

Alexander Cochrane.

IOANNIS ALBERTI FABRICII

THEOL. D. ET PROF. PVBL. HAMBVRG

BIBLIOTHECA GRAECA

SIVE NOTITIA

SCRIPTORVM VETERVM GRAECORVM

QVORVMCVMQVE

MONVMENTA INTEGRA AVT FRAGMENTA EDITA EXSTANT

TVM PLERORVMQVE E MSS. AC DEPERDITIS

AB AVCTORE TERTIVM RECOGNITA ET PLVRIMIS LOCIS AVCTA

EDITIO QVARTA

VARIORVM CVRIS EMENDATIOR ATQVE AVCTIOR

CVRANTE

GOTTLIEB CHRISTOPHORO HARLES

CONS. AVL. ET P. P. O. IN VNIVERS. LITTER. ERLANG

ACCEDVNT

B. I. A. FABRICII ET CHRISTOPH. AVGVSTI HEVMANNI

SVPPLEMENTA INEDITA

VOLVMEN SECVNDVM

HAMBVRGI

APVD CAROLVM ERNESTVM BOHN

A. C. MDCCLXXXXI

LIPSIAE, EX OFFICINA BREITKOPFIA.

ILLVSTRISSIMO

ATQVE

EXCELLENTISSIMO

CAROLO AVGVSTO

BARONI

DE HARDENBERG

POTENTISSIMI REGIS BORVSSORVM ET SERENISSIMI MARGGRAVII ONOLDINO-CVLMBACENSIS A CONSILIIS INTIMIS CVI SVPREMA CVRA VTRIVSQVE PRINCIPATVS BRANDENBVRGICI IN FRANCONIA ET REDITVVM CVM POTESTATE ET IMPERIO EST COMMISSA

EQVITI RENOVATI ORDINIS BRANDENBVRGICI RVBRAE AQVILAE NEC NON REGIORVM POLONICORVM ORDINVM AQVILAE ALBAE ATQVE STANISLAI

VIRO SVMMO ATQVE INCOMPARABILI

IN CVIVS PECTORE ET VVLTV

GRATIAE RESIDERE VIDENTVR

ET IN QVO NVM PRVDENTIAM SAPIENTIAM ET PROMTITVDINEM

AN LITTERARVM AMOREM VRBANITATEM ET COMITATEM

QVILIBET CVI ADITVS AD EVM PATET

MAGIS ADMIRETVR ET VENERETVR

DVBITABIT

CVIVS BENEFICIA ET MERITA IN FRIDERICO-ALEXANDRINAM

TANTA CERTO ERVNT

QVANTA HELMSTADIENSIS LITTERARVM VNIVERSITAS

CVIVS TVTELA QVONDAM FVIT

ADHVC CELEBRAT

MAECENATI SVO PLVRIMIS NOMINIBVS VENERANDO

ET OB PLVRA ATQVE SINGVLARIA MIRAE HVMANITATIS ATQVE BENIGNITATIS SPECIMINA

OMNI PIETATIS CVLTV PROSEQVENDO

SECVNDVM HOC VOLVMEN

TAMQVAM PIGNVS GRATISSIMI

ET RELIGIOSI ANIMI

SACRVM ESSE IVBET

IDEMQVE TANTI VIRI PATROCINIO CVRAE FIDEIQVE

IN POSTERVM SE SVOSQVE COMMENDAT

GOTTLIEB CHRISTOPHORVS HARLES

CVLMBACO-FRANCVS

LECTORI BENEVOLO

S. D. PL.

GOTTLIEB CHRISTOPHORVS HARLES

Si hominum eruditorum indulgentia atque adplausus et laus eorum, qui ipsi in summa laude sunt, optimum praemium laborum, qui immensi videntur, et dulcissimum miseriarum, quae absorbendae sunt, leuamentum iure censentur: equidem huc vsque sorte mea contentus mirifice laetari consensione virorum doctissimorum cum in laudando primo volumine, tum erroribus varii generis excusandis, et aperte declarare possum, meam opinionem atque exspectationem esse victam. Idem tamen candide fateor, tantum afuisse, vt sententiis doctissimorum censorum, qui de mea opera passim iudicarunt, et quibus gratias palam ago maximas, honorificis, praecipue superbis *Wernsdorfii* atque *Heynii*, virorum summorum, qui in hoc litterarum genere habitant, iudiciis, in ephemeridibus litterariis, Helmstadiensi ac Gottingensi, latis, ad fastum et arrogantiam, homine litteras bonas docente indignam, abriperer, vt potius, infirmitatis ac tenuitatis virium conscius, nec ignarus, quantum desit ad operis perfectionem, timidior fierem, ne, dum in magna VV. DD. sunt exspectatione, hanc in sequentibus frustrarer voluminibus. Saltem iis excitatus sum ad gratias deo, me adiuuanti, deuotas persoluendas et ad maiorem curam operi impendendam. Quorumdam doctorum virorum monita gratus legi et accepi, iisque, quantum fieri poterit, suo tempore vtar. Immo vero, quaecumque addenda, aut corrigenda viris doctis visa iam sunt, aut postea videbuntur, colligam, et in supplementis, si deus vitam viresque concesserit, diligenter indicabo. Atque ego ipse, quum dies diem doceat, haud pauca, quae commissa sunt a me, aut omissa, congessi, atque animaduerti, etiam inter scribendum calamum interdum aberrasse, neque vel ea, quae mihi haud incognita fuerunt, vel interdum eos libros, praecipue minoris molis, quos ipse habeo, in tempore venisse in memoriam manusque. Quod vero in libellis minoribus, disputationibus et programmatibus interdum materia egregia collecta est, aut vberior hominum rerumque, de quibus peculiari studio agitur, notitia datur, iique rariores sunt inuentu, fre-

quentem

quentem illarum commemorationem lectoribus haud ingratam fore existimaui. Ne tamen, quod lectoribus omnino crearet molestiam nauseamque, supplementa supplementis perpetuo sint addenda, ego, quando iusta illorum erit copia, siue a me parta, siue ab aliis suppeditata, simul exponam. Post hanc tamen praefationem pauca adnotabo, ne ea interea temporis memoria manibusque excidant, aut casu pereant. Neque vero, quum ipse sentiam, me imparem esse, omnibus numeris explendis, nec omnia, quae huc facerent, legere atque diiudicare potuerim, nec ea, quae quondam, de B. Gr. Fabriciana denuo edenda ne per somnium quidem cogitans legeram, memoria teneam recenti, deerunt Momi maleuolique censores, qui multa culpent, multa, quae illis, vel in amplissimis bibliothecis sedentibus fors, vel, in vno alteroque auctore legendo pertractandoque diutius diligentiusque versatis, diuturnus vsus obtulit, aut forsan ipsi possident, indeque melius scire ac iudicare possunt, aut casu, qui vel hac in re multum valet, invenerunt, in hoc opere tam vasto desiderent, omnia in malam partem interpretentur, errata, siue ab infirmitate humana profecta, siue tarditate typothetarum commissa, anxie venentur, magno conuitio exagitent et immoderate calumnientur; ea vero, quae bona aliis probis, aequis cordatisque viris videntur, maligne transeant, et in aliis carpendis et vituperandis famaque aliorum laceranda, gloriolam, nescio quam? aut animi sui improbi tumidique voluptatem quaerant: vt nuper quidam in actis litterariis haud obscuris, omni bile atra in me et in libellum quemdam, a me iam pridem editum, effusa, fecerat. Non perpendunt isti, quam turpiter, dum rure inficeto sunt inficetiores, commaculent suam ipsorum famam, et litterarum, quae ab humanitate nomen habent, dignitatem: vt nihil dicam, quam nefarie doctrinae et diuinae, et humanae, de moribus, de aequitate atque vrbanitate praecepta, quae haud didicisse videntur, migrent atque violent. Sed quae istis, mihi non plane incognitis, responderi possint ea iam in praefatione ad primum volumen, partim aliorum testimoniis vsus, occupaui. Nec dubito, ea, quae *Valckenarius*, at quanti nominis vir! in praefatione ad Ammonium grammaticum pag. x. scripsit, mea facere. „Qui alios reprehenderim, vt vicissim corrigar, aequo animo, vti par est, feram. Censurae candidae et eruditae semper videbuntur amabiles; reliquas, etiamsi ab illis proficiscantur, qui quorumdam opinione censentur nobiles, despicere didici." — Atque ego, vt omnia, quae viri copia litterarum et eruditione non minus quam vrbanitate elegantiaque morum conspicui, nec conuitiandi libidine, aut potius furore incensi, sed communis vtilitatis amore ducti, mihi, quod quidem opto, amice indicabunt, cum significatione grati animi palam laudabo, in meumque vsum, et vero publicum conuertam; ita hominum inuidorum ac superborum iudicia,

iudicia, quae si vera sunt certaque, et emendationes, aut supplementa, lubens quidem agnoscam, quum vel ab aduersario hosteque discere, haud dedeceat,) eorum vero ludibria et crimina spernam.

Sed missis hisce, de hoc volumine iisque, quae sequentur, quaedam dicenda videntur. In hoc volumine et summos, quos Graecia tulit, viros, legumlatores, poetas, historicos, philosophos atque oratores, in quorum vita, fatis librisque enarrandis omnino necessarium fuit, vt paullo diutius commoraremur, et multos homines, quorum memoria vel exigua est, vel admodum obscura, sed eo maiorem peperit laborem atque difficultatem, recenseri, quilibet sine vllo negotio reperiet atque cognoscet. Quae vero singula capita aliorum studio et labore accessiones nacta sint, facile patebit ex indice praemisso. Primum igitur in hoc volumine caput de graecis legumlatoribus a *Richtero*, Professore quondam Lipsiensi, cuius praematuram mortem lugent Musae, doctissimis vberrimisque obseruationibus est illustratum. Atque ego doleo, morte mihi ereptum esse socium promtum paratumque non minus, quam eruditum, qui non solum reliqua capita, quae ad iurisprudentiam legesque graecas pertinent, sed quaedam quoque, in quibus de historicis graecis agitur, retractanda locupletandaque susceperat. Caput de Hippocrate plane immutatum atque egregie elaboratum auctorem habet *Ackermannum*, Doctorem et Professorem medicinae Altdorfinum celeberrimum mihique amicissimum, quem non modo artis suae peritissimum, sed etiam in omni antiquitate ac litteratura versatissimum esse, omnes, qui de his litteris iudicare possunt, diu norunt atque praedicant. Atque ego viro doctissimo non minus quam humanissimo, qui reliquarum de medicis graecis sectionum geret curam, gratias palam ago maximas. Partem denique, in qua de Anacreonte differitur, doctis ornauit supplementis *Degenius* meus, primum de Gymnasio Onoldino, in praesenti de schola Neostadiensi ad Aischum optime meritus. Reliqua, quae in hoc volumine continentur, de poetis, philosophis, historicis atque oratoribus capita, quantum mihi, in tanto rerum antiquarum quasi oceano natanti, nec raro vicissim in terra veluti deserta necdum satis culta erranti perficere atque praestare licuit, ipse pertractaui et pro virili, nullum laborem, nullamque molestiam detrectans, absolui. Nam vt de manco Fabriciano editionum indice taceam, multa, quae vel effugerant memoriam atque diligentiam praestantissimi Fabricii, vel post illius aetatem inuenta, aut melius rectiusque sunt exposita, fuerunt colligenda, supplenda et digerenda. De rebus et hominibus horumque scriptis atque opinionibus, ne ieiuna sterilisque fieret compilatio, interdum iudicare, aut meam dicere sententiam,

 (in

(in quâ si quando ab aliis viris doctissimis discessero, id nolim illi tribuant arrogantiae aut libidini litigandi et contradicendi; quippe qui, meliora edoctus et conuictus lubenter daturus sim victas manus,) id satius ad communem vtilitatem, et ad aliorum sollertiam atque diligentiam excitandam haud incommodum videbatur. Et tamen multa vel mihi quidem ignota, vel consulto, ne moles libri nimis amplificaretur, a me praetermissa esse, haud diffiteor. Atque iam exstiterunt viri docti, qui per litteras mihi significarent, fuisse, qui metuerent, ne, si reliqui tomi tam largis stiparentur accessionibus, ego rerum copia opprimerer, et emtores magnitudine operis voluminumque, quae futura essent, multitudine deterrerentur. Suaserunt igitur, vt vela contraherem, et parcior fierem in supplementis conscribendis. Accedit metus et voluntas bibliopolae, viri honesti, cuius consilium et sententia in opere, haud exiguos sumtus exigente, magnum omnino pondus habeat necesse est. Enimuero penes eruditos sit iudicium. Mihi quidem, quae sint omittenda, aut abscindenda, dum alia aliis necessaria memoratu, aliis leuiora, aut aliis relinquenda videbuntur, certo definire, res erit saepe incerta et periculosa, saltem summis implicita difficultatibus. Atque praeuideo, inuidis quibusdam hominibus largiorem futuram esse calumniandi materiem et frequentiorem occasionem, tela sua inimica atque veneno quasi tincta contra me acuendi. At illorum quoque conuitiis, vti par est, spretis, tamen per se, et, ne iis, quae reuera a multis, tum popularibus, tum exteris VV. DD. scitu plane vtilia et notatu necessaria existimari possent, praetermissis, in probabilem aequorum iudicum et vere eruditorum hominum reprehensionem, aut ignauiae, tarditatis aliusque vitii suspicionem incurram, timor, quid sit statuendum et agendum, me saepe habebit sollicitum. Nihil igitur restat, nisi, vt, omissis amplioribus vitarum et rerum expositionibus, ea potissimum, quae scitu inprimis necessaria, et a Fabricio neglecta, aut post eum melius explicita animaduertero, paucis adtingam, et ad libros, mihi quidem cognitos, in quibus amplius et copiosius, aut rectius de rebus hominibusque, de quibus sermo est, agitur, tantum prouocem. Neque vero metus, ne opus ingenti amplitudine et voluminum copia suspicionem atque multorum facultates superet, tantus esse debet, in quantum opinionis error quosdam adducit. Constat enim, Fabricium in primo veteris editionis volumine multo iustoque parciorem, interdum tenuem fuisse, multa transiisse silentio, quae notatu essent digna, multa adferre non potuisse, quae recentiore demum aetate a viris doctis inuestigata, aut inuenta, aut melius disputata sunt; in sequentibus autem, praecipue postremis, interdum copia laborasse, multaque immiscuisse, quae mea quidem sententia a B. Gr. melius abessent. Et tamen in volumine illo

primo

primo homines producti sunt, qui fundamenta quasi litterarum iecerunt, et semina omnis humanae scientiae per orbem tunc cognitum sparserunt, aut principes et fontes humanae sapientiae atque benefactores humani generis exstiterunt, aut facem lumine ingenii sui praetulerunt suis ciuibus atque posteritati, aut quorum fata atque opiniones viros doctos in diuersas traxerunt sententias. Illorum igitur notitia vberior ad historiam et cognitionem humani ingenii, litterarumque et ciuitatum interiorem omnino necessaria est. Hinc, amplissimis spicilegiis et vero segetibus, post Fabricii operam, colligendis ordinandisque, euenit, vt tam largae accessiones ad capita de Homero, Hesiodo, Pythagora eiusque schola, de legumlatoribus, de tragicis poetis principibus, de philosophis graecis, de Hippocrate aliisque celebribus antiquis nominibus fierent, et ex vno Fabriciano volumine duo quasi necessario enascerentur. De iis praeclaris hominibus, quorum scripta, ab iniuria temporis seruata, ad nostram peruenerunt aetatem, horumque fatis atque editionibus, vt plura verba facerem, institutum et ratio B. G. poscebat; nec id, credo, apud eruditos longa egebit excusatione. Tamen fateor, me ferme poenitere et consilii, quod enumerationem codicum msstorum promisi, et temporis, quod in illa conquirenda triui, et nescio, an perdiderim. Nam primum admodum paucis licet adire Corinthum. Tum catalogis quibusdam ob raritatem aut caritatem aegre carui. Denique nonnullis parum fidei est habendum. Sic ab eruditis viris per litteras est mihi nuntiatum, Montfauconum in Bibliotheca bibliothecarum MSS. in iis, quae quidem ille de codd. in bibliothecis italicis latentibus retulit, ducem esse valde incertum, et catalogum msstorum in bibliotheca regia Parisiensi seruatorum esse mancum, sterilem, nec ab erroribus immunem. Alii, vt catalogi bibliothecarum Breslauiensis, Britannicarum aliarumque sunt nudi, nec tuti plenique librorum scriptorum indices. Bibliothecam Monacensem in Bauaria, scio, plures continere codd. msstos, quam in catalogo, alioqui rarissimo, enumerantur. Quot codices desint in catalogo msstorum, in bibliotheca Veneta D. Marci seruatorum, et ostendit cel. *Villoison* in altera Anecdotorum graecorum parte, et pluribus demonstrabit venerab. mihique amicissimus *Morellus* in opere, quod de illis promisit, et in quo conficiendo iam a pluribus annis diligenter versatur. Sylburgianus librorum msstorum, qui olim in bibliotheca Heidelbergensi fuerunt, catalogus hodie parum prodest, quia et multi codices mssti in direptione vrbis praedaque bibliothecae amplissimae discerpti perierunt, et ii, qui in bibliothecam Vaticanam illati sunt, hodie vel reliquis immixti, vel in alio ordine locoque positi difficulter reperiuntur. Quod tamen Vaticana bibliotheca thesaurum paene infinitum, certe ingentem codicum msstorum offert, optandum est, vt ab erudito quodam reique

 perito

perito homine diligens, adcuratus et ad vtilitatem certamque notitiam plenus conficiatur catalogus, qualem Lambecius de msstis gr. in Caesarea Vindobonensi, et Iriarte de codd. gr. in regia Matritensi custoditis concinnare coeperunt. Atque etiam in votis mecum quilibet habebit, vt Lambecii atque Iriarti catalogi pari studio et intelligentia ad finem perducantur.

Insuper si, quid ego sentiam, dicere fas est, equidem probo laudoque grammaticorum et criticorum sedulitatem atque sollertiam in conquirendis explicandisque paucis eorum fragmentis, quorum reliqua scripta perierunt, et in historia eorum diligentius enarranda; qui quidem vel nihil scripto consignatum reliquerunt, vel quorum libri iam diu iniuria temporis sunt absumti, aut adulterati, aut falso illorum nomine circumferuntur; sed qui vel magna quondam apud suos floruerunt auctoritate, vel nouis inuentis, ingenioque et studio siue litteras egregie ornarunt, siue aliis facem praetulerunt, et doctrinas subtiliores, dispulsis tenebris, varia licet ratione variaque fortuna illustrarunt. Ideo capita de Aesopo, Pythagora, Socrate et reliquis graecis philosophis studiosius pertractaui, et, quantum licuit, atque instituti ratio permisit, insigniter amplificavi. At enim obscuras eorum, praecipue poetarum, memorias, quorum vel nomina semel iterumque tantummodo memorata reperiuntur, nec vllum fragmentum, aut admodum paucae nec splendidae laciniae supersunt, vel quos nihil aut parum ad honorem et incrementum litterarum contulisse constat, post Meursii, Vossii Ionsiique sedulitatem atque diligentiam, anxie conquirere, aut homines eiusdem nominis nec vllo modo memorabiles, sollicite colligere, equidem, quantum vtilitatis adferat, arte longa, vita breui, quum vel omnibus bonis praesentibus liceat paucissimis frui, non video. Interea, ne calumniis fenestram aperirem, haud omnino deesse volui opinioni et voluntati aliorum. At in sequentibus voluminibus quod Fabricius vsu annorum et librorum meliora edoctus plura ipse congessit, haud improbabiliter mihi in additamentis breuiori fieri saepius, quam in primo alteroque volumine, licebit. Immo vero Fabricius, aliis negotiis districtus, haud pauca, quae minus essent necessaria, immo vero superuacanea, ne typothetas moraretur, in B. Gr. intulisse videtur. Plura igitur resecanda arbitror, quo quidem metus, ne nimis crescat operis moles, credo, prorsus minuetur. Quae igitur omitti possint, indicabo, atque, num recte iudicarim, vt viri eruditi me doceant, valde expeto. Quaedam, quae Fabricius inseruerat, si pluribus placebit emtoribus, in volumen quoddam supplementorum separatim iunctimque cogi posse, iam in praefatione ad vol. I. declaraui. Quae igitur posse, sine vllo damno, tutius abesse videantur mihi, ea sunt, quae sequuntur.

Caussas

Cauſſas vero, quare illa eximenda arbitrer hac noua editione; viri eruditi facile perſpicient.

Exſulare igitur poſſunt vol. III. lib. V. cap. V. index commentariorum *recentium* in N. T. latine editorum, et harmoniarum euangel. ſcriptorum recentiorum: libr. IV. cap. IX. ſect. XII. notitia ſcriptorum recentiorum, qui proverbia collegerunt. In vol. V. plura occurrunt, quae num omnia reiici, an quaedam ad ſupplementorum volumen ablegari debeant, an plane ſecluſa a B. Gr. ſeparatim edantur, adhuc haereo. In vol. VI. praeter alia forſan, lib. V. cap. 5. ex Eudociae violario excerpta, tum notitia cerimonialis MS. Conſtantini Porphyrog. et Anſelmi Bandurii conſpectus operum Nicephori CPol. cur repetantur typis, non video. In vol. VII. lib. V. cap. 8. ſcriptores recentiores de veritate religionis chriſtianae. ibid. cap. IX. et alibi *Libanii* orationes atque epiſtolae; lib. V. cap. 16. metaphraſes Pſalmorum recentiores, et Phile ſcripta: in vol. VIII. lib. V. cap. 26. Procli hymni, cap. 31. Choricii orationes; in vol. IX. lib. V. cap. 38. Xenocratis libellus de alimento ex aquatilibus: vol. XI. lib. VI. cap. 1. canones concilii V. adu. Origenem. ibid. cap. II. plurima de conciliis eccleſ. eorumque collectionibus; index geographicus epiſcopatuum etc. in vol. XII. lib. VI. cap. IV. Mantiſſa de recentibus hiſtoriae eccleſ. ſcriptoribus; cap. V. Plut. dial. de nobilitate, et alia excidere poſſunt: de capite VI. iudicent ICti. vol. XIII. Stephani comm. de Hippocratis theologia, catalogus medicorum Arabum, Sexti Platonici liber de medicina etc. Vindiciani epiſtola ad Valentinianum et maxima capitis X. pars exſulare debent. Pari iure alia forſan poterunt commode exſcindi. Quamobrem, acceſſionibus neceſſariis amplus relinquetur locus, nec numero voluminum is accedet cumulus, quem nonnulli metuunt.

In ſequenti volumine quia membra quaedam inconcinne diſiecta iacent, capita, in quibus de philoſophis et quorumdam adſeclis agitur, commodius meliusque coniungam. At ſi qui de breuitate, aut paucitate addendorum, quae tamen haud adeo ſterilia paucaque erunt, conquerentur, id ne meae ſegnitiei et tarditati, aut voluntati, ſed aliorum conſilio metuique adtribuant, iterum iterumque moneo rogoque. Ceterum diligentia *Beckii* atque *Keilii*, V. V. C. C. quorum dexteritatem, humanitatem atque curam ſingularem iam in praefatione ad primum volumen praedicaui, et in praeſenti quoque cum ſignificatione grati animi celebro, in hoc etiam volumine ſollicite cauit, quominus multa errata typographica deturpent librum aut impediant lectoris ſtudium; atque *Beckii* V. C. qui adhuc in Vniuerſitate litterarum Lipſica

faſces

fasces tenuit academicos, liberalitati insignique eruditioni gratus debeo praeclara additamenta doctasque insertas animaduersiones. Superest, vt indulgentiam non minus quam auxilium humanissimorum atque eruditorum virorum implorem, atque enixe rogem, vt in posterum illi mihi meisque conatibus faueant. Scr. Erlangae, d. XII. Oct. MDCCLXXXXI

GOTTLIEB CHRISTOPHORVS HARLES.

Aliquoties

Aliquoties laudaram humanitatem atque liberalitatem cl. *Siebenkeesii*, Prof. Altdorfini, qui, in Italia aliquot annos verſatus, e codicibus msstis multa collegit, et nonnulla ſcholia inedita e codicibus *Platonis* in bibliotheca Veneta D. Marci nr. CLXXXIV. et CLXXXIX. atque cod. romano in biblioth. Angelicà, quae fragmenta aut nomina quorumdam graecorum poetarum praebent, mihi, quum magna huius voluminis pars iam in manibus eſſet typothetarum, beneuole commiſit: quae ne perirent, hic ſubnectere placuit, omiſſis iis, quae ſuis locis inſerueram.

ARISTOPHANES.

Schol. ad Platonis Phaedon.

p. 101. Edit. Serrani τὴν σαυτȣ̃ σκίαν. τὴν ἑαυτȣ̃ σκίαν δέδοικεν, ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων. μέμνηται ταύτης Ἀριϛοφάνης Βαβυλωνίοις.

Schol. ad Plat. Hipparch.

Ἀριϛοφάνης. Τελμισεῦσιν· ὀυ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα, ὥσπερ τέως ἦν.

ad Lach. Plat.

ἐν πιθῳ ἡ κεραμια γιγνεται. κεχρηται δε αυτη Αριϛοφανης ἐν προαγωνι.

ad Euthydemum.

ἀλλ' ἡ διος Κορινθος. μεμνηται δε ταυτης ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ἐν τοις ΣΤΡΩΜΑΣΙ, και εν Ταγηνιϛαις.

ibid.

καλα δε παντα. πολλακις δε λεγεται και κατ' εἰρωνιαν, Αριϛοφανης Γεωργοις.

Schol. ad Phileb.

το τριτον ὦ Σωκρατες] ἐκ μεταφορας εἰρηται τȣ ἐν ταις συνȣσιαις ἐθȣς. ΣΟΦΟΚΛΗΣ ἐν Ναυπλιῳ καταπλεοντι· ἐκιρνωντο γαρ ἐν αὐταις κρατηρες τρεις. και τον μεν πρωτον Διος ὀλυμπιȣ, και θεων ὀλυμπιων ελεγον· τον δε δευτερον, ἡρωων, τον δε τριτον σωτηρος. ὡς ἐνταυθα τε, και δη και ἐν Πολιτεια. ἐλεγον

γον δε αυτον και τελειον, ὡς Ευριπιδης, Ανδρομεδα, και Αριςοφανης Ταγηνιςαις.

Aristophanis Γήρας citantur in Schol. ad Hipp. minor.

ALEXIS COMICVS.

Schol. ad Plat. Menexen.

Ἰςεον οτι ὁ κωμικος Αλεξις φησι, των ἑπτα νησων, ἁς δεδειχεν ἡ φυσις θνητοις μεγιςας, Σικελιας μεν ὡς λογος ἐςι μεγιςη προ δε Σαρδος δευτερα, τριτη δε Κυρνος, και τεταρτη θ' ἡ διος κρητη τροφος. Ευβοια πεμπτη ςεινοφυης, ἑκτη Κυπρος, Λεσβος δε ταξιν ἑβδομην λαχυσ' ἐχει.

CRATINVS.

Schol. ad Theag.

Κρατινος Ὡραις, ἐδει παρεχειν, ὁτι τις ευξαιτος (sic) (leg. ευξεςος) ἐμβραχυ.

EVPOLIS.

Schol. ad Menexen.

Ευπολις Φιλοις την Ασπασιαν χειρων καλει, ἐν δε προσπαλτιοις και ἡραν.

MENANDRI.

Δεισιδαιμων Schol. ad Theaetet.

Δελιοι δευτεραι Schol. ad Phaedrum.

CLEARCHVS.

in Schol. ad Hipp. minor.

SOPHOCLES.

Electra et Troilus citantur in Msc. Angelicae Bibliothecae μαχαλιοθήση πότε.

AESCHYLVS.

ibid. p. 238. δεδοικα μωρον καρτα πυραυςον περαν.

ARISTOPHANES.

fol. 35. occasione prouerbii ἀπαιδευτοτερος Φιλωνιδȣ τȣ Μελιτεως.

fol. 36.

fol. 36. prou. απ᾽ ακροφυσιων λογυς ικδεικνυνω.
fol. 86. prou. δια δακτυλιυ γ᾽ αν ἑλκύσαις cit. Aristoph. Plutus.
fol. 92. εγγαςριμυθυς και πιθων συ τυγχανεις Aristoph. Vespae.
fol. 175. prou. Ομολοῖος Ζεύς.
ibid. Ονος αγει μυςηρια.

BACCHYLIDES.

fol. 35. -

MENANDER.

fol. 150. Χαλκηδονίω ἄδοντα λιτυέρσην απ᾽ αρίςυ τίως.

DIPHILVS.

fol. 160. ᾠὸν δ᾽ ἐν αὐτῇ διετρεφε νεοττία.

In Scholiis ad Platon.

AESCHYLVS. GLAVCON.

ad Cratylum.

ἀγων γὰρ ἀνδρας ὐ μὲν ἐκλελειμμενυς.

EVRIPIDIS MEDEA.

Schol. ad Hippiam maior.

SOPHOCLIS OEDIPVS.

Schol. ad Phaedon. πολις ὁμυ μεν θυμιαματων γεμει, ὁμυ δὲ παιανων τε και ςεναγματων.

Schol. ad Phileb. Σοφοκλης ἐν Ναυπλίω *) καταπλεοντι· ἐκιρνῶντο γὰρ ἐν αυταις κρατῆρες τρεις.

SOPHOCLIS AMPHIARAVS.

Schol. ad Conuiuium ἐτ᾽ ἆυ . . . . . . ὥσπερ ἁλιευς πληγεις, ἐνῶν διδασκαλον.

ad Charmid. Σοφοκλης κηδαλιωνι. τοις μεν λογοις τοῖς σοῖσιν ὐ τεκμαίρομαι, ὐ μαλλον ἡ λευκῳ λιθῳ, λευκη ςαθμη.

SOPHOCLIS

*) Ναυπλιῳ Cod. Angel.

SOPHOCLIS LEMNIAE.

Schol. ad Hipp. Mai. ταχὺ δὲ αὐτὸ δείξει τοὔργον, ὡς ἐγὼ σαφῶς.

Euripidis Telephus cit. Schol. ad Phileb.
Euripidis SALAMINA cit. Schol. ad Lach.
Euripidis Antiope cit. in Schol. ad Ion.

Cod. Vatic. Chartaceus nr. CCCCVII. continet Euripidis Rhesum etc.

Argumentum huius trag. praebet sequentem locum.

Προλογοι διττοι φερονται. ὁ γοῦν δικαιαν ἐπιτιθεις την ὑποθεσιν τοῦ Ῥησου γραφει κατα λεξιν οὑτως· νῦν εὐσεληνον φεγγος ἡ διφρηλατος. και ἐν ἐνιοις δε των ἀντιγραφων ἑτερος τις φερεται προλογος, πεζος πανυ και οὐ πρεπων Ευριπιδῃ. και ταχα ἀν τινες των ὑποκριτων διεσκευακοτες ἐιεν αὐτὸν. ἔχει δὲ οὑτως.

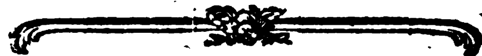
Ὦ τοῦ μεγιστου Ζηνὸς ἀλκιμον τέκος
Παλλας, παρῶμεν· οὐκ ἐχρῆν ἡμας ἐτι
μέλλειν Αχαιων ὠφελεῖν στρατεύματα,
νυν γὰρ κακῶς πρασσουσιν ἐν μακῃ
λογχῃ βιαιας Ἑκτὸρος στροβουμενοι.
ἔμοι γαρ οὐδὲν ἐστὶν ἀλγιον βαρος
ἐξ οὗ γ᾽ ἐκρινα Κυπριν Αλεξανδρου θεὰν
καλλει προσηκειν της ἐμης εὐμορφιας
και σῆς Αθηνᾶ φιλτατ᾽ ἐμοι θεων·
ἐι μὴ κατάσκαφεισαν ὄψομαι πολιν
Πριαμου βια προρριζον ἐκτετριμμένην.

Haec sunt anecdota, a cel. Siebenkeesio mihi tradita, quae gratus accipiet harum deliciarum amans. Quae alias addi possint, siue ad emendanda, siue ad locupletanda ea, quae adscripsi Fabricii verbis, ea alio tempore colligam.

INDEX

INDEX CAPITVM

LIBRI SECVNDI

IOANNIS

IOANNIS ALBERTI FABRICII
BIBLIOTHECAE GRAECAE
LIBRI II

Vol. I. p. 530 ? 531

CAPVT XIV

DE ZALEVCO CHARONDA ZAMOLXI LYCVRGO DRACONE SOLONE ALIISQVE LEGVM LATORIBVS. [1])

I. *Zaleucus Locrensium legislator inclytus.* II. *Pythagora forte antiquior, perinde vt Numa, quem aliqui falso Pythagoricum esse tradiderunt.* III. *Falli eos, qui nullum fuisse Zaleucum existimant. Quaedam Zaleuci leges.* IV. *Clarissimi Bentleii sententia de supposita Zaleuco legum συναγωγῇ. Zaleuci et Charondae res inter se confusae.* V. *Charondas num Pythagorae discipulus?* VI. *Quibusnam* [?] *leges tulerit?* VII. *An versibus scriptae leges ab ipso Charonda?* VIII. *Vtrum ei suppositae, quas legerunt Diodorus Sic. et Stobaeus?* IX. *De Zamolxi legislatore Getarum.* X. *De Thalete et Lycurgo.* XI. *Ῥῆτραι siue leges Lycurgi scripto non comprehensae. Earum decantatio, interpolatio, neglectus etc.* XII. *De Rhadamantho.* XIII. *Minoe.* XIV. *Triptolemo.* XV. *Dracone.* XVI. *Et Solone.* XVII. *Scriptores deperditi de legibus et legislatoribus.* XVIII. *Catalogus alphabeticus legislatorum veterum celebriorum.* XIX. *Legislatores frequenter mediocris conditionis homines, non principes ipsi.*

I.

Primi Graecorum leges scriptas [a]) habuisse dicuntur Locrenses, (non illi, [b]) qui Phocidi proximi sunt, sed Epizephyrii, qui in magna Graecia) auctore ZALEVCO. Marcianus Heracleota siue potius Scymnus Chius *v. 313.*

> Τούτους δὲ πρώτους φασὶ χρήσασθαι νόμοις
> Γραπτοῖσιν, οὓς Ζάλευκος ὑποθέσθαι δοκεῖ.

Atque

1) Fabulas ac figmenta veterum poetarum de Themide, seu iuris origine, ex antiquitate primus exposuit Steph. Pighius, cuius *Themis Dea, seu de lege diuina* prodiit *Antuerp. 1568. 8.* comprehensa Iac. Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. IX. p. 1137. seqq.* Secundum autem et tertium dialogum, quos adhuc ad legis diuinae argumentum desiderari fatetur litteris ad Nic. Florentium Themidi subiectis, non edidit. Idcirco hanc abyssum, vbi omnia tenebris sunt atque caliginosa nocte circumfusa, denuo ingressus plurima Pighio acutius vidit, adcuratiusque explicuit Io. Frid. Hombergius opusculo

Atque ita intelligendus Clemens Alex. I. *Strom. p. 309.* Ζάλευκός τε ὁ Λοκρὸς πρῶτος ἰσόρηται νόμους θέσθαι, scriptos nimirum, nam de Locrensibus et Strabo *Lib. VI. p. 259.* πρῶτοι δὲ, inquit, νόμοις ἐγγράπτοῖς χρήσασθαι πεπιστευμένοι εἰσί. [2]) Is itaque Zaleucus, seruus et pastor, sed ob merita deinde libertatem consecutus, (vide Suidam in Ζάλευκος et Scholia Pindari ad *Od. X. Olympionic. p. 97.*) leges suas, quas a Minerua per insomnium accepisse se professus

culo exiguae quidem molis, sed exquisitae ac reconditae eruditionis, quod inscribitur *Themis, seu de ortu legis aeternae secundum sententiam Graecorum liber singularis Marb. Catt. 1725. 4.* Quo quidem si vsi fuissent tum Car. Ferd. Hommelius *Diss. de Apolline iurisperito Lips. 1748.* qua ostendere voluit, oracula primis temporibus non de futuris, sed de iure consulta fuisse, tum Aug. Corn. Stockmannus *Prolus. de Cerere legifera Lips. 1782.* qui vltimam iuris originem ex mente veterum ad Cererem referendam esse existimauit: non dubito, quin vterque de argumentis propositis paullo aliter fuisset disputaturus. A fabulosis autem iuris apud Graecos originibus si discesseris, vetustissima legislationis Graecae vestigia ad historiae fidem sollicite inuestigauit Ant. Iuo Goguetus doctissimo et vtilissimo libro *de Origine Legum, Artium et Disciplinarum, earumque apud antiquos populos progressu, (de l'origine des Loix, des Arts, et des Sciences, et de leurs progrès chez les anciens peuples)* Montesquiano operi, siue vastam eruditionem, siue adcuratam philosophandi rationem spectes, longe anteferendo, *Paris. 1758. Tomis III. 4. Hag. Com.* eodem anno duodenis recuso, cuius exempli paginas in sequentibus, vbi necesse erit, semper addam, et in linguam vernaculam sine vlla accessione translato a Georg. Christoph. Hambergero *Lemgou. 1760 — 62. Tomis III. 4. Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 5. et Tom. II. Lib. I. c. 4.* Parum hoc in genere praestitit Germ. Forgetus, cuius exstat liber exiliter scriptus, *Les Paraphrdses sur les Loix des Republiques anciennes Paris. 1577. 8.* Ceterum quae Fabricius hoc capite de antiquissimis legum latoribus copiose disseruit, ea strictim complexus est Christ. Gottfr. Hofmannus *Succincta Legum Graecarum inprimis Atticarum historia, Collectioni Legum Graecarum atque Atticarum* praemissa, *Hist. Iur. Rom. Iust. Vol. II. P. I. p. 67. seqq.* Praeclaram in hac legislationis veteris historia illustranda operam collocauit etiam Iac. Bruckerus *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. II. Lib. I. c. 2. §. 2. Tom. I. p. 435. seqq.* Feceritne operae pretium Gul. Gottl. Vangerouius *Comment. de Graecis legislatoribus Hal. 1765.* iudicent alii. C. G. RICHTER.

a) Νόμος de lege scripta proprie accipitur. Schol. Euripidis ad *Hippolytum v. 90.* Νόμος τὸ γεγραμμένον διάταγμα, τὸ κρατοῦν καὶ γεγραμμένον. Ἔθος δὲ τὸ μὴ γεγραμμένον.

b) Fallitur itaque Theodoritus, qui *Lib. IX. de curat. Graecar. affection. p. 124.* Locros intelligit Acarnanibus Phocensibusque vicinos. De vtrisque Locris vide Salmasium ad *Solinum p. 66. seq.* De Epizephyriis praeter alios Pindarum *Olympionic. Od. X.* His leges a Zaleuco datas recte scribit Nicephorus Gregoras *XXIII. p. 695. edit. praeclarae Boiuinianae.* Zaleuci effigies laureata occurrit in Iac. Gronouii *Tom. II. Antiquitatum Graecar. tabula 48.*

2) Locri quidem primi Graecorum legibus scriptis vsi esse recte perhibentur, si ad Magnae Graeciae respublicas illud restringatur, vt etiam Strabo *Lib. VI. p. 397. edit. Almelou.* procul dubio intellexit, qui paullo post *p. 398.* auctore Ephoro memorat, ex Cretensium, Laconum, et Areopagitarum institutis leges suas Zaleucum composuisse: vniuerse tamen maiori iure de Cretibus id adfirmare licet, quibus Minoem leges scriptas dedisse, Plato in *Minoe Tom. II. Oper. p. 320. edit. Serran.* testatur, et Apollodorus *Lib. III. Biblioth. c. 1. sect. 2. p. 176. edit. Heyn.* innuere videtur. Item Nic. Damascenus *Excerpt. Peiresc. p. 525.* Κρῆτες πρῶτοι Ἑλλήνων νόμους ἔσχον Μίνωος θεμένου. Quae sententia adrisit etiam Gogueto *de Origine Legum Tom. II. Lib. I. c. 4. art. 8. p. 152. seq.* et *art. 9. p. 154.* locis tamen, excepta Platonis auctoritate, ad probandum minus idoneis, ac manifesta, quam deinceps notabimus, temporum perturbatione ad eam amplectendam inducto. Iam Fabricius cum in hac veterum legum latorum recensione, neglecta temporum ratione, quod factum non oportuit, *§. I — VIII.* de Zaleuco et Charonda, legibusque Locrorum, Catanaeorum, Sybaritarum, Thuriorum, aliarumque Magnae Graeciae et Siciliae ciuitatum dicere exorsus sit: ab hoc loco, credo,

professus est, teste Chamaeleonte Heracleota *libro de ebrietate*, Aristotele in *Rep. Locrorum* apud Clementem *I. Strom. p. 352.* Scholiaste Pindari loco laudato, tum Valerio Max. *Lib. I. c. 2.* Plutarcho *libro de sui laude, p. 543.* [3]) illas, inquam, leges expresserat ex consuetudinibus legibusque non scriptis Cretensium, Lacedaemoniorum et Atheniensium, et poenas primus definiuerat, quas ante eum leges permiserant iudicibus. Idem Strabo *p. 260.* ex Ephoro: *Τῆς δὲ τῶν Λοκρῶν νομογραφίας μνησθεὶς* Ἔφορος, *ἣν Ζάλευκος συνέταξεν ἔκτε τῶν Κρητικῶν νομίμων καὶ Λακωνικῶν καὶ τῶν Ἀρεοπαγιτικῶν φησὶν* [Ἐ] *ἐν τοῖς πρώτοις καινίσαι τοῦτον τὸν Ζάλευκον, ὅτι τῶν πρότερον τὰς ζημίας τοῖς δικασταῖς ἐπιτρεψάντων ὁρίζειν ἐφ᾽ ἑκάστοις τοῖς ἀδικήμασιν, ἐκεῖνος ἐν τοῖς νόμοις διώρισεν.* Atque legum illarum quantumuis seueriorum (vt notat Zenobius *IV. 10.* Diogenianus *IV. 94.* et Apostolius *IX. 50. Prouerb.*) beneficio, *εὐνομώτατοι* per longum tempus fuere Locrenses, vt praeter eundem Strabonem agnoscunt Pindarus, Plato ac Demosthenes, et Proclus in *Timaeum Lib. I. p. 22.* Vicissim Sybaritae neglectu legum Zaleuci periere, notante Scymno Chio *v. 345. seq.*

II. Hunc vero Zaleucum Pythagorae fuisse discipulum, diserte tradit Diodorus Siculus *Lib. XII. p. 84.* Cui succinit Seneca *epist. XC.* Laertius *Lib. VIII. sect. 16.* tum Nicoma-

credo, haud alienum erit iunctim et serie continua commemorare doctissimas et elegantissimas commentationes, quas *de ciuitatum Graecarum per Magnam Graeciam et Siciliam institutis et legibus* in academia Gottingensi nomine publico proposuit Christ. Gottl. Heynius. Sunt autem numero quindecim, et temporis, quo prodierunt, ordine quae sequuntur. I. *Legum Locris a Zaleuco scriptarum fragmenta. Disputatio prior* et II. *Disputatio posterior 1767.* III. *Legum Charondae fragmenta. Sectio prima 1768.* IV. *Sectio altera 1769.* V. *Sectio tertia* et VI. *Sectio quarta 1770.* VII. *De Sybaritarum ac Thuriorum republica et legibus. Sectio prima* et VIII. *Sectio altera 1771.* IX. *Sectio tertia 1772.* X. *De Crotoniatarum republica et institutis*, et XI. *De reliquis, post Sybaritas et Crotonienses, Magnae Graeciae ciuitatibus, quae Achaicis institutis et iuribus sunt vsae 1774.* XII. *Instituta et leges ciuitatum stirpis Doriensium, nunc quidem Tarentinorum 1775.* XIII. *Instituta et leges Heracliensium, quae Tarentinorum fuit colonia 1776.* XIV. *absoluitur commentatio de rebuspublicis Magnae Graeciae et Siciliae, deque earum legibus et institutis 1777.* XV. *Obseruationum ad leges et instituta rerumpublicarum Magnae Graeciae et Siciliae complementum et spicilegium 1786.* Quas quidem prolusiones, nouis accessionibus locupletatas, *Opusculorum Academicorum Vol. II. Gotting. 1787. 8.* complectitur. RICHT.

3) Sollemnem plerisque fere priscis legum latoribus artem, reuelationem diuinitus sibi factam mentiendi, legesque suas, vt in sequentibus videbimus, variis numinibus acceptas referendi, persecutus est Gul. Warburtonus reconditae eruditionis copiis pariter ac vanarum opinionum commentis refertissimo opere, quo, vel ipso Popio iudice, relictis tritis, inusitatas vias indagauit, inscripto *Diuina Legatio Mosis demonstrata*, (*The Divine Legation of Moses demonstrated*) quartum edito *Lond. 1765. Voll. V. 8.* qua editione vtor, et in linguam Germanicam, adiectis adnotationibus, translato a Io. Christ. Schmidio *Francof. et Lips. 1751 — 53. Tomis III. 8. Lib. II. sect. 2.* collata *Lib. III. sect. 6.* A quo tamen equidem dissentire cogor, vt ante me dissenserunt procul dubio alii, quando vafram legum latorum calliditatem hoc praecipue spectasse contendit, vt religionem stabilitam propagarent. De quo vberius disserere hic locus nec postulat nec patitur. Commode in mentem venit illustris locus apud Dionem Chrysostomum *orat. XII. Vol. I. p. 392. seq. edit. Reisk.* dignus, qui hac de re euoluatur. Ceterum de his aliisque, quibus veteres legum latores vsi sunt, artibus breuiter commentatus est etiam Io. Sal. Brunquellus *Prolus. de variis veterum legibus suis sanctitatem auctoritatemque conciliandi modis, Ien. 1729.* et *Opusc. edit. Henr. Io. Ott. Koenigii Hal. Magd. 1774. 8. Tom. I. N. XIV. p. 519. seqq.* RICHT.

chus apud Porphyrium in *vita Pythagorae p. 14.* et Iamblichus *c. 7. 24. 27.* et *30.* qui Pythagoram Locrensibus leges per Zaleucum sanxisse affirmat, denique Suidas, qui illum vocat *Πυθαγόρειον φιλόσοφον.* Sed quemadmodum Numa, qui Romanis leges tulit, et Pythagoram aetate longe antecessit, tamen Pythagorae auditor est vulgo existimatus, quoniam ii, qui, vt ait Cicero *Lib. IV. Tusc. Quaest. sub init. cum Pythagorae disciplinam et instituta cognoscerent, regisque eius aequitatem et sapientiam a maioribus suis accepissent, aetates autem et tempora ignorarent propter vetustatem, eum, qui sapientia excelleret, Pythagorae auditorem fuisse crediderunt.* Confer quae de libris Pythagoricis in Numae sepulcro repertis Liuius, Plutarchus, et ex Cassio Hemina Plinius *Lib. XIII. c. 13.* quaeque de conuenientia legum Numae cum Pythagorae dogmatis notat idem Plutarchus in *Numa.* Vnde Pythagoreum faciunt Clemens *I. Strom. p. 304. et V. p. 548.* Ouidius *Lib. XV. Metamorphos.* aliique, quorum sententiam pridem fabulis adscripsere Liuius *Lib. I. c. 18. Lib. XL. c. 29.* et Dionysius Halicarnasseus *Lib. II. p. 120.* [4]) Licet Plutarchus initio statim vitae Numae ex Clodii indice temporum obseruat, magnam fuisse iam olim de aetate Numae concertationem, monumentis, ex quibus certiora peti poterant, per Gallos combustis. Eundem in modum Zaleucus quoque a quibusdam videtur Pythagoricus appellatus fuisse, qui Pythagora ipso fuit antiquior, vt ex Demosthenis *oratione aduersus Timocratem p. 469.* (vbi ait, [c]) per plures quam ducentos annos vnam solummodo legibus Locrensibus accessisse,) ex Eusebii Chronico, qui Zaleucum refert ad Olympiad. XXIX. et ex aliis argumentis euincit vir clariss. Richardus Bentleius in *Apologia Anglice edita dissertationis de Epistolis Phalaridis p. 339 seqq.* [5]) Sane Porphyrius ipse in *Pythagorae vita p. 38.* narrat Pythagoram, [P] cum scelus Cylonium effugiens ad Locrenses se contulisset, ab

4) Historici cum in aetate Numae lapsi fuerint, vt patet e Plinio *Lib. XIII. Nat. Hist. c. 13.* et Diodoro Sic. *Excerpt. Peiresc. p. 230.* et *Tom. II. p. 549. edit. Wesseling.* multo magis ignoscendum est Ouidio, quod et *Lib. XV. Metam. init.* et *Lib. III. Fast. v. 153.* vulgari fama deceptus Numam Pythagoreum existimauit. Licet enim poetis vulgo receptas opiniones, etiam falsas, sequi, vt recte notauit Herc. Ciofanus ad *Metam. d. l. v. 60.* E scriptoribus autem ecclesiasticis, praeter Clementem, ab hoc errore sibi non cauerunt Cyrillus Alex. *Lib. VI. contra Iulian. Tom. VI. Oper. p. 193. edit. Aubert.* et Hieronymus *Lib. II. aduersus Iouin. c. 38. Tom. II. Oper. p. 384. edit. Vallars.* a Dauisio ad *Cic. Lib. IV. Tusc. Disp. c. 1.* hoc nomine notati. Fabulam de Numa ad audiendum Pythagoram profecto confutauit etiam Pagan. Gaudentius *de philosophiae apud Romanos initio et progressu cap. II.* et *Addend. cap. I.* Omnino de aetate Pythagorae, variis variorum opinionibus sententiisque valde controuersa, nemo vberius adcuratiusque disputauit Christoph. Meinersio *Historia Litterarum nascentium, crescentium et intereuntium apud Graecos et Romanos, (Geschichte des Ursprungs, Fortgangs und Verfalls der Wissenschaften in Griechenland und Rom) Lemgou. 1781. 82. 8. Lib. III. c. 2. Vol. I. p. 304. seqq.* Confer Diet. Tiedemannum *de Vitis et Sententiis vetustissimorum Graeciae Philosophorum, Orphei, Pherecydis, Thaletis et Pythagorae (Griechenlands erste Philosophen, oder Leben und Systeme des Orpheus, Pherecydes, Thales und Pythagoras) Lips. 1780. 8. P. IV. sect. 1. c. 7.* RICHT.

c) Oratio Demosthenis habita fuit Olympiad. CVI. anno 4. Pythagoras vixit in Italia post Olympiadem L. vel vt alii LX. Vide Bentleium libro laudato *p. 50.* et *59. seq.*

5) Eusebium culpa eorum, quos secutus fuit, Zaleuci legislationem ad Olympiadem XXIX. retulisse, cum Pythagoreus fuerit, Pythagoras autem Olympiade LX. floruerit, notauit Ios. Scaliger ad *Euseb. Thes. Temp. edit. Amst. 1658. p. 81.* Eumdem quoque, quod mirere, manifesti erroris postulauit Iac. Perizonius ad *Aelian. Lib. II. V. H. c. 37.* Sed, quidquid huius rei est, ita extra omnem dubitationem posuit Bentleius, vt ne Warburtonus

ab iisdem dimissum fuisse his verbis: Ἡμᾶς δὲ Πυθαγόρα σοφὸν μὲν ἄνδρα σε καὶ δεινὸν ἄκούομεν, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ἰδίοις νόμοις οὐθὲν ἔχομεν ἐγκαλεῖν, αὐτὸν μὲν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων πειρασόμεθα μένειν. Τὸ δ' ἑτέρωθί που βάδιζε. Meminit et Pythagorae a Locris Tarentum dimissi Themistius *Orat. IV. (XXIII.) p. 285.*

III. Fuisse vllum Zaleucum legum conditorem, iam olim negauit Timaeus, audacter magis quam recte, quin Polybii iudicio, vbi reprehensi a Timaeo circa Locrorum rempublicam Aristotelis et Theophrasti meminit, *Excerpt. Peiresc. p. 51.* manifesti erroris conuincendus. Cicero *Lib. II. de Leg. c. 6. Quid quod Zaleucum istum negat vllum fuisse Timaeus? At Theophrastus auctor haud deterior, mea quidem sententia melior: eum multi nominant, commemorant vero ipsius ciues, nostri clientes* d), *Locri.* Et *Lib. VI. ad Atticum epist. 1. Quis Zaleucum leges Locris scripsisse non dixit? Num igitur iacet Theophrastus, si id a Timaeo tuo familiari reprehensum est.* Meminerat Zaleuci Theophrastus opere περὶ νομοθετῶν, quod in libros quatuor distributum inter eius scripta recenset Laertius *Lib. V. sect. 44. 45.* post libros XXIV. de legibus, alphabeti serie digestis, (cuius operis librum tertium decimum laudat Suidas in ὅτι οἱ ἁλόντες) et Epitomen legum, libris decem. Sed et ante Theophrastum Aristoteles de Zaleuco egerat in *Rep. Locrorum* (teste Clemente Alex. *I. Strom. p. 352.*) et *Lib. II. Politic. c. 10.* inter legumlatores primo loco meminit Zaleuci: Νομοθέται δὲ ἐγένοντο Ζάλευκός τε Λοκροῖς Ἐπιζεφυρίοις. Idem facit Plutarchus in *Numa,* et Aelianus *Lib. III. c. 17. Var. Hist.* qui *Lib. II. c. 37.* legem quandam Zaleuci refert, Athenaeo quoque *Lib. X. p. 429.* memoratam, de vino extra medici praescriptum non bibendo, et *Lib. XIII. c. 24.* de adulteris effossione oculorum puniendis, cui legi cum filius ipse obnoxius fieret, pater alterum oculum e) sibi erui est passus, quod narrat etiam Valerius Max. *Lib. VI. c. 5. extern. 3.* et Heraclides in *Politiis,* licet hic non adulterio, sed furto illam poenam a Zaleuco propositam tradit, quod tanto minus credo, quo minus verisimile est, Zaleuci filium furti crimine se obstrinxisse: praeterea oculorum effossio accommodata adulteris poena, qui capere et capi ocellis solent, vt recte animaduersum erudito Aeliani interpreti Iacobo Perizonio. Sed forte non adspernanda Eduardi Simsoni coniectura, qui in *Chronico Catholico ad A. M. 3560.* notat, apud Heraclidem per furtum [?] intelligi non qualecunque, sed Veneris, ὕδωρ κλοπῆς γλυκερὸν *Prou. IX. 17.* de quo Pindarus apud Clementem in *Paedagogo III. p. 252.* γλυκύτι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος, siue vt Aelianus *Lib. I. c. 2.* vocat, κλέμμα ἐρωτικόν. Aliam

burtonus quidem, quem in hac de Zaleuco eiusque legibus altercatione Bentleius grauissimum habuit aduersarium, *Diu. Legat. Mosis Lib. II. sect. 3. Vol. I. p. 173. seqq.* quidquam, quod reprehenderet, haberet, imo potius probatam Bentleii sententiam nouis argumentis fulciret atque corroboraret. Eamdem sententiam adsensu suo comprobauit etiam Petr. Wesselingius ad *Diodor. Sic. Lib. XII. c. 20.* vbi de aetate et natalibus Zaleuci agit. Idem tamen rursus fluctuat ad *Herodot. Lib. VI. c. 21.* Nuper etiam Heynius *Legum Locris a Zaleuco scriptarum fragm. Disp. I. Opusc. Acad. Vol. II. p. 17.* Zaleucum Olympiadi XXIX. ante C. N. 664. atque ideo Pythagora multo antiquiorem, vindicauit. Quibus dudum ad liquidum perductis, sane admodum suauis est Goguetus *Tom. II. Lib. I. c. 4. art. 8. p. 153.* qui Solonem centum fere annis Zaleuco antiquiorem facit. RICHT.

d) Hinc Zaleucum ciuitate a Romanis donatum scribit Symmachus *Lib. X. epist. 25.* ad Theodosium.

e) Vtrum recte hoc fecerit Zaleucus, vide disquirentes Grotium *de Satisfactione Christi p. 62. seq.* et Martinium in *Ethica p. 416.*

Zaleuci legem profert Polybius *eclog. e libro XII. p. 920.* vt rem controuersam, pendente adhuc lite, possideret is, penes quem erat, cum in ius fuit adducta. Idem testatur, Zaleucum sanxisse, vt, qui de legis alicuius sententia differere vellent, hoc facerent in consessu mille virorum, laqueis de collo pendentibus, quique male legem explicasse esset iudicatus, mox laqueo vitam finiret. Hierocles quoque apud Stobaeum *Serm. XXXVII. p. 229.* affirmat, Zaleucum constituisse, vt, quisquis nouam legem ferre vellet, laqueo circa collum posito hoc faceret. Et Stobaeus *Serm. XLII. p. 280.* ex prooemio legum Zaleuci haec refert ad verbum: Ἐὰν δέ τις βούληται τῶν κειμένων νόμων κινεῖν, ἢ ἄλλον εἰσφέρειν νόμον, εἰς βρόχον αἴρας τὸν τράχηλον λεγέτω τοῖς πολίταις περὶ αὐτοῦ. Καὶ ἐὰν μὲν διαψηφιζομένων etc. Diodorus vero Siculus a Charonda constitutum hoc narrat *Lib. XII. p. 82.* vt legem aliquam emendaturus collum laqueo insereret, emendationeque sua in concilio populi comprobata solveretur, reiecta periret. Eodem loco tres leges per totum illud tempus hac conditione emendatas refert, quarum vna est lex talionis a Charonda instituta, sed ab vnoculo quodam, cui per vim nescio quis vnum, qui solus illi erat, oculum excusserat, ita correcta, vt, qui vnoculum hominem lumine priuasset, ambos amitteret. At hoc apud Locrenses in Zaleuci lege accidisse scribit Demosthenes *oratione aduersus Timocratem*, vnde a Diodoro Siculo Charondam cum Zaleuco confusum mihi persuadeo. 6) Prooemium legum Zaleuci elegantissimum refert Stobaeus *Serm. XLII.* quod lectum sibi testatur etiam Cicero *Lib. II. de Leg. c. 6.* scribens Zaleucum et Charondam ante leges suas de legum laude dixisse. 7) Tum idem Diodorus, qui et ex prooemio illo verba quaedam de Diis ante omnia colendis refert, et leges nonnullas Zaleuci recitat *Lib. XII. p. 84. seq.* inter alia obseruans, hunc legislatorem delictis feminarum non multam pecuniariam, sed ignominiae notam poenae loco statuisse.

IV. Verba quaedam ex lege Zaleuci seruauit Hesychius in Λαπταλέον, etsi ibi λεῦκος legitur pro Ζάλευκος, vt notatum Salmasio contra Cercoetium, Gronouio *de Sestertiis*, et Rich.

6) Eadem est opinio Bentleii, qui aptis rationibus ostendit, Demosthenem hac in re Diodoro esse praeferendum. Luculentus ille Demosthenis de legibus Locrensibus locus in editione Reiskiana legitur *Vol. I. p. 744.* Wesselingius autem ad *Diodor. Lib. XII. c. 17.* existimat, Diodorum in eiusmodi legum exemplum incidisse, quod Charondam eius constitutionis auctorem perhiberet, cum et alia ex legibus, quae Zaleuco adscribebantur, Charondae fuerit largitus. Tandem Heynio *Legg. Charondae fragm. Sect. IV. not. t Opusc. Acad. Vol. II. p. 113.* visum est verisimilius, cum omnia haec non nisi excisis iam istis ciuitatibus a scriptoribus recentioris aetatis litteris consignata sint, incerta iam tum rerum hominumque memoria, in auctore legum esse variatum. Ceterum de iure talionis, apud varios populos legibus constituto, elegans ac docta exstat Io. Andr. Danzii *Diss. Origo talionis ad mentem Gentilium, Iudaeorum ac Christianorum examinata*, inserta Io. Ger. Meuschenii *Nou. Test. ex Talmude et Antiq. Hebr. illustr. Lips. 1736. 4. p. 488—568.* qua *§. VIII.* et *IX. not. g* talionis sanctionem Charondae adscribendam esse fuit arbitratus. RICHT.

7) Prooemium legibus Zaleuci praemissum, quod ipsi Ciceroni fraudi fuit, fictum esse commenticiumque, quidquid ad tuendum illud adserendumque protulerit Warburtonus *d. l.* et Heynius laudata *Disp. I. not. c* et *g* idoneis argumentis recte contendit Meinersius *Historia doctrinae de vero Deo, omnium rerum auctore atque rectore, Lemgou. 1780. 8. P. I. sect. 6. p. 221. seqq.* Illo enim admisso, statuendum esset, ceteros Graecos omnes, praeter Locros, in suis de summo numine sententiis insaniisse. Locros autem non minus, quam reliquos, in natura diuina turpiter errasse constat. Atque etiam Heynium de hoc prooemio legum aliam sententiam amplexum esse, intelligitur ex *Epimetr. II. de Zaleuco, Opusc. Acad. Vol. II. p. 71. seqq.* RICHT.

Rich. Bentleio, qui ex eo ipſo loco, et aliis argumentis (quod v. g. meminit κόσμυ et τραγῳδίας, quod non ſcripta eſt dialecto Dorica etc.) contendit, legum Zaleuci συναγωγὴν Diodoro Sic. Stobaeo, aliisque lectam totam eſſe ſuppoſitam poſt tempora hiſtorici Timaei, inſertis quibusdam legibus vere antiquis, [P] apud Demoſthenem et alios eius aetatis memoratis. Vide *Apologiam diſſertationis de Phalaridis Epiſtolis p. 343. ſeqq.* [8]) Aliam Zaleuci legem

8) Copioſa et adcurata Rich. Bentleii de legibus Zaleuci disputatio in *Reſponſione, qua diſſertationem ſuam de epiſtolis Phalaridis vindicat a cenſura Caroli Boyle*, cum notis et obſeruationibus virorum aliquot doctorum recuſa *Lond. 1777.* cuius editionis nondum compotes fieri potuimus, ex Latina verſione Io. Dan. a Lennep *Groning. 1777. 4.* legitur *p. 185 — 199.* et in Bentleii *Opusc. Philolog. Lipſ. 1781. 8. p. 336 — 351.* Sex omnino, praeter Timaei auctoritatem, ac Pythagorae diſciplinam Zaleuco recentiorem, Bentleius vtitur argumentis, ex ipſis fragmentis, quae ſuperſunt, petitis, vt corpus illud legum Zaleuci ſuppoſitum eſſe, et a ſophiſta quodam conflatum probet: primum, quod eadem Charondae adficta fuerunt, quae Zaleuco: deinde e verbis Atticis, πυχᾶν δραχμή, Locris haud intellectis: porro e commemoratione panni Mileſii: tum e mentione κόσμυ: amplius e nomine τραγῳδίας: denique e dialecto communi, cum ſcriptum eſſe debuiſſet Dorica. Quae quidem ad argumenta fere omnia late reſpondit Warburtonus *d. l. p. 165. ſeqq.* legumque Locris a Zaleuco ſcriptarum fragmenta, a Diodoro et Stobaeo ſeruata, genuina eſſe, aduerſus Bentleium adſerere elaborauit. Ego vero quamquam non ita arrogans ſum, vt inter tantos viros, quibuscum neque ingenii ſubtilitate ſum, neque iudicii acumine, neque doctrinae copia vllo modo comparandus, me arbitrum ſedere poſſe exiſtimem: modeſte tamen dicam, quod ſentio, neque Bentleium, nimia Timaei temeritate, ex diverſa de natalibus Zaleuci narratione fortaſſe orta, fretum, et disputandi calore metam transgreſſum, tot aliis probatae fidei ſcriptoribus conſentiente voce reclamantibus, iuſtam ſuſpicionis habuiſſe cauſſam, nullum vmquam fuiſſe Zaleucum, neque Warburtonum argumentationibus effeciſſe ſuis, vt fragmenta, quae apud Diodorum et Stobaeum exſtant, indubitatae fidei eſſe auctoritatisque cenſenda viderentur. Quibus tamen haud infitior veras Zaleuci leges ineſſe, praemiſſis ſine vlla veri ſpecie ſerioris philoſophiae locis communibus, quibusdam Charondae ſanctionibus perperam admixtis, loquendi formulis recentioris originis, aliaque, ac ſcriptae eſſent, dialecto ad poſteritatis memoriam propagatas. Poſt Warburtoni contra Bentleium disputationem, nondum tamen, vt ſuſpicari licet, lectam, quodam modo in huius partes conceſſit Weſſelingius ad *Diodor. Lib. XII. c. 21.* qui deinceps ad *Herodot. Lib. VI. c. 21.* ſententiam ſuam ex parte retractauit, legemque veſtibus ex lana Mileſia, quibus Sybaritae ad nimium aeſtum mitigandum vtebantur, honeſtis apud Locros maribus, ne molles fierent atque effeminati, interdicentem, motus Herodoti *d. l.* auctoritate, Zaleuco nominatim vindicauit, Warburtono inſuper de ceteris ad partes vocato. Contra ea Gottfr. Maſcouius ad *Puſendorf. Lib. I. de Iur. Nat. et Gent. c. 6. §. 4. not. 8.* de omnibus omnino, quae Zaleuco tribuuntur, legibus Bentleio ſuffragatur. Iam Heynius *Legg. Locris a Zaleuco ſcript. fragm. Diſp. II. p. V. ſeq.* quidquid huius eſt litterariae contentionis, primum paucis complexus eſt, quae hic adponere iuuat, praeſertim cum in repetita editione fruſtra quaerantur. *Poteſt ab aliquo*, inquit, *qui paullo difficilior in his rebus ſit, recte in dubitationem vocari, num leges illae, quas ſupra e Diodoro et Ioanne Stobenſi attulimus, ab ipſo Zaleuco profectae, nec potius ſub eius nomine, vt grauior eſſet auctoritas, ſint venditatae. Et fuit ſane Bentleius, qui ſerioribus temporibus illud legum Zaleuco tributarum digeſtum concinnatum eſſe cenſeret. Recte vero, ſi de verbis quaeritur. Fuiſſe enim antiquum aliquem ſcriptorem probabile eſt, qui ſuis hiſtoriis leges eas ſuis verbis intexuerat, e quo et Stobenſis et Diodorus ſua repetiere, ille quidem paullo accuratius.* Deinceps autem, quinquennio interiecto, *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. III. p. III. ſeqq.* locum hunc difficilem et ſalebroſum vberius tractauit, et potiora Bentleii argumenta perſecutus, omnia enim excutere noluit, legum cum prooemio, quae a Diodoro et Stobaeo ſub Zaleuci nomine in medium ſunt prolatae, ne ipſarum auctoritas infracta iacere videretur, contra omnem ſubditi a recentiore ſophiſta foetus ſuſpicionem, ab Anglo motam, vindicias egit. Quibus quidem intento ſtudio acerrime perlectis, propoſitisque

gem de non danda pro foenebribus pecuniis syngrapha memorat Zenobius *V. Prouerb. 4.* Libello singulari leges Zaleuci latine collegit et vtcunque illustrauit Io. Wilh. Engelbrechtus *Lips. 1699. 4.* [9]) Cui addes Ioannis Lodei Nannetensis *dialogum de iustitia et pietate Zaleuci Locrorum*

positisque in vtramque partem rationibus rite ponderatis, ingenue fateor, et condonabit viri doctissimi humanitas candori animi mei, mihi fere accidisse, id quod de euoluendo diligenter diuini Platonis Phaedone sub alterius persona profitetur Cicero *Lib. I. Tusc. Disp. c. 11. Feci mehercule, et quidem saepius, sed nescio quo modo, dum lego, adsentior: cum posui librum, et mecum ipse de immortalitate animorum coepi cogitare, adsensio omnis illa elabitur.* Et quidni? Ipse enim Heynius extrema disputatione in haec verba est locutus: *Non itaque improbabile est, prooemia illa legum, cum paucis legum fragmentis, ex Pythagoreo aliquo philosopho esse exscripta, a quo vestigia nonnulla, satis obscura quidem, Pythagoreae disciplinae in iisdem impressa supersunt.* Iam publici instrumenti fides quando quibusdam momentis vacillat, et vnum sese alterumue fraudis indicium exserit: tum illud, quantum quantum est, adulterinum esse spuriumque iure existimatur. Nuperrime quidem Heynius, diuisa de Zaleuco et Charonda disputatione, *Epimetr. II. de Zaleuco Opusc. Acad. Vol. II. p. 62. seqq.* controuersiam de Zaleuci legibus ad plures enunciationes reuocauit, ac de singulis diserete pronunciando obductas toti huic argumento nebulas dispellere studuit. Hanc extricandae rei viam ingressus adserit, leges Locris olim a Zaleuco scriptas adhuc superstites fuisse serioribus temporibus, quibus a scriptoribus consignari potuerint: consignatas autem esse non ipsis legum verbis, sed quemlibet scriptorem vim et argumentum earum suis verbis expressisse: vtrumque, et Ioannem Stobensem, et Diodorum, aut in eumdem fontem, aut in eos incidisse, qui ex vno eodemque fonte hauserint: prooemium denique, quale nunc habemus, siue ad orationis copiam et vbertatem, siue ad sententiarum rationem et indolem spectes, a Zaleuco quidem non esse profectum, neque tamen prorsus commenticium, et a falsario suppositum. Quid hae repetitae vindiciae, quarum summam dedi, effecturae sint apud alios, nescio: me certe, argumentis aequa trutina pensatis, a sententia, quam supra sum professus, necdum dimouere potuerunt. Nonnullas quidem Zaleuci leges, a Ioanne Stobensi et Diodoro traditas, ab aliorum scriptorum testimonio fidei firmamentum accipere largior: totum autem legum digestum, quale cum prooemio apud vtrumque exstat, in quo verus quaestionis cardo vertitur, propter complura eaque haud obscura fraudis vestigia, nullam auctoritatem habere posse, mihi sane est persuasissimum. RICHT.

9) Integra libelli inscriptio haec est: *Leges Locrensium, Zaleuco auctore promulgatae, ex Demosthene, Polybio, Diodoro Siculo, Strabone, Valerio Maximo, Plutarcho, Aeliano, Stobaeo, et aliis excerptae, et ex Legibus Naturae, Romanis, ac doctrina maxime Peripateticorum illustratae.* Qui quidem, ab interioris doctrinae copiis plane destitutus, nugarum vero plenus, non potest non magnum legentibus taedium creare. Effugit vero Fabricii diligentiam, neque Engelbrechto cognita fuit Conr. Rittershusii *Oratio de Charonda et Zaleuco, et nomothesia vtriusque Altorf. 1591.* eiusdem *Commentario in IV libros Institutionum Imperialium Diui Iustiniani Argent. 1618. et 1649. 4.* praefixa, qua praecipuae leges Zaleuci commemoratae sunt atque expolitae. Nec silentio praetermittendus est Vbbo Emmius *Vet. Graec. Tom. III. de republica Locrensium in Italia*, in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. IV. p. 593. seqq.* vbi plerasque leges Zaleuco tributas breuiter fuit persecutus. De Zaleuci legibus consule etiam Lud. Malquytium Lib. II. *Ver. ICtor. Philos. c. 23.* in Gundlingii *Triga libell. rariss. Hal. Magd. 1727. 4. p. 106. seqq.* Sed superiores omnes longe superauit Heynius *Legum Locris a Zaleuco scriptarum fragm. Disp. II.* vbi omnes leges tum publicas tum priuatas Stobaei ac Diodori auctoritate adcurate recensuit, adspersisque animaduersionibus philologicis, historicis, et e prudentia ciuili depromtis praeclare illustrauit. Iudicium Christ. Thomasii de Zaleuci legislatione legitur in eius *Lect. de prudentia legislatoria, cum praef. Gottl. Stollii Francof. et Lips. 1743. 8. c. IX. §. 11.* Quae quidem dictata, quod in transitu notamus, in vsum auditorum a Thomasio aliquanto negligentius, vt ipse alibi fatetur, conscripta, secundis curis emendata suo tempore praecipuum locum occupare debebant tractatus *de optima republica:* quem parasse quidem virum immortalem, sed, aliis curis laboribusque distentum, in

Locrorum Regis. Parif. 1513. 8. Mentio Zaleuci apud Origenem quoque *III. contra Celſum p.* 155. aliosque quam plurimos, in quibus interdum corrupte vocatur *Seleucus*, vt apud Petrum Bleſenſem *epiſt. XCV.* Dicitur ipſe ferro diſtricto incubuiſſe, atque ita ſe interfeciſſe, cum forte belli tempore armatus in concionem prodiiſſet, quod alioqui facere legibus ipſius capitali ſupplicio erat interdictum. Euſtathius ad *Iliad. α. p.* 62. Φέρεται δὲ καὶ περὶ Ζαλεύκου τοῦ Λοκροῦ ἱστορία, ὡς νομοθετήσοι μὲν ὁ ἀνὴρ, μηδένα φορεῖν ὅπλα ἐν βουλευτηρίῳ· ἐπεὶ δέ ποτε πολέμου ἐπικειμένου ἔνοπλος ὢν εἰσῆλθε κατ' ἀνάγκην ἔτως ἔχων εἰς τὴν βουλὴν, ὑπέκρουσεν μέν τις ὡς ἤδη τὸν νόμον ὁ Ζάλευκος λέλυκεν. Ὁ δὲ οὐ λύσειν ἔφη, ἀλλὰ κυρώσειν. (Similis phraſis *Matth. V.* 17.) Καὶ ἅμα τῷ ξίφει δοὺς ἑαυτὸν ἀπέῤῥηξε τὸ ζῆν ὅπερ ἦν ποινὴ τῷ παραβάντι τὸν νόμον. Verum hoc alii referunt ad Charondam, vt Valerius Max. *Lib. VI. c.* 5. *extern.* 4. et Diodorus Siculus *Lib. XII. p.* 84. qui addit, a quibusdam iſtud tribui Diocli, legislatori Syracuſanorum. Sane res Zaleuci et Charondae frequenter confundi, pluribus iam exemplis patuit: quibus adde, quod Zaleucum Thuriis leges dediſſe affirmat Athenaeus *Lib. XI. p.* 508. cum quo conſentit Scymnus Chius, Sybaritis neglectum legum Zaleuci exprobrans, *v.* 345. *ſeq.* Sybaritas enim Thurios poſtea eſſe dictos, notum eſt ex Plutarcho in *Pericle p.* 158. Stephano, Suida, aliisque. [10]) Sed et Ephori verba apud Strabonem *Lib. VI. p.* 260. ita accipit clariſſ. Bentleius libro laudato, *p.* 365. vt Thurios legibus a Zaleuco latis ſubtiliora quaedam addidiſſe dixerit, quibus gloriam quidem nonnullam, ſed rempublicam deteriorem retulerint. Sane poſtquam ſimplicitatem legum Zaleuci celebraſſet, addit Ephorus: Θουρίους δὲ ὕστερον ἀκριβοῦν θέλοντας περὶ τῶν ἄκρων ἐνδοξοτέρους μὲν γενέσθαι, χείρονας δέ. [f]) E contrario Charondam Thuriorum legislatorem tradunt Diodorus et alii, vt mox, vbi de eo agam, ſum dicturus. [P]

V. CHARONDAS Catanaeus [g]) Iamblichi iudicio vnus ex optimis legumlatoribus, Pythagorae itidem diſcipulus fuit, ſi credimus Senecae *epiſt. XC.* Laertio *Lib. VIII. ſect.* 16. Porphyrio

in lucem dare haud potuiſſe, valde dolemus. Pauca de Zaleuco eiusque legibus adtulit Euer. Otto *praef. Tom. III. Theſ. Iur. Rom. p.* 10. *ſeq.* RICHT.

10) Athenaeus, cum Zaleucum Thuriis leges dediſſe dicit, Sybaritas, Thurios poſtea adpellatos, videtur intellexiſſe. Zaleuci enim aetas a Thuriorum initiis longiſſime abeſt. Vide Bentleium *Reſp. qua diſſ. de epiſt. Phalar. vindicat, p.* 204. *edit. Groning.* De Sybaritis ex inſtituto commentatus eſt Blancardus, cuius *Diſſertatio de Sybaritis* (*Discours ſur les Sybarites*) exſtat in *Comment. Acad. Inſcript. Tom. IX. p.* 163. *ſeqq. edit. Pariſ.* et *Tom. XIII. p.* 253. *ſeqq. edit. Amſt.* et fortunam Sybaritarum pariter ac Thuriorum, ad temporum notationem reuocatam, ſubtilius diligentiusque, quam omnes ſuperiores, expoſuit Heynius *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. I.* De duplici Sybaritarum lege, luxuriae magiſtra, altera de vocandis ad conuiuia mulieribus, altera de praemio coquis propoſito, agit Iſ. Caſaubonus *Animadu. in Athenaeum Lib. XII. c.* 4. RICHT.

f) Poſſunt alioqui etiam haec verba ita accipi de legibus Thuriorum nimis circa ſubtilitates ingenioſorum, vt non Zaleuci legibus ſuperadditae, ſed tantum iisdem ſubtiliores fuiſſe dicantur: neque ἐνδοξοτέρους aut χείρονας neceſſe eſt ad Thurios referre magis quam ad νόμους. Et de Charonda Ariſtoteles *Lib. II. Politic. c.* 10. τῇ ἀκριβείᾳ τῶν νόμων ἐστὶ γλαφυρώτερος καὶ τῶν νῦν νομοθετῶν.

g) Patria Catanaeum fuiſſe, ex Ariſtotelis et aliorum certiſſimis teſtimoniis patet. Itaque qui Thurium appellant, Valerius Max. *Lib. VI. c.* 5. Themiſtius *Orat. II. p.* 31. et alii, leges, quas Thuriis tuliſſe fertur, reſpiciunt. Conf. Mongitorii *Bibl. Sic. Tom. I. p.* 136. *ſeq.* Pro *Thuriis* autem quidam male legerunt *Tyrios*, atque inde Carthaginenſium legislatorem dixere Charondam, vt Io. Rauiſius Textor in *Officina p.* 622. et Alexander Alexandrius *Lib. VI. Genial. Dierum c.* 10. Marſilius

Porphyrio et eidem Iamblicho tribus in locis hoc diserte tradenti. [11]) Verum haec sententia non maiorem fortassis fidem meretur, quam eorum, quos Aristoteles *Lib. II. Politic. c. 10.* ait a temporum ratione refelli, cum affirmarunt Onomacritum primum exstitisse scriptorem legum eximium, qui se exercuerit in eo studio in Creta, cum Locrus esset, illuc autem se contulisset ob artem diuinandi: huiusque fuisse sodalem Thaletem, (Cretensem non Milesium) Thaletis autem auditorem Lycurgum et Zaleucum, Zaleuci Charondam.

VI. Leges tulit Charondas, teste eodem Aristotele, suis ciuibus Catanaeis et aliis Chalcidicis ciuitatibus Italiae atque Siciliae. Et apud Catanaeos quidem ciues suos diuinis honoribus propterea mactatum, perinde vt apud Locros Zaleucum et Timantum, refert Iamblichus *de vita Pythagorae c. 30.* quod ex numo Catanensi quoque demonstrare voluit Raphael Trichetus du Fresne in *Epistola ad Petrum Seguinum Paris. 1658. 8.* et ad calcem Seguini *numismatum p. 189. seq. Paris. 1665. 4.* et *Tom. X. Antiquitatum Graecarum* Iac. Gronouii *p. 569. seq.* effigiem enim cornibus decoram in numo illo Charondam referre contendebat. Sed illustris Vir Ez. Spanhemius *de Vsu et Praestantia Numismatum Diss. V. p. 370.* potius Silenum illa exprimi sentit, feliciore, ni fallor, coniectura. [12]) Chalcidicae vero ciuitates, quibus leges Charondam tulisse Aristoteles affirmat, a Scymno Chio *X. 208 seq.* in Sicilia nominantur praeter Catanam Callipolis, Euboea, Himera, Leontini, Mylae, Naxos, Zancle: in Italia Rhegium. Theodoritus quoque *Lib. IX. de Curat. Graec. Affect. p. 124.* Charondae meminit primi Italiae et Siciliae legislatoris. [13]) Ac Rheginenses Charondae legibus vsos testatur Heraclides *de Politiis*, et Aelianus *Lib. III. c. 17. Var. Hist.* [14]) Porphyrius vero *p. 14.* et post eum Iamblichus *c. 7. de vita Pythagorae*, probaturus

Marsilius Ficinus *argumento in Minoem Platonis,* et Coelius Rhodiginus *XVIII. 19. Antiq. Lect.* notati a Vossio *de Sectis Philosophor. c. 6. §. 27.* et Io. Ionsio in *diss. I. de historia Peripatetica p. 33.* quo in loco obseruat, Charontem Carthaginiensem historicum, Suidae et aliis memoratum, male aliquando confundi cum Charonda. Effigies Charondae apud Gronouium *Tom. III. Thes. ccccc.*

11) Charondae aetas licet incerta, primis tamen Catanae conditae temporibus paullo propior ex eo satis tuto colligitur, quod is cum Zaleuco, Locrorum legum latore, a veteribus plerumque coniungitur, quem, vt supra dictum est, circa Olympiadem XXIX. floruisse, ad rerum fidem exploratum habemus. Catanam autem, Charondae patriam, post Olympiadis XIII. annum primum primordia habuisse, e Thucydide *Lib. VI. c. 3.* patet. Confer Heynium *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. III. Opusc. Acad. Vol. II. p. 159. seq.* Charontem Carthaginiensem cum Charonda Catanaeo a nonnullis male confundi, obseruauit Io. Ionsius *Lib. II. de Script. Hist. Phil. c. 7. §. 4.* RICHT.

12) Raph. Tricheti du Fresne *Epistola de Charondae effigie, in Catanensi numo expressa*, qua de hoc legum latore diligenter agitur, in compendium redacta, notisque illustrata comparet in Petr. Zornii *Biblioth. Antiq. et Exeg. Tom. I. P. II. p. 105. seqq.* Charondam ad exemplum Mosis in vetustis numis cornutum conspici, adserit etiam Petr. Dan. Huetius *Demonstr. Euang. Propos. IV. c. 2. §. 11.* in aetate illius cum aliis grauiter lapsus. Sed Ezech. Spanhemii *de Praest. et Vsu Numism. Ant. Diss. VII. Tom. I. p. 400.* coniecturam, effigiem illo numo expressam Silenum potius, quam Charondam, referre, quae magis placet Fabricio, probabiliorem censet etiam Perizonius ad *Aelian. Lib. III. V. H. c. 17.* quem tamen valde miror vulgari errore deceptum statuere, Charondam nouae Thuriorum ciuitatis factum fuisse ciuem et legum latorem. RICHT.

13) Hoc Theodoreti testimonium nullius ponderis esse, recte contendit Heynius *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. III. Opusc. Acad. Vol. II. p. 160.* RICHT.

14) Rheginam ciuitatem legibus formasse Charondas, a Catanaeis in exsilium eiectus, falso traditur

probaturus ab hoc philoſopho libertatem vindicatam [P] ciuitatibus Crotoni, [15]) Sybari, Catanae, Rhegio, Himerae, Agrigento, Tauromenio, aliisque nonnullis, ſubiungit, leges iisdem latas eſſe a Pythagora, per diſcipulos videlicet ſuos, Charondam Catanaeum, et Zaleucum Locrum: quarum ope et ipſae fuerint *εὐνομώτατοι*, et per longum tempus *ἀξιοζήλωτοι τοῖς περιοίκοις*. Huc referendum eſt, quod Laertius *Lib. VIII. ſect. 3.* teſtatur, Crotone Pythagoram leges ſanxiſſe *τοῖς Ἰταλιώταις*, quibus verbis ad Numae Pompilii *νομοθεσίαν* reſpici, praeter rem ſuſpicabatur Thomas Aldobrandinus. Apud Stephanum in *Κατάνη* Charondas vocatur *ὁ διάσημος τῶν Ἀθήνησι* (niſi legendum *ἐν Κατάναις*) *νομοθετῶν*, [16]) non quod Athenis leges tulerit, ſed quod Thurii, quibus Charondas leges tuliſſe multorum teſtimonio ſcriptorum traditur, fuerint coloni Athenienſium, teſte Plutarcho in *vita Lyſiae* et *Periclis:* et quod leges Charondae apud Athenienſes celeberrimae fuerint, atque vt Hermippus libro ſexto de legumlatoribus apud Athenaeum *Lib. XIV. p. 619.* auctor eſt, inter pocula decantari ſolitae ſint Athenis. Quemadmodum et Mazaceni in Cappadocia legibus Charondae vſi, teſte Strabone *Lib. XII. p. 539.* adhibuerunt *νομῳδὸν legum decantatorem*, qui ipſis fuit legum interpres, perinde vt apud Romanos iurisconſulti.

VII. Vtrum vero hinc certo concludere liceat, verſibus ſcriptas [h]) ab ipſo Charonda leges fuiſſe, aliorum eſto iudicium. Potuerunt enim poſtea ab eiusmodi *νομῳδῶν* fuiſſe verſibus expreſſae, atque adeo memoriae cantantium commendatae. Et quemadmodum, literarum vſu nondum reperto, leges apud gentes quasdam decantari ſuaſit neceſſitas, quo minus illarum obliuiſcerentur: ita deinde ſine neceſſitate idem faciendi potuit obtinere conſuetudo, nec iniucundus vſus, vt de Agathyrſis tradit Ariſtoteles *Problem. XIX. 28.* Sane fragmenta legum Charondae, quae apud Diodorum Sic. *Lib. XII. p. 79. ſeq.*

ditur ab Aeliano *d. l.* cuius fidem ſequitur Perizonius. Vide Heynium *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. III. not. f Opusc. Acad. Vol. II. p. 159. et ſeq.* coll. *Proluſ. XIV. de reliquis rebusp. Magnae Graeciae et Siciliae, p. 272.* RICHT.

15) Croton, ciuitas Magnae Graeciae cum aliis ſtudiis, tum in primis ſapientiae nobiliſſima, Achaeorum colonia, imperio vſa populari, leges ad hanc reipublicae adminiſtrandae rationem, ſerioribus quoque temporibus cuſtoditam, adtemperauit. Legibus Charondae et Zaleuci inſtructos fuiſſe Crotoniatas, vt Iamblichus *de Vit. Pythag. c. VII.* refert, a veritate haud alienum eſt: eas vero auctoritate Pythagorae, vtriusque legum latoris praeceptoris, accepiſſe, tamquam inane Pythagoreorum commentum merito exploditur. Vide Bruckerum *Hiſt. Crit. Philoſ. Per. I. P. II. Lib. II, c. 10. ſect. 1. §. 10. Tom. I. p. 1013.* Tiedemannum *de vetuſtiſſ. Graec. Philoſoph. P. IV. ſect. 1. c. 8. p. 324. ſeqq.* et Meinerſium *Hiſt. de orig. progreſſ. et inter. litter. apud Graec. et Rom. Lib. III. c. 1. Vol. I. p. 252. 254.* et *285.* Euerſa Sybari, cum, vt narrat Iuſtinus *Lib. XX. c. 4.* et ipſi Crotoniatae in perditam luxuriam prolapſi eſſent, ſaluberrima Pythagorae diſciplina effecit, vt ad ſimplicitatem morum frugalitatemque reuocarentur. Vide Heynii *Proluſ. X. de Crotoniatarum republica et inſtitutis,* vbi omnia, quae ad informandam Crotoniatarum reipublicae inſtitutorumque notionem elici e locis veterum ſcriptorum cum fide aliqua potuerunt, commemorata reperiuntur. Adde *Epimetrum de Pythagora et Pythagoreis legumlatoribus, Opusc. Acad. Vol. II. p. 196. ſeqq.* RICHT.

16) Stephanus Byzantinus *d. l. p. 368. ſeq. edit. Amſt. 1678.* quodam opinionis errore deceptus, Charondam inter legum latores, qui Athenis hilariore nominis fama floruerunt, videtur retuliſſe. Qua culpa vt liberaretur, alia Bentleio, alia Fabricio noſtro ſubnata fuit ſuſpicio. De vtraque vide quae adtulit Weſſelingius *praef. Tom. III. Iurispr. Rom. et Attic. p. III.* RICHT.

h) Haec ſententia eſt clariſſimi Bentleii, libro laudato *p. 373.*

p. 79. seq. et Stobaeum *Serm. XLII.* atque inde Petr. Carreram *Lib. IV. Monum. Hist. Vrbis Catanae Tom. X. Thes. Antiq. et Hist. Siciliae p. 337. seq.* exstant, prosa sunt concepta, non versu. [17]) Apud eosdem, vti apud alios quoque scriptores perquam multos, legislator fuisse Thuriorum perhibetur. Et Plutarcho *lib. de curiositate p. 519.* ὁ τῶν Θουρίων νομοθέτης nullus alius intelligitur quam Charondas, a Xylandro in latina versione recte nominatus.

VIII. Equidem vir iam plus simplici vice mihi laudatus Cl. Bentleius *Apologia pro diss. de Epistolis Phalaridis p. 358. seqq.* variis argumentis et chronologicis rationibus euincere conatur, nec Thuriis leges tulisse Charondam, nec leges, quae a Diodoro, et Stobaeo afferuntur, genuinas Charondae, sed illi perinde vt priores illas Zaleuco [P] suppositas esse. [18]) Ceterum nec ipse *p. 377.* tantum tribuit suis argumentis, vt ea plane

17) Versibus aut numeris cantui aptis scriptas non tam ab alio, quam potius ab ipso Charonda leges fuisse, non sine veri specie colligi potest ex Athenaeo *Lib. XIV. p. 619. edit. Lugd. 1612.* vbi auctore probatae fidei Hermippo refert, Charondae leges adeo celebratas fuisse Athenis, quae etiam inter pocula cantari solerent. Ἤιδοντο Ἀθήνησι καὶ οἱ Χαρώνδα νόμοι παρ' οἶνον. Quod neque de deorum hymnis, neque de magnorum virorum rebus gestis, sed de legibus sensu proprio commode videtur esse accipiendum. Quam coniecturam Strabonis quoque de vsu legum Charondae apud Mazacenos in Cappadocia testimonium, *Lib. XII. p. 813. edit. Almelou.* a Fabricio iam laudatum, mirifice iuuat. Nec fragmenta legum apud Diodorum Siculum et Stobaeum, soluta oratione concepta, sublestae plane, vt Bentleius pluribus argumentis docuit, fidei, huic suspicioni vllo modo aduersantur. Vide Humphr. Prideauxium in *Marm. Oxon. I. p. 397. edit. Maittair. Lond. 1732.* Bentleium *Resp. qua diss. de epist. Phalar. vindicat, p. 209. seqq. edit. Groning.* Goguetum *de Origine Legum Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 1. p. 58. seq.* et Christoph. Lud. Crellii *Prolus. de primitiis legum poeticis, antiquissimo genere carminum Witteb. 1725.* RICHT.

18) Subtilis illa Bentleii de legibus Charondae quaestio ac disputatio in Latina versione Lennepii supra laudata continetur *p. 200 — 212. edit. Groning.* et *p. 351 — 364. edit. Lips.* Quam quidem partem etsi doctissimus eius aduersarius, Warburtonus loco saepius laudato, sigillatim ne verbo quidem adtigit: vniuerse tamen legum Charondae, a Diodoro et Stobaeo posterorum memoriae traditarum, vindex exstitit acerrimus. Non multo post Wesselingius ad *Diodor. Lib. XII. c. 11.* hactenus Bentleii sententiam suffragio suo iuuit, vt Charondam Thurinum ciuem fuisse pariter ac leges Thuriis scripsisse, contra Diodori testimonium infitiaretur: corpus autem illud legum vtrum genuinum sit, nec ne, in medio relinquit. Post horum doctissimorum virorum studia postremus ad disceptandam hanc quaestionem accessit Heynius *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. II.* et *III.* In qua quidem duo esse discernenda statuit, vt altera dubitatio sit, fueritne Charondas legum Thuriis scriptarum auctor, altera, eae leges, quas Diodorus ac Stobaeus seruarunt, sintne istarum legum fragmenta habenda: vtriusque confusione turbata fuisse omnia. Quod ad priorem adtinet, cum Aristoteli et Heraclidi Pontico, qui Charondam Catana oriundum multo Thuriis conditis antiquiorem faciunt, quam ceteris scriptoribus, plus auctoritatis sit fideique tribuendum, fieri potuisse negat, vt Charondas ille Catanaeus Thurinis ciuibus leges scriberet. Qua in re, vt hoc obiter notemus, humani quid passus est, sicut in argumentis historicis haud raro alibi, Montesquieus *de Caussis Legum (de l'esprit des Loix) Lib. XII. c. 2.* Nihilo tamen minus contra Bentleium, cupiditate in Boylium paullo ferocius se iactantem, ita statuendum esse censet, vt Thurios Charondae prisci leges ad suam ciuitatem admisisse, atque hactenus Charondae legibus se vti professos esse existimemus. In quo equidem non valde dissentio, licet quibusdam dubitationibus adhuc obnoxium sit, germanae Catanaei legum latoris sanctiones, tum aliis Chalcidicis ciuitatibus, tum suae olim scriptae ac promulgatae, quarum exemplo Aristoteles et Heraclides vsi sunt, an postea a Thuriis receptae fuerint, cum ab eodem Heraclide, cuius in rerumpublicarum fata et instituta inquirendi diligentiae tantum tribuit ipse Heynius, teste Diogene Laertio *Lib. IX. c. 8.* ad Protagoram Thuriorum leges referantur.

plane certa atque apodictica esse affirmet ad sententiam hanc confirmandam; et quae apud Stobaeum referuntur ac Diodorum, Charondae leges, etiam ante illos lectae sunt Ciceroni, qui *Lib. II. de Legibus c. 6.* refert, Zaleucum et Charondam in prooemio suae νομοθεσίας de legum laudibus dixisse: et alibi ad legem Charondae, quae adhuc exstat apud Stobaeum, alludit, notante Petro Victorio *Lib. XVI. c. 21. Var. Lect.* Tum veteres Comici fabulis suis leges Charondae inseruerunt, quorum verbis a Diodoro *Lib. XII. p. 80. seq.* laudatis respondent leges ipsae apud eundem Stobaeum occurrentes. Homines eiusdem familiae ὁμοσιπύας a Charonda dictos, vt ab Epimenide ὁμοκάπνυς, testatur Aristoteles *Lib. I. c. 1. Politic.* Leges quasdam Charondae illustrauit singularibus dissertationibus Samuel Skunk, Theologus Vpsaliensis. Vide et Ehregot Danielis Colbergii τῦ μακαρίτυ *diatribam de Legislatoribus Graecorum Mosaizantibus.* 19)

referantur. De posteriore vero, quando ea legum fragmenta, quae cum prooemiis a Diodoro et Stobaeo sub Charondae nomine in medium prolata sunt, Catanaeo pariter ac Locro vindicare adlaborat, nolumus quidquam eorum hic loci repetere, quae supra de incorrupta instrumentorum fide ex dialecticorum atque iurisconsultorum praeceptis monuimus. Profecto tam sobria philosophia, qualis illis legum prooemiis continetur, si quid hoc in genere video, in rudem isthanc aetatem plane non cadit. Nec me meae sententiae adhuc poenitet, disputatione illa, quam, parte eius priore ab altera sectione *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg.* auulsa, nunc sectione tertia aliquanto auctiorem complexus est Heynius *Opusc. Acad. Vol. II. p. 155 — 171.* denuo cum cura perlecta, argumentisque diligenter perpensis atque excussis. Illud quidem contendere nolim, omnes omnino Charondae leges, a Diodoro ac Stobaeo descriptas, esse commenticias. Sed tum demum vtrique constare fidem reor, si quid ab aliorum scriptorum auctoritate singulis legibus firmamenti accesserit. Integrum autem legum Charondae corpus, cui statim exordium omnem fidem detrahit, quisquis iudicii mei acumen subtilitatemque desideret, ob caussas in quaestione de Zaleuci legibus supra adlatas, adulteratum opus esse, certa persuasione inductus videor posse adseuerare. Ceterum nihil impedio, quo minus de his legum, quae Zaleuci atque Charondae nomina praeferunt, Pandectis, a Diodoro et Stobaeo seruatis, suo quisque iudicio vtatur. BICHT.

19) Praecipuas leges Charondae fide veterum scriptorum recensuit atque illustrauit Conr. Rittershusius oratione supra iam laudata. Nonnulla de Charondae legibus adtulit etiam Lud. Malquytius, eodem loco excitatus. Superiori autem saeculo Mart. Brunnerus, primum Graecarum litterarum, post Theologiae in academia Vpsaliensi professor, iuuenibus aliquot litterarum studiosis auctor fuit suasorque, vt in leges Charondae, apud Diodorum Siculum memoratas, dissertationes conscriberent, ad disputandumque publice proponerent. Cuius quidem consilio obsecuti iuuenes quidam erectae indolis in hoc argumento illustrando elaborarunt, et diuerso tempore variisque praesidibus aliae post alias disputationes academicae prodierunt. Scripsit igitur ac publice defendit dissertationum in leges Charondae I. *De nuptiis secundis,* praeside Mart. Brunnero, Vno Terserus *Vpsal. A. 1666. 8.* II. *De poena calumniae,* praeside eodem Brunnero, Petr. Stiernman. III. *De conuersatione cum malis,* Io. Barckhausen. IV. *De litteraria institutione et litteris,* praeside Sam. Skunk, Rob. Kinnemondt *A. 1670. 8.* Eumdem Sam. Skunkium suspicor et tertiae exercitationis praesidem exstitisse, et idcirco ignoscendum est Fabricio, quod, haud dubie aliorum fide, eum leges quasdam Charondae singularibus dissertationibus illustrasse tradit. Vnde simul emendanda sunt, quae habet Heynius *Legum Charondae fragm. Sect. I. not. a Opusc. Acad. Vol. II. p. 76.* V. *De tutela,* praeside Andr. Norcopense, Sueno Hasslebohm *A. 1678. Holm. 8.* Quem cum inopina peregrinandi occasio impediret, quo minus dissertationem iam prelo paratam ipse proponeret, defendendae eius prouinciam in se suscepit frater eius Gabr. Hasslebohm. VI. *De militia adflicta restituenda,* praeside eodem Norcopense, Io. Roedbeck *A. 1678. Holm. 8.* VII. *De seueritate legum,* praeside Iul. Micandro, Dan. Lidius *A. 1686. 8.* Quarum priores quatuor, quoniam, in magna huiusmodi scriptiun-

IX. ZAMOLXIS siue SAMOLSES [20]) Thrax, itidem Pythagorae philosophi discipulus, et seruus fuisse traditur a Laertio *Lib. VIII. sect. 2.* Iamblicho *c. 23.* et *30.* et Porphyrio *p. 9.* in *Pythagorae vita*, qui Dionysiphanem auctorem laudat. Sed et Straboni *Lib. XVI. p. 762.* Pythagoreus dicitur, et *Lib. VII. p. 297.* fama de Zalmolxi Pythagorae seruo confirmatur. [21]) Ne Origenem *III. contra Celsum p. 144.* Cyrillum *Lib. VI. contra Iulian. p. 208.* Etymologicum M. Suidam aliosque iuniores laudem. Nam diu ante hos omnes Herodotus *Lib. IV. c. 95.* idem se a Graecis accepisse tradit, mox vero *c. 96.* addit, se existimare Zamolxin multis ante Pythagoram annis vixisse. Primus [i]) Thracum Getarumque legislator fuisse consentitur, qui ei diuinos honores tribuerunt, teste etiam Antonio Diogene apud Photium *Cod. CLXVI.* pro Saturno, siue, vt Porphyrius auctor est, pro Hercule eum colentes, atque quotannis praestantissimum ex senibus ei sacrificantes, teste Clemente Alex. *IV. Strom. p. 497.* et Aenaea Gazaeo *p. 43. Theophrasti.* Vide et Lucianum *Tom. I. p. 592. edit. Amstelod.* et *p. 594.* vbi Anacharsis iurat per Acinacem et Zamolxin, patrios Deos. De hoc Zamolxi eiusque philosophia ac legibus, quas a communi Vesta accepisse [P] se iactabat, teste Diodoro Siculo *Lib. I. p. 48.* videndus Carolus Lundius in libro edito *Vpsaliae A. 1687. 4.* et recensito in Actis Eruditorum Lipsiensibus *Tom. II. supplementi p. 282. seqq.* [22]) Zamolxidis ἐπῳδὰς memorat Iulianus *Epist. ad Sallustium p. 244.* et in *Caesaribus p. 309.* et Apuleius in *Apologia*, e Platonis *Charmide*, quem, si placet, vide.

X. THALES

scriptiuncularum, in Suecicis academiis editarum, in his Germaniae oris raritate, mihimet ipsi oculis vsurpare non licuit, cognitas tantum habeo partim ex Io. Schefferi *Suecia Literata edit. Io. Molleri Hamb. 1698. 8. p. 214. seq.* et *p. 244.* partim ex *Holmia Literata Holm. 1701. 4. P. I. p. 23.* tres posteriores vero lustrandi copia fuit. Plures postea prodierint, nec ne, non habeo dicere. Id vnum adfirmare possum, eas, quas vidi, laborum iuuenilium signa ita vbique impressa habere, ac tot rebus vulgaribus, et ab argumento plane alienis esse refertas, vt viris doctis ad fructus doctrinae vel exiguos inde colligendos commendari vix mereantur. Iam porro praesenti saeculo de legibus Charondae egit Blancardus *Diss. de Sybaritis*, cuius supra mentio a nobis iam facta est, *d. l. p. 173. seqq. edit. Paris.* et *p. 268. seqq. edit. Amst.* et paucis Euer. Otto *laud. praef. ibid.* Vnus autem instar omnium in legum, quae Charondae nomen praeferunt, fragmentis explanandis est Heynius quatuor prolusionibus supra a nobis memoratis. Diodorum Siculum in referendis et commendandis Charondae legibus oratorem magis agere, quam philosophum, censet Thomasius *de prudentia legislatoria cap. IX. §. 10.* vbi illas sub examen vocauit. RICHT.

20) *Zalmoxis*, non *Zamolxis*, hic legum lator scribi debet. Porphyrius enim *Vit. Pythag. c. XIV.* sic nuncupatum esse tradit ex pelle vrsina, quae recens nato fuerit iniecta, quam Thraces ζαλμὸν adpellent. Et in hac scriptura plerique codices Herodoti consentiunt. Alii aliter et scribunt nomen, et illius originem deriuant. Vide interpretes Hesychii in Ζαλμόλξις *Tom. I. p. 1575. edit. Albert.* Wesselingium ad *Herodot. Lib IV. c. 94.* et Theoph. Sigfr. Bayeri *Comment. Orig. Sinic. §. VI. Mus. Sinic. Tom. II. p. 284. seq.* RICHT.

21) De loco Strabonis *Lib. VII. p. 456. edit. Almelou.* consulendus est Meinersius *Hist. Litter. apud Graec. et Rom. Lib. III. c. 1. Vol. I. p. 299. seq.* RICHT.

i) Iornandes *cap. V. de rebus Geticis*, auctor est, ante Zamolxin Thracibus fuisse Zeutam quendam et Diceneum. *In Secunda* (Scythiae parte) *id est Daciae Thraciaeque et Moesiae solo Zamolxen*, (habuisse noscuntur) *quem mirae philosophicae eruditionis fuisse testantur plerique scriptores annalium. Nam et Zeutam prius habuerunt eruditum, post etiam Diceneum, tertium Zamolxen.* Post Zeutam et Diceneum tertius nescio quis Comosicus, et tum demum quartus Zamolxis memoratur ab Abbate Vrspergensi. Idem Diceneum aequalem facit Syllae, sed eo longe antiquior fuit Zamolxis.

22) Post Car. Lundium, cuius Ζαμόλξις, *primus Getarum legislator, academica dissertatione luci publicae restitutus*, a Fabricio laudatus, nondum

X. THALES quoque a nonnullis nominatus fuit idem Zamolxis, vt scriptum est a Porphyrio. Sed et ab Aristotele *Lib. II. Politic. c. 10.* Thales inter celebres nomothetas commemoratur, [k]) quem audiuerit LYCVRGVS, legislator et ipse Spartanorum nobilissimus. De vtroque dicere me memini libro superiore *c. XXXV.* vbi ostendi, Thaletem hunc Cretensem distinguendum esse a philosopho eius nominis Milesio, sectae Ionicae auctore. Lycurgus leges suas retulit ad Apollinem tanquam auctorem, teste praeter alios quam plurimos Diodoro Siculo *Lib. I. p. 48.* Libanio *Tom. II. p. 479.* et Aristide *Orat. I. Platonica Tom. III. p. 19.* Polybio apud Suidam in Πόπλιος. Sed et Apollo ipse apud Theodoritum *Lib. X. de Curat. Graec. Affect. p. 140.* [23])

Ἥκεις εὐνομίην διζήμενος· αὐτὰρ ἐγώ τοι
Δώσω.

Confer Herodotum *Lib. I. c. 65.* et Galenum *protreptico Tom. I. p. 4.* Nempe oraculum Delphicum pecunia à Lycurgo corruptum fuisse refert Polyaenus *Lib. I. Strategem. p. 16.* Cretensium porro et Aegyptiorum leges in multis imitatus est hic nomotheta, vt ostendit Nic. Cragius *Lib. III. de Rep. Lacedaemon. c. 1.* [24]) Quanta auctoritate fuerit Lacedaemone, antequam leges conderet, vide Plutarchum *Solone p. 87.* Tempus, quando leges sanxerit Lacedaemoniis, praeter Scaligerum et alios Chronologos, inquirit Io. Meursius *Lib. II. Miscellan. Lacon. c. 5.* nec desunt praeclari scriptores, hoc factum aientes annis circiter XXX. ante primam Olympiadem. [l]) Vide Dodwellum in *Annalibus Thucydideis p. 39.* [25]) De legibus eius ita senserunt scriptores praestantissimi, Plato *Lib. I. de Legibus*, Aristoteles *Lib. II. Politic. c. 7.* Polybius *Lib. VI. Hist.* et Plutarchus in *Lycurgi vita*, ὡς ἱκανῶς μὲν ἔχουσι πρὸς ἀνδρίαν, ἐνδεῶς δὲ πρὸς δικαιοσύνην. Confer Dacerium ad *Plutarchum p. 302. seq.* Viros solum, non etiam feminas suis legibus ad virtutem et continentiam constrinxisse Lycurgum, notat

dum in manus nostras venit, vide etiam Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. I. Lib. II. c. 11. §. 7. Tom. I. p. 361. seq. P. II. Lib. II. c. 10. sect. 1. §. 12. p. 1020. seq.* et *Append. Vol. VI. p. 197. seq.* cuius de vanitate Pythagoreorum sententiam adsensu probat suo Tiedemannus *de vetustiss. Graec. Philosoph. P. IV. sect. 1. c. 9. p. 333.* RICHT.

k) Apud Suidam in νομοθέται legas, Thaletem Atheniensibus leges tulisse μετὰ Σόλωνα. Sed μετὰ ibi, vt saepe alias, reddendum *praeter*.

23) Oraculum ab Apolline de Lycurgo editum bis retulit Theodoretus *Graec. Adfect. Curat. Disp. IX. p. 926. seq.* et *Disp. X. p. 960. seq. Tom. IV. Oper. edit. Schulz.* Vide quos laudat Dauisius ad *Max. Tyr. Diss. XXIX. sect. 2.* RICHT.

24) De Cretensium legibus a Lycurgo Spartam adlatis confer Perizonium ad *Aelian. Lib. II. V. H. c. 39.* et Danzium *Diss. de origine talionis §. XI. not. p* Aegyptiacae autem ac Lycurgeae legislationis comparationem ex instituto suscepit Henr. Gottfr. Scheidemantelius, cuius libellum, super hoc argumento scriptum, aptior infra recensendi erit locus. RICHT.

l) Homerum Lycurgo antiquiorem notaui *Lib. I. c. 35. Lib. II. c. 2. §. 11.*

25) Diuersas veterum scriptorum de dubia Lycurgi aetate, et tempore legislationis sententias, quas operose recensuit Meursius *Regno Lacon. cap. IX.* et *Lib. II. Miscell. Lacon. c. 5.* conciliare, et regnante Lacedaemone Agesilao leges ab eo fuisse promulgatas, testimonio Pausaniae *Lib. III. c. 2.* probare studuit Io. Marshamus *Can. Chron. p. 450. seqq. edit. Ien. 1676. 4.* quocum conferri merentur Io. Buherius *Dissertatt. Herodot. (Recherches et Dissertations sur Herodote) Diuione 1746. 4. cap. XIII.* et Wesselingius ad *Herodot. Lib. I. c. 65.* Auctoritas autem Lycurgi apud ciues suos postea valde imminuta fuit. Conditis enim legibus tantum in se multitudinis odium concitauit, vt quotidie

tat Aristoteles *Lib. II. Politic. c. 9.* Omitto alia, quae in illis praeter Aristotelem reprehendunt Theodoritus *Lib. IX. et X. de Curat. Graecar. Affect.* [P] aliique Christiani, et nuper Petrus Baelius Vir. Cl. in *Lexico Historico Critico.* 26) Compendium quoddam legum Lycurgi, (non adeo multae autem fuerunt, vt testatur Plutarchus in *Apophtegmatis p. 189.*) dat Suidas in Λυκῦργος, et ex Trogo Pompeio Iustinus *Lib. III. Histor. c. 2. seq.* adiungens eundem nihil lege vlla in alios sanxisse, cuius non ipse primus in se documenta daret. Sane in proverbium abiit nomen Lycurgi, pro viro honestatis et virtutis tenacissimo, quemadmodum apud Plautum in *Bacchidibus Act. I. Sc. 2. v. 3.* Et καταλυκεργίζειν pro *seuere ac rigide adversus aliquem agere*, apud Alciphronem *epist. 41.* Vnde et Ciceronis illud *Lib. I. epist. 13. ad Atticum, nosmet ipsi, qui Lycurgei a principio fuissemus*, ad Lycurgum hunc legislatorem potius, quam alterum (de quo infra *c. vlt.*) Atticum oratorem huius nominis respicere crediderim. 27) Fuit et alius Lacedaemone tyrannus Lycurgus iunior, cuius filium Pelopem interfecit Nabis tyrannus. Vide Diodorum Sic. in *Excerptis Peiresc. p. 285.*

XI. Non

quotidie fere conuiciis proscinderetur, et in summo vitae periculo versaretur. Plutarchus *Lycurg. c. XI.* Post obitum tamen Lacedaemonii eum diuinis honoribus coluerunt. Herodotus *Lib. I. c. 66.* et Nic. Damascenus *Excerpt. Peiresc. p. 449.* RICHT.

26) De praestantia legum institutorumque Lycurgi, ab antiquis pariter ac recentioribus, praesertim religionis Christianae hostibus, tanto opere iactata, longe aliter iudicabit, qui, praeiudicatis opinionibus non impeditus, legerit elegantem ac disertam disputationem Io. Laur. Moshemii *Doctrina Scripturae Sacrae de moribus (Sittenlehre der heiligen Schrift) Tom. II. p. 313. seqq.* institutam aduersus impudentissimum Christiani nominis hostem, qui, nescio quo insano furore percitus, eo amentiae temeritatisque progressus est, vt Iesum Christum, qui generi humano salutem dedit, cum legislatore Spartanorum ineptissime contendere conaretur. Fuit iste Albert. Radicat. Comes Passeranius, cuius infaustus liber, *Nazarenus et Lycurgus mis en parallèle par Lucius Sempronius Neophyte,* continetur in *Recueil des Pieces curieuses sur les Matières les plus intéressantes par Albert. Radicati Comte de Passerani, Amst. 1736. 8. p. 291. seqq.* Multa in legibus Lycurgi etiam prudentiae ciuili, et verae reipublicae felicitati contraria detexit Thomasius *de prudentia legislatoria cap. IX. §. 13. seqq.* Nihilo tamen minus in alia omnia discessit, ac Lycurgeam legislationem, velut exemplum omnibus perfectionis numeris absolutum, praedicandam existimauit auctor *Meditationum ciuilium et moralium in leges a Spartiate Lycurgo latas (Politische und moralische Betrachtungen über die Spartanische Gesetzgebung des Lykurgus) Lindau. 1763. 8.* qui Iac. Wegelinus esse fertur. Decennio post easdem leges, paucis exceptis, nimiis laudibus extulit auctor *Dissertationis de Lycurgo eiusque legibus, (von dem Lykurg und seinen Gesetzen)* quae exstat in *Promtuario Hannouerano (Hannoverisches Magazin) A. 1773. P. LXXIX — LXXXI. p. 1249 — 1294.* Cui oppositae sunt *Admonitiones de Lycurgi legibus, (Erinnerungen über die Gesetze des Lykurgus) ibid. P. C — CII. p. 1585 — 1622.* quarum auctor leges Lycurgi procaci scribendi genere paullo petulantius exagitauit, et Spartiati laudem quidem viri honesti ac boni ciuis concessit, sapientis vero, et non tam praesentia oculis lustrantis, quam futura prospicientis legum latoris plane denegauit. Quibus lectis, rebusque, detracta scurrili dicacitate, ex vero ponderatis, neminem amplius tam magnifice, quam illi scriptores, de his legibus esse iudicaturum speramus. Sane verissime de Lycurgo, totaque eius legislatione iudicauit, quem nunc addimus, Pauius, (de Pauw) qui sagaci iudicio scripsit, et publico rei litterariae bono edidit *Disquisitiones Philosophicas de Graecis (Recherches philosophiques sur les Grecs) Berol. 1787. 88. Tomis II. 8. P. IV. sect. 9. §. 1. sect. 10. §. 3.* et *sect. 11. §. 1. Tom. II. p. 231. seqq. 346. seqq.* et *379. seqq.* Legum Laconicarum cum Iudaicis consensionem ostendit Georg. Lud. Oederus *de Programmatis Graecorum Ien. 1717. 8. cap. II. p. 6. seqq.* Lycurgum cum Mose, quod ad segregationem Spartani populi ab aliis adtinet, comparat Warburtonus *Diu. Legat. Mosis Lib. IV. sect. 6. Vol. IV. p. 118.* RICHT.

27) Omnia tamen illa, quae de Lycurgea seueritate a veteribus traduntur, vti et illud Ciceronis,

ad

XI. Non praetereundum denique est, leges Lycurgi, quarum plerasque persequitur etiam Xenophon *libro de Rep. Lacedaemoniorum*, scripto m) vulgatas non fuisse, sed modo tanquam ῥήτρας Apollinis, totidemque oracula Delphis allatas, vt memoriae tradendas, ac sub regum custodia seruandas, nec versu concinnatas, sed prosa, vt obseruat Plutarchus *de Pythiae Orac. p. 403.* Idem Plutarchus in *vita Lycurgi p. 47.* *νόμους δὲ γεγραμμένους οὐκ ἔθηκεν — — τὰ μὲν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα καὶ χρησμοὺς ὄντα.* Confer Scholia Graeca ad Lucianum *Tom. I. p. 26.* Herodotus *Lib. VI. c. 57.* de regibus Lacedaemoniorum: *τὰς δὲ μαντηΐας τὰς γενομένας τούτους φυλάσσειν, συνειδέναι δὲ τοὺς Πυθίους.* Vide Antonium van Dale *de Origine idololatriae p. 310. seqq.* vbi *p. 314.* inter alia docet, a regibus interdum aliquid tanquam nouum oraculum siue nouam legem ῥήτραις Lycurgi adiectum, vt a Polydoro et Theopompo regibus factum refert Plutarchus in *Lycurgi vita p. 43.* Similiter ephori Epitadae nouam ῥήτραν commemorat Plutarchus in *Agide et Cleomene p. 797.* et ei oppositam regis Agidis ῥήτραν Lysandro ephoro consentiente latam *p. 798.* Mentio ῥητρῶν Lycurgi apud Suidam, Etymologici magni auctorem et alios. Plutarcho in *Agesilao p. 610.* et *de esu* ..*rnium diss. II. p. 997.* laudatur *ὁ θεῖος Λυκοῦργος ἐν ταῖς τρισὶ ῥήτραις.* Iustinianus Imp. *Lib. I. Institutionum tit. 2. §. 10.* *In his ciuitatibus ita agi solitum erat, vt Lacedaemonii quidem magis ea, quae pro legibus obseruarent, memoriae mandarent: Athenienses vero ea, quae in legibus scripta comprehendissent, custodirent.* [P] Videntur autem leges a Spartanis decantari solitae, modulos musicos adaptantibus Thalete Cretensi, Terpandro, Tyrtaeo aliisque. De Thalete iam superiore libro dictum a me est, et de Tyrtaeo huius libri *c. XII.* De Terpandro ita Clemens Alex. *I. Strom. p. 308.* *Μέλος τε αὖ πρῶτος περιέθηκε τοῖς ποιήμασι, τοὺς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε* Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος, vbi verbum *ἐμελοποίησε* interpres reddit: *numerosis versibus scripsit*, sed Marcus Meibomius ad *Aristoxenum p. 76.* rectius ita intelligit, vt leges Lacedaemoniorum a se, vel iam ante ab alio, versibus inclusas, modulandas atque decantandas populo exhibuerit Terpander Antissaeus. 28) Quod autem Cicero in *orat. pro L. Flacco c. 26.* affirmauit, Lacedaemonios per septingentos amplius annos

ad oratorem Atticum potius, quam ad Lacedaemonium legislatorem adplicanda esse arbitrantur Henr. Valesius ad *Ammian. Lib. XXII. c. 9.* et Io. Taylorus *praef. ad Lycurg.* in Reiskii *Orat. Graec. Vol. IV. p. 108.* Conf. Petr. Baylium *Dict. Hist. et Crit.* sub *Lycurgo not. T.* RICHT.

m) Non desunt quidem, qui Lycurgum dicunt *γράψαι νόμους*, vt Libanius *Tom. II. p. 476.* sed notum est, Graecos hac phrasi vti pro eo, quod Latini dicunt *leges ferre*.

28) De Terpandro, Antissa vrbe Lesbi oriundo, in diuersa discedunt diuersarum Chronici Oxoniensis recensionum auctores et interpretes. Humphr. quidem Prideauxius, vt superiores breuitatis gratia omittamus, *lin. 49. ep. 35. p. 326. edit. Maittair.* verba marmoris, lacunis expletis, ita sistit ac vertit: Ἀφ' οὗ Τέρπανδρος ὁ Δερδένεος ὁ Λέσβιος τοὺς νόμους τοὺς λύρας καὶ αὐλῶν ἐδίδαξεν, ἐν καὶ αὐλήτας συνώλησε, καὶ τὴν ἔμπροσθε δ' ἄμα ... μετέστησεν, ἔτη ΗΗΗ𐅄ΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δρωπίλου. *A quo Terpander Derdenei filius Lesbius nomos lyricos et auleticos docuit, quos cum tibicinibus simul tibiis cecinit, et actionem coram populo depulit anni* CCCLXXXI, *Archonte Athenis Dropilo.* Ricardus autem Chandlerus, qui splendidissimam Marmorum Oxoniensium editionem *Oxonii 1763.* forma maxima adornauit, *lin. 49. 50. ep. 35. P. II. p. 25. seqq.* alio plane sensu hoc modo: Ἀφ' οὗ Τέρπανδρος ὁ Δερδένεος ὁ Λέσβιος τοὺς νόμους τοὺς παλαιοὺς καινοῦσθαι αὐλήτας ἠθέλησε, καὶ τὴν ἔμπροσθε μουσικὴν μετέστησεν, ἔτη ΗΗΗ𐅄ΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δρωπίλου. *A quo Terpander Derdenei filius Lesbius nomos antiquos nouare auletas voluit, et vetustam musicam mutauit, anni* CCCLXXXI, *Archonte Athenis Dropilo.* Dropilus vero anno primo Olympiadis XXXIV. magistratum

annos *vnis moribus et nunquam mutatis legibus* vixisse, hoc non de quacunque, sed vniuersali mutatione est accipiendum, quia Lycurgi legum quarundam adhuc vsus fuit Lacedaemone sub Romanis Caesaribus, vt ex Xiphilino in *vita Neronis*, et Philostrati *Lib. IV. de vita Apollonii Tyanensis c. 10.* constat. Alioqui non tantum a victoribus Lacedaemoniorum, Philopoemene praesertim, confer Plutarchum in huius vita *p. 365. f.* et Meursium *de Regno Laconico c. 20.* et *Miscell. Lacon. Lib. II. c. 5.* subinde complura in ipsorum institutis alterata sunt, sed et neglectae Lycurgi leges a Lysandro, apud Aelianum *Lib. XIV. c. 29. Var. Hist.* tum ab Agesilao, de quo clarissimus Perizonius ad eiusdem Aeliani *Lib. XIV. V. H. c. 27.* Ac superstite etiamnum Lycurgo Lacedaemonios quaedam ex eius institutis immutare ausos tradit Tertullianus *Apologet. c. 4. Nonne et ipsius Lycurgi leges a Lacedaemoniis emendatae tantum auctori suo doloris incusserunt, vt in secessu inedia de semetipso iudicarit?* Hoc idem Tertullianus *cap. 46.* vocat *apocarteresin optasse.* Sed aliam inediae Lycurgi caussam reddit scriptor vetus apud Suidam in ἀποκαρτερήσαντα et in Λυκοῦργος, atque ex Plutarcho constat, valde incerta esse, quae de obitu illius viri traduntur. Complura sapienter et acute ab eo dicta refert idem Plutarchus in *Apophtegmatis Laconicis p. 225. seqq.* apud quem inter alia *p. 227.* interrogatus, cur leges scripto non sanxisset, fertur respondisse: ὅτι οἱ πεπαιδευμένοι καὶ ἀχθέντες τῇ προσηκούσῃ ἀγωγῇ τὸ τοῦ καιροῦ χρήσιμον δοκιμάζουσι, *quia viri recte instituti atque educati probe perspiciunt, quid tempus et occasio requirat*, adeoque leges non scriptas pro re nata optime interpretabantur, cum scriptae magis sint obnoxiae fraudibus et cauillationibus. Lycurgo legislatori suo, quem LXXXV. annos vixisse tradit Lucianus in *extremo libri de Macrobiis*, templum post fata dedicasse Spartanos tanquam Deo, praeter alios memorat Pausanias in *Laconicis p. 248.* De legibus Lycurgi videndus Nic. Cragius *libris IV. de Republica Lacedaemoniorum, (Hafn. 1593. 4. Lugd. Bat. 1670. 8.* et *Antiq. Graecar. Thesauro* [P] *Tom. V. p. 2497. seqq.)* praecipue libro III. vbi eas duodecim Tabulis complexus fuit. De seueris eius ac fortibus institutis consulendus etiam Benedictus Aueranius *Diss. XLIX — LIV. in Anthol. Tom. I. p. 127. seqq.* [29]) Platonem Lycurgi imitatorem inducit Plutarchus *VIII. 2. Sympos.*

XII. RHADA-

gistratum gessit. De Terpandro, et quales eius νόμοι fuerint, exposuerunt commentatores, Io. Seldenus *p. 128. seq.* Iac. Palmerius *p. 213.* Thom. Lydiatus *p. 259.* diligentissime autem Prideauxius *p. 416.* quem secutus fuit Ed. Corsinus *Fast. Attic. Tom. III. p. 55.* Quorum quidem omnium vel lectionis constituendae ratio, vel constitutae explicatio, cum recentissimo Oxoniensi exemplo collata, quatenus admittenda sit, felicioribus ingeniis, meo qualicumque diffisus, diiudicandum relinquo. Quaedam hac de re notauit etiam Petr. Burmannus ad *Valesii Lib. IV. Emendat. c. 14.* RICHT.

29) Leges Lacedaemoniorum ex collectione Nic. Cragii *de Republ. Lacedaemon. Lib. III.* exhibet Hofmannus *Hist. Iur. Rom. Iust. Vol. II. P. I. p. 123. seqq.* Adde Vbbonem Emmium *Vet. Graec. Tom. III. de republica Laconum*, in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. IV. p. 465. seqq.* et *Append. p. 633. seqq.* et Io. Iac. Rambachium *Adpend. Potteri Archaeol. Graec. Lib. I.* subiecta, *Tom. I. p. 402. seqq.* qui singularum legum rationes paucis indicauit. Quid protulerit Ant. de Gueuara, cuius *de Lycurgo et legibus ab eo latis dissertatio*, in eius *Epist. Colon. Agrip. 1640. 8. Tom. I. p. 18 — 31.* a quibusdam laudatur, dicere non possum. De prudentia Lycurgi in legibus ferundis disputat Montesquieus *de Caussis Legum Lib. IV. c. 6. Lib. XV. c. 17. Lib. XIX. c. 16.* et *Lib. XXIX. c. 13.* De republica legibusque a Lycurgo constitutis differit Goguetus *de Origine Legum Tom. III. Lib. I. c. 5. art. 2.* Egregias quoque de republica Spartanorum legibusque Lycurgi animaduersiones suppeditauit Car. Rollinus *de ratione bonas litteras docendi ac discendi (de la Maniere d'enseigner et d'étudier les Belles-Lettres) Tom. III. p. 362. seqq. edit. Amst. 1745. 8.* Nec silentio

XII. RHADAMANTHYS *) siue RHADAMANTHVS, Minois Sarpedonisque frater, Europae et Asterii Cretensium regis filius, notante Syncello *p.* 153. primus Cretensibus leges tulit, [30]) ex quibus hunc versiculum affert Aristoteles *Lib. IV. Ethic. ad Eudemum c. 3:*

Εἴκε πάθοι τά κ' ἔρεξε δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο.

Quae fecit si quisque ferat, ius fiet et aequum.

C 2 De

tio praetereundi sunt quatuor alii Francogalli, quorum primus Barrius (de la Barre) dedit *Illustrationes historiae Lycurgi*, (*Eclaircissemens sur l' histoire de Lycurgue*) quae exstant in *Comment. Acad. Inscript. Tom. VII. p. 262. seqq. edit. Paris.* et *Tom. X. p. 414. seqq. edit. Amst.* magna tamen temporum confusione laborant: alter Nausius (de la Nauze) scripsit tum dissertationem *de lege Lacedaemoniorum exteris incolatum vetante*, (*de la loi des Lacédémoniens, qui défendoit l' entrée de leur pays aux étrangers*) quae comparet *ibid. Tom. XII. p. 159 — 176. edit. Paris.* tum *Commentarium de statu disciplinarum apud Lacedaemonios*, (*Mémoire sur l' état des sciences chez les Lacédémoniens*) qui *ibid. Tom. XIX. p. 166 — 202.* continetur: tertius Mathonius (Mathon de la Cour) *Dissertationem de diminuta legum Lycurgi auctoritate* (*Dissertation sur la décadence des lois de Lycurgue*) *Lugd. 1767. 8.* in lucem emisit: denique quartus Gurcius (de Gourcy) *Historiam legum Lycurgi* (*Histoire philosophique et politique des lois de Lycurgue*) *Paris. 1768. 8.* cum litteratis hominibus communicauit, de qua tamen vide Pauium *d. l. p. 232. seq.* Quibus nunc ex eadem gente adiiciendus est Bartholomaeus, (Barthélemy) qui de rebus et antiquitatibus Graecorum fabulam Milesiam, lectu iucundissimam, triginta annorum studio conscripsit, et nuper sub titulo: *Voyage du jeune Anacharsis en Grèce, Paris. 1788.* quatuor voluminibus quaternis in publicum orbis litterati conspectum produxit. Altera editio, qua nos vtimur, *ibid. 1789.* septem voluminibus octonis, magna formularum stannearum chartarumque elegantia, prodiit, neque vlla mora interposita publici saporis opus extra Franciae fines a latrunculis librariis furtiuae impressionis beneficio dicam an maleficio fuit repetitum, et in linguam Germanicam translatum *Berol. et Libau.* edi coeptum. Bartholomaeus igitur, qui nunc doctorum pariter atque indoctorum manibus versatur, *cap. XLIII — LI. Tom. IV. p. 110 — 291. edit. II. Paris.* de Lycurgo eiusque legibus, totaque Lacedaemoniorum disciplina, tam publica quam priuata, copiosam disputationem instituit, inter admiratores Lycurgeae legislationis nomen professus. E nostratibus Io. Gottfr. Hauptmannus *Diss. de Laconismo*, praeside Io. Erh. Kappio defensa *Lips. 1736. §. III. seqq.* leges Laconicas breuiter persecutus, post interuallum vndetriginta annorum hoc argumentum fusius tractandum suscepit, editis tribus prolusionibus *de caussis et gradibus mutationis Laconicarum Lycurgi legum Ger. 1765.* Instituta Lycurgi de puerorum educandorum ratione, facta cum nostris moribus comparatione, Xenophontem et Plutarchum secutus, breuiter descripsit Abrah. Krigelius *Diss. de Lycurgi legibus, quas Lacedaemone de puerorum educatione tulit Lips. 1726.* Ab eruditione commendari debet Iul. Car. Schlaegeri *Schediasma de iure caelibatus apud Lacedaemonios Helmst. 1734. 4.* Ieiuna autem neque vllius pretii est dissertatiuncula Io. Henr. Wackeri *de Lycurgi ad matrimonium pertinentibus institutis Lips. 1743.* RICHT.

*) Iocorum siue γελώων vsum a Rhadamantho ac Palamede repetit Anaxandrides apud Athenaeum *Lib. XIV. p. 614.*

30) Rhadamanthus praepostero ordine ante Minoem collocatur. Minos enim primus filium habuit Lycastum, qui ex Ida, Corybantis filia, tres suscepit filios, Minoem secundum, Sarpedonem et Rhadamanthum. Enimuero Apollodorus *Lib. III. c. 1.* Diodorus Sic. *Lib. IV. c. 60.* et *Lib. V. c. 84.* Strabo *Lib. X. p. 730. edit. Almelou.* et nonnulli alii scriptores veteres Minoem auum ac nepotem haud satis distinguunt, et vtriusque res promiscue narrant. Qua confusione etiam Fabricius deceptus Rhadamanthum Asterii et Europae filium facit, primumque Cretensium legislatorem, quem postea Minos fuerit imitatus, constituit. Cuius auctoritate motus deinceps eumdem errorem errauit Bruckerus *Hist. Crit. Philos. Tom. I. p. 437.* Vide Marshamum *Can. Chron. p. 252. seq. edit. Ien.* Prideauxium in *Marm. Oxon. I. p. 383. seq. edit. Lond.* Mablium (de Mably) *Obseru. de Hist. Graec.* (*Observations sur l' histoire de la Grèce*) *Lib. I. p. 3. seq.* et, qui de duobus Minoibus, primo

De poena talionis, quam *Ius Rhadamantheum* nonnulli vocant, erudite egit Io. Andr. Danzius singulari dissertatione, in qua etiam plura de Rhadamantho *§. XII. seqq.* in Meuschenii *Nou. Test. ex Talmude illustrato p. 560. seqq.* [31]) Aliam legem, *ne in iureiurando Deos nominare fas esset*, refert Suidas in *Λάμπων*. Confer Zenobium *V. Prouerb. 81.* et Hesychium Apostolium ac Suidam in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος. Porphyrius *Lib. III. de abstinentia a caede animal. p. 285.* Κρησὶ δὲ νόμος ἦν Ῥαδαμάνθυος, ὅρκον ἐπάγεσθαι πάντα τὰ ζῶα. [32]) Professus autem est Rhadamanthus a Ioue se accepisse, quas promulgaret, leges, vt docet Ephorus apud Strabonem *Lib. X. p. 476.* Vide et Schol. Euripidis ad *Hippolytum v. 98.* et quae viri docti ad Virgil. *VI. Aeneid. 566. seqq.* Diodorum Sic. *Lib. V. p. 238.* Caeterum quod in Rhadamantho Aaronem, vt in Minoe Moysen reperisse sibi visus est Christ. Wormius, vt parum credibile, omitto. Negat enim ille, Minoem et Rhadamanthum vsquam in rerum natura fuisse, in libro *de corruptis antiquitatum Hebraearum apud Tacitum et Martialem vestigiis cap. III. p. 43—47.* vbi inquirit, vnde Tacitus Creta oriundos Iudaeos scripserit.

XIII. Rha-

mo et secundo, distinguendis breuiter disseruit, Banierium (*Distinction de deux Minos*) in *Hist. Acad. Inscript. Tom. III. p. 49. seqq. edit. Paris.* et *Tom. II. p. 68. seq. edit. Amst.* Minos secundus omnium sui temporis classe fuit potentissimus, teste Thucydide *Lib. I. c. 4.* quam ob caussam Θαλασσοκράτωρ a veteribus identidem vocatur. Vide, praeter Meursium in *Creta Lib. III. c. 3.* et Cumberlandum *Orig. Gent. Antiquiss. p. 299.* a Wassio ad *Thucyd. d. l.* laudatos, Seldenum *Lib. I. Mar. Claus. c. 9.* Schefferum *Lib. II. de Milit. Nau. Vet. c. 1.* Marshamum *p. 293.* et in primis pereruditam Heynii *Comment. de Castoris epochis populorum, qui maris imperium tenuisse feruntur*, quae exstat *Nou. Comment. Soc. Gotting. Tom. I. p. 80. seqq.* Quod quidem imperium maris ad Minoem primum cum aliis perperam retulit Io. Henr. Boeclerus *Diss. Minos maris dominus*, quae est *Dissertatt. Acad. Tom. II. XXXVI. p. 1073. seqq.* et, nobilissima controuersia de dominio maris, inter liberas gentes recentiore aetate agitata, simul immixta, multa contra germanas iuris gentium rationes temere dicta complectitur. RICHT.

31) De eodem argumento disseruit Io. Ortu. Westenbergius *Orat. de Iure Rhadamanthi, Lugd. B. 1726. 4.* typis descripta, quam a Io. Conr. Ruckero *Orat. IV. p. 328. edit. Lugd. B. 1749. 8.* et Io. Henr. Iungio *praef. Tom. I. Oper. Westenbergii Hanou. et Luneb. 1746. 4.* laudatam, omni data opera, oculis vsurpare mihi nondum licuit. Illam quidem cum aliis Westenbergii opusculis *Tom. III.* exhibendam pollicitus est Iungius, qui vero, abiecta ab editore pariter ac librario omnia nanciscendi spe, lucem numquam vidit. Nam qui postea sub titulo *Tomi III. Hanou. et Brem. A. 1758.* editus est *Diuus Marcus*, non est repetitum typis Germanicis exemplum, sed, adquisito a prioribus redemtoribus iure, et, vt in tali re moris est, prima plagula mutata, ipsa apud Batauos ante facta impressio. Quare, nisi quis denuo Westenbergiani ingenii monimentis obstetricia quasi manu auxilium ferat, et hac *de Iure Rhadamanthi*, et ceteris exasciatis scriptiunculis humanioris iurisprudentiae studiosi, praesertim inter Germanos, aegre carere debent. De Rhadamantho vide etiam Huetium *Demonstr. Euang. Propos. IV. c. 8. §. 12.* nec non Heynium *Not. ad Apollod. P. I. p. 335. seqq.* RICHT.

32) Rhadamanthum, ad ambages litium praescindendas, introduxisse in singulis caussis iurisiurandi vsum, refert Plato *Lib. XII. de Legg. Tom. II. Oper. p. 948. edit. Serran.* Illis enim temporibus deos esse, resque humanas curare, adhuc omnes vno ore homines confitebantur. Quam simplicem iudiciorum formam, celeremque controuersiarum terminandarum rationem, in communi omnium in deos pietate, Platonis auctoritate commotus, praedicat Montesquieus *de Caussis Legum Lib. XIX. c. 22.* Legem Rhadamanthi de iureiurando illustrarunt Iac. de Rhoer et Reiskius ad *Porphyr. Lib. III. §. 16. not. 4.* et *16.* Ceterum a Fabricio praeteritum esse miror insignem locum Apollodori *Lib. II. Biblioth. c. 4. sect. 9.* vbi hanc Rhadamanthi legem, qua Hercules, in iudicio de caede Lini cithara percussi exercito reus, fuit absolutus, laudat: ὃς ἂν ἀμύνηται τὸν χειρῶν ἀδίκων ἄρξαντα, ἀθῷον εἶναι, quam haud memini me alibi legere. RICHT.

XIII. Rhadamanthum, teste eodem Ephoro, imitatus est MINOS, ante bellum Troianum tertia γενεᾷ defunctus, Herodotus *Lib. VII. c. 171.* legifer et ipse inclytus, Ioue [32]) itidem laudato auctore, fidem auctoritatemque legibus suis conciliare conatus. [33]) De hoc videndus Io. Meursius in *Creta Lib. III. c. 3.* et *8. 14.* Iustitiae et honestatis studiosissimum celebrat Diodorus Sic. *Lib. V. p. 237.* Minoem vero πρεσβύτατον vocat, Rhadamanthi fratrem ex Ioue et Europa genitum. Confer *p. 240.* et Clementem *I. Strom. p. 309.* Tabulis aeneis descriptas leges illius fuisse, testatur Plato in *Minoe*, vbi apologiam eius et laudes breuiter persequitur, et (contra quam Ephorus) Rhadamanthum scribit institutum a Minoe: Ῥαδάμανθυς δὲ ἀγαθὸς μὲν ἦν ἀνὴρ, ἐπεπαίδευτο γὰρ ὑπὸ τοῦ Μίνω· ἐπεπαίδευτο μέντοι οὐχ ὅλην τὴν βασιλικὴν τέχνην, ἀλλ' ὑπηρεσίαν τῇ βασιλικῇ, ὅσον ἐπιστατεῖν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. ὅθεν καὶ δικαστὴς ἀγαθὸς ἐλέχθη εἶναι, νομοφύλακι γὰρ αὐτῷ ἐχρῆτο ὁ Μίνως κατὰ τὸ ἄστυ. Ibidem Homeri et Hesiodi de Minoe loca, et Talum administrum Minois memorat, et inter alia hanc Minois legem refert, *ne compotent inter sese vsque ad ebrietatem*, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην. Idem *Lib. I. de Legibus* testatur, Minoem prohibuisse, ne quisquam iuniorum in leges, rectene an secus latae essent, inquireret: senex vero si quid forte [P] animaduertisset emen-

32) Libanius *Tom. II. p. 479.* Dio Chrysostomus *Orat. I. de regno p. 20. edit. Caselii* et *IV. p. 128.* ex Homero, qui Minoem vocat Iouis ὀαριστήν. Vide et Syncellum *p. 163.* In Gnossiorum numo Minos occurrit cum labyrintho Cretensi. Vide Begerum *Tom. I. Thesaur. Brandenburg. p. 400.*

33) Minos eius nominis primus, Cretum rex, Asterii et Europae filius, Pandionis I. regis Atheniensium aequalis, a Ioue leges, antrum vetusta religione consecratum frequentando, sibi traditas esse, vt populus maiore cum reuerentia eas acciperet, sanctiusque obseruaret, pio mendacio praedicauit. Marm. Oxon. *I. lin. 21. 22. ep. 11. p. 64.* et *324. edit. Maittair.* siue *P. II. XXIII. p. 21. Chandler.* Homerus *Odyss. T v. 178. seq.* Plato in *Minoe Tom. II. Oper. p. 319. edit. Serran.* Stobaeus *Serm. XLII. p. 294.* Maximus Tyrius *Diss. XII. sect. 7.* Heraclides *de Polit. p. 506. edit. Crag. Lugd. B. 1670. 8.* Dio Chrysostomus *orat. I. Vol. I. p. 56. edit. Reisk.* et *orat. IV. p. 154. seq.* Clemens Alex. *Lib. I. Strom. p. 422.* et *Lib. II. p. 439. edit. Potter.* Theodoretus *Graec. Adfect. Curat. Disp. IX. Oper. Tom. IV. p. 925. edit. Schulz.* Cicero *Lib. II. Tusc. Disp. c. 13.* Valerius Max. *Lib. I. c. 2.* Lactantius *Lib. I. Diu. Instit. c. 22.* Casaubonus ad *Strab. Lib. X. p. 730.* reprehendit eos, qui ἐννέωρον per *nouem annos* explicant, cum δι' ἐννάτου ἔτους, *nono quoque anno* denotet, vt Valerius tradit. Contra quem disputat Dauisius ad *Cic. d. l.* Vide eundem ad *Max. Tyr. Diss. XXXVIII. sect. 2.* vbi nouem annos legibus emendandis Minoem impendisse opinatur, et Prideauxium in *Marm. Oxon. I. p. 383.* De aetate Minois vide Io. Seldeni *Can. Chron. ad Marm. Oxon. I. p. 134. edit. Maittair.* Henr. Dodwelli *Tabb. Chron. in Marm. I.* ex eius *Dissertatt. de veteribus Graecorum Romanorumque cyclis, ibid. p. 551.* et, qui nuper antiquitates fabulasque Creticas eleganter illustrauit, Heynium *Not. ad Apollod. P. II. p. 531. seqq.* Marshamus vero *Can. Chron. p. 290. seqq.* omnia, quae de legibus Minois apud veteres leguntur, contra chronologicas rationes, de Minoe secundo male interpretatur. Eidem legislatoris partes tribuisse miror Rambachium *Adpend. Potteri Archaeol. Graec. Lib. I.* subiuncta *Tom. I. p. 427.* Meinersium *Hist. de orig. progress. et inter. litter. apud. Graec. et Rom. Lib. I. Vol. I. p. 7. seq.* et nuperrime Buhlium *super Minois iunioris legislatione in Creta*, (*über Minos des jüngern Gesetzgebung in Kreta*) quae commentatio exstat in *Promtuario humaniorum litterarum* (*Humanistisches Magazin*) curante Frid. Aug. Wideburgio *Helmst. 1787. P. II. p. 116 — 142.* Ceterum Io. Meursii *Creta, siue de Cretae rebus et antiquitatibus Libri IV.* a Io. Georg. Graeuio primum vulgati *Amst. 1675. 4.* eiusdem *Oper. ex recens. Lamii Tom. III. p. 333. seqq.* exhibentur. Adde Vbbonem Emmium *Vet. Graec. Tom. III. de republica et legibus Cretensium*, apud Gronouium *Vol. IV. p. 513. seqq.* et Bartholomaeum *Descript. Itin. Anachars. Iun. cap. LXXIII. Tom. VI. p. 256. seqq.* RICHT.

emendandum, hoc aequalium alicui vel magistratui, nullo iuuenum praesente, indicaret. Leges ipsius magni fecere, et ex parte in suis expresserunt Lycurgus, Solon ac Plato. [34]) Pythagoram quoque Minois imitatorem tradit Iamblichus in vita *c. 5.* antrum philosophi memorans, quod extra vrbem Samiorum habuit exemplo antri Idaei in Creta Ioui sacri, quod a Minoe pridem frequentatum Pythagoras in itinere adiit, teste Porphyrio *p. 11.* Confer Meursium *Lib. II. c. 3.* Sic σπηλαίυ Moysis, in quo commoratus sit postea Elias propheta, sub monte Sinai, meminit Syncellus *p. 189. seq.* De Minoe et eius legibus, quarum διορθώσει nouem annos impendit, teste Heraclide *de Politiis*, plura constarent nobis, si aetatem tulisset liber Hippostrati de Minoe, quem laudat Phlegon *libro de longaeuis c. 30.* vel Charontis Lampsaceni Historia, quem Minois leges recensuisse testatur Suidas in Χάρων. Antonius Verderius *Bibliotheca Gallica p. 132. Bonet Paucheville de Saint Bonnet en Forests a composé en rime Françoise la Vie de Minos, souls le nom du quel il depeint de ses vives couleurs un certain juge pedanée.*

XIV. Primus Atheniensibus leges tulit TRIPTOLEMVS, ex quibus tres Eleusine exstantes memorauit Xenocrates apud Porphyrium *Lib. IV.* περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων *p. 431.* et Hieronymum *Lib. II. aduersus Iouinianum: Honorandos parentes, venerandos deos, et carnibus non vescendum.* Γονεῖς τιμᾷν, Θεὺς καρποῖς ἀγάλλειν, Ζῷα μὴ σίνεσθαι. [35])

XV. Post

34) Omnes leges Cretibus a Minoe scriptae e duabus maxime caussis sunt repetendae, domi concordia, foris fortitudine bellica ciuium animis instillanda. Quarum hanc quamquam adsecutus fuit; quod ad illam tamen adtinet, euentus exspectationi eius minime respondit. Vt enim summa consensio ad hostem communem propulsandum Cretenses coniunxit: sic contra mutuae ciuium discordiae et intestina bella rempublicam maxime labefactarunt. Vide Goguetum *de Origine Legum Tom. II. Lib. I. c. 4. art. 9.* vbi de legibus Creticis egregie, vt solet, philosophatur. Quocum conferri potest Pauius *Disquis. de Graecis P. IV. sect. 10. §. 3. Tom. II. p. 346. seqq.* RICHT.

35) Triptolemus, cuius verum nomen fuerit, an, vt Bacchus et Ceres, symbolicum, in tanta temporum illorum obscuritate, multis fabulis inuoluta, non satis liquet, Triptolemus, igitur, sub Erechtheo, sexto Atheniensium rege, MCCCCIX. ante C. N. annis Athenienses agriculturam docuisse, et multas, easque vtiles et necessarias leges tulisse dicitur. Quem quidem Meursius *Lib. II. de Reg. Athen. c. 3.* et Io. Potterus *Lib. I. Archaeol. Graec. c. 2.* Eusebium secuti, minus recte ad Pandionem, quintum Atheniensium regem, referendum esse putant. Vide Marm. Oxon. *I. lin. 23. 24. 25. ep. 12. 13. p. 64.* et *324. edit. Maittair.* siue *P. II. XXIII. p. 20. seqq. Chandler.* Apollodorum *Lib. I. Biblioth. c. 5. sect. 2.* Iustinum *Lib. II. c. 6.* Goguetum *de Origine Legum Tom. II. Lib. I. c. 4. art. 1. p. 57. seq. art. 8. p. 132. seqq.* et *Lib. II. sect. 2. c. 1. art. 1. p. 336. seqq.* Sancruceum (de Sainte-Croix) *Quaest. de Myster. Gentil. (Recherches sur les Mysteres du Paganisme) illustr. V. p. 530. seqq.* Heynium *Prolus. II. Origines panificii frugumque inuentarum initia, Opusc. Acad. Vol. I. p. 353.* et *Not. ad Apollod. P. I. p. 64. seq.* Meinersium *Hist. Litter. Lib. VI. c. 1. Vol. II. p. 13. seq.* De etymologia nominis vide Clericum *Biblioth. Vniuers. et Hist. Tom. VI. p. 54.* et *91.* et Goguetum *d. l. p. 351. seq.* Ceterum de trium harum Triptolemi legum, quas a Porphyrio *Lib. IV. de Abstinentia ab esu animalium §. 22.* accepit Hieronymus *Lib. II. aduersus Iouin. c. 14.* genuino sensu, quem Fabricius, Hieronymi versionem secutus, parum intellexit, earumque deinceps apud Athenienses vsu vide Sam. Petitum ad *Legg. Attic. Lib. I. tit. 1. p. 67. seqq. Lib. II. tit. 4. p. 245.* et *Lib. V. tit. 2. p. 492.* ibique Wesselingium, et Iac. de Rhoer ad *Porphyr. d. l.* Illas, praeter alias, in sacris initiisque tradendis fuisse inculcatas, animaduertit Warburtonus *Diu. Legat. Mosis Lib. II. sect. 4. Vol. I. p. 195.* RICHT.

XV. Post Triptolemum leges siue *θεσμὸς* Atheniensibus tulit DRACO iam senex, circa Olympiade XXXIX. 1. (Clemens *I. Strom. p. 309.*) republica iam constituta, notante Aristotele *Lib. II. Politic. c. 10.* vbi addit, nihil proprium eius leges habuisse, quod dignum memoria sit, praeter asperitatem, propter poenae magnitudinem; vnde notum Herodici dictum apud eundem Aristotelem *Lib. II. Rhetor. c. 23. leges non hominis esse, sed Draconis:* itemque aliud iudicium Demadis, relatum a Plutarcho in *Solone, quod sanguine, non atramento, leges suas scripsisset.* Adde Gellium *Lib. XI. c. 18.* Suidam in Νίκων, et Tzetzen *Chiliad. V. hist. 5.* 36) De eius statutis consulendus Pardulphus Prateius in *Iurisprudentia veteri Draconis et Solonis cum Romano iure legum Regiarum ac Decemuiralium diligenter collata Lugd. 1559. 8.* Vide et Io. Meursium in *Solone c. 13.* Marshamum *Can. Chron. p. 639. seq.* Dan. Frid. Iani *diss. de Dracone legislatore Atheniensium. Lips. 1707.* et Gundlingiana *P. XXXIX. 2.* De Deo et rebus diuinis, ac de virtute nihil praecepisse *σεμνὸς* Draconis *νόμους*, ac ne Solonis quidem, notauit Maximus Tyrius *diss. XXXIX.* 37) [P]

XVI. SOLON vtut pauper, verum vir sapiens, et qui diu in Asia et Aegypto peregrinatus erat, (Lucianus in *Scytha Tom. I. p. 595.* Diodorus Sic. in *Excerpt. Peiresc. p. 233. seq.*) ab

36) Draco primus popularem Atheniensium rempublicam, iam a Theseo quondam institutam, vt Aristoteles *Lib. II. de Republ. c. 10.* significat, legibus temperauit. Abrogato enim archontum imperio, popularique reipublicae statu constituto, cum primis temporibus fortasse nemo ita sapientia excellere in ciuitate putaretur, vt leges institutae reipublicae consentaneas posset excogitare, et effrenata ciuium licentia in dies magis magisque inualesceret: anno demum, postquam populus praeesse reipublicae coepit, sexagesimo quarto, Olympiadis XXXIX. quarto, vt Tatianus *Orat. contra Graecos c. XLI.* in Iustini Mart. *Oper. p. 276. edit. Paris. 1742.* memoriae prodidit, quem Clemens Alex. *Lib. I. Strom. p. 309. edit. Potter.* et Eusebius secuti sunt, Draconi, ciui Atheniensi, viro probitate conspicuo, multa prudentia praedito, iurisque diuini et humani perito, vt narrat Gellius *Lib. XI. Noct. Attic. c. 18.* rempublicam legibus constringendam commiserunt. Leges autem a Dracone latae ab ipso earum exordio *θεσμοὶ* dicebantur, vt Meursius *Solon. cap. XIII.* Kuhnius et Perizonius ad *Aelian. Lib. VIII. Var. Hist. c. 10.* docuerunt. Quibus Athenienses per annos viginti septem vsi sunt vsque ad Olympiadis XLVI. annum tertium, quo Solon rempublicam nouis legibus institutisque, Draconis tamen, vt deinceps videbimus, legislatione haud penitus abolita, instruxit. Qua in re grauiter lapsus est Tzetzes loco a Fabricio laudato, qui septennium dumtaxat inter Draconis et Solonis leges intercessisse scribit. Vide Car. Sigonium *Lib. I. de Republ. Atheniens. c. 5. Tom. V. Oper. cura Phil. Argelati p. 29. seq.* et *de Tempor. Atheniens. ibid. p. XXXV.* Corsinum *Fast. Attic. Tom. III. p. 62.* et de caussis atque indole legum Draconis Goguetum *Tom. III. Lib. I. c. 5. art. 1.* Meinersium *Hist. Litter. Lib. VI. c. 1. Vol. II. p. 16. seqq.* et Bartholomaeum *Descript. Itin. Anachars. Iun. Introd. P. II. sect. 1. Tom. I. p. 94.* In Draconis institutis praecipue ponenda est suprema ephetarum curia ab eo ordinata, qua auctoritas senatus Areopagitici maxime fuit labefactata, a Solone postea in integrum restituta. Quam insignem rei iudiciariae mutationem, a Dracone susceptam, memorat Pollux *Lib. VIII. c. 10. §. 124. seq.* de qua Sigonius *Lib. III. de Republ. Atheniens. c. 3.* et Potterus *Lib. I. Archaeol. Graec. c. 20.* Ex instituto autem de hoc supremo Atheniensium, tempore Draconis, tribunali commentatus est praeceptor in illustri schola Grimmana quondam meus, a quo primam in litteris Graecis lucem mihi accensam esse gratus profiteor, Io. Tob. Krebsius *Disp. de Ephetis, Atheniensium iudicibus Lips. 1740.* *Opusc. Lips. 1778. 8.* iunctim editorum *N. I.* RICHT.

37) Errorem a Maximo Tyrio *Diss. IX. sect. 5. edit. Dauis.* quam repetendam curauit Reiskius *P. I. p. 158.* hac in re commissum detexit, et aliorum scriptorum auctoritate confutauit Warburtonus *Diu. Legat. Mosis Lib. II. sect. 2. Vol. I. p. 162. seq.* et *sect. 4. p. 246.* et post eum Iac. de Rhoer ad *Porphyr. Lib. IV. §. 22. not. 11.* RICHT.

ab Atheniensibus anno tertio Olympiadis XLVI. p) Archon electus 38), leges Draconis omnes sustulit, exceptis iis, quae de nece allata cuiquam scriptae forent, vt post alios traditum Aeliano

p) Ita Sosicrates apud Laertium *Lib. I. sect. 62.* licet Tatianus referat ad Olymp. XL. et Gellius *Lib. XVII. c. 21.* ad annum Tarquinii Prisci XXXIII. h. e. Olymp. XLIX. 3. Conferatur Meursius in *Solone c. 10.* et *Lib. I. de Archontibus c. 12.* Porro Solonem leges scribendo obscuriores, et multis cauillationibus obnoxias iudicum auctoritatem amplificasse, animaduersum Plutarcho in *Solone p. 88.* et *92.* adeoque leges quaesitiores licet et plures, vt ait Tacitus *Lib. III. c. 26. Annal.* tamen dedisse non quas ipse crederet iustissimas, sed quibus Atheniensium conditio maxime indigeret, obseruat Dio Chrysostomus *diss. LXXX. p. 666.* Iureiurando adstrinxit ciues, vt per decennium saltem leges obseruarent: deinde, si improbandae viderentur, eas iterum abrogarent. Nonnus *Hist. XX. ad Gregor. Naz.* Solonis sculptoris nomen in gemmis male pro Solone legislatore acceptum, vt notauit Baudelotus *Journ. des Sav. 1718. p. 314.* Alius Solon Plataeensis. Plutarchus in *Photione p. 757.* Eunostus Solon, Rex Cypri. Athenaeus *Lib. XIII. p. 576.*

38) Solon ciuibus suis primum innotuit carminis pangendi felicitate, elegorumque a se compositorum suauitate, qua ad summam, quam postea consecutus est, nominis celebritatem, archontis dignitatem, ac legum latoris auctoritatem sibi viam muniuit. Quare Solonem, tamquam poetam, veteres passim praedicarunt. Sic Aeschines *orat. in Ctesiph. Vol. III. p. 499. seq. edit. Reisk.* vocat eum ἄνδρα καὶ νομοθετῆσαι δυνατὸν, καὶ περὶ ποίησιν καὶ φιλοσοφίαν διατετριφότα. Et Plato in *Timaeo Tom. III. Oper. p. 21. edit Serran.* Εἶπε τις τῶν φρατόρων, ἄτε δὴ δοκοῦν αὐτῷ τότε, ἄτε καὶ χάριν τινὰ τῷ Κριτίᾳ φέρων, δοκεῖν οἱ τά τε ἄλλα σοφώτατον γεγονέναι Σόλωνα, καὶ κατὰ τὴν ποίησιν αὖ τῶν ποιητῶν πάντων ἐλευθεριώτατον. Vide quos de poetica Solonis facultate, et versuum, quos scripsit, apud complures veteres scriptores reliquiis laudauit Taylorus ad *Demosth. orat. de fals. legat.* in Reiskii *Appar. Crit. ad Demosth. Vol. I. p. 453. seqq.* De archontis eponymi dignitate, dicto anno Soloni concessa, vide Corsini *Fast. Attic. Tom. III. p. 76. seqq.* Res Solonis, post Meursium, cuius *Solon, siue de eius vita, legibus, dictis atque scriptis liber singularis Hafn. 1632. 4.* auctior in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. V. p. 1993 — 2064.* et *Oper. ex recens. Io. Lamii Tom. II. p. 229 — 364.* sistitur, ex veterum locis diligenter collegit Thom. Stanleius *Hist. Philos. P. I. p. 28. seqq.* breuiter enarrauit Bruckerus *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. II. Lib. I. c. 2. §. 4. Tom. I. p. 442. seqq.* Confer etiam Danzium *Diss. de origine talionis §. XI.* De statu Athenarum publico a Solone ordinato, omissis legibus ad ius priuatum spectantibus, eiusque tam laudibus quam morbis acute iudicauit Goguetus *de Origine Legum Tom. III. Lib. I. c. 5. art. 1.* nec minori iudicii acumine hanc partem legislationis Solonis descripsit Meinersius *Hist. Litter. apud Graec. et Rom. Lib. VI. c. 1. Vol. II. p. 19. seqq.* quibus iungenda est *Dissertatio de Solone eiusque legibus*, in *Promtuario Hannoverano A. 1774. P. IX — XII. p. 129 — 186.* Sane quantiuis pretii est commentatio, ab eodem auctore, qui *Admonitiones de Lycurgi legibus* dedit, profecta, qua ius publicum pariter ac priuatum, a Solone constitutum, cum cura et iudicii acrimonia enucleatur. Nuper denique quid de Solonis legislatione in medium protulerit Bartholomaeus *d. l. p. 99. seqq.* et *p. 141. seqq.* inter doctos pariter ac semidoctos nostrae aetatis homines satis constat. De philosophia ac legibus Solonis disseruit Lud. Malquytius *Lib. II. Ver. ICtor. Philos. c. 25 — 29.* sed parum adcurate, multisque iuris Romani capitibus inepte adsutis. De legibus Solonis tam vniuerse, quam singulis quibusdam passim praeclare iudicauit Montesquieus in praestantissimo opere *de l'esprit des Loix Lib. V. c. 5. Lib. VI. c. 5. Lib. XIX. c. 21. Lib. XX. c. 15. Lib. XXVII. c. 1.* et *Lib. XXIX. c. 3.* et nuperrime Pauius *Disquis. de Graecis Tom. I. p. 69. seq. 193. seq. 372. seqq. Tom. II. p. 13. seqq.* Plurima vero in illis etsi laude dignissima, sunt tamen aliqua, quae ad genuinas prudentiae legislatoriae regulas examinata iure reprehendi queant, vt ostendit Thomasius *Diss. de morum cum iure scripto contentione, Dissertatt. Acad. Tom. II. LIV. §. 38. Diss. de origine successionis testamentariae, ibid. LXVI. §. 38.* et *Spec. Iurispr. Iudic. ex Iur. Nat. et Gent. Hal. et Lips. 1706. 4. cap. IV.* vbi Solonis et Pisistrati comparationem instituit, qui et leges quasdam atque instituta Solonis obiter notauit *de prudentia legislatoria cap. IX. §. 23. seq.* Richt.

liano *Lib. VIII. Var. Hist. c. 10.* [39]) ipse consilio Epimenidis vsus, teste Plutarcho, noua iura dedit, quae partim ab Aegyptiis, vt Diodoro Sic. obseruatum, ab Hebraeis, vt contendit Christ. Wormius *de corrupt. antiq. Hebr. apud Tacitum et Martialem vestigiis cap. IV. p. 111. seqq.* partim a Cretensibus dicitur esse mutuatus, alia ipse addidisse. De legibus Solonis, qui obiit Archonte Hegestrato Olymp. LV. 1. [40]) inter veteres agunt Plutarchus et Laertius in *Solonis vita*, e recentioribus Io. Meursius in *Solone c. 2. seq.* et in *Themide Attica siue libris duobus de legibus Atticis*, qui post auctoris fata lucem viderunt *Traiecti ad Rhen. 1685. 4.* nouissime recusi in *Thesauro Antiquitatum Graecarum* Iacobi Gronouii, *Tom. V.* Videtur in hoc opere Meursius interdum fictas a rhetoribus in declamationem leges pro veris Atheniensium statutis admisisse, quod recte ac diligenter cauit Samuel Petitus egregio ad leges Atticas commentario in octo libros distincto *Paris. 1635. fol.* ex quo leges ipsas integras Graece ac latine, additis auctorum, qui eas referunt, nominibus e Petito exhibet Ioannes Potterus, *Archaeolog. Graecae Lib. I. c. 12. Tom. XII. Thesauri Antiq. Graecar. Gronouiani p. 127—194.* Pardulphus quoque Prateius praeter *Iurisprudentiam veterem Draconis et Solonis cum legibus Regiis ac Decemuiralibus Romanis collatam Lugd. 1559. 8.* paralipomena legum XII. Solonis subiecit ad calcem librorum *de iurisprudentia media Lugd. 1561.* Sat notae praeterea sunt eruditis obseruationes Desiderii Heraldi *ad ius Atticum et Romanum*, Claudiique Salmasii, eius aduersarii, *Lugd. Bat. 1645. 8.* qui in *Epistolis p. 272.* memorat collectionem legum Atticarum ineditam auctore Iosepho Scaligero, quae manu exarata exstat in Bibliotheca Academiae Batauorum Lugdunensis. Praetereo Phil. Melanchthonis *collationem legum Atticarum et Romanarum Witteb. 1546. 8.* Conradi item Rittershusii ad calcem *commentarii in Institutiones, Argentor.*

39) Solon non omnes Draconis leges sustulisse, sed multas, demta acerbitate, ad lenitatem inflexisse humanitatemque videtur. Multa enim a Dracone sapienter et e republica instituta leguntur, a Solone, nimio poenarum rigore sublato, retenta, axibusque inserta. Quod etiam Wesselingio *praef. ad Petit. init.* placuit, idemque legislationis de otioso, quem Draco vltimo supplicio plectendum, Solon infamia dumtaxat coercendum putauit, exemplo probatum iuit Taylorus *Lect. Lysiac. cap. X.* Qua quidem in sententia de compluribus Draconis θεσμοῖς vna cum Solonis legibus apud Athenienses vsu seruatis, ac posteriore quoque aetate siue restitutis siue corroboratis in primis me confirmauit illustris ille locus apud Andocidem *orat. de Myster.* quem, quoniam hac in re classicus est, vt a Reiskio *Orat. Graec. Vol. IV. p. 39.* exhibetur, adscribere haud grauabor. Δόξαντα δὲ ὑμῖν ταῦτα, εἵλεσθε ἄνδρας εἴκοσι· τούτους δὲ ἐπιμελεῖσθαι τῆς πόλεως, ἕως ἂν οἱ νόμοι τεθεῖεν· τέως δὲ χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος νόμοις, καὶ τοῖς Δράκοντος θεσμοῖς. ἐπειδὴ δὲ βουλήν τε ἀπεκληρώσατε, νομοθέτας τε εἵλεσθε, εὑρισκον τῶν νόμων τῶν τε Σόλωνος καὶ τοῦ Δράκοντος πολλοὺς ὄντας, οἷς πολλοὶ τῶν πολιτῶν ἔνοχοι ἦσαν, τῶν πρότερον ἕνεκα γινομένων, ἐκκλησίαν ποιήσαντες ἐβουλεύσασθε περὶ αὐτῶν, καὶ ἐψηφίσασθε, δοκιμάσαντες πάντας τοὺς νόμους, εἶτ᾽ ἀναγράψαι ἐν τῇ στοᾷ τούτους τῶν νόμων, οἳ ἂν δοκιμασθῶσι. Καί μοι ἀνάγνωθι τὸ ψήφισμα. ΨΗΦΙΣΜΑ. Ἔδοξε τῷ δήμῳ· Τισαμενὸς εἶπε πολιτεύεσθαι Ἀθηναίους κατὰ τὰ πάτρια, νόμοις δὲ χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος, καὶ μέτροις καὶ σταθμοῖς· χρῆσθαι δὲ καὶ τοῖς Δράκοντος θεσμοῖς, οἷσπερ ἐχρώμεθα ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. RICHT.

40) Solon, Pisistrato rerum potito, in Lydiam ad Croesum regem profectus, ab eoque mox digressus in Ciliciam se recepit, vnde in Cyprum adpulit, ibique octogenarius, obiit archonte Hegestrato, vt auctore Phania narrat Plutarchus *Solon. c. XXXII:* anno secundo Olympiadis LV. Primo enim huius Olympiadis anno Comias magistratum gessit. Marmor Chronicon *lin. 56. ep. 41.* Errant igitur Meursius *Solon. c. XXX.* aliique, qui Solonis mortem ad alium annum referendam esse putant. De itineribus et morte Solonis vide Corsinum *Fast. Attic. Tom. III. p. 94. seqq.* Buherium *Dissertatt. Herodot. cap. XVI.* et Wesselingium ad *Herodot. Lib. I. c. 30.* RICHT.

Argentor. 1618. tum Solonis leges latine versas vulgatasque cum additamentis Valentini Wilhelmi Foersteri *Witteb. 1616. 8.* et Gotfridi Schmidii *de Solone legislatore diatribam* [P] in lucem editam *Lipsiae Anno 1688. 4.* Denique August. Milagii *Orationem de lege Solonis, qua ignominia notarat eos, qui in seditione alterutrius partis non fuissent, Helmstad. 1655. 4.* 41) Solonis effigies in numo apud Sponium *p. 141. Miscell.* et apud Fuluium Vrsinum *p. 49. elog.* tum in Laertio Wetsteniano, et in Gronouii *Tomo II. Thesauri Antiq. Graecar. tabula 31.* Leges Solonis, quae res priuatas spectabant, scriptae erant in ἄξονας q) ligneos roboreos quadratos, sed quae agebant de sacrificiis et publicis negotiis, in κύρβεις saxeos siue aeneos (Tzetz. *Chil. 12. hist. 406.*) triquetros. Aelianus *Lib. XV. c. 9. Hist. animal.* Confer Andream Schottum ad Zenobii *IV. Prouerb.* 77. Diogenianum *V.* 72. Meursium in *Solone c. 24.* Salmasium *de Modo Vsur. p. 98. seqq.* Heraldum *Animadu. in Salmas. p. 297.* Io. Philippi Pfeiferi *Antiquitates Graecas Lib. II. c. 34.* 42) Scriptae autem erant βουστροφηδὸν, vide Harpocrationem et Suidam in ὁ κάτωθεν νόμος, de quo genere scribendi dixi *Lib. I. c. XXVII. n. 4.* seruabanturque in Prytaneo, vt testis praeter Plutarchum *Solone p. 92.* est Pausanias in *Atticis p. 41.* Ex arce in curiam translatae ab Ephialte, vt tradit Harpocration et Suidas laudato loco. 43) Adi et Apostolium *XII.* 77. *Prouerb.* Legum eius ἀναγραφεὺς Nicomachus

41) Recensionem scriptorum iuris Attici, pro facultate mea, adcuratius ac diligentius a me institutam, et quadripartita distributione conclusam, mense Februario huius anni in cathedra iuridica, me praeside, ad disputandum propofuit, et cum praecipua dexteritatis laude defendit Iuuenis eximiis ingenii animique dotibus Ornatissimus, Christ. Gottfr. Weberus, Lipsiensis. Quas quidem animaduersiones, in vsum exterorum, integras retinere, et, velut paullo longiorem excursum, ad calcem huius capitis, aliorum exemplo, reiicere placuit: quod aequos harum rerum arbitros prolixae nostrae de iurisprudentia Attica bene merendi, eorumque, quibus huius litteraturae ambitus et adparatus curae est cordique, vtilitatibus consulendi voluntati facile condonaturos esse speramus. RICHT.

q) Ab eodem vocabulo carmina Saliorum videntur dicta *axamenta.* Confer Tobiam Gutberlethum *de Saliis cap. XIX.* Et *axiculi* pro tabulis apud Ammianum Marcellin. *XXI. 2.* Etiam LXX. interpretes inde *Numeror. I. 18.* deduxere verbum ἐπαξονέω. Vide Barnesium ad *Hippolytum Euripidis v. 1252.* Tertiidecimi axonis legem octauam allegat Plutarchus in *Solone p. 88.* sextumdecimum axonem et primum *p. 91.*

42) Adde Sigonium *Lib. I. de Republ. Atheniens. c. 5. p. 36. edit. Argelat.* et ibi anonymum de societate Iesu *not. 98. 99. 100.* Menagium ad *Diog. Laert. Lib. I. sect. 45.* Potterum *Lib. I. Archaeol. Graec. c. 26.* Iac. de Rhoer *Lib. II. Fer. Dauentr. c. 28.* et Blasium *de Decret. Atheniens. cap. XXVIII. §. 2. seq.* RICHT.

43) Didymus in scholiis deperditis ad Demosthenem apud Harpocrationem et Suidam in ὁ κάτωθεν νόμος, Pollux *Lib. VIII. c. 10. §. 128.* hosque secutus Corsinus *Fast. Attic. P. I. Diss. I. §. 20. Tom. I. p. 24.* tabulas, in quibus leges erant descriptae, ab acropoli in forum translatas fuisse tradunt. Id quidem non de ipsis legum tabulis, sed potius de exemplo earum, Ephialte, Periclis socio, auctore facto, vt cuilibet de populo in promtu essent, debet intelligi. A quo quidem tempore Didymus et Pollux existimant dici coepisse ὁ κάτωθεν νόμος, relatione scilicet habita ad exemplum in foro adseruatum. Enimuero formula loquendi, ὁ κάτωθεν νόμος, apud Demosthenem *orat. in Aristocr. Vol. I. p. 629. edit. Reisk.* ex vniuersa orationis Demostheneae serie longe aliter est accipienda, vt, explosis aliorum sententiis, luculente ostendit Taylorus ad *d. l.* in Reiskii *Appar. Crit. ad Demosth. Vol. I. p. 705. seqq.* vbi etiam de forma legum scribendarum, quae βουστροφηδὸν erat, exposuit. Scilicet vexatus ille tot interpretum hariolationibus locus ex mente Taylori ita est interpretandus, vt orator intelligat proximam inferiorem legem earum, quas, vt Aristocrateae rogationi opponeret, et caussae suae inseruiret, e tabulis legum describi curauerat, superiori *p. 627.* iam recitatae et enarratae suppositam. Neque ideo de legum

chus multa inter describendum interpolasse et corrupisse arguitur a Lysia *orat. XXIX. p. 448. 459. seq.* Ex Draconis et Solonis legibus viuere Athenienses etiamnum permisit Hadrianus Imp. teste Syncello *p. 349.* 44) Solonis alia scripta notaui supra *cap. XI. §. 7.*

XVII. Demetrius Phalereus περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας memoratur a Laertio *Lib. V. sect. 80.* sed illud opus, cuius liber tertius laudatur a Suida in σκαφηφόροι, iam pridem intercidit, non minus, quam ea, quae in Solonis Ἄξονας scripserat Aristoteles, Seleucus et Didymus. (Consule Menagium ad *Laertium p. 202.* et *p. 26.*) De his aliisque legumlatoribus multa nos docere poterant, si ad nos peruenissent libri de legumlatoribus siue legiferis scripti a Theophrasto, r) et Apollodoro, qui ambo apud eundem Laertium *Lib. V. sect. 45.* et *Lib. I. sect. 58.* memorantur, vel a Callimacho, quem ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν νόμων allegat Athenaeus *Lib. XIII. p. 585.* vel ab Heraclide Pontico, cuius liber περὶ νόμων Laertio *Lib. V. sect. 87.* memoratus videtur respici a Plutarcho in *Solone*, vbi Heraclidem in testimonium citat: vel ab Hermippo denique, cuius *primum* περὶ νομοθετῶν laudat Athenaeus *Lib. IV. p. 154.* et Origenes *I. contra Celsum, secundum* Porphyrius *Lib. IV.* περὶ ἀποχῆς, *sextum* Athenaeus *Lib. XIV. p. 619.* 45) Huc refer, quod Hermippus ἐν θεσμοφόροις allegatur [P] a Polluce

legum tabulis, sed de legum excerptarum fasciculo, scribae ad recitandum dato, Demosthenes est audiendus. Quae interpretatio probata est etiam Reiskio *Annot. ad Demosth. d. l. Appar. Crit. Vol. III. p. 1033. seq.* RICHT.

44) Hadrianus nondum Imperator supremo Atheniensium magistratu primum functus est Traiano VI. T. Sextio Africano coss. id est anno quarto Olympiadis CCXXII. V. C. 865. post C. N. 112. vt e perspicuo testimonio Phlegontis *de Mirabil. c. XXV.* constat. Iterum iam Imperator anno tertio vel quarto Olympiadis CCXXVII. archon eponymus fuit, testibus Dione *Lib. LXIX. c. 16.* ac Spartiano *Hadr. c. XVIII.* Tempore vero intermedio, nempe anno secundo Olympiadis CCXXV. id est A. C. 123. Atheniensibus petentibus leges concessit. Sic totam hanc rerum ac temporum seriem, ab aliis valde perturbatam, omnibus difficultatibus remotis, optime ordinauit Corsinus *Fast. Attic. P. I. Diss. X. §. 16. Tom. II. p. 105. seqq.* consentiente nuper Blasio *de Decret. Atheniens. cap. VII. §. 8.* Illas autem leges, Atheniensibus ab Hadriano datas, Eusebius, Hieronymus, et Cassiodorus e Draconis et Solonis legibus, tot annorum interuallo magnam partem desuetudine iamiam oblitteratis, potissimum haustas fuisse compositasque commemorarunt. Quorum fidem e recentioribus secuti sunt Conr. Rittershusius *Dodecad. Proleg. cap. I.* Em. Merillius *Lib. II. Obseru. c. 10.* Lud. Malquytius *Lib. II. Ver. ICtor. Philos. c. 30.* Ren. Botterauius *Hadr. Legisl.* apud Hofmannum *Hist. Iur. Rom. Iust. Vol. II. P. II. p. 159. seqq.* Ezech. Spanhemius *Orb. Rom. Exerc. II. c. 14.* et Petr. Wesselingius *praef. Tom. III. Iurispr. Rom. et Attic. p. VI.* Illud vero, prolatis in medium rationibus, in dubium reuocauit Corsinus *Tom. IV. p. 167. seq.* Hadrianumque Draconis et Solonis instar tantum leges aliquas Atheniensium hortatu edidisse censuit. In caussa admodum ancipiti ac dubia sedeant alii iudices me intelligentiores, certamque sententiam pronuncient: mihi quidem in praesenti non liquet. RICHT.

r) De hoc Theophrasti opere dixi paulo ante *num. 3.*

45) Demetrius Phalereus περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας memoratur etiam ab Harpocratione in Ἑρκεῖος Ζεὺς et Παράστασις, et ab eodem in Σκαφηφόροι illius operis liber tertius laudatur, Theophrasti de Legibus libri laudantur quoque ab Harpocratione in Σκαφηφόροι et in Φαρμακὸς, et aliquoties in Digestis. Vide Abrah. Wielingii *Iurispr. Restit. P. I. sect. I. p. 400.* De Hermippo consule Iac. de Rhoer ad *Porphyr. Lib. IV. §. 22. not. 1.* De Legibus scripsit Pittacus, teste Laertio *Lib. I. c. 4. n. 5. edit. Longol.* et Suida. De Atheniensium legibus, moribus et dicasteriis Telephus, vt ex eodem Suida liquet. Idem in Ζαμόλξις laudat Hellanicum ἐν νομίμοις. Phlethonem ἐν τοῖς περὶ νομοθεσίας λόγοις laudat Theod. Gaza *de Mens. Attic. c. I.* ex interpretatione Io. Perrelli in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. IX. p. 983.* Confer Taylorum *Lect. Lysiac. cap. X.* Wesselingium *praef. ad Petit.*

Polluce *Lib. X. c. 26.* Neque enim hoc nomen fabulae Hermippi Comici esse duxerim cum Meursio *Bibl. Attic. p. 1512.* sed opus de legumlatoribus, quod puto etiam respici a Plutarcho, cum in Solone subinde laudat Hermippum. De νόμοις ἀγράφοις Atheniensium vide Valesium ad *Harpocrat. p. 97.*

XVIII. Caeterum in praesenti suffecerit nobis praecipuos legumlatores, in veterum scriptis memoratos, ordine literarum digestos lectori exhibere.

AEACVS leges tulit Aeginensibus. Confer Tzetzae *Chil. VII. hist. 133.* [46]

AESCHYLVS Atheniensibus. Suidas in νομοθέται, et Cedrenus. [47]

AGATHARCHIDES Lacedaemoniis.

AMASIS Aegyptiis, vt BOCCHORIS, HEPHAESTVS, MNEVIS, qui leges suas ad Mercurium referebat, SASYCHES, SESOSTRIS et TRISMEGISTVS. Vide Diodorum Sic. *Lib. I. p. 84. seq.* [48]

ANACHAR-

Petit. p. VII. et Heynium *Prolus. XV. Obseru. ad legg. et instit. rerump. Magn. Graec. et Sicil. complem. et spicileg. Opusc. Acad. Vol. II. p. 280. seqq.* Inepte autem Theodorus quintus apud Laertium *Lib. II. c. 8. n. 19.* ὁ περὶ τῶν νομοποιῶν πεπραγματευμένος, ἀρξάμενος ἀπὸ Τερπάνδρου, de legum latoribus egisse dicitur a Io. Ionsio *Lib. IV. de Script. Hist. Phil. n. 48. cura Io. Christoph. Dornii Ien. 1716. 4.* cum vel Terpandri adiectio eum docere potuisset, Theodorum illum exposuisse de iis, qui modos musicos legibus adcommodatos composuerunt. Vide in primis Prideauxium in *Marm. Oxon. p. 397. seqq. edit. Lond.* RICHT.

46) De Aeaco et Aeginae incolis vide copiose disputata ab Heynio *Not. ad Apollod. P. II. p. 767. seqq.* et Huetium *Demonstr. Euang. Propos. IV. c. 8. §. 13.* RICHT.

47) Vtrumque et Suidam in Νομοθέται, et Cedrenum *Compend. Hist. p. 67. edit. Venet.* e spuriis fontibus eumdem de Aeschylo Atheniensium legum latore, de quo nihil huiusmodi in veterum commentariis exstat, errorem hausisse patet. Locum quidem Suidae mendo laborare, existimat Bentleius *Resp. qua diss. de epist. Phalar. vindicat, p. 208. edit. Groning.* factaque post Νομοθέται maiore interpunctione, ac Zaleuco in locum Aeschyli substituto, sensum verborum hunc esse ait, vt Thaletis et Zaleuci legislatio illa Draconis et Solonis fuerit recentior, non vero quasi Thales atque Zaleucus in Atheniensium legislatoribus sint numerandi. At enim licet Thales et Aeschylus hac ratione in ordinem cogantur, tamen e consensu Cedreni, in eumdem errorem prolapsi, apud Suidam Aeschylum non posse tolli, vnicuique manifestum est, vt recte censet Wesselingius *praef. Tom. III. Iurispr. Rom. et Attic. p. II. seq.* vbi simul, Io. Malala *Chronogr. p. 87. edit. Oxon.* qui Cedreno ea in re paria facit, laudato, Aeschylum, archontum perpetuorum penultimum, Alcmaeonis decessorem, de quo Meursius *Lib. I. de Archont. Athen. c. 1.* designari, praeclare docet. Deprehenso igitur Suidae et Cedreni errore, librariis culpa vacantibus, nomen Aeschyli e catalogo legum latorum necesse est expungamus. RICHT.

48) Celebriores Graeciae legum latores, Lycurgus, Solon, aliique a Warburtono *Diu. Legat. Mosis Lib. III. sect. 2. Vol. II. p. 107. seq.* nominati, cum certatim in Aegyptum, tamquam laudatissimam sapientis legislationis scholam, commigraverint, vt inde saluberrimas leges mutuarentur, quas domum reuersi in ciuium suorum vsum transferrent: leges Aegyptiacae praecipuum sane fontem legum Laconicarum Atticarumque constituunt, quarum ideo adcuratiorem notitiam praecognitam habere iurisprudentiae Graecae studiosi debent. Henr. quidem Stephani *Appendix ad Herodotum de Aegyptiacis legibus et institutis, ex diuersis historicis, et aliis scriptoribus,* in editione Wesselingii *p. 779. seqq.* quo loco sit censenda, exinde licet colligere, quod Wesselingius, vt sub finem praefationis ait, si per eum stetisset, illam totam detruncasset. Quare operae pretium fecit Io. Lud. Praschius, quod iurisprudentiam Aegyptiacam, post Athanas. Kircherum *Oedip. Aegypt. Tom. I. p. 113. seqq.*

seqq. a nemine sigillatim tractatam, illustrandam sumsit singulari dissertatione, inscripta Νόμιμα τῶν Αἰγυπτίων, *siue Leges Aegyptiorum*, ac praeside Io. Henr. Boeclero *Argent. 1657.* ad disputandum proposita, quae in Boecleri *Dissertatt. Acad. Tom. II. N. XXIII. p. 665. seqq.* continetur. Qua quidem, praemisso, qui commode abesse poterat, loco communi de legibus, de Aegyptiacis sigillatim tam ad publicum quam ad priuatum ius pertinentibus, ac postremo de illarum auctoribus, Diodoro teste vbique citato, more Boecleriano, hoc est, superuacaneis obseruationibus, e prudentia ciuili petitis, saepenumero intermixtis, exposuit. Multa tamen cautione opus esse in legenda Diodori de legibus Aegyptiorum narratione, egregie docet Iac. Cappellus *Hist. Sacr. et Exot. ad A. M. 1931. p. 47.* Exemplum de licita, exceptis sacerdotibus, polygamia *Lib. I. c. 80.* Herodoto *Lib. II. c. 92.* eam negante, adtulit Goguetus *de Origine Legum Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 4. p. 107.* Post Praschium, leuis armaturae militem, magnus processit heros, et de Aegyptiorum legibus et moribus cum magno adcuratae doctrinae multaeque lectionis adparatu commentatus est, Io. Marshamus *Canone Chronico, Aegyptiaco, Ebraico, Graeco*, qui primum *Londini 1672. fol.* editus, ac postea *Lipsiae* seu potius *Ienae 1676.* et *Franequerae 1696. 4.* formulis typographicis est repetitus. Cum Marshamo tamen, qui Aegyptiis nimium tribuendo de diuinis in republica Hebraeorum institutis cupide magis quam vere iudicauit, perpetuo coniungendus est Herm. Witsius, de Themide Aegyptiaca praeclare meritus, in *Aegyptiacis Amst. 1683. 4.* cuius libri censuram egit Warburtonus *Lib. IV. sect. 6. Vol. IV. p. 26. seqq.* et *p. 67. seqq.* Loci ad ius maxime spectantes sunt *Lib. I. c. 5. Lib. II. c. 6.* et *Lib. III. c. 8.* Egregiam deinceps operam hoc in genere posuit Io. Nicolai, cuius diligentiae debemus *Tract. de Synedrio Aegyptiorum, illorumque legibus insignioribus Lugd. B. 1706. 8.* In legum, quarum septendecim omnino enumerantur, sensum rationemque copiose et adcurate, addita Iuris Ciuilis collatione, inquisiuit *cap. VII.* Iam porro de his Aegyptiacarum legum latoribus, a Fabricio memoratis, vide quae, auctoritate veterum scriptorum, in medium protulit Goguetus de *Mneui*, *Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 4. p. 99. seq.* de *Sesostride*, copiosius *Tom. II. Lib. I. c. 3.* et de re militari ab eo ordinata *Lib. V. c. 1.* de *Sasyche*, *Tom. III. Lib. I. c. 4. p. 19.* de *Bocchoride*, *ibid. p. 20. seq.* et de *Amasi*, *ibid. p. 25. seq.* De Sesostridis aetate aduersus Marshamum aliosque adcurate disquirit Perizonius *Aegypt. Orig. cap. VIII. seq.* aduersus Neutonum autem Warburtonus *Lib. IV. sect. 5.* de Amasidis annis idem Perizonius *cap. XXIV.* Bocchorin, quem Diodorus *Lib. I. c. 65.* ante Sabaconem Aegypto regem imposuit, cum Herodotus, rerum Aegyptiacarum grauissimus auctor, silentio plane praetermiserit, sunt recentiores quidam temporum scriptores, qui vnum eumdemque esse cum Asychi, Diodoro plane incognito, cuius singularem de pecunia mutua, cadauere patris pignori tradito, accipienda legem, a Diodoro *Lib. I. c. 93.* minus plene relatam, plenius Herodotus *Lib. II. c. 136.* memorauit, arbitrentur. Vide quae ad illustrationem huius constitutionis dicta sunt a Warburtono *Lib. II. sect. 4. Vol. I. p. 310. seq.* et Valckenario ad *Herodot. d. l.* De iure a Bocchoride constituto, quo debitor, si iuraret, nihil se accepisse, liberabatur, vide Claud. Salmasium *de Mod. Vsur. cap. XI. p. 475. seq.* Memorabilis in primis est lex Amasis, ab Herodoto *Lib. II. c. 177.* relata, qua Aegyptii tenebantur singulis annis apud magistratus demonstrare, vnde viuerent: et qui aut hoc omitteret, aut honestam viuendi rationem non demonstraret, is morte adficeretur. Quam ex Aegypto petitam Herodotus et Diodorus *Lib. I. c. 77.* Solonem ciuibus tulisse suis dicunt, Draconi tamen, vt supra *n. 39.* vidimus, rectius adtribuendam. Digna profecto, quae nostris temporibus, quibus multi inerti turpique otio impune torpescunt, adhibita Solonis moderatione, in vsum reducatur. Cuius de ratione vsuque apud alios populos egerunt Nic. Abramius ad *Cic. orat. pro Sext. c. XLVIII.* Perizonius ad *Aelian. Lib. IV. Var. Hist. c. 1.* Taylorus *Lect. Lysiac. cap. X.* et Valckenarius ad *Herodot. d. l.* Ceterum de indole legum Aegyptiacarum paucis iudicauit Thomasius *de prud. legisl. cap. IX. §. 9.* vberius autem et cum summo iudicii limati acumine Goguetus *Tom. I. d. l. p. 103. seqq.* et *Tom. III. d. l. p. 27. seqq.* laudanda non minus quam vituperanda in legibus Aegyptiorum institutisque fuit persecutus. Postremo haud contemnenda quidem est Henr. Gottfr. Scheidemantelii *Legum quarundam Aegyptiorum cum Atticis Spartanisque secundum regulas prudentiae ciuilis comparatio Ien. 1766. 8.* qua, quod inscriptio pollicetur, Herodotum et Diodorum Siculum secutus, non sine omni laude praestitit: cui vero, praeter antiquiores harum legum interpretes, quod mirere, plane incognitus fuit Goguetus, quo quantum in censendis sit diiudicandisque legibus Aegyptiorum

ANACHARSIS Scythis. Suidas in Σκύθης ὁρᾷ. [49])

ANDRODAMAS Rheginus Chalcidensibus. Aristoteles *II. c. vlt. Politic.*

APIS Argiuis. Theodoritus *Lib. IX. Curat. Graec. Affect.* Porphyrius *Lib. III.* περὶ ἀποχῆς. Ἆπις δὲ λέγεται πρῶτος νομοθετῆσαι παρ' Ἕλλησιν. [50])

ARCHIAS Cnidiis. Idem Theodoritus.

ARCHYTAM legislatorem facit Hubertus Golzius, forte ex Aeliani *Lib. III. c. 17. Var. Hist.* [51])

ARISTOCRATES Rheginis. Iamblichus *c. 30. vit. Pythag.*

ARISTOTELES Stagiritis et Abderitanis. Plutarchus *contra Colotem p. 1126.* Stagiritarum lex, *quod non posuisti ne tollas*, apud Aelianum *Lib. III. c. 46. Var. Hist.*

ARRIBAS Epirotarum. Iustinus *Lib. XVII. c. 3.*

BACCHVS θεσμοφόρος apud Orpheum. [52]) Sic *Ceres* θεσμοφόρος, quae Siculis leges dedit.

BOCCHO-

Scheidemantelius inferior, vel vna *§. XVII.* qua de lege, quae liberis artem, quam parentes profitebantur, sequendi necessitatem imposuit, egit, cum egregia Gogueti de hoc genere disputatione collata, abunde docet. Insigniores Aegyptiorum leges fide Diodori memoratae leguntur in *Historia Orbis Vniuersa*, a Guthrio, Graio, aliisque viris doctis in Anglia conscripta, *Lib. II. c. 2. Tom. I. p. 166. seqq. edit. Germ.* vbi tamen octo libris perscriptae fuisse sine auctoritate dicuntur. Procul dubio et Pauius leges Aegyptiacas animaduersione dignas habuit: cuius vero *Dissertationes de Aegyptiis* (*Recherches philosophiques sur les Egyptiens*) *Berol. 1773. Voll. II. 12.* mihi haec scribenti ad manus non fuere. RICHT.

49) Anacharsis Scytha anno primo Olympiadis XLVII. vt ostendit Corsinus *Fast. Attic. Tom. III. p. 79.* Athenas profectus a Solone sapientia ciuili fuit imbutus. Plutarchus *Solon. c. V.* Lucianus *Anachars. c. XIV. Tom. II. Oper. p. 892. seq. edit. Reiz.* et Laertius *Lib. I. c. 8.* Vide de eo Stanleium *Hist. Philos. P. I. p. 88. seqq.* et Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. I. Lib. II. c. 11. §. 5. Tom. I. p. 358. seqq.* RICHT.

50) Apis, inter varios variarum gentium legum latores a Theodoreto *Graec. Adfect. Curat. Disp. IX. Oper. Tom. IV. p. 927. edit. Schulz.* commemoratus, Phoronei filius, regnique successor, legibus a patre iam latis haud dubie nouas adiecit. Vide Goguetum *Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 5. §. 2.* et Heynium *Not. ad Apollod. Biblioth. P. I. p. 242. seq.*

Hic loci, pro instituta a Fabricio ratione, memorandus est APOLLO, a quo Arcades se leges ferunt accepisse, Νόμιος propterea adpellatus. Cicero *Lib. III. de Nat. Deor. c. 23.* et ibi Ernesti. Strabo *Lib. IX. p. 646. edit. Almelou.* et Suidas in Νόμιοι κιθαρῳδικοί. Vide Huetium *Demonstr. Euang. Propos. IV. c. 8. §. 3.* et Goguetum *Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 1. p. 59.* RICHT.

51) Tarentini, Dorica stirpe oriundi Spartaque profecti, qua formula ciuitatis vsi fuerint, ex Aristotele *Lib. IV. de Republ. c. 3.* docuit Heynius *Prolus. XII. Instituta et leges Tarentinorum, Opusc. Acad. Vol. II. p. 221. seq.* Archytas, aequalis et amicus Platonis, qui summum apud eos magistratum, cui Strategi nomen fuit, saepius gessit, ea de caussa ab Aeliano *Lib. III. V. H. c. 17.* vna cum Zaleuco, Charonda, aliisque inter philosophos, reipublicae administrandae legumque ferendarum peritia celebritatem nominis consecutos, relatus, paullo post Olympiadem CV. e vita discessit. Vide Andr. Schmidii *Diss. de Archyta Tarentino Ien. 1683.* Stanleium *Hist. Philos. P. VIII. p. 820. seqq.* et Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. II. Lib. II. c. 10. sect. 2. §. 12. Tom. I. p. 1128. seqq.* Insigne fragmentum ex eius libro *de lege et iustitia* seruauit Stobaeus *Serm. XLI. p. 268.* Confer Warburtonum *Diu. Legat. Mosis Lib. II. sect. 3. Vol. I. p. 165.* RICHT.

52) De Baccho, multisque fabulis in eius nomen cumulatis elegans obseruatio occurrit apud Heynium *Not. ad Apollod. P. II. p. 571. seqq.* Apud Orpheum θεσμοφόρος dicitur *Hymn. XLI. v. 1.* RICHT.

BOCCHORIS Aegyptiorum. Syncellus *p. 184.*

BRACHMAN scripsit νόμους Βραχμάνων καὶ πολιτείαν, si credimus Suidae.

CECROPS Atheniensibus, 53) vt CLISTHENES, CRITIAS, de quo Dio Chrysostomus *orat. XXI. p. 270.* DEMETRIVS s) PHALEREVS, 54) HIPPARCHVS, ION, notante praeter alios Plutarcho *contra Colot. p. 1125.* 55) LYCVRGVS Orator, PERICLES, 56) PISISTRATVS, SOPHOCLES, 57) THESEVS. 58) Demosthenes quoque apud Libanium *Tom. I. p. 449.* μεστὸν γὰρ [?] τὸ μητρῷον τῶν ἐμῶν ψηφισμάτων καὶ νόμων. Sed ita omnes magistratus et Archontes legiferis adscribere fas esset.

CEPHALVS

53) De Cecrope, primo Atheniensium rege et legum latore, et institutis eius, maxime Areopago, cum magno adcuratae doctrinae adparatu disseruit Goguetus *Tom. II. Lib. I. c. 4. art. 1.* et *8.* Confer tamen Meinersium *Hist. de orig. progress. et inter. litter. apud Graec. et Rom. Lib. VI. c. 1. Vol. II. p. 13. seq.* De eodem pauca suo more adtulit Bartholomaeus *Descript. Itin. Anacharf. Iun. Introd. P. I. Tom. I. p. 4. seqq.* RICHT.

s) Demetrium cum Athenas pro Cassandro regeret, rempublicam optime digessisse, ait Cicero *pro Rabirio Post. c. 9.* Confer Plutarchum *Aristide p. 335.* Aelianum *III. 17. Var.* Syncellum *p. 273.* et *274.* vbi Demetrius ei audit ὁ τρίτος νομοθέτης Ἀθηναῖος, post Draconem scilicet ac Solonem. Duris apud Athenaeum *Lib. XII. p. 542.* de Demetrio: ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσμοὺς καὶ τοὺς βίους τάττων, ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον κατεσκεύαζεν.

54) Demetrius Phalereus, anno tertio Olympiadis CXV. accepto a Macedonibus summo Athenarum imperio, anno quarto Olympiadis CXVII. eponymi archontis munere functus, tum Solonis legibus robur reddidit, tum nouas easque praestantissimas constituit. Plutarchus *Aristid. c. XXVII.* Vide Potterum *Lib. I. Archaeol. Graec. c. 26.* Wesselingium *praef. ad Petiti Comment. in Legg. Attic. p. V.* et Corsinum *Fast. Attic. Tom. IV. p. 58.* et *63.* RICHT.

55) Ion, Xuthi filius, dux Atheniensium in bello aduersus Eumolpum et Eleusinios sub Erechtheo gesto fortissimus, bello feliciter confecto, in magna apud Atticos existimatione fuit, et, postquam Erechtheus in bello contra Immaradum, Eumolpi filium, occubuerat, totius regni administrationem consecutus, sacra constituit, primusque omnium populum Atticum in quatuor classes descripsit. Herodotus *Lib. VIII. c. 44.* Pausanias *Lib. II. c. 14.* et *Lib. VII. c. 1.* Strabo *Lib. VIII. p. 588. edit. Almelou.* Plutarchus *aduersus Colotem Vol. X. p. 626. edit. Reisk.* Confer Meursium *Lib. II. de Reg. Athen. c. 10.* Prideauxium in *Marm. Oxon. I. p. 390. edit. Maittair.* Goguetum *de Origine Legum Tom. II. Lib. I. c. 4. art. 1. p. 59.* et Heynium *Not. ad Apollod. P. II. p. 867.* RICHT.

56) De Periclis legibus vniuerse iudicat Plutarchus *Pericl. c. III.* Lex de ciuitate ab illo lata, vt vtroque parente ciue Atheniensi nati soli ciues essent, quod iam ante eum lege Solonis cautum fuerat, memoratur ab Aeliano *Lib. VI. V. H. c. 10.* et *Lib. XIII. c. 24.* vbi vide quae ad priorem locum notauit Perizonius. Confer Petitum in *Legg. Attic. Lib. II. tit. 4. p. 213. seqq. edit. Wesseling.* RICHT.

57) Sophocles, Amphiclidis filius, Suniensis, anno tertio Olympiadis CXVIII. famosam illam legem, a Laertio *Lib. V. c. 2. n. 5.* Polluce *Lib. IX. c. 5.* atque Athenaeo *Lib. XIII. p. 610. edit. Lugd. 1612.* memoratam, tulit, qua philosophos, nisi licentia eius rei a senatu populoque impetrata, publicas scholas habere vetuit, qui secus faxit, capite damnaretur: cuius Athenienses sequenti statim anno adeo puduit, vt eam non abrogarent modo, sed Sophocli quoque multam quinque talentorum irrogarent. Vide Meursium *Fortuna Attica cap. VIII.* Petitum ad *Legg. Attic. Lib. III. tit. 8. p. 390. seq.* et Corsinum *Fast. Attic. Tom. IV. p. 67. seq.* RICHT.

58) Legem Thesei inscriptam pilae lapidariae, sua aetate adhuc superstiti, memorat Demosthenes *orat. in Neaer. Vol. II. p. 1370. edit. Reisk.* Satis cognitus est Io. Meursii *Theseus, siue de eius vita rebusque praeclarissime gestis liber singularis*, liberalitate Sam. Pufendorfii in publicum productus a Io. Georg. Graeuio *Vltrai. 1684. 4.* repetitus *Thes. Gronou. Vol. X. p. 481. seqq.* et *Oper. ex recens. Lamii Tom. I. p. 909. seqq.* Vide Meinersium *Hist. Litter. apud Graec. et Rom. Lib. VI. c. 1. Vol. II. p. 13. seq.* et Bartholomaeum *d. l. p. 18. seqq.* RICHT.

CEPHALVS et DIONYSIVS Corintho missi Siculis. Plutarchus in *Timoleonte p.* 248.[59])

CERCIDAS Arcadibus. Stephanus in μεγάλη πόλις. Ptolemaeus Hephaestionis apud Photium. Apud Eustathium ad *Iliad. β. p.* 199. *edit. Basil.* pro Κερδίας legendum Κερκίδας. Plura Perizonius ad *Aelian. Lib. XIII. Var. Hist. c.* 20.

CERES θεσμοφόρος variis populis. Vide Diodorum Siculum *Lib. V. p.* 201. 232. Petr. Burmanni *Diss. de Cerere legifera. Trai.* 1712. 4. Mongitorius *Bibl. Sic. Tom. I. p.* 135. *seq.* [60])

CHARONDAS Catanaeis et aliis ciuitatibus Italiae ac Siciliae, Thuriis item et Mazacenis. Vide quae de hoc supra.

CLISTHENES Atheniensium legislator. Meminit praeter Plutarchum *Pericle p.* 153. Theodoritum et alios Themistius *Orat. XXIII. p.* 287. *edit. Harduini.* Apud Max. Tyrium *diss. IX.* male Κληδοσθένης. [61])

CREM

59) Timoleon Syracusanis, Corinthiorum opem implorantibus, anno tertio Olympiadis CVIII. auxilio missus, adhibitis Cephalo et Dionysio, viris prudentibus, popularem reipublicae formam ad exemplum legum Dioclis, de quo mox, restituit, vt Plutarchus *Timol. c. XXIV.* et Diodorus Siculus *Lib. XVI. c.* 70. et 82. litteris consignarunt. Nouis deinceps seditionibus ortis, oppressaque libertate, Syracusarum ciuitas regem Agathoclem accepit. Vide Vbbonem Emmium *Vet. Graec. Tom. III. de republica Syracusana,* in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. IV. p.* 531. *seqq.* Heynium *Prolus. XIV. de rebuspublicis Magnae Graeciae et Siciliae stirpis Doricae, tum de Chalcidicis et reliquis, Opusc. Acad. Vol. II. p.* 256. *seqq.* et Bartholomaeum *Descript. Itin. Anachars. Iun. cap. LXIII. Tom. V. p.* 320. *seqq.* RICHT.

60) Ceres, tamquam persona symbolica, quo sensu variis populis leges dedisse, et inde θεσμοφόρος apud Diodorum Siculum *Lib. I. c.* 14. *Lib. V. c.* 5. et 68. aliosque veteres scriptores passim dicatur, in procliui est intelligere. *Hoc* enim, inquit Macrobius *Lib. III. Saturn. c.* 12. *ideo fingitur, quia ante inuentum frumentum a Cerere passim homines sine lege vagabantur, quae feritas interrupta est inuento vsu frumentorum. itaque ex agrorum diuisione inuenta sunt iura.* Confer Villoisonum *de triplici Theologia Mysteriisque Veterum, p.* 250. *seqq.* De quo argumento ex instituto scripserunt Io. Clericus, qui dedit *Explicationem historicam fabulae de Cerere,* (*Explication historique de la fable de Cérès*) quae reperitur in *Biblioth. Vniu. et Hist. Tom. VI. p.* 47. *seqq.* D. A. Kellerhusius *Diss. de Cerere legifera Ien.* 1700. et nouissime Aug. Corn. Stockmannus *Prolus. de Cerere legifera Lips.* 1782. Quibus iunge Goguetum *Tom. I. Lib. I. c.* 1. *art.* 2. *Tom. II. Lib. I. c.* 4. *art.* 8. *p.* 132. *seq.* et *Lib. II. sect.* 2. *c.* 1. *art.* 1. *p.* 336. *seqq.* nec non Sancruceum *de Myster. Gentil. Sect. III. art.* 3. et *illustr. IV. p.* 523. *seqq.* RICHT.

61) Clisthenes, Megaclis filius, Clisthenis Sicyonii ex filia nepos, pulsis anno tertio Olympiadis LXVII. ex Attica Pisistratidis, anno sequenti Athenis archon, restituta plebis auctoritate, non Solonis modo leges instaurauit, sed etiam nouas tulit, vt Herodotus *Lib. V. c.* 69. Isocrates *Areopag. p.* 284. *edit. Gul. Battie Cantabr.* 1729. 8. Plutarchus *Pericl. c. III.* et Scholiastes in *Aristoph. Nub. v.* 37. memoriae tradiderunt: quae vsque ad belli Peleponnesiaci tempora, republica primum per quadringentos viros, deinde per triginta tyrannos labefactata, viguerunt. Quibus fluctibus sedatis, pristinae leges in ciuitatem reductae sunt archonte Euclide anno secundo Olympiadis XCIV. cuius ideo frequens apud scriptores Graecos mentio occurrit. Postea vero aliae sunt Diocle, Aristophonte, ceterisque principibus ciuitatis suasoribus sancitae. Vide Potterum *Lib. I. Archaeol. Graec. c.* 26. Corsinum *Fast. Attic. Tom. III. p.* 126. *seqq.* et *p.* 275. et Perizonium ad *Aelian. Lib. XII. Var. Hist. c.* 24. et *Lib. XIII. c.* 24. Apud Maximum Tyrium *Diss. XXV. sect.* 1. *edit. Dauis.* vulgo quidem Κληδοσθένης scribitur. At veram scripturam diserte referre Harleianum codicem, eamque Paccium in suo quoque reperisse, testatur Dauisius,

laudatis

CREM siue CREMVS, Auarum. Suidas in βέλγαροι. [62])

DEMONAX Cyrenaeis. Theodoritus *Lib. IX. curat. Graec. affect.*

DEVCALION Graecis. Plutarchus *contra Colotem p. 1125.* [63])

DIAGORAS Mantinensibus. Vide infra, in *Nicodoro.*

DICENEVS Scythis, teste Iornande, qui addit leges illius conscriptas *Bellagines* appellari. Vide Loccenium *Antiquitatt. Sueo Gothic. p. 49. seq.* [64])

DIOCLES Syracusiis Olymp. XCI. 4. Diodorus Sic. *Lib. XII. p. 84. Lib. XIII. p. 161. 163.* [65])

DORYMACHVS Aetolis. Polybius in *Excerpt. Peiresc. p. 58.*

DRACO Atheniensibus, de quo supra.

EVDOXVS Milesiis, siue potius Cnidiis. Vide Menagium ad *Laertium p. 390.* [66])

GEYTHELOR legislator Scotorum, de quo Ioannes Fordun in *Scotichronico,* quod edidere Thom. Gale et Thom. Hearne.

HABIS Cunetibus in Hispania. Iustinus *Lib. XLIV. c. 4.*

HELIANAX, Stesichori frater, teste Suida, legislator fuit, vnde suspicio est, eum leges tulisse in aliqua ciuitate Siciliae. Conf. Mongitorium *Bibl. Sic. Tom. I. p. 268.*

HELICAON Rheginis. Iamblichus *c. 30. vit. Pythag.*

HERA-

laudatis simul aliis, qui Clisthenis meminerunt. Confer Io. Frid. Fischerum ad *Aeschinis Dial. III. sect. 4.* RICHT.

62) Adponendus hic est DEIOCES, Medorum legislator, de quo Herodotus *Lib. I. c. 96 — 100.* De controuersia, idemne fuerit, atque Arphaxadus, cuius historia libello, qui *Iudithae* nomine insignitur, *c. I.* narratur, an Phraortes potius, egerunt Schroeerus *Orig. Assyr. Sect. IV. §. 5. seqq.* et Leon. Offerhusius *Spicil. Hist. Chronol. p. 145.* laudati a Wesselingio ad *Herodot. Lib. I. c. 96.* De legislatione eius, ad dominatum absolutum nullisque limitibus circumscriptum stabiliendum composita, nimiaque poenarum atrocitate corroborata, iudicium tulit Goguetus *Tom. III. Lib. I. c. 3.* RICHT.

63) Inseri hic in numerumque legum latorum referri potest DIAGONDAS Thebanus, qui, teste Cicerone *Lib. II. de Legg. c. 15.* omnia sacra nocturna lege perpetua sustulit. Quam quidem legem Warburtonus in luculenta illa ac praeclarissimae eruditionis ex interioribus litteris adparatu referta de mysteriis veterum disputatione, qua peruetera, sed plerisque inaudita sunt dicta, *Diu. Legat. Mosis Lib. II. sect. 4. Vol. I. p. 248. seq.* egregie illustrauit. RICHT.

64) Diceneus, regnante Boroista, eo tempore, quo Romae Sulla rerum potitus est, ad Gothos traditur venisse. Iornandes *de Geticae gentis origine ac rebus gestis,* in Frid. Lindenbrogii *Diuers. Gent. Hist. Ant. Script. Hamb. 1611. 4. p. 92. seq.* Conradus, coenobii Vrspergensis Abbas, *Chron. p. 72. edit. Argent. 1609. fol.* Confer Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. I. Lib. II. c. 11. §. 8. Tom. I. p. 363.* RICHT.

65) Diocles, Syracusanarum legum conditor, a Diodoro Siculo *Lib. XII. c. 19.* memoratur, historiam autem illius, et legum Syracusis latarum anno primo Olympiadis XCII. expositam legimus *Lib. XIII. c. 33.* et *35.* Multa eum a Zaleuco et Locrensium constitutionibus mutua sumsisse, recte suspicatur Wesselingius ad *Diodor. Lib. XII. c. 21.* De varia legum Dioclis apud Syracusanos fortuna vide Heynii *Prolus. XIV. p. 257. seq.* RICHT.

66) Eudoxus Cnidius exeunte Olympiade LXXXIX. natus, annum tertium et quinquagesimum agens obiit Olympiade CIII. vt e Laertio, Eusebio et Suida probabiliter coniicit Corsinus *Fast. Attic. Tom. III. p. 242. seq.* et *Tom. IV. p. 11.* Eudoxum Cnidiis leges dedisse, refert Plutarchus *aduersus Colotem Vol. X. p. 629. edit. Reisk.* Milesiorum legislatorem eum fuisse, auctor est Theodo-

HERACLITVS Ephesiis suis leges ferre rogatus abnuit, teste Laertio *Lib. IX. sect. 2.* [67])

HIERO. De eius legibus vid. Mongitorium *Bibl. Sic. Tom. I. p. 272.*

HIPPODAMVS Milesiis. [68])

LACRITVS, Isocratis discipulus, Atheniensibus. Plutarchus in *Isocratis vita.* Photius *cod. 260.*

LVCVLLVS Cyrenaeis. Plutarchus in eius vita *p. 492.*

LYCVRGVS Lacedaemoniis, de quo supra. Agesilaus vero post pugnam Leuctricam a Lacedaemoniis creatus legislator non nouas leges condidit, sed per vnam diem tantum iussit veteres dormire, ne, qui e pugna aufugerant, ignominia afficiendi essent. Plutarchus *Agesilao p. 612. seq.* [P]

LYCVRGVS Rhetor Atheniensibus. Aelianus *Lib. XIII. c. 24. Var. Hist.* Plutarchus in *Vitis decem Rhetorum.* [69])

MACAREVS Lesbiis. Diodorus Sic. *Lib. V. p. 240.*

MERCVRIVS Aegyptiis. Vide Aelianum *Lib. XIV. Var. Hist. c. 34.* [70])

MINOS Cretensibus, de quo supra.

MNESION

Theodoretus *Graec. Adfect. Curat. Disp. IX. p. 927. edit. Schulz.* Vide Io. Andr. Schmidii *Diss. de Eudoxo, mathematico, medico, et legislatore,* praeside Iust. Christoph. Boehmero defensa *Helmst. 1715.* Stanleium *Hist. Philos. P. VIII. p. 825. seq.* et Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. II. Lib. II. c. 10. sect. 2. §. 17. Tom. I. p. 1140. seqq.* RICHT.

67) Heraclitus Ephesius, a ciuibus suis ad leges, quibus pessimi ciuitatis mores corrigerentur, ferendas irritis precibus inuitatus, Olympiade LXIX. floruit, vt, praeter Laertium, Suidas in Ἡράκλειτος testatur. Vide Corsinum *Fast. Attic. Tom. III. p. 132.* Stanleium *P. IX. p. 827. seqq.* et Bruckerum *Per. I. P. II. Lib. II. c. 12. §. 1. Tom. I. p. 1208. seqq.* RICHT.

68) Hippodamus Milesius apud Aristotelem *Lib. II. de Republ. c. 8.* memoratus, primus inter eos, qui nullo reipublicae regendae vsu instructi essent, de optima reipublicae administrandae ratione dicere conatus fuit, ideoque perperam inter legum latores relatus. Vide Heynii *Obseru. ad legg. et instit. rerump. Magn. Graec. et Sicil. complem. et spicileg. Opusc. Acad. Vol. II. p. 281.* et de Hippodami patria Marc. Ant. Muretum *Lib. I. Var. Lect. c. 14.* et *Lib. XV. c. 18.* Petr. Victorium *Lib. XXXVIII. Var. Lect. c. 2.* Henr. Valesium ad *Harpocrat. p. 40. Lib. IV. Emendat. c. 10.* et ibi Petr. Burmannum. RICHT.

69) Lycurgus, Lycophronis filius, circiter Olympiade XCIII. nobilissima familia oriundus, non eloquentiae modo laude apud ciues suos floruit, sed tanta quoque vitae integritate, ac moderationis fama, republica domi forisque bene administranda, conspicuus fuit, vt quaestor rei militaris, praeter receptum ciuitatis morem, solus constitueretur. Multis sapienter ab eo sancitis, dignus est, qui in legum Atticarum latoribus referatur. Fuit autem tam rigida morum disciplina, tamque tristi seueritate, vt in custodia vrbis et cognitione de facinorosis extra ordinem ei demandata, veluti alter Draco, non atramento, sed sanguine leges suas atque edicta scripsisse diceretur. Vide omnino Taylorum *praef. ad Lycurgum Cantabr. 1743. 8.* et in Reiskii *Orat. Graec. Vol. IV. p. 105. seqq.* qui vitam Lycurgi tam erudite eleganterque enarrauit, vt Dau. Ruhnkenio *Hist. Crit. Orat. Graec.* in Reiskii *Orat. Graec. Vol. VIII. p. 122. seqq.* nihil prorsus spicilegii relinqueretur. Confer sis Io. Gottfr. Hauptmannum *Comment. I.* in fronte *Lycurgi orat. contra Leocr. Lips. 1753. 8.* RICHT.

70) Mercurius, quem, vt tradit Cicero *Lib. III. de Nat. Deor. c. 22.* et ex eo Lactantius *Lib. I. Diu. Instit. c. 6.* Aegyptii *Thoth* adpellant, Νόμιος, non, vt quidam putant, a pecudum pastu, sed, vt rectius Phurnutus siue Cornutus *de Nat. Deor. c. XVI.* in *Opusc. Mythol. Amst. 1688. 8. p. 170.* a legum latione vocatur. Dicitur Sesostridem leges et iura edocuisse. Aelianus *Lib. XII. V. H. c. 4.*

MNESITON Phocensibus. Vide Lambecium *III. Commentar. p. 66.* 71)

NESTOR Pyliis. Theodoritus *Lib. IX. curat. Graecar. affect.*

NICODORVS Mantinensibus leges dedit auctore Diagora Melio, vt refert Aelianus *Var. Lib. II. c. 23.* qui *c. 22.* εὐνομωτάτους fuisse testatur Mantinenses, non minus quam Locrenses, Cretenses, Spartanos et Athenienses. Confer Baelii Dictionarium in *Diagora, nota (H)* Noli tamen credere, Diagoram tanquam atheum fecisse εὐνομωτάτους Mantinenses. Neque enim probari potest tunc, cum leges ferret, iam in atheismum prolapsum fuisse. Certe illum in legibus suis dissimulauit, atque, vt credibile est, reiecit, alioqui non laudandis ab Aeliano atheorum, si quisquam, hoste et prouidentiae assertore strenuo. 72)

NVMA POMPILIVS Romanis. Vide Dionem Chrysostomum *orat. XXV. p. 283.* et Plutarchum in *Numae vita*, qui inter alia testatur, illum leges suas Nymphae t) Aegeriae in acceptis retulisse, quod tradit etiam Liuius, itemque alii. Ennius *Annal. Olli respondet*

c. 4. Tantam autem inter fabulosum illum Aegyptiorum Mercurium et Mosem, populi Iudaici ducem ac legislatorem, detectis fabularum inuolucris, similitudinem reperisse quidam viri docti sibi persuasum habuerunt, vt valde credibile esse dicerent, quod Artapanus, scriptor antiquus, cuius fragmenta quaedam seruauit Eusebius, *Lib. IX. Praepar. Euang. c. 27.* memoriae prodidit, Aegyptios Mosem, ob praeclara in ipsos merita, et sacrarum litterarum interpretationem, inter deos relatum sub Mercurii nomine coluisse. Quod quidem, verisimilibus coniecturis ductus, ingeniose et erudite pluribus exsecutus est Huetius *Demonstr. Euang. Propos. IV. c. 4.* paucis vero Witsius *Lib. III. Aegyptiac. c. 2. §. 4. 5. 6.* et Christoph. Aug. Heumannus *de philosophia veterum Aegyptiorum §. XXIII. seqq.* in *Actis Philos. P. XI. sect. I. Tom. II. p. 687 — 691.* Verum enim vero hanc sententiam ingeniosius excogitatam esse, atque artificiosius expolitam, quam quae ad veritatem paullo propius accedere videretur, censuit praestantissimus theologus, et in antiquitate sacra Aegyptiorum facile princeps, Paul. Ern. Iablonski *Lib. V. Panth. Aegypt. c. 5.* aliamque exornauit, qua nomen Mercurii mysticum esse dicitur, quo non homo aliquis, sed vis diuina significetur. Confer Warburtonum *Diu. Legat. Mosis Lib. IV. sect. 4. Vol. III. p. 80.* et Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Append. Vol. VI. p. 109. seqq.* Quidquid rei est, viris doctis, qui in hoc litterarum genere habitant, curiosius excutiendum relinquere modestia nos iubet. RICHT.

71) Phocaeensium leges quales fuerint, quodam modo cognoscere licet ex institutis Massiliensium, qui Phocaeensium fuerunt colonia, cum, vt ostendit Warburtonus *Lib. IV. sect. 6. Vol. IV. p. 119. seq.* itemque Heynius *Prolus. II. de veterum coloniarum iure eiusque caussis, Opusc. Acad. Vol. I. p. 315.* coloniae, innato patriae amore, plerasque metropoleos leges sancte custodirent. Vide Petr. Hendreich *Massiliam*, quae in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. VI. p. 2939. seqq.* inuenitur, vbi *sect. II.* de administratione reipublicae Massiliensis, eius legibus institutisque egit. RICHT.

72) De Diagora Melio, turpissima atheismi macula apud veteres infamato, multa in vtramque partem a viris doctis disputata esse inter omnes constat. Cuius caussam aduersus impietatis accusatores in primis egerunt Iac. Frid. Reimmannus *Hist. Atheismi cap. XXXI.* et Zimmermannus *Epist. de atheismo Euemeri et Diagorae*, quae exstat *Mus. Brem. Vol. I. P. IV. art. 3. p. 714. seqq.* quibus iunge Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. II. Lib. II. c. 11. §. 26. Tom. I. p. 1203. seqq.* qui Baylium, acutissimum atheismi atque disertissimum defensorem, nodos in scirpo quaerere ait, quod eum admiratio subeat, hominem deos tollentem potuisse tam egregias leges condere, in eamdemque sententiam, quam Fabricius noster verisimillimam iudicauit, inclinat, illum, cum Mantineam legibus ordinaret, impietatem nondum publice fuisse professum. Omnino autem aduersus hanc Bayliani pro atheismo apologetici partem legi meretur Warburtonus *Diu. Legat. Mosis Lib. I. sect. 5. Vol. I. p. 120. seqq.* RICHT.

t) Vide, si placet, eius antiquam iconem aere descriptam *Tom. II. Thesauri Antiquitatum Graecarum Gronouiani tabula 28.*

det suauis sonus Egeriai. Quanquam hoc pro fabula habet Cicero *Lib. I. de Legibus sub init.* Sed perinde Romulus suas se accepisse leges aiebat a Conso. v) Et Lycaon Pelasgi filius Arcadibus persuadebat, Iouem subinde ad se accedere viri peregrini specie *εἰς ἐπίοψιν δικαίων καὶ ἀδίκων, vt inspiceret iustos et iniustos*, teste veteri scriptore apud Suidam in Λυκάων, quem vide etiam in νόημα. Leges duodecim tabularum, a Decemviris latae, in aes fuerunt incisae, vt testatur Liuius *Lib. III. c. 57.* Ex libris Solonis translatas affirmat Aurelius Victor *cap. 21. de viris illustribus.* Numam in legibus ferendis perinde vt in aliis rebus imitatus est Hadrianus Imp. Vide H. Dodwelli *Praelect. Cambd. VII. 9.* De legibus Numae Georg. Christ. Gebauer in *Diss. de Numa, philosophorum rege, legislatore. Lips. 1719.* 73)

ONOMACRITVS Locrus Cretensibus. Aristoteles *Lib. II. Politic. c. vlt.*

PAGONDAS Achaeis. Theodoritus *Lib. IX. Curat. Graec. Affect.*

PARMENIDES Eleatis. Laertius *Lib. IX. sect. 23.* Plutarchus *contra Colotem p. 1126.*

PHALEAS

v) Plura eiusmodi legislatorum leges suas ad Deos referentium exempla collegit Balthasar Bonifacius *Historiae ludicrae XIX. 1.* E veteribus Diodorus Siculus *Lib. I. p. 48.* et Valerius Max. *Lib. I. c. 2.*

73) Effigies Numae Pompilii in numismate argenteo ex thesauro Christinae Reginae, cum hac inscriptione: *Numa Pompilius vrbem Romam, a Romulo vi et armis conditam, legibus et pietate muniuit*, est in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. III. yyyy.* Vitam eius nouissime descripsit Iac. Meyerus, cuius *Delineatio vitae gestorumque Numae Pompilii* in lucem exiit *Basil. 1765. 8.* De eiusdem libris vide Christ. Gottl. Ioecheri *Prolus. de Numae Pompilii libris publica auctoritate Romae combustis Lips. 1755.* et Christoph. Saxii *Epicrisin philologicam, siue Stricturas in nuperum Franci cuiusdam libellum de incerto historiae Romanorum antiquissimae sect. II. Misc. Lips. Nou. Vol. II. P. III. p. 487.* et *P. IV. p. 669.* Ceterum neque instituti mei est, neque huius loci de legibus regiis et XII tabularum pluribus dicere: de quibus consulendi sunt tum noster *Biblioth. Lat. Lib. IV. c. 9. Vol. I. p. 805. seqq.* et *Vol. III. p. 786. seq. edit. V. Hamb. 1721.* et Io. Aug. Ernesti *Biblioth. Lat. Fabric. Lib. IV. c. 6. Tom. III. p. 477. seq.* tum qui de fatis iurisprudentiae Romanae scripserunt, Christ. Gottfr. Hofmannus *Hist. Iur. Rom. Iust. Vol. I. Lib. I. c. 1. per. I.* et *III.* et *Vol. II.* vbi *p. 1 — 64.* collectio legum regiarum et fragmenta iuris Papiriani, et *p. 129 — 304.* fragmenta XII tabularum, praemissa notitia litteraria, exhibentur, Io. Sal. Brunquellus *Hist. Iur. Rom. Germ. P. I. c. 1.* et *3.* Io. Gottl. Heineccius *Hist. Iur. Ciu. Lib. I. c. 1. 2.* et ibi Io. Dan. Ritterus, denique Io. Aug. Bachius *Hist. Iurispr. Rom. Lib. I. c. 1. 2.* Illud adhuc obiter notandum est, Georg. Christ. Gebauerum, quem de legibus Numae tantum Fabricius laudauit, *Romulum, Numam Pompilium, et Tullum Hostilium, obseruationibus varii generis illustratos*, olim Lipsiae tribus dissertationibus proposuisse, quae nunc eiusdem *Exercitationum Academicarum, Erf. 1776. 77. 4.* iunctim editarum, *Vol. I. p. 1 — 78.* continentur. Integrum commentarium ad XII Tabb. quem olim iuuenis promiserat Saco Herm. Idsinga *praef. Var. Iur. Ciu.* et *cap. XVI. p. 139.* haud dubie ob forensia, quibus postea implicatus fuit, negotia, lucem non vidisse, valde dolemus; quem paruae quidem molis, sed bonae frugis librum, quo Idsinga, curriculum studiorum academicorum nondum emensus, egregia interpretationis legum decemuiralium specimina edidit, plane incognitum fuisse Buchaldo, qui ceteroqui recentiores interpretes fere omnes laudauit, merito miramur. Contra obtrectatores Decemuirorum, post Iac. Voordam patrem, cuius *Orationes duae de prudentia Romanorum in condendis XII tabularum legibus, Electorum libro singulari Trai. ad Rhen. 1749. 8.* subiectae, satis cognitae sunt, diserte et eleganter dixit etiam Bauius Voorda filius *Orat. de arte legislatoria ex tabulis Romanorum decemuiralibus comparanda Franeq. 1763. 4.* RICHT.

PHALEAS Chalcedoniis; Aristoteles *Lib. II. c. 7. Politic.* non Carthaginiensibus, vt scribit [P] Christophorus Hendreich *de legibus et Rep. Carthaginiensium* differens *p. 166.* et *329.* [74])

PHIDO Corinthiis.

PHILOLAVS Corinthius Thebanis. Aristoteles *Lib. II. Politic. c. vlt.*

PHORONEVS Graecis primus leges iudiciaque constituit, teste Isidoro Hisp. *Lib. V. Originum c. 1.* Argiuis leges tulisse innuit etiam Clemens Alex. in *protreptico p. 67.* Confer Syncellum *p. 67.* et *125.* [75])

PHYTIVS Rheginis. Iamblichus *c. 30. vit. Pythag.*

PISISTRATVS Atheniensibus, etsi plerasque Solonis leges seruauit. Plutarchus *Solone p. 96.* [76])

PITTACVS Mitylenaeis. Aristoteles *Lib. II. Politic. c. vlt.* Clemens *I. Strom. p. 300.* [77])

PLATO [x]) (de cuius opere de legibus infra dicturus sum suo loco) Arcadibus, Cyrenaeis et Thebanis rogatus leges ferre noluit. Vide Menagium ad *Laertii Lib. III. sect. 23. p. 148.* et de Cyrenaeis Plutarchum *Lucullo p. 492.* Sicilia et Thracia per eius dogmata tyrannis liberata. Idem *p. 155.* Professus quidem est Plato, virum sapientem leges patriae suae

74) Phaleas Chalcedonius minus recte inter legum latores refertur, notante Heynio laudato *Obseru. Complem. et Spicileg. Opusc. Acad. Vol. II. p. 281.* Institutum eius de aequandis ciuium fortunis, ab Aristotele *d. l.* traditum, iure reprehendit Montesquieus *Lib. V. de Caussis Legum c. 5.* RICHT.

75) Phoroneus regnum Argiuorum, ab Inacho patre acceptum, legibus stabiliuit, et iudicia ordinauit, vt tradit Eusebius *Chron. Lib. II. p. 65. edit. Amst. 1658.* Qua via homines ab efferata nomadum vita ad liberaliorem cultum traduxit, vt ait Tatianus *Orat. aduersus Graecos c. XXXIX.* in Iustini Mart. *Oper. p. 274.* Marshamus vero *Can. Chron. p. 15.* et *84. seq. edit. Ien.* seriem regum Argiuorum ab ipso Phoroneo, omisso Inacho, non regis, sed fluuii nomine, inchoandam esse putat. Sed vide Perizonium *Aegypt. Orig. cap. III.* Heynium *Not. ad Apollod. Biblioth. P. I. p. 238. seqq.* ac de institutis Phoronei Goguetum *de Origine Legum Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 5. §. 2. p. 143. seqq.* RICHT.

76) De initio ac progressu tyrannidis Pisistrati eiusque filiorum, annis duodeseptuaginta vsurpatae, diligentissime quidem exposuit Io. Meursius, cuius *Pisistratus, siue de eius vita, et tyrannide liber singularis Lugd. B. 1623. 4.* ex ipsius auctoris chirographo auctus exhibetur in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. V. p. 1397. seqq.* et in Meursii *Oper. ex recens. Lamii Tom. I. p. 1017. seqq.* vniuersam autem illorum temporum seriem, rerumque vicissitudines multo certius adcuratiusque digessit Corsinus *Fast. Attic. Tom. III. p. 94. seqq.* Confer Buherium *Dissertatt. Herodot. cap. XIV.* et Bartholomaeum *Descript. Itin. Anacharf. Iun. Introd. P. II. sect. 1. Tom. I. p. 130. seqq.* RICHT.

77) Pittacus quarto Olympiadis XLVII. anno patriae suae dominationem laetis populi suffragiis sibi delatam suscepit, eaque post decennium rursus deposita, quod reliquum aetatis fuit, priuatus vixit. Dio Chrysostomus *orat. XXXVII. Vol. II. p. 103. edit. Reisk.* Vide Perizonium ad *Aelian. Lib. III. Var. Hist. c. 17.* Corsinum *Fast. Attic. Tom. III. p. 81.* Stanleium *Hist. Philos. P. I. p. 65. seqq.* Bruckerum *Hist. Crit. Philos. Per. I. P. II. Lib. I. c. 2. §. 6. Tom. I. p. 446. seq.* et Bartholomaeum *d. l. cap. III. Tom. II. p. 59. seq.* Fuit et alius Pittacus, minor adpellatus, legum lator, cuius Phauorinus et Demetrius meminerunt, teste Diogene Laertio *Lib. I. c. 4. n. 7.* RICHT.

x) Plato genus suum maternum referebat ad Solonem. Vide Laertium *Lib. III. sect. 1.* Olympiodorum in *Platonis vita* et Proclum *I. in Timaeum p. 25.* Themistium *Orat. II. p. 32.* Sarisberiensem *VII. 5. Policratici* etc.

suae laturum esse, *nisi per summam plebis corruptionem indicauit, operam suam reipublicae inutilem fore.* Laertius *Lib. III. sect. 78.* [78])

POLYBIVS Achaeis. Pausanias *Arcadicis p. 663.* et Excerpta Peiresciana *p. 195.*

POLYDORVS Syracusanis, teste Diodoro Sic. *Lib. XIII. p. 163.*

PROTAGORAS Thuriis. [79])

RHADAMANTHVS Cretensibus, de quo supra.

SALAETHVS Crotoniatis, qui cum grauissimam in adulteros legem sanciuisset, ipse non diu post in adulterio fratriae suae deprehensus fuit, teste Luciano in *Apologia pro mercede conductis Tom. I. p. 486.*

SAON Samothracibus. Diodorus Sic. *Lib. V. p. 223.*

SCOPAS Aetolis. Polybius in *Excerptis Peiresc. p. 58.* et ex eo Suidas in *Σκόπας.*

SOLON Atheniensibus: a quibus per decemuiros deinde leges eius mutuati sunt Romani. Vide Meursium in *Solone c. 23.* Suidam in *νομογράφοι.* [80])

THALES cum Lycurgo Lacedaemoniis.

THEAETETVS Rheginis, et TIMARATVS Locrensibus, quos e Pythagorae schola prodiisse auctor est Iamblichus in eius vita *c. 30.* [81])

TRIPTOLEMVS Atheniensibus.

TZINCIS,

78) De legislatoria Platonis prudentia confer Fabricium *Bibliogr. Antiq. cap. XV. §. 6. p. 738. edit. Paul. Schaffshaus. Hamb. 1760. 4.* Stanleium *P. IV. c. 10.* Bruckerum *Per. I. P. II. Lib. II. c. 6. sect. 1. §. 31. Tom. I. p. 726. seq.* et Warburtonum *Diu. Legat. Mosis Lib. III. sect. 3. Vol. II. p. 155.* RICHT.

79) Protagoras Thuriorum legum lator, auctore Heraclide Pontico, memoratur a Laertio *Lib. IX. c. 8.* qui Olympiade LXXXIV. eum floruisse dicit, consentiente Eusebio, vt notauit Corsinus *Fast. Attic. Tom. III. p. 213.* quo tempore Atheniensium colonia Thurios fuit deducta. Certe Thurii, si Achaeorum fuerunt, vt tradunt Scymnus *Perieg. v. 325.* et Liuius *Lib. XXV. c. 15.* ex pluribus Graeciae ciuitatibus conscripti, Atheniensium colonia videri voluerunt. Vide Heynium *de Sybarit. ac Thurior. Rep. et Legg. Sect. I. sub fin.* Hinc Bentleius *Resp. qua diss. de epist. Phalar. vindicat, p. 211. seq. edit. Groning.* grauissimum argumentum petit, Charondam Thuriorum legum latorem perperam haberi. De Protagora non eloquentiae tantum studio, sed philosophiae quoque peritia, cuius luculenta sunt testimonia leges Thuriis ab eo latae, clarissime egit Bruckerus *Per. I. P. II. Lib. II. c. 11. §. 24. Tom. I. p. 1200. seqq.* paucis Bartholomaeus *d. l. c. XXIX. Tom. III. p. 160.* RICHT.

80) Inserendus est hoc loco TENES, qui Tenediis leges tulit. Cicero *Lib. I. in Verr. c. 19.* Heraclides *de Polit. p. 514. edit. Crag. Lugd. B. 1670. 8.* De quo, et republica Tenediorum, legibus ab eo firmata, plura nobis constarent, si aetatem tulissent Aristotelis *de Tenediorum Republica* liber, cuius vnum modo fragmentum seruauit Stephanus Byzantinus *de Vrbibus voc. Τένεδος p. 648. edit. Amst. 1678.* et Zoili rhetoris *Tenediorum Encomium*, cuius meminit Strabo *Lib. VI. p. 417. edit. Almelou.* Quidquid interim ex antiquitatum tenebris erutum in aliqua luce collocari potuit, erudite exposuit, numisque illustrauit Lud. de Hemmer *Republica Tenediorum Hafn. 1735. 8.* vbi *cap. V.* de legibus Tenediorum disseruit. RICHT.

81) Timares vel Timaretus, Pythagoricae disciplinae alumnus, et fortasse alii viri prudentes leges Zaleuci seriore aetate, qua adhuc Locrorum respublica incolumis stetit, nouis curis emendarunt et expoliuerunt, vt bene suspicatur Heynius *Epimetr. I. de Locris, Opusc. Acad. Vol. II. p. 50.* RICHT.

TZINCIS Tocharis ad Caspios portus habitantibus. Pachymeres Mich. Palaeolog. *V.* 4.

ZALEVCVS Locris Epizephyriis.

ZAMOLXIS Thracibus et Getis: de quo, vt de quatuor praecedentibus quoque, supra dictum. [P]

ZARADES Persis. Theodoritus *Lib. IX. Curat. Graec. Affect.* et Agathias. Incertum an idem cum *Zarata*, Pythagorae praeceptore, qui aliis *Zabratus* vel *Nazaratus*. Hunc eundem qui esse putant cum propheta Ieremia vel Ezechiele, eos non magis audiendos esse existimo, quam Alexandrum Polyhistorem, qui apud Suidam in Ἀλέξανδρος tradidit, Hebraeam fuisse mulierem *Moso* nomine, quae leges scripserit Hebraeis. 82)

ZATHRAVSTES Arianis, vel, vt aliqui codices, Arimaspis. Hic leges suas retulit ad ἀγαθὸν δαιμόνα, teste Diodoro Sic. *Lib. I. p.* 84. 83)

XIX. Obsignabo hanc de legislatoribus diatribam obseruatione Aristotelis *Lib. IV. Politic. c.* 11. Τὰς βελτίστας νομοθέτας εἶναι τῶν μέσων πολιτῶν, *optimos legum scriptores exstitisse* (non ipsos principes sed) *e mediis ciuibus.* Σόλων τε γὰρ ἦν τούτων, δηλοῖ δ᾽ ἐκ τῆς ποιήσεως, καὶ Λυκοῦργος, οὐ γὰρ ἦν βασιλεύς, καὶ Χαρώνδας, καὶ σχεδὸν οἱ πλεῖστοι τῶν ἄλλων. *Solon enim vnus horum fuit, declarat hoc ipse suis versibus: et Lycurgus, non enim fuit rex, et Charondas, et ferme plurimi aliorum.* 84) Hoc Aristotelis ipsius, Zaleuci, Eudoxi, et Protagorae exemplis confirmat Bentleius in *Apologia pro dissertatione de Epistolis Phalaridis, p.* 496.

82) De Zarade consule Huetium *Demonstr. Euang. Propos. IV. c. 5. §. 2. p.* 152. et *p.* 458. *seq.* RICHT.

83) Vtra scriptura apud Diodorum Siculum *Lib. I. c.* 94. verior sit, de Zathrauste omnia sibi obscura esse ingenue confessus, decernere dubitauit Wesselingius, neque adsensus est Huetio *d. l. p.* 152. qui eumdem esse ac Zoroastrem, Persarum legislatorem, arbitratur. RICHT.

84) Ex hac obseruatione, a Warburtono *Diu. Legat. Mosis Lib. III. sect. 2. Vol. II. p.* 108. *seqq.* egregie illustrata, clarissime adparet, legislatoris nomen in hoc recensu, a Fabricio instituto, intellectu iuris publici pro eo, qui iure summi imperii legum ferendarum potestate gaudet, non vbique adhiberi. Quod, cum talia tironibus haud scribantur, vsquequaque operose adnotare, priuatosque a principibus segregare, putidae sane diligentiae ac superuacaneae operae fuisset. Lectu dignum est iudicium, quod de omnibus omnino legum latoribus tulit Dionysius Halic. *Lib. II. Antiq. Rom. c.* 24. Laudari quoque hic meretur dissertatiuncula Dionis Chrysostomi *orat. XXII. Vol. I. p.* 509. *seqq. edit. Reisk.* Quod reliquum est, ad recta de vetustissimorum legum latorum sapientia informanda iudicia legisse iuuabit Heynium tribus locis, *Prolus. de iudicio, quod defunctis Aegyptiorum regibus subeundum erat, Opusc. Acad. Vol. I. p.* 139. *seqq. Prolus. qua delibantur nonnulla in vitae humanae initiis a primis Graeciae legumlatoribus ad morum mansuetudinem sapienter instituta, ibid. p.* 207. *seqq.* et *Legum Locris a Zaleuco scriptarum fragm. Disp. I. Vol. II. p.* 14. *seqq.* Nobis vero liceat obsignare nostrum qualecumque de priscis legum latoribus spicilegium egregia ac vera sententia, quam, acri meditatione edoctus, acutissimus Goguetus *de Origine Legum Tom. I. Lib. I. c. 1. art. 2. p.* 77. elocutus est his verbis: *Quand on pense à tous les moyens qu'il a fallu employer pour établir, régler et maintenir le corps politique, on ne peut s'empêcher de regarder les loix comme le chef d'oeuvre de l'esprit humain.* Quae quidem cogitatione perpendenti, atque adsertione adprobanti mihi commode in mentem venit illud Ciceronis *orat. de harusp. resp. c. IX.* in caussa quidem constitutarum caerimoniarum religionumque de maioribus minori profecto iure ab eo pronunciatum, sed antiquissimis legum conditoribus iure optimo maximo adcommodandum: *Quorum mihi tanta fuisse sapientia videtur, vt satis superque prudentes sint, qui illorum prudentiam non dicam adsequi, sed, quanta fuerit, perspicere possint.* RICHT.

ANIMAD-

ANIMADVERSIONES
DE
SCRIPTORIBVS IVRIS ATTICI
AD
LIB. II. CAP. XIV. §. XVI.

Notitia ſcriptorum iuris Attici, a Fabricio hoc loco ſuppeditata, cum nimis manca ſit atque imperfecta, aliquanto emendatior ac plenior *Bibliogr. Antiq. cap. XV. §. 6. p. 737. ſeq. edit. Paul. Schaffshauſ. Hamb. 1760. 4.* nec tum Burc. Gotth. Struuii *Bibliotheca Iuris Selecta*, a Chriſt. Gottl. Budero emendata et locupletata, *cap. II. §. 4. p. 27. ſeq. edit. Ien. 1756.* tum Mart. Lipenii *Bibliotheca Realis Iuridica*, vbi *Tom. I. p. 560. ſeq. edit. nouiſſ. 1757.* ſcripta, quae ad iurisprudentiam Atticam ſpectant, enumerantur, hac parte perfectiores atque abſolutiores reperiantur, hasque Lipeniani operis lacunas neque Aug. Frid. Schottus, qui congeſſit *Supplementa ac Emendationes Lipſ. 1775. p. 209.* neque Renat. Car. Senkenbergius, qui *Supplementorum ac Emendationum volumen ſecundum* collegit ediditque *ibid. 1789. p. 186.* expleuerint: ſusceptae a nobis prouinciae ratio poſtulat, vt, quidquid a renatis litteris ad hunc vsque diem viri docti ad interpretandum illuſtrandumue ius Atticum vel moliti ſunt, vel luci publicae expoſuerunt, diligenter adcurateque indicemus, addito vel aliorum praecipuae auctoritatis virorum, vel noſtro qualicumque iudicio, et ſic quaſi bibliothecam criticam iuris Attici adornemus, vt, qui poſtea in hoc litterarum Graecarum genere ſtudium velint induſtriamque exercere ſuam, omnia iurisprudentiae Atticae ſubſidia cognita penitus habeant atque perſpecta. Noſtra autem recenſio vt iuſto ordine procedat, operae pretium exiſtimamus vniuerſum iuris Attici adparatum, in certas claſſes distributum, diſtincte deſcribere. Quare omnia, quae in hunc cenſum veniant, ad quatuor capita reuocare viſum fuit: quorum primo *de Legum Atticarum Collectionibus, ſiue tentatis, ſiue editis*, altero *de iuris Attici interpretibus vniuerſim*, tertio *de his, qui ſingularia iuris Attici argumenta ex inſtituto pertractarunt*, denique quarto *de Legum Atticarum atque Romanarum collationibus* exponemus.

CAPVT I

CAPVT I
DE LEGVM ATTICARVM COLLECTIONIBVS SIVE TENTATIS SIVE EDITIS

Primo diluculo reuiuiscentis saeculo sextodecimo iurisprudentiae Atticae comparuit Pardulphi Prateii *Iurisprudentia vetus, siue Draconis et Solonis, nec non Romuli, Romanorum regis, ac XII Tabularum Leges collectae Lugd. 1559. 8.* inserta Euer. Ottonis *Thes. Iur. Rom. Tom. IV. p. 381 — 480.* Hoc libro proponuntur I. Δράκοντος, Ἀθηναίου, αἱματηροὶ νόμοι, *Draconis, Atheniensis, sanguinariae leges*, numero vndecim. II. Σόλωνος, Ἀθηναίων Ἄρχοντος, ἀξονικοὶ νόμοι, *Solonis, Atheniensium Principis, tabulares leges*, numero quinque et octoginta. Successerunt eiusdem *Iurisprudentiae mediae Libri IV. Catapodismûn Libri II.* et Δικαιολογίας *Liber singularis ibid. 1561. 8.* qui eiusdem *Thes. Tom. III. p. 505 — 612.* reperiuntur, vbi in calce sunt adiectae *Solonis leges reliquae*, numero duodecim, in *Iurisprudentia veteri* praetermissae. At enim haec collectio, sequenti saeculo repetita a Christ. Woldenbergio in *Principiis Iuris Romani*, libro rudi Minerua compilato, *Rost. 1668. 4. p. 3 — 38.* non modo perpaucas leges, sed ex impuris quoque fontibus interdum ductas complectitur, vt recte indicauit Otto *praef. Tom. IV. p. 18. seq.* Confer *Obseru. Sel. ad rem litter. spect. Tom. I. obs. 8.* Nihilo tamen secius exilis Prateii opera vel hoc nomine aliquam laudem meretur, quod excellentiora ingenia ad maius aliquid hoc in genere praestantiusque audendum excitauit, atque hinc laetior deinceps venerandae Legum Atticarum maiestati lux adfulsit.

Igitur haud multo post primus in Atticarum Legum collectoribus nomen professus est Henr. Stephanus, qui consilii sui rationem *dedicat. Orat. Vet. 1575. fol.* ad Petr. Boulliodum exposuit his verbis: *Sperabam fore, vt omnes leges, non solum quae apud istos oratores, et quae apud Demosthenem sunt, sed etiam quae in aliis omnibus Graecis scriptoribus extant, in vnum corpus collectae, et cum aliis recentioribus comparatae, in calce huius voluminis ponerentur: sed quod hic praestari in praesentia non potuit, alibi alioque tempore Deo fauente praestabitur.* Sed quo minus promissis staret, temporum iniquitate, plurimisque viri indefessi occupationibus factum esse opinatur Wesselingius *praef. ad Petit. p. VIII.* Quod Stephani institutum memorat etiam Taylorus *Lect. Lysiac. cap. XI.*

Intermissam a Stephano Legum Atticarum collectionem postea, nec tamen edendi consilio, sed in vsus suos, suscepit Ios. Scaliger. Sic enim *Lib. IV. Epist. 343.* Carolo Labbaeo scribit: *Leges Atticas, de quibus agis mecum, numquam in animo habui edere, vt nec multa alia, quae in priuatos vsus meos collegi.* Qua re magnam sane iurisprudentia Attica iacturam fecit. Iacet nunc haec collectio, qua, praeter alios, et Hugo Grotius *Epist. CCCLVII.* se vsum esse testatur, tamquam thesaurus reconditus in bibliotheca academiae Lugduno Batauae, et, teste Casaubono *praef. ad Scaligeri Opusc. Post. p. 19.* Scaliger testamenti sui tabulis cauit, ne vmquam euulgaretur. Hunc Pandecten Scaligeranum oculis vsurpatum Wesselingius *d. l. p. XI.* ita descripsit: *Complectitur excerptas ex Oratorum, Grammaticorum aliorumque scriptis leges pleraeque omnes, sed aliter aliosque in titulos* (scilicet ac Petiti collectio) *descriptas. Explicatio adiecta est rara aut nulla. Omnia denique ita sunt*

comparata, vt facile adpareat, priuatos in vsus diuini virum ingenii ea adornasse, accuratius, vbi sese occasio dedisset, retractanda atque expedienda.

Digestum igitur Scaligeranum, prohibente vltima auctoris voluntate, cum publicis vsibus inseruire haud posset: ne homines eruditi plena Legum Atticarum collectione diutius carere cogerentur, hunc defectum se suppleturum recepit Io. Meursius, in antiquitate Attica vir omnium longe versatissimus. Vide Petr. Cunaei *Epist. CLXXIX. seq.* Quibus promissis etiam cumulate satisfecit. Nam praeter ea, quae in *Solone*, quem iam alibi laudauimus, *Areopago*, de quo suo loco dicturi sumus, et *Atticarum Lectionum Libris VI. Lugd. B.* 1617. 4. in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. V. p. 1757 — 1928.* et in Meursii *Oper. ex recens. Io. Lamii Tom. II. p. 1021 — 1296.* passim delibauit, plerisque omnibus Draconis et Solonis legibus inuestigatis, et vndique collectis, integrum iuris Attici corpus instruere adgressus est in *Themide Attica, siue de Legibus Atticis Libris II.* qui, quod in fatis esse Themidis Atticae videtur, Meursio rebus humanis dudum exemto, in lucem demum producti sunt a Io. Georg. Graeuio *Vltrai.* 1685. 4. recusi postea tum a Gronouio *ibid. p. 1945 — 92.* tum a Lamio *ibid. p. 1 — 164.* Interdum autem Meursium fictas a rhetoribus exercitationis caussa leges veris sanctionibus admiscuisse, praeter Fabricium nostrum, in eo reprehendit etiam Wesselingius, dissentiente tamen Hauptmanno *de Legibus Atticis singulatim ab Andocide memoratis p. 4. not. δ* et in Reiskii *Orat. Graec. Vol. VIII. p. 587.* et nuper etiam Blasio *de Decret. Atheniens. cap. XXXI. §. 6.* quem tamen hunc Fabricii locum fugisse mirari subit.

Meursio igitur viuo ac spirante cum Legum Atticarum sylloge, ab eo promissa, in adspectum haud prodiret, mirum non est, alios viros iuris Attici adprime peritos eodem studio certatim flagrasse perfectum iuris Attici corpus concinnandi. In his primo loco memorandus est Phil. Iac. Maussacus, qui in notis in Harpocrationis *Dictionarium in decem Rhetores Paris.* 1614. 4. frequenter, exempli caussa, in Ἀλῶσα, in Περίπολος, in Ποδοστράβη, et in Ὑποφόνια, meminit *Synagoges Legum Atticarum*, eiusque editionem pollicetur. Cuius perficiendae ac posteritati prodendae consilium cur deinceps repudiarit, et aliorum quoque scriptorum, quae, praeter *Synagogen Legum Atticarum*, a Paul. Colomesio *Biblioth. Sel. (Bibliotheque Choisie) Oper. curante Io. Alb. Fabricio Hamb.* 1709. 4. *p.* 450. commemorantur, publicandorum spem destituerit, ignoramus. Procul dubio, occupationibus forensibus ac muneris publici curis distractus, tanto otio haud abundabat, quanto ad absoluendum illud opus indigebat.

Prouinciam igitur adhuc vacuam eodem fere tempore occuparunt duumuiri egregii, Sam. Petitus, theologus, a Blasio *d. l. cap. XVI. §. 5.* in iurisconsultorum numerum male relatus, et Henr. Valesius, iurisconsultus, vterque praestanti eruditione, Valesius tamen ingenii felicitate, et iudicii acumine superior. Sed festinata industria et laboris adsiduitate Petitus Valesium praeuertit, et postea a toto edendi proposito plane abalienauit. Viso enim Petiti opere, Valesius a Legum Atticarum collectione, cuius modo spem fecerat in *Excerpt. ex Nic. Damasceno p. 65.* (A. 1634.) prelo mandanda destitit, et quae magna diligentia digesta ac parata habebat, vt ipse *not. in Harpocrat. p. 16. 55. in not. Maussaci p. 121. 129.* et *Lib. V. Emendat. c. 6.* indicat, summo Musarum Graecarum detrimento, publicis vsibus subtraxit. Vide *Vitam Henr. Valesii* ab Hadr. Valesio scriptam, et a Petr. Burmanno Valesii *Emendationum*

num et de Critica libris Amst. 1740. 4. praefixam. Hac tali modestia viri superiori saeculo in litteris principes conspicui erant, vt praeuenti ab aliis labores suos, luce dignissimos, libenter supprimerent: qualem nostra aetate semidocti chartarum conscribillatores, et vani litterariae scientiae iactatores vix adhibere solent. Quantumuis autem, presso Valesii, viri ab omnibus praesidiis, ad eam rem necessariis, paratissimi, labore, ac multo magis, si is fortasse plane interciderit, magnam iacturam fecerit ciuitas litteraria, quam post Burmannum *praef. ad Valesii Emendat.* cui tamen nonnihil spei superest, merito dolet etiam Wesselingius: iure tamen inde colligere mihi videor, operam a Petito in Leges Atticas studiose collatam magni fuisse ab ipso Valesio aestimatam.

Prodiit Petiti opus, octo libris distinctum, et in certos titulos redactum, hoc titulo: *Leges Atticas. Samuel Petitus collegit, digessit, et libro commentario illustrauit Paris. 1635. fol.* De quo, post Taylorum *Lect. Lysiac. cap. X.* Petiti industriam et eruditionem praedicantem, vere ita iudicauit Wesselingius *p. XI. Legum Atticarum Commentarius scriptus est incredibili diligentia et cura, quae tanto est admirabilior, quod ab homine theologo sit profecta.* et *p. XII. Petitum ob digestas leges et diligentissime explicitas nemo debita laude fraudauerit, tametsi fortasse optarit, vt aut parcius coniecturis indulsisset, aut ab interiore sermonis Graeci notitia paratior ad eas accessisset.* Hinc variae maculae venustum corpus passim deformarunt; quibus eluendis viri doctissimi grauiter operam dederunt. Ex instituto autem Ant. Maria Saluinius scripsit *Animaduersiones in Sam. Petiti Leges Atticas*, quae cum notis D. C. hoc est Car. Andr. Dukeri publicatae sunt *Miscell. Obseru. Vol. III. Tom. III. p. 440 — 444. Vol. IV. Tom. I. p. 149 — 152. Tom. II. p. 251 — 261. Vol. V. Tom. II. p. 173 — 191.* postea repetitae in praestantissima Petiti editione, cum animaduersionibus Iac. Palmerii a Grentemesnil, A. M. Saluinii, C. A. Dukeri, et P. Wesselingii, quam *Iurispr. Rom. et Attic. Tomus III. Lugd. B. 1741. fol.* continet, cum doctissima Wesselingii praefatione, qua de Legum Atticarum latoribus et collectoribus egregie fuit commentatus, ac nobismet ipsis in hoc recensu vna cum Tayloro viam praeiuit. Palmerii animaduersiones excerpsit Wesselingius ex eius exemplari, quod ex Steph. Morini libris emtum Corn. Bynkershoekius illi transmiserat. Ipsius Wesselingii notae etsi paucae sunt, neque enim illi, Diodori Siculi editione tunc occupato, consilium et otium erat omnia excutere, omnes tamen exquisita sunt eruditione refertae, vt merito dolendum sit, viro incomparabili non licuisse in hanc curam solam esse intento. Postea amicus Wesselingii, nec minore Graecarum litterarum scientia ornatus, Lud. Casp. Valckenarius in operosa adnotatione ad Herodotum, quae in splendidissima Wesselingii editione *Amst. 1763. fol.* comparet, multa sparsim contulit ad Leges Atticas egregie illustrandas, et Petiti hallucinationes cauendas et emendandas, qui loci facile colligi peruolutando possunt.

Manent interim Legum Atticarum Pandectae, a Petito digestae, et omni suspicione Scaligeranae collectionis ab eodem in vsus suos conuersae, quam Taylorus temere iniecit, a Wesselingio iure liberatae, praecipuus hoc in genere liber, quem ideo, qui deinceps collectiones Legum Atticarum dederunt, plerique omnes fuerunt secuti. Itaque Io. Potterus, cuius *Archaeologia Graeca* primum *Oxon. 1697. 99.* iterum auctior *Lond. 1706. Voll. II. 8.* Anglice publicata, et saepius deinceps repetita, postremo, quod sciam, *1776.* ex Latina versione, cuius auctor tamen neque Latine, neque grammatice vbique scripsit, non solum The-

 sauri

sauri Gronouiani *Vol. XII.* subiuncta, sed etiam separatim edita *Lugd. B. 1702. fol.* ac *Venet. 1734. Tom. II. 4.* typis renouata est, quam nuper etiam in linguam vernaculam transtulit, animaduersionibus et nouis commentationibus locupletauit Io. Iac. Rambachius *Hal. 1775. 76. 78. Voll. III. 8.* Potterus, igitur, *Lib. I. c. 26.* postquam de legibus Atheniensium vniuerse disseruit, leges ipsas, secutus Petitum, additis nonnullis, adiecit: quarum obscuriores, caussis indagatis, Rambachius passim illustrauit. Porro *Collectio Legum Atticarum*, ex Petiti ac Potteri recensione, omissis tamen Graecis, exstat apud Christ. Gottfr. Hofmannum *Hist. Iur. Rom. Iust. Vol. II. P. I. p. 77. seqq.* Denique Lamius Meursii *Themidi Atticae d. l.* e Petito *Syllogen Legum Atticarum* subiunxit.

Enimuero Claud. Salmasius, illustri nominis fama, qua Petitus splendebat, haud deterritus, nouam et integram *Legum Atticarum collectionem* cum commentario animo fuit meditatus. Hoc tradit Taylorus, loco tamen, vbi propositi sui mentionem fecerit Salmasius, non adscripto. Wesselingius in hanc rem laudat *de Mod. Vsur. cap. XV.* et *XVII.* Sed in his capitibus, et omnino in toto illo libro talis commentationis, a Salmasio promissae, nec volam nec vestigium inuenio. Rectius autem huc videtur esse referendus locus *Misc. Defens. cap. X. p. 304.* Ac fortasse hoc consilio rogauit Io. Frid. Gronouium *Lib. I. Epist. 120. accurante Ant. Clementio Lugd. B. 1656. 4.* vt collectionem Legum Atticarum, a Scaligero olim compilatam, et in bibliotheca publica academiae Lugduno Batauae positam, ab Heinsio, illius praefecto, ad aliquot dies sibi vtendam impetraret. Sed ab opere perficiendo graues illae cum Heraldo altercationes, ac fortasse ipsius Heraldi *Lib. III. Animadu. in Salmasii Obseru. ad Ius Att. et Rom. c. 16. §. 17.* amarae irrisiones eum postea videntur retraxisse, neque ideo inter libros adfectos et inchoatos, quorum indicem dedit Clementius *Proleg. de laudibus et vita Salmasii p. LXVII. seqq.* illius mentionem reperimus. Idem in animo habuisse Petr. Lambecium, vt ex eius *Prodromo Historiae Literariae* liqueat, ait Taylorus, qui etiam G. Critonii, professoris regii Parisiensis, *Praefationem in Draconis et Solonis leges*, in *Cod. MS. CCCCXLIX. Biblioth. Caes.* laudat.

Surrexit tandem nostra aetate nouus fugientis Themidis Atticae stator, Io. Taylorus, vir profundae eruditionis, et ab vsu sermonis Attici et oratorum veterum instructissimus, quem, maximo eloquentiae et iurisprudentiae Atticae damno, acerba fata mortalibus eripuerunt. Qui quidem cum in notis suis ad Lysiam, Demosthenem et Aeschinem permulta ad Themidem Atticam pertinentia, quibus Meursius, Petitus aliique praecipui nominis interpretes vel supplerentur, vel corrigerentur, larga manu fudit, tum integram Legum Atticarum collectionem meditatus in eam curam totus incubuit. Quod ipse variis locis declarauit. Sic *praef. ad Lysiam p. XXVI. seq. edit. Lond. p. 97. Reisk. Sis interea admonitus,* inquit, *neque enim a loco alienum esse duxi admonere, me in iurisprudentia Attica paene totum, et isti quasi glebae adscriptitium, Demosthenis totum quod superest, adcurate ad fidem codd. MSS. recensitum prelo indies parare.* Et ad *orat. I. in Theomnest. p. 171. edit. Lond. p. 341. Reisk. Gratiorem paullo operam,* inquit, *sumere videbor, quam sumo quotidie, in Legibus Atticis recensendis: quarum συλλογὴν, suppetant modo vires et hoc otium academicum, in lucem meditor proferre.* Formam autem commentarii *de Republica Atheniensi* adumbrauit *Lect. Lysiac. cap. X.* Eiusdem commentarii mentionem fecit in *Demosth. orat. in Neaer.* in Reiskii *Appar. Crit. ad Demosth. Vol. II. p. 1023.* et in *Aeschin. orat. contra Ctesiph.*

Ctesiph. Vol. III. p. 402. edit. Reisk. Ex his vt quisque erat Taylorani nominis studiosissimus, ita maxime augurabatur, eum ceteris omnibus palmam esse praereptururum. Sed proh dolor! commentarium omnium votis exoptatum non minus, quam absolutionem Demosthenis praematurus eius e vita excessus intercepit. Quare nisi iurisprudentiae Atticae nouus instaurator Tayloro similis contingat, quod in hac saeculi nostri socordia ac mollitie, tantoque Graecarum litterarum, maxime inter iurisconsultos, neglectu magis optandum esse quam sperandum videtur, iacebit illa relicta planeque deserta. Verissime Wesselingius laudata *praef. ad Petit. p. XI.* in haec verba exclamat: *Quam rari illi sunt, qui iuris disciplinam professi Solonis Draconisque leges aut examinare velint aut possint! Sed alii olim mores, cum seuera lege studiis operarentur, et, vitatis compendiorum semitis, viam regiam insisterent. Nos facilitate quadam et πολυπραγμοσύνῃ partem a maioribus gloriam corrumpimus.*

Certe eorum fructum nondum cepimus, quae pluribus abhinc annis, cum magna omnium admiratione, e Francogallia adnunciata leguntur *Hist. Acad. Inscript. Tom. VII. p. 348. edit. Paris.* et *Tom. IV. p. 545. edit. Amst.* Furmontium, suscepto regia auctoritate A. CIƆIƆCCXXIX. et CIƆIƆCCXXX. in Orientem itinere litterario, e ruderibus Athenarum eruisse, et in bibliothecam Franciae regis importasse, praeter alia vetustatis monimenta, *les tables originales de ces Loix d'Athènes si sages, si vantées, si long-temps cherchées, que l'on avoit crû perdues pendant tant de siècles, de dont nous n'avions dans les plus anciens auteurs que des lambeaux, précieux à la vérité, mais qui nous laissoient ignorer la plus grande partie du Droit Civil des Athéniens.* Quae si vera sunt, licet haec narratio, quod dissimulare non possumus, nobis adhuc valde suspecta videatur, nihil magis in votis habemus, nisi hoc, vt nouus aliquis vel Maussacus, vel Petitus, vel Valesius, ex illa gente diuinitus excitatus, tabulis Legum Atticarum felicissime repertis tam editor quam interpres obtingat. Tum enim demum, vt verba Wesselingii *d. l. p. VII.* mea faciam, multa, ad quae offensum frequenter fuit, elucescent clarissime, neque pauciora, quae optimo cuique latuerant, in apricum proferentur, redibitque legum axibus ordo pristinus, in quo monimentorum inopia viri egregii operam sunt frustrati.

CAPVT II
DE IVRIS ATTICI INTERPRETIBVS VNIVERSIM

Inter eos, qui ad ius Atticum commentati sunt, iure suo primas partes tenent Meursius atque Petitus. De vtriusque Legum Atticarum et collectoris et interpretis virtutibus ac vitiis paullo ante breuiter, pro instituti ratione, diximus. Post Petitum ius Atheniensium variae doctrinae copiis illustrare adgressi sunt Claud. Salmasius atque Desid. Heraldus: quorum mutuis iisque acerbissimis contentionibus, non raro de ingenii magis atque eruditionis gloria, quam de veritate indignissime agitatis, complura iuris Attici capita adcuratius inuestigata, vberiusque explanata debemus. Prima infausti dissidii semina sparsit Salmasius duobus libris, altero *de Vsuris Lugd. B. 1638. 8.* praecipue *cap. III.* vbi de ἐράνῳ et ἐρανιστῶν sodalitate disputauit, altero *de Modo Vsurarum ibid. 1639. 8.* vbi non modo Leges Atticas de vsuris cum magno eruditionis adparatu explicauit, sed etiam, vt omnia eius scripta copiosis digressionibus abundant, multa alia iuris Attici argumenta paullo plenius sibi exponenda sumsit. Sic, vt hoc vtar, de iure dotium Attico nonnulla ex instituto dixit *cap. IV. p. 138. seqq.* Ac tametsi

tametsi Petitum doctissimi legum Atticarum interpretis et commentatoris elogio passim ornat: nihilo tamen minus plurimas eius hariolationes grauiter reprehendit. Iurisconsultis autem tantum non omnibus multarum rerum, quae ad interiorem Attici Romanique iuris cognitionem pertineant, ignorantiam exprobrare ausus fuit. Haec iniuria vniuerso iurisconsultorum ordini a litteratore illata, et disquisitio de mutuo, veluti pomum Eridis iurisconsultis proiectum, plures aduersarios ipsi concitauit, in his praecipue Heraldum. Dilatis enim inter homines harum rerum curiosos rumusculis, non omnino quidem veris, neque tamen penitus falsis, iuris Attici collectionem, et cum iure Romano collationem ab eo susceptam esse, ac paene confectam, etsi opus eiusmodi data opera nondum adgressus erat: voluit tamen suae hoc in genere facultatis aliquod specimen exstare. Itaque post diuturni silentii, quo erat hucusque vsus, interuallum elaborati ab eo sunt *de Rerum Iudicatarum auctoritate libri duo*, itemque *Obseruationum et Emendationum liber*, qui coniunctim lucem adspexerunt *Paris. 1640. 8.* in Ottonis *Thes. Iur. Rom. Tom. II. p. 1069 — 1392.* repetiti. Quibus in libris sicut complures passim occurrunt ad ius Atticum commentationes: ita etiam quasdam Salmasii obseruationes et emendationes, modeste tamen et cum honoris praefatione, sibi excutiendas sumsit. Salmasius, qui nec superiorem nec parem ferre poterat, simulato amici patrocinio, sibi defensionem parare, et aduersarium, quem olim amicum habuerat, dura ratione refellere instituit. Hoc consilio prodierunt, nigrae loliginis succo plenae, *Miscellae Defensiones pro Cl. Salmasio, de variis obseruationibus et emendationibus ad Ius Atticum et Romanum pertinentibus Lugd. B. 1645. 8.* Absoluuntur illae triginta capitibus, quorum vndetriginta spectant ad *Obseruationum et Emendationum librum*, postremum ad *libros duo de Rerum Iudicatarum auctoritate.* Iam Heraldus, qui antea, veteris amicitiae memor, magna animi moderatione Salmasiano nomini pepercerat, contumeliis a Salmasio hoc in libro vsquequaque cumulatis grauiter offensus, ex instituto scripsit *Animaduersionum in Salmasii Defensiones Miscellas siue ad Ius Atticum et Romanum Obseruationes Libros VI.* Harum Animaduersionum primum ternionem, simul atque excusus fuerat, librarius Parisiensis Amstelodamum ad amicum miserat, vnde Leidam ad Salmasium fuit transmissus. Quo perlecto, nulla mora interposita, Salmasius impotenti animo in Heraldum debacchatus atram bilem euomuit, nec finem nec modum lacessendi, lacerandique eius famam inuenit. Adspexit enim, sub alterius persona, lucem virulentum illud, premendumque caligine et tenebris *Specimen confutationis Animaduersionum Desiderii Heraldi, siue tractatus de subscribendis et signandis testamentis, item de antiquorum et hodiernorum sigillorum differentia. Auctore Cl. S. Lugd. B. 1648. 8.* Quae inscriptio, post mortem Salmasii, prima plagula iterum impressa, praefixo et expresso eius nomine, mutata est sic: *De subscribendis et signandis testamentis, item de antiquorum et hodiernorum sigillorum differentia tractatus, contra Desid. Heraldum. Ibid. ex eadem officina Elseuiriorum 1653.* Verum totum hoc specimen, quo, abiecto omni pudore, et exuto humanitatis sensu, intolerandis contumeliarum et maledictorum acerbitatibus aduersarium suum obruit, ad merum ius Romanum, tum antiquum, tum nouum, pertinet, neque illi quidquam inest, quo iuris Attici intelligentia iuuetur. Neque vero Salmasius proteruitatem suam atque acerbitatem impune tulit. Heraldus enim, ea vehementer exacerbatus, denuo, licet inuitus, in arenam descendit, et, vt Salmasio responderet, obiectionesque sibi factas dilueret, *Animaduersionum Librum VII.* prioribus adiunxit. Atque sic, *Animaduersionum in Salmasii Obseruationes ad*

Ius

Ius Atticum et Romanum Libris VII. absolutis et excusis, editione tamen nondum facta, A. cIↄIↄcxlix. naturae debitum persoluit. Igitur post eius demum obitum, cura et cum praefatione Isaaci Heraldi filii, opus illud, iam dudum ab orbe erudito auidissime exspectatum, publicam lucem vidit, praemisso, ad plures emtores adliciendos, tractatu vsui forensi adcommodato. Inscriptio haec est: Desid. Heraldi *Quaestionum Quotidianarum tractatus. Eiusdem Obseruationes ad Ius Atticum et Romanum, in quibus Claudii Salmasii Miscellae Defensiones, eiusque Specimen expenduntur. Paris. 1650. fol.* Habes breuem huius litterariae contentionis historiam, et seriem scriptorum seruato temporis ordine digestam, quam neque ab hoc loco alienam, neque studiosis iuris Attici, cuius ad copiosiorem interpretationem illa magnam partem pertinent, ingratam fore arbitramur. Confer Claud. Sarrauium *Epist. CLXXXXII. CXCI.* et *CCIII.* et Otronem *praef. Tom. II. Thes. Iur. Rom. p. 27. seq.* Comparatis vtriusque scriptis, ac vehementibus in vtramque partem disputationibus miti ingenio, et animo cupiditate vacuo examinatis, confiteamur necesse est, et veri inuestigandi studio, et iuris Attici peritia Salmasio Heraldum antecellere, cui etiam Wesselingius, aequissimus harum rerum atque intelligentissimus arbiter, in animaduersionibus ad Petitum plerumque adstipulatur. Vide *p. 423. 444. 450. 494. 500. 503. 573. 610. 617. 629. 651.*

Iam porro claris Attici iuris interpretibus adnumerandi sunt Phil. Iac. Maussacus, cui Petitus multa debet, et Henr. Valesius. Qui quidem etsi nouas Legum Atticarum collectiones, vt supra relatum est, siue haud perfecerunt, siue de manibus suis dimittere noluerunt: tamen ius Atticum luculente illustrarunt in eruditissimis ad Harpocrationem notis, quae coniunctim comprehenduntur in plenissima editione, quae inscribitur: *Harpocrationis Lexicon Decem Oratorum. Nic. Blancardus emendauit, disposuit, Latine vertit, ac elenchum veterum scriptorum adiecit. Subiiciuntur Phil. Iac. Maussaci notae, et dissertatio critica. Accesserunt Henr. Valesii notae et animaduersiones in Harpocrationem, et Maussaci notas. Lugd. B. 1683. 4.*

Nostro autem saeculo cum virorum doctorum languidiora hoc in genere studia essent, duo iuri Attico facem praeferre studuerunt, alter Anglus, alter Germanus, cum illo tamen nullo modo comparandus, licet vterque a Reiskio *praef. ad Aeschinem §. II. p. XXIII.* praeter Petitum et Valesium, ab insigni iuris Attici peritia laudetur. Ac primum quidem Io. Taylorus *Lect. Lysiac. cap. X. p. 705. seqq. edit. Lond.* et in Reiskii *Orat. Graec. Vol. VI. p. 290. seqq.* praemissa iuris Attici commendatione, nouique de Republica Atheniensi commentarii descriptione, nonnulla ad eam rem spectantia vniuerse obseruauit, post *cap. XI. p. 709. seqq. edit. Lond.* apud Reiskium *p. 300. seqq.* Leges Atticas, apud Lysiam repertas, recensuit et doctissime explicauit. Earum sunt numero viginti septem. Deinde vero in praefationibus et notis ad orationes Demosthenicas et Aeschineas, quae, nitidissimis typis impressae, in lucem exierunt *Cantabrigiae 1748.* (volumen tertium) et 1757. (volumen secundum) quaternis, non pauca in medium adtulit ad Leges Atticas, in vtroque oratore obuias, rectius intelligendas. De quibus Reiskii *praef. ad Demosth. §. X.* iudicium adscribere iuuat. *Tayloranae notae,* inquit, *sunt bonae frugis plenae. Sed apparet, eum meliorem esse iuris Attici interpretem, in quo regnat, quam criticum, seu emendatorem, quo in genere parum valet, et paene contemnendus est.* Neque tamen ex delineatione operis Demosthenici in praefatione tertio volumini praemissa, in Reiskii *Appar. Crit. Vol. II. p. 1192. seq.* patet, eum indicem legum Atticarum, quae apud Demosthenem occurrunt, si illud ad exitum perducere per fata licuisset, fuisse adiecturum.

iecturum. Promittit tantum *indicem Atticarum locutionum vberrimum atque adcuratum*, quem nunc Reiskii diligentiae debemus. Vſus autem eſt in legibus exprimendis litteris maiuſculis, eo conſilio, vt, ceu ipſe ait *d. l. p. 1191.* quemdam quaſi *Theſaurum*, ſiue *Repertorium Iuris Attici* lectori ob oculos repraeſentaret.

Hac laudabili Taylori diligentia, in tribus illis maiorum gentium oratoribus, Lyſia, Demoſthene et Aeſchine, iurisprudentiae Atticae lumine colluſtrandis conſpicua, excitatus Io. Gottfr. Hauptmannus, gymnaſii Ruthenei, quod Gerae eſt, nuper Director, animum adpulit ad Andocidem, minorum gentium oratorem, eadem ratione, impari tamen ſucceſſu, iuris Attici fontibus irrigandum, variisque proluſionibus ſcholaſticis hoc argumentum per partes exegit. Vide Reiskium *Epilog. Vol. IV. Orat. Graec. p. 139. ſeq.* Atque illae Hauptmanni proluſiones Geranae de Andocide, in quibus tamen ſubtilitatem et elegantiam Atticam deſideres, antea parum obuiae, iam continentur Reiskii *Orat. Graec. Vol. VIII. p. 535 — 611.* ſub titulo: *Io. Gottfr. Hauptmanni Libellus de Andocide oratore Attico.* Huius loci ſunt *cap. V. Rempublicam Atticam Andocidae ductu deſignans 1758. cap. VII. de legibus Atticis ſingulatim ab Andocide memoratis 1760. cap. VIII. forum Atticum ab Andocide propoſitum eod. cap. IX. occupatos in foro Attico ſtrictim recenſens 1761.* Adde *Proluſ. de modo in foro Attico verſandi, ex oratoribus quibusdam, Andocide potiſſimum eod.*

Io. Iac. Reiskius, feliciſſimus ille veterum Graeciae oratorum ſoſpitator, nihil hoc in genere praeſtare voluit. Adnotationes enim ad Demoſthenem non eſſe labyrintheis inquiſitionibus in ius Atticum perplexas, ipſe profitetur *dedicat. Vol. I. Appar. Crit.* ad Athanaſ. Augerum, et inter *Indices Operum Demoſthenis,* qui peculiare volumen efficiunt, exhibetur quidem primum *index graecitatis*, isque locupletiſſimus, deinde *hiſtoricus*, ac tertio *geographicus*, ſed *index legum*, quarum a Demoſthene facta eſt mentio, quarto loco erat adiungendus, quem etiam olim a ſe confectum iri pollicitus fuerat *praef. ad Demoſth. §. XXIII. Index legum et pſephiſmatum* in Aeſchinem *Orat. Graec. Vol. IV. p. 1219. ſeq.* eſt nuda legum et pſephiſmatum commemoratio, ſine vlla Reiskii interpretatione. Indicem legum, quem *praef. ad Lyſiam p. IX.* addere promiſerat, poſtea inter reliquos indices non exhibuit, propterea quod ea in re ſibi iam otium factum eſſe a Tayloro intellexit, vt fatetur *praef. ad ſuos in Lyſiam indices p. 732.* Atque ſic etiam inter indices ad ceteros oratores index legum deſideratur. Quare optandum eſſet, vt vir Graece doctus, et iuris Attici conſultus Taylori veſtigiis inſiſteret, et ad modum Io. Aug. Erneſti in *Claue Ciceroniana* Indicem Legum in omnes oratores, corpore Reiskiano comprehenſos, adcurate confectum, et idonea interpretatione inſtructum, ſupplementi loco, ſingulari volumine publicaret. Si quis enim, huic rei aptus, hunc ſibi modum ſtatueret, vt, quae ad Leges Atticas, quarum ab his oratoribus vel ipſa verba recitantur, vel vis tantum et ſententia exprimitur, explicandas atque illuſtrandas ab aliis iam dicta ſunt, et ſparſim obſeruata, ea tantum ſtudioſe collecta, ac recte digeſta adferret, licet vel parum, vel nihil noui ex ſuopte ingenio depromtum adderet: vel ſic tamen, vt mihi quidem videtur, eorum, qui, propter rei familiaris anguſtias, non poſſunt iurisprudentiae Atticae ſubſidiis, quorum hoc ſpecimine notitiam ſuppeditamus, vti ac frui, eaque de cauſſa et carere plerisque melioris notae interpretibus coguntur, et ab iis legendis retinentur, rationibus optime conſuleretur.

Poſtremo

Postremo loco in hac classe cum eximia laude censendus est doctissimus Italus, Clem. Blasius, qui in *Tractatu de Decretis Atheniensium*, quinquennio abhinc in lucem emisso, de quo mox dicemus adcuratius, praeter insignem hanc iurisprudentiae Atticae partem, multas Atheniensium leges, quarum in sententiam caussasque Petitus minus penetrauerat, neque omnibus, quibus adhuc premuntur, difficultatibus easdem liberauerat, eleganter fuit interpretatus.

CAPVT III

DE HIS QVI SINGVLARIA IVRIS ATTICI ARGVMENTA EX INSTITVTO PERTRACTARVNT

Postquam de illis, qui vel integros iuris Attici commentarios conscripserunt, vel plurimarum legum explicationem dederunt, vniuersim locuti sumus: rerum ordo postulat, vt eos iam commemoremus, qui in singulis iuris Attici argumentis ex instituto persequendis illustrandisque fuerunt versati. Quo quidem in genere iurisprudentia Attica non ea scriptorum vbertate abundat, qua in Romano iure vel felicissima memoria fatigatur. Quare in tanta eorum, qui singulis iuris publici priuatique Atheniensium capitibus operam impenderunt, paucitate nobis admodum breuem catalogum contexere licebit: quem sub certis titulis, ordinem Pandectarum Iuris Attici, a Petito editarum, secuti, iurisprudentiae Atticae cultoribus nunc exhibemus.

LIB. I. TIT. I.
De Deorum cultu, sacris aedibus, diebus festis, et ludis.

Praecipuam huius tituli partem efficiunt leges de Mysteriis. Quod argumentum abstrusum, et ex vltimis antiquitatis tenebris eruendum, post Gul. Warburtonum et Io. Lelandum, noua ratione, et cum insigni variae ac reconditae eruditionis adparatu excoluit Sancruceus, (de Sainte-Croix) cuius ingenio sagaci respublica litteraria debet opus illud elegantissimum, magnoque litteratissimi cuiusque plausu exceptum, hoc titulo: *Commentarii de historia religionis arcanae apud antiquos populos, siue Quaestiones historicae et criticae de Mysteriis Gentilium (Mémoires pour servir à l'histoire de la religion secrete des anciens peuples, ou Recherches historiques et critiques sur les Mystères du Paganisme) Paris. 1784. 8.* De quo quidem scriptore liceat nobis vsurpare elogium, ab Augustino *Lib. VI. de Ciuit. Dei c. 2.* doctissimo Romanorum, M. Terentio Varroni, propter Antiquitatum libros tributum, his verbis: *Quis curiosius ista quaesiuit? quis inuenit doctius? quis considerauit attentius? quis distinxit acutius? quis diligentius pleniusque conscripsit?* De cultu religionis publicae, sacrorum ministris, et criminibus contra religionem commissis suauiter, vt solet, disseruit Bartholomaeus *Descript. Itin. Anacharſ. Iun. cap. XXI. Tom. II. p. 381. seqq.*

LIB. I. TIT. II.
De Sacrorum Ministris.

Insignis ad memoriam est lex de duobus Cerycibus Mysticis, ex Athenaeo in hunc titulum a Petito relata. Quod argumentum nobile, et magna simul difficultate implicatum adcurate et docte excussit Henr. Aug. Zeibichius *Diss. de Cerycibus Mysticis Witteb. 1752.* ad quam tamen symbolas videtur contulisse Io. Dan. Ritterus, quo praeside pars prior publice ad disputandum fuit proposita. Pars posterior, qua hanc legem Atticam exponit, pro tuenda Casauboni sententia, etiam Wesselingio probata, Petito atque Pottero est opposita.

LIB. II. TIT. I.

De Legibus.

Legum ferendarum et conseruandarum apud Atticos modum paucis adtigit Io. Gottfr. Hauptmannus duabus scriptiunculis, *de priscis Graecarum, nominatim Atticarum, legum latoribus Ger. 1759.* et *de latione et conseruatione legum apud veteres Graecos, singulatim Atticos ibid. 1760.* De aequitate legum Atticarum ad Phaedrum *Lib. I. fab. 2.* exstat Andr. Lud. Koenigsmanni disquisitio in *Bibliotheca varii argumenti Hamburgensi (Hamburgische vermischte Bibliothek) A. 1743 — 45.* publicata, *Vol. II. p. 598. seqq.* Neque hic silendus est Io. Henr. Muckius *de Nomophylacibus apud Athenienses Witteb. (1754)* qua quidem breui commentatiuncula olim iuuenis scholasticae palaestrae quasi coronidem imposuit: dignum argumentum, quod vir doctissimus iam virili aetate plenius et adcuratius sub incudem reuocaret.

LIB. II. TIT. II.

De Senatusconsultis et Plebiscitis.

De senatus populique Atheniensium decretis primus praeclare commentatus est Io. Tob. Krebsius, qui eo tempore, quo scholae Grimmanae disciplina continebar, animum meum ad Graecarum Latinarumque litterarum amorem concipiendum amantissime concitauit, concitatum liberalissima institutione fidelissime aluit atque formauit, in eo opusculo, quod ita inscriptum: *Decretum Atheniensium in honorem Hyrcani Pontificis M. Iudaeorum factum, commentario historico grammatico critico illustratum,* primum separatim lucem viderat *Lips. 1751. 4.* deinde vero auctius et emendatius adiunctum est eiusdem libro, qui complectitur *Decreta Romanorum pro Iudaeis facta, e Iosepho collecta, et commentario historico grammatico critico illustrata Lips. 1768. 8.* Krebsio viam praeeunte, et in multis eius ratione retenta, idem argumentum denuo, ac multo copiosius explicare adgressus est Clem. Blasius, siue Biagi, vt Italice nomen eius exprimitur, conscripto *Tractatu de Decretis Atheniensium*, cuius tantum CCL exemplaria, magna formularum stannearum elegantia, impressa sunt *Romae 1785. 4.* Quo quidem in opere rebus obscurissimis clarissimam lucem adfudit, et, praeter ingenium adcurata rerum Atticarum cognitione subactum atque exercitatum, etiam indefessam inuestigandi sollertiam adhibuit. Neque enim modo celeberrimum decretum Atheniense ex museo Iacobi Nannii, equitis ac senatoris Veneti, egregiis obseruationibus illustrauit, sed etiam totum illum de decretis Atheniensium locum, praeter primas lineas a Krebsio ductas, a nemine hucusque rite pertractatum, plene excussit, simulque ad Corsini *Fastos Atticos* pluribus locis emendandos atque locupletandos haud parum contulit, ac postremo syllogen Atheniensium decretorum, quae apud veteres scriptores adhuc supersunt, additis duobus Deliis, vnoque Agrigentino, adiecit. Praecipue autem ad vim auctoritatemque decretorum senatus populique Atheniensium penitus cognoscendam, legesque super hac re latas melius intelligendas legisse iuuabit *cap. XXI.* Hoc vnum lectores mecum moleste ferent, hoc in opere, ceteroqui eruditissimo, et antiquitatum Atticarum cultoribus vtilissimo, sermonis Latini puritatem atque elegantiam, Italis quondam propriam, ab illius auctore fuisse neglectam.

LIB. II. TIT. IV.

De liberis legitimis, nothis, adoptiuis, et patria potestate.

De abdicatione liberorum, parentibus iure Attico concessa, exstat Christ. Henr. Breuningii *Diss. περὶ ἀποκηρύξεως, seu de abdicatione Lips. 1753.* De eodem argumento, veterum

rum scriptorum locis diligenter collectis, commentari instituit, ac nonnulla in chartas coniecit Georg. Aug. Marchius, senator Lipsiensis, paucis abhinc annis vita defunctus, vt aliquando inter familiares sermones de rebus ad litteras antiquas, quarum erat peritissimus, spectantibus ex eo me audire memini. Cuius supellectile libraria auctionis lege diuendita, schedae illae in liberales an illiberales manus venerint, equidem nescio.

LIB. III. TIT. I.

De Senatu Quingentorum et Concione.

Praeter ea, quae ad hunc titulum illustrandum a Petito ac Pottero copiose adlata sunt, vna, quod sciam, singularis dissertatio exstat, scripta a Blancardo *de Prytanibus et Prytaneiis*, (*sur l'origine et les fonctions des Prytanes*, *et sur les Prytanées*) et inserta *Hist. Acad. Inscript. Tom. VII. p. 57 — 67. edit. Paris.* et *Tom. IV. p. 89 — 106. edit. Amst.* Noua quidem non sunt, sed viris doctis iam satis cognita, legendo tamen voluptatem adferunt, quae Bartholomaeus *d. l. cap. XIV. p. 273. seqq.* in medium protulit.

LIB. III. TIT. II.

De Magistratibus.

De sortitione magistratuum apud Athenienses Io. Henr. Boeclerus *Diss.* Δοκιμασία Ἀττική, *id est, probatio magistratuum Atheniensium, ad Lysiae orat. XV. et XXX. Dissertatt. Acad. Tom. II. N. XXX. p. 942. seqq.* vulgaria tantum prudentiae ciuilis praecepta more suo tradit. Meliora ex antiquitate Attica, et ipsis fontibus docet Iac. Henr. Bornius *Diss. de sortitione magistratuum Atticorum contra Pythagoreos defensa Lips. 1734.* Adde Bartholomaeum *cap. XV. p. 308. seqq.*

LIB. IV. TIT. I.

De Iudicibus.

De Areopago complures ex instituto egerunt. Ac primum nobilissimo huic argumento explicando magnam diligentiam impendit Io. Meursius, cuius *Areopagus, siue de senatu Areopagitico liber singularis Lugd. B. 1624. 4.* exstat apud Gronouium *Thes. Vol. V. p. 2065 — 2132.* et in Lamiana Operum editione *Tom. II. p. 365 — 452.* Nec post Meursium defuerunt, qui in eodem tribunali singularibus commentationibus describendo operam occuparent. Quorsum pertinet Io. Schedii *Diss. Areopagus, vetustissimum Athenarum et Graeciae tribunal Witteb. 1677.* Quod opusculum, propter raritatem ac praestantiam bis typis repetitum, tum in Conr. Ikenii *Thes. Nou. Theol. Philolog. Tom. II. p. 661 — 691.* tum in Ger. Oelrichii *Collect. Dissertatt. Iurid. Antiq. Hist. Brem. 1785. 4. N. IV.* comparet. Laur. Normanni *Senatus Areopagiticus Vpsal. 1689. 8.* et Petr. Eckermanni *Iudex Areopagita ibid. 1744.* nondum in manus meas venerunt. Hoc loco non possum mihi temperare, quin crassum ac ridiculum errorem in Lipenii *Biblioth. Iurid. Tom. I. p. 560.* in neutro *Supplementorum ac Emendationum* volumine, quod mirere, correctum atque sublatum, castigem, quo inter scripta iuris Attici relatae sunt Mart. Delrio, societatis Iesu sacerdotis, qui cum Marc. Ant. Delrio, iurisconsulto, male confunditur, *Vindiciae Areopagiticae contra Ios. Scaligerum*, non *Lugduni*, vt perperam traditur, sed *Antuerpiae 1607. 8.* editae: quae, vt inter omnes abunde constat, et ipsius libelli inspectio docet, pertinent ad controuersiam de Dionysii Areopagitae scriptis, atque ideo a iure Attico longissime sunt

 remotae.

remotae. Dignae autem sunt, quae hic laudentur, Canaii (de Canaye) dissertationes duae *de Areopago*, (*Recherches sur l'Aréopage*) insertae *Comment. Acad. Inscript. Tom. VII. p. 174 — 200. edit. Paris.* et *Tom. X. p. 273 — 316. edit. Amst.* De iudicio Ephetarum, post Sigonium Meursiumque, adcuratius ac diligentius egit Krebsius *Disp. de Ephetis, Atheniensium iudicibus Lips. 1740.* et *Opusc.* quae iunctim edita sunt *Lips. 1778. 8. N. I.* qua leges Atticas de homicidiis, formamque huius iudicii eleganter exposuit. Luculenta porro exstat Iac. Henr. Bornii *Diss. de Delphinio Atheniensium tribunali Lips. 1735.* qua vniuersus locus de caede, legibus Atticis vel praecepta vel permissa, egregie explicatur. Conferenda tamen est laudata Krebsii disputatio *§. IX.* Nec silentio praetermittendae sunt Blancardi *Obseruationes de tribunalibus Atheniensium*, (*Observations générales sur les Tribunaux établis à Athènes pour le maintien des Loix, et pour règler les différends qui s'élevoient entre les particuliers*) *Hist. Acad. Inscript. ibid. p. 51 — 56. edit. Paris.* et *Tom. IV. p. 79 — 88. edit. Amst.* itemque *Diss. de Heliastis*, (*sur les Héliastes*) *ibid. p. 68 — 73.* et *p. 106 — 115.* Adde Pauium *Disquis. de Graec. P. III. sect. 6. §. 1. Tom. II. p. 3 — 13.* et *§. 5. 6. p. 32 — 48.* Nuper etiam Bartholomaeus *cap. XVI. p. 315. seqq.* de tribunalibus Atheniensium, et *cap. XVII. p. 324. seqq.* de Areopago quaedam narrauit.

LIB. IV. TIT. IV.
De Iudiciis.

Ad cognoscendum ordinem iudiciarium apud Athenienses, in caussis tam ciuilibus quam criminalibus, adprime vtilis est Ioach. Stephani *de Iurisdictione veterum Graecorum liber*, qui Atticis tantum iuribus occupatur, in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. VI. p. 2675 — 2754.* Est secundus liber ex eius quatuor *de Iurisdictione Francof. 1604. 8.* quod opus integrum typis iterare operae pretium foret. Scriptiunculas Hauptmanni de foro Attico supra iam laudauimus. De accusationibus et forma iudiciorum criminalium breuiter fabulatus est Bartholomaeus *cap. XVIII. p. 334. seqq.* De vsu quaestionis in iudiciis Atticis legenda est Mich. Henr. Gribneri *Obseruatio de vsu tormentorum apud Athenienses*, in eius *Sel. Opusc. Iur. Publ. et Priu. Hal. Magd. 1722. 4. Tom. V. sect. VI. p. 156 — 162.* qua quidem ingenuos ciues, testimonii dicendi caussa, tormentis subiici potuisse negat, an vero criminis atrocioris suspectos torqueri fas fuerit, in medio relinquit. Nuperrime in hoc argumento excutiendo industriam exercuit Io. Frid. Reitemeierus *Comment. de origine et ratione quaestionis per tormenta apud Graecos et Romanos Gotting.* (*1783*) *8.* qua de quaestione apud Athenienses *p. 15 — 32.* ita disputationem instituit, vt ingenuorum et manumissorum corpora, quadam Scamandrii lege, a tormentorum cruciatibus tuta, exceptis caussis grauioribus ac rebus trepidis, seruos autem, sine vllo sexus vel aetatis discrimine, in omni et criminalium et ciuilium caussarum genere, publice priuatimque dirae quaestioni obnoxios fuisse contendat. Ceterum hanc commentationem, vt alia specimina doctrinae ab eodem proposita, lima Heynii, cuius disciplina in academia Gottingensi Reitemeierus, seminarii philologici sodalitio adscriptus, vsus fuit, videtur perpoliuisse.

LIB. IV. TIT. IX.
De Poenis.

Hic cum praecipua laude memoranda est Sigism. Frid. Dresigii *Diss. de cicuta, Atheniensium poena publica Lips. 1734.* De ignominiosa capitalique poena Stelitarum, siue eorum,

rum, quorum nomina vna cum elogio pilae ita inscribebantur, vt ipsi ab vnoquoque impune possent occidi, legenda est erudita Krebsii *de Stelitis Atheniensium commentatio Lips.* 1744. et *Opusc. N. II. p. 43. seqq.* Omnino autem *de poenis Atticis* prolusionem manu exaratam reliquit Hauptmannus, vt testatur Henr. Aug. Zeibichius *Prolus. qua scripta Io. Gottfr. Hauptmanni recenset Ger. 1783. p. 8.* Adde nunc, si placet, etiam Pauium *d. l. §. 7. p. 48. seqq.* et Bartholomaeum *cap. XIX. p. 345. seqq.*

LIB. V. TIT. I.
Finium Regundorum.

Legem Solonis de finibus regundis, quam Caius *L. 13. D. fin. reg.* ex eius libro IV. ad Legem XII Tabularum desumta, vna serie exhibuit, Petitus autem sine ratione, vt recte monuit Wesselingius *p. 480.* in plures dissecuit, post Petitum atque Heraldum *Obseru. et Emend. cap. XLI.* ex instituto explicauit et illustrauit Zach. Huberus *Dissertationum*, quae editione iterata, nouisque accessionibus aucta prodierunt *Amst.* 1721. 4. *Lib. III. diss. I. c. 1.* sed ineptissime et futilissime, vt solet. Nuper vero eamdem legem docte et eleganter interpretatus est Buchaldus *Diss. praelim. de Lege XII Tabularum P. I. sect. 3. p. 55 — 60.*

LIB. V. TIT. IV.
De Vsuris.

De conditione ac fortuna debitorum obaeratorum apud Athenienses, tam ante Solonis aetatem, quam lege ab eo promulgata, post Salmasii et Heraldi super hoc argumento disputationes, docte atque eleganter egit Iul. Car. Schlaegerus *Diss. de debitore obaerato secundum ius Hebraicum et Atticum creditori in seruitutem adiudicando Helmst.* 1741. typis iterata in Dan. Fellenbergii *Iurispr. Ant. Tom. I. p. 1—72.* De priori legis, qua Solon nexum corporis sustulit, capite, quod σεισάχθεια dicitur, et semel tantum auctoritatem habuit, exstat peculiaris I. M. Gasseri Diss. *de σεισαχθείᾳ Solonis Hal.* 1748. cui quale pretium sit statuendum, cum in conspectum meum nondum venerit, dicere nequeo.

LIB. V. TIT. VII.
De Collegiis et Pollicitationibus.

Adnotatio ad legem Solonis de sodalitiis, Caio memoratam in *L. 4. D. de colleg. et corpor.* est apud Corn. Bynkershoekium *Lib. I. Obseru. Iur. Rom. c. 16.* Eamdem legem erudite explicauit Buchaldus paullo ante laudata *Diss. praelim. de Lege XII Tabb. P. I. sect. 3. p. 60. seqq.* De ἐράνῳ, ἐρανισταῖς et ἐράνε πληρωτῇ, quae Salmasio et Heraldo tantas rixas mouerunt, breuem commentatiunculam scripsit Hauptmannus *de ἐράνοις Atheniensium Ger.* 1759.

LIB. VI. TIT. VI.
De Testamentis et hereditario iure.

Legem Solonis de testamentis illustrarunt Alb. Gentilis *Lib. IV. Lect. et Epist. c. 6.* et Bern. Henr. Reinoldus *Var. cap. VIII.* De contractibus mulierum Atticarum exposuit, legemque Solonis, a Petito de vltimis voluntatibus male acceptam, recte interpretatus est Em. Merillius *Lib. V. Obseru. c. 1.* De successione ab intestato ex ephemeridibus litterariis mihi

 cognita

cognita est Frid. Nathan. Volcmari *Diss. I. de intestatorum Atheniensium hereditatibus Trai. ad Viadr. 1778.*

LIB. VI. TIT. VII.

De Tutelis.

Legem de liberorum cura illustrauit Hauptmannus *Comment. de iuuentutis apud antiquos Graecos inspectoribus et curatoribus Ger. 1755.* Cui iunge Ern. Christoph. Walchii *Comment. de tutela impuberum Attica Gotting. 1767.* de qua mihi, nescio vnde cognita, et in aduersariis notata, iudicium ferre non licet.

LIB. VII. TIT. V.

De Furtis.

Multa inter viros doctos de furto per lancem et licium concepto olim disputata esse satis constat. De quo argumento ex instituto egerunt Marc. Tatius Alpinus *Epistola* edita *Basil. 1545. 4.* et Iustiniani Instit. curante Io. vande Water *p. 641—650. edit. Io. Conr. Ruckeri Lugd. B. 1744. 4.* adiecta, Vitus Amerbachius *Epistola* typis impressa *Basil. 1584. 8.* et Abrah. Wielingius *Diatribe Marb. Catt. 1719. 8.* publicata, Fellenbergii *Iurispr. Ant. Tom. II. p. 113—120.* inserta, et a variis sub examen vocata. Vide Wielingium ipsum ad *Alex. Chassanaei Paratit. Inst. Iur. Ciu. Lib. IV. tit. I. p. 224. seq.* Nouissime ea de re exposuit Georg. Christ. Maternus de Cilano *Prolus. de modo furtum quaerendi apud Athenienses et Romanos Alton. 1769.*

LIB. VIII. TIT. IV.

Miscella.

Famosissimam illam Solonis legem de media via in seditione atque discessione populi prohibita, quam auctoritate Aristotelis Gellius *Lib. II. Noct. Attic. c. 12.* refert, aliquot viri docti peculiari opera illustrare studuerunt. Primum Fabricius noster laudat Aug. Milagii *Orat. de lege Solonis, qua ignominia notarat eos, qui in seditione alterutrius partis non fuissent Helmst. 1655.* cuius inspiciendae mihi nondum fuit copia. Deinde commemoranda est Georg. Richteri *Orat. de lege Solonis, qua sancitum erat, ne quis in bello ciuili medius esset, aut partis neutrius,* in eius *Orat. Decad. Norib. 1638. 8. orat. V. p. 120. seqq.* Denique idem argumentum tractauit, multis, sed vulgo notis, de Solone et legibus eius generatim praemissis, Io. Frid. Menzius *Disp. Cogitationes in Gellii Lib. II. c. 12. de Solonis Legibus, et vna speciatim Lips. 1701.*

In fine huius capitis, et, exemplo Petiti, hoc *Miscellorum* titulo adhuc trium scriptorum, quorum neque participes fieri, neque idcirco in alium locum illa commode referre potuimus, breuis mentio est facienda, ne, plenam librorum iuris Attici perfectamque, quoad eius fieri possit, notitiam daturi, incuria et oscitantia ea omisisse videamur. Primum Valent. Gul. Forsteri *Additamenta ad Solonis leges in Latinam linguam versas Witteb. 1616. 8.* a Fabricio aliisque laudata, quot Solonis leges contineant, et numquid interpretationis illustrationisue loco a Forstero fuerit adiectum, iuxta cum ignarissimis scio. Deinde Gottfr. Schmidii *Diss. de Solone legislatore Lips. 1688.* non solum a Fabricio, sed etiam ab aliis cum laude memorata, et a nostratibus saepius, sed irritis semper precibus, a me expetita, quid siue in historia siue in disciplina iuris Attici vtilitatis praestet, mihi non liquet. (Hanc quidem paullo ante, quam

hac

hae animaduersiones operis denuo describendae traderentur, viri cuiusdam docti, qui domicilium sedemque fortunarum in Misniae oppidulo, vbi vix quisquam eiusmodi scripta quaerat, constituit, humanitate ac liberalitate me nactum esse gratus profiteor. Absoluitur haec *dissertatio prima* duabus partibus: quarum altera agit de Solone, altera de eius legibus, facta diuisione in sacras et ciuiles, atque has quidem vel ad morum doctrinam, vel ad prudentiam ciuilem pertinentes. Quarum illas ad quatuor virtutes, temperantiam, liberalitatem, magnificentiam, et iustitiam, reuocatas auctor breuiter recensuit, et quid de singulis iudicandum sibi videretur, cuilibet statim subiunxit: has vero alteri dissertationi, quae, quod ego quidem sciam, numquam edita fuit, reseruauit.) Denique Ger. Tiaard Suringeri *Obseruationes selectas ad Leges quasdam Solonis Franeq. 1781.* dissertatione inaugurali propositae, et ex annalibus litterariis mihi tantum cognitae, sintne quantiuis pretii, an vero, vt plurimae huius generis scriptiunculae, in academiis Belgicis recentiore aetate in lucem emissae, et a nonnullis inter populares nostros, iisque elegantioribus, si diis placet, iurisconsultis, qui ineptas singulis annis chartas in publicum protrudunt, atque inanem diffusae lectionis gloriam singulis fere paginis adfectant, vsque ad fastidium laudatae, trita tantum ac decantata complectantur, aliis diiudicandum relinquo.

CAPVT IV

DE LEGVM ATTICARVM ATQVE ROMANARVM COLLATIONIBVS

Accedo ad huius recensionis partem vltimam, in qua de Legum Atticarum Romanarumque comparationibus, deque earum auctoribus nos quaedam dicturos polliciti sumus. Ac primus quidem, qui hoc in genere aliquid tentaret, fuit Phil. Melanchthon, a Fabricio iam laudatus, cuius breuis quidem, sed non contemnenda *Collatio Legum Atticarum et Romanarum Witteb. 1546. 8.* formulis chalcographicis repetita exstat in Woldenbergii *Princ. Iur. Rom.* Melanchthonem excipit Pard. Prateius, qui in *Iurispr. Vet.* cuius censuram supra egimus, leges Draconis Solonisque cum priscis Romanorum legibus contendere instituit. Confer Hambergerum *Obseru. ad Grauinae Orig. Iur. Ciu. Opusc. p. 348. seq.* Atque hoc loco omnino omnes commode laudari possunt, qui leges regias et XII Tabularum ita sunt interpretati, vt ad ius Atticum, tamquam praecipuum earum fontem, recurrerent, et inde genuinas harum sanctionum caussas deriuarent. Rectissime enim Greg. Maiansius *Lib. V. Epist. 5.* cui catalogum librorum bibliothecae suae inseruit, *p. 247. edit. Ienich.* vbi *Leges Atticas cum Sam. Petiti commentario* memorantur, haec adscripsit: *Hic fons, hoc principium est Romani iuris.* In quibus XII Tabularum interpretibus, mea quidem sententia, principatum tenet Conr. Rittershusius in eo commentario, qui *Dodecadeltos* inscribitur, *Argent. 1616.* et *1659. 4.* vbi in singulis capitibus iuris Romani cum Attico consensionem ostendit: quem recentissimus earum interpres, Buchaldus, (Bouchaud) iurisconsultus et antecessor Parisiensis, *Commentario ad Legem XII Tabularum, (Commentaire sur la Loi des Douze Tables)* nitidissimis chartis et typis impresso editoque *Paris. 1787. 4.* hac in re feliciter fuit imitatus. Eiusdem Rittershusii exstat *Collatio actionum forensium Atticarum et Romanarum praecipuarum*, ad calcem *Comment. in Instit. Iustin. p. 788. seqq.* Sed ex hoc festinato opusculo aut parum aut nihil vtilitatis in lectores redundabit. Secutus est in actionum recitatione ordinem Decalogi: quibus caussis inductus, his verbis declarat: *Sic leguntur Atticae et Romanae actiones tamquam doctrina de virtute,*

virtute, sumta ex lege naturae, seu a primorum patrum doctrina. Et statim post addit: *Haec de actionibus praemonere volui, vt sciant studiosi, eas non tantum esse formulas litigantium, sed virtutis doctrinam, a Deo traditam, et philosophiam.* Haec vero quis non sua sponte intelligit esse valde nugatoria, et Rittershusio, viro ceteroqui eruditissimo, plane indigna. Desid. Heraldi *Commentarius iuris Attici cum Romano collati*, cuius aliquando edendi spem fecit *Obseru. et Emend. cap. XLVII.* numquam lucem vidit. Ant. Thysii *Collatio Legum Atheniensium et Romanarum*, quae eiusdem *de Republica Atheniensium discursui politico* accessit, in Gronouii *Thes. Graec. Antiq. Vol. V. p. 1373. seqq.* iudice Wesselingio *praef. ad Petit. p. IX.* opera est leuidensis, crasso filo, et ex Petito magnam partem descripta. Sic et Balth. Frid. Rummelii *Commentationes de comparatione legum Romanarum cum Graecorum institutis*, quarum prima *1784.* altera *1785. Lipsiae* ad disputandum fuit proposita, e Pottero, Cragio, Rosino aliisque, plerumque non laudatis, maxima ex parte ad verbum sunt exscriptae: quod quisque, cui tanti esse videatur, facile deprehendere comparando potest, vt nos in vtroque libello deprehendimus.

Magnam quoque esse legum Mosaicarum atque Atticarum similitudinem, praeclare et ex instituto demonstrauit Io. Franc. Buddeus, cuius exstat *Diss. sistens legum Solonis et Mosaicarum collationem Hal. 1699.* Eamdem rem vno alteroue exemplo paucis illustrauit Io. Gottl. Heineccius *praef. de vtilitate litterarum orientalium in iurisprudentia*, praemissa Io. Seldeni operi *de Synedriis et Praefecturis iuridicis veterum Hebraeorum Berol. 1734. 4.* et recusa inter *Opuscula minora Amst. 1738. 8. N. VI. p. 200. seqq.* Postremo eximiam laudem meretur, quae in singulari argumento iuris Mosaici, Attici Romanique consensu concentuque illustrando versatur, Krebsii *Commentatio Philologica de amico consensu Ebraeorum, Graecorum, Romanorum in poena homicidae non voluntario constituenda Lips. 1781. 4.* Continet illa egregias obseruationes, tum e sacris litteris tum ex aliis antiquitatis monimentis collectas, quibus locus de caede fortuita et praeter voluntatem commissa, disputatione *de Ephetis* olim ab eo tractatus, amplificatur ac luculentius illustratur.

Haec habui, quae de scriptoribus, qui diuerso quisque consilio ac modo iuri Attico explanando illustrandoque operam nauarunt, et mihi adhuc innotuerunt, candido iurisprudentiae Atticae studium iuuandi animo animaduertenda iudicarem. Praestiti, quae potui, et, quae per tempus licuit indagare, sedulo adtuli. Ceterum facile praeuidere possum, fore aliquos, qui negent, me omnia, quae ad hunc recensum pertinerent, scripta adtigisse. Quos, qualescumque sint, humanissime rogatos cupio, vt secum cogitent, quam facile quaedam praetermittamus, quae emissitios aliorum oculos non fugissent, et quam verum sit in hoc commentariorum litterariorum genere, quod Symmacho scripsit Ausonius *p. 450. edit. Toll.* *Alius alio plura inuenire potest: nemo omnia.*

CAPVT XV

CAPVT XV

DE PINDARO ALIISQVE LYRICIS.

I. *Pindari Thebani aetas et vita.* II. *Scripta edita, et obiter de Graecorum Olympiis, Pythiis, Nemeis, Isthmiisque.* III. *Laudata et reprehensa in Pindaro.* IV. *Scholia graeca in Pindarum edita et scholiastae deperditi.* V. *Editiones Pindari, Versiones, et in Pindarum commentaria.* VI. *Varia scripta recentiorum illustrantia Pindarum.* VII. *Deperdita Pindari scripta.* VIII. *Catalogus scriptorum in scholiis ad Pindarum excitatorum.* IX. *De praecipuis Lyricis aliis, quorum vel nihil vel pauca admodum fragmenta hodie habemus, Alcaeo,* X. *Alcmane,* XI. *Alpheo,* XII. *Anacreonte,* XIII. *atque ita de reliquis secundum ordinem litterarum.* [F]

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

PINDARVS, Daiphanti tibicinis [a]) Myrtus F. natus Olymp. LXV. [b]) 1. ante Christum A. DXX. in ipso Pythiorum festo, futurus πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων τῷ Θεῷ Χορηγός, vt ait

a) Alii patrem vocant *Scopelinum*, alii *Pagonidam*, vt mater aliis dicitur *Clidice*, aliis *Myrtis*; [quae confusa videtur; nam Myrtis eum docuit poesin:] frater *Erotion.* Vxor *Timoxena*, filius *Daiphantus*, filiae binae, *Eumetis* siue *Polymetis* et *Protomache.* Verum de his aliisque, quae de industria praetermisi, vide Suidam, Thomam Magistrum et e recentioribus Erasmum Schmidium, Ioh. Benedictum, et Oxoniensis editionis curatores in Pindari vita. [item vol. III. Aus den Papieren einer Lesegesellschaft, n. 5. 1789. 8. Classicam biographiam germanice versam a Mursinna vol. I. p. 79 sqq. *Basil. Kennet's* Lives of the Anc. Grecian Poets. p. 65 seqq.] *Iosua* quoque *Barnesius* in vita Euripidis sect. 4. Pindari vitam scripsisse se testatur, quae adhuc inedita delitescit. Fuere et alii Pindari. Nam 1) *Pindarus* e nostri maioribus, Scopelini filius, Lyricus Poeta, *Suid.* [*Eudoc.* in Violar. p. 358.] 2) *Pindarus*, Melanis Filius, Ephesiorum Tyrannus, de quo *Polyaenus* VI. 50. et *Aelian.* III. 26. Var. 3) *Pindarus*, libertus Cassii et in propricidio adiutor, apud *Plutarch.* in Bruto, p. 1004. et in *Antonio* p. 925. *Dionem* lib. XLVII. p. 354. *Valer. Maxim.* VI. 8. 4. et *Appianum* lib. IV. de bello ciuili. 4) *Pindarus* Grammaticus, qui laudatur in scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, [apud *Villois.* in Anecd. gr. tom. II. p. 187. supra p. 519. nr. 87.] et Sexto Empirico p. 41. contra Grammaticos est *Pindarion.* 5) *Pindarus* presbyter ad quem 5. Nili epistola. 6) *Pindarus*, sub cuius nomine latinum carmen exstat de bello Troiano, de quo dixi in Bibl. latina. [Confer supra, lib. II. cap. 3. p. 429. cl. *Wernsdorf.* in Poet. lat. minor. vol. IV. p. 562 sqq. 596 sqq. *Ioann. van der Duffen* in Prodromo nouae Pindari Thebani Editionis, s. Specimine animaduersionum criticarum, Campis, 1769. 8. – 7) *Pindarus*, Ephesius, qui, Croeso Ephesum oppugnante, imperium in vrbe tenebat, Ephesiis consilium dedit, vt per funes portas moeniaque Dianae templi columnis connecterent, atque ipsam vrbem Deae consecrarent. *Polyaen.* VI. cap. 50.] Est et *Pindarus* fluuii nomen in Plutarchi Alexandro p. 675. sed *Pinarum* vocat Polybius, tom. II. p. 922. ex Callisthene. H. Stephanus vero in indice scriptorum a Pindari scholiastis laudatorum, Pindarum male facit *Orictiti filium.* Nam in loco scholiorum ad Pyth. 2. nihil aliud legitur quam quod Pindarus dixit ὀρικτίτα υἱὸν pro filio hominis in montibus enutriti. [*Pindarus* histrio legitur in vulgatis edd. Aristotelis de A. P. cap. 26. p. 212. meae edit. sed suspecta est lectio, et Τινδάρα maluit Sylburg. et dedit Batteux.] Effigies *Pindari* occurrit ante editionem Oxoniensem 1697. et in *Iac. Gronouii* tom. II. Antiquitt. Graecar. tabula 60. In Fuluii vero Vrsini elogiis p. 36. antiqua Pindari statua capite trunca.

b) Male LXVII. excusum in Scaligeri notis ad Eusebium p. 100. b. editionis secundae. *Fabric.* *Pindarum* natum esse Olymp. LXV. tradunt *Suidas* in voc. Πίνδαρος et *Eudocia* l. m. Atque in anno nati illius consentiunt *Thomas Magister*, et recentiores, iique annum primum illius Olymp. ponunt, nisi quod *Larcher* in Chronol. Herodot. p. 571.

ait *Plutarchus* VIII. 1. sympos. Patriam *Thebas* Boeotiae c) habuit, cuius opprobrium facile effugit ingenii elegantia, et carminum suauitate. Vide [*Themistium* Or. 27. p. 334. edit. Harduini, *Strabon.* VII. p. 495.] *Erasmum* Chil. I. cent. 10. in adagio *Boeotica sus*, *Galenum* protreptico ad artes tom. I. p. 3. et scholia *Pindari* Olymp. Od. VI. ad verba vers. 153.

Γνῶναί τ' ἔπειτ' ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλα-
θέσι λόγοις εἰ φεύγομεν Βοιωτίαν
Ὗν — — — —

Expositum infantem nutritum fuisse ab apibus, multi tradiderunt: *Antipater* in Epigrammate 4. Antholog. cap. 26. *Philostratus* 2. Icon. cap. 12. *Pausanias* Boeoticis, [cap. 23. vbi alia quaedam de Pindaro narrat,] et *Aelianus* XII. 45. Var. [vbi vid. Scheffer. et Perizon.] Instituerunt Pindarum praeter parentes, *Lasus* Hermionensis et *Simonides*. [item *Myrtis*, (auctore Suida in voc. Πίνδαρος) quae cum Pindaro certamen iniit poeticum, (vid. infra §. de *Corinna* et huius fragmentum in *Wolfii* Fragm. Poetr. p. 56. ex Apollonii libro de Pronomin. in *Salmasii* Epistolar. lib. I. ep. 14. ad Vossium, p. 32 sq. et de Hellenistica p. 77. vide notas ad Wolfii edit. *Olearius* de poetr. p. 23 sq. dubius est, quomodo id intelligat:) et *Corinna*, (secundum auctorem vitae Pindaricae metricum.) *Harl.*] Quinquies victus est a *Corinna*, de qua vide ad eumdem *Aelianum* XIII. 25. Var. [Num *quinquies* a Corinna victus fuerit, fides sit penes *Aelianum*, testem non semper locupletem. Aliquis enim ex eo, quod Corinna l. paullo ante cit. Myrtidem culpat, quia mulier descenderit in certamen cum Pindaro, in primis ex loco *Suidae* in voc. Κορίννα, vbi historiola illa repetitur, addito, ὡς λόγος, de veritate victoriae quintuplicis dubitare potest. Conf. ad loca Aeliani et Suidae interpretes et quae congessit Wolfius in Fragmentis poetriar. p. 50. seqq. At *Pausanias* in Boeoticis lib. IX. cap. 22. p. 753. memorat monumentum

p. 571. annum alterum, a. Chr. 519. V. C. 235. constituat: *Corsini* autem in Fastis Attic. tom. III. p. 122. quod *Plutarch.* sympos. VIII. quaest. 1. Pindarum tradit Pythiis natum esse, Pythia vero tertio cuiusque Olympiadis anno celebrari consueuisse, statuit, poetae natiuitatem exeunti fere anno *tertio* Olymp. LXV. adscribi debere: tom. tamen II. p. 64. Pythia scribit celebrata fuisse anno secundo cuiusque Olymp. ideoque Pindari natiuitatem ad annum *secundum* exeuntem Olymp. LXV. debere referri, et illum Salaminiae pugnae tempore, quae vicesima Boedromionis die a. 1. Olymp. LXXV. contigit, quadragesimum aetatis annum adtigisse: et ponit tom. III. p. 122. an. nati Pindari ¾ Olymp. LXV. Ad hanc Olymp. diem Pindari natalem refert quoque *Burette* in Comm. acad. Paris. tom. XV. ad Plutarchi librum de Musica, p. 358. vbi copiosus est de nostro lyricorum principe. *Harl.*

c) Pindarum fuisse *Thebanum*, non addita vrbis locive mentione, tradit Suidas. Contra Thomas Magister ait, eum natum fuisse Cynoscephalis, inter Thespias et Thebas sitis. *Palmerius* vero in Exercitationibus in optimos fere autores graecos, p. 816. Hylam siue Hylas, vrbeculam Boeoticam non longe a Thebis, (*Homer.* Iliad. ε. vers. 708. vbi v. Schol.) s. secundum Plinium inter Megaram et Thebas, patriam adserit Pindaro, motus loco *Moschi* Idyll. III. 89.

Πίνδαρον ἀ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὙΛΑΙ,

vbi ὕλαι nolit cum interprete more vulgari vertere *siluae*, sed *Hylae*, quia, quum hoc loco Moschus vniuscuiusque poetae celebris patriam nominatim ponat, Hesiodi Ascram, Alcaei Lesbon, Simonidis Ceium vrbem, Archilochi Parum, Sapphus Mitylenam, intelligi non possit, cur Pindaro det siluas tantum: Βοιωτίδες autem addidisse poetam ad differentiam aliarum vrbium eius nominis, quarum vna in Locride, altera in Ionia, altera in Caria fuit. Plura et meliora forsan sciremus de Pindaro, si superesset *Plutarchi* liber a *Lampridde* in Catalogo scriptorum Plutarcheorum et *Photio* in Bibl. p. 342. memoratus περὶ τῦ Κράτητος βίου, καὶ Δαιφάντε καὶ Πινδάρε. *Harl.*

numentum apud Tanagraeos in celebri vrbis loco, in gymnasio pictum, Corinnam taenia redimitam, τῆς νίκης ἕνεκα, ᾗ Πίνδαρον ἄσματι ἐνίκησεν ἐν Θήβαις, *victoriae caussa, qua Thebis carmine vicit Pindarum.* Ergo vnius tantum victoriae facit mentionem: addit vero videri sibi vicisse illam τῆς διαλέκτου τε ἕνεκα, et linguae caussa, (neque enim *Dorica*, vti Pindarus, cecinit, sed ea, quam essent facile *Aeolenses* percepturi,) καὶ ὅτι ἦν γυναικῶν τῶν τότε ἤδη καλλίστη τὸ εἶδος, *et quod illa mulieres sui temporis pulcritudine formae superabat.* Atqui si Pindarus victus erat a Corinna, id accidisse videtur, quum ille esset admodum iuuenis, iudicio nondum satis obfirmato, aut luxurie dictionis nimis abundans. Nam illum ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον *iuuenem adhuc et audacius eloquentia vtentem* acriter redarguit Corinna: cuius rei testimonia videbis apud *Plutarchum* de gloria Atheniensium, tom. II. Opp. p. 347 sqq. et *Lucianum* in Demosthenis Encomio, tom. III. p. 505. edit. Reitzii. Adde *Wolfii* fragm. laud. p. 50. *Olearii* disput. de poetriis graecis §. 20. et *Io. Gottl. Schneider* Versuch über Pindars Leben und Schriften, Argentor. 1774. 8. p. 5 sqq. vbi quoque sect. II. de Pindari vita, sect. III. de eius morte, et in reliquis de illius philosophia, odarum argumentis atque dictione copiosius disseritur. *Harl.*] Cum vero Xerxes pugna Salaminia profligatus est ab Atheniensibus Olymp. LXXV. 1. (ante Christum CCCCLXXX.) quadraginta annos natus fuit Pindarus, teste Suida, [item Eudocia.] *Diodorus Siculus* ad eundem annum Lib. XI. p. 22. [s. p. 425. tom. I. edit. Wesseling. qui id probat,] τῶν δὲ μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τούτους τοὺς χρόνους. Itaque non tantum ad LV. vel LXVI. vel LXXX. annorum aetatem peruenerit Pindarus; sed [T] nonagenario maior obierit, est necesse. Nam Olympionic. 6. canit laudes Agesiae Syracusani, qui vicit Olymp. LXXXV. Praeterea Pythionic. 7. laudat Megaclem Atheniensem, qui vicit Pythiade XL. quae incidit in Olympiadis LXXXVII. vel LXXXVIII. annum 3. Tum Isthmionic. 7. v. 34. celebrat mortem Strepsiadis, qui bello occubuit Peloponnesiaco, quod coepit Olymp. LXXXVII. 1. d) Secta

Pythago-

d) De aetate et annorum, quos vixerit Pindarus, numero chronologi mire dissentiunt. Suidas in: Πίνδαρος, hunc, scribit, mortuum esse annos quinquaginta quinque natum. Locus autem classicus, in quo corrigendo interpretandoque valde laborant Meursius, Dodwellus atque Corsinus, est apud Thomam Magistrum in vita poetae, τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονὼς, ἤ, ὥς τινες, ὀγδοήκοντα, ἐπὶ ʼΑΒΙΩΝΟΣ ἄρχοντος, κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν ὀλυμπιάδα, *obiit vero Pindarus quum* sexaginta sex annos *vixisset*, siue, vt *alii volunt*, octoginta, *sub ABIONE Archonte, Olympiade octogesima sexta.* — *Abion* hic turbat rationes. Quare *Meursius* de Archont. Athen. lib. II. cap. 16. (in Gronouii Thesauro antiqq. graec. vol. IV. col. 1196. edit. Venet.) locum ita corrigit: Τέθνηκε δὲ ὁ Π. ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονὼς, ἐπὶ ʼΑρίστωνος ἄρχοντος· ἤ, ὥς τινες, ὀγδοήκοντα· κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν ʼΟλυμπιάδα. *Dodwellus* in Annal. Thucyd. p. 87. mutat aut perturbat Archontum seriem a Diodoro Siculo traditam, loco *Abionis* in Thoma Magistro nomen *Bionis* substituit, et hunc ex Olympiade LXXX. ad Olymp. LXXXVI. a. 1. transfert, Pindarique mortem in hanc coniicit. Pariter *Saxius* in Onom. I. p. 33. Pindarum scribit natum esse Olymp. LXV. 1. denatum Olymp. LXXXVI. 2. At *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* libr. XI. cap. 79. p. 464. vbi *Bion* Archon Atheniensis Olymp. LXXX. 3. nominatur, iam refutat Dodwellum, monens, postrema apud Thomam Magistrum verba ἐπὶ ʼΑβίωνος seu potius Βίωνος commodius posse referri ad priora verba ἓξ καὶ ἑξήκ. ἐτῶν γεγονὼς, quam ad ὀγδοήκοντα. tum opinatur, Thomam, vti in aliis, ita etiam hic in numero Olymp. labi potuisse; denique Bioni Archonti sedem Olymp. LXXXVI. anno primo nullam relinqui, quam Lysimachus Archon tueatur egregie. Copiosius tamen doctiusque Thomae Mag. auctoritatem imminuit, maxime argumenta et Meursii et Dodwelli examinat reiicitque *Corsini* in Fastis Attic. tom. II. p. 56 sqq. quae omnia repetere, foret nimis longum atque molestum. Ex

sententia

Pythagoreum fuisse Pindarum tradit *Clemens Alex.* V. Strom. p. 598. vid. supra in Catal. Pythagoreorum. Fertur inopinato animam exhalasse in Gymnasio, (vt *Valerius Maximus* IX. 12. extern. 7.) siue (vt *Suidas*,) in theatro, quum super gremium pueri *Theoxeni*, quo vnice delectabatur, capite posito, quieti se dedisset. Epitaphium illius memorat Suidas in χαλκευτής. [monumentum vero apud Thebanos, *Pausan.* IX. cap. 23. p. 754.] Pridem defuncti generi et aedibus pepercit rex Alexander, captis Thebis, vt praeter alios narrat *Libanius* tom. II. p. 218. *Plutarchus* Alexand. p. 670. *Tzetzes* VII. histor. 139. et *Dio Chrysost.* 2. de regno p. 25. [Dio addit, Alexandrum pepercisse Pindari aedibus et propter ingenii illius splendorem, et quod aliquem e maioribus eiusdem nominis, Alexandrum φιλέλληνα dictum, poeta quondam laudasset; ideoque aedibus poetae inscribi iussisse: Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ καίετε. Pindaro adhuc viuo statuam posuerunt Athenienses, vid. *Mureti* V. L. lib. IV. cap. 1. et eum propter laudes illis tributas honorarunt. vid. *Schneideri* Fragmenta carminum Pindaric. p. 50. nr. IX. *Harl.*]. Ac *Plutarchi* etiamnum aetate in Theoxeniis maior portio addicebatur per praeconem posteris Pindari, vt ipse testatur p. 157. de sera Numinis vindicta. [pag. 54. edit. Wyttenbach. cuius not. v. p. 68.]

II. Exstant

sententia Thomae Magistri Pindarus vita decessit siue anno aetatis LXXX. (quo facto referetur illius mors ad Olymp. LXXXVI) siue an. aet. LXVI. quum natus esset an. ¾. Olymp. LXV. incidet illius obitus in an. ½. Olymp. LXXXII. quod *Corsini* tom. III. p. 206. ad fastos atticos huius Olymp. verum esse putat, non modo quia, (quod contra Dodwellum nostrumque Fabricium ostendit,) nulla prorsus victoria Olymp. LXXXII. posterior a Pindaro celebrata reperiatur; verum etiam, quod ipse ineunte solum, non deuexa, senectute obiisse videatur; nam *Pausan.* Boeot. cap. 23. λέγεται, ait, καὶ ὀνάρατος ὄψιν αὐτῷ γενέσθαι προήκοντι ἐς γῆρας, *visum in somnis illi* in senectutem vergenti, [adeoque non decrepito et ad vltimam fere aetatis metam venienti,] *contigisse fertur;* decimoque post die fato iam functum fuisse testatur. Idem tamen tom. II. p. 58. et tom. III. p. 201. scribit, Pindari mortem et Abionis f. Bionis Archontis annum debere in Olymp. LXXX. a. 3. relinqui: sed tamen docet, tom. II. p. 59 seq. certis characteribus ostendi posse, praecipue ex Olymp. V. Pindarum ad Olymp. LXXXII. peruenisse. Priores tamen rationes idem sequitur in diss. agonist. III. §. 3. p. 70. Argumenta, quibus Fabricius vtitur ad senectutem longiorem et vltimam Pindaro adserendam, *Corsinus* tom. II. p. 60 seqq. diluit. Docet igitur Megaclis victoriam non posse reuocari ad LXXXVIII. Olympiadem; Megaclem enim omnium eiusdem nominis postremum fuisse auunculum Periclis, denati, octogenario maioris, a. 4. Olymp. LXXXVII. illum igitur Megaclem Ol. LXXXVIII. a. 2. superstitem esse, Pythiisque ludis certare non potuisse: tum, quum Pindarus, Megaclem ipsum adloquens, Pyth. VII. 17. dixisset, Νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ etc. *nupero autem successu felici gaudeo aliquantum,* scholiasten adnotasse, a Pindaro indicari mortem Hippocratis, qui a. 1. Olymp. LXVII. Athenas a Pisistratidarum tyrannide liberauit; hinc sequi, vt et mors Hippocratis, et Pindari oda verisimilius reducatur ad Olymp. LXXVI. a. 3. siue *vicesimam octauam Pythiadem,* et in deprauato scholiastae ad eum loco sit rescribendum εἰκοστὴν ὀγδόην. Postea p. 62. argumentum, Pindarum Olymp. VI. canere laudes Agesiae, victoris Olymp. LXXXV. eo refellit, quod teste *Pausania* Eliac. I. cap. 9. ἀπήνη iam Olymp. LXXXIIII. sublata fuerit. Conf. schol. et Schmid. ad Olymp. Od. V. Denique Strepsiadis auunculum ipsi cognominis *Peloponnesiaco* bello periisse, ex scholiaste ad locum Pindari cit. ante Fabricium *Scaliger* in Euseb. Chron. ad an. 1531. collegerat. At *Corsin.* ex ipso scholiaste et Pindari carmine docet, in scholiastis textu loco ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος rescribi debere ὁ περσικὸς πολ. adeoque Strepsiadis mortem ad pugnam referri Salaminiam. — Nec *Burette* l. c. p. 367. Fabricii probat sententiam, firmioribus argumentis corroborandam. Secundum *Ed. Simson* in Chron. ad a. m. 3570. Pindarus hoc anno, ante C. N. 433. V. C. 319. an. aetatis 86. obiit. Idem apud Suidam loco ἔτη πε' legendum putat πε. Sic quoque corrigendum censet *Vallars.* ad Eusebio-Hieronymi Chronicon p. 495. not. f. *Harl.*

II. Exſtant Pindari, quem *μεγαλοφωνότατον* vocat *Athenaeus* XIII. p. 564. [e] carmina XLV. epinicia Lyrica, quae Strophis [f], Antiſtrophis et Epodis conſtant, dialecto Dorica [g] ſcripta

In ΟΛΥΜΠΙΟΝΙ´ΚΑΣ *XIV.*
ΠΥΘΙΟΝΙ´ΚΑΣ *XII.*
ΝΕΜΕΟΝΙ´ΚΑΣ *XI.* [h]
Et ᾿ΙΣΘΜΙΟΝΙ´ΚΑΣ *VIII.*

De quatuor illis Graeciae celeberrimis agonibus praeſenti loco agere ſuperuacuum eſſe exiſtimo, [i] tantum noto *Olympia* [k] graeca celebrata eſſe apud Eleos in honorem Iouis, peracto quouis quadriennio, et primam Olympiadem numerandam ab anno ante Chriſtum 776. conf. *Euſeb.* Scalig. p. 139.

 Pythia

e) Regnatorem lyricae cohortis vocat eum Stat. IV. ſilu. 7.

f) Schol. Euripidis ad Hecub. v. 647. *τὴν μὲν ϛροφὴν κινάμενοι πρὸς τὰ δεξιὰ οἱ χορευταὶ ᾖδον, τὴν δ' ἀντιϛροφὴν πρὸς τὰ ἀριϛερὰ, τὴν δ' ἐπῳδὸν ἱϛάμενοι ᾖδον. Ἐδήλε δὲ, ὥς φασιν, ἡ μὲν ϛροφὴ τὴν ἐρανȣ̃ ἐκ τῶν ἑῴων πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη κίνησιν, ἡ δ' ἀντιϛροφὴ τὴν τῶν πλανητῶν, ὡς ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἕω γενομένην, ἡ δ' ἐπῳδὸς τὴν τῆς γῆς ϛάσιν, ἱϛαμένων τῶν ᾀδομένων.* Confer *Galenum* XVII. vlt. de vſu partium. *Victorinum* 1. Grammaticae p. 2501. *Atilium Fortunatum* p. 2699. *Fabric.* Adde Schol. ad *Eurip.* Phoen. v. 210. Schol. *Hermogen.* p. 373. 400. *Dodwell.* de aetate Phalar. p. 63. infra ad Steſichorum §. LVII. *Harl.*

g) Dialecto *κοινῇ* vſum eſſe Pindarum, ſcribunt *Gregorius Corinth.* de dialectis p. 5. Koen. et alius grammat. in eiusdem Koenii edit. p. 301. 314. et p. 170. (vbi v. Koen.) Pindari dialectus *παντελῶς ἀγνοεῖται.* conf. Salmaſ. de L. Helleniſt. p. 5. et 28 ſq. *Harl.*

h) Licet tres poſtremae proprie ad Nemeorum victores non ſpectent, ſed ſeparatim olim ferrentur teſte Schol. v. Er. Schmid ad Nem. p. 195. *Harl.*

i) De his ludis paſſim et copioſe agit *Petr. Faber* in libr. Agoniſticon, (in Theſ. Antiqq. graec. Gronouiano, vol. VIII.) e. g. libr. III. cap. 23. quando Olympia, Pythica etc. fuerint celebrata reliq. item libr. II. capp. 20 ſqq. multa de illis, et paſſim Pindarus illuſtratur. In eodem volumine eſt *I. Caeſ. Scaligeri* lib. de Comoedia et Tragoedia, vbi cap. 19 — 22. de quatuor illis ludis agitur. Ita in aliis Theſauri iſtius voluminibus multa occurrunt, quae ad hiſtoriam atque intelligentiam ludorum pertineant: de quibus hic copioſius agere nec licet nec lubet. Adde *Benedict. Auerranum* Florentinum, in diſſ. VI. primoribus, quibus illuſtrat epigramma primum Anthol. tom. I. Oper. *Eraſmi Schmidii* Prolegomena in illius edit. Pindari, et qui nominantur libri maioris minorisque molis pretiique in *Fabricii* Bibliogr. antiquar. p. 986 ſeq. In primis vero commendari debent *Eduardi Corſini* Diſſertationes agoniſticae, quibus Olympiorum, Pythiorum, Nemeorum atque Iſthmiorum tempus inquiritur ac demonſtratur. Florentiae 1747. 4. rec. Lipſiae 1752. 8. adde eiusdem Faſtos Attic. diſſ. XIII. tom. II. p. 295 ſq. *Harl.*

k) Olympia erant agon, feſtum, ludi, atque, vt *Iuſtinus* XIII. 5. notauit, mercatus totius Graeciae, quo durante erat *ἐκεχειρία* atque a bello ceſſatio, teſte Plutarcho in Lycurgo. Quinquageſimo menſe celebrata Olympia ſcribit Tzetzes Chil. 1. verſu 580. quod ſi verum eſt, ſequitur, non ſemper aeſtiuo tempore celebrata eſſe, vt contendit *Petauius* IX. 48. doctrinae temporum, [item *Scaliger* de emendat. temp. libr. IV. p. 242. *Dodwell.* Diſſ. IV. ſect. 14. *Corſinus* l. m. p. 4. edit. Lipſ.] nec autumno ſemper, vt alii malunt. Celebrabantur in campo iuxta Alpheum flumen. *Diodor.* Sic. IV. p. 222. Praemium corona ex oleaſtro; conf. *Ez. Spanhem.* ad Ariſtoph. Plut. v. 586. *Schmeizel* de Coronis p. 104 ſqq. alia apud Vitruuium, praef. libr. IX. — De Olympiis v. Theodori Antonidis Olympia, 1732. 4. belgice cum praef. D. Alberti Voget. Primus Olympiaca certamina celebrauit Coroebus Eleus, teſte *Athenaeo*, IX. p. 382. De aliis minoribus Olympiis per diuerſas Graeciae vrbes celebratis vide *Iac. Palmerii* notam ad Luciani Harmonidem tom. I. pag. 590. [*Corſinum* pag. 27. ſqq.]

Pythia apud Delphos celebrata similiter post singula quadriennia in honorem Apollinis Pythii, non quouis anno tertio, (vt *Scaliger*, [Emend. temp. lib. I. p. 53. *Meursius* Archont. Athen. lib. II. cap. 9.] sed, [P] vt *Petau*. Doctr. temp. I. cap. 33. *Sam. Petitus* p. 63. ad leges Atticas, *Dodwellus* p. 239. de Cyclis, et Annal. Thucyd. ad an. 2. Olymp. LXXXIX. secundo Olympiadis exeunte. [*Corsin.* tamen in Diss. Agon. II. §. VII. sqq. p. 53 sqq. docet Pausaniae, Diodori, Eusebii, Oxoniensis marmoris testimoniis, Pythicos ludos *tertiis*, iisque exeuntibus, Olympicis annis, prima vel septima Munychionis attici mensis die esse celebratos, et *Thucydid.* lib. IV. cap. 117. et 118. libr. V. cap. 1. contra Petauium et Dodwellum pro suis rationibus explicat.] Prima Pythias *numerata* incidit in Olympiadem XLIX. [vid. *Dodwell.* diss. V. sect. 1. et *Corsin.* diss. Agon. p. 50 sq.] Pythia suo tempore celebrata memorat *Plutarchus* de Oraculorum defectu p. 410. et an seni gerenda Resp. p. 792. v. Tristan. II. p. 276 sqq. Praemiorum corona e lauro fuit. Adde auctorem diss. insertae histor. criticae reipub. litter. tom. I. p. 152 sqq.

Nemea celebrata apud Argiuos in honorem Herculis, (aut vero Achemori Lycurgi F. vide *Lud. Nonnium* ad Graeciam Hub. Goltzii p. 66.) singulis bienniis, [vid. schol. ad Pindar. Nem. III. et V. argum. *Iuliani* Ep. 35. p. 408. c. ibique Petau. p. 417.] anno cuiusque Olympiadis primo et tertio, vt *Scaliger*, *Petauius* et *Dodwellus* de Cyclis diss. VII. p. 300. vel vt *Samuel Petitus*, anno secundo et quarto. Sane Olymp. CXVI. 2. Nemea celebrata esse testatur *Diodorus Siculus* lib. XIX. [cap. 64.] p. 705. Prima Nemea incidunt in Olympiadem LIII. *Fabric.* [Nemea ab Arato Cleonis celebrata memorat *Plutarch.* in Arato, p. 1040. — Praemium coronae ex apio. *Plutarch.* Timol. p. 248. Nemeaeos ludos, qui Solonis aetate intercidisse videntur, Olymp. LIII. a. 1. esse restitutos, probat *Corsin.* in diss. Agon. III. §. 2. et §. 3. primae Nemeadis *numeratae* tempus refert ad Olymp. LXXII. 4. De hibernis Nemeis vid. *Pausan.* Corinth. cap. 15. et in Eliac. cap. 16. In sequentibus copiose demonstrat Corsin. Nemeades non *primis* ac *tertiis*, sed *secundis* potius et *quartis* Olympiadum annis peragi consueuisse, ita, vt ineuntibus *quartis* aestiuae (duce *Polybio* lib. V. p. 439. quem is locum docte lateque explicat p. 76 sq. et Casauboni rationes euertit: item p. 79 sqq. *Polyb.* II. p. 151. et 152.) Nemeades agerentur; hibernae vero in *secundos* fere exeuntes Ol. inciderent. Idem Scaligeri, Petauii, praecipue Dodwelli argumenta examinat et singula Nemeadum exempla persequitur, ac rationes colligit. *Diodori Sic.* (lib. XVIIII. cap. 64. p. 367.) testimonium pro Nemeadibus hibernis prolatum corroborat, fidemque historici contra Scaligerum aliosque defendit. Ad eundem Diodori Siculi locum *Iac. Palmerius*, qui pariter Ios. Scaligeri iudicium atque sententiam improbat, ac *Petr. Wesseling.* docte disserunt de hac controuersia. Placet quidem Wesselingio et commodissima esse videtur sententia *Sam. Petiti*, (in Comm. L. L. Attic. lib. I. tit. I. p. 135.) Nemea anno quarto Olympiadis fuisse edita, et, quoniam tertio quoque anno instaurabantur, secundo eadem anno acta: id quod etiam in mentem venerat Setho Caluisio et Erasmo Schmidio in Prolegom. ad Pindari Nemeonic. At propter exempla Nemeorum a Dodwello et Petauio producta, (a Corsinio autem aliter explicita, comparata et vindicata,) quae partim in Olympiadis annum primum, partim in eiusdem Olymp. tertium incurrant, malit accedere Scaligero, Petauio et Dodwello, putatque, Diodor. in annum retulisse secundum Olymp. CXVI. partem rerum Cassandri, quae sequente tertio erant administratae, quoniam pleraeque ante Archontem Nicodorum euenissent: neque id esse insolens Diodoro. Sed hactenus. *Flori* (lib. II. cap. 7. §. 14.) et *Ausonii* (in fine Eclogarii,) errorem, *Nemeas* in theatro *quinquennalibus ludis* libertatem Graecis fuisse pronunciatam, *Ducker.* ad locum Flori iam notauit. *Harl.*]

Isthmia

Isthmia l) apud Corinthios in honorem Neptuni singulis m) itidem bienniis; [primis ac tertiis Olympiadum annis. conf. *Corsini* diss. agon. IIII. p. 109 sqq.] Prima [quidem Cypselidarum quoque temporibus sunt celebrata, sed splendidius peracta, ideoque veluti instaurata] incidunt in Olymp. XLIX. Ita singulis quadrienniis vniuersi quatuor agones, et Olympia quidem ac Pythia semel, Nemea vero et Isthmia bis acta sunt, vt notat *Iulianus* Epist. 35. [de quo loco vid. *Corsin.* diss. agon. III. p. 104 sqq.] Mentio Isthmiorum illo tempore adhuc celebratorum etiam apud *Libanium* tom. II. p. 211. Seriem Chronologicam Olympiadum, Pythiadum, Isthmiadum et Nemeadum et quotquot potuere reperire victorum adcuratiorem edidit *Guilelmus Lloyd* n), Reu. Episcopi Vigorniensis F. Oxon. 1700. fol. cui addendae doctissimi *Dodwelli* obseruationes in praeclaro opere de Cyclis Graecorum, [et *Corsini* Catalogus Hieronicarum alphabeticus, sub finem dissertatt. Agonistic.] Olympionicas scripserant olim *Agriopas* Plin. VIII. 22. (vbi codices quidam *Acopas* vel *Copas*,) tum *Aristarchus*, *Aristoteles*, *Eratosthenes*, *Hippias*, *Hippostratus*, *Iulius Africanus*, *Philochorus*, *Stesiclides* et *Timaeus Siculus*, de quibus adi *Ionsium* lib. IV. p. 344. de scriptoribus Hist. Philosophicae, et Marshamum Canonis Chronici pag. 486. edit. Lipsiensis. [inprimis *Corsin.* l. cit. p. 152 sqq.] *Syncello* p. 196. Chronographiae citantur de Olympiorum ludorum origine et Olympionicis *Aristodemus*, *Polybius*, *Callimachus*. A Suida in Κυψελιδῶν laudatur *Agaclytus* ἐν τῇ π' Ὀλυμπιάδι. Phlegontis Tralliani Ὀλυμπιονικῶν καὶ χρονικῶν συναγωγὴν recenset Photius cod. XCVII. ex quo scripto superest fragmentum περὶ τῶν Ὀλυμπίων. Ceterum Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴν, quam Scaliger post Chronicon Eusebii p. 313 sqq. Graece edidit, et p. 343 sqq. indice Ὀλυμπιονικῶν Alphabetico ornauit, vir incomparabilis ipse ex veteribus scriptoribus editis atque ineditis videtur singulari studio ita collegisse ac digessisse, licet a Meursio o), G. Ioanne Vossio [Casaub. ad Sueton. Claud. cap. 2.] et aliis viris doctis non paucis pro veteri passim laudatur, et Reinesio p) viro summo p. 585. Epistolar. ad Hofmannum habita est pro Epitome Phlegontis concinnata ante Eusebium. [conf. *Salmasii* iudicium ad Solin. p. 247. C. edit. Vltraiect. *Corsini* diss. agon. p. 156. *Ruperti* Epist. ad Reines. XLVIII. p. 447. (Lipsiae, 1660. 4.) qui exemplis probat, Scaligerum paene omnes Coss. vel ex Cassiodoro vel ex Onufrio in graecum transtulisse.]

III. Vt ad Pindarum reuertar, ex plurimis, quae in eius ingenium [P] et μεγαλοφωνίαν apud veteres effunduntur, elogiis q) tantum adscribam verba Quintiliani X. 1. *nouem Lyricorum longe Pindarus princeps, spiritu, magnificentia, sententiis, figuris: beatissimus rerum verborumque copia et velut quodam eloquentiae flumine, propter quae Horatius*

l) Conf. *Massieu* comm. in Histor. soc. Par. I. et B. L. tom. V. p. 440.

m) διὰ δυοῖν ἐτοῖν, *Aristid.* orat. Isthm. tom. I. p. 41. 45. Praemium corona ex apio primum, dein maluerunt e pinu. Plutarch. Symp. VIII. 4.

n) Erasm. quoque Schmidius Pindaro suo chronologicam seriem Olympiorum et Pythiorum praemisit, primam Olympiadem incipiens anno ante Chr. 774. Pythiadem primam anno tertio Olympiadis XLVIII. Erasmi Schmidii sententiam dictatoriae sententiae Lloydianae praetulit *Henr. Leonh. Schurzfleisch* in Epistola ad Barthol. Christian. Richard, Wittebergae, 1705. 4. Nou. litt. Hamburg. p. 93.

o) Meursium eo nomine reprehendit Petauius doctrin. temp. lib. XIII. ad A. Per. Iul. 4029. conf. *Labbeum* tom. I. de scriptorib. eccles. p. 304.

p) Vid. eiusdem Epist. ad Rupert. p. 489. *Harl.*

q) Ἡ Βοιωτία λύρα, i. e. *Pindari* apud Theophylact. Epist. 8. laudat eum, culpat tamen quoque eius insolentiam atque effrenatam audaciam *Himerius* in orat. gratulatoria, in Vffenbachiana Bibl.

Horatius [IV. 2. Od.] *nemini credit eum imitabilem.* Epitaphium eius apud Plutarch. Ἀρμενος ἦν ξενοῖσιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀςοῖς. Neque tamen reprehensoribus caruit, cui praeter *Corinnam*, de quo paullo ante, fuit aemulus et aduersarius *Amphimenes* Cous, memoratus a *Laertio* in vita Socratis lib. II. sect. 46. Arguitur etiam auarus fuisse et Musam mercenariam habuisse, quod a Magistro suo *Simonide* hausit, nec magis hoc erubuit fateri, quam Simonides, qui, vt est apud *Tzetzam* VIII. hist. 228. dicebat binas sibi esse arcas r) domi, vnam gratiarum, in quam referret bona verba hominum elegantium, sed donantium nihil, alteram praemiorum, ac donorum, quae pro labore suo acciperet. Si qua re opus sit, ex hac posse se quaeuis necessaria depromere, alteram vacuam opisque inualidam inueniri. Similiter *Pindarus* Oda 2. Isthmionic. ex Metaphrasi Sudorii:

Musa nam nondum radiantis auri
Capta nitore
Ditibus suaues operas locabat
Aere venales neque cantiones
Ore fucato populum mouebat
Laudis emacem.
Sed modo Argiuus nimis ille verax
Qui sibi elapsis opibus fugaces
Intuens vna comites abisse
Foedere rupto.
Dixit ingenti gemitu, quid o Dii
Est vir aut virtus, nisi magna numûm
Copia, haec doctae tibi non operta
Canto Thalia.

conf.

Bibl. MSS. part. II. pag. 631. adde *Pope - Blount* Censuras celebriorum author. p. 9 sq. nec non *Tanaq. Fabri* vitas poetarum graecor. (in Thes. antiqq. graecar. Gronou. vol. X. p. 768. et p. 69 sqq. edit. Relandi, Basil. 1766.) qui quidem in hac poetae vita et in Epistol. crit. lib. I. ep. 19. p. 62. in Pindaro culpat abundantiam sententiarum, et amplas nimisque liberales digressiones; at enim in his splenduit illius ingenium, eaeque ad honorem victoris huiusue patriam ipsorumque carminum gratiam atque commendationem, argumento odae alias saepe sterili nec satis fructuoso, spectarunt; sed nolo repetere ea, quae ad excusandum vindicandumque Lyricorum principem iam scripsi in Introductione in hist. L. Gr. §. 28. p. 101 sq. Philosophiae, cum primis Pythagoricae, pietatis aduersus deos non minus quam nouitatis, audaciae in sententiis, tropis atque conuersionibus, nec non laudis fuit studiosus. Quapropter vim ingenii sui probe sentiens, se professus est canere sublimius, quam Bacchylides aliique soleant, quos spreuit acriusque, et cum laude suarum ipsius virtutum poeticarum ingeniique liberaliore quam in odis, in laudem victorum compositis atque in splendido consessu cantatis, decebat, hinc inde notauit. Discedit interdum ab aliorum mythis maiore philosophiae luce. Sic apud *Plutarch.* de Fort. rom. p. 318. Fortunae tribuit duplex gubernaculum. Sed de his, eius ingenio, philosophia, atque imitatione Homeri, aliisque, quae praedicanda aut vituperanda in odis Pindaricis videantur, abunde disputarunt *Lowth.* de sacra poesi Hebraeorum, praelect. XXVI. et *Schneider* Ueber Pindars Leben und Schriften, sect. IV — VI. Dialecto eum fuisse vsum κοινῇ Gregor. Corinth. quidem adfirmat; at idem §. XC sqq. §. XVI sqq. *Dorismos* Pindaricos laudat. *Barthelemy* iudicium de Pindaro in Itinere Anacharf. iunior. in Graeciam, tom. III. improbat censor in Noua Bibl. AA. Eleg. Lips. vol. 40. p. 1. p. 126 sqq. *Harl.*

r) Plutarch. de sera Numinis vindicta p. 555. et lib. de curiositate p. 520. A. Stobaeus sermone X. p. 130.

conf. Menagiana, tom. III. p. 459. Pindarus adſiduus praedicator ſui ἐ πάυεται μεγαληγορῶν περὶ αὐτῦ δυνάμεως notante *Plutarcho* de laude ſui p. 539. qui alibi teſtatur, Pindarum etiam profeſſum, quod Panem ipſum auſcultauerit aliquod e ſuis [Pindari] carminibus modulantem. Πίνδαρος ἀκύων ᾄδεσθαί τι μέλος ὧν αὐτὸς ἐποίησε. p. 1103. quod non ſuauiter poſſit viui ſecundum Epicurum [tom. X. p. 538. Reisk. edit.]

IV. Scholia Graeca in Pindarum collecta ſunt a *Thoma Magiſtro* et [?] *Demetrio Triclinio* ex commentariis deperditis variorum, *Ammonii*, *Ariſtarchi* et eius diſcipuli *Ariſtodemi* Alexandrini s), cuius meminit Athenaeus XI. pag. 495. tum [*Artemonis*, (ſchol. ad Olymp. V. 1. et ſaepius,) *Herodori*, (ibid. v. 10) *Chryſippi*, qui in Nemea et Iſthmia commentatus videtur, cuius nomen frequenter occurrit in ſcholiis,] *Calliſtrati*, *Chaeridis* t), *Didymi* u) et *Dionyſii Phaſelitae*, qui paſſim in ſcholiis illis citantur. *Chriſtianus Waſius* in libro erudito, quem *ſenarium* inſcripſit p. 3. *Pindari ſcholiaſtes ſiue is, quatenus rem metricam ſpectamus, fuerit* v) Heliodorus *ſiue alius*. *Palamedis* quoque electa ὑπομνήματα in Pindarum et *Seleuci* Emiſeni commentarium in Lyricos memorant Suidas [et Eudocia p. 359.] *Gorgonem* Pindari ſcholiaſten laudat *Michael Neander* in praefat. ad Catechiſmum Lutheri Graece a ſe redditum p. 67. ſed ex male intellecto initio ſcholiorum ad 7. Olympionic. [*Gorgon* ille ſcripſerat de rebus Rhodiis: ſaltem *Heſych.* ſcribit v. Ἐπιπολιαῖος. Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὡς Γόργων ἱςορεῖ· item περὶ θυσιῶν. vid. *Heſych.* voc. Καταιβαπτίτης. — conf. de illo *Allatius* ſub initium diatr. de Georgiis. *Euſtathius*, epiſcopus Theſſalonicenſis, ſcripſerat in Pindarum commentarios, qui quidem in Bibliotheca Baſileenſi manuſcripti quondam fuiſſe dicuntur. vid. *Giſberti Cuperi* Epiſt. 25. et 27. in *I. G. Schelhornii* Amoenitat. hiſtor. eccleſ. et litter. tom. 2. p. 928. adde *la Croze*, qui laudat eorum praefationem ſatis longam et eruditam in Epiſt. ad Io. Chriſto. Wolfium in Theſauro epiſtol. tom. III. p. 256. — *Draco*, Stratonicenſis, grammaticus, ſcripſit *de Pindari carminibus*, de Sapphonis verſibus, et Alcaei carminibus, teſtibus *Heſychio Mileſio* et *Suida* v. Δράκων et *Eudocia* in Ἰωνιᾷ, p. 133. Draconem vero, qui in ſcholiis ad Pyth. Δ. p. 241. edit. Oxon. nominatur, perperam inter ſcriptores retulit H. Stephanus. Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Πινδάρε citatur ab *Athenaeo* libro XIII. p. 573. *Tryphonis* librum περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ διαλέκτων καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ Ἀλκμᾶνι καὶ τοῖς ἄλλοις Λυρικοῖς laudat *Suidas* h. v. In Scholio MSto in Euripidis Medeam apud *Bandinum* Catal. Bibl. Laurent. Med. tom. III. pag. 422. nominatur incerti ſcriptoris commentarius in Pindarum. *Trichae* comm. ineditus περὶ τῶν Πινδαρικῶν μέτρων memoratur in Catal. MSS. bibl. regiae Pariſ. tom. II. p. 565. nr. 2881. qui a vulgatis in Pindarum ſcholiis parum differre dicitur. *Harl.*] Neſcio autem, quid mouerit Valentinum Rotmarum, vt in notis ad Apollonium Rhodium p. 63. Scholiaſtes Pindari ipſi diceretur

p. 130. περὶ ἀδικίας, Suid. in Σιμωνίδης. Schol. Ariſtophanis ad pacem, Theocriti ad χάριτας etc. Vid. *Fuluii Vrſini* fragmenta Lyricorum pag. 188. [et *Wyttenbach*. ad Plutarch. de S. N. V. p. 58 ſq.]

s) Eleum fuiſſe, adparet ex ſchol. Pind. Olymp. X. et Harpocrat. v. Ἑλλανοδίκαι. *Harl.*

t) Vid. *Villoiſ.* Proleg. ad Apollon. Lex. Hom. p. 20. *Harl.*

u) Vid. Schol. Olymp. V. 20 ſq. *Lactant.* de falſa relig. I. cap. 55. §. 13. ex *Didymi libris* ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς enarrat hiſtoriam de Meliſſa, quae Iouem puerum melle nutriuiſſe dicitur. *Harl.*

v) Rectius *Herodorus.* vid. vol. VII. pag. 62. *Harl.*

diceretur *Tarreus.* Nec probo iudicium auctoris Bibliographiae curiosae, Ioh. Henrico Boeclero a plerisque tribui solitae, cui Scholiastes Pindari est vilissimus omnium, et in quo pauca maioris momenti reperiantur. [Quod ad intelligentiam atque interpretationem sensus poetici et eius, quid sit in poeta pulcrum, magnificum, aut sublime, quid sit laudandum aut vituperandum, adtinet, verum est quodammodo id iudicium; at hoc de plurimis, quos habemus, scholiastis quoque valet. Enimuero in metris definiendis, in obseruationibus grammaticis, historicis et mythicis, grammaticorum opera fuit laudabilis et praeclara. Inprimis in scholiis, quae vocantur vetera, multa sunt seruata egregia veterum grammaticorum fragmenta, quibus si careremus, multa in Pindaro nunc ignoraremus. Praebent insuper notitiam multorum veterum auctorum, vt ex indice scriptorum in scholiis memoratorum adparet: quamquam haud negandum est, compilatorem illorum scholiorum saepe incidisse in vitiosos codd. aut alia imperitiae suae dedisse documenta. vid. *Valkenar.* diatr. ad Euripidis Hippolytum, p. 151. et 153. Quae autem nos habemus scholia in Pindarum, ea sunt nihil aliud, nisi fragmenta ex veteribus commentatoribus excerpta, marginibus codicum passim aetatibus insequentibus adlita, modo amplificata nouis aliorum expositionibus et commentis, variaque fortuna modo leuiter modo diligentius in noua exemplaria transscripta a librariis. Illa autem, typis exscripta, scholia ex vno codice fluxisse videntur. Nam in codice Matritensi (in *Iriarti* catal. p. 446. nr. 10.) diuersa quaedam, eaque multo vberiora reperiuntur. Quae vero in edit. Romana iam promulgata sunt, ea repetita habebis in Brubach. Geneu. atque Oxoniensi: in hac tamen variis lectionibus ad Olympia interspersa sunt breuia scholia et glossae interlineares e codd. Bodlei. at nullius, saltem exigui momenti. Digna tamen sunt scholia ad Pindari odas, quae curatius expendantur atque face critica historicaque illustrentur. Atque *Corsini* in Fastis atticis haud pauca emendare adgressus est. Scholiorum graecorum versionem latinam mst. in Biblioth. Ambrosiana, auctore Anton. Salmatio latere, memorat *Phil. Picinellus* pag. 50. Athenaei de scriptoribus Mediolanens. In edit. Rom. aliisque subiiciuntur odis Olympicis scholia *recentiorum,* ad vim verborum singulorum et sententiarum cognoscendam saepenumero vtilia; at more seriorum grammaticorum repleta minutiis leuibusque quaestiunculis. In fronte tamen ad Olymp. I. p. 15. iam notatur, vulgo illa scholia recentiorum adscribi Demetrio Triclinio; verum in quodam exemplari hanc exstitisse adnotationem: Ἰςέον, ὅτι τὰ γραφέντα περὶ τῶν κώλων ἐν ἀρχαῖς, πάντων τῶν Ὀλυμπίων ἐπινικίων, καὶ τȣ̃ πρώτȣ μόνȣ τῶν Πυθίων, παλαιά ἐςι. Διωρθώθη δὲ παρὰ τȣ̃ ἡμετέρȣ σοφιςȣ̃, ἤτοι μυςαγωγȣ̃, Κυρȣ̃ Δημητρίȣ τȣ̃ Τρικλινίȣ. Τὰ δὲ λοιπὰ τῶν Πυθίων, ἐμετρήθη παρ' αὐτȣ̃, πολλῶν τινῶν τῶν καθ' ἡμᾶς σοφῶν εἰς τȣ̃το αὐτὸν προτρεψάντων. Demetrius igitur collector fuisse videtur, aut recensuisse farraginem istam. Addita fuerint deinceps alia quaedam. Certe ex laudato codice Matrit. (p. 446. nr. 4.) duo Demetrii Triclinii fragmenta laudantur, quae absunt editione Romana; sed Iriarto videntur esse pars eius libri, qui, Demetrii Triclinii Enchiridion de metris, inscriptus, exstat inter graecos codices MSS. regiae Parisiens. bibl. cod. MCCLX. Num igitur schol. ad Olymp. XIII. v. 69. pag. 156. edit. Oxon. col. 1. f. vbi auctor se de Iasone narrationem copiosius ad Lycophronem exposuisse ait, id autem in vulgatis sub Tzetzae nomine ad Lycophronem commentariis ad v. 174. 175. factum est, ab librario quodam sit insertum; an, quod verisimile esse videtur cl. *Heynio,* Praef. ad Pindar. vol. I. p. XIV. vtrisque scholiis idem fuerit auctor, mihi quidem non liquet. Lubrica tamen et siue librariorum culpa, siue alienis grammaticorum commentis intercepta

esse

esse interdum illa de metri ratione praecepta, idem cel. Heyne monet. Atque auctor libri graeci de artium et disciplinarum inuentoribus in Montfaucon Bibl. Coislin. p. 597. Pindarus, ait, scripsit ξένα μέτρα, καὶ τοῖς νῦν ἀγνοούμενα. *Harl.*] *Thom. Magistri* et *Emanuelis Moschopuli* scholia MSS. in Pindarum exstant in Bibl. Augustae Vindel. vt testatur Reiserus ὁ μακαρίτης in Catalogo MSS. p. 78. Vtraque illa scholia, et alia interlinearia in Pindarum occurrunt in Bibliotheca Augustissimi Imperatoris, notante Nesselio. [P] *Fabric.* In memor. cod. Matrit. CXII. (nr. 12. p. 447. in Iriarti Catalogo,) sunt explanationes in Pindari Olympia, quarum, (vti adnotatum est,) quae rubrum caput, id est, capitalem litteram habent, sunt *Thomae Magistri;* quae vero nigrum, *Manuelis Moschopuli.* — Scholia cum Pindari carminibus latine vertit *Vincentius Marinerius Valentinus;* quod quidem opus mstum in bibliotheca Matritensi regia seruari, tradit *Iriarte* l. c. p. 509 sq. *Harl.*

V. CODICES MSS. ET EDITIONES PINDARI.

[De codicibus msst. diligenter et copiose disputauit cl. *Heyne* in praef. ad Pindar. part. I. pag. 9 sqq. imprimis ad part. II. pag. 120 sqq. quare paucis expedire me licebit, additis quibusdam.

In Bibliotheca regia *Matritensi* est teste Iriarte (p. 273.) cod. chartac. LXXV. in 4. qui continet Pindari *Olympia* cum scholiis ignoti commentatoris, at difficillimis lectu, et partim madore deletis, partim iniuria temporis truncatis: et, (p. 445 sqq.) cod. CXII. chartac. in 4. complectens Thomae Magistri et Manuelis Moschopuli explanationes in Pindari Olympiorum odas X. priores; praemissis ex Hephaestione, Demetrio Triclinio, aliisque anonymis scholiastis de multiplici poetarum lyricorum metro annotationibus, tum eiusdem Pindari duplici vita, altera Thomae Magistri prosa oratione, incerti auctoris altera, carmine conscripta. — In bibliotheca *Escorial.* sunt, (indice *Plüero* in: Reisen durch Spanien p. 189.) Pindari Olympia cum scholiis.

In *Italia* habet bibl. *Vaticana Pindari* Olympia cum scholiis, tum eadem sine scholiis; porro integrum Pindarum, eumdem cum vetere scholiaste e bibl. reginae Sueciae, tum fragmentum ex biblioth. Alex. Petauii, nec non tres, quondam Heidelbergenses, a Schmidio iam collatos, et alium a Sylburgio nr. 99. memoratum. *Florentiae* sunt in *Medicea* nouem codd. scripti, a *Bandinio* in Catal. codd. Bibl. Medic. tom. II. pagg. 81. 128. 178. 195. 196. 197. 202. 203. 209. enumerati. Ibidem in Biblioth. Monasterii Ord. Bened. B. Mariae est Pindarus cum scholiis saec. XIII. scriptus. — Porro secundum *Montfaucon* in Diario Ital. et Bibliotheca MSSt. seruant Bibl. Ambrosiana *Mediolan. Pindarum*, cod. bomb. recent. et duo tresue alios. — *Neapoli* Bibl. S. Ioannis de Carbonaria, quaedam Pindari. — *Venetiis* Bibl. SS. Ioannis et Paulli Dominicanorum *Pindarum* Strategi manu, (quem ex numero Graecorum fuisse credit Montfaucon in Diar. Ital. p. 48. qui a Laurentio Mediceo Florentiam euocati sunt, vt codices conscriberent: adde eiusdem Palaeogr. gr. pag. 82.) — Ibidem Bibl. D. Marci Pindari Olympia et Pythiorum partem cum scholiis Thomae Magistri et Manuelis Moschopuli; duo alios chartac. recentes saec. XIV. quorum alter Olympia cum scholiis in margine, alter Olympia et Pythia complectitur; tum membran. saec. XV. Olympia, Pythia et Nemea cum scholiis in margine, et chartac. saec. XIV. Olymp. cum scholiis recentioribus.

In *Anglia* apud *Oxonienses* sunt quinque codd. Bodleiani, ab editoribus Oxon. excussi, et duo alii. *Cantabrigiae* bibl. collegii S. Emmanuelis habet Pindari librum scriptum, qui a Pythiis incipit, et ecclesia Westmonasteriensis alium, qui Olympia, Pythia et Nemea comprehendit. Particulam Pindari cum scholiis possedit olim Thom. Gale.

Parisiensis bibl. regia seruat codices ad tredecim, omnes recentes: in his tres tantum exhibent totum Pindarum, et tertius eorum bombycinus ad saeculum XIII. spectare perhibetur cum scholiis in margine et glossis inter lineas.

Leidensis Biblioth. tres nacta est codd. inter If. Vossii libros: vnum bombycinum, Olympia cum scholiis, duo reliquos chartaceos, alterum Olympia, alterum Pythia cum iisdem complexos.

In *Germania* praebet *Vindobonensis* biblioth. quatuor: Olympiorum binos, alterum cum scholiis; et duo alios, qui omnia Pindari carmina exhibere narrantur in Nesselii Bibl. Vindob. In Lambecii commentariis vnus tantum cod. qui Olympia continet, obiter memoratur. — *Augustae Vindelicorum*, teste Reisero, in Catal. MSS. pagg. 78. 81. et 83. tres sunt codd. Pindari, et p. 79. cod. qui habet scholia in Pindari Nemea. — De cod. bibl. Gottingensis copiosus est *Heyne* V. C. praef. p. 124 sqq. Ex illo codice sunt variae lectiones in Pindari Olympiis et Pythiis excerptae et cum aliis libris comparatae in Bibliotheca philolog. vol. I. p. 5 sqq. et vol. II. p. 45 sqq. Lipsiae, 1779. et 1780. In biblioth. Rehdigeriana *Wratislauiensi*, teste Kranzio in Memor. illius bibl. p. 88. est cod. Pindari. — In biblioth. regia *Hafniensi* est cod. MS. secundum Iohn Erichsen Vdsigt over den gamle MSpt - Samling idet store Kongelige Bibliothek. Kopenhag. 1786. med. 8. sect. V. [p. 64. Pindari Carmina, cum Schol. interlinearibus aliisque prolixioribus ad calcem subiunctis, cod. papyr. in 4.]

De editionibus haec scimus, duo praesertim exempla fuisse bases editionum n. Aldinum et Callierginum, atque ex hoc posteriore plurimas et vero reliquas fluxisse, manu emendatrice hinc inde ab editoribus adhibita: testatur id *Heyne*, praef. p. 107. Princeps editio est:

Πινδάρȣ Ὀλύμπια, Πύθια, Νέμεα, Ἴσθμια — subiecti sunt Callimachi Hymni, qui inueniuntur; Dionysius de situ orbis, Lycophronis Alexandra, (omnia graece.) Venet. in aedibus Aldi et Andreae Asulani soceri, mense Ianuar. 1513. 8.

Praefatio Aldi Manutii ad Andr. Naugerium repetita est typis in *Maittarii* A. T. tom. II. p. 148. Aldus vsus est in Pythiis et Nemeis codice multo meliore, quam in Olympiis: veterem, sed corruptum in Isthmiis habuisse videtur.

Πινδάρȣ Ὀλύμπια — — *μετὰ ἐξηγήσεως παλαιᾶς πάνυ ὠφελίμȣ καὶ σχολίων ὁμοίων.* Impressi per *Zachariam Calergi* (ita pro *Calliergi*) Cretensem. — in aedibus Augustini Cisii (τȣ̃ Κισίȣ) eiusdem sumtibus, hortatu Cornelii Benigni Viterbiensis, opera et industria Zachariae Calliergi. m. Augusto a. XIII. Leonis X. Romae, 1515. 4. graece.

Scholia primum accesserunt, at, iudice Paullo Stephano, minus accurata: illorum tamen comparatione et ope codicum, qui in Olympiis, Nemeis et Isthmiis meliores fuerunt Aldinis, in Pythiis autem deteriores, lectio Pindarica multo emendatior prodiit.

Florentina edit. a Conr. Gesnero in Bibl. vniuersali p. 563. memorata, nusquam inueniri potest.

Praefatio

Praefatio in Pindarum exstat in Stephani Nigri e gr. translatt. p. 79. Mediolani. Io. de Castellione. 1521. 4. in qua non editio, sed interpretatio Pindari in Gymnasio Mediolanensi indicitur.

Πινδάρε Ὀλύμπια — *Pindari Olympia, Pythia, Nemea, Isthmia.* gr. Basileae per Andr. Cratander. 1526. 8. — repet. ibid. per heredes Andr. Cratandri. 1556. 8.

Ceporinus hanc edit. curauit, et praefatus est Huldrichus Zwinglius, qui in praefat. de Pindari vita ingenioque disputat. Is quoque calci adiecit epistolam, in qua praematurum Ceporini, (mense Decembri 1525. denati,) obitum luget, de eius ingenio moribusque quaedam disserit, et loca aliquot V. ac N. T: praecipue ex Pindaro acute explicat. Editio est emendatissima, e romano exemplo ducta, comparata quoque Aldina editione.

Pindari Olymp. hymnus primus et secundus latinitate donati Menrado Molthero interprete simul et paraphraste, apud Henr. Gran. Hagen. 1527. 8.

Vid. Maittair. A. T. II. p. 690.

Pindari — e versione I. Loniceri latina (prosaica) Basil. 1528. 8. Correctior vero est altera editio et auctior enarrationibus decerptis ex graecis scholiis et aliis auctoribus:

Pindari — Olympia, Pythia, Nemea, Isthmia per Ioan. Lonicerum latinitate donata: adhibitis enarrationibus, e graecis scholiis, et doctissimis vtriusque linguae autoribus desumptis: quarum suffragio poëta, a paucis hactenus intellectus, nunc planior et illustrior redditur. Basil. apud Andr. Cratandrum. MDXXXV. mai. 8. — rec. Tiguri, 1543. et 1560. mai. 8.

Prima haec est latina Pindari versio: In expositione de verborum saepius, quam sententiarum vi atque sensu sollicitus fuit. Praemisit haud ignobile Pindari encomium.

Πινδάρε Ὀλύμπια, Πύθια, Νέμεα, Ἴσθμια μετὰ ἐξηγήσεως παλαιᾶς πάνυ ὠφελίμε καὶ σχολίων ὁμοίων. *Pindari Olympia, Pythia, Nemea, Isthmia.* Francofort. graece, opera et impensa Petri Brubachii. 1542. 4.

Ducta est ex edit. Romana; hinc inde a viro quodam docto correcta et deprauata: in margine nonnullae lectiones edit. Aldinae variae sunt adscriptae.

Pindari — Olympia, Pythia, Nemea, Isthmia, per Philippum Melanchthonem latinitate donata, nunc primum in lucem edita. (sine textu graeco) Basil. per Ioan. Oporinum. an. 1558. 8. — rec. Vittebergae, per Io. Cratonem, 1563. 8. cum epistola dedicatoria Caspari Peuceri, Budissini, ad Christophorum a Carlowitz, in qua commentatur veluti in Angeli Politiani sermonem de Pindaro et Dauide, cuius quidem Psalmos Politianus magni fecit; sed in Pindaro, aiebat, res eaedem dulcius narrantur et exemplis splendidius illustrantur.

Splendida est editio, ad Brubachianum exemplum a viro erudito, (ipso probabiliter Morello.) curata, quae graece sine scholiis formulis typographicis descripta est *Parisiis* apud *Guilielmum Morellum*, in Graecis typographum regium. 1558. 4. — Num ibidem eodem anno curante Morello *cum scholiis graecis* edita sint Pindari carmina, vt Fabricius memorat, equidem nescio.

Ex officinis Stephanorum aliquoties prodierunt Pindari carmina. conf. Stephanor. histor. p. 246. et *Freytagii* Adpar. litt. III. p. 566 sqq.

Pindari Olympia — caeterorum octo lyricorum carmina Alcaei, Sapphus, Stesichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, nonnulla etiam aliorum. Omnia graece et latine. Pindari interpretatio noua est, eaque ad verbum. Excud. Henr. Stephanus, Huldrichi Fuggeri typographus, (Parisiis) 1560. octonis minoris formae, seu 16.

Morellianum exemplar operis tradidisse videtur Stephanus, sed comparauerat scholia ex edit. Cratandrianam, quam sequutus est. Quae in altero tomo post Alcmanis fragmenta sequuntur Πινδάρε μέλη, ea nulla alia sunt, quam fragmenta. Vossius ac Scaliger huiusque fide Paullus Colomesius in Recueil de particularitez p. 109. Vltraiect. 1699. in 12. et Theodor. Iansson ab Almeloueen in syllabo plagiariorum p. 39. retulerunt, versionem H. Stephani latinam eodem modo, quo vsus est Anacreon, expressam, *Io. Aurato*, (Iean Dorat,) esse tribuendam: at iniuriam fieri ingenio Stephani, adfirmat *Bernardus de la Monnoie* in Epistola ad P. Baile, inserta huius Dictionaire histor. et critiq. tom. I. p. 204. vid. *Freytag.* l. c. p. 568. — Illam editionem exceperunt Stephanianae:

Editio II. *graeco-latina H. Stephani, recognitione quorumdam interpretationis locorum et accessione lyricorum carminum locupletata.* (Paris.) 1566. eadem forma. Ea, quae tom. II. p. 433 — 468. (male exaratum est 568.) subiecta sunt, in hac, quae nouum nacta est correctorem, qui nonnulla menda sustulit, alia etiam deprauauit, primum accesserunt. Differt igitur a prima, et in reliquis omnibus Stephanianis est repetita.

Edit. III. cum *If. Casauboni* notis (quae in sqq. editionibus non sunt repetitae,) 1586. conf. Thesaur. bibliothecal. vol. III. Norib. 1739. 4. nr. 30. p. 233 sqq. — Ex illa tertia omissa ad calcem Epistola Sapphus Ouidiana, ad verbum expressa est edit. *Lugduni apud Io. Pillehotte sub signo nominis Iesu*, 1598. eadem forma et sub fin. *Lugduni ex typographio Io. Hanard, alias Iamet.* an. 1589. (adnotante Heyne.) — *Edit.* IV. — excudebat Paull. Stephanus, 1600. — repetita, (edit. V.) *oliua Paulli Stephani.* 1612. 1626. — et edit. VI. Ebroduni, ex societatis Heluet. Cald. 1624. 12. omissa epistola Sapphus Ouidiana.

Ex Stephan. prima ad verbum reddita est editio illorum lyricorum *gr. lat. Antwerpiae* ex officina Christoph. Plantini. 1567. 8. min. (al. 12.) conf. *Freytagii* Adparat. litter. III. p. 568.

Pindari Opera omnia latino carmine reddita per Nic. Sudorium (le Sueur) *et eiusdem commentarius in Nemea.* Paris. apud Fed. Morellum. 1575. 8. (in Catal. Bolongaro - Creuennae, tom. III. p. 95. nr. 3529.) 1582. min. 8. w)

Venetam hoc anno laudatam et aliam *Venetam*, Pindar. cum vers. latina et commentariis Sudorii, 1598. 8. exstare, dubitat cel. Heyne. Num annus recte sit indicatus idemque valeat de edit. Paris. 1592. 12. apud Fabric. equidem nescio.

Olympia

w) Sudorius Pindarum varii generis carminibus latinis reddidit Horatianis et Henrico III. Galliae ac Poloniae regi inscripsit. Consulas de illo elogia Scaeuolae Sammarthani lib. IV. pag. 230 sq. Alius fuit *Ioannes Sudorius*, Theologus Paris. circa an. Chr. 1520. de quo Ioannes Launoius part. II. hist. scholae Nauarreae, pag. 642. — Sudorii versionem laudat *Morhof.* Polyhistor. libr. VII. cap. *. §. 10. *N. Sudorii* commentarium in *Nemeam* (sic) seorsim prodiisse Venetiis, 1582. 12. narrat auctor Thesauri bibliothecalis etc. vol. III. pag. 236.

Olympia graece apud Stephan. Preuostean. Parif. 1586. 8. Maittaire A. T. part. II. Ind. p. 146. Titulus, ait, praefert etiam Pythia, Nemea et Isthmia: editio tamen, quam consului, Olympia tantum complectitur.

Pindari — graece, Lugduni Batau. ex Officina Plantiniana, apud Franc. Raphelengium. 1590. 8. Ex Stephaniana prima est expressa.

Quarta Pythiorum Ode cum Neandri notis ingenio pubis scholasticae adcommodatis et sat copiosis, atque expositione formarum doricarum ac poeticarum grammatica margini adposita, addita est Theocriti editioni, inscriptae:

Theocriti Eidyllia — Pindari Lyricorum principis Argonautica. Cum expositione grammatica de ore Mich. Neandri excepta. Impensis Iac. Apelii. 1596. 8. graece et latine.

Pind. — gr. et lat. Latinam interpretationem M. Aemilius, P. Fr. Porti C. F. linguae graecae Professor (Heidelbergensis,) *Nouissime recognouit, accurate repurgauit et passim illustrauit.* Apud Hieron. Commelinum. 1598. 8.

Est mera repetitio primae Stephanianae. Altera parte Lyricorum fragmenta subiiciuntur cum Henr. Stephani diss. in Anacreontem, atque a p. 171 — 191. *M. Aemilii Porti breues,* (eaeque admodum ieiunae) *in Euripidem,* (voluit Pindarum scribere) *et aliquot Lyricorum poetarum fragmenta* etc.

Pind. — cum scholiis graecis et interpretatione latina ad verbum. Geneuae, oliua Paulli Stephani. 1599. 4.

Brubachianam habuit ante oculos eamque ad Stephanianam recensionem alteram, vnde etiam repetiit versionem, correxit. Haec editio bona est intelligenda, quoties Schmidius et Oxonienses ad Stephanum prouocant. In praefatione ait Stephanus, Isaacum Casaubonum sibi spem fecisse suarum in Pindarum obseruationum. Huic editioni etiam subiectus index scriptorum in scholiis memoratorum, sed perquam mancus. — Edit. Lugdun. 1598. 12. nominat Harwood.

Ex Pindaro Ecloga, (n. Olymp. IV. V. Pyth. VII. VIII. Nem. II. Isthm. III. V.) *graece,* e typogr. Steph. Preuostaei. Parif. 1600. 4.

Conf. *Maittaire* A. T. tom. III. part. I. p. 837.

Pind. gr. et lat. in Corpore poet. gr. Iac. Lectii. tom. II. Geneuae 1614. fol.

Πινδάρου περίοδος *h. e. Pindari lyricorum principis, plus quam sexcentis in locis emaculati, vt iam legi atque intelligi possit,* Ὀλυμπιονῖκαι, Πυθιονῖκαι, Νεμεονῖκαι, Ἰσθμιονῖκαι, *illustrati versione noua fideli, rationis metricae indicatione certa, dispositione textus genuina, commentario sufficiente. Cum fragmentis aliquot diligenter collectis, indice locuplete, victorum, autorum, rerum et verborum, discursu duplici, vno de Dithyrambis, altero de insula atlantica vltra columnas Herculis, quae America hodie dicitur. Opera Erasmi Schmidii, Delitiani, graec. et mathem. Prof. publ.* (Wittebergae,) Sumptibus Zachar. Schureri. a. 1616. 4.

Schmidius diu multumque versatus in curanda ornandaque hac editione, quippe qui iam a. 1611. vulgasset *Pindari plus quam sexcentis in locis emendati specimen,* exemplar Cratandrinum suis curis expolitum non minus, quam suis emendationibus interpolatum repetiit, contextum Olympiorum et Pythiorum e tribus MSS. Palatinis et paruam quoque Pythiorum particulam

ticulam e fragmento bibliothecae Augustanae a Dau. Hoeschelio collato, non admodum frequenter melius constituit: ex editt. antiquis aliisque subsidiis plura adtulit. In primis recensionem sui poetae fere totam ad rationes metricas, quamuis lubricas, saepe parum tutas, interdum manifeste commentitias, quas sibi ex antiquo metrico, et aliquoties metro ad arbitrium constituto finxerat, acute quidem ac docte et infinitis locis feliciter, saepe tamen perperam et contorte exegit atque formauit: ideoque diu post a Pawio iusto acerbius atque inhumane exagitatus est. Quod vero singulorum dispositionem siue analysin logicam praemisit, eo omnem vim lyrici poetae diuiniorem infregit, nec sensum poeticae virtutis, sublimitatis atque audaciae Pindaricae adhibuit nec excitauit acuitque. Hinc in commentario, docto quidem, in quo multa ex scholiastis hausit, ea, quae ad poetam lyricum, in primis Pindarum, rite intelligendum atque sentiendum et ad vim formamque lyrici carminis penitius cognoscendam, inprimis faciant, omnino desiderabis. Sed de virtutibus atque, non dicam vitiis, sed infirmitatibus huius editionis, quae rarescere incipit, haud contemnendae, atque saeculi illius, quo scripsit Schmidius, ratione atque consuetudine sobrie acuteque iudicauit cl. Heyne in vtraque praefatione. Adde *Goetzii* Memor. bibl. Dresdens. vol. II. p. 467. Acta erudit. Lips. 1698. pag. 118.

In interpretatione sententiarum et lyricae orationis Schmidio, cuius tamen exemplar in contextu reddidit, multum praestat *Io. Benedictus*, (Benoit,) M. D. et in Salmuriensi acad. R. linguae gr. Prof. a quo editus est *Pindarus: Πινδάρε περίοδος* — cum versione latina recognita, paraphrasi, et commentariis, Salmurii. 1620. 4.

Pindari Ol. P. N. I. sumtibus C. Morelli. typographi regii. Paris. 1623. 8.

Pind. Olympia, latino carmine reddita per Nic. Sudorium, sumtibus eiusdem Morelli. Paris. 1623. 8.

vid. *Maittarii* A. T. III. part. II. p. 882.

Ex Pindari odis excerptae genealogiae principum veteris Graeciae, gnomis illustres. etc. studio Dauidis Chytraei. Rostoch. 1695. 8. (hic annus indicatur a Fabricio et ab Heynio: at vel repetita editio esse videtur, vel error anni: saltem in *Ioecheri* Lex. eruditorum voc. *Chytraeus* ille liber inter eos, quos exeunte saeculo decimo sexto scripserat Chytraeus, memoratur.)

Πινδάρε — *Pindari Olympia, Nemea, Pythia, Isthmia, vna cum latina omnium versione carmine lyrico per Nicolaum Sudorium.* Oxoniae e theatro Sheldoniano 1697. fol.

Curantibus *Ric. West* et *Rob. Welsted,* cum versione *Erasmi Schmidii* et *Io. Benedicti* argumentis ac paraphrasi, variis lectionibus et notationibus criticis ex codd. quinque Bodleianis, parum fructuosis ad contextum emendandum ac restituendum, et prioribus editionibus, vel potius e Schmidio sublectis. Basis est Schmidiana recensio, quam tamen modo deseruerunt, vbi Professor Wittebergensis acute recteque veram restituerat lectionem, modo retinuerunt, vbi deserenda esset, vt praeclare monuit Heyne qui in vtraque praefatione de peruersa ratione edit. Oxon. grauiter conquestus est, atque *R. Dawes.* in Miscell. crit. sect. II. p. 37 — 68. dedit *Oxoniensium Pindari Editorum desideratae ἀκριβείας specimen:* coll. Burgessii adpendice, p. 353 sqq. — Insuper in illa editione praemittitur vita Pindari recens confecta, Phlegontis Tralliani de Olympiis fragmentum. Addita est collectio fragmentorum, quae excipiunt indices

dices et omnium fere Pindari vocum atque loquutionum, et auctorum in scholiis laudatorum longe plenior, quam Stephanus dederat, tum *Nicolai Sudorii* poetica metaphrasis. Adhaeret denique *Series chronologica Olympiadum, Pythiadum, Isthmiadum, Nemeadum, quibus veteres Graeci tempora sua metiebantur, cum nominibus, quotquot inueniri potuerunt, Olympionicarum et aliorum victorum in ludis, quibus hosce singulos insigniuerunt; ad aeras vrbis conditae, et Nabonassari, annis regum ex Ptolemaei Canone adiectis, atque etiam ad aeram christianam vulgarem accommodata, per Gulielmum Lloyd, A. M. Episcopi Wigorniensis filium. Oxon.* 1700.*)

Ex hac editione repetitus est contextus poetae, cum latina versione Glasguae, Foulis. 1744. tom. II. ibid. gr. 1754. 24. IIII. vol. et minus correcte gr. ac lat. 1770. II. vol. 8. — tum gr. et lat. Londini, apud Bowyer. 1755. 8.

Pindari carmina cum lectionis varietate curauit Christian. Gottlob Heyne, graece, Gottingae apud Io. Christian. Dieterich. 1773. min. 4. vol. I. — vol. II. continet Interpretationem latinam emendatiorem, (cura et diligentia Io. Beniam. Koppii, in praesenti praesulis coetus sacri Hannouerani.) Gotting. 1774.

Basis quidem est recensio Oxoniensis: at non solum ope melioris interpunctionis ac distinctionis sententiarum sensum multis locis reddidit cl. Heyne, sed etiam comparatis veteribus libris, praecipue Aldina et Romana editione, varietatem lectionis melius ordinauit ac dispofuit. In Nemeis, Pythiis ac Isthmiis Aldinae et Romanae editt. multo diligentiorem addixit operam; de veritate lectionum memorabilium, item de emendationibus Schmidianis et Pawianis, interdum de sensu verborum ac sententiarum iudicauit. In praefatione ad priorem tomum de consilio et ratione suae editionis et de Scholiastis potissimum disseruit, atque lectionis Pindaricae fontes et riuulos aperuit. Alteri tomo subiecit historiam editionum codicumque MSSt. criticam, quam ego inprimis sequutus sum.

Carminum Pindaricorum fragmenta. Curauit I. Gottlob Schneider, (in praesenti Prof. Francof. ad Viadrum,) Argentorati, apud Io. Frider. Stein. 1776. 4.

Fragmenta, quotquot reperire potuit, siue in classes quasdam, carminis genere memorato, redegit, siue, ignoto poematis nomine, a p. 54. vsque ad finem sub titulo, ἀποσπασμάτια ἄδηλα collecta dedit docteque illustrauit. In Noua philolog. bibliotheca, vol. III. Lipsiae 1777. p. 73 sqq. est liber in epitomen redactus; Fragmentorum tamen magnam partem latuisse eum, adfirmat censor libri in Bibliotheca critica, tom. III. Amstelod. 1778. p. 93. In scholiis Homer. Marcianis ad Iliad. λ'. v. 227. memoratur fragmentum quod aliquantum differt ab iis quae Schneider p. 26. ex Stobaeo atque Eustathio adposuit. In Prooemio promisit vir doctus latinam versionem Periculi sui de vita et scriptis Pindari, atque commentarios in Pindarum. Atqui si quis veterum poetarum, certe Pindarus, dignus est, qui nouis curis cum criticis, tum inprimis exegeticis, in quibus et sensus verborum ac sententiarum ex historia, mythologia, antiquitate praeceptisque grammaticis, quamquam breuibus, at tamen dilucide atque curatius declaretur, et poetae ingenium, virtutes aeque ac peccata, carminisque natura et constitutio nec non argumenti numerorumque et modorum ratio demonstrentur atque explicentur, perpolitus,

x) Conf. Acta Eruditor. Lips. 1698. pag. 118. pag. 461 sqq. *Freytag* Adpar. litter. tom. III. Nachricht von einer Hallisch. Bibliothek tom. III. pag. 570.

politus, aut commentariis ad ſentiendam lyricam vim ac maieſtatem carminis Pindarici, et meliorem facilioremque locorum, qui multi ſunt, difficilium intelligentiam luculentioribus inſtructus prodeat. Scholia quoque, quae multis adhuc ſcatent vitiis, nouam hominis critici omnique antiquitate imbuti exigunt operam atque diligentiam. — Duo alia fragmenta habet *Herodianus* in Opuſculo περὶ σχημάτων a cl. *Villoiſonio* edito in Anecdot. graec. tom. II. p. 95. adde p. 19. et 20. (vbi de *Choricio*, Pindari imitatore agit Villoiſon.) in notis, nec non p. 75. de excerptis ex Pindaro apud Macarium in Ῥοδωνιᾷ, ex codice MSto Veneto D. Marci.

Pindari Carmina ſelecta. Olymp. I. II. IV. V. IX. XI. XII. XIV. Pyth. I. VI. VII. IX. XI. Nem. I. XI. Iſthm. III. VII. cum ſcholiis ſelectis ſuisque notis, (eruditis et ad poëtam intelligendum perquam vtilibus,) *in vſum academiarum et ſcholarum edidit Fridericus Gedike, ſupremi Senatus eccleſiaſtici conſiliarius, et Gymnaſii Fridericiani Berolin. Director.* Berolini typis et ſumtibus I. F. Vngeri. 1786. 8.

Pindari carmen IIII. Olympicum, perpetua adnotatione illuſtrauit Henr. Lud. Pfaff, Herslebia - Gothanus. Ienae 1787. 8. — In *Patuſae* Encyclopaed. philol. vol. IIII. pag. 413 ſqq. eſt Olympion. carm. I. Idem dedi et explicui in Anthol. graeca poet. etc.

Fabricii adnotationem hic ſubiungam: „Antonius Clementius in vita Salmaſii p. 19. *Pindarum anno aetatis decimo exacte admodum interpretatum eſſe, manifeſta fides eſt.* Quae verba ſic intelligo, quod illa aetate iam tantos in Graecis fecerit progreſſus, vt Pindarum interpretari potuerit; non, quod totius poetae verſionem compoſuerit, vt exiſtimauit *Bailletus* p. 257. libro de pueris eruditis. Certe Pindari verſio Salmaſio auctore numquam vidit lucem; neque *Benedicti Lampridii*, Cremonenſis, (de quo Laſcaris diſcipulo vide *Iouium* p. 182. Elog.) quantum ſciam, a quo Pindarum feliciſſimis latinis verſibus redditum ſcribit *Gaddius* tom. I. de ſcriptoribus non eccleſiaſticis p. 269. Sed Pindarum feliciter latinis verſibus imitatus dicitur Benedictus Lamprid. et laudatur a *Franciſco Ariſio* in Cremona litterata tom. II. p. 95 ſq. et a *Io. Matthaeo Toſcano* in Peplo Italiae cap. 91. p. 56."

De verſionibus latinis et quibusdam recentiorum idiomatum interpretationibus diſſerit Heyne tom. II. p. 117 ſq. [conf. Blankenburg. ad Sulzer. Theor. Art. tom. III. p. 576. ſq.] Ode tertia in Hieronem, a *Iac. Laureo* heroico carmine donata, exſtat cum Aeliano, edit. Ioliti. 1550.

Italicas recenſent *Philippus Argelati* in Bibliotheca degli Volgarizzatori tom. III. p. 203 ſq. et *Paitoni* in Bibliotheca degli Autori antichi Greci e Latini volgarizzati, tom. III. p. 106 ſqq.

Ode di Pindaro — tradotte da *Aleſſandro Adimari*, e dichiarate dal medeſimo. Con oſſervazioni e confronti di alcuni luoghi immitati, ò tocchi da Orazio Flacco. etc. In Piſa, nella Stamperia di Franceſco Tanagli, 1631. in fine: 1632. fol. Liber dicatus Franciſco Barberino, Vrbani VIII. Pontificis max. nepoti. — Adimari imagini in Elogiis Academiae incognitorum p. 14. hoc diſtichon adſcriptum legitur: *Plurima ſcripſiſti, vir docte, volumina, verum Cunctorum pondus Pindarus vnus habet.*

La Parafraſi di alcune Ode di Pindarǒ, di *Camillo Lenzoni.* In Firenze, per Zanobio Pignoni. 1631. 4. conf. *Io. Cinelli* Biblioth. volante, V. p. 16.

Oda prima Iſthmia di Pindaro — e la ode di Pindaro III. nella Nemea. etc. vid. Capponi Anacr. tom. I. p. 52.

Ὀλυμπιονῖκαι,

Ὀλυμπιονῖκαι. *I Vincitori Olimpici di Pindaro, tradotti in Italiane Canzoni ed illustrati con postille da Giambatista Gautier.* In Roma 1762. et Πυθιονῖκαι, 1765 mai. 8. graecis ex aduerso adpositis. Ab Italis laudatur libellus, at, iudice Heynio, „graecae lectionis interdum ne vestigia quidem in Italo interprete videas, qui omnino ex latina versione et ex Adimaro sapere videtur." — De *Iosephi Mazari*, Prof. quondam gr. ling. Mantuan. versione: Ode scelte di Pindaro, Sassari. 1776. vid. Gedicke. Pindaricae laudis aemulum apud Hetruscos. *Gabrielem Chiabreram* laudat *Erythraeus* Pinacoth. I. 36. p. 63. Biblioth. Italiq. tom. I. p. 275 sq. — *Antonius Tantillus* celebris fuit a Pindarica poesi et odas octo varii argumenti fudit atque nominare coepit *Della Cetra Pindarica* etc. vid. Mongitor. Biblioth. Sicul. tom. I. p. 52.

Hispanice vertit primam oden *P. Luis de Leon*, in eius operibus p. 170. edit. Maiansii, et laudatur a Diezio in nota ad *Velazquez* Historiam poeseos hispanicae, in sermonem teutonicum conuersam p. 458.

De *Gallicis*, etiam singularum odarum, interpretationibus atque earum, quae in Commentariis acad. I. et B. L. occurrunt, vide Abb. *Goujetum* in Bibl. Françoise, tom. IV. p. 249. Atque omnino mirum videbitur, studium plurium Gallorum, quam aliorum alius nationis, certatim quasi addictum fuisse Pindaro vertendo, quum constet, quam valde abhorreat natura atque ingenium linguae francicae ab ingenio, vi, audacia atque compositione vinculisque orationis Pindaricae, et a verborum ordine, quem lyricus saepe audaciusque turbasse videtur, quum vel lingua latina non vbiuis adsequi possit illas graeci lyrici virtutes atque proprietates. Huc igitur pertinent *Fraguieri* recitat. de charactere Pindari (de animo poetae vehementer commoto et diuiniore, indeque enatis digressionibus,) in Commentar. societ. Paris. mem. vol. II. p. 33 sqq. et in comm. iisdem a Gottschedia germanice versis, tom. II. p. 44 sqq. — tom. IV. Abb. *Massieu* francice vertit atque illustrauit Odam XII. Olymp. (p. 486 sqq.) Od. XIV. Olymp. (p. 502 sqq.) idem tom. VI. Od. I. et II. Ol. atque Od. I. et II. Isthm. (p. 283 sqq.) — vol. X. p. 347 sqq. *Sallier* IIII. atque V. Od. Olymp. — vol. XXXII. p. 464 sqq. Olymp. VII. et p. 474 sqq. et vol. XXXVII. p. 87 sqq. *Chabanon* vertit francice atque explicuit Odas Pyth. VI — VIII. Idem *Chabanon* Pythic. Odas coniunctim edidit: *Les Odes Pythiques de Pindare. Traduites avec des Remarques, par M. Chabanon.* à Paris. 1772. 8. Seuera doctaque censura huius libelli est in Philologica Bibliotheca, vol. II. part. I. Gottingae 1773. 8. *Sozzy* versio Olymp. Od. Paris. 1754. 12. est fida quidem, at tenuis, iudice Gedicke: adde Heyne Praef. II. p. 118. In Histor. illius societat. Paris. (Histoire de l' Academie Royale des I. et B. L.) sunt tom. V. p. 95. (in versione Gottschediae germanica tom. III. p. 136 sqq.) breues leuesque animaduersiones Abb. *Massieu* de verbis sententiisque Pindari, et p. 111 sqq. (in vers. Gottschediana, tom. III. p. 190 sqq.) Abb. *Fraguier* comm. de loco quodam Pindari a Platone in lib. IV. Legg. p. 714. D. in primis in Gorgia p. 484. B. citato. — Od. XII. Olymp. versa est a *Batteux* in: Cours des B. L. tom. II. — Liberius conuersae sunt in linguam francicam atque illustratae quaedam odae in libro: *Essai sur Pindare. Contenant une traduction de quelques Odes — avec une Analyse raisonnée et des Notes historiques, poetiques et grammaticales. Le tout precédé d' un Discours sur Pindare et sur la vraye maniére de le traduire. Par Mr. Vauvilliers, Lecteur et Prof. R. pour la langue Greeque.* Paris. 1772. 8. Sunt tamen viri docti, qui multa culpent, et conquerantur, odas Pindari ab isto mutilatas esse et transformatas. conf. *Gedicke* iudicium de gallicis versionibus in eius praef. ad versionem Pindari german. — Antiquiores gallicae versiones sunt *F. Marini*, (*Marin*, Champenois) cum

notis Parif. 1607. 1617. [y] 1677. 8. atque *P. de la Gaufie* profa partim, partim verfu fcriptae, additis iconibus, *ibid.* 1626. 8. (vid. Biblioth. Hohendorf. III. p. 128) — Specimen nouae editionis vel potius Paraphrafeos gallicae Pindari editum eft in memoriis Dombenfibus fiue Treuoltianis, (de Trevoux) a. 1702. part. I. p. 75 fqq.

Ex Anglicis huc pertinent: *The fecond Olympique and firft Nemaean Ode paraphrafed by Abr. Cowley.* London. 1656. — aliam quarumdam Pindar. odarum verfionem eiusdem *Culeii* cum carminibus ad exemplum Pindari lingua anglica compofitis, Londini 1681. 8. adtulit Fabricius. — *Part of Pindar's firft Pythian Ode paraphrafed by W. Harte,* London. 1727. 8. — The merchant, a naval lyrik on Trade Navigation, and Peace: defign'd to give *a new but juft idea of the Pindaric ode,* and to fhew the Scripture ftyle of the prophets bigtely proper for it, by the Author of the vniuerfal paffion. London. 1730. — VI. priores Od. Olymp. anglice vertit *H. I. Pye* in: Poems on various fubiects, vol. II. 8. vid. Critical Review, menfe Mart. 1787. n. 7. — *Od. of Pindar* (Ol. I. II. III. V. VII. XI. XII. XIV. Pyth. I. Nem. I. XI. Ifth. II.) with feveral other Pieces in Profe and Verfe transladed from the Greek to which is prefixed a Differtation on the Olympik etc. by *Gilbert Weft.* Efq. L. L. D. Lond. 1749. 4. Laudatur haec verfio. — Sex odae Olymp. quas omiferat Weft, anglice et metrice verfae cum notis apud White prodierunt Londini 1775. Reliqua Pindarica carmina vertit et notis illuftrapit *Burnaby Green* Lond. 1779. 4.

Nonnulli quoque *Germani* varia fortuna verterunt odas *Pindaricas*: quasdam profa oratione *Steinbrüchel* adiecit tragoediis quibusdam Sophocleis. Tres (Ol. I. IV. XI.) typis repetitae funt in: Litteratur-Briefen, vol. II. ep. 31. et laudatae. Primam Olympic. Od. metrice vertit *Schoenborn,* (non, *Sturz,* vti Schummel in: Veberfetzer Bibliothek, p. 24. fcripferat, v. Hamburg. nou. acta diurna, a. 1774. fcid. 110.) in Briefen über die Merkwürdigkeiten der Litteratur. Schleswic. 1769. 8. — Olymp. III. *Anton,* et VI. Olymp. *Hohl,* h. c. Olymp. XIV. alius, in Lyrifchen, Elegifchen und epifchen Poefien. — *Damms Verfuch einer profaifchen Uebetfetzung der griechifchen Lieder des Pindars,* (cum notis,) IV. fect. Berolini 1770. 1771. 8. Ad intelligentiam carminum eft quidem vtilis illa verfio, at ieiuna, tenuis et omnem vim atque fublimitatem lyrici poetae mifere fregit atque perdidit. — Multo melior eft *Gedickii* V. C. verfio, quae, quantum fieri potuit, vim, maieftatem ac grauitatem poetae exprimit. Is vero primum operam fuam indicauit, addito fpecimine, in: *Teutfchen Mufeum,* m. April. 1777. — Paullo poft lucem adfpexerunt: *Pindars Olympifche Siegshymnen, verdeutfcht von Friedrich Gedicke,* Berolini et Lipf. 1777. 8. cum animaduerfionibus eruditis, (in praefatione de verfionibus Pindari fubtile fertur iudicium.) — et *Pindars pythifche Sieges-hymnen, mit erklärenden und kritifchen Anmerkungen,* ibid. 1779. 8. *I. H. Voff* fpecimen verfionis germ. Pyth. I. cum notis dedit in: *Deutfchen Mufeum,* a. 1777. vol. I. coll. epiftola *Heynii* ad eumdem ibid. 1779. — *Gurlitt* verfio Od. VIII. Nem. eft ibid. m. Mart. 1786. tum Od. V. Ifthmicae, in: Wielandi deutfchen Mercur, m. Iul. 1785. n. 2. Od. V. Nem. ib. m. Aug. e. anni. Eiusdem verfio I. odae Ifthm. cum notis, in: Humaniftifchen Magazin, Helmftädt, 1788. p. 39. et IV. Od. Ifthm. ibid. p. 165 fqq. item Od. VIII. Ifth. ibid. p. 199 fqq. — Eiusd. verf.

y) In Bibl. Bodleiana p. 324. et in: Discours fur Pindare, praemiff. vers. gallicae Olymp. cum hiftor. animaduerff. Parif. 1754. p. 8. vbi haec et fequens vers. de la Gaufie vocantur *déteftables pour le tems même ou elles ont paru.*

vers. Od. III. Isthm. ibid. a. 1787. p. 280 sqq. Od. VII. Isthm. ibid. p. 345 seqq. — Praeterea variorum etiam carminum Pindaricorum versiones occurrunt in: *Car. Phil. Conzens* Beyträgen für Philosophie, Geschmack und Litteratur. Part. I. n. 10. (Reutling. 1786. 8.) et *G. W. C. Starckii*, Rectoris scholae Bernburg. Progr. Einige Gedanken über die Uebersetzung griechischer und römischer Dichter, nebst einzelnen Gedichten des Ovid, Mimnermus, Theognis, *Pindar*, Bacchylides und Simonides, übersetzt. Hal. 1790. 8. *Harl.*]

VI. VARIA SCRIPTA PINDARVM ILLVSTRANTIA.

1] *Francisci Porti* commentarii in Pindari Olympia, Pythia, Nemea, Isthmia. Geneu. apud Io. Syluium 1583. 4. In Bibliotheca Petri Francii fuere haec commentaria, manu Aemilii Porti variis locis aucta et ad editionem parata.

2] *Benedicti Aretii* Bernensis commentarii in Pindarum. Geneu. 1587. 4. [P] [De raritate huius libri vid. Freytagii Anal. litter. p. 46.]

3] *Mich. Neandri* Aristologia Pindarica graeco-latina, siue sententiae et loca selecta [v. g. Pythionic. 4. de Argonautarum expeditione] cum notis et vberioribus excerptis ex aliis graecis auctoribus ad sensum locorum Pindaricorum historicum facientibus, Basil. 1556. 8. Argumenta etiam singularum odarum Pindari Neander adiunxit, et aliorum Lyricorum sententias.

4] Comparaison de Pindare et d' Horace, par Mr. *Franc. Blondel*, Maitre des Mathematiques de Monseigneur le Dauphin, Paris. 1673. et Amst. 1686. 12. [et dans les Oeuvres du René *Rapin*, edit. Hag. 1725. 12. tom. I. p. 433.] et latine, Iano Berkelio interprete, vna cum Iacobi Palmerii Apologia pro Lucano. Lugd. Bat. 1704. 8. Rem paucis complexus personatus scriptor Vignolius Maruillius in Miscellaneis suis tom. II. p. 127. *Pindare a plus d' elevation qu' Horace: Horace a plus de delicatesse, d' agrement et d' egalité, que Pindare. L' un donnoit plus à l' entousiasme, et l' autre au bon sens.* Confer *Boilaeum* ad Longinum [reflex. VIII.] vbi Pindarum aduersus Perraulti obelos tuetur. [et quae scripsi in Introd. in Hist. L. Gr. p. 102 sq.]

Aemilii Porti Lexicon Pindaricum, Hanou. 1606. 8. *Erasmi* quidem *Schmidii* Πινδαροταμεῖον, siue *Concordantiae Pindaricae*, quarum specimen dat in sua praefatione ad Lectorem, diuersa a prolegomenis, lucem nunquam viderunt: nec lucem versio Pontii Virunii memorata in: Giornale d' Italia tom. 24. p. 277.

Dan. Heinsii Oratio XXVII. Pindari Pythiis praemissa, et Poetae maiestatem atque sapientiam praedicans.

Francisci Montani lucubrationes in Pindarum ab auctore ad Iac. Gronou. missae commemorantur in tom. III. Ephemer. litter. Italiae, p. 130.

[*Io. Cornelii de Pauw* notae in Pindari Ol. Pyth. Nem. Isthmia. Traiecti ad Rhen. 1747. 8. Vir quidem graece doctissimus metricaeque callens rationis; at importunus et agrestis Schmidii cum primis cauillator, nec raro captiosorum commentorum, nouarumque earumque minus certarum opinionum venator. conf. *Reiske* Lebensbeschreibung p. 241.

Gotthilf. Frideman. Loeberi Exercit. critica in Pindari Olympionicarum Oden XI. Ienae. 1743. 4.

Introduction à la lecture des Odes de Pindare par M. I. L. Bridel, à Lausanne. 8. conf. Iournal encycloped. m. Febr. 1788. p. 48 sqq.

Guil. Barford diss. in Pindari primum Pythium habita Cantabrigiae in scholis publicis. Cantabr. 1751. 4. conf. Noua acta Eruditor. 1754. Iun. part. I. p. 301 sqq. vbi illa disp. parum commendatur.

In *A. F. Ruckersfelderi* Sylloge commentationum et obseruationum philologico-exegeticarum et criticarum, fasciculo priore, primum locum occupat commentatio quaedam cantica sacra ex genio Pindaricorum illustrans, Dauentriae 1762. 8. conf. *Klotzii* Acta litterar. vol. I. part. II. p. 117 sqq.

Nouum Lexicon graecum Etymologicum et reale, cui pro basi substratae sunt concordantiae et Elucidationes Homericae et *Pindaricae.* — collegit et digessit *Christian. Tobias Damm,* Rector Gymnasii Coloniensis Berol. Berolini. 1765. mai. 4.

M. *Io. Christoph. Frid. Gottschel* disp. me praeside habita: Mythologiae Pindaricae Specimen I. Erlangae. 1790. 4.

Martin Gottfried Hermann Handbuch der Mythologie, enthaltend die Mythen aus den lyrischen Dichtern der Griechen, — vol. II. Berolini. 1790. passim.

D. Io. Aloysii Mingarelli, Abbatis S. Mariae ad Rhen. et gr. litterar. in Archigymnasio Bonon. lectoris *Coniecturae de Pindari odis,* Bononiae 1772. 4. non satisfaciunt eruditorum exspectationi. In epitomen redactae sunt illae coniecturae in Bibliotheca philologica, vol. II. part. VIII. Gottingae 1774. p. 645 — 673.

Lepida est opinio *Giamb. Passeri* in: Nuoua Raccolta d' Opuscoli scientifici e filologici, vol. 27. Pindarum ex poëtis iudaicis artem saltuum, nobilium sententiarum et stili hausisse.

Richardi Dawes Emendationes in Pindarum, in illius Miscellaneis criticis. sect. II. p. 37 — 70. et *Thomae Burgess* additamenta p. 353 — 366. Oxon. 1781. 8.

M. Guil. Gottl. Hermann comm. de conuersione Pindarica. Goerliz. s. a. 4.

F. Iacobs Emendationes in quaedam Pindari fragmenta. In: Biblioth. der alten Litteratur und Kunst. part. II. Gottingae 1782. 8. p. 40 sqq.

Aug. Matthiae Emendationes variorum eius locorum vid. in Eius Obseruatt. critic. in Tragicos, Homerum, Apollonium, Pindarum, etc. Gotting. 1789. 8.

Clodius de pindarica poesi in: Versuche aus der Literatur und Moral, part. I. Lipsiae, 1767. p. 49 sqq. *Harl.*]

VII. PINDARI SCRIPTA DEPERDITA APVD VETERES MEMORATA.

[Quaedam tamen sub diuersis nominibus citata ad vnam eamdemque classem pertinuisse videntur.]

*Ἀσιγμος ᾠδή. Eustathius ad Iliad. ω. sub init. λέγεται γοῦν καὶ Πινδάρῳ ποιηθῆναι ἀσιγμοποιηθεῖσα ᾠδὴ καὶ τῷ Ἑρμιονεῖ δὲ Λάσῳ ἄσιγμος ὕμνος εἰς Δήμητραν. Confer Athenaeum lib. X. p. 455.

Βακχικά. Suidas in Πίνδαρος.

Δαφνοφορικά.

Δαφνοφορικά. Suid.

Διθύραμβοι. Suid. Scholiastes Pindari, [Aristidis II. p. 295. fragment. in Aristid. or. Platon. II. p. 52.] et Anonymus Graecus in Rhetorica Aristotelis lib. III. p. 55. b. Strabo lib. IX. p. 404. Dionysius Halic. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, (confer locum insignem Pindari, quem Dionysius ibi citat, restitutum et versione donatum a Iosua Barnesio tom. II. p. 350. editionis Dionysii praeclarae Hudsonianae,) et Harpocratio. Plures libros fuisse, constat ex Etymologico in θώραξ, vbi laudatur Pindarus ἐν διθυράμβων πρώτῳ. [id inde non sequitur: sed idem est ac in primo dithyrambo; alioquin citatur saepius ἐν διθυράμβοις. conf. *Schneideri* Fragm. Pind. p. 35. 46 sqq.]

Δράματα τραγικὰ ιζ. Suid.

[Ἐγκώμια. *Schneider* Fragm. Pind. p. 44. v. etiam σκόλια. De encomiis *Menander* scripsit comment. ab *Heeren* denuo editum.]

Ἐνθρονισμοί. Suid.

Ἐπιγράμματα ἐπικά. Suid. *Epigrammata in Panem* memorat *Eustathius* in Iliad. χ'. p. 771. *In Hesiodum* Suid. in τὸ Ἡσιόδειον γῆρας et appendix Vaticana IV. 3. ex Aristotelis Rep. Orchomeniorum. [?]

[Ἐπινίκια carmina. v. schol. ad Pyth. II. 1. p. 181. ad Nem. 11. p. 421. *Schneideri* Fragm. Pindar. p. 2 sqq. qui p. 3. docet, Pindarum praeter Od. VII. Olymp. aliud carmen ἐπινίκιον scripsisse in Diagoram. *Frider. Snedorf* de Hymnis Veterum Graecorum, p. 8.]

Pindarum ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους laudat *Zenobius* VI. 49. prouerb. [sed apud Zenodotum legendum esse Πείσανδρος docuit *Ruhnken.* in Epist. ad Heynium, inserta Virg. tom. IV. p. 237. edit. I. adde Schneider l. c. p. 63.] Idem V. 20. citat Pindarum in Εὐμεονικοῖς, sed legendum Νεμεονίκαις, respicitur enim Odae 3. Nem. v. 56 sq.

Θρῆνοι. Suid. et Scholiastes Pindari ad Pyth. VII. 17. etc. *Plutarchus* in Romulo et consolat. ad Apollon. p. 120. *Georgius Galesiotha* apud Allatium p. 210. de Simeonum scriptis. [vid. *Schneideri* Fragm. p. 20 sqq.]

Κεχωρισμένα τῶν Παρθένων. Schol. Pindari 3. Pythionic. p. 204. Πάρεδρος γὰρ ὁ Πὰν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων φησί. [Sed legendum est παρθενίων. Schol. ad Theocr. II. 2. 10. Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς Κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων, (sic exstat in cod. Vatic. V.) ὅτι τῶν ἐρασῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Clare *Plutarchus* de Musica p. 1136. f. p. 667. vol. X. ed. Reiskii scribit, multa παρθένεια dorice ab Alcmane, *Pindaro*, Simonide et Bacchylide esse facta, vbi προσῴδια tamquam diuersa a superioribus memorantur. In his Pindari *Parthenii*s laudabant alicubi virgines Panem; partem illius seruauit *Athenaeus* XV. p. 694. et nullo auctoris nomine adnotato posuit in *Scoliorum* nomine. vid. *Schneider*. l. c. p. 17. sqq. et in: Versuch über Pindar etc. p. 19 sqq. Κεχαρισμένα legit *Gaulmin.* ad Theodor. Prodrom. p. 572.] Idem Poema Suidas vocat Παρθένια Προσῴδια, forte e loco *Plutarchi* de Musica p. 1136. E.

Παιᾶνες, *Suidas*, Schol. Pindari, Sophoclis et Apollonii lib. I. *Tzetzes* ad Lycophronem v. 446. *Plutarchus* lib. de Musica p. 1134. 1136. et de garrulitate p. 511. ex quo loco prolixiores paulo fuisse coniicias. *Athenaeus*, *Pausanias* Boeotic. p. 754. Phocic. cap. 5. p. 810.

Didymum

Didymum ἐν ὑπομνήματι πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρε laudat Ammonius in Θηβαίοις. Hominum et Deorum laudes illud Pindari opus continuisse docet *Seruius* ad X. Aeneid. v. 738. Apud *Galenum* comm. 3. in Lib. περὶ ἀνδρῶν tom. V. p. 615. laudatur Pindarus ἐν τοῖς πλέασιν, vbi legendum suspicor παιᾶσιν. [conf. *Schneider* l. c. p. 38 sqq. *Snedorf.* l. c. p. 9 sqq.]

Παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι, prosa, non, vt cetera, carmine. Suid.

[Παροίνια. Schol. ad Nem. XI. p. 421.]

Προσῴδια Παρθένια. Vide supra κεχωρισμένα τῶν παρθενίων. [Plura scripsit Προσῴδια. vid. *Schneider* p. 17.]

Σκολιὰ ἐγκώμια. Suid. *Athenaeus* lib. X. cap. 7. et XIII. cap. 4. et XIV. p. 635. [vbi Pindarus *Terpandrum* laudat scoliorum inuentorem.] Etymolog. magnum. Sed horum pleraque hodie exstant. Quae enim habemus in Olymp. Pyth. Nem. et Isthmionicas, nihil aliud sunt quam σκολιὰ ἐγκώμια et ab Athenaeo diserte ita adpellantur, vt XIII. p. 573. vbi respicit locum ex Ὀλυμπιονικ. ιγ'. [De σκολιοῖς conf. *Athenaeus* XV. 14. p. 694. A. ibique Casaubon. XV. 14. 15. Sed *Athenaei* expositionem improbat *Cludius* de Scoliis Graecorum, in: Bibliothek der alten Litteratur und Kunst, part. I. p. 56 sq. adde *Sauten* de Scoliis Graecorum, ibid. part. V. p. 20 sqq. *van Goens* diss. Obseruatt. miscellan. philologici potissimum argumenti, cap. 4. et 5. *De la Nauze* in Hist. Acad. Par. Inscr. tom. IX. *Burette* in Commentar. societ. Paris. Inscript. tom. XV. p. 311 sqq. — *Athenaeus* lib. XIII. cap. 4. p. 573 sq. scolion quoddam, quod acclamationem habet ad Venerem, sub nomine Pindari adfert, sed *Snedorf* de hymnis veterum Graec. p. 14. in not. (vbi plures laudat, qui de illo poeseos genere egerunt,) abnegat id Pindaro, quia ex eius scolii fine facile adpareat, id spurium et Pindari Musa indignum esse, quippe quod abhorreat a natura ingenii sublimis atque generosi, aliquid facere, quod minuat ipsius dignitatem. Nil νοθείας odoratus est *Schneider* in Fragm. Pind. p. 10 sqq. vbi scoliorum Pindaricorum fragmenta collegit et explicuit.]

Ὕμνοι Suid. et Schol. Pindari ad Pyth. IV. 288. IX. p. 288. *Pausanias* (qui Boeot. p. 755. et hymnum Pindari in *Persephonem* siue *Proserpinam* post mortem suam anui cuidam per somnium dictatum, et ab ea, quum euigilasset, missum in literas; tum ibid. p. 768. προοίμιον in *Satadam* Argiuum memorat: est autem προοίμιον, *hymnus*, vt ex ipso Pindaro constat, Pythionic. carm. 1. v. 6. adde infra not. ad §. 53.) Scholiastes Aristidis ad Orationem, quae inscribitur Pericles. Etymolog. magnum in ὡμήρησεν. *Fabric.* [*Quintil.* Inst. orat. VIII. 6. 71. exquisitam, ait, figuram huius rei (n. hyperboles,) deprehendisse apud *principem lyricorum Pindarum videor in libro, quem inscripsit* ὕμνος etc. *Himerius* in Λαλιᾶ in Iulianum apud *Fabricium* Bibl. Gr. IX. p. 426. et in *Vffenbachii* Bibl. MSS. s. Catalogo MSS. etc. part. II. p. 631. optauit, vt verba ipsa in lyram et carmen verterentur, ἵνα τι κατὰ σε νεανιεύσωμαι, ὁποῖον Σιμωνίδης καὶ Πίνδαρος κατὰ Διονύσε καὶ Ἀπόλλωνος, *vt floridum quid et poeticum de te eloqui possem, prout Simonides aut Pindarus de Baccho atque Apolline.* adde *Schneider* de vita et scriptis Pindari p. 32. et Fragm. Pind. p. 33 sqq. *Harl.*]

Ὑπορχήματα

Ὑποϱχήματα Suid. et Schol. Pindari. *Plutarchus* p. 1134. de Musica. *Fabric.* [Ὑπόϱχημα erat carmen saliare Cretensium proprium, quod saltantibus accinebatur. conf. *Scaliger* Poet. lib. I. cap. 47. qui existimat, ea fuisse Dithyrambo proxima, remissiora tamen atque laxiora. *Menander* de encomiis p. 26 sq. edit. cl. Heeren, Ἔπαινος, ait, δέ τις γίνεται, ὅτε μὲν εἰς θεὺς, ὅτε δὲ εἰς θνητὺς· καὶ ὅτε μὲν εἰς θεὺς, ὕμνυς καλῦμεν. Καὶ τύτυς αὖ διαιϱύμεθα κατὰ θεὸν ἕκαστον· τὺς μὲν γὰϱ εἰς Ἀπόλλωνα Παιᾶνας καὶ Ὑποϱχήματα νομίζομεν· τὺς δὲ εἰς Διόνυσον Διθυϱάμβυς καὶ Ἰοβάκχυς, καὶ ὅσα τοιαῦτα εἴϱηται Διονύσυ· τὺς δὲ εἰς Ἀφϱοδίτην, ἐϱωτικύς. *Xenodamum* autem et *Pindarum* id carminis genus Hyporchematum excoluisse, tradit *Athenaeus* I. cap. 13. p. 15. additque, esse huiusmodi saltationem earum rerum imitationem, quas dictio cantionis enunciet; atque XIV. p. 631. hyporchematicum carmen esse, scribit, ἐν ᾧ ᾄδων ὁ χοϱὸς ὀϱχεῖται. Quare dubito, *Clementi* Strom. I. p. 365. qui Pindarum inuentorem τῶν ὑποϱχημάτων fuisse tradit, fidem esse adhibendam; adde locum classicum *Plutarchi* de Musica pag. 1134. a Fabricio iam laudatum. Pindarus ipse secundum Pythicum εἶδος adpellauit καστόϱειον (conf. Plutarch. de Musica pag. 1140.) et ὑποϱχηματικὸν, quoniam plurima eius μέλη saltatione expressa fuerunt: et veteres grammatici loca ex Πυθικῷ εἰς Ἱέϱωνα ᾠδῇ, vel ὑποϱχήματι vel σκολιῷ in Hieronem laudant. vid. loca apud *Schneider* l. c. p. 7. 9. et 10. vbi addendum, fragmentum p. 7. illustratum σύνες ὅ, τι λέγω etiam reperiri apud *Platon.* Menon. cap. 7. p. 19. edit. Bister. De Hyporchem. Paeane, Dithyrambis aliisque saltationis, musices ac poeseos generibus copiosus est *Burette* in Mem. acad. Paris. Inscr. X. p. 300. etc. — De fragm. *Pindari*, νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς etc. quod adfert *Schneider* in fragm. p. 107 sq. et quod praeter plures alios etiam *Plato* in Gorgia, p. 484. B. memorat, vberius disputat *Fraguier* in Hist. de l'Acad. des I. et B. L. tom. III. pag. 164 sqq. (secundum versionem Gottschediae german. part. III. p. 190 sqq.) Erudite quoque id explicant, emendant illustrantque *Valcken.* et *Wesseling.* ad Herodot. lib. III. cap. 38. fin. p. 215. *Harl.*]

Fragmenta deperditorum Pindari scriptorum vtcunque post Mich. Neandrum et H. Stephanum collegit Erasmus Schmidius ὁ μακαϱίτης, cuius industria contenti fuere Oxonienses. Poterant autem et pro diuersis poetae scriptis melius disponi, et quam plurima adiungi. Vide sis etiam *Andream Schottum* lib. II. Obseruatt. humanar. cap. 62. [P] [in primis Schneideri fragmenta carminum Pindaric. saepius laudata a nobis.]

VIII. CATALOGVS SCRIPTORVM

IN SCHOLIIS GRAECIS AD PINDARVM CITATORVM, ILLO, QVI EST IN EDITIONE OXONIENSI, NONNVLLIS LOCIS PLENIOR.

Ἀγέστϱατος. p. 303.
Ἀγησίλαος. 197.
Αἰθιοπίδα ὁ γϱάφων. 453.
Αἰνείας ὁ Ἀϱγεῖος. 456.
Αἰσχύλος. 182. 184. 222. 319. (in argumento) 411. ἐν Γλαύκῳ, 176. ἐν Ἐπιγόνοις, 467. ἐν Καβήϱοις, 233. ἐν Νηϱεῦσι, 375. ἐν Δαναΐσιν, 197.
Αἴσων ποιητής. 145.
Ἀκέσανδϱος. 211. 216. 284.
Ὁ Ἁλικαϱνασεύς. (Herodotus) 399.
Ἀλκαῖος. 8. 434. 440.

z) Anacreontem libenter imitatur Pindarus, vt obſeruatum Barneſio in praeclara ſua Anacreontis editione p. 18.

aa) Huius τρίτον περὶ Πινδάρȣ laudat *Athenaeus* lib. XI. p. 495. *Chamaeleontem Heracleotem* ἐν τῷ περὶ Πινδάρȣ. XIII. p. 573.

bb) *Draconem* p. 241. edit. Oxon. perperam inter ſcriptores retulit Henr. Steph.

IX. Iam post Pindarum alios deinceps *LYRICOS* celebriores, *LYRICASQVE* ordine literarum persequamur, idque tanto breuius, quo pauciora ex illorum scriptis ad nos peruenerunt cc). ALCAEVS Mitylenaeus Lesbius, Tyrannis *minaci Camoena* dd) sua et στασιωτικοῖς carminibus infestus, sed libenter obsequens vino, (conf. *Athenaeum* X. 7. et 8. p. 429. et 430.) ee) aequalis ac ciuis Sapphonis, [vid. *Strabon.* XIII. p. 917.] clarus fuit circa Olymp. XLIV. ff) Vide *Herodotum* V. 95. *Strabonem* lib. XIII. p. 617. et *Laertium* lib. I. sect. 81.

cc) *Agaclen* poetriam quamdam, *Gyraldus* in dial. III. de poetis p. 170. finxit ex epigr. gr. Antipatri (in Anthol. vett. Graec. epigr. lib. I. cap. 66. p. 443. edit. Francof. 1602.) sed est epitheton *Telesillae*, et ἀγακλῆς significat *praeclarum*, *celebrem*, animaduertente *Schellhorn.* in Amoenitatt. literar. tom. V. p. 21 sq. *Harl.*

dd) Vt ait *Horat.* IIII. 9, 7. Carmina illa, quae de bellis ciuilibus et in tyrannos fecit, διχοστασιαστικὰ dicta sunt. vid. *Dacier.* ad Hor. Od. XIII. lib. II. v. 26. In horum carminum multis, quod aperte non posset inuehi in tyrannos, allegoria regnauit; vid. fragmentum Alcaei apud *Heraclidem* Ponticum de allegoria Homerica, in *Th. Galei* opusculis mythologicis, Amstel. 1688. 8. p. 413. et elegantissim. *Iani* ad Horat. I. carm. 14. Argument. *Harl.*

ee) Pueros quoque amasse arguitur. *Horat.* lib. I. od. 32. 6 sq. *Cicero* de N. D. lib. I. cap. 28. *Naeuus in articulo pueri delectat Alcaeum. At est corporis macula, naeuus: illi tamen hoc lumen videbatur.* Idem Tuscul. quaest. IIII. 33. *Fortis vir in sua republica cognitus; quae de iuuenum amore scripsit Alcaeus!* et de amore, quo erga Sapphum ardebat, vid. *Aristot.* Rhetor. lib. I. cap. 9. adde *Bayle* Diction. voc. Alcée, A. et C. Sed *Alcaeum* ab vtroque crimine non omnino quidem defendit, at tamen pro illa morum et simplicitate et licentia bene excusauit *Iani* in prol. I. de Alcaeo, p. 7. et 8. *Harl.*

ff) In Chronico Eusebio-Hieronym. edit. *Vallars.* p. 462. Olymp. XLV. 2/3 (secundum Scaligerum Olymp. XLIV. 2.) dicitur: *Sappho et Alcaeus poetae clari habentur;* siue, vt est in cod. primo

sect. 81. vbi quaedam eius in Pittacum conuicia refert. Adde *Plutarchum* VIII. 7. sympos. p. 726. *Valer. Max.* IV. 1. ext. 6. *Carminibus* suis et ᾠδαῖς in eumdem concitauit animos ciuium suorum Mitylenaeorum, vt testatur *Maximus Tyrius* diss. XXI. Confer locum, quem ἔκ τινος Ἀλκαίου σκολιῶν μελῶν profert *Aristoteles* III. 10. politic. gg) Etiam *bellicas res* scripsit Alcaeus et *nauigationem suam*, cum a tyrannis Mitylenensibus pulsus est, si fides Porphyrioni et Acroni ad Horatium lib. II. od. 13. [*Nauigationem* tamen suam scripsisse Alcaeum, probabile fit ex loco *Strabonis* I. p. 37. (p. 63. Almel.) Is enim animaduertit, Nilum pluribus ostiis in mare effluere, quippe quod ei cum aliis pluribus esset commune, mentione dignum non putasse Homerum, sicut ne *Alcaeum* quidem, *tametsi is in Aegyptum se venisse dicat*. Procul dubio respexit Strabo ad Alcaei carmen illud de nauigatione. Nam quod poeta in ceteris suis carminibus, Nilum pluribus ostiis effluere in mare, non commemorauit, id neque singulare neque notatu dignum videri poterat Geographo. Adde *Strabon.* IX. p. 411 sq. et *Barettium* de nostro poeta in Comment. Soc. Paris. Inscr. tom. XIII. pag. 210 sqq. Somnium vero Harduini, Alcaeum *hexametro satyrico* visum fuisse olim, *Klotzius* in Lectionibus

primo Palat. apud *Schurzfleisch.* in Notitia bibl. Vinar. p. 248. *Sappho poetria et Alcaeus poeta, clari habentur.* adde Vallars. not. l. c. et ibid. *Pontaci* animadu. pag. 131. et Roncalli Chron. vett. tom. I. pag. 318. Tamen Olymp. XLVII. adhuc superstes esse debuit, quum Pittacum Mitylenis patriae tyrannide potitum comitiis proscciderit. vid. plura apud *Corsinum*, Fast. Attic. III. p. 67. *Simson* in Chron. et *Saxius* in Onomast. I. p. 17. conferunt eius aetatem in A. M. 3401. Olymp. XLIV. 1. ante C. N. 602. V. C. 150. *Larcher* in Chronol. Herodot. vers. gallicae vol. VI. p. 563. has subduxit rationes, Alcaei aetatem incidisse in A. M. 4103. ante C. N. 611. Olymp. XLIII. 2. V. C. 143. — *Alcaei* imago e nummo aeneo *Vrsini* in huius Illustrium imagin. nr. 3. et in *Gronouii* Thes. Antiqq. graec. vol. II. tab. 33. melior tamen in Addendis ad illum tomum. — Alcaeus et Pittacus in nummis Mitylen. apud *Harduin.* p. 582. de nummis vrbium illustratis. adde *Belloti* disp. sopra una Medaglia di Alceo Poeta, in Atti eruditi della Societa Abrizziana. I. Part. antiq. p. 51. Fuit Alcaeus ingenio vt excellentissimo ita quoque acerrimo, Martis Musarumque alumnus. Pro patria cum popularibus aduersus Athenienses licet fortiter pugnans, tamen, vt vitam seruaret, abiectis armis, fugam capessiuit. Athenienses autem arma capta, tamquam insignem praedam, in Mineruae ad Sigeum templo suspenderunt. vide Herodoti et Strabonis loca, a Fabricio iam citata, et ad Herodoti locum *Valkenar.* et *Wesseling.* p. 425. Atque Alcaeus, (vt Valk. vertit Herodoti verba,) ista lamentatus ad lyram, carmen Mitylenen misit, ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam euulgabat. Nam poeta, alias strenuus et bellicosus, (μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος, vt ait *Athenaeus* XIV. p. 627. A.) dedecori non futuram sibi putabat clypei abiectionem. De reliquis eius rebus gestis, turbis, rerum nouandarum studio, odio implacabili belloque contra Pittacum, qui tyrannidem ab ipsis ciuibus Mitylen. oblatam adeptus est, ipsamque patriam (vid. *Dionys. Halic.* antiqq. rom. V. 82.) suscepto, de eius exsilio, et quomodo a Pittaco captus, at leniter monitus dimissus sit, egerunt vberius vitae illius enarratores, ex. gr. *Bayle*, et *Iani* ll. citt. auctor Biographiae classicae, ex sermone anglico in theotiscum a *Mursinna* versae, part. I. p. 60 sqq. *Menken.* Bibliothec. virorum militia aeque ac scriptis illustrium, Lipsiae, 1734. 8. p. 29 sqq. — adde longam not. *Saluagn.* ad Ouidii Ibin. v. 527. pag. 134. Opp. Ouid. edit. Burm. tom. IV. — De *Pittaco*, vno de septem Sapientibus, nat. Olymp. XXXII. den. Olymp. LII. 3. vid. *Diogen. Laert.* I. sect. 74 — 81. *Larrey* eiusque adnotator *de la Barre de Beaumarchais* in Histoire des sept sages, à la Haye. 1734. tom. I. II. *Bruckeri* Histor. critica philosoph. tom. I. part. II. lib. I. cap. 2. pag. 438 sqq. infra lib. II. cap. 23. sect. 27. etc. *Harl.*

gg) De scoliis vid. *Casaub.* ad Athen. XV. cap. 14. et 15. supra ad Pindarum p. 80. Alcaeo *Vorstius* ad Iustin. II. 9. tribuit scolion apud *Athenaeum* XV. 15. p. 695. (qui cap. 14. incipit scolia recensere et p. 693. F. ait, *Alcaeum* atque *Anacreontem* eo genere poeseos excelluisse,) quod Callistratum habuit parentem. vid. *Fabric.* infra, lib. IV. cap. 24. §. 14. p. 58. vol. IV. *Harl.*

nibus Venusinis, Lipsiae, 1770. p. 52. recte irrisit. *Harl.*] *Hymnum in Apollinem* memorat *Plutarchus* Lib. de Musica p. 1135. *Pausanias* Phocicis p. 817. vocat προοίμιον [hh]) εἰς Ἀπόλλωνα, quod eruditus interpres perperam reddit *prolusionem*. [De eius *hymnis in Vulcanum et Mercurium* vid. Menandri Comm. de encomiis, p. 48. edit. Heeren.] *Hymni in Mercurium* meminit idem *Pausanias* Achaicis p. 574. ac *Porphyrio* ad Horatii lib. I. od. 10. *Alcaeum* ἐν τῷ ἐννάτῳ laudat [Scholiast. Marcian. ad Hom. Iliad. Θ'. 178.] Etymol. M. in ἀδεῖς. [*Decimum* odarum librum commemorat *Athenaeus* XI. 8.] Liber secundus μελῶν Alcaei laudatur a Polluce, tum eius Γανυμήδης, Ἐνδυμίων et Πασιφάη. [Scripsit quoque Παρθένεια. vid. *Plutarchum* de Musica p. 1136. et supra ad Pindarum sect. VII.] Aeolica dialecto scripsit *Alcaeus*, et magni [P] existimatus est a veteribus. [Horatium eius fuisse imitatorem atque admiratorem constat. *Alcaeus* vero praecipuus artifex, reliquis praestantior, generis carminis, quod ab eo vocabatur Alcaicum; non, quod nonnulli opinabantur, lyrici ipsius, illo antiquioris, auctor exstitit. conf. *Iani* ad Horat. I. 32. 5.] Ἔκδοσιν poematum Alcaei Ἀριστοφάνειον et Ἀρισταρχειον memorat *Hephaestio* in Enchiridio p. 74. [melius repet. in *Villoisonii* Prolegom. ad Homer. p. LIX. adde Schol. ad *Aristoph.* Plut. v. 253. ibique Hemsterh. p. 74 sq.] In Alcaei ᾠδὰς siue ᾄσματα scripserat *Callias* Lesbius teste Strabone [lib. XIII. p. 618.] quem Athenaeus vocat ex eadem, qua Alcaeus, vrbe Mitylenaeum. *Horapollinem* quoque in Alcaeum scripsisse testatur Suidas. [*Draconem* scripsisse περὶ τῶν Ἀλκαίου μελῶν, tradit idem Suidas I. pag. 626. atque Eudocia in Viol. pag. 133.] *Dicaearchum* ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου laudant Athenaeus et Scholiastes Aristoph. [ad pacem v. 1243. vid. infra lib. III. cap. 11. vol. II. pag. 295.] vti *Chamaeleontem* Ponticum idem *Athenaeus* lib. X. *Seleucum* Grammaticum scripsisse nonnihil de Alcaeo vel in Alcaeum colligas ex *Athenaei* X. p. 430. Lusibus et amoribus non aptissimam fuisse Alcaei Musam, post *Quinctilian.* X. 1. notat Iulianus in Misopogone. Eodem autem *Fabio* iudice Alcaeus *in parte operis aureo plectro* [ii]) *merito donatur, quo tyrannos insectatur: multum etiam moribus confert, in eloquendo quoque breuis et magnificus, et diligens, et plurimum Homero similis, sed in lusus et amores descendit, maioribus tamen aptior.* [*Dionys. Halicarn.* in Censura vett. scriptor. vol. V. p. 421. edit. Reisk. laudat Alcaei magnificentiam (μεγαλοφυὲς), breuitatem ac suauitatem, acrimonia et grauitate conditam; praeter ea configurationes (σχηματισμὸς), perspicuitate temperatas, nisi, quantum eam proprietas linguae s. dialecti Lesbiae vitiet; tum in primis mores rebus ciuilibus accommodatos, h. e. adfectum, quo calent, quae ad rempublicam turbulentam spectant poemata; saepe sane, si versum detraxeris, forensem inueniri orationem. Idem de structura orationis, sect. XIX. p. 155. edit. Vptoni, cuius not. vide, *Alcaeum* et *Sapphum*, scribit, paruas fecisse strophas,

hh) Προοίμιον idem est, quod *hymnus*. Vide *Ez. Spanhemii* notas ad Callimach. p. 3. *Menag.* ad Laert. p. 379. Scripsit et *Alcaeus Epigrammata*. Porphyr. apud Euseb. X. 3. praeparat: Ἀλκαῖος δὲ ὁ τῶν λοιδόρων ἰάμβων καὶ ἐπιγραμμάτων ποιητὴς παρῴδηκε τὰς Ἐφόρου κλοπὰς ἐξελέγχων. Nisi Eusebius hunc Alcaeum Lesbium confudit cum altero iuniore ἐπιγραμματογράφῳ huius nominis. — *Allat.* p. 769. ad Acropolit. [*Alcaeus* ὁ ἐπιγραμματοποιὸς, diuersus a lyrico, laudatur in scholiis Marcianis, a Villoisonio editis, Iliad. *I.* v. 378.]

ii) Horat.

Hunc Lesbio sacrare plectro
Teque tuasque decet sorores.

Idem lib. I. Oda 32. *Barbite carmen Lesbio primum modulate ciui, qui ferox bello tamen inter arma siue iactatam religarat vdo litore nauim, Liberum et Musas Veneremque et illi semper haerentem puerum canebat, et Lycum nigris oculis nigroque Crine decorum.*

ſtrophas, ita, vt in paucis membris non crebras mutationes induxerint; Epodis etiam vſos eſſe breuiſſimis; aliter feciſſe Steſichorum et Pindarum. Idem denique ibid. ſect. XXIIII. p. 221. inter Lyricos *Steſichorum* et *Alcaeum* admiratione dignos (ἀξιοθεάτους) iudicat. *Harl.*] . Hodie nihil huius Poetae exſtat praeter perpauca quaedam fragmenta, quae collecta ſunt a *Mich. Neandro* kk) in Ariſtologia Pindarica p. 425 ſq. *Henr. Stephano* ll) in Lyricis p. 12. 419. et 433. ac diligentius a *Fuluio Vrſino* mm) in carminibus nouem illuſtrium foeminarum [P] et Lyricorum, p. 100 ſq. 300 ſq. [Fragmenta Alcaei, quae *Athenaeus* ab interitu ſeruauit, collegit et critice atque grammatice illuſtrauit cl. M. *Chriſtian. Dauid Iani*, Rector Gymnaſii Isleb. in tribus proluſionibus ſcholaſticis, de Alcaeo, poeta lyrico, eiusque fragmentis, Halae Sax. 1780 — 1782. 4. Locus Alcaei mutilus eſt apud *Strabon.* lib. IX. pag. 411. (pag. 631. Almel.) Aliud *Alcaei* fragm. apud Suidam v. Τετύφωμαι emendat *Toup.* in Opuſc. critic. in Suid. part. II. p. 283. edit. Lipſ. *Cl. Salmaſius* in Epiſtola XV. p. 32. Epiſtolarum illius cura Antonii Clementii, Lugd. Bat. 1646. 4. pag. 32. „inter alia, inquit, vidi Apollonii Alexandrini Τεχνικὰ et Arcadii Grammatici opera; in quibus, praecipue in Apollonio, multa reperiuntur citata teſtimonia, *Alcaei*, *Sapphonis*, *Corinnae*, *Rhinthonis*, *Sophronis* et aliorum, qui lingua aeolica aut dorica mera ſcripſere, ex quibus duabus dialectis non te latet conflatam eſſe romanam priſcam loquelam.“ *Harl.*] Videndus etiam *Ianus Rutgerſius* cap. 4. Venuſinarum

kk) *Mich. Neander* Gnomologiae ſiue Ariſtologiae Pindaricae, Baſil. 1556. 8. Graece et Latine cum notis editae ſubiecit collectas a ſe aliorum Lyricorum vitas ac ſententias, Simonidis p. 395. Anacreontis p. 410. Bacchylidae p. 416. Steſichori p. 421. Alcaei p. 424. Sapphus p. 427. et Alcmanis p. 430. quibus denique p. 431. vitam Ibyci ſubiungit, nullas eius ſententias reperire ſe potuiſſe teſtatus.

ll) *H. Stephanus* Graece et Latine edidit Carminum Poetarum nouem Lyricae Poeſeos Principum fragmenta Alcaei, Sapphus, Steſichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, Pindari, nonnulla etiam aliorum, Archilochi, Melanippidae, Teleſti, Pratini, Timocreontis, Hybriae Cretenſis, Ariſtotelis, Erinnae Lesbiae, Alphei Mitylenaei, incerti in Anacreontem, Iuliani Aegyptii et Theocriti. Plures huius collectionis, (Marco et Iohanni Fuggero dicatae,) exſtant editiones ſupra in Pindaro iam notatae, quarum binae iam ſcribenti mihi ſunt ad manus, vna Plantiniana, Antwerp. 1567. 12. altera ad calcem Pindari Graecolatini, forma minore, apud Paulum Stephanum an. 1600. editio quarta, multis verſibus ad calcem adiectis locupletata, cuius paginas ſubinde cito hoc capite. Exſtant et fragmenta haec Graecolat. ex H. Stephani collectione in Corpore Poetarum Graecorum, Geneu. 1614. fol. Et Gallice: les ſentences illuſtres des Poetes Lyriques Comiques et autres Grecs et latins par G. L. D. T. Pariſ. 1580. forma minore.

mm) *Fuluius Vrſinus*, Romanus, vir eruditus et MStorum Codicum Bibliothecae Farneſianae ruſpator tractatorque ſollertiſſimus, an. 1568. 8. ex officina Chriſtoph. Plantini edidit Graece, Alex. Farneſio Cardinali inſcripta, et diligentius a ſe quam Stephano factum fuerat collecta notisque illuſtrata *Carmina*, (ſiue fragmenta potius carminum,) *nouem illuſtrium faeminarum Sapphus*, *Erinnae*, *Myrus*, *Myrtidis*, *Corinnae*, *Teleſillae*, *Praxillae*, *Noſſidis*, *Anytae*, *et Lyricorum: Alcmanis*, *Steſichori*, *Alcaei*, *Ibyci*, *Anacreontis*, *Simonidis*, *Bacchylidis; Elegias Tyrtaei et Mimnermi et Bucolica Bionis ac Moſchi.* Denique *Orphei quaedam et Cleanthis*, *ac Moſchionis Comici*, *Euripidisque*, *Theodectae*, *Menandri et Philetae Coi*, ſubiecta ad calcem Metaphraſi Bucolicorum Bionis ac Moſchi latina concinnata a *Laurentio Gambara*, Brixiano. Fallitur enim *Antonius Teiſſerus* qui in additionibus ad Elogia Thuanea. tom. II. pag. 71. vniuerſam hanc Fuluii Vrſini collectionem carmine a Gambara expreſſam tradit. *Fabric.* Vrſinus vero in Epiſtola dedicatoria; nec vno, ait, aut altero, ſed pluribus msstis exemplaribus in huiusmodi fragmentorum collatione vſi ſumus: nec e vulgatis tantum ſcriptoribus, ſed de non editis etiam pleraque deſcripſimus. *Harl.*

rum Lectionum, et *Casp. Barthius* lib. I. Aduersar. cap. 19. Versus de duplici pudoris genere, laudato altero, altero rustico et inepto, Euripidis est Hippolyto v. 385. non *Alcaei*, inter cuius fragmenta ab H. Stephano perperam referri notauit *Theodorus Canterus* lib. II. Var. Lect. cap. 18. [*B. Martinus* Var. Lect. III. 12. Alcaeo tribuit fragmentum apud *Plutarch.* in Praecept. reip. ger. p. 798. quod Pindaro adserunt Xylander et Reiske ad locum Plut. ac Schneider in Fragm. Pind. p. 85.]

Fuerunt et alii Alcaei. 1) Auus Herculis. *Pausan.* Arcadic. p. 627. [vid. *Heyne* ad Apollod. not. p. 311 sq. et p. 376.] 2) Herculis filius. *Herodot.* 1. 7. [vid. *Heyne* l. c. p. 492.] 3) Socer Pythagorae. *Iamblich.* in huius vita cap. 30. 4) Tragicus Atheniensis, de quo infra in notitia Tragicorum. 5) Comicus veteris Comoediae, de quo infra in Comicis. 6) *Alcaeus* Messenius Ἐπιγραμματογράφος, in crucem sublatus, (vid. *Salmas.* de cruce, p. 449.) qui Philippi Macedonis aequalis fuerit, siquidem is sit auctor Epigrammatis, quod refert *Plutarchus* in Flaminino p. 373. Sed Is. Vossius in Catullum p. 42. Epigramma illud putat compositum ab Alcaeo Comico, cui respondit Philippus ἀντικωμῳδῶν. Saltem antiquior Messenius ille Alcaeus fuit Meleagro Gadareno, qui sub vltimo Seleuco floruit et Coronae suae Epigrammata eius intexuit. Vide *Allatium* de patria Homeri cap. XIV. *Alcaei*, iamborum contumeliosorum et epigrammatum scriptoris, qui furta Ephori perstrinxerit, meminit *Porphyr.* apud *Euseb.* X. praeparat. p. 467. 7) *Alcaeus* Sardianus a Mithridate interfectus, quod in ludis ipsum vicisset aurigando. Plutarch. Pompeio p. 643. 8) *Alcaeus* Epicureus, qui Roma cum aliis sectae suae pulsus est Anno V. C. 581. Olymp. CLI. 4. L. Postumio Albino Cos. vt auctor *Athenaeus* lib. XII. p. 547. *Aelian.* Var. Hist. IX. 12. 9) *Alcaeus* Epigrammatum scriptor sub Tito Imperatore. Tzetzes ad Lycophronem prooemio: Ἐπιγραμματογράφοι δὲ ποιηταὶ Σιμωνίδης ὁ παλαιὸς καὶ Ἀλκαῖος ὁ νέος, ὃς ἦν Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου. Nescio, an Tzetzae fraudi fuerit obiter inspectus Plutarchus, in quo mentio Titi, indignantis Alcaeo, Epigrammatis, quod paulo ante dicebam, conditori. Verum iste Titus haud Vespasianus est, sed Flamininus.

X. ALCMAN patria Lydus nn) Sardianus, ciuitate Messoates oo) [P] siue Spartanus, cui laconicam dialectum nihil ad suauitatem obfuisse scribit *Pausan.* III. pag. 244. vbi Alcmanis

nn) Vide *Perizonium* ad Aeliani XII. 50. Variar. et *Salmasium* ad Solin. p. 825. edit. Paris. vbi illustrat *Alexandri Aetoli* Epigramma, quod inemendatum et fine auctoris nomine exstat de Alcmane apud *Plutarchum* libro de exilio pag. 599. *Fabric.* Ex hoc epigrammate et ex Heraclide contra Fabricium haesitantem probat *Corsinus* F. A. p. 50 sq. non ambiguum esse, num Alcman ipse *Lydus Sardianus ciuitate Messoates*, siue *Lacon* fuerit: contra adfirmat, nullum omnino inter scriptores hic esse dissidium; quum Alcman origine quidem *Lydus* Sardianusque fuerit, in laconicam vero ciuitatem Mesoatemque pagum adscitus *Lacon* euaserit, vbi Spartam vel seruus vel captiuus aduenerit, ibique libertate ciuitateque donatus vixerit. Recte tamen *Bayle* in Diction. voc. *Alcman* A. p. 145. animaduertit, ex graecis verbis epigrammatis Σάρδεις ἀρχαῖος πατέρων νόμος nil aliud sequi, ac illud, Alcmanis maiores habitasse Sardibus, et latinum interpretem iusto liberalius vertisse, *o mea maiorumque meorum patria Sardes.* Plura vide apud illum. *Harl.*

oo) Suid. Ἀλκμάν· Λάκων ἐκ Μεσσόας, κατὰ δὲ τὸν Κράτητα τῷ ὄντι [sic ex correctione Pearsonii ad h. l. in Küsteri edit. I. p. 118 sq. et *Scaligeri* ad Chron. Eusebii Num. MCCCLX. vbi de Alcmane agit, pro vulgato πτώοντα,] Λυδὸς ἐκ Σαρδέων. Nimirum, *Strabone* auctore, Μεσόα μέρος τῆς Σπάρτης lib. VIII. p. 364. Stephano Byz. τόπος Λακωνικῆς. Hinc forte alterum *Messenium Alcmanum* Lyricum

Alcmanis ſepulcrum commemorat. [Quam male igitur *Velleius* I. cap. 18. fin. ſcripſerit, *Alcmana Lacones falſo ſibi vindicant*, facile patebit: niſi ſenſus ſit, Lacones perperam ſibi vindicare illum tamquam ciuem *natum*. *Laco* vocatur a Dem. Triclinio ad Sophocl. Aiac. περὶ μέτρων p. 435. *Clement. Alex.* Strom. I. p. 308. aliisque. *Harl.*] Alcaeo fuit antiquior et iam circa Olymp. XXVII. teſte Euſebio ac Suida claruit, cum in Lydia regnaret Ardys II. Croeſi proauus. pp) Nomen huius Poetae cum *Alcmaeone* ſubinde confunditur a librariis, vt docent *Scaliger* ad Euſeb. p. 82. et *Menagius* ad Laertium VIII. 83. qq) *Heraclides* in Politia Lacedaem.

Lyricum, nulli alii veterum cognitum, procudit idem Suidas. *Fabric.* ὃν ἤνεγκεν ἡ Μεσσήνη, ait Suidas. Litigarunt igitur viri docti, num Meſſene vrbs Laconica, an Meſſana in Sicilia ſit intelligenda, an, quae iam Gyraldi fuit ſententia, Suidas Lacedaemonium cum Meſſanenſi confuderit. *Placidus Reina* not. hiſtor. Meſſanae Part. I. p. 110. *Hieronymus Raguſa* in Elog. Sicul. p. 29. et in Sicil. Biblioth. vet. p. 19. *Mongitor.* in Bibl. Sicula p. 14. aliique adſerunt iuniorem, quem *Euſebius* in Chron. Olymp. XLII. vixiſſe tradit, Meſſanae Siciliae: at Euſebius nomine et ſcriptura *Alcmaeonis* et *Alcmanis* deceptus erraſſe videtur nonnullis viris doctis. *Corſinus* vero in Faſtis Attic. III. p. 51. melius cenſet, Suidam, qui vtrumque Alcmanem diſerte diſtinguat, non, quae Fabricii aliorumque fuit opinio, procudiſſe alterum Meſſenium, ſed alium antiquiorem auctorem, a quo error ille admiſſus fuerit, imprudenter exſcripſiſſe. Fabricius in nota MSta, „Alcmanem, ait, puto, notari ab Ariſtide Or. in Bacchi laudem, tom. I. p. 53. vbi narrat, Λακωνικὸν ποιητὴν ſcripſiſſe de Baccho λεόντων γάλα ἀμέλγειν.“ nec perperam. Vid. locum ex Plutarchi Lycurgo ſupra adlatum. *Harl.*

pp) *Euſebius* potius, p. 121. edit. Amſtel. refert eum ad Olymp. XXX. [Verum in Roncalli edit. Vetuſt. Lat. ſcript. Chron. tom. I. (Pat. 1787) Alcmaeon quidem ad Ol. XXX. (p. 306.) ſed Alcman ad Ol. XLII. (p. 318.) refertur, ſi modo verba, *Alcman, vt quibusdam videtur, agnoſcitur*, genuina ſunt. *Beck.*] conf. *Burettius* qui ad Plutarchum de Muſica in: Memoir. de l'Acad. Par. des Inſcr. vol. XIII. p. 195 ſqq. de vita, poematibus arteque muſica Alcmanis agit vberius. *Saxius* in Onomaſt. I. p. 15. aetatem Alcmanis adſerit A. M. 3333. Ol. XXVII. 1. ante C. N. 670. V. C. 82. cum *Simſon.* in Chron. ad hunc annum orbis conditi. Secundum Chronicon Euſebio-Hieronym. col. 442. edit. Vallarſ. Olymp. XXX. 4. *Alcmaeon clarus habetur et Leſches Lesbius, qui fecit paruam Iliada:* atque in hanc tempeſtatem confert Alcmanis aetatem *Corſin.* in Faſtis Atticis tom. III. p. 50. *Harl.*

qq) Enimuero non confunduntur; nec *Alcmaeon* et *Alcman* differunt, niſi forma ſiue dialecti ratione: ſiquidem Ἀλκμὰν doricum eſt et ex Ἀλκμαίων factum. Sic *Alcmaeon* dicitur in Chronico Euſebio-Hieronym. vbi vide Vallarſ. col. 440 ſq. Apud *Gregor. Cor.* de dialectis pag. 170. vocatur Ἀλκμὰν, ſed *Koen* in not. obſeruat, Ἀλκμάων eſſe in Io. Grammat. Ἀλκμαίων in cod. Vatic. et Ἀλκμαῖος in cod. Voſſ. quae quidem varietas docet, vtriusque nominis eamdem fuiſſe notam atque ſignificationem. Atque ad *Valer. Flacc.* I. 629. p. 113. edit. Burm. *Voſſius*, vt a Graeco, inquit, Ἀλκμαίων doricum Ἀλκμὰν, a Ποσειδάων, Ποσειδάων et Ποσειδὰν — ſic ab Αἰγαίων, et Αἰγάων et Αἰγάν. Idem ſentit *Huetius* not. ad Antholog. p. 37. *Burettius* l. c. p. 197. et *Henr. Leonhard. Schurzfleiſch.* in Notitia Bibl. Vinarienſ. p. 241. qui addit: „Alius noſter eſt ab *Alcmaeone* τῷ φυσικῷ, Antigono Caryſtio cap. 96. p. 76. παραδόξων συναγωγῆς memorato. — Notus eſt vel ex Pauſania *Alcmaeon*, frater Amphilochi. Hunc eodem modo, dorica dialecto vſus, Pindarus Ἀλκμᾶνα vocauit Πυθ. η. verſ. 66.“ (Loco tamen poetae falſum eſſe, ſuſpicatur *Schneider* in Periculo critico ad Anthol. Conſt. Cephalae p. 146. *Antigonum*, vbi cap. 95. ea, quae Ariſtoteles V. 31. de Alcmane poeta tradit, de Alcmaeone phyſico refert, ibique Alcmanem dictum fuiſſe Alcmaeonem.) Quando vero cum Scaligero nolit credere Schurzfleiſch. eum Laconem fuiſſe, verum Lydum potius, eumque graecam linguam Spartae demum didiciſſe, id in cenſum vix veniet, et ex iis, quae in hanc ſententiam a nobis iam adnotata ſunt, poterit definiri. Τὸν Λακωνικὸν ποιητὴν vocat eum *Plutarchus* in vita Lycurgi cap. 21. p. 235. vbi fragmentum illius ſeruatum eſt. vid. *Leopold.* ad locum Plutarchi. adde *Mongitor.* Bibl. Siculam, p. 13 ſq. vbi et vitam et carmina, ſiue horum inſcriptiones, nec non veteres interpretes et variorum de eius vita patriaque recenſet narrationes atque ſententias. *Harl.*

daem. οἰκέτης Ἀγησίδε, εὐφυὴς δὲ ὢν ἠλευθερώθη καὶ ποιητὴς ἀπέβη. Archyta autem Harmonico teste (apud *Athenaeum* lib. XIII. p. 600.) Alcman fuit ἡγεμὼν et primus vulgator τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. Amasia ipsius eodem loco memoratur Poetria et ipsa *Megalostrata*. *Clemens Alex.* Ἐρωτικὰ ab Anacreonte, ab Alcmane choream initium duxisse tradit, a Pindaro ὑπόρχησιν I. Strom. p. 308. ἄριστος μελῶν ποιητὴς *Plutarcho* p. 1136. de Musica. Non minus ἀκόλαστος quam suo ipsius testimonio [apud *Athenaeum* X. 4. p. 416.] ἀδδηφάγος Alcman, denique periit phthiriasi. *Aristotel.* Hist. anim. V. 26. Vide *Meursium* ad Antigoni Carystii cap. 95. Agit etiam de Alcmane idem *Meursius* in Miscellaneis Laconicis, p. 321 sq. et in Lexico suo ingeniosissimus *Baelius*. *Dicaearchum* ἐν τῷ περὶ Ἀλκμᾶνος laudat *Athenaeus* XV. p. 668. [*Philochorum* ἐν τοῖς περὶ Ἀλκμᾶνος Suidas in Φιλόχορος memorat. *Sosibium* ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος laudat *Athenaeus* III. 30. p. 114. F.] Scripta Alcmanis fuerunt Μελῶν libri VI. Suidae memorati, quae eadem, vt suspicor, παρθένια ᾄσματα vocat Stephanus Byz. librum eorum secundum laudans in Ἐρυσίχη. [vid. supra, Pindar. in deperdit. scriptis.] Alcmanem ἐν τρίτῳ et πέμπτῳ laudat Athenaeus, sed ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ, forte non libro, sed μέλει siue ᾄσματι, [atque ἐν τῇ δευτέρᾳ ᾠδῇ citatur ab Herodiano in Villoif. Anecd.] nisi numerus sit corruptus. Memorat ᾄσματα Alcmanis *Hephaestio*, quoque in Enchiridio p. 39. Alcmanis Κολυμβῶσας siue *natantes* ante Suidam memorauit *Ptolemaeus* Hephaestio lib. V. apud Photium. [rr]) Adi *Meursii* Bibl. Graecam p. 1205. Fragmenta Alcmanis qui Laconice [vid. *Gregor. Cor.* de dialect. p. 170. et *Pausaniam* supra laudatum] siue Dorice scripserat, vid. *Suidam*, perpauca exstant apud Neandrum p. 430. H. Stephanum p. 334. 425. et 455. et Fuluium Vrsinum p. 63. et 297. [fragmentum est apud schol. ad Sophocl. Colon. 1248.] Cornelius Alexander ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς [ss]) εἰρημένων laudatur a Stephano Byz. in ἄραξα et ἀσσός. [*Fragmentum* seruauit *Ael. Herodianus* grammat. in lib. περὶ σχημάτων, in *Villoison.* Anecd. graec. tom. II. p. 96. vbi agit de Alcmanico carminis genere: in Scholiis Marcianis a Villoisonio editis, nomen et fragmenta Alcmanis frequenter reperiuntur, vid. supra ad Homerum p. 444. adde *Villoisonii* Prolegg. ad Homerum, p. XXXIII. et cl. *Schneideri* periculum critic. in Anthologiam Constant. Cephalae, p. 67. Aliquos versus seruauit interpres *Hermogenis* p. 400. ad quos respexisse videtur *Plato* in Phaedro tom. III. p. 237. et cum aliis Alcmanis reliquiis repetiit *Menander* in commentario de Encomiis cap. III. tamquam exempla hymnorum cleticorum eorumque metri, cuius generis plura inueniri apud Sapphum et Alcmanem ait Menander. Atque cl. *Heeren* ad illum locum p. 35. spem facit, omnibus omnino gratam, se fragmenta Alcmanis et ceterorum lyricorum, ab ipso tantum non omnia iam collecta, aliquando esse editurum. Atqui in quanta fuerint auctoritate apud Spartanos Alcmanis carmina, ex eo fit manifestum, quod illi *Terpandri* et *Alcmanis* scolia inter pocula cecinerunt: vid. *Plutarch.* in vita Lycurgi cap. 28. p. 252. edit. Ern. Henr. Georg. Leopold, vbi vulgo legitur: διὰ καί φασιν ὕστερον ἐν τῇ Θηβαίων εἰς τὴν Λακωνικὴν στρατείᾳ τὰς ἁλισκομένες Εἵλωτας κελευομένες ᾄδειν τὰ Τερπάνδρε καὶ Ἀλκμᾶνος καὶ

rr) Alcmanis carmen in Castoras, ἐς τὰς Διοσκόρες, memorat *Pausan.* I. cap. 41. p. 99. et III. cap. 26. p. 276. Alcmanis versus in templum Gratiarum apud *Pausan.* III. cap. 18. p. 254. num alii carmini fuerint intexti, nec ne, definire non ausim. Adde *Mongitor.* I. mem. *Harl.*

ss) *Alexander Polyhistor* illo opere non commentatus erat in, nescio quos, locos communes Alcmanis, vt putauit Berkelius Stephani interpres; sed egerat de regionibus et locis, quorum mentio fuit in Alcmanis poematis. Sic Eusebius scripsit περὶ τῶν τοπικῶς εἰρημένων ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ.

καὶ Σπένδοντος τοῦ Λάκωνος etc. Quod vero *Spendon*, poeta Laconicus, nullibi memoratur, censor editionis Leopoldinae in: Allgem. Litterat. Zeit. m. Nou. 1789. p. 284. acute corrigit Ἀλκμᾶνος σπένδοντας, omissis καὶ post Ἀλκμ. et τοῦ Λάκωνος ex cap. 21. adscripto, *ut post libationem*, (inter pocula) *canerent Terpandri et Alcmanis* nempe σκόλια siue ᾄσματα. *Harl.*] Monumentum antiquum marmoreum Alcmanis memoriae consecratum, allatumque e Graecia exstat Venetiis apud Bernardum Iustinianum, Abbatem S. Leonhardi, nisi fefellit coniectura *Io. Antonium Astorium*, Venetum, in expositione siue commentariolo tt) ad illud monumentum, quod A. 1697. fol. [in: La Galleria di Minerua, overo Notizie vniuersale etc. tom. II. p. 145 sqq.] edidit et illustri Magliabecho dicauit. [¶] Sed omnino falli Astorium adfirmauit mihi doctrina non minus, quam genere nobilissimus *Frid. Rostgaardus* uu), qui, monumento ipso Venetiis inspecto, nullum inde Alcmanem exsculpere potuit, sed longe alia deprehendit nomina, haec nempe:

ΦΑΝΟΣΤΡΑΤΗ ΕΞΗΚΕΣΤΙΔΟΥ ......
ΑΤΤΩΙ ΤΙΩΝΟΙ Μ .... ΛΟΠΙ ΤΗΔ ΑΝΕΘΗΚΑΝ
ΖΗΛΩΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΤΟΙΣ ΠΑΡΙΟΥΣΙΝ ΟΔΟΝ.
ΕΞΗΚΕΣΤΙΔΗΣ ΠΡΩΤΙΩΝΟΣ ΑΙΞΩΝΕΥΣ
ΖΑΝ ΧΑΙΡΕ.

XI. ALPHEI Mytilenaei nihil exstat praeter Epigrammata quaedam in Anthologia Planudae relata, atque in his quatuor pulcherrimos phalaecos Lyricorum fragmentis ab H. Stephano p. 404. adiunctos, quorum postremus est:

Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν ἄγαν με τέρπει
Illud nil nimium nimis suaue est.

Confer Scholia ad Euripidis Hippolytum v. 265. Quando vixerit et qualis fuerit, non mihi liquet. [In Catal. poetar. epigram. infra lib. III. cap. 28. eum scribit, Antipatro Sidonio fuisse iuniorem. vide infra ad id caput et *Reiskium* in Notitia poetarum Anthologicor. Cephalae Anthol. subiecta, p. 181 sq. *Harl.*]

XII. ANACREON ex Ioniae ciuitate Teius vv) nobili familia, (Solonis enim cognatum innuit Plato in Charmide,) ingenio nobilior, sub Cyro maxime floruit ww), notante *Zenobio*

tt) Recusum est opusculum in *Sallengrii* nouo thesauro antiqq. rom. tom. II. nr. VI. conf. *Clerici* B. A. M. tom. X. p. 12. *Harl.*

uu) Rostgardii sententiae subscribit *Anton. Gallandus* in Epist. ad Boiuin. in Nouis Miscell. Obss. Belgic. tom. IV. p. 295 sq. qui negat, in eo reperiri nomen Alcmanis, quaedam corrigit, et inscriptionis aetatem ne primos quidem imperatores romanos adtingere, adeoque ab Alcmanis aetate censet abesse quam longissime. *Harl.*

vv) De Teo, Anacreontis patria, vide praeter Geographos A. *Morellum* in specimine rei numariae veteris p. 202. *Bandurium* tom. I. Numism. imperat. pag. 10. *Fabric.* Supplementa ad hanc paragr. de Anacreonte habent auctorem cl. M. *Io. Fridericum Degen*, de ipso Teio poeta bene meritum. Pauca iis addidi. *Harl.*

ww) Secundum Barnesium in vita Anacreontis §. 5. et *Larcherum* in: Canon chronologique (vid. eius Histoire d' Herodote vol. VI. p. 568.) poeta Olymp. LV. 2. natus atque secundum *Vossium* et *Saxium* Ol. LXII. 1. A. M. 3473. a. C. N. 530. a. V. 222. floruisse fertur. *Deg.* Adde *Corsini* Fast. Attic. tom. III. p. 118. et 119. *Cramer.* in Synchronismo Sapphus et Anacreontis, Ienae 1755. 4. qui ostendere sustinuit p. 19 sq. Anacreontem natum esse Olymp. XXXVI. 3/4. A. M. 3331. et interiisse acino vuae passae suffocatum, Olymp. LVII. 4. aut anno sequenti. *Harl.*

bio V. 80. prouerb. xx) et quo tempore Polycrates Sami, Hipparchus Pisistrati filius, (qui naui quinquaginta remorum Anacreontem Athenas arcessiuit, teste *Platone* in Hipparcho,) tyrannidem tenuit Athenis, et vt ex Herodoto, Platone, Aeliano, Pausania, aliis constat. Croesi meminit carmine XXVI. 373. Interfectus est Cyrus Olymp. LXII. 4. Anacreon autem aetatem produxit teste in Macrobiis *Luciano*, [cap. 26. p. 227. tom. III. edit. Reitzii,] vsque ad annum aetatis LXXXV. vuae passae acino yy) tandem suffocatus, si credimus Suidae in οἰνοπότης· alii enim hoc mortis genere periisse tradunt Sophoclem. zz) Neque adeo incredibile mihi videtur, Sapphonem et Anacreontem aliquo tempore eodem vixisse, licet amorem, quo Sappho Anacreontem arsisse fertur, commentis et lusibus Poeticis cum Athenaeo lubens adscribam. (vid. paullo post ad Sapphum notata.) De vita huius poetae praeter editores, (Daceriam maxime ac Barnesium,) et qui de Poetis scripserunt, consulendum Lexicon Baelii, qui variorum exposuit sententias de aetate Anacreontis. [Anacreonticum elogium in Anacreontem vid. in *Casauboni* Animadu. ad Athen. lib. XV. cap. 4. p. 592 sq. *Heum.*] Poesin Anacreontis totam amatoriam esse, aaa) iam olim adfirmauit Cicero 4. Tusc. cap. 33. neque aliud fere praecipit Teia Musa Lyrici senis, nisi quod ait Ouidius, *cum multo Venerem confundere vino.* Scripsit dialecto Ionica, nisi quod interdum Homerico more aliis etiam dialectis [P] natiuam temperauit, vt notatum Barnesio est p. 32. Minima pars eius bbb) poematum tulit aetatem:

xx) Conf. Schol. ad Aristoph. Plut. v. 1003. et Hemsterhusii notam p. 357. *Harl.*

yy) Conf. *Coelii Calcagnini* Epig. tom. I. Delic. poet. Italor. p. 551.

zz) Nos quidem hoc tantum per iocum ab antiquitate excogitatum esse arbitremur. *Degen.* Lepida est historia, in: Memoir. pour servir a l' Histoire de France etc. Colon. 1719. 8. tom. II. p. 28. narrata et in Actis Erudit. Lips. a. 1721. m. Aprili p. 169. repetita, Cosmographum *Thevet*, a. 1590. mortuum, adeo ignarum fuisse, vt sibi persuaderi pateretur, Anacreontem ipsum *scripto testatum*, se vuae acino periisse. *Harl.*

aaa) Quod quidem nec vocari in dubium nec negari possit. Neque vero inde sequitur, vti pronuntiarunt *Robortell, Paw, Sulzer* aliique, poetam fuisse hominem pessime moratum, libidinibus omnisque generis flagitiis seruientem. Constat omnino, poetas omnis temporis omniumque gentium amare vinum solitos esse ac lusisse cum puellis. Fatentur idem de se *Gleimii* nostri, *Hagedornii, Weissii, Vzii, Gotterii, Höltii, Bürgerii, Wielandii, Göckingii.* Sed quis vnquam ausit hunc amorem lusumque in illis notare eosque propterea intemperantiae et vinolentiae accusare! Atque boni Anacreontis caussam adcurate defendere studui tam in libello: *Ueber die Philosophie des Anakreon*, Erlang. 1776. quam in commentatione: *Ueber Anakreons Leben und Dichtkunst*, interpretationi Anacreontis theodiscae (Ansbaci 1782. 8.) praemissa. Idem fecit, sed interdum minus feliciter cl. *Born* in praefat. suae Anacreontis editionis Lips. 1789. *Degen.* Anacreontem cecinisse amores puros et castos, putat *Maximus Tyrius* diss. XXIV. p. 296 sq. edit. II. Dauisii, qui p. 592 sq. citat *Ael.* H. V. IX. 4. idem adfirmantem, et *Barnesium* in Anacreontis vita §. 20 sqq. eiusdem partes callide tuentem: at animaduertit quoque ex *Seneca* Epist. 88. p. 392. Didymum grammaticum scripsisse librum, in quo quaerebatur, *libidinosior Anacreon, an ebriosior vixerit?* vitamque, ait, quam vixisse fertur, repraesentabant eius poemata. Denique notat, dictum, quod Tyrius Maximus ad Anacreontem refert, Simonidi tribuere *Tzetzen* Chil. VIII. 833 sqq. quod mihi quidem non satis manifestum videtur. adde Tyr. Max. XXXVIII. p. 439. *Harl.*

bbb) Multa et varia scripsit dulcis vates, quorum vero parum et ex sententia quorundam doctorum virorum, quorum princeps fuit *Franciscus Robortell.* plane nihil ad nostram peruenit aetatem. conf. praef. cel. *Fischeri* ad edit. II. Anacr. et *Martini* nota ad librum: *von den Sonnenuhren der Alten*, p. 13. Cui quidem opinioni lubentissime adsensurum me, ingenue fateor, si circa Ἐλεγεια καὶ Ἰαμβους, quos Suidas *Teium* ἰάδι διαλέκτῳ edidisse narrat, disputatio versabitur. [Epithalamium Anacreonticum LXII. abrogat Anacreonti etiam Hemsterhus. ad Lucian. tom. I. p. 265. et animaduertit,

aetatem: nam Suida teste, scripserat dialecto Ionica Ἐλεγεῖα καὶ ἰάμβους, παροίνιά τε [ccc]) μέλη [ddd]) (Athenaeo hinc inde laudata,) καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρεόντεια siue *proprio carminis genere* [eee]) *quod Anacreonticum ab auctore adpellatur composita*, qualia sunt pleraque eius, quae hodie supersunt, et quod seruauit *Gellius* XIX. 9. *Hymni in Dianam* fragmentum adfert *Hephaestio* in Enchiridio p. 69. Glyconium carmen, cuius initium ὦ ἄναξ ὦ Δαμάλης ἔρως, *Dio Chrysost.* 2. de regno p. 31. Videntur et hymni esse, quae hodie exstant IX. LXII. et LXIV. *Epigrammata* quaedam Anacreontis nomine leguntur in Anthologia. [fff]) Anacreontis

vertit, anonymum illum, ex quo carmen hoc protulerunt H. Stephanus et Andreas Schottus, Obseruatt. hum. II. 61. esse *Theodorum Prodromum* in Amaranto p. 465. ac *Bentleius* ad Horat. pag. 82. pronuntiat multa eorum, quae sub Anacreontis nomine hodie feruntur, esse spuria.] At *omnia* carmina dulcissima, quae adhuc nomen Anacreontis gerunt, cum *Robortello* nescio cui? homini inepto Graeco temere adscribere, hominem tantum posse putem sensu antiquae venustatis pulcritudinisque parum subacto praeditum. Neque vero is ego sum, cui omnia Anacreonteae collectionis odaria a Teio ipso composita editaque esse sit persuasum, quippe qui faciendum arbitrer cum iis, quibus reliquiae suauissimae videntur florilegium, quod varia variorum tam antiquiorum, quam recentiorum poetarum carmina eiusdem argumenti metrique contineat, et in quo etiam multa odaria ab Anacreonte profecta inueniantur. Modum enim in dubitando eos excedere, qui nulla omnino carmina, nisi quae a *Gellio*, *Athenaeo* atque *Hephaestione* laudantur, Anacreonti tribuenda statuant, quis non intelligit? De lite, quae post *Robortellum* inter Criticos fuit de Anacreonticarum reliquiarum antiquitate, copiose et diligentur agit cel. *Fischer.* in praef. supra laudata, quam hac de re contulisse viros doctos non poenitebit.

Summa in his reliquiis, aliquot si exceperis, inest suauitas, gratissima quaedam simplicitas et naturalis pulcritudo, quam nec felicissima imitatio adsequi possit et ex multis imitatoribus tantum *Gleimio* et *Goetzio*, viris elegantissimis, expressisse contigerit. Spirant illae quidem fere omnes laetitiam et amorem; sed et summam vrbanitatem vitaeque philosophiam gratissimam vbiuis paene prae se ferunt. Locutio est mollissima et a Gratiis quasi dictata ac instillata. Oblectat argumentorum suauitas et varietas non longe et fastidiose decantatorum, sed apta breuitate magnaque dulcedine expressorum, vnde factum esse videmus, vt illae omni tempore ab omnibus, qui iudicio pulcri se imbutos sentirent, magni haberentur atque legerentur studiose. Copiosius de venustate et elegantia ingenii Anacreontis eiusque carminum egi in commentatione supra excitata: *über Anakreons Leben* etc. conf. et *Sonntag.* historia poeseos graecae brevioris ab Anacreonte vsque ad Meleagrum ex Anthologia graeca adumbrata. Lips. 1785. 8. *Degen.*

ccc) Iulian. Misopogone in ipso exord.: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποιήθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Τρυφᾷν γὰρ ἔλαχεν ἐκ Μουσῶν. Elegias eius laudat *Hephaestio* p. 4. Δεύτερον τῶν μελῶν Athenaeus XV. p. 671. quo in loco *Aristarchum* in Anacreontis carmina commentarium scripsisse innuit, et alios eorum ἐξηγητὰς olim exstitisse docet. *Hephaestionis* liber περὶ τοῦ παρ' Ἀνακρέοντι λογίου στεφάνου memoratur eidem p. 673. [*Chamaeleon* Ponticus scripsit commentarium in Anacreontem. vid. Casaubon. com. in Athen. VII. 6. p. 502.] Anacreontis icon laureata exstat in tabula 41. Tomi secundi thesaur. Antiquitat. Graecarum Gronouiani et in fronte Barnesianae editionis.

ddd) Ἤτοι παροίνια μέλη, legitur apud Eudociam p. 60. alias cum Suida consentientem. Μέλη autem speciatim aliquando notant *carmen lyricum* v. *Periz.* ad Aeliani H. V. IV. 26. hinc Anacreon dicitur μελοποιὸς *Lyricus* a Luciano in Macrobiis, sect. X. adde *Maium* ad eumdem Luciani libr. sect. 26. p. 227. edit. Reitz. tom. III. *Harl.*

eee) Sunt et alia genera carminum quae ab Anacreonte *Anacreontia* vocantur. Vide *Marium Plotium* p. 2638. et 2655. *Fabric.* Adde Schol. ad Aristoph. Plut. v. 253. pag. 74. edit. Hemsterhus. *Harl.*

fff) Cleticos hymnos ab *Anacreonte* et Sapphone scriptos esse, testatur *Menander* de encomiis, p. 30. edit. Heeren. ὁποῖοί εἰσιν οἱ πολλοὶ τῶν τε παρὰ τῇ Σαπφοῖ ἢ Ἀνακρέοντι, ἢ τοῖς ἄλλοις μετρικοῖς, κλῆσιν ἔχοντες πολλῶν θεῶν. *Reiske* ad Cephalae Anthol. carm. 428. p. 26. Notarum, Anacreontem quemdam recentiorem putarat fuisse epigrammatarium;

tis *Odas*, quarum vndecimam in antiqui libri tegmine reperit (teste P. Victorio XX. 17. Var. Lect.) reliquas e duobus MSS. Codicibus [ggg]) quorum vnum a Ioh. Clemente, Anglo, Tho. Mori contubernali, acceperat, collegit, primus in lucem protulit, ediditque Graece typis nitidissimis et latine *H. Stephanus*, addita sua ipsius versione latina, carmine Anacreontico Paris. 1554. 4. Versionem sub H. Stephani editam nomine, Iosephus Scaliger in codice suo notauerat auctorem agnoscere *Iohannem Auratum*, vt ex Is. Vossii fide refert *Colomesius* pag. 109. Opusc. [hhh])

[De Codicum tamen Anacreontis ratione et notitia, quorum perpaucos adhuc e tenebris in lucem prolatos esse constat, parum definiri potest, et ne de iis quidem, quos vel in edendis vel recensendis et emendandis odariis se adhibuisse viri quidam docti adfirmant. Prius igitur quam editiones recenseamus, de codicibus quaedam sumus praemissuri. At enim de *quatuor* tantum libris manu descriptis aliquid constat.

I. *Henr. Stephani tegmen antiqui cuiusdam libri odarium vndecimum exhibens.* H. Steph. adhuc valde iuuenis illud tegmen forte detexisse fertur, quod vero quo postea delatum sit, ignotum est.

II. *Codex vterque Henr. Stephani.* Hen. Steph. qui primus quinquaginta et quinque carmina Anacreontica edidit, vsum se esse ait duobus codicibus in cortice et charta scriptis, quorum alterum a *Ioh. Clemente* Anglo eum accepisse, alterum ex Italia tulisse *Bayle* testatur. At quum de ratione, aetate, pretio, patria historiaque horum librorum nihil omnino exposuerit, et praeterea satis constet, eum saepius gloriatum esse, se in edendis et recensendis veterum libris adhibuisse codices, quos tantum abest, vt contulerit, vt ne eas quidem viderit, iure meritoque multi eruditorum adducti sunt, vt de fide Stephani omnino dubitarent. Attamen cel. *Fischer* (in praef. ad edit. Anacr. II.) non dubitandum esse censet, quin Codices *Stephani* boni fuerint et antiqui, praesertim quum eadem odaria, quae inde typis describenda curauerit editor, fere omnia in optimo et peruetusto Vaticano exemplo inueniri doctorum virorum testimoniis firmetur. Vtrumque Codicem, si fides habenda sit *Baylio*, *Stephanus* cum multis aliis libris manu exaratis paulo ante obitum suum, cum paene mentis expers factus esset, deleuisse dicitur.

III. *Codex Leidensis chartaceus in 4to.* Laudatur hic liber in Catal. Biblioth. Acad. Leidensis p. 396. continens Anacreontis et Sapphus Odas cum aliis scriptis graecis. Eumdem esse eum codicem, quo H. Stephanus in edendis Anacreonticis vsus sit, ibidem traditur. Conf. *Fischer* praef. laud. p. 19.

IIII. *Codex*

rium; sed in Notitia poetar. antholog. p. 183. mutauit sententiam ob auctoritatem Meleagri, vers. 35. 36. praefationis, et docte agit de epigrammatibus nostri poetae, quem suspicatur nonagesimum aetatis annum prope adtigisse, et bellum Persicum viuendo vel adtigisse vel superasse. Adde Fragmenta a Pawio et Fischero in horum editionibus adducta illustrataque, ac fragmenta in scholiis ad Homerum Marcianis, et *Villois.* Prolegom. ad Homer. p. XXXIII. *Harl.*

ggg) Vide Baelii Lex. voc. Anacreon. L. p. 206.

hhh) At Ioseph. Scaligerum falsa accepisse, atque Vossium et Colomesium fuisse deceptos, monet *Bernard. de la Monnoie* in Epistola ad Petr. Bailium, huius Diction. inserta tom. I. voc. Anacr. p. 206. *Harl.*

IIII. *Codex Vaticanus.* Liber hic omnium praestantissimus in illo litteris calamitosissimo Heidelbergae excidio cum permultis aliis libris manu descriptis Romam ablatus et ex sententia Abbatis *Spaletti* Saec. X. scriptus, continet *Cephalae* Anthologiam carminaque Anacreontica, et adhuc iure pro vnico fonte habetur, ex quo sanior et tolerabilis lectio ducenda videatur. Hinc egregie meritus est de litteris bonis atque apud omnes homines eruditos et elegantioris antiquitatis amantes maximam iniit gratiam Abbas *Spaletti*, qui, vt tandem, quam nec *Barnes.* nec *Brunck.* habuisse nunc constat, adcurata egregii huius libri collatio institui posset, septem abhinc annis duplicem eamque fidelem eius curauit editionem; alteram aeri splendidissime incisam, alteram typis litteras codicis referentibus descriptam, cuius inscriptio est: Ανακρεοντος Τηΐȣ Συμποσιακα Ἡμιαμβια. *Anacreontis Conuiualia Semiambia.* Romae 1783. 18 plagg. fol. max. Sed vtraque editio ab eo, qui iuste et adcurate de pretio Codicis statuere cupiat, adhibeatur necesse est, propterea quod illa aeri incisa minus fideliter exhibet textum exempli scripti, sed omnes eius tam marginales quam interlineares reddit lectiones, in hac vero typis expressa liber scriptus, praeter perpauca aliquot loca, integre, sincere et certa fide conspicitur. Copiosam et doctam de hac editione relationem videbis in Ephemeridd. litt. Argentoratenss. a. 1784. p. 208 sqq. [et Periergi Deltophili Bibl. Graec. et Lat. p. 14 sq.] Sed pergamus ad recensionem editionum. In constituenda vero illarum serie et recensendis *Versionibus* ac *Commentariis* diligenter iam versati sunt *Harles.* in Introduct. in Hist. G. L. p. 74. *Fischer.* et *Born.* VV. DD. in praefationibus ad editiones ab illis paratas, quos in componendo nostro indice adhibuimus. Princeps itaque *Anacreontis* editio prodiit:

1554. opera *Henr. Stephani* Lutetiae Paris. 4. continens praeter LV. odaria alia quoque Anacreontis et Alcaei carmina, nec non duo Sapphus odaria, obseruationes editoris in Anacreontem et latinam interpretationem 31. odarum ab eodem Stephano concinnatam. [de hac edit. v. *Dau. Clement* Biblioth. curieuse historique et critiq. des livres difficiles à trouver, tom. I. p. 287. — *Anacreontis Odae* latine factae ab *Helia Andrea Putschio*, Paris. apud Richardum. 1555. 4. vid. *Widekind* Verzeichnis von raren Büchern. p. 106. Bibliothecam Roloffianam. tom. I. p. 41. vbi et in Bibl. Bunau. I. p. 82. signatur a. 1556.]

1556. ibid. 8. cura *Guil. Morelli* et *Roberti Stephani*, cum obseruatt. H. Stephani adiecta versione latina omnium carminum ab *Elia Andrea* (Putschio) confecta. Non est noua recensio, sed tantum repetitio principis editionis. In aliquot tantum locis *Morelius* textum mutauit.

[1566. Lutet. Paris. in 16. in Henr. Stephani Collect. Pindari et reliquorum Lyricorum. Addidit Stephanus aliquot odas ex Eliae Andreae interpretatione, atque coniecturas p. 430. vid. *Clement.* l. c. p. 287. et *Freytag.* Adpar. litter. III. p. 566 sqq.]

1567. Antwerp. 8. ex officina Plantiniana, in corpore Lyricorum. conf. die neue philol. Biblioth. tom. I. p. 71. [ad Stephanianam expressa est. Vid. *Freytag.* Adparat. litterar. III. pag. 568. sq.]

[In *Vrsini Carminibus nouem illustrium feminarum et Lyricorum*, (de quo libro vide ad *Alcaeum* notata,) p. 123 — 139. praemittuntur veterum in Anacr. epigrammata, et p. 130 — 151. eius odae et fragmenta, (quae genuina habuit,) denique p. 320 — 328. adnotationes in Anacr. fragmenta.]

1586. Lu-

1586. Lutetiae Parif. 12. in H. Steph. Sylloge carminum poetarum lyricorum, vbi editor notas fuas caftigauit et fragmentorum numerum auxit. [Sed de Stephanianis fupra ad Pindarum vberius differuimus.]

1597. Roftochii 4. opera *Eilhardi Lubini* cum interpretatione noua latina. [vid. *Freytag.* l. c. p. 556.]

1598. Heidelbergae ex officina Commelini cura *Aem. Porti* 8. inter carmina nouem Lyricorum Graecorum. Portus lectionem duobus tribusve locis mutauit, H. Stephani interpretationem latinam notasque cum El. Andreae verfione addidit. Porti exemplum repetitum eft

1611. Andegau. gr. 4. apud Harwood. edit. Pinelli. p. 10.

1614. Geneuae fol. in corpore poetarum Graecorum veterum.

1622. Tubingae 12. cura et cum notis *Frid. Herm. Flayderi* Profeff. olim Tubingenfis; adiectae funt *Stephani* et *El. Andreae* interpretationes.

1624. gr. Parif. apud Libert. 8. editio rariffima dicitur ab Harwood. l. c.

1639. Paris. 8. graece cum fcholiis graecis cura *Arm. Io. Buthillerii Rancei,* (poftea fub nomine Abbatis de la Trappe notiffimi) qui adhuc puer XIII. annorum hanc editionem parauit. [vid. *Bayle* l. c. not. L. Galleria di Minerua tom. III. p. 131.]

1647. repetitio praecedentis exempli.

1657. Edit. II. Morelli. Londini. 8.

1660. *Tan. Fabri* edit. I. Salmurii 12. cum *H. Stephani* et *Andreae* verfionibus. Praeterea Faber homo, vt conftat, doctrinae copia inprimisque iudicii elegantia non mediocriter inftructus notas addidit eruditas, in quibus primus nonnullorum carminum antiquitatem oppugnat, poetam vero ipfum non tantum feliciter emendat et egregie explicat, fed etiam multis aliis aliorum veterum fcriptorum locis bene confulit lucemque adfert.

[1680. *Tanaq. Fabri* edit. II. gr. et lat. Salmurii. 12. vid. *Pinelli* Catal. n. 4039. *Clement.* l. c. I. p. 288. Biblioth. Roloffian. p. 63.]

1680. *Longepetraei* (de Longepierre de Reicquelaine, Nobilis Burgundi,) I. Parifiis 8. Editor verfionem gallicam metricam et notas adiunxit, in quibus venuftates carminum explicare, antiquitatem et hiftoriam illuftrare atque poetam cum aliis tam veteris quam recentioris temporis vatibus comparare ftudet.

1682. *Dacieriae* I. Parifiis 8. Elegans et docta femina textui a Stephano conftituto adiunxit interpretationem gallicam profariam, nimis quidem liberam, nec raro leuem et minus diligentem, (v. gr. ὁπλας δ' εδωκεν ἱπποις, λεøσι χασμ' ὀδοντων vertit leuis Dacieria: *aux chevaux, les pieds infatigables; aux lions, le courage.*) fed notas aptas et eruditas, vbi faepius a patre difcedit, cuius animaduerfiones latinae fub finem adiectae funt.

1684. *Longepetraei* II. Parifiis 12.

1684. *Cantabrigienfis* 12. eft fola repetitio exempli H. Stephani cum eiusdem notis.

1690. *Tan. Fabri* III. Salmurii 12. mendofum exemplum, maxime in notis.

1692. *Longe-*

1692. *Longepetraei* III. Parisiis, 8. (Amstel. 12.)

1693. *Dacieriae* II. Amstel. 12.

1695. *Baxteriana* I. Londini, 8. Vsque ad Baxterum, quocum noua quasi lectionis Anacreonteae incipit aetas, omnes editores textum H. Stephani ex editione eius prima retinuerunt. Ipse vero Baxter ex consensu optimorum interpretum minus bene versatus est in constituenda noua lectione, siquidem ingenium sequutus plerumque nimis temere et audacter textum mutauit, vt nihil dicam de conuiciis in Barnesium fusis, quibus editionis secundae animaduersiones tument. Praeter ea versio latina et notae, quibus poeta illustretur, obscuriorem eum redditurae videntur.

1698.[iii]) *Nordhusae*, duodenis oblongis cura *Casp. Ernst Triller*, Rectoris quondam Ilefeldensis. Exhibet haec editio textum Stephani ita, vt editor vel aliquot Stephani suspiciones receperit, cum quatuor versionibus latinis metricis Stephani, Andreae, Lubini et editoris, qui ipse quoque adiecit interpretationem theodiscam metricam simili exitu, cuius, quia iam rarior facta est haec editio, non possum non specimen ex ode VII. adponere:

Cupido winkte mir, ich sollte mit spatzieren,
Wohin er seinen Lauf in Eile wollte führen.
Als ich nun noch verzog, als ein gar fauler Tropf,
Nahm er ein Hyacinth und schlug mich auf den Kopf etc.

Vid. die neue philol. Biblioth. vol. I. p. 72. [Illud in eo reprehendo, (ait *Heumann*. in not. msst.) quod in vsum studiosae iuuentutis publicauit, quae legi, nisi cum sanae mentis iactura non possunt a studiosa iuuentute.]

1699. *Dacieriae* III. Amstelod. 12.

1700. *Neapoli* 12. Inscribitur haec editio: Τα τε Ἀνακρεοντος και Σαπφους Μελη. *Anacreontis et Sapphonis Carmina Latine Italiceque conuersa.* Notas et animaduersiones addidit ex edit. Tanaq. Fabri; in quibus multa veterum loca emendantur. *Recens omnia correcta, uti numquam prius.* Cum Italica Traductione *Bartholomaei Corsini* in calce apposita. De hac editione refert *Paitoni* in Bibliotheca degli autori antichi — in Venezia, 1774. 4. sub Artic. *Anacreonte.*

1705. *Barnesiana* I. Cantabrig. 8. Nouam habet haec editio textus recensionem, quam Barnesius adhibitis Scaligeri, Salmasii et Dan. Heinsii coniecturis ad fidem Codicis Vaticani ex collatione If. Vossii parum quidem adcurata instituit. Adiecit porro versionem latinam ac notas, in quibus plurima bene docteque explicat, de metri ratione, quod etiam in prolegomenis fecit, diligenter acuteque disserit et omnino graecarum litterarum studiosos multa vtilia docet. Auxit quoque fragmenta et in praemissa disputatione de vita et aetate Anacreontis copiose et docte exposuit. Fabricius de hac editione haec

iii) Vel potius 1702. Scripserat enim anni numerum MDCXCXII. vide Hamburgische Berichte an. 1743. p. 448. *Clement* Bibl. curieuse etc. tom. I. p. 288. *Harl.*

haec habet: Barnesius MS. Vaticani kkk) lectionibus vsus notisque *Io. Cottoni* lll) Baronetti et *Tho. Stanlei* mmm) hunc poetam ingenio ac doctrina sua mire expoliuit castigauitque, et numeris suis (qua in re aliquid indulgere sibi videtur vir doctiss.) restituit, praeterea versione prosaria notisque perpetuis et fragmentis plurimis vndique conquisitis a v. 903. ad 1385.) et iustis aliquot poematis auxit, praemissa Anacreontis vita et dissertatione de Lyrica Poesi, subiectoque, quem ipse clarissimus editor felici vena Poetam imitatus composuit ac separatim quoque edidit, Anacreonte Christiano. conf. Act. Erudit. Lips. 1706. p. 457. *Clerici* Bibl. select. tom. XI. p. 335.

1710. *Baxteriana* II. Londini, 8.

1716. *Dacieriae* IIII. Amstelod. 8. Aucta est Fossaei notis, quae primum prodierant Parisiis, 1704. 12. [conf. Memor. Treuolt. 1705. p. 304.]

1720. *Neapoli* 12. cum versione latina et italica. Editor est *Argelatti*. Conf. *Paitoni* l. l.

1721. *Barnesiana* II. Cantabrig. 8. Multis locis priore auctior et emendatior.

1725. *Maittarii* I. Londini, 4. mai. Editio haec splendida et rarissima, (*centum* enim tantum exempla typis descripta esse dicuntur,) quam vidisse paucis fortasse Germaniae viris doctis contigerit, quae vero ex sententia Obss. Miscell. vol. II. p. 5. magis externo habitu, quam vtilitate commendatur, continet editoris versionem latinam metricam cum omnium editorum, Buthillerium si exceperis, notis et indice copiosissimo. [conf. New Memoir. tom. II. p. 253.]

1732. *Pawiana*, Traiecti ad Rhenum, 4. Notae, quibus *Io. Corn. de Paw*, vir alias graece doctissimus editionem suam ornauit, produnt quidem ingenium acutum, (ipsum enim quaedam loca corrupta felicissime correxisse, quis nescit?) et praeclaram linguae graecae scientiam; sed praeterea etiam Criticum temerarium atque proteruum, qui vbique corrigere gestit, odaria bene coniuncta crudeliter discindit, nec pauca eaque venustissima carmina vel ineptis recentioris aetatis auctoribus tribuit. Sed castigauit eius audaciam *D'Orville* in *Vanno Critica*, Amstelod. 1737. 8. [Nonnulla quoque castigantur in Actis Erud. german. part. CLXXII. nr. 1. p. 229. et in: Beytrag zu Gelehrt. Zeit. tom. II. p. 735 sq. Titulum nouum cum nota anni 1753. accepit haec editio.]

1733. *Londinensis*, 8. gr. et lat. Editio a *Ios. Trappio* curata sed plurimis editoribus incognita. *D'Orville* de ea refert in Vann. Crit. p. 69. et 557.

[1734. ex edit. Barnesii, *Londini*, gr. et lat. 8.

1735. The works of *Anacreon*, translated into English Verse; with Notes explanatory and poetical. To which are added the Odes, Fragments, and Epigrams of *Sappho*. With the Original *Greek* plac'd opposite to the Translation. By Mr. *Addison*. London. 8. quae editio laudari solet.]

1736. *Venetiis*,

kkk) Barnesius p. 40. Hoc MS. Vaticanum toties laudatum peruetustum est, et ab Isaaco Vossio in D. Ioannis Cotton Baronetti gratiam olim delibatum, a Scaligero, Salmasio aliisque magnis viris visum, vt ex eorumdem nominibus, propria singulorum manu ad eumdem MS. codicem adscriptis constat. Vossii exemplar mihi communicauit Baronettus praedictus.

lll) Id. p. 36. 40. etc.

mmm) Id. p. 6. 54. etc.

1736. *Venetiis*, 4. graece, latine et italice. conf. Paitoni l. l. et Catal. Bunau. I. p. 82.

1740. *Maittarii* II. Londini, 4. mai. Aucta est versionibus latinis Stephani et Andreae ac Scholiis graecis Buthillerianis. [conf. Supplem. Act. Erud. Lips. tom. I. p. 193 sqq.]

1742. Londin. *Trappii*, gr. et lat. 12. — eodem anno ab *Ang. Mar. Bandinio*, gr. lat. et ital. Florentiae, 8. — eod. anno *Barnesiana* III. cum notis, gr. et lat. 12.

1743. *Lamiana*, Florentiae, recensionem Barnesianam exhibens. [vid. Beyträge zur Histor. der Gelahrtheit. I. p. 43.]

1744. *Glasguensis* I. gr. et lat. 12.

1751. *Glasguensis* II. forma minima. Editio nitidissima ad recensionem Stephani expressa, adiectis Sapphus et Alcaei fragmentis. rec. 1757. 12. correctius.

1754. *Fischeriana* I. Lipsiae, 8. habet lectionem et notas Baxteri cum Stephani et Fabri animaduersionibus. Sed auctior et praestantior prodiit

1776. *Fischeriana* II. ibid. 8. mai. ex recensione Baxteri cum eiusdem, Stephani, Fabri et doctissimi editoris animaduersionibus, omnibus editionibus praecedentibus merito praeferenda. In primis praefatio doctrinae varietate et iudicii acumine commendatur, in qua editor de fide et antiquitate carminum Anacreonticorum subtiliter disputat ac de editionum praestantiorum pretio egregie disserit. Adiecit idem praeterea plenissimam fragmentorum collectionem et poetarum quorundam graecorum in Anacreontem epigrammata.

1776. *Brunckiana* I. in Analectis vett. poetarum Graecorum vol. I. Argentorati, 8. *Brunckii* operà et studio lectioni Anacreonteae obscuriori, quoad per librorum manu scriptorum penuriam fieri potuerit, lux quaedam quasi noua adfulsit et praecedentes recensiones veluti noua creatione feliciter mutatae sunt.

1777. *Glasguensis* III. gr. in 8.

1777. *Magdeburgensis*, 8. in vsum scholarum habet textum Baxterianum. Hanc excepit classica et palmaria editio

1778. *Brunckiana* II. Argentorati, duodenis minimis, vti iam habitu externo commendabilis, ita et adcuratissime expressa. Nouam, a lectione Analectorum diuersam et ad omnes criticas opes constitutam recensionem exhibet. Animaduersiones licet breues ex interiore graecae linguae scientia et venustatis poeticae sensu profectae laudem habent adcuratae diligentiae, quam quilibet agnoscet, qui eas cum iis, quae in Analectis sunt, comparauerit. Lectionis enim mutatae ratio redditur, criticorum correctiones in variis libris proditae adcurate memorantur, lectiones Cod. Vat. et suspiciones Salmasii diligenter et vberius adferuntur. Vid. Bibl. Crit. Amstelod. tom. I. vol. 4. p. 115. et copiosas relationes in Ephemeridd. Litt. Norimbergens. 1779. p. 443. sqq. et in Ephemeridd. litt. Francof. 1779. p. 538 sqq. Sequuta est

1781. *Spalettiana* I. aeri incisa Romae, fol. max. Pauca tantum exempla expressa non vendendo, sed largiendo diuulgata sunt. (conf. ephem. litter. Lips. 1784. plag. CII.)

1781. ***Degeniana*** I. Erlangae, 8. exhibens textum Brunckianae ſecundae, et, quia maxime in iuuenum vſum parabatur, lectionis varietatem tantum ſelectam, cum indice pleniſſimo, ex quo intelligentia poetae hauriretur.

1782. ***Holſtiana***, Lipſiae, 8. mai. *Ioh. Ludw. Holſt* Hamburg. tum adhuc iuuenis litterarum cauſſa Lipſiae degens, Baxterum maxime ſequutus, huic editioni notas adiunxit, quae poetam potius obſcurant, quam illuſtrant, ſermone horrido et maxime barbaro, cuius vel epiſtolas illas obſcurorum virorum puderet. Praemiſſa eſt praefatio, in qua in me, qui itidem adhuc iuuenis editionem paraſſem, conuicia fundit turpiſſima ſermone vitiis grammaticis tumente.

1783. ***Spalettiana*** II. typis expreſſa, Romae, fol. max.

1783. *Franc. Xauer. de Rogati.* Collae, (oppido Toſcanae,) 8. mai.

1784. ***Bodoniana***, Parmae, fol. min. Editio ſplendidiſſima, expreſſa typis maioribus in charta laeuigata, ſed vtilitate parum commendabilis. (conf. ephem. litterar. Lipſ. an. 1786. plag. CXI.)

1786. ***Brunckiana*** III. Argentorati, duodenis, nitidiſſima et omnium praeſtantiſſima editio, nouam et optimam ad collationem adcuratam exempli Spalettiani aeri inciſi inſtitutam recenſionem exhibens. Eodem anno bis repetita eſt. Copioſiorem recenſum leges in *Degens* neuen kritiſchen Nachrichten. Schwab. 1787. p. 46 ſqq.

1786. ***Degeniana*** II. Erlangae, 8. Fundus quidem eſt textus Brunckianae ſecundae, ſed multis locis lectio antiquior reducta et interpunctio mutata eſt, ita, vt pro noua, quod etiam in fronte libri ſignificaui, recenſione haberi queat. Porro tam in notis, quae varietatis lectionis ſubiectae rationem reddunt, poetam cum aliis et antiquis et recentioribus comparant, nec non ex antiquitate illuſtrant, quam in indice multa ſuperflua ac vana reſecui nouaque addidi et denique caui, ne exemplum poſterius, vt prius, vitiis typographicis tam foede inquinaretur; ſed omnino ſic prodiret, vt inter commodas editiones poſſet numerari.

1787. ***Degeniana*** III. Altenburgi, 8. graece et theodiſce, adiectis quibusdam ex Anthologia carminibus et ſcoliis. Textus eſt Brunckianae tertiae, locis aliquot exceptis, vbi lectio antiqua mihi praeferenda viſa eſt. In animaduerſionibus ſub finem adiunctis de virtutibus et vitiis poetae exponitur, ac de oratione et lectione iudicatur.

1787. ***Briegeriana***, Lipſiae, 8. cum argumentis, animaduerſionibus et indice theodiſce ſcriptis. Editio in primis tironum vſui adcommodata.

1789. ***Borniana***, Lipſ. 8. Anacreontis et Sapphus Carmina graece, recenſuit notisque illuſtrauit perpetuis ex optimis interpretibus, quibus et ſuas adiecit *Fr. Gottlob Born.* Quamuis parum de ſuo adiecerit editor, fereque omnia hauſerit ex aliis, laudanda tamen eius eſt opera, quam in deligendis aliorum obſeruationibus adhibuit.

1789. ***Anonymi***, Berolini, 8. Anakreons Lieder. Griechiſch mit einem vollſtändigen griechiſch-teutſchen Wortregiſter für Schulen. — *Jördens*, qui editor eſſe fertur, in paranda hac editione *ſuos* maxime diſcipulos ſe ſpectaſſe in praefat. dicit. In indice vocabula ex verſionibus Degenianis interpretatus videtur.

1789. alius

1789. alius Anonymi, ibid. 8. graece cum obseruatiunculis latine scriptis.

[In Anthologiam graecam poeticam quaedam Anacreontis carmina recepi atque illustraui. *Harl.*]

Editio *Capperonierii*, cuius mentionem fieri in: *Björnståhls* Reisen vol. I. p. 12. vidimus, vt plures editiones ibi laudatae, potius ad fictas quam ad veras referenda videtur. Nobis quidem eam plane ignotam esse, ingenue fatemur. *Degen.*]

Prodierat etiam Anacreon apud Andr. Wechelium, an. 1556. 1574. (quae laudatur a Croix du Maine Bibl. Gall. p. 429.) et 1585. 12. apud Patissonium e Gallica Metaphrasi *Remi Belleau* siue *Remigii Bellaquae*, quam e latina versione H. Stephani composuit, et *Richardus* quidam *Renuoisius* circa an. 1557. modulis animauit Musicis, licet ab hoc Richardo et ipso Anacreontem Gallice redditum tradat Antonius Verderius. Vide *Baelii* Lexicon l. c. Sed et *Henricus Stephanus* in praefatione ad editionem suam Graecolatinam an. 1554. testatur, se odas Anacreontis prius iam tum Gallicas fecisse: et *Petrus Ronsardus* nobilis poeta Gallus plerasque illarum patrio carmine induit. De versione Gallica (prosa, an versu, edita, an inedita?) *Armandi Iohannis Bouthillerii Rancei*, postea notissimi sub nomine *Abbatis de la Trappe* [nnn]), mentio exstat apud Adr. Bailletum libro de infantibus doctrina claris p. 359. et Malpeolum (Mr. *de Maupeou*) in Rancei vita, vbi testatur, ab eodem Armando vix tredecim annos nato illustratum praeterea Anacreontem *scholiis Graecis*, vulgatumque Parisiis, 1639. 8. et recusum [?] an. 1647. Exstat et Metaphrasis Anacr. et Sapphus Gallica *Gaconi* elegans et venusta. Rotterod. 1712. 12. (vid. Mem. of Litterature tom. II. p. 65. vbi Bentleii est epistola p. 68. it. p. 105. Journ. des Sçav. 1712. p. 436.) et altera Poetae insignis *Fossei*, Paris. 1704. 12. Gallico carmine cum notis. vid. Nouv. Rep. de lett. 1704. II. p. 686. *Clerici* Bibl. anc. et mod. tom. V. pag. 4393. *Fabric.* Varias odas Anacr. gallice vertit *Maturin*, Abbé *Regnier Desmarais*, in eius oper. gallic. Hagae Com. 1716. 12. tom. II. p. 377 sqq. — item *Poinsinet de Sivry* in: Les Muses Grecques, Bipont. et Paris. 1771. 8. p. 125 sqq. et quartum in Anacreon, Sappho, Moschus, Bion et autres poetes grecs etc. Paris. 1778. 12. *Harl.*

[Plurimas Anacreontis interpretationes haud dubie tulit Italia, quas diligenter recenset Paitoni libro supra laudato [ooo]).

1) Liriche Parafrasi di *D. Fr. An. Cappone* Academico Ozioso sopra tutte le Ode d' Anacreonte etc. Venet. 1670. 12.

2) Anacreonte Poeta Greco tradotte in verso Toscano, da *Bartol. Corsini.* In Parigi, 1672. 12.

nnn) Obiit die 26. Sept. 1700. natus 9. Ian. 1626. De Vita eius consule Ephemerides Parif. 1702. mense Nou. pag. 87. et Memorias litterarias Treuultinas an. 1704. mense Martio pag. 174.

ooo) Fabricius in notis Msptis haec praeter ea suppleuit: Mich. Angel. Torcigliani, Lucensis, vertit. vid. Galleria di Minerua tom. III. p. 131. Elogia academiae incognitorum pag. 339. Io. Canalis, Neapolitanus an. 1663. et inter eius poemata gallica, italica, hispanica et latina, Paris. 1707. 12. tom. 2. [edit. Venet. 1667. 12. memorat *Toppius* in Biblioth. Neapol. p. 116. et tertiam partem, p. 325.] De Mariani Valguarnerae, Panormitani versione lat. cum notis et diatribis, vid. *Mongitor*. Bibl. Sic. tom. II. p. 45.

3) Anacreonte tradotte etc. Roma, Crescimbeni vol. V. p. 151.

4) Anacreonte etc. Firenze per *Carlieri*.

5) In: Echo Cortese Parte seconda - terza con l'Iride Posthuma o vero Residui di diuersi Componimenti di Michel' Angelo Torcigliani publicati da Salvestro Torcigliani suo fratello. In Lucca, 1681 — 1683. 12.

6) Le Poesie d'Anacreonte tradotte in verso toscano, e' d'Annotazioni illustrate. In Parigi, 1693. 8. Auctor est Abbas *Regnier Desmarais*. Bis repetita haec interpretatio, primum cum nomine auctoris, Florentiae, 1695. 12. deinde cum quibusdam aliis eiusdem opusculis poeticis. Parisiis, 1708. [vid. Menagiana tom. III. p. 307.]

7) Anacreonte tradotto dall' Originale Greco in rima toscana. Da *Anton Maria Salvini* etc. In Firenze, 1695. 12.

8) Anacreonte tradotto dal testo greco in rime toscane da *Alessandro Marchetti* — in Lucca, 1707. 8. [vid. Giornale d'Italia tom. XXI. p. 239. tom. VI. p. 237. prohibita versio a sacra inquisitione, licet dicata Ferdinando Hetruriae magno Duci. *Iul. Negri* p. 18. hist. scriptor. Florent.]

9) Anacreonte tradotto dall' Originale Greco in verso Toscano da vari Vomini illustri. In Firenze, 1723. 12.

10) Le Ode di Anacreonte nuouamente da vari illustre Poeti nella Italiana favella tradotte — In Milano, 1731. 4. Auctor est *Argellati*.

11) Anacreonte tradotto in versi Italiani da Vari — In Venezia, 1736. 4.

12) Delle Ode d'Anacreonte Teio, traduzione, di *Paolo Rolli*. Londra, 1739. 8. Repetita cum aliis auctoris operibus, Venetiis, 1742. et 1753. 12.

13) Anacreonte Poeta Greco tradotto in rime toscane da *Cidalmo Orio* Pastore Arcade. In Venezia, 1753. 8.

[14) Anacreontis quaedam et Sapphus odas libere transtulit in sermonem italicum *Dominicus da Gattinare* — in Scherzi poetici etc. Brunsuic. 1784. 8.]

15) Le Ode di Anacreonte et di Saffo recate in versi Italiani da *Fr. Sav. de Rogati*. 1783. 8. mai. vid. supr. ind. edd. sub anno 1783. Numerosa est haec versio et in primis ad canendum maxime apta.

[Non tam e graeca lingua, quam potius ex gallica quadam versione translata videntur carmina Anacreontis in linguam *Polonicam: Anakreon, Poeta Grecki.* Warsou. 1774. in 4. et 8.]

Sed prae aliis Germani dulcis Anacreontis reliquias sua lingua exprimere certatim adgressi sunt; ex quibus alii totam carminum collectionem interpretati sunt aliis selectam tantum partem libare placuit. [conf. *Schriften* der Altdorf. Deutschen Gesellschaft. p. 119 — 122.]

Primam, quod nos quidem sciamus, versionem vernaculam patria debet studio *Trilleri*, qui eam cum graeco simul textu publicauit Nordhusae, 1698. Sed de ea iam supra. [Specimen versionis germanicae versibus ἀῤῥύθμοις in: V. Beytrag zur critischen Histor. der deutschen Sprache, p. 160.] Post multorum interuallum annorum sequuta est praestantior illa *Io. Nic. Goetzii*, poetarum, quos vnquam Germania tulit, suauissimi elegantissimique, qui

qui eam absque quidem nomine edidit hoc titulo: *Die Oden des Anakreons in reimlosen Versen.* Frankf. und Leipz. 1746. 8. vbi aliquot carmina, nempe 7. 12. 14. 28. 29. 30. 40. 43. 44. 51. Goetzii amicus summusque Germaniae vates, *Vzius* noster, in vernaculam linguam converterat. Auctior et emendatior ea lucem adspexit, Carolsruhae, 1760. 8. Excepit illam Lipsiensis: *Anakreons Gedichte nebst zwey andern Anakreontischen Gedichten und den Oden der Sappho.* Leipz. 1776. 8. (auct. cl. *Meinecke,* Rect. Quedlinburg. Omnino laude digna interpretatio, cuius specimina *Meinecke* antea iam dederat in *Taschenbuch für Dichter und Dichterfreunde.*) Laudem plausumque haud denegarunt viri docti iique rei peritissimi meae interpretationi hoc titulo diuulgatae: *Anakreons Lieder aus dem Griechischen* von *Ioh. Fr. Degen.* Ansb. 1782. 8. in qua censor eruditus in Ephemeridd. litt. Gothanis an. 1783. cum referret de *Wahliana*, Germanis adquiescendum esse pronuntiauit. Atque, quod vix credideris, annus sequens binas simul tulit interpretationes vernaculas, alteram auct. *P. H. Brumleu* in eius Lyrischen Gedichten a. d. Gr. Dessau, 1783. 8. vol. I. alteram *S. F. G. Wahlii* nunc Profess. Halensis, in: *Liedern der Liebe von Sappho und Anakreon.* Erfurt, 1783. 8. cum obseruationibus eruditis. Sed haec posterior nimis artificiosa gratamque exempli graeci simplicitatem cum dignitate coniunctam deserere videtur. Nimis libere ac minus feliciter anonymus quidam Anacreontem interpretando expressit vna cum Bione, Moscho et Sapphone: *Bion, Moschus, Anakreon und Sappho. Aus dem Gr. Neue Uebers. in Versen.* Berlin und Liebau, 1787. 12. Eodem denique anno *Degeniana* Altenburgi emendatior et castigatior prodiit, de qua supra actum est.

Singularum odarum interpretationes theodiscae occurrunt e. gr. in *der lyrischen Blumenlese*, vbi cel. *Ramler* versionem Carolsruhensem a se limatam atque politam reddidit; in carminibus fratrum *de Stolberg;* in Christi. Comitis *de Stolberg* carminibus ex Graeco expressis. Hamburgi, 1782. 8. mai. in *Degens* Versuch über die Philosophie des Anacreon, Erlang. 1776. in *Borheeks* Klosterbergischen Vorlesungen, et in eius Magazin. Nürnb. 1784. 8. in *Schneiders* Anmerkungen über den Anak., nec inuenturus essem finem, si omnes singulorum odariorum versiones, quas Germania nostra excluserit, enumerare ac recensere animus foret.

Ex imitationibus memoria dignae sunt solae *Gleimianae*, *Lessingianae*, *Götzianaeque. Degen.* Conf. Blankenburg. ad Sulzeri Theor. Art. I. 86 sq. C. H. Schmid Anweisung der vornehmsten Bücher in der Dichtkunst p. 345 sq.]

Carmine *Anglico* Anacreontem maximam partem expressit *Abrahamus Cowleius*, et cum Bione, Moscho aliisque *Thomas Stanleius*, Lond. 1651. *Fabric.* [cum Sapphone, *Addison.* vid. supra in Catal. edition. an. 1735. item Greeniana versio: The Works of Anacreon and Sappho, with pieces from ancient authors and occasional Essays. London. 1719. 12. *Harl.*]

Nobilissimum virum *Lucam Langermannum* Anacreontis editionem molitum, constat ex *Reinesii* ad Daumium Epistolis p. 148. Specimen nouarum emendationum, nescio cuius, auctoris in Anacreontem (audacium nimis, si quid iudico,) occurrit in memoriis Treuoltianis anni 1702. mense Ianuar. p. 96 sq. Fragmenta quaedam Anacreontis ab H. Stephano omissa persequitur *A. Schottus* II. 61. Obs. human. Alius *Anacreon* fuit, quem ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῆς laudat Scholiastes Nicandri ad Theriaca.

[Haud defuerunt praeter editores et interpretes poetae, qui multa eius loca emendare et explicare tentarent, et quidem

a) Obiter

a) Obiter in obseruationibus ad alios scriptores, vt factum a *Salmasio* ad Solinum et Achillem Tatium; a *Tollio* ad Ausonium; a *Dauisio* ad Ciceronem de N. D.; ab *Heskino* ad Bionem et Moschum; a *Lennepio* ad Coluthum et Phalaridis Epistolas; a *D'Oruillio* ad Charitonem; a *Trillero* in den poetischen Betrachtungen, multisque aliis, qui vel semel, vel bis, vel saepius lectionis cuiusdam nouae in poeta recipiendae mentionem faciunt. Deinde

b) Alii in collectionibus obseruationum, quas in varios vtriusque linguae auctores scripserunt, Anacreontem separatim tractarunt, quo referantur *Canteri* Lectiones nouae, Antwerp. 1571. *Lamb. Bos* animaduerss. in Scriptores quosdam graecos. Franeq. 1715. *D'Arnaud* Spec. animaduerss. critt. ad aliquos Scriptores graecos. Harlingae, 1728. 8. *Wesseling.* obseruatt. variae, Amstelod. 1727. 8. *D'Orville* Vannus critica. Amstel. 1737. 8. *Clericus* in Bibliotheca Selecta; *Obseruationes Miscellaneae*, Amstelod. 1732. vol. II. *Pierson* Verisimilia critt. Lugd. Bat. 1752. *Klotz.* Miscell. critt. Trai. ad Rhen. 1763. *de Medenbach Wakker* Amoenitt. litterariae, Trai. ad Rhen. 1770. *Borhecks* Magazin für die Erklärung der Griechen und Römer. Nürnb. 1784. vol. I.

c) Alii denique peculiares in Anacreontem obseruationes ediderunt, quo referri debent *Schneiders* Anmerkungen über den Anakreon, Leipz. 1770. *Zeune* animaduerss. Lips. 1775. *Degen* über die Philosophie des Anakreon. Erlang. 1776. *Barth* Stricturae aliquot animaduerss. ad Anacreont. Numburgi, 1777. *Borhecks* Klosterbergische Vorlesungen, Magdeb. 1778—1779. *Grimm* Anmerkungen über einige Oden des Anakr. Duisb. 1778. *Schwabe* Erläuterungen über den Anakreon. Weimar, 1781. 1782. *Schmieder* Commentt. II. in 28. priores odas Anacreontis. Halae, 1782. 1783. *Degen.* *Sevin* loca quaedam Anacr. corrigit in Hist. acad. reg. Paris. Inscr. vol. III. p. 122 sqq. *Schneider* in Periculo critico in Antholog. Constantini Cephalae, p. 18 sqq. quaedam Anacreontea explicat emendatue: item p. 98. *Snedorf* de Hymnis vett. Graecor. p. 36 sqq. de hymnis Anacreontis. Adde haud inuenustas Anacreonteorum carminum parodias graece scriptas: *D. Ioh. Balthas. Bernholdi*, Professoris theologi et graeci (Altorfini) Ἀνακρεόντεια μέλη. *Hoc est Anacreon quasi redditus imitationibus variis. — Editionis curam suscepit Georg. Christoph. Munzius*, Gymnasii Noriberg. Rect. Noribergae, in 8. s. a. nota; subiecta est versio latina pariter poetica. — Aliquot odarum Anacreontis latinam versionem exhibet *Christius* in Noct. acad. obseru. XI. Denique Fabric. in notis mstis haec notauit: *Gilberti Ionini* S. I. Anacreon Christianus graecis numeris cum latina metrica versione, eiusdem Anthologia christiana, Bion christianus etc. Lugd. 1634. 1637. 12. *Iosep. Patrignani*, S. I. Anacreonte christiano, di presepio di Christo, Florent. 1712. 12. — *Io. Boivini* (Οἰνοκλεωνος) Μέλη τὰ Ἀνακρεοντικά. Paris. 1722. 12. Mem. de Trevoux, p. 1634. *Harl.*]

XIII. α. ANANIAS siue *Ananius* Iambographus antiquissimus, aequalis Hipponactis, memoratur *Athenaeo* lib. VII. p. 282. lib. III. p. 78. et lib. IX. p. 370. *Tzetzae* prolegom. ad Lycophronem et Hephaestioni p. 16. Enchirid. vbi ait Scazontini carminis inuentionem, (non Iambici, vt Vossius 3. Institut. poetic. cap. 18. §. 8.) ab aliquibus Hipponacti, ab aliis Ananiae tribui. Vide et Scholiasten Aristophanis ad Ranas v. 671.

XIII. β. ANTIMACHVS *Teius* circa Olymp. VI. clarus ab interprete Plutarchi Cruserio Lyricus vocatur, sed in Graeco, in vita Romuli p. 24. est ἐποποιός. *Dacerius* hunc confundit cum Antimacho Colophonio, qui Platonis tempore vixit, notis ad Plutarchi Romulum

mulum gallice a se redditum p. 178. Versum *Teii Antimachi* Hexametrum, quem imitatus sit Augias, producit *Clemens* VI. Strom. p. 622. *Antimachum* vero *Colophonium Diodorus Sic.* XIII. [108 tom. I. p. 603. edit. Wesseling. quem conf.] p. 390. ex Apollodoro docet floruisse Olymp. XCIII. 4. [aut secundum Larcher. Olymp. XCIIII. 4. A. C. 404.] Hic est, quem Homero praeferebat Hadrianus Imp., de quo multa viri docti ad *Spartian.* Hadriano cap. 16. Eius poema Elegiacum Λύδη, pluribus constans libris, laudatur a *Stephano*, [Byz. v. Λυδίαι et Δώτιον, vbi secundus liber citatur etc.] Plutarcho, [*Hermesianacte* in Eleg. apud Athen. XIII. p. 597. reddita atque illustrata a Ruhnken. Epistol. crit. edit. II. subiecta, v. 41 sqq. vbi Ruhnken. p. 292. ex Asclepiade in Anal. Brunckii tom. I. p. 219. docet, Lyden, Chryses filiam, fuisse Antimachi siue vxorem, s. amicam, et nomine et gente Lydam. Addi vero debet *Lennepii* animaduersio in illum Hermesianactis locum, in illius Animaduerss. ad Coluthum p. 168 sq.] a Scholiaste Apollonii, [I. 1289. II. 297. III. 409. IV. 259. et 1153.] Euripidis, [in Phoen. v. 43. ad quem loc. conf. Valcken. p. 606 sq.] aliisque. [P] [Lyden Antimachi in epitomen redegisse *Agatharchidem* Cnidium, adnotauit *Photius* cod. CCXIII. p. 541. Confer *Reinesii* var. lection. lib. I. cap. XI. pag. 37. *Lucian.* verae histor. lib. II. cap. 42. ibique M. du Soul. p. 135. tom. II. edit. Reitz. Quod Lysander carmen Antimachi in illius honorem non praetulit carmini *Nicerati*, Antimachus ea re offensus, aboleuit carmen, indignante Platone, teste *Plutarcho* in vita Lysandri p. 38. tom. III. edit. Reiske.] Conf. *Neocorum* ad Suid. et *Meursium* in Bibl. Graeca, vbi etiam de huius Antimachi *Thebaide*, quod carmen fuit heroicum, e quo sunt, quae profert *Strabo* IX. p. 409. de Teumesso: [liber quintus citatur ab *Athenaeo* XI. 468. p. 475. p. 482. F.] tum de poemate tertio, cui titulus Ἄρτεμις, et quarto Ἐπιγόνοις. Eiusdem quoque videntur esse δέλτοι laudati *Athenaeo* VII. p. 300. [Antimacho Teio, at minus recte, id adserit *Meursius* in Bibl. gr. sed vid. Schellenb. p. 31 sq.] Tamquam obscurum ac tumidum poetam perstrinxere multi. Confer, quae viri docti ad Horatium, et Is. Vossii notas ad illud Catulli carm. 92. p. 323. *At populus tumido gaudeat Antimacho*, *Ciceronem* item in Bruto cap. 51. Plura de Antimacho *Langbaen.* ad Longini vitam. Homerus prae Antimacho βραχυλογώτατος iudice *Nazianzeno* Epist. 3. Antimachi huius Poemata emendauit olim *Zothicus* Plotini familiaris teste Porphyrio in Plotini vita c. 7. [Λέξεις Ἀντίμ. *Longinus* scripsit teste Suid. v. Λογγῖνος.] De *Antimachi* Poesi scripserat *Dionysius Phaselites*, vti legas in vetere vita Nicandri. [Quaedam Antimachi fragm. sunt in collect. poetarum, Theognidis, Phocylidis, Pythagorae etc. edit. Frid. Sylburg. gr. et lat. Heidelberg. 1596. 8. et alibi. Optime tamen et plenissime de Antimacho eiusque scriptis disseruit ac fragmenta collegit explicuitque cl. *Car. Adol. Gottl. Schellenberg* in Antimachi Colophonii Reliquiis cum Epistola Frid. Aug. Wolfii, Prof. Halens. Halae Sax. 1786. 8. vbi p. 15 sqq. agit de Antimacho Teio, aliisque Antimachis. (Num Antimachus grammaticus, Homeri editor atque criticus, diuersus sit ab Antimacho nostro poeta, nec ne? supra vol. I. ad Homerum, p. 358 sqq. fusius a me disputatum est: atque de eius Thebaide, atque num inter cyclicos poetas sit numerandus, ibidem p. 378 sq. et alibi. adde eumdem *Schellenb.* l. c. p. 21 sqq. et p. 78 sq. *Valcken.* ad Eurip. Phoen. p. 25.) Num Antimachus epos, Ἐπίγονοι inscriptum, confecerit, dubium esse videtur Schellenb. p. 20 sq. conf. ad lib. II. cap. 2. §. 24, 7. Obscuriore vero partim, partim etiam dubia fama innotuerunt Antimachi poema, *Lysandri encomium*, (*Plutarch.* in vita Lysandri p. 443. C.) et Carmen Ἄρτεμις ex falsa lectione Steph. Byzant. v. Κοτύλαιον ortum fictumque; nam pro Ἀρτέμιδος legendum esse

 Θηβαΐδος,

Θηβαΐδος, iam viderunt Salmasius, Berkelius et Schellenberg. quem vide p. 31. et 91. Tum auctor Etymol. M. p. 4. lin. 6. laudat quidem Antimachi Ἰαχίνην, sed et auctoritas et lectio leuis prauaque iure videtur Schellenb. p. 32. Ad vanam denique infinitae lectionis iactantiam *Natalis Comitis*, qui magnum numerum scriptorum deperditorum tamquam a se lectorum ex Grammaticis excitauit, pertinet, quando ille Mythol. VII. 4. historiolam adfert ex *Antimachi Centauromachia.* — Antimacho epigramma cod. Vatic. auctoritate tribuit *Brunck* in Anal. tom. I. p. 167. et III. p. 29. sed caute subdubitat *Schellenb.* p. 33. qui post haec de ingenio, auctoritate, virtutibus vitiisque illius poeticis et fatis carminum apte sciteque disserit. Amisimus vero Antimachea pleraque cum aliorum librorum ruina; nam „sic *Sopater* Sophista, vt idem Schell. notat p. 50. Constantini M. aetate, nonnulla nostri in Collectanea sua intulerat, opus eruditum, e multis scriptoribus conflatum, quod recenset *Phot.* cod. CLXI. p. 339. Fecerat idem *Ioann. Stobaeus*, etsi nunc in eius Eclogis Antimachi nomen non occurrit. vid. Phot. p. 374." Adde *Burmann.* II. ad Propert. II. 25, 37. in primis ad v. 45. *Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.* Is vero quando p. 472. probat suspicionem *Piersonii* ad Herodian. Philetaer. post Moeridis Atticistam p. 440. apud *Lucian.* quomodo Historia conscribenda sit, tom. II. p. 65. pro ἢ Καλλίμαχος reponendum esse, ἢ Ἀντίμαχος, acute declarat dissensum *Schellenberg.* p. 46. not. b. *Harl.*] Fuit et *Antimachus* Lyricus cognomento ψεκὰς ppp), quod minutim subinde exspuendo soleret adstantes veluti compluere. *Suidas* in ψεκὰς et Ἀντίμαχ. ac *Diogenianus* VIII. prou. 71. De *Antimacho*, Heliopolita, qui Κοσμογενεσίαν scripsit Heroico carmine, et de aliis *Antimachis* meminit idem Suidas. [adde *Eudociae* Ἰωνιὰν, p. 61.]

XIII. γ'. ANTILOCHVS. vid. nr. XVI. *Archilochus*, fin. *Harl.*

XIV. ANYTE, non Epidauria, vt e Pausaniae Phocicis colligebat *Fuluius Vrsinus*, sed Tegeatis, vt ex ipsius inedito antea Epigrammate qqq) docet *Holstenius* ad Steph. Byz. in Τέγεα, apud quem scriptorem pro Αὔγη μελοποιὸς Τεγεᾶτις legendum esse Ἀνύτη, primus obseruauit perspicacissimus in hisce litteris *Leopardus* II. 16. emendat. licet et apud *Leopardum* in Gruteri editione [tom. III. Lampadis artium p. 37.] et in notis Berkelii ad Stephanum, pro Ἀνύτη perperam excusum Ἀκύτη. Praeter XIV. huius Anytes Epigrammata ex Anthologia Planudis petita, quae in fragmentis foeminarum descripsit *Fuluius Vrsinus* p. 56 sq. et Epigramma, quod ab Holstenio primum in lucem editum dixi, vide aliud apud *Pollucem* V. 5. segm. 48. quod incipit: ὤλεο δήποτε etc. [vbi diserte dicitur Ἡ Τεγεᾶτις Ἀνύτη. In epigr. quodam apud *Wolf.* p. 112. nr. 23. occurrit *Anyte Mitylenaea*, quam diuersam a Tegeatide et iuniorem illa, acute docet *Reiske* in Notit. poetarum Anthol. pag. 192.] Celebratur Ἀνύτης στόμα in celebri *Antipatri* Epigrammate lib. I. Antholog. cap. εἰς ποιητάς. De

ppp) Ob eandem caussam ψεκάδος cognomen adhaesit tum Olympico olim, tum recentiore memoria Andreae Alciato et Francisco Malherbio.

qqq) Ex illo quidem epigrammate hoc doceri non posse, quod Anyte Tegeatis fuerit, sed quod Cleobulus Ἐριασπίδα, Eriaspidae filius, qui lebetem dedicauit, fuerit Tegeates, pulcre obseruat *G. Olearius* de poetriis graecis pag. 8. Lipsiae, 1708. Idemque legit Ἐράσπιδος pro Ἐράσπιδα, sed malim Ἐράσπιδα, vt sit Genitiuus Doricus. Idem Olearius p. 9 sq. alia quatuor inedita publicauit ex Agathiae scholastici collectione Epigrammatum. Epigramma in Delphinum produxit quoque *Küster* ad Suidam in πομπίλος.

De aetate huius poetriae non aliunde constat, quam quod *Tatianus* p. 114. edit. Worth. narrat, eius statuam factam ab *Euthycrate* et *Cephisodoto*, quos CXX. Olympiade floruisse testatur *Plinius* XXXIV. 8. *Fabric.* Reliquias et fragmenta horumque sedes diligentius post Vrsinum inquisiuit, collegit illustrauitque *Io. Christian. Wolf* in Poetriarum octo — Fragmentis et Elogiis, Hamburgi, 1734. 4. p. 92 — 114. *Brunck* XXIII. Anytes dedit epigrammata in Analectis poet. gr. tom. I. p. 197 sqq: et tom. III. p. 37 sq.: criticas quasdam adspersit obseruationes: — Vitam poetriae paucis exposuit *Olearius* in diss. de poetriis gr. nr. VI. subiuncta *Wolfii* Poetriarum — fragmentis p. 129 sq. qui in not. 7. memorat quoque

Arignoten Pythagoricam, quae Βακχικὰ metrice et varia epigrammata scripsit: de qua supra in Catalogo Pythagoricarum, vol. I. lib. II. cap. 13. II. et *Wolf* in Catalogo foeminarum gr. olim illustrium h. v. p. 287 sq. subiuncto Mulierum gr. quae oratione prosa vsae sunt, fragmentis etc. *Harl.*

XV. ARCHEBVLVS, Thebanus, circa idem tempus floruit, vt colligitur e Suida in Εὐφορίων. Ab eo genus carminis Ἀρχεβούλειον [P] dictum refert Hephaestio in Enchiridio p. 27. Exempli instar est hoc apud Terentianum Maurum:

Generi datur auctor huic vetus Archebulus.

Et apud Attilium Fortunatianum:

Tibi nascitur omne pecus, tibi crescit herba.

XVI. α. ARCHILOCHVS Parius rrr) Gygis temporibus vixit, vt auctor est *Herodotus* lib. I. cap. 12. siue regnante Romulo, vt *Cic.* I. Tusc. 1. hoc est circa sss) Olymp. XV. quo tempore a Pariis colonia deducta est, cui deductioni praefuisse, certe interfuisse Archilochum constat. Confer Kühn. et Perizon. ad *Aeliani* Var. X. 13. Thalete Cretensi fuit antiquior, teste Glauco apud *Plutarch.* de Musica p. 1134. [ad quem locum *Burette* in Comm. Acad. Paris. Inscr. tom. X. p. 239 sqq. copiosus est de nostro poeta eiusque aetate, carminibus et arte musica.] Terpandro iunior, idem Plutarch. p. 1132. Apud eumdem p. 1133. f. pro Ἀντίλοχον crediderim legendum Ἀρχίλοχον. Vide et quae de Archilochi inuentis tradit idem p. 1140 sq. conf. et *Nicephorum* p. 427. ad Synesium. *Heraclidis Pontici* περὶ Ἀρχιλόχου καὶ Ὁμήρου libros duos memorat *Laertius* V. 87. *Aristarchi* Grammatici ὑπομνήματα Ἀρχιλόχεια

rrr) Parius Poeta pro Archilocho apud Dionem Chrys. Orat. 2. de regno p. 18. et alios. Oraculum parenti Archilochi Telesicli datum refert Steph. in Θάσος.

sss) Thasum conditam Olymp. XV. e Dionysio tradit Clemens Alex. I. Strom. p. 333. et ex Phaniae fide *Terpandrum* aequalem Midae, cuius mors ab Eusebio refertur ad Olymp. XX. 3. iuniorem existimatum Archilocho. Hinc malo assentiri Herodoto et Ciceroni, quam aliis scriptoribus, qui Archilochum referunt ad Olymp. XXVII. vel [quae est Baelii sententia.] XXIX. vel ad seriora etiam tempora, et amasium faciunt Sapphonis, vt Diphilus apud Athenaeum. *Fabric.* [Diuersas variorum sententias de aetate *Archilochi* enumerat, addito iudicio, *Baelius* l. c. p. 296. B. *Saxius* in Onom. I. p. 14. iis accedit, qui, argum. Cic. I. Tusc. quaest. 1. (*Archilochus regnante Romulo*), ducti, poetae vitam ad Olymp. XXIII. durasse putant. Ducibus eodem Cicerone, Tatiano, Clemente Alexandr. *Corsinus* in Fastis Attic. tom. III. p. 31. aetatem Archilochi collocat intra Olymp. XV — XXIII. De Archilochi amoribus, quos ipse confessus est, impudicis, vid. Critiam apud *Aelian.* V. H. X. 13. *Maximum Tyrium* diss. XXIV. sect. 9'. p. 226. et *Dauisii* notam, p. 591. edit. II. *Harl.*]

Ἀρχιλόχεια siue commentarios in Archilochum *Clemens Alex.* I. Strom. p. 326. Inter recentiores de Archilochi rebus non indiligenter egit *Ed. Simson* in Chron. ad. an. 3305. *Gerard. Gualtherus* ad Inscript. Syracus. tom. VI. Thes. antiq. Sicil. p. 392. *Petrus Baelius* in Lexico. [adde Hallische Acerram philologic. IV. p. 189 sq. inprimis *Sevin* de vita et operibus Archilochi, in Comm. Acad. Paris. Inscr. tom. X. 1736. p. 36 sqq.] Scripta eius quaedam recenset in Bibliotheca Graeca p. 1242. *Ioh. Meursius.* Iambicum genus carminis ttt) reperisse eum, multi tradiderunt; sed et summam in eo tulisse laudem, innuit *Quinctilianus* X. 1. 59. et *Velleius* lib. I. cap. 5. *neque enim quemquam alium, cuius operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum, praeter Homerum et Archilochum reperiemus.* [adde *Theocrit.* Epigramma XIX.] Confer *Vossium* Inst. Poetic. III. 18. Vtrumque porro carminis iambici genus Archilocho vsurpatum constat, et illud, quod vulgo iambicum vocamus, et alterum scazonticum, siue extremum, quod pedem trahit, vt loquitur *Ouidius* I. remed. amor. v. 378. In *carmine* [P] *Iambico* virulentissimo aliis subinde versuum lyricorum generibus permixto, quo Lycamben, qui filiam ei desponderat, postea alii dederat ditiori, eiusque filias uuu) perstrinxerat et ad restin adegerat, fabula vsum Archilochum testatur *Philostratus* lib. I. imaginum cap. 3. fabula nimirum de vulpe vvv), vt ex Hermogene constat et Apostolio prooem. prouerbior. vbi verba ipsa Archilochi habes. [Hinc propter illius dicacitatem ortum est prouerbium, Ἀρχίλοχον πατεῖς, h. e. irritas aliquem ad vindictam et conuicia, verbaque virulenta. add. *Ouid.* in Ibin, v. 53. Maledicentiam et miseram fortunam illius perstringit *Pindar.* II. Pyth. v. 96 sqq. *Harl.*] Adde quae supra cap. VIII. §. 18. Iulianus Orat. 7. Ἀρχίλοχος ὥσπερ ἥδυσμά τι περιτιθεὶς τῇ ποιήσει μύθοις ὀλιγάκις ἐχρήσατο etc. Validas breuesque ac vibrantes sententias in illo celebrat Quinctilianus, quarum nonnullae seruatae apud Stobaeum. Obscoenitatem iamborum Archilochi perstringit praeter Suidam Origenes III. contra Cels. p. 125. Archilochi Ἐπῳδὰς memorat *Zenobius* V. 68. prou. *Hephaest.* p. 22. et *Stephanus Byz.* in Πάρος. Ex his Semielegi quidam fuerunt, ita vt Hexametris singulis dimidius versus pentameter siue dactylica tome subiiceretur, quod ab Archilocho repertum tradunt *Diomedes* lib. III. p. 502. *Terentianus* p. 2422. (2430.) et *Victorinus* p. 2551. [vid. *Sevin* l. c. p. 46 sqq. et *Burette* l. c. p. 243 sqq.]

ttt) In Scholiis ad Nicandri Alexipharmaca pag. 64. *Iambe* quaedam inuentrix carminis Iambici traditur. Ἴαμβη δούλη Μετανείρας τῆς Ἱπποθόωντος γυναικὸς ἥτις τὴν Δήμητρα λυπουμένην ἰδοῦσα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς Περσεφόνης ἀπό τινα ἔμμετρα γελοιώδη ἐπὶ τῷ παραμυθήσασθαι. Ἐξ ἐκείνης ἐν τὸ μέτρον ἰαμβεῖον. Pag. 71. additur, hanc *Iamben* fuisse filiam Panos et Echus, gente Threissam; quod legas etiam in scholiaste ad Euripidis Oresten, cuius verba lib. I. cap. 14. §. 4. produxi. *Fabric.* Homerum in Margarita iambis vsum esse, adfirmat *Aristotel.* Poet. cap. 4. Archilochus igitur, quod in eo genere in primis excelluit, atque perfecisse illud, et ad mordaces satiras primum adhibuisse visus est, ipse quasi repertor istius generis habitus fuerit. *Cicero* ad Attic. XVI. 11. *cui*, inquit, *vt Aristophani Archilochi iambus, sic epistola longissima quaeque optima videtur.* His quidam, (Alcyon. II. de exsil. p. 187.) Aristophanem poetam intelligunt. Sed auctor acerrae philol. intelligit Aristoph. grammaticum. Inuentorem iambici generis *Bailius* putat fuisse Archilochum in Lexic. tom. I. voc. Archilochus, K. Secus sentit *Ern. Ludw. Dan. Huch* in: Versuch über die Verdienste des Archilochus um die Satyre. Zerbst. 1767. 8. pag. 17 sq. conf. *Casaubon.* de Satyr. poesi lib. I. cap. 1. p. 14. cum nota Rambachii et Crenii. *Harl.*

uuu) Vide quae viri docti ad Horatium lib. I. Epist. 19. [et Kuhn. ac Periz. ad Ael. V. H. X. 13.] Defendit filias Lycambis aduersus Archilochum Epigramma *Dioscoridis* lib. III. Antholog. cap. 12.

vvv) Vid. I. H. Maii not. ad Basil. M. de legendis ethnicis, p. 78 sq. *Heum.*

p. 243 sq.] De aliis Epodon Archilochicorum generibus vide eumdem p. 2564 sq. et 2589. Ἐλεγεῖαι Archilochi laudantur ab *Athenaeo* lib. XI. [an potius lib. XIV. 6. p. 627. C.?] et videtur ex illis petitum, quod profert *Suidas* in Ξενίας, *Stobaeus* serm. 123. tum versus de abiiciendo scuto, [apud *Aristophan.* Pac. 1298. *Sext. Empir.* Pyrrh. Hyp. III. 24. *Strab.* X. p. 702. et XII. p. 827. Almel. cum lectionis varietate,] propter quos a Lacedaemoniis expulsum www) narrat *Plutarchus* in Laconicis institut. [sect. 12. p. 12 sq. edit. Gierig. cuius vid. notam. Ad elegos quoque pertinuit poema Ναυάγιον, in obitum mariti sororis ipsius, in mari deperditi, compositum, cuius meminit *Longin.* sect. X. 7. al. 11. et ex quo petiti fuerint versus a *Plutarcho* de audiendis poetis, cap. V. p. 36. edit. H. Krebsii, cuius notam p. 127. conferes, et interpret. ad Longini locum p. 86. edit. Tollii.] Archilochi *melos Olympionicis adcantari solitum* memorat *Pindarus* Olymp. Od. IX. Ἰοβάκχους *Stephanus Byz.* in Βέχειρ, et *Hephaestio* in Enchirid. p. 55. qui addubitare videtur de auctore; ait enim: οἷόν ἐστι ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον Ἰοβάκχοις xxx). Exemplum carminis hoc profert:

Δήμητρος ἁγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

Τήλεφος Archilochi citatur ab *Athenaeo* lib. III. p. 111. yyy) Citat Poetam istum *Heraclides* politia Cretensium, *Dio Chrysost.* XXXIII. p. 399. etiam hinc inde Longinus, Etymologici M. auctor, et Eustathius, sed hic ex aliorum fide ferme, vt illius aetate iam interiisse scripta Archilochi videantur. Ὁ κάλλιστος τῶν ποιητῶν dicitur *Synesio* in laude caluitiei p. 75. et *Dione Chrysostomo* iudice XXXIII. p. 397. Homerus et Archilochus par Poetarum, quibus post hominum memoriam nullus alius mereatur comparari. [Homeri aemulus dicitur a *Longino* de subl. XIII. 3. edit. Mori, siue §. 7. edit. Tollii. Idem tamen *Longin.* XXXIII. 5. [al. 7.] notat, Archilochum multa aliena rapere secum, profecta ab impetu diuini spiritus.] Itaque et Archilochi interfector cum oraculum accederet, ab eo [P] repulsus est his verbis: Μουσάων θεράποντα κατέκτανες, ἔξιθι νηοῦ, vt refert *Galenus* protreptico ad artes tom. IV. p. 1. [A *Plutarcho* de S. V. N. tom. X. p. 220. Reisk. aut p. 69. edit. Wyttenbach. qui p. 81. plura veterum loca excitat, interfector Archilochi vocatur Calondas cognomento Corax; ab Oenomao autem apud *Eusebium* Praep. euang. lib. V. p. 228. C. dicitur Archias. adde *Sevin.* l. m. p. 43. *Harl.*] Archilochi quaedam fragmenta collegit *H. Stephanus* in Lyricis suis p. 376. 426. 459. [item in collect. sententiarum Frobeniana: in Corpore poetarum graec. Tragicorum etc. Geneu. 1614. F. *Brunck.* in Anal. vett. poet. gr. tom. I. p. 40. et tom. III. p. 6. et 236. Lection.

www) Non Archilochum ipsum, sed eius libros Lacedaemone exportari iussos tradit *Valerius Max.* VI. 3. [Ext. 1. vbi v. Coler. et Vorst.] quod eorum parum verecundam ac pudicam lectionem arbitrarentur. Archilochi et Hipponactis scripta a sacerdote legi vetat *Iulianus* Imp. in fragmento p. 300. edit. Lipsiensis.

xxx) Iobacchi, genus hymnorum in Bacchum (vid. *Menandri* comm. de Encomiis, cap. 1.) ob frequentem exclamationem *Io Bacche!* sic adpellatum. conf. *Spanhem.* ad Aristoph. Ranas, v. 318. *Harl.*

yyy) Quod tamen titulus poematis indicat carmen dramaticum, tempore Archilochi nondum satis cognitum et vsurpatum, *Sevin* l. m. p. 52. suspicatur, vel Athenaeum ipsum fuisse deceptum atque errasse, vel locum illius esse corruptum et legendum *Archippum*, comicum. *Ruhnken.* quoque ad Vell. Pater. I. 5. p. 20. negat, *Telephum* scripsisse Archilochum et vocem *panis* πιττάκιον nosse potuisse. Commode autem ex Grammat. MS. in Biblioth. Sangerm. Πιττάκιον ἄρτε Δανόλοχος Τηλέφῳ corrigit Athenaeum restituitque pristinam lectionem. Δανόλοχος ἐν Τηλέφῳ. *Harl.*

Idem tertiae Anacreontis editioni suae adiecit fragmentum Archilochi, ὠ Φιλέω μέγαν ϛρατηγόν. — Addendum est fragment. apud Scholiast. Hermog. p. 377. teste quidem Io. Siceliota comm. MS. in Hermogen. vid. *Ruhnken.* ad Xenoph. Mem. Socr. II. 1. 20. p. 90 sq. edit. Zeunii. Atque digna sunt poetae fragmenta, quae diligentius colligantur. Enimuero prudens consilium *Ruhnkenii* ad Vell. Pat. I. 5. p. 20. ne quae sunt aliorum, temere pro Archilochiis arripiantur, probe obseruandum erit. Docet enim vir doct. *Archilochi* nomen creberrime permutari cum nominibus *Dinolochi*, *Aristophanis*, *Aristarchi*, *Antiochi*, *Amphilochi* et aliorum. Adde *Valcken.* adnotatt. ad Euripid. Hippolyt. v. 1169. et Diatr. ad illum p. 253. not. *Harl.* Fabulae Archilochiae initium exhibet *Camerarius* in edit. Aphthonii, p. 56. et 241. *Heum.*] Rhetor ille, a quo prouerbium κακῦ κόρακος κακὸν ὠὸν, *Abulpharagio* p. 44. dicitur Archilochus Siculus. [Sed Reiske ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 220. monet, Coracem, Archilochi percussorem, cum Corace Protagorae magistro permiscuisse Abulpharagium. *Harl.*] De Pseud-Archilocho Annii Viterbiensis dixi in Bibl. latina. Nec sane videtur fuisse vllus Archilochus Historicus, neque alius Archilochus poeta iunior Lacedaemonius qui veteribus memoretur. Licet sunt qui cum Antilocho etiam confundunt, aut cum Amphilocho, cuius celebre quondam oraculum exstitit. Plato Philosophus a Gorgia dictus νέος Ἀρχίλοχος, quod probe nosset ἰαμβίζειν siue criminari, teste *Athenaeo* XI. p. 505. *Fabric.* Pro *Antilocho*, poeta aequali Lysandro (*Plutarch.* in vita Lysandri, tom. III. edit. Reiskii p. 38.) apud *Plutarch.* de Mus. X. p. 657. et *Athen.* XII. 3. est scribendum *Archilochus.* Vid. Burette l. c. p. 286. *Harl.*

XVI. β'. ARION Methymnaeus Lyricus zzz) Cyclei F. discipulus Alcmanis, clarus circa Olympiadem XXXVIII. 3. scripsit ᾄσματα siue carmina Lyrica, tum προοίμια siue hymnos versibus heroicis bis mille. Vide de hoc Arione *Suidam*, [*Eudociam* p. 68.] *Vossium* Instit. Poetic. III. 16. 3. et quae viri docti ad *Gellium* XVI. 19. *Raderum* ad Martial. p. 582. et *Rhodomanni* Carmen graecum de Arione editum a Neandro Lips. 1588. 8. [Vixit secundum *Larcher.* in Chronol. Herodot. p. 562. ante C. N. 626. V. C. 128. A. M. 4088. Locus de eo classicus exstat apud *Herodot.* I. cap. 23. narrantem, eum vixisse cum Periandro, Corinthi tyranno, citharoedarum sui saeculi fuisse nulli secundum, primumque et fecisse et nominasse et docuisse Corinthi dithyrambum. Conf. doctam *Lennepii* animaduersionem ad Phalaridis Epist. p. 269 sq. qui in primis ea, quae *Dodwell.* de aetate Phalar. p. 62 sq. de χορῦ ϛάσει eiusque auctore disputat, scite examinat corrigitque. Adde supra vol. I. lib. I. cap. 26. p. 214. Ad illum autem Herodoti locum *Wesseling.* p. 11. iam animaduertit, *Dionem Chrysostomum* Or. 37. p. 455. (orat. 36. p. 101. edit. Reiskii, vol. II.) haec Herodoti planissime expressisse, nec de Dithyrambo, quod Galei editioni adpositum, dissentire Criticos veteres ad *Pindari* Olymp. Od. XIII. 25. Adde *Luciani*, alios sequuti auctores, dial. marin. VIII. ibique Hemsterh. pag. 308. tom. I. edit. Reitzii. Hymnus in Neptunum seruatus est ab *Aeliano* H. A. XII. 45. vnde emendatum fecit recudi *Brunck.* in Analect. gr. poet. tom. III. p. 327. adde cl. *Snedorf.* de Hymnis

zzz) Alius *Arion*, Pythagoreus, de quo supra cap. 13. Alius quoque Rhetor hoc nomine, cuius ἔλεγχοι citantur a *Theone* in progymnasmatis pag. 65. Praetereo equum *Arionem*, de quo [*Propert.* II. 25. 37. ibique Brouckh. in primis Burman. H. alios quoque laudans;] Mythologi et *Loënsis* lib. II. cap. 6. Epiphyllid. [*Heyne* ad Apollodori Biblioth. p. 634 sq.]

Hymnis vett. Graec. p. 35 sqq. Satyros quoque, versibus loquentes, Arionem introduxisse, aiunt *Suidas* (cuius locus, Küstero difficilis, ex Herodoto mihi sanandus videtur.) et *Eudocia*, e Suida supplenda. Quando vero iidem tradunt, eum fuisse tragici modi inuentorem, et primum instituisse chorum, habent quidem consentientes Hellanicum et Dicaearchum: contra Antipater et Euphronius in Commentariis auctorem illius instituti, (τὰς Κυκλίους χορὰς στῆσαι,) perhibent fuisse *Lasum*; testibus Scholiaste ad *Aristoph.* Aues, v. 1403. *Proclo* apud Photium p. 985. *Phauorino* in voc. Κυκλιοδιδάσκαλον. Conf. Dodwell. et Lennepii obss. paullo ante memoratas; infra ad Stesichorum, et *Hellanici Lesbii Fragmenta* — collecta et edita a *Fr. Guil. Sturz.* Lips. 1787. 8. p. 86 sqq. vbi doctiss. editor praeterea commemorat *Herm. von der Hardt* lib. in Aenigmatis prisci orbis, (Helmstad. 1723. fol.) p. 527 — 535. p. 542 — 545. p. 577 — 581. etc. de Arione. Adde infra, in Notitia Tragicor. voc. *Arion. Harl.*]

XVII. α. ARIPHRONIS Sicyonii nihil reliquum est praeter *Paeanem in sanitatem*, quem seruauit *Athenaeus* in calce lib. XV. p. 702. Admodum vetustum scriptorem fuisse, obseruo e *Maximo Tyrio* diss. 41. [diss. XIII. p. 138. edit. II. Dauis.] qui eius meminit his verbis: ᾄδεται τι ἐξ ἀρχαίου ᾆσμα ἐν εὐχῆς μέρει.

Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων
Μετὰ σεῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς.
Diuarum Dea sanitas,
Tecum sit mihi viuere
Vitae quod superest meae.

Respicit hoc σκολιὸν Suidas in Ἀρχίας, laudat et *Lucianus* in Apologia pro lapsu inter salutandum tom. I. p. 499. *Fabric.* [Ex vol. XIII. lib. VI. cap. X. p. 462. Fabricii spicilegium huc referam: „In *Maittaire* Miscellan. Graecorum aliquot scriptorum Carminibus etc. Londini 1722. mai. 4. nr. 3. *Ariphronis* Paean siue σκολιὸν in Sanitatem cum anapaestica metaphrasi Fed. Morelli [aaaa]) ex editione Paris. 1615. 8. Idem ex *Athenaeo* in extremo libri XV. Graece exhibent *Dan. Heinsius* notis ad Maximum Tyrium p. 145. et *Io. Caselius* ad calcem Demetrii Phalerei, p. 46. Latina metaphrasi iambica donauit *Caelius Calcagninus*, quae tom. I. delic. poetarum Italorum p. 546. et in Calcagnini Operibus p. 425. legitur. *Martini Opitii* metaphrasis germanica occurrit lib. I. eius Odarum, oda decima.“ *Harl.* Habet hoc scolion Brunck. in Rel. Lyr. ad calcem Anacr. p. 107. et Cludius von den Skolien der Gr. in der Bibl. der alt. Litt. III. p. 50. sq. cum not. et vers. germ. *Beck.*]

XVII. β. ARISTOMACHE Poetria, de qua *Plutarchus* lib. V. cap. 2. sympos̄iacon. tom. II. Opp. p. 675. B.

XVIII. ARISTOTELIS Stagiritae scolium [bbbb]) siue vt alii Paeanem, [¶] vel potius hymnum in Hermiam Atarnensium Tyrannum, ex *Athenaei* lib. XV. cap. 16. exhibet *H. Stephanus*

aaaa) Orphei hymnos duos in Hygieam et Aesculapium, quos *Ariphronis* paeani Morellus iunxerat, quemadmodum et Virgilii Pollionem eclogam, graeca metaphrasi a Dan. Holswortho donatam Maittairius exhibet in notis. In iisdem p. 180 sq. illustrat veterem inscriptionem Sigeam, de qua infra. Passim quoque notat vocabula graeca rariora in vulgatis Lexicis haud obuia.

bbbb) Etymolog. M. σκολιά. τὰ συμποτικὰ ᾄσματα. Videntur autem dicta σκολιὰ carmina, quae ex

phanus in Lyricis p. 398. occurrit et apud *Laertium* V. 7. *Stobaeum* sermone I. p. 6. edit. Grotii, et apud Caesarem Scaligerum p. 109. Poetic. cui tantopere se probauit, vt ex hoc maxime perpendere cupiat lectores, quantus vir Aristoteles fuerit in Poesi, neque ipso Pindaro minor. Vide *Meursium* ad Hesych. p. 123. et *Andreae Schotti* vitam Aristotelis p. 137. {Est quoque ille Hymnus in Corpore poetar. graec. Tragic. Comic. Lyricorum etc. Geneu. 1614. fol. pag. 135. gr. et lat. vbi tom. II. Pindari et reliquorum Lyricorum sunt carmina et reliquiae: in *Maittaire* Miscell. graecor. aliquot scriptorum carminibus nr. 5. In: *Horazens Episteln an die Pisonen und den Augustus, mit Kommentar und Anmerkungen von Hurd. aus dem Englischen übersetzt — von I. Ioach. Eschenburg,* vol. I. Lipsiae 1772. mai. 8. p. 166 sqq. vbi non solum viri cuiusdam docti commoda acutaque versf. 6. et 7. emendatio, a Koeppen. postea in contextum admissa, in notis proponitur eruditeque explanatur; sed etiam interpretatio *Thomae Nevile* anglica, et *Eberti* germanica, ex commentatione de la Nauze de Scoliis, germanice versa, atque Hagendornii operibus poeticis subiuncta, est repetita. *Brunck.* vero inseruit illum Analectis veterum poetarum graecorum, tom. I. p. 177. et tom. III. p. 32. ex emendatione, metro apta, viri docti ad Hurdii librum mem. reposuit, [tum Lyricorum Reliquiis ad calcem edit. 3. Anacreontis p. 94 sq. conf. p. 142. add. Cludius l. l. p. 32. sq.] *Conr. Rittershusii* et alius correctiones editionis Stobaei margini adscriptas, publici iuris feci in Opusculis meis varii argumenti, p. 181 sq. Paeana ipsum graece cum versione germanica dedit sciteque exposuit cl. *Degen* ad nouissimam suam Anacreontis edit. Altenb. 1787. p. 194 sq. et p. 288. — Separatim denique edidit, germanice vertit docteque explicuit *Koeppen: Aristoteles Skolion auf Hermeias: erläutert von Io. Heinr. Iust. Koeppen.* Hildesiae 1784. 8. In introductione V. D. scite agit, secundum *Strabonem* XIII. p. 610. C. et *Diodorum Sic.* XVI. 33. de *Hermeia,* (quem, p. 24. docet, Olymp. CVIII. 1. tyrannidem in Atarnenses et Assios suscepisse et Ol. CVIII. 4. captum interfectumque fuisse,) de eius ingenio vsuque cum Aristotele et de argumento carminis. *Harl.*] De aliis Aristotelis poematis, vt: Peplo ei tributo, Ἔπεσι, Elegiis, προοιμίοις siue hymnis, atque encomiis, dixi infra, vbi de Aristotele, Libro III. Scaliger adfirmat, Aristotelem scripsisse etiam paeana in Lysandrum Lacedaemonium, qui ob dignitatem in Samo olim publice canebatur. Sed *Plutarchus,* qui de hoc paeane memorat in Lysandri vita p. 437. ab Aristotele compositum non docet. Neque *Athenaeus* lib. XV. p. 696. qui praeterea Paeanem in Craterum Macedonem laudat scriptum non ab Aristotele, sed ab Alexino Dialectico.

XIX. ARTEMO μελοποιὸς memoratur Suidae in Ὄζων, et Scholiastae Comici in Acharnens. v. 830. Fuere autem plures Artemones. 2) *Artemo* Lacedaemonius, (Seruio ad IX. Aeneid. p. 578. Clazomenius) machinarum bellicarum inuentor, *Diodor. Sic.* XII. 28. *Plutarch.* in Pericle p. 167. et *Athenaeus* L. XII. p. 531. 3) *Artemo* pro Antiocho Syriae Rege ab vxore huius Laodice post interfectum maritum suum venditatus. *Plin.* VII. 12. *Valerius* Max.

ex inaequalibus et diuersi generis versibus constabant, vt sonuli quidam siue *sonetti* et *Madrigalia* hodie. Confer Scholiasten *Luciani* tom. I. p. 27. Alias notationes nominis profert *Caesar Scaliger* I. Poetic. cap. 44. e *Plutarchi* sympos. lib. I. cap. I. p. 615. Pindari quoque ἐπαίνων quae habemus, Athenaeus subinde vocat scolia. Specimen σκολιῶν Ἀττικῶν vide, si placet, apud *Dionem Chrysost.* 2. de regno p. 32. *Plutarch.* lib. V. sympos. cap. 3. p. 676. et *Lucianum* de lapsu inter salutandum tom. I. pag. 498 sq. Vide supra ad Pindari scripta deperdita.

Max. XII. 14. *Solin.* etc. 4) *Artemo* Milesius, qui scripsit Onirocritica libris XXII. (non XXIV. vt *Hadr. Iunius* I. 13. animaduers.) teste Artemidoro lib. II. cap. 49. Memoratur et ab Eustathio ad Iliad. π'. p. 1119. [schol. Marcianis ad Hom. Iliad. XVI. 854.] et inter alios somniorum scriptores a Tertull. de anima cap. 46. et Fulgentio I. Mythol. cap. 13. 5) *Artemo* Pergamenus, qui de rebus Siculis et de Pindaro scripsit, vt e variis Scholiorum in Pindarum locis colligit *Vossius* de Hist. Gr. p. 335. [adde *Ionsium* IV. 10. p. 251.] 6) *Artemo* Medicus apud Plin. XXVIII. 1. cuius collyrium memorat Galenus. 7) *Artemo* Laodicensis, pater Andronis, quo familiariter vsum se scribit Cicero XIII. 67. ad famil. 8) *Artemo* Cassandreus, cuius scripta quaedam laudantur ab Athenaeo libr. XII. 3. vt περὶ συναγωγῆς βιβλίων, et lib. XV. 14. liber II. περὶ βιβλίων χρήσεως, vt *Ionsius* lib. IV. 9. p. 250. legit, siue, vt *Meursius*, περὶ χρήσεως τῶν περὶ τὰς συνουσίας ᾀδομένων. Hic ipse forte est *Artemo*, quem Aristotelis Epistolas recensuisse notat Demetrius Rhetor lib. II. περὶ ἑρμηνείας, et quem περὶ ζωγράφων scripsisse tradit *Harpocratio* in Πολύγνωτος. 9) *Artemo* Clazomenius, cuius ὅρους Κλαζομενίους citat *Aelianus* XII. 38. Hist. Animal. Librum de Homero Suidas in Ἀρκτῖνος [vid. plura apud *Ionsium* IV. 9. p. 251.] Nescio, idemne sit auctor operis περὶ Διονυσιακοῦ ἐπισήματος cuius librum primum laudat Athenaeus lib. XIV. p. 636. *Meursius* quidem in Bibl. Gr. p. 1266. sed sine causa tribuit Artemoni [?] Cassandreo, male vero titulus libri eo in loco latine redditur *de Dionysiaca columna sepulchrali*, nec melius Dalechampius; *de Bacchica intelligentia:* nam ἐπίσημα hic, vt ex contextu patet, est vocabulum Musicum idem fere notans quod σύστημα, vt adeo Artemo in isto libro persecutus esse videatur historiam instrumentorum Musicorum in Dionysiis vsurpatorum. 10) *Artemo* Magnesius, ex cuius opere de virtute mulierum ἐκ τῶν Ἀρτέμωνος τοῦ Μάγνητος περὶ τῶν κατ' ἀρετὴν γυναιξὶ πεπραγματευμένων διηγημάτων profecit Sopater apud *Photium* cod. CLXI. p. 176. [adde *Ionsium* III. 11. 4.] Denique 11) fuit *Artemo* haereticus, quem confutauit Caius presbyter, teste *Photio* cod. XLVIII. Meminit illius operis, Caii nomine omisso, *Eusebius* V. 28. Hist. Eccles. De *Artemonis* vero haeresi, quam a Paulo Samosateno iterum resuscitatam ait *Epiphan.* LXV. 1. strictim agit *Theodoritus* II. 4. haeret. fab. vbi *Artemonem* hunc a nonnullis Arteman appellari ait, quemadmodum factum obseruo Methodio in conuiuio decem virginum p. 113. et a Felice III. Papa in Epist. ad Petrum Fullonem p. 543. Est et appellatiuum *artemo*, quod in glossario Isidori *Instrumentum arietis* exponitur, et ita dictum possit videri ab Artemone Lacedaemonio, quem machinam bellicam, cui arieti nomen, reperisse tradit Seruius loco supra laudato. [De *Artemone* Mechanico *Ionsius* I. 17. 1. p. 106.] Malunt tamen viri docti apud Isidorum rescribere *instrumentum ratis*, quorum rationibus adsentior. Est enim artemo velum, quod ad antennam expanditur, atque ita Papias Isidori exscriptor; ita alibi ipse Isidorus.

XV. Ab ASCLEPIADE Lyrico nomen accepit metrum carminis *Asclepiadeum*, non differens a Choriambico, vt ex Hephaestione p. 34. apparet. Attilius Fortunatianus p. 2700. *Asclepiadion metrum vocatur, non quod repertor eius Asclepiades fuerit, sed quod eo familiarius et frequentius sit vsus. Ante illum enim vsi Alcaeus, et Sappho hoc integro vsa est in libro quinto.* Male Gyraldus p. 493. ait, Sapphonem libros quinque illo genere composuisse. Iunior fuit *Asclepiades* Aegyptius, cuius hymnos in Deos patrios et alia scripta laudat Suidas in Ἡραΐσκος. De *Asclepiade* poeta ἐπιγραμματογράφῳ Samio, Theocriti Magistro, cuius non pauca Epigrammata occurrunt in Anthologia Maximi Planudae, consulenda Scholia ad Idyllion VII. v. 21. et 40. [*Reiske* in Notitia poetar. Anthologic. p. 199. qui p. 197 sq. de

sq. de *Asclepiade Adramytteno*, antiquiore, et in Musa Stratonis sic nominato, aliisque agit et tria epigrammata Asclepiadis, num antiquissimi, et auctoris illius carminis, quo Lyde pellex carmen Antimachi, qui circa Olymp. XCIII. claruit, celebratur, an recentioris? non liquet, e Musa Stratonis adponit. Adde infra lib. III. cap. 28. in Catalogo Epigrammat. h. v. Schneideri Periculum crit. in Antholog. Cephalae p. 14 sq. 100. — *Asclepiadii* poetae nomen effictum ex versibus asclepliadeis choriambicis Scaligerum aliosque abduxit ad errorem. vid. *Burm.* II. ad Anthol. veter. latin. poet. tom. I. p. 556. — De *Asclepiade Bithyno*, Walchii Antiqq. medic. selectas n. 5. p. 119 sqq. Goetting. biblioth. philol. II. part. II. p. 200 sqq. Infra libr. VI. cap. 9. tom. XIII. p. 87 sq. et alibi. Vid. indic. ex quo maior Asclepiadum numerus colligi potest.] Qui vero in aliis ad Theocritum scholiorum locis citatur *Asclepiades*, fuit Bithynus Myrleanus Grammaticus iunior, qui in Theocritum scripsit. [vid. *Groddek* über die Argonautica etc. in: Gott. Bibl. der alten Litter. II. p. 70.] De vtroque Myrleano Asclepiade [infra lib. V. cap. 7. tom. VII. p. 54.] item et de aliis huius nominis vide *Ionsium* p. 167. et 205 sq. *Vossium* Hist. Gr. *Tiraquellum* de nobilitate p. 343. *Meursium* Bibl. Graeca p. 1195. et 1267. et ad Chalcidium p. 24 sq. *Hendreichii* Pandectas Brandenburg. p. 305 sq. [P] De *Asclepiade* Tragilensi Tragoedumenon scriptore ago infra in notitia Tragicorum. *Asclepiades*, Genethlii Sophistae amicus, tempore Gallieni, Imperatoris, Suidas in Γενέθλιος. De *Asclepiade* Medico ac philosopho Prusiensi, aliisque vide Giornali d' Italia tom. XI. p. 235. 240 sq. 246. [*Asclepiadem*, medicum, amicum Crassi, hominem eloquentem laudat *Cicero* de Orat. I. 14. quo loco motus *Cocchius*, medicus Florentinus, in notis ad scriptores Chirurgicos, p. 154. negat, verum esse, quod vulgo, auctore Plinio H. N. XVII. 3. statuunt, eum fuisse aequalem Cn. Pompeio. sed v. *Ernesti* clau. histor. Cicer. h. v. p. 108.]

XXI. BACCHYLIDES e Iulide [cccc]) ciuitate Ceus, Simonidis ciuis et fratris vel sororis filius (ἀδελφιδοῦς), Pindari vero aemulus [dddd]), a quo hinc inde perstringitur in suis ad Hieronem Regem odis, siquidem apud illum in gratia fuisse Bacchylidis Musa dicitur. Vide Schol. Pindari 2. [Olymp. ad v. 155. p. 31.] 2. Pyth. p. 211. et *Aelian.* IV. 15. Var. In Peloponneso scripsisse notat *Plutarchus* de exilio p. 605. Vsus est dialecto Dorica perinde, vt Pindarus.

cccc) Stephanus Byz. in Ἰουλίς. *Fabric.* Ἀδελφιδοῦς Simonidis vocatur a *Strabone* lib. X. p. 745. et Stephano Byzant. v. Ἰουλις πολις. A *Suida* in Βακχυλίδης et *Eudocia* p. 93. adpellatur Simonidis συγγενής. *Van Goens* in disp. de Simonide, Traiecti ad Rhen. 1768. 4. docet p. 42 sqq. Bacchylidem nostrum fuisse Simonidis consobrinum ex sorore, filium Medontis, vel (vti legitur in Epigram. in nouem Lyricos apud *Vrsin.* Fragm. sept. ill. foem. p. 62. et alibi,) Milonis, Bacchylidis athletae nepotem. Vocabulum autem ἀδελφιδοῦς vsurpari quoque de sororis filio, ostendit *Munker.* ad *Hesychium* h. v. ex Moschopulo: Ἀδελφιδ. ὁ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς υἱός. In Lyricis (ἐν μέλεσι) inferior Pindaro censetur Bacchylides a *Longino* de sublim. sect. 33. §. 8. Floruit is secundum *Saxium* in Onomast. I. p. 36. A. M. 3554. Olymp. LXXXII. 2. ante C. N. 449. a. V. C. 303. Adde *Vossium* de poetis graec. cap. V. p. 31. *Burettium* (a Goensio citatum) in Mem. Acad. Inscript. tom. XIII. p. 259. it. Mem. earumdem tom. XXXII. p. 487. *Harl.*

dddd) Etiam ciuem Pindari, Boeotum, ex nescio, qua, Alcmena vel Alalcomenio Boeotiae ciuitate facit Lutatius siue Lactantius ad Statium, vt verba illius lecta sunt a *Gyraldo* dialog. IX. p. 474. et *Fuluio Vrsino* in Lyricis p. 341. qui fragm. Bacchyl. apud Athen. XI. probari putat lectionem Lactantii. Sed nihil tale in emendatioribus Luctatii libris. Vide editionem Frid. Tiliobrogae siue Lindenbrogii p. 254. Sane Ceum Bacchylidem fuisse, consentiunt Strabo, Plutarchus, Aelianus, Stephanus Byz. Suidas et alii. *Fabric.* De eius aetate vid. *Küster.* ad Suidam voc. Διαγόρας, tom. I. pag. 550. n. 5. *Harl.*

Pindarus et Simonides, licet non essent Δωριεῖς φύσει, vt ait *Corinthus* de dialect. [p. 170. ed. Koen. cuius notam consules. Plura in hanc rem vide a *Salmasio* de Ling. Hellenist. p. 8. et 28. disputata. Adde Grammatic. gr. Corintho additum a Koenio, p. 308.] Scripta eius a Meursio in Bibl. Graeca p. 1273. recensentur. Sunt autem haec: 1) Ἐρωτικά. *Athen.* lib. XV. p. 667. 2) Ἐπινίκια quae praeter Stobaeum, Meursio notatum, memorat Theophyl. ep. 8. et *Ammonius* in Νηρεΐδες, laudans *Didymum* ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινικίων. eeee) 3) Προσῳδία Stob. serm. 96. 4) Διθύραμβοι Schol. *Pindari* 1. Pyth. p. 172. et *Seruius* ad IV. Aeneid. 5) Ὕμνοι, quorum praeter Stobaeum et Schol. Aristophanis, meminit *Menander Rhetor* capite περὶ τῶν ὕμνων τῶν εἰς τοὺς Θεούς. [sect. I. cap. II. p. 30. etc. edit. Heeren.] Verba eius [p. 38.] haec sunt: Κλητικοὶ μὲν οὖν ὁπόσοι εἰσὶν οἱ πολλοὶ τῶντε παρὰ τῇ Σαπφοῖ ἢ Ἀνακρέοντι ἢ τοῖς ἄλλοις μετρικοῖς (forte leg. μελικοῖς) κλῆσιν ἔχοντες πολλῶν Θεῶν. Ἀποπεμπτικοὶ δὲ, ὁποῖοι καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ ἔνιοι εὕρηνται ἀποπομπὴν ὡς ἀποδημίας τινὸς γενομένης ἔχοντες. Disertius idem Menand. ibid. cap. IV. p. 38 sq. vbi v. Heeren notam; adde *Gesneri* disput. de Hymnis. p. 21.] 6) Παιᾶνες. *Clemens* V. Strom. *Zenobius* II. 36. prou. et *Stobaeus* serm. 53. His adde 7) *Bacchylidis* Ὑπορχήματα, Meursio praeterita, quae laudat *Stobaeus* serm. XI. teste Fuluio Vrsino: nam in editis Stobaei codicibus solum Bacchylidae nomen est adscriptum. Ex iisdem videtur petitus Bacchylidis locus, qui legitur apud *Dionysium Halic.* περὶ συνθέσεως Ὀνομάτων. [sect. 25. p. 238 sq. edit. Vptoni, cuius notam vide. Item 8) Παρθένεια, teste *Plutarcho* de Musica p. 1137 siue p. 667. tom. X. edit. Reiskii. Vide nos ad Pindari scripta deperdita et *Burett.* in Comm. Ac. Paris. Inscr. tom. XIII. p. 259 sqq. de nostro et de Partheniis.] *Fragmenta* huius Poetae post Neandrum p. 416. et H. Stephanum p. 250. 424. collegit laudatus *Vrsinus* p. 199. et 340. [nec non *Brunck.* in Analect. vett. poet. graec. tom. I. p. 149 — 153. Duas *Bacchylidis* odas recudi fecit, germanice vertit atque bene explicuit cl. *Degen* in sua Anacreontis edit. Altenburg. 1787. p. 184 sqq. et 276 sqq. Dithyr. in *Koeppen* Griechische Blumenlese part. III. et germanice versus in: *G. W. C. Starcke*, Gedanken über die Uebersetzung gr. und röm. Dichter. Halae 1790. p. 39. Fragmentum Bacchylidis seruatum est in scholiis Marcianis ad Homeri Iliad. ε. 449. p. 142.] Lectione Bacchylidae delectatum *Iulianum* Imp. narrat *Ammianus Marcellinus* XXV. 4. *Recolebat saepe dictum Lyrici Bacchylidis, quem legebat iucunde, id adserentem, quod, vt egregius pictor vultum speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentem vitam exornat.* Fuit et *Bacchylides* quidam *Opuntius*. Suidas in Σοφιστής. Πλάτων γοῦν ὁ Κωμῳδοποιὸς ἐν δράματι σοφισταῖς καὶ τὸν Ὀπούντιον ποιητὴν Βακχυλίδην εἰς τοὔνομα κατέταξε τῶν σοφιστῶν. Incertum, an huius sit Epigramma, quod sub Bacchylidae nomine exstat in Anthologia lib. VI. cap. 7. et aliud, quod Melanchthon expressit lib. VI. ep. 512. Ceterum Gyraldus qui ab Aeliano duos praeterea Bacchylides commemorari adfirmat, [P] Atheniensem alterum, tertiumque Arcadem, falsus haud dubie memoria est, nam Bacides tres (non Bacchylides) atque in his Atheniensem alterum, tertium Arcadem commemorat Aelianus XII. 35. Var.

eeee) Vid. ad Ammonii locum Valcken. p. 97. vbi *Eustathius* ad Odyss. α. p. 824. siue Ammonium, siue communes fontes in describenda obseruationis grammaticae parte potius sequutus videtur, quam, quae Valckenarii erat opinio, Eudociam: vtpote quae aut compilator opusculi Ionias tantum exscripsisset — ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου, omisso voc. ἐπινικίων. *Harl.*

[XXI. *β'*. BASILIVS, lyricus. Tres illius odas anacreonticas repeti curarunt *Brunck.* in nouissima Anacreontis edit. et *Degen* in edit. Anacr. Altenb. 1787. p. 164. etc.

XXI. *γ'*. BATALVS, lasciuorum et inter pocula cantatorum carminum auctor. Secundum *Plutarch.* in vita Demosthen. tom. IV. p. 697. fuit Ephesius et tibicen effoeminatus, quem in comoedia Antiphanes risui exposuit, isque primus, qui cum muliebri calceatu in scenam processerit; *Liban.* vit. Demosth. *Phot.* Bibl. pag. 807. a quo haud iure distinguendum putat *Hemsterhus.* ad *Aristoph.* Plut. 1012. p. 365. poetam, *Batalum*, quem *Plutarchus* l. c. tradit ex aliorum narratione, molliter et proterue scripsisse. A muliebri vestitu Demosthenem vocitatum fuisse Battalum, fama fuit atque nonnullorum opinio, auctore *Plutarcho*, l. c. et in Orator. vitis, p. 369 sq. *Harl.*

XXI. *δ'*. BION, Lyricus poeta, cuius meminit *Laertius* IV. 58. [et ex hoc *Eudocia* pag. 94.]

[XXI. *ε*. BOTHRYS. Secundum *Alcimum* in Siculorum rebus, apud *Athenaeum* VII. 20. p. 322. A. quem sequitur *Henr. Valesius* in notis ad *Polybium* libr. 12. ex excerptis de virtutibus et vitiis p. 9. fuit Messana, in Sicilia, ortus, poeta antiquissimus et argutus, inuentor salium et dicteriorum, quae a Graecis vocantur *Paegnia Salpe*, ita dicta a quodam vario Piscis genere: argumentum habebant illa varium et redolebant libidinem, vid. Timaeum apud *Polybium* lib. 12. ex excerptis p. 52. (p. 43. tom. III. edit. Ernesti, tom. III. p. 406. edit. Schweighäuseri,) quem locum describit *Suidas* in Δημοχάρης. Adde eumdem *Suidam* in Βοτρυςαγῆ ἔργη. Secundum *Placidum Reinam* in nat. hist. Messanae part. I. p. 175. floruit A. M. 3647. ante C. N. 406. Plura dabit de eo, (quem alii marem, alii foeminam fuisse tradunt,) *Mongitor* in Biblioth. Sicul. I. p. 216. qui praeter ea ex Gyraldo et *Coelio Rhodigino* lect. antiqq. lib. XXII. cap. 23. animaduertit, Mnaseam Colophonium, qui de pisce et poemate ludicro, Salpe, integrum edidisset librum, *Salpam* fuisse cognominatum. Adde Fabricii notam ad nr. LX. huius capitis, et lib. V. cap. 6. §. XIV. — De *Callistrati* scolio in Harmodium vid. infra lib. IV. cap. 24. XIV. 4. et *Degen* in nouissima edit. Anacr. Altenb. p. 190 et 279 sqq. *Lowth.* de sacra poesi Hebraeorum, part. I. p. 17. *Harl.*]

XXII. *α'*. De CHARIXENA inter Lyricas Poetrias mentionem facit *Eustathius* ad Iliad. *β'*. p. 247. Ἦν δὲ ποιήτρια κρυμάτων καὶ Χαριξένη, ὅθεν παροιμία παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν Εκκλησιαζέσαις (v. 938.) ὀ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐςίν. Ad quem locum Scholiastes atque inde Suidas in Χαριξένη· εὐήθης καὶ μωρὰ ἡ Χαριξένη. [Adde *Olearii* diss. de poetriis graecis nr. XVI.]

XXII. *β'* CECIDES. Κηκείδης enim, non, Κηκείδιος apud *Suidam* h. v. tom. II. p. 307. scribendum esse, iam monuit Küster. ad illum. Fuit poeta Dithyrambicus, valde antiquus. *Aristophanes* in Nubib. v. 981. adnumerat eum rebus obsoletis et temporibus vltimis; atque scholiastes ad illum addit, eius meminisse *Cratinum* in Panoptis. Atqui, si Bergleri suspicio ad Aristophanis locum non est vana, fragmentum Cecidae latet in illa Comici scena. *Harl.*]

XXII. *γ'*. CERCIDAE Megapolitani Μελίαμβοι. *Laert.* IV. 76. *Fabric.* Vid. *Aelian.* H. V. lib. XIII. cap. 20. ibique Perizon. *Harl.*

XXIII. *α'*. CINESIAS Euagorae F. Atheniensis, *Plutarcho* lib. de superstitione μελοποιὸς

ποιὸς dicitur, et dithyrambos ffff) ſcripſit, vnde κυκλιοδιδάσκαλος ſiue κυκλίων ᾀσμάτων ποιητὴς dicitur ab Ariſtophane. Vide Scholia ad Nub. v. 332. ad Aues v. 1379. 1403. et ad Ranas v. 153. *Aelian.* X. 6. Var. Suidam in Κινησίας. E recentioribus Gyraldum p. 483. Eraſmum prouerbio *Camelus pyrrichiam didicerit*, et Ioach. Kühnii ſpecimen notarum ad Pollucem p. 132 ſq. Duos fuiſſe *Cineſias*, notauerat Ariſtoteles in διδασκαλίαις teſte Scholiaſte Comici ad Aues v. 1379. vnde forte *Cineſias* a quibusdam vocatur Thebanus. Citat Cineſiam quemdam Erotianus in Ῥεμβοειδέα τρόπον. *Fabric.* [Aetas eius poteſt ex eo definiri, quod Lyſias duas contra iſtum ſcripſit orationes, in quibus, vt ait *Harpocration* voc. Κινησίας p. 215. cum illius extremae impietatis ac παρανομίας ſubinde meminit, tum quod ſcriptis comicorum quotannis laceretur. Atque teſte eodem Harpocratione, *Strattis*, comicus, totam in eum fabulam fecit, in qua illius impietatem ſalſe irriſit. In Ariſtophanis fragmento, ex comoedia Γηρυτάδης apud *Athenaeum* p. 551. dicitur *Cineſias* miſſus ἀπὸ τῶν κυκλικῶν. Adde *Bentlei* Reſponſ. ad Boyl. p. 167 ſqq. ex interpret. Lennepii, et *Sturzii* Fragmenta Hellanici p. 87. *Harl.*]

[XXIII. β'. CLEOMENES. Ad Κυκλίων χορῶν ᾀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωροφένακας, vna cum *Cineſia* et *Philoxeno* refertur ab *Ariſtoph.* Nub. v. 332. teſte quidem Scholiaſte ad illum locum, qui praeter ea ait, τούτους εἶναι τῶν σοφιστῶν βούλεται, διθυραμβοποιοὺς χρηματίσαντας· τῶν γὰρ κυκλίων χορῶν εἰσιν οὗτοι διδάσκαλοι. Adde Suidam ex illo in Κυκλίων χορῶν. Is quoque fuiſſe videtur Lamynthius, et cuius verſus amatorios, Ἐρωτικά, *Epicrates* (mediae comoediae poeta,) in Antilaide ſe prorſus memoria tenere ait apud *Athenaeum* XIII. p. 604. *Harl.*]

XXIII. γ'. CLEON ἐν δευτέρῳ μελῶν citatur a *Polluce* lib. X. ſect. 113. *Fabric.* [Idemne eſt, qui Argonautica ſcripſit? (vid. infra lib. III. cap. 21. III.) et in ſchol. in Apollon. Rhod. Argonaut. ter citatur? *Harl.*]

XXIII. δ'. CLEOBVLVM ᾄσματα ſcripſiſſe, h. e. Lyrica carmina, teſtatur *Laertius* lib. I. ſect. 89. Ibidem tribuit ei quoque γρίφους, ſed verſibus ſcriptos Hexametris, vti filia ipſius *Cleobuline*, (alio nomine *Eumetis*,) ſimiliter aenigmata Hexametris verſibus [vid. *Athenaeum* X. p. 448. B.] ſcripſerat. *Fabric.* Cleobulus, viribus corporis et animi praeſtans, Euagorae filius, Lindius, vnus fuit ſeptem ſapientum et obiit ſenex anno aetatis LXX. teſte *Suida* II. p. 323. Filia igitur eius, quam idem Suidas, Lindiam, fuiſſe adfirmat, vixit Thaletis aetate. Hic enim apud *Plutarch.* VII. ſapient. conuiu. vol. VI. p. 562. edit. Reiskii laudat eam a ſapientia, animi altitudine ingenioque ciuili atque humano; Niloxenus autem ab aenigmatum peritia. Corinthum illi fuiſſe patriam, prodit idem *Plutarchus* de Pythiae oraculis, p. 401. (ſ. tom. VII. p. 578. edit. Reiskii,) qui praeterea tradit, *Eumetin* illi fuiſſe nomen, ſed plerumque eam a patre Cleobulo eſſe vocatam *Cleobulinam*. Adde paullo infra in *Erinna*, plura autem apud *Menagium* de mulier. philoſ. §. 4. et *Olearium* in diſſ. de poetriis graecis §. XVII. cum notis Wolfii p. 142 ſqq. poſt poetriarum gr. fragmenta etc. Adde infra lib. II. cap. 23. XV. *Harl.*

[XXIII. ε'. CLITAGORA, poetria Laconica, ſecundum *Suidam*, II. p. 327. et *Eudociam* p. 270. aut ſecundum ſchol. ad *Ariſtoph.* Veſpas v. 1231. et 1238. Theſſala: meminit eius

P 3 *Ariſtophan.*

ffff) At, ſi fides habenda eſt Pherecratae apud *Plutarchum* de Muſica p. 683 ſq. vol. X. edit. Reiskii, miſerrimos et corruptos, conf. *Burette* Comm. Acad. Par. Inſcr. tom. XV. p. 340 ſqq. *Harl.*

Ariſtophan. in Veſpis v. 1238. et in deperdita fabula, *Danaides*, auctore Schol. in Ariſtoph. Lyſiſtr. v. 1239. Adde *Olearii* diſſ. memor. ar. 18. *Harl.*]

[XXIII. ζ'. CLONOS compoſuit nomos, Apothetum et Schoenionem, *Plutarch.* de Muſica p. 655. tom. X. edit. Reiskii, et προσῴδια. Vixit paullo poſt Terpandrum et patria fuit Tegeates, vt Arcades adfirmant, ſ. Thebanus, vt Thebani aiunt. *Plutarch.* l. c. ad quem locum vid. *Burette* in Comment. Acad. Par. Inſer. tom. X. (vbi Burette de poetis Lyricis aliisque multus eſt) p. 224 ſqq. *Harl.*]

XXIV. α'. CORINNA Thebana vel Tanagraea, Poetria, Pindari temporibus floruit, quem quinquies ſuperauit teſte *Aeliano* XIII. 25. Var. vid. *Mattius* III. 29. Opinionum p. 517 ſq. tom. IV. Miſcell. Gaudentii Roberti, et confer *Pauſaniam* Boeoticis p. 753. et Suidam. Euſtathius ad Iliad. β'. p. 247. εἰ δὲ γυνὴ ἐποποιὸς τὴν Πινδάρȣ λυρικὴν ἀπήλεγξεν ἡττηθέντος ἱςόρηται καὶ αὐτό, Βοιωτία δὲ ἦν ἐκείνη τὸ ἔθνος. Pindari iuuenis adhuc a Corinna reprehenſi meminit *Plutarchus* libro de gloria Athenienſium p. 347 ſq. [vid. ſupra ad Pindarum et *Schneideri* Verſuch über Pindars Leben p. 5 ſq. et p. 9 ſq.] At enim apud Apollonium libro de pronominibus Corinna reprehendit Myrtidem, quod mulier cum eſſet non dubitauit cum Pindaro contendere. Μέμφομαι Ἰώνγα τὰν Λιγȣρὰν, Μυρτίδα μέμφομαι, ὅτι βάνα φῦσα ἔβα Πινδάροιο ποτ᾽ ἔριν. *Quantiuis pretii*, (inquit *Salmaſius* gggg) Epiſt. XIV. ad Voſſ.) *hoc fragmentum, etiam ad Hiſtoriam. Vides hoc carmine argui Myrtidem poetriam a Corinna, quod mulier nata deſcenderit in certamen cum Pindaro. Atqui Aelianus et ceteri antiquorum de Corinna hoc ipſum tradunt. Notat et Heſychius* βάννα *vel* [?] βάνα *ex Aeolica,* (ita leg. non *Aetolica,*) *lingua eſſe mulierem.* In eodem libro, qui MS. exſtat Codice MMMCCXLIII. Bibl. Regiae Pariſ. Apollonius laudat Corinnam ἐν Ἰολάῳ et ἕπτ᾽ ἐπὶ Θήβαις, vt me docuit Neocorus. Scripſit Corinna teſte Suida *libros quinque* (ἐπῶν, vt ex Hephaeſtionis Enchiridio colligo p. 9. ἔςι μέντοι καὶ ἐν ἔπει, ὡς παρὰ Κορίννῃ ἐν τῷ πέμπτῳ.

Ἡ διωκῶς εὕδεις ἀ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα.)

Praeterea νόμȣς λυρικȣ̀ς ab illa ſcriptos ex eodem Suida diſcimus, quae ᾄσματα, ni fallor, vocat *Pauſanias* p. 753. In his fuit vnum *in Tanagram* Poemandri vxorem, memoratum eidem *Pauſaniae* p. 748. ex quo verſiculos quosdam mihi videtur repetere *Hephaeſtio* pag. 60. Enchirid. Sed et Θȣ̃ριν Ἀθηναίης ἀσπίδα μελψαμένη Corinna dicitur ab Antipatro in veteri Epigrammate, atque *Epigrammata* etiam condidiſſe ipſa a Suida traditur, licet in Anthologia edita nullum illius occurrat. Corinnae vel potius Pindari *librum primum* παρθενίων laudat Scholiaſtes Ariſtophanis ad Acharn. v. 719. Neſcio quod poemation aliud Corinnae ſuppoſitum innuit *Athenaeus* lib. VII. Κορινναά τε ἢ ὁ πεποιηκὼς τὸ εἰς αὐτὴν ἀναφερόμενον ποιημάτιον. Denique *Antonius Liberalis* cap. 25. citat *Corinnae* librum primum ἑτεροίων ſiue Metamorphoſeon. [v. I. G. L. Mellmann. Comm. de cauſſis et auctoribus narrat. de mutat. formis pag. 74 ſq. qui recte monet, probabiliter tribui hoc opus Thebanae Corinnae. *Beck.*] Fragmenta quaedam huius poetriae collegit *Fuluius Vrſinus* pag. 46. et 295 ſq. [Plura in Poetriarum octo - fragmentis et elogiis, gr. et lat. edit. a *I. Chriſtiano Wolfio* pag. 42 ſqq. cuius notas conſules, ibique ex Hephaeſtione quaedam repetuntur cum notis Pawii.] Suidae

gggg) Adde eumdem Salm. de lingua Helleniſtica, pag. 77.

Suidae binas praeterea Corinnas videas memorari, Thespiam vnam, quae Corinthia aliis, νόμων λυρικῶν auctorem. Altera iunior Thebana, itidem Lyrica, ἡ καὶ μυῖα κληθεῖσα. Sed et primae illi Thebanae νόμους λυρικοὺς paullo ante Suidas tribuerat et adfirmauerat, dictam μυῖαν λυρικὴν *Muscam Lyricam*, (ita enim legendum apud Vossium de Poetis Graecis p. 29. non *Musam*) fortassis propter stili tenuitatem. *Statius* V. 3. silu. v. 158. *tenuisque arcana Corinnae.* *Ouidius* quoque amicam suam Corinnae nomine celebrat, sed vt ipse testatur IV. 10. Trist. v. 60. *nomine non vero dictam.* Confer *Ioh. Sauaronem* ad Sidonii lib. II. epist. 10. p. 155. et carm. 23. p. 186. Alteram Thespiacam Corinnam a Pausania itidem celebrari, praeter rem, vt existimo, tradit *Tiraquellus* in catalogo foeminarum eruditarum, Comment. ad leges connubiales p. 297. *Fabric.* adde Olearii diss. de poetriis graecis §. 20. *Harl.*

[XXIV. β'. CREXVS, Poeta musicus, aequalis Philoxeni et Timothei. Plutarch. de Musica. vid. *Burettium* in Mem. de l'Acad. Paris. des Inscript. vol. XIII. p. 199 sqq. *Harl.*]

XXV. CRITONIS μελοποιοῦ mentio apud Suidam in Μελανιππίδης. De aliis eiusdem nominis adeundus Suidas in Κρίτων et *Meursius* in Bibl. Graeca.

XXVI. CTESIPHON ποιητὴς τῶν καλουμένων κολάβρων, siue auctor carminum, quae inter κολαβρισμὸν, lasciuae saltationis genus, decantabantur. [P] *Athenaeus* lib. XV. cap. 16. et ibi Casaubonus. Alius Ctesiphon fuit, pro cuius decreto celebris exstat Demosthenis Oratio. Alius item *Ctesiphon* Atheniensis alter, de quo Suidas. Alius *Ctesiphon* siue *Ctesiphron* Cnossius, Architectus, Metagenis pater, condita aede Dianae Ephesiae, et scripto de hoc volumine clarus, de quo *Vitruuius* praef. lib. VII. Salmas. ad Solin. et Franciscus Iunius in Catalogo Artificum. Alius *Ctesiphon*, cuius Persica et Boeotica laudat Plutarchus in parallelis, et libro de flumin. Alius forte, cuius περὶ δένδρων et φυτῶν idem Plutarchus libro de flumin. citat. *Ctesiphon* Rhetor, Tzetz. Chil. V. hist. 35. *Ctesiphon* medicus, Corn. Celsus V. cap. 18. vid. Elench. medicor. veter. infra lib. VI. cap. 9. Alius denique *Ctesiphon*, ad quem litteras exarauit Hieronymus. Fuit et vicus siue oppidum Parthiae, hoc nomine ad Tigrim situm, ad quod occisus Gordianus et Carus Imperator ictu fulminis interiit. De illa ciuitate praeter Geographos consules *Valesium* ad Ammiani XXIII. 6. p. 371. et *Rittershus.* ad Oppianum p. 8.

[XXVII. α'. DAMOPHILA, Pamphilia, de qua infra in Sapphone.]

XXVII. β'. DIAGORAS Melius, secundum *Suidam* h. v. idem est, ac philosophus, qui atheismi incusatus, ᾀσμάτων ποιητὴς dicitur; de quo vid. infra lib. IX. cap. 33. §. XVI. et in cuius aetatem inquirit *Küster.* ad Suidae locum tom. I. p. 550. adde *Fabricium* nostrum ad *Sextum Empir.* aduers. Mathem. lib. IX. sect. 53. et *Bruckeri* Hist. critic. philos. vol. I. p. 1204. At enim *Eudocia* in Ἰωνιᾷ p. 137. vbi Schol. ad Aristoph. Aues v. 1073. exscripsit, addit in fine pauca, ex schol. ad *Aristoph.* Ranas v. 323. minus plene et sincere compilata: in quibus discernit *Diagoram* philosophum a *Diagora* poeta, ἔστι δὲ καὶ, ait, ἕτερος Διαγόρας ἄθεος, ποιητὴς μελῶν· ὃς καὶ καινὰ δαιμόνια εἰσηγεῖτο. Καὶ ὁ μὲν Ἀρίσαρχος λέγει, Ἀριστοφάνην αὐτοῦ μνημονεύειν ὡς ἐν εἰρωνείᾳ κειμένου καὶ χλευαζομένου. Locus esse videtur *Aristophan.* Ran. v. 323. Ἄιδουσιν οὖν τὸν Ἴακχον, ὅνπερ Διαγόρας. Ibi scholiastae minime discernunt hunc a philosopho, sed vtrumque pro eodem homine habuisse videntur. Alter enim et praemium, quod Athenienses iis, qui Diagoram atheum siue viuum traderent siue interfi-

interficerent, proposuerunt, de poeta narrat, et eum quoque fuisse ait Teleclytae filium, Melium genere. Alter vtrumque discernere quidem videtur, at enim non diserte: nam tantum, Διθυραμβοποιός, ait, ὁ Διαγόρας ποιητὴς, συνεχῶς Ἴακχε, Ἴακχε ᾄδων, ἢ ΚΩΜΙΚΟΣ Διθυραμβικὰ, τετέςι Διονυσιακὰ δράματα ποιῶν. *Harl.*]

XXVII. γ'. DIONYSIVS Thebanus, Epaminondae in Musicis Magister, teste Nepote XV. 2. ab Aristoxeno apud *Plutarchum* lib. de Musica p. 1142. accensetur claris poetis Lyricis, siue λυρικῶν κρεμάτων ποιηταῖς ἀγαθοῖς, Lampro, Pindaro, Pratino. Huius nullam mentionem fieri miror a Meursio in libro singulari, quo claros Dionysios recenset, tom. X. Antiquitatt. Graecarum. *Fabric.* adde infra lib. III. cap. 32. §. 20. *Reiskii* Notit. poet. Anthol. p. 206 sq. An is est, cuius II. hymnos repetiit *Degen* in nouiss. Anacr. edit. p. 189. et 289 sq.? *Harl.* Adiecit eosdem Snedorf. Commentationi de Hymnis Graecorum p. 65 sq. *Beck.*

XXVIII. α'. ERINNA Lesbia hhhh) aequalis, vt aiunt, Sapphonis, innupta discessit admodum iuuenis, vix nata annos vndeuiginti, et heroico carmine dialecto aeolica scripserat Ἠλακάτην siue *colum* versibus trecentis, qui elegantia nec Homericis cedere viderentur iiii): praeterea epigrammata, e quibus vnum itemque alterum exstat in Anthologia: Quibus adde duo antea inedita in Baucidem Erinnae συνεταιρίδα s. sodalem, quae ex Agathiae scholastici collectione profert *G. Olearius* p. 29 sq. de poetriis graecis. [repetita cum Olearii et Io. Christi. Wolfii notis, in Poetriarum octo-fragmentis et elogiis, p. 20 sqq.] In prioribus illis mentio monumenti, quod cicadae fecerat, non Myro statuarius, vt *Varro* apud Plin. XXXIV. 8, 3. vbi vide Harduin. sed Myro Poetria kkkk), Μυρὼ παρθένιον ςάξασα κόρα δάκρυ. Apud *Stobaeum* serm. VII. habes oden sapphicam sub Erinnae nomine *in laudem fortitudinis*, vt recte *Grotius* in Metaphrasi sua p. 48. non, *in laudem vrbis Romae*, vt *Gesnerus* Stobaei interpres, *H. Stephanus* in Lyricis p. 403. et *Lipsius* lib. I. cap. 2. de magnitudine Romana llll). Ceterum a *Fuluio Vrsino*, Erinnae reliquias colligente p. 39. et 295. Ode illa praetermissa

hhhh) Alii aliam eius patriam nominant. Vide *Stephanum* in Τῆνος, *Suidam* in Ἤριννα, *Eustathium* ad Iliad. β'. p. 247. et Scholia Graeca, (recentis licet Scriptoris,) ad Anthologiam Epigrammatum Graecorum p. 135. edit. Wechel. De tempore quoque non conueniunt scriptores: nam ab *Eusebio* refertur ad tempora Alexandri M. circa Olymp. CVI. et a *Syncello* p. 260. quod eodem recidit, aequalis fuisse Demosthenis traditur. *Fabric.* *Lipsius* de magnitudine Romae lib. I. cap. II. *Thom. Sitzmann* ad Rutilii itinerarium, lib. I. v. 47. et alii putant, Erinnam vixisse sub Pompeii aeuum aut circiter illud. *Olearius* in diss. de poetriis gr. §. 31. cum Suida malit Erinnae aetatem referre ad tempora Sapphus, circa Olymp. XLII. Wolf tamen in nota subiecta p. 154. malit subscribere rationibus Eusebii ac Syncelli, vt antiquiorum: hac quoque, putat, ratione vindicari posse Erinnae auctori oden εἰς Ῥώμην. Varia de nostra profert *Tho. Crenius* in Animadu. historico-philolog. part. X. p. 267 — 270. *Harl.*

iiii) In *Anthol.* gr. lib. I. tit. 67. epigr. 14. Erinna laudatur Homerum aequasse hexametris iisque superasse Sapphum, sed ab Sapphone victa esse μελέεσι, carminis lyrici arte. adde *Eustath.* ad Iliad. β'. v. 726. p. 247, 25. edit. Basil. *Harl.*

kkkk) Vide infra §. XLVIII. not. et *Schurzfleisch* in Notitia Bibl. Vinar. p. 263 sq. *Harl.*

llll) Item *Casp. Barth* in Animaduerss. ad Claudiani Panegyr. in Consulatum Probini etc. v. 78. p. 27. id Erinnae odarion, quod graece cum versione sua poetica repetiit, non de Robore s. vi aut violentia, sed de vrbe Roma, romanis paene dictis compositum esse suspicatur. In eadem sententia versabatur quoque *Reiske* in Notitia poetarum anthologic. p. 213. eamque, sentit, odam non posse saltem ante Olymp. CLVIII. i. e. ante subactam a Romanis Graeciam fuisse conditam. „Si tamen, inquit, reuera Erinnes est illud carmen, quod Wolff sub eius nomine edidit, et quod in Anth. St. p. 265. *Anytae*, aut secundum alios *Leonidae* tribuitur, et si illa Myro eadem est cum Myrone

praetermissa est, nescio, an? quod illam Erinnae non esse existimaret. [In *Io. Stobaei* Ecl. Eth. serm. VII. de fortitudine, p. 87. In corpore poetarum gr. tragicorum, comic. lyricorum, gnomicorum, epigrammatar. gr. et lat. Geneuae, 1614. fol. p. 135. *Erinnae Lesbiae ode in laudem Romae.* In Lyricis *H. Stephani* p. 402. *Commelini*, p. 137. Plenior est collectio et reliquiarum Erinnae, et epigrammatum aliorum in illam, et eorum, quae veteres de ea commemorarunt, in *Io. Christiani Wolfii* Poetriarum gr. octo fragm. et elogiis, p. 2 — 25. cum notis Wolfii aliorumque: vbi p. 14 sqq. de oda in laudem Romae aut Fortitudinis diuersa variorum iudicia et versiones Stephani, Grotii, Lipsii Barthiique proponuntur. Ibidem p. 16. *Steinheil* carmen illud Erinnae falso tribui existimat, quum Roma eius aetate, quam alii ad Olymp. XLIV. alii ad CVI. reiiciunt, illud potentiae et auctoritatis fastigium nondum adsequuta fuerit. Denique IV. *Erinnes* reliquiae in *Brunckii* Analectis veterum poetarum graecorum, tom. I. p. 58 sq. cum notis criticis in tom. III. p. 9. De odae vero *εἰς τὴν Ῥώμην* argumento nihil addit iudicii. *Harl.*] Agit de *Erinna* etiam Tiraquellus in catalogo mulierum eruditarum; sed nonnulla tradit parum accurate; vt, cum ait Myrus Epigramma in Erinnae statuam legi lib. VI. [P] Anthologiae cap. 1. quod est in Cleoninum; scribit etiam, Laertio in vita Cleobuli Erinnam adpellari Hexametrorum aenigmatum vatem. Sed *Cleobulinam* siue Cleobuli filiam, *Eumetin* seu *Eumetidem* Laertius vocat *ἑξαμέτρων αἰνιγμάτων ποιήτριαν*, quae illius aenigmata siue *γρῖφοι* Plutarcho, Athenaeo et Suidae celebrantur. Sed et aenigma de cucurbitae adplicatione in balneo, quod tangit *Aristoteles* III. 2. Rhetor. *Demetrius* de elocut. §. 102. *Cleobulinae* esse, ex Plutarchi Conuiuio obseruat *Menagius* ad Laert. p. 52. et in Historia Mulierum Philosopharum p. 4.

XXVIII. β'.

rone poetria, Byzantia, matre Homeri iunioris, qui circa Olymp. CXL. floruit, aliqualem speciem accipit Eusebii traditio, Erinnam floruisse circa Olymp. CVII. Sed forte pro ρζ legendum est apud Eusebium ρξ, h. e. CLX. Id certum est, a Meleagro eam in Catalogo poetarum suorum laudari." Idem censet, nomen *Herinna* debuisse potius efferri: vt enim a *Philon*, *Philinnam*; sic ab *Heron* masculino fieri femininum *Herinna*. Idem praeter ea opinatur, potuisse plures esse Erinnas, ideoque circa patriam Erinnae auctores discrepare: potuisse tamen ex vitiosa lectione nasci opinionem, Erinnam Sapphus aequalem et familiarem fuisse: a Maximo quidem Tyrio Sapphus familiarem adpellari Γυρίννην; ab Ouidio autem *Pyrinonen*, facili litterarum confusione. Enimuero apud *Ouidium* (Heroid. XV. 15.) pro antiqua lectione: *Nec mihi PYRINO subeunt Mnaisue puellae* ex edit. Aldina Heinsius ac Burmannus reposuerunt, *Nec me* Pyrrhiades, *Methymnidesue puellae.* Ibidem ad v. 17. Nic. Heinsius in loco *Maximi Tyrii*, (Diss. XXIV. segm. 9. p. 297. edit. II. Dauis.) loco Γυρίννα, (quod seruauit Dauisius sine vlla offensione notaue,) scribendum docet Ἡρίννα, idemque a suspicione haud alienus est, duas fuisse *Erinnas*, alteram Sapphus familiarem, alteram, quam Olymp. CVI. claruisse, Eusebius in Chronicis contendit. Nomen vero illius frequentius obnoxium fuit confusioni et stupori librariorum. Sic apud *Propert.* II. 2. 32. pag. 226. Burmannus II. cum Volscio aliisque restituit, *Carminaque ERINNES non putat aequa suis*, vbi permultae in libris scriptis miraeque aberrationes atque virorum doctorum hariolationes in scribendo illo nomine a Burmanno proferuntur. A Scaligero autem in multas venit editiones lectio: *Carminaque aequaeuis* etc. quam *Frid. Gottl. Barth* in sua edit. retinuit atque explicare sustinuit. Ibidem Burmannus multus est de *Erinna*, quam comitem et amicam Sapphus laudat, et ex Anthologia Antipatri aliorumque in Erinnam epigrammata partim adfert, partim citat. Ibidem adnotat, *Iac. Wallium* in notis ad poemata sua, (Antwerp. 1657. 12.) p. 269. (p. 291.) promisisse, se integram Erinnes oden et selecta Graecorum poetarum carmina a se versa editurum. adde infra lib. III. 28. de Meleagri Corona, p. 684. vol. II. edit. prior. et *Burette* in Comment. Soc. Paris. Inscr. tom. XIII. p. 223 sqq. *Harl.*

XXVIII. *β'*. ERIPHANES μελοποιὸς memoratus *Athenaeo* XIV. p. 619.

XXVIII. γ'. EVTYCHIDES μελογράφος ineptus, in quem Lucilii Epigramma p. 237. Anthologiae, edit. Wechel.

[XXVIII. δ'. GLAVCVS, Atheniensis, incertae, sed satis antiquae aetatis. vid. *Reiskii* Notit. poet. anthol. p. 202 sq. vbi Glauci carmen, quod in Musa Stratonis nr. 49. exstat, sane elegans typis exscribi fecit, et haesitanter discedit a sententia Fabricii, infra libr. III. cap. 28. in Catalogo poetarum epigramm. lata. Alius *Glaucus* Epicydis, rex Spartanus, de quo *Plutarchus* de S. N. V. vol. VIII. p. 202. Opp. edit. Reiskii, cuius notam conferes, s. p. 47. edit. Wyttenbachii, cuius notam p. 62. videbis. Alius *Glaucus*, Italus, auctor libri de veteribus poetis ac musicis, teste *Plutarcho* de Musica, p. 654. tom. X. Reiskii. Denique *Glauci* quatuor medici, de quibus *Fabric.* VI. 9, 4. vol. XIII. p. 171. *Harl.*]

XXIX. De GLYCONE, qui Glyconium carmen reperit, nihil fere restat praeter exiguum fragmentum apud *Hephaestionem* in Enchiridio, p. 33. Fuere et alii hoc nomine, vt *Glyco* Atheniensis statuarius. *Glyco* medicus dati Pansae veneni suspectus, (*Sueton.* August. cap. XI.) *Glyco* vocis absonae tragoedus, de quo Casaub. ad Persium V. 9. *Glyco* denique siue Lyco Philosophus, de quo *Laertius* V. 65. idemque, (vt Heinsio visum,) athleta, de quo Horatius lib. I. epist. 1.

— — *inuicti membra Glyconis.*

XXX. α'. HERACLIDES Ponticus iunior praeter poemata heroica scripserat libros tres carmine Sapphico et Phalaecio, λέσχας inscriptos, pro Didymo Alexandrino praeceptore suo aduersus aemulum ipsius Aprum Grammaticum Aristarchi discipulum, de variis difficilibus quaestionibus et controuersiis. Vide Suidam in Ἡρακλείδ. et Λέσχαι, *Artemidor.* IV. 65. Onirocrit. *Fabric.* adde lib. II. cap. 5. vol. I. p. 513. nr. LXI. et frequentius. *Harl.*

XXX. β'. HERMACRATES, Rhodius, ποιητὴς μέλων, Aristidis aequalis, qui meminit eius Orat. 4. sacr. tom. I. p. 578.

[XXX. γ'. HIERONYMVS, poeta dithyrambicus, Xenophantis filius, quem *Aristophan.* in Nubib. v. 347. perstrinxit, notante Scholiaste, a *Suida* in voc. Κλεῖτος, tom. II. p. 328. exscripto. *Harl.*]

XXXI. HIPPODROMVS Larissaeus, Sophista, Philostrati Lemnii familiaris, Athenis ac Smyrnae docuit, et praeter declamationes siue μελέτας fere XXX. etiam Lyrica poemata composuit; ᾄδονται δὲ αὐτοῦ καὶ λυρικοὶ νόμοι, καὶ γὰρ δὴ καὶ τῆς νομικῆς λύρας ἥπτετο. *Philostr.* 2. de Sophist. p. 615—620. vbi vid. Olearii notas. [vixit circa A. C. 194. vid. *Philostr.* p. 616. ibique Olearium.]

XXXII. HIPPONAX, Ephesius, circa Olymp. LX. claruit, vt praeter *Plinium* XXXVI. 5. confirmat Chronicon Marmoreum Arundelianum, [ad quod vid. Prideaux in marm. Oxon. an. 1676. p. 209. 254.] quod post Cyrum eum ponit, et *Proclus* in Chrestomathia p. 7. edit. Wechel. qui ait floruisse sub Dario mmmmm). Eius de Biantis iustitia elogium refert

mmmmm) In aetate *Hipponactis* differunt veteres. In Chronico Eusebio-Hieron. col. 430. Opp. Hieron. tom. VIII. edit. Vallarsii adseritur ille Olymp. XXIII. et dicitur *philosophus notissimus*; quod

fert *Strabo* lib. XIV. p. 636. et *Laertius* I. 84. Clazomenas concessisse, cum a tyrannis Athenagora et Coma pulsus Epheso esset, testatur Suidas; vnde *Clazomenium* adpellatum in *Sulpitiae* Satira v. 6. viri docti obseruarunt. [P] Vide *Adr. Iunii* animaduers. lib. I. cap. 16. *Hipponacti notabilis foeditas vultus erat*, vt ait *Plinius*, (adde *Aelian*. X. 6. Var.) *quamobrem imaginem eius lasciuia iocorum Anthemus* (Athenis, Suidae nnnn)) *et Bupalus proposuere ridentium oculis, quod Hipponax indignatus amaritudinem carminum distrinxit in tantum, vt credatur aliquibus ad laqueum* oooo) *eos compulisse, quod tamen est falsum, complura enim in finitimis insulis simulacra postea fecere.* [ὁ πικρὸς χωλιαμβοποιῶν passim nominatur ab Eustathio ad Homerum. vid. vol. I. p. 481. in indice scriptorum ab illo ad Homerum citatorum. adde longam notam Micylli, inprimis *Saluagn*. ad *Ouidii Ibin* 449. ac 425.] Licet vero ἰαμβογράφος passim adpelletur, tamen non vulgari iambico versu vsus est, sed scazonte siue choliambo: λοιδορῆσαι γὰρ βελόμενος τὲς ἐχθρὲς, ἔθραυσε τὸ μέτρον καὶ ἐποίησε χωλὸν ἀντὶ εὐθέος καὶ ἄρυθμον, τετέςι δεινότητι πρέπον καὶ λοιδορίᾳ. Τὸ γὰρ ἔῤῥυθμον καὶ εὐήκοον ἐγκωμίοις ἂν πρέποι μᾶλλον ἢ ψόγοις. *Demetrius* de elocut. §. 325. Tetrametri siue octonarii scazontis Hipponactei exemplum exstat apud *Hephaestionem* p. 16. [vid. paullo ante nr. XIII. α. in: *Ananias*.] Iambos senarios et choliambos confuse protulisse obseruat *Priscianus* de metris p. 1328 sq. Iambicum syllabarum quindecim in penultima claudicans Hipponacti tribuit *Terentianus* p. 2436. Leges iambici carminis praeterea subinde transgressum ex Heliodoro metrico obseruat idem *Priscianus* pag. 1327. vbi librum primum eius Ἰάμβων citat, quemadmodum *Pollux* primum ac secundum. [Iambicum Hipponacteum versum esse, prioribus syllabis breuibus si posteriores longae sunt, ait *Athen*. XV. cap. 19. p. 701.] Parodiam ipsius ad primos versus libri primi Iliados versibus Heroicis scriptam ex eius Hexametris profert *Athenaeus* lib. XV. et primum Parodias conscripsisse adfirmat. [vid. supra lib. II. 2. 2. vol. I. p. 550.] Perpauca alioqui *Hipponactis* fragmenta pppp) exstant, quem non tantum petulanter

quod quidem repugnat aliorum testimoniis. Hinc *Schurzfleisch* in Notitia Bibl. Vinariensis, p. 238. coniicit, quod libri scripti habeant *phs*, in autographis exaratum fuisse *ephes*, vel εφς, h. e. *Ephesius*. Multo autem iuniorem suspicatur ille fuisse Hipponactem, et vixisse post Olymp. XLIX. quod ex fragmento apud Suidam in Βίαντος Πριηνέως fiat manifestum, eum fuisse Biante, vno de VII. sapientibus Olymp. XLIX. 2. recentiorem. Quidam putarunt, Hipponactem fuisse Terpandri aetate, quod vero iam negauit *Plutarch*. de Musica p. 656. tom. X. edit. Reiskii eumque iuniorem fecit. Diphilus Comicus, teste *Athenaeo* XIII. cap. 8. p. 599. quando illum in fabula, Sappho, (ἐν Σαπφοῖ,) inter amatores poetriae enumerat, vel committit ἀναχρονισμὸν, vel Sapphum, quam nonnulli opinantur fuisse, alteram eamque iuniorem intelligit. Plura vide apud *Burette* ad Plutarch. de Musica, in Comment. Acad. Paris. Inscript. vol. X. nr. XLII. p. 274 sqq. Quando vero *Schurzfleischius* l. c. p. 257. in Chronico Euseb. Hieron. nr. 1477. Ol. LX. 2. (vbi vid. Vallars. col. 479.) loco *Hybicus carminum scriptor* substituere iubet *Hipponactis* nomen, eius coniecturam reiicit *Burmann*. II. in Addendis ad Valesii Emendatt. libr. p. 232. probatque Salmasii aliorumque emendationem *Ibycus*. vid. etiam ad nr. sq. XXXIV. α. *Harl*.

nnnn) *Eudocia* in Viol. p. 248. de nostro, γράφει πρὸς Βέπαλον καὶ Ἄθηνιν, ἀγαλματοποιὰς, ὅτι αὐτῦ εἰκόνας πρὸς ὕβριν εἰργάσαντο. adde *Lucian*. Pseudolog. cap. 2. tom. III. Reitz. p. 163. ibique M. du Soul. *Harl*.

oooo) Exempla eorum, qui dictis vel scriptis acerbis alios ad mortem compulerunt, collegit *Baelius* in Lexico, vbi de Hipponacte agit, nota F. confer eundem in *Cerasi* et in *Hochstrato*, *Pighioque* itidem nota f.

pppp) Apud Aristotelem, Strabonem, Laertium, Plutarchum, Stobaeum, Athenaeum, Eustathium ad Homer., interpretes Hesiodi, Sophoclis, Aristoph. Apollonii, Lycophronis, Hesychium, Etymolog. M. Harpocrat. Tzetzem Chiliadibus, Suidam

petulanter atque acerbe, ſed etiam αἰσχρῶς ſcripſiſſe, perinde vt Archilochum, ait *Clemens* initio primi ſtromatis. *Hipponacteum praeconium* pro carmine probroſo dixit *Cicero* VII. 24. ad familiar. Scripta Hipponactis ideo a ſacerdote legi noluit Iulianus Imp. vti ſupra in Archilocho dixi. *Hipponactem* ἐν πρώτῳ Ἰάμβῳ κατὰ Βϐπάλϐ laudat *Tzetzes* in Chil. X. v. 380. et ad Lycophronem v. 219. qqqq) et ex eius χωλοῖς Ἰάμβοις aduerſum *Mimnum*, ſiue *Mimnetum* ſex verſus producit ad v. 424. Iuniorem *Hipponactem* Grammaticum intelligo, cuius συνώνυμα laudat *Athenaeus* lib. XIII.

XXXIII. HYBRIAE Cretenſis ſcolium ex *Athenaei* lib. XV. refert H. Stephanus in Lyricis p. 398. [F] [add. Brunck. Anal. I. 15. 3. ad calcem Anacr. p. 106. Köppen griech. Blumenleſe II. 107. Cludius in Bibl. d. alt. Litt. III. 54 ſq. *Beck.*]

XXXIV. α. IBYCVS Rheginus rrrr) Simonide ssss) antiquior, aequalis Anacreontis, in Samo verſatus eſt temporibus Polycratis; et, teſte Suida, Dorice ſcripſit libros ſeptem carminum

dam in Βϐπαλος. [*Pollucem* X. 75. quem locum emendat *Toup.* in Epiſt. critica, tom. II. pag. 100. edit. Lipſ. etc. Sententiae quaedam Hipponactis ſunt in Collectione Gnomicorum Frobeniana, Baſil. 1532. 4. Fragmentum habet Grammaticus a *Valkenario* poſt Ammonii libr. de differentiis vocc. editus, p. 193. et 204. adde *Iſ. Voſſium* ad Catull. p. 226. *D'Orville* in Vanno critica cap. XII. pag. 570. et *Valck.* ad loc. Grammatici, p. 193. quem *Herodianum Aelium* docet eſſe, et ex codd. Marcian. varias fragmenti lectiones adfert *Villoiſon.* in Anecdot. gr. tom. II. p. 177. *Harl.*]

qqqq) Item apud Schol. Lycophr. 1165. quem locum corrigit *Toup.* in Epiſt. crit. tom. II. pag. 87. edit. Lipſ. adde *D'Orville* in Vanno critica, cap. X. p. 438. et 457. et de loco ad Lycophr. v. 424. *Salmaſ.* ad Sol. p. 65. F. ab eoque diſſentientem *Hemſterhuſ.* ad *Ariſtoph.* Plut. ſchol. v. 913. pag. 312 ſq. *Harl.*

rrrr) De patria Ibyci multum diſputatum eſt. *Cicero* in Tuſcul. diſput. lib. IV. cap. 33. Rhegium, Calabriae vrbem, patriam illius fuiſſe teſtatur, dum, *maxume*, ait, *omnium flagraſſe amore* Rheginum Ibycum, *adparet ex ſcriptis.* Ita quoque ſentiunt de patria et inſano amore Ibyci *Athenaeus* XIII. cap. 8. p. 601. B. et *Neanthes* Cyzicenus in libro primo de Horis *Ibycum RHEGINVM* inuentorem inſtrumenti muſici, *Sambucae Lyrophoenices*, (de quo inſtrumento copioſus eſt *Mongitor.* B. Sic. I. pag. 308.) fuiſſe, prodit apud *Athenaeum* IV. cap. 23. p. 175. E. item *Aelian.* H. An. lib. VI. cap. 51. aliique multi recentiores, quorum loca indicat *Mongitor.* in Biblioth. Sicula tom. I. p. 306. in vita *Ibyci.* Idem tamen Mongitor. haud leuem teſtium nubem excitat, qui, Ibycum fuiſſe Meſſanenſem, ſcribunt, quorum ſententiae ipſe Mongitor. multis, at parum firmis vſus argumentis, ſubſcribit. *Suidas* in Ἴβυκος, hunc fuiſſe, tradit, Phytii, (quem vnice refert *Eudocia* in Ἰωνιᾷ p. 247.) vel, vt alii tradunt, Polyzeli *Meſſenii* hiſtoriographi, vel, vt alii, Cerdantis filium, *genere* (γένει) *Rheginum.* E quibus verbis equidem cum *Voſſio* de Hiſtor. graecis lib. IIII. cap. 1. et de poetis graecis p. 91. lubentius efficerem, patrem fuiſſe Meſſanenſem, Ibycum vero Rheginum, quam, quae erat Laſcaris interpretatio, patrem fuiſſe Rheginum, et Ibycum *genere*, h. e. origine, non patria, itidem fuiſſe Rheginum. Quod vero plures illius patres nominantur, ſuſpicio poteſt facile oriri, annon plures fuerint Ibyci, inter quos poeta lyricus maximam nominis gloriam adeptus reliquorum memoriam obſcurauerit. Atque vidi, iam *Morerium* in Diction. tom. II. p. 216. duo exſtitiſſe Ibycos, eſſe opinatum. De patre eius, (ex nonnullorum quidem narratione,) *Polyzelo*, hiſtorico Meſſanenſi, et auctore rerum hiſtoricarum, vid. *Voſſium* locis memm. ſecundum quem is vixit circa Olymp. L. ante Ch. N. an. 576. ac *Mongitor.* B. Sic. tom. I. p. 307. et tom. II. pag. 190. — *Ibycus* autem floruit ſecundum Simſon. in Chronico ad A. M. 3451. et *Saxium* in Onom. I. p. 23. A. M. 3451. Olymp. LVI. 3. ante Ch. N. 552. V. C. 200. Nec multum differt *Suidas* in Ἴβυκος, quem Samum, is tradit, migraſſe, quum Polycrates, tyranni pater, imperaret, idque contigiſſe Olymp. LIV. temporibus Croeſi. Aut Olymp. LX. 1. ex Euſebio et ante Ch. N. 540. ſecundum *Ricciolium* in Chronol. reform. tom. IV. ind. I. p. 176. adde *Mongitor.* l. c. p. 308. *Harl.*

ssss) Schol. Apollonii lib. IV. ὅτι δὲ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον παραγενόμενος, ἔγημε Μήδειαν, πρῶτος Ἴβυκος εἴρηκε, μεθ' ὃν Σιμωνίδης.

minum siue μελῶν, ex quibus liber primus laudatur in scholiis ad Apollon. lib. IV. 57. 814. liber quintus ab *Athenaeo* lib. II. dipnos. [cap. 16. pag. 57. et *Eustath.* pag. 1321. 1686.] In iisdem scholiis ad lib. III. 158. Apollonii laudatur Ibycus ἐν τῇ εἰς Γοργίαν ᾠδῇ, qui Gorgias diuersus sit oportet a Gorgia Rhetore. [Secundum *Patritium* Poetic. decad. histor. I. p. 67 sq. ex quo *Crassus* de poetis gr. p. 292. ac *Mongitor.* pag. 308. repetunt, scripsit Ibycus quoque *Raptum Ganymedis* et *Pithonem.*] Stesichorum potius auctorem esse ἄθλων, Ibyco tributorum, docet *Athenaeus* lib. IV. [cap. 21. pag. 172.] Inuenit praeterea Ibycus instrumentum Musicum σαμβύκην teste *Athenaeo* lib. IV. p. 175. E. et Suida in σαμβύκαι, perinde vt Anacreon inuenit barbitum. [Ab eo praeter ea inuentum fuisse quoddam carminum genus, quo amores suos cecinisset, ab eoque dictum *Ibycium*, contendunt *Franc. Patritius* in Poet. lib. I. p. 67. *Arn. Pontacus*, not. ad Euseb. p. 387. *Crassus* in Poet. gr. p. 292. *Io. Berard Tafurus* de inuentis poeticis Neapolitanis, vid. Raccolta d' opuscoli scientifici e filologici, tom. V. p. 233. At σχῆμα illud ἰβύκειον sit, vt ait *Herodian.* in libello περὶ στίχων τῆς λέξεως, a *Villoisonio* in Anecd. gr. tom. II. p. 85 sqq. primum edito ex cod. Veneto, p. 95. ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ῥημάτων κατὰ πρόσθεσιν τῆς σι συλλαβῆς, tum adfert exempla duo ex Homero, et fragmentum quoddam Ibyci; denique addit, vocari illud Ἰβύκειον, non, quod Ibycus primus illius, quo iam vsus sit Homerus, fuerit auctor, sed quod ab eo saepius sit vsurpatum, (ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὲς παρ' αὐτῷ.) Ab eodem quoddam instrumentum musicum esse repertum, et ab inuentore Ἰβύκινον dictum, tradit *Suidas* in Ἰβύκινον, eoque feliciter vsos esse in bello Gallos ac Romanos. Enimuero *Küsterus* ad locum Suidae tom. II. p. 93. copiose docteque ostendit, Suidam incidisse in corruptum codicem *Polybii*, vbi hodie lib. II. cap. 29. p. 289. tom. I. edit. cl. Schweighäuseri rectius legitur βυκανιτῶν. — In mythologicis interdum a narrationibus superiorum discessisse, et siue alios sequutus esse, siue finxisse videtur. Certe apud *Eudociam* in Viol. p. 85. in Achillis Genealogia Aeetae filios aliter, ac reliqui, *primi* dicuntur recensuisse *Ibycus* atque *Simonides. Harl.*] *Maxime omnium flagrasse amore*, siue, vt ait Suidas, ἐρωτομανέστατον fuisse, ex scriptis eius pridem obseruauit *Cicero* IV. Tusc. quaest. 33. [Plura dabit *Mongitor.* l. c. p. 307.] Apud *Eusebium* in Chron. nr. MCCCCLXXVII. pro *Hippico* legendum *Ibycus, carminum* tttt) *scriptor agnoscitur*, vt pulcre notauit *Salmasius* ad Solin. p. 52. et ante Salmasium *Arnoldus Pontacus*, Eusebii editor Scaligero etiam iudice praestantissimus, [vid. ad nr. XXXII.] quemadmodum *Guil. Canteri* uuuu) emendationem, qui apud *Statium* V. 3. siluar. v. 153. pro *Obsitus* legit *Ibycus*, recte aduersus Barthium tuetur *Reinesius* Epist. ad Hofmannum pag. 504. [probatque *Burmann.* II. in Addendis ad Valesii Emend. pag. 132. et in notis pag. 117.] Praetereo, quae de Ibyci rebus et fato [Suidas II. pag. 93. *Eudocia* pag. 247.] *Gyraldus*, tum *Erasmus* in Adagio *Ibyci grues*, et *Bonifacius* historiae ludicrae lib. I. cap. VI. Fragmenta huius Poetae collegit *H. Stephanus* p. 90. et 425. etc. *Fuluius Vrsinus* p. 115. et 318. Citatur Ibycus etiam a *Galeno* I. in sextum epidem. tom. V. pag. 455. *Marino* in vita Procli cap. 1. *Fabric.* [passim in scholiis Marcianis ad Homerum, a *Strabone* I. pag. 59. (pag. 102. Almel.) vbi

tttt) Ita Hieronymus solet reddere vocabulum μελοποιὸς, vt carmina ponat κατ' ἐξοχὴν pro Lyricis carminibus.

uuuu) In Nou. Lection. lib. I. cap. 12. vbi ex Antipatri Epitaphio exponit Ibyci fata et mortem eamque per indicium gruum sequutam vltionem. *Harl.*

vbi vid. Casaubon. et libr. VI. p. 271. (p. 417. Almel.) etc. — In fragmento incerti scriptoris, quod Censorino ad calcem solet adiungi, cap. IX. p. 140. edit. Hauercampi, leguntur haec: *mox Archilochus et Simonides, trimetrum iambicum, chorion catalecticum*, (s. ex emendatione Nunn. *choricon catalecticonque*) *tetrametron composuerunt. Archilochus etiam commata versibus adplicando variauit.* Eupolis *per plurimas species secuit, Alcman numeros etiam minuit in carmen, hinc poetriae melicae; ac Telesilla etiam Argiua minutiores edidit numeros.* In hoc loco, quem integrum ob notitiam aliorum poetarum lyricorum adposui, loco *Eupolis*, pro quo in cod. Carrionis exstat *ea potius*, huius scripturae vestigiis ductus *Valesius* in Emendatt. libr. IV. p. 118. corrigit, Burmanno II. in nota comprobante, *Ibycus*. — adde supra catalogum editt. *Pindari;* et de prouerbio, *Ibyci grues*, *Aldrouandum* lib. XX. Ornitholog. tom. III. pag. 145. *Io. Iac. Schudt* tom. II. Iüdische Merkwürdigkeiten, pag. 329. — Num Comicis accenseri debeat? vide infra lib. II. cap. 22. in notitia Comicorum. Vtrum quoque et quomodo historicis, ex mente quorumdam apud Mongitor. adnumerari debeat, definire non possum. *Harl.*]

[XXXIV. β'. ION CHIVS. In Dithyrambicis fuit celeberrimus; scripsit quoque Odas, paeanas, hymnos et scolia, item tragoedias, (vid. plura de eo infra lib. II. cap. 19. in Notitia Tragicorum deperditorum, p. 681. tom. II. prioris editionis,) et alia. vid. *Richard. Bentleii* Epistolam ad Millium pag. 50 sqq. Versus nonnullos ex *Ionis* Dithyrambis laudat *Athenaeus* lib. II. p. 35. *Suidas* in Διθυραμβοδιδάσκαλοι, II. p. 583. initium carminis Ἀοῖον ἠεροφοίταν ἀστέρα etc. adfert, vel potius exscripsit verba Scholiastis ad *Aristoph.* Pac. v. 835 sq. vbi dicitur Ἴων ὁ Χῖος διθυράμβων, καὶ τραγῳδίας καὶ μελῶν ποιητὴς etc. cuius locum emendat *Toup.* in Epistola critica, tom. II. Opusculorum critic. edit. Lipsiens. p. 85. et vsque ad p. 96. de aliis *Ionis* carminibus critice disserit. adde *Eudociam* p. 248. Ἴων Χῖος, τραγικὸς καὶ λυρικὸς καὶ φιλόσοφος, etc. Reliquias ex eius Elegiis recudi fecit *Brunck* in Analectis vet. poet. graecorum, tom. I. p. 161 sq. *Harl.*]

XXXIV. γ'. ITHYPHALLICVM Carmen, Demetrio Poliorcetae, cum Athenas ingrederetur, decantatum, castigatius exhibet et illustrat Casaubonus VI. 15. ad Athenaeum. [Sed inprimis de eo videndus *Toupius* Ep. crit. ad Episc. Glocestr. p. 175 sq. s. Opusc. ed. Lips. II. p. 143 sq. *Beck.*]

XXXV. α'. IVLIANI Aegyptii carmen Anacreonticum, quod incipit: στέφος πλέκων ποθ' εὗρον, ex libro VII. Anthologiae exhibet H. Stephanus in Lyricis p. 408. [*Brunck* in editt. Anacreontis, *Degen* in nou. Anacreontis edit. Altenb. p. 172.] Eiusdem *Iuliani* vvvv), praefecti

vvvv) *Reiskius* inter Carmina Ienfiana, in Anthol. gr. Cephalae p. 152. reposuit *Iuliani* epigramma in Hypatium, et in notis p. 238. ex isto carmine aetatem auctoris illius expiscari studuit, arbitratus, quod vix videantur de summi principis voluntate erga rebellem, quem supremo supplicio necare iussit, ea posse dici, quae poeta dixit, illumque Hypatium sexti saeculi in carcere periisse, non naufragio. Hinc existimat, Hypatium aeui Theodosiani significari, adeoque Iulianum Aegyptium ad idem illud pertinere aeuum. Alias praeter ea de Hypatii et Iuliani aetate opiniones adfert. Enimuero *Brunck* in nota ad vltima Iuliani Aegyptii epigrammata, (quorum LXX. inscriptum est εἰς Ὑπάτιον ἀδελφιδοῦν τοῦ βασιλέως Ἀναστασίου.) tom. III. Analect. pag. 232. non esse vnius assis, edixit, quae de hoc carmine disputasset Reiskius, et intelligit *Hypatium* Magnae, Anastasii Imper. sororis, filium, (de quo vid. *Du Cange* Fam. Bysant. pag. 87.) qui Iustiniani iussu capite multatus est, cadavere in mare proiecto: cuius crudelitatis poenituisse postea imperatorem, censet Brunckius ex hoc carmine, et, postquam sublato riuali, deferbuit ira, cenotaphii honorem manibus concessisse: hoc fa-

ctum

praefecti Aegypti, alia Epigrammata quamplura occurrunt in eadem Anthologia, [in *Brunckii* Anal. poet. gr. tom. II. p. 493—505. adde tom. III. pag. 231.] quemadmodum et *Iuliani* cuiusdam Antecessoris wwww) et *Iuliani* Dioclis. Fuit et *Iulianus* Aegyptius Medicus Olympiani discipulus, cuius libros XLVIII. contra Aphorismos Hippocratis, et Philonium siue librum de methodo, et alium περὶ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν idem Galenus memorat, qui eum Alexandriae audiuerat et postea Hippocratem aduersus illum scriptis defendit. [P] [vid. lib. II. 24. 2. vol. I. edit. prior. pag. 847. et VI. 9. 4. vol. XIII. pag. 305.] De *Iuliano* Theurgo patre et filio dixi supra lib. I. cap. XXXVI. §. 11. *Iulianum* Apsilarum dynastam, qui ab Adriano Imp. regnum accepit, memorari videas ab Arriano, periplo ponti Euxini. *Antonium Iulianum* historicum, qui de Iudaeis scripsit, a Minucio Felice p. 37. De *Iuliano* Cappadoce Sophista, adeundi Eunapius, Suidas, et, qui Lexicon eius Rhetoricum memorat, *Photius* Cod. CL. *Iulianus* ICtus (νομικῆς φάος) in quem est Epigramma *Theaeteti* IV. 1. Antholog. [in *Brunckii* Anal. gr. tom. II. p. 516. nr. VI.] non est *Saluius Iulianus* xxxx), qui iussu Adriani Imp. edictum perpetuum condidit, sed alter iunior, qui sub Iustiniano vixit et conscripsit Epitomen Nouellarum, idem, cui opus suum Grammaticum dicauit Priscianus. *Iulianum* ἐν Ἀθήναις κληπωτὸν ἄρχοντα saeculo post Christum natum tertio clarum memorat antiquum scholion Christiani scriptoris ad Vitam Procli scriptam a Marino, sed apud Marinum cap. 36. potius respicitur Iulianus Imperator, a quo Epocham, quod repetat Philosophus paganus natione Syrus, tanto minus mirari licet, si quidem Ioh. Harduinus in Chronologia V. T. e numis illustrata pag. 62. obseruat, in more positum fuisse Orientalibus, vt aeram inchoarent ab exortu Principis alicuius, qui de ipsis esset optime meritus, eamque producerent, quam diutissime liceret, donec alius maiore beneficio prioris recordationem deleuisset. [*Iuliani*, Imperatoris, Epigr. in Brunckii Anal. II. p. 403. et III. p. 332. De *Iuliano* mathematico, vid. lib. III. cap. 20. §. 9. vol. II. p. 505. et tom. XIII. p. 305. de aliis Iulianis medicis *Constantin. Iulianus* apud *Procopium* de eruditis gr. Fabric. vol. XI. pag. 785. et de *Demetrio Iuliano* p. 797. De *Iuliano* Laodic. lib. III. cap. 20. vol. II. p. 510. Vltra LX. *Iulianos* recensuit Fabricius lib. V. cap. 8. vol. VII. p. 99 sq. et in praefat. ad illud vol. *Harl.*]

[XXXV. β'. LAMPROCLES, poeta dithyrambicus. *Athen.* XI. cap. 12. p. 491. C. Schol. ad Aristoph. Nub. v. 964. qui memorat carmen eius in laudem Palladis et versus quosdam ex illo, quos *Tzetzes* Chil. I. hist. 25. v. 683. adtribuit *Stesichoro*. vid. infra Stesichor. et *Burett.* in Comm. Acad. Paris. Inscr. tom. XIII. p. 238 sq. *Harl.*]

XXXVI. α'.

ctum putida adulatione celebrasse Iulianum. adde libr. III. cap. 28. vol. II. pag. 719. De *Iuliano*, vrbi praefecto, qui Zenoni Augusto auratam statuam ante domus s. bibliothecae vestibulum, et forsan Anastasio posuit, vid. *Ans. Banduri* comm. in Antiqq. Constantinop. lib. VII. s. Imperii Orientalis vol. II. p. 843. edit. Paris. siue p. 598. edit. Venetae; et de alio *Iuliano* Praef. vrbi Const. et Praetorio sub Iustiniano et *Iuliano*, Iustiniano a secretis legatoque ad diuersos principes, ib. p. 841. edit. Paris. et p. 597. edit. Venetae. *Harl.*

wwww) De Iuliano Antecessore, qui Iustiniani Imp. temporibus claruit, vid. *Menagii* Amoenitates iuris p. 141 sq. [et *Bachii* Histor. iurispr. rom. lib. IV. cap. 1. §. 18. et 19. p. 633 sq. ibique laudatos viros doctos. infra VI. 6. 6. vol. XII. pagg. 345. 398. et 474.]

xxxx) Ita visum Alciato II. 27. dispunction. *Fabric.* De hoc vide *Bachii* Historiam iurispr. rom. lib. III. cap. 2. §. 4. p. 469. et qui ibi citantur. infra vol. XII. pag. 331. *Harl.*

XXXVI. α. LAMPRVS inter Lyricos poetas celebratur ab Aristoxeno apud Plutarchum, [de Musica tom. X. Reisk. p. 685.] Vide supra n. XXII. Idem ni fallor *Lamprus*, a quo Musicam edoctum se profitetur Socrates apud Platonem Menexemo, [p. 22. edit. Gottleber. cuius not. confer,] et a quo Sophoclem Musicam et saltandi artem didicisse testatur *Athenaeus* lib. I. p. 20. male Λάμπτιος in vita Sophoclis. Hunc ipsum magna in Musicis gloria fuisse testatur *Cornelius Nepos* in vita Epaminondae cap. 2. [vbi vid. Magium.] Alius fuit et iunior longe *Lamprus*, Erythraeus, cuius auditorem fuisse *Aristoxenum* tradit Suidas voc. Ἀριστόξ. Alius quoque, ni fallor, *Lamprus* Grammaticus, cuius meminit *Aristoteles* II. 7. Magnorum Moralium. *Fabric.* Conf. *Muret.* Var. lect. IX, cap. 5. *Burette* l. c. tom. XV. p. 370. *Harl.*

[XXXVI. β. LASVS, Hermionensis, poeta Dithyramb. scripsit quoque hymnos et odas; vid. *Athenaeum* X. p. 455. et XIV. p. 624. floruit sub Dario Hystaspide. vid. supra lib. I. cap. XVI. 4. vol. I. p. 100. not. *e.* Secundum *Suidam* tom. II. p. 417. (vbi vid. Küster.) natus Olymp. LVIII. conf. *van Goens* diss. de Simonide cap. III. §. 7. p. 52. qui Tzetzen corrigit in Prolegom. ad *Lycophr.* *Burette* in Comm. Acad. Par. Inscr. tom. XV. p. 324 sqq. Secundum *Larcherum* vero, qui post *Leopardum* lib. II. Emendatt. cap. 23. corrigit Suidam, in Chronol. Herodot. p. 572. vol. VI. versionis gallicae Herod., floruit Olymp. LXVIII. 1. ante C. N. 508. A. V. C. 246. vid. supra ad *Arionem* n. XVI. Apud *Plutarch.* de Musica p. 1141. (s. tom. X. Reiskii p. 682.) *Lasus* fertur rhythmos in dithyrambicam rationem transtulisse, et antiquae musicae inuexisse mutationem. Adde Schol. ad Aristoph. Aues v. 1403. et Vesp. v. 1401. et 1391. *Harl.* Conf. *Forkelius* in Allg. Gesch. der Musik. tom. I. p. 358 sq. *Beck.*]

[XXXVI. γ. LEOTHROPHIDES, poeta Dithyrambicus. Vid. *Suidam* (ex Scholiaste ad *Aristoph.* Aues v. 1406.) voc. Λεωτροφίδης, ibique Küster. tom. II. p. 429. Adde *Burette* in Comment. Acad. Par. Inscr. tom. XV. p. 341. *Harl.*]

XXXVI. δ. LICYMNIVS Chius μελοποιὸς, Simonide antiquior, laudatur a *Parthenio* cap. 22. Ex eius paeane in sanitatem, vide, si lubet, quae profert *Sextus* decimo aduersus Mathematicos p. 447. *Fabric.* [Sub *Licymnii* nomine protulerunt quaedam *Columna* ad Ennii fragm. p. 243. et *Th. Galeus* diss. de Scriptor. Mythol. p. 28. sed vide *Valcken.* in Diatribe, subiuncta Euripidis Hippolyto, p. 17 sq. qui in *Stobaei* Eclogis edit. Canteri p. 10. suspicatur in Ἐυριπ. διδύμοις latere nomen Λικυμνίε, tragoediae Euripidis. Fragmenta sunt inter *Apollodori* fragmenta p. 1048. edit. Heyn. *Harl.*]

XXXVII. α. LYSIMACHVS quidam μελοποιὸς ἐυτελὴς siue Lyricus mediocris fuit, cuius mentionem fecit *Lycurgus* Rhetor in oratione περὶ διοικήσεως teste Harpocratione ac Suida. Fuere praeterea *Lysimachus* Aristidis Iusti Pater, teste Platone, sed et filius teste Demosth. in orat. περὶ τῶν ἀτελειῶν. yyyy) *Lysimachus* Macedo leoni zzzz) obiectus impune ab Alexandro, [?] inter cuius duces ac successores postea fuit, et Lysimachiam in Aetolia condidit,

yyyy) *Eudocia* p. 282 in Viol. Demosthenem, dicit, eius meminisse ἐν τῷ περὶ ἀδελφῶν, et sic quoque in Suidae textu legitur; sed Küster. ad locum tom. II. p. 476. ex Harpocratione (p. 235. coll. nota *H. Valesii* p. 49 sq.) scribere iubet ἐν τῷ περὶ ἀτελειῶν, h. e. ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνε, (edit. Reiskii Demosth. p. 491. vol. I. aut edit. huius orat. a cl. *Wolfio* separatim curatae p. 101. vbi v. schol. et p. 335. notam Wolfii.) *Harl.*

zzzz) Fabula videtur Curtio VIII. 1. 17.

dit. Iustin. XV. 3. Seneca, Plin. etc. *Lysimachus* Acarnan, eiusdem Alexandri praeceptor. Plutarch. Alexandro. Praeceptor Regis Attali, *Athen.* VI. 13. [*Lysimachus* (male Simachus,) philosophus Peripateticus v. *Athen.* VI. p. 252. alius philosophus Stoicus.] *Lysimachus* Alexandrinus, qui libros περὶ νόστων scripsit, teste Athenaeo, Schol. Apollonii, Pindarique et Apostolio, (corrupte Tzetzae ad Lycophronem, *Symmachus*,) vide *Ionsium* p. 12. et *Vossium* de Hist. Graecis p. 384. [supra vol. I. lib. II. 2. §. 18.] Idem, vt videtur, *Lysimachus*, cuius Αἰγυπτιακὰ citat *Iosephus* I. contra Apion. Θηβαϊκὰ παράδοξα Scholiastes Apollonii, Euripidis et Sophoclis [Oed. Col. 632. vid. *Valcken.* ad Euripid. Phoeniss. p. 603. a Schol. Soph. ad Oed. Col. 91. edit. Brunck. citatur XIII. lib. τῶν Θηβαϊκῶν.] Confer *Gisb. Cuperi* Varias obseruationes lib. I. cap. 4. Opus de *agricultura*, quod memorant Varro, Plinius, Columella, forte fuerit *Lysimachi* Hippocratii, cuius mentio in scholiis ad Alexipharmaca Nicandri. Praetereo *Lysimachum* Ptolemaei F. Hierosolymitanum, in additamentis ad librum Estherae memoratum, et *Lysimachum* Menelai fratrem atque eius in Pontificatu maximo successorem, 2. Maccab. IV. 29. Tum *Lysimachum* fratrem Apollodoti Ioseph. XIII. 21. *Lysimachum* Cyrenaeum Tzetz. VI. Chil. v. 921. [*Lysimachum*, Lysippi, Aegiliensem, in orat. Demosth. contra Neaer. edit. Reisk. vol. II. p. 1387. etc.]

[XXXVII. β'. LYSINVS, poeta Siculus, tempore Phalaridis, Olymp. LII. scripsit Carmina et *tragoedias* contra Phalaridem: vti *Laurentius Crassus* in Histor. poet. graec. p. 315. et *Mongitor.* in Bibl. Sicula, tom. II. p. 27. epistola Phalarid. ad Lysinum, (XCIII. p. 260. edit. Lennepii) moti existimant: sed epistola est spuria, et de tragoediis tempore Phalaridos iam inventis res incerta falsaue. v. *Lennepii* not. et *Bentlei* in diss. de Epist. Phal. §. II. p. 27. inprimis Respons. ad Boyle, §. XI. p. 122 sqq. vers. Lat. *Harl.*]

[XXVII. γ'. LYSIS, alius philosophus pythagoricus, de quo supra, inter Pythagor. philos. alius poeta lasciuus, de quo *Athen.* XIV. p. 620. et *Strabo* XIV. 648. *Burett.* Com. Paris. Acad. Inscr. tom. XIII. p. 236 sq.]

XXXVIII. MEGALOSTRATA amica Alcmanis Poetae, poetria et ipsa, vt paulo ante in Alcmane obseruabam. [vid. *Olearii* disp. de poetriis gr. nr. 44. cum nota Wolfii.]

XXXIX. α'. MELANIPPIDAE duo fuerunt Lyrici, vnus Melius, (male apud *Athenaeum* lib. II. sub init. et XIV. p. 651. aaaaa) Μιλήσιος,) circa Olymp. LXV. cui διθυράμβων βιβλία πλεῖστα, poemata Epica, Epigrammata, elegias et alia multa Suidas [vbi vid. Küster. tom. II. p. 522. et *Eudocia* in viol. p. 302.] tribuit. Alter prioris e filia nepos, circa Olymp. LXXX. cum Perdicca Rege versatus, et qui multa in dithyramborum modulatione innouauit, auctor et ipse plurium ᾀσμάτων et διθυράμβων. [Alterum vtrum Aristodemus apud *Xenoph.* M. S. IV. 2. 3. reliquis praefert Dithyramborum confectoribus. Adde infra in Catal. Tragicorum deperditor. II. cap. 19. h. v.] Ex alterutrius horum poemate *Marsya* quaedam profert *Athenaeus* lib. XIV. p. 616. et *Danaides* eiusdem citat p. 651. *Clemens Alex.* V. Strom. p. 602.

aaaaa) De quo loco vid. *Io. Bourdelotii* not. ad Heliodori Aethiop. cap. VIII. p. 106. edit. I. P. Schmidii, Lips. 1772. 8. de vtroque Melanipp. conf. *Burette* in Comment. Soc. Paris. Inscr. tom. XIII. p. 229 sq. et tom. XV. p. 335 sqq. ad Plutarchi libr. de Musica. *Harl.*

p. 602. Ὁ μελοποιὸς δὲ Μελανιππίδης ᾄδων· Κλῦθί μοι ὦ πάτερ, θαῦμα βροτῶν τᾶς ἀειζώȣ ψυχᾶς μεδέων. Vide H. Stephani Lyricos p. 390 sq. Gyraldum p. 476. [corpus poet. gr. tragic. tom. II. p. 133.] Democriti Chii Musici (qui cognominis Philosophi aequalis fuit) scomma in Menalippidem refert *Aristoteles* III. 9. Rhetor. ἡ δὲ μακρὰ ἀναβολὴ τῷ ποιήσαντι κακίστη. Parodia ad Hesiodi Ἐργ. 266. Melanippides enim pro antistrophis longiores anabolas fecerat, vt notat *Petrus Victorius* ad Aristotelis Rhetor. p. 532. Meminit *Melanippidae* etiam *Plutarch.* p. 1095. de insuaui vita sec. Epicurum, atque in amatorio p. 758. tum libro de Musica p. 1136. [tom. X. p. 666. Reiskii vbi Melanippides ab quibusdam cantilenae cuiusdam dicitur,] et 1141. [p. 682. edit. Reisk. vbi alter dicitur odarum scriptor, alter dithyramborum poeta.]

[XXXIX. β'. MELETVS, f. MELITVS, poeta tragicus, (vid. plura infra in Catal. tragicor. deperditorum,) scripsit quoque *Scolia. Aristoph.* Ran. v. 1337. meminit Σκολιῶν Μελίτȣ, siue vt *Bentlei* in Respons. ad C. Boyle, p. 167. ex interpr. Lennepii scribendum esse docet, Μελήτȣ, contra *Casaubon.* ad Athenaeum p. 857. *Harl.*]

XL. α'. MESOMEDES Cretensis, Lyricus, libertus Adriani Imp. non exigua apud illum gratia valuit, et delicias eius, *Antinoum*, carmine celebrauit. Suidas [tom. II. p. 536. vbi vid. Küsteri notas,] Μεσομήδης Λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανȣ̃ χρόνων, [¶] ἀπελεύθερος αὐτȣ̃, καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις· γράφει ȣ̃ν εἰς Ἀντίνοον ἔπαινον, (ὃς ἦν Ἀδριανȣ̃ παιδικά,) καὶ ἄλλα διάφορα μέλη. Ab Antonino Pio salarium ei imminutum refert *Iulius Capitolinus* cap. 7. ab altero Antonino (Caracalla vt notat Scaliger ad Euseb. p. 219.) positum ei, (iam ante aliquot annos, vt videtur,) defuncto honorarium monumentum, testatur vetus scriptor apud Suidam. Carmen huius *Mesomedis* Anacreonticum de vitro, (in Anthologia Epigrammatum lib. IV. cap. 32. male in trochaicos numeros redactum,) emendauit et rectius disposuit *Salmasius* tom. I, ad Hist. August. p. 263. vbi praeterea exhibet ineditum ante eiusdem *Mesomedis* aenigma quod incipit: ἕρπȣσα πετωμένα βεβῶσα κόρα. [*Mesomedis* hymnus egregius in Nemesin editus est in Actis Paris. Acad. Inscr. cum notis criticis tom. V. pag. 185. (tom. VII. p. 289. edit. Amstel.) a *Brunckio* in Analect. poet. gr. tom. II. p. 292. (a *Snedorfio* in Comm. de Hymm. vett. Graec. p. 63. 71 sq. cum musicorum modorum signis a *Forkelio* All. Gesch. d. Musik tom. I. p. 426 sq. Primus vero particulam Hymni ediderat Io. Fellus ad calcem Arati, Oxon. 1682. *Beck.*) ab *Herdero* germanice versus pulcreque explicitus, in: Zerstreute Blätter fasc. II. Gothae 1786. 8. p. 234 sqq. (vbi auctor Hymni scribitur *Mesodemus*,) graece et germanice a *Degenio* ad Anacreontem, edit. Altenburg. 1787. p. 205. et 291. vbi error scripturae *Mesodemus* repetitus est. *Brunck.* l. c. duo alia Mesomedis poematia, a Fabricio iam commemorata, recudi fecit, et aenigma de Sphinge ex alia editione, quae habetur in fratrum Guiioniorum vita, vno versu, qui est octauus, suppleuit. Adde infra tom. II. lib. III. cap. 28. in Catalogo poet. epigrammatariorum. In *Eudociae* violario p. 302. nomen eius exaratum legitur Μεσομήδης. *Harl.*] Quamquam vero ποιητὴς νόμων κιθαρωδικῶν vocatur ab Eusebio in Chron. bbbbb) et apud Suidam ὁ τȣ̀ς κιθαρωδικȣ̀ς νόμȣς συγγράψας, hoc est, vt interpretatur Scaliger, qui modulos

bbbbb) In Chronico Eusebio-Hieronym. ad nr. MMCLX. a. Ch. 146. Olymp. CCXXX. *Mesomedes Cretensis Citharoedorum carminum musicus poeta agnoscitur.* vbi Vallars. col. 715. in not. quoque reprehendit Scaligerum laudatque *Salmasium*, (a Fabricio iam excitatum,) et *Seldenum* in Comment. ad Marmor. I. Arundelianum, vim et potestatem vocc. νόμοι et μέλη rectius explicantes. *Harl.*

modulos musicos fecit, siue cantica musicis notis expediuit: tamen poetam quoque fuisse certissimum est, et in altera editione Eusebii sui agnouit ipse Scaliger: multis vero docet Salmasius, νόμους et μέλη tam de modulis Musicis, quam de ipsis carminibus dici, sicut iampridem Musicos eosdem quoque fuisse poetas, tradidit Cicero 3. de Oratore. *Diomedes* in Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem: cccc) Ἐςι τινὰ ποιήματα, ἃ ȣ μόνον ἐμμέτρως γέγραπται, ἀλλὰ καὶ μετὰ μέλȣς ἐσκέπτοντο, ἃ καὶ διπλασίονα κάματον παρεῖχε τοῖς σκεπτομένοις τὸ μέτρον σπȣδάζȣσι διασώζειν καὶ τῶν μελῶν ἐπινοεῖν τὴν εὕρεσιν. Ταῦτ' ȣ̓ν τὰ ποιήματα καλεῖται λυρικὰ ὡς ἀπὸ λύρας ἐσκεμμένα καὶ μετὰ λύρας ἐπιδεικνύμενα.

[XL. β'. MNASEAS Locrus vel Colophonius, scripsit Παίγνια. vid. *Athenaeus* VII. 20. p. 321. v. supra n. XXI. γ'. *Bothrys*. Distinguendus est a *Mnasea*, *Patrensi*, auctore carminum Εὐρωπιακῶν s. περὶ Εὐρώπης, περὶ Ἀσίας (*Eudoc*. in Viol. p. 103.) et peripli v. Schol. ad Apollon. Rhod. IV. 264. ad Nubes Aristoph. v. 397. vbi vid. not. *Harpocrat*. v. Ἱππία Ἀθηνᾶ ibique not. p. 199. edit. Blancard. *Voss*. de poet. gr. I. cap. 21. p. 134. *Burmann*. II. ad Valesii Emend. p. 134. *Heyne* Opuscul. II. p. 340. *Harl*.]

XL. γ'. MOSCHINE Atheniensis, Iamborum Poetria, memorata *Athenaeo* VII. p. 297. [vid. *Olearii* diss. de poetriis graecis, §. 36. in *Hedyla*, Moschinae filia.]

XLI. MVSAEVM Thebanum Thamyrae et Philammonis filium μελῶν et ᾀσμάτων poetam antiquissimum memorat Suidas [et Eudocia, p. 303.]

XLII. De MYIA vtraque Lyrica Poetria, Spartiatide altera, altera Thespiaca, dixi supra cap. XIII. 2. [vol. I. p. 883.] cum Pythagoricas recenserem. Nunc tantum addo, Thespiacam non diuersam videri a Corinna, de qua paulo ante nr. XXIV. [Adde *Olearii* diss. de poetriis gr. §. 48. *Eudociam* p. 303.]

XLVIII. MYRO siue MOERO ddddd) Byzantia Homeri Tragici, qui temporibus Ptolemaei Philadelphi eeeee) claruit, filia, vel potius vt in Σωσίθεος et [P] Ὅμηρος Ἀνδρομάχȣ a Suida [et ab *Eudocia* p. 304.] traditum est, mater, coniux Andronici philologi, poetria ἐπῶν

ccccc) Editis a cl. *Villoisonio* in Anecdotis graecis, tom. II. p. 179. vbi particula sic incipit: Τὰ λυρικὰ ποιήματα ȣ μόνον ἐμμέτρως γέγραπται etc. *Harl*.

ddddd) *Salmasius* de modo vsurarum pag. 42. scripturam Μυρὼ mendosam, et ex recentiore graeca litteratura ortam censet, littera ὑψιλὸν et οι diphthongo passim confusis. *Harl*.

eeeee) Antiquior videtur *Myro* Byzantia, cuius simulacrum aeneum Tatianus [in orat. ad Graecos, §. 52. p. 114. edit. Worthi,] factum tradit a Cephisodoto Statuario, [vid. *Pausan*. Arcad. cap. 30. etc.] quem Olymp. CII. floruisse constat e Plinio. [*Olearius* tamen in Diss. de poetriis gr. nr. XLIX. vbi de nostra multus est, dissentit a Fabricio. Primum *Homeri* istius aetatem confert ad Ptolemaei Philadelphi aeuum, adeoque post Olymp. CXXV. ex quo colligit, omnino Myronem nostram esse, cuius statuam, teste Tatiano, fecit Cephissodotus, (de quo vide *Franc. Iunii* Catalogum artificum, p. 49. qui rectius scribi putat *Cephisodotum*, more Graecorum, quam *Cephisodorum*.) Tum obseruat, duos exstitisse Cephisodotos, secundum eumdem *Plinium* Hist. Nat. XXXIV. 19. horum posteriorem Olymp. CXX. floruisse, eiusque aetati praeclare conuenire cum suppeditatis temporum Myronis argumentis. Idem *Olearius* non solum Suidae locum adfert, sed etiam *Christodori* Epigr. in Anthol. lib. V. ep. 73. vbi Myro mater Homeri Tragici vocatur, et *Tzetzae* Hist. Chil. XII. 211. ac *Scholiastis Hephaestionis* p. 32, 24. cuius verba laudata sunt ab *Allatio* de patria Homeri cap. 17. qui alibi docet, inde emendandum esse Suidam in Μυρώ, et pro Ὁμήρȣ τραγικȣ̃ θυγάτηρ substituendum μήτηρ.] Epigramma etiam *Erinnae*, quo Myronis virginis cicadam celebrari dixi supra,

ἐπῶν καὶ ἐλεγείων καὶ μελῶν. Heroicis versibus scripserat poema, cui titulus Μνημοσύνη, ex quo pauca profert *Athenaeus* lib. XI. p. 490. E. Forte eodem carminis genere etiam composuerat *diras* siue ἀρὰς, quae laudantur a *Parthenio* cap. 27. erotic. [in *Galei* scriptorib. histor. poeticae, p. 391. Reiskius tamen l. c. id carmen malit Myroni, viro Byzantio tribuere.] *Hymnum* illius in Neptunum memorat *Eustathius* ad Iliad. β'. p. 247. [37. conf. *Küster.* ad Suid. voc. Μυρώ, tom. II. p. 589 sq.] *Antipater* in Epigrammate:

Τάσδε Θεογλώσσους Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας
Ὕμνοις καὶ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος,
Πρήξιλλαν, Μυρώ, Ἀνύτης στόμα etc.

Epigramma *Myrus* occurrit in Anthologia IV. 1. Fragmenta quaedam collecta a *Fulvio Vrsino* p. 42. et 295. [*Olearius* l. m. aliud carmen addidit ex Collectione *Agathii* Holsteniana et Steinheil ex cod. Vffenbach. nr. 414. Reliquias *Myrus* et quae veteres de illa prodiderunt, collegit atque copiose interpretatus est *Io. Christian Wolf.* in Poetriarum octo — fragmentis et elogiis, p. 26 — 37. Tria fragmenta recepit *Brunck.* in Anal. veterum poet. graecor. tom. I. p. 202 sq. *Myrus* tria carmina vna cum poetica versione et notis *Wahlii*, in: Magazin für alte, besonders morgenländische und biblische Litteratur. Cassellis 1787. part. I. nr. 1. *Harl.*] At *Pausaniam* quidem miror, ffff) cui non foeminae, sed viri nomen est, Μύρων δὲ Βυζάντιος ποιήσας ἔπη καὶ ἐλεγεῖα. p. 721. Boeotic. vbi quaedam ex eo refert de Amphione [vbi vero *Tiraquellus* in XI. legem Connub. in Catalogo feminar. erudit. tom. II. Opp. p. 190. Byzantiam reperit, et *Olear.* l. c. Pausaniam corrigit.] *Myro* filia Aristotimi Eleorum tyranni memoratur a *Plutarcho* de virtute mulierum p. 253. De *Myrone* statuario celeberrimo Eleuthereo fuse agit *Franciscus Iunius* in Artificum catalogo, praeter quem fuit et *Myron* alter ggggg) Lycius itidem statuarius, discipulus Polycleti. Apud eumdem *Pausaniam* in Atticis p. 55. legendum videtur Λυκίς τῦ Μύρωνος χαλκῦν παῖδα, non Λύκιον. Idem in Eliacis posterioribus p. 454. et alibi statuas Myronis celebrans eum vocat Atheniensem. De *Myrone* Prienensi scriptore Μεσσηνιακῶν, vide, quae ex Athenaeo et Pausania *Vossius* p. 391. de Hist. Graecis. *Myronis* Sicyoniorum Tyranni mentio apud Aristotelem V, 12. Politic. [*Myro* rhetor, apud Suidam, et Rutil. Rufum de figur. sent. lib. I. cap. 20. p. 66. edit. Ruhnken. et lib. II. cap. 1. p. 73.] Sed et in commentitia Prochori de S. Iohanne narratione inducitur *Myron* quidam, pater

supra, cum de Erinna agerem, aliam antiquiorem huius nominis respicit; siquidem auctor epigrammatis fit Erinna, Sapphonis ἑταίρα, et, vt volunt, aequalis. Verum ab Eusebio *Erinna* refertur ad Olymp. CVI. et ἑταῖρος non semper indicat aequalem, vt infra in Isocrate obseruabo. [*Suidas* in Ἤριννα, hanc quidem Sapphus ἰσόχρονον esse scribit. At *Henr. Leonh. Schurzfleisch* in Notitia Bibliothecae Vinar. p. 263 sq. animaduertit, Sapphum iuniorem potius, non Eresiam, videri illum intellexisse, eiusque opus esse collectanea, aut codicem eum habuisse deprauatum. Adde supra ad §. de Erinna, et *Reiskium* in Notit. poet. anthologicorum, p. 247. et infra in *Sappho*, num duae fuerint nec ne?] Fuerunt et plures foeminae, *Myronis* nomine celebres, vt *Myro Rhodia* Philosopha, quam Suidas ait scripsisse χρείας γυναικῶν βασιλίδων καὶ μύθους. [vid. *Menagii* Histor. mulier. philos. segm. 20. et *Wolf.* in Catal. foemin. olim illustrium p. 403. supra ad lib. II. cap. 9. §. VI. fin.] Tum *Myro*, de qua Epigramma vetus, quod explicat Salmasius ad Solinum. p. 1221.

ffff) *Reiskius* l. m. miratur, viros doctos ad Pausaniae loc. offendere, et pro poeta Myrone Byzantio, poetriam hanc substitutum iri, nullo satis certo argumento. *Harl.*

ggggg) Fuit et Eleuthera vrbs Lyciae, vide Steph.

pater trium filiorum Rhetorum. Omitto, quod *Myrto* a Socrate in domum recepta, (vide *Plutarchum* in Aristide p. 335. et *Athenaeum* lib. XIII. p. 553 sq.) alicubi per librariorum negligentiam vocatur Myro, vt apud Hieron. in Iouinian. tom. III. (II.) p. 23. (37. E.) *Socrates Xantippen et Myro neptem Aristidis duas habebat vxores* etc.

XLIX. MYRTIS Anthedonia ποιήτρια μελῶν laudatur a *Plutarcho* in quaestionibus graecis tom. II. p. 300. vbi ex illa refert, quare Eunosti herois lucum intrare nefas fuerit foeminis Tanagraeensibus. De aetate eius inde constat, quod Pindarum et Corinnam, teste Suida, instituit. Vide *Fuluium Vrsinum* p. 44. Ex fragmento Corinnae, quod supra nr. XXIV. retuli, adparet, Myrtidem cum Pindaro ingenii certamen iniisse et propterea a Corinna fuisse reprehensam. [P] [conf. *Olearii* diss. de poetriis gr. §. L. (qui §. LI. *Myrtidem* quamdam ex *Tatiani* Or. ad Graecos, segm. 52. p. 114. edit. Worthii addidit,) item *Io. Christ. Wolf.* in poetriarum octo graec. — fragmentis etc. p. 38 sq.]

L. α'. NOSSIS Locrensis, aequalis fuit Rhinthonis Tarentini vel Syracusani, qui claruit circa Olymp. CXVI. Vnicum eius Epigramma ex Anthologiae lib. III. refert *Fuluius Vrsinus* p. 55. quod in illum, quem dixi, Rhinthonem est compositum. Aliud legitur apud *Holstenium* et *Berkelium* in notis ad Stephanum Byz. in Λοκρoί. Hoc ipsum emendatius exhibuit et alia insuper tria antea inedita vulgauit illustrauitque Bentleius in Apologia pro diss. de Epistolis Phalaridis Anglice edita p. 355 sq. [Siue ex interpretatione latina Lennepii, p. 198 sq. vbi eius aetatem post Olymp. CVI. adhuc Olymp. CXIV. eius matrem Theuphilem, (Theophilam,) et filiam, Melinnam, ex epigrammatibus adlatis eruit. Quartum publicauit *Küster.* ad Suidam in voc. Δαιδάλεον. Haec omnia reperiuntur quoque in Agathiae collectione, e qua praeterea *Olearius* in diss. de poetriis gr. quinque alia promulgauit. Accessit aliud, quod hucusque in Anthol. lib. IV. cap. 5. epigr. 6. ἄδηλον habebatur, sed, indice Doruillio, Nossidis est partus. XII. epigrammata illius dedit atque fuse explicita exhibuit *Io. Christ. Wolf.* in octo poetr. gr. fragmentis etc. p. 82 — 91. Eadem, sed alio ordine, *Brunck.* in Analect. vett. poet. gr. tom. I. p. 194 — 196. coll. tom. III. p. 36 sq. Duas Nossides, alteram *Locridem*, alteram, vt inscriptio in epigrammate 148. carminum Iensianorum, (p. 174. edit. Reiskii in Anthol. gr. Cephalae,) innuit, *Lesbiam*, Rhinthonis forte praedicatricem, fuisse coniicit, speciose probat, et quaedam contra Bentleianas temporis rationes profert, nec vero sibi constat *Reiskius* in Notitia poetarum anthologicorum p. 250 sq.] Meminit huius Nossidis Antipater in Epigrammate de nouem Poetriis:

Νοσσίδα θηλύγλωσσον ἰδὲ γλυκυάχεα Μύρτιν.

[L. β'. PANCRATIVS s. PANCRATES lyricus, Pindari ac Simonidis imitator, et epigrammatum confector, floruit diu ante Meleagrum. conf. *Plutarch.* de Musica, tom. X. Reisk. p. 670. Alius *Pancrates*, poeta, tempore Hadriani imperat. *Athen.* XV. cap. 6. p. 677. E. Tertius, ex Arcadia, auctor fuisse dicitur poematis Ἔργα θαλάσσια. *Athen.* VII. cap. 7. p. 283. et cap. 15. p. 305. vid. *Burett.* in Comm. Soc. reg. Paris. tom. XIII. p. 279 sqq. *Harl.*]

L. γ'. PARMENONIS Byzantii Ἰάμβων librum primum laudat Stephanus in Βαδιζή et Φρίκιον.

[L. δ'. PERICLITVS, Lesbius, Hipponacte forsan antiquior, indice Plutarcho, loco mox citando. *Gyraldus* in Hist. poet. dial. 9. col. 449. A. edit. Lugd. Bat. eum auctorem

 poeseos

poeseos dithyrambicae, at nullo dato sponsore, fuisse ait. Secundum *Plutarchum* de Musica p. 656. tom. X. edit. Reisk. fuit citharoedus, qui ad extremum fertur Lacedaemone vicisse Carnia. Athenaeum testari, a Pericleto etiam Hymnum in Cererem scriptum esse, adfirmat *Snedorf.* de Hymnis veterum graecorum, p. 11. Sed locum Athenaei neque ille indicauit, neque ego potui inuenire. *Harl.*]

LI. α'. PHALAECVM, a quo genus carminis Phalaecium nomen accepit, Gyraldus et Laur. Crassus confundunt cum Philisco siue Philico, qui fuit ex Pleiade Tragicorum. Mentio huius Phalaeci apud Ausonium Epist. 4. aliosque complures grammaticos, praecipue metricos. At scripta eius qui commemoraret neminem reperi, nisi quod Hymnos in Cererem ab eo compositos testatur *Terentianus* p. 2424. et Epigrammata *Athenaeus* X. Dipnosophist. p. 440.

LI. β'. PETRONIA *Musa*, cuius epitaphium in Iac. Manilli descriptione villae Borghesiae, p. 47. tom. VIII. Thesauri Ital, part. IV.

[LI. γ'. PHILOXENVS, Cytherius, luxuriosissimus ille poeta dithyrambicus, de quo *Suidas* in Κυκλίων χορῶν. A *Plutarcho* in libello, an recte dictum sit, latenter esse viuendum, tom. X. p. 635. carpitur ille, qui, vti Gnatho, Siculus, obsoniorum nimia cupiditate impulsus, narium sordes emungere in patinas solitus fuerit, vt, aliis ab edendo deterritis, ipse solus impleretur propositis cibis. Adde Sympos. lib. IIII. vol. VIII. p. 655. infra in Catalogo deperditorum tragicorum lib. II. cap. 19. Scripsit quoque poema, δεῖπνον, cuius particulam seruauit *Athenaeus* XIV. cap. 12. p. 642 et 643. eumque ab *Antiphane* commendatum esse, ex carminis particula docet. Adde eumdem *Athen.* IV. p. 146. et *Burettum* ad Plutarch. de Musica in Comm. Acad. Par. Inscr. vol. XIII. p. 200 sqq. qui duce Marm. Pario ponit eius diem natalem in Olymp. LXXXV. 2. a. C. N. 439. mortem vero Olymp. C. 1. a. C. N. 380. anno aetatis 60. et tom. XV. p. 354 sqq. vbi cumprimis de loco *Aristophan.* Acharn. v. 553. et de voc. νίγλαρος disputat. Alius ὁ μελοποιός, luxuriae inimicus, de quo *Plutarchus* in lib. de vitando aere alieno, p. 305. tom. IX. Reisk. Idem *Plutarch.* de Musica tom. X. p. 682. 685. vbi *Aristophanes* comicus (Nub. v. 332. vbi vide Schol.) dicitur mentionem fecisse *Philoxeni*, qui cantilenas in cyclios choros intulerit. Hic prior esse videtur: Lyricum autem rursus memorat *Plutarch.* de Musica p. 686. eumque tradit in libro I. de Fort. vel virt. Alexandri p. 320. tom. VII. iussu Dionysii in lapicidinas fuisse iniectum, quod scriptam a tyranno tragoediam corrigere iussus, ab initio totam vsque ad coronidem deleuisset, aliis aliam caussam indicantibus: nisi etiam hoc Plutarchi loco Dithyrambicum intelligere malis. Saepius enim *Philoxeni*, cum helluones tum poetae, confunduntur etiam ab ipsis veteribus, vt docte copioseque ostendit *Perizonius* ad *Aeliani* V. H. lib. X. cap. 9. et quatuor *Philoxenos*, Cytherium Dithyrambicum, tum Melicum, dein duo helluones, poetarum alterum, forsan Leucadii et alterum Eryxidis filium Anaxagorae discipulum, ex Aristotele, Diodoro Siculo, Athenaeo aliisque producit discernitque probabiliter. *Harl.*]

[LI. δ'. PHRYNIS, Citharoedus, ad cuius tempora citharoedica musica, Terpandri aetate vsitata, plane simplex perdurauit, auctore *Plutarcho* de Musica tom. X. Opp. p. 655. fuit Mitylenaeus, aut *Istro* auctore ἐν τοῖς ἐπιγεγραφομένοις Μελοποιοῖς apud Suidam, Lesbius, Canopis filius, Aristoclidis, tempore Xerxis regis Persarum clari musici, discipulus. Ab isto

masculam

masculam Graecorum musicam mollibus, nimis artificiosis et difficilibus vocis inflexionibus esse corruptam et effeminatam, *Aristophanes* iam notauit in Nubibus v. 967. (vbi vid. quae animaduerti, et quos laudaui.) Consule Scholiasten ad locum Aristophanis et ex eo Suidam in Φρῦνις, tom. III. p. 636. Plura dabit *Burette* ad Plutarchi lib. de Musica in Comment. Acad. Paris. Inscr. tom. X. p. 268 sqq. et tom. XV. p. 346 sqq. *Harl.*]

[LI. ε. POLYIDES, dithyrambicus et Tragicus. *Aristot.* de Poet. cap. 16. et 17. Haud diuersus esse videtur a *Polyeido* pictore et Musico Olymp. XCV. 3. apud *Diodor. Sicul.* XIV. 46. p. 679. Wesseling. quem vide et infra II. cap. 19. inter tragic. deperdit. *Harl.*]

[LI. ζ. POLYMNESTVS carmina composuit, quae *orthia* dicebantur, teste *Plutarcho* de Musica tom. X. Opp. p. 659. item *nomos*, p. 660. aliaque, quae Polymnestia nominabantur, ibid. p. 653. vbi Colophonius patria, et aetate Terpandro Clonaque, itidem elegiaco epicoque poeta, posterior dicitur, et apud *Suidam* voc. Πολύμνηστος ex Schol. ad Aristoph. Equit. conf. *Burette* l. m. p. 227. (vbi p. 229. locum *Pausaniae* lib. I. cap. 14. p. 35. de poemate Polymnesti in honorem Thaletis indicat, Vossiumque refutat,) p. 266. 285 sq. de nomis et orthiis, et *Küster.* ad Suidae locum, tom. III. p. 146. *Harl.*]

LII. α. PRATINAE Phliasii quaedam ex *Athenaeo* [XIV. p. 617. et 624. et V. p. 624. F.] retulit H. Stephanus in Lyricis p. 394 sq. [in Corpore poet. gr. tragicorum etc. Geneuae 1614. fol. tom. II. p. 134.] De hoc dixi infra cap. XIX. in notitia Tragicorum. *Fabric.* [*Plutarch.* de Musica p. 659. prodit, Pratinam confecisse hyporchemata, et p. 685. tom. X. Reisk. illum iis adnumerat, qui lyrico carmine praestiterunt. conf. *Burette* l. m. p. 281. vbi refutat *Fabricium*, qui infra, cap. XIX. in Notitia tragicorum, Eusebium in Chron. meminisse Pratinae, scripsit, quum potius nominare debuisset auctorem, (h. e. Scaligerum,) Αναγρ. Olymp. p. 318. edit. Eusebii Amstelod. qui adserit aetatem Pratinae Olymp. LXXI. reiicit quoque *Gyraldum*, qui, deceptus gallica *Pausaniae* lib. II. p. 141. (vbi dicitur Pratinas filius *Aristiae*, poetae satyrici,) versione, narrat in Histor. poet. dial. VI. col. 350. B. edit. Lugd. Bat. Pratinam in omnibus suis dramatibus satiricis victorem fuisse declaratum: aut Gyraldum incidisse in exemplar *Suidae*, vbi in Πρατίνας, in vltimis verbis καὶ δράματα μὲν ἐπεδείξατο ν'. ὧν Σατυρικὰ λβ'. ἐνίκησε δὲ ἅπαξ, verba duo extrema δὲ ἅπαξ omissa aut erasa fuissent. Adde *Burette* ibidem p. 302 sq. vbi quoque de hyporchematibus agit, et *Toup.* ad Suidam Epist. crit. p. 52 sq. edit. Lips. *Harl.*]

[LII. β'. PRAXIGORIS poetria a *Tatiano* in orat. contra Graecos §. 52. p. 114. memoratur. vid. *Olearii* diss. de poetriis gr. §. LXII. *Harl.*]

LIII. α. PRAXILLA Sicyonia scripsit διθυράμβους, ex quibus Odam, cui titulus *Achilles*, laudat *Hephaestion* in Enchiridio p. 9. Antiquissima fuisse videtur, siquidem Praxilles trimetris vsum Sapphonem notat idem *Hephaestio* p. 36. Potuerunt tamen Praxillea metra dici, quibus post Sapphonem Praxilla frequentius vteretur; nam et ab *Eusebio* in Chron. diu post Sapphonem Praxilla ponitur Olymp. LXXXII. Admirationi fuisse Praxillam ἐπὶ τῇ τῶν σκολιῶν ποιήσει ait *Athenaeus* lib. XV. p. 694. A. At σκολιὸν illud de Admeto, ab aliis Alcaeo vel Sapphoni tributum testatur *Pausanias* in Lexico apud Eustath. ad Iliad. β'. p. 247. [et *Eudocia* p. 20 sq. vbi initium adfertur.] Ex *Praxillae* παροινίοις petitum ait Scholiastes *Aristoph.* ad Σφῆκας v. 1232. [Praxillam versibus prodidisse, Europae filium fuisse Carneum, scribit

ſcribit *Pauſan.* III. cap. 13. p. 236. nec non Schol. *Theocr.* ad Idyll. V. 83.] *Sed et huius Praxillae,* inquit Gyraldus, *nunc etiam carmen legitur ad Calain puerum de amoris mutatione.* E Gyraldo [dial. III. de poetar. hiſtor. tom. II. Opp. p. 168. E.] *Tiraquellus* ad leg. connubial. p. 303. [ſ. Opp. tom. II. p. 191. E.] *Praxilla — cuius etiamnum exſtat carmen ad Calain puerum de amoris mutatione.* *Laur. Craſſus* de Poetis Graecis p. 432. *De ſuoi Ditirambi và celebrato quello a Calai Fanciullo della Mutazion d' Amore.* Voſſius de poet. gr. cap. V. fin. *Supereſt eius carmen ad puerum Calain.* Lud. Morery [hhhhh]) in Lexico: *nous avons encore des vers, qu'elle envoya a un ieune homme nomme Calais.* Hoc non occurrit apud *Fuluium Vrſinum,* qui pauca quaedam Praxillae colligit p. 53. [P] et 296. Neque alibi hoc potui reperire, non magis, quam quod Tan. Faber eam adfirmat compoſuiſſe hymnos, et a Graecis recentioribus adpellari *Baſilicam.* Μελοποιὸς dicitur a *Polemone* [iiiii]) apud *Zenobium* IV. 21. prouerb. pro quo male in explicatione prouerbii Vaticana apud A. Schottum γελοποιός. Male etiam in prouerbiis e Suida VII. 47. Ἠλιϑιώτερος τῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος idem praeſtantiſſimus Schottus vertit: *Stupidior Praxillis Adonidos,* pro *Praxillae Adonide.* [Adde Schol. ad Ariſtoph. Equit. v. 1121. et *Küſter.* ad Suidam voc. Πραξίλλη, tom. III. p. 168.] Neque Apoſtolii interpres probandus IX. 81. prou. qui bis habet *Praxellas;* magis vero peccauit ipſe Apoſtolius, cui Ἄδωνις Πραξίλλης eſt Praxillae filius, cum intelligatur poema eius de Adonide. *Fabric.* [Fragmenta Praxillae ſunt collecta in: *Wahl* Magazin für alte, beſonders morgenländiſche und bibliſche Litteratur. Caſſellis. 1789. 8. part. II. n. 4. b. *Harl.*]

[LIII. β'. PRONOMVS Thebanus, primus pro varietate tibiarum modos diſtinxit. *Athenaeus* XIV. 7. p. 631. E. *Ariſtoph.* in Eccleſ. v. 102. eius prolixam barbam ridet, vbi vid. Scholiaſt. quem exſcripſit *Suidas* in: Πρόνομος. Μέλη tamen eius in certaminibus muſicis Meſſenicis fuiſſe cantata, narrat *Pauſan.* Meſſen. ſ. lib. IV. cap. 27. p. 345. fin. *Harl.*]

LIII. γ'. PYTHERMON Auctor Σκολιῦ carminis, cuius initium habes in adpendice prouerbiorum Vaticana Centur. 3. prouerbio 14.

LIII. δ'. SACADAS Argiuus, ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων. Vide *Plutarchum* de Muſica p. 1134. [ſ. tom. X. Opp. 658. 659. Reisk.] *Fabric.* [Adde ſupra II. cap. XV. inter ſcripta Pindari deperdita, in voc. Ὕμνοι. Sacadam primum Delphis Pythicum tibiis cecinisse cantum, tradit locumque monumenti, in honorem illius poſiti, indicat *Pauſan.* in Corinthiac. ſiue lib. II. p. 162. Adde libr. VI. cap. 14. p. 487. et libr. X. cap. 7. p. 813. et 814. de victoria praemiisque in certaminibus muſicis, reportatis: ex loc. cit. p. 813. adparet, Sacadam floruiſſe et viciſſe tibiarum cantu Olymp. XXXXVIII. 3. Idem libr. IV. pag. 345. fin. prodit, *Sacadae* et *Pronomi* μέλη in muſicis certaminibus Meſſen. fuiſſe vſurpata. Adde

hhhhh) Compara *Wolf.* ad Olearii diſſ. de poetr. graecis, §. LXIII. vbi de Praxilla diſſerit, p. 180. ad Octo poetriarum gr. fragmenta in quibus pag. 76 — 81. Praxillae reliquiae et veterum de illa teſtimonia repetita ſunt fuſeque illuſtrata. *Harl.*

iiiii) Item in ſelectis hiſtoricis, ex cod. CLXXVII. in *Montfaucon* Biblioth. Coislin. part. III. p. 609. in quo fragmento verſus illi ex *hymno* Praxillae adducuntur, propter quos prouerbium *ſtupidior Praxillae Adonide* ortum eſt. Adonis enim inducitur, interrogatus ab inferis, quod pulcerrimum reliquerit in terris, reſpondiſſe, ſe reliquiſſe primum pulcerrimum ſolis lumen, ſecundo ſplendidas ſtellas, lunaeque ſpeciem, tum ſpecioſos cucumeros et poma piraque. *Harl.*

Adde *Barette* in Comment. Soc. Reg. Parif. Infcript. tom. X. p. 217. *Corfini* Faft. Attic. tom. III. p. 3. vbi Meurfius, qui in Athenaeo lib. XIII. *Sacadam* pro Acato emendaturus erat, refutatur. *Harl.*]

LIV. α. SAPPHO kkkkk) Scamandronymi filia, Lesbia Mytilenenfis, aequalis Alcaei fuit, vt patet vel ex *Ariftotelis* 1. Rhetor. cap. IX. [*Strabone* lib. XIII. p. 617 f. p. 917. Almelou. *Polluce*, Onomaft. lib. IX. p. 954. edit. Hemfterh.] et ex Sapphonis loco apud *Demetrium* lllll) de elocutione §. 145. vbi Alcaeum celebrat. mmmmm) Foeminas illi familiares has refert

kkkkk) Alia nomina mulierum in *O.* definentia vide in *Reinefii* Epift. ad Hoffmannum pag. 392. Addantur Pampho, Cotytto, Gello, Pyrino, Gorgo, Lichno, in Reinefii Infcription. *Fabric.* Quod de Sapphus aetate, patria, cum primis num duae fuerint, nec ne? controuerfia orta eft, quosdam maioris minorisue molis libros, in quibus vita poetriae vberius expofita, aut res controuerfae examini funt fubiectae, in limine ftatim excitabo, quod et auctores illorum librorum otium fecerunt mihi, nec opus erit, vt integros librorum titulos crebrius repetam. *Ger. Io. Voffius* de poet. graec. cap. 3. *Annae Daceriae* et *Longopetraei* vita Sapphus, gallice, fragmentis eius praefixa. *Tanaquil Faber* in vita poetarum Graecorum tom. X. pag. 755. Gronouii Antiqq. gr. *Bayle* in Diction. vol. IV. pag. 139 fqq. edit. 1740. et germanice verf. in: *Pet. Bayle* Hiftorifch-Kritifches Wörterbuch für Dichterfreunde, (Lubeck. 1780. 8.) pag. 406 fqq. *Olearius* in diff. de poetriis gr. §. LXV. *Io. Chrift. Wolf* Sapphus vita praefixa illius editioni. Eiusdem vita, auctore *Samuele Frider. Gunthero Wahl*, praemiffa verfioni germanicae carminum Anacreontis Sapphusque. Erfurt 1783. 8. In Biographia claffica, ex lingua Anglica in germanicam a Samuele Murfinna translata, part. I. Halae Saxon. 1767. 8. pag. 51 fqq. *Io. Chriftoph. Cramer* de patria Sapphus, commentat. Ienae fine anni nota. 4. qui, poftquam variorum tam veterum quam recentiorum narrationes de patria Sapphus atque opiniones recenfuerat, Olearii fubfcribit iudicio, vnam, cum Mitylenaeam, tum Erefiam fuiffe Sapphonem, vnam *perfonam*; fed Erefi forte natam, Mitylenis adultam, ideoque a pofteris modo Erefiam, modo Mitylenenfem dictam effe fufpicatur p. XI. *Eiusdem* diatribe chronologico-critica de συγχρονισμῷ Sapphus et Anacreontis. Ienae 1755. 4. vt mittam *Iofephum Barberium* de miferia poetarum graec. tom. X. p. 847. Thef. Antiqq. gr. Gronouiani, et in tom. IV. *Vbbonis Emmii* de Graecia vet. lib. VII. p. 167. ac *Io. Laurenberg.* in Graecia antiqua p. 61. *De Larrey* in Hiftoria feptem fapientum, gallice edita, tom. I. p. 159. *Adr. Baillet* in Iudiciis de praecipuis operibus auctorum tom. III. p. 104. edit. Amfterd. 1725. 4. etc. Adde Wolf. in vita Sapphus p. 32. *Harl.* Etiam *Io. Ge. Iacobi* fcripfit vitam Sapph. vernacula lingua, Iridis vol. II. part. II. p. 81 fq. conf. Karfchiae Epp. ad Iacobium, Iridis vol. IV. part. I. p. 35 fq. Quo loco etiam Heinfii germ. verfio od. Sapph. habetur. *Beck.*

lllll) *Cramer* vero in Synchronismo Sapphus etc. p. 4. et p. 5. oftendere conatur, ex locis Ariftotelis ac Demetrii, a Fabricio laudatis, non fequi, fuiffe Sapphus aequalem. *Harl.*

mmmmm) Sapphum Alcaei fuiffe aequalem, plures confentiunt cum Fabricio. Suidas in Σαπφὼ vindicat illam, vti Alcaeum, Stefichorum et Pittacum, Olympiadi XLII. At rectius *Corfinus* in Faft. Attic. tom. III. p. 67. aetatem illius adfignat Olymp. XLIV. 1. Period. Iul. 4110. V. C. 150. pariter *Saxius* in Onomaft. I. p. 17. qui praeter ea componit cum Simfone in Chron. A. M. 3401. ante Ch. N. 602. V. C. 150. Secundum *Hambergerum* in: Zuverläffigen Nachricht. tom. I. p. 93. Koeleri rationes fequutum, floruit Sappho A. M. 3385. ante Ch. N. 599. Fugam Sapphus Mitylena in Siciliam collocat *Corfinus* l. m. p. 70. in Olymp. XLVI. 4. Period. Iul. 4118. V. C. 158. fide marmoris Oxon. Epoch. 37. lin. 51. vbi Prideaux oblitteratos annorum characteres ita reftituit, vt a. 330. in marmore refcribi deberet, quia Eufebius Sapphonem *duodecimo* Alyattis anno floruiffe dixerit: fed Corfinus iudicat, in marmore non 330. fed 332. fcribendum effe. In Chron. *Eufebiano Hieron.* (vbi vid. Vallarfii notam h. col. 461.) refertur eius et Alcaei aetas ad Olymp. XLV. conf. *Schurzfleifch.* Notitiam Bibl. Vinar. p. 249 fq. qui duas Sapphus Erefiam et Mitylenaeam difcernendas effe putat: vti plures, v. c. *Heinfius* ad Ouid. Her. XV. 17. tom. I. p. 198. edit. Burm. et nuper *Wahl* in vita Sapphus pag. 2 fqq. Annae Dacieriae fententiam argumentaque fequutus, iam opinati funt. Vide *Kühn.* et *Perizon.* ad *Ael.* V. H. libr. XII. cap. 19. fed diffentiunt Bayle in Dict. nofter Fabricius paullo poft, et Wolf.

refert *Maximus Tyrius* diss. VIII. [diss. XXIV. p. 297. edit. II. Dauisii, cuius notam p. 592. conferes,] *Gyrinnam*, *Atthidem*, *Anactoriam* nnnnn), *Gorgonem*, *Andromedam*. Ibidem amores Sapphonis cum Socraticis amoribus contendit, eosque non minus atque Anacreontis honestos fuisse ac pudicos disputat, vt Archilochum contra ὑβριςήν. Suidas praeter Atthidem amicas Sapphus nominat Telesillam, Megarámque, (quibus ex Ouidio addi possunt *Cydno*, *Mnais*, et *Pyrino*;) discipulas *Anagoram* Milesiam, *Gongylam* Colophoniam et *Eunicam* Salaminiam. *Damophilam* praeterea, *Pamphyliam*, quae cum Sapphone versata sit, et ἐρωτικά, tum hymnos in Dianam Pergaeam aliaque poemata eius exemplo composuerit, et virgines discipulas habuerit perinde, vt Sappho, celebrat *Philostratus* I. 30. de vita Apollonii, [p. 37. edit. Olearii, quem ad h. l. et in diss. de poetr. gr. §. 22. consules.] *Gellonis* quoque Lesbiae virginis meminit Sappho apud *Zenobium* III. 3. prou. In *DNoricham* vero, quae *Charaxi* ooooo), (fratris Sapphonis,) amore capta non optima fide cum eo egerat, inuecta est teste *Athenaeo* lib. XIII. p. 556. Meminit illius Dorichae etiam *Strabo* lib. XVII. [p. 808 f. p. 1161 sq. edit. Almel.] et Suidas in Ῥοδώπιδος ἀνάθημα, *Herodoto* enim II. 135. eadem Doricha vocatur Ῥοδῶπις, licet *Athenaeo* obseruante Rhodopis siue Rhodope illa, de qua Herodotus, longe diuersa fuerit a Doricha Sapphonis. [Wesseling. vero ad loc. Herodoti p. 168. contra Athenaeum animaduertit, illum ex Strabone nosse debuisse, non Doriches tantum, sed et Rhodopidis cognomine mere-

Wolf. in vita Sapph. p. 2. qui p. 3. sqq. rationes annorum colligit, et ex marmore Oxon. efficit, Alcaeum annis multum praestitisse Sapphoni, si huius versus duo apud *Stobaeum* serm. LXIX. p. 429. 19. et in *Neandri* Aristol. Pindar. p. 429. n. XXX. p. 60. in edit. Wolfii ad illum, quem se repudiat seniorem, pertineant. Contra *Cramer*. in Synchron. p. XVIII. illos Sapphus versus in Anacreontem melius cadere, adfirmat, tribus argumentis fultus. At inquisitio, num Sappho Anacreontem habuerit aequalem atque amatorem, magis exercuit diligentiam ingeniumque virorum doctorum. Iam Hermesianax apud *Athenaeum* XIII. p. 598. C. (et ad calcem Epist. II. criticae Ruhnkenii, v. 57 sqq. p. 293.) Sapphum Anacreontis aequalem et ab hoc amatam esse canit. Idem p. 599. C. D. quosdam versus adfert, quos *Chamaeleon* in *libro de Sapphone* secundum quosdam tradit, ab Anacreonte in illam compositos esse, subiecta Sapphus responsione. Enimuero Athenaeus iudicat, Hermesianactem in iis falli, et per lusum de Anacreontis amore id scripsisse, et *Diphilum* in *fabula Sapphus* amatores eius Archilochum et Hipponactem Anacreontis aequales finxisse. Athenaei sententiae subscribunt Bailius, et Wolfius, qui tamen in vita Sapphus p. III. et postea *Cramer* in Synchronismo p. X. multorum veterum testimonia excitant, quibus Sapphum et Anacreontem coniunctos fuisse narratur: praecipue Cramer *Horatium* IIII. Odar. IX. v. 9. 10. 11. testem adhibet sensumque versuum vberius explanat. Coniunctam igitur vtriusque amorum narrationem studiose defendit *Barnesius* in vita Anacreontis p. XXVIII. et vberius id fecit *Cramer*. in Synchronismo etc. pag. X sqq. argumentis Bailii ac Wolfii atque Athenaei examinatis et debilitatis fideque Hermesianactis stabilita et corroborata: qui denique has rationes acute demonstratas subducit, et in tabula quadam sic comparat: *Anacreon* nat. Olymp. circ. XXXVI. ¾. A. M. 3331. f. 3332. *Sappho* nata Olymp. XXXX. 1. A. M. 3349. cum *Alcaeo* clara habetur Olymp. XXXXIIII. ¾. *Anacreon* Olymp. XXXXV. aut sequenti Sapphus amorem ambit versibusque celebrat: *Sappho* vero Olymp. XXXXVIII. 2. aut sq. A. M. 3378. Phaonem deperit, cum eoque rem turpem habet, et Olymp. L. 3. A. M. 3387. digressum ab ipsa Phaonem in Siciliam persequitur et Olymp. LI. 4. A. M. 3392. ab hoc illusa vitam saltu terminat. Olymp. LIII. 2. Aesopus floret. Olymp. LIIII. 4. Croesus Lydorum rex vltimus. Anacreon Olymp. LV. et LVI. insignem gloriam suis carminibus et Polycratem sibi conciliat, atque Olymp. LVII. 4. A. M. 3416. moritur. Hipponax vero circ. Olymp. LX. 1. A. M. 3425. clarus est. His rationibus subductis Sapphum Anacreontis aequalem fuisse demonstrauit fidemque Hermesianactis ab Athenaei aliorumque suspicione vindicat. *Harl.*

nnnnn) Conf. *Ouid.* Her. XV. 17. ibique Heins. *Harl.*

ooooo) Vid. Suidam in Ἰάδμων. *Harl.*

meretriculam fuisse celebrem.] Reliqui duo fratres huius Poetriae, *Larichus* fuere et *Eurygius*; *Cercolas* autem maritus, et Κλεὶς siue *Cleis* ppppp) filia. Ille vero, [P] cuius amore exarsit, fuit *Pampho* qqqqq), ex cuius ἔπεσι nonnulla didicisse Sapphonem testatur *Pausanias* Boeotic. lib. IX. cap. 29. p. 767. Falluntur enim meo iudicio, qui Sapphonem poetriam, a Lesbia Phaonis amasia, diuersam faciunt, vt *Apostolius* XX. 14. prouerb. et ante eum *Aelianus* XII. 19. Var. [aliique, in primis Anna Fabri et Wahl, ad depellendam a nomine poetriae amorum, flagitiorum ac libidinis nefandae ignominiam.] Menandri versus de Sapphone ob Phaonis amores in Leucadem se praecipitante seruauit *Strabo* X. p. 452. [de quo loco vide Wolf. in vita Sapphus p. 23 sqq.] Ipsa quidem Sappho κατ᾽ ἐξοχὴν dicta est *Poetria* teste *Galeno* in lib. quod animi mores temperamentum corporis sequantur. [Ab *Ausonio* Epigr. 32. p. 27. edit. Tollii, vbi vid. interpretes, vocatur:

Lesbia Pieriis Sappho soror addita Musis,
Εἰμ᾽ ἐνάτη Λυρικῶν, Ἀονίδων δεκάτη.

sed plurium veterum honores laudesque Sapphus collegit atque enumerauit *Wolfius* in vita illius p. 25 sqq. ibi quoque et passim in elogiis commemorantur Comici, qui in fabulis integris, sub *Sapphus* nomine editis, eius memoriam et carmina celebrarunt, e. g. Antiphanes Rhodius, Diphilus Sinopensis, Ephippus Atheniensis, et Timocles Atheniensis: ibidem p. 18 sq agitur de eius inuentis et carminibus.] *Plutarchus* de Musica p. 1136. Ἀριστόξενος δέ φησιν Σαπφὼ πρώτην εὕρασθαι τὴν μιξολυδιστὶ ἁρμονίαν, παρ᾽ ἧς τοὺς τραγῳδοποιοὺς μαθεῖν. Scripta Sapphonis haec apud veteres memorantur:

1) Μελῶν Λυρικῶν libri IX. Suid. Maximam partem de amoribus fuere, vnde ἐρωτικὰ μέλη vocant Plutarchus, Athenaeus, Dio Chrysost. Orat. 2. de regno. [Librum I. citat *Apollonius* Dyscolus. vid. Wolf. edit. Sapphus p. 164. nr. 213.] Librum secundum et tertium laudat Hephaest. in Enchirid. p. 23, 24. et 34. quintum Pollux, VII. 16. segm. 73. Athenaeus IX. p. 420. et Atilius Fortunatus p. 2674. inter Putschii Grammat. septimum idem Hephaestio, p. 34. 20. [Octauum, Photius in Bibl. cod. CLXI. pag. 176. Hoeschelii.] Odarum Sapphonis quarundam argumenta refert et ad legendum, quam ad decantandum, aptiores fuisse notat *Demetrius* libro de elocutione §. 167. [vid. Wolf. edit. p. 90. ibique not.] Inter illas fuere etiam ᾠδαὶ ἐπιθαλάμιοι, vt ex Demetrio Rhetore, Dionysio Halicarnass. Hephaestione constat et Seruio [in I. Georg. v. 31. vide Wolf. vitam pag. 18.] Sed et Catulli Epithalamium de Hespero, et alterum Thetidis et Pelei ex Sapphone expressum suspicatur *Is. Vossius* p. 189. ad Catull. Alia duo illustria *Sapphonis* carmina recensita et emendata videre licet

 in

ppppp) Sappho ipsa apud Hephaestion. pag. 55. Enchirid.

Ἔστι μοι καλὰ πάϊς χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν
Ἐμφερῆ ἔχοισα μορφὴν ΚΛΕΙΣ ἀγαπητά.

Fabric. adde *Wolfii* vitam Sapph. pagg. 7. et 8. *Harl.*

qqqqq) Fabricius memoriae errorem admisisse videtur et scribere debuit *Phaon*, cuius amore exarserat Sapphus. *Pamphus* enim fuit poeta antiquissimus. vid. supra lib. I. cap. 24. 1. p. 206. Atqui *Pausanias*, ad quem prouocat Fabric. ipse scripserat, *Pamphum* Atheniensibus hymnos fecisse antiquissimos, et, increbrescente ob *Lini* mortem luctu, dixisse *Oetolinum: Sapphum* autem Lesbiam, sumto e Pamphi versibus Oetolini nomine, (τοῦ Οἰτολίνου τὸ ὄνομα ἐκ τῶν ἐπῶν τῶν Πάμφω μαθοῦσα,) Adonim simul et Oetolinum decantasse: ideo posthaec correxi statim Fabricii errorem, bis repetitum. *Harl.*

in notis eiusdem *Vossii* ad Catull. p. 113 sq. rrrrr) *Iacobi Tollii* ad Longin. p. 76 sq. *Zachar. Pearce* pag. 103. Emendatt. ad Longinum et n. p. 39. [*Toup*. ad Longin. p. 300 sqq.] et in *Dionysio Halicarnasseo* editionis praestantissimae Hudsonianae tom. II. p. 47. et 350. 351. Sunt et nonnulla Sapphonis ab Horatio in Odis pulcre transcripta et imitatione expressa, vt ab Vrsino et eruditis Poetae Venusini interpretibus animaduersum.

2) Ἐλεγεῖα. Suid. Ex his forte est, quam latino carmine ad Phaonem expressit Ouidius in Epistolis Heroidum. Eam recensitam habes in Fuluii Vrsini Lyricis p. 29. Consulendus et *Bachetus Meziriacus* in erudito ad Epistolas Ouidii Commentario, Gallice edito, tom. I. p. 327. vbi illustrat aenigma Sapphus de epistola, apud *Athen*. X. p. 450. et *Vrsinus* libri laudati pag. 289. [Palaephatus quidem de Incred. cap. 49. testatur, in Phaonis amorem Sapphum saepe cecinisse.]

3) Ὕμνοι. Menander Rhetor [de Encomiis sect. I. cap. 2. p. 30. edit. Heeren.] et Iulianus Epist. 30. ad Alypium. conf. Bourdelot. ad Heliodor. p. 106. [Quos quidem, vti quoque Hymnum in Dionysium in *Himerii* Allocutione ad Iulianum, (vid. supra inter Pindari scripta deperdita, voc. Ὕμνοι) ad libros IX. lyricorum carminum pertinuisse credo.] Hymnus in Venerem apud Dionysium Halicarnass. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. [P]

4) Μονῳδίαι. Suid. *Fabric*. [in quibus, ait *Wolf*. in vita Sapph. pag. 21. nostra forte Adonim simul et Oetolinum decantauit. *Harl*.]

5) Ἐπιγράμματα. Suid. Ex his bina supersunt in Anthologia, et vnum quidem in Timadem, quae innupta decesserat. *Fabric*. Alterum est in Pelagonis piscatoris nr. 65. et 66. cum notis variorum in edit. Wolfii, qui in vita Sapphus p. 20. addidit tertium (cum not. Pauw. in fragm. Anacreontis, nr. XCVI. pag. 309.) quod Sapphoni ambigue adscriptum ex Anthologia inedita Bentleius vulgauit et emendauit in fragm. *Callimachi* nr. 417. pag. 417. et post illum *D' Orville* (cuius emendationes optimas sequutus est *Brunck* in Analectis etc. reiectis Bentleianis Reiskianisque,) in Vanno critica pag. 193. et *Reiske* in Anthol. gr. Cephalae nr. 515. p. 52. et p. 87 sqq. notar. qui p. 91. nr. 609. dedit et p. 146 sq. not. explicuit *Dioscoridis* epigramma in Sapphum. *Harl*.

6) Ἴαμβοι. Suid. *Fabric*. [*Eudocia* eorum non meminit in Violar. p. 383. atque nescio, an pars tantum fuerint hymnorum. *Iulianus* quidem ep. 30. ad Alypium p. 403. edit. Lips. et in Wolfii editione Sapphus p. 106. nr. 111. laudat Alypii *iambos*, quos tales esse ait, quales pulcra Sappho solet *hymnis suis intexere*.

7) Σκόλιον de Admeto, quod alios *Alcaeo*, alios *Sapphoni*, alios *Praxillae* adscribere testatur *Pausanias* in Lexico Attico apud *Eustathium* ad Iliad. β'. p. 247, 20. qui illius initium seruauit; et ex eo *Eudocia* p. 20 sq. vid. supra, *Praxilla*. Fragmentum Sapphoni tributum a Wolfio, et quod legitur apud *Plutarch*. Oper. Moral. p. 456. E. Pindaro adserit *Schneider* in

rrrrr) Conferre praeterea iuuerit notas [Hudsoni, Schurzfleischii, Mori et] eruditissimi Boiuinii ad Longinum p. 263 sq. qui e MS. antiquissimo Longini quod exstat in Bibliotheca Regis Christianissimi quaedam Sapphonis loca non infeliciter restituit. [Omnium notas ad plura Sapphus carmina, quae multis Anacreontis editionibus adhaerent, collegit *Wolfius* in editione sua; et confer de aliorum conaminibus et periculis criticis notam Wolfii pag. 4. et pag. 27 sqq.] Respicit et locum Sapphonis *Lucianus* in amoribus tom. I. p. 905. cui p. 395. celebratur τὸ μελιχρὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφώ.

in Fragm. carm. Pindar. p. 67. Aliud fragmentum Schol. *Pindari* ad Pyth. 4, 408. refert ad Sapphonem, quod *Plutarchus* apud *Proclum* ad Hesiodum pag. 103. a. adsignat Pindaro, cuius auctoritatem praefert Scholiastis fidei *Schneider* eod. loco p. 93 sq. nr. CXVII. *Brunck* id ad mentem *Toupii* ad Suidam II. 161. emendatum reposuit inter fragmenta Sapphus vltimo loco: contra *Valckenarius* Animadu. ad Ammon. p. 102. mutationem Scaligeri probarat, et pro Sapphico habuerat. *Harl.*]

8) Versus ad Anacreontem, quos ex Chamaeleonte ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς refert Athenaeus lib. XIII. p. 599. non dubitat, Sapphoni esse suppositos ab Hermesianacte.

Exiguae quaedam carminum Sapphonis reliquiae, aliquoties lucem viderunt cum Anacreonte, vt supra, cum de hoc agerem, notare me memini. Diligentius Fragmenta eius collegit *Fuluius Vrsinus* p. 7 — 36. et 281 — 295. quamquam video eius industriae tum in hac tum in reliquis Lyricis nonnulla accedere posse. [Repetiit et auxit tum variis nouis atque veterum testimoniis, tum omnium, quotquot reperiri potuerunt, interpretationibus crebro laudatus *Io. Christ. Wolf* in plenissima editione:

Sapphus poetriae Lesbiae fragmenta et elogia, quotquot in auctoribus antiquis graecis et latinis reperiuntur, cum virorum doctorum notis integris, cura et studio Io. Christiani Wolfii, in Gymnasii Hamburgensi prof. publici, qui vitam Sapphonis et indices adiecit. Hamburg. apud Abraham. Vandenhoeck. 1733. 4.

In fine praefationis memorat praeter ornamenta, quae a Steinheilio, D'Orvillio, Vffenbachio, et la Croze acceperat, *Io. Gothofr. Cyrilli* siue *Herrichen* imitationem gr., ***Sapphum Christianam***, quae in illius poematibus graecis et latinis pag. 78. legitur et argumentum pericoparum euangelicarum carmine Sapphico exhibet; tum *Sapphus* Lesbiae ad Phaonem Siculum, dilectum suum, Epistolam mstam, carmine latino haud ineleganti, in tom. III. Catalogi Vffenbachiani cod. LXXV. nr. 14. pag. 547. excitatam, quamquam codicem videre non potuerit, Ouidii Epistol. XV. Heroidum esse existimat; denique dissertatiunculam, quae eodem anno 1733. Londini prodiit, inscriptam: *Advice to Sappho*, occasioned by her verses on the imitator of the first Satyre of the second book of Horace, by a Gentlewoman, quae praeter Sapphus nomen nihil ad eius res pertinens continere videatur. — Tum *Brunck* in Analectis poet. graec. tom. I. p. 54 sqq. dedit correcta XII. carmina et fragmenta Sapphus, paucisque notis explicuit criticis tom. III. p. 8 sq. — Duas odas recepi in Anthologiam gr. poeticam et explicui, atque de suauitate, vi, naturali pulcritudine, nec non venustate ac gratia, quae ex contextu vinculisque orationis atque compositionis leuitate, quae nostra aetate vix sentiri potest, ex Dionysio Halicarn. ac Longino iam disserui in Introd. in Hist. L. Gr. pag. 56. — In alias linguas odae praecipue longiores II. vna cum Anacreonte, (quem vide) crebro sunt translatae. De germanicis vide *Schummels* Ueberfetzer-Biblioth. pag. 19 sq. et 349. quibus addatur versio carminis φαίνεταί μοι etc. eodem metro et pari syllabarum numero a Comite *Christiano de Stollberg* confecta in: Deutschen Museum m. Januar. an. 1786. alia in Ephem. nouis Lipsiens. an. 1780. scida 97. p. 792. adde Wolfii notas ad Sapphus carmina, not. 45. p. 37. — *Latinas* et *gallicam* Boilauii recudi fecit Wolfius in sua editione. — Inter *anglicas* notanda est: *Sapphus* odae, fragmenta (VI.), Epigrammata duo, gr. cum versione anglicana et notis et vita Sapphonis; to the works of Anacreon, by Mr. *Addison*. Londin. 1735. 8. — Apud *Paitonum* in Biblioteca degli Autori ant. gr. e lat. volgarizzati,

tom. IV. p. 6. memoratur *Discorso di Francesco Anguilla, sopra quell' Oda di Saffo, che comincia, Parmi quell' huomo* etc. Ven. 1572. 4. *Harl.*] *Callias* Lesbius olim vt Alcaei, ita Sapphonis quoque poemata commentario illustrauerat, teste Strabone, [lib. XIII. pag. 618. *Dracon*, Stratonicensis, grammaticus, de Sapphus versibus librum scripsit. vid. *Suidas* in Δράκων, et *Eudoc.* p. 133.] Varii quoque Comici Sapphonis nomine dramata ediderunt, vt *Antiphanes*, [de cuius dramate et grypho ex illo vid. *Casaub.* ad Athen. X. cap. 19. p. 760. et *Eustath.* ad Iliad. ε. p. 459, 29.] *Diphilus, Ephippus*, [*Timocles* ἐν Σαπφοῖ. vid. Athen. VIII. p. 339.] de quibus infra in notitia Comicorum. Non in flore aetatis decessisse, sed senium attigisse, ipsa testis est apud *Stobaeum* serm. LXIX. ὐ γὰρ τλάσομ' ἐγὼ συνοικεῖν ἔσα γεραιτέρα. Mitylenaeis tanti post mortem visa est Sappho, vt eius vultu numos suos signarent teste *Polluce* IX. 6. 437. qualem numum exhibet *Vrsinus* pag. 2. fragmentor. et in elogiis Virorum illustrium p. 38. alium *Sponius* p. 130. Misc. eruditae antiquitatis: alios praeterea binos *Hemsterhusius* p. 1064. ad Pollucem. Idem factum ab aliis Lesbi ciuitatibus, vt ab Antissensibus. vid. *Christ. Sigism. Liebe* Gotham numariam, pag. 162. [*Wolf.* ad Olearii Disp. de poetr. gr. p. 184. numum aeneum commemorat, in cuius auersa *Sappho sedens* cum epigraphe ΛΕΣΒΙΩΝ ΣΑΠΦΩ. Statuas, gemmam et sex nummos aeri incisos repetiit *Wolf.* in fronte edit. Sapphus et illustrauit in vita illius p. 26 sqq.] Sed et *Alcaeum* in numo Mitylenaeorum obseruat *Holstenius* ad Steph. p. 216. Confer Harduinum in numis vrbium illustratis. De *Sapphonis* statua sssss) aerea a Silanione artifice fabricata meminit praeter Tatianum *Cicero* IV. 57. in Verrem. Sunt, vt dixi, qui etiam alteram volunt fuisse Sapphonem Lesbiam, meretricem, non poetriam, vt ait *Aelianus* XII. 19. Var. Sed et huic poemata Lyrica a quibusdam tribui, Suidas, non accuratissimus in distinguendis scriptoribus auctor, retulit. Confer, si placet, quae in hanc rem elegans et eruditus scriptor *Baelius* in Lexico, vbi de Sapphone. De Sapphus Poetriae et Phaonis amoribus consulendae notae historicae *Humfredi Prideaux* ad Chronicon Marmoreum Arundelian. p. 200. 201. *Sapphus* icon in tomo II. Thesauri Antiqu. Graecar. Gronouiani tabula 34. e schedis Pirrhi Ligorii, vbi, quod mireris, Eresia adpellatur. Sappho vetere icone expressa in Journ. des Sçav. II. p. 695. an. 1716.

LIV. β. SCYTHINVS Teius, Iamborum Poeta, cuius mentio est apud Stephanum Byz. in Τέως.

LV. SIMONIDIS Iulitae Cei, Ceo, insula Aegaei maris, Cycladum vna, et quidem eius vrbe Iulide, (Strabo X. p 749 sq.) orti, magnum encomium legitur apud *Platon.* I. de Rep. Σιμωνίδῃ γε ὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν, σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ὁ ἀνήρ. Natus Olymp. LV. 4. ttttt) Versatus

sssss) Sapphus statua quoque inter Herculanenses nuper edita est, ait *Klotzius* Lection. Venusin. p. 64. *Harl.*

ttttt) In aetate Simonidis definienda non omnes consentiunt. *Suidas* in voc. Σιμωνίδης, ex Scholiaste ad *Aristophanis* Vespas, v. 1402. natum eum esse, scribit, Olymp. LVI. (sic in contextu graeco; Portus vero bene correxit in versione latina LV.) aut secundum alios, Olymp. LXII. et extendisse vitam ad Olymp. LXXVIII. annumque aetatis LXXXIX. Quo loco abusus *Schurzfleisch* in Notitia Bibl. Vinar. p. 241. poetam ad Olymp. circiter LVI. vel LXII. reponendum putauit. Olymp. LIII. *Simonides* ἐγνωρίζετο *agnoscebatur*, legitur in Chronico Paschali, p. 143. edit. du Fresne, Paris. 1688. fol. qui in notis p. 504. prouocat tantum ad Scaligerum ad Euseb. p. 93. nec errorem Chronographi odoratus est, quum eo tempore nondum natus esset Simonides. — In marmore Arundel. ter fit mentio Simonidis, Olymp. LXXII. 4. Simonides,

des, auus Simonidis poetae, ipse poeta; Olymp. LXXV. 3. Simonides, filius Leoprepis, Ceus, qui artem memoriae inuenit, vicit Athenis, quum doceret carmina, Adimanto magistratu: Olymp. LXXVII. 4. Simonides poeta mortuus est, nonagenarius, Theagenide magistratu, in quibus omnibus est vnus idemque Simonides noster, et auus dicitur iunioris, nepotis, qui genealogus vocatur. At *Lydiatus* ad marmor, pag. 57. edit. Pridauii, *Bentleius* in Respons. ad Boyle, de aetate Phalaridis p. 20 — 22. (vbi multus est de poeta nostro et marmoris loco,) *Corsinus* in Fastis Atticis tom. III. (vbi p. 102. ad LV. $\frac{2}{3}$. natales Simonidis ponit, et de loco *Cyrilli* contra Iulian. I. pag. 13. tom. VI. Oper. edit. Paris. qui per errorem siue memoriae siue alius, a quo deceptus est, Simonidem, infantem tum adhuc, iam Olymp. LVI. clarum et praeter omnem historiae fidem, Chilonis, vnius ex VII. sapientibus, aequalem fuisse scribit, minus recte disputat, minusque scite cum Lydiato lectionem ἐγνωρίζετο in ἐγένετο mutauit,) p. 171. *Burettus* ad Plutarchum de Musica, tom. XIII. Comment. Soc. Reg. Paris. Inscr. p. 250. (vbi de nostro agit vberius,) in locis marmoris Parii duo inuenisse sibi visi sunt Simonides. (Multis ostendit Boissy l. mox laud. p. 28 sq. errorem ex Seldeni versione fluxisse sed idem pag. 3. ἐγένετο legi vult.) Enimuero otium fecit nobis, omnium paene tam veterum quam recentiorum narrationes atque opiniones de aetate Simonidis composuit atque diligenter examinauit, suas rationes et argumenta sollerter explicuit et firmiter stabiliuit, de nostroque poeta intelligenter et copiose disseruit *Petrus Gerardus Duker* in dissertatione sub praesidio *Rykl. Mich. van Goens,* (tum temporis historiae, eloquent. AA. et L. Gr. Prof. Extraord.) habita *de Simonide Ceo, poeta et philosopho*; Traiecti ad Rhen. 1768. 4. cap. II. pag. 13 — 37. vbi ad p. 17. in tabula quadam chronologica has subduxit rationes: *Simonides* nascitur Olymp. LV. 2. V. C. 195. a. Chr. 557. A. M. 3446. Per. Iul. 4156. Hipparchi vtitur fauore Olymp. LXII. 4. V. C. 225. a. Chr. 527. Cambysis historiam scripsit Olymp. LXIII. 4. V. C. 229. a. Chr. 523. Aeschylum vincit in ludis carmine elegiaco in memoriam eorum, qui in pugna Marathonia occubuerant, Olymp. LXXIII. 1. V. C. 266. ante Chr. 486. Spartam videtur abiisse: lyrico carmine Leonidam laudat cum 300. Spartanis, qui ad Thermopylas erant caesi, Olymp. LXXV. 1. V. C. 274. ante Chr. 478. et anno sequenti innotescit Pausaniae. Tum octogenarius victoriam iterum reportat, scriptis epitaphiis, in laudem eorum, qui praelio Plataeensi occubuerant, e Spartanis et Atheniensibus Olymp. LXXV. 3. V. C. 276. ante Chr. 476. Anno sequenti, relicta Sparta, confert se in Thessaliam ad Aleuadas, et Olymp. LXXVI. 1. artem μνημονικὴν inuenit: quo facto ab Hierone inuitatus confert se in Siciliam Olymp. LXXVI. $\frac{3}{4}$. V. C. 280. 1. ante Chr. 472. 3. et eodem anno, quo Socrates nascitur, fato defungitur an. aet. 89. in Sicilia (vid. *Goens* p. 63 sq.) Olymp. LXXVII. initio anni 4. V. C. 285. ante Chr. 467. A. M. 3536. Per. Iul. 4246. Sepulcrum, quod ad tempora vsque belli inter Syracusanos et Agrigentinos gesti substitit, ipsi, probabiliter iussu Hieronis, positum est. Genealogia poetae haec est, eodem auctore, ad fidem sensumque marmoris Arundeliani declarandum: Simonidis auus fuit *Hyllichus;* (vid. fragm. *Callimachi* a Scholiaste Pindari ad Isthmion. od. 2. seruatum,) pater, *Leoprepes,* (vid. *Simonidis* epigr. apud Aristid. tom. III. p. 645. Canteri. alterum apud Plutarch. num seni sit gerenda respubl. tom. II. Opp. p. 785. et schol. Hermog. p. 410. adde *Aelian.* V. H. lib. IV. cap. 24.) et nostri filia incerti nominis, e qua vidit nepotem *Simonidem,* iuniorem, (cum nostro saepe confusum,) itidem Ceum, poetam et *Genealogum,* quo nomine citatur a Schol. Apollonii Rhod. ad lib. II. v. 868. et Etym. M. v. Ἴτωνος, scripsit enim libros Genealogiarum, vt paullo inferius videbimus. Denique p. 32 sqq. docte refutat *Reiskium,* qui, sententia Fabricii relicta, in Notitia poetarum Antholog. p. 260 sq. statuit, Simonidem nostrum demum post Olymp. LXXXII. esse defunctum. vide infra ad Simonidis carmina nr. 6. adnotata. Secundum *Larcher* in Chronol. Herodotea p. 568. *Simonides* natus est Olymp. LV. 3. V. C. 197. Per. Iulian. 4157. obiit Olymp. LXXVIII. 1. V. C. 286. ante Chr. N. 468. Per. Iulian. 4246. anno aetatis completo 89. init. 90. duce marmore Oxon. epoch. 58. (73.) adde *Vossium* lib. I. de poetis graecis, pagg. 201. 203. et 206. qui Simonidem ab *Eusebio* Olymp. XXIX. memoratum, non de Musieo, vt *Goens* in diss. p. 18 sq. docuit esse intelligendum, sed de Amorgino illo, iambico, quem Proclus laudat in Excerptis Photii p. 342. minus recte explicat, atque nostrum poetam, statuit, natum esse Olymp. LV. mortuum vero Olymp. LXXVIII. recteque distinguit a nepote Genealogo, circa Olymp. LXXVII. claro. adde *Bayle* Diction. voc. Simonide, vbi Bailius multa super sententiis quibusdam atque effatis Simonidis acute dixit, suoque more atque ingenio dubitante de deo rebusque diuinis philosophatus est: *Burettum* in Comment. Soc.

Reg.

Versatus est cum *Pittaco* Mitylenaeo uuuuu), *Hipparcho* tyranno Athen. [Plat. tom. II. pag. 228. C. Steph.] *Pausania* Rege Lacedaemoniorum, [vid. *Aelian.* V. H. libr. IX. cap. 41. et M. *Hagendorn.* disp. ad illum locum. Altdorf. 1680.] et *Hierone* Syracus. Tyranno, vt ex [P] Schol. *Pindar.* Olymp. od. II. v. 29. et ex eodem *Platone* tom. III. Opp. 311. constat. Sed et cum *Themistocle*, vt docet *Plutarchus* in Themistoclis vita, [pag. 449 sq. tom. I. Opp. edit. Reiskii. conf. *Goens* diss. m. p. 54.] et cum *Aleuadis* Thessaliae regibus, teste *Sozomeno* praef. ad Hist. Eccles. [vid. ad Theocrit. XVI. 34. *Goens* l. c. p. 59. ac p. 60 sq. de amicitia cum Hierone.] Annos vixit Simonides circiter nonaginta, et cum aetate prouectus Pindarum instituisset, diem obiit supremum Olympiade LXXVIII. Aemulus eius fuit *Lasus* vvvvv) Hermionensis, teste *Aristophane* in Vespis, [v. 1402. vbi vid. schol. et *Goens* diss. de Simonide p. 52.] tum *Timocreon*, Rhodius, Poeta Lyricus et ipse, de quo infra suo loco. [Naufragium Simonidis illiusque historiam apud Phaedr. IIII. fab. 21. fabellis adscribit *Goens* p. 68 sqq. et *de Boissy* praef. ed. 2. p. X—XXI.] De dictis et factis Simonidis operae pretium est videre Xenophontem, in Hierone testantem wwwww) inter alia, eum in acie quoque aduersus hostes stetisse, et quae collegerunt Gyraldus, atque in Lexico h. v. Baelius, [cuius errorem in nota E. de Suidae loco et sepulcro Simonidis destructo, culpat emendatque *Goens* p. 65 sq.] Nam meo quidem instituto satis fuerit scriptorum Simonidis catalogum hic exhibere, quae ad vnum omnia interciderunt exceptis fragmentis collectis a Camerario et Hertelio inter Gnomologos, de quibus supra cap. XI. tum in Aristologia Pindarica *Mich. Neandri* p. 395. et in Lyricis *H. Stephani* p. 272. 424. et 451. longeque diligentius a *Fuluio Vrsino* p. 153 — 198. et 328 — 340. quibus nonnulla addidit *Theodorus Canterus* lib. II. Var. Lect. cap. 7. [tum in *Wintertoni* poetis minoribus graecis, p. 443 sqq. plenius et curatius in *Brunckii* Analect. vett. poet. gr. vol. I. p. 120 — 147. Is dedit CXII. epigrammata et fragmenta variorum poematum, quibus vnum e *Tzetzae* Chil. I. 310. et duo alia, ab *Aristotele* in Hist. Animal. p. 122. edit. Sylburgii et in libro de rhetor. p. 92.

Reg. Paris. Inscript. tom. XIII. p. 250 sqq. *Winkelmann.* Historiam artis antiquitat. part. II. edit. Dresdens. p. 322. et Histoire de Simonide et du Siecle, ou il a vécu, avec des Eclaircissemens chronologiques par M. *de Boissy*, Fils. Paris, 1755. 8. — nouvelle edit. entiérement refondue et augmentée. ibid. 1788. 8. in qua auctor multa retractauit, correxit auxitque: in eius parte I. historia Simonidis enarratur vsque ad eius iter in Siciliam; in parte II. ab illius aduentu Syracusis vsque ad reliquum vitae: quem tamen librum oculis vsurpare non licuit; cf. *Car. Gottl. Sonntag* Historiam poeseos graecae breuioris ab Anacreonte vsque ad Meleagrum ex Anthologia gr. adumbrata. Lipsiae, 1785. 8. p. 12 sq. *Harl.* Boissyus, cuius libri secunda vtor editione, multo copiosior est in rebus tum in Graecia Siciliaque gestis et earum chronologia explicanda, quam in historia Simonidis. Consentit cum Goensio in annis nat. et mort. Sim. nisi quod a. 558. a. Chr. natum et 469. a. C. mortuum dicat. *Beck.*

uuuuu) *Plato* tom. I. Opp. p. 343. edit. Steph. disputantem tantummodo inducit Socratem cum Prodico et aliis de sententia Pittaci, quam Simonides alicubi in carminibus minus subtiliter propositam fuisse dixerat: is igitur non versatus est cum Pittaco, Olymp. XLIII. Mitylenaeos regente, et Olymp. LII. 3. octogenario maiore defuncto; locum igitur Platonis male intellexerunt *Burette* tom. XIII. vbi ad Plutarchum de Musica agit de nostro, aliique. v. *Goens* diss. de Simonide p. 23. 24. *Harl.* et Boissy p. 60 sq. *Beck.*

vvvvv) De hoc *Laso* consules vbi lubebit, scriptores a me laudatos supra lib. I. cap. XVI. §. 4. [et paullo ante nr. XXXVI. β'. De eius lite cum Pindaro vid. *Schol.* ad *Pindari* Olymp. II. v. 155. fin. De *Timocreone* vid. *Diogen. Laert.* lib. II. sect. 46. pag. 108. edit. Amstel. ac Simonidis acerbum in Timocreonem, fatis defunctum, epigramma, in Anthol. lib. III. cap. 6. Epigr. 38. p. 308. edit. Brod. *Harl.*]

wwwww) Id quidem ex serie orationis non patet, p. 911. C. *Harl.*

p. 92. edit. Cantabr. seruata adiecit in notis, tom. III. p. 18. et 25. in quibus praeter ea retractauit quaedam; epigr. LXVI. cui praua interpunctione *Pausanias* p. 222. deceptus locum inter reliqua dederat, propter temporis rationem ei p. 21. abnegauit: carmen iambicum de mulierum vitiis profectum esse suspicatur p. 23. a Simonide Amorgino aliaque ab epigrammate LXXVII. non eiusdem Simonidis, sed alius eiusdem nominis, intertexuit. In Anthol. gr. Cephalae, edit. Reiskii epigr. 453. 465. 466. 467. (quod dederant *Allatius* in Diatriba de Simeonibus p. 214. *Wesseling.* ad Diodor. Sicul. tom. I. p. 425. aliique, vide *Reiskium* in Notis ad Anthol.) 468. 469. (quod idem p. 53. alii tribuit Simonidi, vti quoque carm. 470.) 591. 703. 705. et sq. 715. 746. Neque enim omnia vni Simonidi nostro tribuenda recte censet *Reiskius* in Notitia subiecta p. 260 sq. qua de sententia postea locus erit disserendi. In scholiis ad Homerum Marcianis et Eustathii saepius occurrunt nomen et fragmenta Simonidis, e. g. ad Iliad. β'. 1. 2. 219. κ'. 252. γ'. 103. bis. δ'. 79. etc. in *Apollonii* Lex. Hom. p. 582. *Etym. M.* coll. *Schneidero* in Fragm. Pindar. p. 75. nr. LX. et *Montfaucon* in Bibl. Coisl. p. 462. — Separatim editum est:

Simonidis carmen, inscriptum περὶ γυναικῶν de mulieribus; recensuit atque animaduersionibus illustrauit Georg David Koeler. Gotting. 1781. 8. Pag. 1. incipit de auctore carminis disputare, quem cum *Boissy* in Histoire de Simonide p. 272 sq. (p. 179. sq. ed. nou.) et *Brunckio,* (vti quoque Fabricius in not. mstis senserat, et antea *Allatius* de Simeonum scriptis, p. 206.) *Simonidem Amorginum*, quem veteres ἰαμβόγραφον frequenter adpellarunt, fuisse existimat; cl. Heynius in praef. censet, magnam poematis partem intercidisse, neque id ab inuenti felicitate atque tractationis arte multum merere laudis, quamquam simplicitatem et orationis elegantiam ac grauitatem haud negat, et emendationes subiicit. Id carmen graeca prosa expressit Theodosius Melitensis de nuptiis Theophili et Theodorae a. C. 830. latinis versibus *Taubmannus, Grotius* in Stobaeo suo p. 312. et *Buchananus,* qui plerasque Simonidis reliquias eleganti metaphrasi latina donauit: gr. et lat. leguntur in edit. Basileensi poematum Buchanani, A. Turnebi, Mich. Hospitalii, Io. Aurati, et Caroli Vtenhouii, in 8. apud Guarin. Neruium pag. 308 — 319. — Carmen, *Danae* Monolog. in *Koeppen* Anthol. gr. part. III. p. 163. et germanice versum cum animaduersionibus, in: *G. W. C. Starke* Gedanken über die Ueberſetzung griechischer und römischer Dichter, nebst einzelnen Gedichten des Ovid, Mimnermus, Theognis, Pindar, Bacchylides und Simonides übersetzt. Halae Saxon. 1790. 8. pag. 40 sqq. — *Sententiae* et fragmenta Simon. sunt quoque in Collectione Sententiarum *Frobeniana*, in Sylburgii Collectione de mulieribus et alia apud Stobaeum cum interpr. latina Grotii in *Brunckii* Gnomicis poet. gr. p. 94 sqq. et not. p. 311 sqq. in Corpore poet. gr. tragic. etc. tom. II. p. 121. et 125.

Tum adhuc notandum est, eum inuenisse litteras graecas, η, ω, ζ, ξ, al. ψ, qua de re indeque orta controuersia grammatica multus est *Goens* diss. mem. per integram sectionem primam capitis quarti p. 72 sqq. cum primis p. 79 sqq. (Cf. de Boissy p. 190 sq.) adde supra ad vol. I. lib. I, cap. 23. p. 201. a me adnotata; *Salmas.* ad Inscript. antiqq. Herod. Attic. et Regill. p. 221 sqq. nec non grammaticum, ad Dionys. Thracem in cod. Veneto CCCCLXXXIX. ap. *Villoison.* in Anecd. gr. part. II. 186. qui Simonidem inuentorem prodit vocalium η et ω, Epicharmum vero, Syracusium, consonantium ζ, ξ, ψ. *Lucian.* in iudicio vocalium cap. 5. tom. I. ibique longam eruditamque notam Hemsterhusii, et cel. *Villoison.* in Prolegom. Homericis

 p. V sq.

p. V sq. not. — Alterum Simonidis inuentum est *ars memoriae*, τὸ μνημονικὸν vocatur in marmore Pario. Illud vero, prouti celebratur a *Cicerone* II. de oratore cap. 86. *Plinio* H. N. lib. VII. cap. 24. aliisque, maiorem laudem a religione et occasione, quam ab ipsa arte reique magnitudine obtinuisse et meruisse videtur. Namque sedes conuiuarum animo signare et tenere memoria, quomodo ad artis ingeniique gloriam multum valeat, equidem non perspicio. Cautius igitur scripsit *Quinctil.* Inst. Orat. lib. XI. cap. 2. §. 11 — 17. *Artem memoriae* primus ostendisse dicitur *Simonides: cuius vulgata fabula est;* enarrata illa, atque magna inter auctores dissensione, cui scriptum fuerit Simonidis carmen, memorata, ita concludit: *quamquam mihi totum de Tyndaridis* fabulosum *videtur: neque omnino huius rei meminit vsquam poeta ipse, profecto non taciturus de tanta sua gloria:* cuius sententiae prior pars vera mihi esse videtur, altera vero, temere sumta, ita potest remoueri, saltem excusari, vt respondeatur, Quinctiliani aetate plurima aut multa Simonidis carmina iam intercidisse. Sed vid. *Goens* l. c. sect. II. cap. IV. p. 94 sqq. vbi praeter ea de Scopa, s. Scopade, Scopadumque gente, et contra *Perizon.* ad Aeliani V. H. lib. XII. 1. de Scopa, Pario, sculptore egregio, Olymp. XCVI. aliisque cognominibus, de errore *Lydiati* ad marmor Parium, *Burettii* in Memoir. de l'Acad. des Inscript. tom. XIII. p. 257 sq. et aliorum, qui inuentum artis memoriae referunt ad iuniorem Simonidem Genealogum, docte agit. adde *Burmannum* II. ad *Henr. Valesii* Emendatt. lib. III. cap. V. p. 84 sq. *Harl.* et de Boissy p. 21 sq. *Beck.*] Scripserat itaque Simonides Dorica dialecto:

1) Καμβύσυ καὶ Δαρεῖυ βασιλείαν. Suid. [et *Eudocia* p. 383.] in Σιμωνίδης et Schol. Aristophanis ad Vespas. [v. 1402. qui est locus classicus de scriptis nostri.]

2) Ναυμαχίαν Ξέρξυ siue τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, μελικῶς. Suid. et Schol. Aristophanis, Schol. Apollonii lib. I. v. 211. Ex hoc opere videtur *Diodorus Sic.* lib. XI. pag. 248. xxxxx) referre encomium Lacedaemoniorum, qui ad Thermopylas fortissime pugnantes cecidere cum duce suo Leonida.

3) Τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίων Ναυμαχίαν, δι' ἐλεγείας. Suidas, Schol. Aristoph. Priscianus de metris Comicis. [p. 1328. Putsch. e quo loco colligit *Goens* l. c. p. 57 sq. scriptum fuisse genere iambico.]

4) Θρῆνοι. [in his regnabat. conf. *Schneider.* fragm. Pindari, p. 20.] Suid. Scholiastes Aristoph. et Theocriti. Ex his threnis videtur petita *Danaë*, miseriam suam ὀδυρομένη apud Dionysium Halicarnass. in calce libri περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. *Threnum* Simonidis in Lysimachum Eretriensem memorat Harpocratio in Ταμύναι. Confer *Meursium* Attic. Lect. IV. 7. *Threnos siue Planctus optime scripsit Simonides*, inquit *Porphyrio* ad Horat. [vid. *Dacier.* ad Horat. lib. II. od. 1. *Ceae retractes munera Naeniae*, pag. 41 sq.] Meminit et Georgius Galesiota apud *Leonem Allatium* Lib. de Simeonum scriptis p. 210. *Quinctiliano* autem X. 1. 64. Inst. iudice, praecipua Simonidis in commouenda miseratione virtus fuit, quod praeter Catullum, Dionysium Halicarnass. et Horatium confirmat *Basilius Caesareensis* Epist. 397. ad Martinianum. *Aristides* tom. I. p. 134.

xxxxx) Pag. 412. edit. Wesseling. quem vide, qui vero, dum scribit, Fabricium nullam illius fecisse mentionem, primam tantummodo editionem Bibl. Gr. habuit. *Harl.*

p. 134. Ποῖος, ait, ταῦτα Σιμωνίδης θρηνήσει; [adde *Ciceron.* de N. D. I. 22. Alia de nostri poetae ingenio iudicia collegerunt *Bailius* in Diction. voc. Simon. *Crassius* in Hist. poet. gr. p. 462. *Faber* in vita poetarum graecorum, aliique. De eius alto stilo vid. *Vffenbach.* Bibl. MSS. p. 632. Eius εὐτραπέλους λόγους imitatus Stratonicus Citharoedus, teste *Athenaeo* VIII. p. 352. Quinquagies sexies Simonidem vicisse dithyrambis suis cum cycliis choris, ex duobus epigrammatibus docet *Bentlei.* in Respons. ad Boyle p. 169 sq. ex interpr. lat. Lennepii, eaque emendat; idem edidit et corrigit duo alia Simon. epigrammata, p. 258 sq. Apud *Athenaeum* lib. VIII. cap. 17. p. 364. in parodia quadam τῶν μεγάλων Ἠοίων excitatur Simonides.] Nihilominus idem *Simonides* propter singularem suauitatem meruit, vt diceretur *Melicertes*, teste Suida et Schol. Aristoph. [P] [ad Aues. 1402.]

5) Ὕμνους et Παιᾶνας. *Menander* Rhetor [de encomiis, sect. I. cap. 2. p. 31. edit. Heeren.] Suidas, et Schol. Aristoph. Hymnum Simonidis *in Neptunum* memorat Schol. Euripidis ad Medeam v. 4. At Hymnus *in memoriam*, de quo *Philostratus* lib. I. cap. XI. de vita Apollonii, et inde *Suidas* in Σιμωνίδ. non Simonidis fuit, sed Apollonii. [H. in Bacchum et Venerem meminit *Himerius* in λαλιᾷ ad Iulian. imper. vid. Catalog. MSS. Vffenbach. p. 632.] Falsum interim adparet, quod plane nullos in Deum hymnos scripserit Simonides, vt tradit *Ioh. Tzetzes* Chil. VIII. hist. 228. yyyyy)

Οὐθ᾽ ὕμνους ἔγραφε Θεοῖς αὐτὸς ὁ Σιμωνίδης,
Ἐκκλίνων τὸ ἀνάργυρον, ἔγραφε δ᾽ αἴνους παίδων,
Ἀφ᾽ ὧν ἐλάμβανε πολὺ καὶ διαρκὲς χρυσίον.
Ἐρωτηθεὶς δὲ πρός τινων, τί πρὸς Θεοὺς οὐ γράφας;
Πρὸς παῖδας αἴνους γράφας δέ; ὁ Σιμωνίδης εἶπεν,
Ὅτι οἱ παῖδές μοι Θεοί, ὡς ἐξ αὐτῶν λαμβάνων.

6) Μέλη varii generis, praecipue ἐπινίκια, Theophyl. ep. 8. atque ἐγκώμια. *Theocritus* zzzzz) Idyll. 16. v. 44. Suidas, Schol. Aristophanis, Theocriti et Pindari. Περὶ Βουτύλου. *Apostolius* centur. XV. prouerb. 97. Carmen Simonidis *in Eualcidem* Eretriorum ducem, (scriptum ante Olymp. LXIX.) memorat *Herodotus* V. 102. *In Anaxilam* Messenium, qui mulis Olympia vicerat, *Aristot.* 3. Rhetor. et *Heraclides* in Politia Rheginens. *In Leophronem*, Athenaeus. *In Megarenses*, Scholiastes Theocriti: in *Scopam* aaaaaa) Thessalum, (quod laudibus Castoris et Pollucis maiorem partem repleverat)

T 2

yyyyy) At non *Simonidi*, sed *Anacreonti* id dictum tribuit Schol. ad Pindari Isthm. II. 1. Pariter Epigr. quoddam apud Suidam, v. Ἀγόρου, alii Anacreonti, alii Simonidi tribuunt, vid. *Toup.* in Epist. critica, tom. II. edit. Lips. p. 10. et 11. qui id emendat. *Harl.*

zzzzz) Apud Allatium p. 211. pro *Theoctisto in Eratiis* legendum *Theocriti in Gratiis*. *Fabric.* Schol. ad loc. Theocr. tradit, Simonidem in honorem Thessalorum scripsisse ἐπινίκια καὶ θρήνους. *Harl.*

aaaaaa) Alii in *Glaucum Carystium*, in *Leocratem* alii, alii denique in *Agatharchum* fuisse adfirmarunt, teste Quinctiliano XI. 2. Nullum nomen adscripsit Phaedrus IV. 24. idem carmen memorans. Ἆσμα Simonidis ad Scopam Creontis Thessali F. memorat Plato Protagora pag. 294. [s. tom. I. p. 339. edit. Steph.] Vide et Rich. Bentleium

verat) Cic. II. de Oratore 86. Valerius Max. I. cap. 8. et Suidas bbbbbb). *In Xenocratem*, Schol. Pindari. Hisce epiniciis Carminibus etiam adscripserim, quod Simonidem ἐν πεντάθλοις laudant Lucillus Tarrhaeus ab Aldo editus, Suidas, Apostolius in ἀλκυονίδες, et quod a Scholiaste Comici ad Equites v. 404. citatur aliquid ἐκ τῶν Σιμωνίδε τετρίππων. At enim *in Alcibiadem* ἐπινίκιον ab aliis rectius tribuitur Euripidi. Vide *Valesium* ad Ammiani XIV. 6. In Scholiis vero ad Comici Nubes, τῦτο το μέλος Σιμωνίδυ καὶ ἐπινίκυ v. 1359. pro Ἐπινίκυ legendum ἐπινίκιον. De *Epiniciis* etiam potissimum intelligendum suspicor, quod, Palaephatum Aegyptium, Suidas refert, scripsisse argumenta, siue ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην. [Huic sententiae subscribit *Goens* diss. m. p. 12.] Primum mercede ἐπινίκια scripsisse, legas in Scholiis *Pindari* ad Isthm. 2. et apud *Tzetzam* VIII. hist. 228. et X. hist. 354. ne hoc loco repetam, quae de mercenaria Simonidis [P] Musa ad Phaedrum notant viri docti cccccc): et quae de ἡμιόνοις ab eodem laudatis, Anonymus Graecus Scholiastes ad Aristotelis Rhetorica lib. III. p. 55. Satis tamen acutum est, quod apud *Stobaeum* serm. X. p. 130. rogatus, cur senex etiam nummos corradere non cessaret, ὅτι βυλοίμην ἂν, inquit, ἀποθανὼν τοῖς ἐχθροῖς μᾶλλον ἀπολιπεῖν, ἢ ζῶν δεῖσθαι τῶν φίλων. Aliam eius responsionem notauit *Plutarchus* p. 786. an seni gerenda sit Resp. *quod per senium reliquis spoliatus voluptatibus, sola lucrandi oblectatione grauem recrearet aetatem.*

7) Τραγῳδίας. Suid. et Schol. Aristoph. [Eudocia, pag. 383. id vero valde dubiae fidei videtur, vid. *Goens* l. m. p. 51.]

8) Ἐπιγράμ-

leium ad fragmentum Callimachi LXXI. [et *Goens*. l. c. p. 96 sq.]

bbbbbb) Vide et *Aristidem* orat. IV. sacr. tom. I. p. 584. [*Reiskius* in Notitia poet. anthol. p. 260. sat multa epigrammata ex H. Stephani Anthol. laudat, quibus aetas Simonidis definiri potest. Ad iuniorem tamen Simonidem refert epigr. in Steph. Anthol. p. 276. in Anacreontem, p. 274. in Sophoclem, p. 296. in Scopam sculptorem, p. 302. in Iphionem Corinthium, p. 331. in Praxitelem et Phrynem meretricem, et p. 373. in Xenoclem architectum. Quod vero e duobus Simonidis carminibus, quorum alterum exstat in illius collectione nr. 581. (quod Diod. Sic. lib. XI. p. 451. et Aristides tom. III. p. 260. ediderunt, Vrsinus vero inter fragm. Simon. p. 158. e Scholiaste Aristidis; tum emendatum a D'Orville ad Charit. p. 628. ad fidem cod. Vaticani,) alterum in Anthol. Steph. p. 201. et quibus celebrat felicem Atheniensium duce Cimone contra Persas ad Cyprum et in Cilicia pugnam, quae accidit Olymp. LXXXII. 3. colligit, Simonidem lyricum illa Olymp. adhuc in viuis fuisse, tum quod illa carmina, negat, posse iuniori Simonidae tribui, quippe quem post Olymp. CXXV. vixisse constet e carm. 460. quo sacra Gallorum, quae demum post illud tempus in Graeciam cum barbaris illis immigrarunt, memorat: in eo dissentientem recte habet *Goensium* in diss. mem. p. 32 sqq. Hic enim duo prima vindicat Simonidi iuniori, nepoti, florenti circa Olymp. LXXXVII. postremum igitur, alii *Simonidi*, *Magnesio*, Sipyli filio, tempore Antiochi M. cuius etiam res gestas conscripsit, adeoque post Olymp. CXXXIX. 2. ex ipso carminis argumento docet probabiliter esse adscribendum. Quo fit, vt Reiskii rationes facile conuellantur. *Harl.*]

cccccc) Conf. *Aelian*. H. V. lib. VIII. cap. 2. Chamaeleon. apud *Athenaeum* lib. XIV. pag. 656. *Tzetzam* Chil. VIII. 816. Xenophanem Colophonium apud Schol. *Aristoph*. in Pacem, v. 696. et *Vrsinum* in Carmin. poetr. et lyricorum p. 128. et 188. qui plura loca, Schol. Aristoph. schol. Theocr. in χαρίτεσι, Stobaei περὶ ἀδικίας et aliorum collegit. adde *Suidam* in Simonid. ibique Kuster. tom. III. pag. 316. in primis *Wyttenbach*. ad Plutarch. de S. N. V. p. 58 sq. Quaedam adtigit *Hemsterhus*. ad Aristoph. Plutum p. 193. *Harl.*

8) Ἐπιγράμματα siue Ἐλεγεῖα. Merito enim haec duo coniungo, quoniam Epigrammata Simonidis vno disticho constantia a Pausania et aliis ἐλεγεῖα vocari, contra a Scholiaste Aristophanis ac Suida, qui Epigrammata Simonidis memorant, nullam Ἐλεγείων mentionem fieri video. Horum Epigrammatum non pauca adhuc supersunt tum in Anthologia, [libr. III. p. 300. p. 511.] tum apud *Herodotum* VII. 228. [p. 612. vbi vid. Valcken. coll. *Cicerone* I. Tuscul. cap. 41.] *Thucydidem*, *Aristotelem*, [Diodor. Sic. XI. p. 412.] *Pausaniam*, *Hephaestionem*, *Stobaeum*, *Pollucem*, *Laertium*, *Athenaeum* e. g. X. p. 456. et *Aristidem*, quae collegit et descripsit *Allatius* de Simeonum scriptis p. 214 sq. longe plura atque emendatiora *Fulvius Vrsinus* p. 157 sq. (quem ab Allatio non consultum miror,) [et *Brunck*. l. c.] Ἐλεγεῖα in Athenienses, qui praelio dddddd) Marathonio aduersus Persas occubuerant, tumulis ipsorum inscripta memorat *Pausanias* Boeoticis p. 715. in quibus componendis superatum a Simonide Aeschylum legitur in Tragici huius vita. Videntur adhuc superesse lib. III. Anthologiae cap. εἰς ἀνδρείας. Similia exstant apud *Strabonem* IX. p. 425. 429. Epigramma in mortuum, quem repertum humauerat, et a quo per somnium monitus naufragium euaserat, [quod exstat in Anthol. gr. p. 301. Wechel. apud Reiskium p. 72. Vrsin. p. 157. alio auctum a *Goensio*, p. 67 sq.] praeter *Cicer*. de Diuin. I. cap. 27. *Valerium Max*. lib. I. cap. 7. Ext. 2. et *Ioh. Tzetzem* in Chiliad. I. hist. 24. memorat Scholiastes Aristidis apud Vrsinum p. 330. [adde *Vossium* de poetis gr. III. cap. 33. p. 331. *Goens* l. c. p. 66 sq.] Fuerunt et in Simonidis Epigrammatis *Griphi* quidam, vt vno alteroque exemplo constat, quod producit Athenaeus. Mentio Simonidis tamquam Ἐπιγραμματογράφε etiam in prolegomenis Tzetzae ad Lycophronem, et in Scholiaste Pindari.

Locus, quem ex *Luciani* Scytha tom. I. p. 599. producit *Fuluius Vrsinus* p. 181. non Simonidis est, sed alterius Cei, Bacchylidis: vt obseruat *Colomesius* p. 463. ad Gyraldum. Idem *Vrsinus* p. 185. ex Lucillo Tarrhaeo in Σαρδόνιος γέλως et *Theocriti* Scholiaste in Idyll. I. 65. producit loca, in quibus citatur Simonides *libro secundo de Sicilia*, et *libro II. de Syracusis*, [P] sed is alius *Simonides*, eeeeee) Platone iunior fuit, vt probe notatum *Vossio* I. 8. de

dddddd) Gestum est Olymp. LXXII. 3. [praelium vero contra Mardonium, diuersum a Marathonio Olymp. LXXV. 3. 4. conf. van *Goens* diss. mem. p. 26. et p. 58.]

eeeeee) Enimuero ego lubentius adoptarem emendationem *Dr Orvillii* in Siculis cap. XIIII. p. 246 sq. Is quidem in Theocriti Scholiaste, pro *Simonides* substituendum putat Σιλήνος. Nam is, ait, apud *Suidam*, (vnde igitur Lucillus quoque Tarrhaeus mihi corrigendus videtur,) in Σαρδάνιος γέλως, (ex emendatione Kusteri fide codd. Paris. et Photii in Lexico MSto,) ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν περὶ Συρακούσας et in Photii Lexico ἐν τῷ Δ τῶν περὶ Συρακούσας, et ἐν τῷ τρίτῳ Σικελικῶν apud *Athenaeum* lib. XII. cap. XI. p. 542. laudatur *Silenus Calactinus*: et apud *Stephanum* in Παλική Σιλήνος ἐν τῷ δευτέρῳ. Vocabulum *Silenus* apud *Suidam* quoque in Σιμωνίδης abiit. Hactenus *Dorvillius*, in cuius sententiam transiit *Burmannus* II. in Commentario ad Numism. Sicula p. 473. *Silenus* vero, quem Fabricius omisit, fuit ex vrbe Sicula, Calacta, progenitus, ideoque ab *Hier. Ragusa* in Siciliae bibl. veter. p. 247. aliisque apud *Mongitor*. in Bibl. Sicula, tom. II. p. 225 sq. (vbi de hoc agitur) inter Siculos recensetur. Fuit Historicus, at incertae aetatis, vid. *Ger. Io. Vossium* de historicis graecis, lib. III. p. 413. qui libros eius enumerat. Scripsit igitur *Silenus*, 1) *Res romanas*. (*Dionys. Halicarn.* antiqq. rom. I. cap. 6. p. 17. tom. I. Reiskii, vbi vid. not. *Liuius* libr. XXVI. cap. 49. An is liber idem est, quem *Cicero* de Diuinat. I. 24. *Graecam* citat *historiam*, cuius auctorem, Silenum, adfirmat, diligentissime res Hannibalis persequutum esse? aut liber fuit seorsim editus, aut potius pars sequentis

de Historicis Graecis. *Strabonis* vero locus lib. XV. p. 728. edit. Morelli, in vitio forte cubat, licet aliud videatur *Allatio* p. 211. nam pro verbis ὡς εἴρηκε Σιμωνίδης ἐν Μήμνονι διθυράμβῳ τῶν Δαλιακῶν, Casaubonus e Suida legit Σῆμος ὁ Ἠλεῖος, siue ὁ Δήλιος. Sic *ouum*, quod sub *Simonidis* nomine laudat Franciscus Blondellus in comparatione Pindari cum Horatio pag. 32. Simmiae esse constat, de quo infra suo loco Libro tertio cap. 17. Vicissim pro Simmia, Simonidis nomen male positum a Suida in Σιμμίας. Vide Ionsium p. 23. Quod porro Scholiastes Apollonii lib. I. p. 56. τὴν γὰρ Ἰωλκὸν Μινύαι ᾤκεν, ὥς φησι Σιμωνίδης ἐν συμμίκτοις, aut subintelligendum fuerit μέλεσι, aut alius fuerit *Simonides* illorum συμμίκτων scriptor, siquidem eiusmodi exstiterunt, qualia σύμμικτα Philemonis, Callistrati etc. de quibus Woweranus cap. 13. Polymath.

Fuit et alius *Simonides Iambographus*, ffffff) Amorginus, qui et elegiarum libros duos Suida teste scripsit, cuius meminere Strabo, Clemens Alex. Athenaeus, et alii: gggggg) confer *Vossium* III. Instit. poet. p. 97. *Allatium* p. 206. Huic forte σύμμικτα rectius tribueris, et Epigramma in Sophoclis mortem. Fuit praeterea, qui Amorginum videtur aetate antecessisse, *Simonides Ceus iunior*, circa Olymp. LXXXII. clarus, quem Suidas ait scripsisse libros III. Περὶ hhhhhh) εὑρημάτων, et libros tres de genealogiis. iiiiii) *Simonidis*, qui Historias suas Speusippo

sequentis libri?) 2) *de Rebus Siculis*, cuius tertium librum citat *Athenaeus* lib. XII. cap. 11. p. 542. *Diogenes Laertius* in vita Anaxagorae lib. II. cap. 12. laudat *Silenum in primo historiarum*. Partes huius operis fuisse quoque videntur, 3) opus *de Aetna*, cuius *secundum librum* commemorat *Stephanus Byzantin.* de Vrbibus in Παλική, et 4) de *Aphrodisiade insula*, ex *Plinio* H. N. lib. IV. cap. 22. Num vero *Glossae*, quas citat *Athenaeus* lib. XI. et XIV. et Scholiastes Apollonii in lib. I. (item apud Eustath. ad Odyss. 1571. 5. occurrit *Silenus Glossographus*;) atque *Historiae fabulosae* ex Tzetze in Lycophron. p. 111. nostrum *Silenum* habuerint auctorem, dubitat Vossius, idque optimo, reor, iure. Apud Tzetzam quidem ad Lycophron. vers. 786. et *Eudociam* p. 394. laudatur Σιληνὸς Ὁ ΧΙΌΣ ἐν δευτέρῳ τῶν μυθικῶν, vbi de ortu Vlyssis actum esse dicitur; (ad poetas igitur Cyclicos pertinuisse videtur:) atque p. 43. cum exigua aut falsa scripturae varietate Σαληνὸς Ὁ ΧΙΌΣ, de matre Vlyssis, adeoque ex eodem libro. Idem eiusdemque liber citatur ab *Eustathio* ad Hom. Od. p. 1871. Apud *Strabon.* III. 172. (p. 261. Alm.) Σιλωνῦ pro vulgato Σιλανῦ corrigendum videtur. *Harl.*

ffffff) *Tzetzes* Chil. XII. v. 52. notat, Simonidem fuisse inuentorem litterarum η et ω, dubitat vero, vtrum τὸν Ἀμόργυ, (Amorgi filium vocat etiam Chil. I. v. 619.) τὸν Σάμιον ἐκεῖνον, an Ceum. Sed Amorginum a patria, non a Parente adpellandum esse, *Stephanus Byz.* et alii perspicue testantur. De literarum inuentoribus consule, si lubet, scriptores supra a me laudatos lib. I. cap. XXIII. §. 2. *Fabric.* Inprimis *Goens* diss. de Simonide cap. IV. sect. I. p. 72 sqq. et paullo ante notata. *Harl.*

gggggg) *Strabo* libr. X. pag. 486. (pag. 745. Alm.) *Simonidem* lyricum Ceium Iulide natum, diserte ibid. p. 487. (p. 747. Alm.) distinguit a *Simonide* iamborum scriptore, τῶν Ἰάμβων ποιητῇ, Amorgo, vna de Sporadibus, orto. Secundum Suidam tom. III. p. 317. et Eudoc. p. 383. vixit 490. an. post bellum Troianum. Simonides in Ἴαμβοις laudatur ab *Harpocratione* in voc. Μύσων λάαν. etc. In codice quodam, a *Montfauconio* in Bibl. Coislin. p. 597. exstat obseruatio grammatici cuiusdam lepida; Lyricum scribi Σημωνίδης διὰ τῦ η (per η): Iambicum vero poetam Σιμωνίδης· ὁ Ἰαμβοποιὸς διὰ τῦ ι, (per ι), καὶ ἴσως, pergit ὁ μὲν παρὰ τὸ σῆμα, ὁ δὲ παρὰ τὸ σιμός. Plures *Simonides* cognomines recensent *Suidas* tom. III. p. 315 sqq. vbi conf. Kusteri notas, *Eudocia* p. 383. *Allatius* de Simeonibus, p. 217 sq. et ex eo *Fabricius* infra lib. V. cap. 42. §. 13. vol. X. p. 299. *Crassus* in Historia poet. graec. p. 462 sqq. *Vossius* de poetis gr. Oper. III. p. 201. et de historicis graecis lib. IV. cap. 13. p. 470. Adde *Villoison.* prolegg. ad Apollonii Lexic. Homer. p. 28. not. *Harl.*

hhhhhh) Praeter Simonidem hunc scripsere περὶ εὑρημάτων Antiphanes, Aristodemus, Aristoteles, Cydippus, Dinias, Ephorus, Philostephanus, Scamon

Speusippo Philosopho inscripsit, in quibus egerat de rebus Dionis ac Bionis, meminit Laertius IV. 5. Longe iunioris *Simonidis* Philosophi circ. a. Ch. 370. sub Valente Imp. combusti meminit praeter Zosimum IV. 15. et Suidam Ammianus XXIX. 1. p. 555. *Chamaeleontem* Heracleotam ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου laudat *Athenaeus* XIV. p. 656. D. nimirum de pluribus Poetis egerat ille scriptor, vt adcurate notauit *Ionsius* p. 93. [Curatius de eo disserit *Goens* diss. m. p. 3 — 9.] De dialectis Simonidis et aliorum poetarum Lyricorum, Homerique, scripserat *Tryphon* Alex. teste Suida. [conf. *Goens* p. 9 — 11. *Palaephatus*, grammaticus incertae aetatis, scripsit ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην. vid. supra ad n. 6.] *Protagoram* vero [Democriti discipulum, aequalem Socratis, circa Olymp. LXXXIV.] poemata Simonidis mercede accepta interpretatum esse refert *Themistius* Orat. XXIII. p. 289. edit. Harduini. [P]

LVI. SIMON Magnesius, de quo *Strabo* lib. XIV. p. 648. Musicus fuisse videtur et simul Poeta. Καὶ Σίμων ὁ μελοποιὸς καὶ αὐτὸς παραφθείρας τὴν τῶν προτέρων μελοποιῶν ἀγωγὴν, καὶ τὴν Σιμῳδίαν εἰσαγαγὼν, καθάπερ ἔτι μᾶλλον Λυσιῳδοὶ καὶ Μαγῳδοί. Mentio huius Simonis siue Simi Magnesii etiam apud Athenaeum. Videndum quoque, sitne diuersus ab hoc Σῖμος Ἁρμονικὸς, cuius meminit Porphyrius in vita Pythagorae p. 3. *Fabric.* [conf. *Athenaeus* XIV. cap. 4. p. 620. E. F. *Suidas* in voc. *Sotades*, *Salmas.* Exercitt. Plin. p. 76. G. edit. Traiect. *Scaliger.* Poet. I. cap. 52.]

LVII. STESICHORVS kkkkkk) Hesiodi filius a quibusdam habitus, ex Himera

mon Mytilenaeus, Strato Peripateticus et Theophrastus. Confer Clementem Alex. I. Strom. pag. 308. Athenaeum et Plinium VII. 56.

iiiiii) Schol. ad Apoll. Rhod. II. 868. vbi de Astypalaea Ancaei matre agit, καὶ Σιμωνίδης ὁ γενεαλόγος ὁμοίως τῷ Ἀπολλωνίῳ γενεαλογεῖ, et de eo quoque schol. ad eumdem, III. 26. et IV. 177. ex quibus locis cl. *Groddek* coniicit, in: Bibliothek der alten Litteratur und Kunst, part. II. p. 100 sq. a Simonide in suis Genealogiis quoque decantatam fuisse Argonautarum expeditionem. Ex eodem Simonidis opere Apollonium mutuam sumsisse fabulam de connubio Achillis cum Medea in Elysio, ait Schol. ad Apollon. IV. 814. Scholiast. ad Lycoph. v. 355. tres versus tamquam Simonideos laudat, ex quo loco *Goens* in diss. mem. p. 109 sq. probaturus est, Simonidem lib. περὶ γενεαλογίας ligata scripsisse oratione, nec, quae sententia est vulgaris, prosaica: atque illos versus, exinde pateret, si Tzetzes recte prodidit, ab *Apollonio Rhod.* I. 550 — 52. fuisse exscriptos: at *Brunck.* ad Apoll. Rhod. I. 551. p. 26. ex Etym. M. voc. Ἴτωνις Tzetzen esse corrigendum, neque illos versus habere auctorem Simonidem animaduertit, notante iam eodem *Groddeckio.* Eosdem tamen tres versus *Eudocia* in Viol. p. 322. in histor. de Pallade diserte quoque tribuit *Simonidi Genealogo.* Enimvero Eudocia, aut quisquis fuerit compilator siue interpolator illius libri haud raro, nullo adhibito iudicio delectuue, aliorum narrationes et ῥήσεις non ex limpidis fontibus sed ex turbidis riuulis haustas immiscuit.

Addi debent ex Suida et Eudocia *Simonides* Magnesius, poeta epicus, qui vixit tempore Antiochi M. cuius res gestas, et pugnam cum Galatis decantauit: *Simonides* Carystius, s. Eretriensis, poeta epicus, qui scripsit Graecorum conuentum in Aulidem, Trimetrorum libros II. de Iphigenia vnum: *Simonides Musicus*, quem aequalem fuisse Archilochi, et Aristoxeni, (id si verum est, hic Aristoxenus poeta, a Musico, Aristotelis discipulo, diuersus est intelligendus,) Olymp. XXIX. tradunt *Eusebius* in Chronol. et *Cyrillus Alexandrinus* lib. I. contra Iulian. p. 12. C. Illi Simonidi tribuit *Plinius* H. N. libr. VII. cap. 56. inuentionem heptachordi. vide *Goensii* diss. p. 18 sq. *Harl.*

kkkkkk) Hesiodi filium tradidere Philochorus, Aristoteles etc. vt Suidam ac Tzetzen praeteream. Sed alia aliorum sententia. Prius dicebatur *Tisias*, Stesichori vero nomen accepit ὅτι πρῶτος κιθαρῳδίας χορὸν ἔστησεν, vt est apud Suidam. Confer de illa στάσει χορῶν differentem Dodwellum lib. de aetate Phalaridis p. 59 sq. Κύκλιος χορὸς sine vlla στάσει erat διθυραμβικῶν, vt supra dixi in Cinesia. Vide et si placet, quae de Choro Lyrico habet *Tzetzes* Chil. XI. hist. 377.

ra [lllll]) Siciliae ciuitate fuit. Natus Olympiade XXXVII. antiquior Simonide, qui eius meminit apud *Athenaeum* lib. IV. p. 172. Phalaridis Tyrannidi in Patria sua restitit, narrata fabula de equo, qui, vt cerui leuem iniuriam vlcisceretur, frena iniici sibi passus esset. Vide *Aristotelem* II. 20. Rhetor. Quae praeterea in tributis Phalaridi Epistolis et inde apud *Tzetzen* Chil. I. Hist. 25. et Chil. V. Hist. 31. leguntur, tamquam virorum doctorum disputationibus controuersa, praetereo, licet illa non praeter historiae fidem scripta mihi videantur. [at dubiae fidei esse, et vero falsa, Bentleius, Lennepius aliique viri docti ostenderunt.] Obiit apud Catanenses, Olymp. LVI. vt tradit *Suidas*, vel serius etiam, si aetatis annum attigit LXXXV, vt Lucianus habet in Macrobiis.

EPIMETRON.

[De aetate et parentibus Stesichori non conuenit inter historicos et chronologos: atqui plures forsan fuerunt eiusdem nominis: lyricus autem, quoniam fama reliquis praestiterit obscuris, per ignorantiam hominum et vetustatem temporis, modo hoc modo illo patre ac tempore editus ferebatur. Atque Stesichorus *Himeraeus* Hesiodi *Boeotii* filius fuisse non videtur. Neque ex Phalaridis Epistolis *spuriis* aliquid roboris accedere potest vlli sententiae atque vllius rationibus aetatis. Suidae auctoritatem in aetate Lyrici definienda plerique sequuntur: Suidam quoque exscripserat *Eudocia* in Violar. p. 385. sed ita, vt tantummodo repeteret, Stesichorum fuisse filium Euphorbi vel Euphemi, reliquorum a Suida dictorum et patriae mentione omissa. Apud Suidam tamen de poeta nostro verba ὅτι πρῶτος κιθαρῳδίᾳ χόρον ἔστησεν, non opus est cum *Langbaenio* ad Longin. sect. XIII. p. 99. mutare in σὺν κιθαρῳδίᾳ: idem *Langb.* ibidem chorum, quem Stesichorus instituisse dicitur, intelligit *lyricum* non *dithyrambicum*, quem Philoxenum aut *Arionem*, (de quo vide supra,) aut alium inuenisse produnt veteres, nec tragicum aut comicum, quos, putat, Philammonem, (de quo in vol. I. pag. 214. egimus,) agnoscere auctorem. Enimuero κύκλιος χορὸς idem est, qui διθύραμβος, vt Bentleius iam obseruauit. Sed haec obiter. Atque ego nimis longus forem, si omnia ea, quae Dodwellus, Bentleius, Corsinus aliique ad inquirendam firmandamque temporis rationem in vtramque partem disputarunt, copiosius repeterem. *Dodwellus* de Cyclis veterum Graec. et Rom. diss. V. sect. X. p. 250 sqq. primum adfert *Aristotelis* testimonium de aetate Hesiodi atque Stesichori a Io. Tzetze ad Hesiodum p. 3. seruatum, lyricum fuisse filium Hesiodi, sed aequalem Pythagorae philosophi ac Phalaridis addit, et ex epistolis Phalaridis colligit Tzetzes: tum de rationibus Eusebii et marmoris Oxoniensis, (cuius auctor Epoch. 51. meminit Stesichori, dum in Graeciam venisset, et quo nostrum lyricum denotari suspicatur Dodwellus: at epocha 74. auctor iste nominat *secundum* Stesichorum Himeraeum, aliter censente Dodwello: vide ad vtramque ep. Seldeni et Prideaux notas,) et plura alia differit; at quoniam fide Epistolarum Phalaridis vnice nititur, et, vt cum Phalaridis aetate compararet, Stesichori mortem collocat, diss. V. de Cyclis p. 261. in Olymp. LXXII. 3. illa mittamus. Idem, postea meliora edoctus a Bentleio,

lllll) Silius XIV. 223. *Littora Thermarum prisca dotata Camoena.* Cicero 2. in Verrem cap. 35. *Erat etiam Stesichori poetae statua senilis, incurua, cum libro, summo vt putant artificio facta, qui fuit Himerae: sed et est et fuit tota in Graecia summo propter ingenium honore et nomine.* Iconem Stesichori iuuenili facie exhibet Iac. Gronouius tom. II. Antiquitat. Graecar. tabula 38.

a Bentleio, (de quo paullo post videbimus,) retractat suam sententiam in Exercit. I. de aetate Phalaridis §. 21 — 25. p. 56 — 72. ipsius Simonidis testimonio innixus, neglecta marmoris Oxoniensis auctoritate, et, Suidae fides si habenda sit, natalem Stesichori diem adsignat Ol. XXXVII. mortis autem tempus Olymp. LVIII. vel LIX. adserit, praeeunte Luciano in Macrobiis; at p. 86 sq. in tabula quadam omnia complectitur et comparat aet. Stesichori, Phalaridis et Simonidis aliorumque. Tum ex Eusebio illi videtur natalis Olymp. XLII. ½. Per Iul. 4103. V. C. Varr. 143. et mors illius Olymp. LXIII. ⅓. Per Iul. 4188. Varr. 228. an. aet. LXXXV. P. 62 sqq. de chori στάσει eiusque auctore Stesichoro, et de Stesichoris in marmore Oxoniensi memoratis, docte fuseque, at nimis subtiliter, disputat ex iisque colligit, de primo Stesichoro, Pindaro, qui στάσεις epodicas metrumque Stesichoreum vsurpauit, antiquiore, ante illum Stesichorum, cuius in Graeciam aduentum Olymp. LXXIII ¾. tribuit auctor marmoris Oxon. esse intelligendum, nec Stesichorum Himeraeum filium fuisse Hesiodi; στάσιν ab Himeraeo inventam ante Olymp. LXX⅔, post aetatem tamen Arionis, repertoris χόρε κυκλίε etc. vid. supra, ad *Arionem* §. XVI. *β'*. notata. Enimuero *Lennepius* ad Phalar. epistol. p. 269 sq. de formula, χορῦ στάσις, στῆσαι χορὸν s. χορὺς etc. *chorum* s. *choros instituere* et aliis rebus erudite disserit et contra Dodwellum efficit, Stesichorum non inuenisse χορῦ στάσιν, sed talem chorum κιθαρῳδίας, secundum Suidam, instituisse, qualem circa Delphicum templum primum instituit Philammon, (*Pherecydes* in schol. Hom. ad Odyss. τ'. 432.) et ita rem existimari posse, Stesichorum *primum* Himerae, aut *in Sicilia* chorum Κιθαρῳδίας instituisse, aut saltem eius rationes, antea, sicut ipsam Κιθαρῳδίαν, (de qua lege *Plutarch.* de Musica p. 1133. B.) rudiores simplicioresque multis modis correxisse et mutasse, atque adeo, tamquam chori artificiosius instructi auctorem adpellatum Stesichorum, quum antea Tisias nominaretur: eo etiam posse referri ἐπωδῦ inuentionem, quum antea tantum διάσι, i. e. στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, aut etiam simpliciore choro vterentur homines. — De *Bentleii* sententia, in Responsione ad C. Boyle etc. ex Lennepii interpretat. lat. p. 17 sq. lata, quaedam addere lubet. Contra Dodwellum disputans, fabulam *equi* et *cerui*, quam *Aristoteles* Rhetor. II. 20. Stesichoro tribuit, *Dodwellus* tamquam arcem rei suae tuetur, ipseque noster Fabricius veram esse iudicat, suspectam habere malit, quia *Conon*, qui tempore Iulii Caesaris scripsit, Narrat. 42. eamdem habeat narrationem, sed pro Phalaride ponat *Gelonem*, de quo sit loquutus Stesichorus, nec illam, si ponimus cum marm. Arundel. vixisse Stesichorum Olymp. LXXXIII. 3. ab Gelonis aetate discrepare. Tum agit de rationibus *Suidae*, *Eusebii*, (qui Stesich. floruisse scribit Olymp. XLII. 1. mortuum Olymp. LV. 1. pariter *Hieronymus* in Chron. p. 458. et 478. edit. Vallarsii, cuius notas consules,) *marmoris Arundel.* (in quo Stesichori aduentus in Graeciam Olymp. LXXIII. 3. demum notatur, a quo tamen dissentit, comparata, examinata et constituta Simonidis aetate, de qua supra iam egimus:) ex quo concludit, aetatem Stesichori multum antecessisse tempus, in marmore notatum. Denique si Stesichori aetas recte definita est in marmore, epistolae Phalaridis huiusque aetas repugnant reliquis rationibus, et illarum νοθείαν manifestant; sed qui omnem controuersiam curatius noscere et secundum alterum vtrum dirimere cupiat, eum ablegemus necesse est ad Dodwelli et Bentleii libros. — *Corsinus*, auctoritate Phalaridis Epist. motus, annum natalem Stesichori in Olymp. XXXVII. mortis autem annum in Olymp. LVII. in fastis attic. tom. III. p. 60. pag. autem 101. ad Olymp. LV. ½ adfert Eusebii et Hieronymi narrationem, qui Stesich. mortem in illum annum conferunt. Scaliger tamen accedit Suidae testimonio, poetam obiisse Olymp. LVI. *Hamberger* in Z. N. tom. I. p. 92.

p. 92. natum illum esse scribit, A. M. 335 – a. Ch. 65 – floruisse A. M. 3372. a. Ch. 612. e vita excessisse, A. M. 3432. a. Ch. 526. De nostro scripserat quondam *Chamaeleon*, teste Athenaeo XIV. cap. 3. p. 620. Adde *Mongitor*. B. Sic. tom. II. p. 241 sqq. qui de patria, et aetate, ingenio, scriptis atque auctoritate poetae multa disputat, in nonnullis nimium tribuit Phalaridis Epistolis. *Crassi* Histor. poet. graecor. p. 487 sqq. *Burette* in Comm. Acad. Paris. Inscr. tom. X. p. 209 sqq. et 286. Sed satis. *Harl.*]

Dorica dialecto poemata composuerat libris XXVI. vt ab eodem Suida adnotatum. Poesis eius Epodica e Strophe, Antistrophe et epodo constans, vnde prouerbium: οὐδὲ τρία Στησιχόρου. de quo Suidas. In sepulchro Stesichori apud Himerenses πάντα ὀκτώ, vnde in astragalorum ludo Stesichori octonarium denotabat. Vide, quae Viri docti ad *Pollucem* lib. IX. cap. 7. sect. 100. mmmmmmm) Tituli vero poematum ipsius apud veteres scriptores mihi obseruati hi sunt:

Ἆθλα, quae Ibyco ab aliis, sed male, tributa, ex Simonide obseruat *Athenaeus* lib. IV. pag. 172. [in illo opere lyrico fuerunt exposita vett. certamina.]

Βουκολικὰ μέλη. Aelian. X. 18. Var.

Γηρυονίς. *Athenaeus*, lib. XI. p. 449. et 469. cum Casaub. comment. p. 781. I. etc. *Pausanias* Arcad. s. VIII. 3. p. 602. vbi male in Kühnii quoque editione Τηρυόνη Διὶ pro Γηρυονίδι, Eustath. ad Odyss. I. p. 1632. l. 21. et Schol. Apollonii I. 211. Respiciunt [?] et Schol. Hesiodi ad Theogon. et Strabo lib. III. p. 148. C. Vide Fulu. Vrsinum pag. 309. *Fabric.* Poema fuit, in quo de rebus, ad Geryonem pertinentibus, agebatur: ex fragmentis autem illius adparet, Stesichorum descripsisse Herculis expeditionem aduersus Geryona. conf. *Adr. Heringae* Obseruatt. crit. Leoward. 1749. 8. p. 20. vbi, Fabricianae emendationis aeque ac aliorum h. carminis fragmentorum s. immemor siue ignorans, in Pausaniae loco cit. et in Schol. Apoll. Rhodii mem. corrigit ἐν Γηρυονηΐδι. *Harl.*

Ἑλένης

mmmmmmm) Splendidum eius sepulcrum apud *Io. Baptistam de Grossis* in decachordo Catanensi p. 194. tom. X. thes. Sic. Lugd. Bat. 1723. fol. *Fabric.* Sed, vtrum Stesichorus in patria, Himerae siue Thermis, an Catanae sepultus sit, inter veteres auctores agitatae sunt controuersiae. Mortuum eum fuisse Catanae et ante portam, quae ab ipso Stesichorea, (verosimiliter ab illius monumento) vocatur, sepultum, Suidas et praecipue *Antipater* in Epigr. Anthol. gr. lib. III. cap. 25. Ep. 62. p. 403. edit. Opsop. diserte testantur: ad litteras enim Phalaridos fictitias nolo prouocare. Famam tantum sequuntur *Pollux* loco, a Fabricio citato, et qui eum sequutus est, *Eustath.* ad Iliad. ψ'. p. 1289. At id monimentum, aeque ac eius statua, summo artificio facta, et Himerae quondam posita, (vid. *Ciceron.* Orat. Verrin. II. cap. 35.) hodie non exstant. Catinenses quidem ostendunt murum quemdam, tamquam Stesichorei sepulcri reliquias: sed vide *Io. Phil. D'Oruilli* Sicula p. 25. et 216 sq. atque *Burmann.* II. in Commentario ad Numism. Sicula, qui tab. IX. Nr. 10. exemplar nummi aerei curauit aeri incidendum, in cuius altera parte est caput galeatum, forte Palladis, in altera autem Stesichorus stans et dextra coronam lauream, sinistra lyram tenens, cum epigraphe: ΙΜΙΗΡΩΝ, quem nummum p. 262 sq. vberius explicat et de poetae nostrae apud Himeraeos auctoritate agit: idem laudat *Fazellum* Dec. 1. de reb. Sicul. lib. III. p. 65. et lib. IX. p. 197. de nostro eiusque insigni apud Siculos veneratione copiosum. Stesichorus templo quoque fuit honoratus. vid. *Bentleii* diss. de Epist. Phalar §. XV. Epitaphium Catanae in *Ferretii* Musis lapidariis, V. 36. p. 354.

Ops (h. e. terra) *ego Stesichori*
Aetneis hinc ossibus ossa
Clausa tego vatis. Cetera mundus habet.

Harl.

Ἑλένης κατηγορία siue ψόγος, in cuius scripti poenam excaecatus, sed post compositum oraculi monitu Ἑλένης ἐγκώμιον siue *Palinodiam*, visum recepisse traditur. Meminit Plato Phaedro, [Operr. tom. III. p. 243. de republ. IX. p. 586. tom. II.] *Isocrates* Helenae encomio p. 218. D. edit. Canteri, *Dio* 2. de regno p. 21. et diss. XI. p. 162. *Lucianus* secundo de vera Hist. tom. I. p. 673. [s. II. 15. tom. II. edit. Reitzii. *Pausan.* III. 19. pag. 260. ibique Kuhn. coll. *Conone* in Narr. 18. apud Photium p. 432. *Philostr.* VI. p. 246.] *Hieronymus* 1. contra Rufin. [Schol. Eurip. Orest. v. 249.] multique alii, quos laudat *Fuluius Vrsinus* p. 305 sq. et *Allatius* cap. VIII. de patria Homeri. Stesichori Ἑλένην citat *Athenaeus* lib. III. [p. 81. D. idem p. 451. D. X, 457.] *Ptolemaeus Hephaest.* lib. IV. Ex primo Helenae epithalamio a Stesichoro scripto Theocritum in Idyll. XVIII. quaedam mutuatum notat eius Scholiastes. *Fabric.* Apud *Plutarchum* de S. N. V. tom. II. p. 555. A. [p. 38. edit. Wyttenbach.] occurrit fragmentum, quod *Suchfort* loco mox memorando e Stesichori vituperio Helenae sumtum putat explicatque, contra Wyttenbach. fere malit dicere ad Plut. locum p. 54. locum sumtum esse ex Stesichori Ὀρεστείᾳ, nisi metri genus obesset: ideoque nil definit, at egregias Valckenarii emendationes huius fragmenti adfert. Adde *Firmum Caesariensem* Episcop. ep. 37. earum, quas Muratorius edidit inter Anecd. graeca. *Harl.*

Ἐριφύλη. Sext. I. contra Mathem. sect. 261. [contra grammat. I. cap. 12. p. 271. ibique Fabr. et *Heyne* ad Apollodor. p. 701 sqq.]

Εὐρωπεία. Schol. Eurip. Phoenissis, 674.

Ἰλίου πέρσις. *Dio Chrysost.* Orat. 2. de regno, p. 25. ait, Alexandrum Regem Stesichori aestimatorem fuisse, ὅτι μιμητὴς Ὁμήρου γενέσθαι δοκεῖ καὶ τὴν ἅλωσιν οὐκ ἀναξίως ἐποίησε τῆς Τροίας. Mentio in veteri tabula Iliaca apud Fabrettum p. 342. Meminit et *Pausanias* Phocicis s. X. cap. 26. p. 862. et 864. 27. p. 865. *Harpocrat.* in καθελών. *Tzetzes* ineditus apud Clariss. Dodwellum opere elaboratissimo de Cyclis, p. 102. [conf. cl. *Tychsen* in: Bibl. der alten Litterat. und Kunst part. IV. p. 12. inedit.] Hoc poema videtur respicere *Quinctilianus*, cum Epici carminis onera, lyra sustinentem Stesichorum celebrat X. Inst. Or. cap. 1. 62.

Καλύκη. Athen. lib. XIV. p. 619. E. Eustath. Iliad. φ'. 1236. 61. [forsan pars fuit παιδικῶν.]

Κύκνος. Schol. Pindari Olymp. X. 19.

Ὀρεστεία. Schol. Aristoph. ad Pacem, [v. 797. Schol. Euripid. ad Orest. v. 41. et 268.] Athen. lib. XII. p. 513. qui Xanthi Lyrici hoc in poemate imitatorem fuisse Stesichorum obseruat.

Παιδιὰ siue παιδικά. nnnnnn) *Athen.* lib. XIII. p. 601. Καὶ Στησίχορος δ' οὐ μετρίως ἐρωτικὸς γενόμενος συνέστησε καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ᾀσμάτων, ἃ δὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο παιδιὰ καὶ παιδικά. Eiusmodi ᾄσματος Stesichorei initium mihi videtur adferre *Strabo* lib. VIII. p. 347. D.

nnnnnn) H. e. *pueriles lusus* et *deliciae*, *in laudem puerorum carmina*. Vid. *Warton* ad argument. *Theocr.* Idyll. 29. p. 307. *Harl.*

Ἄγε Μῶσα λίγεια ἄρξον ἀοιδᾶς
Ἐρατῶν ὕμνως Σαμίων περὶ παίδων
Ἐρατᾷ φθεγγομένα λύρᾳ.

Παλλάδος ἐγκώμιον, quod aliis tributum *Lamprocli.* Initium eius adfert *Tzetzes* Chil. I. v. 683. et Schol. Aristidis [in Milciad. tom. II. p. 269.], tum *Aristoph.* ad Nubes, v. 964. qui Lamprocli tribuit. [Schol. Apollon. IV. 1310. *Harl.*]

Συοθῆραι. *Athen.* lib. III. pag. 95. D.

[Ἐν τῇ Σκύλλῃ. Hanc fuisse filiam Lamiae, prodidisse Stesichorum, testatur Schol. ad *Apollon.* IV. 828. An pars fuit carminis Ἰλίȣ πέρσις, et illius quoque pars, ex qua Schol. cod. Homerici Veneti Marciani B. et *Eustath.* ad Iliad. φ'. 575. citat ἀπειρέσιον κυνυλαγμόν? In memoratis scholiis ad Homerum Venetis quater fit mentio Stesichori, aut ex eius carminibus quaedam narrantur. Vid. indicem, supra, in vol. I. pag. 450. Olympum dicitur imitatus esse apud *Plutarch.* de Musica p. 654. et 656. tom. X. Opp. edit. Reisk. — *Gregorius Barhebraeus* s. *Abulfaragius* in Chronico Syriaco e codd. Bodleianis a Brunsio descripto, quod coniunctim ediderunt *Paul. Iac. Bruns*, Prof. Helmstadiensis, et *Georg. Guil. Kirsch*, Gymnasii, quod Hofae est in principatu Baruthino, Rector, Lipsiae, 1789. 4. p. 13. scribit, Stesichorum inuenisse ܐܪܟܣܛܪܐ quia inter feminas esset educatus: id Bruns vertit *instrumentorum musicorum genus;* sed censor editionis illius in ephem. litter. Gotting. an. 1789. plag. 174. p. 1746. duce Lexico msto *Isabar Ali* malit interpretari *satiram*, et suspicatur, vel eo respici ad Stesichori κατηγορίαν Ἑλένης, vel hunc confusum esse cum Simonide, auctore carminis in mulieres, idque eum fecisse, quod inter feminas fuerit educatus. *Harl.*]

Angelicum metrum, celeritate nunciis aptum reperit Stesichorus, [P] cuius hoc exemplum profertur a Diomede lib. III. p. 512. *Optima Calliope miranda poematibus.*

Fragmenta nonnulla Stesichori collecta sunt a Neandro p. 421. H. Stephano p. 76. et 443. maiorique industria a Fuluio Vrsino p. 79 — 97. et 304 — 309. [inter Poetas vett. graecos tragicos, lyricos etc. Colon. Allobr. 1614. fol. nouissime: *Fragmenta Stesichori* lyrici in vnum collecta, certo ordine digesta et interpretatione illustrata, auctore *Io. Andr. Suchfort.* Gottingae, 1771. 4. coll. censuris in Ephem. litterar. Erfurtanis plag. 24. an. 1772. vbi cl. *Herelius* notas quasdam criticas in fragmenta suggessit, *Klotzii* in Actis litter. vol. VII. part. I. nr. 7. p. 82 — 88. et in Bibl. philolog. tom. I. part. VI. nr. 6. p. 382 sqq. *Suchfort* in fine comm. laudat *Miri* comment. de Stesichoro, poeta graeco lyrico, quam adhibere mihi non licuit. — Stesichori ingenium, dulcedinem et suauitatem, iam veteres critici laudarunt. *Dionys. Longinus* de sublim. sect. XIII. 7. et alii eum Homeri imitatoribus atque aemulis adnumerant. Adde *Dionys. Halicarnass.* de structura orat. sect. 19. p. 159. edit. Vptoni, cuius notam conferes, et sect. 24. p. 220. vbi Stesichorus ἀξιοθέατος iudicatur. Stesichorum in rebus mythologicis interdum discessisse ab antiquiorum fabulis, pro illius temporis et diuersarum narrationum gentiumque ratione haud mirum videbitur. Sic Schol. ad *Apollon. Rhod.* IV. 1310 sq. obseruat, ab Stesichoro *primum* traditum fuisse, σὺν ὅπλοις prosiluisse ex Iouis cerebro Athenen. Id si verum est, hymnus Homericus, nr. XXVI. in Athenen est Stesichoro recentior. Vid. cl. *Heyne* ad Apollodori Bibl. p. 40. In rhythmis idem quaedam nouauit.

Vid.

Vid. *Plutarch.* de Musica, p. 663. edit. Reisk. *Harl.*] Socrati in carcere constituto quendam scite lyrici carmen Stesichori admodulatum refert *Ammianus* XXVIII. 4. p. 529. Citatur Stesichorus a *Vibio Sequestro*, christiano scriptore, vbi de Himera fluuio agit, [p. 12. edit. cl. Oberlin. cuius notam vide p. 130.] sed Ctesichorum perperam ibi exhibent quaedam editiones.

[Procreauit quoque filias laude poeseos claras: de quibus vid. *Mongitor.* Bibl. Sicul. tom. I. p. 197. *Olearii* diss. de poetriis gr. §. 67. Claros idem habuit tres fratres, *Mamertinum*, siue *Marinum*, qui post Thaletem disciplinam geometricam adtulisse in Graeciam, et rerum geometricarum inuentor fuisse ac de rebus geometricis scripsisse dicitur. (vid. *Mongitor.* l. c. tom. II. p. 28.) atque *Helianacten*, poetam et legumlatorem egregium: scripsit is, auctore Suida, leges saluberrimas: et alium. conf. *Mongitor.* tom. I. p. 268. *Harl.*]

LVIII. TELESILLA Argiua Lyrica poetria claruit temporibus Cleomenis Spartanorum oooooo) Regis circa Olymp. CXXXIX. vt constat e *Plutarcho* Lib. de virtutibus mulierum tom. II. p. 245. C. Itaque longe fuit iunior Laide meretrice, licet *Theophylactus Simocata* Epistolam Telesillae ad Laidem confinxerit. Eius ᾄσματα siue μέλη memorant *Pausanias*, [libr. II. cap. 20. p. 156 sq. *Suidas* h. v. *Clemens Alex.* Strom. IV. 19. p. 522. ibique Potter.] *Max. Tyrius*, [diss. 37. p. 439. edit. II. Dauis. cuius not. vide,] et alii. Auctor fragmenti Censorino subiecti cap. 9. *Alcman numeros etiam minuit in carmen, hinc poetriae melicae; at Telesilla etiam Argiua minutiores edidit numeros.* *Athenaeus* lib. XIV. p. 619. ἡ δὲ εἰς Ἀπόλλωνα ᾠδὴ Φιληλιάς, ὡς ἡ Τελεσίλλα παρίστησιν. Versum eius producit *Hephaestio* Enchirid. p. 36. Confer *Vrsini* Lyricas p. 49 sq. et 296. *Fabric.* [vid. *Olearii* diss. de poetriis gr. §. 69. *Wolf.* in Poetriarum graecarum octo fragm. et elogiis p. 62 sqq. et in Catal. foeminarum olim illustrium p. 446. qui praeter ea laudat *Ottonis Frid. Menkenii* obseruationem in Bibliotheca virorum militia ac scriptis illustrium, nr. 238. p. 451. *Telesillae* aetatem non circa Olymp. CXXXIX. sed LXVIII. collocandam esse; primum, quia *Cleomenes*, rex Spartanorum, contra quem pugnauit *Telesilla*, non fuerit vltimus, sed primus istius nominis, Anaxandridae filius, qui circa LXVIII. Olymp. imperauit, vid. *Pausan.* in Laconicis, lib. III. cap. 4. p. 212. deinde, quod alias Herodotus, qui longe ante Olymp. CXXXIX. historiam suam consignauit, impletionem oraculi de mulieribus Argiuis nullo plane modo commemorare potuisset. *Harl.*]

LIX. TELESTAE Selinuntii quaedam ex Athenaeo describit H. Stephanus in Lyricis p. 392. Si idem est Telestus poeta, cuius monumentum memorat Plinius XXXV, 10. vixerit circa tempora Philippi Macedonis. Sed cuius Ἀργώ et Ἀσκλήπιος ab Athenaeo laudantur, Comicus fuit teste Suida in Τελέστης. Telestae Dithyrambos memorat *Plutarchus* in Alexandro, *Diodorus Sic.* XIV. 47. et *Athenaeus* lib. XIV. 2. pag. 616. et cap. 5. pag. 626. laudat Τελέστην ἐν ὑμεναίῳ διθυράμβῳ. Aristoxenum de hoc Teleste agentem citat *Apollonius Dyscolus* hist. mirab. cap. 40. Alius fuit *Telestes* Aeschyli ὀρχηστής, quem Tragici illius Septem Thebanam egregie saltasse, tradit idem *Athenaeus* lib. I. p. 22. [*Telesten* Selinuntium, dithyramborum artificem, retulit *Diodorus Sic.* loco mem. ad Olymp. XCV. 3. a cuius rationibus auctor marmoris Oxon. qui eum Archonte Athenis Micione floruisse adnotat,

 parum

oooooo) Vide Luciani amores tom. I. p. 895.

parum discrepat. Suidas vero, quod eum ex Athenaeo comicum facit, iusto liberalior mihi esse videtur; nam Athenaeus p. 616. carmina illius haud vocat *comoedias* aut *fabulas* sed citat tantum versus, dithyrambicorum potius quam comicorum more scriptos, ex eius *Argo* et *Asclepio:* nec distinguit eum p. 525 sq. Hinc *Telestes* Dithyrambicus a Comico Suidae, (si vmquam fabulas ille scripserit,) haud diuersus, sed vnus idemque esse iure quodam videtur. Nec diuersos illos fuisse censent, saltem dubitant, *Patritius* in poet. dec. histor. lib. I. p. 77. *Gyraldus* de poet. hist. dial. 9. *Crassus* in historia poet. graecorum p. 497. *Mongitor.* in Bibl. Sic. tom. II. p. 245. qui praue scripsit nomen eius *Thelestes*, atque haesitat quoque *Wesseling.* ad locum Diodori Siculi tom. II. pag. 678 sq. adde cl. *Heeren* in Bibl. der alten Litterat. und Kunst, part. IV. p. 54 sq. *Mongitor.* insuper haud distinguit ab illo dithyramborum artifice *Telesten* Aeschyli ὀρχηστὴν, quod tamen temporis ratio non admittit. Scripsit igitur *Argum*, *Aesculapium*, *Dithyrambos*, (quos Harpalus legendos misit Alexandro M. teste *Plutarcho* in vita Alexandri M. sect. 8. pag. 20. Opp. edit. Reisk. tom. IV.) tum *Hymenaeum*, et *Palladem Marsyamque*, ex sententia quidem Patritii. adde *Prideaux* ad Marmora Oxon. p. 225 sq. *Harl.*] Alius quoque *Telestes* Corinthi Rex apud Eusebium Chron. ad nr. MCCXXV.

LX. α. TELLEN tibicen pessimus pppppp), nec multo forte melior poeta lyricus, etsi propter dicacitatem nonnullis probatus. Si idem, qui ΤΕΛΛΙΣ Plutarcho in Apophthegmatis [p. 732. tom. VI. Opp. edit. Reiske,] Epaminondae temporibus vixit. Zenobius prouerbio ἄειδε τὰ Τέλληνος· ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν τίθεται ἡ παροιμία. Τέλλην γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητὴς, παίγνιά τε qqqqqq) κατέλιπεν [?] εὐρυθμότατα καὶ χάριν ἔχοντα πλείστην καὶ σκώμματα κομψότατα. Idem alibi: οὗτος ὁ Τέλλην ἐγένετο αὐλητὴς καὶ μελῶν ἀνυποτάκτων [licentiosorum et liberae dicacitatis carminum] ποιητής· μέμνηται αὐτοῦ Δικαίαρχος ὁ Μεσσήνιος. Meminit et Diogenianus, Apostolius etc.

[LX. β'. THALES. Vid. *Plutarch.* de Musica p. 659. vbi dicitur ὁ Γορτύνιος, et discernitur a *Thaleta* τοῦ Κρητὸς p. 660. (Plures enim fuerunt. vid. *Crassi* Histor. poetar. graec. pag. 490 sqq.) *Burette* in: Memoir. de l'Acad. Paris. des Inscr. tom. X. p. 287 sqq. 298. etc. supra lib. I. cap. 35. §. 2. pag. 296. vol. I.]

[LX. γ'. TERPANDER. Vid. supra l. m. cap. 34. §. 4. p. 292 sqq. et hoc capite §. 10. 16 sq. *Burette* lib. cit. tom. XV. p. 311 sqq. de *Terpandro*, quem Plutarchus prodit fuisse inuentorem scoliorum, ac de scoliis ipsis, in primis pag. 213 sqq. tom. X. vbi de *Terpandri* aetate eiusque lyra, p. 218 sqq. de νόμοις et p. 232 sqq. de cithara illius agit, et quaedam contra nostrum Fabricium disputat: de TIMOTHEO, poeta musico, lyrico ac dithyrambico, Milesio, de eius aetate, nat. Olymp. LXXXIV. 3. ante Chr. nat. 446. mort. anno aetatis 90. secundum auctorem marmoris Oxon. eius poematibus et nomis idem *Bur.* l. c. tom. X. p. 235 sqq.

pppppp) Plutarch. ἦν δὲ αὐλητὴς ὁ μὲν Τέλλις κάκιστος, ὁ δὲ Ἀντιγενίδας κάλλιστος.

qqqqqq) Παίγνια eiusmodi scripserant *Botrys*, *Mnaseas* Locrus, et *Salpe* Lesbia. Vide *Io. Brodaeum* ad Anthologiam pag. 562. edit. Wechel. *Fabric.* vid. supra, hoc capite, nr. XXI. γ'. et Mongitor. ibi citatum; item nr. XXXX. β'. De *Salpe* vid. *Athen.* VII. p. 321 sq. *Wolf* Catalog. foeminar. olim illustrium. p. 442. *Harl.*

X. p. 235 ſqq. copioſe diſſerit ad illuſtrandum *Plutarch.* de Muſica, qui *Timothei* facit mentionem p. 654. 682. 686. etc. tom. X. Opp. edit. Reisk. adde eumdem *Burett.* ibid. tom. XV. p. 336 ſq. et p. 349 ſqq. *Plinium* H. N. lib. VII. cap. 56. qui ſcribit, Timotheum addidiſſe chordis citharae *nonam;* contra *Nicomachus* lib. II. p. 35. Muſic. edit. Meibom. *vndecimam* dicit: *Stephan. Byzant.* voc. Μίλητος, *Salmaſ.* ad *Capitolini* Antonin. Pium, cap. 7. tom. I. Scriptor. hiſtoriae aug. p. 264. infra in Catalogo tragicorum deperditorum, h. v. et ſupra *Meſomedes*, *Craſſi* hiſtor. poet. graec. p. 519 ſq. et de *Terpandro* p. 509 ſq. De loco in marmore Oxon. vbi de *Terpandro* agitur, eſt docta diſputatio in Miſcell. Obſeru. Belg. vol. II. tom. III. p. 341 ſqq. *Harl.*]

LXI. THEANO Lyrica Poetria commemorata mihi fuit ſupra cap. XIII. cum de foeminis Pythagoricis agerem.

LXII. TIMOCREON Rhodius, pugil ac Poeta, Simonidis aduerſarius fuit, vt notatum *Laertio* II. 46. Comicus veteris Comoediae, ſed qui praeter Drama in Themiſtoclem ac Simonidem ſcripſit praeterea, Suida teſte, ψόγον ſiue *vituperationem Themiſtoclis* carmine lyrico: [Verſus omnino mordaces ſeruauit *Plutarchus* in vita Themiſtoclis, cap. 21. tom. I. Opp. edit. Reiskii.] Verſus huius *Timocreontis* ante ineditos profert *Allatius* de Simeonum ſcriptis p. 213. e quibus colligas eum a Simonide prius laeſum fuiſſe:

Κηΐα με προσῆλθε φλυαρία οὐκ ἐθέλοντα
Οὐκ ἐθέλοντά με προσῆλθε Κηΐα φλυαρία.

Scolium Timocreontis in *Plutum* memorat, et eius initium refert *Ariſtophanis* Scholiaſtes ad Acharnenſes v. 531. et ad Ranas v. 1335. Suidas in σκολιόν. ex quo transſcriptum exhibet *H. Stephanus* in Lyricis ſuis pag. 396. [et *Brunck.* in Analect. poet. gr. I. pag. 148.] Reſpicit et, Küſtero ad Suidam obſeruante, *Iſidorus Peluſiota* lib. II. epiſt. 146. Mortuum hoc Epigrammate Simonides perſtringit, quod exſtat in Anthologia lib. III. cap. 6. et apud *Athenaeum* X. pag. 415.

Πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ κάκ᾽ εἰπὼν
Ἀνθρώπους, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

Confer *Io. Meurſium* in Rhodo lib. II. cap. 13. p. 108 ſq. De voracitate huius Timocreontis mentio apud *Aelianum* I. Var. Hiſt. cap. 27. et *Euſtathium* ad Iliad. ψ'. pag. 1447. At Simonides, notante *H. Stephano* in diſſ. de Parodiis p. 68. alluſit ad hunc epitaphii Sardanapali verſiculum: πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ τρυφήσας. *Fabric.* adde *Craſſi* hiſtor. poet. graec. pag. 517. *Harl.*

LXII. XANTHVS Poetis Lyricis antiquiſſimis adnumerandus, Steſichoro antiquior eſt, qui Oreſtiam ſuam et alia ex illius carminibus compoſuit, vt teſtatur *Athenaeus* lib. XII. p. 513. Meminit et *Aelianus* IV. 26. Var. vbi conſulendae Perizonii notae. De *Xantho* Hiſtorico [Lydo natione, quem priſcae, inprimis patriae hiſtoriae peritiſſimum iudicat *Dionyſ. Halicarnaſſ.* Antiqq. rom. lib. I. cap. 28. p. 73. edit. Reisk. tom. I. et *Strabo* I. p. 49. (p. 85. Almel.) laudat, et qui ſecundum Heſychium Mileſium ac Suidam h. v. *Lydiacorum* libros IV. ſcripſit,] *Meurſius* ad Heſych. p. 173 ſq. et *Voſſius* de Hiſt. Graecis. De aliis *Xanthis* Illuſtris Ez. Spanhemius ad Callimachi H. in Delum, v. 41.

LXIII.

LXIII. XENOCRITVS Locrensis, per omnem vitam oculis captus teste Heraclide in Rep. Locr. [p. 533. edit. Crag. Lugd. Bat.] poeta fuit, ac vel paeanas vel dithyrambos scripsit, et a *Plutarcho* Lib. de Musica rrrrrr) antiquissimis paeanum scriptoribus [P] Thaleti ac Xenodamanti atque auctoribus secundae constitutionis musices accensetur. Incertum, idemne sit XENOCRATES ᾄσματα γεγραφὼς, quem ex *Aristoxeno* memorat Laertius IV. 15.

[LXIIII. XENODAMVS. *Plutarch.* de Musica p. 1134. f. p. 659. tom. X. Opp. edit. Reisk. eum, patria Cytherium, adnumerat *Thaletae* Gortynio, *Xenocrito* Locrensi, *Polymnasto* Colophonio, et *Sacadae* Argiuo, auctoribus secundae constitutionis musices; tum eum refert inter Paeanum scriptores, tamen fatetur, alios contendere, illum non Paeanas scripsisse sed hyporchemata, ipsiusque adeo Xenodami cantilenam esse memoriae proditam, quae non obscure hyporchema sit, a paeane diuersum. *Athenaeus* I. cap. 13. pag. 15. D. E. *Xenodemi*, (apud illum enim scribitur Ξενόδημος) et Pindari aetate, tradit, floruisse ὑπορχηματικὸν τρόπον, quae saltatio erat imitatio earum rerum, quas dictio cantionis enunciat. adde *Burette* l. m. tom. X. p. 659 sq. *Harl.*]

CAPVT XVI

DE THESPIDE ET AESCHYLO TRAGICIS.

I. Thespis primus Tragicus Athenis. Dramata ei ab Heraclide supposita. Plures Thespides ibid. II. *Aeschyli aetas.* III. *Quantum ab eo Graecae accesserit Tragoediae.* IV. *Aeschyli μεγαλοφωνία, dramata ipsius etiam defuncto illo acta publice proposito praemio. Alia in eius laudem, et quod in luctu mouendo plurimum valuit. ibid.* V. *Secta Pythagoreus; Impietas ac vinositas ipsi obiecta. Mors.* VI. *De septem Aeschyli Tragoediis quae exstant.* VII. *Catalogus deperditorum dramatum Aeschyli, cum variis obseruationibus.* VIII. *Alia scripta Aeschyli deperdita, atque obiter de Tynnicho Chalcidensi.* IX. *De editionibus, Scholiastis et interpretibus Aeschyli.* X. *Catalogus Scriptorum in scholiis Graecis ad Aeschylum citatorum.*

I.

Quamquam *Plato* in Minoe, [pag. 140. vol. VI. edit. Bipont.] Tragoediam Thespide et Phrynicho longe antiquiorem fuisse contendit, quod etiam innuit *Laertius* III. 56. et Suidas nominat Tragicos Thespide antiquiores *Arionem* Methymnaeum et *Epigenem* a) Sicyonium, *Nicephorus* quoque *Gregoras* (lib. X. p. 289. edit. Boiuinii,) τὴν Ὀρφέως ἐν τραγῳδίαις δύναμιν celebrat: communis tamen sententia iampridem obtinet, quod primus Tragoedias *docuit* THESPIS Icariensis: (vide *Sponium* de populis Atticae et *Reines.* Var. Lect. p. 364.) vt praeter Horatium, Plutarchum in Solone, [vol. I. p. 377. edit. Reiskii,] aliosque testatur marmor Arundelianum 44. Θέσπις ὁ ποιητὴς - - - πρῶτος b) ὃς ἐδίδαξεν - - - καὶ ἐτέθη

rrrrrr) Pag. 1134. f. edit. Reiskii vol. X. pag. 659 sq. conf. *Burette* ad Plutarchi locum in Comment. Acad. Paris. Inscript. tom. X. pag. 298. et de paeanibus pag. 301 sq. *Harl.*

a) De *Arione*, *Epigene* et *Phrynicho* egi infra cap. XIX.

b) Hoc vocabulum πρῶτος diserte legitur in edit. Prideauxii p. 168. itaque Seldeni ἴνδεσιν intelligit, dum

ἐτέθη ὁ τράγος ἆθλον νενικηκότι, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀλκαίου τοῦ προτέρου, hoc eſt Olymp. LX. 4. ſiue LXI. 1. Confer [*Stanleium* in vita Solonis cap. X. pag. 50 ſq.] *Meurſium* in Solone dum illud legi in editis negat. *Bentleius* in Apologia pro diſſ. de Epiſtolis Phalaridis p. 231. *Fabric.* ſ. ſecundum interpretationem *Lennepii* latinam, Phalaridis Epiſtol. adiunctam, p. 130 — 174. Bentleii argumenta examinauit et tragoediae arte excultae maiorem diu ante Theſpidem aetatem adſerere ſuſtinuit cl. M. *Io. Iac. Meno Valett*, Hamburgenſis, in II. diſputatt. num Theſpis Tragoediae auctor haberi poſſit. Erlangae, 1788. 4. Hic non vacat, omnem hiſtoriam et controuerſiam de ortu tragoediae perſequi et argumenta ab vtraque parte prolata repetere atque expendere. Mihi ſufficiat, de initiis illius pauca, eaque quae meliora certioraque videntur, colligere ac referre. Omnis dramatica poeſis, quae a dithyrambis, ſiue hymnis illis in Bacchi honorem vindemiae tempore cantare ſolitis, originem duxit, pedetentim cepit incrementa et ad perfectionem deinceps venit. Chorus, qui laudes Bacchi praecipue cecinit, valde antiquus, iam Theſei probabiliter aetate exſtitit, ſed admodum rudis, et incompoſitus, ab Arione autem aliisque, (vt ſupra, quum de lyricis egimus praeſertim de Arione et Steſichoro, iam cognouimus,) melius conſtituebatur. *Turneminus*, (in noua edit. libri Brumoiani, Theatre des Grecs, p. 46.) putat, mortem Bacchi ſeu Oſiridis per Typhonem occiſi interdum fuiſſe celebratam, quod poſtea tragico dramatis argumento praebuerit occaſionem. Qui choros Bacchicos efficiebant, ii minio ſe inficiebant, vel faecibus rubri vini, (vid. *Horat.* de A. P. v. 275 ſqq. de Theſpide, *Tibull.* II. 1. 55. ibique Broukhuſ. et Heyne, *Iſ. Caſaubon.* de Satyrica Poeſi, lib. I. cap. 11. p. 11 ſqq. ibique Crenium et Rambach.) vnde nomen τρυγῳδίας enatum eſt. Drama igitur quoddam fuit, ſed rude. *Theſpis* inuenit et adiecit ἐπεισόδιον, h. e. hiſtrionem ſ. actorem, qui, dum chorus aliquot vicibus quieſceret, per interualla fabulam de Baccho, vel alio deo, aut heroe recitaret; quae, quum plerumque nihil cum Bacchi laudibus haberet commune, id nomen, ἐπεισόδιον, obtinuit. Theſpis vero quod, quum ludum ageret ſ. fabulam ſuam *doceret*, primus hircum accepit praemii inſtar, dedit occaſionem nominis *tragoediae*. Hinc *Diogenes Laert.* III. 56. ſcribit, tragoediam, ſiue potius fabulam, τὸ παλαιὸν, a ſolo choro fuiſſe actam, poſtmodum, ὕστερον, autem Theſpin inueniſſe vnum hiſtrionem, vt chorus interdum requieſceret. Ille vero interlocutor, quod ea dicebat, quae nulla arte compoſita, ſed extemporanea erant, αὐτοσχεδιάσματα protuliſſe et tragoedia ἀπ' ἀρχῆς αὐτοσχεδιαστικὴ fertur ab *Ariſtotele* A. P. IV. 6. Neque tamen illa μονῳδία, illae fabulae, ab hiſtrione recitatae, grauis ſemper ſeriique argumenti, ſed frequentius ioculares aut dicteriis inſulſisque figmentis refertae videntur. Nam *Solon*, qui tum ciuitati erat praefectus, hominem prohibuit fabulas docere et vocauit illas inutilem falſiloquentiam ὡς ἀνωφελῆ τὴν ψευδολογίαν, teſte *Diogene Laertio* in Solone, ſ. lib. I. ſect. 60. Diſertius id enarrauit *Plutarchus* in Solone vol. I. pag. 377. Reisk. Solonem, quum Theſpis iam *mouere coepiſſet tragoediam*, (ἀρχομένων τῶν περὶ Θέσπιν ἤδη τὴν τραγῳδίαν κινεῖν,) et retineret rei nouitas multitudinem, *ipſum agentem* (vt mos erat veterum) *ſpectaniſſe Theſpin* et ſub ludis conueniſſe Theſpin ac quaeſiuiſſe, numne ipſum puderet in tanta corona tanta proferre mendacia etc. Hinc fuerunt, qui Theſpin inter Iambicos referrent. Quod igitur Theſpis fuit Athenienſis et Solonis aequalis, inde et illius aetatem ac patriam et natales ortumque poeſeos tragicae cognoſcimus. Satyri et alii πρόσπολοι Bacchi immixti primum erant choro: neque vero inde conſequitur, drama ſatiricum arte compoſitum ante Theſpidos aeuum fuiſſe, vti Bentleius adſeuerarat. (conf. *Hurd* Com. ad Horatii Epiſtolas ad Piſones et Horat. tom. I. pag. 173. interpret. german. cl. Eſchenburgii.) Pratinas vero, qui circa Olymp. LXX. fabulas docebat ſatiricas, (vid. *Toup.* ad Suid. pag. 53. et *Caſaub.* de P. Sat. pag. 120. edit. Rambach.) id in cantibus quoque auſus eſt, vt, relicta Bacchi memoria, chorus aliud quoduis caneret argumentum. Phrynichus itidem Athenienſis, non multum diſceſſit a more praeceptoris ſui, Theſpidos, praeterquam quod primus in ſcenam introduxit mulieres, et epiſodia adcommodauit animi motibus. Succeſſit demum Aeſchylus, qui pro vno interlocutore duo ſubſtituit, dialogum et actionem dramaticam, praecipuas tragoediae partes, inuenit, cantus chori reddidit breuiores, tragoediam a comoedia vel potius ſatyrica diſtinxit, a laudibus Bacchi ad laudes aliorum deorum aut heroum fabulam et chori cantum conuertit, (vid. ſequentes §§. 3. et 4.) atque adeo primus tragoediae

lone cap. XXVII. *Plutarchum* in Solon. pag. 207. *Dioscoridis* Epigramma editum a praestantissimo *Bentleio:* [item in Anthol. gr. a Constant. Cephala condita, edit. *Reiskii* p. 91. nr. 610.

diae veram formam atque indolem dedit. vid. *Aristotel.* de A. P. cap. IV. (qui est locus classicus,) et quae ibi adnotaui. Quae quum ita sint, chori quidem vetustiores sunt Homero, neque vero illius tempore fuerunt tragoediae et comoediae, arte confectae, quamquam semina illarum in illius carminibus erant sparsa, e quibus postea tragici et comici argumenta colligerent. In Homeri enim carminibus fuit narratio dramatica, (διήγησις διὰ μιμήσεως,) non, actio dramatica. Porro a dithyrambis orta est tragoedia; hinc sequentibus quoque temporibus chorus sermone vsus est dithyrambico adeoque valde lyrico; vti a iambicis, (ἰαμβείοις) iocosis et lusoriis carminibus et phallicis enata est poesis satirica, comica et mimica. Attamen primis temporibus nullum vel saltem exiguum intercessit discrimen inter tragoediam et comoediam. Thespis vero, vti iam dixi, non inuenit tragoediam, (quae demum successu temporis cepit incrementa,) sed tantum episodium siue interlocutorem. Si igitur Epigenes Sicyonius, Thomis, (qui a Scholiaste apud *Stanleium* in Obseru. super Aeschylum dicitur inuenisse τραγῳδικὰς μελῳδίας,) Pratinas Phliasius, ipseque Thespis a Suida aliisque vocantur tragici; id cognomentum non eo sensu accipiendum est, qui proprie adhaeret notioni tragicorum, sed admodum lato aut potius peruerso, quum illi iambici potius vel satirici sint numerandi. Hinc, num *Io. Christoph. Cramer,* qui in comment. de *Thespide primo* haud dubie *cultioris tragoediae* auctore, Ienae, 1754. haud indocte de eo egit, prope afuerit a vero, vel ex inscriptione poterit colligi. Κορυφαῖοι, qui choros duxerunt cantusque praeiuerunt, et, qui, quando quiesceret chorus, prodierunt, sunt apud Aristotelem οἱ ἐξάρχοντες τὸν διθύραμβον. Denique in omni hac controuersia definienda, omnino sunt discernenda tempora et ipsa materies; nempe drama tragicum rude et iners ab eo, quod arte postea est compositum; nec non chorus antiquior eiusque natura atque indoles, a munere chori, orta tragoedia vera; dialogus eiusque ratio tragica; denique argumentum chori, quum vnicus esset, et illius, aliud argumentum tractantis, quum fabulae subiiceretur. Sed video me nimis a scopo deuertisse: in viam igitur redeo, eosque, qui plura de ortu et constitutione tragoediae ac reliquorum dramatum scire cupiant, (ita tamen, vt caueant sibi,) ablego ad aliquot libros maioris minorisque momenti. Praeter *Aristotelis* A. P. eiusque commentatores, Heinsium, Battesium, Curtium, aliosque viros doctos, quorum scripta meritaque iam laudaui in notis ad Aristotelis editionem, Lips. 1780. et praeter *Ger. Ioan. Vossium* de artis poeticae natura ac constitutione et in eiusdem poeticarum institutionum libris III. atque *Casaubon.* de satyrica Graecorum poesi etc. cum adnotationibus Crenii et Rambachii, Halae Saxon. 1774. mai. 8. denique praeter innumeros paene illos variarum gentium et linguarum auctores, quos excitauit *de Blankenburg* V. C. ad *Sulzeri* Allgemeine Theorie der schönen Kunste, vocc. *Comoedie, Drama, Satire,* et *Tragoedie,* consuli possunt *Bulenger* de Theatro, in tom. IX. Thes. Graeu. Antiqq. rom. *Le Beau* junior de tragicis graecis in Comment. Societ. regiae Paris. Inscr. vol. XXXV. an. 1770. p. 432 sqq. *Brumoy* Theatre de Grecs. Paris. 1730. in 4. et 12. Nouvelle edition, enrichie de três belles Gravures et augmentée de la Traduction entière des pieces grecques et de Comparaisons, d'Observations et de Remarques nouvelles etc. Paris. 1785. sqq. (XIII. voll.) m. 8. (vbi tom. I. pagg. 41 — 134. est Brumoei diss. de origine Tragoediae.) — *Io. Adam. Emmrich* de quibusdam apud Graecos veteres tragoediarum auctoribus, Ienae, 1759. 4. vbi in notis multi, qui de ortu et initiis tragoediae, de Thespide et reliquis, qui vel putabantur tragici poetae, vel reuera id nomen merent, diuersa ratione differuerunt, viri docti et antiqui et recentioris aeui excitantur. — *Petr. Signorelli* in Storia critica de' Teatri antichi e moderni etc. Neapoli, 1777. 8. II. voll. germanice versa, Bernae, 1783. 8. II. voll. — iterum italice, Neapoli, 1787. 8. III. voll. 8. de theatro Graecorum nec plene nec satis recte agit; idem persequitur trium superstitum tragicorum graecorum reliquias, et earum analysin atque argumenta refert: at criticorum exspectationi non satisfacit. Addendi sunt *Brumoy,* qui rem melius tractat, et *du Bos,* qui de externa theatri forma melius differit in Reflexions critiques sur la Poesie et sur la Peinture, edit. V. Paris. 1746. mai. 12. germanice vers. Hauniae, 1760. et 1761. III. part. 8. et particulam de rebus ad theatrum vett. pertinentibus, praecipue de musica, declamatione, laruis, saltatione etc. excerptam atque in sermonem teutonicum

nr. 610. cum varietate quadam lectionis, not. pag. 147 ſq. adde *Heinſ.* in notis ad Horat. pag. 194.]

Θέσπις ὅδε Τραγικὴν ὃς ἀνέπλασε πρῶτος ἀοιδὴν
    Κωμήταις νεαρὰς καινοτομῶν χάριτας. [P]
Βάκχος ὅτε τριττὸν c) κατάγοι χορὸν, ᾧ τράγος ἄθλον
    Χ' ὡ 'ττικὸς ἦν σύκων ἄῤῥιχος ἆθλον ἔτι.
Οἱ δέ με νῦν πλάσσουσι νέοι, τὰ δὲ μύριος αἰὼν
    Πολλὰ πρὸ σου, φήσει, χἄτερα· τἄλλα δ' ἐμά.

Ceterum Tragoedia huius Theſpidis non hodie tantum nulla ſupereſt: ſed nec Platoni nec Ariſtoteli lecta vlla videtur, et quae a iunioribus ſcriptoribus citantur, ſuppoſitae fortaſſis ſunt, vt idem *Bentleius* coniicit: ſane *Heraclidem* Ponticum ſub Theſpidis nomine Tragoedias vulgaſſe teſtatur *Ariſtoxenus* apud Laertium V. 92. Citatur autem a *Polluce* VII. 12. Theſpidis Πενθεὺς, praeter quod drama Suidae memorantur ἆθλα Πελίᾳ ἢ Φορβὰς, ἱερεῖς, ἠΐθεοι. Theſpidis *Alceſtin* d), ſed ex ſola et parum veriſimili coniectura, in marmore Arundeliano exhibuit Seldenus, quum, Suida teſte, primus Phrynichus foeminae perſonam in tragoedia introduxerit. Profert praeterea Theſpidis ſub nomine verſiculos tres *Plutarchus* Lib. de audiendis poetis [cap. 12. p. 88. edit. II. Krebſii] p. 72. edit. Grotii, et alios ſex *Clemens Alex.* V. Strom. pag. 570. in quibus omnes litterae Alphabeti, quarum nonnullae poſt Theſpidis demum traduntur repertae eſſe aetatem e). Vide, ſi placet, quae illuſtrandis hiſce verſibus ſcripta ſunt a *Salmaſio* ad Solinum p. 896. edit. Pariſ. a *Tho. Galeo* in diſſ. Apollodoro praefixa p. 16 ſq. et a laudato *Bentleio* Epiſtola ad Millium p. 48. Neſcio, alius ne ſit

nicum translatam dedit *Leſſingius* in Theatraliſche Bibliothek. part. III. Berolini, 1755. 8. De Epiſodiis et choris veterum, atque adeo de Theſpide quaedam diſſerit *Franc. Hedelin Abb. d' Aubignac*, in Pratique du théatre, Pariſ. 1657. 4. germanice verſa a *Wolfg. Balthaſare Adolpho de Steinwehr*, Hamburgi, 1737. 8. libro III. cap. 2—4. In-primis commendandi ſunt libelli: *Arnoldi Hermanni Ludouici Heeren* diſp. de chori Graecorum tragici natura et indole, ratione argumenti habita, Gottingae, 1784. 4. — *M. Caroli Dauidis Ilgen* comment. Chorus Graecorum tragicus, qualis fuerit, et quare vſus eius hodie reuocari nequeat, Lipſiae, 1788. 4. — et *Io. Iacobi Henrici Naſt* diſp. Obſeruationes in rem tragicam Graecorum, Stuttgardiae, 1788. 4. Sed hactenus. Nam de theatro veterum eiusque forma externa atque conſtitutione aeque ac viciſſitudinibus, vitiis virtutibusque poeſeos tragicae vberius agere, a conſilio et inſtituto noſtro eſt quam maxime alienum. *Harl.*

c) Idem pag. 233. [pag. 177. edit. Lennep.] haec verba exponit de Dionyſiis, quae ter quotannis Athenis celebrabantur, Διονύσια τὰ ἐν Λίμναις et Διονύσια τὰ κατ' ἄσυ et Διονύσια τὰ κατ' ἀγρὰς, tempore quod reſpondet noſtro Martio, Aprili et Ianuario. In his Dionyſiis Comoediae agebantur et Tragoediae. [In verſſ. 3. 5. et 6. plura immutarunt *Heinſ.* in notis ad Horat. p. 194. et *Reisk.* in Anthol. Cephalae p. 92. in notisque p. 147 ſq.]

d) Theſpin fabulam Alceſtin docuiſſe an. Per. Iulian. 4178. Olymp. LXI. 1. ante Chr. N. 536. putat *Larcher* in Chronol. Herodotea pag. 570. *Harl.*

e) Reſponderi quidem poteſt, litteras in illis fragmentis, poſt Theſpidos aetatem demum repertas, ab hominibus aliis et librariis multo ſerioribus eſſe profectas et, vti ſupra in cap. de Homero, de huius carminum mutationibus ſuſpicati ſumus, immutatas. Verum enim vero aliae eaeque grauiores ſunt rationes, quibus νοθεία illorum fragmentorum poſſit demonſtrari. Illa enim produnt ipſo ſermone et vocabulorum vſu, et arte, quae rudi ſimplicique Theſpidos aetati non conuenit, ordine, formaque dialogi aetatem poſteriorem atque impoſtoris fraudem. *Harl.*

Thespis siue *Thespidis*, cuius Apophthegma, ἀδαπάνητός ἐστι τῆς εὐνοίας ὁ πλοῦτος, laudat *Apostolius* I. prouerb. 53. adscripto nomine Θεσπίδου. Alius certe *Thespis*, Thebanus, citharoedus, cuius meminit *Lucianus* aduersus indoctum. [cap. 4. tom II. p. 30. edit. Reitz. vbi Ptolemaeus Lagi F. hominem quemdam *Thespidi* cuidam αὐλητῇ dono dedit.] Alius denique *Thespis* Erechthei F. vnde Thespiadae, de quibus *Diodorus Sic.* lib. IV. pag. 234. [*Thespin*, quem *Aristoph.* in Vesp. vers. 1470. memorarat, fuisse τὸν κιθαρῳδὸν, οὐ δὴ τὸν Τραγικὸν, ait scholiastes, ex eoque Suidas: at vnum eumdemque, nec diuersum fuisse, contendit docetque *Bentlei.* in Resp. ad Boyleum p. 146 sq. vbi praeter ea locum Comici pertractat emendatque.] De *Thespide* Tragico egerat, qui de aliis etiam poetis scripsit *Chamaeleon* Heracleotes [f]), teste Suida et Apostolio in οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.

II. AESCHYLVS Euphorionis F. [g]) Atheniensis ex ciuitate Atticae [P] Eleusine [h]) natus anno 525. ante Christum, postremo Olympiadis LXIII. [i]) vt testantur Epochae marmoreae

f) Ille liber Chamaeleontis de Thespide pars fuisse videtur Operis maioris *de antiqua comoedia.* *Athenaeus* quidem lib. IX. p. 406. E. Χαμαιλέων ὁ Ποντικὸς ἐν ἕκτῳ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας etc. conf. *Goens* disp. de Simonide p. 8. *Harl.*

g) *Macrobio* lib. V. Saturnal. cap. 19. *vir Siculus* dicitur, quia in Sicilia diu extrema aetate est versatus, vnde Siculis vocibus multis vsum, notat *Athenaeus* lib. IX. p. 402. [Nec defuerunt, qui putarent, Aeschylum fuisse Siculum: atque *Hieron. Ragusa* in Elogiis Siculorum p. 10. et in Bibl. Veterum p. 10. duos tragicos poetas Aeschylos floruisse innuit; Siculum alterum, alterum Atheniensem, et vtriusque gesta scriptaque confusa opinionum diuersitatem induxisse putat. At haec suspicio mihi quidem aeque incerta vanaque videtur, ac *Mongitor.* opinio, (in Bibl. Sic. p. 4. tom. I. vbi de Aeschylo copiosus is est,) apud *Aelian.* H. Anim. VII. 16. caussam mortis Aeschyli narrantem, pro Αἴσχυλον τὸν Ἐλευσίνιον legendum esse Ἀλεσίνιον, et *Alesam*, vrbem Siciliae nunc dirutam, esse intelligendam. *Harl.*] Alius fuit *Aeschylus* Mathematicus, discipulus Hippocratis Chii (Aristot. I. 6. Meteorolog.) Huius, vt putabat in Bibl. Gr. Meursius, ποικίλα χρώματα laudat *Suidas* in Κάλαϊς. Sed illa mihi potius tribuenda videntur *Aeschylo Alexandrino*, cuius Amphitruo et Μεσσηνιακὰ ἔπη ab Athenaeo citantur. Nescio, cuius *Aeschyli* περὶ παροιμιῶν laudat *Zenobius* in prouerbio Σαρδώνιος γέλως. *Aeschyli Cnidii* Rhetoris *Cicero* vt tempore suo florentis meminit in Bruto 91. quemadmodum eidem Meursio obseruatum. [Idem *Cicero* in Verr. IV. 22. meminit *Aeschyli Tyndaritani.*] Fuit et *Aeschylus* quidam Menedemi Eretriensis inimicus, de quo *Laertius* lib. II. sect. 141. ne dicam de *Aeschylo* Agamestoris F. qui Atheniensibus imperauit circa initium Olympiadum: vel de *Aeschylo* Corinthio apud Plutarch. in Timoleonte pag. 237. [et Tyrium Max. diss. 24. init. pag. 283. edit. II. Dauis.] aut *Aeschylo* Argiuo, Plutarch. in vita Arati p. 1038.

h) At *Corsin.* in F. Att. tom. III. p. 120. contra Fabricium disputans contendit, Aeschylum ortum esse *Deceliae*, Atticae populo, quoniam *Plutarchus*, (Themist. cap. 14. pag. 468. tom. I. Reisk.) *Aminiam* vocat *Decelensem*, qui in bello Salaminio interfecerat Xerxis nauarchum; Aminias autem ille frater fuit Aeschyli, qui in illo praelio praecipuam meruit laudem, teste *Diodoro Sic.* XI. cap. 27. tom. I. p. 426. Wesseling. adde *Aelian.* H. V. lib. V. cap. 19. ibique Kuhn et Perizon. *Herodot.* VIII. 93. etc. *Harl.*

i) Hanc sententiam vt verisimillimam secutus sum, [et sequutus est *Larcher* in Chronol. Herodotea p. 571. item *Corsin.* in Fast. Attic. tom. III. p. 119 sq.] licet in diuersa abeant veteres pariter et recentiores. Vide *Casaub.* de Satyrica Poesi lib. I. 5. [pag. 125. edit. Rambachii,] *Sam. Petitum* lib. III. Misc. cap. 14. et qui diligentissime doctissimeque de Aeschylo egit, *Thomam Stanleium* in notis ad vitam huius Poetae ab Anonymo scriptam et Scholiis Graecis praefixam. Cui addes praestantia ingenii virum *Petrum Baelium* in Lexico Historico Critico Gallice vulgato p. 1166 sq. editionis secundae. [s. edit. nouissimae tom. II. pag. 396 sqq. vbi variorum opiniones ac rationes iam adferuntur, et, quae scitu memorabilia de vita, fatis ingenioque Aeschyli viderentur, iam congesta atque interdum

reae Arundelianae. Clarus fuit virtute bellica, quam tribus celebribus pugnis Marathonia k), et nauali ad Salaminem l) et Plataeensi m) demonstrauit, sed ingenio clarior. Puer admodum in somnio monitus est a Baccho, vt tragoedias scriberet, factoque periculo comperit feliciter hanc rem sibi procedere, vt ipse refert apud *Pausaniam* in Atticis cap. 21. p. 49. [Haec est fabula aetati illi apta: sed bene potus, quum largius biberet, tragoedias scripsisse dicitur, vid. *Mongitor* lib. cit. p. 4 sq.] Sane Thespin, Phrynichum et alios, qui ante ipsum hoc in genere Athenis versati sunt, non minus superasse visus est n), quam ipse aetate iam prouectior cessit iuueni Sophocli. Primum tragoedia vicit, vt in iisdem marmoribus Arundelianis adnotatum est, Archonte Philocrate Olymp. LXXIII. $\frac{1}{2}$.

III. Quantum ab Aeschylo accesserit Graecae Tragoediae, docet hoc Epigramma *Dioscoridis* ab Eruditissimo Stanleio editum:

Θέσπιδος εὕρεμα τοῦτο, τὰ δ᾽ ἀγροιῶτιν ἀν᾽ ὕλαν
Παίγνια καὶ κώμους τοὺς δὲ τελειοτέρους
Αἰσχύλος ἐξύψωσε o) νεοσμίλευτα χαράξας
Γράμματα, χειμάῤῥῳ δ᾽ οἷα κατερδόμενα
Καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν μετεκαίνισεν· ὦ στόμα πάντων
Δεξιὸν ἀρχαίων, ἦσθά τις ἡμιθέων.

X 3 His

interdum examinata reperiuntur: germanice illa sunt versa in: *Pet. Bayle* hist. kritisch. Wörterbuch. P. II. fur Dichterfreunde, Lubec. 1780. 8. p. 1 sqq. Secundum *Saxium* in Onomast. I. p. 31. nat. est Olymp. LXIII. 3. Annum vero postremum eiusdem Olympiados *Larcher*. l. m. agnoscit eumque conspirare scribit cum anno Per. Iul. 4189. a. Ch. 525. V. C. 229. Florem poetae ponit *Saxius* in A. M. 3509. Olymp. LXXI. 1. ante C. N. 394. V. C. 258. Vitae Aeschyli tempora digessit quoque *Is. Casaubon*. de Satyr. poesi lib. I. cap. 5. p. 130 sq. edit. Rambach. Praeter excitatos V. D. vide de Aeschylo *Edw. Simson*. in Chron. ad A. M. 3467. 3514. et 3549. *Vossium* de Poet. Graecis cap. 4. pag. 25. et cap. 5. p. 29 sq. *Tanaq. Fabrum* de vitis poetar. graec. gallice, Saumur. 1664. 12. cum adnotatt. Relandi, Amstel. 1700. 12. latine versis tom. X. Thes. antiqq. graec. Gronou. *Olaum Borrichium* diss. de poetis II. p. 29. *Io. Burchardi et Frid. Ottonis Menckeniorum* bibliothecam virorum militia aeque ac scriptis illustrium, Lipsiae 1734. 8. p. 19 sqq. *Francisc. Dionys. Camusatum* in Obss. ad Ciacconii Bibliothecam, artic. *Aeschylus* p. 815 sqq. *Adr. Baillet* Iugemens des Savans tom. III. n. 1110. p. 114 sqq. edit. Amstel. 1725. 4. *Emmrich* de quibusdam apud graecos veteres tragoediarum auctoribus, Ienae 1759. 4. p. XI sqq. vbi in notis bene multi auctores proferuntur. *Sulzer* in: Theorie der schönen Künste, voc. *Aeschylus*, ibique cl. de Blankenburg. tom. I. p. 28 sqq. Alios postea nominabimus, ex quibus sitientes sat possunt haurire. Reliqua igitur, quae de eius vita, fatis virtuteque bellica dici possint, consulto omittimus. *Harl.* Add. *Rochefort* Vie d'Eschyle tom. I. ed. nou. Brumoei p. 274 sq. et *Dan. Ienisch* qui in praef. ad vers. germ. Agamemnonis Aesch. (1786.) de ingenio poetae disputat. *Beck.*] Abulpharaius vero pag. 55. male Aeschylum comicum adpellat.

k) Olymp. LXXII. anno 3. [vid. *Corsini* F. A. tom. III. p. 148.]

l) Olymp. $\frac{74}{75}$ anno $\frac{4}{1}$.

m) Olymp. LXXV. anno $\frac{1}{2}$.

n) Immo vero melior atque vera tragoediae forma et constitutio ab illo traxit originem cepitque incrementa, vt ad §. I. iam animaduertimus. *Harl.*

o) Ita legit *Bentleius* diss. de Epistolis Phalaridis p. 232. [p. 126. vers. Lennep.] pro eo, quod Stanleius ediderat, ἐψύχωσε νοησιμα * ετα, verteratque: *gratum spectanti modulatus et utile carmen*, quasi legisset ὀνήσιμα. Sed Bentleius in MS. reperit ἐξύψωσε νοήσιμα ευτα, vnde haec ipsi lectio subnata. *Fabric.* *Reiske* in Anthol. gr. Cephalae, p. 92. amplexus emendationem *Salmasii*, in Exercitt. Plin. p. 735. prolatam, edidit ἐξύψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτά, atque in notis p. 150. coniecturis Heinsii et Cunaei Bentleiique examinatis, vberius sensum epigrammatis declarat. *Harl.*

His addas licet, quae viri docti [p]) obseruant ad ista *Horatii* art. poet. v. 279.

> *Post hunc* (Thespin) *personae pallaeque repertor honestae*
> *Aeschylus, et modicis instrauit pulpita signis,*
> *Et docuit magnumque loqui, nitique cothurno.* [P]

Vitruuius praefatione libri VII. *Primum Agatharchus Athenis, Aeschylo docente tragoediam, scenam fecit, et de ea commentarium reliquit. Arist.* cap. 4. sect. 6. poet. [vbi p. 30. quaedam adnotatii] καὶ τό τε τῶν ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε, καὶ τὰ τοῦ χοροῦ ἠλάττωσε, καὶ τὸν λόγον πρωταγωνιστὴν παρεσκεύασεν. *Mox histrionum numerum auxit Aeschylus, pro vno enim uti duobus coepit, chorica contraxit, ac primarum partium siue praecipui histrionis actionem introduxit* [q]). Idem tradit *Laertius* lib. III. sect. 56. ad quem locum Menagius adfert luculentam explicationem Ludouici Casteluetrii ex eius commentario ad Aristotelis verba iam adducta, cui addes, vbi lubebit, *Stanleium* p. 708. *Athenaeus* lib. I. p. 121. Καὶ Αἰσχύλος δὲ οὐ μόνον ἐξεῦρεν τὴν τῆς στολῆς εὐπρέπειαν καὶ σεμνότητα, ἣν ζηλώσαντες οἱ ἱεροφάνται καὶ δᾳδοῦχοι ἀμφιέννυνται, ἀλλὰ καὶ πολλὰ σχήματα ὀρχηστικὰ αὐτὸς ἐξευρίσκων ἀνεδίδου τοῖς χορευταῖς. Χαμαιλέων γοῦν πρῶτον αὐτόν φησι σχηματίσαι τοὺς χορούς, ὀρχηστοδιδασκάλοις οὐ χρησάμενον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τοῖς χοροῖς τὰ σχήματα ποιοῦντα τῶν ὀρχήσεων καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγῳδίας οἰκονομίαν εἰς ἑαυτὸν περιϊστᾶν. Ὑπεκρίνετο γοῦν μετὰ τοῦ εἰκότος τὰ δράματα. *Aeschylus non tantum pallarum et abollarum decorum et grauem habitum excogitauit, quam aemulati sacerdotes, et qui faces in sacris gestant ministri, iis induuntur; sed etiam multos saltatorios gestus a se inuentos chori personis tradidit. Chamaeleon* [r]) *igitur scribit ab eo fuisse primum formatos choros absque saltationum doctoribus, eumque gestus chori praescripsisse, vt totam prorsus dispositionem tragoediae atque actionem in se transtulerit. Agebat enim quasuis in scena personas et fabulas, vt decebat agere.* Eamdem rem deinde confirmat *Athenaeus* prolatis Aristophanis testimoniis, quae hic praetereunda duxi. *Philostratus* lib. I. Sophistar. vbi de Gorgia, p. 496. [s. p. 492. edit. Olear. cuius not. videbis,] Εἰ γὰρ τὸν Αἰσχύλον ἐνθυμηθείημεν, ὡς πολλὰ τῇ Τραγῳδίᾳ ξυνεβάλετο, ἐσθῆτί τε αὐτὴν κατασκευάσας καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῷ, καὶ ἡρώων εἴδεσιν, ἀγγέλοις

p) In his *Hurd* in Comment. ad Horatii Epist. ad Pison. et Aug. tom. I. secundum germanicam cel. Eschenburgii interpretationem p. 211 sqq. *Harl.*

q) Duos igitur *histriones* introduxit Aeschylus, qui plures personas, πρόσωπα, in fabulis sustinerent. At enim sunt scenae, in quibus non duo, sed tres colloquuntur, e. g. in prima scena actus tertii in Choephoris, vbi colloquio Orestis cum Clytemnestra interuenit etiam Electra. Cl. *Nast* in disp. mem. vero coniicit, post eius obitum filios ipsius, Euphorionem ac Bionem, iussos, fabulas patris nonnisi castigatas de integro in scenam referre, eas aliquantum immutasse, et in quibusdam personas adeoque etiam actores multiplicasse. *Harl.*

r) Chamaeleon Heracleotes, qui de Poetis egit, et ἐν τῷ περὶ Αἰσχύλου laudatur ab eodem *Athenaeo* IV. p. 184. lib. IX. p. 375. et X. p. 428. [vid. ad finem §. I. adnotata] *Glaucum* ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων memorat Anonymus Scholiastes graecus in argumento Persarum Aeschyli. *Heraclides* quoque Ponticus teste Laertio V. 88. scripserat περὶ τῶν τριῶν τραγῳδοποιῶν *de Aeschylo, Sophocle et Euripide.* Caeterum de *Glauco* Rhegino consules *Ionsium,* [libr. I. cap. 4. sect. 4.] vti de Chamaeleonte quoque [II. 17, 29 sq.] de quo praeterea agunt Vossius in Historicis et Meursius in Bibl. Graeca. *Fabric.* Adde *Burette* in Comment. acad. Paris. Inscr. vol. I. p. 238. ad locum *Plutarch.* de Musica, vbi *Glaucus* ὁ ἐξ Ἰταλίας ἐν συγγράμματι τῷ περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ μουσικῶν laudatur. *Harl.*

ἀγγέλοις τε καὶ ἐξαγγέλοις, s) καὶ οἷς ἐπὶ σκηνῆς τε καὶ ὑπὸ σκηνῆς χρὴ πράττειν. *Si Aeschylum consideremus, quam multa is Tragoediae contulerit, nam et syrmate ornauit, et subleuauit cothurnis, et pulpito excelso grandiorem fecit, et Heroum* [¶] *formis, nunciis, et iis omnibus quae in scena aut sub scena agenda sunt.* Alter *Philostratus* lib. VI. vitae Apollonii cap. 11. p. 258. [p. 244. Olearii qui interdum alias dedit lectiones.] Aeschylus τὴν τέχνην δὲ ὁρῶν ἀκατάσκευόν τε καὶ μήπω κεκοσμημένην, ἡ μὲν ξυνέστειλε τοὺς χορούς [ὁ Αἰσχύλος] ἀποτάδην ὄντας, καὶ τὰς τῶν ὑποκριτῶν ἀντιλέξεις εὗρε, παραιτησάμενος τὸ τῶν μονῳδιῶν μῆκος, καὶ τὸ ὑπὸ σκηνῆς ἀποθνήσκειν ἐπενόησεν, ὡς μὴ ἐν φανερῷ σφάττοιεν. — Ὀκρίβαντος δὲ τοὺς ὑποκριτὰς ἀνεβίβασεν ὡς ἴσα ἥρωσι βαίνοιεν, ἐσθήμασί τε πρῶτος ἐκόσμησε, ἃ πρόσφορον ἥρωσι, etc. *Cum Aeschylus artem tragicam confusam nimis et rudem immitemque videret, eam aliquantum moderatus est. Itaque contraxit choros nimium productos, reperitque, vt histriones* t) *inter se colloquerentur, refugiens monodias illas prolixas, excogitata etiam caede sub scena,* [rectius *post scenam,*] *ne in omnium oculis homines interficerentur.* u) *Cothurnos praeterea histrionibus induit, vt gradientes Heroas repraesentarent, et vestes idoneas Heroibus adtribuit. Themistius* Orat. 26. p. 316. Ἀλλὰ καὶ ἡ σεμνὴ τραγῳδία etc. *Immo et grauis ipsa ac seuera tragoedia num cum omni simul adparatu, cum choro et actoribus in theatrum peruenit? Nec Aristoteli credimus, cum ait, initio chorum ingredientem in Deorum aliquod praeconium cecinisse; Thespin vero prologum ac* ῥῆσιν, *sermocinationem, inuenisse, Aeschylum vero* τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας *tertium actorem et pulpitum: caetera nos a Sophocle et Euripide accepisse?* Primus etiam praeter arbylas cothurnosque in scena induxit vsum personarum siue laruarum, cum antea ore et vultu faecibus inuncto tragoedias egissent. *Suidas* in Αἰσχύλος. Οὗτος πρῶτος εὗρε προσωπεῖα δεινὰ κεχρισμένα ἔχειν τοὺς τραγικοὺς, καὶ ταῖς ἀρβύλαις τοῖς καλουμένοις ἐμβάταις κεχρῆσθαι. *Hic primus inuenit, vt tragici vterentur personis terribilibus et vnctis, arbylisque, calceamenti genere ita appellato.* Idem tradit Porphyrion ad Horatium, et Horatius ipse in loco ante adducto v). De reliqua scenae διαθέσει siue adparatu, quem ab Aeschylo repertum ait anonymus auctor vitae eius graecus, suffecerit adscripsisse, quae notat praestantissimus Stanleius p. 702. *Scenae antiquitus, cum adhuc tragoedia in lacte quasi et fasciis esset, e ramis et frondibus confectae erant cum racemis et corymbis, quasi vmbracula quaedam, quae parietes non haberent, ait Seruius, Ouidium sequutus:*

Illic quas tulerant nemorosa palatia frondes
Simpliciter positae Scena sine arte fuit.

Postea

s) Schol. ad Euripidis Hippolytum vers. 775. ἐξάγγελος· ὁ τὰ πεπραγμένα ἔνδον τῆς σκηνῆς τῷ χορῷ ἀπαγγέλλων. Mentio ἀγγέλου τραγικοῦ apud *Lucianum* Nigrino tom. I. p. 25. Hinc linguam *Nemesius* p. 10. edit. Oxon. eleganter vocat ἐξάγγελον τῶν κατὰ νοῦν κινημάτων.

t) Conf. *Paul. Benium* ad *Aristotel.* A. P. pag. 150.

u) Huc refer illud Horatii v. 185. poetic.

Nec pueros coram populo Medea trucidet.

Fabric. Hinc *cothurno incedere* est, more Tragicorum, magnifice, audacter et sublimiter scribere. *Propert.* II. 25. 41. ex emendatione Burm. II. quem vide,

Desine et Aeschyleo componere verba cothurno.

Miror, ait Fabric. in notis MStis, Benio aliter videri, qui caedes spectatorum oculis committendas esse disputat p. 313 sqq. *Harl.*

v) Conf. Lettres serieuses et badines, tom. VI. p. 249 sqq.

Postea casae cum cellis effectae; postremo magnifice exornatae sunt. Hanc demum perfectionem contulit Aeschylus — — et primus scenam ornauit picturis, machinis, aris, sepulchris, tubis, spectris et Diuis, quae omnia in altera vita Aeschyli, MS. Oxoniensi et editioni Robortelli praefixa, enumerantur: Τὴν δὲ σκηνὴν ἐκόσμησε, καὶ τὴν ὄψιν τῶν θεωμένων κατέπληξε τῇ λαμπρότητι, γραφαῖς καὶ μηχαναῖς, βωμοῖς [?] τε καὶ τάφοις, σάλπιγξιν, εἰδώλοις, ἐριννύσι. *Machinis vsum fuisse tradit et Eustathius in Iliad. σ'. vbi clypeorum insignia ait in* ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις *descripsisse, quasi essent animata, quod et fecerat antea Homerus in Achillis clypeo. Tumulos etiam adhibuisse, ex principio* Χοηφόρων *discimus: Vmbras, ex Prometheo vincto et Persis, Diras, ex Eumenidibus.*

IV. Quum priores Tragici ludicro fere sermone ac γελοίᾳ λέξει fuissent vsi, Aeschylus primus sectatus est μεγαλοφωνίαν, [vnde μεγαλοφωνότατος adpellabatur, vid. *Photii* Biblioth. cod. CLVIII. p. 328] et genus dicendi ἁδρὸν, de quo cum idem *Stanleius* p. 705. agat, adscribam tantum verba Quinctiliani lib. X. Institut. cap. 1. [66. vbi vid. Gesneri not.] *Tragoedias primus in lucem Aeschylus protulit, sublimis et grauis et grandiloquus saepe vsque ad vitium;* (confer Suidam in Ψόφȣ πλέως, in Γομφοπαγῆ ῥήματα, et in Δῆμα Θέριον.) *Sed rudis in plerisque et incompositus, propter quod correctas eius fabulas in certamen deferre posterioribus poetis Athenienses permisere, suntque eo modo multi coronati:* Hoc est, ni fallor, quod apud *Philostratum* lib. VI. de vita Apollonii cap. 6. p. 258. [p. 245. edit. Olear. cuius not. consules,] legas: Ὅθεν Ἀθηναῖοι πατέρα μὲν τῆς Τραγῳδίας αὐτὸν (Αἰσχύλον) ἡγȣ̃ντο, ἐκάλȣν δὲ καὶ τεθνεῶτα εἰς Διονύσια. Τὰ γὰρ τȣ̃ Αἰσχύλȣ ψηφισαμένων ἀνεδιδάσκετο καὶ ἐνίκα ἐκ καινῆς. *Athenienses inde eum Tragoediae parentem habuerunt, et iam defunctum vocarunt ad Dionysia* (siue iam defuncti tragoedias in Dionysiis agi iusserunt.) *Aeschyli enim dramata ex decreto iterum docebantur, qua ratione de nouo ille vicit.* Adde Scholiasten Aristophanis ad Acharnenses v. 10. et ad Ranas [v. 826. vbi a Comico vocatus est ἐριβρεμέτας, quod *Suidas* h. v. tom. I. p. 854. interpretatus est, ὁ μεγάλȣς κτύπȣς ἀποτελῶν.] Anonymus auctor vitae Aeschyli addit praemium propositum iis, qui illius tragoedias docerent. Confer *Plutarchum* in vita Lycurgi Rhetoris, *Sam. Petitum* ad leges Atticas p. 68. et *Stanleium* p. 708. Etiam in conuiuiis ramum myrti gestantes pueri, poemata Aeschyli recitabant, vt praeter alios docet Suidas in Μυῤῥινῶν. [vid. quoque Aristoph. Nubes, v. 1367. ibique schol.] Tanti quoque visae sunt Ptolemaeo Euergeti tragoediae Aeschyli, Sophoclis et Euripidis, vt pignore XV. talentorum interposito eas describendas sibi peteret ab Atheniensibus, et antiquis codicibus sibi seruatis pulcherrime descriptas restitueret, et quindecim insuper talenta eis relinqueret, teste *Galeno* comment. 2. in 3. Epidem. tom. V. p. 412. [Dionysius vero senior, tyrannus, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere solitus erat, studiose emit, futurum ratus, vt diuino quodam ad poeticen studio inde animaretur, teste *Luciano* adu. indoctum, cap. 15. tom. III. Opp. edit. Reitz. pag. 112.] Plurimum valuisse Aeschylum in mouendo moerore et rebus tristibus commemorandis, notauit *Basilius* M. Epist. 379. ad Martinianum, [tom. II. Opp. p. 1154. edit. Paris. 1618. fol.] Σιμωνίδȣ ὄντως ἤ τινος τοιȣ́τȣ μελοποιȣ̃ ἐδεόμεθα, ἐναργῶς εἰδότος ἐπιστενάζειν τοῖς πάθεσι. Καίτοι τί λέγω Σιμωνίδην; δέον Αἰσχύλον εἰπεῖν, ἢ εἰ δή τις ἕτερος παραπλησίως ἐκείνῳ συμφορᾶς μέγεθος ἐναργῶς διαθέμενος μεγαλοφώνως ὠδύρατο. *Fabric.* Adde *Thom. Pope Blount* Censuram celebr. authorum p. 7. edit. Geneu. 1710. 4. Bibliothecam classicam ex versione german. Mursinnae, vol. I. p. 91 sqq. *C. A. Clodium* in: Versuchen aus der Litteratur und Moral. part. I. p. 61. *Heeren* in disp. de chori Graecorum tragici natura etc. sect. I. p. 7 sqq.

p. 7 ſqq. vbi et ſingularum, quae ſuperſunt, tragoediarum argumenta perſequitur atque explicat, et qui in ſingulis ſint hymni, Threni, philoſophemata intermediaque chori cantica enumerat; inprimis cl. *Naſtii* Obſſ. in rem tragicam Graecorum, p. 15 — 34. vbi virtutes ingenii Aeſchylei, poeſeosque nec non noua, quae ad ornandam tragoediam inuenit atque adtulit, percenſet, argumentum tragoediae Χοηφόροι late perſequitur; *Humii* iudicium in: Grundſätzen der Kritik, part. III. cap. 22. p. 307 ſqq. examinat, et alia bene eruditeque diſputat, poſt haec Aeſchylum cum Sophocle atque Euripide commode comparat. *Longinus* de ſublim. ſect. XV. 11. 12. laudat in Aeſchylo φαντασίας ἡρωϊκωτάτας, ac nobiles et elatas; ſed notat quoque, eas nonnumquam rudibus et impexis ac nondum ſubactis ſententiis fuiſſe veſtitas, eumque comparat cum Sophocle atque Euripide. conf. Tollii notas pag. 111 ſqq. Apud *Ariſtoph.* Nub. 1369 ſq. Strepſiadis filius a patre iuſſus, accepta myrto ex Aeſchylo aliquid recitare, incipit:

Ἐγὼ γὰρ Ἀισχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
Ψόφου πλέων, ἀσύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν.
At enim ego Aeſchylo principem locum tribuo inter poetas,
Strepitus pleno, incompoſito, duro, confragoſo.

Primas Aeſchylo concedit Menedemus: vide infra in Catal. tragoed. deperdit. voc. Λέων. Enimuero finem non inuenirem, ſi omnia de vitiis virtutibusque Aeſchyli poeticis iudicia et hinc inde ſparſa de eo loca colligerem. Is vero, quod primus in lucem protulit tragoedias, dithyramborum vinique erat amator, ingenio ſplendido multorumque phantasmatum capaci, et turbulentiſſimis patriae tempeſtatibus, caedibus et furori militum proeliorumque atrocitati, non dicam intererat, ſed praeerat: quamquam et in conſtituenda et ornanda fabula permulta praeſtitit; tamen omnia perficere non potuit, ac rudis adhuc in multis et incompoſitus ac grandiloquus vsque ad vitium interdum manſit: adſuetus militiae moribus et choris antiquiſſimis, in quibus deorum ac magnorum virorum laudes ex rebus eorum geſtis petitae, celebrabantur, per quamuis occaſionem bella, pugnas, proeliaque chorum canere fecit: ſuo naturali feruore ad audaciam, interdum infrenatam neque adeo felicem, quae parumper abeſſet a tumore frigidoque dicendi genere, indeque ortam obſcuritatem aliaque vitia abreptus eſt: nec vnitatem loci temporisque vbique ſeruauit. Id praeter ea tenendum eſt, atque res eſt, quae maiore inueſtigatione atque expoſitione digna eſt, in nullius tragici graeci quam in Aeſchyli fabulis plures reperiri hebraismos, vel potius linguae orientalis reliquias, ex quibus tamen colligi non poteſt, ab eo lectos eſſe ſacros Iudaeorum libros. Cauſſae potius plures eſſe poſſunt: primo ſtudium Homeri, (de cuius hebraismis ſiue potius, ſi dicere fas eſt, orientalismis, qui habentur, eorumque fontibus, ſupra me agere memini,) atque, ſi noſter fuit pythagoricus, ſtudium philoſophiae pythagoricae, in qua plura remanſerint Orientis veſtigia; tum, quod in choris et canticis antiquioribus eadem occurrerint; denique, quod antiquam eamque vulgarem loquendi formam, quae non tam cito amittit vltimam antiquitatem atque ſimplicitatem et originis colorem, ſiue propter conſuetudinem, ſiue eo conſilio, vt plebis, illi dicendi generi magis adſuetae, auram captaret, frequenter maluit retinere. Sed haec in coniecturis poſita ſunto, aliorumque acuere diligentiam curamque poſſunt. De mythologia eius, de qua Fabricius §. V. quaedam adnotat, plura quoque dicenda eſſent, ſi ratio inſtituti noſtri id permitteret. Paucis igitur abſoluam. Haud mirum videbitur, Aeſchylum et reliquos tragicos aliquoties

ties discessisse ab Homerica mythologia. In variis enim ciuitatibus variae ortae aut potius per poetas magis cognitae et diuulgatae sunt diuersae de diis atque heroibus, eorumque ortu ac natura, nominibus, actionibus, virtutibus vitiisque, de mundi seu potius vniuersi origine, forma, auctore, eiusque administratione, de animi humani natura, aliisque rebus et disciplinis narrationes fabulaeque. Praeter ea homines de rebus humanis diuinisque aliter et subtilius philosophari coeperunt. In primis factum est per lyricos poetas, quos feruidum audaxque ingenium et poeseos genus ipsaque rei, quam carmine celebrabant, nouitas ad noua rapuit audenda et carminis lyrici constitutio formaque, nouique libido, nec non argumentum odarum in homines, horumque patriam, maiores, moresque, et quorum opiniones de rebus humanis diuinisque patrias ac domesticas, receperunt aut carmini laudibusque immiscuerunt ad fabulas siue mythos hinc inde mutandos et argumentis carminum suorum accommodandos inuitarunt atque impulerunt, vt multi mythi nouas acciperent immutationes non magis, quam accessiones. Quo euenit, vt mythologia conduceret ad poematum ornamentum et quasi illecebras, et ab opinionibus popularibus ac poetarum adeoque tragicorum ingenio auctas nutritas mutatasue adsumeret formas. Quapropter mythologiae vsus apud tragicos non semper adhibebatur ad religionis doctrinam. *Harl.*

V. Pythagorae dogmata sequutum, testatur *Cicero* lib. II. Tusc. quaest. cap. 10. *Veniat Aeschylus, non Poeta solum, sed etiam Pythagoreus; sic enim accepimus.* Ni Cicero forte Aeschylum Tragicum confudit cum altero Aeschylo, Hippocratis Chii discipulo, de quo supra cap. XIII. [Aeschylum, carmina sua traditurum posteritati, eximium fuisse philosophum, hisce testatur *Athenaeus* lib. VIII. cap. 18. p. 347. E. F. ex versione latina: „Nos vero semper animo voluimus *elegantis* et *illustris* Aeschyli dictum, (τὰ τȣ̃ καλȣ̃ καὶ λαμπρȣ̃ Αἰσχύλȣ,) qui suas tragoedias esse iactitabat magnificarum Homeri coenarum frusta, (τεμάχη εἶναι τῶν Ὁμήρȣ μεγάλων δείπνων.) Eximius sane philosophus Aeschylus fuit, qui in agendis fabulis aliquando iniustis suffragiis ab aduersario superatus, vt auctor est Theophrastus siue Chamaeleo, libro de voluptate, tempori se suas tragoedias consecrare, (χρόνῳ τὰς τραγῳδίας ἀνατιθέναι) dixit, non ignarus, olim meritum honorem adepturas." Fabulae apud Homerum cuidam ab Aeschylo totam tragoediam, Ψυχοςασίαν inscriptam, fuisse adcommodatam, narrat *Plutarchus* de audiendis poetis, p. 59. vol. VI. edit. Reisk. *Harl.*] Porro e *Platonis* lib. [P] II. de Republ. sub extremum, adparet, ab eo referri inter poetas, quorum lectionem, quod de diis parum reuerenter loquantur, interdicendam iuuentuti existimat, et quorum dramata nolit publice doceri aut spectari. Etiam apud Athenienses impietatis accusatum, vix poenam capitis euasisse intercessione fratris Amyniae [w]), narrat *Aelianus* lib. V. Variar. cap. 19. siue quod Eumenidum crinibus primis angues inseruit, siue quod choro quinquaginta Eumenidum ita exterruit spectatores, vt infantes deliquium, grauidae abortum paterentur: siue, quod primus poetarum Aegyptiam potius, quam Graecam sequutus theogoniam, Dianam ausus sit vocare filiam non Latonae, sed Cereris; [x]) siue potius, cui sententiae eruditus Aeliani interpres Iacobus Perizonius merito adstipulatur, quod mysteria Eleusinia in theatro propalasset, causatus deinde, se haud initiatum, ἀπόῤῥητα illa quod essent, ignorasse, vt docent *Clemens Alex.*

w) Vide supra ad §. II.

x) Teste *Herodoto* lib. II. cap. 56. pag. 180. vbi vide Valckenar. ac Wesseling. Ex Herodoto repetiit id *Pausanias* VIII. p. 676. *Harl.*

Alex. II. Stromatum p. 387. et *Aristoteles* lib. III. Nicomach. cap. 1. ad quem locum Eustratius: *Videtur Aeschylus in sagittariis, in sacerdotibus, in Sisypho saxum voluente, in Iphigenia, item et Oedipode, de Cereris sacris curiosius quaedam euulgasse, de quo Heraclides Ponticus in primo de Homero libro scribit parum absuisse, quin in scena ea de causa fuerit interemtus, quod nonnulla de mysteriis prodere videretur. Praesensisse enim populi tumultum, atque ad aram Bacchi confugisse, cumque Areopagitae intercessissent, dicerentque, nihil prius de eo temere consulendum, quam iudicio suo fuisset decretum: Ita fuisse in iudicium adductum, atque absolutum, clementia iudicum maxime veniam consecutum, quod strenue apud Marathonem pro patria pugnauerat. Nam et fratri Cynaegyro manus obtruncatae fuerant, ipse grauiter saucius ex eo praelio fuerat exportatus.* Δοκεῖ γὰρ Αἰσχύλος λέγειν μυστικά τινα ἔν τε ταῖς τοξότισι καὶ ἱερείαις καὶ ἐν Σισύφῳ πετροκυλιστῇ καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ ἐν Οἰδίποδι. Ἐν γὰρ τούτοις πᾶσι περὶ Δημήτρας λέγων τῶν μυστικωτέρων περιεργότερον ἅπτεσθαι ἔοικε. Λέγει δὲ καὶ περὶ Αἰσχύλου καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ὁμήρου, ὡς κινδυνεύοντος ἐπὶ σκηνῆς ἀναιρεθῆναι, ἐπὶ τῷ τῶν μυστικῶν περιφέρειν τινὰ δοκεῖν, εἰ μὴ προαισθόμενος κατέφυγεν ἐπὶ τὸν τοῦ Διονύσου βωμὸν καὶ Ἀρεοπαγιτῶν αὐτὸν παραιτησαμένων ὡς ὀφείλοντα κριθῆναι πρῶτον, ἔδοκει ὑπαχθῆναι εἰς δικαστήριον καὶ ἀποφυγεῖν, αὐτῶν δικαστῶν ἀφέντων, μάλιστα, διὰ τὰ πραχθέντα αὐτῷ ἐν τῇ ἐπὶ Μαραθῶνι μάχῃ. Ὁ μὲν γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κυναίγυρος ἀπεκόπει τὰς χεῖρας, αὐτὸς δὲ πολλὰ τρωθεὶς ἀνηνέχθη φοράδον. Quum vino incaluisset, tragoedias scribere solitum Aeschylum, tradit *Plutarchus* lib. I. Symposiac. qu. 5. et lib. VII. qu. 10. [p. 856. vol. VIII. edit. Reiskii.] *Lucianus* in Demosthenis encomio [cap. 15. tom. III. Reitzii p. 502. Lucianus ibi *Callisthenem* prodit auctorem. Ex *Chamaeleonte* autem narrat id *Athenaeus* lib. X. cap. 7. p. 428. E. F. qui vitio vertit Aeschylo, quod primus, non, vt alii censent, Euripides, in tragoediam ebriorum personas induxerit. Tum pergit: „Nam in Cabeiris (Καβείροις,) Iasonem ebrium induxit, quo vitio laborabat ipse poeta tragicus, eo teneri mentitus heroas, (ἃ δ' αὐτὸς ὁ τραγῳδοποιὸς ἐποίει, ταῦτα τοῖς ἥρωσι περιέθηκε) Ebrius sane tragoedias ille scriptitabat: quamobrem Sophocles, eum accusans, dicebat, quamvis, Aeschyle, facias, quae decet, inscius tamen et imprudens facis, vt narrat Chamaeleon libro de Aeschylo.“ *Harl.*] Victus Athenis, Archonte Apsephione, Olymp. LXXVII. $\frac{3}{4}$. a iuuene Sophocle, [P] indignabundus secessit in Siciliam. Hinc, diu versatus in Sicilia, Siculis vtitur dictionibus teste *Athenaeo* IX. p. 402. Ibi defunctus et circa Gelam humatus est teste eodem *Plutarcho* in Cimone p. 483. Obiit Olympiad. LXXVIII. anno 2. ante Christum 467. (aetatis vndesexagesimo y)) cum aquila in illius, temere confidentis, caluum caput testudinem deiecisset, vt praeter alios refert Suidas in Χελώνη μυῶν. Epitaphium eius hoc refert Plutarchus libro de exsilio, p. 604. [vol. VIII. p. 385. edit. Reisk.]

y) Petauius, Scholiasten Graecum secutus, ponit, Aeschylum anno aetatis LXV. obiisse Olymp. LXXVI. 1. vt adeo natus fuerit LX. 1. Auctor vitae Sophoclis natum testatur Olymp. LXVII. 1. Verum malui sequi rationes marmoris Arundeliani. *Fabric.* Cum Fabricio consentit *Corsin.* in Fastis attic. tom. III. p. 193. Aeschylum sexaginta tres annos vixisse, adfirmat auctor graecus vitae Aeschyli: is tamen in eadem pagina scribit, tragicum obiisse diem, sexaginta quinque natum. *Saxius* in Onom. I. p. 31. Aeschylum, scribit, denatum esse Olymp. LXXXI. 1. *Larcher.* vero in Chronol. Herodotea p. 571. annum mortis ponit secundum Marmor Oxon. Epoch. LX. in a. Periodi Iulian. 4258. ante Ch. N. 456. Olymp. LXXXI. 1. V. C. 298. aet. 69. Ita quoque Aristophanicus scholiastes ad Acharn. vers. 10. mortuum Aeschylum tradit Callia archonte, n. Ol. LXXXI. 1. vid. *Corsin.* l. m. p. 203. *Harl.*

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
Μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας. z)

VI. Exſtant Aeſchyli Tragoediae ſeptem.

1) ΠΡΟΜΗΘΕΥ͂Σ ΔΕΣΜΩ͂ΤΗΣ *Prometheus vinctus* ſiue *religatus*. *Cicero* lib. II. Quaeſt. Tuſc. [cap. 10. vbi vid. Dauis.] profert verſus duodetriginta Aeſchyli latine a ſe redditos, in quibus loquitur Prometheus adfixus ad Caucaſum. Sed in hac Aeſchyli tragoedia verſus illi haud leguntur, quae Prometheum inducit vinctum non ad Caucaſum, ſed *πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις μέρεσι τοῦ Ὠκεανοῦ*, *ad Europaeas partes Oceani*, vt obſeruat graecus Scholiaſtes. Videntur itaque petiti e Tragoedia deperdita, quae inſcribebatur Prometheus *λυόμενος*. [*Accius* quoque ſcripſit *Prometheum*. vid. *Nonium* in *adulatio*, vbi verſus quosdam Ciceronianae verſionis in quaeſt. tuſc. l. m. *Accii* Prometheo refert: Adde eumdem in *Gelus* et *Priſcianum* lib. VI. col. 685. quare Ciceronem diſſimulati ſcriptoris incuſat *Petr. Scriuerius* fragm. trag. p. 142. Enimuero Ciceronis honorem vindicat *Dauiſ.* ad locum Ciceronis p. m. 145. et adnotat, Aeſchylum ſcripſiſſe *Προμηθέα δεσμώτην*, *λυόμενον* et *πυρκαέα* ſiue *πυρφόρον*, quorum *δραμάτων* primum, opinatur Dauiſius, Accium in linguam latinam transtuliſſe, Ciceronem vero ſecundi particulam in quaeſt. tuſcul. l. m. prolatam. — *Prometheus*, graece, cum praefatoria *Io. Aurati* epiſtola. Paris. apud Chriſtian. Wechelum 1548. 8. vid. Maittaire A. T. indic. p. 10.] Prometheum vinctum, in quo ſenſus principis noui, ſapientum conſilio regnum conſequuti, et mala, quae deinde ab ipſis refertur, gratia, viuis depingitur coloribus, latina proſa vertit *Matthias Garbitius*, Illyricus, profeſſor Tubingenſis, graeceque et latine adiectis notis edidit Baſil. 1559. 8. apud Io. Oporin. Cum eadem verſione recuſus Argentor. 1609. 8. et in tragoediis ſelectis H. Stephani [inſcriptis: *Aeſchyli Prometheus*, gr. cum interpretatione *Matth. Garbitii*. *Sophoclis* Aiax, Electra et Antigone cum verſione duplici, proſaria in Aiace, Ioach. Camerarii, in ceteris vulgata per Franciſcum Portum raptim recognita, et metrica Georgii Rotalleri. *Euripidis* Hecuba, Iphigenia in Aulide, Medea et Alceſtis cum verſione proſaria ex Melanchthonis praelectionibus et Dorotheo Camillo, ſed recognita multis locis, et Hecuba ab Erasmo et Medea a Buchanano carmine reddita. exc. Henr. Stephan. 1567. 12. — Αἰσχύλου Προμηθεὺς Δεσμώτης cum Stanleiana verſione, ſcholiis α, β, et γ. ineditis, ampliſſimisque variorum notis, quibus ſuas

z) Aliam inſcriptionem monumento ſuo inſcribi iuſſiſſe Aeſchylum:

Ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι,
Καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

Praeclaram animi fortis conſtantiam praedicabit
Marathonius lucus,
Expertusque Medus ipſe, coma denſa
capillatus

prodidit *Athenaeus* lib. XIV. cap. 6. p. 627. At illud diſtichon pars fuit epigrammatis, cuius prius diſtichon Fabricius e Plutarcho adtulit, quod vero non ipſe Aeſchylus ſibi confecit, vti *Kuhn.* ad Pauſan. in Atticis p. 35. Bailiusque in Diction. putarunt; ſed Geloi, eum ſumtuoſe inter publica monumenta ſepelientes mortuumque magnifice honorantes, id epitaphium inſcripſerunt, teſte auctore graeco vitae Aeſchyli. *Pauſanias* vero l. m. non de illo epitaphio, ſed de alio carmine, quod Aeſchylus, quum vitae ſibi finem propius adeſſe ſentiret, in ſui ipſius memoriam compoſuiſſe dicitur, eſt intelligendus, vti fuſius demonſtrauerunt *Menkenii* in Bibl. virorum militia aeque ac ſcriptis illuſtrium, p. 20 ſqq. *Harl.*

suas adiecit, nec non scholia de metro ac anglicanam interpretationem, *Thomas Morell.* Londini. 1773. 4. conf. Ephem. Gotting. litter. 1774. p. 630. — Critica et ex codicibus bonisque libris aut ingenii fertilitate castigata est editio: *Aeschyli* tragoediae, Prometheus, Persae, et septem ad Thebas, *Sophoclis* Antigone, *Euripidis* Medea ex optimis exemplaribus emendatae, (per *Rich. Fr. Phil. Brunck.*) Argentorati ex officina I. H. Heitz. 1779. 8. gr. cum notis criticis, de qua recensione vid. censorem in Bibl. vniuersali, Berolin. vol. XXXVII. part. I. p. 251. qui in quibusdam discedit a docto editore, locaque aliquot explicat. — — Prometheus primum locum occupat in *Chrestomathia tragica* auctoritate *I. M. Gesneri* edita a *Ier. Nic. Eyringio*, Gottingae, 1762. 8. — Est quoque in *Io. Patusae* Encyclopaedia paedagog. Venet. 1710. 8. vol. IV. p. 154 sqq. — *Aeschyli* Prometheus vinctus, cum scholiis graecis, et lectionis varietate — edidit *Christoph. Godofr. Schütz*, Eloq. et poes. P. P. O. Ienens. Halae 1781. 8. — Germanice versa est haec tragoedia: *Prometheus in Fesseln*, aus dem Griechischen des Aeschylus, übersetzt von *I. G. Schlosser*, Basil. 1784. 8. — italice versa in vol. II. I Capi d' opera del teatro antico e moderno, italiano e straniero. Venet. 1789. — In *Paitoni* Biblioteca degli autori antichi gr. e lat. volgarizzati, tom. II. p. 26 sq. citantur:

Αἰσχύλȣ τραγῳδία Προμηθεὺς δεσμώτης. *Prometeo Legato, Tragedia d' Eschilo*, volgarizzata, e con annotazioni sul Testo greco illustrata da Monsignor *Mich. Angelo Giacomelli*, in Roma 1754. mai. 4.

Prometeo legato, trag. di Eschilo trasportata in Versi Italiani. In Padoua, per il Conzatti. 1754. 8. — *Antonii Cinutii* (Cinuzzi,) versio italica adhuc in Bibl. Vaticana latere dicitur. *Harl.*] Ex Prometheo Aeschyli multa translata in parabatem I. Aug. Thuani, notat Grotius Epist. ad Gallos 139. *Matthiam* quoque *Flacium* in hac Tragoedia latine transferenda versatum memorant Pandectae Brandenburgicae, Flacium fortasse pro Garbitio per auctoris memoriae lapsum adpellantes. Bernardini Laurentani Patritii Veneti argumentum in Aeschyli Prometheum latinis senariis exstat ante graeca scholia in editione Robortelli. [Huc quoque referenda sunt *Patrobasilii*, (h. e. *Frid. Ludou. Abreschii*,) Obseruata ad Aeschyli Prometheum vinctum et scholiasten, eiusdemque Praetermissa in Obseruatis ad Aeschyli Prometheum vinctum, in Miscell. Obseruu. belgicis vol. VII. tom. III. p. 405 — 416. et vol. VIII. tom. III. p. 341 — 346. item *Io. Aug. Starckii* libellus de Aeschylo et in primis eius tragoedia, quae Prometheus vinctus inscripta est, Gottingae 1765. 4. Quatuor loca in Prometheo et vnum in trag. septem aduersus Thebas acute emendat illustratque doct. *Caspar. Iac. Besenbeck*, Erlangensis in disputatione, me praeside, m. Octobr. 1784. ventilata: *Aeschyli locorum quorumdam interpretatio.* — Hoc quoque in hac tragoedia singulare est, quod Κράτος et Βία, *personae allegoricae*, in scenam productae, prologum agunt, et Κράτος suo atque Βίας nomine cum reliquis colloquitur personis. Neque vero ideo culpandus est poeta: nam cautionem adhibuit in ea re vsurpanda. Tum, quod vniuersa veterum religio nixa fuit allegoriis, atque *Robur* et *Vis* iam ab Hesiodo Theogon. v. 385. Stygis liberi, a Pallante editi, qui semper sedem habeant apud Iouem, memorantur, nihil fecit inusitati. *Harl.*] Prometheum docuit Aeschylus victor anno aetatis 53. Olymp. LXXVI. 4. archonte Menone. Reliqua tria tetralogiae dramata fuere *Phineus*, *Persae* et *Glaucus Potniensis*.

2) ἙΠΤᾺ ἘΠῚ ΘΉΒΑΙΣ aa) *Septem Duces aduersus Thebas*, actae post Olymp. LXXVI. Telesten Aeschyli ὀρχηστὴν, qui hoc drama saltauit, admirationi fuisse tradit *Athenaeus* lib. I. p. 22. et testimoniis Aristophanis ac Plutarchi docet *Zachar. Pearce* ad Longin. p. 60. Stilo veteri tragico expressa septem Thebana a *Quinto Septimio Florente Christiano*, Paris. 1585. 4. [In Maittaire Ann. typogr. tom. III. part. II. p. 792. ita indicatur editio:

Aeschyli Tragoedia Septem Thebana, graece, et seorsim latine, stylo ad veteres tragicos latinos accedente, quam proxime fieri potuit, a *Q. Septim. Florente Christiano*, Lutet. apud Fed. Morel. 1584. 4.

In excerpta particula epistolae nuncupatoriae a Maittario subiuncta, Florens Christianus, vt typis, ait, mandes, quasi inuitus trado, quod nollem nudum prodire istud scriptionis genus, sed cum scholiis et notatis, quae *in schedis meis* sunt adsecutura mox *commentarium ad Prometheum Desmotam;* tum addit, Scaligero non displicuisse priora ipsius Aeschylea.] Idem Prometheum quoque simili Metaphrasi illustrauerat, sed quod [?] sciam adhuc inedita. Latina prosaria versio *Ioannis Casselii* prodiit Rostoch. 1582. 8. Et idem drama Graece ac latine, *Castelio* edente ibid. 1581. 4. [cum animaduersionibus. — *Aeschyli* Septem aduersus Thebas insunt tomo II. operis: Πενταλογία siue tragoediarum graecarum delectus cum adnotatione *Io. Burton.* edit. altera. Cui obseruationes indicemque graecum longe auctiorem et emendatiorem adiecit *Thomas Burgess.* tom. II. Oxon. 1779. 8. — De Symbolis etc. Aeschyli in Septem ante Thebas et Euripidis Phoenissis agit *Fraguier* in Mem. de l'Acad. Paris. des Inscr. tom. II. pag. 409 sqq.]

3) ΠΈΡΣΑΙ, ita dictum drama, quod e Persis chorus constat, ante septem Thebanam actum, vt testatur Schol. Aristoph. ad Ranas, v. 1058. et 1060. Archonte Menone Olymp. LXXVI. anno 4. Hanc Tragoediam e Phoenissis *Phrynichi* concinnatam notauit *Glaucus Rheginus* in libro de fabulis Aeschyli, et innuit in Ranis Aristophanes. Quae de successione Regum Persarum leguntur v. 765 sq. non temere alibi inuenias. Confer Chronologorum Principes Scaligerum, Petauium, Marshamum: ac si placet Barnabam Brissonium opere de regno Persarum. *Fabric.* [Explicationem illorum versuum 761 — 788. dedit quoque *Campeg. Vitringa* in Obseruu. lib. VI. §. IX. p. 294. in primis *I. G. Walther* in Animadu. historicis et criticis, Weissenfelsae, 1738. 8. pag. 10 — 65. vbi multis quoque refutat Stanleii, Schurzfleischii, Scaligeri, maxime Marshami, etiam Vitringae interpretationes. Ibidem p. 278 sqq. de καταβασμῷ, in Prometh.

aa) Plutarch. VII. 10. sympos. ὥσπερ καὶ τὸν Αἰσχύλον ἱστοροῦσιν τὰς τραγῳδίας ἐμπίνοντα ποιεῖν, καὶ, οὐχ ὡς ὁ Γοργίας εἶπεν, ἓν τῶν δραμάτων αὐτοῦ μεστὸν Ἄρεως εἶναι τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ἀλλὰ πάντα Διονύσου. In Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 520. pro Aeschyli Eteocle legendum est ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. *Fabric.* Sic quoque in cod. Taurinensi CCLIII. (teste Catal. MSSt. gr. Bibl. Taurin. p. 369.) sunt Aeschyli Trag. Prometheus et *Eteocles* cum adnotatt. in margine et glossa interlin. et in indic. pag. 489. scribitur *Theocles.* Sed sunt ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, vbi primus loquitur Eteocles. Interdum a veteribus inscribitur haec tragoedia, ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. vid. Aristoph. Ran. v. 1053. ibique Schol. et loca a Burtono et Schützio, (in huius comment. ad hanc fabulam pag. 205.) congesta. *Harl.*

meth. 806 sqq. fusius disserit contra Is. Vossium, et p. 224. ac 239. locum in Prometheo vincto vers. 728. de Aulone explicat; — verss. 12. et 13. corrigit vberiusque explicat *Valcken.* ad Eurip. Phoen. v. 1489. p. 500 sq. — Hanc tragoediam germanice vertit *I. T. L. Danz*, Lipsiae, 1789. 8. add. Reflexions sur la Tragédie d'Eschyle, intitulée les Perses, par Ms. de *Burigny*, in Hist. Acad. Reg. Paris. Inscr. tom. XXIX. pag. 58 — 63. *Harl.*]

4) ἈΓΑΜΈΜΝΩΝ acta Archonte Philocle Olymp. LXX. (non XXVIII. vt in argumento graeco perperam legitur) anno 2. De hac ita Salmasius praef. ad librum de Lingua Hellenistica p. 37. *Quis Aeschylum possit adfirmare, Graece nunc scienti magis patere explicabilem, quam Euangelia aut Epistolas Apostolicas? Vnus eius Agamemnon obscuritate superat, quantum est librorum sacrorum cum suis Hebraismis et Syriasmis, et tota Hellenisticae suppellectile vel farragine.* Agamemnonem Aeschyli in prima editione mancam et cum Choephoris confusam distinxerunt et integritati suae ex MStis codd. restituerunt *Franciscus Robortellus, Bartholomaeus Barbadorus, Hieronymus Maeus* [bb], et *Petrus Victorius. Fabric.* [In Tetralogia dramatum graecorum, a cl. *Wolfio*, Professore Halensi, Halae Saxon. 1787. mai. 8. in vsum lectionum graece, sine vllis notis edita, *Aeschyli* Agamemnon primum locum occupat. — Germanica versio est sic inscripta: *Agamemnon*, ein Trauerspiel des Aeschylus, aus dem Griechischen rhythmisch übersetzt und mit erläuternden Anmerkungen begleitet, nebst einer Vorrede über das Genie des Dichters und Beobachtungen über die Menschendarstellung der Alten, von *Daniel Ienisch.* Berlin und Liebau, 1786. 8. Interpres, vt plurimum quidem sequitur Stanleium et Schützium, interdum tamen discedit ab illis; Aeschylum praefert multum Homero, quem putat non idoneum paremque fuisse tragoediae aeque excellenti ac Epopoeae scribendae, aliaque de Homero iniqua falsaque fert iudicia. Ceterum haud male illustrat illam tragoediam; acrem tamen censorem nactus est in Biblioth. vniuers. Berolinensi, vol. 83. part. II. p. 548. — Docte persequitur historiam textus, nec non argumentum et vitia virtutesque tragoediae, emendat denique aut interpretatur multa loca difficiliora cl. *Schütz* in binis disputationibus: Commentationum in Aeschyli tragoediam, quae inscripta est Agamemnon, libellus primus, Ienae, 1779. 4. — libelli primi pars altera, ibid. 1780. 4. adde *Sallier* comm. in Agam. in Comment. Acad. Paris. Inscr. vol. VIII. p. 224. *Harl.*]

5) ΧΟΗΦΌΡΟΙ *Inferiae.* Tragoedia itidem acta Olymp. LXX. 2. cum Agamemnone atque Eumenidibus. Hanc primus edidit *Franciscus Robortellus* an. 1552. sed initio mutilam, quod ex Aristophanis Ranis, nec integrum tamen, reposuit *Stanleius.* Confer *Scaliger.* ad Propert. p. 278. Apud *Mongitor.* in Bibl. Sic. p. 6. perperam excusum est *Choëphron* pro, *Choephori. Fabric.* Haec tragoedia, multis laborans vulneribus, exspectat adhuc suum Aesculapium. Separatim edita est gr. et lat. Glasguae, excud. Foulis. 1777. 4. *Harl.*

6) ΕΥ'ΜΕ-

bb) De hoc Hieronymo Maeo, Florentino, qui etiam in Aristotelis Politica et Poetica emendanda studium posuit, vid. Iul. Nigri Historiam Scriptorum Florent. p. 303. et de Barbadoro p. 78.

6) ΕΥ'ΜΕ'ΝΙΔΕΣ *Furiae* siue *Dirae*, quae cum Agamemnone, Choëphoris, et dramate Satyrico deperdito, cui titulus erat Proteus, constituerunt tetralogiam, quam *Orestiam* vocat Aristophanes, vt ex veteribus διδασκαλίαις obseruat Scholiastes Comici ad Ranas. Itaque et Eumenides Aeschylus docuit Olymp. LXX. 2. Has stilo veteri Pacuviano vertisse se testatur *Iosephus Scaliger* p. 111. ad Varronem, vbi Eumenides Aeschyli ab *Ennio* olim translatas obseruat. Eiusdem versionis suae meminit Epistola 30. ad Florentem Christianum. In illis Poeta chorum quinquaginta Eumenidum in theatrum induxerat: quo spectaculo ita perterriti spectatores, ὥστε τὰ νήπια ἐκψύξαι, τὰ δὲ ἔμβρυα ἐξαμβλωθῆναι, vt narrat anonymus vitae Aeschyli auctor. Ab eo tempore numerus chori Tragici ad quindecim reductus est, teste *Iulio Polluce* lib. IV. cap. 15. Confer *Samuelem Petitum* ad leges Atticas pag. 66. [*] *Meziriac.* ad Ouid. Heroid. tom. II. pag. 206.

7) ἹΚΕ'ΤΙΔΕΣ *Supplices.*

VII. Anonymus scriptor Graecus vitae Aeschyli, ait, eum fecisse dramata *septuaginta*, et quinque Satyrica. Suidas ipsi tragoedias *nonaginta* tribuit. Sed vtrumque numerum excedunt nomina fabularum iam a me recensenda, siue quod vna tragoedia sub duplici nomine laudatur ab antiquis, siue, quod nomina corrupta numerum auxere, siue quod falso quaedam huius Aeschyli nomine ferebantur, siue, quod Suidas et alter anonymus pariter in numero dramatum falsi fuerunt. [Confer *Casaubon.* de Satyr. poesi lib. I. cap. 5. pag. 125 sqq. edit. Rambach.] Ceterum nomina deperditarum Aeschyli tragoediarum haec sunt, partim memorata in Catalogo, qui graecis in Aeschylum scholiis praefigitur, partim obseruata a *Ioh. Meursio* in diatriba de Aeschyli, Sophoclis et Euripidis Tragoediis, (quae post editionem Lugd. Bat. 1619. 4. ex auctoris Chirographo auctior edita est tom. X. Antiquitatum Graecarum Clarissimi Gronouii), ab eodem Meursio in Bibliotheca Graeca pag. 1197 sq. a *Thoma Stanleio* [et *Cornelio de Paw*] in Aeschyli fragmentis, ab *Hugone Grotio* in excerptis Tragicorum, [atque *Heathio* in notis s. lectionibus ad Tragicos p. 158 sqq.] et a *Thoma Gatackero* in Aduersariis postumis cap. 10. quibus plures obseruationes nostrae accedunt. *Fabric.* Atque hic catalogus augeri poterit. Sic in dramate Aeschyli deperdito fabula, quam Aeschylus vnus omnium, qui ei praecesserunt, ex narratione Aegyptiaca adoptauit, Dianam fuisse Cereris filiam, apud *Herodot.* II. 156. pag. 180 sq. fuisse exornata videtur *Valckenario* ad locum Herodoti. Post Stanleium *Cornelius de Paw*, (qui in fragmentis multa bene, multa quoque perperam immutauit,) et *Heath* in Notis s. Lectionibus ad Tragicos pag. 166. spicilegium praecipue incertorum collegerunt atque interpretati sunt. Atque cl. Schützius, qui plura fragmenta collegit, quae quarto editionis suae tomo subiecturus est, hunc quoque catalogum forsitan locupletabit, aut, eiectis quibusdam ex numero citatorum, imminuet. Locum incertae tragoediae, seruauit Scholiastes, a Villoisonio editus, ad Homer. π'. 542. p. 391. Inter incerta locus est ab Aristotele in Historia animal. de *vpupa* ex quadam Aeschyli tragoedia, ad quam respicit quoque *Plin.* Histor. Nat. lib. X. cap. 44. Illos versus, latine redditos, offert *Perottus* in Cornu copiae pag. 513. Alios emendatos dedit *Salmas.* in Exerc. Plin. pag. 296. A. edit. Vltraiect. et alibi. *Harl.*

Ἀθάμας. Athen. VII. 19. Hesych.

Αἴας Λοκρός. *Zenob.* VI. 14. prou. et Αἴας alter μαστιγοφόρος, si audimus Gatackerum hoc e quodam Scholiastae Sophoclis loco colligentem.

Αἰγύπτιοι. Catalog.

Αἴτνα, Αἴτναι, Αἰτναῖαι, Αἰτναῖοι γνήσιοι et Αἰτναῖοι νόθοι. Vide Holsten. ad Stephanum in παλική, et Macrobium V. 19. Pro Αἰτναίαις male Λιτανίαις legi apud Hesychium in Ἀναξίαν, post Meursium notauit Salmasius.

Aeschylum *in Alcibiade* laudari videas in Suida latino Hieron. Wolfii, voce Σκύμνος. Sed in graeco tantum est: Αἰσχύλος λέγει περὶ Ἀλκιβιάδου. Sic *Plutarch.* de audiendis Poetis p. 32. Αἰσχύλος περὶ τοῦ Ἀμφιαράου γράφων. Et in Aristide p. 320.

Ἀλκμήνη. Hesych.

Ἀμυμώνη. Athen. XV. 12. Hesych. *Ammonius* in γῆμαι. [ad quem locum vid. *Valcken.* in Animaduu. pag. 59.]

Ἀμφιτρύων et Μεσσηνιακὰ ἔπη, perperam in Meursii Bibl. Graeca [ac Gesneri Biblioth. p. 14.] referuntur inter tragoedias Aeschyli Atheniensis: Alexandrini enim esse, probe ex *Athenaeo* [lib. XIII. cap. 8.] obseruauerat idem vir doctus alibi.

Ἀργεῖοι. Catalog. et Etymol. M. Pro quo male Ἀργεία apud Hesychium in Ἀπόσκημμα, et in Ἐμμέλεια non minus corrupte ἀργύριοι.

Ἀργεῖαι. Vide Iac. Gronou. praefat. ad Harpocrat. **** 4.

Ἀργὼ siue κωπευστής. Catalog. [⁋]

Ἀταλάντη id.

Βάκχαι id.

Βασσάραι siue Βασσαρίδες Hesych. Scholiastes Nicandri ad Theriac. Simplicius in lib. II. de Coelo p. 125. b. Αἰσχύλος ἐν Βαττάροις.

Γλαῦκος Πόντιος. Strabo lib. X. p. 447. Pausan. Boeoticis, p. 575. et Athenaeus, III. 10.

Γλαῦκος Ποτνιεὺς [cc]. Strabo lib. IX. Scholiastes Aristoph. ad Ranas, Euripidis ad Phoeniss. [v. 1201. ad quem vid. Valcken. p. 411. et 750.] Aeschyli in argumento Persar. vnde hausit Scaliger in descriptione Olympiadum Graece edita ad Olymp. LXXVI. 4. Ceterum duo diuersa Aeschyli dramata fuisse Glaucum Pontium et Glaucum Potniensem, adeoque distinguenda, contra Casaubonum Meursius docet. [Stanlei. quoque distinxit; at Paw dubitat propter scripturae similitudinem, Casaub. vero ad lib. III. Athenaei errare putat.] Glaucus Aeschyli, vter, incertum, memoratur a Schol. Theocriti Idyll. 4. 62. Pindari Pythionic. Od. 1.

Δαναή

cc) *Glaucus Potniensis* fuit piscator, qui, quum, herba quadam gustata, inter maris deos esset relatus, quotannis futura praedicere existimabatur nauiculatoribus, vnde Aeschylus totius fabulae argumentum sumsit, teste *Pausan.* IX. 22. pag. 754. *Harl.*

Δαναΐη ſiue Δαναΐδες Heſych. Schol. *Pindari* Od. 3. v. 31. *Athen.* lib. XIII. p. 606. [Eadem fabula videtur Stanleio: diuerſae autem Corn. de Paw, qui duce Strabone V. pag. 221. cum Stanleio Δαναΐδας et Ἱκετίδας pro eadem fabula habet: ſecus ſentit Heathius.]

Δικτυουλκοί. Heſych. Aelian. VII. 47. de animal.

Δικτυργοὶ ſiue potius Δικτυουργικοί. (quae forte a ſuperiore haud diuerſa fuit) Catalog. Pollux. VII. ſect. 35.

Διονύσου τροφοί. Schol. Euripidis argumento Medeae.

Ἕκτορος λύτρα, ἢ Φρύγες. Auctor vitae Aeſchyli, idemque (vt puto) catalogi tragoediarum. Etiam Aeſchylum ἐν Ἕκτορι laudat Stobaeus et ἐν Φρυξὶν ἢ λύτροις Pollux et Scholiaſtes Comici ad Ranas: ἐν Φρυξὶ Athenaeus et Heſych. eandem tragoediam innuens. Aeſchyli imitatione *Lutra* quoque Ennius ſcripſit.

Ἐλευσίνιαι ſiue Ἐλευσίνιοι. Plutarchus Theſeo. Heſych.

Ἑλλάδιος [Aeſchylo abiudicat hanc tragoediam Stanleius.] vide infra in Ἡλιάδες.

Ἐπίγονοι. Schol. Pindari Iſthm. Od. 6.

Εὐρώπη ſiue Κᾶρες Stob. ſerm. 49. (51.) Steph. in μύλασα.

Ἠδωνοί. [ἐν Ἠδωνοῖς Schol. Ven. ab Villoiſonio edita ad Iliad. ί. 535. et ψ'. 34.] Strabo lib. X. Schol. Ariſtophanis ad Aues, Athenaeus, XI. 8. Erotianus in ἴκταρ, Suid. in Αἰγίζειν et Μουσόμαντις, Heſych. [Euſtath. Parecbol. p. 1282. lin. 60.]

Ἡλιάδες. Hoc drama Athenaeo X. 11. XI. 5. et in anonymi Catalogo memoratur. Verum Schol. Sophoclis Oed. Col. laudat Aeſchylum ἐν Ἰλιάσι. Forte, inquit Meurſius, *ſcriptae fuerunt et Aeſchylo* Ἰλιάδες, *vt Euripidi* Τρῳάδες. Sed magis eo propendeo, vt legam ἐν Ἡλιάσι. Similiter etiam apud Harpocrationem in μαλακίζομεν legit Gatackerus, pro ἐν Ἑλλαδίῳ, ſed ibi verior videtur lectio Viri Clariſſ. Iacobi Gronouii, qui ad Harpocrationem p. 91. ἐν λαΐῳ reponendum eſſe ſuſpicatur. [Paw ſuſpicatur Ἕλλας δίῳ, *conſtringit*, *occludit diuino* et indefeſſo pede tremiſcens; at perperam.]

Ἡρακλεῖδαι. Heſych. Stob. ſerm. 121.

Θαλαμοποιοί. Pollux, [lib. VII. cap. 27. ibique interpr.]

Θεωροὶ ἢ ἰσθμιασταί. Aeſchylum in Θεωροῖς laudat Athenaeus XIV. cap. 7. Sed male apud Heſych. in Ἀποστὰς citatur Aeſchylus ἐν Ἰσθάσθαις. Perperam [?] et in anonymi Catalogo Aeſchyli tragoediarum: Θεόδωροι ἢ ἰσομειασταί.

Θρῇσσαι Heſych. Scholiaſtes Sophocl. ad Aiacem. [134. 815.] Comici ad Ranas.

Ἱέρειαι *ſacerdotes.* Macrob. V. 22. Heſych. Euſtratius ad Ethic. Ariſtotelis III. 1. Schol. Sophoclis ad Oedip. Colon. [v. 791.]

Ἰλιάδες. Vide ſupra in Ἡλιάδες.

Ἰξίων. Heſych.

[Ἶριν male citat Mongitor. ex *Polluce* X. cap. 34. ſegm. 157. ibi enim legitur Ἀχαιὸς ἐν Ἴριδι. *Harl.*]

Ἰσθμιασταί.

Ἰσθμιασταί. Vide ſupra in Θεωροί.

Ἰσοστάσιον. Vide infra, ψυχοστασία.

Ἰφιγένεια Euſtratius, vbi ſupra §. V. Schol. Ariſtoph. ad Ranas. Suid. in κυδάζεται. [Schol. ad Sophocl. Aiac. v. 722.]

Κάβειροι. Athenaeus IX. cap. 4. X. p. 428. et Plutarch. lib. II. quaeſt. 1. ſympoſ. p. 632. Sed male apud Schol. Pindari Pythionic. Od. 4. laudatur Aeſchylus in Κιβήρεις. Aeſchylum Καείρους vet. Lex. Bibl. Coislinian. p. 484. lege Καβήρεις.

Καλλιστώ. Heſych.

Καμικοὶ tam recte in libro de Aeſchyli tragoediis a Meurſio omittuntur, quam in Bibliotheca eiusdem Graeca perperam accenſentur Aeſchyli fabulis, ex corrupto loco *Athenaei* lib. II. p. 51. nam pro καμικοῖς legendum ibi eſt κατὰ τῆς βάτου, vt ex MSS. codicibus docuit Caſaubonus lib. II. cap. 11.

Κᾶρες. Vide ſupra Εὐρώπη.

Κεραυνών. Corrupta vox pro Κερκύων in prioribus Harpocrationis editionibus in ὄρον.

Κερκύων Σατυρικός. Heſych. Pollux X. ſect. 175. Harpocrat. in ὄρον ex Salmaſii emendat. [compara *Pauſan.* Attic. I. 39. p. 94. *Caſaub.* de Poeſi Sat. I. 5. p. 128 ſq.]

Κήρυκες. *Pollux* lib. IX. ſect. 136.

Κήρυκες Σάτυροι [dd]. *Pollux* lib. X. ſect. 186. [vbi vide interpr. p. 1377. et cap. 19. ſect. 68. ibique interpr. p. 1230. edit. Hemſterhuſ.] et *Photii* Lexicon MS. in πυρσοκόμου λέοντος laudante

Z 2

dd) Satyrica dramata, in quibus Satyri ſ. mimi ſaltabant. vid. *Salmaſ.* pag. 10. de Helleniſmo. *Fabric.* adde *Iſ. Caſaubon.* de Satyrica Poeſi, lib. I. cap. 1. p. 19 ſqq. ibique not. Crenii ac Rambachii, et pluribus locis. Κήρυκες vero h. l. non ſunt *praecones*, ſed *ſacrorum adminiſtri.* vid. *Caſaubon.* ad Athen. Dipnoſ. XV. p. 939. adde *Knox* on ſatire and ſatiriſts, in Eſſays moral and literary, vol. II. pag. 147. cl. *Io. Gottlieb Buhle* proluſ. de Fabula Satyrica Graecorum. Gottingae, 1787. 4. qui plures excitat ſcriptores. Idem vir doctiſſ. p. 8. negat, Aeſchylum fuiſſe vel cultioris primum auctorem, ea de cauſſa, quod eius aetate mos faciendarum quotannis τετραλογιῶν iam eſſet vſurpatus; omnia porro nomina fabularum, quarum Theſpin auctorem ferunt, credere vetent, pertinuiſſe eas ad ſatyricarum genus; denique non Aeſchylo ſoli, ſed etiam Phrynicho, Pratinae et Choerilo Athenienſi, Aeſchyli fere aequalibus, praeter ſatyros, tragoediae quoque tribuantur; quod denique *Plato* in Minoe tom. VI. pag. 140. edit. Bipont. adfirmet, tragoediam neque a Theſpide, neque a Phrynicho duxiſſe originem; ſed videri potius priſcum Atticorum inuentum, de quo parum conſtet. Omnis vero controuerſiae cardo verſatur in notione verae tragoediae, et num Theſpis auctor fuerit dramatum, quae nomini illius adſcribuntur: qua de re ſupra in paragrapho de Theſpide iam diſputauimus. Idem vir doctiſſ. p. 10. „patet, inquit, fabulis ſatyricis *Aeſchyli* plerumque hiſtoriam aetatis mythicae Graecorum argumenta ſuppeditaſſe. — — Minime vero probabile eſt, argumenta fabularum ſatyricarum ab Aeſchylo ita tractata fuiſſe, vt ille nihil aliud, niſi auditorum riſum ciere, ſtuderet, aut falſa dicteria in populares ſuos coniicere; miſcuit potius in fabulis ſatyricis ſeria cum ludo, easque medium tenere voluit inter tragoediae ſeueritatem et comoediae priſcae dicacitatem ſuo tempore nimis adhuc amarulentam; quo magis Sileni laſciuia aut γελοιολογίᾳ et Satyrorum proteruitate reuocarentur ad hilaritatem ſpectatorum animi acta aliqua tragoedia Eumenidum ſimili paullo vehementius adfecti. Ceterum minus bene ſtatuit Caſaubonus, argumentum fabulae ſatyricae, trilogiae tragoediarum adnexae, fuiſſe *ſemper* adfine illis, quae in tragoediis

laudante Clarissimo Bentleio. [in Epistol. ad Millium p. 15. adde p. 57. et *Casaubon.* de Satyr. Poesi lib. I. cap. 5. p. 127.]

Κίρκη Σατυρική. Hesych. Corrupte in anonymo Catalogo Κίρκει Σατυρικοί. [vid. *Casaubon.* de Satyr. Poesi, lib. I. cap. 5. pag. 126.]

Κρῆσσαι. Athen. II. cap. 11. Hesych.

Κωπευσής. Supra in Ἀργώ.

Λαΐος. Vide supra in Ἡλιάδες. Memoratur in Catalog. et apud Hesych.

Λέων Σατυρικός. Ita enim apud Stephanum in χώρα recte legunt Salmasius et Gatackerus. Sic omnium quinque Satyricorum Aeschyli dramatum nomina tenemus. Quae sunt Κερκύων, Κήρυκες, Κίρκη, Λέων et Πρωτεύς. Ex his ne vnam quidem ad nos peruenisse, est, quod doleant litterarum harum amantes, cum in isto genere primas Aeschylo tribuerit *Menedemus* Eretriensis teste *Laertio* lib. II. sect. 133. et Hesychio Illustri, vbi de Menedemo agit; tum Pausanias in Corinthiacis. [¶]

Λήμνιοι tum in Catalogo memorantur tum apud Hesychium in Ἀγκυρόβολα, vbi Iohannes Vitus Pergerus legit: ὡς καὶ ἐν Λημνίοις Αἰσχύλος.

Λυκοῦργος. Aristarchi Grammatici commentarius in Aeschyli Lycurgum memoratur in Scholiis Graecis ad Theocriti Idyll. 10. Fabulam ipsam citant vel ad eam respiciunt Aristophanes Thesmophoriaz. Longinus περὶ Ὕψους, Athen. X. cap. 14. Hesych. et Schol. Sophoclis ad Oedipum Colon. [v. 668.] Schol. Aristoph. ad Equites.

Λύτρα Ἕκτορος siue Φρύγες. Vide supra Ἕκτορος λύτρα.

Μέμνων. Catalog.

Μήδεια, nescio, satisne certo colligatur ex Aristotelis Poetices cap. 17.

Μηλοσφαγοῦσαι, si credimus Biseto in Scholiis gr. ad Aristoph. Lysistratam; quem tamen falli putat Langbaenius ad Longinum.

Μυρμιδόνες. Strabo lib. XIII. Harpocr. Hesych. Athen. Scholiastes Aristoph. ad Ranas, Pacem, Aues, et Ecclesiaz. 392. Suid. in ἀβδέλυκτα, ἀπείμωζον et τριέμβολον. Ex eadem fabula Aeschyli petitum, quod adfert *Aristides* Orat. I. Platonica p. 27. tom. III. et *Philo* de mundo incorruptibili pag. 737.

Μυσοί. Suid. in Ὀργεῶνες. Steph. in Οἶος. Aristoteles cap. 24. Poetic: ἐν Μυσοῖς ὁ ἄφωνος ἐκ Τεγέας εἰς Μυσίαν ἥκων.

Μύσαι memorantur Harpocrationi in Ὀργεῶνας; sed μυσοὺς reponi iubent Meursius et Maussacus, quod confirmat Suidas eadem voce.

Νεανίσκοι.

diis exhibuerat poeta; nam ipsum Aeschyli exemplum id redarguit. [vid. locum Scholiast. ad Ὀρεσίαν infra a Fabricio nostro laudatum.] Nihil adfine sibi habuere v. c. argumenta tragoediarum, Phinei, Persidis, Promethei (πυρφόρα s. πυρκαίος,) et fabulae satyricae, Glauci Potniensis; quae tamen omnes constituebant tetralogiam doctam ab Aeschylo, Olymp. LXXVI. 4. Menone praetore. Quid? quod saepius fabulae satyricae separatim actae fuere, nec trilogiis adiectae." Hactenus cl. Buhle. *Harl.*

Νεανίσκοι. Athen. XI. cap. 15. Hesych.

Νέμεα. Catalog.

Νηρεύς. Hesych.

Νηρηΐδες. Schol. Euripidis ad Phoeniss. [v. 219. ibique Valcken. p. 635.] Pindari Nemeonic. Od. 6. Hesych.

Νιόβη. Strabo lib. XII. Hephaestio Enchirid. Aristot. cap. 17. Poetic. Hesych. Anonymus auctor vitae Aeschyli et Scholiastes Aristoph. ad Aues et Ranas: Euripidis ad Phoeniss. v. 162. Aeschyli ad Prometh. [Eustath. in Parecbol. pag. 744. lin. 3. Priscian. grammat. lib. I.]

Ξάντριαι. Schol. Aeschyli ad Eumenid. Suid. in Ὀκτώπυν. *Fabric.* *Pollux* Onom. X. sect. 117. vbi vide interpret. p. 1295. edit. Hemsterh. et *Bentlei.* Epist. ad Millium p. 58. *Harl.*

Οἰδίπους. Eustratius III. ad Ethic. Nicomach. *Fabric.* Ex Oedipo Aeschyli praebet fragmentum, a Stanleio omissum, Schol. ad *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 723. quod restituit *Valcken.* ad *Euripid.* Phoeniss. 38. p. 17. *Harl.*

Ὅπλων κρίσις. Respicit Aristot. cap. 23. Poetic. laudat Stob. et Scholiastes Sophoclis ad Aiacem [190.] Aristophanis ad Acharnenses, 883. Latina tragoedia Attius expressit *Armorum iudicio.* *Fabric.* Conf. *Valcken.* Animadu. ad Ammonium lib. III. cap. 1. p. 164. *Harl.*

Ὀρεστία. Tetralogia tragoediarum Aeschyli acta Olymp. LXX. 2. Schol. Aristophanis ad Ranas v. 1153. Τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρεστίαν αἱ διδασκαλίαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα σατυρικόν. Ἄριχος (lege Ἀρίσαρχος) καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι χωρὶς τῶν σατυρικῶν. [conf. *Casaubon.* de Satyr. Poesi, lib. I. cap. 5. pag. 124. edit. Rambach.]

Ὀστολόγοι. Athen. XV. cap. 2.

Παλαμήδην quoque vel Ναύπλιον inter Aeschyli δράματα fuisse suspicatur Gatackerus, ex loco quodam Athenaei. [P] [In Scholiis Venetis a Villoisonio editis ad Hom. Iliad. δ. 319. p. 120. citatur Αἴσχυλος Παλαμήδη, et fragmentum ex eo datur. Ex hoc dramate forsan locus ille *Athenaei* I. p. 11. quem emendauit et illustrauit *Valcken.* ad *Euripidis* Phoenissas p. 204.]

Πενθεύς. Catalog. et Galenus 1. in 6. Epidem. tom. V. p. 455.

Περραιβοὶ, Περραιβίδες. Hesych. Athen. XI. cap. 7. et 14.

Πηνελόπη. Etymol. M.

Ποικίλα χρώματα. Suid. in Κάλαϊς, nisi locus est corruptus, perinde vt alter in κάλλη, vbi Aeschylus in ποικίλοις κάλλεσι citatur. *Fabric.* Kuster. ad vtrumque locum verba ἐν ποικίλοις χρώμασι inducenda putat. Secus sentit *Lamb. Bos* in Animaduu. ad Suidam, et *Aeschylum* mathematicum libri, Ποικίλα χρώματα, auctorem censet. vid. supra §. II. not. *a.* *Harl.*

Πολυδέκτης. Catalog.

Προμηθεὺς πυρκαεὺς Polluci lib. IX. ſegm. 156. memoratur. Ab eo non diuerſus eſt πυρφόρος laudatus *Gellio* lib. XIII. cap. 18. et in Catalogo Anonymi recenſitus. Vide *Guil. Canterum* lib. VII. cap. 21. nouar. lect. [et *Hemſterhuſ.* ad loc. Pollucis pag. 1140. *Caſaubon.* de Poeſi Sat. p. 128. ibique Rambach.]

Προμηθεὺς λυόμενος. Strabo lib. I. [p. 58. vbi vide Caſaubon. et hunc de Poeſi Satyr. p. 127.] Dionyſ. Halicarn. lib. I. Antiquitt. Stephanus in ἄβιοι, Hyginus Poetic. Aſtronom. lib. II. cap. 6. Heſych. Athen. Scholiaſtes Apollon. ad lib. IV. *Arrianus* in periplo Ponti Euxini. *Procop.* IV. 4. de Bello Gothico p. 579. Ex hoc dramate H. Stephanus depromtos eſſe coniicit Aeſchyli verſus, quos de Prometheo laudat Strabo lib. IV. et alios item quos adducit Galenus comment. 1. in ſextum ἐπιδημίων Hippocratis, §. 29. quamquam ibi, (memoriae, vt videtur, vitio,) citat Prometheum Aeſchyli δεσμώτην. Vide et quae de Ciceronis loco notaui ſupra, vbi de edito Aeſchyli Prometheo. [*Salmaſ.* Exercit. Plin. pag. 42. ſupra ad §. VI.]

Προπομποί. Heſych.

Πρωτεὺς Σατυρικός. Heſych. Athen. [IX. cap. 11. pag. 394. ad quem locum vide Dalecamp. et Caſaubon. comm. p. 428.] Scholiaſtes Aeſchyli in argumento Agamemn. atque inde Scaliger in deſcriptione graeca Olympiadum ad Olymp. LXXX. ee) 2. Vide, quae ſupra inter editas Aeſchyli tragoedias in Eumenidibus. [*Caſaubon.* de Poeſi Sat. I. 5. p. 129.]

Σαλαμίνιαι ſiue Σαλαμίνιοι. Perperam apud Heſychium duobus in locis Σαλαμίνι.

Σατυρικὰ δράματα quinque Aeſchylum docuiſſe auctor eſt anonymus Graecus, qui vitam eius ſcripſit. Horum nomina habes ſupra in Λέων. Vtrum vero tamquam ſingulares Tragoediae et ab aliis diuerſae memorandae ſunt Σατυρικὸς ex Heſychio, et Σάτυροι ex Pauſaniae Corinthiacis, cum doctiſſimo Gatackero iure dubites, imo non eſſe, ne dubites quidem.

Σεμέλη ἢ Ὑδροφόρος. Catalog. Heſych. [fragm. ex ea tragoedia: ἐν Σεμέλῃ ἢ Ὑδροφόροις, in Scholiis Hom. Marcianis ad Hom. Iliad. δ'. 319. p. 120.]

Σίσυφος δραπέτης. Catalog. Laudant etiam Siſyphum Aeſchyli *Aelianus* XII. 5. animal. Erotianus in διοπῶ et Pollux, [lib. X. cap. 3. ſect. 20. ibique Hemſterhuſ. etc. 22. In Etymologico Gudiano, in Specimine Emendat. in Etymol. M. a Kulenkampio edito p. 36. quod fragmentum Aeſchyli ibi ſeruatum corrigit *Schneider.* in Fragmentis Pindaric. Carminum p. 106. nr. CLIX. *Harl.*

Σίσυφος πετροκυλιστής, quod nomen dramatis corrupte legitur apud Heſychium [F] in Θώψεις. Integrum in Catalogo Anonymi, et apud Euſtratium III. 1. ad Ethic. Nicomach.

Σφίγξ. Athen. XV. cap. 5. Heſych. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Ranas.

Τήλεφος.

ee) Olympiade LXXX. iam obierat Aeſchylus, itaque ad illam non magis quadrat tempus acti huius dramatis, quam ad Olympiadem XXVIII. quae in graeco Agamemnonis argumento deſignatur, illa enim Aeſchylus natus nondum erat.

Τήλεφος. Hesych. Clemens Alex. IV. Strom. Scholiastes Comici ad Ranas.

Τοξότιδες s. Τοξόται. Antigonus Carystius histor. paradox. ff) cap. 127. Eustratius vbi supra, Hesych. Plutarch. in amatorio p. 676. et Lib. de profectus indiciis, p. 81.

Τροφοί. Hesych.

Ὑδροφόρος siue Σεμέλη, quam vide.

Ὑψιπύλη. Hesych. Scholiastes *Apollonii* ad lib. I. [620 sq. 773. conf. *Groddek* in Bibl. der alten Litterat. und Kunst. part. II. pag. 108 sq.]

Φιλοκτήτης. *Aristot.* cap. 22. Poetic. Athen. IX. cap. 11. Schol. Aristophanis ad Ranas. Plutarchus Lib. de tranquillitate. Dio Chrysost. diss. 52. Scholiastes Sophoclis in Philoctetae argumento. Suid. in ἔνθ' ἔτι μίμνειν ἄνεμος ἔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ, quo prouerbio vtitur etiam Aristaenetus Epist. 27. [Maxim. Tyrius diss. 13. p. 147. edit. II. Dauis.]

Φινεύς. *Athen.* X. cap. 5. Scholiastes Aeschyli in argumento Persarum et inde Scaliger descript. Olympiadum ad Olymp. LXXVI. 4.

Φοίνισσαι. Pollux.

Φορκίδες. *Eratosthenes* cap. 22. Catasterism. *Hyginus* II. 12. poetic. Astronom. Athenaeus. Videtur respicere Aristoteles cap. 18. Poetices.

Φρύγες ἢ Ἕκτορος λύτρα. Pollux VII. sect. 131. Corrupte apud *Hesychium* in Ἀγαστά, [vbi vide Alberti notam,] legas Αἰσχύλος Φρύξι, pro Αἰσχύλος Φρυξί. De hac Aeschyli fabula consulendus Casaubonus ad Athenaeum lib. I. cap. 19. pag. 56. et quae supra in Ἕκτορος λύτρα. [*Stobaeus* serm. 32. et Schol. Homer. a Villoisonio edita.]

Φρύγιοι, tamquam diuersum a superiore drama ab Anonymo recensetur in Catalogo.

Ψυχαγωγοί. [*Athen.* X. cap. 1.] *Pollux*, X. segm. 10. Hesych. Suid. in Σταθερόν. Schol. Apollonii ad lib. III. et Homeri ad Odyss. λ'. v. 133. Aristophanis ad Ranas. Ceterum pro Ψυχαγωγοῖς, ψυχαγωγίαν habet idem Anonymus in Catalogo. *Fabric.* Aeschylo huius dramatis argumentum Homeri praebuit Νεκυία. Vid. *Valckenar.* diatriben Euripidis Hippolyto subiectam, pag. 286. C. qui fragmentum post Heathii curas corrigit. *Harl.*

Ψυχοστασία, Ponderatio animarum Hectoris ac Pollucis, (argumento petito ex Iliad. XXII.) pro qua ἰσοστάσιον infelici coniectura reponit Reinesius p. 124. Variar. lect. Neque enim *Plutarchus* tantum Lib. de audiendis Poetis, [p. 151. s. pag. 54. vol. VI. edit. Reisk.] et Pollux IV. sect. 130. sed Anonymus quoque in Catalogo et Hesychius drama hoc commemorat, etsi apud istum duobus in locis legitur ψυχοστασίαι in voce ἀντηκίδοτι et αὐριβάτας.

[Ὠρείθυια, quod Aeschyli drama vnus *Io. Siceliota* in comment. msto, (qui custoditur in Bibl. Paris. Camilli Falconeti) in Hermogenem περὶ ἰδέων commemorat. Fragmentum ex

ff) Locum Aeschyli ab Antigono Caryst. cap. 127. citatum emendat Salmasius p. 669 sq. ad Solinum, edit. Paris. [sed vid. *Valcken.* ad Eurip. Phoeniss. pag. 349. b. et *Heath.* in Lectionibus pag. 161. atque Corn. de Paw.]

ex eo seruauit *Longinus* de Sublimitate sect. III. init. vti docuit et locum Siceliotae ex msto protulit cl. *Ruhnken.* in diss. de vita et scriptis Longini §. X. pag. 26. et ad Longini locum pag. 242 sq. edit. Toupii, Oxon. 1778. 8.

Ceterum animaduertendum est, de metro Aeschyli, Sophoclis atque Euripidis, scripsisse, (κωλομετρίαν τῶν μελικῶν Αἰσχύλȣ etc. ἔγραψε etc.) Eugenium, Trophimi filium, Augustopolitanum, Phrygem, teste *Suida* in Εὐγένιος, et ex illo *Eudocia* in Violar. p. 168. *Harl.*]

VIII. Praeterea Aeschyli Ἐλεγεῖα laudantur a *Theophrasto* lib. IX. Histor. plantar. cap. 15. et *Plutarcho* lib. I. Sympos. qu. 10. vt *Plinium* XXV. 2. et Suidam omittam. Ex his Elegiis *Stanleius* p. 707. ad vitam Aeschyli, suspicatur, petitum esse tetrastichon, quod sub eius nomine legitur [P] in Anthologia lib. III. cap. 5. in eos, qui ad Marathonem occubuere. In eadem, quam dixi, vita auctor Anonymus refert Aeschylum a Simonide, cuius in eodem Anthologiae loco versus quidam huius argumenti leguntur, superatum Elegiaco carmine εἰς τȣ̀ς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας, quod Aeschyli dictio longius abesset a tenuitate illa et λεπτότητι, quam Elegia requirit. *Paeana in Apollinem* rogatus componere a Delphis, id facere renuit, quod iam exstaret alius Paean vetustior auctore *Tynnicho* [gg]) celebris, qui cum suo si conferatur, velut antiquae imagines cum recentibus, fore, vt minus forte artis atque elegantiae, verum plus sanctimoniae et dignitatis habere videretur. Porphyrius de abstinendo ab animatis lib. II. sect. 18. Τὸν Αἰσχύλον, φασὶν, τῶν ἀδελφῶν ἀξιȣ́ντων εἰς τὸν Θεὸν γράψαι παιᾶνα, εἰπεν ὅτι βέλτιςα Τυννίχῳ πεποίηται, παραβαλλόμενον δὲ τὸν αὐτȣ̃ πρὸς τὸν ἐκείνȣ, ταὐτὸν πείσεσθαι τοῖς ἀγάλμασι καινοῖς πρὸς τὰ ἀρχαῖα. Ταῦτα γὰρ καίπερ ἁπλῶς πεποιημένα, θεῖα νομίζεσθαι, τὰ δὲ καινὰ περιέργως ἐργασμένα θαυμάζεσθαι μὲν, Θεȣ̃ δὲ δόξαν ἧττον ἔχειν. Si *Romulum Amasaeum* Pausaniae interpretem audimus, Aeschylus in limine carminis *de pugna Marathonia* suum et Patriae nomen commemorauit. Sed verborum Pausaniae lib. I. Attic. pag. 49. longe alius est sensus, vt animaduersum Ioachimo Kühnio in notis ad Pausaniam, et clarissimo Baelio pag. 1168. Dictionarii, edit. secundae. Nempe Aeschylum sibi ipsimet composuisse Epitaphium, et in eo nihil commemorasse, quam nomen suum Patriamque, et quod ad Marathonem fortiter pugnauit. [P] *Fabric.* Sed vide ad finem §. V. adnotata; Kühnius potius errauit: adde *Heath.* Lectiones in Addendis ad Aeschylum, fin. *Harl.*

[IX. De codicibus atque editionibus tragoediarum ita agam, vt ea, quae Fabricius iam bene adnotarat, rectius digeram, vberius exponam et aliis accessionibus, quantum fieri potest, diligenter locupletem. — Inter codicc. gr. Escurial. (apud *Plüer.* in itinerario etc. pag. 155.) Supplices cum Scholiis, et secundum Antonii Augustini indicium, tres tragoediae cum scholiis, fol. — In bibliotheca reg. Matrit. apud *Iriartum*, est cod. XLVII. nr. 135. p. 162. qui continet vitam tragici poetae, quae parte propemodum sexta copiosior esse dicitur ea, quam in edit. H. Stephani reperimus; tum comparet Prometheus vinctus cum glossis, inter lineas scriptis,

gg) Tynnichi Chalcidensis paeanem vsquequaque illis temporibus decantatum laudat *Plato* in Ione pag. 362. [pag. 62. edit. Mulleri, cuius notam conferes; adde ibidem pag. 68.] Apud Porphyrium male quidam codices habent Phrynichum pro Tynnicho.

ſcriptis, ſcholiisque: poſt ſequuntur Septem ad Thebas, cuius argumentum mſtum differt ab edito, et quae, vt alibi, ita quoque hic, vocatur Ἐτεοκλῆς: porro argumentum Perſarum ipſaque tragoedia, cum gloſſis interlinearibus et argumentis in margine. De huius dramatis ratione auctor excerptum Laſcaris breue adfert, quod incipit: Γλαῦκος ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλυ μύθοις ἐκ τῶν Φοινισσῶν Φρυνίχυ φησί. ita quoque in cod. LXXV. p. 271. qui continet Prometheum vinctum, Septem ad Thebas et Perſas, cum gloſſis inter lineas ſcriptis et ſcholiis, a vulgatis interdum diuerſis et ex aliis commentariis conflatis. — cod. LXXII. p. 256. praebet ſententias ex Aeſchylo aliisque a Laſcare collectas. — Ibidem p. 276 ſq. memoratur cod. ex Mendozae bibliotheca in Eſcurialenſem translatus, qui habet ſcholia in Aeſchyli Prometheum et Perſas. Epigramma Antipatri in eum, ibid. p. 97. fol. codicis CXII. it. p. 162. et exſtat in Anthol. lib. III. cap. 25. — Codices in Bibl. Taurinenſi iam paullo ante adtulimus. In bibl. *Barberina* Romae cod. CCCCLII. ſaec. XIV. habet Aeſchyli Prometh. et VII. contra Thebas cum ſcholiis editis et partim ineditis. Praeter ea in *Italia* frequentes ſunt codd. Aeſchyli; vide Montfaucon. Biblioth. In Bibl. Medic. Florentina teſte *Bandin.* tom. II. pag. 44. ſunt Aeſchyli Prometheus, Septem duces adu. Thebas, et Perſae cum vita Aeſchyli, ab edita aliquantum diſcrepante: eaedem plut. 31. cod. I. p. 74. it. p. 76. ibidem cod. XXXVIII. p. 119. tum p. 124. — Prometheus et Septem contra Thebas, cum ſcholiis, plut. 31. cod. III. p. 79. et plut. 91. cod. V. tom. III. pag. 421. — Prometheus, Septem adu. Thebas, Perſae, Agamemnon, Eumenides, cum gloſſis et ſcholiis tom. II. pag. 83. 11. — Tragoediae VII. cum ſcholiis antiquis marginal. gloſſis inter lineas ſcriptis atque argumentis, vitaque, tom. II. p. 133. II. — Prometheus, ib. p. 173. — Perſae cum ſcholiis, tom. III. pag. 290. Citatur quoque in florilegio ſententiarum, tom. I. p. 253. et in violar. compoſit. pag. 549. In collectione diuerſorum ſcriptorum gr. ſententiarum de adſcenſu Nili, ibid. p. 583. II. et 610. VI. — In Bibl. *Veneta* D. Marci, Prometheus, Septem adu. Thebas, Perſae, Agamemnon, Furiae, cod. DCXVI. p. 316. Catalogi. — ibid. cod. CCCCLXVIII. pag. 248. Prometheus, Septem adu. Thebas, Perſae cum ſcholiis vulgatis. — Eaedem trag. cum ſcholiis, cod. CCCCLXX. p. 249. — In *Vaticana* tres trag. cum ſchol. p. 7. et bibl. reginae Sueciae Aeſchylus cum Scholiaſte, in *Montfaucon* Bibl. bibliothecarum MSS. tom. I. p. 28. nr. 662. ibid. p. 34. nr. 963. — in bibl. *Bononienſi*, ibid. p. 434. A. — in bibl. *Patau.* ibid. p. 488. E. — in bibl. *Mediol.* ibid. p. 530. C. — in bibl. quadam rom. Aeſch. cum gloſſis, ibid. p. 200. D. vt mittam indicem eorum codd. quos ex aliis vrbium terrarumque catalogis laudaui. — Secundum *Montfaucon* in Diario italico: in bibl. Ambroſ. *Mediol.* Aeſchyli quaedam, pag. 27. coll. eiusdem B. bibl. MSS. I. pag. 506. — *Neapoli*, in bibl. S. Ioannis, Aeſchylus et commentarius in eum, p. 311. — *Florentiae* in coenobio S. Mariae, tragoediae cum ſcholiis, et in duobus aliis codd. quaedam Aeſchyli tragoediae, p. 369. 370. et in Montfaucon. Palaeogr. graeca, p. 70. — Secundum *Iac. Phil. Tomaſinum* in Bibl. Venetis mstis, (Vtini, 1650. 4.) in bibl. S. *Antonii*, plut. 18. Aeſchylus cum ſcholiis, pag. 17. — in bibl. S. Ioann. et Paulli, plut. II. Duae tragoediae, pag. 21. — in bibl. Iac. Barocii, Aeſchylus, pag. 81.

Lugduni Batau. in bibl. publ. teſte Catalogo: Prometheus vinctus et VII. ad Thebas cum Scholiis interlin. nr. 51. p. 336. — eaedem trag. cum Perſis cum ſcholiis et interpretationibus, nr. 23. p. 392. — Eaedem tres trag. bis, nr. 4. et 6. p. 395. — ibid. p. 332. nr. 180. ſunt *Franc. Porti* comment. msst. in Aeſchyli trag. nr. 180. pag. 332.

In *Germania* sunt *Wittebergae* cod. qui tres priores tragoed. continet, ex quo varias lectiones excerpsit et recensuit *I. Car. Zeune* in singulari prolusione. Witteb. 1781. 4. — *Guelferbyti* in bibl. ducali, cod. omnium tragoediarum cum scholiis, in Agamemnone mutilus. — In bibl. *Vindobonensi*, teste *Nesselio*, in Catalog. part. IV. p. 111. cod. CXVII. tres priores trag. — ibid. p. 129. cod. CCXXXV. duae tragoed. cum scholiis. — ibid. part. V. p. 172. nr. 5. Prometh. et VII. ad Thebas cum adnotatt. — part. IV. p. 141. cod. CCLXXIX. Aeschyli fragmenta cum glossis scholiisque. — ibid. p. 145. cod. CCXCVIII. et p. 158. cod. CCCXXXIV. Scholia in Aeschylum. — In Bibl. *Noriberg.* cod. exeunte saec. XVI. scriptus, comprehendens quoque Prometheum. — Bibl. Bauar. *Monaci* habet cod. CXLIII. CXC. CXCIII. et CCXLVIII. in quibus sunt scholia in tragoed. Aeschyli. — In bibl. *Augustana* Plut. inf. VII. 12. Prometheus, et Plut. VIII. 9. Eumenidae: subsell. VIII. 16. Septem ad Thebas. — In bibl. *Hamburgensi*, trag. III. cum schol. interlin. et margin. — In *Heidelbergensi* bibl. plures quondam fuere codd. in quibus modo plures, modo pauciores continebantur Aeschyli trag. teste Sylburgio.

In *Parisiensi* bibl. regia custodiuntur secundum Catalog. decem codd. quorum nouem carent trag. *Agamemnon*, quae separatim exstat in cod. MMDCCXCI. *Eumenides et Supplices* sunt tantum cum reliquis in cod. MMDCCCLXXXVI. in omnibus reperitur Prometheus; in octo, septem ad Thebas; in septem vero Persae. Duo illorum codd. contulit Brunck. sex autem Askew. in Comm. praecipue ad Septem adu. Thebas. — In Bibl. San-Germanensi, (teste Montfaucon in Bibl. bibliothecarum MSS. pag. 1065. B. siue in *Montfauc.* Bibl. Coislin. p. 520. cod. CCCLIII.) Aeschyli vita, Prometheus et VII. adu. Thebas.

In *Angliae* bibliothecis X. libri occurrunt, qui vel manu exarati sunt codices et Aeschyli comprehendunt tragoedias, vel exempla typis excusa, variis lectionibus aut notis mstis ornata, et quater in bibl. Bodleiana et Seldeniana, teste Catalogo librorum msstorum Angliae et Hiberniae. Codicem Oxoniensem, continentem Prometh. et VII. adu. Thebas, atque cod. Arundelianum, comprehendentem tres priores trag. contendit Stanleius. Askew habuerat cod. chart. 500. annos circiter habentem.

Mosquensium duorum codd. varias lectiones cl. Matthaei suppeditauit cl. Schützio.

Pleniorem et criticam codd. msstorum notitiam exspectare iubet promissio et diligentia cl. Schützii.

Ad editionum indicem est veniendum.

Princeps est *Aldina: Aeschyli tragoediae sex*, Venetiis in aedibus Aldi et Andr. soceri. Mense Februar. 1518. 8. gr. — Parum emendata est, quam, Aldo biennium iam antea mortuo, curauit Andreas Asulanus socer. Praeter ea Agamemnonis postrema pars cum Choëphoris capite mutilis confusa, pro vna fabula exhibita est Agamemnone. Caussam huius confusionis, quod in vetusto codice, in quo Agamemnon praecederet, et consequerentur Choëphorae, nonnullae paginae deerant, in quibus reliqua et magna quidem illa pars Agamemnonis continebantur, bene reperit et indicauit Victorius in praefatione ad suam editionem. — In Hibernia in Biblioth. Mori, Episc. Noruic. fuerunt, teste *Montfaucon* in Bibl. bibliothecarum MSStorum, tom. I. p. 688. edit. Aldina cum emendationibus msst. viri docti, atque edit. Stephan. emendationibus et notis Casauboni referta.

Eaedem

Eaedem gr. Parif. ex officina Adr. Turnebi, 1552. 8. Turnebus quidem Aldinam fequutus editionem, tamen multa, cum primis in tribus prioribus tragoediis ex cod. msto *Aemarii Ranconeti* caftigauit, et adiunxit variarum lectionum libellum. conf. Biblioth. ancienne et nouvelle, chez P. Goffe, part. III. pag. 112.

Aefchyli tragoediae feptem: a Franc. Robortello, Vtinenfi, nunc primum ex mstis libris ab infinitis erratis expurgatae ac fuis metris reftitutae. Venet. 1552. 8. apud Gualter. Scottum.

Robortelli, nouam editionum claffem ducentis, merita in Aefchylum funt egregia. Is enim non tantum Aefchylum vulgauit emendatius, adiectis fuis et *Mich. Sophiani* caftigationibus, verfus ac perfonas diftinxit, Agamemnonis, quam folam habebat partem poftremam, et Choëphoras diftincte e MSto recenfuit; fed etiam primus adiecit veteres commentarios:

Scholia in Aefchyli tragoedias omnes, feorfim excufa, ex vetuftiffimis libris mstis collecta, atque in hoc corpus redacta a *Francifco Robortello.* Venet. 1552. 8. ex officina Erasmiana Vincentii Valgrifii.

Epiftola ad Marianum Sauellum, a quo ille antiquiffimum accepit librum, in quo tres pofteriores trag., fuo ordine collocatae, manu vetufti cuiusdam ac docti hominis adcurate defcriptae fuerunt, data eft Venetiis idibus Nou. 1551. vid. *Maittaire* Annal. typogr. tom. III. p. 615. et *Schütz.* comment. I. in Aefchyli Agamemnona, p. 5 fqq. — Qualis fit, et num exftiterit edit. *Aefch. trag.* VII. gr. cum fcholiis *P. Victorini*, Parif. 1552. 8. a *Bauero* in Biblioth. librorum rariorum vniuerfali, part. I. p. 6. indicata, equidem nefcio, et metuo, ne deceptus fuerit collector. In bibl. Sarrazian. poet. in 8. p. 92. nr. 1332. occurrunt *Aefch. trag.* Parif. nulla alia editoris aut notarum mentione facta.

Noua lux exorta eft Aefchylo opera *P. Victorii* et *H. Stephani* in nitida adcurataque, eademque hodie rara editione, fic infcripta:

Αἰσχύλου Τραγῳδίαι Ζ. — — σχόλια εἰς τὰς αὐτὰς τραγῳδίας. *Aefchyli Tragoediae VII. quae cum omnes multo, quam antea caftigatiores eduntur, tum vero vna, quae mutila et decurtata prius erat, integra nunc profertur. Scholia in easdem, plurimis in locis locupletata et paene infinitis emendata, Petri Victorii cura et diligentia. Ex officina H. Stephani.* 1557. 4.

Petrus Victorius, ille tot veterum fcriptorum graecorum latinorumque Aefculapius feliciffimus, Agamemnonem primus exhibuit duobus e codd. mstis, ex iisdem aliisque totum Aefchylum caftigauit, fcholiaque graeca in plurimis locis locupletata et emendata exhibuit. Plurimum tribuit his fcholiis *Victorius* [hh]), quorum iam apud Euftathium, Homeri interpretem,

hh) En eius verba praef. in Aefchylum: *Vt libere loquar, quod fentio de fcholiis iis, quae in tres nobiliffimos Tragicos circumferuntur, puto, haec, quae in Aefchylum leguntur in vetuftiffimo praefertim noftro exemplari, meliora ceteris et eruditiora effe, primasque ipfis libenter detulerim: fecundas vero Sophocleis, et illis maxime, quae Romae* (1518. 8.) *primum feparatim excufa fuerunt: nam ipfa poftea creuere opera cuiusdam, qui magis numerum augere voluit, quam intelligentiam eius poetae adiuuare ftuduit: immifcuit enim cum ipfis nonnulla, doctrina et acumine priorum illorum indigniffima. Quae in feptem Euripidis tragoedias declarationes editae funt, minores multo, inferioresque doctrina effe exiftimo.*

tem, magna fuit auctoritas. Neque dubium videtur, plerasque illorum particulas esse iustorum commentariorum, quibus veteres grammatici Aeschylum olim explanarant. Vsus est Victorius eximio msto codice, in quo praeter Aeschylum Sophocles et Apollonii Argonautica cum scholiis graecis continebantur. In hac Victorii editione per singulas paginas Tragici verbis subiecta et luculentis typis exscripta prostant. Sed et ipse Stephanus eruditas suas in Aeschylum castigationes subiecit p. 356. testatus, se quindecim poetae exemplaria manu exarata inspexisse partim Venetiis, partim Florentiae, partim Romae et Neapoli, sed in quorum bona parte tantum primae tres tragoediae haberentur. Victorii praefationem excipit Aeschyli vita, gr. scripta et Κατάλογος τῶν Αἰσχύλȣ δραμάτων, κατὰ ςοιχεῖον. In fine tragoediarum p. 343 sqq. reperitur disp. περὶ μέτρων, οἷς ἐχρήσατο ὁ Αἴσχυλος, cuius praestantiam in eo etiam elucere, animaduertit *Paw*, (scholiorum gr. in Aeschylum contemtor,) in praef. ad suam editionem, quod omnes versus, paucissimis exceptis, ita exhibeat, vt ad metrorum genera, ab Hephaestione enarrata, non difficulter reduci possint. conf. *Freytagium* copiosum de hac aliisque Tragici editionibus et de Petro Victorio, in Adparatu litter. tom. II. pag. 771 sqq.

Praecipuam laudem a critica ratione atque diligentia dexteritateque in curandis vulneribus meret editio:

Aeschyli Tr. VII. in quibus praeter infinita menda sublata, carminum omnium ratio hactenus ignorata, nunc primum proditur, — opera *Guil. Canteri*, Vltraiectini, Antwerp. ex officina Chstoph. Plantin. 1580. 12.

In hac editione admodum rara et adcurata non tantum plura longe menda sunt sublata, sed etiam carminum et interloquutorum, quorum partes a Choris clarius distinguebantur, ratio primum perspicue explicata habetur.

Latina prosa reddere Aeschylum ausus est impar plane huic conatui *Ioannes Sauromannus* ii), Vratislauia Silesius, cuius interpretatio ex officina Oporini prodiit 1575. 8. *Si modo interpretatio dicenda est,* (verba sunt Stanleii,) *in qua vix vllibi reperiatur sensus; nemo, qui legerit, dicet secus.* Barthius etiam lib. XI. Aduersariorum cap. I. queritur, *tam stupide* latine redditum esse, *vt nesciat, an summo studio quis laborans possit peiori modo quod non capit, interpretari.* Adiunctam tamen hanc translationem Aeschylo videre est in Corpore graecorum poetarum tragicorum, comicorum, lyricorum et epigrammatariorum, quod graece et latine editum est Geneuae, 1614. fol. Ceterum egregios *Guil. Canteri* et *Isaaci Casauboni* conatus, quorum ille in prolegomenis ad Aeschylum, latinam versionem; hic in notis ad lib. I. et V. Strabonis, nouam editionem Aeschyli cum notis pollicitus est, fata interceperunt.

Canteri editio facta est basis sequentis ἐκδόσεως, quae et dotes superiorum habet coniunctas, et vero noua ornamenta:

Aeschyli Tr. VII. cum scholiis graecis omnibus, deperditorum dramatum fragmentis, versione et commentario *Thomae Stanleii.* Londini, typis Iac. Flesher. 1663. apud Cornel. Bee, fol. et ibid. 1664. fol. apud Io. Hart.

Eadem

ii) *Sanrauius* vocatur in Catalogo librorum ab Oporino excusorum. Sed *Sauermannus* nomen eius fuit. Obiit Vratislauiae, vbi Canonicum egit, an. 1510. d. XXVII. Nou. vid. Martini Hanckii librum de Silesiis indigenis eruditis, cap. 55.

Eadem est editio: in prioris tamen editionis exemplari, quod fuit in Bibl. Pinelliana, (tom. II. pag. 253.) paginae duae desunt, in quibus est diploma regium cum epistola dedicatoria. conf. Bibl. choisie de Mſ. *le Clerc.* tom. XXIII. p. 284. *Heumanni* Acta philos. tom. I. p. 530. Journ. des Sçavans 1665. p. 112. *Goetze* Mem. bibl. Dresd. vol. II. p. 458. *Denis* Memorabilia biblioth. Garellianae, p. 322. *Bure* Bibliogr. instructiue B. L. tom. I. nr. 2538. In hac editione, ait Fabricius, contextus poetae emendate ex Canteri editione, et typis nitidis ac maioribus descriptus exstat: subiuncta sunt ad imum cuiusque paginae graeca scholia descripta ex editione Victorii et ad tres primas tragoedias ex MS. Barocciano locupletata, nouis etiam scholiis graecis adiectis ex codice MS. quem Seldenus ipsi vtendum dederat, Arundeliano. Singulis paginis ex aduerso respondet recens latina prosaria Stanlei versio, elegans ac perspicua; tum ad calcem voluminis leguntur eiusdem Stanlei in vitam Aeschyli et septem Tragoedias notae eruditae; et ex deperditis Aeschyli tragoediis [kk]) fragmenta, notis illustrata. Neque in hac editione desiderantur priorum editionum praefationes, Turnebi, Robortelli, Victorii, Canteri: nec variae lectiones ab iisdem collectae, nouisque ex codice Barocciano et Arundeliano auctae, neque Henrici Stephani in Aeschylum castigationes; sed et sententias ex Aeschylo collectas, et a *Cantero* in sua Tragici editione, atque ab *Hugone Grotio* in Sententiis Tragicorum et Comicorum graecorum latinis versibus redditas Stanleius exhibuit. Idem dicitur praeterea ab eo tempore parasse amplissimos in Aeschylum commentarios [ll]) octo volumina in folio complentes, qui vna cum aliis viri docti ineditis scriptis manu exarati exstant apud Iohannem Morum Episcopum Noruicensem.

Contextum a Stanleio constitutum et totam illius editionem repetiit *Pauw*, et animaduersionibus instruxit bene multis, maximam partem criticis, in quibus metri rationem potissimum explicuit, Stanleium saepius more suo refutatum iuit, et tamen ipse propter audaciam atque insolentiam nugasque crebro in aliorum incurrit reprehensionem, rarius sensum verborum, multo minus virtutes vitiaue Tragici exposuit, neque curauit, vt commentarios a Stanleio relictos nancisceretur in vsumque conuerteret: e contrario Grotii coniecturas, nomine eius suppresso, ad se rapuisse, et hisce latrociniis ferox, aliis interpretationibus contumeliose insultasse incusatur a censore Speciminis Askewiani in Nouis Act. Lips. Eruditor. an. 1749. mens. Aug. pag. 490.

Aeschyli Tragoediae superstites, graeca in eas scholia et deperditarum fragmenta, cum versione latina et commentario Thomae Stanleii, et notis Fr. Robortelli, A. Turnebi, H. Stephani et G. Canteri, curante Io. Cornelio de Pauw, cuius notae accedunt. Hagae Comitum, apud Petrum Gosse, filium et socios. 1745. 4.

kk) Iniquissima est suspicio viri docti, qui in praefatione ad tomum decimum thesauri Antiquitatum Graecarum, Stanleium de fragmentis hisce plagii in Meursium commissi arguit.

ll) Vide Stanlei vitam nouae editioni Historiae eius Philosophicae praemissam, Acta Eruditor. Anni 1702. p. 46. et Catalogum MS. Bibliothecarum Angliae et Hiberniae tom. II. p. 378. *Fabric.* nec non Stanleii elogium scriptore *Guil. Wottono*, quod ad calcem elogiorum Sammarthani vulgauit Christoph. Aug. Heumann. Isenaci, 1722. 8. Octo illi inediti commentarii custodiri dicuntur in Bibl. Cambridg. vid. *Ioecheri* Lexicon virorum doctor. v. *Stanley.* adde Catal. MSS. Britann. et Hiberniae, bibl. Cambridg. *Harl.*

Aeschyli trag. quae exstant, septem, cum versione latina et lectionibus variantibus, tom. I. II. Glasguae in aedib. academ. exc. Rob. Foulis. 1746. in 8. et 4. Textus est is, quem Stanleius concinnarat.

Nouam editionem atque recensionem curare sustinuit, et non solum criticis, sed etiam grammaticis atque exegeticis, in quibus et sensus tragoediarum non magis quam verborum ac sententiarum dilucide declaratur et de rebus fabulisque ipsis earumque indole, antiquitate vsuque copiose disseritur, animaduersionibus atque excursibus instruere coepit cl. *Schütz:*

Aeschyli Tragoediae, quae supersunt, ac deperditarum fragmenta, (graece tantummodo,) *recensuit, varietate lectionis et commentario perpetuo illustrauit, scholia graeca, adparatum historicum et Lexicon Aeschyleum adiecit Christianus Godofr. Schütz*, eloq. et poes. P. P. O. in Acad. Ienensi. Halae Saxon. vol. I. continens Prometheum vinctum et Septem adu. Thebas, cum commentario separatim edito 1782. mai. 8. — tom. II. — Persae et Agamemnon. ibid. 1784. reliqui duo tresue tomi adhuc exspectantur. *Harl.*]

Iohannis Aurati ἀνεκδότες in Aeschylum glossas memorat, et apud If. Vossium euoluisse se testatur vir illustris doctrinae *Ezechiel Spanhemius* ad Callimachum p. 535. p. 227. ad Callimach. [ad H. in Apoll. 51. adfert Aurati emendationem prouocatque ad notas suas ad Aeschylum, ad *Aristoph.* Plut. v. 266. 486.] Adnotata sua in Aeschylum pridem in scriniis latere, testatur idem ad orat. I. Iuliani p. 175. vbi dat specimen. *Christophorus Hendreichius* fallitur, cum in pandectis Brandenburgicis tradit, a Iohanne Meursio Lugd. Bat. 1619. et a Ioh. Fichtelio Lubecae, Aeschylum emendatiorem vulgatum fuisse. *Barthius* tom. III. ad Statium p. 869. testatur, se habuisse Aeschyli Prometheum, septem ad Thebas et Persas MSS. cum scholiis, *quorum*, inquit, *collatione ad Stephani et Canteri exemplaria, multa loca illustriora fieri poterunt.* [P] *Gilbertus Gaulminus* in notis ad Eustathium p. 14. adfert aliquot versus graecos ex Iphigenia, quam Aeschyleo charactere scripsisse se testatur. In catalogo codd. MSS. bibl. Vffenbach. p. 685 sq. specimen exhibetur codicis msti trium Aeschyli tragoediarum, Promethei vincti, septem ad Thebas et Persarum cum scholiis ineditis interlinearibus ac marginalibus. — Aeschylus *Needhami* promittitur, (in Mem. de Trevoux 1717. pag. 167. 1715. pag. 732. et an. 1716. p. 181.) vsi msstis Stanleii obseruationibus. *Fabric.*

Aeschyli sententiae sunt in Frobeniana Gnomicorum collectione, supra, vol. I. p. 725. et in Grotii Excerptis, ibid. pag. 747.

Nouam editionem *Askew* parauerat, non solum multa litterarum graecarum scientia, ingeniique felicitate, sed etiam subsidiis praeclaris instructus. Habuit enim notas ineditas Aurati, Iacobi, Ios. Scaligeri, Grotii, Falkenburgii, If. Casauboni, Burdelotii, Pearsonii, If. Vossii, Stanleii, Spanhemii, Fungeri et aliorum, variasque lectiones e codd. triginta quinque msstis, quibus deinde in itinere litterario, quo plures Europae partes peragrauit plures accesserunt. Sed nil praeter specimen lucem vidit:

Nouae editionis tragoediarum Aeschyli specimen, curante Antonio Askew, M. B. Colleg. Eman. apud Cantabr. nuper socio commensali. Lugd. Bat. 1746. mai. 4.

Animaduersiones pertinent ad Eumenides. conf. Noua Acta Eruditorum. mens. Aug. 1749. p. 488 — 490. vbi censor et specimen notarum Askew suarumque dedit, et graue tulit iudicium de Cornelii de Paw imperitia metricarum legum, superbia ac furtis.

De

De versionibus quibusdam iam supra vidimus. Hic addere lubet alias. — Aeschyli tragoediae *gallice* versae sunt Paris. 1770. 8. addita comment. in qua itinera s. errores Ius, nec vero vbique feliciter, explanantur, atque ab obiectis vitiis vindicantur geographicis: — tum a *du Theil*, in noua editione: Theatre des Grecs par le P. Brumoy etc. Paris, 1785. 8. vbi in parte I. p. 315 sqq. est *Rochefort* comm. de Graecorum tragoedia; idem vitam Aeschyli, huiusque singularum tragoediarum examen conscripsit, et tom. II. p. 235. nonnullas inseruit obseruationes de difficultate versionis Tragicorum graecorum. Idem *du Theil* Aeschylum gallice vertisse, additis notis textuque gr. Paris. 1789. in 8. III. voll. dicitur: ego vero librum nondum vidi: nec plura de eo dicere possum. Addatur Allgemeine Litterat. Zeit. an. 1789. nr. 165. pag. 505 sqq.

Italica versio est: Tragedie di Eschilo, Sofocle ed Euripide — in verso sciolto Italiano dell' Ab. Mich. Mallio, tom. I. Romae, 1788. 8. praemissa est longa comment. de origine, progressu, et perfectione graeci theatri. Comparatio poetarum optime instituta, versio autem languida, certe minus poetica, esse dicitur.

Potterus anglice Aeschyli trag. Londin. 1779. 4. interpretatus est, easque illum melius, quam Sophocleas vertisse, memoratur in Monthly Review. an. 1789.

Germanice a Toblero: tum versa est trag. VII. adu. Theb. in Goldhagen Anthologie etc. part. III. et magnam partem Prometheus ibid. part. II. In libello menstruo, Deutsches Museum, mens. Aug. 1785. est metrica *Agamemnonis* versio teutonica, auctore *G. A. ab Halem.*

Pauca alia, quae ad illustrationem dramatum Aesch. scripta sunt, hic adferam. *Hemsterhus.* ad Luciani IX. dial. marin. Neptuni et Nereidum, tom. I. p. 313. monet, (quod supra adnotare oblitus sum,) fabulam, probabiliter satyricam, Τροφοὶ et Διονύσȣ Τροφοὶ, vnam eamdemque esse, atque *Io. Meursium* ac *Stanleium*, (itidem Fabricium,) male duas inde concinnasse tragoedias. — *Vauvilliers* in Notices et Extraits des MSts de la Bibliotheque du Roi, lû au Comité établi par sa Maiesté dans l' Academie royale des I. et B. L. tom. I. Paris. 1787. mai. 4. p. 281 — 340. in quinque sectionibus describit V. codd. MSS. Aeschyli, nr. 2789. Prometheum, VII. ante Thebas, et Persas; nr. 2790. Prometheum; nr. 2782. eumdem, et VII. ante Thebas, (tres codd. saec. XVI.) nr. 2788. Prom. VII. ante Thebas et Persas, saec. XVII. et nr. 2791. copiam Agamemnonis cum notis Casauboni et Pithoei. Potiores, quas ille adfert et diiudicat, lectt. sunt iam in Brunckii Tetralogia et Schützii edd. Idem critica in illas dat specimina.

In commentariis acad. Paris. reg. Inscr. plures sunt recitationes, quae ad tragicos pertinent. Missis iis, quas iam memoraui, notari possunt in vol. II. p. 409 sqq. *Fraguier* de symbolis etc. in Aeschyli VII. ante Thebas et Euripidis Phoenissis; (l'ancienneté des symboles et des Devises établie sur l'autorité d'Eschyle et d'Euripide, avec quelques remarques sur les passages de ces deux poetes,) — in vol. VIII. *Vatry* Dissert. où l'on examine, s' il est necessaire, qu'une Tragédie soit en cinq Actes, (p. 188 sqq.) — eiusdem Dissert. où l'on traite des avantages, que la Tragédie ancienne retiroit de ses choeurs, (p. 199 sqq.) eiusdem Diss. sur la récitation des Tragédies anciennes. (p. 211 sqq.) — In Eumenidas et Prometheum obseruatt. *le Beau* iunioris, in tom. XXXV. pag. 433 sqq. et p. 450 sqq. — *Patrobaschii* h. e. *Frid. Ludou. Abresch.* Obseruata ad Prometheum vinctum et scholiastem; eiusdem Praetermissa

missa in obseruatis ad A. Prometheum vinctum in Miscell. Obss. vol. VII. et VIII. tom. III. — ***Eiusdem*** animaduersionum ad Aeschylum libri duo: accedunt adnotationes ad quaedam loca N. T. Medioburgi. 1743. 8. (vbi p. 10. animaduertit, duas olim dramatis Prom. ἐκδόσεις ab ipso auctore prodiisse; hinc criticos veteres in suo apographo lectionem reperisse diuersam ab ea, quae hodie vulgatur? p. 67. inquirit, num Aeschylus fabulam ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, an Θήβας inscripserit; Sophoclea et Euripidea loca bene multa tentantur, et adiicitur elenchus vocum, quae se offerunt apud Aeschylum, et maximam partem praetermittuntur in H. Stephani thesauro L. Gr.) — ***Eiusdem*** Animaduersionum ad Aeschylum liber tertius: accedit Dilucidationum Thucydidearum auctarium. Zwollae, 1763. 8. ad duas postremas tragoedias Ios. Scaligeri coniecturas, editioni Stephan. adscriptas, e bibl. Leidensi, et ad Eumenidis trag. Casauboni coniecturas, alii Stephani exemplo adletas e bibliotheca Cantabrig. accepit et adtulit. — ***Beniamin Heath*** Notae s. Lectiones ad tragicorum veterum, Aeschyli, Sophoclis, Euripidis, quae supersunt, dramata deperditorumque reliquias, Oxon. 1762. 4. praemissa est disp. de tragicorum graecorum metris. — Anonymi Obss. in Aeschylum eiusque scholia in Miscell. Obss. vol. II. tom. II. — ***Hauptmanni*** progr. de Aeschylo et eius tragoediis, Gerae, 1741. 4. — ***Georg. d'Arnaud*** in Specimine animaduerss. criticarum ad aliquos scriptores graecos, Harlingae, 1728. 8. p. 178 — 266. pertractat critice et grammatice fabulas Aeschyleas et criticos illarum antiquos. — ***Aug. Matthiae*** in Obseruatt. crit. in Tragicos, Homerum, etc. Götting. 1789. 8. Capite I. aliquot loca Aeschyli tentat. — De tribus graecis Tragicis A. S. et Eur. vid. Essai sur l'Histoire de poëtes tragiques grecs par *C. T. de Murr*, à Nuremberg. 1760. 8. — de iisdem pulcre agit *Clodius* in: Versuch aus der Litteratur und Moral, part. I. p. 61 sqq. et de dramate satirico pag. 119 sqq. *Harl.*

X. Reliquum est vt hoc loco subiiciam Catalogum Scriptorum in Scholiis Graecis ad Aeschylum [mm]) citatorum, ex editione Londinensi:

Aeschylus ἐν Ξαντρίαις. Eum. 26.
Alcaeus. Theb. 404. Pers. 349.
Anacreon. Pers. 41.
Andron Halicarnassensis. Pers. 185.
Antimachus. Theb. 169. 553.
Apollonius. Prom. 836.
Archilochus. Prom. 617.
Callimachus. Prom. 367. Cho. 436. Eum. 21. 30.
Callistratus ἐν δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας. Pers. 941.
Dionysius ὁ περιηγητής. Prom. 788.
Draco. Theb. 303.
Epaphroditus ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου αἰτίων, β'. Eum. 2.
Epicharmus. Eum. 629.
Epicurus. Prom. 625.
Euphorion. Pers. 649.
Eupolis Comicus ἐν Μαρικᾳ. Pers. 65.
Euripides. Theb. 103. 275. 781. Pers. 181. 716. Cho. 149. Eum. 47. 276. Supp. 322.
Hellanicus. Pers. 778.
Herodianus. Eum. 189.
Herodotus. Pers. 150.
Hesiodus. Prom. 792. Agam. 185.
Homerus, saepius.

Lycophron.

mm) Non est horum scholiorum auctor *Demetrius Triclinius*, quamquam et hunc in Aeschyli τὰς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις scripsisse constat ex eius scholiis ad Sophoclem, Oedip. Tyr. v. 21. et Antigonen. v. 1020.

Lycophron. Theb. 170.
Mnaseas. Perf. 747.
Pindarus. Prom. 367. 788. 889. Cho. 323. Eum. 2. 11. Sup. 1078.
Pittacus. Prom. 886.
Plato. Theb. 599.
Pfalmi nn) locus, ἐμνήσθην τῦ Θεῦ καὶ εὐφράνθην. Agam. 171.
Rhianus. Theb. 169.
Simonides. Cho. 323.
Sophocles. Perf. 181.
ἐν Ξοανηφόροις. Theb. 310.
Τηρεῖ. Prom. 128.
Sophron. Cho. 294.
Timoxenus ἐν τῷ περὶ Λιμνῶν. Perf. 302. Lege Τιμοσθένης περὶ Λιμένων, iubente Casaubono ad Strabonis IX. pag. 181. [P]

CAPVT XVII
DE SOPHOCLE TRAGICO.

I. *Sophoclis aetas, vita et institutum non Trilogiis neque Tetralogiis; sed singulis Tragoediis certandi.* II. *De septem eius Tragoediis, quae exstant.* III. *Catalogus Tragoediarum Sophoclis deperditarum, cum variis obseruationibus.* IV. *Alia eius scripta deperdita.* V. *De Scholiastis, versionibus et editionibus huius Tragici.* VI. *Catalogus scriptorum in Scholiis graecis ad Sophoclem citatorum.*

I.

SOPHOCLES Sophili a) F. Coloneus, Atheniensis, ex nobili, vt videtur familia, natus est Olymp. LXXI. 2. b) Archonte Philippo, anno c) post Aeschylum XXXI. ante Euripidem XV. cum quorum vtroque deinceps tragoediis certauit, perinde vt cum Aristea, Choerilo,

nn) Addit Scholiastes: ταῦτα δ' ἄγαν ἐστὶν εὐσεβῆ, *sed haec sanctiora sunt*, quam vt huic nempe congruant loco.

a) Fuit et circa idem fere tempus *Sophilus* Rhamnusius, pater Antiphontis Rhetoris, de quo infra. Sophoclis Pater ab aliis vocatur *Theophilus* vel *Diphilus*, quae nomina cum Sophilo idem sonant. [In codd. vbi vita Sophoclis reperitur, ille vocatur Σοφίλλ υἱός. Locum classicum *Diodori Siculi* XIII. cap. 103. p. 625. tom. I. edit. Wesselingii Fabricius ipse paullo post in contextu adduxerat; vbi Sophocles *Theophili*, Θεοφίλλ, filius nominatur; at Palmerius, et ante eum Meursius correxerant ὁ Σοφίλλ, atque Wesseling. in nota, Fabricianam opinionem commemorans, primum de Diphilo dubitat: (Sic pro Sophilo apud *Diogen. Laert.* II. fegm. 120. Casaubon. et Menagius reponunt Σοφίλλ siue potius Σωφίλλ.) tum Wesseling. accedere malit Palmerio Meursioque: „nam„ ait, Σόφιλον et Θεόφιλον idem esse nomen haud videtur, et qui Θεόφιλον Sophoclis patrem, si Diodorum seponas, adpellauerit, nemo alius est.“ *Harl.*] Vide supra lib. I. cap. XXIX. nr. 8. Alius *Sophocles* Agrigentinus, quem laudat *Cicero* lib. III. in Verrem cap. 88.

b) Vide ad hanc Olymp. *Corsinum* in Fastis att. tom. III. pag. 140. Annus, qui in vita Sophoclis graeca designatur, incidit in a. Per. Iul. 4219. ante Chr. nat. 495. Olymp. LXXI. 2. V. C. 259. subducente rationes *Larcher.* in Chronol. Herodot. pag. 574. ex cuius tamen mente natus est Sophocles secundum Epoch. 57. marmoris Arundeliani, a. Per. Iul. 4216. ante C. N. 498. Olymp. LXX. 3. V. C. 256. Secundum *Saxium* in Onomast. I. pag. 41. vixit ille ab Olymp. LXX. 3. — XCIII. 3. Adde *Simson.* in Chron. ad A. M. 3410. 3567. et 3606. cum nota Wesselingii. Secundum *Hambergerum*, in: Zuverl. Nachrichten tom. I. pag. 159. natus est Sophocles A. M. 3494. a. Chr. 490. obiit A. M. 3584. a. Chr. 400. Vita Sophoclis est in *Martini Crusii* oration. p. 42 sqq. adde Naft, Heeren aliosque ad Thespidem et Aeschylum supra laudatos. *Harl.*

c) Auctor Vitae Sophoclis ait, Sophoclem Aeschylo

Choerilo, Iophonte filio, aliisque. A *Lampro* d) Muſicam et ſaltandi artem teſte *Athenaeo* lib. I. p. 20. ab *Aeſchylo* Poeticam edoctus, ingenio ſuo non parum decoris addidit tragoediae. Iuuenis adhuc vix ſedecim annorum et formae pulcherrimae, poſt victoriam Salaminiam epinicium paeanem cithara praeluſit deſaltauitque Athenienſibus, [τοῖς παιωνίζουσι τῶν ἐπινικίων ἐξῆρχε,] nudus et vnguentis delibutus, vt graeco vitae ſcriptori traditum eſt: ſiue, vt alii apud Athenaeum I. 18. p. 20. veſtitus. [at in theatro numquam nudus ſaltauit Soph. vti *Winckelmann.* de imitatione graec. monum. artif. p. 8. putabat; ſed poſt nauale ad Salaminem praelium circa tropaeum cum lyra eum ſaltaſſe, tradit *Athen.* l. m. conf. Leſſing. Laocoon. p. 297.] Ne vero in praeſenti alia ab illo inuenta atque in vſum verſa iam memorem, (de quibus auctor vitae, quae ſcholiis praemittitur, et *Plutarchus* de defectu in virtute p. 79. et Suidas in τριταγωνιστής:) primus inſtituit, vt, quando per διδασκαλίας ſiue commiſſiones dramatibus eſſet de palma concertandum, non ſemper *trilogiis* ſiue ternis, vt ante a Theſpide vsque, vel *Tetralogiis* e) ſiue quaternis, (quorum quartum Satyricum,) [P] adverſus quaterna; ſed ſingulis ſubinde tragoediis contra ſingulas certarent Poetae. Viginti quinque annorum fuerit, cum primus ἐπεδείξατο, ſiue ingenii ſui opera publicauit, vt legas in Chronico Euſebii ad Olymp. LXXVII. 2. Aeſchylumque in tragico certamine vicit f). Confer *Plutarchum* in Cimone p. 483. et *Sam. Petitum* III. 18. Miſcell. Raro ipſe docuit ſua dramata, quod voce tenui et parum firma eſſet. Victorias retuliſſe *duodeuiginti,* tradit *Diodorus Sic.* lib. XIII. cap. 103. p. 222. auctor vitae e Caryſtio, *viginti,* Suidas *viginti quatuor.* Additque vitae ſcriptor δευτερεῖα ſiue ſecundas aliquando tuliſſe, τριτεῖα autem ſiue tertias numquam. Sed et ducem exercitus geſſit cum Pericle, ab Athenienſibus delectus aduerſus Anaeum,

ſchylo iuniorem annis XVIII, ſeniorem Euripide annis XXIV. Pro quibus rationibus Aeſchylus natus fuerit Olymp. LXVII. 1. Euripides Olymp. LXXVIII. quod vtrumque aliorum ſcriptorum teſtimoniis refellitur. Suidas ait, Sophoclem natum Olymp. LXXIII. ſeptendecim ante Socratem annis. [Hunc ſequi videtur *Corſin.* in F. A. tom. III. pag. 217. ideoque contendit, Sophoclem, an. aet. 55. Oedipum edidiſſe Olymp. LXXXV. 4/1.] Effigiem eius duplicem habes apud *Fuluium Vrſinum* in elogiis Viror. doctor. pag. 25. et in tomo ſecundo theſauri Antiquitatum graecar. Gronouiani tabula 62. e Fuluii Vrſini Imag. p. 25.

d) Eodem qui Socratem docuit. Vide ſupra cap. XV. nr. 36.

e) Vide Suidam in Τετραλογία, et *Laertium* III. 56. ibique Menag. *Ionſium* lib. I. cap. 16. tum Notas viror. doctorum ad *Aelian.* II. 8. et 30. Var. et *Caſaubonum* de Satirica Poeſi lib. I. cap. V. vbi etiam de quatuor feſtis, in quibus dramata agebantur, 1) Panathenaeis, menſe Auguſto, 2) Dionyſiis in vrbe, menſe Aprili, 3) Chytris atque Dionyſiis veteribus, quae etiam τὰ ἐν Λίμναις, vel Ἀνθεστήρια, menſe Martio, et 4) Dionyſiis κατ' ἀγροὺς ſiue Ληναίοις, menſe Ianuario ſiue potius, (vt Dacerio viſum tom. II. ad Platon. p. 480.) ſub extremum autumni. De his videri praeterea poteſt *Meurſius* in Graecia feriata et libro de Panathenaeis, (nam de Dionyſiis quidem intercidit,) et Scaliger I. de emendat. temporum p. 29. [*van Dale* diſſ. ad antiqq. et marmora, p. 613. Potter. aliosque compendiorum auctores vt mittam.] De quinque iudicibus poetarum, qui in certaminibus hisce annuis Poetas coronabant, conſules *Voſſium* II. Inſt. Poetic. p. 55. et prouerb. ἐν πέντε κριτῶν γόνασι κεῖται, Scholiaſtes Horatii ad haec lib. I. Sat. 10. 38. *certantia iudice Tarpa.* In aliis quoque vrbibus certamina huiusmodi poetarum in vſu fuiſſe, vt Mitylenae, docet *Plutarchus* Pompeio p. 641. qui in Pythiis quoque Tragicos certaſſe refert lib. V. cap. 2. Sympoſ. De Satyricis Graecorum dramatibus conſules Caſaubonum libro de Satyrica Poeſi, et *Spanhemii* prolegomena ad Iuliani Caeſares Gallice a ſe redditos et eruditiſſimo commentario illuſtratos.

f) Vid. *Corſini* F. A. tom. III. pag. 188 ſqq. *Harl.*

Anaeum, Samiorum ciuitatem, annos natus LXV. Archonte Timocle Olymp. LXXXIV. $\frac{3}{4}$. [s. a. M. 3567. ante Chr. 436. V. C. 316.] anno vndecimo ante bellum Peloponnesiacum, vt notat Aristophanes Grammaticus argumento in Antigonen. Vide et *Plutarchum* in Nicia pag. 533. [et *Brunck*. in nota ad vitam poetae pag. XII.] Vita discessit nonaginta [g] annos natus Olymp. XCIII. $\frac{2}{3}$. Archonte Callia, eodem, quo obiit Euripides, sed qui septuagesimum vix annum adtigit, et Sophocle [h] prior est defunctus. Confer *Diodorum Sic.* loco laudato [i], et notas ad Chronicon Marmoreum Arundelianum p. 225. edit. Prideausii. Dictum eius, quo aetate prouectus adfirmauit, se gaudere, quod iam libidines velut rabiosum quemdam effugisset [P] dominum ac crudelem, e Platonis I. de Rep. repetunt *Ammianus* XXV. 4. *Cicero* Catone Maiore, *Stobaeus*, itemque alii, *Cydonius* de morte contemnenda p. 8 sq. [at tamen reprehendit eum praetorem collega Pericles, quod oculos non abstinuit a puero formoso praetereunte; vide *Cicer.* de Offic. I. cap. 40. *Plutarchum* in Pericle p. 156. *Valer. Max.* IIII. 2. ext.] De genere mortis [vid. *Valer. Max.* lib. IX. cap. 12. 5. ext. ibique interpret.] et aliis ad vitam moresque Sophoclis spectantibus, sepultura item, (de qua *Plinius* VII. 29. Hist. *Pausanias* Atticis, et auctor vitae Sophocl.) multa Gyraldus dialogo VII. de Poetis. Quemadmodum laudes eius itemque censurae legi possunt apud *Bailletum* in iudiciis eruditorum de Poetis cap. CXIII. [k] Filii Sophoclis fuere Iophon, Leosthenes, Ariston, Stephanus, et

 Meneclides.

g) Annos XCV. habet *Lucianus* in Macrobiis tom. II. p. 475. *Fabric.* s. tom. III. p. 226. edit. Reitz. vbi vid. Moys. du Soul. Faber quoque in vit. poet. firmat hunc annorum numerum: *Scaliger.* ad Eusebii Chron. 108. b. Diodorum sequutus tribuit ei solum XC. annos. *Du Soul* vero in Marm. Oxon. 150. nr. 78. legit quidem XCI. sed pro I. legendum suspicatur *π*. cuius latere vno oblitterato, facile ex quinario vnitas facta sit, citatque Plutarch. 1405. 2. f. An. XCI. in marmore legit Corsin. F. A. tom. III. p. 260. *Harl.*

h) Thomas Magister in Euripidis vita: *Φασὶ δὲ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς Εὐριπίδου τελευτῆς, τοὺς μὲν Ἀθηναίους πάντας πενθῆσαι. Σοφοκλέα δὲ αὐτὸν μὲν καὶ φαιὸν ἐνδεδῦσθαι χιτῶνα, τοὺς δὲ ὑποκριτὰς αὐτοῦ ἀστεφανώτους τῷ τότε εἰσαγαγεῖν πρὸς τὸν ἀγῶνα. Sophoclem vero aiunt ipsum audita Euripidis morte, pulla amictum tunica, et Histriones suos sine coronis in certamen tunc temporis celebratum introduxisse.* Apud *Athenaeum* vero XI. pag. 508. Δημοχάρης ὁ Ῥήτωρ ἐν τῷ ὑπὲρ Σοφοκλέους πρὸς Φίλωνα male redditur: *in libro de Sophocle ad Philonem*, intelligitur enim oratio pro Sophocle contra Philonem scripta.

i) Cum notis Wesselingii p. 626. nr. 39. et 40. Archonte Callia, quum Ranae docerentur Aristophanis, inter viuos non egisse Sophoclem, e versu 76. illius fabulae docet idem Wesseling. *Harl.*

k) Conf. Dioscoridis epigr. in Sophoclem illiusque expositionem, a *Salmasio* in notis in Historiam August. p. 499. propositam. — Noster vero ingenio par erat Aeschylo, audacia paene haud minor, at feliciore vt plurimum, neque adeo effrenata; correctione vero curaque multo superior. Vt igitur ordine, diligentia, subtilitate curaque vicit Aeschylum; ita Euripidem ingenio, sublimitate et orationis maiestate. Hinc Euripidi a plerisque praelatus est. vid. *de la Cerda* ad Virg. VIII. 10. conf. Aristotel. A. P. cap. 18. p. 134. 136. In dialogo, orationis dignitate, agendis signandisque personis totiusque fabulae constitutione artifex est, atque regula quasi. Philosophiam vitae probe consectatus vsuque in omni vitae genere doctus, in expiscandis exprimendisque animi sensis ac motibus subtilis erat acutusque philosophus optimusque morum decorique custos. vid. *Aristotel.* A. P. cap. 25, 4. et quae ibi p. 196. adnotaui. Atqui, quae restant Sophoclis tragoediae, illae satis ostendunt, quidquid alii occinant, veritatem iudicii a Shaftesbury in Characteristiks, tom. I. p. 244. lati, eas summum in arte dramatica perfectionis gradum ostendere. Theatri formam mutauit. Tres enim histriones fecit in scena colloquentes et *σκηνογραφίαν*, scenae ornamentum picturasque adiecit, teste *Aristotele* A. P. cap. 4, 6. pag. 32. m. edit. qui saepius laudat Sophoclem. Apud *Xenophont.* M. S. lib. I. cap. 4. §. 3. Sophocles primas inter Tragicos partes tenens laudatur. *Cicero* quoque in Orat. cap. 1. Sophoclem facit Tragicorum principem. *Quinctil.* I. O. X. 1. 66 sqq., vbi vide Gesnerum, instituit

Meneclides. Ex quibus *Iophon* l) Tragoediis quoque scriptis nomen sibi comparauit, perinde vt aui vestigiis institit nepos cognominis, *Sophocles* Aristonis F. Sophoclis inprimis studiosus fuit *Polemo* Philosophus, qui eum Ὅμηρον Τραγικὸν, perinde vt Homerum ἐπικὸν Σοφοκλέα dicere solebat teste *Laertio* IV. 20. [vid. quoque auctor vitae gr. H. Stephanus de Sophoclea imitatione Homeri, in eius adnott. in Eurip. et Sophoclem, 1668. 8. vtriusque instituit comparationem.]

II. *Ex Tragoediis Sophoclis exstant hae septem:*

1) ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ m), *Aiax flagellifer* siue *lorarius*, de quo Tzetz. Chil. III. hist. 76. Haec fabula, cuius titulus apud Dicaearchum n) teste Sophoclis Scholiaste fuit Αἴαντος θάνατος: seorsim edita est [— graece, apud collegium Sorbonae, scil. apud Gerardum Morrhium, Paris. 1530. 8. (vid. *Maittaire* A. T. tom. II. p. 741.) — graece s. loco et a. in 8. In biblioth. Dresdensi.

Aiax gr. et lat. *Io. Lonicero* interprete; *Callimachi* Hymni in Iouem et Apollinem lat. I. Lonicero interprete, Basil. ex offic. Heruagiana. 1533. 4.

Aiax

instituit comparationem trium principum Tragicorum, et fuisse scribit, quibus grauitas et cothurnus et sonus Sophoclis videretur esse sublimior, quam Euripidis. A *Plinio* lib. VII. cap. 29. dicitur *tragici cothurni princeps.* *Seruius* ad illud VIII. Ecl. *Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno* nostrum vocat *Tragoediographum altisonum.* Adde de stilo Sophoclis *Plutarch.* lib. de profectu in virtute, p. 79. Atque sic plura de praestantia atque eminentia Sophoclis colligi possint testimonia. Ille autem non Homerum tantum delegit sibi ducem; sed ex parua quoque Iliade, teste *Aristotele* in A. P. cap. 23. fin. sumsit argumenta Philoctetis, atque, (interprete latino iudice,) Lacaenas atque Sinonem. Vniuerse vti Aeschylus et Euripides, ita quoque Sophocles Cyclicos poetas aliosque veteres, ab Homero tradentes diuersissima, sequutus est, et ex Cyclicis poetis multa petiit fabularum argumenta. v. *Athenaeum* p. 277. E. atque *Porphyrius* apud *Eusebium* Praepar. Euang. lib. X. cap. 3. prodit, Philostratum Alexandrinum scripsisse περὶ τῆς τοῦ Σοφοκλέους κλοπῆς. Neque tamen adeo seruiliter pressit illorum vestigia, quin multa pro fabulae conditione mutaret. conf. *Valckenar.* in diatribe ad Euripidis Hippolytum, cap. 24. p. 262. Idem ibid. p. 92. animaduertit, Sophoclem et apta fabulae dispositione et prologis dramatum multum valere prae Euripide, atque p. 98. laudat artificium orationum heroibus tributarum. adde *Sulzer.* Allgemeine Theorie der schönen Künste, tom. IV. art. *Sophocles*, ibique de *Blankenburg*, *Casaubon.* ad Athenaei locum libr. VII. 4. p. 481. *Schwarz* de poetis cyclicis, §. XIII. p. 45. in illius Dissertationibus selectis a me Erlangae, 1778. 4. iunctim editis. *Harl.*

l) Ab hoc filio Sophocles sub finem vitae adcusatus dementiae, recitauit iudicibus Oedipum in Colono, ostenditque illa fabula, quam sibi mente constaret, adeo vt iudices ipsum quidem vehementer admirarentur, filii autem furorem damnarent, teste *Luciano* in Macrobiis cap. 24. p. 226. tom. III. edit. Reitzii, vbi vid. interpr. Consentit Scholiastes ad *Aristophanis* Ranas v. 73. qui praeter ea e *Satyro* hanc adfert Sophoclis responsionem: εἰ μὲν εἰμὶ Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἰμί. Καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι. Sic quoque auctor gr. vitae Sophoclis. *Cicero* de Senect. cap. 7. eandem narrans historiam, a *filiis* scribit patrem, quod propter studium tragoediarum rem familiarem negligere videretur, in iudicium esse vocatum, vt illum, quasi desipientem, a re familiari remouerent iudices. adde paullo post ad indicem tragoediarum superstitum nr. 5. et in Notitia Tragicorum deperditorum voc. *Iophon. Harl.*

m) Additum adiectiuum μαστιγοφόρος recentioris inuenti est. *Harl.*

n) Dicaearchus teste Sexto Empirico lib. III. contra Mathem. cap. 1. scripserat ὑποθέσεις τῶν Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους μύθων siue *tragoediarum Sophoclis et Euripidis argumenta.*

Aiax et Philoctetes, carmine latine verſae a *Thoma Naogeorgo*. Adiectae ſunt eiusdem Naogeorgi Tragoediae inſcriptae, *Iudas Iſcariotes* ſ. a. et l. 8.

Primae Sophoclis tragoediae duae Aiax et Electra, gr. cum praef. *Cl. Theraei.* Argentin. apud Wendelin. Rihelium. 1540. 8.

Aiax, graece, cum verſ. msta latina, Pariſ. 1545. 8. in Bibl. Bernenſi, tom. I. pag. 364.

Aiax Lorarius gr. et lat. ſtilo tragico per *Ioſ. Scaligerum*. Lutetiae apud Io. Bene-natum. 1573. 4.

Scaligeri verſio metrica comparuit quoque cum Iulii Caeſaris Scaligeri poematibus, 1574. 8. (ſuſpicante *Maittario* in A. T. III. p. 762.) Pariſ. apud Stephan. tum ad calcem eiusdem poematum apud Commelin. 1600. 8. et inter Ioſ. Scaligeri poſtuma ab Iſ. Caſaubono edita, Pariſiis edita 1610. 4. ſeparatim Argentor. 1609. 8. tum inter poemata eiusdem iunctim vulgata a P. Scriuerio, Lugd. Bat. 1615. 12. — *Aiax Lorarius*, ein heydniſche Tragedie von Ioſ. Scaliger in lat. Sprach vertirt und verteutſcht von M. V. S. M. Strasburg. 1608. 8. *Harl.*]

Graece cum *Ioachimi Camerarii* proſaria verſione et *Georgii Ratalleri* o) poetica Metaphraſi occurrit in H. Stephani tragoediis ſelectis. [1567. 12.]

[*Aiax Lorarius*. gr. 4. Pariſ. Morell. 1615.

Soph. Aiax Flagellifer, (gr.) latinus factus per *Io. Lonicerum*. Acceſſerunt Obſeruationes publice propoſitae a *Balthaſare Stolbergio*, (Prof. Gr. L. Wittebergenſi.) Witteberg. 1668. 8.

Collegit crebrius ſimiles ſententias, et formulas Sophocleas ex ipſo tragico aliisque ſcriptoribus aequalibus, maxime Herodoto, illuſtrauit, aut puritatem verborum in N. T. ſoloecismi etc. incuſatorum vindicare ſtuduit. — ex *Stolbergii* edit. Francof. ad Viadr. 1702. 8.

Aiax et Electra, noua verſione donatae, ſcholiisque veteribus, tam ante hac, quam nunc primum, editis, illuſtratae. Accedunt notae perpetuae et variae lectiones, opera *Thomae Iohnſon*. Oxoniae, e theatro Sheldoniano. 1705. 8. mai.

Sophoclis Aiax cum ſcholiis tam antiquis, quam nouis et translatione ſoluta metris ac reuincta (n. Scaligeri,) atque indicibus rerum verborumque editus ab *Io. Gottfrid Hoerio*, Wittebergae, 1746. 8. et, (vt nouos adliceret emtores, mutato titulo) Lipſiae, 1765. 8. Melior editio adhuc poterit curari, ſiue artem criticam ſpectes, ſiue interpretationem.

Αἴας, gr. in *Ier. Nic. Eyringii* Chreſtomathia tragica, pag. 63 ſqq. — in *Io. Patuſae* Encyclopaed. philolog. vol. IV. pag. 101 ſq. *Harl.*] — — *Anglice* verſ. cum notis 1714. 8. cum italica metaphraſi Hier. Iuſtiniani, Venet. 1603. 8. [*Ajax*, tragédie par M. *Poinſinet de Sivry* — repréſentée ſur le theatre françois en 1762. troiſième edit.

o) Conf. *Dominic. Baudius* in Heroicorum libro, ira V. ad Io. Spondanum, quum ab eo rogatus eſſet, Sophoclis Aiacem latine vertere, deſperauit vero, ſe parem fore Scaligero. *Harl.*

edit. Parif. 1789. — germanice a *Goldhagen.* Mitau. 1777. 8. — item *germanice* cum animaduerff. ab *Augusto Christiano Borheck.* Gothae, 1781. 8. et in verfione Sophoclis a *Georgio Christoph. Tobler* confecta, Bafileae, 1781. mai. 8. Comparatio vtriusque verfionis inftituitur, additis crifi, examine nouaque verfione verff. 482 fqq. in *Bergsträßeri* Mufeum der neueften teutfchen Ueberfetzungen etc. part. II. Francof. ad Moen. 1781. pag. 537 fqq.]

Vniuerfarum tragoediarum, non Sophoclis modo, fed omnium, quotquot exftant, haec princeps eft, iudice *Francifco Hedelino* Albiniaci Abbate, in examine Aiacis Sophoclei ad regulas theatri, edito ad calcem operis eiusdem fcriptoris, cui titulus: *Pratique du Theatre,* Parif. 1669. 4. Amfterd. 1715. 8. etc.

2) ἨΛΈΚΤΡΑ, *Electra,* [graece, Romae, 1593. in Catal. bibl. Barberinae, II. p. 399.] habetur in Tragoediis felectis H. Stephani cum verfione profaria *Viti Winfemii,* a *Francifco Porto* locis quibusdam recognita, et metaphrafi poetica *Georgii Ratalleri.* an. 1567. 12. Idem Stephanus graecae fuae Sophoclis editioni fcholiis graecis ornatae fubiecit *Ioach. Camerarii* in Sophoclem notas, atque in his p. 50. [P] Aiacem lora geftantem, et p. 83. Electram ex eiusdem Camerarii profaria verfione. De *Thomae Iohnfoni* Angli noua verfione et notis iam dixi in Aiace.

[*Soph. Electra* et *Euripidis Andromache* ex optimis exemplaribus emendatae, (a *Brunckio*) Argent. 1779. 8.

Multa acute ingeniofeque emendauit vir fagaciffimus graecique fermonis et metri callentiffimus, aut transpofuit, aut in notis coniecit, interdum tamen audacius. conf. Ephem. litter. Gotting. Supplem. pl. 36. an. 1779.

Elettra di Sofocle gr. et lat. con l' espofizione. Romae, 1704. 4.

Electra, gr. lat. et italice, Romae, 1754. 4. [Laudatam etiam inueni edit. Electrae, gr. et lat. editore Profpero Petronio, Neap. 1737. 8. *Beck.*]

Elettra, Tragedia di Sofocle fatta volgare dal *Erasmo di Valvaffore.* Venet. 1588. 8. — Differtation fur l' *Electre* de Sophocle par M. *du Molard.* London. 1750. 8. — De germanicis verff. infra agemus.]

Initium *Electrae* antiquo fermone latino iambicis verfibus expreffum dat *Dan. Heinfius* de Tragoediae conftitutione cap. 17. p. 223 fqq. — *Electram* verfu gallico *Lazarus Bayfius* dedit, Parif. 1537. in 8. et *Petrus Clericus*, S. l. Tolofae.

Vetus *Atilii*, ferrei fcriptoris, translatio, qui Sophoclis Electram optime fcriptam male vertiffe dicitur apud Ciceronem I. de finibus, pridem intercidit. Mentio eius apud Sueton. in Iulio cap. 84. Electram et Oedipum Tyrannum profa Gallica luculenter expreffit additis notis Criticis et examine fecundum leges theatri, *Andreas Dacerius*, Parif. et Amft. 1693. 12.

3) ΟἸΔΊΠΟΥΣ ΤΎΡΑΝΝΟΣ, *Oedipus Tyrannus*, Ariftoteli p) inprimis probatus, licet a Rapino in obferuationibus Poeticis [item a Vautierio, Valincurtio et Voltario,] aliquot

p) *Ariftoteles* in A. P. cap. 11. pag. 78. et cap. 16. pag. 120. m. edit. in primis laudat agnitionem cum peripetia factam. *Harl.*

quot in locis reprehensus. Censura Oedipi Sophoclei scripta ab Aroueto de Voltaire, Gallo, qui et ipse post Petrum Cornelium tragoediam, Oedipus, gallice, plaudentibus theatris, docuit, Journ. des Sçav. 1719. p. 648 sqq. Europe Savante eod. an. Iul. pag. 3 sqq. vbi apologia Sophoclei Oedipi et cum nouo comparatio, nouis censuris, ac pag. 63 sq. notitia scriptorum super illa tragoedia editorum. In tomo primo Operum Voltarii, [qui lettre III. sur l'Oed. de Soph. praemissa ipsius Oed. in Opp. tom. I. p. 19 sq. edit. Gothanae, haud pauca in hac Soph. tragoedia vituperanda censuit,] huius Oedipus cum censura triplici trium Oediporum, Sophoclis, Cornelii, Voltariique 1728. 12. [opposita est Comitis Calepii Apologia del Edippo di Soph. in Sammlung der Zürcherischen Streitschriften, part. III. p. 37 sqq. item a Boiuinio aliisque refutatus est Voltarius.] — *Caperonnierii* Apologia Sophoclis aduersus Vautierium. Observations critiques de Mr. de Valincour. Bibl. Francoise tom. XVI. pag. 20 sqq. [*Dryden*, qui anglice, at aliorum iudicio multo peiorem fabulam, Oedipum, scripsit, atque *Nathanael Lee*, Sophoclis Oedipum tyrannum, quae tamen tragoedia ab eruditis lex et norma veluti artis tragicae iure censetur, valde vituperarunt; conf. Biblioth. der schönen Wissenschaften und der freyen Künste, part. V. p. 142. Postea plures laudabimus, qui de hac tragoedia scripserunt. Separatim edita est tragoedia haec:

Oedipus tyrannus, gr. Louan. ex offic. Seruatii Sasseni. 1550. 4.

Oedipus tyrannus, gr. Argentorati. 1567. 12. ab Harwoodio laudatur tamquam correcta editio.

— graece. Glasguae, 1777. 4.

Oedipus et *Euripidis Orestes* ex optimis exemplaribus emendati, (a *Brunckio*) Argentor. 1779. conf. Supplem. ad Ephem. litter. Gotting. plag. 38. an. 1779. pag. 600 sqq.

Oedipus Rex, gr. in Wolfii Tetralogia Dramatum Graecorum, Halae Sax. 1787. 8. nr. II. [et in Io. Burtoni Pentalogia, s. Tragoediarum Gr. delectu — edit. 2. Oxon. 1779. II. 8. *Beck.*]

Oedipus tyrannus e recensione et cum notis selectis Brunckii, quibus subinde et suas addidit, cum indice graeco latino, curauit in vsum lectionum *Alb. Christian Meineke*, Rector archigymnasii ill. Susati, (Soest.) Göttingae, 1790. 8. conf. nou. Ephem. Lipsiens. an. eiusdem nr. 65. p. 520.

Sophoclis Oedipus Rex, graece et latine, e recens. Brunckii, annotatione perpetua illustrauit M. *C. Theoph. Kuinoel.* Lips. 1790. 8.

Oedipe Tragedie de *Sophocle* et les *Oiseaux*, Comédie d'*Aristophane*, traduites par feu Mr. *Boivin.* Paris. 1729. 8. Choros carmine, reliquos prosa loquentes fecit, et praefationem praemisit apologeticam. conf. Bibl. Françoise tom. XVI. pag. 1.

Nouam editionem *Oedipi* vna cum historia litteraria Sophoclis omniumque eius aut amicorum aut hostium, omnisque in eo illustrando, imitando, edendoque nauatae operae, pluribus abhinc annis promisit cel. *de Schirach*, et, munus profitendi extra ordinem philosophiam in vniuersitate litterarum Helmstadiensi auspicaturus scite praelusit quasi in programmate, *super Oedipo Sophoclis adiectis nonnullis de veterum tragoediis obserua-*

obseruationibus, Helmstadii, 1769. 4. in quo quosdam quoque excitauit viros doctos, in laudando, culpandoue aut illustrando Tragico nostro versatos. *Harl.*] Hoc drama docenti Sophocli praelatus fuit Philocles, vt testatur Scholiastes in argumento. [add. *Aristides* oratt. tom. II. p. 256.] Latino carmine reddidit *Brandinus Gualfreduccius*, et separatim edidit Romae, 1622. 12. *Aiax*, *Electra* et *Oedipus Tyrannus* cum glossis graecis interlinearibus perpetuis ineditis fuit in Bibliotheca Renati Moreau, teste *Labbeo* Bibl. nou. MSS. p. 213. Hunc Sophoclis Oedipum in suo Oedipo sequutus est *Seneca* Tragicus. Gallica prosa vertit et notis illustrauit *Andreas* q) *Dacerius*, vt iam in Electra dixi. Italice transtulit *Vrsatus Iustinianus*, Patricius Venetus, Vicentiae an. 1558. [Germanice *I. C. F. Manso* additis commentatione et notis, Gothae, 1785. 8. *Beck.*] Ab Academia Olympicorum publice actum refert Gualdus in vita Vincentii Pinelli p. 363. editionis Batesianae. Ad quaedam praesentis dramatis loca conferes, vbi lubebit, *Sam. Petitum* lib. I. Obs. cap. 10. *Fabric.* Clearchus apud *Athen.* lib. VII. cap. 1. p. 275 sq. memorat, *Calliam*, Atheniensem, edidisse tragoediam, e qua Euripides in Medea et *Sophocles* in Oedipode (ποιῆσαι τὰ μέλη καὶ τὴν διάθεσιν,) suarum fabularum dispositionem ac versuum exemplum sumsissent. — In Historia et Commentariis Acad. reg. Inscript. Paris. sunt plures recitationes, in quibus de nostra disputatur tragoedia. Num chorus in illa fuerit turba comitum sacrificulorum, an populus ipse Thebanus, per principes ciuium repraesentatus, (*si dans l'Oedipe de Sophocle le choeur est la troupe des sacrificateurs, ou si c'est le peuple représenté par les principaux citoyens,*) dissenserunt. Andr. Dacier prius censet fuisse in comment. ad Aristotelis A. P. et in Memoires etc. Posterius autem cum vetere Scholiaste *Boivin* in Hist. tom. II. nr. 23. pag. 131. versionis germ. Gottschedianae, (vol. III. p. 101. edit. Paris.) et ad interpretationem tragoediae illius gallicam. — In eadem versione vol. III. p. 275 sqq. *Gedoyn* ad locum Pausaniae de Iocasta et de loco, vbi Oedipus mortuus dicitur, (Attic. cap. 28.) de fide historica a Sophocle neglecta disputat. — In eodem vol. p. 103 sqq. a Sallierio locus quidam trag. critice pertractatur. — Boiuini iun. recit. de Oedipo tyr. est in vol. VI. Memoires etc. p. 372 sqq. — idem *Sallier* in Mem. de eadem agit tragoedia, et eamdem persequitur *Dupuy* in Mem. de Litter. tom. XXVII. p. 125 — 178. — In Oedip. tyr. commentatus est *Vicesimus Knox* in Essays moral and literary. vol. I. Lond. 1779. 8. edit. sec. nr. 26. p. 181 sqq. — In primis commendari debet erudita cl. *Henrici Blümneri*, doctoris Lipsiensis, disput. de *Sophoclis Oedipo*, Lips. 1788. 4. in qua §. II. Graecos, Romanos ac recentiores enumerat, qui in eodem versati sunt argumento, §. III. inquirit, vnde tragici poetae, in his Sophocles, sumserint carminum materiem; tum §. IV sqq. explicat Oedipi historiam, fabulae indolem et singulas trag. nostrae partes; tum §. XI. de fine trag. morali, §. XII. de personarum moribus eleganter disserit, Voltarii nugas et criminationes hinc inde refellit, et multa ad historiam huius tragoediae atque vniuersae rei dramaticae litterariam adfert. *Harl.*

4) ἈΝΤΙΓΌΝΗ, *Antigone* seorsim edita et illustrata est a *Matthaeo Dressero*, Lips. 1607. 8. Habetur etiam in Tragoediis selectis H. Stephani cum versione *Viti Winsemii*, recogni-

ta

q) Nonnulla versionis Dacerianae (vt vt perelegantis) loca non absurde reprehendit *Godfridus Olearius* in programmate edito Lipsiae an. 1699.

ta per *Franciscum Portum*, et poetica *Georgii Ratalleri* Metaphrasi, quae separatim quoque prodiit Argentorat. 1594. 8. [seorsum prodiit *Soph. Antigone*, graece, apud Io. Lodoic. Tiletanum, Paris. 1540. 4.

Antigone et Trachiniae, noua versione donatae, scholiisque veteribus illustratae, cum notis op. *Thom. Iohnson*. Oxon. 1708. mai. 8.

Antigone. Ex recensione Brunckii cum eiusdem et Camerarii notis selectis. Curauit in vsum scholarum et indice graeco-latino instruxit *A. C. M* (eineke, tum temporis Conrector scholae Osterodensis.) Gottingae, 1788. 8.]

Hoc drama auctori suo fatale fuisse fertur, siue (vt e Satyro Peripatetico narrat auctor vitae Sophoclis,) quod inter recitandum eam extinctus est, cum longiorem periodum spiritu continente absoluere instituisset, siue quod ex illa coronatus victor, gaudium ferre non potuit. [vid. *Diodor. Sic.* XIII. cap. 103. pag. 626. ibique Wesseling. *Valer. Max.* IX. 12.] Alii tamen admiratione huius dramatis Athenienses Sophoclem strategum creasse referunt anno post actam Antigonem Olymp. LXXXIV. 4. Confer Sam. Petitum III. 18. Misc. Alii denique vua passa gustata praefocatum narrant, vt Simonides r) in Epigrammate, Sotades et alii. [P] *Fabric.* *Winkelmann* in Historia artis, tom. II. p. 328. putabat, Antigonem fuisse primam Sophoclis tragoediam, actam Olymp. LXXVII. 3. at errasse illum et Petitum, (a Fabricio adductum) vanam inutilemque nauasse operam, docet *Lessing*. in Laocoon. p. 296 sqq. atque e *Plinio* VIII. H. N. sect. 12. pag. 107. ingeniose monstrat, primam Sophoclis fabulam fuisse *Triptolemum*, Olymp. LXXVII. 4. Tan. Faber reliquerat in Soph. notas exemplo suo adscriptas. Ex Antigone verss. 1 — 4. 16. 140. 152. *Sallier* in Historia Soc. reg. Paris. Inscript. tom. II. nr. 5. pag. 65 sqq. (ex interpr. german. Gottsched.) delegit, eosque contulit cum cod. msto, Fabri expositiones comparauit examinauitque suasque adiecit coniecturas atque interpretationes. *Harl.*

5) ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ. *Oedipus Coloneus*, quam senex s) admodum et patriae gratificaturus, (erat enim et ipse, vt dixi, e populo Atticae Coloneo,) docuit. Hic Oedipus δεύτερος adpellatur ab *Eustathio* ad Iliad. θ. *Fabric.* Ad Oed. Colon. vers. 1. respicit *Cicero* de Finibus V. 1. additque: *quem*, scil. Sophoclem, *scis*, *quam admirer*, *quamque eo delecter*. Citatur quoque locus ex eo a criticis veter. a Villoisonio editis ad Hom. Iliad. ε. 533. *Longinus* de Sublim. segm. XV. 14. celebrat locum quemdam in Oedipo hoc, et poetae phantasma, quo morientem Oedipum, seque cum prodigiosa quadam tempestate sepelientem etc. describit. adde segm. XXXIII. 8. *Plutarchus* in lib. an seni sit gerenda respubl. p. 785. siue p. 138. tom. IX. Opp. edit. Reisk. repetit historiam, Sophoclem,

r) Epigramma Simonidis (non prisci illius, qui Olymp. LXXVIII. atque adeo ante Sophoclem obiit, sed iunioris cuiusdam) occurrit in Anthologia lib. III. cap. 25.

Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
Οἰνωπὸν βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

s) Vide *Cicer.* in Catone maiore cap. 7. *Valerium Max.* VIII. 7. *Lucianum* Macrobiis p. 475 [cap. 24. tom. III. edit. Reitz. p. 226. ibique Maii et L. Bos. not.] *Plutarch.* libro num seni gerenda Resp. pag. 785. *Apuleium* Apolog. et Pricaeum in not. p. 100. *Hieron.* Epist. 2. ad Nepotian. Schol. Comici ad Ranas v. 73. *P. Victorium* XXXVI. 14. Var. Lect. De Colono, Atticae pago, Stephan. Bergler. pag. 104. ad Alciphron.

Sophoclem, postquam, a filiis in iudicium vocatus, recitasset carmen de Oedipo Coloneo chori in scenam progredientis, (n. πάροδον, vers. 700 sqq.) esse absolutum: additque: carmen hoc Herodoto composuit Sophocles annos natus LV. πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα, vbi interpretes nihil vitii odorati sunt, quamquam alii, quos Fabricius in nota quoque laudauit vltimam vitae humanae metam adtigisse poetam, diu prodiderunt: sed *Ouwens* in Noctibus Haganis lib. II. cap. 2. p. 174. recte corrigit ἐπ' ἐννενήκοντα. Versionem Bernardi Segni, Florentini, MS. memorari a Iulio Nigro pag. 107. de Scriptorib. Florent. et italicam metaphrasin Hieronymi Iustiniani, Venet. 1611. 12. prodiisse, margini adscripserat Fabricius. De Oedipo ἐπὶ Κολωνῷ disputat *Sallier* in Comment. Soc. reg. Paris. Inscript. (Memoires etc.) vol. VI. pag. 372 sqq. idem versſ. 147. 248. et 1589. pertractat in Historia illius Societ. vol. V. p. 81 sqq. — In Museo german. 1778. mens. Mart. p. 235. est critica *Vossii* comment. Oed. Col. v. 1626 — 1649. (secundum Brunck. edit. v. 1556 — 1578.) et mens. Iun. e. anni, p. 547. responsio Heynii, qui Vossii emendationes modo probat, modo dissentit ab illo. Brunck. in sua editione illas comm. ignorasse videtur; saltem nullam illarum habuit rationem. *Harl.*

6) ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ. *Trachiniae*, e quibus expressus *Senecae* Tragici Hercules Oetaeus. Gallico carmine donauit Io. Antonius Bayfius. *Io. Posselii* argumentum Trachiniarum, Rosae et Epigrammata, Rostoch. 1580. 8. ad vir. illustrem Henr. Ranzouium.

[Sophoclis Trachiniae, graece, ex recens. Brunckii. Edidit et perpetua adnotatione illustrauit I. G. C. Höpfner. Lips. 1791. 8.]

7) ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ. *Philoctetes*, (diuinum drama iudice Ios. Scaligero,) separatim excusus est cum glossis Graecis, et pereleganti Metaphrasi *Q. Septimii Florentis Christiani.* Paris. 1586. 4. [Huius editionis exemplar est cum notis msstis in Bibl. Bernensi. — Edit. eruditis notis illustratam debemus cl. *Frid. Gedicke*, Berol. 1781. 8. — Vtilis est collectio: *Sophoclis Philoctetes, Euripidis Hecuba, Medea, Iphigenia in Aulide*, in vsum lectionum acad. recudi curauit, indicem graeco-latinum et mantissam variarum lectionum adiecit *Aug. Herm. Niemeyer*, Theol. P. P. Halae Magdeb. 1781. 8. — Philocteten *de la Harpe* gallice vertit; at linguam moresque auctoris valde deturpauit, vimque eneruauit poeticam, iudice *Clement* in Essais de Critique sur la Litterature ancienne et moderne, Amsterd. et Paris. tom. II. cap. XII. an. 1785. vbi Harpii versionem vberius examinat. Id vero primum fuit graecum drama, quod in theatro gallico agebatur, sed praeter exspectationem parum accepisse plausus narratur. vid. Journal de Litterature et Choix du Musique — aux Deux Ponts. 1783. med. 4. nr. III. — Dio Chrysostomus orat. LII. Philocteten *Sophoclis*, *Aeschyli* atque *Euripidis* commisit. conf. *Valcken.* diatrib. adiectam Euripidis Hippolyto. cap. XI. pag. 114 sqq. *Harl.*] Integer titulus huius fabulae Φιλοκτήτης ὁ ἐν Λήμνῳ. De illa videndus Dio Chrysostomus Diss. LII.

III. Sophoclis t) tragoediae deperditae hae sunt, obseruatae ab *Isaaco Casaubono* ad Athenaeum lib. VII. cap. 4. *Iohanne Meursio* in opusculo de Aeschyli, Sophoclis et Euripidis

t) Περὶ τῶν Σοφοκλέους μύθων quinque libros olim scripserat Philochorus Atheniensis, teste Suida in Φιλόχορος. Ceterum recte notat Samuel Petitus ad leges Atticas p. 71 sq. Sophoclis iunioris et Iophontis fabulas,

dis Tragoediis, Lugd. Bat. 1619. 4. et tom. X. Antiquitatt. Graecar. Gronouii: et ab *Hugone Grotio* in excerptis Tragicorum, quibus nostrae quaedam, et *Thomae Gatackeri* obseruationes accedunt, ex Aduersariorum postumorum capite 10. *Fabric.* At in hunc catalogum, vt in multorum ceterorum veterum scriptis, quae deperdita enumerabantur, nominibusque factum esse scimus, haud pauca sunt perperam recepta. Interdum enim tamquam duarum diversarum editionum, quae vna eademque fuit, nomina ponebantur; interdum minus certae adducebantur auctoritates, nec tuta incorruptaque pro fide cuiusdam dramatis testimonia. In definiendis tamen ac recensendis Sophoclis tragoediis deperditis nemo felicius sollertiusque versatus est, quam cel. *Brunck.* in indice illarum, editioni illius subiecto, quem sequi haud dubito, qui fontes curiose adiit, sedes diligenter indagauit atque indicauit, multa loca emendauit, omniaque vberius docteque probauit atque exposuit: ad illum igitur equidem breuitatis studiosus ablego, qui plura de iis scire cupiat. Dubia aut falsa vncis separabo. *Harl.*

(Ἄδμητος Sophoclis, persona in dramate est, non dramatis titulus apud *Plutarchum* p. 417. de Oraculor. defectu aliosque.) [¶]

Ἀθάμας α. Hesych. Forte etiam apud *Harpocrationem* u) in ἔπιπλον pro ἀκάμαντι legendum ἀθάμαντι. Et laudatur Sophoclis Ἀθάμας etiam Scholiastae Pindari ad Pythionic. Od. 4. Vide et Apostolium XIII. 46. prouerb.

Ἀθάμας β. Hesych. et Schol. Aristophanis ad Nubes. [v. 256. sed hic et ab Apostolio ad superiorem a Fabr. laudato, vna eademque res narratur.]

Αἴας Λοκρός. Suid. in Σπολάς, Scholiastes Sophoclis in Argumento Aiacis flagelliferi. [*Liban.* epist. 33. Schol. ad *Eurip.* Alcest. 453. et ad *Aristoph.* Aues, 934.] Aristides Apologia 2. contra Platon. tom. III. p. 477. vbi notat versum vulgatum σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ non Euripidis esse, vt *Plato* in Theage p. 240. sed Sophoclis ex Aiace Locro, quod monet etiam *Gellius* XIII. 18. vbi pro Plato *in Theaeteto* legendum *in Theage.* Fortassis vero apud Euripidem et Sophoclem eadem sententia lecta est, notante Zenobio V. 98. prouerb. Post Platonem sane Euripidi illam tribuunt Themistius, Stobaeus aliique. Sic Aeschylo tribuit Libanius tom. I. p. 461. versum, qui legitur in Euripidis Oreste.

fabulas, veterum quorundam confusione et negligentia etiam tributas fuisse Sophocli maiori, qui non plures quam LXVI. docuit. Suidas tamen CXXIII. ad eum referre non veretur, additque plures etiam illi adscribi ex quorundam sententia. Et sane Anonymus scriptor graecus, qui vitam Sophoclis tradidit, CXXX. dramata ab eo scripta refert, inque his XVII. spuria esse pronunciat, auctorem laudans sententiae suae Aristophanem Grammaticum. *Sophocles* vero *iunior*, maioris ex Aristone nepos, dramata XL. ab aliis falso XI. docuisse apud Suidam dicitur, et elegias itidem composuisse. *Diodorus Sic.* ad Olymp. XCV. 4. lib. XIV. p. 278. ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις Σοφοκλῆς ὁ Σοφοκλέους Τραγῳδίαν διδάσκειν ἤρξατο, καὶ νίκας ἔσχε δυοκαίδεκα. Idem Suidas praeterea *Sophoclem tertium* hoc nomine Tragicum et Lyricum laudat, nostri ἀπόγονον, clarum μετὰ τὴν πλειάδα aetate Ptolemaeorum, cuius ait fuisse dramata XV. Alius denique fuit *Sophocles*, cuius edictum aduersus Philosophos, contra Philonem defendit Rhetor Demochares, teste Athenaeo. Confer de hoc Ionsium pag. 94 sq.

u) Vbi vide not. edit. Blancardi, p. 165. qui correctionem *Casaubon.* ad Athen. VII. cap. 4. probauit, atque Brunck. in indice Sophocleo reposuit in Harpocrat. loco Ἀθάμαντι. *Harl.*

Αἰγεὺς siue, quae e Stephani Byz. non bene constituto loco incerta Casauboni coniectura est, Αἰγεὺς ἐκλυόμενος. Hesych. in Ταύρειον πόμα. Pollux, [X. 160. Schol. ad Aristophan. Equit. 84. ex emendatione Casaubon. et Brunck.] Stephanus in Χώρα, Athenaeus, Schol. Pindari Pyth. Od. 2. v. 62. et ante hos *Strabo* lib. IX. p. 601. Eius fabulae argumentum diuinare licet e Plutarchi Theseo, vt docet *Casaubonus* III. 24. ad Athenaeum, quem vide.

Αἴγισθος. Hesych. in voc. Ἀρύθμων.

Αἰθίοπες. Athen. [p. 122. conf. *Heyne*, Exc. XIX. ad Virg. Aen. I. 489.] Hesych. [Phot. in Lex. MS. apud Albert. ad Hesych. tom. I. cod. MCCCCLXXII. cum crisi Brunck.]

(Αἵμων ὁ Σοφόκλειος. apud Aristotelem Poetic. non est dramatis nomen, sed personae in Antigone.)

Αἰχμαλώτιδες. Stephanus Byz. [qui in Χρύση s. Κρίσει confudit Lemniam et Troicam. vid. Salmas. apud Brunck.] Pollux, IV. 62. X. 190. Hesych. Etymol. M. in Φαῦλος. Schol. Aristophanis ad Ranas, 233.

(Αἰχμάλωτοι. Hesych. Schol. Nicandri ad Theriaca, v. 19. Aristophanis ad Ranas Pollux X. sect. 190.) *Fabric.* Haud diuersum a superiori, quod drama satyricum fuisse videtur. *Harl.*

Ἀκάμας. Vide supra in Ἀθάμας.

Ἀκρίσιος. Hesych. Stob. Vide et infra in Λαρισσαῖοι. [Duplici enim hoc titulo insignita fuit haec fabula.]

Ἀκύριοι. Vide infra in Σκύριοι.

Ἀλέαδαι. [Rectius Ἀλωάδαι Σάτυροι. vid. *Hemsterhus.* ad Luciani Contempl. pag. 494. et Brunck.] Aelian. VII. 39. Animal. Hesych. Stob. Erotianus in Κατεφρόνει, vbi male legas: Sophocles in Ἀχαιάδῃ. Vide et infra Ἀλευάδαι.

Ἀλεξάνδρα vel [rectius] Ἀλέξανδρος. Hesych. in Δύσαυλος et Θηλάστριαι. Steph. in Ἔφεσος. Eustathius ad Iliad. ε. [Fragm. ἐν Ἀλεξάνδρῳ in schol. Venet. ad Iliad. ε. 158.] *Rutgers.* II. 1. Var. Lect.

(Ἀλευάδαι. *Clemens* VI. Strom. p. 621. Aleuadae nobiles Thessali. *Casaubon.* lect. Theocritic. cap. 17. *Vales.* ad Sozom. p. 79. v) vide et paullo ante in Ἀλέαδαι.) [❡]

Ἀλήτης, ita enim apud Stobaeum pro Ἀλείτης legunt Casaubonus et Meursius. Incertum autem est, num *erronem* eo vocabulo denotare voluerit Sophocles, an *Aletam* Corinthi conditorem, a quo vrbis illius incolas Aletidas dictos referunt Strabo et Pindari Scholiastes ad Olymp. XIII. 17. *Fabric.* Nomen proprium viri Brunckio videtur. *Harl.*

Ἀλκμαίων. Porphyr. qu. Homeric. 1. [e Valcken. opinione *Plut.* de audiend. poetis, p. 35. et de capienda ex inimicitiis vtilitate, p. 88.] Hesych. in Αἰνῶ et Ἀραίας, Stob. serm. 77. nisi locus ille depromtus ex Alcmaeone Euripidis.

[Ἀλωάδαι Σάτυροι. Vide Ἀλέαδαι.]

Ἄμυκος Σατυρικός. Athen.

Ἀμφιάραος

v) Adde Goens et Duckeri diss. de Simonide Ceo, cap. III. pag. 59. *Harl.*

Ἀμφιάρεως Σατυρικός. Athen. X. p. 454. Strabo lib. IX. p. 399. Hesych. Scholiastes Aristoph. ad Ranas, 484. et Vespas, 1501. Erotian. in Κατεφρόνει et Πέλον. [Schol. mstus Platonis apud Brunck.]

Ἀμφιτρύων. Hesych. Scholiastes Sophocl. ad Oedipum Colon. 390.

(Ἀμφιτρύων. β. Hesych. in Ἐπενώτισε e Meursii emendat.) [sed dubitat *Alberti* ad locum Hesychii col. 1326. qui cum Flor. *Archippum* potius auctorem illius dramatis subintelligendum censet.]

Ἀνδρομάχη. Etymol. M.

Ἀνδρομέδα, [Σατυρική.] *Eratosth.* cap. 16. et 36. catasterism. Phrynich. Ecl. p. 164. *Athen.* XI. p. 482. *Poll.* X. 120. Hesych. Etymol. M. Scholiastes *Theocr.* Idyll. IV. 62.

Ἀντηνορίδαι. *Athen.* IX. 373. Hesych. Scholiastes Sophocl. argumento Aiacis. *Fabric. Strabonem* XIII. p. 608. non respexisse fabulam *Antenorides* Sophocleam, quod Brunck. p. 9. et Heyne ad Virgil. tom. II. p. 282. alter. edit. putarant; sed ad locum Αἴαντος Λοκρῦ, ostendit *Iacobs*, idque comprobat *Heyne* in Addendis Virg. tom. IV. p. 231. *Harl.*

(Ἀπανὶς. Hesych. in Ἀπάνθρωπος. Sed pro Ἀπᾶνι Meursius legit καπανεῖ, Iohannes Vitus Pergerus in notis ad Hesychium editione dignissimis ἀ Πανὶ. Quamuis neque Καπανεὺς Sophoclis, neque Πὰν prior vel posterior vsquam alibi apud veteres memoratur, quod sciam.) [Nil est coniiciendum, sed potius τὸ ἀπανὶ apud Hesych. delendum, nec drama Sophoclis hoc nomine adpellandum.]

Ἀτρεὺς ἢ Μυκῆναι, [f. rectius Μυκηναῖαι.] Hesych. in Ἐπισπάσει. Schol. Euripidis ad Hippolytum. v. 307. Fortassis Atreum Sophoclis respicit etiam Achilles Tatius Isagoge ad Aratum.

(Ἀχαιάδη. Vox corrupta apud Erotianum. Vide supra Ἀλέαδαι.)

Ἀχαιῶν σύλλογος. Pollux, X. 133. Schol. Pindari ad Isthmionic. II. vers. pen. Hesych. [Plut. Moral. pag. 74. Villois. Anecd. gr. II. pag. 94.]

Ἀχαιῶν σύνδειπνον, siue σύνδειπνοι. Cic. ad Quintum fratrem II. 16. *Athen.* III. p. 365. XV. p. 679. p. 696. Hesych. Stob. [Fuit drama satyricum, idemque ac superius Ἀχαιῶν σύλλογος. vide *Toup.* Epist. crit. p. 133. et *Brunck.* p. 10 sq.]

Ἀχιλλέως ἐρασαί, Σάτυροι. Athenaeus, IX. pag. 401. Stob. Hesych. in Ὀμμάτειος πόθος, Schol. Pindari Nem. Od. 3. 60. et 6. 90. *Aristophanis* ad Nubes, 1064. Ranas et Vespas, 1021. quo posteriore ex loco Casaubonus colligit, drama hoc fuisse Satyricum. Scholiastes Apollonii lib. IV. Zenobius et alii in ὁ παῖς τὸν κρύσαλλον.

Δαίδαλος. Pollux. VII. 117. Hesych. apud quem male παιδάλῳ legitur in ἐσέφθην. [Schol. Apoll. Rhod. ad IV. 1638. vbi est legendum ἐν Δαιδάλῳ, Schol. MS. Platonis apud Brunck.]

Δανάη. Hesych. Stob. Suidas in Πεῖρα. [Vetus Lex. in Biblioth. Coislin. pag. 482.]

(Διονυσιακός. Hesych. in Θωχθείς. Casaubonus negat, se titulum huius fabulae satis capere: Gatackerum autem miror, cui non videtur titulus dramatis alicuius singularis innui; sed tantum notari Tragoedia, quae in Dionysiacis celebritatibus vel certaminibus edita fuerit.)

rit.) *Fabric.* Brunck. omisit illam in indice deperditarum fabularum; neque agnouit illam *Valckenarius* in Diatr. ad Euripidis Hippolytum, p. 179. A. vbi quidem grammaticus in Lexico Sangerm. MS. laudat Sophoclem ἐν τῷ Διονυσιακῷ Σατυρικῷ, et Hesych. in Θωχθεὶς habet Σοφ. Διονυσιακῷ· nec vero dramatis est titulus, sed cum Brunckio in indice Sophocleo, voc. Θωχθεὶς probabiliter corrigendum ἐν Διονυσιακῷ τινι σατυρικῷ. *Harl.*

Δόλοπες. Hesych. et Etymol. M. [P] in Εὐναῖος.

(Ἑλένη. Schol. *Aristophanis* ad Equites, 84.) [Sed versus ibi adlati sunt ex *Aegeo.* vid. Casaubon. ad Athen. p. 234. et Brunck. in voc. Αἰγεὺς pag. 4.]

Ἑλένης ἀπαίτησις. *Strabo* lib. XIV. p. 952. Erotianus in Θράσσει, Schol. *Euripidis* Phoeniss. 312. Hesych. Confer *Sam. Petitum* lib. I. Obss. cap. 9. *Fabric.* Plutarch. in compar. Lycurgi et Numae p. 168. (s. p. 350. edit. Leopoldi,) versus quosdam de Hermione ex Sophoclea tragoedia quadam adduxit: illos *Valcken.* in Diatr. ad Euripidis Hippolyt. scite corrigit, Brunckio probante, qui praeter ea illos, chori cantici particulam, sumtos esse ex *Helenae repetitione*, censet. *Harl.*

Ἑλένης ἁρπαγή. [si modo scriptum fuit hoc drama. vid. Brunck.] Schol. Sophoclis in argumento Aiacis.

Ἑλένης γάμος. Athen. p. 76. ex eoque *Eustath.* p. 1205.

(Ἐπὶ Ταιναρίοις. Athen. Hesych. in Ἀλαλίαν, vbi male Παιναρίοις.)

(Ἐπὶ Ταινάρῳ σατυρικόν. Hesych. in Ἀργέμων.)

Ἐπίγονοι. Schol. Sophoclis ad Oedipum Colon. Cicero de optimo gen. Oratorum, cap. 6. et 2. Tusc. 24. vbi versum ex Epigonis [quos Attius latine expresserat,] producit, nomine Sophoclis praeterito. *Fabric.* Brunck. p. 13. opinatur, apud *Athenaeum* XIII. pag. 584. Sophoclis drama, ἐπίγονοι, vt nobilius, quod Andronicus egisse dicitur, esse probabilius intelligendum, quam, quae est Fabricii sententia, infra in Notitia Tragicorum deperditorum voc. *Andronicus*, Aeschyli *Epigonos*. *Harl.*

Ἐρασταὶ Ἀχιλλέως. Vide supra in Ἀχιλλ. Schol. Sophoclis ad Oedipum Col. v. 473.

(Ἐρεχθεύς. Stob.) [fuit Euripidis fabula, vti adscriptum est cod. reg. Stobaei.]

(Ἔρις. Hesych. in Εὔωρος. Forte Ἶρις.)

Ἐριφύλη. Clemens Alex. VI. Strom. p. 621. s. p. 741. Stob.

Ἑρμιόνη. Eustathius ad Odyss. δ. p. 1479. [Stephan. Byz. in Ἀγυιά.]

Εὔμηλος. Harpocr. in Καθελών. Hesych. in Αἵματος.

Εὐρύλαος. Parthen. cap. 3. ἐρωτικῶν. Εὐρύπυλον quoque tragoediam, incertum Sophoclis, an alterius Tragici, memorat *Aristoteles* cap. 23. Poetices, nisi legendum Εὐρύλαος. [Verum nomen est Εὐρύαλος. *Beck.*]

Εὐρυτάκης. Hesych. in Ἀδόξαστον.

(Ζωστῆρες. *Pollux* VII. 14. 68.) [Sed Brunckio et locus Pollucis et nomen dramatis Sophocl. videtur esse deprauatum.]

Ἡρακλῆς

Ἡρακλῆς [ἐπὶ Ταινάρῳ] σατυρικός. Pollux IV. 25. [*Pollux* X. 110. ex emend. Brunckii.] Hesych. Steph. Etymol. M. in Βυθόη, vbi male Ὀνομακλεῖ pro ἐν Ἡρακλεῖ. Fragmentum ex hac fabula apud Strabonem, lib. X. [conf. *Toup.* Epist. crit. p. 123.]

Ἠριγόνη. Etymol. M. in Τοπάζειν. Erotian. in Ὕποφρον, vbi male Σμηριγένη. *Attii* Erigonen fortassis ex hac Sophoclis expressam suspicatur Casaubonus.

Θαμύρας vel Θάμυρις. Anonym. in vita Sophoclis. *Pollux*, IV. 75. *Athenaeus*, XIV. p. 637. idem lib. I. pag. 20. καὶ τὸν Θάμυριν διδάσκων αὐτὸς ἐκιθάρισεν· ἄκρως δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν ἔθηκε. [Schol. ad Oed. Col. 378.]

(Θεμιστοκλῆς Euripidis vel Sophoclis laudatur in Marginibus Stobaei serm. 119. Sed versus, qui ibi adferuntur, ex Euripidis Cresphonte petitos esse, Gatackerus obseruauit. Neque quisquam veterum vel Euripidis vel Sophoclis Themistoclem laudat.)

Θησεύς. Suid. in Ὀμπνιον νέφος.

Θυέστης ἐν Σικυῶνι siue Σικυώνιος. Hesych. Stobaeus Eclog. Phys. cap. 8. et serm. 29. Scholiastes *Euripid.* in Phoeniss. 238. [¶]

Θυέστης δεύτερος. Hesych.

(Ἴαχος. Vide paullo infra Ἴναχος.)

Ἰλίου ἅλωσις. Strabo lib. XIII. *Fabric.* At enim cel. *Heyne* Excurs. I. ad Virg. Aen. libr. II. pag. 282. edit. II. de Sophoclea hac fabula admodum dubitandum et locum totum apud *Strabon.* XIII. pag. 608. ab aliena manu margini forte adpositum in contextum perperam venisse arbitrans, haesitat quoque, an is ipse, qui verba adscripsit, nouam aliquam fabulam hoc nomine declarare voluerit. Negat quoque cel. Brunck. pag. 9. in: Ἀντηνορίδαι, verba Strabonis a Fabricio recte capta fuisse, ac Sophoclem vnquam hoc titulo edidisse Ἰλίου ἅλωσιν. *Harl.*

Ἴναχος, [Σατυρικός.] Dionysius Halicarn. lib. I. 25. p. 20. Athen. [XV. p. 668. emendatus a Toupio in Epist. crit. p. 57.] Pollux, X. 50. Suid. in Ἀράχνη, Hesych. apud quem in Ἀλωπῶς male Ἰάχῳ pro Ἰνάχῳ. Scholiastes Apollonii lib. I. Aeschyli ad Prometh. v. 576. Aristophanis ad Plutum, [727. vbi vid. *Hemsterhus.* p. 248. *Toup.* Epist. crit. p. 51.] Equites, 1147. et Aues, 1203. [et Concion. 80. Valcken. Diatr. Eurip. p. 208. not.]

Ἰνώ. Hesych. [Athen. VIII. pag. 344.]

Ἰξίων. Schol. Apollonii ad lib. IV. 14.

Ἰοβάτης. Hesych. [Stobaeus Floril. tit. CXX. pag. 489.]

Ἰοκάστη. Eustathius ad Odysseae α. pag. 1425. *Fabric.* Brunck. omisit tamquam nullam, Eustathii verbis ab aliis male acceptis. *Harl.*

(Ἰοκλῆς. Pollux X. 8.) [segm. 39. at Kühn. malit ibi ἐν Ἐτεοκλεῖ s. Διοκλεῖ. Reiicit eam Brunck. in Ἰφικλῆς.]

Ἰόλαος. Schol. Comici ad Equites, 498.

(Ἱπποδάμεια. Stob. serm. 27.) *Fabric.* Eadem est tragoedia, quae alias Οἰνόμαος dicitur. *Harl.*

(Ἱππόλυτος.

(Ἱππόλυτος. Arrian. lib. I. cap. 28. diss. Epictet.) *Fabric.* Non diuersum a Phaedra. vid. Brunck. p. 36. *Harl.*

Ἱππόνοος. Hesych. et Clemens VI. Strom. p. 621. s. 742. vbi male codices quidam ὑπόνȣ pro ἱππόνȣ. [Stephan. in Ὤλενος, vti dedit Brunck. vid. Iungerm. ad seq. voc.]

Ἵππων. *Pollux* IV. 16. segm. III. et Steph. in Ὤλενος, licet *Meursius* vtroque loco ἱππόνȣν rescribere iubeat. [accedit Brunck. Ad Pollucem probat *Iungermann.* lectionem cod. ἐν Ἱππονόῳ.]

Ἶρις Σατυρική. Athen. XIV. p. 646. Vide supra in Ἔρις.

Ἰφιγένεια. *Aristot.* cap. 13. Poetic. Athen. XII. p. 513. Stob. Erotianus in Ὑπόφρον. Suid. in Πενθερά. Hesych. cui in voce Ἀπαρθένευτα laudatur Sophoclis Ἰφιγένεια ἡ ἐν Αὐλίδι.

Ἰφίκλεια. [sed rectius Ἰφικλῆς. vid. Brunck.] Schol. Sophoclis ad Oedipum Coloneum 791. nisi cum Meursio legendum Ἰφικλεῖ α΄, vt duas in Iphiclem Herculis fratrem tragoedias Sophocles docuerit.

Ἰχνευταὶ σάτυροι. Pollux X. 7. Athen. pag. 64. [*Phot.* in Lex. MS. apud Brunck. in Lexico Sophocleo, voc. Ῥικνός.]

Ἴων. Hesych. Stob.

Καμικοί. Athenaeus lib. III. p. 86. et IX. p. 388. sed Suidae et Apostolio in Πέρδικος ἱερὸν laudantur Sophoclis Κωμικοί. *Fabric.* Καμίκιοι ἢ Μίνως sincerum esse huius fabulae titulum, docet Brunck. p. 17. ab oppido Siciliae, Camico: fabula a personis, quibus constabat chorus, est denominata, vt Μυκηναῖαι etc. vid. *Hemsterhus.* ad Pollucem X. 156. *Harl.*

(Καπανεύς. Vide supra in Ἀπαυίς.)

(Κασάνδρα. Schol. Hesiodi ad Theogon. 30.) *Fabric.* Nulla fuit. Corrupto Schol. loco deceptus est Casaubon. vid. Brunck. pag. 36. et 46. *Harl.*

Κηδαλίων. Suid. et paroemiographi in Λευκὴ σταθμή (de quo prouerbio *Mercerus* ad Aristaeneti lib. I. epist. 28.) Athen. p. 164. Hesych. in Αὐτοκτιστȣς et δέατος, vbi male κιδαλίω editum pro κηδαλίων.

Κλυταιμνήστρα. Erotian. in Ἀντιόνθεον. [sed verba Erotiani corrupta ad superstitem Electram, loco manco, v. 1432. pertinere suspicatur Brunck.]

Κολχίδες. Schol. Apollonii lib. III. 1371. Athen. p. 602. Suid. in Ἀνθυπȣργῆσαι. [P] *Fabric.* vid. *Groddeck.* in Biblioth. der alten Litteratur und Kunst, part. II. pag. 110. *Harl.*

Κόλχοι. Schol. Aeschyli in argumento Promethei, Etymol. M. in Ἥσμεν. Galenus comment. I. in sextum ἐπιδημ. tom. V. edit. Basil. p. 454. *Fabric.* Sed idem fuit drama, quod antecedens: in titulo tantum est error, animaduertente Brunckio. adde *Bentleium* in Epist. ad Millium, (post Malalam,) pag. 57. *Harl.*

Κρέȣσα. Pollux. Stob. Hesych.

Κρῆτες. Athen. Hesych.

Κρίσις Σατυρική. Hunc titulum, suadente Thom. Tyrwhitt, auctoribus Herodiano et Dracone Stratonicensi restituit Brunck. in malam rem abire iussis et Κρησιν et Χρύσει et Χρύσῃ, quibus titulis nullas vmquam Sophocles edidit fabulas. vid. *Athenaeum* pag. 687. Schol. ad *Aristoph.* Ranas, 193. *Polluc.* IV. 83. Apud *Ammonium* igitur de diff. voc. in Βωμὸς, et *Apollon.* Lexic. Homer. in Ἰονθάδος pro, ἐν Χρύσῃ corrigit Brunck. ἐν Κρίσει. *Harl.*

Κύριοι. Vide infra Σκύριοι.

Κωμικοί. Vide supra Καμικοί. [et *Alberti* ad Hesych. v. Ἀνθρωσκε.]

Κῶμος. Hesych. in Ἀνθρωσκε. Forte legendum Μῶμος. [vid. Albert. ad locum.]

Κωφοὶ [Σάτυροι.] Schol. Apollonii lib. I. 972. et 1162. Scholiastes ad Nicandri Theriaca pag. 40. Ald. laudat Sophoclem in Κωφοῖς. Vide et infra in Σάτυροι. Male hos Gyraldus p. 364. habuit pro poemate a dramatibus siue fabulis diuerso.

Λάκαιναι. Ex hac fabula petitos esse putat Meursius binos Sophoclis versus, quos in descriptione Laconicae profert *Strabo* lib. VIII. pag. 364. Ceterum Sophoclis λακαίνας laudant *Pollux* IX. 10. 49. *Priscian.* lib. XVIII. p. 1177. Meminit et tragoediae hoc nomine *Aristoteles* cap. 18. de Poetic. licet Sophoclem non nominet, [p. 180. vbi vid. not.]

Λαοκόων. *Dionysius Halicarnass.* lib. I. pag. 38. *Harpocr.* in Ἀγυιεὺς, Hesych. Stob. Schol. Aristophanis ad Ranas, 678.

Λαρισσαῖοι. Stob. Hesych. *Athen.* lib. II. qui Ἀκρίσιον in Larissaeis Sophoclis loquentem refert, X. p. 466. et Steph. in Κραννών, vbi male Σοφοκλῆς Λαρισσαῖος pro Λαρισσαίοις. conf. ad *Harpocrat.* v. Ἔπιπλον, pag. 165.]

Λήμνιαι ἢ Λημνιάδες. Steph. Hesych. Schol. *Apollonii* ad lib. I. 773. et Pindari Od. 4. Pythionic. 303. [duplex recensio exstitisse videtur. conf. Brunck. in deperdita fabula Αἰχμαλώτιδες et *Groddeck.* in Biblioth. der alten Litteratur etc. part. II. p. 107. *Harl.*]

Λήμνιαι δεύτεραι. Steph. in fragmento de Dodone.

Μάντεις. Stob. Scholiastes Comici ad Ranas, 596. *Euripidis* Phoeniss. v. 1262. 1290.] [v. Πολύιδος.]

Μελέαγρος. Hesych. Respicit et forte *Aristoteles* tragoediam Meleagrum memorans cap. 13. Poetices. [citatur ad Homer. *I.* 571. in Schol. Marcian.]

(Μελανίππη siue Μεναλίππη. Schol. Arisstoph. ad Ranas, 100.) *Fabric.* At pro ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους corrigendum censet *Bergler.* ad Aristoph. Thesm. v. 279. ἐκ Μελανιπποσοφῆς siue τῆς σοφῆς, comprobante *Valcken.* in Diatr. Euripidea ad Hippolytum pag. 49. B. Excludenda igitur est huius nominis tragoedia Sophoclea e numero deperditarum. *Harl.*

Μέμνων. Schol. Sophoclis in argumento Aiacis Lorarii.

(Μίνως. Clemens VI. Strom. p. 621.) [idem est drama, ac superius Καμίκιοι.]

(Μοῦσαι. *Pollux* X. 49. 186. nisi legendum Μυσοὶ, vt videtur etiam Casaubono et dedit Hemsterhusius.)

(Μυκῆναι. Vide ſupra in Ἀτρεύς.)

Μυσοί. Strabo lib. VIII. p. 546. Athen. p. 183. [Pollux X. 186. ex emendatione Caſauboni,] Heſych. Stob. Vide et Loenſem lib. VII. cap. 24. Epiphyllid. et ſupra in Μῦσαι.

Μῶμος. Heſychius pluribus locis. Vide et ſupra in Κῶμος.

(Ναύπακτος. Schol. Apollon. ad lib. IV. Sed Neocorus ad Suidam in Κατελᾶς, ex inedito Photii Lexico docet, legendum eſſe Ναύπλιος.) [P]

Ναύπλιος. Poll. IX. 97. et X. 134. Heſych. Stob. Schol. Ariſtophanis ad Pacem, v. 1126. et Pindari ad Od. 6. Iſthmionic. 10. Achilles Tatius Iſagoge ad Aratum, cap. 1. vbi Nauplium de Palamede quaedam celebrantem inducit. [Steph. Byz. in Ἀσπίς.]

Ναύπλιος καταπλέων. Heſych. apud quem in Ἐπίκοτα male legitur καὶ πλέοντι.

Ναύπλιος πυρκαεύς. Pollux, Heſych. in Ναύκληρον et Πεσσά. [Tres forte tantum tituli ſunt vnius dramatis. vid. Brunck.]

Ναυσικάα, [ἢ Πλύντριαι. vid. Brunck.] Athen. Pollux X. 52. et Heſych. apud quem nomen hoc corruptum in Ἀναῤῥοιβδεῖ. Tota fuit Homerica, et Satyricis dramatibus adnumeranda, iudice Caſaubono. [*Euſtath.* p. 1553. *Valcken.* ad Eurip. Hippolyt. p. 181.]

Νιόβη. *Athen.* p. 601. et Harpocration, qui in Δερμηστής laudat Ariſtarchi Grammatici commentarium in Νιόβην. Laudat et Νιόβην Schol. Sophoclis ad Oedipum Colon. v. 684. Comici ad Veſpas, 578. et Lutatius ad Statii Thebaid. lib. VI. *Fabric.* Fragmentum ſeruauit Scholiaſtes B. ad Homer. Iliad. ι. 533. edit. Villoiſon. item *Diogen. Laert.* in vita Zenonis VII. 28. conf. *Valcken.* ad Euripidis Phoeniſſas, p. 320. et in Diatribe Euripidea poſt Hippolyti drama, pag. 13. *Harl.*

Νίπτρα. Suid. in Παρουσία. *Cicero* II. Tuſc. cap. 20. vbi docet, *Pacuuium* Sophoclis Niptra latina, laudata Gellio XIII. 29. tragoedia expreſſiſſe, neque adeo ſine dubio eſt, quod illo in loco a Cicerone reſpiciatur Sophoclis Vlyſſes ἀκανθοπλήξ. *Fabric.* vt videtur *Caſaubono* ad Athenaeum p. 491. Sophoclei dramatis index fuit Νίπτρα ἢ Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ, h. e. *Vlyſſes paſtinacae radio vulneratus.* (vid. Brunck.) Vna igitur eademque, non duplex, fuit tragoedia. *Harl.*

Ξοανηφόροι. Schol. Aeſchyli ad ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, 310.

Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπληγής vel ἀκανθοπλήξ. Heſych. Vide et ſupra in Νίπτρα. Stephanum Byz. fragmento de Dodone. [vid. *Villoiſon.* Anecd. gr. II. p. 94. not.]

Ὀδυσσεὺς μαινόμενος. Heſych. Schol. Pindari ad Iſthmionic. Od. 6. 86. *Fabric.* adde *Villoiſon.* Anecdot. gr. II. pag. 94. not. *Harl.*

Οἰνόμαος, [ἢ Ἱπποδάμεια.] Laertius IV. 35. Athen. [p. 410. et 564. quem locum emendarunt *Valcken.* ad Eurip. Hippolyt. 468. et *Tyrwhit* apud Brunck.] Heſych. Suid. in Λήθης πεδίον et Διέξοδοι. Pollux X. 13. Schol. Comici ad Aues, 1337. [*Burmann.* ad Ouid. Triſt. II. v. 385.]

Ὀνομακλῆς. Etymol. M. in Βουδίη, niſi legendum Ἡρακλῆς, vt Caſaubon. vel Οἰνόμαος, vt Gatacker. Aut niſi potius corruptum eſt ſcriptoris nomen; verſus enim Heroicus adfertur: [quae quidem ratio parum valet.]

(Παίδαλος.

(Παίδαλος. Vide ſupra in Δαίδαλος.)

Παλαμήδης. Heſych. Euſtathius in 2. Iliad. p. 172. e Suetonii περὶ τῶν παρ' Ἕλλησι παιδιῶν. [ſed conf. Brunck. ad drama deperd. Ναύπλιος, ſect. VI. et Hemſterhuſ. ad Lucian. indic. voc. cap. 5. tom. I. p. 88 ſq.]

(Πὰν α' et β'. Vide ſupra in Ἀπανίς.)

Πάνδωρα ἢ Σφυροκόποι. Athen. p. 476. Heſych. Pollux X. 44.

(Παρθενοπαῖος drama Sophocli ſuppoſitum a Spintharo vel Dionyſio Metathemeno, Laert. V. 92.)*

Πελιάς. Erotianus in Παιδικὸν πάθος.

Περίλαος. Heſych.

Πηλεύς. Clemens VI. Strom. p. 625. (748.) Harpocr. Steph. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Aues, 851. Equites 1098. et Nebulas, 1419.

(Πλύντριαι. Pollux VII. 12. 45.) [Idem eſt drama, quod alias Ναυσικάα inſcribitur.]

Ποιμένες. Steph. Athen. pag. 319. Harpocr. in Ναννίον, vbi male πόλεσιν pro ποιμέσιν. [P] Erotianus in Πέλον. Sextus 1. contra Math. cap. vlt. pag. 63. (p. 286.) Etymol. M. et Tzetz. ad Lycophron.

Πολύειδος [Πολυίδος ἢ Μάντεις.] Porphyr. II. περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, [p. 134. edit. Vltraiect.] Heſych. Fabric. Etymolog. reg. inſt. citatum a Valckenario in Diatr. Eurip. p. 200. Clemens Alex. Strom. I. p. 399. Harl.

Πολυξένη. Strabo lib. X. p. 721. Heſych. Harpocr. Stob. Eclog. Phyſ. I. p. 129. Schol. Apollonii ad lib. II. v. 1123.

Πρίαμος. Pollux X. 31. 147.

Πρόκρις. Pollux IX. 8. 140.

Προμηθεύς. Schol. Pindari Od. 5. Pythionic. v. 35.

Ῥιζοτόμοι. Heſych. Macrobius V. 19. Schol. Apollonii lib. III. 1213. Fabric. Fragmentum illud, (quod Grotius ad Soph. Polyxenam per errorem retulit,) in Scholiis ad Apollon. emendauit Valckenar. in Diatr. Eurip. pag. 167. conf. Meziriac. ad Ouid. Her. tom. II. p. 84. et Groddeck in Biblioth. der alten Litter. und Kunſt, part. II. p. 110 ſqq. Harl.

(Σαλαμίνη, (forte Σαλαμίνιοι,) Σάτυροι. Galenus comment. 1. in 6. Epidem. bis laudat hoc drama tom. V. p. 454. et 455. Licet Gatackerus malit legere Σαλμωνεὺς σατυρικός. Fabric.) Eadem, quae Gatackeri erat, ſententia eſt quoque Bentleii in Epiſtola ad Millium p. 57 — 59. Sophocles nullam fecit tragoediam, Σαλαμίνη inſcriptam: neque Brunck. eam agnoſcit. Harl.

Σαλμωνεύς, [Σατυρικός.] Athen. p. 489. Heſych.

Σάτυροι. Zenobius IV. 80. prouerb. et Ariſtides Orat. 2. Platonica tom. III. p. 512. Vide ſupra in Ἰχνευταὶ σατύρων et Κωφοὶ σάτυροι. Σατυρικὸν δρᾶμα Sophoclis laudat Athenaeus lib. X. Confer Caſaubonum p. 723. Ab Heſychio in ἄρραγες ὄμμα citatur Sophoclis σατυρίσκος, vbi Gatackerus legit σατυρικὸν et nomen proprium tragoediae putat excidiſſe.

excidiſſe. Plura autem Satyrica dramata ſcripſerat Sophocles. Vide in Ἄμυκος, Ἀμφιάραος, Ἐπὶ Ταινάρῳ, Ἡρακλῆς, Ναυσικάα, Σαλαμίνη, [ſ. Σαλμωνεύς,] Σίσυφος, Ὕβρις.

Σίνων. Heſych. Vide et infra in Συνωνύμων. Meminit quoque, ſed Sophocle haud nominato, Ariſtoteles cap. 23. Poetic. [vbi vid. not.]

Σίσυφος. Heſych. Hoc drama ſatyricum fuiſſe ſuſpicatur Caſaubonus, quia Euripidis Siſyphus ſatyricis accenſetur ab *Aeliano* lib. II. cap. 8. Var. Itaque eodem argumento licebit colligere, Palamedem Sophoclis quoque fuiſſe ſatyricum.

Σκύθαι. Athen. p. 189. Heſych. *Fabric.* Brunck. excitauit Schol. MS. Apollon. Rhod. ad IV. 223. item ad IV. 284. conf. *Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 224. *Groddeck.* l. c. p. 140. *Schoenemann.* de Geographia Argonaut. pag. 41. *Harl.*

Σκύριαι vel Σκύριοι. Stob. et Heſych. apud quem in Αὐτόσυτον male legas ἀκυρίοις pro σκυρίοις. Et in Ἀποςίβης non minus corrupte Κυρίοις. *Fabric.* vid. Brunck, refutans Toupii adfirmationem, vnam fuiſſe fabulam gemino titulo inſignitam, *Scyrias*, et *Achillis amatores* Ἀχιλ. ἐραςάς· quum tamen illa eſſet ſatyrica, haec tragica. *Harl.*

Σμηριγόνη. Supra in Ἠριγόνη.

Σύλλογος Ἀχαιῶν. }
Σύνδειπνον Ἀχαιῶν. } Vide ſupra in Ἀχαιῶν.

(Συνωνύμων α΄. et β΄. Heſych. in Ἄρητον, vbi Meurſius legit Συνωνύμων ὑςέρῳ, etſi Salmaſius Σίνωνι, alii aliter.)

Σφυροκόποι. Supra in Πανδώρα.

Ταινάριοι. Ταίναρος Σατυρικός. Vide ſupra in Ἐπὶ Ταίναρ.

(Τάλως. Schol. Apollonii ad lib. IV. 1638.) [P] [vbi vero legendum eſt, ἐν Δαιδάλῳ, non, ἐν Τάλῳ, cuius nominis vllam fuiſſe Sophoclis fabulam, negat Brunck. p. 12. in Catalogo et fragmentis deperditarum Sophoclis tragoediarum. *Harl.*]

(Τεκμήσση. Euſtathius ad Iliad. λ΄. p. 843.) *Fabric.* ſed Euſtathii verba pertinent ad Aiacem 794. *Harl.*

Τεῦκρος. Stephanus Byz. in Κυχρεῖος, et Stob. Τεῦκροι. Schol. Ariſtophanis ad Nubes, 583.

(Τήλεφος. Heſych.) v. Ἀλεάδαι.

Τηρεύς. Ariſtot. de poetica cap. 16. w) Heſych. Stob. Scholiaſtes Comici ad Aues, 100. Aeſchyli ad Prometh. Tzetzes ad Heſiod. Ἔργ. β΄.

Τριπτόλεμος. [Dionyſ. Halicarn. Antiq. libri I. initio cap. 12. pag. 10.] Strabo lib. I. pag. 27. et 48. Plinius XVIII. 7. ſect. 12. p. 107. Hard. vbi innuit eam actam Olymp. LXXVII. 4. anno CXLV. ante mortem Alexandri M. qui obiit Olymp. CXIV. 1. Pollux X. 22. collatus

w) Vide ibi notam, p. 116. m. edit. et cl. *Mellmann* in Comment. de cauſſis et auctoribus narrationum de mutatis formis etc. Lipſiae, 1786. 8. pag. 63. Fragmentum exſtat in Scholiis Marc. ad Iliad. ό. 705. pag. 33. edit. Villoiſon. cuius Prolegomena pag. XXXIII. conferes. *Harl.*

latus cum Etymolog. M. p. 395, 13. et Hesych. in 'Απυνδάκωτος. Athen. p. 67. et 110. et 447. ex emend. Casauboni. Harpocr. Hesych. Scholiastes Aristoph. ad Acharnenses, Pindari Olympionic. Od. 10. initio. *Corinthus* de Dialectis, vbi de Ionica. [§. CLVII. ibique Koen. pag. 258. *Lessing* in Laocoön. p. 296. not. ostendit, Triptolemum primam fuisse Sophoclis fabulam, actam Olymp. LXXVII. 4. *Harl.*

Τρωίλος [Σατυρικός.] Pollux, X. 165. Hesych. Scholiastes Pindari Nemeonic. Od. 3. 60. vbi versiculus, quem respicit Hesych. in 'Ανδρόπαις.

Τυμπανισαί. Athen. Steph. Hesych. Etymol. M. Stobaeus serm. 57. Schol. Sophoclis in Antigonen, 980. [Cic. ad Attic. II. 7. quem locum emendat Brunck.]

Τύνδαρος. Stob. serm. 103. [Floril. tit. CV. pag. 431.]

(Τύραννοι. Hesych. Ἔχθιμα, nisi legendum τυράννῳ, et respiciatur Oedipus Sophoclis Tyrannus.) *Fabric.* Dissentit Alberti ad Hes. col. 1562, 20. et 21. *Harl.*

Τυρώ. *Athen.* p. 99. et 475. Stob. [in tit. CX. p. 435. versus quidam in Stobaei libris male refertur ad Tyronem, quum pertineat ad Tereum, iudice Brunckio in Τηρεύς, pag. 30.] *Aelian.* XI. 18. Animal. *Macrob.* V. 21. Suid. in Ταυροφάγον. Etymol. M. Scholiastes Comici ad Ranas, 360. Aristoteli quoque cap. 16. Poeticae, tragoedia hoc nomine memoratur, incertum Sophoclisne an Euripidis. [conf. Brunck. pag. 31 sqq.]

Τυρὼ δευτέρα. Stob. Etymol. M. et Scholiastes Aristoph. ad Aues, 276. qui primum huius fabulae versum seruauit.

Ὕβρις. Athen. p. 657. et Stob. serm. 26. ex cuius marginibus Casaubonus colligit hoc drama fuisse Satyricum. Integer titulus videtur fuisse Ὕβρις σατύρων. [Brunck. scripsit titulum: Ὕβρις σατυρική.]

Ὑδροφόροι. Hesych. in Κοινός. [Schol. ad Sophocl. Antigon. v. 1. et Philoctet. 1197.]

Ὑπόνυς. Vide supra in Ἱππόνυς.

[Φαίακες. Huius dramatis mentionem Brunck. reperit tantum in Lexico msto bibliothecae coenobii Benedictini ad S. Germanum Parisiis.]

Φαίδρα. Stobaeus, (qui p. 244. Florileg. edit. Grotii e Sophoclis Phaedra laudat versus aliquot, quos ex Euripidis Phaedra petitos *Grotius* in excerptis Trag. p. 413. [485.] putabat, Euripidi certe tribuit *Clemens Alex.* VI. Strom. p. 623. d.) Hesych. Paroemiographi in Χαλάσω τὴν ἱερὴν ἄγκυραν. [vid. Brunck.]

(Φθιώτιδες, Sophoclis, an alterius Tragici nescio, memorantur ab Aristotele cap. 18. Poetices. Vide infra Φυλοτίδες.)

Φιλοκτήτης Sophoclis ὁ ἐν Λήμνῳ, qua ad Troiam arcessitur, exstat. Sed alter Φιλοκτήτης ὁ ἐν Τροίᾳ, in qua casus eius ad Troiam recensebatur, [¶] periit. Memorat *Priscianus* lib. XVIII. p. 1169. et *Hesych.* in Ζηλῶ et forte in Δρυοπαγῆ, nam quae ibi adferuntur, in edito Philoctete non exstant; [idem iudicant Küster. ad locum Hesychii, col. 1037. edit. Alberti, et *Wesseling.* in Var. Obss. II. 6. p. 162.] forsan quoque *Gellius* XIII. 18. Vide infra in Φυλοτίδες. *Gatackerum* pag. 116. Aduersar. *Vossium* II. Inst. Poetic. pag. 34.

Φινεύς. Pollux [VII. 194. et *Toup.* ad Suidam II. 68.] Athen. p. 119. Hesych. Scholiastes *Aristophanis* ad Plutum *x*), Apollonii ad lib. II. 178. Eustathius ad Odyss. γ'. p. 168. Steph.

Φινεὺς δεύτερος. Hesych. in Ἀχάλκευτα.

Φοῖνιξ. Arrianus lib. I. cap. 28. diss. Epictet. Eustathius in Iliad. π'. p. 1117. (p. 1088.) Athenaeus, p. 70. Socrates III. 7. Hist. Eccles.

Φρίξος s. *Φρύξος*. Steph. Byz. in Ἄστυ.

Φρύγες. [*Stobaeus* Floril. tit. VIII. pag. 51.] Schol. Aeschyli ad Prometheum Δεσμώτην, [v. 435. at ex librarii errore mentionem fieri Phrygum Sophoclis, docet Brunck. pag. 35.]

(*Φυλοτίδες*. *Gell.* XIII. 18. pro quo alii Φυλετίδες. Casaubon. Φθιωτίδες. Thysius Αἰχμαλωτίδες. Sed in Vet. edit. et MS. Scheferi legitur Φιλοκτήτης. [quam lectionem vnice veram habet Brunck.] In MS. Petauiano *filotides* teste Iacobo Gronouio; qui legit Φιληστίδες, quasi furto deditas dixeris.)

Χρύσης. Ammonius in Βωμός. *Fabric.* At Brunck. p. 19. in: Κρίσις σατυρική, negat, Sophoclem edidisse fabulam, Χρύσις inscriptam, et in *Ammonio*, a Fabricio excitato, pro ἐν Χρύσῃ legere iubet ἐν Κρίσει. His addatur

Ὠρειθυία, quam a Sophocle datam fuisse, colligit *Ruhnken.* ad Longin. edit. Toupii, pag. 243. e *Strabone* VII. p. 452. ad quam quoque adludit *Io. Siceliota* in comment. mst. in Hermogenem, cuius locum *Ruhnken.* ibidem producit et emendat.

Brunck. in fine Catalogi deperditarum fabularum Sophocl. p. 35 sqq. edit. in 4. vol. II. quam citaui, seu p. 669 sqq. vol. III. edit. in 8. colligit vberiusque explanat, alios titulos, a Casaubono ac Fabricio recensitos, falsos esse et confictos, alios ex scripturae mendis, e. g. Ἀκάμας pro Ἀθάμας: Ἀκύριοι, Κύριοι, Σκύριοι pro Σκύριαι; Ἵππωνι pro Ἱππόνῳ etc. esse ortos. Docet igitur fusius, Ἄπανις non esse titulum dramatis apud Hesych. in Ἀπάνθρωπος, sed initium glossae; Ἐρεχθεὺς non esse Sophoclis Tragoediam, verum Euripidis, vti patet ex cod. regio Paris. Stobaei, vbi scriptum est Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ; Nullas fuisse Ἰλίου ἅλωσις et Ἰοκάστη, hanc fictam esse ex Eustathii verbis ad Odyss. p. 1425. male acceptis, vbi Iocastae quidem verba proferuntur, sed ex Oedipo tyr. 911. non ex dramate Soph. cognomine; Ἱππόλυτον nullum fuisse hoc titulo Sophoclis drama diuersum a Phaedra: Κασάνδραν nullam fuisse vmquam fabulam Sophocl. sed in Schol. Hesiodi ad Theogon. v. 30. legendum — Σοφοκλῆς Δάφνην — — Καὶ Λυκόφρων ἐν Κασάνδρᾳ. Μεναλίππη nulla fuit tragoedia, vti nec Ναύπακτος et Τεκμήσση. *Harl.*

IV. Non praetereundum est, Suidam praeterea testari, scriptam a Sophocle Elegiam *y*), paeanas, et prosario sermone librum de Choro tragico. Ἔγραψεν ἐλεγεῖά τε καὶ παιᾶνας

x) Vers. 635. vbi consules notam Hemsterhusii pag. 212. Fabulam fuisse satyricam patet ex fragmentis. Num bis edita fuerit, quod Hesych. in Ἀχάλκευτα et Stephanus Byz. in Βόσποροι innuunt, Brunck. dubitat. conf. *Groddeck* in Bibliothek der alten Litteratur und Kunst, part. II. p. 112. *Harl.*

y) Meminerunt Hephaestio, Harpocrat. in Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι. Erotianus in χάριτες. Sed et iunior Sophocles,

παιᾶνας καὶ λόγον καταλογάδην περὶ τῦ χορῦ πρὸς Θέσπιν z) *καὶ Χοίριλον ἀγωνιζόμενος.* *Plutarch.* lib. an seni gerenda sit Resp. p. 787. Τῦτὶ δὲ ὁμολογυμένως Σοφοκλέυς ἐςὶ τὸ ἐπιγραμμάτιον· ᾠδὴν Ἡροδότῳ τεῦξε Σοφοκλῆς ἐτέων ὢν πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα. Denique Παρθενόπαιον sub Sophoclis nomine vulgauerat *Spintharus* siue *Dionysius* Metathemenus, teste Laertio. V. 92. [P]

V. *Codd. MSS. et Editiones Sophoclis.*

Codices MSS. in *Galliis*: In Biblioth. regia, teste Catalogo MSS. tom. II. sunt *Aiacis flagelliferi* codd. XIV. cum fragmento in cod. XXXIX. *Electrae* codd. XII. *Oedipi Tyranni* codd. X. *Antigones* codd. IV. *Oedipi in Colono* IV. *Philoctetis*, codd. IV. sententia de diuinis nr. 1630. et vol. IV. p. 435. nr. 8180. cod. chart. an. 1554. exaratus, in quo continetur *Aiax flagellifer*, interprete Io. Rondinello. — Codicis regii, MMMCCCXIII. an. 1558. mentionem facit *Montfaucon*, in Palaeographia gr. p. 89 sq. — Cel. Brunck. vsus est ex illis cod. MMDCCXII. membr. vetustiss. quo omnes continentur tragoediae VII. tum cod. MMDCCLXXXVII. in quo sunt Oedipus prior, Trachiniae, Philoctetes et Oedipus in Colono: porro cod. bombycino MMDCCXCIV. continente Aiacem, Electram et Oedipum priorem; item cod. MMDCCCXX. chartac. easdem comprehendente fabulas; porro cod. bombycino, MMDCCCLXXXIV. easdem vna cum Antigona continente; denique cod. chartac. MMDCCXI. qui praebet VII. tragoed. secundum Demetrii Triclinii recensionem, cum eiusdem scholiis metricis in omnes, exegeticis autem partim Triclinii, partim veterum criticorum in Antigonam, Oedipos II. Trachin. et Philocteten. — In multis codd. bibl. S. German. olim Coislin. teste *Montfaucon*. in illius Catalog. Sophocles citatur; omnium vero locorum enumeratio foret longior. — in bibl. *Colbertina*. nr. 991. *Sophocles*, et nr. 6443. *Sophoclis* Aiax, Electra, Oedipus, Antigone, (*Montfaucon*. Bibl. bibliothecarum MSS. tom. II. p. 938. et 1014.) — *Sophoclis* dramata II. in Abbat. S. Petri de Selincurte, Dioec. Ambianensis, (*Montfaucon*. ibid. p. 1199. A.) — cod. mst. regiae bibl. qui continet hoc ordine, Aiacem, Electram, Oedipum tyrannum, Antigonam, Oedipum Colon. Trachin. et Philocteten, laudat et lectiones quasdam ex Antigone suppeditat, addita crisi, *Sallier* in Historia Soc. reg. Paris. Inscript. part. V. p. 65 sqq. ex interpretatione Gottschediana.

Sophoclis omnia exstitisse dicuntur in bibliotheca quadam *Constantinopolitana*; sed fides sit penes auctorem catalogi libror. msstor. gr. qui Constantinopoli — olim adseruabantur, in Noua librorum rariorum conlectione, fascic. III. Halis Magdeb. 1710. pag. 442.

In bibl. Synodi *Mosquensis* nr. 357. cod. chart. saec. XIV. It. *Sophoclis* tres tragoed. cum glossis marginalibus et scholiis, (exemplum illarum et IV. fragmentorum cum scholiis saec. XIV. exeuntis sibi descriptum dedit cl. Matthaei bibl. Electorali Dresdensi,) nr. 392. chart. saec. XVI. *Sophocl.* duae et *Aeschyli* totidem trag. secundum catalogum codd. a cl. Matthaeo confectum, necdum editum.

In

Sophocles, nostri nepos, elegias teste Suida composuit. *Fabric.* Versus quosdam ad Venerem Sophocli ab aliis, ab aliis Homero tributos refert *Athen.* XIII. pag. 592. vti supra inter Homeri scripta deperdita nr. 22. iam adnotatum fuit. *Harl.*

z) Contra Thespin, puta iam defunctum, cuius forte rationes Choerilus, Sophoclis aequalis, fuerat secutus.

In *Italia*. Romae, in bibl. *Barberina* cod. chart. saec. XIII. nr. 159. *Sophoclis* tragoediae, — tum in bibl. *Angelica*, cod. nr. 159. bombyc. *Soph.* Aiax, cum scholiis, vt in editis, saec. XIII. — de biblioth. *Casanatensi* et Barber. cl. *Nic. Schow*, Danus, graece doctiss. in litteris ad me Romae 1789. mens. Maio scriptis haec, memoratu digna, humanissime scripsit. „De Sophoclis fabulis aliquando edendis commentariisque illustrandis iam dudum ab eo vsque tempore, quo Gottingae studia mea litterarum, vti dicunt, absolueram, cogitaui; quapropter etiam Sophoclis codicem, nr. CLXIX. quem solum bibl. possidet Barberina, contuli. Is vero continet Aiacem et Electram cum scholiis interlinearibus et marginalibus, et saec. XIV. aut XV. exaratus est, a vitiis haud immunis. Eum ceteris, quibus iam Viennae ac Romae in Bibl. *Casanatensi*, vsus sum, conformem omnino deprehendi: exhibent omnes, quos equidem vidi, (quemadmodum et ii, quos cl. *Brunckius* adhibuit,) textum Aldinum, vno solo Vindobonensi, cuius Nesselii catalogus nr. CXLVII. meminit, excepto, in quo textus a Triclinio mutilatus habetur, quem Turnebus eiusque successores fideliter expresserunt, donec tandem cl. Brunckius textum Aldinum, vt nosti, a Tricliniana immunditie repurgatum integritati suae restituit. Ill. bibl. Barberinae praefectus, *Garatonius*, vbi studium meum Sophocleum animaduertit, insignem huius bibl. thesaurum solita sua humanitate vltro mihi obtulit, nempe editionem *Sophoclis Aldinam*, notis marginalibus manuscriptis plenam ac refertam. Hae notae a manu Bartholomaei Barbadorii, Florentini, et Lucae Holstenii profectae sunt, et exhibent partim varias lectiones e codd. msstis, partim breuem quamdam locorum difficilium illustrationem. Dolendum vero est, nullam codd. msst. quibus hi viri docti sunt vsi, notitiam praemitti, ex solita illa negligentia, quae omnibus fere eruditis viris, qui saec. XVI. et XVII. lectiones codd. in margine suorum librorum diligenter enotarunt, obiici potest. Ille Barbadorius variis lectionibus hinc inde pro lubitu adiunxit (*ms.*) hic, Holstenius, interdum (*ms.*) interdum etiam (*c. v.*) Ex lectionibus vero perspicitur, codices, quos adhibuerunt, praestantissimos fuisse, atque ad primam codd. msst. Sophoclis classem referendos esse. Suspicor tantummodo, Barbadorium Florentinos consuluisse codices, Holsteniumque Vaticanos. Barbadorius etiam ex Eustathii commentariis in Homerum loca, quae ad Sophoclis textum illustrandum faciunt, quorumque, vt tu nosti, ingens est numerus, mira industria enotauit, integraque in margine libri sui descripsit. Qua autem ratione manus Lucae Holstenii a Barbadorii dignoscatur, aliaque, quae ad hunc critices atque interpretationis Sophocleae thesaurum curatius cognoscendum pertinent, ipse eruditissimus *Garatonius* hisce verbis in prima libri pagina exposuit: — „Hic liber fuit olim Bartholomaei Barbadorii Flo„rentini, cuius mentionem honoris caussa fecit P. Victorius in praef. ad Electram Euripideam „et in variis lectionibus, hominis ex sua disciplina profecti: peruenit tandem ad Lucam Hol„stenium, Hamburgensem, qui eum bibliothecae Barberinae legauit anno MDCLXI. Vtrius„que scriptiones exstant in margine, quas vix alio signo distinguas, quam colore atramenti: „est enim Holstenianum et recentius et nigrius: praeter ea Barbadorius italicam linguam pa„triam, vt erat, adpellat, dum locos explicat; Holsteinius nihil aliud agit, nisi vt lectiones „Aldinas ex codicibus referat, si Aiacem et Electrae partem excipias.“ Hactenus cl. *Schow* de binis illis codd. exemploque Aldino, notis msstis ornato: quae ex illius litteris excerpta hic legere, haud incommodum, credo, videbitur lectoribus.

In *Montfauconii* Bibliotheca bibliothecarum MSStorum nominantur tom. I. p. 4. A. in *Vaticana* bibl. codd. XL. XLIV. XLVI. XLVIII. XLIX. omnes chartacei: p. 5. B. in alio antiquo

quo codice, Soph. tragoediae ſex cum expoſitione, trag. tres, Aiax, Electra, Oedipus: p. 7. Aiax, item Aiax et Electra cum ſcholiis: p. 34. nr. 962. Sophocles mutilus cum quibusdam interlinearibus explicationibus. — In biblioth. *Chiggia*, *Romae*, p. 175. A. *Sophocles* et Nicander cum ſcholiis in cod. recenti. — In bibl. *Ottobon. Romae*, p. 187. Sophocl. non antiquus cod. — In bibl. *Neapolitana* S. Ioannis de Carbonara Auguſtin. pag. 231. A. Sophoclis trag. cod. bombycin. ſaec. XIV. — *Florentiae*, in bibl. Monaſterii Benedictinorum B. Mariae, p. 416. E. plures codd. qui continent Tragicorum trium tragoedias: in his vnus reſcriptus, in quo deſcriptum olim erat vetus teſtamentum charactere vnciali a ſaeculis circiter duodecim: verum, deletis paene prioribus, ſubſtitutus ſaec. XII. eorum loco Sophocles fuit. — De codd. bibl. Laurentianae medic. poſtea agemus: vti quoque de codd. bibl. Venetae D. Marci. — *Venetiis* in bibl. *Grimana*, trium tragicorum codd. p. 478. D. — *Veronae* in Muſeo Saibantae, p. 490. E. ex Sophocle et Pindaro quaedam. — *Mediolani* in bibl. Ambroſiana, p. 504. C. Sophoclis tragoediae, volumina VII. et p. 529. E. Soph. codd. II. bombycini, ſaec. XIV. et p. 530. plures trium Tragicorum codd.

In bibliotheca *Veneta* D. Marci ſunt, teſte Catalogo illius bibl. graecae MSStorum, pag. 247 ſq. cod. CCCCLXVII. in 8. qui continet VII. trag. et cod. CCCCLXVIII. in fol. easdem, alio tamen ordine, cum Aeſchyleis et Euripideis habet; pariter pag. 249. cod. membran. CCCCLXX. fol. in quo in Aiacem, Electram et Oedipum tyr. exſtant ſcholia *Thomae Magiſtri* et *Man. Moſchopuli*: ceteris adpinguntur excerpta ex ſcholiis antiquis: praemiſſa eſt Soph. vita, quae incipit Σοφοκλῆς τὸ μὲν γένος ἦν Ἀθηναῖος, υἱὸς δὲ Σοφίλȣ etc. — pag. 277. cod. chart. DXIV. 8. praeter alia praebet Aiacem cum ſcholiis aliquibus marginal. et interlinearibus. — pag. 314. in cod. DCXV. in 4. chart. reperiuntur Aiax et Electra cum ſchol. margin. et interlin. cum vita Soph. tum in cod. DCXVI. membran. in fol. Aiax, Electra, Oedipus tyr. Antigone et Philoctetes, et poſt quinque Aeſchyli trag. Sophoclis Trachiniae, denique pag. 316. in cod. chartac. in 4. ſeptem Soph. trag. cum ſcholiis marginalibus et interlinearibus.

Florentiae in bibl. Laurent. Medicea, teſte *Bandinio* in catal. codicum graec. bibl. Laurentianae, vol. II. col. 44 ſqq. plut. 28. cod. XXV. poſt tres Aeſchyleas ſunt Sophoclis Aiax cum ſcholiis margin. paucioribus ac breuioribus, quam in edit. Stephan. — Eadem trag. in Plut. 32. cod. XXXII. chartac. in 4. cum ſcholiis margin. quae vt plurimum recedunt a vulgatis. — Electra cum ſcholiis et Oedipus, at in fine mutila eſt tragoedia. — Eaedem, cod. IX. plut. 31. pag. 85. — pag. 195. plut. 32. cod. XXXIV. chart. eaedem tres tragoediae, cum ſcholiis aliquot marginalibus et gloſſis interlinearibus. — pag. 201. in cod. XL. papyrac. et tineis valde corroſo, Aiax, Electra et Oedipus cum ſcholiis antiquis et gloſſis interlinearibus. — pag. 73. 74. plut. 31. cod. I. chart. in fol. Aiax, Electra, Oedipus tyrannus, Philoctetes, Antigone, Trachiniae cum argumentis, interdum diuerſis ab editis, vna cum Aeſchyleis et Euripideis. — pag. 123. plut. 32. cod. II. papyrac. in fol. eaedem ſex tragoediae cum argumentis et ſcholiis quibusdam marginalibus: inſunt quoque Heſiodi O. et D. Euripidis XVIII. trag. et III. Aeſchyli. — pag. 83 ſq. Plut. 31. cod. VIII. papyrac. in 4. Aiax et Electra, quae tamen mutila eſt, cum ſcholiis margin. et gloſſis interlin. — ibid. p. 85. cod. X. papyr. in 4. VII. trag. Sophocl. cum VIII. Euripideis. — pag. 132 ſqq. Plut. 32. cod. IX. membran. in 4. mai. ſaec. X. trag. VII. cum ſcholiis marginal. vetuſtiſſimis, et argumentis ex Ariſtophane grammatico,

grammatico, Apollodori biblioth. Salluftio et anonymo. — pag. 207. et 208. Plut. 32. cod. XLIX. chart. in 4. Aiax et Electra cum fcholiis, gloffis et argumentis. — ibid. cod. LI. chart. in 4. Electra et Oedipus tyrannus, cum argumentis, fcholiis et gloffis. — Sophocles citatur quoque in florilegio fententiarum, tom. I. pag. 254. plut. VII. cod. XV. et in Arfenii Violar. compofit. tom. I. p. 549. Plut. IV. cod. XXVI. — In Bibl. *Naniana*, Venetiis, tefte Catalog. cod. CLI. nr. 7. p. 344. *Aiax* cum fcholiis et gloffis.

In *Hifpania* latent aliquot codd. Soph. — In bibl. regia Matrit. fecundum Iriartum p. 161. cod. LXVII. fol. 76 fqq. vita Sophoclis, quae incipit Σοφοκλῆς Σωφίλȣ Κολωνῆθεν ἀθηναῖος, τραγικὸς, tum Simonidis, Erycii et Diofcoridis epigrammata in illum, (quae etiam leguntur in Antholog. apud Wechel. edita 1600. lib. III. cap. 25. p. 396 fq.) porro Αἴας μαστιγοφόρος, cum gloffis interfcriptis et fcholiis locupletiffimis, a fcholiis Triclinii vt plurimum diuerfis: poftea Electra, cum gloffis et fcholiis, quae nonnihil conueniunt cum iis, quae Stephanus dedit: denique Oedipus tyrannus cum gloffis ac fcholiis, quae confentiunt cum vulgatis. — pag. 271. cod. LXXV. fol. 1 fqq. Aiax, Electra, et Oedipus tyrannus. Epigrammata in Sophoclem occurrunt pagg. 94. 97. 99. — In bibl. *Scorial.* tefte *Plüero* in Itinerario hifpan. p. 190. Aiax, Electra, Oedipus tyr. Antigone, Oedipus Colon. Trachiniae, Philoctetes et eius vita; iterum Aiax et Electra cum fcholiis, idem et Oedipus tyrannus cum fcholiis; in *Anton. Auguftini* catal. Taraconae 1587. 4. indicantur nr. 245. Sophocl. II. trag. nr. 246. totidem, et 246. duae, nr. 250. quatuor tragoediae Sophoclis.

In biblioth. *Leidenfi*, tefte Catalogo, p. 395. cod. VI. in 4. Aiax, Electra et Oedipus tyr. cum fcholiis.

In biblioth. Caefarea *Vindobon.* fecundum *Neffelii* Catalog. funt part. IV. pag. 83. cod. CXLVII. item p. 93. cod. CLXIV. cum notis inter lineas et in margine fcriptis, Aiax, Electra et Oedipus. — pag. 92. cod. CLXI. nonnullae Euripidis et Sophoclis trag. cum gloffis et fcholiis. — pag. 106. cod. CLXXXVII. nr. 1. Soph. fragmenta, cum fcholiis. — pag. 115. cod. CCIX. Aiax et Electra, cum fcholiis. — pag. 133. cod. CCLIII. nr. 3. Oedipus, cum exegefi in Aiacem. — pag. 138. cod. CCLXX. Tragoediae cum fcholiis interlinearibus. — pag. 141. cod. CCLXXXI. Aiax et Oreftes cum fcholiis. — pag. 146. cod. CCCII. nr. 2. Aiax et Electra. — part. III. p. 37. cod. XXVII. nr. 2. *Sophoclis* aliorumque vaticinia et teftimonia, (vt putantur,) de Chrifto et doctrina chriftiana.

In bibl. *Heidelbergenfi* quondam fuerunt, tefte *Sylburgio* in monumentis pietatis et litterariis p. 40. item p. 131. tres trag. Soph. cum metaphrafi, p. 99. quatuor trag. — pag. 287. quatuor. — pag. 335. duae, etc. at num omnes hi codd. in Vaticanam bibl. fint illati, nec ne, equidem nefcio.

In bibl. *Auguftae Vindel.* Aiax, nec non IV. trag. cum fcholiis. [Eo Cod. vfus eft Brunckius, cuius cauffa eum contulit Cl. Schweighäuferus. — In Bibl. Senat. Lipf. funt duo Codd. Soph., alter chart. faec. XV. qui praeter Theocr. et Hefiod. habet 3. tragg. Soph., alter ipfe chart. continens Aiac. Electr. et Oed. Tyr., quo ego nunc vtor; v. Reisk. praef. An. ad Soph. et Add. *Beck.*] — In *Ienenfi* bibl. acad. Aiax et Electra cum fcholiis. [vid. I. F. Heufingeri Obff. in Ai. et El. 1745.] — In bibl. *Noribergenfi* Sophocles, cod. MDLXXXIX. a Carolo Stephano fcriptus.

In *Anglia*, sec. *Ed. Bernardi* Catal. mspt. Angliae et Hibern. Oxon. 1697. fol. in bibl. Edw. Bernardi, pag. 226. nr. 7412. Sophocles et Aeschylus. — In bibl. *Io. Mori*, Episcopi Noruic. p. 378. nr. 9858. Aiax, manu recenti: ibid. nr. 9854. Thomae Stanleii aduersaria, in quibus *Sophoclis*, Euripidis, Stephani de vrbibus, Achillis Tatii, Aristidis, Theocriti, Callimachi, Hesychii, Antigoni Carystii etc. loci plurimi emendantur vel explicantur. — In bibl. Vniuers. *Cantabrigiensi*, part. II. pag. 101. nr. 613. Aiax, Electra, Oedipus cum scholiis gr. — In bibl. *Oxon.* quater sunt Soph. Trag. et in bibl. Bodleiana quinque Soph. codd. numerantur. — Sed satis de codd. Progredior ad recensionem

Editionum.

Princeps est *Aldina*, *Σοφοκλέους Τραγῳδίαι ἑπτὰ μετ' ἐξηγήσεων, Sophoclis Tragoediae septem cum commentariis.* in calce *Venetiis in aedibus Aldi Romani*, mense Aug. M.DII. 8.

Nulla praemissa est praefatio, sed incipit statim, Ὑπόθεσις Αἴαντος. Promissi vero commentarii in spongiam abierunt; hinc etiam absunt ab exemplo, quod possidet cl. *Schwarz*, Prof. Altdorf. et cuius curatam mihi dedit notitiam cel. *Iaegerus*, nec alii viderunt exempla illis stipata. In Gereti disp. de Aldi Manutii vita etc. Viteb. 1753. p. 97. memoratur quidem haec editio, sed de commentariis altum est silentium. In bibl. Ioan. Mori, Episcopi Noruic. secundum Bernardi catal. MSS. Angliae, tom. II. p. 383. inter libros impressos, aut cum scriptis codd. collatos aut a viris doctis illustratos, nr. 9. occurrit *Sophocles, gr. edit. Aldi, cum adnotationibus M. Moschopuli;* has, suspicor, manu viri docti, fuisse adscriptas. Atque in epistola ad Lascarem, cuius fragmentum dedit Maittaire in A. T. tom. II. p. 157. not. clare adfirmat Aldus, scholia nondum esse typis excusa, *τυπωθήσεται δὲ θεοῦ σώζοντος ὅσον οὐκ ἤδη.* Quare in inscriptione exemplarium voluntas edendorum illorum tantummodo declarata est. Secundum Catal. tamen in bibl. *Barberina* tom. II. p. 399. exstare dicuntur *Soph.* trag. gr. Venet. 1502. 8. — gr. cum not. msstis Iannotii, Venet. per Aldum. 8. et gr. cum comm. graecis, Venet. per Aldum. 8. nisi auctor catalogi titulo quoque sit deceptus. At est editio praestantissima ex antiquis et probae notae codicibus ducta et sequentibus praeferenda. De quodam exemplo in bibl. Barberina cum notis msstis, vide supra in notitia codd. Soph. in Italia seruatorum. In bibl. Dresdensi est quoque exemplum cum notis msstis.

Historia vero *editionum* haec est. Agmen ducit edit. *Aldina*, quae basis erat reliquarum vsque ad *Turnebum*. Hic nactus codicem Sophoclis a *Demetrio Triclinio* recensitum, huius interpolationes mutationesque temerarias recepit, atque vel Stephanum et Canterum, qui tamen multa bene mutauit, (vid. infra de eius editione,) habuit sectatores. Nostra demum tempestate tertia editionum aetas enata est parente *Brunckio*, qui reduxit Aldinam lectionem, e codicibus plerumque, interdum de coniectura, correctam crebrius immutatamue.

Graeci commentarii primum exierunt praelo, separatim excusi:

Σχόλια παλαιὰ τῶν πάνυ δοκίμων εἰς τὰς σωζομένας τῶν Σοφοκλέους Τραγῳδιῶν — *Commentarii in septem tragoedias Sophoclis quae ex aliis eius compluribus incuria temporum amissis solae superfuerunt: opus exactissimum rarissimumque in Gymnasio mediceo Caballini montis a Leone decimo pontifice max. constituto, recognitum repurgatumque atque ad communem studiosorum vtilitatem in plurima exemplaria editum. Non sine priuilegio, vt in ceteris. Graece. in fine.* Ἐτυπώθη ἐν Ῥώμῃ *etc. 1518.* 4.

Praefixum est Ian. Lascaris, qui excerpta e veterum grammaticorum commentariis in Sophoclis tragoed. quae supererant pauca, primus collegit atque edidit in Sophoclem epigramma elegantissimum, quod ab H. Stephano et aliis praetermissum hic adscribam:

Πόλλ' ἐκ τεῶν σελίδων ἄποιμί κεν υἱὲ Σοφίλλε
　　Δάγματα σῆς κινυτῆς· πόλλ' ἀπὸ μαρτυρίης.
Ὅσσα μεθηρμόσαο Τραγικῆς περὶ κόσμον ἀοιδῆς,
　　Ὡς μέρος, εἶδος ἅπαν, πᾶν πάθος ἠντρέπικας.
Κάλλευς, εὐτομίης, ὕψευς τέλος ἐξεπόνησας
　　Ζῆλον Ὁμηρείας γνήσιον εὐεπίης.
Ὥς σε Δίων, Ξενοφῶν, σκώπτης σῶν τ' ἤνεσ' ἑταίρων,
　　Ἀρχέτυπον τραγικοῖς θῆκεν Ἀριστοτέλης.
Σόν τε κόθορνον ἄεισεν ὅ κ' εἰς ἑὸν ἡγεμονῆα
　　Ἀγνώμων ὄκνει ἔκγονος Ἀονίη.
Ἀργείδης βασιλεὺς μετάπεμπτον σύμμαχον ἔσχεν
　　Ἶσά τε Μαιονίδη τέρπετο σοῖς ὀάροις.
Πολλὰ τεῶν ἀρετῶν σεμνώματα, ἓν δὲ μέγιστον,
　　Κρέσσονας ἡμερίης ἔπλασας ἠὲ φύσει.
Λῆμά τε γενναῖον λαοῖς πόρες, ἃς ὑποφήνας
　　Ὧν βατὸς οἷα πάρος θέλγε διδασκαλίη.

Hoc a Fabricio iam adscriptum s. repetitum epigramma Lascaris reddiderunt quoque *Maittaire*, A. T. II. part. I. p. 319 sqq. et *Brunck.* in sua editione, ante scholia in Oedipum tyrannum. De scholiis antiquis Fabricius haec quoque iam adnotarat:

Ceterum falluntur, qui auctores horum scholiorum faciunt Sophoclem Grammaticum, Theonem ac Lucillum, quos in Apollonium Rhodium, non in Sophoclem scripsisse constat. Porro Sophoclem Tragicum illustrauerant *Didymus*, teste Athenaeo, et *Horapollo* de quo Suidas. *Praxiphanes* quoque, vt colligitur e Scholiis ad Oedipum Colon. v. 894. *τῶν δὲ ἐξηγησαμένων ἁπάντων Πραξιφάνης δοκεῖ ἄμεινον ἀποδιδόναι.* Et *Aristophanes* Grammaticus, cuius argumenta quibusdam dramatibus praefiguntur. *Androtion* Sophoclis Scholiastes adpellatur a *Morhofio* p. 123. lib. I. polyhist. cap. 13. sed vereor, vt recte. [*Androtion* nominatur a schol. ad *Aristophanis* Nub. v. 552. et 981. atque a Suida in Βαφόνια. Grammaticus fuisse videtur, qui in poetas commentaretur.] Idem p. 64. inedita in Sophoclem scholia memorat, quae edere voluit Ioh. Andreas Bosius. Aiacem flagelliferum, Electram et Oedipum Tyrannum, cum glossis interlinearibus perpetuis ineditis fuisse apud Renatum de Moreau, testatur Labbeus Bibl. nou. MSS. p. 213. Ineditum Sophoclis Scholiasten Arundelianum laudat *Io. Pearsonus* commentario in Symbolum Apostolicum p. 261. edit. latinae.

Fabricius adfert edit. *Sophoclis Tr.* cum scholiis graecis, Florent. 1518. 8. Citant illam quoque *Harwood* secundum germanicam versionem p. 18. et *Maittaire* A. T. II. pag. 320. e Fabricio, (in indice tamen Maittaire Florentinam illius anni omittit, et citat *Florentinam cum scholiis*, 1522. 8. quae etiam occurrit in Bibl Bernensi, tom. I. p. 364. neque vero illam alibi citatam vidi:) dubitat vero de illa edit. an. 1518. *Hamberger* in Zuverläss. Nachr. tom. I. pag. 165. atque *Pinelli* in versione Harwoodiani libri italica illam omisit: nec fuit illa in Catalogo bibl. Fabricianae multarumque aliarum, quas consului, praestantiorum.

Sophoclis

Sophoclis Tragoediae VII. cum interpretationibus vetustis et valde utilibus. gr. Florent. per heredes Phil. Iuntae. 1522. 4.

Curante *Antonio Francino*, qui textum quoque castigauit. conf. Brunckii praefat.

Σοφοκλέυς — *Sophoclis tragoediae septem*, (tum sequitur in media pagina insigne Colinaei, et infra illud,) τὰ τῶν Τρ. etc. *Tragoediarum nomina.* Αἴας μαστιγοφόρος etc. *Aiax flagellifer, El. Oed. tyr. Ant. Oed. col. Trachiniae, Philoct.* in calce: Ἐτυπώθη ἐν λευκετίᾳ τῶν παρησίων παρὰ Σίμωνι τῷ Κολιναίῳ Δεκεμβρίου μηνὸς ἕκτη ἐπὶ δέκα, ἔτει ἀπὸ τῆς θεογονίας ὀγδόῳ καὶ εἰκοστῷ πρὸς τοῖς χιλίοις καὶ πεντακοσίοις. (Parif. 1528. apud Simonem Colinaeum.) 8. Nulla praemissa est praefatio, et edit. ducta esse videtur ex Aldina. Edit. admodum rara.

Soph. trag. gr. cum commentariis interpretationum argumenti Thebaidos fabularum Sophoclis authore Ioach. Camerario, (cum separato titulo partis II. *Commentarii interpretationum argumenti Theb. fabularum Sophoclis* etc.) Hagenoae, 1534. 8. ex officina Seçeriana. Camerar. in hac edit. notis illustrarat tantum Oedip. tyr. Oed. col. et Antigonem. Postea adiecit notas in Aiacem, Electr. Trach. et Philocteten: atque edidit alteram editionem, inscriptam:

Commentatio explicationum omnium trag. Sophoclis, cum exemplo duplici conuersionis Ioach. Camerarii, Pabepergensis. Accessit — index. Basileae, per Io. Oporin. 1556. 8. conf. Freytag. Adpar. litter. tom. I. pag. 392 sq.

Soph. trag. gr. cum interpretationibus vetustis. Francof. ex offic. Petri Brubachii. 1544. 4. — rec. 1555. 4.

Ducta est ex edit. Florentina, vir tamen doctus, qui operis praefuit, quaedam, notante Hambergero, qui in 8. editam scribit, emendauit, e. g. p. 61. a. 63. b. 80. b. 188. b. 190. b.

Soph. trag. gr. cum interpr. vetust. Florent. (II.) apud Bernard. Iunctam. 1547. 4. (Error anni 1542. in Catalog. biblioth. Barber. erit.)

Sophocl. trag. VII. graece, αφμθ (h. e. 1549.) in calce vero Francof. apud Petr. Brubach. mens. Mart. 1550. 8. — ibid. 1555. 8. — ibid. 1567. 8. Haec posterior cum priore plane consentit: neque tamen nouus est titulus, sed typis repetita editio: sine scholiis.

Sophocl. trag. gr. et lat. per Vitum Winshemium. Francof. 1546. 1555. 8.

Sophocl. Tragoediae, gr. *cum graecis Demetrii Triclinii scholiis* seorsim; apud Adrianum Turnebum, typis regiis. Paris. 1553. 4. (ad calcem, excudebatur IX. Cal. Ian. M.D.LII.)

Haec est celebris illa editio, seu famosa, quae quidem tantam nacta erat auctoritatem, vt editores vsque ad Brunckium ab illa discedere nefas paene ducerent. Adrianus enim Turnebus e codice Sophoclis a Demetrio Triclinio recensito, VII. trag. Sophocl. edidit. „Verumtamen, ait Brunck. Triclinii illa interpretatio neutiquam digna erat, quae sincero textui, ab Aldo edito, praeferretur: prauas lectiones passim intrusit: maxime vero in canticis impudentissima audacia grassatus est, insulsissima quaeque inserciens, vt carminum formas, quas animo praeceperat, effingeret. Falluntur egregie, qui ad illam Triclinii recensionem factis editionibus vtentes, genuinum Sophoclem legere se opinantur." — Scholia autem graeca, (verba sunt Fabricii,) quae e codice Aemari Ranconeti a Turnebo descripta ad calcem huius editionis leguntur, plane diuersa sunt a prioribus editionibus, primam Romanam secutis, et auctorem agnoscunt *Demetrium Triclinium.* Περὶ μέτρων οἷς ἐχρήσατο Σοφοκλῆς. Περὶ

σχημάτων. Σχόλια. Fuit Demetrius ille iunior Planude, quem citat ad Aiacem v. 1096. Haec vero intelliguntur ſcholia a *Petro Victorio*, quum illis praeferendam ſcripſit romanam Scholiorum ἔκδοσιν in praefatione ad Aeſchylum. Verba illius, vide ſi placet, ſupra cap. XVI. nr. 9. *Fabric.* Brunck. vero cod. conſuluit regium chartaceum, catalogi MMDCCXI. quo continentur ſeptem trag. ſecundum Demetrii Triclinii recenſionem, cum eiusdem ſcholiis metricis in omnes, exegeticis vero partim Triclinii, partim veterum enarratorum in Antigonam, Oedipos duos, Trachinias et Philoctetam. Longe melior, inquit ille in praefatione, et emendatior eſt is codex eo, quo Turnebus vſus eſt, aliquotque lectiones exhibet e vetuſtiſſimis exemplaribus ductas, quae nuſpiam alibi reperiuntur. Triclinium idem Brunck. V. C. peſſimum rei metricae auctorem habet. — In Catalog. biblioth. Thottianae, tom. IV. pag. 102. nr. 466. memoratur edit. *Trag. Soph.* gr. Pariſ. apud Turnebum, 1558. 4. addita nota: defic. *Demetrii Triclinii* ſchol. graeca.

Σοφοκλέους αἱ ἑπτὰ Τραγῳδίαι. *Sophoclis tragoediae ſeptem vna cum omnibus graecis ſcholiis et cum latinis Ioach. Camerarii. Annotationes Henr. Stephani in Sophoclem et Euripidem, ſeorſum excuſae ſimul prodeunt. Anno 1568.* 4.

Praeſtantiſſima quondam et emendatiſſima habebatur haec editio: quae hodie quoque rara eſt et magni aeſtimatur. Stephanus quidem ſequitur lectiones cod. Ranconet. neque tamen illas omnino probat, neque Turnebi editionem omnibus numeris abſolutam eſſe perhibet, vti quoque illius notae teſtantur. Stephani epiſtolam excipiunt quatuor Simonidis, Erycii, et Dioſcoridis epigrammata graeca vna cum Sophoclis vita gr. ab antiquo anonymo ſcripta. Sophoclis textus ſeorſum excuſus eſt a p. 1 — 431. Cuilibet paginae vtraque ſcholia et romana illa et altera Demetrii, (at a Stephano emendatiora edita,) ſemper diſtincta ſunt ſubiecta, adiectis iis, quae περὶ σχημάτων idem Demetrius adnotauerat. Ad calcem voluminis exhibetur Commentatio explicationum omnium tragoediarum, auctore *Ioach. Camerario* et Aiax atque Electra ab eodem latine translata, p. 1 — 142. quam commentationem, 1556. editam, paullo ante memorauimus. — In titulo promittuntur, *H. Stephani adnotationes*, quae in quibusdam exemplaribus deſunt, quoniam ſeparatim prodierunt inſcriptae: *H. Steph. adnotationes in Sophoclem et Euripidem, quibus variae lectiones examinantur, et pro mendoſis emendatae ſubſtituuntur. Eiusdem tractatus de orthographia quorumdam vocabulorum, Sophocli cum ceteris tragicis communium. Eiusdem diſſert. de Sophoclea imitatione Homeri apud Henr. Stephanum, 1568.* 8.

Vid. *Freytagii* Adparat. litterar. tom. II. pag. 776 ſqq.

Sophocl. trag. gr. Wittenb. 1578. item 1585. 8. [per Matth. Welaccum. Conf. Leſſing. Laocoon I. pag. 37.]

Sophocl. trag. VII. gr. *in quibus praeter multa menda ſublata, carminum omnium ratio hactenus obſcurior, nunc apertior proditur: opera Guil. Canteri.* Antwerp. ex offic. Chriſt. Plantini. 1579. 12.

Canteri merita ſunt haud exigua. Is enim, vt recte ait Brunckius, demum Sophocleorum dramatum formam ita conſtituit, vt eam exhibent omnes vulgares editiones. Atque ipſe Canterus id non ſolum in titulo, ſed etiam in epiſtola nuncupatoria ad Georgium Ratallerum graece ſcripta atque vberius in prolegomenis profitetur. Triclinii quidem rationem vt plurimum ſequitur, eum tamen lapſum quoque eſſe, ideoque ingenii ſui ope et grammaticorum vetuſtiorum

vetustiorum praeceptis adiutum saepe, praecipue in choro Oedipi posterioris, correxisse se, adfirmat. Prolegomena excipit particula e *Gul. Canteri* Nouarum lectionum libro V. cap. 4. quo Tragicorum trium fabulae in historicum ordinem redactae sunt. Tum Simonidis et Erycii epigr. cum vita gr. Sophoclis: post sequuntur fabulae ipsae cum argumentis graecis: p. 429 sqq. positae sunt breues paucaeque, at acutae Canteri notae criticae, in quibus aliquoties laudat Aurati emendationes easque, quas Canterus ipse in Nouis suis lectionibus proposuerat. Sententiae aliquot Soph. insigniores gr. et a Guil. Cantero latinis versibus redditae vltimum locum occupant. In calce: *Antwerpiae excudebat Christophor. Plantinus Architypographus regius* anno M. D. LXXX. Perperam an. 1551. quo vix nouennis erat Canterus, citatur in *Swertii* Athenis Belgicis, p. 302. — Ego vero de hac editione cum propter illius insignem raritatem, tum quod inter criticas haud vltimum obtinet locum, fui copiosior.

Soph. Trag. gr. *opera Guil. Canteri.* Lugd. Bat. 1593. 12.

Eaedem gr. cum versione *Viti Winsemii* et notis *Canteri.* Heidelbergae ex offic. Commel. 1597. 8.

Quae in fronte libri promittuntur Canteri notae, illarum in meo quidem eoque, quod habuit Hamberger. exemplis nulla sunt vestigia. In biblioth. Bodlei. est exemplum cum notis msstis.

Sophocl. trag. graece, vna *cum omnibus graecis scholiis*, latina *Viti Winsemii* interpretat. et notis *Ioach. Camerarii*, et *H. Stephani.* Excudeb. Paul. Stephanus. 1603. 4.

Cedit H. Stephanianae et nitore et adhibita cura. — gr. et lat. in Corpore poetarum gr. Geneuae, 1614. fol. tom. I. pag. 1 sqq.

Sophocl. trag. graece et latine, vna cum omnibus scholiis graecis. Cantabrigiae, 1669. 8. (in Catalog. biblioth. Bern. I. p. 364. an. 1668. In *Pinelli* Catalog. tria sunt exempla vnius eiusdemque editionis; primum signatum an. 1665 — 1668. alterum Cantabr. 1669. 8. tertium ibidem 1673. 8. ita, vt videatur, ter tantum mutatum fuisse tituli folium. — In Catalog. bibl. *Thottianae,* tom. IV. p. 288. nr. 886. memorantur: *Scholia gr. in Soph. Tragoedias.* Cantabr. Io. Phieldus. 8. s. a.

Soph. Trag. cum versione latina et selectis quibusdam variis lectionibus. Londini. Op. *Thom. Iohnson.* I. Watts. 1722. 8. II. voll.

Textus est is, quem H. Stephan. concinnarat: variae autem lectiones potiores sunt e Scholiastis, notis Stephani, codd. et editionibus antiquis collectae, additis quibusdam V. V. D. D. coniecturis. Versio facta est emendatior.

Soph. Trag. a *Th. Iohnson.* gr. Glasguae, apud Foulis, 1745. 4. — *Eaedem* cum versione lat. additae sunt lect. variantes, et notae viri doct. *Thom. Iohnson* in IV. tragoedias. Glasguae, ibid. eod. anno. II. tom. 8. — cum variis lectionibus selectis, gr. lat. Londini, 1747. 12. II. tom.

In biblioth. Hamburgensi est edit. inscripta: *Sophoclis Tragoediae* septem vna cum omnibus scholiis ad calcem annexis. Editio postrema, Cantabrigiae apud Io. Field. s. a. Forsan haec pars est editionis scholiorum e biblioth. Thottiana memoratae. — *Oed. tyr.* gr. et lat. Glasguae, 1777. 4.

Sophocl.

Sophocl. Tragoediae VII. gr. et lat. noua versione donatae, scholiis veteribus, (tam antehac quam nunc primum editis,) notisque perpetuis et variis lectionibus illustratae, opera Thomae Iohnson. Londini. G. Iungs. etc. 1746. mai. 8. III. tom.

Eaedem, cum scholiis, a Th. Iohnson, gr. et lat. Londini, 1758. mai. 8. II. tom. — et Etonae, II. tom. 1775. 8.

Quamquam *Iohnson* quaedam noua adtulit ad meliorem poetae intelligentiam aut interpretationem: non defuerunt tamen, qui plura reprehenderent; in his ipsius popularis Heathius. Atque, qui Leſſingii ingenio ſcientiaque poetae legitime interpretandi inſtructus, ſecundum praecepta cum grammatices, tum in primis artis dramaticae dilucide ſobrieque explicet, et qui, quae bona doctaque ſunt in ſcholiis antiquioribus, more Hemſterhuſii aut Valckenarii, diligenter eruat atque illuſtret, is adhuc deſideratur. Neque enim omnibus interpretis officiis et exſpectationi eruditorum omnino ſatisfecerunt auctores editionis Pariſinae venuſtae:

Sophoclis Tragoediae ſeptem cum interpretatione latina et ſcholiis veteribus ac nouis. Editionem curauit Ioannes Capperonnier, regiae bibliothecae cuſtos, regiae inſcript. acad. ſocius, regius lector, et graecae linguae Profeſſor. Eo defuncto edidit notas, praefationem et indicem adiecit Io. Franciſcus Vauvilliers, regius lector et graecae linguae Profeſſor. Pariſiis, 1781. 4. II. tom.

Capperonnierii merita in Sophoclem ſunt valde exigua. Textus enim tragoediarum, verſio latina et ſcholia graeca ſunt repetita ex Iohnſoni exemplo, atque cura illius verſabatur in vitiis typographicis tollendis, ſcholiis ordinandis et corrigendis rebusque minutis mutandis. Capperonnerio mortuo, cura vltima an. 1777. delata eſt ad Vauvill. qui in adiunctis obſeruationibus incredibilem diligentiam ac ſubtilem linguae atque elegantiarum graecarum ſcientiam oſtendit, et iis, quae Dawes, Brunck. in minoribus praecipue editionibus, Heath, Valckenarius, Toup, Musgraue etc. adtulerunt, diligenter vſus, haud pauca melius perſpexit, multaque loca tentauit. Vt Capp. romana ſcholiorum editione caruit, ita quoque Vauvill. Aldino Sophoclis exemplo. Hic igitur, quando Aldinam lectionem laudat, id vel Heathii teſtimonio motus vel Simonis Colinaei, qui ſuam edit. ex illa duxit, fide fecit. Heathii atque Brunckii emendationes ſaepe probat; haud tamen raro reiicit illorum ſuſpiciones. Ea autem liberalitate conflauit ſibi odium Brunckii, qui in notis ad Ariſtophanem et ad maiorem Sophoclis editionem eum valde carpit acerbiusque refutat. [Conf. huius edit. cenſura in Biblioth. Crit. Amſt. vol. II. part. II. pag. 33 ſq. *Beck.*]

Optima igitur *critica* editio eſt, quam cel. *Brunck.* ſagaciſſimus ille criticus, et linguae graecae non minus quam metri tragici callentiſſimus, parauit. Ille quidem iam antea ediderat *Sophoclis Antigonen* cum quibusdam Aeſchyleis et Euripidis Medea, gr. cum notis, 1779. 8. *Sophoclis Electram* cum Euripidis Andromache, gr. cum notis, 1779. 8. et *Oedipum tyrannum* cum Euripidis Oreſte. Pleniorem tamen et claſſicam omnium tragoediarum editionem curauit:

Sophoclis, quae ſuperſunt, omnia, cum veterum grammaticorum ſcholiis. Superſtites tragoedias VII. ad optimorum exemplarium fidem recenſuit, verſione et notis illuſtrauit, deperditarum fragmenta collegit Rich. Franc. Phil. Brunck, regiae inſcriptionum et humaniorum literarum academiae ſocius. Argentorati, apud Ioan. Georg. Treutel, vol. I. pars I. quae continet Oedipos duos, Antigonen et Trachinias, graece, et a p. 277. verſionem latinam;

nam; pars II. comprehendens veterum grammaticorum ſcholia editoriſque notas in illas quatuor tragoedias, 1786. 4. — vol. II. prima pars exhibet Aiacem, Philoctetem, Electram, et verſionem illarum tragg. latinam: altera pars continet veterum grammaticorum ſcholia et editoris notas in illas tragg. Tertia pars ſuppeditat deperditorum dramatum fragmenta, Lexicon Sophocleum et indices. Argentor. 1786.

Quid in colligendis digerendisque fragmentis praeſtiterit, et quos codd. Pariſinos, quibus acceſſit Auguſtanus, et, quem Brunckius ipſe poſſidet, bombycinus, continens Aiacem et Electram, adhibuerit, iam ſupra vidimus. Eum praeterea, relicta Turnebi recenſione, Aldinam lectionem reuocaſſe, crebroque e codd. aut ingenii ope emendaſſe, itidem iam animaduertimus. A Tyrwhitto et van Eldick accepit quasdam emendationes, alia autem ſubſidia a Valckenario et Ruhnkenio: Scholia repetiit ex editione romana: his ſubiecit in infima pagina partim ea, quae Antonius Fracinus in edit. Florentina immiſcuit, partim ea, quae Thomas Iohnſon e codicibus in tres fabulas Aiacem, Electram et Oedipum regem ediderat, partim ipſe in ſuis repererat codicibus, et quae pleraque pro gloſſis inter textus lineas in codicibus ſcripta ſunt. Demetrii autem Triclinii ſcholia ſeorſum edidit, praetermiſſis metricis, vt ineptis, et tertia parte, qua ſchemata declarantur, et quam longe omnium iudicat inſulſiſſimam. Quae Turnebus in Oedipum poſteriorem, in Trachinias et Philoctetam ediderat, earum admodum paucas, exiſtimat, eſſe Triclinii notas, ſed ipſa ſcholia antiqua, nonnullis in locis pleniora et emendatiora, quam in editione romana: in codice quoque regio catal. MMDCCXI. Triclinii ſcholia ab antiquis perſpicue diſtincta ſunt, ita vt confundi non poſſint; quod ſecus fuiſſe Brunckio videtur in eo, quem Turnebus nactus eſt. In Allgem. Litterat. Zeit. an. 1786. plag. 216. Brunckii notae in Philoctetem in primis examinantur.

Quod vero illius editionis caritas multos tenuioris conditionis deterreret ab illius vſu, minorem, tractatu facilem nec ſplendidam, ideoque haud adeo magno parabilem excudi fecit Brunck.

Sophoclis tragoediae ſeptem ad optimorum exemplarium fidem emendatae, cum verſione et notis, ex editione Rich. Franc. Phil. Brunck. Argentorati, tomi I. II. ſumtibus Io. Georg. Treuttel, 1786. tom. III. P. I. II. 1788. 8.

In primo volumine ſunt Oedipus vterque et Electra, cum verſione latina (pag. 243 ſqq.) et cum notis Brunck. (pag. 363 ſqq.) in ſecundo reliquae quatuor cum verſione lat. et Brunck. notis; in tertio occurrunt p. 1—352. ſcholia antiqua; p. 353 — 480. ſylloge *παραλελειμμένων παλαιῶν σχολίων*, quae in maiore edit. antiquis ſunt ſubſtrata; p. 481 — 586. ſcholia Demetrii Triclinii. Haec excipiunt deperditorum Soph. dramatum fragmenta et Lexicon Sophocleum. Deſunt igitur index in Sophoclem et elenchus ſcriptorum in ſcholiis ad Sophoclem excitatorum. [Acceſſit nuper ſeparato volumine Index, quo editio in forma oct. quatuor voll. conſtans, primae illi in 4. plane aequalis redditur. Prodierunt etiam Carmina Sophoclis ex rec. Brunck. in vſum ſcholarum diligentiſſime expreſſa, Hal. 1790. II. voll. 8. *Beck.*] — Denique recognouit tragoedias Sophocleas, ſcholia Triclinii et recentiora omiſit receptis tantum veteribus, quae emendauit, et nouas quasdam adiecit notas, ſuisque ſumtibus 250. exemplaria eleganter excuſa e praelo exire iuſſit:

Sophoclis tragoediae VII. cum ſcholiis veteribus, verſione latina et notis. Accedunt deperditorum dramatum fragmenta. Ex editione Rich. Franc. Phil. Brunck. Argentorati, tom. I. II. III. 1789. mai. 8.

Noua editio *Sophoclis* prodiit apud Pole, bibliopolam collegii *Etonensis;* corrector fuit Harwood; Morell autem confecit indicem, qui vltra 200. pagg. complet. Illa quidem editio iam exiit praelo 1786. sed redemtor operis exspectaturus editionem Brunckii, cuius lectiones insunt variis lectionibus, calci adiectis, hanc demum publicauit 1788. 4. — Nouam editionem parat cel. *Beck.*

Versiones Sophoclearum tragoediarum hae fere sunt; missis iis, quas supra iam citaui:

a) *Latinae.* De Camerariana duarum tragoediarum, et Aiacis Scaligeriana, supra iam egimus.

Sophoclis tragoediae omnes nunc primum latinae factae ac scholiis quibusdam illustratae a *Io. Bapt. Gabia,* Veronensi, Venetiis, 1543. 8. — Interpretatio trag. Soph. a *Vito Winsemio,* Francofurt. 1546. 8. 1549. 8. etc. — *Sophocl. trag.* latine per *Philipp. Melanchthonem,* cum praef. Gu. Xylandri, Basil. apud Oporin. 1558. 8. — *Sophoclis* tragoediae septem, latino carmine redditae et annotationibus illustratae, per *Thomam Naogeorgum,* Straubingensem. — Collectae sunt etiam γνῶμαι, dictaque prouerbialia ex hisce tragoediis, per eumdem, adque finem Operis adiectae gr. et lat. Basil. per Ioan. Oporinum s. a. (epistola dedicatoria Naogeorgi scripta est Stuttgardiae, 21. Martii, 1558.) in 8. Naogeorg. in Epist. Sophoclem praefert Euripidi non solum propter stili sublimitatem, sed etiam ob meliorem οἰκονομίαν artemque. — *Sophoclis trag.* quotquot exstant latino carmine redditae a *Georg. Ratallero* (supremae apud Traiectinos curiae olim praeside [aa]) Antwerpiae, 1570. 1576. 1587. 8. Tres versas tragoedias amici eius antea Lugd. 1550. iam, inscio illo, euulgauerant. Male saepe vocatur, vel ab ipso nostro Fabricio, *Rotallerus.* — *Soph. trag.* latine per *Ioan. Lalamantium.* Paris. apud Mich. Vascosanum. 1558. 8. 1577. 8.

b) *Gallicae.* *Tragédies de Sophocle* traduites en François avec des notes critiques par Mad. *Dacier.* Amstel. 1693. mai. 12. rep. Altenburg. 1764. 8. — *P. Brumoy* in: Le theatre des Grecs, tom. I. p. 3 — 87. et saepius gallice vertit Oedip. Electram et Philoctetam cum animaduersionibus. — In noua operis Brumoiani editione *Rochefort* vertit Sophoclem cum examine; atque separatim edidit: *Theatre de Sophocle,* traduit en entier avec des Remarques et un Examen de chaque pièce, précédé d'un Discours sur les difficultés qui se rencontrent, par Mr. *de Rochefort,* à Paris II. voll. 1788. 8. — in vol. XIII. Brum. theatri, Paris. 1789. est index vocc. graecarum, quae in notis ad Theatrum gr. Trag. explicantur. In his occurrunt nouae animaduersiones ad Rocheforti versionem Sophoclis. — De Molardi comment. in Electram, (diss. sur l'Electre de Sophocle par Mr. *du Molard,* Londin. 1750. 8.) vid. Acta Erudit. Lips. 1750. pag. 141 sqq. — *Dupuy* vertit quatuor, a Brumoy non translatas, trag. Trachin. Aiacem, Oedip. Col. et Antigonam, Paris. 1762. in 4. et II. vol. in 12.

c) *Italicae* versiones: quarum plurimae a *Paitonio* in: Bibl. degli Autori antichi etc. v. *Sofocle,* p. 58 sqq. recensentur vberius. Eae autem sunt: *Aiax* e *latino* sermone conuersus a Girol. Giustiniano (Iustiniano,) Venet. 1603. 8. — *Elettra* a Ludou. Dolce. — Eadem

aa) Conf. de hoc, d. VI. Oct. 1581. morte subitanea in ipsa Curia inopinato fato, an. aet. LX. exstincto, *Suffridus* Petri XIII. 2. de Scriptoribus Frisiae, et *Casp. Burmannus* in Traiecto erudito, p. 277 sqq. adde *Freytag.* Analecta litt. p. 879.

dem ab Erasmo de Valuasone. Venet. 1588. 8. — alia eiusdem trag. edit. graece et ital. aliaque, italice — a *Christoph. Guidiccion.* in Trag. trasportate dalla Greca, nella ital. Favella. — Luccae, 1747. 4. — a *Franc. Angiolino*, Rom. 1782. 8. — *Oedipus tyr.* vers. ab *Orsatto Giustiniano*, Venet. 1585. 4. — a *Petr. Angelii Bargeo.* Flor. 1589. 8. et Venet. 1748. 8. — a *Io. Andr. de Anguillara*, Patau. 1565. 4. — a Girol. Giustiniano. Venet. 1610. 12. — ab alio Venet. 1711. 8. — alia, inscripta: L'Edipo Tragedia di Sofocle già fatta in dramma da Domenico Lalli, ed ora dal medesimo riformata ad uso de' Comici nel Teatro Grimani di S. Samuele per recitarla nel Carnevale dell anno 1732. 8. — a *Pet. Iac. Martello.* — *Antigone* ab *Alamanno* in eius Opere toscane, Lugd. 1533. 8. pag. 134. Venet. 1542. 8. et in Scelta di rare e celebri Trag. (1732.) 8. — eadem 1533. 8. — alia Venetiis apud heredes Lucae Antonii Iuntae 1542. 8. in fine Stampata in Vinegia per *Pietro Scheffer*, Germano Maguntino ad instantia degli heredi di M. Marcantonio Giunta in primo di Luglio l'anno MDXLII. — a *Franc. Angiolin.* Rom. 1782 8. — *Oedipus Col.* versus a *Giustiniano*, Venet. 1611. in 12. — a *P. Iac. Martello*, in Teatro Italiano, part. II. Romae 1715. 8. est potius imitatio. — *Oedipus* italice in *I. Capi* d'Opera del teatro antico e moderno italiano e straniero. Venet. 1789. — *La morte di Ercole*, est versio trag. *Trachin.* in Opere volgari di Tommaso Giuseppe *Farsetti*, Venet. 1764. 8. — *Philoctet.* Venet. 1767. 8.

d) *Anglicae*, auctore *G. Adams*, Londini, 1729. 8. — *Thom. Franklin*, Prof. ling. graecae in Vniuersitate Cantabrig. Londini, 1760. 4. additis comment. de antiq. tragoed. et obseruationibus vtilibus: (laudatur haec versio in Bibl. Lipsiensi litterar. elegantior. tom. VI. p. 176.) et 1766. 8. II. voll. — a *Pottero*, Londini, 1788. 4. In Monthly Review, mense Oct. 1789. nr. 2. laudatur quidem interpres a fide, sed culpatur quoque, quod versus graecos tot versibus anglicis redditurus, obscurus factus est et vim poeticam fregit. Cf. Critical Review Aug. 1788. p. 81 sq. vbi Franklini versio praefertur. — *Oedip King of Theben by Therbald*, Londini, 1765.

e) *Germanicae.* Oedipus, Electra, Antigone, Philoctetes, Trauerspiele des Sophocles — aus dem Griechischen übersetzt. Tiguri. 1759. et 1760. 8. Grauis censura illius versionis est in Biblioth. Lipsiensi litterarum elegantiorum, vol. VI. pag. 16 sqq. contra quam auctor suam operam defendit in libello singulari, qui indicatur et sub examen vocatur in eadem biblioth. vol. VII. p. 198. — Electra cum I. oda Pindari, a *Steinbrüchelio*, Vindobonae et Lips. 1760. 8. tum Oedipus cum od. II. Pindari; — Philoctetes cum od. III. Pindari; — Antigone, cum odis IV. et V. Pindari, ibidem eodem anno. Quae singulae separatim editae, iunctim vulgatae sunt: *Tragisches Theater der Griechen von Steinbrüchel. Sophocles*, tom. I. Tiguri, 1763. mai. 8. — *Sophokles. Verdeutscht von Georg Christoph Tobler.* Basil. 1781. 8. II. part. — *Aiax* a *E. M. Goldhagen*, Mitau. 1777. 8. — a *Borkeckio*, Gothae, 1781. 8. — Electra, ligato sermone, a *Schlegelio*, in Operibus dramat. Hafniae, 1747. 8. et in Operibus illius poeticis, tom. II. ibid. 1762. 8. — *Antigone* ab *Opitio*, in eius Poemat. part. II. p. 145. edit. Trilleri. — a *Goldhagenio*, Mitau. 1777. 8. — *Oedip. rex*, a *Manso*, vna cum commentat. Gothae, 1785. 8. — vterque *Oedipus* a *Goldhagen*, in biblioth. germanica Klotziana, tom. V. — *Trachin.* ab eodem. Mitau. 1778. 8. — De versione, a *Comite de Stollberg* vol. I. II. Lips. 1787. 8. confecta, vid. nouam biblioth. Lips. litterarum elegantiorum, vol. XXXVI. part. II. pag. 230 sqq. *Harl.*

Notae in Sophoclem.

H. Stephani in Sophoclem et Euripidem. De Orthographia Sophocli peculiari, et de tragoedia eiusdem. Et dissertatio de Sophoclea [bb] Homeri imitatione. Paris. 1568. 8.

Francisci Porti Cretensis in omnes Sophoclis Tragoedias prolegomena et argumenta. Vita Sophoclis. De Tragoedia eiusque origine. Sophoclis et Euripidis collatio. Morgiis, 1584. 8.

Joh. Baptista Pigna, Ferrariensis, vt ipse in commentario ad artem Poeticam Horatii testatur, scripsit quaestiones Sophocleas, in quibus de tota doctrina tragica, de Senecae vitiis, de Graecorum tragicorum virtutibus fuse tractasse se adfirmat. *Fabric.*

Hauptmanni progr. quo Sophoclem eiusque tragoedias raptim considerat, Gerae, 1741.

Io. Frid. Heusingeri Specimen obseruationum in Aiacem et Electram Sophoclis ex collatione cod. MSti. (Ienensis.) Ienae, 1745. 4.

Io. Iac. Reiskii animaduersiones ad Sophoclem, Lipsiae, 1753. 8. Codicis msti in bibl. Senat. Lips. meminit in praef. p. 57. et p. 10 sqq. disserit de editoribus Sophoclis.

Io. Iac. Beureri Oeconomia Sophoclis. Hannou. 1598. 8. cum commentario in Nepotis argumentum.

Batteux de Oedipo, in Commentar. Acad. reg. Paris. Inscript. vol. XLII. an. 1786. *Dupuy* diss. de Oedipo, ibid. vol. XXVIII. et de contextu atque interpretatione trag. Philoctetis, in Hist. Acad. reg. Inscript. tom. XXXI. nr. 16. p. 156 sq.

Scholia breuiora in Sophoclis Philocteten a Gedickio V. Cl. editum, conscripsit *Iac. Struue* Lycei palaeo-Hannouerani Rector. Hannou. 1786. 8.

Cl. *F. Iacobs*, sagax criticus, emendat in Specimine obseruationum in auctores veteres cum graecos tum latinos, Gothae, 1786. 8. multa Sophoclearum tragoediarum et fragmentorum loca, in his p. 110 sq. fragmentum a *Villoisonio* in Anecd. gr. tom. II. p. 94. publicatum. — De paucis Soph. fragmentis apud Stephanum suam exponit sententiam *Adr. Heringa* in Obss. criticis, (Leoward. 1749. 8.) p. 233. 236. — *Aug. Matthiae* Obseruationes criticae in Tragicos, Homerum, Apollonium, Pindarum etc. Gottingae, 1789. 8. cap. 1. — *Sam. Battierii* notae quaedam in Sophoclis Tragoedias, in Museo Heluetic. tom. VI. part. 24. p. 612 — 617. — De particula quadam trag. Oedipi, act. IV. sc. III. vid. *Moses Mendelson* in: philosophischen Schriften, part. II. p. 150 sq. — Obseruatt. critiques de Mr. *de Valincour* sur l'Oedipe de Sophocle, in: Bibl. Françoise, tom. XVI. p. 20. etc. — Apologia del Edippo di Sofocle contra le Censure del Sign. di Voltaire. vid. Sammlung critischer und poet. Schriften, Tiguri, 1741. 8. part. III. p. 37. — *Breitingeri* Dichtkunst, part. II. p. 381. — *Iac. Tollius* in Fortuitis, Amstel. 1687. 8. cap. IV. p. 36. Sophoclis in imitando Herodoto fictionem, in Antigone, nescio quo iure? damnat. — De fabula, Philoctetes, et arte praeclare disputat

bb) Polemoni, quem φιλοσοφοκλῆ vocat *Laertius* IV. 20. Sophocles dicebatur *Homerus tragicus*, teste Suida, et Homerus vicissim, *Epicus Sophocles*. Non Homero autem tantum, sed Cyclo epico etiam frequenter Sophocles est vsus. Athenaeus lib. VII. Ἔχαιρε δὲ Σοφοκλῆς Ἐπικῷ κύκλῳ, ὡς καὶ ὅλα δράματα ποιῆσαι, κατακολουθῶν τῇ ἐν τούτῳ μυθοποιΐᾳ. Confer Salmas. pag. 600 sq. ad Solin.

disputat *Lessing.* in *Laocoon*, p. 33 sqq. idem in Dramaturgia hinc inde de Sophocleis iudicat tragoediis. De *Ewaldi* animaduersione et iudicio de Lessingiana de Sophocle sententia vid. Nouam Biblioth. Lipsiens. artium elegantiorum, vol. XXXI. pagg. 204. 222 sq.

Quum superiora iam scripsissem, maximamque partem misissem ad typographum, in manus meas venit libellus modo euulgatus: *Gotthold Ephraim Lessings Leben des Sophokles*, (vel potius fragmenta maioris operis 1760. iam incepti,) *Herausgegeben von Io. Ioachim Eschenburg.* Berolini, 1790. 8. Copiosior ab initio est Lessing. de anno natali, parente patriaque Sophoclis, de *Lampro*, qui magister dicitur fuisse Sophoclis, p. 37 sqq. multus est, et refutat Fabricium nostrum, qui supra, in nota ad §. 1. h. capitis scripserat, eumdem fuisse Socratis magistrum in arte saltandi et cantandi. Idem p. 51. et 97 sqq. Fabricii sententiam, vnius antiqui biographi effato fultam, ab Aeschylo doctum fuisse Sophoclem artem tragicam, copiose acuteque reiicit. — pag. 53 sqq. in loco quodam *Plutarchi*, πῶς ἄν τις αἰσθοῖτο ἑαυτȣ̃ προσκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ (non, vti Fabricius supra §. 1. falso citarat, de defectu in virtute) iudicium Sophoclis de quibusdam Aeschyli vitiis secundum vulgatam lectionem *Euripidi* adscribendum censet, et culpat Xylandri suspicionem atque interpretationem. Quare locum ita corrigit atque explicat: ὥσπερ γὰρ ὁ Εὐριπίδης, (pro vulgato Σοφοκλῆς) ἔλεγε τὸν Αἰσχύλȣ διαπεπαιχὼς ὄγκον, εἶτα τὸ πικρὸν, (nimis amarum h. e. ingratum; Xylander emendare voluit πυκνὸν *nimis densum*,) καὶ κατάτεχνον τῆς αὐτȣ̃ κατασκευῆς, (quae et superiora verba Xylander vertere iubet, *deinde eius in adparatu* n. rhetorico *condensationem atque artificii industriam;* Lessing. vero intelligit, ornatum theatri, exornationem theatri, vestium, laruarum, machinarum, in qua peccasse constat Aeschylum: quam quidem, tamen verecundius et cautius, Sophocles amabat, Euripides vero saepius negligebat, *Aristoph.* Ran. 1092 sqq.) quae omnia fusius ingenioseque explicat Lessingius, censetque, Plutarchum illud Euripidis iudicium sumsisse mutuum ex *Aristoph.* Ran. 970 sqq. tum inquirit pag. 68 sqq. in tempus, quando Sophocles primam docuerit fabulam, diligentius examinat Plutarchi de eo locum in Cimone Kindiique versionem et Samuelis Petiti Miscell. III. 18. expositionem, quam ieiunam iudicans plane reiicit, nomenque Archontis, Aphepsionis, retinet, Palmerii iudicium (Exercit. pag. 452.) sectatus. Pag. 103 sq. differit de tragoedia deperdita, Thamyris, cuius fragmentum reperisse quoque sibi videtur apud *Plutarchum* in lib. non suauiter viuere licere secundum Epicurum, p. 1093. de eius in Poecile imagine, non a Polygnoto, sed probabilius a Micone picta, de dramate satyrico, Ναυσικάα, (p. 115 sq.) de τριταγωνιστῇ, quem, quia in omnibus adhibuit Sophocles, ideo inuenisse dicitur, quamquam illo, sed rarius vsus est Aeschylo, (p. 119 sqq.) de eius imperio militari etc. (pag. 131.) de tribus eius deperditis fabulis, tot enim tantummodo fabularum recensionem reliquerat, n. Ἀθάμας, Ἐρεχθεὺς, Θυέστης, de eius morte, (p. 146 sqq.) de Sophocle iuniore filiisque senioris Soph. (pag. 150 sqq.) Denique defendit eum a crimine furti, cuius eum a Philostrato apud Clementem Alex. incusatum fuisse, iam supra adnotatum est etc. Haec ideo spicilegii instar ex libello Lessingiano excerpsimus, quod iudicium Lessingii, cum critici sagacissimi, tum poetae tragici nostra aetate ingenio, felicitate vique poetica nulli paene cedentis, de principe graecorum Tragicorum haud leue spernendumque esse videbitur; atque vt exteri, linguae germanicae ignari, tam subtilis peritique critici sententiam penitius cognoscerent. Dolendum est, Lessingium tantummodo laborem haud absolutum expolitumque reliquisse. *Harl.*

VI. *Catalogus Scriptorum* cc) *in scholiis graecis ad Sophoclem citatorum.*

Cyrenaeus

cc) Ad hunc indicem concinnandum vsus sum opera eruditi *Stephani Bergleri*, Transyluani: [atque ego indicem, a cl. Brunckio confectum, adhibui atque immiscui; quae igitur circulis inclusi, ea sunt ex Brunckiano indice depromta; vbi vero in Brunck. edit. versus interdum numerantur modo plures, modo pauciores, si parum differunt numeri in hoc catalogo ab iis, qui in Brunckiano indicantur, notare id nolui, quod lectores aut qui in altero vtro indice nomen vet. scriptoris quaerunt, vicina quoque scholia facile possunt perlegere et comparare.]

Cyrenaeus (Callimachus) ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου τῶν αἰτίων Oed. C. 250.
Demosthenes Oed. T. C. 6. (56.)
Dicaearchus. Vita Soph. Argum. Oed. T. p. 145.
Διδασκαλίαι Vita Sophocl.
Didymus AM. 408. Ant. 4. 45. Oed. C. (155. 237.) 229. 756. (761.)
Dinias ἐν ἑβδόμῳ ἀργολικῶν El. 283. (278.)
Dioscoridis Epigramma in Sophoclem, vitae praemissum, vna cum aliis, Simonidis iunioris, Hercii (Ἐρκίου vel Ἐρυκίου) aliorumque exstant libro III. Anthologiae cap. 25.
Epicharmus AM. 1085. (1074.) ἐν ἀμύκῳ AM. 729. (722.)
Epimenides Oed. C. 42.
Eumolpi plures. Eorum series generis talis perhibetur: Eumolpus primus, qui ex Thracia Athenas venit auxilii caussa sub Erechtheo: huius F. Cercyon: (male κήρυκα editum,) huius Eumolpus II. [P] huius Antiphemus: huius Musaeus: huius Eumolpus III. qui initiorum sacra inuenit. Oed. C. 1047.
Euphorion Oed. C. 674. (681.)
Eupolidis δρᾶμα: Μαρικᾶς Oed. C. v. 1596. (1600.)
Euripides. Vita Soph. AM. 75. (190.) 265. 290. 520. 555. 598. (787. 833. 953. 1295.) 804. 963. Ant. 62. 107. (100. 1146.) El. 158. 963. 983. Oed. C. (9. 220. 228. 475.) 467. Oed. T. 272. 1253. 1346. Phil. 1. Tr. 29. 175. (169.) 600. Euripideum Carminis genus Ant. p. 228. 237. 259. AM. p. 24. El. 90. 128. Oed. T. 156. 188. 195. Euripidis δράματα: *Antigone* quomodo ea differat a Sophoclis eiusd. nominis dramate, Ant. 1349. *Bacchae* Ant. 1160: *Cressae* AM. 191. *Cyclops* AM. 191. δίκτυς AM. 794. Ἱκέτιδες Oed. C. 211. *Protesilaus* Oed. C. 10.
Glycon inuentor Glyconii ab eo dicti carminis AM. p. 15. Ant. p. 228.
Hecataeus Milesius Oed. C. 1316. (1320.)
Hellanicus Phil. 201.
Herodianus ἐν τῷ ε. τῆς καθόλου Oed. C. 187.
[Herodorus Tr. 253. vbi male scriptum Ἡρόδοτος pro Ἡρόδωρος. Hic Herculis historiam scripserat.]
Herodotus AM. 508. (V. 77.) Phil. 201. (Tr. 169.) Eius lib. II. Tr. 175.
Hephaestion AM. p. 9. 11. 13. 15. Ant. p. 217. Oed. C. p. 365.
Hesiodus Ant. 424. 731. 1194 (apud Brunck. 418. 713. 1180.) El. 86. 541. Oed. C. 1207. 1672. Arg. Oed. T. Phil. (137.) 457. Tr. 40. 56. (112.) 118. 270. 528. (517. 1090. 1164.) 1106. ἐν ἠοίαις, vnde verba pluscula Tr. 1175.
Hieronymus ἐν τῷ περὶ χρυσῆς στεφάνης Vita Sophocl.
Hippias Sophista Arg. Oed. T. p. 145.
Hippocrates AM. 51. El. 257. 269.
Hipponacteum carmen El. p. 128. Ant. p. 347. 252.
Homerus. Vide Soph. AM. 1. 7. 17. 26. bis. (118. 125. 161.) 176. 190. 189. 254. (292.) 299. 308. 514. (447.) 478. 485. (491.) 499. (501. 514. 545.) 550. 575. 603. (615. 731. 801. 865. 1063. 1079. 1113. 1269. 1358.) 656. 808. 839. 873. 1090. 1279. 1298. 1638. Ant. 15. (117. 336. 338. 521. 582. 672. 677. 970. 985. 1030. 1034. 1139. 1348.) 314. 343. 594. 431. 687. 688. 996. 1042. 1048. El. 4. 9. 54. 145. 137. 149. 152. 183. 199. 158. 211. 322. 421. 437. 447. 647. 708. 983. 1012. 1062. 1081. 541. 1090. 1134. 1143. [secundum edit. Brunck. eiusque indicem: 19. 45. 54. 94. 129. 137. 157. 176. 197. 204. 267. 300. 320. 418. 434. 445. 645. 706. 708. 881. 977. 1005. 1056. 1075. 1128. 1137. 1294.] Oed. C. 71. 129. 370. 372. 616. 623. 669. 1537. 1580. [secundum Brunck. indic. et editionem: 195. 281. 378. 380. 619. 630. 668. 1541. 1584. 1670.] Oed. T. arg. 16. 27. 151. 153. (159. 166. 194. 370. 656. 733. 749. 913. 930. 1244. 1271.) 203. 765. 949. 1262. 399. Phil. 215. 1322. 335. 391. 1058. 783.

CAPVT XVIII

DE EVRIPIDE TRAGICO.

I. *Euripidis aetas et vita.* II. *Tragoediarum quae exstant recensio.* III. *Catalogus deperditarum cum Variis Obseruationibus.* IV. *Epistolae Euripidi tributae, quae exstant, et scripta alia deperdita.* V. *Scholiastae, interpretes et editiones Euripidis.* VI. *Catalogus Scriptorum in Graecis ad Euripidem scholiis citatorum.*

[Cum Supplementis *G. C. Harles.*]

I.

EVRIPIDES Mnesarchi et Clitus F. ex demo siue populo Phyle, Atheniensis, natus Salamine [a]) Olymp. [b]) LXXV. 1. (ante Christum 480. V. C. 283.) aestate media die 20. Boedromionis, qua Athenienses ad Salaminem Insulam et ostium Euripi, victoriam naualem

a) Euripides in Meleagro v. 21. fragm. Σαλαμῖνα κοσμῶν, πατρίδα τὴν εὐδαίμονα. De matre, quae olera vendidit, vide [*Aristoph.* Thesmoph. 394.] Suidam in Σκανδίξ. Hesych. in Ἀρουραία Θεὸς et Διασκανδικησεις. *Harduin.* ad Plin. XXII. 22. tom. IV. p. 203 sq. [*Bayle* in Dict. voc. Euripide.]

b) Ita *Laertius* II. 45. vbi vid. Menag. *Plutarch.* VIII. 1. Sympos. et alii, quos potius audiendos hoc loco, quam marmor Arundelianum existimauerim, quod Euripidem natum ponit aliquot annis ante, nimirum Olymp. LXXIII. $\frac{3}{4}$. Confer *Iosuam Barnesium* (qui otium nobis fecit, et ad quem lectores ablegamus,) et *Wilhelmum Piers* in Euripidis Vita. [Ita quoque sentit *Corsinus* in Fast. Atticis, tom. III. pag. 167. qui, postquam ex Diogene, Hesychio illustri et Suida Lydiatum ad Marmor Oxon. pag. 58. huius testimonium ab errore vindicaturum refutauit, Euripidis natiuitatem exeunti anno quarto Olymp. LXXIV. vel ineunti primo sequentis anno Per. Iul. 4234. V. C. 274. adscribendum censet. Ita quoque *Larcher* rationes colligit in Chronol. Herodot. pag. 577. adde chronologiam Musgrauii scenicam ab Euripidis nati tempore ad eiusdem mortem, post praefationem Musgrauii, in tomo III. edit. cel. Beckii. Ex illa notabimus obseruationem, qua Fabricius noster in vita Aeschyli emendatur. Postquam auctor effecerat, egisse Aeschylum annum XL. pugnae Salaminiae tempore, ita pergit: „Quod de Sophocle scribit auctor vitae, eum Aeschylo septemdecim annis iuniorem, Euripide viginti quatuor seniorem fuisse, cum natalibus Sophoclis et Euripidis, bene per Archontas et pugnae Salaminiae epocham constitutis, nullo modo conciliari potest. At si numerorum locum mutaueris, vt sit, ἦν δὲ Αἰσχύλου μὲν νεώτερος ἔτη εἴκοσι τέσσαρα, Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος δεκαεπτὰ, non multum sane a veritate haec supputatio abibit. [Idem etiam coniecit Lessingius Vita Soph. germ. scripta p. 32. *Beck.*] Quod si cum *Fabricio* et marmore Arundel. Aeschylum Ol. LXIII. anno vltimo natum statuas, error multo grauior erit, nec vlla facile emendatione sanabilis." *P. Carmeli* vita Eurip. italice scripta, est in eius editione Euripidis. *Harl.*] *Philinus* Rhetor ἐν τῷ πρὸς Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου εἰκόνας laudatur Harpocrationi in Θεωρικά. *Philochorus* Atheniensis, teste Suida, inter alia scripserat περὶ Εὐριπίδου. Respicit *Laertius* II. 44. Effigies Euripidis varias habes in tomo secundo thesauri Antiquitatum Graecarum Gronouiani tabula LXIII. quarum vna etiam praefixa editioni Barnesianae et alteri W. Piers, petita e Fuluii Vrsini elogiis Virorum illustrium pag. 27. [Diuersa effigies conspicitur in *Winkelmanni* monumentis ineditis, nr. 168.] Alius fuit *Euripides*, vnus e quadraginta, qui regnarunt Athenis, vnde in ludo Astragalorum Euripides dictus est numerus quadragenarius. Vide, quae viri docti ad *Pollucem* lib. 9. sect. 101. [*Valckenar.* in Diatribe Euripid. p. 94 sq. aliquot *Euripidas* reperit: 1) *Euripidem* notatum ab Aristophane Eccles. 821. quem rempublicam gessisse vidit Bergler. (eumdem igitur, quem Fabricius nominauit;) 2) *Euripidem*, a Comicis irrisum recentioribus, Anaxandrida et Ephippo apud *Athen.* XI. pag. 482. C. D. 3. 4) duo tragicos poetas, alterum nostro antiquiorem; alterum ipsius, Suida teste, ἀδελφιδοῦν. 5) Filium nostri cognominem, teste Suida: illum, putat Valcken. post patris obitum, dramata paterna, Iphigeniam in Aulide, Alcmaeona, Bacchas, Liberalibus

lem de Persis reportarunt, vnde *Euripidis* nomen. [₰] [teste *Prisciano* lib. II. p. 23.] Athletica non valde delectatus, pictoriae operam dedit, et in rhetoricis *Prodicum* Chium, in philosophia *Anaxagoram* sectatus est. Confer Casaubon. et *Menagium* ad Laert. II. 10. [*Diodorum Sic.* lib. I. cap. 7. p. 11. ibique Wesseling.] Hinc anno aetatis duodeuicesimo ad tragoedias docendas animum adpellens, (*A. Gell.* XV, 20.) tantum profecit, vt pluries c) victor euaserit: ὐδενὸς ἧττον ἔνδοξος ὢν τῶν ποιητῶν, vt ait *Dio Chrysost.* XVII. p. 248. XVIII. 254. Philosophicae autem doctrinae suae tot reliquit vestigia, vt *Philosophus Scenicus*, siue ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς Φιλόσοφος d) passim adpelletur, Σοφώτερος τε καὶ σοφῦ e) Σοφοκλέους, a Q. Cicerone autem lib. XVI. ep. 8. singuli eius versus singula existimentur testimonia. *Quinctiliano* etiam iudice lib. X. Inst. Or. cap. 1. §. 67 sq. *illud quidem nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum causas comparauerint, vtiliorem longe* (Aeschylo et Sophocle) *Euripidem fore. Namque is et vi et sermone, (quod ipsum reprehendunt, quibus grauitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sublimior,) magis accedit oratorio generi, et sententiis densus et rebus ipsis; et in his, quae a sapientibus tradita sunt, paene ipsis par, et in dicendo ac respondendo cuilibet eorum, qui fuerunt in foro diserti, comparandus. In affectibus vero tum omnibus mirus, tum in iis, qui miseratione constant, facile praecipuus.* Socratis Philosophi, quem duodecim fere annis aetate antecedebat, familiaris fuit, ita vt vulgo crederetur ab eo in tragoediis componendis iuuari. Vide *Laertium* II. 18. [Perperam tradiderunt Clemens Alexandr. et Eusebius, Euripidem fuisse Socratis discipulum. vid. *Bayle.*] Et raro theatra adibat Socrates, nisi quum Euripides nouis Tragoediis certaret, vt refert *Aelianus* lib. II. cap. 13. Var. Quin a Philochoro diserte traditus est ante Socratem Euripides obiisse. Vide *Laertium* II. 44. Parum igitur credibile sit, Euripidem cum Platone post Socratis fata Aegyptios Prophetas adiisse, ibique ex graui morbo a sacerdotibus restitutum, vt tradit idem *Laertius* III. 6. f) Mortuus est g) Euripides Archonte Callia, eodem, quo postea Sophocles, anno Olymp. XCIII. 3.

Liberalibus vrbanis in certamen detulisse, et quintae victoriae honorem nomini comparasse paterno, teste Schol. ad *Aristophanis* Ranas, v. 67.] *Euripidem* penultima longa posuit Sidonius.

c) Interdum videtur iniuria aut imperitia iudicum discessisse inferior. Saltem id accidisse, quum a Xenocle vinceretur, patet ex iudicio *Aeliani* V. H. II. cap. 8. vbi vide interpret. in edit. Abr. Gronouii, pag. 83 sqq. adde *A. Gellium* XVII. 4. *Harl.*

d) *Vitruu.* praef. lib. VIII. *Origenes* 4. contra Cels. p. 215. qui etiam lib. VIII. in Celsum pag. 356. caussam adfert, cur Aristophanes in Acharn. perstrinxerit Euripidem, quia hic dogmata et sermones ab Anaxagora alioue sapiente acceptas barbaris vxoribus aut seruis tradidisset. *Clemens* V. Strom. p. 581. Athen. XIII. p. 561. et alibi. *Cicero* XVI. 8. ad famil. [Schol. ad Aristoph. Nub. 144. addidit Heum. Athen. IV. p. 158. XV. p. 665. vbi Euripides dicitur πάνσοφος. *Opifex* multarum sententiarum vocatur a Victor. V. L. 36. cap. 23. conf. Alcyon. de Exsil. I. pag. 41 sq.]

e) Allusione ad Tragici huius nomen, per iocum dicti etiam σοφοκλᾶς, plausores laudiceni, qui conducti, aliis recitantibus adplauderent et acclamarent σοφῶς. Vide Plin. lib. II. epist. 14.

f) Atque hanc fabulam bene iam refutauit *Bayle* in Diction. in vita Euripidis, (vbi Barnes. aliosque saepe refellit.) tom. II. pag. 431. (S.) *Harl.*

g) De genere mortis vide *Diodorum Sic.* XIII. cap. 103. p. 387. [tom. I. p. 606. cum nota Wesselingii.] *Diogenian.* et *Apostol.* in Πραμίρχ κύνες a quibus discerptus traditur, et *Gellium* XV. 20. notas Munkeri ad Hygin. fab. 247. Stephanum Byz. in Βορμίσκος. [*Valer. Max.* IX. cap. 12. Ext. 2. 4. et 5. de trium tragicorum fatis tristibus, vbi vid. interpr. in exemplo Torrenii.] *Prideausii* ad Chron. Arundel. p. 224. Apud Archelaum Macedoniae regem vitam exegisse et in honore apud eum

XCIII. 3. aetatis LXX. die eodem, quo natus [h]) Dionyſius ſenior Siciliae tyrannus, teſte *Plutarcho* VIII. 1. Sympoſ. Euripidem pariter atque Homerum admiratus philoſophus Crantor teſte *Laertio* IV. 26. ſed paſſim perſtrinxerunt Comici [i]), vt vel ex Ariſtophanis Ranis, paullo poſt Euripidis mortem actis, patet, et pluribus [P] nobis conſtaret [k]), ſi ad nos peruenisset *Axionici* vel *Philippidae* φιλευριπίδης, [qui citatur ab *Athenaeo* VIII. p. 342.] Hodieque in eo notatur σιγματισμὸς, fatale optimo poetae vitium, vt ait *Caſaubonus* pag. 13. ad Athenaeum. Confer Scholia ad Medeam, v. 475. et Euſtath. prolegom. in Odyſſeam. Et odium in foeminas, quod in Hippolyto v. 664 ſq. et alibi interpretes obſeruant, Diphilus quoque Comicus apud Athenaeum VI. p. 247. [et *Hieronym.* I. in Iou. tom. II. p. 37.] vnde veteribus dictus μισογύνης, licet Sophocles apud *Athenaeum* lib. XIII. pag. 557. adfirmarit, Euripidem extra ſcenam non ita aduerſus muliebre genus adfectum fuiſſe, et in ſcena quoque aequum bonarum foeminarum iudicem probat Barneſius ad Eurip. tom. II. p. 153. [vid. Athenaeus lib. XIII.

eum fuiſſe, notat etiam *Syncellus* f. 263. Chronograph. Confer *Lucianum* in paraſito tom. II. p. 255. et *Plutarchum* de exſilio pag. 604. *Fabric.* [Plura vide in Barneſii vita Euripidis §. XXXI. Diodorus Sic. l. cit. de anno mortis prouocat ad Apollodorum, annalium ſcriptorem. adde *Corſini* F. A. tom. II. p. 41. pro Palmerio, (in Exercitatt. etc. p. 709.) contra Prideauſium (ad Marm. Oxon. p. 224.) diſputantis; idem tom. III. p. 258 ſq. adferit an. mortis Eurip. Olymp. XCIII. ½. Antigene Archonte, duce marmore Pario. Hoc quoque a. 2. Olymp. XCIII. ante C. N. 407. V. C. 347. *Larcher* in Chronol. Herodot. ponit a. mortis Eurip. Parium nimirum marmor Euripidis mortem Archonte Antigene, i. e. Olymp. XCIII. 2. Sophoclis autem mortem, ſub Calliae magiſtratu contigiſſe ſignificat. Vtrumque tamen, certe Callia Archonte, quum Ranae docerentur Ariſtophanis, inter viuos non fuiſſe, indicat fabulae eius verſus 76. vid. *Weſſeling.* ad locum Diodori: is animaduertit, Euſebium, vtriusque poetae mortem προχρονισμῷ anticipantem, caſtigatum eſſe a *Scaligero* ad Chron. ann. MDCIX. Sophoclem et poſt illum, Euripidem Olymp. XCIII. 3. mortuum eſſe, Musgrauius in Chronologia ſcenica ex Diod. Siculi loco cit. et Ariſtoph. Ranis 802 ſqq. probat. *Valcken.* in Diatr. Euripid. p. 191. colligit, Euripidem rebus humanis ereptum eſſe Olymp. XCIII. 1. laudatque *Io. Pearſon.* Vindic. Ignat. pag. 361. De morte Euripidis *Heumannus* adſcripſit *Erasmum* Chil. I. cent. VII. nr. 47. conf. Fabric. infra lib. IV. cap. 16. pag. 487. not. *l.* (idem mortis genus tribuitur Luciano,) *Pauſan.* lib. I. pag. 3. De nobili monumento, quod Archelaus rex Macedoniae, ad quem Euripides inuitatus venerat, et multis ornatus erat beneficiis, poſt illius interitum inter duos confluentes riuos exſtruxit, et quod poetae celebrarunt, vid. *Barneſ.* in vita §. XXXII. Alii autem eum ad Bormiſcum, vt Stephanus, alii in conualle Arethuſa, (*Ammian. Marcell.* lib. XXVII. cap. 4. vbi vide Valeſ.) alii, vt Plutarchus in Lycurgo, περὶ Ἀρέθουσαν contumulatum referunt. Hoc quidem *Weſſelingio* ad Itinerar. Hieroſolym. p. 605. veroſimilius videtur. Nam vicinae, ait, Arethuſa et Bormiſcus ſeu Bromiſcus fuerunt; ſi in vtriusque finibus monumentum Tragico fuerit excitatum, ſine veritatis diſpendio et circa Arethuſam et prope Bormiſcum collocari poterit." Athenienſes vero, quia illius cineres obtinere non poterant, nobile illi cenotaphium condiderunt, quod *Pauſaniae* tempore durabat. vid. *Pauſan.* lib. I. cap. 11. p. 6. et *Meurſium* Athen. Attic. lib. I. cap. 2. p. 5. coll. *R. M. van Goens* erudita diatriba de Cenotaphiis, Traiecti ad Rhen. 1763. 8. p. 22. In theatro Athenis ſigna Euripidis et Sophoclis erant poſita, teſte *Pauſania*, in Atticis ſ. libr. I. cap. 21. pag. 48. *Harl.*

h) Sed hoc aberrat ab hiſtoriae veritate, vti iam animaduertit *Corſin.* in F. A. III. pag. 259. Hinc *Weſſeling.* ad Diodori locum in Plutarchi loco pro καϑ' ἣν ἐγεννήϑη ὁ Διονύσιος facili modo corrigit καϑ' ἣν ἐγένετο ſ. ἐγεννήϑη etc. quo ſenior Dionyſius Siciliae *tyrannus eſt factus.* At Reisk. ad Plut. locum p. 862. vol. VIII. Opp. nil mutaturus in textu, Plutarchum erraſſe putat. *Harl.*

i) Et Tragici quoque. Vide *Gatackeri* Aduerſar. pag. 106 ſq. edit. Lond.

k) *Ariſtophanes* tamen in Equitibus Act. I. ſc. 1. v. 18. comte et pereleganter orationem habere, vocat κομψευριπιδικῶς *dicere. Heum.*

XIII. pagg. 598. 599 sq. 603. 604. *Heum.*] Oris eius rotunditate vti se adfirmat Aristophanes apud *Plutarchum* de audiendis Poetis p. 30. χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ. *Fabric.* [Pauca, quantum per instituti rationem fieri licet, addere iuuat. Vt vultus animi index, ita libri imagines suorum parentum esse solent: id, quod in Euripide perspicue est manifestum. Ille enim vt in vita, ita quoque in tragoediis erat seuerus, constans, patriae, virtutis atque philosophiae in primis studiosus. Ex schola Anaxagorae et familiaritate cum Socrate accepit et nutriuit amorem philosophiae, atque ex disciplina Socratica eius praecipue partis, quae ad mores pertinet emendandos. De Euripidis opinione de deo, quod sit, vel non sit, laudauit *Richey* in notis mstis ad Fabric. *Plut.* Phil. 1622. p. 640. lin. 8. a *Q. Cicerone* lib. XVI. fam. 8. laudatur. Praeterea vixit ea aetate, qua mores popularium luxurie, intemperantia, artibusque sophistarum, demagogorum, rhetorum et potentiorum atque abusu eloquentiae mire erant corrupti, ac sexus posterior a pristina verecundia atque pudicitia nimium quantum desciscens vitam agebat libidinosam. Hinc perpetuum illud per sententias docendi et emendandorum ciuium ac iudiciorum studium, conf. *Valcken.* Diatr. Euripid. cap. XXIII. p. 250 sqq. et crebra illa feminarum insectatio. At seueritas vitae ingeniique fecit, vt modum excederet. conf. *Bayle* Dict. II. Euripide, p. 431. (T.) et sqq. notas. Tragicus poeta esse quidem debet philosophus, sed talis, qualis fuit Sophocles. Non vmbram scholae redolere debet eius philosophia, nec omnem arripere is debet occasionem sententiose dicendi, nisi taedium quoddam excitare velit. Namque dramaticum poetam, non philosophum, licet elegantem, acutum atque eloquentem, qualis omnino fuit Euripides, et qui philosophiae aut eloquentiae amantem, vt Agathon Wielandii, magis delectabit, quam artis dramaticae et actionis cupidum, in Tragoediis audire aut legere iuuat. Odium igitur feminarum in eo quoque vituperatum habet aliquam excusationem. Nam Hippolytus, in cuius in primis fabula est illa famosa et acerbissima sexus posterioris accusatio, erat venationis vnice studiosus et feminarum osor. Quod tamen nutricis arte laqueis turpis amoris se irretiendum, et a nouerca, Phaedra, illicito more amari audiebat, iuuenis a natura sobrius et temperans, sanctissimis moribus, et seuerae philosophiae addictus apte fingi potuerat generi femineo inimicus. At Euripides nimium adfundit lumen et colorem, nulla, vti decuit, vmbra temperatum. In reliquis quoque mores feminarum Atticarum insectatus, grauius iusto inuehitur in illas. Nam Euripides formauit characteres καθ' ἕκαστον, hoc est, indiuiduum potius depinxit, quam genus; quum Sophocles καθόλου, h. e. characteres generis cuiusdam ampliores rectius fingeret. Hinc apud *Aristotelem* A. P. cap. 25. Sophocles iam animaduertit, se homines fingere, οἵους δεῖ, Euripidem vero, οἷοι εἰσι, ad quem locum vide, si lubet, quae p. 196. notaui, et, quos ibi laudaui, Hurdium atque Lessingium, in Hamburg. Dramaturgia, scida 94. Hinc idem *Aristot.* A. P. cap. 18. fin. notat, chorum esse partem totius fabulae, vnaque actione contendere, non, vt apud *Euripidem*, cui interdum ea dicit, quae alius quiuis posset, sed vt apud Sophoclem, vbi semper ea, quae ipsum decent. Neque decorum moresque personarum, quas induxit, vbique obseruasse videtur. Sic mihi quidem frigida videtur oratio Iphigeniae in Trag. Iphig. in Aulide v. 1294 — 1310. conf. quoque *Origenem* contra Celsum lib. VII. pag. 356. Hinc etiam *Aristot.* A. P. cap. 13. culpat in eo malam in aliquot fabulis oeconomiam: contra fatetur, eum esse poetarum τραγικώτατον, h. e. plurimas illius tragoedias habere tristes vnius personae s. familiae conuersiones atque exitus, eumque, qui tenerrimi esset poeta animi et facile moueretur variis patriae suae huma-

naeque vitae casibus, esse artificem luctus scientissimum. Hinc Quinctilianus quoque iudicat, illum in iis, qui miseratione constant, esse facile praecipuum. conf. *Lessingium*, optimum Aristotelicae artis poeticae interpretem, in: Hamburgische Dramaturgie, part. I. p. 389 sqq. Copia igitur orationis, sententiarum grauitate animique motibus ciendis praestat Euripides: Sophocles vero *οἰκονομίᾳ*, dictionis sublimitate et temperantia in exornandis characteribus. Verum *Reiskius* in Actis Erud. Lipsiens. 1748. p. 545 sq. et in praefat. ad Animaduerss. ad Euripidam nimius fuit in culpando Euripide peccatisque, quae quidem illi videbantur, quorum tamen plurima vel excusari possunt, vel nulla sunt, recensendis. Multo moderatius, praeclare intelligenterque de ingenio Euripidis eiusque virtutibus, quae vitiis praestant, poeticis cel. *Beck*. in diatr. critica de Rheso, §. VII. iudicat. Erudita quoque est *Io. Friderici Haberfeldii* comment. exemplis ex Euripidis tragoediis petitis atque explicitis: Euripidis ingenium ad Aristot. Poet. cap. XIII. 4. breuiter adumbratum. Lips. 1789. 8. Cum Sophocle igitur tragoediam Graecorum perfecit Euripides; atque illi duumuiri id, quod Aeschylus prudenter auspicatus erat, feliciter sapienterque ad perfectionem perduxerunt. Vt vero Aeschylus tamquam fons exortus est, ex quo Sophocles atque Euripides hauserunt, fabulasque, at cum varietate diuersaque plurimorum argumentorum dispositione, resumserunt: ita Euripides vel in formulis verborum et structura in primis frequenterque imitatus est Aeschylum. vide *Valckenar*. ad Euripidis Phoenissas 546. p. 204. Idem tamen in historia sequitur interdum Cyclicos aliosque, et in diuersis tragoediis diuerso modo res narrat. vid. *Valckenar*. in Diatribe Euripidea p. 24. A. 268 sq. et p. 180. C. Idem ibid. cap. IV — VI. docte persequitur placita de rebus diuinis ac humanis, quae Euripides ex disciplina Anaxagorea acceperat. Quam bene exercitus is fuerit in Socratis palaestra, quam multa praecepta ad ciuitatem corrigendam vitamque regendam vtilia inde suis immiscuerit tragoediis, iam animaduersum est. Quo vero factum est, vt saepius discederet ab Aeschylo et Sophocle. Vicissim Euripidem et Graeci et Romani, tam ligata, quam vinculis soluta oratione vsi, crebro imitati ex illo tamquam limpido fonte hauserunt suaque prata irrigarunt. vid. *Wyttenbach*. ad Plutarch. de S. N. V. pag. 17 sqq. *Valckenarius* id in Diatribe post Hippolytum docet p. 221. not. p. 252. not. ac 272 sq. Statium, et pag. 35. Vitruuium expressisse sententias Euripideas. Euripidem quoque imitati sunt *Choricius* in locis bene multis, a *Villoisonio* in Anecd. graec. tom. II. promulgatis, et in indice, voc. Euripides, indicatis, et *Clemens Alex*. in H. in Paedagogum. Prologorum quidem vestigia iam adparent in Aeschyleis et Sophocleis fabulis; at Euripides illorum fuit longe studiosior, eosque omnibus suis tragoediis, praeter Iphigeniam Aulid. et Rhesum, (cuius tamen auctorem fuisse nostrum, iure negant VV. DD.) praefixit: eos tamen saepe esse nimis verbosos, sui similes, (*ὁμοειδίαν τῶν εἰσβολῶν τῶν δραμάτων* carpit iam *Aristoph*. in Ran. 1230.) nec accedere ad Homeream Sophoclis maiestatem, notat *Valcken*. in Diatr. Euripidea p. 92. Adde de vitiis, et, quae eminent, virtutibus Prologorum Euripideorum *Scaligeri* Poetic. lib. I. qui est historicus, cap. XI. *Hedelin d'Aubignac*, de la pratiq. du Theatre lib. I. cap. 7. et lib. III. cap. 5. *Lessing*. in Dramaturg. I. nr. 7. 48. 49. et cl. *Nast* diss. siue Obseruatt. in rem tragicam Graecorum, §. 20. qui a §. 17. pag. 34 sqq. pulcram instituit Euripidis cum reliquis duobus tragicis comparationem, et passim de Euripidis fabulis diligenter disserit; paragraphis autem 28. et 29. de vnitate, quam vocant et transgressus est Euripides, temporis agit, et *Humii* censuram, (in Praeceptis critices, *Grundsätzen der Critick*, part. III. cap. 23. p. 341 — 343.) adfert atque examinat. Insuper nimis frequenter fingit poeta deos ex machina,

qua

qua carere interdum potuerat, oeconomia aliter constituenda; e. g. in exitu fabulae, *Orestes*, in *Hippolyto* vers. 1285. vbi vide eruditam Valckenarii adnotationem p. 302. et alibi. Sed hactenus. Plura de nostro dabunt *Voss.* lib. I. Instit. poet. p. 22 sq. lib. II. p. 53. 75. 100. *Bayle* in Dict. voc. Euripide. *Crassus* in Historia poetarum graec. italice scripta, p. 216 sqq. auctor Biographiae classicae, e sermone anglico a Mursinna in teutonicum conuersae, tom. I. p. 109 — 129. p. 107 sq. Sophocles comparatur cum Euripide. *Ren. Rapin* in Reflex. XXI. et XXII. sur la Poet. part. II. qui Euripidi magis fauet quam Sophocli, *Sulzer* in: Allgem. Theorie der schönen Künste, tom. II. p. 116 sqq. cum notitia cl. Blanckenburg. — *Adr. Baillet* Iugemens des Savans, tom. III. nr. 1116. p. 123 — 128. edit. III. Amsterd. 1725. 4. *Io. Godofr. Hauptmann* progr. de Euripide, Gerae 1743. 4. vt Meursii, Borrichii, Fabri, Murrii aliorumque libros varii pretii argumentique supra ad sectiones de Thespide atque Aeschylo iam memoratos aliosque infra excitandos omittam. Addam, Soteridam, grammaticum, scripsisse ὑπόμνημα εἰς Εὐριπίδην, testibus *Suida*, tom. III. p. 356 sq. et *Eudocia* in Violar. pag. 387. *Harl.*

II. *Tragoediae Euripidis XIX. integrae superstites, cum vicesimae initio, hae sunt:*

1) ἙΚΑ'ΒΗ. *Hecuba* f). *Rolandi Maresii* Metaphrasis lucem non vidit, de qua lib. I. Epistola 29. ad Menagium, *Euripidis*, inquit, *Hecubam carmine institui reddere, quod ex veteribus ipsum Ennium tanti nominis poetam facere non piguit. Cuius versio quam libera est et soluta ex paucis, quae supersunt, reliquiis, apparet. Nam adeo verba non curat exprimere, vt ne sensum quidem vbique reddat. Quam licentiam in poetis vertendis vsurpare mihi conueniens esse videtur. — Erasmus et Buchananus, tanti viri, aliquot eiusdem Euripidis tragoedias carmine reddiderunt, sed ita, vt plerisque in locis versus legere te non putes. Namque dum ita anxie verbis se alligant, vt interpretatio κατὰ πόδα esse videatur, paulo duriusculos versus fecerunt, nec caesuras in Iambis, qui praecipuus est illorum decor, cum studio seruarunt, contra vero in Anapaestis illas, quod maximum est vitium, admiserunt. Quod se scientem prudentem fecisse in sua praefatione testatur Erasmus, nec sibi perinde probari illam in vertendis auctoribus libertatem, quam Tullius vt aliis permisit, ita ipse vsurpauit. Sed Ciceronis quam Erasmi iudicium sequi tutius esse putaui. Liberius ergo transferendi genus, multum tamen infra Ennianam libertatem, secutus sum.* Commentarius *Erasmi* [P] *Vindingii* in Hecubam Euripidis prodiit Hafniae 1616. 4. [In Ephem. litt. Ienens. (Algemeine Litteratur Zeitung, n. 87. m. Mart. 1790. col. 692. ita citatur: *Erasmi*, Pauli fil. *Vindingii* commentarii specimen in Euripidis Hecubam, cum VI. continuationibus. Hauniae. 1648 — 1656. 4.)] Loca quaedam Ennianae Hecubae et Medeae cum graecis Euripidis collata exhibet H. Stephanus in Tragoediis selectis p. 944 sq. Reprehensus est Euripides, quod decorum neglexisset Hecubam philosophantem introducendo. Vide *Theonis* Progymnasmata p. 4. Lusit Hecubam apud Latinos etiam *L. Accius. Fabric.* *Reiskius*, qui in praefatione ad suas ad Euripidam et Aristoph.

f) Singularum tragoediarum editiones peculiares recensebo post indicem editarum omnium Eurip. tragoediarum. *Harl.*

Aristoph. animaduersiones defensor exstitit Euripidis, in Actis Erudit. Lips. a. 1748. vbi Carmeli edit. percensuit, p. 545 sqq. decem poetae vitia, in Hecuba, quae ipsi quidem videntur, commissa, persequitur, et in praefat. memorata non plane absoluit poetam. *Harl.*

2) ᾿ΟΡΕ΄ΣΤΗΣ. *Orestes.* Archonte Diocle Olymp. XCII. 4. egit Hegelochus, derisus ab Aristophane, a Strattide in ἀνθρωπορέστῃ et Sannyrione in Danaë. Vide Scholiasten ad v. 278. et 371. Expresserat latina tragoedia *Oreste* siue *Duloreste* Pacuuius, cuius meminit Cicero in Laelio, Festus, Nonius etc. Vide Scaligerum ad Varronem p. 113. Suidas hanc tragoediam tribuit Euripidi tertio. [Disputatio inter Petrum Victorium et If. Casaub. super quodam loco ex Oreste Euripidis exstat in huius apud Casam monumentis, p. 83 sq. et p. 175 sqq. *Heum.*] Τὸ ἐκ τῆς ᾿Ηλέκτρας apud Diog. Laert. VII. 172. respicit locum in Euripidis Oreste, vt pulcre notat If. Casaub.

3) ΦΟΙ΄ΝΙΣΣΑΙ. *Phoenissae.* Tragoediarum Euripidis facile princeps. Hoc drama *Iohannem Hartungum* magna laude et applausu Friburgi interpretantem audiuisse se, memorat Caspar Stiblinus praefat. ad Euripidem. Exposuit quoque publice Dau. Chytraeus Rostochii, 1561. v. Io. Frederi chorum musarum et charitum, pag. 135. Ad argumentum Phoenissar. conf. *Statii* Thebaida totam. *Diodor. Sicul.* XIII. 217. *Arrian.* Epictet. 215. m. Docuit Phoenissas etiam *L. Accius* tragicus latinus, et *Seneca. Fabric.* Elegantissimum est et amoenissimum humanitatis, (siue, vt barbari loquuntur, boni gustus,) eruditionis artisque criticae monumentum, quod in primis iuniores, graecis Musis litantes, ad imitandum proponere sibi debent, comment. cel. *Sam. Frid. Nathan. Mori* de Euripidis Phoenissis. Lips. 1771. 4. rec. in eius Diss. theolog. et philolog. Lips. 1777. 8. — Phoenissas actas esse inter Olymp. XCI. 2. et XCIII. 3. docet *Bentleius* in Respons. ad C. Boyle, p. 117 sq. ex interpr. latina Lennepii. *Harl.* Principem quoque habuit hanc tragoed. *Hugo Grotius* in Epp. ad Gallos 208. p. 430. Aliquam partem huius tragoediae latinis versibus expressit *Pet. Alcyonius* lib. I. de exsilio pag. 44 sq. *Heumann.*

4) ΜΗ΄ΔΕΙΑ. *Medea.* Pythodoro Archonte Olymp. LXXXVII. 1. [V. C. 322. Per. Iul. 4282. aut secundum *Corsini* F. A. tom. III. p. 227. A. V. 323. ante C. N. 431.] teste Aristophane grammatico in argumento. Hanc *Neophroni* Sicyonio quidam tribuerunt, vt notat *Laertius* II. 34. et 133. et Suidas in Νεόφρων. Idem Suidas alibi eam refert ad Euripidem tertium, prioris fratris filium, quam sententiam tuetur *Samuel Petitus* VI. 15. Misc. Sane *Neophronis* Medea diuersa fuit, vt dixi in notitia Tragicorum deperditorum, et Euripidi Medea nostra tribuitur ab Aristophane in Ranis, et *Aristotele* cap. 14. et 15. Poetic. et Chrysippo apud *Laertium* VII. 181. ne alios iam commemorem. De duplici Medea, vna Euripidis senioris, quae exstat, et altera iunioris, quae intercidit, vid. *Paul. Manutium* ad Cic. VII. ep. 6. ad diuersos. E Callia et dispositionem fabulae et versuum exemplum sumsisse Euripidem in Medea et Sophoclem in Oedipode, [¶] notat *Athenaeus* VII. p. 276. [Euripidem in Medea illud Horatii praeceptum, vt chorus bonis faueat, violasse, multi contendunt. vid. *Hardion.* Recitat. de Medea Euripidis, in: Mem. de l'Acad. des Inscr. tom VIII. p. 243. sed confer *Hurdii* comment. ad Horatii Epistolas ad Pisonem et Augustum ex anglica lingua in germanicam a cl. Eschenburgio conuer-

sum

sum tom. I. Lips. 1772. p. 146 sqq.] Latine verterat olim Medeam Euripidis *Ennius*, (teste *Cicerone* de Finib. 1, 2.) ex cuius Medea initium *Vtinam ne in nemore Pelio* etc. profert scriptor ad Herennium lib. II. [cap. 22. vbi v. Lambin.] Nonnulla ipsius fragmenta cum Graecis Euripidis confert *Politianus* cap. 27. Misc. *Iosephus Scaliger* ad Varronem p. 92. et 99 sq. In multis etiam Euripidem expressit *Seneca*, cuius Medea adhuc exstat. De Medea deperdita Euripidis v. notas ad Plutarchi vitas parall. tom. IV. Londin. p. 567. Scripsere Euripidis exemplo Medeam Comici quoque, vt Antiphanes, Strattis, Cantharus, Eubulus: e latinis praeter Ennium L. Accium et Senecam, Ouidius. Medea Euripidis, (quam legenti Ciceroni superuenit emissus ab Antonio percussor C. Popilius Laenas, teste Ptolemaeo Hephaestione lib. V. apud Photium) separatim Graece cum scholiis Graecis edita Paris. 1545. Aduersus eos, qui Euripidem corruptum esse confirmarunt, vt caedis filiorum Medeae inuidiam a Corinthiis in matrem transferret, disputat *Iosua Barnes.* in Poetae vita §. 17. et §. 18.[m]) qui Medeam tragoediam nostro Euripidi vindicat. *Fabric.* [Magna autem narrationis de Medea et mythi fuit varietas. Vid. Schol. ad Med. Eurip. v. 9. 20. 277. aliosque a cel. *Heynio* ad Apollodori Bibl. tom. II. pag. 230. excitatos. *Harl.*]

5) ἹΠΠΟΛΥΤΟΣ στεφανίας siue στεφανηφόρος *Hippolytus posterior*, siue *coronatus*. Vide *Guil. Canterum* Nou. Lect. VII. 21. (De priore siue Hippolyto καλυπτομένῳ *operto* dixi infra inter tragoedias deperditas.) Acta est Olymp. LXXXVII. 4. quo tempore Iophon quoque et Ion, Tragici, dramata sua docuerunt. Quod autem in argumento legas, τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πρώτων, ab interprete male redditur: *est autem haec fabula inter optimas numeranda;* nam sensus est, primum locum inter victores illo dramate Euripidem tulisse, vt contra Andromache tragoedia locum secundum, quemadmodum in eiusdem argumento scribitur: τὸ δὲ δρᾶμα τῶν δευτέρων. Auctor vitae Sophoclis: πολλάκις δὲ καὶ δευτερεῖα ἔλαβε, τριτεῖα δὲ οὐδεπώποτε. Hippolytum Euripidis et *Senecae* singulari [¶] dissertatione inter se contulit *Ioh. Henricus Boeclerus* Argentorat. 1651. 4. [Fragmentum quoddam ex hac tragoedia latinis redditum versibus exstat in Io. Casae Monumentis latin. p. 19 sq. *Heum.*] Adde *Sam. Petitum* lib. I. Obs. cap. 2. *Lucianus* quaedam ex Hippolyto producens laudat Euripidem in Φαίδρᾳ. Vide *Ios. Barnes.* ad v. 480. sed et ab Eustathio ad Iliad. Η'. p. 568, 19. et Ζ'. p. 489. 53. Euripidis Phaedra citatur. Et *Malela* in Chron. p. 109. Euripidem de Phaedra composuisse drama ait, Hippolytum innuens. *Fabric.* In cod. quoque Florentino Hippolytus inscribitur Φαίδρα. Sed quia Dramatum interloquutores a veteribus saepe commemorantur, illis locis inducti poetas et tragoediarum nomina nobis comminiscuntur viri docti, adnotante *Valckenario* in praefatione ad suam Hippolyti editionem p. XVII. qui etiam de priore Hippolyto et posteriore, (quas non omnino diuersas fuisse fabulas contra *Canterum*, nou. Lection. lib. VII. cap. 21. monet *Rich. Bentleius* in Epistola ad Millium, Malelae Chronico subiecta, p. 31 sq.) earumque tragoediarum inscriptionibus diligenter disserit, censetque, totam dramatis oeconomiam in editione secunda fuisse mutatam. *Dupuy* Obseruatt. crit. in textum et nonnullas Hippolyti versiones, (P. Carmeli, Brumoy,

m) Adde Bayle in vita Euripidis. *Harl.*

moy, et Barnesii,) in: Mem. de Litterat. de l'Acad. des Inscript. Paris. vol. XLI. 1780. Rem superfluam et ingratam, nec emendationes admodum felices esse, censent critici, et praeferunt *Batteux* comm. super Hippolyto Euripidis et Phaedra Racini cuius is vtriusque drama exposuit et comparauit in Histor. illius societatis Paris. vol. XLII. an. 1786. — Adde Brunckii praefationem, et quae ex vtraque Valck. ac Brunck. excerpsit cel. *Beck* in edit. Euripidis, tom. III. p. 250. — Idem vir doctiss. quum admodum iuvenis esset, sub discessum e schola Thomana specimen diligentiae praeclarae et faustum, quid litterae bonae de eius ingenio possent sperare, augurium dedit, in *Specimine Obseruationn. criticarum in Euripidis fabulam, quae inscribitur Hippolytus.* Lipsiae 1775. 4. — Graecum hoc drama modeste et intelligenter comparat ad patris sui Phaedram *Mich. Arnold. Racine* in: Memoir. de Litterature de l'Ac. des Inscr. tom. VIII. p. 300 — 314. Euripidis Hipp. cum Seneca comparat *Hurd.* l. m. ad Horatii Epp. p. 134 sqq. *Harl.*

6) ἌΛΚΗΣΤΙΣ. *Alcestis*, quo nomine apud Latinos etiam tragoediam docuit *L. Accius*, *Laeuius* et *Ennius* ex Euripidea, vt suspicor, expressam. Pro *Laeuio*, quem habent vett. codd. apud *Gell.* XIX. 7. et ipse notauit Scaliger in Ausonian. lection. II. 27. *Naevium* quoque vocat Scaliger ad Varronem p. 114. Habetur Alcestis in tragoediis *H. Stephani* cum Metaphrasi *Georgii Buchanani* et versione *Dorothei Camilli* recognita ex *Melanchthonis* praelectionibus. Ad versum 780. notat Scholiastes quod contra πρέπον Euripides philosophantem inducit Herculem ebrium. *Fabric.* *Hedelin* Abbé *d'Aubignac* in: Pratique du Theatre p. 127. et *Lessing.* apud cl. *Buhle* in prolus. de Fabula satyrica Graecorum (Gottingae 1787.) p. 14. Alcestin Euripidis retulerunt ad fabularum satyricarum genus; at multa desunt, quae persuadeant. Nam cl. *Buhle* desiderat in illa Silenum et Satyros, locum sub dio, dictionem ludicram et iocosam. Quod Hercules immoderatius se gerit, id potest excusari: atque ipse Hercules, infortunii, quo oppressus gemebat Admetus, certior factus, mutat mores. Neque in mortis persona exituque laeto est, quod Lessingii adiuuet opinionem. Verum Euripidem tragoediae leges in hac migrasse, fatentur Scholiastes (ad v. 783.) Wielandius et Buhle, qui eam ad hilarotragoediarum genus reuocare malit. Wielandius ipse imitatus est vel transformauit Euripideam Alcestin in: *Alceste, ein Singspiel.* Lipsiae. 1773. 8. et suam cum Euripidea comparauit. Atque cl. *David. Christ. Seybold* Alcestin bene transtulit in linguam germanicam et in commentatione addita scite examinauit atque explicauit: *Alceste, ein Trauerspiel des Euripides, übersetzt, nebst einer Abhandlung.* Lipsiae 1774. 8. cl. autem *Christian. Theoph. Kuinoel* edidit luculentum *Specimen Obseruatt. in Euripidis fabulam, quae inscribitur Alcestis.* Lipsiae. 1785. 4. *Harl.*

7) ἈΝΔΡΟΜΑΧΗ. *Andromache.* Acta Archonte Archia Olymp. XC. 2. vide *Sam. Petitum* III. 16. Misc. et *Iosuam Barnes.* ad v. 732. Ex hac fabula Euripidis Clitus iam ab Alexandro interficiendus ingeminauit illud: οἴ μοι καθ' Ἑλλάδ' ὡς κακῶς νομίζεται. Plutarch. in Alexandro p. 694. Verterat eam olim *Ennius.* Vide *Scaligerum* ad Varronem p. 12. *Fabric.* Conf. *Hardion* diss. super Andromacha Euripid. Eiusdem Obseruatt. criticae et historicae in chorum huius trag. in: Mem. de Litterature de l'Acad. des Inscr. vol. VIII. p. 264 sqq. et p. 276 sqq. *Harl.*

8) ἹΚΕΤΙΔΕΣ.

8) ʽΙΚΕΤΙΔΕΣ. *Supplices*, in quibus egregium diuinae prouidentiae, omnia in bona dirigentis, perhibet teſtimonium Euripides.

9) ʼΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. ʽΗ ἐν ʼΑυλίδι, IPHIGENIA *in Aulide*, Boeotiae oppido. Hanc Germanico dramate liberius paulo et rationibus ad recentis theatri leges comparatis expreſſit *Chriſtianus Henricus Poſtelius* Hamburgi in 4. Iphigeniam *Ennii* laudat Gellius XIX. 10. Adeundus et ingenioſiſſimus Racinus praefatione ad Iphigeniam ſuam Gallice compoſitam, vbi Euripidem aduerſus Perraultum defendit. *Fabric.* [Et *Racine* in comparatione Euripidis et Racini Iphig. in: Mem. de Litterat. des Inſcr. vol. IIX. p. 300 ſqq. *Harl.*]

10) ʼΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. ʽΗ ἐν Ταύροις. *Iphigenia in Tauris* Scythiae. Vide Hyginum fab. 120. Latine vertiſſe ſe, ſed non edidiſſe *Hugo Grotius* Epiſt. 595. 348. *Fabric.* Euripidis cognominis fuiſſe ſuſpicatur *Heathius* in Eurip. p. 83. quae profert ex Eur. Iphigenia Aelianus duo loca, interpretatione iuuat defenditque *Hardion* in: Hiſt. Acad. Par. Inſcr. part. III. p. 204 ſqq. verſ. german. Gottſched. *Harl.*

11) ʽΡΗΣΟΣ, *Rheſus* Sophocli tribuitur a Ioſ. Scaligero prolegom. ad Manilium, [P] licet ipſe fateatur, a veteribus criticis Euripidi adſcriptam hoc argumento, ὅτι ἡ περὶ τὰ μετάρσια ἐν αὐτῇ πολυπραγμοσύνη τὸν Εὐριπίδην ὁμολογεῖ. Mihi et criticorum illorum et critici ſummi Scaligeri argumentum in vtramuis partem videtur admodum leue: ſed quo minus Scaligero adſentiar, facit ſcriptorum antiquorum auctoritas, qui Rheſum citantes ſine tergiuerſatione ad auctorem referunt Euripidem. *Samuel Petitus* Ariſtarcho tribuebat Tragico, Euripidis aequali, III. 22. Miſc. Sed locus Didymi, quo incerta eius coniectura nititur, Grammaticum Ariſtarchum reſpicit, non Tragicum. *Fabr.* At enim ab *Hardione,* (in Diſſ. ſur la Tragédie de Rheſus, in Mem. de Litt. des Inſcr. tom. X. p. 323 ſqq. a *Valckenario* in Diatrib. Euripidea cap. IX. et X. in primis a cel. *Chriſt. Dan. Beckio* in ſingulari commentatione quondam edita, et retractata repetitaque in edit. Euripidis, tom. III. p. 444 ſqq. docte abundeque, credo, euictum eſt, tragoediam illam neque ab Sophocle nec ab Euripide ſcriptam eſſe. Praeter ea *Hardion* quaedam loca illius tragoediae correxit in: Hiſt. de l'Acad. des Inſcr. tom. IX. p. 44 ſqq. *Valcken.* alia incedit via ad oppugnandam vulgarem opinionem, ac Hardion, eamdem tamen metam conſequitur, multaque alia critice eximieque pertractat: cel. *Beck* interdum diſcedit ab illorum ſententiis, copioſior eſt in comparandis atque examinandis tragoediae locis, quae neque Sophoclis neque Euripidis ingenium ſpirant, in laudandis excitandisque tam veteribus quam recentioribus ſcriptoribus, addita interdum opinionum cenſura, in ſanandis contextus graeci vulneribus, atque in nobiliore artis criticae parte praeceptisque de diſpoſitione et fine tragoediae, virtutibus eius ac vitiis, et de moribus in ea expreſſis. Locum quemdam interpretatur *Sallier* in Hiſt. Acad. Inſcr. part. III. pag. 232. verſ. german. Gottſchediae. *Preuoſtus*, qui in noua Brum. theatri graec. editione tom. VII. pag. 538 ſqq. examen huius fabulae inſtituit, eiusque vitia expoſuit, p. 449. iis non accedit, qui omnem fabulam e numero Euripidearum eximere velint, propter ea quod ſemper in numero fabularum Eurip. ſit habita, et Carmelius multum ſimilitudinis inter genus ſcribendi huius et reliquarum fabularum deprehenderit. At enim iam ante plura luſtra Euripidi cognominis fratris filio, velut au-

ctori Tragico, Rhesum tribuere maluit ***Mart. Anton Delrio*** Proleg. in Senecae Trag. p. 22. quae non sane quam absurda esse suspicio videtur *Valcken.* in Diatr. Eurip. p. 95. A. nec enim, ait, tum longe quaerendum, cur alterius *Euripidis* dramati inter nobiliora locus fuerit concessus. *Harl.*

12) ΤΡΩΆΔΕΣ. *Troades*, quas Seneca in Tragoedia cognomine feliciter expressit. Ab hoc dramate diuersi fuere Τρῶες, memorati *Stobaeo* serm. 120. et Etymol. M. in Πέλαγοι. Acti sunt Τρῶες Olymp. XCI. 1. vbi Euripides et Xenocles inter se de palma concertauere, et victoria cessit Xenocli, qua de re indignatur *Aelianus* lib. II. Var. cap. 8. [vbi v. Perizon.] Euripidis tetralogia fuit: *Alexander*, *Palamedes*, *Troes* et *Sisyphus Satyricus:* Xenoclis vero: *Oedipus*, *Lycaon*, *Bacchae*, et *Athamas Satyricus*, quae ad vnam omnes interciderunt. Ceterum Troades Euripidis Archonte Pisandro Olymp. XCI. 3. actas coniicit *Samuel Petitus* lib. I. Obss. cap. 3. quo in loco Troades Senecae confert cum Euripidis Troadibus et Hecuba. Luserat Troades apud Latinos quoque *L. Accius*, sed iam pridem est, quod illae periere. *Fabric.* In Troadibus fabulam ex Iliade parua esse arreptam, tradit *Aristot.* A. P. cap. 23. fin. *Harl.*

13) ΒΆΚΧΑΙ *Bacchae*, quo nomine itidem *L. Accius* latinam olim tragoediam docuerat, ex Euripide liberius conuersam. Vide Scaligeri coniectanea ad Varronem p. 88 sq. Argumentum huius Dramatis apud *Tzetzen* Chil. VI. Hist. 61. Mentio huius dramatis apud *Appian.* Parthic. f. 155. *Fabric.* *Valcken.* loco modo citato, Bacchas, inquit, prae ceteris, *Luciano* quoque iudice tom. III. p. 114. βιβλίον κάλλιςον perplacuisse suspicor Athieniensibus, et hoc drama designatum *Suidae*, vbi ***Euripides Mnesarchi*** F. quinta honoratus dicitur victoria μετὰ τελευτὴν, ἐπιδειξαμένȣ τὸ δρᾶμα τȣ̃ ἀδελφιδȣ̃ αὐτȣ̃ Εὐριπίδȣ. Idem ibid. p. 16. B. ex Euripidis, ait, Pentheo quae pauca citantur, leguntur in eius Bacchabus, quae tragoedia in eximio cod. Florentino *Euripidis* Πενθεὺς inscribitur. — *Brumoy* in: Theatre des Grecs, tom. V. p. 1. putat, Euripidis Bacchas esse aeque drama satyricum, ac Cyclopem aut similes esse dramatico-satyricis. *Harl.*

14) ΚΥ'ΚΛΩΨ *Cyclops*, (ex Odysseae IX. petito argumento,) vnicum, quod iam ab Eusthathii temporibus superest nobis, ex vniuersis veterum dramatibus tragico-comicis satyricis. Metaphrasin poeticam elegantem, et notas castigationesque *Q. Septimii Florentis Christiani* in Cyclopem edidit post auctoris fata ***Isaacus Casaubonus*** ad calcem duplicis commentarii sui de Satyrica Graecorum Poesi et Romanorum Satira Paris. 1606. al. 1605. 8. Plura loca eiusdem Cyclopis illustrat ***Casaubonus*** ipse lib. 1. cap. 6. vbi praecipue variis argumentis docet, esse drama satyricum. Vide et *Dan. Heinsii* lectiones Theocriticas cap. 14. p. 346. et ***Brumoii*** discours sur le Cyclope d'Euripide et sur les spectacles satyriques, in: Theatre des Grecs, tom. III. p. 323. Paris. 1730. 4. — *Iosephi Scaligeri* castigationes quaedam in idem drama leguntur in Opusculis eius postumis, vulgatis cum Is. Casauboni praefatione Paris. 1610. 4. p. 522 — 527. et a *Tho. Crenio* subiuncta sunt praefationi in Museum Philologicum et Historicum, Lugd. [ℙ] Bat. 1699. 8. in quo ipso Casaubonum de Satyrica Poesi et Florentis Cyclopem recudi fecit vir egregie de re literaria hoc et aliis nominibus promeritus: [item a *Rambachio* in noua edit. Casauboniani libri de S. P. Halae 1774. 8. cum suis et Crenii notis, p. LVII sqq. et 285 sqq.] *Georg. Fabricius* vertit carmine, teste *Petro Albino* in Chronico Misnensi p. 365.

eius

eius tamen metaphrasis edita non est, quod sciam. *Fabric.* Praeter *Buhle* prolus. acad. de Fabula Satyrica Graecorum, et *Brumoy* vide vberrimi Commentarii in Cyclopem Euripidis specimen, diss. cl. M. *Io. Georgii Christiani Hoepfneri*, (in praesenti P. P. Philosophiae extra ordinem,) respondente Christiano Theoph. Kuinoel, (itidem ad praesens P. P. philosophiae extra ordinem.) Lipsiae, 1787. 4. *Harl.*

15) ἩΡΑΚΛΕΙ͂ΔΑΙ. *Heraclidae*, siue Herculis liberi. Meminit *Philostratus* II. 33. p. 85. in vita Apollonii.

16) ἙΛΕ΄ΝΗ. *Helena.* Confer, quae infra inter deperditas noto in Ἑλένης ἀπαιτήσει Anno 4. Olympiadis XCII. actam suspicatur *Sam. Petitus* lib. I. Misc. cap. 13. Gallice vertit *Hugo Salelus*, idem, qui decem primos Iliados libros eadem lingua transtulit.

17) Ἴ ΩΝ. *Ion*, quam fabulam imitatus *Accius* in Oenomao suo, vt docet Scaliger ad Varronem. p. 94.

18) ἩΡΑΚΛΗ͂Σ μαινόμενος. *Hercules furens*, a Seneca in cognomine Tragoedia latina expressus. Eustathio ad Iliad. K΄. simpliciter vocatur Ἡρακλῆς p. 738. Ab Aristophane reprehenditur Euripides, quod induxisset Ἡρακλέα πεινῶντα Διόνυσον δειλὸν, καὶ Δία μοιχόν. Vide Scholiast. Aristophanis ad Pacem et Suid. in Μάττοντας.

19) ἨΛΕ΄ΚΤΡΑ. *Electra*, primum edita Graece et recensita a *Petro Victorio* n) Florent. 1545. v. Catalogum editionum.

20) ΔΑΝΑ΄ΗΣ, *Danaës*, vix initium superest, seruatum ab *Hieron. Commelino*, et vulgatum in editione Euripidis Graecolatina a. 1597. 8. Huic in suo Euripide varia fragmenta Danaës ex Stobaeo et aliis collecta graece et latine subiecit *Iosua Barnes.* tom. II. p. 442 sq. et p. 520. Confer Grotii excerpta e Tragicis p. 380. sed et *Rich. Bentleii* Epist. ad Iohannem Millium, Malelae subiectam, p. 14 sq. Auctor Chronici Paschalis pag. 38. περὶ Δανάης ἐμυθολόγησεν Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ἐν τῇ συντάξει τοῦ αὐτοῦ δράματος ἐν κιβωτῷ τινι βληθεῖσαν τὴν Δανάην βληθῆναι κατὰ θάλασσαν ὡς φθαρεῖσαν ὑπὸ Διὸς μεταβληθέντος εἰς χρυσόν. [Fragmenta quaedam emendauit *Valcken.* in Diatr. Eurip. cap. 1. p. 5 sqq.]. Scripsit etiam Sophocles Danaën, et e Latinis Naeuius.

III. Iam deperditas Euripidis tragoedias, quotquot apud veteres memorantur, recensebo, post Meursium in libro de Euripidis tragoediis, Grotium in excerptis Tragicorum et Barnesium in fragmentis Euripidis o). Quorum obseruatis *Gatakeri* quaedam ex cap. 10. Aduersariorum ad Antonin. VII. 50. *Rich. Bentleii* ex Epistola ad Ioh. Millium, et nonnulla mea adiungam. *Fabric.* Enimuero quaedam nomina sunt eiicienda ex hoc catalogo. Nemo vero de deperditis Euripideis fabulis melius meruit, quam *Valckenarius* in Diatribe in Euripidis

 perditorum

n) Accepit illam a Bartholomaeo Burbadoro Florentio. *Petrus Victor.* XX. 19. variar. lection. „Mirifice, ait, Euripidis elegantia sententiisque delectatur: vnde multum opera studioque suo profuit ipsi. Collatam enim cum pluribus antiquis libris, infinitis locis eam purgauit, ac sublatis turpissimis maculis nitidiorem reddidit.“

o) In bibl. Schalbruchiana Amsterd. 1744. pag. 148. venum exposita, Euripidis tragoediarum, quae interciderunt, fragmenta, selecta et scholiis explicita a *Theodoro Cantero*, in 4. *Fabric.* In Catal. bibl. Bodleianae I. p. 410. exstant Fragmenta ex Euripide, gr. cum notis F. Vrsini. Antwerp. 1568. 8. *Harl.*

perditorum dramatum reliquias, edit. Hippolyti subiecta: cuius magna pars repetenda mihi esset, si omnia, quae scitu digna et huic disputationi apta viderentur, ex ea adnotarem: quare lectorem ad illam ablegare satius erit, paucis ex illa tantum memoratis. Cap. I. valde culpat Barnesii negligentiam in colligendis Eur. fragmentis, vti iam antea Heathius in Notis siue Lectionibus in Tragicos, p. 161. in Eur. fragm. Barnesium saepe correxerat. Hinc Musgrauius aliam dedit illarum recensionem, in Beckiana editione multo auctius repetitam. Ab Euripide quinque ac septuaginta tragoedias scriptas esse, testatur *M. Varro* apud *A. Gellium*, N. A. XVII. cap. 4. atque praeter XIX, quae supersunt, et vulgo habentur Euripideae, (Rhesum vero ex numero illarum eximendum esse, iam vidimus,) ex perditis tragoediis sex et quinquaginta peruenisse ad nos fragmenta, censet *Valcken.* Diatr. cap. II. p. 10 sq. nempe e catalogo Fabriciano nr. 2. 3. 5. (Ἀλεξάνδραν vero et Ἀλέξανδρον vnam eamdemque tragoediam fuisse iudicat,) 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 15. 17. 18. 19. 21. 22. 25. 28. 30. 34. 35. 37. 38. 39. 47. 48. 49. 52. 53. 54. (quam et sequentem vnam fuisse trag. censet,) 56. 62. 64. 65. 66. 68. 69. 71. 73. 75. 78. 79. 81. 82. 83. 85. 86. 88. 89. 90. 94. 95. 97. 98. 99. 103. Idem adnotat, de numero Tragoediarum Euripidis probabiliter egisse *Apollodorum*, grammaticum, in Chronicis, ad Euripideas quoque fortasse adiici posse tragoedias Κάδμος et Ξάντριαι, reliquas autem, quae commemorantur velut Euripidis tragoediae, aut nulla niti, aut certe dubia auctoritate. Dubia igitur nituntur auctoritate Ἀτρεύς, Θυέστης, Κερκύων, Νιόβη, Σίσυφος, Φρύγες. Eximendae sunt ex catalogo, praeter illam Καρκίνου, tragoediae nr. 4. 24. 26. 41. 44. 50. 63. 67. 70. 72. 74. 76. 84. 87. 93. 96. adde cl. *Beck.* ad Musgrauii fragmenta Euripidea p. 495 sqq. *Harl.*

1) Αἶγες. Stephanus Byz. in Ἄντρον. Sed ibi pro Αἶξ Meursius et Barnesius tom. II. p. 517. legunt αἶγες. [P]

2) Αἰγεύς Clemens Alex. VI. Strom. p. 622. Stob. Scholiastes Aristoph. ad Aues, v. 494. Euripidis ad Medeam v. 167. Suid. in Δεκατεύειν. [*Toup.* ad Suidam. tom. I. p. 86.]

3) Αἴολος. *Strabo* lib. VIII. *Dionysius* Halic. in Arte Rhetor. Hesych. Stob. Scholiastes Comici ad [Nubes, 1374.] Ranas 1523. Suid. Κλῆρος Ἑρμοῦ. *Plutarch.* de legendis Poetis, Athen. etc. Vide Barnesium in fragmentis p. 444. et 517. [*Valcken.* Diatr. Eur. cap. 14. p. 146 sq.]

4) Ἀλεάδαι vel Ἀλευάδαι vel Ἀλωΐδαι. Stob. Florileg. p. 55. edit. Grotii, Barnesii Fragmenta p. 446. et 517. *Fabric.* Sed prius fragm. est aut Sophoclis, aut ex incerta Euripidis Trag. posterius ex Sophoclis Aloadis. vid. Valck. Diatr. p. 15. *Harl.*

5) Ἀλεξάνδρα. Cicero 1. diuinat. cap. 31. Stob. Hesych. Scholiastes Aristoph. ad Ranas, 100. Barnesii fragmenta p. 446 sq. et 517. [*Longin.* de subl. cap. 15.]

6) Ἀλέξανδρος. *Aelianus* lib. II. cap. 8. Var. Hist. [vid. supra inter superstites Τρῳάδες.] et ex eo Scaliger in descriptione Graeca Olympiad. XCI. 1. *Clemens* Alex. IV. Strom. p. 483. et VI. Strom. p. 621. Schol. *Euripidis* ad Hippolytum v. 52. 58. Ἕτεροι δέ εἰσι τοῦ χοροῦ, καθάπερ ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ οἱ ποιμένες. *Ennius* quoque Alexandram suam ex Euripide vt videtur scripserat. Confer *Reinesii* Varias Lectiones pag. 374. [*Valcken.* Diatr. p. 147. C. sq. *Toup.* ad Longin. p. 188.]

7) Ἀλκμαίων ὁ διὰ ψωφῖδος. [Schol. Pindar. ad Nem. IV. 32.] *Erotianus* Σκεθροτέραν, Hesych. Stob. *Priscianus* lib. XVIII. *Malelae* Chron. p. 88. *Eustath.* ad Iliad. β΄. Scholiastes Aristoph. ad Equites 1299. Barnesii fragmenta p. 448. et 518. *Leonardi Adami* Arcadica lib. III. cap. 11. p. 170. vid. etiam p. 143. *Bentleii* Epist. ad Millium p. 17 sq. [*Valcken.* l. c. p. 149 sqq. *Toup.* praef. ad tom. III. in Suid. p. XI. edit. Londin. et III. p. 29. *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. pag. 63.]

8) Ἀλκμήνη. Stob. *Poll.* [X. segm. 17.] et Hesych. in Ἀμολγὸν, vbi male Ἀλημήνη pro Ἀλκμήνη. Vide Barnesii fragmenta p. 449. et 518. Laudat et hanc tragoediam Scholiastes Comici ad Ranas, 93.

9) Ἀλόπη. Stob. tum alibi tum serm. 103. vbi corrupte ἀλεύπη, vt apud Hesych. in Ἀπρόσειλος. Laudat et Ammonius in Τροχοὶ et Etymol. M. in Ἠδέσθεν. Hyginus fabula 187. [Eustathius, suppresso nomine, ad Homer. vid. *Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 12. C.]

10) Ἀνδρομέδη. Habita Olymp. XCI. 3. Archonte Pisandro, vt e Scholiis ad Comici Ranas obseruat *Samuel Petitus* III. 16. Misc. Laudant hoc Euripidis drama Lucianus de historia conscribenda sub init. [*Aristotel.* I. rhet. 2. eiusque Schol.] *Eratosthenes* cap. 17. Catasterism. *Hyginus* Poet. Astronomic. lib. II. cap. 11. Schol. *Theocriti* Idyll. 2. 166. *Laertius* IV. 29. Stob. (male in Grotii Stobaeo p. 130. (467.) *Andromache*, [*Valcken.* ad Ammon. p. 37.]) Athen. Scholiastes Comici ad [Ranas, v. 53.] Aues, v. 347. et Thesmophoriazusas, 1110 — 1114. 1116 sq. 1118 sq. 1121 sqq. Macrobius V. 21. Maximus et Pachymeres ad Dionysii Mystic. Theol. cap. 2. (sed ibi legendum *Andromache*,) Barnesius in fragmentis p. 450. et 518. Latine vertit *Ennius*. Vide Scaligerum ad Varronem p. 12. Lusit apud Latinos et *Liuius Andronicus* Andromedam, et *Accius*. Apud Graecos praeter Euripidem, Sophocles. *Fabric.* Fragmentum seruauit *Herodian.* περὶ σχημάτων a Villoisonio in Anecd. graecis promulgatum, tom. II. pag. 94. *Harl.*

11) Ἀντιγόνη. Clemens Alex. VI. Strom. p. 621. Aristophanes Grammaticus in [P] argumento Antigones Sophoclis. Schol. Pindari Pythionic. 3. v. 176. et Comici ad Ranas [1213. 1218. 1438.] *Barnesii* fragmenta p. 452. et 518. [*Valcken.* Diatr. Eurip. p. 154 sqq. et 242.]

12) Ἀντιόπη. Harpocr. Stob. [*Clemens Alexandr.* Strom. V. p. 716. 1. vid. *Valcken.* Diatr. p. 17. Schol. ad *Aristoph.* Ran. 53. item Sch. l. Marcian. ad *Hom.* Iliad. λ΄. 773. *Toup.* ad Longin. p. 224.] Forte ex Antiope versus apud *Euseb.* XIII. Praep. p. 679. D. coll. p. 680. A. Hesych. Suid. in Νόσον ἔχειν. *Erotianus* in Κατεφρόνεε. *Malelae* Chron. p. 58. *Photius* Lex. MS. in Εὔκρας. [*Philostrat.* Vit. Soph. II. 27.] Vide *Bentleii* Epist. ad Millium pag. 16. vbi notat *Pacuuium* latine docuisse Antiopam de Graeca Euripidis conuersam et laudatam Ciceroni I. de finibus, cap. 2. Persio sat. 1. 77. Charisio, Diomedi, Seruio et Nonio Marcello. Vide et Euripidis fragmenta a Barnesio collecta p. 453. 519. *Ennius* quoque Euripidis Antiopen verterat, vt ex Hygino obseruat *Reinesius* p. 373. 374. Var. Lect. *Fabric.* [*Antiopes* fragmenta collegit docteque explicuit *Valcken.* Diatr. cap. VII. et longam particulam, gr. ac lat. notis illustratam cap. VIII. *Harl.*]

13) Ἀρχέλαος. [*Aristoph.* Ran. 1237.] *Strabo* lib. V. p. 221. et 371. edit. 1660. Stob. *Iustinus* Lib. de Monarchia Dei p. 108. *Libanius* apologia Demosth. tom. I. pag. 461. *Stephanus* Byz.

Byz. Αἴθιοψ Schol. Pindari Pythionic. od. 2. pag. 185. Barnesii fragmenta pag. 456. 519. *Fabric.* conf. *Valcken.* Diatr. Eurip. p. 162 sq. et p. 198. not. *Musgraue* p. 428. *Beck. Harl.*

14) Ἀτρεύς. (quo nomine etiam *L. Accius* tragoediam docuit:) *Dio Cassius* lib. LVIII. pag. 636. *Arrianus* p) Epictet. diss. lib. I. cap. 28. et *Ioh. Philoponus* in Meteorolog. Aristotelis lib. I. pag. 100. quamquam verba, quae ibi respicit Philoponus occurrunt in Oreste v. 1001 sq. Et Barnesius negat, Tragoediam sub Atrei nomine ab Euripide compositam. *Fabric.* Quae *Atreo* tribuuntur, ea desumta ex Eurip. *Cressis* videntur *Bentleio* in Ep. p. 23 sq. et *Valcken.* Diatr. p. 12. *Harl.*

15) Αὐγή. *Laert.* II. 33. Stob. Hesych. Dionysius Halicarn. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων extrem. *Fabric.* [*Clemens Alex.* Strom. VII. p. 841. 34. *Valcken.* Diatr. p. 163 sq. *Harl.*]

16) Αὐτόλυκος α΄. *Athen.* lib. X. [p. 413. quem *primum* vocat *Hemsterh.* ad *Luciani* Timon. cap. 32. tom. I. p. 145.]

17) Αὐτόλυκος σατυρικὸς β΄. *Pollux* X. 24. et 46. *Tzetzes* VIII. hist. 202. quam cum superiore eandem facit *Casaubonus* X. 2. ad Athen. Diuersam Meursius Lib. de fabulis Euripidis, [et ipse *Casaubon.* de Satyr. Poesi, I. cap. 5. p. 141. edit. Rambach.] In satyricis dramatibus personam Autolyci introduci solitam, notauit Diomedes Grammaticus. [vid. Musgraue et Beck, V. C. p. 431.]

18) Βελλεροφόντης. [Schol. *Aristoph.* ad Acharn. 431. et Pacem. 146. 75. 721.] *Laert.* IV. 26. Suidas in Οἴμοι. *Iustinus Martyr* de Monarchia Dei p. 108. Stob. et tragoedia non nominata *Sextus* I. contra Math. 13. p. 55 sq. Videtur praeter Plutarchum de vitioso pudore f. 529. f. etiam respicere *Seneca* Epist. 115. *Aelian.* H. A. V. 34. Confer Barnesii Fragmenta p. 469. et 519. [in primis *Valcken.* Diatr. p. 165 sqq. 199. *Musgrau. et Beck.* p. 431 sqq.]

19) Βάσιλις. Hesych. in Ἀἰρεκήσατα, et Ἀγυίσαι vbi Euripidis nomen excidisse videtur. Stob. serm. 60. [*Apollodor.* lib. II. 4.]

20) Βυτήμενος. Stob. serm. 54. nisi legendum Κτίμενος vel potius Τήμενος.

21) Γλαῦκος. Stob.

22) Δανάη, cuius initium superest, vt dixi supra inter editas Euripidis tragoedias nr. 20. [vid. fragm. a Musgraue et Beck collecta illustrataque, pag. 439 sq.]

23) Δεσμῶτις. Vide supra in Μελανίππη. [ꝑ]

24) Δίδυμοι. Stob. Eclog. p. 128. vbi nomen tragoediae additum non est, quod supplet Grotius in excerptis Tragicorum, p. 380. *Fabric.* In Stobaeo legendum videtur *Valcken.* p. 17. B. Εὐρ. Λικυμνίῳ, cum *Reinesio* V. L. III. p. 346. *Harl.*

25) Δίκτυς.

p) At *Euripidis* Atreus haud diuersus fuit a Thyeste, vt cel. *Brunck.* in fragm. Sophocli male adtributis p. 669. edit. min. docet ex *Arriani* verbis in Diss. p. 149. ἐμοὶ δὲ μὴ ἀρκῇ τὸ φαινόμενον; καὶ ποία τραγῳδία ἄλλην ἀρχὴν ἔχει; Ἀτρεὺς Εὐριπίδε τί ἐστι; τὸ φαινόμενον, (n. Atreum in Euripidis Thyeste) — — Ἱππόλυτος; τὸ φαινόμενον, aut coniicit, transpositas forte voces in sedem suam sic reponere Ἱππόλυτος Εὐριπίδε τί ἐστι — — Ἀτρεύς; τὸ φαινόμενον. *Harl.*

25) Δίκτυς. Acta Archonte Pythodoro Olymp. LXXXVII. 1. Vide argumentum Medeae. Laudat *Plutarchus* consolat. ad Apollon. Stobaeus. [Musgrau. ac Beck. pag. 441 sqq.]

26) Ἑλένης ἀπαίτησις. Sex vel septem versiculi, quos a *Clemente* III. 2. paedagog. citatos ad hoc drama refert Barnesius p. 466. petiti sunt ex Iphigenia in Aulide v. 71 sq. vt idem pag. 520. agnoscit. Ceterum Ἑλένης ἀπαίτησιν Euripideam memorat Etymol. M. in Ἡμην, et auctor argumenti Ἑλένης, qui testatur, Aristophanem in Thesmophoriaz. multa ex Euripideo illo dramate πεπαρῳδηκέναι. *Fabric.* At Euripidi tribuendam esse illam trag. negat *Pierson.* ad Moerin pag. 172. et *Valcken.* Diatr. pag. 15.' *Harl.*

27) Ἑξάμετρος τήρησις. *Clemens Alex.* VI. Strom. p. 627. quibus verbis nihil aliud significari existimo a Clemente, quam Euripidem Hexametris Iambicis complexum esse, quae prosa Hippocrates scripserat. Meursius sibi ipse diffidit, legens τηρεῖ. Paullo audacius *Gatackerus* p. 104. Aduersar. ἐν Βελλεροφόντῃ ῥητῶς. *Fabric.* [vide *Valcken.* Diatr. pag. 15 sq. Clementis locum emendauit *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. pag. 227. *Harl.*]

28) Ἐρεχθεύς. *Clemens Alex.* VI. Strom. pag. 619. 621. *Eustath.* ad Iliad. π'. pag. 1074. 41. Steph. in Αἰθίοψ. Stob. [vbi in Floril. tit. LIX. senarius in codice Paris. regio perspicua scriptura adiudicatur Euripidi, teste *Brunckio* in fragment. Sophocl. p. 669. edit. min. in 8.] Hesych. Etymol. M. Suid. in Ἀνάστατοι et Βοῦς ἕβδομος. *Plutarch.* in parallel. pag. 310. *Theon* in Aratum, vbi male Ἐρεχθεῖ pro Ἐρεχθεῖ. Adpendix Vaticana in prouerbio Μίασμα δρυός. *Ennius* quoque Erechtheum scripserat, ex Euripide, vt videtur. Laudant Gellius et Macrobius. Confer *Hieronymum Columnam* ad fragmenta Ennii pag. 256 sq. vbi Erechthei Euripidei fragmenta e Lycurgi Oratione contra Leocratem etc. [*Valcken.* Diatr. p. 168. C. 170. Musgrau. et cl. Beck. pag. 442 sqq.]

29) Εὐρυσθένης Σατυρικός. *Pollux* X. 24. nisi legendum Εὐρυσθεῖ pro Εὐρυσθένει. [vti iam suspicatus est *Casaubon.* Animadu. in Athen. XI. cap. 14.]

30) Εὐρυσθεὺς Σατυρικός. Steph. in Τάρταρος. [*Pollux* X. 145.] Citatur et Εὐρυσθεὺς a Stob. Athen. Erotiano in Τὸ τέρθρον et Scholiaste Eurip. in Hecubam 837. Barnesii fragmenta p. 469. et 520. [*Valcken.* Diatr. p. 171 sq. *Musgrau.* et *Beck.* p. 446 sqq. *Casaubon.* de Satyr. Poesi I. cap. 5. pag. 141. edit. Rambach.]

31) Εὐρώπη tragoediis Euripidis ex loco quodam Malelae minime accensenda. Vide *Rich. Bentleii* Epist. ad Millium pagg. 43. et 44.

32) Τὸ ἐκ τῆς Ἠλέκτρας apud *Laertium* VII. 172. respicit locum in Euripidis Oreste, vt pulcre notauit Isaacus Casaubonus.

33) Θεμιστοκλῆς. Stob. serm. 119. nisi mendum est, vt existimant Meursius et Gatackerus. Idem enim locus alibi laudatur ex Euripidis Cresphonte.

34) Θερισταὶ Σάτυροι. Aristophanes Grammaticus in argumento Medeae Euripidis, testatur hoc drama Satyricum actum Olymp. LXXXVII. Archonte Pythodoro. [¶]

35) Θησεύς. Stob. Athen. Steph. et Scholiastes *Aristophanis* ad Ranas, [476. ad Vespas 312. *Athen.* p. 454.] *Cic.* Tusc. quaest. lib. III. 14. *Tzetzes* Chil. XI. hist. 379. [*Musgrau.* fragm. pag. 478.]

36) Θυέστης. Ex qua ſuum videtur Seneca Thyeſtem transtuliſſe. Laudat Stobaeus. *Fabric.* Ex *Creſſis* Eurip. deſumta, quae Thyeſtae tribuuntur, videntur *Bentleio* Ep. p. 23 ſq. et *Valcken.* Diatr. p. 12. *Harl.*

37) Ἰνώ. [*Ariſtoph.* Veſp. v. 1405. ibique Schol. et Schol. ad Pindar. Pyth. III. 66. *Plutarch.* de S. N. V. p. 44. ibique Wyttenbach. p. 60.] Heſych. Poll. VII. 178. Stob. *Gellius* XIII. 18. *Hyginus* ſabul. 2. et 4. (confer *Reineſii* varias Lect. p. 373 ſq.) *Plutarch.* de Garrulitate p. 506. tom. II. p. 556. Fragmenta a Barneſio collecta p. 475. et 520. [*Valcken.* Diatr. Eurip. p. 173 ſqq. idem ad Eurip. Phoen. v. 561.]

38) Ἰξίων. Laert. IX. 55. Pollux, Stob. Plutarchus de audiendis poetis tom. II. p. 18. E. 987. A. Suid. in Δημήτριος Ἰξίων· οὕτως ἐπεκλήθη ὅτι ἀπεσύλησεν Εὐριπίδειον φιλότιμον τὸ δρᾶμα ἔχον τὸν Ἰξίονα.

39) Ἱππόλυτος καλυπτόμενος. Pollux X. 5. ſegm. 50. Stob. Vide Barneſii fragmenta p. 474. 520. [*Canter.* nou. lection. lib. VII. cap. 21.] et *Bentleii* Epiſt. ad Millium p. 31 ſq. vbi contendit, Hippolytum coronatum, qui exſtat, non fuiſſe nouum drama, ſed huius Tragoediae nouam tantum et interpolatam διασκευήν. *Fabric.* [Accedit quidem Valcken. in praef. ad edit. Hippolyti, p. 18 ſqq. ſed ita, vt credat, totam dramatis oeconomiam fuiſſe in edit. II. mutatam. Epitheton καλυπτόμενος, quod mihi a grammaticis profectum videtur, ortum putat Valcken., quod poſterior probata priorem obſcuraſſet. *Harl.*]

40) Κάδμος. Pomponius Sabinus in Eclog. 6. Virgilii 31. [Forſan quoque *Hermogenes* p. 226 ſq. vid. *Valcken.* Diatr. pagg. 11. 12.]

41) Καπανεύς. Non tragoediae nomen, ſed perſonae, quae ab Euripide loquens inducitur. Et verba, ad quae alludit Plutarchus in Pelopida, quaeque profert *Athenaeus* IV. et *Laertius* VII. 23. petita ſunt ex Euripidis Supplicibus v. 861 ſq.

42) Καρκίνος. Stob. ſerm. 29. Sed Grotius retulit locum illum ad *Carcinum* tragoedum.

43) Κερκύων. Euſtath. ad Odyſſ. θ'. p. 324. [Iliad. ζ'. p. 522, 15. Odyſſ. ι. p. 371. 46. λ'. p. 430, 38. φ'. p. 749, 7. ſed vid. *Valcken.* Diatr. p. 12.] Tragoedia Meurſio, Gatackero, Grotio et Barneſio praeterita.

44) Κλεῖδες. Erotianus in Ἀτρεκέως, ſed legendum Κρησὶ pro Κλεισί. Ex Porphyrio enim lib. IV. περὶ ἀποχῆς conſtat, inde petitum eſſe, quem producit, locum, obſeruante Bentleio.

45) Κλυμένη. Vide infra in Φαέθων.

46) Κλεοφόντης. Schol. Euripidis ad Phoeniſſ. Sed Meurſius Κρεσφόντῃ legit pro Κλεοφόντῃ.

47) Κρεσφόντης. Cicero II. Tuſc. Euſtratius ad III. 1. Nicomach. (Vide et infra Χρεσφόντης, et paullo ante in Κλεοφόντης et Θεμιστοκλῆς.) *Polybius* tom. II. p. 929. *Stob. Plutarch.* conſolat. ad Apollon. Scholiaſtes *Euripidis* ad Medeam v. 85. [ad Phoeniſſ. 162. vbi vid. *Valcken.* p. 626. *Strabo* VIII. p. 366. edit. Pariſ.] Barneſii fragmenta p. 476. 520. et 529. *Gatacker.* Adu. miſc. cap. 10. Meminit et *Ariſtoteles* cap. 14. Poetic. ſine Euripidis

Euripidis nomine. *Ennii* Cresphontem laudant Gellius VII. 3. et Festus; conf. Diarium eruditorum Italiae, tom. XVIII. p. 319—323. vbi etiam de recentioribus.

48) Κρῆσσαι. Athen. Stob. Etymol. M. in Φλήναφος. Schol. Comici ad Vesp. et Ranas, vbi male Κρῆται pro Κρήσσαις.

49) Κρῆτες. Schol. Aristoph. ad Ranas 873. ex quo loco constat, in illo dramate actum [P] de μίξει Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον. Hoc itaque est drama περὶ Πασιφάης, quod Euripidem docuisse adfirmat *Malelas* I. Chron. p. 106. Vide *Rich. Bentlei* Epist. ad Ioh. Millium Malelae subiectam p. 22 sq. et supra in Κλεῖδες. [*Toup.* Epist. crit. p. 118. *Musgraue* et *Beck.* pag. 438.]

50) Κτίμενος. Clemens Alex. VI. Strom. p. 622. Nisi legendum τήμενος.

51) Κύριαι. Hesych. in Ζεύγλαι. Sed legendum Σκυρίαις pro Κυρίαις.

52) Λαμία. *Lactantius* lib. I. cap. 6. *Photius* quaest. 160. ad Amphilochum citat prologum Lamiae Euripideae. *Diodor. Sic.* XX. 41.

53) Λικύμνιος. *Laert.* III. 63. Hesych. Etymol. M. Stob. Stephanus Byz. (vbi male Λικυμνία) *Macrobius* lib. I. Saturnal. cap. 18. Scholiastes Comici ad Aues. Suid. in Μιγνὺς, Εἶδεα, Φαῦλον etc. Barnesii fragmenta p. 479. 520. [*Valcken.* Diatr. p. 17. C.]

54) Μελανίππη siue Μεναλίππη ἡ σοφή. *Dionys. Halic.* in Arte Rhetor. p. 47. et 57. [de quibus locis vid. *Toup.* Em. in Suidam III. p. 21 sq. et *Valcken.* Diatr. Eur. p. 183 sq.] Schol. Comici ad Ranas 1275. [conf. *Diodor. Sic.* I. p. 11. ibique Wesseling.]

55) Μελανίππη δεσμῶτις. *Athen.* lib. XII. *Porphyr.* apud Euseb. 10. Praeparat. cap. 3. Μελανίππην Euripidis laudant praeterea *Eratosthenes* cap. 18. Catasterism. *Plato* in Conuiuio, p. 317. *Diodorus Sic.* lib. I. cuius locum laudat etiam Eusebius lib. I. Praeparat. cap. 7. adde haec Aristophanis de Euripide in Thesmophoriaz. 554. Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε, Πηνελόπην δὲ ου πώποτ᾽ ἐποίησεν, ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι. Vide et *Hygin.* lib. II. Poetic. Astronom. cap. 18. vbi de equo, et fragmenta a Barnesio collecta p. 479. et 521. Vitamque Euripidis §. 14. et 15. vbi Poetam aduersus Aristotelis reprehensionem cap. 15. Poetic. tuetur. *Hugo Grotius* ad Germanic. putat, ad Euripidis Menalippen respici a *Iuuenale* VIII. 229. Forte ex hac *Ennius* Menalippam suam expresserat, quam laudant *Gellius* V. 11. Priscianus, Nonius et alii. [Eadem est, quae antecedens. vid. *Musgrau.* et cl. *Beck.* pag. 453 sqq.]

56) Μελέαγρος, *Macrob.* V. 18. Stob. Hesych. Etymol. M. Scholiastes Pindari Nemeonic. Od. 10. Comici ad Ranas 1269. 1351. 1447. Suid. in Νῦν, Malelae Chron. p. 210. Plutarchus in parallelis minoribus p. 312. Anonymus Scholiastes *Aristotelis* Rhetoric. lib. III. pag. 61. b. Memorat et *Aristoteles* cap. 13. Poetic. Euripide non nominato. Vide Barnesii fragmenta p. 481. et 521. et Meziriac. ad Her. Ouidii tom. I. p. 277. de Meleagro. Latine Meleagrum Euripidis exemplo docuerat *Accius. Fabric.* Plura suppeditabit *Valcken.* Diatr. cap. XIII. adde *Musgrau.* et *Beck.* p. 455 sq. *Harl.*

57) Μεναλίππη. Vide paullo ante Μελανίππη.

58) Μενησία et Μετεωσίαι. Stob. serm. 13. et 3. sed corrupta nomina Meursio videntur.

59) Νεοπτόλεμον Tragoediam Euripidis, an alterius, memorat Ariſtot. cap. 23. Poet.

60) Νιόβη. Ariſtoteles cap. 17. Poetic. Barneſii fragmenta p. 521. Laertius VII. 28. *Fabric.* Sed dubitat *Valcken.* Diatr. pag. 13. *Harl.*

61) Ξάντριαι. Schol. Ariſtophanis ad Ranas 1385. Barneſii fragmenta p. 521. [Nutat Valcken. in Diatr. pag. 11.]

62) Οἰδίπους q). Heſych. Stob. Confer fragmenta a Barneſio collecta p. 483. et 521. *Malelae* Chron. p. 63. Erotian. in Ὑπείλλει. [Schol. ad Eur. Phoen. p. 790. *Valcken.* Diatr. pag. 192 ſqq. Musgrau. pag. 457 ſq.]

63) Οἰλεύς. Stob. A Meurſio cum Oeneo tragoedia confunditur; ſed Grotio et Barneſio diſtinguitur. [P] *Fabric.* At Eurip. non docuit Oïleum, ſed verſus illi, a *Stobaeo* Tit. CXV. pag. 478. citati, ſunt e Sophoclis Aiace Locro deſumti, vbi recitabantur e Chori vel alius perſona, Oïleum increpantis, quod filii mortem haud ferret moderate. *Cicer.* Tuſc. III. 29. vid. *Brunck.* in fragm. Sophocl. pag. 588 ſq. edit. min. *Harl.*

64) Οἰνεύς. Clemens Alex. VI. Strom. pag. 619. *Philoſtrat.* Heroic. pag. 663. edit. Olearii, [*Ariſtoph.* Ran. 72. ibique ſchol. Schol. ad *Ariſtotel.* Rhet. III. 16.] Stob. Lucianus in Conuiuio ſ. Lapithis. Heſych. Suid. in Ἡράκλειον λίθον. Schol. Ariſtophanis ad Acharnenſes 471. Erotianus in Τιμωρέουσα, vbi male οἴνῃ pro οἰνεῖ. Vide Barneſii fragmenta p. 484. et 521. Prologum Oenei, Euripide non nominato memorat *Ariſtoteles* cap. 16. Poetices. [*Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 197. B.]

65) Οἰνόμαος. *Clemens Alex.* VI. Strom. pag. 625. Theodorit. Therapeut. lib. VI. pag. 102. Stob. [fragm. apud *Musgrau.* pag. 460.]

66) Παλαμήδης. Strabo lib. X. p. 470. edit. Pariſ. *Laertius* II. 44. Tzetza in Lycophron. *Pollux* X. 31. 145. Heſych. Stob. Auctor argumenti in Iſocrateum Buſiridem, diuerſi ab eo, quod H. Wolfius compoſuit. *Aelianus* II. 8. Var. et inde Scaliger in Graeca Deſcript. Olympiad. XCI. 1. [ita quoque *Valcken.* in Diatr. Eurip. p. 190 ſq. qui ſub Palamedis perſona Socratem adumbratum opinatur.] Vide *Barneſii* vitam Euripidis p. 15. et fragmenta pag. 486. et 521. *Samuelem Petitum* lib. I. Miſc. cap. 13. qui actam contendit Olymp. XCII. 3. *Fabric.* adde *Gottfr. Olearium* ad Philoſtrati Heroica, p. 718. *Valeſ.* ad Harpocrat. pag. 108 ſq. qui illuſtrat fragmentum Euripideae fabulae apud *Stobaeum* ſerm. 211. Heath. Musgrau. et Beck. ad fragm. *Hemſterhuſ.* ad Luciani iudicium vocalium cap. 5. tom. I. pag. 88. qui emendat explicatque docte locum apud *Stobaeum* pag. 469. et opinionem de Palamede litterarum inuentore. Fragmentum ſeruauit Scholiaſtes cod. Marciani ad Homeri Iliad. β'. 353. *Harl.*

67) Πασιφάη, Perſonae nomen, non dramatis. Confer ſupra in Κρῆτες.

68) Πειρίθους, qui ab aliis, teſte Athenaeo XI. p. 496. B. ad Critiam, tamquam auctorem, relatus eſt, Euripidi tribuitur a *Clemente* V. Stromatum, Heſych. Schol. Apollonii lib. IV. et Comici ad Aues 179. [*Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 197 ſqq. Musgrau. l. c. pag. 468.]

69) Πελιάδες.

q) Ex Hygino argumentum ſuſpicatus poeta Gallus Oedipum in theatro exhibuit. Journ. des Sçav. an. 1722. Iul. pag. 49.

69) Πελιάδες. *Aeliani* VII. 47. Animal. Stob. et Hesych. apud quem duobus locis, vt et in Schol. Euripidis ad Medeam 693. πολιάσιν pro πελιάσιν.

70) Πενθεύς. *Plutarch.* in vita Craſſi, ad cuius locum vide *Salmaſ.* in Funere linguae helleniſt. p. 147 ſq. *Stob.* ſerm. 39. et 71. *Fabric.* eſt eadèm fab. quae Βάκχαι dicitur. Vid. ſupra in ſuperſtit. ſabb. indice, et *Valcken.* Diatr. pag. 16. *Harl.*

71) Πηλεύς. Heſych. Stob. et Schol. *Ariſtophanis* ad Nubes 1153.

72) Πηνελόπη. Stobaei margines Eclog. Phyſ. p. 142. edit. Grotii. Penelopen tamen ab Euripide ſcriptam negat Ariſtophanes in loco, quem habes ſupra in Μεναλίππη, [v. 554.]

73) Πλεισθένης. Athen. XV. cap. 2. Heſych. Stob. *Ammonius* in Βωμός. Steph. Vide Barneſii fragmenta pag. 489. et 522. *Fabric.* [ſed vid. *Valcken.* Diatr. Eurip. p. 227. Citatur cum fragmento in Schol. Marcian. ad Homer. δ'. 319. *Harl.*]

74) Πολύδωρος. Corinthus de dialect. [p. 8. vbi cod. Vatic. habet ἐν Πολυίδῳ, vid. *Koen.* ad loc. et *Valcken.* Diatr. p. 16.]

75) Πολύειδος. Stob. Hermogenes II. περὶ ἰδεῶν. Erotianus in Διεβλήθησαν. *Aelian.* de N. A. V. cap. 2. Schol. Euripidis ad Hippolytum v. 191. Vide Barneſii fragmenta p. 890. et 522. [et apud Muſgrau. p. 464 ſq.] *Meurſium* Lib. de Euripide. tom. X. Antiqu. Gronou. p. 473. *Fabric.* [*Valcken.* Diatr. Eurip. p. 200 ſq. Citatur et fragmentum datur a Schol. Marcian. Homer. Iliad. κ'. 56. *Harl.*]

76) Πολυνείκης. Stob. ſerm. 39. Lucianus de lapſu inter ſalutandum tom. I. pag. 496.

77) Πολυξένη, Euripidi tertio a Suida tributa in Εὐριπίδης, locus ex ea apud Philonem Lib. quod omnis probus Liber pag. 682.

78) Πρωτεσίλαος. Clemens VI. Strom. p. 628. Stob. [vid. *Musgrau.* fragm. Eurip. p. 470.]

79) Ῥαδάμαντος. [*Euſtath.* in Iliad. α'. p. 80, 52. ex arte Georgii Choerobosci grammatica,] Strabo lib. VIII. Stob. [*Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 203 ſq.]

80) Σατυρικὰ δράματα Euripidis Αὐτόλυκος, Εὐρυσθένης ſiue Εὐρυσθεύς, Θερισταί, Σίσυφος. [ᚠ] [probabiliter quoque Ῥαδάμαντος. vid. *Valcken.* l. c. p. 204. et Σιλεύς, Valcken. ibid. pag. 209.]

81) Σθενόβοια. Athen. Stob. Scholiaſtes Comici ad Veſpas v. 1069. et Ranas, Malelae Chron. p. 184. Photii Lex. MS. in Ξεναπάτας. Vide fragmenta Barneſii p. 491. et 522. et not. ad Medeam v. 1392. *Bentleii* Epiſt. ad Millium p. 20 ſq. [*Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 205 ſq.]

82) Σίσυφος σατυρικός. *Aelian.* II. 8. Var. [apud Heſych. et Suidam, quos emendat *Valcken.* l. c. p. 209.] et inde Scaliger in Graeca Deſcript. Olympiad. XCI. 1. Euripidem in Siſypho citat etiam *Plutarch.* I. 7. de Placitis Philoſ. [verſus tamen a Pſeudo-Plut. citatos, negat, eſſe Euripidis, *Valcken.* Diatr. p. 209. adde *Musgrau.* l. c. p. 472 ſq.] Galenus Hiſt. Philoſ. Heſych. et Etymol. M. [conf. *Caſaubon.* de Satyr. Poeſi, I. cap. 5. p. 141 ſq.] Alii Siſyphum adſcripſerunt non Euripidi, ſed *Critiae*, vt *Sextus Empiricus* eumdem, quem Plutarchus, locum e Siſypho excitans lib. VIII. aduerſus Mathem. p. 318. (p. 562.) Vide tamen *Petrum Petitum* Miſc. Obſ. libro et capite primo. *Fabric.*

Particulam illam longam, quam Grotius et Barnesius exhibent, *Critiae* esse tribuendam, censet *Valcken.* Diatr. pag. 14. *Harl.*

83) Σκίρων σατυρικός. Pollux X. 35. IX. 6. 75. [vbi vid. interpr. in edit. Hemsterh. p. 1047 sqq. *Casaubon.* de Poes. Sat. I. cap. 5. p. 142.] Stob. Athen. p. 76. Hesych. qui emendandus in Ἔμβολα, vbi pro σκίρτ' legendum σκίρωνι. [*Valcken.* Diatr. pag. 247.]

84) Σκύλλα, nullum fabulae Euripideae nomen *Aristoteli* cap. 15. Poetic. ac ne Vossio quidem, qui Vlyssen in Scylla eiulantem ab Euripide introductum scribit. In Scylla enim idem eo in loco est, quod ad Scyllam; non in Tragoedia, cui Scyllae nomen esset.

85) Σκύριαι. Vide supra in Κύριαι. *Plutarch.* de dignoscendo adulatore pag. 72. C. Stob. et tragoedia non nominata *Cic.* XVI. 8. Epist. ad famil. *Sextus Empiricus* lib. I. contra Math. cap. 13. et sect. 308. p. 62. adde *Gatacker.* cap. 10. Aduersar. pag. 104. [*Valcken.* pag. 33.]

86) Συλεύς. Philo lib. de Iosepho p. 420. et quod omnis probus sit liber 672. 681. 685. 686. Eusebius VI. 6. Praeparat. Stob. serm. 44. [Fragm. vid. apud Musgrau. pag. 474.]

87) Τέννης. Stob. serm. 2. *Fabric.* [p. 30. 39. sed est Sophocleum. vid. *Valcken.* Diatr. p. 15 sq. Historiam *Tennis* explicat *Lud. de Hemmer* in Republ. Tennediorum, Hafniae, 1735. 8. cap. II. *Harl.*]

88) Τήλεφος, [quam omnium Euripidis tragoediarum maxime vexauit Aristophanes; plura vid. apud *Valcken.* Diatr. p. 210 sqq. *Aristot.* Rhet. III. 2. ibique schol.] *Clemens* VI. p. 624. Stob. Ammonius in Πρεσβεύεσθαι, Scholiastes Comici ad Plutum, Ranas 866. et Acharnenses [vss. 445. 453. 496. 539. 554. inprimis ad Nub. 919. vbi vid. Spanhem. et Küster.] Eustathius ad Iliad. π'. et Odyss. α'. Tzetzes Chil. IX. hist. 299. vbi ait, Aristophanem et Aeschylum, (alium opinor a Tragico,) ἐν λόγοις illud Euripidis drama perstrinxisse. Forte ex hac Tragoedia Telephum suum expresserat *L. Accius.* Memorat et Telephum, Euripide non nominato, Aristoteles cap. 13. Poetic. Vide fragmenta a Barnesio collecta p. 495. et 529. Respicit Zenobius II. r) prouerb. 85. Adpendix Vaticana, 29. *Fabric.* *Dionys. Halic.* II. p. 59, 17. emendante *P. Leopard.* Em. III. cap. 24. Plura vid. apud *Musgrau.* pag. 475 sqq. et *Valcken.* Diatr. pag. 164. *Harl.*

89) Τημενίδαι. Stob. *Pollux* IX. 4. *Aelian.* VIII. 39. de Animal. [*Valcken.* Diatr. pag. 168. A. B.]

90) Τήμενος. Hesych. et Stobaeus. Vide et supra in Βετήμενος, et Κτίμενος, et inferius in Τίμαιος. [*Temenidae*, non *Temenus* vel *Temenides*, verum fabulae nomen esse, docet *Musgrauius*, copiosus de illa, pag. 476 sq.]

91) Τηρεύς. Stob. serm. 13. p. 145, 25. Vide et supra in Ἑξάμετρος.

92) Τίμαιος. Stobaei margines serm. 31. sed Meursius legit Τήμενος. [P]

93) Τρῶες. Vide supra Τρῳάδες inter tragoedias Euripidis quae exstant.

94) Ὑψιπύλη.

r) Zenobius testatus est, Euripidem etiam hanc tragoediam correxisse, et dedisse nouam, inque ea omisisse, quibus heroas tesseris ludentes induxerat. vid. *Salmas.* f. 47. ad Vopisci Proculum.

94) Ὑψιπύλη. Didymus apud *Macrob.* V. 18. *Plutarch.* consolat. ad Apollon. pag. 110. F. *Cicero* III. Tusc. 25. Stob. Suid. in Δωδεκαμήχανον. [Schol. ad *Aristoph.* Ran. 53. 1242. 1357. *Macrob.* Saturn. V. 18.] *Galenus* comment. 3. ad Hippocrat. περὶ ἄρθρων tom. V. p. 615. [quae corrigit explicatque *Valcken.* l. c. p. 214.] Hesych. Harpocr. *Eustathius* ad Iliad. ν'. p. 940. Vide et *Gatackerum* ad Antonin. VII. 40. Barnesii fragmenta p. 498. et 522. *A. Schottum* ad prouerbia pag. 408. [*Valcken.* Diatr. p. 211 sqq. vbi plura dedit fragmenta. *Groddeck* in: Biblioth. der alten Litteratur und Kunst. II. p. 109.]

95) Φαέθων ἢ Κλυμένη. *Strabo* lib. I. p. 58. C. *Laert.* II. 10. *Athen.* p. 503. *Vitruuius* IX. 4. *Plutarch.* IV. 2. Sympos. *Macrobius* lib. I. Saturnal. cap. 17. Stob. *Theon* ad Aratum 171. *Eustathius* ad Odyss. ν'. sub init. *Longinus* cap. 15. pag. 109. edit. Tollii. Vide et *Loensem* lib. IV. cap. 11. Epiphyllid. Euripidem forte respicit Scholiastes Homeri, ad Odyss. ρ'. 208. cum de Phaethonte disserens subiungit historiam occurrere παρὰ τοῖς τραγικοῖς. [*Valcken.* Diatr. p. 31. Locum apud Vitruuium emendat *Bondam.* in Variis lectionib. pag. 137 sq.]

96) Φαίδρα, laudatur a Luciano Lib. ad indoctum multos libros coaceruantem. Sed locus exstat in *Hippolyto* Euripidis v. 418. vbi Phaedra loquitur. Vide et quae supra ad Phaedram Sophoclis et Euripidis Troades ac Μεναλίππην. [item *Valcken.* Diatr. p. 16. B. C. et praefat. ad edit. Hippolyt. pag. XVII.]

97) Φιλοκτήτης. Acta Pythodoro Archonte Olymp. LXXXVIII. 1. vide argumentum Medeae. [Ex hoc probaturus est Bentl. in diss. de Epist. Phal. §. VIII. scriptam esse Olymp. LXXXVII.] Laudant *Aristoteles* VI. 8. *Nicomach.* (et ibi Eustathius) *Dio Chrysost.* diss. 52. [idem *Dio* dedit Or. 59. paraphrasin prologi fab. Philoctetes, quam recudi fecit, illustrauit atque emendauit *Valcken.* Diatr. cap. XI. p. 114 sqq. *Heath.* not. p. 182.] *Iustinus Martyr* de Monarchia Dei p. 109. Hesych. in Γαῦρος. Stobaeus, Schol. Comici ad Ranas, *Theodorus Canterus* lib. I. cap. 2. Var. Lect. et *Iacobus Loensis* VI. 17. (18.) Epiphyllid. Docuerat et *Accius* Philoctetem latine ex Euripideo potius quam Aeschyli vel Sophoclis expressam. Vide Scal. ad Varron. p. 101. [et *Bentleius* in Respons. ad C. Boyle, pag. 117. vers. lat. Lennep.]

98) Φοῖνιξ. *Aeschines* in Timarch. [pag. 21. edit. Taylor. pag. 66.] *Erotianus* in Διηπέτης. [quem loc. corrigit Valcken. l. c. p. 274.] Stob. Eclog. *Clemens* VI. Strom. p. 625. [coll. *Valcken.* p. 270 sq.] Apostolius XI. 41. prouerb. [Schol. *Aristoph.* Ran. 53. Schol. Marcian. ad Homer. Iliad. ι'. 453. et γ'. 354. vbi est eius fragm.] Ex hac videtur suam Phoenicem *Ennius* [vid. *A. Gellii* N. A. VII. cap. 17.] expressisse. *Fabric.* vid. *Valcken.* Diatr. Eurip. cap. 24. pag. 262 sq. inprimis pag. 267 sq. de Ennianis versi. *Harl.*

99) Φρίξος α'. Iustinus Martyr de Monarchia Dei p. 109. Hesych. Sextus I. contra Mathem. Etymol. M. pag. 714. 20. Stobaeus, Eratosthenes cap. 14. Catasterism. Schol. Comici ad Ranas [v. 1256. haec videntur ex prioris editionis prologo, quae dat Schol. ad Eurip. Phoen. v. 6.] Barnesii fragmenta p. 503. 522. [*Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 216 sq. *Groddeck.* l. cit. pag. 113.]

100) Φρίξος β'. Scholiast. Aristoph. ad Ranas 1266. [plura vid. apud Musgrau. et Beck. pag. 466 sqq.]

101) Φρύγες.

101) Φρύγες. *Mnesilochus* apud Laertium II. 18. *Fabric.* Non liquet *Valcken.* Diatr. p. 14. *Harl.*

102) Χρεσφόντης. Vide supra Κρεσφόντης. [*Valcken.* Diatr. p. 181 sqq. *Musgrau.* et *Beck.* pag. 435 sqq.]

103) Χρύσιππος. *Philo* Lib. περὶ κόσμε (Euripide non nominato) Clemens Alex. VI. Strom. pag. 627. (750, 22. etc.) Hesych. Stob. [?] *Fabric.* (Chrysippi fragmenta collegit et percensuit *Valcken.* Diatr. cap. III. pag. 18 sqq. *Dauis.* ad Cic. Tuscul. IV. 33. pag. 328. *Harl.*

[Dramatum incertorum fragmenta collegit praeter Barnesium *Musgrauius* p. 480 sqq. cum epicrisi cel. Beckii, et multa percenset *Valcken.* in Diatr. Euripid. cap. XXI. etc. p. 219 sqq. Illa autem multo plura superesse, quam a Grotio fuere latinis numeris reddita, aut a Barnesio vel Heathio indicata, idem Valcken. ibidem adfirmat. *Harl.*]

IV. *Praeterea sub Euripidis nomine a veteribus citantur;*

Ἀλκιβιάδης, in Alcibiadem ᾆσμα siue ἐγκώμιον. *Plutarch.* in Alcibiade p. 196. et in Demosthene p. 846. vbi alteri auctori ab aliis tributum innuit Scholiastes Aristoph. ad Ranas. *Valesius* ad Ammianum Marcellin. f. 21. Fragmenta Euripidis a Barnesio collecta pagg. 516. 517.

Ἐπιγράμματα, quorum vnum seruatum ab *Athenaeo* lib. II. cap. 19. et in Anthologia.

Ἐπικήδειον Νικίᾳ καὶ Δημοσθένες καὶ τῶν μετ' αὐτε ἐν Σικελίᾳ πεπτωκότων Ἀθηναίων. *Plutarch.* in Niciae vita p. 534. qui p. 542. refert, Siculos vehementer delectatos Euripidis carminibus, et ob ea multos Athenienses manumisisse.

Ὕμνοι. *Philostratus* lib. II. Sophist. in Hippodromi vita p. 613. ἐκ τῶν Εὐριπίδε τε ὕμνων καὶ Ἀμφίονος.

Versus duos Hexametros Euripidis in Apollinis laudem profert Macrobius I. Saturnal. cap. 17. Alium *Sextus Empir.* pag. 433. contra Mathem.

[De *Epistolis* quinque, quae sub Euripidis nomine exstant, ea, quae supra cap. X. §. 23. scripserat Fabricius, huc referam commodius, addito auctario. Fabricii igitur verba haec sunt: Prodierunt [ex *Io. Caselii* recensione, Rostoch. 1569. 8.] et cum alia versione *Eilhardi Lubini*, gr. et lat. apud Commelin. 1601. 8. Denique cum noua versione *Iosuae Barnesii* ad calcem editionis tragoediarum Euripidis, Cantabrig. 1694. fol. [rec. in edit. Beckiana, tom. II. p. 498 sqq. nec non in Collectionibus Epistolarum graec. Aldina, Cuiaciana etc. — Editio *Eurip. Epistol.* gr. et lat. sine nota loci et an. in 4. memoratur in Catal. libr. impressorum bibl. Paris. class. bon. art. tom. II.] Quamquam vero Anonymus graecus vitae Arati scriptor notat, fuisse olim, qui Epistolas a *Pollone* siue *Pollione* quodam Euripidi suppositas esse crederent; ita enim ille: Ἀπολλωνίδης ὁ Κηφεὺς, (Richardus Bentleius diss. de Epist. Euripid. §. XI. ex Ammonio in Κατοίκησις probe obseruauit, legendum Νικαεὺς,) [et sic rescripsit *Valcken.* in sua Ammonii edit. p. 77 sq. laudato nostro Fabricio,] ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας ἐκ εἶναί αὐτὰς Ἀράτε, φησὶ, ἀλλὰ Σαβειρίε Πόλλωνος, (*Sabidii* vel *Sabini Pollionis*, nisi legendum

legendum Οὐαλερίου *Valerii Pollionis,)* τοῦ αὐτοῦ δὲ φησὶν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Εὐριπίδου ἐπιστολάς. Nihilominus Barnesius tam praeclare de his Epistolis sentit, tum in Euripidis vita §. XXVIII. p. 27. (nou. edit. p. 28.) tum in argumento, Epistolis praefixo, tom. II. p. 523. [p. 498. edit. Beck.] vt adfirmet, neminem facile futurum *adeo perfrictae frontis aut iudicii imminuti,* qui, si tempus et phrasin vere atticam, et res et personas et simplicitatem et stilum, minime elaboratum, cum summa tamen puritate nitentem, penitus introspexerit, easdem vel Euripide hoc nostro indignas pronunciet, vel ab alio Euripide scriptas, vel ab vllo alio, aetatis minus purae auctore, confictas suspicetur. Vicissim *Richard. Bentleius* in singulari diss. anglice Londini. 1697. 8. edita et Barnesio opposita, illas epistolas et vocauit in dubium, et argumentis non absurdis easdem Euripidi suppositas esse contendit. Subiecta est eiusdem viri doctissimi diatribe de Epistolis Phalaridis. [latine versa est illa dissertatio a *Lennepio* et editioni Epistolarum Phalaridis subiecta, p. 80 sqq. Bentleius praeter ea haud pauca adtulit ad interpretandas has epistolas et ad vitam Euripidis exponendam.]

[V. *Codices MSS. et editiones Euripidis.*

Cel. *Beck.* quod vol. III. editionis praemisit plenam doctamque *recensionem codicum vel collatorum vel nondum collatorum et editionum atque versionum Euripidis, libellorum item, quibus illustratus est,* et p. 1019. codicum collegit supplementum, nobis otium fecit, egoque paucis tantum indicabo CODICES, quia futuro editori potissimum illorum notitia aeque est necessaria, ac editio Barnesio-Beckiana.

Regia *Parisina* Bibliotheca custodit XXXXIV codices manu exaratos, in quibus vel vna vel plures continentur Eur. tragoediae, aut Epistolae, tum cod. membr. qui comprehendit Medeam, Hippolytum, Alcestin e graeco in latinum conuersas a *Franc. Tissardo, Ambraceo,* I. V. D. tum *Franc. Porti,* Cretensis, praelectiones in Euripidis Iphig. in Aul. denique editionem *Aldinam,* a Puteano collatam cum codice.

In *Italia,* bibl. medicea *Florentina,* habet XXI. cod. scr. vel plurium vel paucissimarum tragoediarum, scholiorum et epistolarum, pariter VI. codd. bibl. *Veneta* D. Marci. *Andromache, Orestes* et *Phoenissae* cum scholiis in bibl. *Taurinensi,* et vltra XII. teste Montfaucon. in aliis Italiae bibliothecis: quibus addantur, vt me fecit certiorem cl. *Siebenkees,* in bibl. *Angelica,* Romae, Eur. Hecuba et Phoenissae cum scholiis partim ineditis, chart. saec. XIII. in bibl. *Barberina* n. 407. scholia inedita ad Euripidis Medeam, Alcesten, Andromachen, Iphigeniam.

In bibliothecis *Britannicis* sunt vltra XVIII. codd.

In *Hispania,* in bibl. *Toletana,* V. codd. et *Escorial.* duo codd. — in bibl. *Matrit.* regia, teste *Iriarte,* p. 70. cod. XVIII. fol. 236. *Euripidis Hecuba* sine scholiis. Illam, ait Iriarte, sequitur Tragoediae, nescio cuius, fragmentum, incipiens ab hoc versu: ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ, atque in hunc desinens: Λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος — pag. 75. cod. XIX. nr. 88. *Epistolae* Eur. quae perinde hic se habent, ac in Aldina collectione, narrante Iriarte. — p. 160 sqq. cod. XLVII. *Euripidis* vita, *Hecuba,* Ἴωνος εἰς Εὐριπίδην, versus elegiaci XVIII. (in Anthol. Steph. lib. III. cap. 25. p. 394 sq.) Eur. *Orestes* s. *Electra,* et *Phoe-*

nissae. — p. 256. cod. LXXII. ſententiae ex *Euripide* multisque aliis collectae. — p. 469. in cod. CXVI. n. 46. eſt inter ceteras multorum epiſtolas: Εὐριπίδη δεξικρατεῖ, ἐταιρικῆ. *Euripide Dexicrati, Amatoria.* — p. 111. in indice *Vincentii Marinerii Valentini* Operum MSS. indice, vol. X. ſunt *ſcholia in ſeptem Euripidis tragoedias ex antiquis exemplaribus ab Arſenio Archiepiſcopo Monembaſiae collecta, Vincentio Marinerio Valentino interprete, cum hypotheſibus*, a p. 1 — 774. — Pag. 97. cod. XXIV. inter collectanea epigrammatum ſunt quinque Ἴωνος in Euripidem epigr. (in Anthologia quoque Steph. lib. III. cap. 25. Num vero vnum Ionem habeant auctorem, dubitat Iriarte, et ex inedita Euripidis vita oſtendit, Thucydidem, hiſtoricum ſiue Timotheum, lyricum, tetraſtichi fuiſſe parentem,) duo alia Tetraſticha in Euripidem fol. 115. p. 99. adtribuuntur *Ioni.*

In bibl. *Leidenſi* ſunt duo Codices.

In *Germania*, in bibl. Caeſar. *Vindobon.* ſeruantur X. codd. aliquot Tragoediarum Eurip. *Auguſtae Vindel.* quatuor MSSt. Quemdam codicem Auguſtanum cum ſcholiis antiquioribus notaeque melioris a Tryllitſchio collatum mire laudat *Valcken.* in praefat. ad Phoeniſſas Euripidis p. XIV ſqq. — *Heidelbergae* qui quondam fuerant codd. omitto, ii tamen a cl. *Beckio* ex Sylburgii Monumentis pietatis indicantur. — *Guelferbyti* eſt cod. continens quatuor tragoedias cum ſcholiis, et editio cum obſſ. Salmaſii manu adſcriptis. — Cod. *Witebergenſis* bibl. academicae, qui continet verſus 274 priores Hecubae, ſollerter contulit et de lectionibus illius variis copioſe intelligenterque diſſeruit *Io. Carol. Zeune*, litt. graec. tum Prof. ord. in progr. *Varietatem lectionis in Euripidis Hecubam ex cod. academiae Vitebergenſis proponit* — — — *Zeunius* Vitebergae, 1781. 4. — Codd. qui *Mosquae* ſeruantur, ſuique lection. varr. cl. *Matthaei* obtulit cl. *Beckio.* — Conf. hunc tom. III. Eur. p. 1019. et in praeſenti eſt exemplum cod. tres trag. continentis in bibl. Dresdenſi. — In bibl. *Hafnienſi* regia eſt quoque cod. MS. vide ſupra in notitia codicum Pindari.

EDITIONVM antiquiſſima et princeps, litteris capitalibus, non ſine accentibus tamen, e MSto cod. non contemnendae notae deſcripta: *Euripidis Medea, Hippolytus, Alceſtis, Andromache*, graece, 4. (Florentiae apud Laurent. Franc. de Alopa, a Iano Laſcari ſub finem ſaec. XV. curata.) vid. *Mericum Caſaubonum* in libello, anglice edito, de credulitate et incredulitate, p. 101. *Maittaire* Ann. typ. tom. I. part. I. p. 101 ſqq. cl. *Beck.* in recenſione editt. l. m. p. XIII. cl. *Morelli* not. ad Pinelli Catal. tom. II. nr. 4157.

Εὐριπίδου τραγῳδίαι ἑπτακαίδεκα ὧν ἔνιαι μετ' ἐξηγήσεων· εἰσὶ δὲ αὗται. Ἑκάβη etc. — *Euripidis tragoediae ſeptendecim, ex quib. quaedam habent commentaria. et ſunt hae. Hecuba, Oreſtes, Phoeniſſae, Medea, Hippolytus, Alceſtis, Andromache, Supplices, Iphigenia in Aulide, Iphigenia in Tauris, Rheſus, Troades, Bacchae, Cyclops, Heraclidae, Helena, Ion.* gr. In calce: Venetiis apud Aldum, menſe Febr. M. D. III. (1503.) 8.

In Bibl. Dresdenſi aliud exemplar exſtare, adnotauit cel. *Adelung*, in fine paullo diuerſum. In priore parte ſunt X. tragoediae in poſteriore ſunt octo, quamquam in fronte XVII. tantum modo nominantur: nam ſub finem addita eſt tragoedia, *Hercules furens.* vid. *Maittaire* Ann. typ. tom. II. part. I. p. 164. et *Dau. Clement.* Biblioth. cur. hiſtorique et crit. tom. VIII. p. 163 ſqq. qui praeter ea monet, edit. Aldinam 1513. 8. in catalogo librorum Iani Albini memoratam, eſſe errore operarum (loco anni ſcribendi 1503.) ortam. — *Denis* in Biblioth.

Garelliana

Garelliana p. 486 sq. *Goetz.* memorab. bibl. Dresd. II. p. 433. Aldinam edit. ex codd. parum emendatis esse expressam, *Brunck.* ad Phoen. 1263. docet. Commentarii nondum prodierunt cum Aldina editione.

Σχόλια τῶν πάνυ δοκίμων εἰς ἑπτὰ τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου, συλλεγέντα ἐκ διαφόρων παλαιῶν βιβλίων, καὶ συναρμολογηθέντα παρὰ Ἀρσενίου ἀρχιεπισκόπου Μονεμβασίας. Scholia in septem Euripidis Tragoedias ex antiquis exemplaribus ab Arsenio archiepiscopo Monembasiae collecta, et nunc primum in lucem edita. 8. In calce: Venetiis in officina Lucae Ant. Iuntae. M. D. XXXIV. d. XXIV. Dec.

In Euripidem scripserant complures, vt *Soterides* Epidaurius, testibus Suida et Eudocia, *Didymus* et *Aristophanes*, Alexandrini, *Callistratus, Dionysius* etc. *Aristophanem* grammaticum in Euripidis tragoedias eleganter eruditeque commentatum esse, scribit *Philelfus* XVIII. 21. Epist. Scholia e Dionysio, Didymo, aliisque collecta, fuere in bibliotheca Palatina, vid. *Sylburg.* catal. MSS. p. 101. Antiquum, ait Fabricius, eiusmodi scriptorem loquentem agnosces in schol. ad Medeam 273. Κορινθίοις μέχρι τῶν καιρῶν τῶν καθ' ἡμᾶς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν *ἑπτὰ κούρους καὶ ἑπτὰ κόρας τῶν ἐπισημοτάτων ἀνδρῶν ἐναπενιαυτίζειν τῷ τῆς Θεᾶς (Ἥρας) τεμένει.* Alioqui recentis scriptoris in his scholiis vestigia non infrequentia sunt, etiam vocabula graeco barbara, notata *Barnesio* ad Hecubam v. 466. 1114. Orest. 364. 834. 1121. Phoeniss. 1107." — Ex illis enim antiquioribus et ex recentioribus *Emmanuele Moschopulo, Lascari et Thoma Magistro Arsenius* [s]) collegit scholia et praemisit graecam praefationem ad Paullum III. *Lascaris* scholia in III. primores tragoedias MSSt. erant in Bibl. Thuana. Adde *Maittaire* tom. II. part. II. p. 810.

Aldina edit. vitiose repetita est *Basileae* per *Io. Heruagium* 1537. 8. gr. Rara quidem est, (vid. *Maittaire* A. T. tom. III. part. I. p. 272.) at de vitioso contextu iam conquestus est *Henr. Stephanus* in Annotationibus in Euripidem et Sophoclem, 1568. atque in Epistola de suae typographiae statu, 1569. 8. pag. 42. nam nimia quadam religione atque ignorantia eius, qui praefuit, factum esse ait, vt non solum omnia menda, eaque leuissima, quae in Aldina erant, retinerentur, sed etiam, notis compendiariis minus recte cognitis, augerentur novis, quod pluribus patefacit Stephanus exemplis. Idem de altera editione germanica grauiter conqueritur ibid. p. 44. et pluribus rem monstrat exemplis. In ea enim, ait, tantae tamque perniciosae audaciae specimen editum est, vt, nisi ei fraena iniiciantur, sed in ceteros quoque scriptores grassari itidem permittatur, merito clamaturus sit aliquis, de omnibus graecis scriptoribus, deque vniuersa lingua graeca actum esse. Immo clamitat Steph. eos, qui editioni illi praefuerint, Euripidis scripta manibus tractasse sacrilegis. *Valcken.* quoque culpat in praef. ad Phoenissas p. VII. Oporinum, inconsiderantius multa nouantem. Altera autem illa editio procul dubio est.

Εὐριπίδου — *Euripidis Tragoediae octodecim, Hecuba — — — Hercules furens.* graece. Basil. per Io. Heruag. 1544. 8. — repetita gr. ibid. 1551. 8. cum praef. a. 1544. scripta. Posterior habet in fine Electram ex editione et cum praefatione Victorii, atque argumento.

Kk 2 *Oporinus*

s) *Arsenius* hic est, in quem formula, quam vocant, excommunicationis, tamquam in *Λατινόφρονα* a Pachomio, patriarcha Constantinopol. post an. 1500. lata exstat in *Crusii* Turcograecia et apud Arcadium p. 430. Concordiae.

Oporinus praefuit huic editioni, atque in praefatione fatetur, ſe multa emendaſſe et eruditi cuiusdam viri exemplar caſtigatiſſimum ſedulo eſſe imitatum. Heruag. quia in priore editione iam pollicitus erat editionem ſcholiorum ſeparatim curandam, promiſſi memor ea huic adiecit, at, vti in praefat. profitetur, innumeris locis caſtigatiora. Scholiorum autem volumen ſeparatim editum atque inſcriptum eſt:

Σχόλια — — *ſcholia in ſeptem Euripidis tragoedias ex antiquis exemplaribus ab Arſenio archiepiſcopo Monembaſiae collecta, nunc denuo multo quam antea emendatiora in lucem edita.* Baſil. per Io. Heruagium. 1544. 8. graece.

Conf. *Valcken.* iudicium de his in praefat. ad Eur. Phoeniſſas p. XVI ſqq. Idem acceperat a Reiskio exemplum ſcholiorum Heruagianum a *Tryllitſchio* cum auguſtano codice MSto collatum, quod valde laudat ibid. p. XIV ſqq. Adde *Freytagii* Adpar. litt. part. III. p. 561 ſqq. vbi is de hac edit. et de Arſenio multus eſt: *Clement.* l. cit. p. 166. qui editionem ſcholiorum, Venetiis apud Iuntas 1524 in bibl. Arkeliana, Roterod. 1725. 8. p. 234. notatam, omnino e catalogo exterminandam, vitio atque ignorantiae auctoris illius catalogi adnumerat. Scholia MSSta in Euripidem a Galeſinio ſibi communicata citat *Caſaubonus* ad Laertium p. 203. edit. Wetſtein. — In fronte mei exempli ſcholiorum a manu antiqua haec nota iam adſcripta eſt: *Arſenii codex rarus eſt. Prodiit etiam Venetiis* 1534. in 8.

Electra Eur. primum in lucem edita eſt *Romae* 1545. 8. curante *Petro Victorio*, cuius epiſtola nuncupatoria ad Nicolaum Ardinghellum, Cardinalem, ſcripta eſt *Florentiae* d. XXX. April. M. D. XLV. Victorius ait, e tenebris illam erutam eſſe a *Bartholomaeo Barbadoro* et *Hieronymo*, quorum elogium exſtat in Actis Erudit. 1701. p. 503. Repetita eſt, aut titulus tantum mutatus et hisce auctus: *adiecta eſt eadem latine ad verbum reddita, vt conferri a graecae linguae ſtudioſis poſſit.* Romae. 1546. 8. Textum enim graecum excipit latina verſio. — Haec poſterior, (quae ſi ita dici poteſt,) editio romana recuſa eſt *Baſileae* apud Oporinum, at culpa operarum annus ſignatus eſt 1446, quum poni debuiſſet 1546. 8. gr. et lat. adnotante viro quodam docto in fronte mei exemplaris ſcholiorum gr. ex edit. ſuperiore Baſileenſi.

Euripides — in latinum ſermonem conuerſus adiecto e regione textu graeco cum annotationibus et praefationibus in omnes eius tragoedias; autore Caſparo Stiblino. Acceſſerunt Iac. Micylli de Euripidis vita ex diuerſis auctoribus collecta: item, de Tragoedia et eius partibus prolegomena quaedam. Item Io. Brodaei — Annotationes doctiſſ. [in tragoedias vndecim] *numquam antea in lucem editae. Ad haec index. Baſil. per Io. Oporin. menſ. Mart. 1562. fol.*

Caſp. Stiblini verſio proſaria ad carmen iambicum proxime accedit, magnaque pars conſtat verſibus iambicis. Idem Stiblinus dramata ſingula contra theatri graeci conſuetudinem in actus diſtinxit ſingulisque ſubiecit praefationes, argumentum notasque. Dedicatio nec non praefatio ſcripta eſt *Seleſtadii, apud veteris Elcebi reliquias, XXII. die Octobris, an. M. D. LVIIII.* Stiblini notae non admodum eruditae ſunt. Reliqua poſt omnes tragoedias deſcripta ſunt typis. Adde *Georg. Lizelii* Hiſtor. poetarum graecorum Germaniae etc. p. 73 ſqq. qui ſcribit, Stiblinum edidiſſe Euripidem annis 1558 et 1562. Baſil. per Oporinum. Conrad. Dinnerus laudat Stiblinum in praef. ad epitheta ſua graeca. Sed nimium ſiniſtre de Stiblino Barneſius, interpres Euripidis ſaepe nominatus, tom. II. p. 425. *ſane in toto illius opere, quo in Euripidem functus eſt, nihil omnino docto homine dignum reperio, excepto quod argumenta*

menta in omnes actus scripserit; et morales gnomas et philologicum nonnihil interserit, sed sensus poetae minime vidit, quum etiam iambici versus leges ignorarit. Dinneri ac Barnesii iudicium Fabricius adtulerat.

Nouam editionum classem duxit *Canterus:*

Εὐριπίδου — — *Euripidis tragoediae XIX. in quibus praeter infinita menda sublata, carminum omnium ratio hactenus ignorata nunc primum proditur: opera Gul. Canteri, Vltraiectini, graece. Antwerpiae, ex officina Christoph. Plantini, regii prototypographi. M. D. LXXI. (1571. 12.)*

Canterus vitia, quae Oporinus aut veteres inuexerant librarii, plurima expurgauit, primusque versus in choricis suis illigare modulis adgressus, multum sane praestitit, *Valcken.* in praef. ad Eur. Phoen. p. VII. recte iudicante. Atque ipse Canterus in praefatione copiose recenset, quae siue ingenii sui beneficio et familiaritate cum Euripide contracta fultus, siue iis adiutus, quae Henr. Stephanus ex antiquis codicibus in partem poetae posteriorem contulit aut Io. Brodaeus in eam adnotauit, in corrigendis ac restituendis tragoediis praestiterit. Ex suis Nouis lectionibus repetiit caput IV. lib. V. In fine adiecit breues notas criticas et insigniores aut a Stobaeo citatas Euripidis sententias graece et latinis versibus redditas. Adde *Denis* Bibl. Garellian. p. 487 sq.

Euripidis tragoediae XIX. accessit nunc recens vigesimae, cui Danae nomen, initium: omnia graece et latine. Aemilius Portus latinam interpretationem correxit et expoliuit; adiuncta sunt prolegomena in Euripidem et notae Guil. Canteri. Heidelbergae. Hieron. Commelin. 1597. II. voll. 8.

Fragmentum Danaes additum est ex vetustis bibliothecae Palatinae membranis. Totius Euripidis latinam versionem a se esse confectam, profitetur Portus in epistola nuncupatoria ad Georg. Ludou. ab Hutten. Aemilii autem Porti notae non adhaerent huic editioni, vt Fabricius aliique scripserunt, sed separatim editae sunt:

Aemilii Porti, Francisci Porti, Cretensis F. breues notae in omnes Euripidis tragoedias, quae typis mandatae reperiuntur, in lucem nunc primum prodeuntes et Nobilissimo — Ioanni Pacotio dedicatae — Ae. P. ex officina Commeliana cIↄIↄIC. (1599.) 8. Dedicatio scripta est Heidelbergae d. 1. Sept. 1598.

In calce libelli: *M. Ae. P. Fr. P. Cr. F. in Euripidem notarum finis.* Obseruationes sunt grammaticae: interdum Portus corrigit textum; interdum firmat Canteri suspiciones; interdum has reiicit: de dialectis graecis multus est. Barnesius in sua editione hinc inde Porto saepe facit iniuriam, et tamen surripit ei interdum lectiones, obseruante viro quodam docto, in: Allgem. Litteratur Zeitung, an. 1790. n. 70. Intelligenz Blatt. Ex his notis in edit. Brubachiana orta est interpolatio in Supplicibus Eur. post versum 263. adnotante *Musgrauio* in Exercitt. in Euripidem lib. I. cap. 20. Aut potius illi versiculi ex versione Melanchthoniana, (quam ante 1562 lucem adspexisse, infra in recensione versionum latinarum videbimus) ortum traxerunt. vid. *Markland* ad v. 263. Supplic. mul. p 61. edit. II. Quoniam vero exempla editarum illarum notarum interdum adligata sunt exemplaribus edit. Eur. a. 1597. inde error Fabricii aliorumque facile enasci potuit.

Εὐριπίδου Τραγῳδίαι ὀκτωκαίδεκα, ὧν τὰ ὀνόματα ἐν τῇ ἑξῆς εὑρήσεις σελίδι. *Euripidis tragoediae octodecim, quarum nomina in sequenti inuenies pagina. His accessit Electra, valde quidem hactenus desiderata tragoedia ac nuper demum in lucem edita.* (ex officina Io. Secerii et Petri Brubachii.) Francof. 8. sine anni nota.

Nisi post editas Porti notas, saltem post primam versionem Melanchthonianam in lucem exiisse Brubachianam edit. paullo ante significauimus. Prima edit. Melanchthon. versionis prodiit 1558. et exempli Reiskii, (v. eius praef. ad eius animadu. ad Euripidam) inuolucro impressa est anni 1558. nota. Adde cl. *Beck.* in recensione editionum p. XIV. Fabulae quaeque seorsum editae, suos sibi habent titulos. Hinc Marklandus exemplar habere potuit, quod duobus constitit voluminibus. Ducta vero esse videtur ex edit. Aldina sed qui praefuit operis, is interdum aliam recepit lectionem. Atque *Reiske* in Praef. ad Animaduerss. ad Euripidam etc. „diffiteri, ait, equidem nolim, in illa Seceriana s. Brubachiana editione in lectiones me incidisse egregias, a quibus descitum fuisse recentioribus editoribus, non possum satis mirari."

Tragoediarum Eur. edit. Geneu. 1567. 16. II. vol. e Catal. libr. impress. Mus. Britan. citat cl. *Beck.*

Εὐριπίδου τραγῳδιῶν, ὅσαι σώζονται. *Euripidis tragoediae quae extant. Cum latina Guil. Canteri interpretatione.* Σχόλια τῶν πάνυ δοκίμων εἰς ἑπτὰ τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου, συλλεγέντα — — *scholia doctorum virorum in septem Euripidis tragoedias, ex antiquis exemplaribus ab Arsenio Monembasiae archiepiscopo collecta. Accesserunt doctae Io. Brodaei, Guil. Canteri, Casp. Stiblini, Aemilii Porti in Euripidem Annotationes. Cum indicibus necessariis. Excudebat Paulus Stephanus. anno MDCII.* (1602.) 4.

De hac editione, valde rara vide plura apud *Clement.* l. m. p. 167 sq. In tres partes diuisa est illa: in prima Stephanus scholia graeca, multis partibus emendatiora facta, multis locis emaculata, multaque, male transposita, in meliorem digessit ordinem textuique subiecit. In bibl. Dresdensi est exemplar cum notis MStis. *Goetz.* in Memor. Bibl. Dresd. II. p. 436. negat, interpretationem latinam vllam factam esse a Cantero et prouocat ad Morhof. Polyhist. tom. I. p. 1038. sed esse contendit versionem Doroth. Camilli, a Porto emendatam.

Eur. Trag. cum versione Guil. Canteri, in *Corpore poetarum graecorum tragicorum, comicorum, lyricorum et epigrammatariorum*, quod lat. et graece vulgauit *Iacob. Lectius.* Geneuae 1614. fol.

Indicatam legi, sed non vidi edit. *Euripidis* Trag. graece, Francof. 1612. 8.

Εὐριπίδου — *Euripidis quae extant omnia: Tragoediae nempe XX. praeter vltimam, omnes completae: Item fragmenta aliarum plusquam LX tragoediarum et Epistolae V. nunc primum et ipsae huc adiectae: scholia demum doctorum virorum in septem priores tragoedias, ex diuersis antiquis exemplaribus vndiquaque collecta et concinnata ab Arsenio Monemb. archiepiscopo, — Opera et studio Iosuae Barnes. S. T. B. Emmanuelis collegii apud Cantabrigienses Socii maxime senioris. Cantabrigiae ex officina Iohann Hayes, typographi. Impensis Richardi Green, bibliopolae Cantabr. a. dom. MDCXCIV.* (1694). fol.

De hac editione, quae quondam optima et luculentissima habebatur, Fabricii iudicium hoc est. „Barnesius et textum accurate recensuit, et post Canteri industriam ad metri rationes diligenter

diligenter castigauit, scholiaque Graeca integra ad priores septem tragoedias subiunxit, castigata et ipsa, et ex MS. codice Collegii Corporis Christi, quod Cantabrigiae est, hinc inde locupletata. Praeterea vniuersum Euripidem selectis virorum doctorum notis et suis animaduersionibus scholiisque illustrauit. Fragmenta quoque Euripidis collegit diligentissime, graeceque et latine exhibuit cum notis versus ad 2068. Denique Epistolas Euripidi tributas graece et latine subiunxit, totique operi binas dissertationes, vnam de Euripidis vita, alteram de tragoedia, scena, illiusque adparatu apud Graecos, musica theatrica et versuum tragicorum legibus, praefixit. Euripidis effigies, qua Barnesius suam exornauit editionem, paulo alia cernitur in prima editione imaginum Fuluii Vrsini, et apud Albertum Rubenium lib. II. de re vestiaria cap. 6. *Fabric.* Barnesius viuere desiit Cantabr. 1712. aet. 75. In manibus habeo exemplum cum notis Steinheilii manuscriptis, in quibus autem frequentissime is prouocat ad notas, ab ipso aliis adscriptas auctoribus, aut ad alios libros a se manu exaratos. De Barn. editione v. Acta Erudit. lat. 1695. p. 355 sqq. *Le Clerc* Biblioth. choisie, tom. VI. p. 241 sqq. Hodie minus benigne iudicant eruditi de Barnesii opera et iure multa in ista editione culpant. v. iudicem locupletissimum maximeque idoneum, *Valcken.* in praef. ad Eur. Phoenissas p. VIII. atque *Reiskius* in Animaduu. ad Euripidam saepe increpuit Barnesium, nec fragmenta satis diligenter collecta sunt.

Εὐριπίδε Τραγῳδίαι τελέαι ΔΠΙΙΙΙ. ἀποσπασμάτια καὶ ἐπιςολαὶ, *cioè Tragédie di Euripide intere XIX. Frammenti ed Epistole, greco e italiane in versi, illustrati di Annotazioni al Testo greco ed alla Traduzione. Opera del P. Carmeli, Accademico di Padoua.* In Padoua 1743 — 1753. XX. voll. mai. 8.

Notae sunt partim latine partim italice scriptae, nec satisfecerunt eruditorum exspectationi. *Paitoni* de versionibus italicis, tom. II. v. Euripide laudat quidem operam Camilli, at Reiskius inprimis in Actis Erudit. a. 1748. p. 534 sqq. acre de illa tulit iudicium: Carmelo quoque se defendente euulganteque: *Pro Euripide et nouo eius italico interprete diss. P. Carmeli,* S. Th. D. et in Gymnasio Patau. publ. Prof. Patauii 1750. 8. *Reiske* in Act. Erud. a. 1751. p. 614 sqq. acriter respondit. vide cel. *Beck.* l. m. et vitam Reiskii ab eius coniuge editam pag. 51.

Nouam concinnauit recensionem *Sam. Musgraue,* vsus codd. Paris. Cottoniano, Askevianis, Harleiano, et collatione cod. Florent. quae subsidia post praefationem enumerat. Is praeter ea consuluit notas editorum, quorum exempla contulit, et aliorum interpretum, e quibus et de coniectura multa loca emendauit in editione splendidissima:

Εὐριπίδε τὰ σωζόμενα: *Euripidis, quae exstant omnia. Tragoedias superstites ad fidem vett. edd. codicumque MSS. cum aliorum, tum praecipue bibl. reg. Paris. recensuit, fragmenta tragoediarum deperditarum collegit, varias lectiones insigniores notasque perpetuas subiecit, interpretationem lat. secundum probatissimas lectiones reformauit Samuel Musgraue, M. D. Accedunt scholia gr. in VII. priores tragoed. ex optimis et locupletissimis edd. recusa.* Oxonii 1778. IV. voll. 4. mai.

Volumen IV. comprehendit versionem latinam et scholia. conf. ephemer. litter. Gottingens. supplement. pl. 41. a. 1779. cumprimis cel. *Beckii* censuram in Bibliotheca philol. vol. I. Lips. 1779. p. 66 sqq. — Barnesianum exemplum recusum est, sed ita, vt in duobus posterioribus

rioribus tomis omnia, quae Musgrauius adnotarat, aut alii singularum tragoediarum editores aliique viri docti sparsim, bona, cum ad interpretandum, tum inprimis ad emendandum contextum adtulerant, sollerter, prouide et intelligenter collecta in nouam hanc editionem transfunderentur a cel. *Beckio*, de graecis litteris adeoque de Euripide ea opera praeclare merito:

Euripidis Tragoediae, fragmenta, epistolae ex editione Iosuae Barnesii nunc recusa et aucta. Appendice obseruationum e variis doctorum virorum libris collecta, Tomus I. (qui ea tantum, quae sunt in Barnesiana editione, reddidit.) Lipsiae 1778. 4.

— tom. II. *Eur.* — *Barnesii, nunc recusa: accedunt fragmenta ex recensione Samuel. Musgraue*, M. D. Lips. 1779. 4. Textus reliquarum tragoediarum est is, quem Barnes. constituerat: Fragmentorum vero collectio auctorem habet Musgrauium. Illa excipiunt epistolae Euripideae, et duo indices in Euripidem, tum in scholia, tum in adnotationes.

tom. III. (quem debemus diligentiae Beckii.) *Euripidis* — *Barnesii nunc recusa, tom. III. continens Samuel. Musgrauii notas integras in Euripidem. Accedunt praeter lectionis varietatem scholia auctiora, commentationes et animaduersiones virorum doctorum excerptae et index verborum copiosus.* Lipsiae sumtu Engelh. Ben. Suikerti. 1788.

Recensionem codd. atque editionum, quae primum locum occupat, et mihi quoque profuit, iam laudaui. Post sequitur collatio textus Barnesiani et Musgrauiani: tum emendationes editorum scholiorum et noua scholia ab aliis post Barnesianam editionem e MStis eruta, vna cum Heathii commentatione de re metrica Graecorum: post, Musgrauii notae integrae et aliorum ex variis editionibus librisque obseruationum diligenter sobrieque excerptae, cum docta editoris disp. de Rheso, dein index plenissimus verborum formularumque in editis Euripideis occurrentium, ab Heslero confectus et indices alii: denique largae animaduersionum variarum, in his Preuosti ex noua theatri graeci editione, accessiones. Futuri igitur vel cunctarum vel singularum tragoediarum editores in hoc tomo omnia paene subsidia habent parata, quibus siue ingenii bonitate siue codicum auxilio inuenta facilius adiicere possint. Erudita huius editionis censura, ex qua nos quoque profecimus, legitur in ephemeridibus litter. Ien. (*Allgemeine Litteratur Zeitung,*) nr. 86 et 87. a. 1790.

Singularum tragoediarum editiones ac versiones latinas aliasque, quia cl. *Beck.* recensuit vberius, paucis hic illas significare sufficiet, accessione correctioneque hinc inde facta.

1) *Hecuba et Iphigenia in Aulide*, gr. apud Theodoricum Alistensem, Louan. 1520. 4. (cum notis MStis in Catal. bibl. Bodleianae, p. 410. tom. I.) — *eaedem* gr. et lat. ex versione Erasmi, Basil. apud Froben. 1518. 8. (secundum Cat. bibl. Bodl. l. c.) 1524. 8. — 1530. 4. Paris. apud Morel. 1560. 4. — *Hecuba*, gr. Paris. 1552. apud Vascosan. — gr. et lat. apud Guil. Morell. 1540. 4. 1560. 4. — gr. ibid. — gr. et lat. per Erasmum. Paris. 1543. 4. — gr. cum scholiis graecis apud Io. Lodoicum Tiletan. Paris. 1545. 4. (sec. Beckium: at secundum Maittaire, III. p. 382. Paris. 1547. 4.) — cum metaphrasi poetica Des. Erasmi, edita ab *Henr. Rumpio* Hamburg. 1617. 8. — cum *Dorothei Camilli* (de quo infra in notitia versionis plurium tragoediarum,) versione prosaria, sed a Stephano ex Philippi Melanchthonis maxime praelectionibus recognita, et cum metaphrasi poetica Des. Erasmi, in *H. Stephani* tragoediis selectis. 1567. 12. — *Eur. Hec. et Iphig. in Aulide* gr. pro schola Argentinensi. Argent. per I. Rihelium. 1567. 8. — *Hecuba cum Matth. Heusleri interpretatione et explicatione*, (in vsum

puerorum,

puerorum, ad modum Iunckeri.) Lipsiae, 1554. 8. — *Hec.* gr. Parif. apud Morel. 1612. 4. (fec. Beckii notitiam.) — *Hec. Orestes et Phoenissae collatis decem msstis textum et scholia emendauit, scholiis ineditis, versione elegantiore, notis perpetuis et dissertatiunculis de metro tragico auxit et illustrauit Io. King.* Cantabrig. 1726. 8. conf. de hac edit. *Valcken.* praefat. ad Eurip. Phoenissas p. IX. — repetita illa est: *Hec. Or. et Phoen. cum scholiis antiquis ac versione notisque Io. King fere integris, curante Thoma Morel, qui Alcestin adiecit, cum scholiis, quae exstant, noua versione et notis perpetuis in vsum scholae Etonensis.* Londini, 1748. II. voll. 8. — Nouam recensionem confecit vsus codd. Parif. notasque, vt plurimum criticas, adiecit cel. *Rich. Fr. Ph. Brunck: Euripidis Tragoediae quatuor, Hecuba, Phoenissae, Hippolytus, et Bacchae ex optimis exemplaribus emendatae.* Argentorati, ex offic. Io. Henr. Heitz. 1780. 8. — Εὐρ. Ἑκάβη *e recensione et cum notis R. Fr. Ph. Brunck. Praelectionum caussa curauit Georg. Henr. Martini.* (Scholae Nicol. Lipf. Rector.) Lipsiae, 1781. 8. — *Euripidis Hecuba, selecta varietate lectionis et continua adnotatione illustrauit Christoph. Frid. Ammon,* Phil. D. et Profess. in vniuersit litter. Erlang. Erlangae, fumt. Wolfg. Waltheri, 1789. min. 4. Docta est editio, cuius basis est quidem edit. Barnesiana, at ex Musgrauii et Brunckii ac veteribus editt. saepe refiсta et correcta. Varietas lectionum, addita crisi, seiuncta est ab erudito commentario. Subiuncta est latina Dorothei Camilli interpretatio correctior et emendatior. Ex *Winckelmanni* monumentis ineditis nr. 168. aeri incisa est imago Euripidis sedentis, in dextra thyrsum, in sinistra laruam tenentis: ab vtraque parte est index XXXVI. tragoed. Euripidearum, in quo fabula Rhesi multaeque aliae non occurrunt.

Hecuba conuersa est in linguam *latinam* cum Iphigenia in Aulide ab Erasmo, Parif. apud Bodin. 1506. — alia fine l. et a. 4. — apud Aldum, 1507. 8. Viennae Pannoniae, opera Hieron. Vietoris et Io. Singrenii, editore Ioach. Vadiano. menf. Oct. 1511. 4. (de qua editione vid. *Mich. Denis* in: Wiens Buchdruckergeschichte p. 60 fq.) — Basil. apud Froben. 1518. 8. — itid. Florentiae, apud Iuntam, 1518. 8. Coloniae, 1519. 4. — Londini eod. anno, et tom. I. Operum Erasmi. — Praefatio interpretis exstat inter Erasmi Epistolas XXIX. 24. et apud Maittaire A. T. tom. I. p. 652. — Basil. 1530. 8. (In exemplo, quod est in bibl. Hamburgensi publ. adscripta est ab initio explicatio Georg. Tanneri, I. C. et gr. linguae in acad. Viennensi Prof. 1574.) — *Georgii Anselmi Nepotis* Hecuba, tragoedia Euripidis e graeco in latinum translata. Parmae, Francisc. Vgoletus, 1506. 4. (in Vallieriano Catal. tom. II. pag. 69.) — *Hec. et Iphig. in Aulide ac Medea,* in lat. translatae; haec a *Georg. Buchanano,* illae ab Erasmo Rot. Parif. 1544. ex offic. Vascofani, 8. (Maittaire A. T. III. part. I. pag. 371.) In linguam *germanicam* verterunt *M. Wolfarth Spangenbergius,* Argentorati, 1605. 8. — *Io. von Alxinger* cum notis, in: Teutschen Mercur 1787. April. p. 3 fqq. *Ammon* cum *Andromache* et cum animaduersionibus, Erlangae, 1789. 8. — *G. B. Mathesius* cum examine tragoediae et cum notis, Lipsiae, 1788. 8. — partem a v. 895. vertit *I. C. F. Heinzelmann* in: Philosophische Blicke etc. Halae Sax. 1789. 8. part. I. — *Italicae* versiones, (de quibus vide *Paiton.* in Bibliot. degli autori etc. tom. II. p. 49 fqq. et Bibliothec. *Smithianam,* Venet. 1745. 4. pag. 163.) funt auctore *Lud. Dolce,* Venet. 1543. 8. 1549. 12. 1566. 8. 1569. 12. 1748. 8. et Tragedie di M. *Lodou. Dolce,* cioè, Giocasta, Medea, Didone, Ifigenia, Thiesta, Hecuba. Di nuovo ricorrete e ristampate, in Vinezia, 1560. 12. — tum auctore *Io. Balcianello,* Vicentino, Veronae, 1592. 8. — *Gellio* f. nota l. et a. (est editio rarissima, et Gellius ostendit, se in vertenda hac fabula fequutum esse Erasmum.) — interprete *Zach. Valaresso,*

lariffo, (Venet. 1714.) 8. — Ab. *Maria Guarnaccio* cum nonnullis adnotationibus, Florent. 1725. 4. — D. *Antonio Stratico*, Cretensi, Pataui, 1733. 4. — in versus toscanos versa a *Stephano Pallauicinio*, in tom. III. p. 49. Operum Steph. Benedicti Pallauicinii, Venet. 1744. 8. — Hec. Phoen. Oreſt. Medea et Hippol. verſae a *Mich. Ang. Carmeli*, Patau. 1743-1747. 8. per Io. Manfrè. cum textu gr. de qua editione iam ſupra egimus. — Ad imitationem Euripideae Hecubae italicam compoſuit *Io. Geo. Triſſinus*, Venet. 1560. 8. — In linguam *Franco - Gallicam* translata eſt *Hecuba* metrice, a *Lazaro de Baif*, (ſecundum Catal. Ducis de la Valliere tom. II. p. 69. nr. 2402.) apud H. Stephan. Pariſ. 1544. 8. — a *Guil. Bouchetel*, apud Robert. Stephan. Pariſ. 1550. 8. (Maittaire A. T. III. part. II. p. 593. at in catalog. Valleriano l. c. haec eadem verſio tribuitur *Lazaro de Baif*. Forte vna eademque eſt cum ſuperiore, adnotante cl. *Beckio*. Nam Maittaire obſeruat, auctorem ab aliis dici Bouchetelium, ab aliis Baifium.) — a *Belin de Ballu*, cum obſeruationibus, Pariſ. 1783. 8. *Prevoſti* verſio in noua editione Brumoiani Graecorum theatri tom. IV. p. 399 ſq. a quo etiam reliquae E. Tragoediae verſae leguntur tom. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. conf. cenſuram in: Journal Encyclopédique à Bouillon, tom. IV. part. III. 1783. pag. 465.

Hecuba in ſingularibus quoque libellis illuſtrata eſt. In notitiam noſtram venerunt *Samuel. Battierii* Obſſ. non ſpernendae in Eur. Hec. in Muſeo Heluetico, partic. XVII. Turici, 1750. 8. p. 30 ſqq. in eadem part. p. 1 ſqq. eſt *Io. Iac. Zimmermanni* diſſ. de Theologia Euripidis. — In *Muſeo Turicenſi*, (cuius continuationem propter penuriam emtorum fuiſſe omittendam, valde dolemus,) tom. I. p. 156 ſqq. et tom. II. p. 279 ſqq. Turici, 1782. ſunt doctae *Io. Iac. Steinbrüchelii* Obſeruatt. ad Eur. Hecubam. — Εὐριπίδης τετραχηλισμένος *Euripidis Hecuba*, ſelectis Obſeruatt. N. T. atticam puritatem et elegantiam comprobantibus ſimulque non paucos codicis graeci diuinitus inſpirati locos difficiliores non parum illuſtrantibus adornata a *Io. Chriſti. Weidling*. Gerae, (1758.) 8. — *I. Car. Zeunii* progr. iam ſupra in notitia codd. laudaui. — *Chriſt. Frider. Ammon* diſp. de Euripidis Hecuba, ſubiunctis obſeruationibus in eiusdem Tragici Andromacham, Erlangae, 1788. 4.

2) *Oreſtes*. Editiones huius dramatis hae fere ſunt: — gr. Witteberg. 1577. 8. — gr. apud Feder. Morell. Lutet. 1584. 4. — Pariſ. apud Libert. 1623. 4. — gr. et lat. Glasg. 1753. 12. — gr. cum varietate lectionis eruditisque obſeruatt. *I. F. Facii*, Coburgi, 1778. 8. — Sophoclis Oedip. tyrannus et *Euripidis Oreſtes* ex optimis exemplaribus emendati, Argentor. ex offic. I. H. Heitz. 1779. 8. cum praefat. *Io. Schweighäuſeri*, ſed cura Brunckii. — In *Sam. Battierii* Praelectione de iis, ad quae potiſſimum attendi debeat, vt quis in antiquis Graecorum ſcriptis non ſolum loca corrupta deprehendere, ſed et eadem, ſi vllo modo id fieri poſſit, emendare valeat, (in *Muſeo Heluetico*, part. XIII. Turici, 1749. p. 1 ſqq.) varia loca Hecubae, Troad., Phoeniſſ. vtriusque Iphigeniae, inprimis *Oreſtis* emendantur.

Latino carmine reddidit Oreſtem *Sigismundus Gelous*, Pannonius. Baſil. 1551. 8. In dedicatione ad Martinum Calmantzehi adſeuerat, ſe modo ſcholiaſten graecum, modo Aldinas lectiones eſſe ſequutum.

Anglice verſae ſunt trag. Eurip. *Phoeniſſ. Iphig. in Aulide*, *Troades* et *Oreſtes* in: Select Tragedies of Euripides. Translated from the original greek. Londini, 1780. 8. — *Gallice* a Preuoſt, in: Tragédies d'Euripide etc. Pariſ. 1778. Praeter Oreſten nulla alia in hoc libro ineſt.

Samuel.

Samuel. Battierii Obss. in Euripidis Oresten leguntur in Museo Heluetico, part. XVIII. nr. 1. pag. 175 sqq.

3) *Phoenissae.* — Tragoedia — gr. emendata ex MSS. et latina facta ab *Hugone Grotio.* Paris. 1630. 8. Amstel. 1631. 8. (correctore Ger. I. Vossio. vid. plura de hac edit. *Freytag.* in Adpar. litterar. tom. III. p. 557 sqq. Vie de Grotius par *Burigny.* I. 162.) — gr. et lat. per Georg. Calaminum, Argentin. per Nic. Wyriot. 1577. 8.

Medea et Phoenissae gr. et lat. cum schol. gr. integris nonnullisque ad Phoenissas e MS. nunc primum editis, studio *Wilhelmi Piers*, qui vitam Euripidis recens a se scriptam et notas variasque lectiones adiecit. Cantabrigiae, 1703. 8. — eaedem a Io. Barnes. gr. et lat. Londini, 1715. 8. — (vid. Acta Erudit. an. 1704. p. 355. *Clerici* Biblioth. choisie, tom. XI. p. 276. de Piersii edit.) — eaedem gr. et lat. ex versione *Georgii Buchanani*, Edinburgi, 1722. 8. — *Phoenissae* ex rec. Barnesii, cura *Car. Henr. Langii*, Lubec. 1733. 8. — Critica et optima plenissimaque est editio:

Euripidis Tragoedia Phoenissae. Interpretationem addidit H. Grotii, graeca castigauit e mstis, atque adnotationibus instruxit, scholia, partim nunc primum euulgata, subiecit Ludou. Casp. Valckenaer. Franequerae, 1755. 4.

Sequutus est praecipue adcuratam Kingii editionem, (de qua vid. ad Tr. *Hecuba;*) sed viginti fere versus tamquam adulterinos Euripideque indignos primus eiecit, reliqua, tam res verbaque poetae, quam scholia doctissime percensuit et explicuit. Secundam editionem, Lazacio curante, prodituram esse, nunciatum est. — Ex recensione *Valckenarii* edidit *Phoenissas*, varietatemque lectionis et indicem vocabulor. copiosissimum adiecit *Christ. Gottf. Schütz.* (in praesenti Prof. Ienensis,) Halae Saxon. 1772. 8. — cum Hecuba, (vbi vide,) a *Brunckio,* Argentor. 1780. 8. — In *Ier. Nic. Eyringii* Chrestomathia tragica, Gottingae, 1762. 8. *Phoenissae* vltimum locum occupant. — Sunt quoque in Πενταλογίᾳ, s. tragoediarum gr. delectu, cum adnotatione *I. Burton.* edit. II. cui obseruationes indicemque graecum longe auctiorem et emendatiorem adiecit *Thom. Burgess.* Oxon. 1779. 8. II. tom. — atque in *F. A. Wolfii* Tetralogia dramatum graecorum, Halae Saxon. 1787. 8.

Versa haec est tragoedia in linguam *latinam.* — *Eurip. III. trag. Phoenissae, Hippolytus coronatus, atque Andromache,* latino carmine conuersae a *Geo. Ratallero:* accesserunt fragmenta ex vett. gr. poetis apud Stobaeum, ab eodem auctore eodem versuum genere redditae. Antwerp. apud Christ. Plantin. 1581. 16. (conf. Valcken. praefat. ad Eurip. Hippol.) — Tertia itidem poetica versio *M. Georgii Calamini,* Silesii, additis e regione graecis, Argentor. 1577. 8. et quarta *Iani Guilelmi,* Lubecensis, Rostoch. 1579. 8. praemissis fragmentis translationis veteris tragici latini. — *Italice* vertit Phoen. *Zachar. Valaresus,* in 8. — *Anglice*, in: Selects Trag. of Eurip. (vid. ad *Oresten.*)

Illustrata est haec Trag. a variis viris doctis. Obseruations sur quelques endroits de *Pheniciennes*, in Historia acad. Paris. Inscript. tom. V. p. 119. — add. *Fraguier* in Comment. illius Soc. vol. II. p. 409. — M. *Carol. Henr. Lang*, Conrector Gymnasii Lubecensis, edidit Specimen in Obseruationibus suis sacris, Lubec. 1735. 8. postea Animaduersiones criticas in Phoenissas Euripidis ex edit. Iosuae Barnesii, in: *Hamburg. vermischte Bibliothek.* Hamburg. vol. I. part. I. 1743. 8. p. 137 sqq. et part. VI. p. 1019 sqq. In Epistola ad editores prae-

missa et scripta d. XXIV. Dec. 1742. se, scribit, contulisse editt. Heruagii, Canteri, Grotii, Kingii et Piersii, item *Salmasii* et *Scaligeri* emendationes, a I. A. Fabricio in vsus ipsius concessas. Quando vero p. 1020. scribit ad v. 737. Barnesianam quamdam emendationem iam legi in textu Canteri a Paulo *Manutio* MDCII. 4. edito, aberrasse videtur memoria, et dare voluit a *Paullo Stephano*. — Idem *Langius* edidit tres prolusiones, s. tria Specimina Obseruationum philologicarum in N. T. ex Euripide collectarum. Lubecae, 1734 — 1736. Persequitur XXII. capita Matthaei et ex dispersis locis Euripideis vt plurimum vocabula aut loquendi formulas S. Matthaei illustrat. — *Battierii* Obss. in Euripidem sunt in Museo Heluetico, partic. XIX. p. 341 sqq. Praeter verba poetae rationem quoque habet et metri et scholiastis, laudatque cod. *Origenis* MSS. bibliothec. academ. Basil. e quo locum Eurip. adducit examinatque. — Cel. *Mori* comm. ad Phoen. iam supra in Catal. tragoediarum laudaui.

4) *Medea.* Editiones: gr. cum schol. graecis. Paris. 1545. apud Io. Lodoicum Tiletanum. — cum versione prosaria *Dorothei Camilli*, recognita ex Phil. Melanchthonis maxime praelectionibus, et cum metaphrasi *Georgii Buchanani* [t]), qui carmine latino Medeam reddidit, exstat in tragoediis selectis H. Stephani. 1567. 12. — gr. cum vers. *Buchanani*, Argentin. 1576. 8. — Cum eadem *Buchanani* metaphrasi, (Paris. 1544. 8. vid. supra in Hecuba,) quae et separatim et inter poemata eius (Lugd. Bat. 1621.) plus simplici vice prodierat, eam trag. recudi fecit *Henricus Rumpius*. Hamburg. 1620. 8. — graece, Paris. apud Morel. 1622. 4. — *Medea et Alcestis*, gr. et lat. cum metaphrasi Buchanani. Edinburg. 1722. 12. 1726. 8. — *Medea* cum scholiis, gr. et lat. Londin. 1734. 1754. 4. — gr. et lat. Glasguae, 1775. 8. — Critica est editio cum notis *Brunckii* criticis. *Aeschyli* Trag. Prometheus, Persae et Septem ad Thebas, *Sophoclis* Antigone, *Euripidis Medea*. Argentorati, ex offic. *I. H. Heitz*. 1779. 8. — *Thomas* quoque *Hobbesius*, adhuc in ludo litterario degens, *Euripidis* Medeam simili metro latinis versibus eleganter expressit, vt in auctario ad eius vitam tradit Radulphus Bathurst pag. 33. De edit. *Wilhelmi Piers* diximus paullo ante in Phoenissis. Exemplum cum notis msstis est in Biblioth. Dresdensi.

Versiones: *latina*, separatim, *Georgii Buchanani*, Scoti, Franciscanus et fratres, elegiarum lib. I. Siluarum lib. I. Odarum lib. I. *Euripidis Medea et Alcestis* eodem interprete etc. Basil. 1568. 8. — Fabricius manu adscripserat orae exempli sui: „Vltraiecti, 1543. 8. Medeam latinis versibus interpretatus est etiam *Petrus Tiara*. — *Phoenissae*, latine, opera *Iani Guilielmi*, Rostoch. 1579. 8." — *hispanica*, auctore Petr. Sim. Abril. Barcell. 1599. — *Gallicam Io. Anton. Baysii* memorat Fabricius ex *Verderii* bibliotheca gallica, pag. 641.

Illustrata aut examinata est aliquoties *Medea*. De Hardionis et Hurdii diuersis sententiis vid. supra in *Medea*, s. in Catalog. trag. — *Erasmi Vindingii*, Paulli F. commentarius in Medeam vsque ad vers. 340. excusus est Hafniae, 1657. 4. — Dissertazioni due dell' Ab. *Gio. Girolamo*

t) *Ex msto Fabricii:* Maleuolorum calumniam interpretor, quod apud H. Stephanum de bene instituendis gr. linguae studiis p. 116. Buchananus ab aemulis dictus est, versionem Medeae ex, nescio qua, bibliotheca surripuisse. Ex qua enim bibliotheca surripuit tot alias cultissimas metaphrases suas et tot alia poemata, quibus nihil est elegantius, et quod ad Euripidis Medeam et Alcestin adtinet, nihil fidelius quoque, licet tragicum cothurnum in illis desiderent Memoriae Treuoltinae an. 1729. pag. 785.

Girolamo Carli — la prima full' impresa degli Argonauti e i posteriori fatti di Giasone e di Medea; la seconda sopra un antico bassorilievo rappresentante *la Medea di Euripide*, conseruato nel Museo dell' academia di Mantova. Mant. 1785. 8. — (vid. cel. *Beck.* in Recensione etc. pag. XX.) — Ueber den Character der Medea. Altenburg. 1789. 8. Melius vero et vberius id argumentum persequutus est, et, quae venusta pulcraque sunt in hac trag. contra Meinersii iudicium eleganter defendit atque explicuit cl. D. *Henr. Blümner:* Ueber die Medea von Euripides. Lipsiae, 1790. 8. Primum recenset haud paucos Graecos, Latinos et recentiores, qui trag. *Medea* inscriptas confecerunt. Tum intelligenter persequitur potiora, comparatque alios poetas, in eodem argumento versatos, et examinat Hardionis, Hurdii, Corneille (in Opp. tom. II. examen de Médée) Preuostique iudicia de nostro dramate.

5) *Hippolytus.* *Editiones* separatim prodierunt — gr. Wittebergae, 1582. 8. — gr. et lat. adiuncto *Senecae* Hippolyto, sine a. et l. nota. 8. Senecae trag. in ora additae sunt variae lectiones aut coniecturae. Antiqua autem est editio, nam exempli mei possessor in fronte scripsit, se an. 1599. *accepisse dono ab Hertelio commilitone carissimo.* — Nouam fecit recensionem *Sam. Musgraue: Hippolytus ex* MSS. biblioth. regiae Paris. emendatus cum variis lectionibus et notis editoris. Oxon. 1756. 4. — Praestantissima et praeclaris accessionibus, praecipue de fragmentis et deperditis Eurip. fabulis, ornata est editio:

Euripidis tragoedia Hippolytus, quam latino carmine conuersam a Georgio Ratallero, adnotationibus instruxit Lud. Casp. Valckenaer. Lugd. Bat. 1768. mai. 4.

Addita pars II. inscripta est: *Lud. Casp. Valckenarii Diatribe in Euripidis perditorum Reliquias.* ibid. 1767.

Ex recensione et cum animaduerss. Brunckii recudi fecit Hippolytum cl. *Martini*, Rector scholae Nicolaitan. Lipsiae, 1788. 8.

Latino carmine conuersa est haec trag. cum Phoenissis et Androm. a *Georgio Ratallero.* Antwerp. apud Chph. Plantin. 1581. 12. (16.) — *Italico*, a *Benedicto Pasqualigo.* Venet. 1730. 8. — versio italica est in tom. II. I Capi d' Opera del teatro antico e moderno italiano e straniero. Venet. 1789. — — carmine italico Abb. *Franc. Boaretti.* Venet. 1789. 8. — *Gallico* sermone in *Brumoei* Theatro Graecorum, Paris. 1730. vol. III. 4. Amstel. 1732. vol. VI. 8.

Libellos quosdam, in quibus examinatur aut illustratur Hippolytus, iam supra in indice fabularum laudaui. His addatur Dissertatio super ἀναγλύφω veteris Sarcophagi marmorei, quem hodie in aede Agrigentinorum cathedrali fontis baptismalis loco vsurpare solent, auctore *Vincentio Gallio*, Agrigentino, caussarum patrono, in: Antiquorum monimentorum sylloge, quam collegit, partim interpretatus est atque edidit *Ge. Henr. Martini*, Lipsiae, 1783. 8. p. 1 sqq. — Legitur ea commentatio italice scripta in: Raccolta di Opuscoli di Autori Siciliani, vol. XIV. 1773. et, adnotante cl. Beckio, artificem *Hippolyti* tragoediam Euripideam caelo expressisse, coniecerunt Riedeselius, Gallius atque Martinius. Ad illustrandum Hippolytum multa adferuntur.

6) *Alcestis.* Separatim edit. gr. Paris. 1619. apud Libert. 4. — cum scholiis gr. et versione lat. Buchanani, e recensione et cum notis Ios. Barnesii. Curauit et indicem omnium

vocum adiecit *Io. Frid. Sal. Kaltwaſſer*, (in praeſenti, Gymnaſii Gothani Profeſſor.) Gothae, 1776. 8. — Morelli edit. iam adtulimus ad Hecubam. — gr. et lat. cum notis Barneſii, Musgrauii, Reiskii, aliorumque, quibus et ſuas adiecit *Chriſtian. Theoph. Kuinoel.* Lipſiae, 1789. mai. 8.

Latino carmine reddita eſt *Georg. Buchanano* interprete, (impreſſa Lutet. menſ. Dec. 1556.) ex offic. Mich. Vaſcoſani. 1557. 4. Quod autem priuilegium datum fuerit Vaſcoſano iam VII. Id. Febr. 1553. Maittaire A. T. III. part. II. p. 700. ſuſpicatur, aliam praeceſſiſſe editionem. — Wittebergae, 1581. 8. — *Italico* carmine a *Io. Baptiſta Pariſotto*, in tom. XII. Collectionis opuſculorum philologicorum, (Raccolta d'Opuſcoli ſcientifici e filologici,) Venet. 1735. 12. — Imitatus eſt recens poeta Italus in Tragicomoedia, cui titulus: L'Aleſſandro in Suſa, in Galleria di Minerua tom. VI. p. 89. adde cl. Beck. p. XIX. — *Gallica* proſa vertit *Brumoy* in Theatro Graec. Pariſ. 1730. tom. III. 4. Amſterd. 1732. 8. tom. VI. — De germanica *Seyboldi* verſione et aliis huc pertinentibus ſcriptis vid. ſupra in indice tragoediarum: quibus adde *Albert. Georgii Walchii* progr. quo illuſtrantur ſimul loca aliquot librorum N. T. ex Euripidis Alceſtide. Schleuſingae, 1789.

7) *Andromache.* Verterat eam olim quoque *Ennius.* vid. *Scaligerum* ad Varronem p. 12. *Hieronymo* tamen *Columnae* ad fragm. Ennii p. 234. Enniana Andromache alterius argumenti, quam Euripidea, eſſe videtur. — *Edita* eſt gr. cum Didaci Pyrrhi, Luſitani, de remediis aduerſus fortunae impetus e tragoedia petendis ad Hieronymum Franciſcum carmine elegiaco, Louan. ex offic. Rutgerii Roſcii. 1537. 4. — gr. cum verſione metrica *Q. Septimii Florentis Chriſtiani*, Pariſ. curante *Henr. Rumpio*, Hamburgi, 1619. 8. — Sophoclis Electra et *Eurip. Andromache*, ex optimis exemplaribus emendatae. Argentorati, 1779. 8. cum praefat. Io. Schweighäuſeri et obſſ. maxime criticis *R. Ph. Fr. Brunck.*

Germanice ab *Ammonio*, vid. Hecubam.

Latine vertit praeter *Q. Septim. Florentem Chriſtianum* cuius verſio cum notis ad ipſam gr. fabulam prodiit Lugd. Bat. apud Franc. Raphelingium, 1594. 8. (et verſio eius et notae criticae editori futuro prodeſſe poſſunt,) — *Georg. Ratallerus*, vid. in Phoeniſſis; *italice*, *Chriſtoph. Guidiccionius* Bacchas, Supplices, Andromachen, et Troades, in libro: *Tragedie trasportate della Greca nella Italiana Favola.* Luccae, 1747. 4. — Obſervations ſur le Texte de l'Andromache, in: Hiſt. de l'Acad. — des Inſcr. tom. IX. p. 36 ſqq.

8) *Supplices. editio. Euripidis Drama: Supplices mulieres ad codd. mss. recenſitum, et, verſione correcta, notis vberioribus illuſtratum. Accedit de Graecorum quinta declinatione impariſyllabica et inde formata Latinorum tertia, quaeſtio grammatica. Cum explicatione locorum aliquot ex auctoribus graecis et latinis.* Londini. (edit. Ier. Markland.) Excudeb. Gul. Bowyer. 1763. mai. 4. — rec. Londini exc. Gul. Bowyer et I. Nichols. 1775. 8. in qua vero editione notae ſunt textui ſubiectae, et omiſſa eſt explicatio locorum aliquot ex auct. gr. et latinis.

Verſa eſt trag. *italice.* vid. *Andromachen.*

9) *Vtraque*

9) *Vtraque Iphigenia:* edita est *Iphig. in Aulide* gr. cum metaphrasi s. versione metrica latina *Erasmi*, (quae Londini 1519. et in tom. I. Operum eius lucem vidit,) curante *Henr. Rumpio*, recusa Hamburgi 1618. 8. — cum eadem metaphrasi prosariaque *Dorothei Camilli*, sed ex *Philippi Melanchthonis* maxime praelectionibus recognita versione, in tragoediis selectis *H. Stephani*. — *Euripidis Dramata*, *Iphigenia in Aulide et Iphigenia in Tauris.* Ad codd. msst. recensuit et notulas adiecit *Ier. Markland.* Londini excudebant Bowyer et Nichols. 1771. 8. Vsus est collatione trium codd. Paris. in vtraque trag. Oxoniensis in Iphigenia Taurica. Fundus est edit. Barnesii: textum raro mutauit: liberius vero egit in distinctionibus et in versione latina, textui ad calcem subiecta. — recusa est Londini cura et sumtibus Io. Nichols. 1783. 8. at vitiose, omissis praeterea interdum notis integris, quae in priore editione, ideo meliore, reperiuntur. — *Sophoclis* Philoctetes, *Euripidis* Hecuba, Medea, *Iphigenia in Aulide*, graece, indicem graeco-latinum et mantissam variarum lectionum adiecit *Augustus Herm. Niemeyer*, Theologiae P. P. Halae, 1781. 8.

Germanice verterunt *Iphig. in Aulide Baptista de Rochlitz*, 1584. et *D. Io. Bernhard Koehler*, cum animaduersionibus criticis, Berolin. 1778. 8. — liberius, mutato argumento nouisque inuentis auctam, expressit eam in dramate, iambicis versibus conscripto, *Io. Wolfg. de Goethe* in: *Iphigenie auf Tauris, ein Schauspiel in fünf Aufzügen*, in eius Operibus, Lipsiae, 1787. 8. tom. III. p. 1 — 136. — Des Herrn *Racine* Trauerspiel Iphigenia, vor einigen Iahren ins deutsche übersetzt, nunmehro aber mit einer Vorrede und einem Auszuge aus der griechischen Iphigenia des Euripides ans Licht gestellet von *Io. Christoph Gottscheden.* Lipsiae, 1734. 8. — Laudatur Musica siue, vti vocatur, Opera in: *Iphigenie* in *Tauride. Tragedie en IV. actes par Mr. Gaillard — arrangée pour le Clavecin par I. Charl. Fred. Rellstab, mise en musique par Mr. le Chevalier Gluck.* Berol. 1790. — *italice*, *Dolce*, Venet. 1566. et 1597. 12. — vtramque Iphigeniam, metrice, *Io. Bapt. Carracciolus*, cum textu graeco et adnotationibus, Florent. 1729. 8. — *latine* et *italice* Alexander de Pazzis, Florentinus, (notante Fabr. in additamentis mstis. — Loca in Iphig. Eurip. vertit italice et diiudicat *Comes Carli* in Operib. tom. XVII. Milani, 1787. 8. med. vbi recusus est liber eius: Dell' Indole del teatro tragico antico e moderno, (primum editus in: Raccolta del P. Calogera, tom. XXXV.) Opponit se defensoribus antiqui graeci theatri, contendens, theatrum accommodari debere nostris moribus, et specimen dat in *Ifigenia in Tauri*, quae trag. Venet. 1744. cum plausu acta esse dicitur, et hic recusa est. — *Gallice*, versibus, *Thom. Sibillet*, Paris. 1549. 12. et secundum Maittaire A. T. in indice, 1550. 8. — *Anglice*, *West*, adiecitque suae Pindari editioni. — alius in: Select Tragedies of Euripides, Londini, 1780. 8.

Praeter memoratas supra in indice tragoediarum Eurip. commentationes notari debent: Remarques critiques sur le texte et sur les traductions de l' Iphigenie en Tauride, in: Hist. de l' Acad. — des Inscr. vol. XXXI. pag. 173 sqq.

10) *Rhesus.* De hac tragoedia et controuersia, de auctore agitata, iam in indice tragoediarum disseruimus. — Separatim edita est gr. *Basileae*, apud Herwagium s. anni nota.

11) *Troades.* Fabricius manu adscripsit orae exempli sui: „Virgilium lib. II. Aeneidos idem argumentum tractasse et praecipua lumina sua ex Euripidis Troadibus sumsisse, notat *Vitus Winsemius*, qui hanc tragoediam in publicis praelectionibus explicuit Wittebergae 1562.

1562. — In bibl. Menarſiana p. 332. occurrunt *Troades Euripidis* verſibus gallicis, MS. in membrana elegantiſſime cum iconibus non publici ſaporis." Separatim prodierunt gr. Pariſ. apud Libert. 1622. 4. — *Troades Euripidis, cum interpretatione* latina *euidenti ac dilucida Philippi Melanchthonis.* Argentinae, excud. Wyriot. 1578. 8.

12) De *Baccharum* edit. Brunckiana ſupra iam egimus.

13) *Cyclops.* Praeter ea, quae ſupra in notitia fabularum diſputata ſunt, hic quaedam addenda adnotandaque videntur. — *Cyclops*, graece, cum *Q. Sept. Florentis Chriſtiani* metaphraſi, curante in vſum gymnaſii Hamburg. *Henr. Rumpio.* Hamburg. 1618. 8. — *Euripidis Cyclops* latinitate donata (donatus) a *Q. Septimio Florente Chriſtiano.* Adiuncta ſunt quaedam Epigrammata gr. veterum poetarum ex Anthologiae libris ſparſim et quaſi per ſaturam collecta, Helmſtadii, typis et ſumtibus Henningii Mülleri. 1653. — *Euripidis Cyclops* graece. Recenſuit et perpetua adnotatione illuſtrauit *Io. Georg. Chriſtian. Hoepfner.* Lipſiae, 1789. 8. In praefat. vir doctiſſ. de ſubſidiis, quae adhibuit, editt. et verſionibus huius fabulae, et de iis, qui de poeſi ſatirica ſcripſerunt, plene agit atque in notis vberrimis explicat res verbaque poetae et artiorem cum graecis ſcriptoribus oſtendit familiaritatem.

Verſa eſt haec tragoedia ab *Antonio Mar. Saluinio*, cum verſione Caſauboniani lib. de P. S. italica, Florent. 1728. 4. — a *Zanettio*, Patauii, 1749. 8. — a *Franciſco Angiolino*, vna cum Electra, Oedipo et Antigone Sophoclis, Romae, 1782. 8.

14) *Heraclidae*, gr. apud Io. Libert. Pariſ. 1627. 4.

15) *Ion.* Illuſtrations of Euripides on the Ion and the Bacchae. By *Richard Paul Iodrell*, Esq. F. R. I. Londini, 1781. med. 8. II. tom. Multa quidem, quae ad oeconomiam, fabularum expoſitionem artemque poetae pertinent, bene perſequutus eſt, et quibusdam locis adcendit lucem: ſed nimius eſſe dicitur in explicandis rebus mythologicis, antiquariis iisque, quae alibi ad nauſeam vsque ſint collecta et iam refutata, colligendis.

16) *Electra.* Eſt quoque in Noua Chreſtomathia tragica graeco-latina, edita a *Io. Carolo Volborth.* Gottingae, 1776. 8. — *italice*, metrice a *Franciſco Boaretti*, Venetiis, 1789. 8. — *Gallice* verſa a *Larchero.* Pariſ. 1750.

[Minores quasdam ſingularum Tragoediarum Eur. editiones Anglicas recenſet Heynius in: Götting. Magazin der Wiſſ. I. Iahrg. 6. Stück, p. 463 ſq. *Beck.*]

Plurium vel omnium Euripidearum tragoediarum verſiones hae fere ſunt. *Euripidis* Trag. latine, Erasmo Roterod. interprete, Venet. 1507. 8. (in *Lucii* Catal. Moeno-Francofurt. libr. philoſoph. p. 101.) — *Latina proſa* XVIII. tragoedias Eurip. primus vertit *Rudolphus Collinus*, Scholae Tigurinae Profeſſor, cuius verſio, ſed ipſo ignoto, ſub ficto *Dorothei Camilli* nomine prodiit. Fictum eſſe nomen diſerte tradit Gesnerus in bibliotheca, pag. 229. b. Sed *Collinum* eſſe auctorem, docet *Hottingerus* in Schola Tigurina, p. 91. *I. Fr. Felleri* Monum. inedit. p. 619. item *M. Georg. Lizelius* in Hiſtoria poetar. graecorum Germaniae, — Francofurti et Lipſiae, 1730. p. 74 ſq. — *Euripidis tragoediae XVIII. ſingulari nunc primum diligentia ac fide per Dor. Camillum Latio donatae et in lucem editae*, ex offic. Rob. Winter. Baſil. 1541. menſ. Aug. 8. — ibid. 1550. 8. (ſunt hic cum *Electra*, aliis typis expreſſa XVIIII. in fine legitur: *Bernae in Heluetiis, Matthias Apiarius excudebat, expenſis Io. Oporini.* vid. Memorab. Biblioth. Dresd. II. p. 437.) — Francof. 1562. 8.

Eurip.

Eurip. Tragoed. quae hodie exstant, latine soluta oratione ad verbum redditae — e praelectionibus Phil. Melanchthonis cum praefatione Guil. Xylandri. Basil. 1558. 8. exceptis tamen Hecuba, Iphigenia, Ione, Hercule et Electra: quas in priore editione incuria eorum, quibus Basileam eas perferendi partes mandarat Xylander, interceptas esse, conqueritur ille in praefat. ad alteram editionem pleniorem integramque, quae prodiit cum noua *praefat. Xylandri, qua ostendit, quantum haec editio priori praestet*, Francof. apud Lud. Lucium. 1562. 8. in hac praefat. narrat Xylander, se ante quatuor annos iam edidisse illam versionem, cuius exemplaribus diuenditis, se illam recognosse atque curasse, *vt Philippeus Euripides correctior auctior in lucem prodiret.* In priore edit. Xylander suam Hecubae versionem, longe quidem fideliorem et elegantiorem illa Collini, dederat, quam, quum *Hecubam latine ex ore Philippi exceptam*, per Oporinum accepisset, in altera omisit editione. Circa finem addita est *Stibliniana* interpretatio Electrae. Fallitur *Morhof.* in Polyhist. litter. I. lib. VII. cap. II. nr. 7. p. 1037. existimans, a Melanchthone numquam conuersum esse Euripidem. conf. *Lizelii* Historia poetarum graecorum Germaniae, pag. 18 sqq. et pag. 74.

In *Io. Iac. Steinbrychelii* Tragico-Theatro Graecorum, *(Das tragische Theater der Griechen,* Euripides vol. I.) Tiguri, 1763. 8. leguntur Hecuba, Iphigenia in Aulide, Phoenissae et Hippolytus, *germanice* et quidem prosaice conuersae. [In *Schilleri Thalia* part. VIII. Lips. 1789. Phoenissarum Euripidis pars vsque ad secundum chorum versibus iamb. reddita est. *Beck.*] — *Italicam, Carmeli* versionem iam supra memorauimus. — *Gallice* conuersae sunt trag. Hippolytus, vtraque Iphigenia, Alcestis et Cyclops, a *Brumoy* in theatro Graecorum, de quo libro et Euripidis versione vid. Critique des Journaux, tom. II. p. 223. Journ. litteraire, tom. XV. p. 486. — *Les tragedies d'Euripide, traduites du Grec par Mr. Prevost*, Paris. 1783. sq. tom. I—III. 8. Preuost vsus est Musgrauii, Heathii aliorumque virorum doctorum obseruationibus atque emendationibus. Interpretatio eius prosaica per se grata lectu est: sed comparato graeco contextu studium et ars vertentis conspicitur. Singulis partibus adiunctae sunt interpretationes atque adnotationes ad crisin atque artem, quam vocant, aestheticam pertinentes. Eadem versio inserta est nouae editioni Theatri Graecorum Brumoiani, — auct. a Rochefort et du Theil et alio non nominato, (Paris. 1785. sqq. 8. m.) tom. IV — X. (1786. sqq.) mutata inscriptione: *Théatre des Grecs — remarques nouvelles, par M * * * et par M. Prevost.* — *Fabricius* in nota msta addidit haec: „Euripidem gallice translatum a Bernardino de Bouchetel refert Crucimanius in Biblioth. gallica pag. 32. idem pag. 142. de Guilelmo Bouchetello refert, eum tragoedias quasdam Euripidis in gallicam linguam vertisse. Biblioth. Françoise, tom. XIV. p. 1." — — *Anglice:* Hippolytus, vtraque Iphigenia, Alceste et Cyclops, a *Lenox.* Londini, 1759. 4. III. tom. — *The Tragedies of Euripides translated by R. Potter. In two volumes.* Londin. 1781. f. 4. — *The Nineteen Tragedies and fragments of Euripides by Michel Wodhall, Esq.* Lond. IV. voll. 8. Payne and Son. 1782. Magis a fide, quam a vi atque elegantia laudatur haec versio. *Harl.*]

Henrici Stephani animaduersiones in Sophoclem, Paris. 1568. 8. et *Francisci Porti* Cretensis collationem Sophoclis Euripidisque, Morgiis, 1584. 4. supra in Sophocle commemoraui. Aristologiam Euripideam siue sententias ex Euripide excerptas graece et latine cum notis vulgauit *Michael Neander*, Basil. 1559. 4. Ne dicam de sententiis Euripidis, quas ex illius dramatis siue iis, quae exstant, siue ex illis, quae perierunt, selegit et

elegantissima metaphrasi latina donauit in excerptis Tragicorum et Comicorum vir summus *Hugo Grotius*, Paris. 1626. 4. *Thomas* quoque *Stanleius* in Euripidem varia collegit, quae manu ipsius exarata reperiuntur in Bibliotheca Reu. Episcopi Noruicensis. *Iohannis Miltoni* atque *Iac. Duporti* ineditas ad Euripidem obseruationes subinde laudari obseruo a Barnesio. *Fabric.* Addantur alia scripta, iis, quae supra iam sunt commemorata, omissis. *Ben. Heath.* notas — ad tragicorum — Euripidis — dramata etc. iam in Aeschylo laudaui. — *Io. Iac. Reiske* Animaduersiones ad Euripidam et Aristophanem. Lipsiae, 1754. 8. — Lettere del Sig. Ab. *Giouanni Christofano Amaduzzi* sopra un antico marmore contenente il Catalogo delle Tragedie d'Euripide e sopra altre chose antiche. — Lucca, 1767. idem monumentum est repetitum in Theatro Graec. tom. IV. pag. 313. — Quae commentationes in Euripidem reperiuntur in Historia et Commentariis societ. regiae Paris. Inscript. partim iam ego passim memoraui, cunctas vero vno loco retulerunt cl. *Beck.* in Recensione scriptorum in Eurip. pag. XX. et cl. *de Blankenburg* ad Sulzer. art. *Euripides*, pag. 121. — *Andr. Gochevii* Specimen philologicar. in N. T. adnotationum ex Euripide, in *Ikenii* Symbolis litterar. tom. IV. pag. 304 sqq. — In Miscellaneis Obseruatt. Batau. huc pertinent vol. I. tom. II. pag. 150 — 153. vol. II. tom. I. pag. 92 — 98. tom. III. pag. 321. et (Georg. d'Arnaud) Obseruatt. vol. VI. tom. III. pag. 583 — 597. — Varia *Euripidis* loca tentantur et corriguntur in *Piersonii* Verisimilibus, *Toupii* Opusculis criticis, in *D'Orville* Vanno critica pag. 248. et saepius, in eiusdem *D'Orv.* commentario ad Chariton. passim, *Erici Huberti van Eldick* suspicionum specimine, (Zutphan. 1764. 4.) cap. I. in *Frid. Iacobs* Specimine emendationum in Auctores veteres cum graecos tum latinos, (Gothae, 1786. 8.) in *Aug. Matthiae* Obseruatt. criticis, (Gottingae, 1789. 8.) cap. II. pag. 11 sqq. — Inprimis commendandae sunt et ab acumine ac subtilitate laudandae *Frid. Iacobs* animaduersiones in Euripidis Tragoedias etc. Gothae et Amstelod. 1790. 8. atque *Sam. Musgraue* Exercitationum in Euripidem libr. II. Lugd. Batau. 1762. 8. — Eleganter disputat *G. E. Lessing* in: Hamburg. Dramaturgie, Hamburg. tom. I. pag. 308 sqq. adde *Benedicti Auerani* diss. XXVI. in varia Euripidis loca, Flor. 1716. fol. tom. I. Oper. (Giornale d'Italia, tom. XXIV. pag. 429 sq. Biblioth. ancienne et moderne, tom. II. pag. 171. Mem. de Trevoux, 1718. Dec. pag. 1048 sq.) *Merian* von dem Einflusse der Wissenschaften auf die Dichtkunst, tom. I. pag. 157 sqq. germ. vers. *Harl.*

IV. Iam Catalogum scriptorum in Scholiis Graecis ad Euripidem citatorum subiicere iuuat, qui in editione Cantabrigiensi non minus quam aliis hactenus vulgatis desideratur: [F] [quem cl. *Beck.* in vltimo tomo insigniter auxit, et hic repetii]

Catalogus scriptorum in Scholiis Graecis ad Euripidem laudatorum:

Achaeus, ἐν Ἀζᾶσι. Or. 383.

Aegyptius [leg. Aegis, siue Aegias *), cuius cum Dercyllo meminit Clemens Alex. 1. Str. p. 321.] Phoen. 13.

Aeschines. Orest. 1372.

Aeschylus. Alc. 56. Orest. 678. [schol. cod. Bar. v. 819.] Phoen. 172. 216. 949. 1026. 1118.

ἐν Ἀγαμέμνονι schol. cod. Baroc. Phoen. 246.

ἐν

*) Athenaeo *Agias*, atque Vossio in Hist. Graecis.

ἐν Γλαύκῳ. Phoen. 1201. (1198.)
τᾶις τȣ͂ Διονύσȣ τροφοῖς. Med. argument.
ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Phoen. 755. (ſchol. cod. Bar. 246.)
Νηρεῖσι. Phoen. 218.
Νιόβῃ. Phoen. 162.
Ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας ſchol. cod. Auguſt. Phoen. 1123.
Alexander. Androm. 4.
Alcman. Hec. 12.
Ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας.] Oreſt. 998.
Amelesagoras. Alc. 1.
Amphilochus. Phoen. 674.
Amphion μέλει et cithara ἑπταχόρδῳ Thebas muro cingens. Phoen. 116. 294.
Anacreon. Hec. 933. 934.
Anaxagoras Hip. 601. Eius Philoſophiam ſequitur Euripides, Oreſt. 980.
Anaxandrides [v]) Delphus. Alc. 1.
Anaxicrates. Med. 19.
ἐν β΄ Ἀργολικῶν. Andr. 221.
Androtion. Phoen. 674.
Anonymus poeta Hec. 570. ſchol. cod. Aug. Phoen. 52. Med. 1. Andr. 183.
Antimachus. Oreſt. 390. ἐν Λήδῃ [Barneſ. legit Θηβαΐδι] Phoen. 44. Sed cum Meurſio p. 1226. bibl. gr. legendum ἐν Λύδῃ.
Apollodorus. Alc. 1. Med. 48.
Cyrenaeus. Oreſt. 1385.
Tarſenſis. Med. 169.
Apollonius. Med. 1334.
Aratus. Phoen. 1. ſchol. cod. Aug. 1123.
Archilochus. Med. 679. 708.
Ariſtides ἐν Παναθ. ſchol. cod. Bar. Phoen. 1109.
Ariſtodemus. Phoen. 162. 1126. 1164.
Ariſtophanes. Hec. 150. 444. Hip. 345. Med. 46. 1027. Oreſt. 14. 162. 168. (167.) 279. 340. (335.) 488. 1661. Phoen. 28. 1416. 1662. ſchol. cod. Bar.
ἐν Βατράχοις. Oreſt. 901.
Θεσμοφοριαζȣ́σαις. Hec. 225.
Νιόβῃ. Phoen. 162.
Πλȣ́τῳ. Phoen. 1416. (ſchol. Bar. cod. 393.)
Ariſtophanes Grammaticus. Hip. 172. 612. Oreſt. 709. 1037. 1287.
Ariſtoteles Med. 19. Hip. 191. περὶ κόσμȣ. Hec. 12.
Ariſtoxenus Muſicus. (cod. coll. C.) Hec. 286.
Aſclepiades. Hec. 1272. Oreſt. 1645. bis. Phoen. 45. Schol. cod. Aug. 50.
ἐν τραγῳδȣμένοις. Alc. 1.
Batrachomyomachia [Homeri] Oreſt. 786.
Callimachus Hec. 934. Hipp. 11. 979. Med. 1334. Phoen. 136. 858.
ἐν Ἀρτέμιδος ὕμνῳ. Hip. 146.
Calliſtratus, Euripidis, vt videtur, enarrator. Oreſt. 314. 434. 1037.
Chilonis μηδὲν ἄγαν. Hip. 265. Med. 125. Phoen. 587.
Clitodemus. Med. 19.
Comicus incertus, Schol. cod. Aug. Oreſt. 233.
Crates Oreſt. 1230. Phoen. 216.
Cratinus.
ἐν Θράτταις. Hec. 838.
Creophylus. Med. 273.
Critias Hip. 265. [?]
Cyclus, ſiue Cyclici Poetae. Oreſt. 1392. infra in Dionyſius.
Demagoras. Phoen. 7.
Demoſthenes. Hec. 559. vid. infra voc. Rhetor.
Dercyllus. Phoen. 7.
Dicaeogenes ἐν τῇ Μηδείᾳ. Med. 167.
Didymus. Andr. 886. Hec. 736. 887. 1029. Med. 148. 169. 273. 356. 379. 737. Oreſt. 1385. Phoen. 755. 1736.

v) Idem Voſſius et Hemſterhuſius ad Pollucem p. 1025. legunt *Alexandrides*, e Plutarchi Lyſandro et Scholiaſte Ariſtophanis.

ἐν τῇ

*) At Ecphantus non eft fcriptor, fed Laii focer. *Gottl. Wernsdorf.*

ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Ἀτλάντιδος. Phoen. 162.
Hephaestio. Hec. 59. 444. 629. 687. 1023. 1088.
Hermippus ἐν ἀρτοπώλισιν. Med. 1027.
Herodianus ἐν τῷ μονοβίβλῳ τῷ περὶ κυρίων καὶ ἐπιθέτων καὶ προσηγορικῶν. Hip. 408.
Herodotus. Hip. 541. (545.) Med. 434.
Hesiodus. Alc. 1. Hec. 1187. Hip. 146. 228. 380. 601. Med. 296. 426. Orest. 162. 174. 249. Phoen. 3. 179. 1098. schol. cod. Aug. 1123.
Hippeus *) [Ἱππεὺς ἐκτίθεται καὶ Ἑλλάνικος] Med. 9.
Hipponacteum genus carminis. Phoen. 189.
Homerus. Alc. 51. (54.) 327. 449. (451.) 593. 645. 902. 965. 978. 989. (992.) Andr. 14. 286. 457. 472. 484. 500. 554. 617. Hec. 125. 976. 1278. Hip. 1. 88. 98. 386. 455. 601. 683. 747. 881. 940. 1102. 1132. 1188. Med. 1. 33. 40. 51. 77. 120. 134. 232. 426. 651. 922. 1049. 1053. 1224. 1251. Orest. 4. 12. 39. 46. 71. 81. 131. 142. 144. 147. 220. 225. 249. 255. 257. 275. 319. 322. 335. 340. 356. 364. 383. 463. 516. 536. 584. 639. 686. 786. 1137. 1238. 1378. 1389. sq. 1497. 1552. 1621. Phoen. 3. 4. 7. schol. cod. Bar. 28. 41. 74. 88. schol. cod. Bar. 93. 140. 158. 172. 193. 220. schol. cod. Leid. 290. 308. (schol. c. c. C. 362.) 373. 534. (schol. cod. Aug. 579. schol. c. c. C. 667. schol. Aug. cod. 734.) 651. 712. 743. 752. 788. 789. 795. 796. bis. 893. 896. 909. 1111. etiam in c. c. C. 1165. 1166. ter. 1185. 1231. 1292. 1386. schol. cod. Bar. 1409. 1417. 1467. (schol. c. c. C. 1487.) 1505. 1530. 1659. (al. 1658.)
Iambe Poetria. Orest. 962.
Incerta dicta. Or. 536. 553. 593. Phoen. 406. 481. (schol. c. c. C.) 973. (schol. cod. Bar. 1192.) Med. 125.
Inscriptio templi Mineruae. Phoen. 1069.
Ion Tragicus. Hip. argument. et Phoeniss. 218. 1166.
Iophon Tragicus. Hip. argum.
Isocrates. Med. 217.
Ἡ ἱστορία φησί. Orest. 963. 980.
Λέων ὁ Ῥήτωρ. Med. 167.
Libanius. Schol. cod. Leid. Phoen. 290.
Lini mentio Orest. 1391. 1395.
Λυκόφρων. Andr. 221.
ἐν Κασσάνδρᾳ. Hec. 123.
Lysimachus ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς παραδόξοις. Hip. 541. schol cod. Aug. Phoen. 26.
Marsyas iunior ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Μακεδόνων ἱστορῶν. Hip. 671. [?]
Menander. Hec. 225. Hip. 332. 426. Phoen. 893.
ἐν Ἐπιτρέπουσιν. Phoen. 1161.
ἐν Φιλαδέλφοις. ibid.
Mestor Μήστωρ. Phoen. 13.
Οἱ Μετρικοί. [Hephaestio] Hec. 1088.
Mnaseas. Phoen. 416. 652.
Musaeus ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων. Med. 9.
Neophron Tragicus. Med. 666. 1387.
Οἱ νεώτεροι. Hip. 683. Phoen. 126. etc.
Nicander. Orest. 479. 507.
Nicostratus. Phoen. 1017.
Ὁ τοὺς νόστους ποιήσας. Med. argument. et Phoen. 1123. [sed in altero loco alia lectio adnot. interpr.]
Οἱ τὴν Οἰδιποδίαν γράφοντες. schol. cod. Aug. Phoen. 1748.
Oracula. Med. 679. 1284. 1379. Phoen. 412. 641. 1050. 1416. Or. 249.
Orpheus Hip. 953. Alc. 357.
Eius ποιήματα, χρησμοί, μυστήρια. Alc. 968. Hec. 1267.
Οἱ Ὀρφικοί. Alc. 1.
Palaephatus. Med. 831.
Palamedis inuenta. Orest. 432.

*) Num *Hippys?* Ita Vossius p. 442. de Hist. Graec.

Στησιχόρειον

Στησιχόρειον μέτρον. Orest. 980. Phoen. 163. 308.
Strattis ἐν ἀνθρωπορέσῃ. Orest. 279.
Telesargus. Alc. 1.
Theocritus. Schol. cod. coll. C. C. Hec. 832.
Theodorus (Gaza, opinor, quo iunior fuit Arsenius scholiorum collector,). Orest. 1525.
Theophrastus. Hipp. 264.
Thucydides, schol. cod. Bar. Or. 1649. schol. cod. Aug. Phoen. 695. Hipp. 269.
Timachides. Med. 167.
Timagoras ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς. Phoen. 162.
Timarchus. Med. 1.
Tragici. Phoen. 1743. 1405.
Virgilius. schol. cod. Bar. Or. 1389.
Xanthus Lydus. Phoen. 162.

CAPVT XIX

NOTITIA TRAGICORVM GRAECORVM QVORVM FABVLAE PERIERVNT, DIGESTA ORDINE ALPHABETI.

[Cum Supplementis *G. C. Harles.*]

ACAS, Suidae memoratus, ποιητὴς τραγῳδίας, nisi in vitioso aliquo codice *Acas* legit pro *Sacas*, siue *Sacadas*, de quo infra.

ACATVS Argiuus a Martino Antonio Delrione in prolegomenis ad Senecam Tragicum inter Tragoediae scriptores refertur, quod ab Athenaeo lib. XIII. p. 610. citatur eius Ἰλίου πέρσις. Sed nec Tragicum esse adfirmat ibi Athenaeus, et in ora libri annotatur nomen Σάκα siue Σακάδα τοῦ Ἀργείου. [P]

ACESTOR, de quo Scholiastes *Aristophanis* ad Aues v. 31. ad verba: νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκᾳ) οὗτος ἐστὶν Ἀκέστωρ Τραγῳδίας ποιητής. Ἐκαλεῖτο δὲ Σάκας διὰ τὸ ξένος εἶναι. Σάκες γὰρ Θρᾶκές εἰσι. Θεόπομπος δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Σάκα προσαγόρευσεν Τισαμένον. Ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Μυσὸν ἐκάλεσεν. Ibidem docet poesin huius Acestoris derisui habitam a Callia et Cratino, non minus quam ab Aristophane, qui eum perstringit, quod Attice loqui affectauerit, cum nihil minus esset quam Atticus. Ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστὸς, εἰσβιάζεται. Vide et Colomesium ad Gyraldum, p. 163. [Vocabatur quoque Ἀκέστορος, apud *Aristoph.* Vesp. 1216. vbi vide Bergler. *Harl.*]

ACHAEI duo: a) vnus Pythodori F. Eretriensis, cuius mentio apud Eustathium ad Iliad. β'. p. 246. [v. in vol. I. indicem scriptorum ab Eustathio citatorum p. 457.] et alter iunior

a) *Mongitor* in Bibl. Sicula tom. I. p. 2. plures laudat, qui de Achaeo scripserunt. *Hubertus Goltzius* in Hist. Post. Sicil. pag. 88. aliique apud Mongit. putant, Achaeum, Eretriensem, non tragoedias, sed comoedias decem edidisse. Syracusanus vixit post Olymp. LXXIV. ante C. N. 480. Eretriensis autem, teste Suida, Olymp. LXXXIII. siue secundum *Crassum* in Historia poet. graec. p. 4. Olymp. LXXIV. *Saxius* in Onom. I. p. 34. *Eretriensem* comicis poetis adnumerat, eiusque aetatem refert ad A. O. C. 3524. Olymp. LXXIV. 4. ante C. N. 479. V. C. 273. *Achaeum tragicum* citat *Aelian.* H. A. lib. VII. cap. 47. — sine vllo epitheto aut patriae notitia, schol. ad *Aristoph.* Ran. 186. et in Pace, 1243. sed ad Aues, 363. laudat *Achaeum Eretriensem* ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ. — Plerasque autem Achaei fabulas, quarum mentio fit apud veteres, fuisse satyricas, suspicatur *Casaubonus* de Satyr. Poesi, 1. cap. 5. p. 140. edit. Rambachii. — Nulla poematis patriaeque mentione facta,

iunior Syracusanus, vterque tragoedias scripsit: incertum, vtrius e duobus sint, quae a veteribus memorantur, obseruatae maximam partem a *Ioh. Meursio* in Bibliotheca Graeca: Ἄδραστον, ἆθλα, [*Athen.* XV. cap. 12. p. 689. et X. p. 417.] Αἴθων σατυρικὸς, Ἀλκμαίων Σατυρικὸς, Ἀλφεσίβοια, Ἥφαιστος Σατυρικὸς, Θησεὺς, Ἶρις σατυρικὴ, (vnde emendandus Hesychius in Ἐκολλόπωσε, meminit et Suidas in Βοῦς ἕβδομος,) Κύκλος, (*Athenaeo* lib VI. [cap. 20. p. 270.] sed ibi iudice Meursio legendum ex Hephaestione Κύκνος, Grotius legit Κύκλωψ,) Λίνος, Μοῖραι, Οἰδίπους, Ὀμφάλη, (Hesychio laudata in Φανναῖος) Πειρίθους, Φρίξος; et Φιλοκτήτης *b*) laudata Suidae in Ἐλελεῦ. Fragmenta quaedam alterutrius vel vtriusque horum Achaeorum habes apud *Hugonem Grotium* in fragmentis Tragicorum et Comicorum p. 441 sq. Apud *Artemidorum* lib. II. Onirocritic. cap. 25. male *Archaeus* legitur pro *Achaeus*. Euripidem aliquid ab Achaeo mutuatum esse, notat *Athenaeus* lib. VI. p. 270. Eretriensem Achaeum intelligens, quem tempore Euripidis scripsisse constat, Sophocle, vt docet Suidas, paululum

facta, versum Achaei adfert *Athenaeus* lib. I. cap. 34. p. 30 et 31. Ex *Achaei Eretriensis Alcmaeone Satyrico* poemate adfert *Athenaeus* lib. IV. cap. 22. p. 173. D. paucos versus, quos in ordinem redegit et emendauit *Toup.* in Epistola critica, Opusc. criticor. part. II. p. 50. edit. Lips. Ex eadem fabula *Athen.* lib. XI. cap. 9. p. 480. (vbi in contextu male seruata est lectio Ἀρχαῖος, at in margine a Casaubono correcta,) citat quosdam versus. Idem *Achaeus Eretriensis* alia scripserat dramata satyrica ab *Athenaeo* memorata, (de quibus egit *Casaubonus* de Poesi satyrica, lib. I. cap. 5. p. 136 sqq. edit. Rambach.) Sunt illa: Αἴθων σατυρικὸς, *Athen.* lib. VI. p. 270. et lib. X. p. 427. ex illo versus adfert. — Ἥφαιστος σατυρικὸς, *Athen.* XIV. cap. 11. p. 637. D. (non addito patriae nomine,) et fragmentum ex eo seruauit. — Ἶρις σατυρική, *Athen.* lib. X. cap. 19. p. 451. C. D. vbi Achaeum *Eretriensem* vocat poetam nitidum in compositione dictionis, qui tamen aliquando obscuret orationem, multaque efferat per aenigmata: et adfert ex illo dramate locum, quem tentant *Casaub.* de P. S. p. 135. et *Toup.* in Epist. crit. p. 29. a Casaubono dissentiens. Idem *Casaub.* l. m. adfert corrigitque locum *Pollucis*, (qui *Iridis Achaei* meminit,) lib. X. cap. 34. (p. 1343. edit. Hemsterh. vbi *Iungermann.* locum aliter constituit.) — Ὀμφάλη σατυρική, *Athen.* libr. XI. cap. 10. init. p. 466. (vbi vocatur Achaeus ὁ τραγικός, et cuius trimetros ibi seruatos restituit *Toup.* in Ep. critica p. 99.) atque lib. XI. p. 498. adde *Casaubon.* ad Strabon. I. p. 104. Almelou. — *Achaeus* ἐν Μοίραις, (fabula satyrica, citatur ab *Hesychio* in Νυμφόβας, vbi male legebatur ἐν Μοίροις, sed iam correctum a *Casaubono* animadu. in Athen. lib. VII. cap. 2. p. 477. et *Athen.* l. c. p. 277. adfert ex illo dramate duo versus. Hesychii locum emendant *Casaub.* de P. S. p. 140. meliusque *Toup.* l. c. p. 82. *Achaeus de Lino*, addito fragmento, citatur ab *Athenaeo* XV. cap. 2. p. 668. A. et emendatur a *Toupio* in Epist. crit. p. 45. — Mongitor duo dramata fecit, versione latina deceptus apud Ath. p. 689. et p. 417. *ludos publicos* et *Certamina*, quod vnum est, ἆθλα. — Apud *Athen.* pag. 270. F. pro κατὰ τὸν τοῦ ἐρετριέως Ἀχαιοῦ ΚΥΚΛΟΝ legendum esse Κύκνον iam *Casaubonus* in margine animaduertit, et ita corrigit in Animadu. in Athenaeum p. 466. de coniectura Hadriani Turnebi. *Hephaestion* de metris etc. p. 7. citat iambum trimetrum ex *Achaeo* ἐκ Κύκνῳ. Sic quoque *Alexis* scripserat Κύκνον, teste *Athenaeo* lib. XI. p. 472. A. — *Oedipus Achaei* memoratur ab *Hesychio* in v. Ἀκάθαρτον et in v. Ἐκλωπίζεται. In schol. ad *Euripidis* Oresten. v. 383. nominatur Ἀχαιὸς ἐν ΑΖΑΣΙ et fragmentum inde adfertur, etc. Secundum canonem criticorum Alexandrinorum, principibus tragicis, τῆς πρώτης τάξεως, cum Aeschylo, Sophocle, Euripide et Ione *Achaeus* adnumeratus erat. v. veterem Grammaticum in *Montfaucon* Biblioth. Coislin. p. 597. adde *Proclum* in Chrestomath. p. 340 sqq. et de canone illo scriptorum varii generis a criticis, praecipue ab Aristarcho et Aristophane Byzantino, facto, vide *Ruhnken.* in Historia critica oratorum graecorum, praemissa editioni P. Rutilii Lupi de figuris etc. p. XCIV sqq. *Harl.*

b) Versus ex Philoctete a Suida seruatos emendat *Toup.* in Emend. in Suid. part. I. Opusc. p. 105. edit. Lips. *Harl.*

paululum annis iuniorem. Tragoediae eius fuere XXIV. vel XXX. siue vt alii XLIV. verum Syracusanus non plures docuisse fertur, quam decem. [*Eudocia* in Violar. pag. 69. prodit, Achaeum Eretriens. docuisse δράματα ξδ´ Syracusium autem, illo iuniorem, scripsisse trag. δέκα καὶ τέσσαρας.] Fuit et alius *Achaeus* ἱστοριογράφος, qui ante Pindarum scripsit, laudatus scholiastae Pindari in Olympionic. Od. 7.

AEANTIDES in Pleiade Poetarum Tragicorum refertur a Scholiaste Hephaestionis p. 93. et 32. ab *Isaacio Tzetza*, vbi genus Lycophronis recenset, et a Scholiaste Theocriti, quem in hanc rem laudant post Gyraldum dialog. 7. de poetis, *Delrio* prolegom. ad Senecam p. 23. *Andreas Schottus* lib. II. Obseruatt. human. cap. 3. *Menagius* ad Laertium lib. II. sect. 133. et *Vossius* de Poetis Graecis p. 64. Idem *Delrio* adfirmat, ab Hephaestione vocari *Anantidem*, qui aliis est *Aeantides*. Verum Hephaestion ipse nusquam illius meminit, et Scholiastae Hephaestionis bis vocatur Ἀιαντίδης. [v. schol. Hephaest. p. 32. edit. Paw. et p. 93. fin. et *Nagelii* disp. de Pleiadibus, Altdorf. 1762. p. 16 sq.]

AESCHINES Atheniensis Orator, vtrum Tragoedias composuerit, [¶] est incertum. Hoc quidem constat, adolescentem illum tragoedias actitauisse, vt tradit Cicero 4. de Rep. apud Augustinum 2. de Ciu. Dei cap. 10. καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῖς βαρυστόνοις ὑποκριταῖς τὸν ἐν μειρακίῳ χρόνον ὑπετραγῴδη, vt ait *Philostratus* 1. de Sophistis, et *Plutarchus* in Vitis decem Rhetorum: λαμπρόφωνος δὲ ὢν τραγῳδίαν ἤσκησεν, ὡς δὲ Δημοσθένης φησὶν ὑπογραμματεύων καὶ τριταγωνιστῶν Ἀριστοδήμῳ ἐν τοῖς Διονυσίοις διετέλει, ἀναλαμβάνων ἐπὶ σχολῆς τὰς παλαιὰς τραγῳδίας. Sane *Demosthenes* Orat. de corona p. 343. c) τριταγωνιστὴν vocat, et p. 347. [s. cap. 71. p. 480. vbi v. Taylor. et Reiskii notas,] τραγικὸν πίθηκον, (confer Suidam in hac voce, et in Τριταγωνιστής,) *hypocritam Quintilianus* lib. II. cap. 17. Institutionum Orat. adde Libanium argumento Orationis Demosthenicae de falsa legatione, et *Vlpianum* p. 99. Anonymus in vita Aeschinis: Δημοχάρης δὲ ὁ ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους φησὶν Ἰσχάνδρου τοῦ τραγῳδοποιοῦ μὲν τριταγωνιστὴν γενέσθαι τὸν Αἰσχίνην, καὶ ὑποκρινόμενον Οἰνόμαον διώκοντα Πέλοπα αἰσχρῶς πεσεῖν, καὶ ἀναστῆναι ὑπὸ Σαννίωνος τοῦ χοροδιδασκάλου.

AGATHO d) Atheniensis e), Euripidi et Pausaniae peramatus, teste *Aeliano* II. 21. XIII. 4. Var. et *Aristophani* non sine laude memoratus in Ranis v. 83. Ceterum ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο, vt notat huius Scholiastes p. 133. [p. 124. edit. Küsteri] ex eoque Suidas, et ante

c) Cap. 60. p. 434. vbi laudaui *Kühn.* ad Pollucem VI. Onom. segm. 165. n 38. adde *Ascon.* ad Ciceron. diuinat. in Caecil. cap. 15. et Demosth. l. c. cap. 40. p. m. edit. 306. *Harl.*

d) Alius fuit *Lucius Agatho Priscius* in celebri inscriptione Bononiensi Aeliae Laeliae Crispidis, licet de hoc nostro intellectum voluerit *Geuartius* lib. III. elector. cap. 1. Alius itidem, in quem Platonis distichon apud *Gellium* XIX. 11. et *Laertium* III. 32. Tragicus enim *Agatho* Platonem aetate antecessit, sed alter, quem duobus illis versibus venustulis prosequitur, iunior esse videtur, vt non absurde colligit *Petrus Baylius* de Agathone Tragico differens in editione [nouissima] Lexici sui Historico-Critici tom. I. p. [89. vbi veterum ac recentiorum iudicia de Agathone, aliaque de eo collecta sunt; quare ablegamus lectorem ad Baisium. *Agathon*, Christianus, cuius fragmenta insunt in codice, in Bibl. Coislin. Montfaucon. p. 191. ibidem p. 294. occurrit Abbas *Agathon*. an idem, quem modo produxi? pag. 314. nominatur epistola Theodori Studitae ad Agathonem. *Harl.*]

e) Qui eum Leontinum faciunt et Siculis adscribunt, isti id, nescio quo, auctore faciunt. vid. Diarium Eruditor. Ital. tom. XIII. p. 240. *Mongitor*. tom. I. Bibl. Sicul. p. 7 sq.

ante, vtrumque *Lucianus* in Rhetorum praeceptis f). In huius aedibus conuiuium suum finxit Plato, qui teste *Athenaeo* V. 18. Dipnosophist. quatuordecim annorum fuit, cum Agatho tragoedia vinceret. In illo conuiuio apud Platonem init. p. 1174. Socrates inter alia probat, eum, qui Tragoedias bene componere norit, eundem etiam aptum esse ad docendas Comoedias. Hinc alii diuersum a Tragico exsculpsere Agathonem Comicum, Socratis discipulum, quos refellit *Rich. Bentleius* diss. de Epistolis Euripidis §. 2. [p. 82. ex latina Leunepii versione.] Eius Tragoediae veteribus memorantur: Ἀερόπη, Ἄνθος, Θυέστης, Μυσοί, (in quibus primus Chromaticum genus tragoediae immiscuit teste *Plutarcho* lib. III. cap. 1. sympos.) et Τήλεφος. Vide *Meursii* Bibliothecam Graecam p. 1202. Fragmenta eius nonnulla collegit *Grotius* in excerptis Tragicor. p. 437. Primus fuit Auctor τῶν ἐμβολίμων siue intercalarium carminum (*intermezzi*) in Tragoediis, teste *Aristotele* (qui id reprehendit,) cap. 17. Poetic. *Philostratus* lib. I. de Sophistis p. 497. Ἀγάθων ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητής, ὃν ἡ κωμῳδία σοφόν τε καὶ καλλιεπῆ οἶδε, πολλαχοῦ τῶν ἰαμβείων γοργιάζει, *frequenter in Iambis exprimit siue imitatur Gorgiam.* Antithesis delectatum notat *Aelianus* XIV. 13. Var. historiae. Vide et Suidam in Μυρμήκων ἀτραπός. [P] [in S. *Maximi* Operibus, apud Montfaucon. in Bibl. Coislinian. p. 575. et 578. Agathonis dicta occurrunt.]

ALCAEVS Atheniensis Tragicus, cuius Suidas g) mentionem facit: in *coelo* Tragoedia laudatur a Macrobio lib. V. Saturnal. cap. 20. An legendum Κωμῳδοτραγῳδίᾳ? ex Harpocratione in Ἀδδηφάγους, Suida in Ἀδηφαγία, et Apostolio Centuria I. prouerb. 51. Incertum quoque, sitne referenda ad Alcaeum Atheniensem, an ad *Alcaeum Mytilenaeum* priscae poetam comoediae, decem dramatum, Suida teste, auctorem, cuius sunt Athenaeo memoratae ἀδελφαὶ μοιχευόμεναι, (tragoediis a Grotio perperam adscriptae,) Γανυμήδης, quam laudat Pollux et Athenaeus, Ἐνδυμίων, quam Pollux et Priscianus, ἱερὸς γάμος, denique Καλλιστὼ ac παλαίστρα, quas idem Athenaeus memorat. *Fabric.* Alcaeus ὁ Κωμικὸς laudatur ab *Eustathio* ad Hom. Iliad. H'. p. 1571. v. infra in notitia Comicorum h. v. *Harl.*

ALCESTIS Tragicus Poeta apud *Valerium* Max. III. 7. 1. extern. gloriatus, se interea, quod Euripides tres versiculos maximo impenso labore deducere potuisset, versus centum perfacile scripsisse, ab eo responsum tulit in hanc sententiam: *Sed hoc interest, quod tui in triduum tantummodo, mei vero in omne tempus sufficient.* Non est audiendus *Ioh. Brodaeus*, qui libr. IX. Miscellaneorum cap. 23. apud Valerium pro *Alcesti* Tragico *Alexin* Comicum reponere

f) Adde Schol. ad *Aristoph.* Eccles. v. 1. vbi dicitur: ὑποκρίνεται ὁ ἴαμβος ἢ τοῦ Ἀγαθῶνος ἢ τοῦ Διονυσίου. Atque *Aristoph.* in Nubib. v. 1087. perstringit eum, iudice Berglero et probante huius sententiam Brunckio ad loc. mem. Aristoph. *Harl.*

g) Vt Suidas, ita quoque ex illo *Eudocia* in Violar. p. 60. *Alcaeum*, Atheniensem, Tragicum, quem nonnulli primum tragicum fuisse putant, distinguit ab *Alcaeo*, Mitylenaeo, Comico antiquae comoediae quinto, Micci filio, auctore decem fabularum, quas, quotquot ex veterum scriptis potuit conquirere, enumerat *Casaubon.* ad *Athen.* lib. III. cap. 24. p. 206. additque ex Polluce X. segm. 11. *Pasiphaen*, qua ipsa fabula cum Aristophane, Plutum suum docente, certasse Alcaeum in attico theatro, veteres critici auctores sunt, vt ait idem Casaubonus. Idem pauca tradit de *Alcaeo*, tragico. In Lexico quodam apud *Montfaucon* in Bibl. Coislin. p. 482. sub littera E. citatur Ἀλκαῖος (n. Comicus,) ἐν Δυμίωνι, vbi legendum erit Ἐνδυμίωνι, vti diserte legitur apud *Polluc.* IX. cap. 6. segm. 53. p. 1017. vide infra inter Comicos deperd. h. v. *Harl.*

nere iubet, nam Valerius testatur, poetae illius extemporalis scripta statim intra primas memoriae metas corruisse, cum fabulae Alexidis comici ab Athenaeo aliisque, Valerio iunioribus, frequenter laudentur.

ALCIMENES Megarensis, Tragicus, Suidae memoratur, et distinguitur ab altero huius nominis Comico Atheniensi.

[ALCMAEON et ADRASTVS tragici videntur fuisse apud *Plutarchum* II. 88. (s. tom. VI. pag. 330. edit. Reisk.) et alibi; at *Valckenario* in Diatr. Eurip. pag. 150 sq. isti versus *Sophoclei*, atque ex Sophoclis Alcmaeone sumti videntur. *Harl.*]

ALEXANDER Aetolus ex Pleurone oppido, Grammaticus, in Pleiade Tragicorum celebris fuit temporibus Ptolemaei Philadelphi. Vide infra in *Pleias*, et Suidam in Ἀλέξανδρος et Ἄρατος, [atque Eudociam p. 62. *Sextum Emp.* contra Log. II. sect. 304.] Pleuronius a patria cognominatur a Scholiaste minore Homeri ad Ἰλιάδος π'. Eius Tragoediae Αἰπόλοι, (ni sint Alexidis,) tum πότος et τιγὼν siue τρυγὼν, obseruatae *Meursio* pag. 1206. Biblioth. Graecae. Scripsit praeterea Ἐλεγεῖα, e quibus est, quod laudat *Athenaeus* XV. p. 699. vbi eum Τραγῳδοδιδάσκαλον adpellat: *Apollinem* item versibus Elegiacis, ex quibus locum profert *Parthenius* cap. 14. erotic. et *Musas*, Seruio in X. Aeneid. laudatas, itemque alia versu Hexametro, vt sunt, quae ex Alexandri Aetoli ἐπιγραφομένῳ ἁλιεῖ profert *Athenaeus* VII. pag. 296. et pag. 283. Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ἐν Κρικαεῖ (al. Κρικεῖ, sed Casaubon. ἁλιεῖ) εἰ γνήσιον τὸ ποιημάτιον Deinde binos profert Hexametros, e quibus adparet, non Tragoediam, sed aliud hoc poema fuisse. Ex Musis eius petitos puto versus de planetis, quos edidit *Thomas Galeus* ad Parthenium p. 149 sq. et *Chalcidius* pag. 155. perperam tribuit Alexandro Polyhistori. Alios eius versus quosdam proferunt Strabo et *Gellius* XV. 20. etc. Alexandri huius Tragici meminit *Laertius* in Timone lib. IX. sect. 113. [P] *Fabric.* (*Cicero* ad Attic. lib. II. epist. 22. fin. conf. epist. 20. fin. *Heumann.* conf. *Valcken.* in Diatr. Euripid. pag. 147 sq. infra in Notitia Comicorum h. v. *Harl.*]

AMPHIANVS Tragoediarum scriptor laudatur a Scholiaste Germanici pag. 130. edit. Paris. 1559. 4.

[AMPHION, tragicus, fingitur a Sylburgio, decepto loco *Clementis Alex.* Strom. p. 716. 1. Ἀμφίων λέγει τῇ Ἀντιόπῃ, quum verba citata sint ex Antiope, tragoedia Euripidea. vid. *Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 17. A. *Harl.*]

ANANTIADES, vide supra in *Acantide.*

ANAXANDRIDES Rhodius Camiraeus [h]), vel ex aliorum sententia Colophonius, circa Olympiadem CI. clarus temporibus Philippi Macedonis, fabulas LXV. docuit, decies

Nn 2 victor,

h) Sic quidem apud *Suidam*, tom. II. voc. Καμειραῖοι ἴσχας, et *Eudociam* p. 60. Apud *Athenaeum* lib. IX. cap. 4. p. 374. est locus memorabilis. Ibi Anaxandridis forma et venustas describitur, atque Athenaeus prodit, eum, quum *dithyrambum* Athenis recitaret, aliquando in equo sedentem accessisse, suique carminis partem quandam pronuntiasse; si fabulis docendis quando vinceretur ab aemulis, illas easque multas elegantesque, ad obuoluendum thus dedisse discerpendas: ex his concludit, nullo pacto seruatam esse potuisse, fabulam, *Tereum*, aliasque eiusdem similes, quum in illis dandis victor non euaserit. *Harl.*

victor, teste Suida. Has pro Tragoediis accepit Delrio, adeoque Anaxandridem sine haesitatione Tragicis annumerauit. At enim Comicus fuit iste *Anaxandrides*, qui primus amores et virginum violationes in scenam produxit, atque ab Athenaeo aliisque diserte κωμῳδοποιὸς adpellatur. Eius fabularum titulos ex priscis scriptoribus habes infra in Notitia Comicorum: [vbi vid. notata.] Alia de eo notatu digna Gyraldus dialogo de Poetarum historia pag. 353. editionis Lugdunensis Batau. Versus eius citatur ab *Aristotele* VI. Eth. ad Eudem. cap. 10. et VII. 10. ad Nicomachum et III. 10. et 11. Rhetor. vbi eius dictum: καλὸν ἀποθανεῖν πρὸ τῦ ποιῆσαι ἄξια τῦ θανάτυ.

ANAXIMANDER inter tragicos computatur ab eodem Delrione pag. 26. ni fallor, propter hunc locum *Laertii* in Empedocle lib. VIII. sect. 70. Διόδωρος δὲ ὁ Ἐφέσιος, περὶ Ἀναξιμάνδρυ γράφων φησὶν, ὅτι τῦτον ἐζηλώκει τραγικὸν ἀσκῶν τῦφον καὶ σεμνὴν ἀναλαβὼν ἐσθῆτα.

ANDRONICVS [i] tragicus histrio, qui Aeschyli [k] drama, cui Ἐπίγονοι nomen, cum plausu egit. Vide *Athenaeum* lib. XIII. p. 584. Alius *Liuius Andronicus* Tragicus latinus, de quo dixi in Biblioth. Latina.

ANTIPHON Rhamnusius, Orator, dicitur et tragoedias composuisse καὶ ἰδίᾳ καὶ σὺν Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ *et seorsim et Dionysium Tyrannum iuuans*, vt notat Plutarchus in decem Oratorum vitis, et *Photius* cod. CCLIX. Fuerunt itidem, qui interfectum eum a Dionysio adfirmarent, siue, quod tragoedias illius exsibilasset, siue, quod in conuiuio quodam proposita quaestione, quodnam aes optimum esset, respondisset, [teste Plutarcho p. 68. *Heumann.*] *illud, ex quo conflatae essent tyrannicidarum Harmodii et Aristogitonis Statuae.* Sed Antipho, poeta tragicus, a Dionysio propter maledictum [l] a Plutarcho p. 68 de dignoscendo adulatore traditum ἀποτυμπανισθεὶς, alius omnino fuit ab Oratore, proditionis damnato, Athenis, vt temporum etiam ratio indicat [m]). Vide, quae de Oratore infra cap. 26. Ceterum Antiphontis, quem τραγῳδοποιὸν vocat Athenaeus, dramata Ἀνδρομάχη, Μελέαγρος et Πλήξιππος ab Aristotele [Rhet. II. cap. 24. p. 367. et II. cap. 2. p. 228. edit. Cantabrig.] et Athenaeo laudantur [n]). De Plexippo Antiphontis et Antiphonte ipso pluribus [P] egerat

i) Alius *Andronicus*, poeta graecus, saec. V. post Chr. n. vixit, quem laudat *Symmach.* lib. VIII. epist. 22. *Heumann.*

k) Sophoclis drama, vt nobilius, non Aeschyli, intelligi, probabile videtur Brunckio, in Fragmentis Sophocl. voc. Ἐπίγονοι. *Harl.*

l) Rogatus a Dionysio, quodnam aes optimum esset, illud? inquit, e quo Athenienses fecissent statuas Harmodii et Aristogitonis tyrannicidarum.

m) Recte dignoscendus est vterque *Antiphon.* De tragico *Aristotel.* Rhet. II. cap. 8. p. 266. edit. Cantabr. 1728. 8. Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς μέλλων ἀποτυμπανίζεσθαι ὑπὸ Διονυσίυ, εἶπεν, ἰδὼν τὺς συναποθνήσκειν μέλλοντας, ἐγκαλυπτομένυς, ὡς ᾔεσαν διὰ τῶν πυλῶν, τί ἐγκαλύπτεσθε, ἔφη· ἢ μὴ αὔριον τις ὑμᾶς ἴδῃ τύτων. *Harl.*

n) De Ἀνδρομάχη *Antiphontis* vid. auctorem Ethic. Eudem. VIII. 4. De Μελεάγρῳ vid. *Aristotel.* Rhetor. II. p. 1[illegible]. Quod autem ad Πλήξιππον, quem Ionsius et Fabricius addiderunt Antiphonteis, adtinet, *Petrus van Spaan* in differt. de Antiphonte oratore attico, (Lugd. Bat. 1765. 4. rec. in Oratorum graecorum a Reiskio editorum vol. VII.) cap. IV. §. 2. negat, fuisse drama, sed ex *Aristotele* Rhet. II. pag. 63. adparere docet, *Plexippum* fuisse personam inductam in Μελεάγρῳ. Hinc *Ruhnken.* in Spaani diff. l. c. emendat *Pollucem* X. 63. pro ἐν Ἀντιφάνυς Μελεάγρῳ legens ἐν ἈΝΤΙΦΩ͂ΝΤΟΣ Μελεάγρῳ. (At enim iam scholiastes rhetoricorum *Aristotelis* lib. 2. p. 46. habet Ἀντίφων pro Ἀντιφάνης, et hoc culpat *Fabricius* infra in Notitia comicorum deperditorum, voc.

egerat olim Adrantus, et Hephaestion, eius compilator. Vide [*Athenaeum* XV. p. 673. F.] *Ionsium* p. 327. 328. de Scriptoribus historiae philosophiae. [et *Schrader.* ad Aristotel. Rhetor. lib. II. cap. 2. nr. 39. *Heumann.*]

APHAREVS Atheniensis Hippiae F. priuignus et adoptatus ab Oratore Isocrate, praeter Orationes quasdam scripsit tragoedias XXXVII. teste *Plutarcho* in Isocratis vita, ex quibus duae fuerunt dubiae fidei. Bis in Dionysiis, totiesque vicit in Lenaeis. Coepit docere fabulas sub Lysistrato Olymp. CII. 4. vsque ad Sosigenem Olymp. CIX. 3.

[APELLES, Ascalonita, de quo vid. *Philon.* legat. ad Caium p. 790. Caligula eum, tragoedorum ea aetate principem, (εὐδοκιμώτατον τῶν τότε τραγῳδῶν) semper secum habuit, teste *Dione Cassio* lib. LIX. cap. 5. p. 906. edit. Reimari, quem ad h. l. et *Casaubon.* ad Sueton. Caligul. cap. 33. conferes. *Harl.*]

APOLLINARIS Alexandrinus, saeculo post natum Christum quarto celebris scriptor christianus, et presbyter Laodicensis, cuius Metaphrasin Heroicam Psalmorum habemus, non minus tragoedias Euripidis, quam comoedias Menandri et Pindari lyram, Homerique poemata imitatus, ad sacrum argumentum transtulit, teste *Sozomeno* lib. V. cap. 18. et *Ioh. Sarisberiensi* lib. VIII. Policratici capite 21. Vnde Tragoediam, quae sub titulo *patientis Christi* legitur inter poemata *Gregorii Nazianzeni*, ad hunc Apollinarem viri docti quidam referunt. Vide *Guil. Cauei* Historiam litterariam Scriptor. Eccles. ad A. C. 362. Alius *Apollinaris tragoedus*, cuius meminit *Suetonius* in Vespas. cap. 19.

APOLLODORVS Tarsensis, Tragicus, cuius mentionem facit praeter Suidam [et Eudociam p. 61.] Scholiastes Euripidis o) ad Medeam [148. coll. v. 169.] et Aristophanis ad Ranas [323.] Dramatum tituli: Ἀκανθοπλὴξ, Ἕλληνες, Θυέστης, Ἱκέτιδες, Ὀδυσσεὺς, Τεκνοκτόνος. Quando vixerit, non inueni, qui me doceret. Idem Suidas [item Eudocia p. 63.] memorat et alterum *Apollodorum* Atheniensem Asclepiadis F. Grammaticum, discipulumque Panaetii Stoici et Grammatici Aristarchi. Hunc in Ἀπολλόδωρος et Τραγήματα refert primum fuisse auctorem τῶν καλουμένων τραγιάμβων.

voc. *Antiphanes*, in Μελέαγρος.) Pariter Ἀντιφῶν ἐν Μηδείᾳ pro Ἀντιφάνης ἐν M. idem *Ruhnken.* apud *Pollucem* VII. 57. legere malit. *Spaan* vero opinatur, Antiphontis Μηδείαν non aliud fuisse drama, ac Ἰάσων, quod nusquam ab editis scriptoribus memoratum, citatur ab *Antiatticista* MS. Ἀντίθεν, διατίθεται· Ἀντιφῶν Ἰάσονι. Idem grammaticus, notante eodem Spaanio, bis Antiphontis Ἄδωνιν laudat: Ἀχληρίαν. Ἀντιφῶν Ἀδώνιδι. Sed alibi hanc fabulam *Antiphani* tribuit: Καταλύειν· καὶ τοῦτο ἐκαινίζοντο. Ἀντιφάνης Ἀδώνιδι. Malit tamen Spaan hoc drama ad *Comicum*, quam ad *Tragicum* referre, propter ea, quod alii etiam Comici, *Plato*, *Araros*, *Philyllius* idem argumentum tractarunt. Tum exemplis docet aliis, perpetuam esse *Antiphontis* et *Antiphanis* confusionem, et ex praeclaro illo *Antiatticista* MS. aliquando in lucem vindicato, veterum dramatum rationi nouum lumen adfundi adseuerat. Quare nos illo adhuc carere dolemus. *Harl.*

o) *Apollodorus* Tarsensis, quem Scholiastes Euripidis citat, videtur diuersus fuisse a Tragico: [id quoque videtur cl. *Heyne* ad Apollodori Bibl. tom. III. pag. 1174.] aut saltim tragoedia non est, sed grammaticum opus et forte commentarius in Euripidem, ex quo repetit, quod ambiguitatis auctores sint histriones confundendo partes chori cum verbis Medeae. *Fabric.* At Apollodorum Tarsensem gramm. spectare quoque schol. *Aristoph.* Plut. 535. putat *Heyne* l. c. p. 1151. *Harl.*

APOLLONIDES, a Grotio recte tragicis accensetur, quoniam versiculos, quos ex Apollonide repetit *Stobaeus* in florilegio serm. 76. ὅτι κάλλιστον γάμος, eosdem *Clemens Alexandrinus* lib. III. Paedagogi cap. 12. acceptos fert tragoediae.

APOLLOPHANES Atheniensis, poeta veteris comoediae fuit, teste Suida, [adde *Eudociam* p. 61.] non tragicus. At inter veteres Tragoediae auctores illum numerat Delrio, quod tragoedias etiam composuisse videatur. Nimirum conicit vir doctus, *Daulidem* Apollophanis, ab Athenaeo et aliis memoratam, fuisse tragoediam, in qua Terei et Procnes et Philomelae atrocia facta comprehenderit. Sed nihil incertius esse eiusmodi suspicione, docet *Isaacus Casaubonus* [p] lib. VII. ad Athenaeum cap. 23. allatis plurimis exemplis, in quibus comici poetae tragicis argumentis comicos soccos aptarunt. *Apollophanis* tamen Τραγῳδοῦ mentio lib. II. Anthologiae cap. 24. pag. 220.

ARCHELAVS ὁ Τραγῳδὸς, qui Lysimacho imperante clarus apud Abderitanos fuisse traditur a *Luciano* Lib. quomodo historia scribenda sit, sub init. tom. I. pag. 601. [cap. I. tom. III. Reitz. p. 3.] histrio fortasse fuit tantum, non poeta: eodem enim loco Lucianus ait, eum τραγῳδῆσαι Andromedam Euripidis. Abderitae vero, qui fabulam spectauerant, plerique febri ac simul mentis perturbatione singulari corrupti sunt, vt et ipsi per vrbem tragicos versus canerent et tragicos referrent histriones. *Fabric.* Versus, qui sunt ex Euripidis Archelao, interdum nomen tantum Ἀρχελάου habent praefixum, quasi *Archelaus* fuerit illorum auctor, animaduertente *Valckenario* in Diatriba Euripidea pag. 198. not. *Harl.*

ARCHIAS Thurius τραγῳδιῶν ὑποκριτής. Plutarch. Demosthene pag. 859.

ARION Methymnaeus Lyricus circa Olympiadem XXXVIII. floruit, Alcmanis secundum nonnullos discipulus apud Suidam dicitur, non Tragici carminis, vt adfirmat Rob. Stephanus in Elucidario, sed τρόπου Τραγικοῦ, hoc est modi cuiusdam Musici in Tragoedia inuentor fuisse et primus χορὸν [*)] στῆσαι *chorum stantem induxisse*, καὶ διθύραμβον ὀνομάσαι τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ, καὶ Σατύρους εἰσενεγκεῖν ἔμμετρα λέγοντας. Tzetzes praefat. ad Lycophronem Διθύραμβον δὲ ἤτοι κυκλικὸν χορὸν ἐν Κορίνθῳ πρῶτος ἔστησεν Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, δεύτερον δὲ Λάσος Χαβρίνου Ἑρμιονεύς. Confer Herodotum lib. I. cap. 23. Aristotelem apud Proclum in Chrestomathia, et ex recentioribus Vossium Institut. Poetic. III. 16.

ARISTARCHVS, Tegeates, vltra centum annos producta aetate, Euripidis aequalis fuit, et primus, vt auctor est Suidas, tragoedos cothurnis extulit. Ex dramatibus LXX. quae docuit, bis victor, pauca veteribus memorantur, vt *Achilles*, quem Ennius (teste Festo in *prolato aere*) et Plautus in Poenulo [q]) expresserunt, tum *Aesculapius* Suidae et *Tantalus* Stobaeo laudatus. Sed et *Rhesum* Tragoediam, quae inter Euripidis hodie legitur, et a Delrione Euripidi alteri tribuitur, *Samuel Petitus* haud verisimili coniectura refert ad hunc Aristarchum lib. III. Miscellaneorum cap. 22. [vid. supra ad Euripidis Rhesum.] Confer *Colomesium*

p) Confer, quae supra cap. XV. nr. 16. [tom. I. pag. 119 sq.]

q) Vbi in Poenulo id indicatur. vid. *Bayle* Diction. voc. Aristarche, not. G. fin. *Heumann.*

mestum ad Gyraldum p. 373. *) Citatur *Aristarchus* Tragicus ab Athenaeo, in extremo libri XIII. *Fabric.* conf. *Matthesii* disp. de Aristarcho grammatico, Ienae, 1725. 4. §. 4. p. 6 sqq. vbi plures *Aristarchi* enumerantur. *Harl.*

[ARISTIAS. Hic eiusque pater *Pratinas*, de quo infra, satyris faciundis, omnibus, praeterquam Aeschylo, praestitisse dicuntur apud *Pausaniam* II. cap. 13. p. 141. Aristiae Corinthi in foro monimentum fuit positum, teste eodem, cit. loco. *Harl.*]

ARISTO, Sophoclis tragici nothus fuit, teste Suida in Ἰοφῶν. Idem ni fallor ποιητὴς Τραγῳδίας, qui inter plures hoc nomine scriptores celebratur a *Laertio* in Zenone lib. VII. sect. 164. *Aristonis* Λύκων laudatus Plutarcho sub initium libri de audiendis Poetis, non Aristonis Tragici est, vt scribit *Meursius* in Biblioth. Graeca, sed, vt *Menagius* ad Laertium verisimilius [?] suspicatur, *Aristonis* Peripatetici. De Tragoedia Aristonis *in Mnesthenum* virum fortissimum scripta, ex Plutarcho meminere Zarottus in Ouidii Ibin et Gyraldus sub extremum dialogi VII. Historiae Poetarum. Alius *Ariston* actor tragicus Syracusis, de quo Liuius libro et capite XXIV. [conf. *Mongitor.* Biblioth. Sicul. tom. II. in adpendice pag. 54.] *Aristonis* quaedam profert Theophilus lib. III. ad Autolycum p. 297. quae Aristophonti Comico tribuit Grotius. Idem ad Agathonem refert tragicum, quae sub *Aristonis* nomine produxit *Clemens Alex.* II. Strom. p. 407. *Fabric.* Plures fuerunt *Aristones*. *Ariston Ceius* (an *Chius?*) peripateticus, cuius epigramma in Anthol. Cephalae nr. 739. occurrit, et cuius ἐρωτικὰ ὅμοια Athenaeus et Plutarchus laudant; alius rhetor eximius apud *Stephan. Byzant.* in voc. Γέρασος. *Aristo* Chius philosophus academicus, de quo vide in vol. seq. in catal. academicorum, et aliquot *Aristones* infra in catal. peripateticorum v. *Aristo.* adde *Schneider.* in Periculo critico in Anthologiam Constantini Cephalae pag. 127. *Harl.*

ARISTOCRITVS, Athenodorus et Thessalus tragoediarum ὑποκριταὶ tempore Alexandri Magni. Vide Athenaeum lib. XII. pag. 538 sq.

ARISTODEMVS Atheniensis, teste *Cicerone* apud Augustinum II. de Ciu. Dei cap. 10. *actor Tragicus fuit*, antequam maximis de rebus legatus ad Philippum Macedonem mitteretur. Mentio etiam fit apud Plutarch. de X. rhetor. Vtrum tragoedias ipse scripserit, atque adeo fuerit tragoediarum *auctor* quoque, perinde incertum est, ac de *Aeschine* parum constare supra adnotaui. De *Polo* et *Aristodemo* tragicis ὑποκριταῖς confer Scholia Graeca ad *Lucianum* tom. II. pag. 7. Meminit vtriusque Lucianus Apologia pro mercede conductis p. 486. *Fabric.* Diuersus ab hoc est *Aristodemus*, μικρὸς dictus, sacrorum irrisor, quocum Socrates colloquutus est apud *Xenoph.* M. S. I. cap. 4. §. 2 sqq. adde *Platon.* in Symposio, p. 315. et *Maxim. Tyr.* diss. III. p. 6. edit. II. Dauisii. De *Aristodemo*, qui a Scholiaste Theocriti dicitur ὁ Θηβαῖος, et scripsit Θηβαικῶν libros, apud Suidam vero in Ὁμολώϊος Ζεὺς in Aristophanem et *Mich. Apostolium* cent. XVIII. prou. 42. in Χρησόδημον transformatus est. vid. doctam *Valcken.* adnotat. ad Schol. Eurip. Phoen. v. 1120. pag. 732. *Harl.*

ARISTOLOCHVS vt malus Poeta Tragicus perstringitur ab auctore Epistolarum quae ambulant sub nomine Phalaridis epist. 63. [epist. 18. edit. Lennepii, cuius notam pag. 90 sqq.

*) Hunc Aristarchum etiam innuit *Ouid.* Trist. II. 411. *Heumann.*

90 sqq. conferes.] ἐπαίρει σε κατ' ἐμȢ γράφειν Τραγωδίας. Sed hoc ipso loco inter alia vtitur doctissimus *Bentleius* s), quibus epistolas illas demonstret Phalaridi suppositas esse. Primus enim tragoedias scripsisse traditur Thespis circa Olympiadem LXI. Et Phalaris iam obierat Olymp. LVI. vel certe LVIII. Sed ex Dodwelli sententia mors Phalaridis incidit demum in Olymp. LXIX. 1.

ARISTONYMVS, quo auctore inter tragicos a Delrione referatur, haud comperi. Forte pro tragoedia habuit ipsius *Theseum* laudatum *Athenaeo* lib. III. p. 78. Ceterum Comicus fuit iste Aristonymus, pluribus Scriptis inclytus sub Ptolemaeo Philadelpho ac Philopatore, vt Suidas, [et Eudocia pag. 68.] testantur, regiaeque bibliothecae post Apollonium praefuit. Eius Comoediam Ἥλιον ῥιγȢ̃ντα citat idem *Athenaeus* libro VII. [cap. 8. p. 285.] Confer Etymol. M. in Βεμβράς. Alia Stobaeus et Plutarch. de Fluminibus. Laudat et *Aristonymum* Hesychius Alex. *Fabric.* Gryphos texere optime callebat, teste *Athenaeo*, X. cap. 20. pag. 453. *Harl.*

ARISTOPHANEM tragicum Meursius obseruat ex hoc loco Lutatii ad Stat. 12. Thebaid. *Oedipus expulsus Creontis imperio confugit Epicolono, in quo locus erat furiis consecratus. Sed misericordia Athenienfium illa sede est erutus, hospitaliterque tractatus. Hanc Tragoediam Aristophanes scripsit.* Ceterum vix dubito Sophoclem legendum esse pro Aristophane.

ARISTOPHONTIS *Philoctetem* memorat *Plutarchus* Lib. de Audiendis [P] Poetis p. 14. vnde tragicis Poetis adnumeratur a Delrione, et aliis. Sed Philoctetes ille pictura fuit, non tragoedia, vt Colomesio ad Gyraldum p. 406. pulcre animaduersum. *Aristophon* pictor a *Plinio* laudatur lib. XXXV. cap. 11. Alius fuit *Aristophon* Comicus, cuius Pythagoristas laudat Laertius, tum, qui alias eius fabulas memorant, Athenaeus ac Stobaeus. *Aristophontis* Pancratiastae mentio apud *Pausaniam* in Eliacis posterioribus pag. 484. *Aristophontem* Atheniensem in libris, qui *dysarestia* nuncupantur, citat *Fulgentius* lib. III. Mytholog.

ARISTOTELES Philosophus in Poetica sua praeclare disputat de tragoediae compositione et de multis veterum tragoediis fert iudicium. Sed scripserat etiam Νίκας Διονυσιακὰς et de tragoediis librum, ac praeterea διδασκαλίας, memoratas *Laertio* lib. V. sect. 26. t) Anonymo Menagiano in Aristotelis vita, Suidae in Ὄνȣ σκιὰ et Scholiastae Aristophanis ad Aues et Harpocrationi in Διδάσκαλος. In hoc opere Aristoteles egerat de dramatibus celebriorum Poetarum Tragicorum Comicorumque, vbi, quando, quomodo et quo euentu acta fuerunt. Vide *Casaubonum* ad Athenaeum lib. VI. cap. 7. *Ioh. Woweranum* Polymathiae cap. XI. §. 15. et *Ionsium* lib. I. cap. XI. pag. 54 sq. Διδασκαλίας eiusmodi scripsere Aristotelis exemplo *Carystius* Pergamenus, *Callimachus*, *Aristophanes* grammaticus, *Aristarchus*, *Eratosthenes*, *Crates*, aliique.

ARISTOXENVS Musicus libro vndecimo συμμίκτων egerat de Tragicis et Comicis. Vide infra in *Rufo*. Eiusdem περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. Harpocrat. in Κορδακισμός.

ARTABAZES

s) In respons. ad C. Boyl. sect. XI. p. 122 sqq. et in diss. de Epist. Phalar. sect. XI. p. 27. ex versione lat. Lennepii. *Harl.*

t) *Ionsius* l. c. has didascalias tribuendas censet Aristoteli iuniori grammatico. *Heumann.*

ARTABAZES Armeniae Rex, Tigranis, (non Mithridatis, vt Rob. Stephanus in elucidario,) filius, Straboni et Plutarcho Ἀρτααάσδης, in Valerii Maximi Codicibus corrupte *Sariaster* lib. IX. cap. 11. extern. 3. vel *Ariaster*. Appiano teste καὶ τραγῳδίας ἐποίει, καὶ λόγους ἔγραφε καὶ ἱστορίας, ὧν ἔνιαι διασώζονται Lib. de bello Parthico p. 155. ex Plutarchi vita M. Crassi p. 564.

ASCLEPIADES, Isocratis discipulus, Tragilensis, Τραγῳδούμενα scripsit, teste Plutarcho in Isocratis vita. Libris sex constitisse illud opus tradit *Stephanus Byz.* in Τράγιλος. Citantur a Plinio in indice libri septimi, Athenaeo, Harpocratione, [*Apollodoro* Bibl. II. 1, 3. III. 1, 2.] Hesychio et Scholiaste Pindari [p. 3, 14.] atque Apollonii: Τὰ Τραγῳδούμενα, qualia etiam scripsit *Demaratus*, teste Clemente Alex. in protreptico. Harduinus reddit, *ea, quae in Tragoediis decantantur.* Hieron. Wolfius: *tragoediarum argumenta* [u]). Rectius hic quidem, quam Gyraldus, qui tragoedias scripsisse Asclepiadem, e Plutarcho euincere conatur. [¶] Sic *Herodicus*, Cratetius, scripserat Κωμῳδούμενα, siue *de Argumentis comicis* opus, cuius librum sextum laudat *Athenaeus* lib. XIII. p. 586.

ASTYDAMANTES duo, vnus Morsimi Tragici filius, Philoclis nepos, Aeschyli sororis filius, Atheniensis, auditor Rhetoris Isocratis, ducentas et quadraginta tragoedias teste Suida composuit, quindecies victor. [adde *Eudoc.* pag. 68.] Huius videntur esse Ἀλκμαίων, Ἑρμῆς et Ναύπλιος, quae ab Aristotele, Athenaeo ac Stobaeo citantur. [fragm. est in Schol. Marcian. Homeri Venet. vid. *Villoison.* Proleg. p. 33.] De hoc *Diodorus Sic.* lib. XIV. pag. 420. ad Olymp. XCV. 2. Ἀστυδάμας δ' ὁ Τραγῳδογράφος τότε πρῶτον ἐδίδαξεν· ἔζησε δὲ ἔτη ἑξήκοντα. Astydamanti alteri, prioris filio, hae tragoediae tribuuntur ab eodem Suida: Αἴας μαινόμενος, Ἀλκμήνη, Βελλεροφόντης, Ἐπίγονοι, Ἡρακλῆς Σατυρικὸς [v]), Παλαμήδης, Τυρῶ, Φοῖνιξ. A priore ortum prouerbium: *Astydamantis in morem se ipsum laudare*, de quo Zenobius V. 100. Suidas in Σαυτὸν ἐπαινεῖς et Apostolius. Vsi eo adagio sunt Philemon comicus et *Iulianus* Epistola 12. ac 59. *Fabric.* Prior Astydamas, quum tragoediam magno successu egisset quam *Parthenopaei* nomine inscripserat, ab Atheniensibus decreta illi est statua in theatro: sed, quum epigramma, arrogantius scriptum sibi, in concilium adtulisset, multarunt eum et priuarunt inscriptione statuae incisa. vid. *Diogen. Laertium* in Socrate, s. lib. II. segm. 43. cuius locum, quia est corruptus, Isaacus atque Mericus Casauboni, atque Menagius ad illum diuersa ratione corrigere sustinuerunt. *Harl.*

ATHENODORVS Tragicus ὑποκριτής. Vide supra in Aristocrito, et Plutarchum in Alexandro pag. 681.

AVTOCRATES

u) Vberiorem eorum, quae in tragoediis ex historia, antiquitate aut mythologia explicari atque intelligi debebant, fuisse expositionem patet ex scholio cod. Marciani ad Homer. ζ. v. 155. Ibi enim, historia de Bellerophonte copiose narrata, ita scholion absoluitur: ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ ἐν Τραγῳδουμένοις. Pariter ad Iliad. η. 467. caussa exponitur, cur Lemniis irata fuerit Venus, et eadem adiicitur clausula. Id autem Asclepiadis opus versibus scriptum videtur: quod colligit cl. *Heyne* ad *Apollodori* Biblioth. tom. III. pag. 977. ex fragm. apud *Athen.* X. pag. 456. B. *Euripid.* Schol. Phoen. 50. Schol. *Pind.* p. 3, 14. *Harl.*

v) Conf. *Casauboni* Animadu. in Athenaeum lib. X. cap. 1. p. 700. Eumdem de Satyrica Poesi lib. I. cap. 5. pag. 147 sq. edit. Rambach. *Harl.*

AVTOCRATES Athenienſis, veteris comoediae poeta; ſed qui multas etiam tragoedias ſcripſiſſe a Suida [atque Eudocia] traditur. Eius Τυμπανιςὰς praeter Suidam laudat *Aelianus* XII. 9. de Animalibus. Alius, ni fallor, fuit *Autocrates*, cuius Ἀχαϊκὰ in teſtimonium citantur ab *Athenaeo* lib. IX. pag. 395.

BION tragicus inter decem huius nominis a *Laertio* lib. IV. ſect. 58. recenſetur his verbis: ἔννατος ὁ ποιητὴς τραγῳδίας τῶν Ταρσικῶν λεγομένων. Ad quem locum conferendus *Caſaubonus* de Satyrica Poeſi lib. I. cap. 5. [p. 150. edit. Rambach.] ex quo diſces, Tarſicos eſſe adpellatos, qui characterem poeſeos extemporalis, quo Tarſenſes delectatos Strabo lib. XIV. teſtatur, referrent, eumque vel non multo ante Strabonem, vel aeuo illius vixiſſe. Iunior videtur Tragicus iſte Tarſicus, *Bione*, Aeſchyli filio, quem et ipſum tragicum fuiſſe Suidas adfirmat.

CALLIAS, cuius Τραγῳδία γραμματικὴ laudatur ab Athenaeo [w]), incertum eſt, idemne ſit cum Callia Athenienſi Comico, cuius dramata Suidas enumerat. Alius videtur *Iohanni Meurſio* in Bibliotheca Attica, quamquam et ipſe Athenienſis ab Athenaeo adpellatur. *Fabric.* Paullo ante Strattidis ſaeculum genitus erat, auctore *Athenaeo* lib. X. pag. 453. *Harl.*

CALLIMACHVS, Cyrenaeus, poeta celeberrimus, de quo ſuo loco egi, etiam tragoedias teſte Suida compoſuit, ſed ex quibus nihil quicquam ad noſtram peruenit aetatem. Idem ſcripſit πίνακα τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων, hoc eſt *de iis, qui Tragoedias et Comoedias docuerunt.* Vide *Caſaubonum* ad *Athenaeum* lib. VI. cap. 7.

CALLIPIDES Τραγῳδὸς tempore Alcibiadis, Athenis. Auctor [P] ſiue hiſtrio tragoediarum. Τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς *Plutarcho* in Ageſilao p. 607. et in Alcibiade pag. 209. Vide [*Euſtathium* ad Homer. pag. 1083.] *Athenaeum* lib. XII. 535. et *Pitiſcum* ad Suetonii Tiber. cap. 38. Mentio eius etiam in vita Sophoclis et apud *Apoſtolium* XV. 39. prouerb.

CANTHARVM, Athenienſem, Comicum facit idem Suidas, [item *Eudocia* p. 269.] Sed quia inter eius dramata primo ſtatim loco Medeam nominat, hinc Delrioni veriſimile videtur, Cantharum hunc etiam tragoedias compoſuiſſe. Vide tamen, quae ſupra in *Apollophane* notabam.

CARCINI duo fuere Tragici, Athenienſis alter, Xenoclis filius, de quo Harpocration in Καρκῖνος, alter [x]) Agrigentinus. Prior CLX. fabulas docuiſſe, alter etiam Comoedias

w) Apud *Athenaeum* VII. cap. 1. pag. 276. A. Callias dicitur confeciſſe *tragoediam*, (Καλλίαν ἱστορεῖ n. Clearchus, τὸν Ἀθηναῖον γραμματικὸν συνθεῖναι τραγῳδίαν,) e qua Euripides in Medea et Sophocles in Oedipode ſuarum fabularum diſpoſitionem ac verſuum exemplum ſumſiſſent. De tragoedia eius grammatica, ſ. γραμματικῇ θεωρίᾳ, eius ordine, prologo et imitatione Euripidea et Sophoclea, vid. *Athen.* X. cap. 20. p. 453. et *Caſauboni* Animadu. p. 763 ſqq. De eius fab. *Cyclopes*, *Athen.* VII. pag. 285. et Caſaubon. Animadu. pag. 509. *Harl.*

x) Agrigentinus videtur, quem frequenter Syracuſis verſatum tradit *Diodorus Siculus* V. pag. 201. vbi de raptu Proſerpinae verſus Carcini producit: [cap. 5. tom. I. p. 334. edit. Weſſeling. qui etiam pronior eſt in Agrigentinum ob ea, quae de Syracuſana eius mora adnectuntur; at enim, quamquam Diodor. Sic. ſcribit, eum non raro profectum eſſe Syracuſas, ex eo quidem nondum tuto colligi poteſt,

dias scripsisse dicitur, aequalis Dionysii tyranni, Socraticique Aeschinis. Incertum est, vtrius ex his sint, quas in veterum scriptis obseruat *Ioh. Meursius:*

Ἀλόπη. Aristot. VII. 7. Ethic. Nicomach. [p. 175, 3. conf. *Valcken.* Diatr. Eurip. p. 13. A.]

Ἀχιλλεύς. Athen. Suid.

Θυέστης. Aristot. cap. 13. Poetic.

Κύπριος. Hesych.

Μήδεια. Aristot. II. 23. Rhetor.

Οἰδίπυς. Aristot. III. 16. Rhetor.

Σεμέλη. Athen. lib. XIII. p. 559. Suid. [v. Καρκῖνος, vbi vid. notam Küsteri pag. 245.]

Τηρεύς. Stob.

Vide *Meursii* Bibliothecam Graecam Atticamque, et Gyraldum dialogo 7. pag. 375. *Leopardum* lib. XII. emendatt. cap. 21. *Valesium* ad Harpocrationem. [voc. Καρκῖνος. *Mongitor.* in Biblioth. Sicula, tom. I. pag. 122. qui plures laudat, aliorum corrigit errores et adfirmat, *Carcinum* Atheniensem cum Agrigentino saepe confundi, priorem claruisse sub Philippo Macedone Olymp. C. posteriorem vero aetate Dionysii minoris, Syracusarum tyranni, Olymp. CIX. e Sicilia expulsi. Contra *Vossius* de Poetis Graecis cap. 7. p. 48. et 49. putat, eodem tempore Atheniensem et Agrigentinum floruisse, quia Aeschines Socraticus cum Carcino Agrigentino apud Dionysium maiorem, Olymp. CIII. decedentem, vixisse dicitur; (vid. *Diogenem Laertium* II. segm. 63. vbi dicitur *comicus*, et ad Diogenis locum Aldob. ac Menagium, quorum posterior vtriusque aetatem refert ad Olymp. C. praeeunte Suida in: Καρκῖνος, Ἀκραγαντῖνος.) At enim, si Atheniensis is est, nec alius, quem sugillauit *Aristophanes* Nub. v. 1264. (vbi vid. Schol. Küster. ac Bergler.) et Pac. v. 782 sqq. vbi et Ran. v. 86. eius filios carpit: probabile fit, *Carcinum* Atheniensem iam ante Olymp. C. fabulas edidisse. Sed hic, quem cum ipsius filiis Aristophanes risui exponit, a superioribus diuersus esse videtur. Saltem Suidas de eo, tamquam ab ceteris distincto, agit: tum *Eudocia* p. 270. enumerat tres *Carcinos*, Agrigentinum, et *alium poetam Atticum*, (forsan hic fuit, quem Aristophanes exagitauit?) et alium, *Theodecti* filium, (a Suida vocatur *Theodecti vel Xenoclis* filius,) *Atheniensem tragicum;* quorum postremo tribuit dramata, *Achilles* et *Semele*, cum aliis. De filiis eius, quem illusit Aristophanes, vid. infra in: *Xenocles.* — Eustratius ad Aristotelem et *Barberius* de miseria poetarum p. 44. tradunt, *Carcinum*, (Agrigentinum intelligit Mongitor,) quum fabulam meditaretur, serpentis morsu adfectum, ex venenato ictu diem obiisse. Porro Mongitor. de numero tragoediarum, Carcinis adsignatarum, disserens, Agrigentino adserit fragmentum apud Diodorum Siculum, et ex Athenaeo III. ac Gyraldo de poet. hist. dial. VII. p. 272. tribuit ei tragoediam, cui inscriptio: *in senes, qui puellas vxores ducunt;* prouerbium vero: *Carcini poemata*, h. e. obscura, (vid. *Suidam* in Καρκίνυ ποιήματα pag. 246. tom. II. Küsteri,) cum *Crasso* in Hist. poetar. graec. pag. 103. aliisque refert ad Carcini

potest, hunc, cuius versus adfert Diodorus, fuisse Siculum, quoniam illa aetate multi Athenienses diu commorabantur in Sicilia.] Fuit et *Carcinus* quidam Rhegiensis, Agathoclis tyranni pater. id. XIX. tom. II. pag. 651 sq. [pag. 318. edit. Wesseling. cuius not. 5. vide.]

cini Atheniensi: poemata. *Carcini* dicta occurrunt in cod. S. Maximi Opp. fol. 93. teste Montfaucon. in Bibl. Coislinian. p. 577. — *Carcinum*, cuius meminit Isocrates, Harpocration l. c. intelligit Atheniensium praetorem, missum ad Peloponnesum classe obeundam. *Harl.*] Alius *Carcinus* Sophista, cuius meminit Plato in Euthydemo: *Carcinus* Rhetor, quem laudat Alexander περὶ τῶν τῆς λέξεως σχημάτων. etc. Diuersus ab his, ni fallor, de quo prouerbium: ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς. Apostol. VIII. 24 et 56. *Fabric.* Horum omnium antiquior est *Carcinus Naupactius*, quem *Charon*, *Lampsacenus*, historicus ante Herodotum Olymp. LXXV. (teste Suida h. v.) auctorem fuisse carminum, quae *Naupactia* dicebantur, scripsit, referente et probante *Pausania* lib. X. cap. 38. p. 897 sq. ac Pausaniae subscribunt cel. *Heyne* ad Apollodori Biblioth. tom. III. p. 988 sqq. et cl. *Groddeck* in: Bibliotek der alten Litteratur und Kunst, part. II. p. 92 sq. Lepidum Dalecampii, qui Καρκίνον *cancrum*, in poetam *Carcinum* apud *Athenaeum* XV. p. 695. A. transformauit, errorem non sine lima notauit *Valckenaer* ad Euripidis Phoeniss. v. 815. p. 304. Contra apud *Athenaeum* lib. I. cap. 19. p. 22. A. loco Κρατῖνος *Bentleius* in Resp. ad C. Boyle scribendum existimat Καρκίνος, quod hic, irrisus ideo ab Aristophane, delectabatur saltationibus, de quibus loquitur Athenaeus. *Harl.*

CEPHISODORVS veteris Tragoediae poeta fuit, si Suidae [et *Eudociae* p. 270.] credimus. At enim *Meursius* in Bibl. Attica p. 1458. ex Athenaeo, Polluce, ipsisque fabularum Cephisodori apud Suidam titulis obseruat, eum fuisse Comicum. [scripsit n. Ἀμάζονες, Τροφώνιος ὗς, apud Eudociam.]

CHAEREPHON Sphettius Socratis auditor [y]), quare a Delrione tragicis annumeretur, nescio. Hoc scio tragicum fuisse CHAEREMONEM Theophrasto apud *Athenaeum* XIII. p. 562. et 608. ac 679. laudatum, quem Suidas [Eudocia p. 436.] et Anonymus ad *Aristotelis* Rhetorica lib. III. p. 69. b. Comicum faciunt. Eius [P] fabulae apud eumdem Suidam atque Athenaeum: Ἀλφεσίβοια, Ἀχιλλεύς, Θερσιτοκτόνος, Διόνυσος, Θερσίτης, (Suid. in Ὡς οὐχ ὑπάρχων,) Θυέστης, Ἰώ, Ὀδυσσεύς. Οἰνεύς, [Οὐρεύς habet Eudocia, additque fabulam Μινύαι,] Πενθεύς, Τραυματίας. Vide Meursii Bibliothecam Graecam, et Hertelii Comicorum fragmenta. Chaeremonis κένταυρος siue ἱπποκένταυρος rhapsodia fuit ex variis metri generibus conflata, teste *Aristotele* cap. 1. Poetices. *Fabric.* Dicta eius reperiuntur in *S. Maximi* Opp. cod. teste *Montfaucon.* in Bibl. Coislin. p. 575. fragm. vid. quoque in *Grotii* Exc. com. gr. p. 844. *Harl.*

CHOERILVS Atheniensis circa Olympiadem LXIV. clarus, ex quorumdam sententia primus personatos induxit, auctor tragoediarum CL. terdeciesque victor. Vide Suidam et de aliis duobus huius nominis Samio Ol. LXXV. poeta Epico, et tertio [z]) Alexandri M. aequali Iassensi, (Steph. in Ἰασσός.) *Menagium* ad Laert. lib. I. sect. 24. et *Sam. Petitum* lib. II. Obseruatt.

y) Conf. *Xenophon.* M. S. I. 2, 48. II. 3. 1. et 14. Schol. ad *Aristophanis* Nub. 144. *Harl.* *Gatack.* Cinni lib. I. cap. 9. p. 230. *Heum.*

z) Hunc ab antecedente s. secundo non discernit *Eudocia* p. 437. ἕτερος Χοιρίλλος Σάμιος, κατὰ δέ τινας, Ἰασεὺς (leg. ἢ) Ἁλικαρνασσεύς. Hunc scripsisse tradit multas epistolas et epigrammata et comoedias. Sic quoque *Menagius*, a Fabricio citatus, ac *Meursius* Bibl. Gr. lib. II. p. 1300 sq. tom. X. Thes. antiqq. graec. Gronou. censent Samium, et Iasium atque Halicarn. pro vno esse habendum: *Petitus* a Fabr.

seruatt. cap. 2. Ex tragoediis *Choerili* Ἀλόπην laudat *Pausanias* in Atticis pag. 34. *Fabric.* *Vossius* de poetis graecis cap. 4. et *Stanlei.* in commentar. in anonymi vitam Aeschyli p. 701. arbitrantur, Choerilum Atheniensem vel natum esse, vel dramata sua coepisse euulgare Olymp. LXIIII. Fabricius recepit Petiti rationes. *Corsinus* in Fast. atticis, tom. III. p. 120. facit cum Suida, Eudocia ac Fabricio refertque florem illius ad Olymp. LXIIII. 4. Certauit vero cum Pratina et Aeschylo. v. *Suidam* in Πρατίνας. Quando vero apud Eudociam exaratum est, eum vicisse ρ'. h. e. centies, is error siue Eudociae siue librarii, siue operarum erit: Suidas enim in Χοιρίλλος, (tom. III. p. 695.) probabiliorem numerum ιγ'. h. e. tredecim, posuit. E numero dramatum, ab illo confectorum, aliquot fuisse satyricas fabulas, coniicit *Is. Casaubon.* de Sat. Poesi, lib. I. cap. 5. p. 125. edit. Rambach. Atheniensibus autem iucundus fuit tragicus, ita, vt sub illo primum exstruerent theatrum. vid. *Ios. Barnes.* de tragoediis veterum Graecor. §. III. — *Choerilus* Samius celebris fuit carmine, quo bella Graecorum cum Dario et Xerxe celebrauit. Citarunt eius epos versusque inde seruarunt *Strabo* VII. p. 303. (464.) et *Iosephus* lib. I. contra Apion. quem locum reddidit *Eusebius* P. E. IX. 9. et eiusdem carminis initium superesse apud *Aristotelem* Rhet. III. 24. acute coniicit cl. *Wolf.* in *Car. Ad. Gottl. Schellenberg* docta disp. Antimachi Colophonii reliquiae, p. 39. not. Idem vir eruditus p. 36. et 39 sq. docet, hunc Choerillum fuisse receptum in numerum poetarum epicorum; at a criticis Alexandrinis, auctoritatem Platonis sequutis, illo exemtum et Antimachum praelatum, (teste *Heraclide* in *Procli* commentario in Plat. Tim. I. p. 28. med.) alios tamen, in his Euphorionem, id improbasse, adfertque epigramma Cratetis grammatici, primum editum a *Salmasio* ad Spartian. p. 154. edit. Lugd. B. 1671. et repetitum a *Brunck.* in Analect. gr. tom. II. p. 3. explicitum vero a *Toupio* in Epist. critica, p. 134 sq. edit. Lipsiens. — Ab his diuersus est *Choerilus* Olynthius sculptor, apud *Pausan.* lib. VI. cap. 17. p. 494. aliusque, qui describere res a Lysandro gestas, ideoque illius in expeditionibus comes esse debuit, teste Plutarcho in vita Lysandri. conf. *Wieland* ad Horat. Ep. II. 1. 133. p. 120. *Harl.*

CLEMENS Byzantinus Τραγῳδίας ὑποκριτὴς de quo Philostratus lib. II. Vit. Sophist. in Hippodromo p. 610 sq.

CLEOMACHVM Tragicum deridet Cratinus apud Athenaeum XIV. p. 638.

CLEOPHON Atheniensis, Tragicus, cuius haec decem dramata Suidae [et ex illo ab Eudocia p. 270.] traduntur: Ἀκταίων, Ἀμφιάραος, Ἀχιλλεύς, Βάκχαι, Δεξάμενος, Ἠριγόνη, Θυέστης, Λεύκιππος, Περσὶς, Τήλεφος. Propria, at humili dictione vsum notat Aristoteles, cap. 22. Poetices. Eius Μανδρόβουλον memorat lib. I. Sophist. Elench. cap. 14.

CLITONYMVS in tertio Τραγικῶν citatur a *Plutarcho* de fluminibus. Sed legendum Θρακικῶν, vt pridem notauit *Ionsius* p. 218. [et *Reinesius* V. L. lib. I. cap. 1. p. 2. scripserat

a Fabr. memoratus tres numerat. Duo tantum Choerilos fuisse, autumat *Dacierius* ad Horat. II. ep. 1. v. 233. *Choerilus* tamen ab Horatio memoratus, *Laeuino Torrentio* in com. ad h. l. maior obsonarius, quam poeta fuisse videtur; et si ea, quae *Acro* ad Horatii A. P. v. 357. vera sunt, Choerilus, Alexandrum sequutus, et qui eius bella descripsit (v. infra lib. III. cap. 8. inter scriptores de Alex. M. p. 213.) Samius nobilis ille epicus esse non poterit, Choerilusque Horatianus, a Samio diuersus est. Epicus quoque poterat dici Halicarnasseus. *Harl.*

ſerat enim Clitonymus etiam Ἰταλικὰ et Συβαριτικά, quae laudat *Plutarch.* in parall. minor. cap. 10 et 21.]

[CLITVS, tragicus, in Epitaphio apud *Richard. Chandler.* in Inſcript. antiq. Oxon. 1774. fol. part. I. num. 25. *Harl.*]

CRATES tragoediarum ſcriptor memoratus ſcholiaſtae Germanici p. 124. Cratetem intellige Thebanum Cynicum, ex cuius tragoediis, ſublimi charactere philoſophico ſcriptis, ſpecimen profert *Laertius* lib. VI. ſect. 98. Eius ποιητικὴν laudat *Demetrius* de elocutione §. 172. Hymnum et παίγνια *Iulianus* Orat. 6. et 7. Idem et Crates ὁ ποιητὴς laudatus *Eratoſtheni* in Cataſteriſmis cap. 25.

CRITIAS Callaeſchri F. Athenienſis, Socratis auditor, eloquentia praeſtans, atque vnus e triginta Tyrannis, praeter alia ſcripta fertur compoſuiſſe tragoedias, et in his Ἀταλάντην, *Polluci* VII. 10. laudatam. *Pirithoum* quoque et *Siſyphum* Euripidis aliqui ad Critiam, tamquam auctorem retulere [aa]). Vide *Meurſium* in Bibl. Attica, et *Baelium* in Lexico Hiſtorico Critico. E veteribus de Critia videndi Plato, Cicero, Dionyſius Halicarnaſſeus, et in libro priore de Sophiſtis Philoſtratus. Ex Euripide nonnulla expreſſiſſe atque in ſua ſcripta transtuliſſe notat *Clemens Alex.* lib. VI. Strom. p. 620. De Critiae πολιτείαις ſiue opere de Rebusp. [P] *Caſaub.* XI. 3. ad Athenaeum. Eius *Elegias* citat et ex illis quatuor verſus profert *Plutarchus* Alcibiade p. 209.

CYLISCVS Gyraldo, Voſſio et aliis nominatus, nullus eſt; nam apud *Plinium* lib. XIII. cap. 10. legendum haud dubie *Philiſcus*, quem tragoediarum ſcriptorem, meditabundum pinxit Protogenes. Atque ita repraeſentant optimae Plinii editiones. De hoc Philiſco infra ſuo loco.

DEMARATI τραγῳδούμενα. Vide paulo ante in Aſclepiade.

DEMETRIVS τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς memoratus Heſychio, incertum, idemne ſit cum δραματοποιῷ huius nominis, quem ab Horatio perſtringi notat eius interpres. Vide *Menagii* notas ad Laertium p. 225. *Fabric.* Adde *Iſ. Caſaub.* de Satyr. Poeſ. lib. I. cap. 5. pag. 150 ſqq. qui Demetrium, tragicorum et ſatyricorum poematum auctorem poetis adnumerat *Tarſicis*, propter certum poeſeos characterem, quo plurimum vtebantur Tarſenſes, ſic dictis. *Harl.*

DEMOLOGVS in *Medea* laudatur a *Polluce* lib. IV. cap. 24. ſegm. 174. vnde Tragicis a Delrione accenſetur: ſed *Meurſius* in Bibliotheca Graeca pro *Demologo* legit *Dinolochum*, quod Comici nomen eſt memoratum Suidae. [in edit. Hemſterh. p. 454. legitur in textu Δεινόλοχος. v. interpr.] Eius Ἀμάζονας idem *Pollux* laudat lib. X. cap. 45. [ſegm. 177. vbi v. Hemſter-

aa) Longa illa ῥῆσις, quam ex Euripidis *Siſypho*, dramate ſatyrico, Grotius ac Barneſius exhibent, iudicio *Valckenarii* in Diatriba Euripidea p. 14. A. multum ab Euripideo colore diuerſa, *Critiae*, tamquam auctori, tribuenda eſt cum *Sexto Empirico* p. 562. nec is probat iudicium *Io. Laur. Moshemii* ad Cudworthi ſyſtema intellect. p. 793. adde eumdem *Valcken.* l. mem. p. 209. — *Pirithous* vtrum eſſet Euripidis, an Critiae drama, dubitauit iam *Athenaeus* XI. p. 496. B. conf. *Valcken.* loco cit. p. 197. C. et 198. A. *Harl.*

Hemsterhus.] Floruit *Dinolochus* circa Olympiadem LXXIII. filius Epicharmi, fabularum XIV. auctor.

DICAEARCHVS de tragoediis et Comoediis scripsisse ex Scholiaste Sophoclis et Aristophanis colligitur. Vide Casaubonum ad Athenaeum lib. VI. cap. 7. Eius ὑποθέσεις Tragoediarum Sophoclis et Euripidis laudantur a Sexto Empirico, vt supra in Sophocle notavi. Eius περὶ μεσικῶν ἀγώνων a Suida in σκολιόν.

DICAEOGENES quoque Tragoedias et Dithyrambos teste Harpocratione et Suida [atque Eudocia p. 131.] scripsit, ac Κύπριοι eius ab Aristotele, *Medea* a Scholiaste Euripidis ad Medeam laudatur. Citat et hunc Tragicum Stobaeus. *Fabric.* Ex *Cypriis Dicaeogenis* Aristotel. de A. P. cap. 16. p. 116. (vbi vide not.) exemplum adfert agnitionis, quae per memoriam fit. *Harl.*

DIDYMVS Grammaticus Alexandrinus scripsit περὶ τραγῳδεμένης λέξεως, teste *Macrobio* lib. V. cap. 18. et Hesychio in prooemio Lexici. Librum XXVIII. illius operis laudat Harpocration in Ξηραλοιφεῖν. [de quo vide ad Homerum de scholiis et infra vol. VII. p. 56. atque saepius.]

DIOCLES [bb] ὁ τραγῳδὸς laudatur a *Philostrato* in Epist. p. 886.

DIODORVS ex Alexandria Troadis, tragicus, Straboni aequalis, vt notatum Gyraldo et Delrione. Alios *Diodoros* decem recenset *Meursius* ad Chalcidium p. 20 sq. quibus adde *Diodorum Adramyttenum*, praetorem, philosophum academicum, causidicum et rhetorem, de quo Strabo lib. VIII. p. 814. XIII. p. 614. *Diodorum* epicureum, qui se ipse interemit, teste *Seneca* de vita beata cap. 19. *Diodorum* amicum Procopii Sophistae, quem laudat Epistola 12. et *Diodorum* Aspendium Pythagoreum, cuius meminit Claudianus Mamertus. [*Diodorus*, in inscriptione, sub imper. L. Aur. Commodo facta, in *Marini* Iscrizione antiche delle ville — Albani Romae, 1785. 4. p. 12. Plures enumerantur infra lib. III. cap. 31. §. VI. vol. II. pag. 775. etc.]

DIOGENES OENOMAVS Atheniensis, tragoedias in patria docuit, cum Resp. triginta tyrannis liberaretur, quod factum est sub extremum Olympiadis XCIV. Eius dramata apud Suidam [et Eudociam p. 132.] haec nominata [?] leguntur: Ἀχιλλεὺς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης. Μήδεια, Οἰδίπες, Χρύσιππος et Σεμέλη, cuius Athenaeus quoque meminit. Obscuritatem huius Diogenis reprehendit Melanthius apud *Plutarchum* de audiendis Poetis. Memoratur et Diogenes ὁ τῆς Τραγῳδίας ὑποκριτὴς apud *Aelian.* III. 30. Var. De DIOGENE Tarsensi ita *Strabo* Lib. XIV. p. 675. ὁ δὲ Διογένης καὶ ποιήματα ὥσπερ ἀπεφοίβαζε τεθείσης ὑποθέσεως, τραγικὰ ὡς ἐπιπολύ. *Proposito argumento poemata effudit, velut ab Apolline concitatus, Tragica plerumque.* Tragoedias, quae sub DIOGENIS CYNICI [cc] nomine olim ferebantur, *Philisci Aeginetae* fuisse, Diogenis discipuli, notat *Iulianus* Imp. Orat. 6. p. 186. Male PHILISTVS vocatur Orat. VII. p. 210. Censer *Laertium* lib. VI. sect. 73. vbi

bb) Vid. infra Catalogum comicorum deperditorum, et Eudociam p. 132. *Harl.*

cc) Videtur hic Diogenes confusus fuisse cum *Diodoro Sinopensi*, tragico, de quo *Athenaeus* lib. VI. p. 239. *Heumann.*

vbi legas, illas a quibusdam tributas esse *Luciano Pasiphonti*, et sect. 80. vbi haec septem [dd]) tragoediarum nomina occurrunt: Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπους, Χρύσιππος, quae eadem esse adparet cum illis, quas Diogeni Oenomao a Suida tribui iam dixi. *Herculem* Diogenis memorat *Tertullianus* cap. 14. Apologetici, *Thyesten Laertius* VI. 73.

DION quoque Syracusius, Dionysii iunioris Tyranni cognatus et victor inter tragicos a viris doctis refertur, etsi tragoediam ipsius nullam veteribus laudatam potui reperire. Apud *Pollucem* vero lib. II. sect. 88. pro Δίωνι Τραγικῷ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ συνεκδημητικῷ legendum παρὰ δ' Ἴωνι τῷ Τραγικῷ etc. Vide *Leopardum* lib. II. cap. 20. emendation. [et Kühn. ac Iungermann. ad Pollucis locum p. 197.]

DIONYSIADES siue

DIONYSIDES Tarsensis, de quo *Strabo* lib. XIV. p. 675. ποιητὴς δὲ τραγῳδίας ἄριστος τῶν τῆς πλειάδος καταριθμουμένων Διονυσίδης. Meminit huius *Dionysiadis* etiam Scholiastes *Hephaestionis* p. 32. pleiadem Tragicorum sub Ptolemaeo Philadelpho celebrem referens. Alius *Dionysiades* Mallotes, Philarchidae F. itidem tragicus, de quo Suidas in Μαλλώτης.

DIONYSIVS Senior, Siciliae TYRANNVS, Tragoedias [ee]) et Comoedias composuit, ex quibus laudantur Ἄδωνις, Ἕκτορος λύτρα, Θεσμοφόρος et *Leda*. Antiphon vero et Philoxenus Philistusque et Leptines, cum easdem sibi haud probari confidenter magis atque aperte, quam prudenter prae se tulissent, ab illo supplicio adfecti exsilioue multati, vel in latomias coniecti dicuntur. Vide de *Philoxeno Diodorum* XV. tom. II. p. 331 sq. [*Perizon.* ad Aeliani V. H. X. cap. 9. infra, in hoc catalogo, voc. *Philoxenus*.] De ceteris Vaticanam appendicem IV. prouerb. 37. ibique notas Schotti. *Iohannem Meursium* ad Helladium et in libro de LVIII. Dionysiis, et *Allatium* ad Socratis et Socraticorum Epistolas p. 250 sq. *Ioh. Ionsium* lib. III. de scriptoribus Historiae Philosoph. cap. 8. et lib. IV. p. 327. sq. [¶] Melanthii quoque dictum, quo tragoediam Dionysii, vt verbis nimium luxuriantem, perstringens refert *Plutarchus* de auditione p. 41. Magno sumtu hic Dionysius Aeschyli defuncti pugillares sibi comparauit, sperans se ex illorum vsu repente alterum Aeschylum futurum, vt refert *Lucianus* aduersus indoctum p. 387. [cap. 15. tom. III. p. 112. edit. Reitz. vbi vide interpretes.] Fabricius orae sui exempli adleuerat haec: „*Themist.* Orat. IX. p. 126. Τραγῳδίας ἱκανῶς γράφειν καὶ Διονύσιος ὁ Τύραννος ἱκανὸς ἦν· ἀλλ' ἐνέπλωσε δραμάτων Σικελίαν μᾶλλον ἢ τὴν σκηνήν. De Sicula vtriusque Dionysii tyrannide, diss. *Christ. Frid. Ayrmanni*, Prof. hist. Giess. Giessae 1726." *Themistii* locum etiam excitauit *Dauis.* ad Cic. quaest. Tuscul. V. cap. 22. vbi *Cicero* de Dionysio ita iudicat: „quam huic erat miserum! carere consuetudine amicorum — homini praesertim docto et a puero artibus ingenuis erudito, musicorum vero perstudioso, *poetae* etiam *tragico; quam bono, nihil ad rem.*" Dauis. adfert quoque locum *Ammiani Marcellini* lib. XV. cap. 5. *Legimus, Dionysium intentasse poetae Philoxeno mortem, quum eum* recitantem proprios versus, absurdos et inconcinnos, *laudantibus cunctis, solus audiret immobilis.*

dd) Septem tragoedias tribuit Diogeni Cynico *Eudocia* p. 141. fin. *Harl.*

ee) Mentio et apud Plutarchum in Timoleonte p. 243.

mobilis. — *M. du Soul* ad locum Luciani praeter alios laudat *Plutarch.* Timol. 442. 2. et 602. f. vbi fragmentum Dionysii hoc habet: ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ· quod etiam apud *Stobaeum* reperitur, Grot. Flor. 187. B. additque idem *Philostr.* p. 499. *Harl.*

DIOTIMVS, cuius Ἡρακλέως ἆθλοι Suid. in Εὐρύβατος.

DIPHILVS, tragoedus, quem in Pompeium petulanter inuectum esse aegre fert *Cicero* 2. ad Atticum Epistola 19. et ex Cicerone narrat *Valerius* lib. VI. cap. 2. Rom. 9. non graece egit, sed latine, quando verbis: *miseria nostra magnus est*, ad Magni Pompeii nomen adlusit. Graecum tamen fuisse hunc Diphilum vel nomen ipsum arguit, neque est incredibile graecas quoque eumdem tragoedias docuisse. *Fabric.* vid. *Lipsius* Varr. lect. lib. I. cap. 11. p. 808 sq. *Heum.*

DORILLVS siue DORIALLVS τραγῳδοποιός, quem Aristophanes derisit. Vide Suidam, Hesychium et Etymolog. M. in Δορίαλλος et Scholiastem Comici ad Ranas.

DVRIS Samius, Ptolemaei Philadelphi temporibus clarus, scripsit περὶ τραγῳδίας teste Athenaeo lib. XIV. De aliis eius scriptis vide Vossium in Historicis Graecis. Alcibiadis se ἀπόγονον professus est, vt traditum Plutarcho in Alcibiade p. 209. *Fabric.* Fuit historiographus, et Alexandrum M. in Asiam et Indiam sequutus, admiranda illarum aliarumque terrarum stilo consignauit: vide infra vol. II. III. 8. 2. p. 225. Memorant eum *Strabo* I. p. 103. Almel. (vbi vid. Casaubon.) *Stephan. Byzant.* in Ἀκράγαντες, vbi Duris dicitur adfirmasse, plerasque Sicularum vrbium ab amnibus nomina accepisse: in Ἄναοις, quam Duris beatorum insulam nuncupauit: in Γόργυρα, quem locum in Samo fuisse idem perhibet. Historiam quoque mythologicam persequutus est: e. gr. Helenae vitam fataque, teste *Eudocia* in Violar. p. 153. Adde Bibliothec. criticam Amstel. II. part. VIII. p. 113. n. c. *Vossium* de Historic. gr. I. cap. 15. *Harl.*

EMPEDOCLES Empedoclis Pythagorici e filia nepos cognominis, Tragoediarum XXIV. auctor fuit, si Suidam [et *Eudociam* p. 170.] audimus. Alii [vt *Hieronymus* apud Diogenem Laert. loco mox indicando,] plures, tres nimirum et quadraginta numerant, et ad Empedoclem ipsum physicum celeberrimum, tamquam auctorem referunt, qui eas composuerit adhuc iuuenis, vt adfirmat Neanthes apud *Laertium* lib. VIII. sect. 58. Τραγικὸν τῦφον siue fastum Empedocli Philosopho tribuit *Diodorus*, Ephesius, ibid. sect. 70. *Fabric.* Apud *Diogenem* tamen *Laertium* VIII. segm. 58. *Heraclides* Serapionis filius, memorat, tragoedias fuisse alterius cuiusdam Empedoclis, nempe nati ex nepote illius primi physicique Empedoclis. Is vero etiam fuit tragicus poeta, teste Suida. Prior igitur, in iuuentute audacior poeta, (vid. *Diog. Laert.* l. c. segm. 70. et quae in vol. I. catalogo Pythagoreorum p. 808. adnotata sunt,) forsan tentauit poesin tragicam, posterior autem iuniorque plures forte confecit tragoedias: vnde diuersitas illa narrationis orta est. *Brucker.* vero in Histor. philosophiae critica vol. I. lib. II. 2, 10. p. 1109. negat, physicum scripsisse tragoedias, has iuniori adscribendas esse, ratus. *Harl.*

EPHIPPVS Atheniensis a Delrione tragicis accensetur, licet comicum diserte vocet Athenaeus, et mediae comoediae poetam fuisse, e Suida constet. Sed fortassis existimauit vir doctus, inter comoedias illum tragoediis quoque nonnullis scribendis operam dedisse, et no-

mina quaedam fabularum Ephippi, his magis, quam illis congruere, qualia sunt: *Busiris*, Athenaeo et Macrobio V. 21. laudatus, Κίρκη, et Ναυαγός. Laudantur et eius Ἄρτεμις, Γηρύων, Ἐμπωλή, Ἔφηβος, Κύδων, Ὅμοιοι ἢ Ὀβελιαφόροι, Πελταστής, Σαπφὼ et Φιλύρα, (quod scorti nomen.) Vide Athenaeum, et *Meursii* Bibliothecam Atticam p. 1491.

EPICHARMVS patria Cous, a plurimis Siculus est habitus, quia vix trimestris venit in Siciliam, et ibi vitam duxit ff). Philosophus Pythagoricus, [¶] (*Clemens* Alexandr. V. Strom.

ff) Mirum est, quod Laertius [VIII. 78.] Epicharmi Pythagorici ὑπομνήματα memorans, in quibus, (vt ipse ait) φυσιολογεῖ, γνωμολογεῖ, ἰατρολογεῖ, ne verbulo quidem innuit, comoedias eum docuisse. Κωμῳδοποιὸν tamen vocat III. 9. vbi Platonem ei multa debuisse et in Philosophiam suam transtulisse refert ex Alcimo. Inter Medicos a Plinio XX. 9. quoque laudatur *Epicharmus*, et a Tiraquello cap. 31. de nobilitate nr. 261. nescio qua fide, refertur, eius commentarios de natura rerum atque Medicina adhuc exstare in Bibl. Vaticana. *Fabric.*

Hinc refert eum inter medicos *Fabricius* in Elencho medicorum vett. Vol. XIII. p. 150. Ab illo tamen tamquam diuersum subiungit alium *Epicharmum, Demolochi comici Syracusani patrem, teste Suida, in* Δημολ. sed vide paullo ante in: *Demologus* et *Bentleium* in Respons. ad C. Boyl. p. 260. ex interpret. Lennepii, qui ex MSto Vossii apud Pollucem corrigit Δεινόλοχον, quem aut Syracusium aut Agrigentinum alii filium, alii *discipulum* Epicharmi fuisse dicunt. Si vnus aut duo tantum fuerunt Epicharmi, illi duo forsan haud essent diuersi medici. Nam de numero, quot Epicharmos celebres tulerit antiquitas, de aetate et litterarum studiis atque generibus mire dissentiunt et veteres et recentiores. Quod autem *Mongitor.* in Biblioth. Sicula tom. I. p. 180. omnem controuersiam exposuit vberius multosque, qui in vtramque partem disputarunt, viros doctos in medium protulit, paucis me expediam, quibusdam recentiorum additis nominibus atque sententiis. Alii vero vnum, alii duo, alii tres exstitisse contendunt Epicharmos. Hos tres *Fazellus* dec. I. de rebus Sicul. lib. IV. cap. 1. p. 102. ita distinguit, *n.* 1) Coum Syracusarum incolam; 2) Megarensem, 3) ex oppido Castri, (Crasti). Eumdem habuisse aut forsan vnicum modo, nimirum comicum, nosse videtur Suidas; nam refert tantum, de patria illius alios in alia omnia transire. Aliquantum discedit *Eudocia* p. 193. vbi de philosopho Coo quaedam prodit, vti paullo post videbimus; at de comico, comoediarum inuentore p. 166. Ἐπίχαρμος, ait, Τιτύρε Συρακούσιος, ἢ ἐκ πόλεως Κράστε τῶν Κανῶν· (corrige errorem siue Eudociae siue operarum Venetarum ex Suida, Σικανῶν.) Adde *Stephan. Byzant.* qui in voc. Κραστός, duce Neanthe in libro de viris illustribus, *Epicharmum Comicum* Crasto ortum scribit. Contra *Bonanus* lib. II. Syrac. illustr. p. 262. Mongitor. aliique ad vnum Epicharmum omnia referunt. Cum Diomede libr. III. gramm. Ascentio in comm. in Horatii Poet. in illud: *aut agitur res in scenis* etc. et cum *Fabro* de poetis gr. Mongitor. existimat, Epicharmum in exsilium pulsum ab Hierone tyranno in Coum insulam, ibique comoediam inuenisse, quae ab ea insula nomen accepisset. Ἐν Συρακούσαις autem illum inuenisse comoediam, scribit Eudocia. Ita alii aliter sentiunt. Siculum fuisse Epicharmum omnes, ni fallor, consentiunt, quos testes laudauit Mongitor. p. 181. Et tamen, quamquam *Vossius* de poetis graecis, cap. 6. multique alii apud Mongitorem, et *Brucker.* in historia critica philos. vol. I. p. 1121. vbi de philosophia Epicharmi exponitur, *Hamberger* in: Zuverl. Nachrichten tom. I. p. 125. aliique haud distinguendos esse Epicharmos putant; equidem cum *Thoma de Pinedo* in Breuiario auctorum, quos ad testimonium vocat Stephanus, p. 762. et *Saxio* in Onomast. I. p. 537. malim adfirmare, aut coniicere, Epicharmum philosophum a comico fuisse diuersum etiamsi aetate haud multum afuerit et Comicus prius exstiterit. Comicum, suspicor, Syracusis aut Crasto oriundum, philosophum vero, in insula Coo natum, mature in Siciliam fuisse traductum. Hinc colligimus caussas, cur de vtriusque parentibus patria atque aetate auctores a Mongitor. excitati aliique adeo differant. Nam *Diogenes Laertius*, vbi libro VIII. sect. 78. de Epicharmo pythagorico disserit, eius poeseos comicae ne verbo quidem meminit; contra vbi III. sect. 9. narrat ex Alcimo, Platonem multa transcripsisse Epicharmi, hunc non vocat philosophum, sed diserte Κωμῳδοποιόν. Si Pythagoras aliquid litteris exaratum reliquisset, adeoque,

si fide

p. 597.) idemque Comicus veteris comoediae fuit, et in hoc genere princeps vocatur a *Platone* in Theaeteto, p. 33. *οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας, Κωμῳδίας μὲν* Ἐπίχαρμος, *Τραγῳδίας δὲ* Ὅμηρος. Imitatus est Epicharmum Plautus teste *Horatio* lib. II. Epist. 1.

Dicitur Afrani toga conuenisse Menandro,
Plautus ad exemplar Siculi properasse Epicharmi.

Cum ob Hieronis tyrannidem, quem aliquando paullo acerbius perstrinxit, teste *Plutarcho* pag. 68. de distinguendo adulatore, a publica professione philosophiae abstinuisset, in thea-

si fide non careret narratio *Diogenis Laertii* VIII. segm. 7. Pythagoram scripsisse: *Helothalem, Epicharmi Coi patrem*: Epicharmum philosophum designari puto. *Aristoteles* de A. P. cap. 3. p. 20. m. ed. quando Epicharmum Siculum, comoediae inuentorem, scribit, priorem fuisse Chonnide et Magnete, manifesto signat eum et ab alio distinguere videtur addito *τῷ, ὁ ποιητής*. Quid enim opus fuisset hoc epitheto, si non plures vixissent Epicharmi? Philosophus quidem etiam versus fudit; at poeta dici non potuit sensu aristotelico. Comicus est quoque Epicharmus, qui cum Phormide apud eumdem *Aristotelem* l. c. cap. V. p. 36. (vbi v. not.) fabulas fingere coepit ad comoediam constituendam. Neanthes vero apud Stephan. Byzantinum l. mem. clare scribit *Epicharmum* comicum Crastum habuisse patriam. E contrario *Eudocia* p. 193. inter philosophos nil de comico eiusque comoediis Ἐπίχαρμος, ait, Κῷος φιλόσοφος· ἤκουσε Πυθαγόρα. *φέρεται αὐτοῦ συγγράμματα φυσικὰ, γνωμολογικὰ καὶ πολλὰ ἰατρικά· ἔτη δὲ ἐννενήκοντα, τὸν βίον κατέστρεψεν.* — Atque sic alia colligi possunt loca, quae discrimen illorum declarent. Illud *Epicharmi: emori nolo, sed me esse mortuum nihil aestumo*, apud *Ciceron.* Tuscul. quaest. I. 8. (vbi vide *Dauis.* p. m. 14 sq.) Epicharmi *acuti*, vt ait Cic. *nec insulsi hominis vt Siculi*, comici non minus quam philosophi esse potuit. Quidni in comoedia homo quidam seuerus aut meditabundus grauem sententiam eloqui non potest? malim tamen pythagoreo tribuere. Ad comicum referri debent fabulae, quas postea ex Athenaeo et Polluce recensebimus, item epigramma XVII. *Theocriti* (vbi v. *Warton.*) in Epicharmum, cuius statuam aeneam Pelorenses in vrbe Syracusis Baccho dedicarunt; ad philosophum autem illud *Columellae* de R. R. libr. I. 1, 8. *Siculi quoque non mediocri cura negotium istud*, (rusticum) *prosequuti sunt, Hieron et Epicharmus discipulus*, *Philometor* etc.: vbi tamen vocem *discipulus* vel malam cuiusdam scioli antiqui glossam haberem, vel cum Vrsino legerem *Siculi* vel lubentius cum *Cupero* ad *Varronem* de R. R. I. 1, 8. *Hieron* et Epicharmi *discipulus Philometor*. De statua Epicharmi aerea, a Critia adfabre expressa, de eo comoediae et duarum graecarum litterarum inuentore, plures auctores excitat Mongitor. Alii enim apud illum contendunt, Epicharmum inuenisse Θ et X: alii, quibus accedit *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. lib. II. cap. 34. vbi de longaeuo Epicharmo agitur, X et Φ; alii Ξ et X, alii, in his *Diomedes*, cuius fragmentum e cod. Marciano 489. edidit *Villoison.* in Anecdotis graec. tom. II. p. 187. Z, X et Ψ; alii Θ et P. Hinc, quod duo aut plures fuisse Epicharmos probabile est, opiniones mirum diuersae de eius aetate potuerunt oriri, ita, vt de vno alteroue rationes subducerentur; de quonam vero, mihi videtur incertum. Quare iis, quas collegit Mongitor. addam quorumdam suspiciones. *Dodwell* in diss. III. de veteribus Graecorum et Rom. cyclis, p. 135. putat, sub Hierone circa Olymp. LXXV. vixisse Epicharmum, quem Pythagoreis adnumerat, et quem cum Hierone iungit quoque Chron. Marm. ep. 56. Is quod anno aet. 90 aut 97. diem obiit, Olymp. LXXXIV. quod voluit Vossius, in viuis adhuc esse potuit. Quod Phalaris ad Epicharmum litteras (CI. et CII. in edit. Lennepii,) exarasse perhibetur, *Bentlei.* in Respons. ad C. Boyle p. 108 sq. inquirit in illius aetatem et hanc adserit Olymp. LXVII. 1. cum auctore marmoris Arundel. Tunc vero sententia eorum, qui Epicharmum, probabiliter Comicum, Olymp. LX. aut LXII. cum Patritio, Bonano etc. vindicant, est amplius examinanda aut improbanda. *Saxius* in Onom. I. p. 33. collocat aetatem Epicharmi, veteris comoediae auctoris, in A. O. C. 3517. Olymp. LXXIII. 1. ante C. N. 486. V. C. 266. aut serius, propter ea, quae leguntur apud *Iamblich.* de vita Pythag. cap. 36. p. 214. et propter Hieronis tyrannidem. *Harl.*

reo subinde dogmata pythagorica versibus inclusa vulgauit, vt notat *Iamblichus* cap. 36. vit. Pythag. Tragicis Epicharmus a Delrione accensetur iure haud maiore, quam Ephippus. Annos vixisse quinque et nonaginta, testatur *Lucianus* in Macrobiis, tom. II. p. 475. *Apollodorum* in sexto περὶ Ἐπιχάρμου laudat Suidas in Καρδιώττειν. Ex eius fabulis 52. tot enim eam scripsisse refert Suidas, quas in decem volumina digesserat idem Apollodorus Atheniensis, teste Porphyrio in vita Plotini gg), et de quibus *Dionysium* iuniorem Siciliae Tyrannum scripsisse idem Suidas docet in Διονύσιος, quadraginta adhuc tituli in veterum scriptis reperiuntur, collecti tum ab aliis, tum a *Meursio* in notis ad Helladii Chrestomathiam p. 61 sq. [et *Mongitor*. p. 183 sq.] Sunt autem hi:

Ἀγρωστῖνος, * [1. *Athenaeus* III. cap. 33. pag. 120. XV. 8. pag. 682.]

Ἀλκυών, [2. *Athen*. XIV. 3. pag. 619.]

Ἄμυκος, [3. vide *Gataker*. Cinni libr. I. cap. 9. pag. 229. *Heumann*.]

Ἁρπαγαί, [4. *Pollux* IX. 4. segm. 26. IX. cap. 5. segm. 41. 42. IX. cap. 6. segm. 8. conf. *Bentlei*. in Resp. ad Boyl. pag. 260. sqq. qui loca Epicharmi et Pollucis emendat.]

Ἀταλάνται, [5. *Athen*. XIV. cap. 3. pag. 618.]

Αὐτομόλος, [6. *Stobaeus* serm. 224. p. 742. forsan idem drama, ac Ὀδυσσεὺς αὐτομόλος.]

Βάκχαι, [7. *Athen*. III. 23. pag. 106.]

Βούσιρις, [8. *Athenaeus* X. 1. pag. 411. *Pollux* X. 5. 82.]

Γᾶ καὶ Θάλασσα, [9. *idem* III. 23. pag. 105. et 106. et alibi.]

Διόνυσοι, [10. *idem* IV. 15. pag. 158.]

Δίφιλος, [11. apud Bonanum lib. II. Syrac. ill.]

Ἐλπὶς ἢ Πλοῦτος, [12. *Athen*. VI. 6. p. 235 sq. Lexicon gr. in *Montfaucon*. Bibl. Coislin. pag. 483. in voc. Αἶτνα. Citatur quoque tantummodo ἐν ἐλπίδι apud *Polluc*. X. segm. 162. *Athen*. IV. 6. pag. 139.]

Ἑορτή, [13. *Athen*. IV. 16. pag. 160. rectius Ἑορταί.]

Ἥβας γάμος, [14. *Eudocia* in Viol. pag. 294. de numero Musarum, sine dorismo, at male, Ἥβης γάμος, vti quoque apud *Athen*. III. 8. p. 85. III. 13. p. 91. *Polluc*. X. segm. 86. *Aelian*. loco nr. 21. citato. Fabula haec plena fuit nominibus omne genus ciborum. vid. *Casaubon*. animadu. ad Athenaeum III. cap. 13. pag. 176.]

Ἡρακλῆς Παράφορος, [15. In *Hugonis Grotii* Excerptis ex Tragoediis et Comoediis etc. Paris. 1626. 4.]

Θεωροί, [16. *Athen*. VIII. 16. p. 362. IX. 18. p. 408. Rectius citatus ab eodem p. 106. forma dorica, Θεαροί. vid. *Koen*. ad Gregorium Corinth. pag. 86.]

Κύκλωψ, [17. *Athen*. IX. pag. 366. XI. pag. 498.]

Καμασταί

gg) Conf. *Casaubon*. Animadu. ad Athen. VII. 6. pag. 502. *Harl*.

Κωμασταὶ ἢ Ἥφαιστος, [18. idem IX. 10. p. 389. Eadem fabula citatur Κωμασταὶ ἢ Ἅφαιστος, (quod falso mutatur interdum in Ἥφαιστος,) in *Apollonii* Dysc. Excerpt. pag. 424. C. (vid. *Koen.* l. cit. et *Valcken.* ad Theocr. Adoniazus. pag. 302. vbi corrigit quaedam obscura verba Epicharmi.) *Photius* in Lexico inedito apud *Schneider.* in fragm. Pindar. p. 66. et *Hemsterhus.* ad Pollux. X. segm. 82. pag. 1251.

Λόγος ἢ Λογικὴ, [19. *Athen.* III. 25. pag. 106.]

Μέγαρις, [20. *Athen.* IX. 2. pag. 366. VII. 9. pag. 286.]

Μῶσαι, [21. *Athen.* III. p. 85. p. 111. et alibi. *Aelian.* Hist. an. XIII. 4. fin. vbi a Schneidero, ex sententia Hemsterhus. ad Plut. 1003. editum est rectius ἐν Μώσαις.]

Ναυαγός. [22. idem forte, qui Ὀδυσσεὺς ναυαγὸς, *Pollux* X. segm. 134. *Athen.* XIV. cap. 3. pag. 619.]

Νῆσοι, [23. rectius Νᾶσοι. *Athen.* IV. 16. p. 160. *Pollux* X. 16. segm. 62.]

Νιόβης γάμος, [24. *Athen.* X. 23. pag. 477.]

Ὀδυσσεὺς αὐτομόλος, [25. *Pollux* IX. 5. segm. 41. *Athen.* III. 33. p. 121. etc. IX. 4. p. 374. adde ad nr. 6.]

Ὀδυσσεὺς ναυαγὸς, [26. vid. ad nr. 22.]

Ὀρύα, [27. siue *lactes*, *Athen.* III. 14. p. 94. et ad illum locum *Casauboni* animadu. pag. 113. *Coelium Rhodigin.* Lect. antiq. lib. IV. cap. 14.]

Περίαλλος, [28. h. e. qui ceteris praestat, aut praestare vult videri. *Athen.* IV. 25. p. 183. IV. 6. pag. 139. et ad h. l. *Casaubon.* animadu. pag. 261.]

Πέρσαι, [29. *Pollux* IX. 6. segm. 92.]

Πίθων, [30. *Pollux* X. segm. 179.]

Πλοῦτος, [31. idem drama, quod nr. 12.]

Προμηθεὺς Πυρφεύς, [32. *Athen.* III. 9. p. 86. et Casaubon. animadu. in eum p. 167. *Pollux* X. 23. segm. 82. vbi vero interpretes, in primis *Hemsterhus.* p. 1251. qui recepit in textum lectionem codicis ἐν Πύῤῥᾳ ἢ Προμηθεῖ, recte admonent, primum scribendum esse, Προμαθεῖ, tum hanc et sequentem fabulam Πύῤῥαν esse vnam eamdemque fabulam, et veram fabulae inscriptionem Πύῤῥα ἢ Προμαθεύς. Egisse vero Epicharmum in ista fabula de hominum origine, vti vel a Prometheo vel a Pyrrha traduntur producti, manifestum est ex Schol. ad Pindari Olymp. IX. 66. καὶ ὁ μὲν Ἐπίχαρμος ἀπὸ τῶν λίθων λάας τὰς ὄχλας φησὶν ὠνομᾶσθαι. *Etymol. M.* in Στάτηρ ita citat locum; Ἐπίχαρμος Προμηθεῖ.]

Πύῤῥα, [33. Est eadem fabula, quae antecedens.]

Σειρῆνες, [34. *Athen.* VII. 5. pag. 277.]

Σκίρων [35. *idem* X. 23. pag. 477. *Pollux* X. segm. 87.]

Σφίγξ [36. *Athen.* III. 3. pag. 76. *Stephan. Byzant.* de vrbibus voc. Χυτρῶν.]

Τρῶες, [37. in Hugonis Grotii Excerptis ex Tragoediis etc.]

Φιλοκτήτης (al. Φιλογυνίδης vel Φιλοκλίνης.) [38. ἐν Φιλοκλίνῃ *Pollux* X. segm. 71. Sic Hemsterhus. pag. 1234. e codd. pro vulgato Φιλεκνίδῃ reposuit et Iungermann. iam suasit. Φιλοκρίνη tamen quae lectio est cod. Aug. non omnino displicet Hemsterhusio. Ab *Athenaeo* IX. 3. p. 371. et XIV. 6. p. 628. citatur ἐν Φιλοκτήτῃ.]

Χύτραι. [39. *Pollux* IX. 6. segm. 79. vbi vide interpretes pag. 1056. edit. Hemsterhus.

Praeter has fabulas Mongitor. Bonnanusque alias, at dubio auctore, adferunt: Χείρωνα, quam vero iam *Athen.* XIV. 16. pag. 648. abnegat Epicharmo, additque, *Aristoxenum* lib. VIII. Reipubl. adtribuere Chrysogono; Axiopisto autem Philochorum et Apollodorum: tum *Politiam* s. *rempublicam* Grauius in histor. philos. p. 205. et Gyraldus ex *Clemente Alexandrino*, Strom. V. p. 605. et *Iunonis nuptias* ex *Aeliani* H. An. XIII. cap. 4. at ibi hodie legitur ἐν Ἥβας γάμῳ. Bonnanus exhibet quoque haec nomina: *Vulcanus; Deiphilus; Consolatores; qui choreas ducunt* et canunt; *Phileni*, siue *Otii amicus; Python:* at hae vel ficta nomina, vel partes vnius alteriusque fabulae esse videntur.

Ad Epicharmum philosophum referri debent (suspecta) *Commentaria de natura rerum, de sententiis et de medicina etc.* item *de diuinatione somniorum*, ex quibus veteres plura hausisse dicuntur, teste Mongitore pag. 183. Eum *de re rustica* scripsisse, ex vulgata *Columellae* de R. R. I. cap. I. lectione adfirmauit quidem Mongitor. sed illum locum esse corruptum et a Cupero scite correctum, iam supra animaduertimus. — Lib. *contra Xenophontem* ex Aristotelis Metaph. lib. III. et *orationem ad Antenorem* ex Plutarcho in vita Numae Mongitor. profert. — *Epicharmum* fuisse auctorem aureorum carminum Pythagor. opinatus est *Stanlei.* vid. supra lib. II. cap. 12. §. 6. fin. *Harl.*]

Praetereo, quod notatum ab Athenaeo lib. XIV. est, *Chrysogonum* tibicinem ψευδεπιχαρμαῖα quaedam, siue πολιτείαν sub Epicharmi nomine vulgasse: tum alia, quae de Epicharmo eiusque scriptis obseruata sunt ab *Hieronymo Columna* ad Fragmenta Ennii, Neapoli, 1590. 4. tom. II. p. 272 sq. Gyraldo, Vossioque de Poetis, et a viris doctis ad *Laertium* VIII. 78 sq. a *Gualthero* ad Inscript. Syracus. tom. VI. Antiqq. Sicil. p. 390 sq. Fragmenta ex Comoediis Epicharmi videbis, vbi lubebit, in sententiis Comicorum collectis ab H. Stephano, Guil. Morello, Iacobo Hertelio et Hugone Grotio. Alia quaedam Epicharmi fragmenta leguntur [*] in eiusdem H. Stephani Poesi philosophica p. 54 sq. e quibus celebre illud apud Polybium XVII. 30. νᾶφε καὶ μέμνασ᾽ ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν, quod ita transtulit Cicero de petitione Consulatus et 1. Epist. 19. ad Atticum: *Nerui atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* Epicharmum quoque scripserat *Ennius*, laudatum Varroni IV, de L. L. et Ciceroni, quarto Acad. quaest. cap. 16. *Fabric.*

EPIMETRON.

De *Stephani* libro citato vid. infra lib. II. cap. 33. §. 1. Addantur: *Sententiae insignes Graecorum quinquaginta Comicorum, quorum opera integra non extant, latino idiomate collectae Ignatii Albani opera in lucem editae.* Brixiae, per Barthol. Fontanam, 1612. 12. — Insuper haec tenenda mihi videntur. Epicharmus vsus est parodiis: (vid. *Athen.* XV. 16. pag. 698 sq. et supra lib. II. cap. 7. §. 2.) in epithetis excelluit, (teste Demetrio apud *Vossium* de poetis gr. cap. 6. pag. 33.) antitheses tamen falsas adhibuit, (notante *Aristotele* Rhetor. III. cap. 9.

cap. 9. et *Demetrio* de eloquutione, sect. 24. p. 18. edit. Fischeri.) Eius excellentiam extollit *Eusebius* de praep. euang. lib. XIV. cap. 4. qui eum vocat comicorum principem, et *Athenaeus* VIII. 16. p. 362. (animaduertente Mongitor.) *Epicharmi* sententiam, omnes res perpetua mutatione ita versari, vt numquam, quae heri fuissent, eadem hodie manerent, apud *Diogenem Laert.* III. cap. 12. illustrat *Wyttenbach.* ad Plutarchum de S. N. V. pag. 75. adde *Platon.* in Theaeteto p. 73. et in Cratylo p. 54. Doctrinas illius philosophicas explicant scriptores historiae philosophiae, in his *Tiedemannus* in principibus Graeciae philosophis, *(Griechenlands ersten Philosophen,)* p. 349 sqq. *Meiners.* in Historia doctrinae de vero deo, tom. II. pag. 298 sqq. et pag. 310 sqq. suspicatur, inter ea fragmenta, quae Hertelius, Morelli atque Grotius collegerunt, falsa quoque inueniri, et loca illa versusque, in quibus similes sententiae Heraclito a Platone, Aristotele et Sexto adsignatae occurrunt, Epicharmo abiudicari potius, quam tribui debere, adeoque omnes illos versus, qui cum Heracliti reliquiis atque opinionibus insignem aliquam similitudinem habent, esse fictos. Dubito autem, num omnia, quae tributa sunt Epicharmo, fragmenta, et in libris Clementis Alexandrini, Plutarchi, Luciani, Hesychii ill. aliorumque latent, sint diligenter collecta ac disposita. Legitimam quidem censuram atque interpretationem adhuc desiderant. Laudabilem igitur is, qui omnibus ingenii, diligentiae librorumque praesidiis et iudicio philosophiae criticesque vsu bene subacto instructus accederet ad plenam doctamque fragmentorum Epicharmeorum collectionem faciendam, susciperet operam. At enim illi primum quaestio foret vberius curatiusque explicanda, et, quantum fieri potest, dirimenda, num vnus, an plures fuerint Epicharmi? tum, si plures reuera fuerunt, ea, quae Comico aut philosopho sint vindicanda scripta fragmentaque, sollerter sunt distinguenda singulaque rite digerenda et diligenter sobrieque explicanda. In primis collector sibi cauere debet, et vera a dubiis spuriisque discernere. Namque ex *Athenaeo* XIV. 17. p. 648. adparet, Epicharmo iam ante Aristoxeni aetatem plura carmina fuisse adficta. Atque *Xenophon* in Mem. Socr. lib. II. cap. 1. §. 20. *Epicharmo* tribuit versum, quem Scholiastes Hermogenis pag. 377. adserit *Platoni*, (comico,) vti docet *Ruhnken.* ad illum Xenophontis locum, additque, vbi et quomodo ille versus a *Prisciano*, (Praeex. rhet. p. 1333.) sit versus aut ab aliis imitatione expressus. — Plures vero viri docti hinc inde Epicharmi fragmenta cum grammatice et historice, tum inprimis critice pertractarunt, e. g. *Koen.* in notis ad Gregor. Cor. de Dialectis p. 48. 81. 89. etc. *Bentlei.* et *Valcken.* locis supra iam memoratis, *Toup.* in Opusculis criticis, tom. I. pagg. 102. 203. 275. 522. edit. Lips. et alii. — Vita eius descripta quoque legitur in: Dichiarazioni della Pianta dell' antiche Siracuse di *Vincenzo Mirabella.* Palermo, 1717. fol. part. II. p. 158. et latine versa a *Sigeb. Hauercampo*, cum eius versione *Mirabellae*, in Thesauro Ital. et Sicil. tom. X. part. XI. pag. 263 sqq. *Harl.*

EPIGENES Sicyonius cum tragoediam in Bacchum docuisset, ei acclamatum est: *οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον* [hh], teste Suida et Apostolio. At idem Suidas [atque *Eudocia* p. 166.] alibi Epigenem refert Comicum, et inter eius dramata Βακχείαν, Ἡρωΐνην et Μνημάτιον.

Comicum

hh) Plutarchus lib I. Sympos. cap. 1. innuit, Epigenem Phrynicho Aeschyloque iuniorem fuisse. Ὥσπερ ἐν Φρυνίχῳ καὶ Αἰσχύλῳ τὴν τραγῳδίαν εἰς μύθους καὶ πάθη προαγόντων ἐλέχθη, τί ταῦτα πρὸς τὸν Διόνυσον;

Comicum quoque diserte vocat *Athenaeus* lib. VIII. p. 384. et τῶν νέων Κωμικῶν τινα *Pollux* lib. VII. cap. 10. vbi eius Πορτικὸν laudat. Pro Βακχεία apud Athenaeum male excusum est Βάκχαι et Βραγχίας, vt apud Suidam Ἡραΐνη pro Ἡρωΐνη. Vide *Bentleium* in Apologia dissertationis de Epistolis Phalaridis p. 237. [p. 128 sqq. ex versione Lennepii latina,] qui praeterea notat, falli Suidam in Θέσπις, qui Epigenem Thespide antiquiorem tragicum facit.

EPITHERSES, Nicaenus, grammaticus, scripsit de vocabulis tragicis et comicis, teste Stephano Byz. in Νίκαια.

EVBVLIDES Milesius, Comicus fuit, non Tragicus, quamquam a Gyraldo et post eum ab aliis Tragicus adpellatur. Gyraldi hallucinationem notauit Colomesius pag. 437. vbi hunc Eubulidem vocat Διαλεκτικὸν, quod esset ex secta Euclidis Megarici, quemadmodum ex Laertio quoque intelligitur. *Fabric.* Atqui ab Athenaeo X. 10. p. 437. D. citatur Eubulides ὁ διαλεκτικὸς ἐν δράμασι Κωμαςαῖς. *Harl.*

EVPHANTVS Olynthius, Eubulidis discipulus, Antigoni Macedonum Regis praeceptor, tragoedias plurimas composuit, quibus valebat et in certaminibus probabatur, vt tradit *Laertius* in Euclidis Megarici Vita lib. II. sect. 110. De aliis eius scriptis consule Vossium pag. 38. de Hist. Graecis.

EVPHORION Aeschyli, de quo cap. XVI. filius, Bionis, de quo supra, frater, quem, patris tragoediis nondum ante editis, quater vicisse, et ipsum tragoedias scripsisse, Suidas auctor est. De hoc Euphorione et altero huius nominis *Chalcidensi* videndus *Meursius* in Bibliotheca Attica et praecipue ad Helladium p. 54 sq. [aut tom. X. Thes. Gron. Antiqq. gr. p. 967. et *Meursii* Opp. tom. VI.] Atque *Chalcidensem* quidem praeter Comoedias Ἀπολλόδωρον ab Harpocratione et Suida, (in Ὁ κάτωθεν νόμος,) [vid. *Heyne* ad Apollod. Biblioth. tom. III. p. 1178.] et Ἀποδιδόντας ab Athenaeo laudatam, et praeter amatorias elegias memoratas Diomedi aliisque, et a *Cornelio Gallo* versibus latinis teste *Seruio* ii) translatas, nonnulla [?] etiam epico carmine scripsisse constat, inque his *Mopsopiam* siue ἄτακτα kk), in quo opere libris quinque complexus est omne genus fabularum historiarumque, tum Oracula post mille etiam annorum spatium euentu comprobata. Epicedium in Protagoram Astrologum *Laert.* IX. 56.

ii) Ad Virgil. Ecl. VI. 72. vbi vide cl. *Heyne* in not. praecipue in Excursu III. ad illum locum p. 170. edit. II. qui docte agit de *Euphorione* Chalcide Euboeae oriundo, et *Seru.* ad Virg. Ecl. X. 50. 51. plura vide supra ad lib. II. cap. 8, 18. pag. 594. not. zz. vol. I. Apud *Plutarch.* de S. N. V. pag. 51 sq. occurrit fragmentum, quod *Toup.* l. c. *Valcken.* et *Wyttenbach.* in notis ad Plutarch. p. 66 sq. non *Callimacho*, vt putarat Küster. ad Suidam voc. Ποινή, tom. III. p. 229. sed *Euphorioni* cum multis aliis ex Euphorionis Chiliadibus a Plutarcho in h. librum translatis esse adscribendum censent. *Harl.* Vid. *Ionsius* II. 9. pag. 160. *P. Victor.* Varr. lect. lib. III. 3. cap. 13. *Heum.*

kk) Ex his videntur depromti versus quinque Euphorionis Hexametri de Melicerta, quos refert *Plutarchus* V. 3. Sympos. *Fabric.* Duo versus citat *Eudocia* p. 80. fin. — Suidae locus est corruptus. Multus autem est in eo emendando *Toupius* in Epist. critica p. 161. (p. 132 sqq. edit. Lips.) adfert quoque alia de eo loca, eiusque epigrammata corrigit dissentitque a *Reiskio* ad Anthol. Ceph. p. 72. *Heyne* V. C. suspicatur ad Virgilium l. c. ex verbis Suidae nihil tuto colligi, nisi forte hoc vnum, Χιλιάδας inscriptos esse libros quinque, propterea quod mille Ἐπῶν essent, h. e. mille versibus singuli constarent: denique iudicat, idem opus fuisse Μοψοπίαν et Ἄτακτα, et Χιλιάδας adpellatum: sed librum quintum περὶ Χρησμῶν, de oraculis, egisse. *Harl.*

IX. 56. Obſcuritatem eius perſtringit *Cicero* II. de Diuinatione [cap. 64. adde *Clement.* Strom. V. p. 676.] Inter poetas, quibus delectabatur Tiberius Imp. Euphorion quoque celebratur a *Suetonio* cap. 70. [vbi vid. Caſaubon. et illud: *cantores Euphorionis* apud *Cicer.* Tuſcul. III. 19. teſtatur exiſtimationem, quae illius erat Romae illa aetate.]

EVRIPIDES, Athenienſis, celebri illo huius nominis Tragico, de quo capite ſuperiore dictum eſt, antiquior ll), duodecim tragoedias compoſuiſſe, et in illis bis victor abiiſſe traditur a Suida, qui praeterea tertium *Euripidem* memorat, prioris ἀδελφιδοῦν, ſiue e filia nepotem, eiusque dramata tria, *Oreſtem*, *Medeam* et *Polyxenam*. Huic *Rheſum* quoque tragoediam, quae inter Euripidis tragoedias exſtat, tribuit Martinus Delrio. [quae non ſane quam abſurda eſſe opinio videtur *Valcken.* in Diatr. Euripidea, pag. 95. A.]

EVTYCLES in Ἀταλάντῃ. Suid. in Βοῦς ἕβδομος. *Fabric.* At ex Suidae loco nil probari poteſt. Atque *Eudocia* p. 167. eum adnumerat poetis antiquae comoediae. vid. infra catal. Comicorum deperditorum h. v. *Harl.*

EZECHIEL ὁ τῶν ἰουδαϊκῶν τραγῳδιῶν ποιητής, Iudaeus fuiſſe videtur, vt plerique ſentiunt cum *Ioſepho Scaligero* ad Euſebium p. 402. confer *W. E. Tentzelii* Dialogos menſtruos, an. 1689. p. 1257. et an. 1690. p. 1142. Alexandro Polyhiſtore et Demetrio Iudaeo antiquiorem, atque adeo chriſtianam aeram ſaeculo ad minimum anteceſſiſſe probat *Huetius* demonſtrat. Euangel. Prop. IV, cap. 2. §. 24. p. 99. Sane Demetrius ex Ezechiele mm) quaedam produxit apud *Euſebium* lib. IX. Praeparat. cap. 29. Demetrium vero citat Alexander Polyhiſtor apud eumdem *Euſebium* lib. IX. cap. 21. Nec defuerunt, qui incerta coniectura hunc Ezechielem haberent pro vno e LXX. graecis Scripturae S. interpretibus. Alii vero poſt excidium Hieroſolymitanum demum, vel poſt Barcocbae plane tempora ad ſolandos popularium ſuorum animos compoſitum ab Ezechiele drama eſſe ſuſpicantur, quibus Demetrii et Alexandri apud Euſebium teſtimonia, (citra cauſam forte,) ſuſpecta ſunt. Ita poſt *Stephanum Lemoinium* notis ad Varia Sacra p. 336. *Guil. Caueus* in Hiſtoria litteraria Scriptorum eccleſiaſt. ad A. C. 190. Hinc Ezechiel poeta chriſtianus dicitur a *Thoma Ittigio* lib. de biblioth. patrum, p. 141. Tragoedia ipſius de Exodo Iſraelitarum ex Aegypto, Moyſe duce, quam ἐξαγωγὴν inſcripſerat, intercidit, exceptis fragmentis quibusdam, quae ſeruauit *Clemens Alexandrinus* lib. I. Strom. p. 344 ſq. *Euſebius* lib. IX. Praeparat. cap. 28. et 29. *Euſtathius* ad Hexaëmeron p. 25. Illa collecta latinis verſibus reddidit et caſtigationes addidit *Federicus Morellus* Pariſ. 1580. [in 8. et ſecundum biblioth. Thuanam, part. II. pag. 297. ibid. gr. et lat. per Fed. Morellum, 1598. 8. et ſecundum Maittaire, A. T. indic. p. 388. tom. V. *Ezechieli*

ll) An hic is eſt, quem Diphilus vocauit Κατάχρυσον apud *Eudociam* in Violar. p. 96? Εὐριπίδης δὲ, ait, ὃν κατάχρυσον ὁ Δίφιλος εἶπε, λέγεται οἰνοχοεῖν Ἀθήνησι τοῖς καλουμένοις ὀρχησταῖς. *Harl.*

mm) Hunc *Ezechielem* nemo pro graeci ſermonis auctore idoneo iure habuerit, inquit *Gatackerus* de ſtilo N. T. cap. X. pag. 63. De Ezechiele poeta vid. *Bayle* Diction. voc. *Ezechiel* not. F. *Morhof.* Polyhiſt. litter. lib. VII. cap. 2. §. 27. p. 371. *Clericus* hiſt. eccleſ. ſaec. II. p. 797. *Wagenſeil.* lib. de Noriberga cap. 22. pagg. 172. 174 ſq. *Placcius* Pſeudon. nr. 1007. *Heum.* *Saxius* in Onomaſt. I. pag. 143. quamquam non ſatis certus, *an*, ait, *his circiter annis*, n. a. O. C. 3910. Olymp. CLXXI. 2. ante C. N. 93. V. C. 659. *Ezechiel, homo quidam iudaeus, poeta tragicus vixit? Harl.*

Ezechieli iudaicarum tragoediarum poetae Exagoge, seu eductio Hebraeorum, graece, ex libro IX. Eusebii de Praepar. euang. et seorsim latinis versibus expressa et notis illustrata per Fed. Morellum. Paris. e typographia Steph. Prevosteau. 1590. 8. *Harl.*] Graece et latine deinde exhibentur inter Poetas Christianos Graecos Paris. 1609. 8. In corpore Poetarum Graecorum Tragicorum et Comicorum cum latina versione editorum Geneu. 1614. fol. tum in Adpendice Bigneana ad Bibliothecam Patrum Graecolat. Paris. 1624. fol. et in Biblioth. patrum an. 1644. 1654. tom. XIV. et apud Iohannem Eusebium [P] Nierenbergium de Origine Scripturae Sacrae lib. X. cap. 26. Vide et *Ioh. Seldenum* Syntagm. I. De Diis Syris cap. 3. *Salmasium* ad Solin. p. 385. et *Is. Vossium* ad Melam p. 296. editionis primae. *Fabric. Io. Christoph. Wolfii* Bibliothecae hebraeae vol. III. nr. CMLXXXIV. b. p. 430. *Harl.*

GORGIAS Rhetor et Sophista, de quo suo loco dixi, male tragicis a Delrione accensetur ob perperam acceptum locum *Plutarchi* lib. VIII. Symposiacon, cap. 7.

GREGORIVS Nazianzenus. Vide supra, vbi de Apollinari.

HAEMON. Ὁ τραγικὸς Αἵμων ὁ τοῦ Σοφοκλέους est *Haemo*, qui in Tragoedia apud Sophoclem inducitur. *Suidas* in Διογένης.

HEGELOCHVS tragicus ὑποκριτής. Vide Schol. ad Euripidis Orestem. v. 278.

HELIODORVM Atheniensem tragoedias conscripsisse testatur *Galenus* lib. II. de Antidotis cap. 7. vbi versus quosdam profert ex eius poemate de venenis, ad Nicomachum.

HEPHAESTION Grammaticus Alexandrinus scripsit Λύσεις τραγικῶν καὶ κωμικῶν ἀπορημάτων, teste Suida.

HERACLIDES Ponticus quoque, auditor Aristotelis, non tantum scripserat περὶ τῶν τριῶν τραγῳδοποιῶν et περὶ τῶν παρ᾽ Εὐριπίδῃ καὶ Σοφοκλεῖ libros III. teste *Laertio* V. 87 sq. sed et ipse tragoedias composuerat, easque sub *Thespidis* nomine vulgauerat, vt auctor est Aristoxenus apud *Laertium* in Heraclidis vita lib. V. sect. 92. Videtur hoc Aristoxenus notasse in suis historicis commentariis, quae laudat idem *Laertius* lib. IX. sect. 40. aut certe in Miscellaneis, ex quibus nonnihil profert lib. I. sect. 107. Sane in commentariis Aristoxeni musicis, in quibus hoc illum tradidisse adfirmat *Delrio* prolegomenis ad Senecam pag. 25. nihil tale legitur. [conf. *Bentlei.* resp. ad Boyle etc. pag. 130 sqq. vers. latin. Lennep.]

HERACLIDIS Τραγῳδοῦ somnium, μέλλοντος ἀγωνίζεσθαι ἐν Ῥώμῃ τὸν τῶν Τραγῳδῶν ἀγῶνα. Artemidor. IV. 35. pag. 222.

HERILLVS Carthaginiensis ab eodem Delrione tragicis accensetur, eam, vt puto, ob causam, quod inter eius scripta apud *Laertium* lib. VII. sect. 166. refertur *Medea.*

HIERONYMVS Rhodius ἐν τῷ περὶ τραγῳδοποιῶν laudatur a Suida in Ἀναγυράσιος, et *Apostolio* XI. 41. prou. Scripserat hic Philosophus Peripateticus libros plures de poetis, quorum primum Epicis, alterum Tragicis, Comicis tertium, quartum Melicis tribuisse videtur: quinto de Citharoedis egisse testatur *Athenaeus* lib. XIV.

HIPPARCHIA

HIPPARCHIA Metroclis soror, tragoedias scripsisse videtur Delrioni, ni fallor, propter locum *Laertii* lib. VI. sect. 98. sed qui de Cratete accipiendus, non de Hipparchia, licet ad hanc referre malit etiam Menagius in suis ad Laertium notis.

HIPPIAE ELIENSIS Sophistae [*Xenophonti* M. S. IV. 4. 5.] Apuleio in Floridis laudati tragoedias [❡] et dithyrambos memorat Plato in Hippia minore: *πρὸς δὲ τούτοις ποιήματα ἔχων ἐλθεῖν, καὶ ἔπη καὶ τραγῳδίας καὶ διθυράμβους, καὶ καταλογάδην πολλοὺς λόγους καὶ παντοδαποὺς συγκειμένους.* [ab *Eudocia* pag. 246. adnumeratur rhetoribus ac philosophis, multarum rerum scriptor.]

HOMERVS iunior, e Caria Hierapolitanus, Andromachi philologi et Myronis Byz. poetriae filius nn), tragicus fuit tempore Ptolemaei Philadelphi, vnus ex illis septem, qui Pleiadis nomine signabantur. Vide *Menagium* ad Laertii Timonem lib. IX. sect. 113. Fabulas XLV. teste Suida composuerat; LVII. legitur in codicibus Tzetzae, vbi Lycophronis genus exponit.

IASON TRALLIANVS Τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς *Actor Tragicus*, non scriptor tragoediarum, memoratus *Plutarcho* in vita Crassi, et *Appiano* Alex. Lib. de bellis Parthicis. p. 155. Sed apud Plutarch. de fluminibus, vbi citatur Ἰάσων Βυζάντιος ἐν Τραγικοῖς, legendum Θρᾳκικοῖς, vt *Reinesius* V. L. I. cap. 1. p. 2. Ionsius aliique obseruarunt. [De alio *Iasone* famoso multa dabit *Polyaen.* Strateg. lib. VI. cap. 1.]

ION Chius, Orthomenis filius, cognomento Xuthus, Aeschylum vidit senem iuuenis, (adde Plutarch. Pericl. pag. 154. de profectu in virtute pag. 79.) et circa Olympiadem LXXXII. duodecim amplius post Aeschyli mortem annis tragoedias docere coepit, ipse, cum Aristophanes Pacem Comoediam ageret Olympiad. XC. anno secundo iam defunctus. Ex eius Tragoediis, quarum alii XII. alii XXX. alii XL. numerant oo), hos titulos in veterum Grammaticorum libris obseruauit *Rich. Bentleius*, qui Ionis huius fragmenta diligenter et erudite collegit in Epistola, Chronico Iohannis Malelae subiecta ad Ioh. Millium pp): *Ἀγαμέμνων*, Ἀλκμήνη. Εὐρυτίδαι. Ἀργεῖοι. *Μέγα δρᾶμα.* Ὀμφάλη *σατυρική* qq). *Συνεκδημητικός.* (confer supra in Dione) Τεῦκρος. *Φοῖνιξ ἢ* Καινεύς rr). *Φοῖνιξ δεύτερος. Φρουροί* ss).

Q q 2 Scripsit

nn) Suidas in Μυρὼ [et Eudocia p. 304.] Homerum hunc Myronis parentem fuisse adfirmant; sed prior in Σωσίθεος et Ὅμηρος, filium. Apud Hephaestionem in Enchirid. Ὅμηρος ὁ Μυροῦς.

oo) Vid. *Suidam* in Ἴων Χῖος et *Eudociam* pag. 248. *Harl.*

pp) Pag. 50 sqq. vbi in aetatem *Ionis Chii*, genere et opibus clari, inquirit, docetque, eum diversum fuisse a *Ione Ephesio*, homine mendico et circumforaneo, cantitando ac gesticulando victum inopem, more Rhapsodorum, quaeritante: tum p. 53 sqq. Ionis scripta persequitur. *Harl.*

qq) Conf. *Casaubon.* de S. P. lib. I. cap. 5. pag. 140. ibique Cren. *Harl.*

rr) E Phoenice Ionis petiti versus, quos adfert *Zenobius* V. 68. prouerb. *Plutarch.* de sollertia Animal. et Athenaeus. Apud Suidam vero in Σίφνιοι, vbi aliquid adfertur ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν, H. Wolfius et Aem. Portus male: *vt scribit Ion in opere de praesidiis.* Est enim nomen Tragoediae.

ss) De his et aliis copiosus quoque est *Toup.* in Epist. critica, pag. 96. Opuscul. tom. II. edit. Lips. [tom. II. pag. 530 sq. edit. Oxon. 1790.] qui etiam detexit fragmentum apud *Plutarch.* in Coriol. cap. 7. vol. II. pag. 101. (vide notas ad Plutarchi vitas parall. edit. Londin. tom. II. pag. 569.) et comparauit locum, ad quem respexit Plutarchus, et quem a Clerico temere adsignatum esse Menandro, Toup. adseuerat, apud *Stobaeum* Grotii

Scripsit praeter Tragoedias et alia varii generis. Versu quidem, Dithyrambos, Odas, Paeanes, hymnos, scolia siue carmina conuiualia, Elegias, [vid. *Athen.* XI. cap. 3. schol. ad Aristoph. Pac. 835.] Comoedias et Epigrammata. Oratione soluta, dialecto ionica, Χίϐ κτίσιν, Πρεσβευτικὸν, quem a quibusdam pro supposito habitum notat Aristophanis Scholiastes, Ἐπιδημίας siue de aduentibus clarorum virorum in Insulam Chium, Κοσμολογικὸν, Τριαγμὸν siue Τριαγμὲς tt) et ὑπομνήματα uu). In Ionis tragoedias commentarium scripserat *Epigenes*, tum *Aristarchus*, cui ἀντεξηγήσεις opposuit *Didymus* Alex. Grammaticus teste *Athenaeo* XIII. p. 634. *Baton* quoque Sinopensis librum composuerat de Ione, vt idem *Athenaeus* testatur. Vide et quae de Ione obseruant *Leopardus* lib. II. emendation. cap. 20. [qui apud *Pollucem* II. 88. (vbi v. interpretes p. 197. Hemsterh.) παρὰ Ἴωνι ἐν Συνεκδημητικῷ loco π. Δίωνι legendum esse iam vidit, et ostendit, voc. Ἴων saepe deprauatum esse apud auctores.] *Marcus* [P] *Meibomius* ad Musicam Euclidis p. 61 sq. *Menagius* ad Laertium p. 351 sq. et *Andreas Christianus Eschenbachius* in commentario de Poesi Orphica p. 196 sq. Alius, ni fallor, *Ion Ephesius*, Rhapsodus vv), de quo dialogus Platonis et Synesius in caluitiei encomio pag. 82. alius quoque *Ion* iunior, Platonicus, Κανὼν dictus, ob morum seueritatem, de quo consules *Lucianum* in sympoſio et Philopseude.

IOPHON Sophoclis F. Atheniensis, teste Suida [et Eudocia p. 248.] tragoedias docuit quinquaginta, ex quibus fuere Ἀχιλλεὺς, Τήλεφος, Ἀκταίων, Ἴλιος, Πέρσις (an Ἰλίϐ πέρσις?) Δεξαμενὸς, Βάκχαι, (quas citat etiam Stobaeus in Eclogis,) Πενθεύς. Meminit Iophontis *Valerius Maximus* lib. VIII. cap. 7. extern. 12. *Fabric.* Fabulam tamen, *Pentheus*, a *Bacchabus* haud fuisse diuersam, sed apud Suidam, (adeoque etiam apud Eudociam,) in Ἰοφῶν scribendum esse Βάκχαι ἢ Πενθεὺς, suspicatur *Valken.* diatrib. in Euripidis Fragmenta pag. 16. B. Huic Iophonti *Casaubon.* de S. P. lib. I. cap. 5. p. 148. edit. Rambach. (cuius notam conferes,) tribuere malit, quod *Clemens Alex.* Strom. I. p. 280. scripsit, Ἰοφῶν ὁ ΚΩΜΙΚΟΣ ἐν ΑΥΛΩΔΟΙΣ ΣΑΤΥΡΟΙΣ ἐπὶ ῥαψῳδῶν καὶ ἄλλων τινῶν λέγει· suspicatur

Grotii p. 103. Toup. in emendandis istis fragmentis crebro discedit a crisi Bentleiana. *Strabo* lib. I. p. 104. Alm. citat quosdam versus ex Ione ἐν Ὀμφάλῃ Σατυρικῇ. ita enim, vel Σατυρικῷ scil. δράματι, recte emendandum censet *Casaubon.* ad h. l. de Ione eiusque dramate, Omphale, differens. Adde supra vol. II. lib. II. cap. 15. p. 126. n. 34. β'. de hoc poeta iam adscripta. *Harl.*

tt) *Eudocia* p. 318. scripsit τριασμὸς, quos alii Orpheo tribuunt sed addit, λέγονται ἅναι Ἴωνος τϐ τραγικϐ. conf. supra vol. I. lib. I. cap. 19. p. 161. *Harl.*

uu) *Plutarch.* de Fortuna Romanorum: Ἴων ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς δίχα μέτρα καὶ καταλογάδην αὐτῷ γεγραμμένοις φησὶν, ἀνομοιότατον πρᾶγμα τῇ σοφίᾳ τὴν τύχην ἔσαν, ὁμοιοτάτων πραγμάτων γίνεσθαι δημιεργόν. *Fabric.* Locum ex poemate quodam Ionis seruauit *Pollux* lib. VII. segm. 00. *Eudocia* vero in Violar. p. 91. περὶ Βριάρεω Ionis narrationem de illius ortu ab aliis diuersam memorat. Quando cl. *Meiners.* in: Geschichte des Ursprungs — der Wissenschaften in Griechenland und Rom, tom. I. p. 291. cum *Ionsio* II. cap. 13, 4. (vbi de nostro poeta is differit,) Ionem Olymp. LXXII. vixisse putat, iam *Bentleius* l. m. ostendit, Ionsium et Vossium errasse, atque Ionis aetatem Olymp. LXXXII. esse adsignandam, ideoque illi vsum et consuetudinem cum Socrate fuisse apud *Diogen. Laert.* II. 23. Ionsii quoque auctoritate deceptus cl. *Tiedemann.* de principibus philosophis Graeciae p. 342. scribit, Ionem Chium vixisse vel aetate Pythagorae, vel paullo post illum. *Harl.*

vv) Omnino fuit diuersus, vt Bentlei. iam docuit, et satis adparet ex *Platonis* Ione p. 77. edit. Mülleri, cuius notam conferes. Ibi autem Ion rhapsodus et mimus diserte distinguitur a poeta. *Harl.*

ſuſpicatur vero, Clementem vel ſcripſiſſe ὁ τραγικὸς, vel aliud agentem eſſe hallucinatum. Adde *Ariſtophan.* Ranas, v. 73. et 78. et ad vtrumque locum Scholiaſten, qui ad priorem verſum adnotat, Iophontem patris Sophoclis fabulis pro ſuis vſum eſſe, et patrem incuſaſſe, ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντα· ad poſteriorem vero verſum κωμῳδεῖται, ait, Ἰοφῶν, ὁ υἱὸς Σοφοκλέους, ὡς τὰ τοῦ πατρὸς λέγων· quod, ſi ex antiquis criticis enotatum fuit, forſan Clementem oſcitantem decepit, vt Iophontem diceret *comicum*. De ſenſu loci Ariſtophanei et ſcholiaſtae vide *Küſter.* ad illum et *Anton. Mariam Saluinium* cum nota V. cuiusdam docti in Obſeruatt. miſcell. Belg. vol. IV. tom. II. p. 251 ſq. *Harl.*

ISAGORAS tragoediarum ſcriptor, auditor Chreſti Byzantini Sophiſtae, qui Herodem Atticum audiuit. Vide *Philoſtratum* in Vitis Sophiſtar. [lib. II. nr. XI.] p. 587. edit. Morelli. [p. 591. edit. Olearii. Idem Philoſtratus in vita Apollonii cap. 18. p. 360. Olearii, meminit *Iſagorae* Theſſali cum Apollonio Olympiae verſantis.]

ISCHANDER τραγῳδοποιός. Vide ſupra in Aeſchine.

ISOCRATES Athenienſis, nomen inter Oratores celeberrimum, ſub Archonte Lyſiſtrato vsque ad Soſigenem, hoc eſt ab Olymp. CII. 4. ad Olymp. CIX. 3. ſcripſit tragoedias XXXVII. quarum duae, tamquam alterius auctoris, in dubium vocatae ſunt, teſte *Plutarcho* in eius vita. Iunior quoque Rhetor *Iſocrates Apolloniates* Ponticus vel Heracleotes, prioris diſcipulus, inter tragicos a Delrione refertur, quia Suidas narrat, eum in Epitaphio Mauſoli Regis ſuperatum eſſe a Theodecte Rhetore et Τραγῳδοποιῷ. Certatum autem fuit tragoediis. Nam vt idem Suidas in Θεοδέκτης, ἐνίκησε μάλιστα εὐδοκιμήσας ἐν ᾗ εἶπε τραγῳδίᾳ. Confer. Hyginum apud *Gellium* lib. X. cap. 18.

LEONTEVS Argiuus, Iubae Mauritaniae Regis ſeruus, Athenionis diſcipulus, tragicus. Eius *Hypſipyle* perſtringitur in Epigrammate Iubae, quod refert *Athenaeus* lib. VIII. pag. 343.

LVCIANVS *Paſiphontes* ſcripſit paullo poſt obitum *Diogenis Cynici*, cuius tragoedias ad illum nonnulli referebant, teſte Fauorino apud *Laertium* lib. VI. ſect. 73.

[LYCOPHANES, tragicus, filius Lyci, hiſtorici Rhegini, (qui vixit ſub Alexandri ſucceſſoribus Olymp. CXVIII. A. V. C. 435. vid. *Mongitor.* Bibl. Sicul. tom. II. p. 25.) *Eudoc.* p. 284. in v. Λύκος hic, ait, πατὴρ Λυκοφάνους, τοῦ τραγικοῦ· at forſan rectius apud *Suidam* tom. II. p. 469. legitur Λύκος — πατὴρ Λυκόφρονος. *Harl.*]

[LYCOPHRON. Hunc tragicum quoque fuiſſe, tradit Tzetzes in fine prolegom. in Lycophr. in cod. MSto *Tzetzae* commentar. in Heſiodum apud *Iriarte* in Catalogo MStt. bibl. Matrit. p. 24. b. ἀλλαχοῦ γὰρ αὐτὸς ὁ Λυκόφρων τραγικὸς ἐστι ξδ' ἢ μϛ' τραγῳδιῶν δράματα γεγραφώς. Suidas in Λύκος nominat eum Lyci filium; in Λυκόφρων autem filium Soclis, adoptione vero Lyci Rhegini, et ſequentes eius nominat tragoedias: Αἴολος, Ἀνδρομέδα, Ἀλήτης, Αἰολίδης, Ἐλεφήνωρ, Ἡρακλῆς, Ἱκέται, Ἱππόλυτος, Κασσανδρεῖς, Λάϊος, Μαραθώνιοι, Ναύπλιος, (quod drama recognoſſe illum, et emendatius in ſcena iterum exhibuiſſe, idem Suidas tradit,) Οἰδίπους, α', β'. Ὀρφανός, Πενθεύς, Πελοπίδαι, Σύμμαχοι, Τηλέγονος, Χρύσιππος. Scripſit quoque drama Satyricum, *Menedemum*, ad irriſum Menedemi philoſophi compoſitum. vide *Athenaeum* X. cap. 5. p. 420. vbi dedit fragmenta, et *Ca-*

 ſaubon.

ſaubon. in animadu. in Athen. locum p. 714. *Diogenes Laertius* ſeruauit quoque fragmentum, lib. II. ſegm. 140. quod *Guil. Canter.* in Lect. lib. VI. cap. 17. exponit; conf. etiam interpretes inprimis *Menagium* ad Diogenis locum, p. 132. *Iſ. Caſaubon.* de S. P. lib. I. cap. 1. p. 20. et lib. I. cap. 5. p. 150 ſq. et *Canteri* prolegom. ad Lycophronis Caſſandram. *Harl.*]

[LYSINVS. Hunc *Mongitor.* in Bibl. Sic. II. p. 27. adnumerat tragicis; ſed vide ſupra in notitia poetarum lyricorum, lib. II. cap. 15. nr. 37. *β'. Harl.*]

LYSIPPVS Arcas, tragicus a Fuluio Vrſino p. 28. elog. Virorum illuſtr. Delrione et Voſſio adpellatur; ſed *Polluci* [VII. ſegm. 37.] aliisque diſerte eſt Comicus. Eius Βάκχας idem Pollux [VII, 77. 89. X, 50. 154.] et Athenaeus, Heſychius et in Θεασαλία Stephanus: Θυρσοκόμον praeterea Suidas memorat. Verſus quosdam *Lyſippi* in laudem Athenarum profert *Dicaearchus* p. 10. edit. Ioh. Hudſoni [P] Eos praeter Grotium in excerptis p. 876. latina metaphraſi donarunt *Ludou. Nonnius* ad Graeciam Hub. Golzii p. 84. *H. Stephanus* lib. VI. Schediaſm. cap. 15. et ad Dicaearchum cap. 3. tom. XI. Antiquitatum Gronou. et *Conr. Rittershuſius* lib. VIII. ſacrarum lect. cap. 10.

MALLOTES. v. ſupra *Dionyſiades.*

MAMERCVS Catanae Tyrannus ἐπὶ τῷ ποιήματα γράφειν καὶ Τραγῳδίας μέγα φρονῶν. *Plutarch.* Timoleonte p. 251. Eius tragicum exitum deſcribit p. 12.

MELANIPPIDES Critonis F. Melius, circa Olympiad. LXV. clarus, praeter alia poemata varii generis, dithyrambos et tragoedias ſcripſit. Ex eius *Proſerpina* nonnihil profert *Stobaeus* in eclogis p. 165. edit. Grotii. [et inter fragmenta *Apollodori*, tom. III. p. 1047 ſq. edit. Heynii, cuius notas conſules.] Alia duo eiusdem *Melanippidis* fragmenta exhibet idem *Grotius* in excerptis Tragicor. et Comicorum p. 455. ex *Clemente* Alex. 5. Strom. pag. 602. Praetereo, quae de Melanippide leges apud Athenaeum, Suidam, Gyraldum etc. Suidas in Φιλόξενος docet, ſeruum eius fuiſſe Philoxenum Cytherium, de quo infra. *Fabric.* Vide Suidam, ibique Küſteri notam, tom. II. p. 522. *Valcken.* diatrib. Euripid. p. 17. B. et ſupra in notitia lyricorum, nr. XXXIX. *α'.* p. 129 ſq. *Harl.*

MELANTHIVS Philoclis F. Athenienſis, tragicus, cuius luxuriem ac voracitatem aliaque vitia praeter Calliam, Leuconem, Pherecratem, Eupolim et Platonem Comicum perſtringit *Ariſtophanes* [in Auib. 151. vbi vid. ſchol. in Pac. v. 804 ſqq. vbi conſules ſchol. ad v. 808. ib. v. 1012. vbi Comicus eius drama *Medeam* culpat.] Vide Suidam in Μελάνθιος et Μόρσιμος et Βδελύσσω. Verſum Melanthii Tragici de iracundia poſt Plutarchum profert *Iohannes Tzetzes* in Heſiodum p. 82. Plura de Melanthio Tragico *Athenaeus*, qui elegias etiam compoſuiſſe illum teſtatur lib. VIII. p. 343. Idem, vt ſuſpicor, cuius iocos memorat *Plutarchus* lib. II. ſympoſ. cap. 1. p. 631. 633. Alius, ni fallor, *Melanthius* fuit, cuius librum de myſteriis Eleuſiniis laudat Scholiaſtes Ariſtophanis [ad Plutum, v. 846. vbi v. Hemſterh. (qui haud temere dixerit, num opus illud de myſteriis ſingulare fuerit, an pars τῆς Ἀτθίδος.) ad Aues, v. 1073. vbi peius forte dicitur Μελάνθης.] item *Athenaeus* lib. VII. p. 325. [item *Eudocia* p. 297. de myſteriis eleuſin.] illius quoque ſecundum Ἀτθίδος memorat *Harpocratio* in γρυπάνιον. Alius certe, de quo Homerus, itemque aliis hoc nomine paſtor apud Theocritum. Alius *Melanthius*, Meſſeniorum rex, Codri pater, de quo Strabo et alii. Alius denique

que pictor celeber, de quo *Harduinus* ad Plinii lib. XXXV. sect. 32. et *Franciscus Iunius* in Catalogo pictorum. Alius quoque *Melanthius* parasitus Alexandri Pheraei, qui rogatus, quomodo Alexander confossus esset, per latus, inquit, in ventrem meum. *Plutarch.* de dignoscendo adulatore p. 50.

MELITVS siue Μελίτων Orator et Poeta tragicus ὑπόψυχρος, accusato Socrate, quam scriptis suis notior. De eo Suidas in Μέλιτος [*Eudocia* p. 301.] et Σκολιά, *Lucilius*, in Epigrammate p. 242. Anthologiae, et Scholiastes Comici ad Ranas, p. 180. [vers. 1337.] Ob corporis tenuitatem derisum a Comicis narrat *Aelianus* X. 6. Var. Singillatim ab Aristophane in Gerytade, *Athenaeus*,. [P] [p. 551. conf. *Bentlei.* Respons. ad C. Boyl. p. 167 sqq. supra, inter lyricos poet. p. 130.]

[MESATVS occurrit in Epistolis Euripideis; at fictum nomen esse iudicat *Bentlei.* in diss. de epistolis Eurip. §. III. p. 84. ex versione lat. Lennepii.]

MORSIMVS Philoclis Tragici F. Melanthiique frater, tragicus et ipse; sed frigidus et ineptus, vt *Aristophanes* in [Pace v. 803. vbi v. Scholiasten,] Equitibus p. 211. [v. 400. vbi vid. Schol.] pro dirarum formula vsurpet, ad Morsimi exemplum tragoediam docere. Vide [*Eudociam* p. 303.] *Suidam* in Μελάνθιος et Μόρσιμος et Φιλοκλῆς, Scholiasten Aristophanis ad Ranas, v. 151. Equites v. 813. et Pacem, l. c. Quod vero apud Philostratum Apollonius Tyanensis ad Domitianum, *ὁ μὲν με κτενέεις ἐπεὶ ὄυτοι μόρσιμός εἰμι*, non ad Morsimum tragicum respexit, vt Gyraldo ex Suida persuasum, sed *μόρσιμος* est *maturus morti* siue *fato*. Vide *Adrianum Iunium* lib. VI. animaduers. cap. 19.

MORYCHVS, tragoediae poeta ob gulam et luxuriem perstringitur ab Aristophane et Platone Comico. Vide Suidam in Μόρυχος, Ὀρθοφοιτοσυκ. et Φάσις, atque Scholiasten Aristophanis ad Acharnenses p. 296. et ad Vespas p. 352 sq. De prouerbio *stultior es Morycho* praeter eumdem Suidam in Μόρυχος et Μωρότερος videndus Andreas Schottus ad Diogenianum, et *Erasmus* in Adagiis reprehendens Ioh. Baptistam Pium cap. 101. annotatt. posterior.

MOSCHIO Tragicus et Comicus [vid. infra notit. Comicorum h. v.] (Comicus adpellatur a *Clemente Alex.* VI. Strom. p. 623.) cuius *Themistoclem*, *Telephum* ac *Pheraeos* laudat Stobaeus. Vide Grotii excerpta ex Tragicis et Comicis p. 921. De aliis huius nominis scriptoribus dixi infra libro sexto.

MYNISCVS, Τραγικὸς ὑποκριτής, non poeta tragicus fuit, cuius voracitatem perstringit Plato Comicus apud *Athenaeum* lib. VIII. p. 445.

NAVCRATES Erythraeus, victus est tragoedia in Mausolum a Theodecte. Vide Suidam in Θεοδέκτης, [et *Ruhnken.* in Histor. oratorum gr. p. 83.]

NEANTHES tragicis poetis male accensetur a Gyraldo et Delrione, ex loco male intellecto *Diogenis* Laertii lib. VIII. sect. 57. *Fabric.* Fuit rhetor, Cyzicenus, et discipulus Philisci, Milesii, scripsit περὶ Κακοζηλίας ῥητορικῆς, Ἑλληνικά, *Athen.* p. 111. d. 311. e. in his de Argonautarum expeditione, (vid. *Strabon.* I. p. 76. edit. Almel.) et orationes panegyricas, teste *Eudocia* p. 309. περὶ τελετῆς, *Athen.* p. 376. a. etc. περὶ ὡρῶν idem p. 175, e. edit. Lugdun. confer infra ad lib. IV. cap. 32. de rhetoribus, vol. IV. p. 485. adnotanda. *Harl.*

NEARCHVS

NEARCHVS tragicus vna cum Callisthene ab Alexandro M. interfectus, vt scribit Suidas in Καλλισθένης. Fortassis idem est, cuius nauigationem iussu Alexandri susceptam referunt *Plinius* lib. VI. Hist. cap. 23. et Arrianus in Indicis. Meminerunt Strabo, Plutarchus, Curtius aliique. Historiae Alexandri ab eo scriptae fidem detrahit idem Strabo. In Insula Patale sepultum tradit *Philostratus* lib. III. de vita Apollonii cap. 15. Tragicum nemo vocat, si a Suida discesseris, qui cum Neophrone fortassis, de quo mox, illum confudit.

NEOPHRON siue NEOPHON Sicyonius, Callisthenis amicus et supplicio vna cum ipso adfectus ab Alexandro Magno. Eius centum et viginti tragoedias exstitisse, et Medeam Euripidis a nonnullis huic [P] Neophonti tributam fuisse, Suidas [et ex eo Eudocia p. 310.] scriptum reliquit. Ex *Medea* Neophontis versus quindecim producit *Stobaeus* in florilegio p. 107. edit. Grotii, qui in Euripidis Medea, (eodem loco tamquam diuersa a Stobaeo laudata) non leguntur.

NEOPTOLEMVS, celeber τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς tempore Philippi regis Macedonum. De eo videndus *Leopardus* lib. IX. emendatt. cap. 15. et quae viri docti ad *Sueton.* Caligul. cap. 57. *Tertull.* de anima cap. 46. Alius *Neoptolemus Parianus* poeta, cuius praecepta de arte poetica in Epistolam suam ad Pisones Horatium transtulisse Porphyrion obseruat. *Fabric.* [Auctor carminis, *Naupactica*, fuisse perhibetur Neoptolemus apud Scholiast. ad *Apollon.* Rhod. II. 299. Parianum fuisse coniicit cel. *Heynius* ad *Apollodori* Bibl. tom. III. p. 989 sq. at dubitat cl. *Groddeck.* in: Bibliothek der alten Litteratur etc. part. II. p. 92 — Scripsit vero γλώσσας, *Athen.* p. 476. Διονυσιάς, (idem p. 82. d.) et epigrammata, teste eodem *Athenaeo* lib. X. p. 454. f. coll. *Reiskio* in praefat. ad Cephalae Antholog. p. IX. *Harl.*

NICOLAVS Damascenus praeter alia doctrinae genera poeticam quoque exercuit, ita, vt iuuenis adhuc tragoedias et comoedias cum laude composuerit. Τραγῳδίας ἐποίει καὶ κωμῳδίας εὐδοκίμους, inquit Suidas. Ex his fuit Σωσαννίς, siue Σωσάννης δρᾶμα memoratum *Eustathio* ad Dionysium Periegetem v. 976. et ab aliis male tributum *Iohanni Damasceno.* Vide Colomesium ad Gyraldum p. 303.

NICOMACHVS e Troadis vrbe, Alexandrinus, veteris Comoediae poeta, cuius hae vndecim Tragoediae a Suida [et *Eudocia* p. 310.] numerantur: Ἀλέξανδρος ἢ Ἐριφύλη, Ἀλκτίδης, Γηρυόνης, Εἰλείθυια, [*Athenaeo* ww) etiam laudata] Μετεκβαίνουσαι, Μυσοί, Νεοπτόλεμος, Πέρσις ἢ Πολυξένη, Τεῦκρος, Τριλογία, Τυνδάρεως ἢ Ἀλκμαίων. Etiam Μεταλλεῖς Pherecratis ad Nicomachum hunc auctorem retulit Eratosthenes libro VII. de Veteri Comoedia, apud Harpocrationem in Μεταλλεῖς. Perperam in *Suidae* codicibus [et ab Eudocia] his accensetur *Oedipus*, vt pridem notatum *Meursio* ad Nicomachum Musicum p. 161. Nicomachi Ναυμαχίαν quoque citat *Stobaeus* in florilegio p. 149. edit. Grotii.

NICOMACHVS alter, Atheniensis, itidem Tragicus, cuius *Oedipodem* Suidas memorat, addens, ab hoc Nicomacho victos Euripidem et Theognin: Theognin puta Tragicum, de quo infra.

NICO-

ww) Lib. VII. p. 790 sq. conf. cl. *Schow* de charta papyracea graece scripta Musei Borgiani Velitris etc. Romae, 1788. mai. 4. p. 71 sq. qui fabulam Εἰλείθυιαν drama satyricum fuisse suspicatur. Grotius vero contra Suidam comoediam fuisse contendit. *Harl.*

NICOSTRATVS Τραγικὸς ὑποκριτής. Appendix Vaticana prouerb. 65.

NOTHIPPVS tragicus, cuius voracitatem sugillat *Hermippus* Comicus apud Athenaeum lib. VIII. p. 344.

OENOMAI Cynici tragoedias memorat *Iulianus* Orat. VII. p. 210. De altero vetustiore Tragico *Oenomao* xx) dictum est supra in Diogene.

PALAMEDES Eleates, Grammaticus, scripsit de vocibus Comicis ac Tragicis, vt ex Suida didici. [v. supra lib. I. cap. 23. §. 5. vol. I. p. 206.]

PAMPHILVS pictor, an tragicus, cuius fuit fabula *Heraclidae*? Vide Scholia Comici ad *Plutum* v. 385. *Fabric.* [P] Alter scholiastes dubitat, alter adfirmat, eum fuisse tragicum. At illum potius fuisse pictorem, quam tragicum, arbitror cum Berglero, et Hemsterhus. ad h. l. et cum *Palmerio*, in Exercitatt. in script. gr. p. 787 sq. In Poecile enim picturam fuisse Pamphili, Heraclidas exhibentem cum Alcmena opem ab Atheniensibus contra Eurystheum implorantes, animaduertit *Brunck.* ad locum Aristophanis ex *Meursii* Athen. Attic. I. 5. Contra *Suidas* in Διώσειν, tom. I. p. 610. tragicis eum adnumerat. — Ab eo diuersus est *Pamphilus*, poeta Siculus incertae aetatis, quem inter conuiuandum omnia versibus eloquutum esse, tradit *Athenaeus* I. cap. 4. p. 4. D. et paucula dat exempla siue fragmenta, atque ex Athenaeo *Suidas* in v. Πάμφιλος tom. III. p. 15. De aliis *Pamphilis* vide eumdem Suidam cum notis Küsteri III. p. 14. et *Burmann.* ad *Quinctil.* I. O. lib. III. cap. 6. p. 246 sq. cuius tamen nimis subtilem interpretationem *Ciceronis* III. de orat. 21. de Pamphilo, nescio quo? reiicit *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plutum p. 113. *Harl.*

PARTHENIVS, cuius *Herculem* et *Iphiclum* laudat Stephanus Byz. Inter Tragicos ideo refertur a Delrione. Vide, quae de Parthenio dixi infra libro quarto.

PATROCLES Thurius in tragoedia quadam de Dioscuris egerat, teste *Clemente Alex.* in Protreptico p. 14.

PHILISCVS, vt Suidas, siue vt *Salmasius* ad Simmiae alas p. 261 sq. et *Vossius* p. 64. libri de Poetis legendum esse docet, PHILICVS yy) Corcyraeus, vnus e Pleiade tragicorum fuit tempore Ptolemaei Philadelphi, a quo dictum genus carminis *Philicium*, de quo Hephaestion, Attilius Fortunatianus in arte metrica, Marius Plotius aliique Grammatici. *Fabric.* Item *Eudocia* p. 427. quae eum filium Φιλώτε τῦ Κερκυραίυ, et sacerdotem Bacchi, nec

xx) Qui tamen suspectus est *Burmanno* ad *Ouid.* Trist. II. v. 385. quum reliqui id cognomen ignorent, et forte Suidam in fraudem induxerit tragoedia *Oenomaus*, quam ille Diogenes scripsit, et quam laudatam reperiens, Suidas, credidit cognomen fuisse Diogenis. *Harl.*

yy) *Küster* quoque ad Suidae locum ex *Hephaestionis* Enchiridio p. 30 sq. et quod in versu apud Hephaestionem Philiscus, se ipsum Φίλικον, secunda breui nominat, *Philicum* scribendum putat. At *Toup.* in Emendation. in Suidam, part. III. pag. 546. edit. Lipsiens. monet, Küsterum, Vossium et Salmasium falli, quia Syllaba secunda τῦ Φιλίσκος nunc longa fit, nunc breuis. — De *Philisco*, siue potius *Philisto*, historico Syracusano, vide supra, lib. II. cap. XI. vol. I. p. 730 sqq. et *Toup.* ad Longin. de Sublim. p. 363. vbi quoque locum Philisti apud *Pollucem* X. 116. corrigit. *Harl.*

nec non auctorem XXXXII. tragoediarum fuisse, metrum autem φιλίσκιον dictum esse, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο, scribit. *Harl.*

PHILISCVS Aegineta, tragicus, qui sacerdos Bacchi interfuit pompae Olympicae Ptolemaei Philadelphi, quam describit *Athenaeus* V. p. 198. Philistus adpellatur apud *Plutarchum* in Timoleonte p. 243. Vide quae supra, vbi de *Diogene* Cynico, et *Cylis*o, atque *Lambecium* libro VII. p. 405 sq. [zz]) qui cum hoc Aegineta confundit *Philiscum*, Isocratis discipulum Lysiaeque amicum, qui Lycurgi rhetoris vitam scripsit. [v. *Taylor.* praef. ad Demosth. et Lycurgi orat. p. 2. Hic est auctor epigrammatis in Lysiam, quod *Plutarchus* in libro de vitis decem rhetorum, in vita Lysiae, p. 836. seruauit, et quod post curas *Ier. Marklandi* apud *Taylor.* in vita Lysiae p. 60. *Toup.* in Emendatt. in Suidam part. II. p. 304. adfert atque emendat, eumque fuisse credit Pythagoreum. *Fabricius* infra lib. IV. cap. 32. vol. IV. p. 486. hunc Isocratis discipulum *Milesium* fuisse scribit. Adde *Ruhnken.* in hist. crit. oratorum graecorum p. 83. praefixa Rutilio Lupo, et supra in vol. I. in Catalogo Pythagoreorum p 861 sq. — *Eudocia* p. 424. *Philiscum Aeginetam* inter grammaticos refert, et, verba Suidae in Φιλίσκος Αἰγινήτης exscribens, eum, tradit, Alexandrum Macedona docuisse litteras, ipsum autem fuisse auditorem Diogenis Cynici, vel secundum Hermippum, Stilponis, et scripsisse dialogos, in his, vnum, *Codrum* inscriptum. *Harl.*] *Philiscum* Milesium Neanthis Cyziceni patrem memorat Suidas in Νεάνθης. De *Philisco* Thessalo, Sophista, *Philostratus* lib. II. p. 617 sq. [*Philiscus* archon Athen. Olymp. LXXXIII. 4. vid. *Corsin.* F. A. III. p. 209.]

PHILOCLES duo, vnus Aeschyli sororis filius, pater Morsimi, [v. Suidam v. Μόρσιμος, Schol. ad Aristoph. Equit. v. 100.] auus Astydamantis. Hic [tragicorum satyricorum poeta] Tetralogiam tragoediarum *Pandionidem* composuit, ab Aristotele in didascaliis recensitam, teste Scholiaste Comici ad aues [aaa]), vbi Aristophanes perstringit huius Philoclis *Tereum* siue ἔποπα, ex eadem tetralogia fabulam, ad exemplum Terei Sophoclei compositam. Propter amarum et acerbum scribendi genus, teste Suida [et Eudocia p. 427.], dictus est χολή siue *bilis*, et centum tragoedias composuit, ex quibus memorat Ἠριγόνην, Ναύπλιον, Οἰδίποδα, Οἰνέα, Πηνελόπην, Πρίαμον, Φιλοκτήτην. Ab hoc Philocle Atheniensium iudicio victus est Sophocles, Oedipodem docens, vt memorat et indignatur *Aristides* tom. II. p. 422. [p. 256. edit. Iebb. Scholiastes ad Aristoph. loc. citatum, ex hoc Suidas et Eudocia ex illo p. 427. distinguunt duo Philocles, alterum *tragicum*, χολή dictum, patrem Morsimi; alterum *comicum*, Aeschyli sororis filium, visu turpem capite prominente. Vtrumque autem, Suidas scribit, fuisse ex sorore nepotem. Quod quum parum verisimile videretur, Eudocia Comicum tantum ad subolem Aeschyli pertinuisse narrat. At *Küster.* ad Suidam, tom. III. p. 605. contendit, non duo Philocles fuisse, sed vnum, Suidam vero priorem articulum de tragico excerpsisse ex Lexico aliquo, posteriorem de comico, ex scholiaste ad Aristophanis Aues l. c. vbi tamen pro κωμῳδίας ποιητὴς rescribendum putat Küster. Τραγῳδίας ποιητής. Atqui ad hominem illum, capite acuminato, respicit Aristophanes, nec non in Nubib. 1295. vbi v. scholiast. et in Thesmoph. v. 175. Ταῦτ᾽ ἄρ᾽ (inquit) ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ.

zz) S. p. 273. edit. Kollarii, qui probat Fabricii iudicium. *Harl.*

aaa) V. 282. vide doctam cl. *Beckii* not. ad Arist. Aues v. 281. *Harl.*

ποιεῖ. — Idem *μέλη*, *carmina*, composuit. *Aristophanes* quidem in Vespis vers. 460, irridet eius *μέλη*; nisi de particulis lyricis chorique carminibus in tragoediis intelligere malis: atqui *Aristoteles* problem. XIX. 31. dum quaerit: διὰ τί οἱ περὶ Φρύνιχον μᾶλλον ἦσαν μελοποιοί; respondet, ἢ διὰ τὸ πολλαπλάσια εἶναι τότε τὰ μέλη ἐν ταῖς τῶν μέτρων τραγῳδίαις, siue, vt *Bentlei.* in Respons. ad Boyle p. 145. corrigit, τὰ μέλη τῶν μέτρων ἐν ταῖς τραγῳδίαις, *an quia istis temporibus cantus*, quos canebat chorus, *in tragoediis plures erant, quam versus*, quos recitabat actor? Scholiastes Aristoph. addit: ὡς τοῦ Φιλοκλέους ἀγρίου ὄντος ἐν τῇ μελοποιΐᾳ, duritiem atque amaritudinem inesse iis scribit, et Philoclem ipsum vocat σκληρὸν σφόδρα καὶ δριμύτατον. Adde *Casaubon.* de Satyr. Poesi lib. I. cap. 5. p. 147. ed. Rambach. ibique notam Crenii. *Philocles* archontes occurrunt in Fastis atticis Olymp. LXXX. 2. et LXXXVVII. 2. vide *Corsinum* ad illos annos. *Harl.*] De altero tragico iuniore huius nominis, filio Astydamantis, meminit Scholiastes Aristophanis ad aues v. 282.

PHILOSTRATVS Lemnius, maior natu, praeter libros tres de tragoedia, etiam a Suida traditur composuisse tragoedias XLIV. et Comoedias XIV.

PHILOXENVS Cytherius Διθυραμβοποιὸς καὶ Τραγῳδιοδιδάσκαλος Suidae in Τρεττανελὸ et Scholiastae Comici ad Plutum [bbb]). Hic in latomias coniectus a Dionysio Tyranno, [vid. *Lucian.* aduers. indoctum cap. 15. ibique Reitz. et Gesner. III. p. 117.] in iisdem Cyclopem suum, (Κύκλωπας Aristoteli cap. 2. Poetices,) elaborauit, vt refert *Aelianus* lib. XII. Var. cap. 44. ad quem videas licet, quae viri docti adnotarunt; tum [*Plutarch.* de Fort. vel virt. Alexandri M. I. p. 320. tom. VII. Reisk.] *Zenobium* [¶] V. 45. prouerb. *Ioh. Tzetzes* Chiliad. X. Hist. 358. et Chiliad. V. Hist. 23. De *Philoxeno* hoc agunt etiam *Vossius* lib. III. institutt. poetic. c. 16. §. 3. *Heinsius* lib. de Satira Horatiana p. 35. et 60. *Reinesius* Var. Lect. p. 472. [Drama eius, Κωμαστής, memorat Suidas in Ἀντιγενίδης, qui melica scripsit carmina, Thebanus, musicus et tibicen Philoxeni fuit. Illum, narrat Suidas, calceis Milesiis primum esse vsum, et in *Comasta* (Philoxeni) crocotum pallium induisse. Vide Küsteri notam ad Suidae locum, tom. I. p. 221.] Alius *Philoxenus* πτερνόκοπις parasitus. *Athen.* VI. p. 239. 241. 242. 246.

PHORMVS apud Athenaeum et Suidam, sed apud *Aristotelem* cap. 5. Poetic. et *Pausaniam* in Eliacis prioribus PHORMIS, quae vera lectio videtur *Rich. Bentleio* p. 201. apologiae diss. de Epistolis Phalaridis [ex interpr. lat. Lennepii, p. 109.] (apud Themistium male Ἀφόρμος,) patria Syracusius, et, Suida teste, Comicus fuit, Epicharmi aequalis, et filiis Gelonis tyranni praefectus. Delrioni tamen in Syntagm. tragoed. ante com. in Tragoed. Senecae lib. I. cap. vlt. p. 21. tragoedias etiam scripsisse videtur, quod tragoediam, non comoediam sapiant ipsius *Cephaeus*, *Alcyones*, et Ἰλίου πόρθησις. Sed quam incerta sit eiusmodi coniectura, paulo ante, vbi de Apollophane agebam, obseruaui. *Fabric.* Plura vide apud *Mongitor.* in Bibl. Sic. tom. II. p. 183. quo teste *Bonannus* in Syrac. illustr. lib. II. p. 271. dubitat, an poetae Phormo s. Phormidi conueniat id, quod scribit *Pausanias* Eliac. poster.

 cap. 27.

bbb) 290. vbi v. schol. v. 295. cum schol. ad h. et ad v. 298. vbi vide Hemsterhus. item ad v. 301. nec non schol. Küster. et Spanhem. ad Nub. *Aristoph.* v. 332. *Eudocia* p. 428. *Suidas* tom. III. p. 605. adde *Doruillii* Sicula p. 181. *Baillet* Iugemens des Savans, tom. I. part. I. cap. 13. p. 27. edit. Amstel. 1725. 4. et plura supra inter lyricos poetas, lib. II. cap. 15. p. 134. *Harl.*

cap. 27. p. 449. inter Phormidis donaria conſpici ipſius Phormidis, cum hoſte cominus dimicantis, ſtatuam cum inſcriptione, pugnantem illum militem Phormin Maenalium eſſe; immo putat, hunc a poeta eſſe diuerſum, quod ex Pauſania, virum militari gloria, non litteris clarum fuiſſe, eluceat. At enim, ſi reliqua eſſent explorata, id non ſufficeret ad dubitandum, quoniam plures Graeci armorum aeque ac carminum laude floruerunt. Secundum *Philippum Brietium* in Annal. part. II. tom. I. Phormis vixit Olymp. LXXIII. 3. ſecundum *Voſſium* de poet. gr. cap. 5. Olymp. LXXII. ante C. N. 488. ſecundum *Bonaunum* circa Olymp. LXXVI. *Harl.*

PHRYNICHVS Atheníenſis, Polyphradmonis F. [ccc]) diſcipulus Theſpidis, primus foeminae perſonam in ſcenam induxit, et octonariis iambis in tragoedia vſus eſt, teſte [Schol. ad *Ariſtophan.* Theſmoph. 171.] *Suida* in Φρύνιχος, vt idem *Suidas* in Τετράμετρον et Ὀκτάμετρον hoc in comoediis tribuit Ariſtophani. [Ante Aeſchylum eum fuiſſe, tradit Schol. ad Ariſtophan. Ran. v. 941.] Fabulae eius hae a Suida memorantur: Αἰγύπτιοι, (Heſych.) Ἀκταίων, Ἄλκηστις, (Heſych.) Ἀνταῖος ἢ Λίβυες, (Schol. Ariſtoph. ad Ranas) Δαναΐδες, (Heſych.) Δίκαιοι, Πέρσαι, Πλευρωνία, ſiue Πλευρών (Pauſan. in Phocicis p. 874. *Tzetza* [ddd]) ad Lycophron.) Σύνθωκοι. Vicit primum forſan Olympiade LXVII. Themiſtoclem choragum ſiue adparatus ſcenae miniſtratorem habuit Olymp. LXXV. 1. Archonte Adimanto, vnde inſcriptio apud Plutarchum in Themiſtoclis vita: Θεμιστοκλῆς Φρεάῤῥιος ἐχορήγει, Φρύνιχος ἐδίδασκεν, Ἀδείμαντος ἦρχεν. Idem forte *Phrynichus*, quem ab Athenienſibus belli ducem creatum narrat *Aelianus* III. 8. Var. quod in tragoedia quadam congruentes et bellicos modulos Pyrrhichiſtis aptaſſet. [A ſchol. Ariſtophanis ad Ran. 1334. dicitur μελοποιός, et dulcis in carminibus, ἐν μέλεσι.] Fuit et alter *Phrynichus*, itidem Athenienſis, tragicus, filius Melanthae, cuius videtur fuiſſe Μιλήτις ſiue ἅλωσις Μιλήτου, ob quam Athenienſes, (non Perſae, vt Suidas tradit,) eum mille drachmis multarunt, quod domeſticas calamitates refricuiſſet, teſte *Herodoto* lib. VI. cap. 21. *Tzetza* VII. Hiſt. 156. [Scholiaſt. ad Ariſtophan. Veſpas 1481. *Strabone* XIV. p. 635. etc.] Confer, quae viri docti notant ad *Longinum* de ſublimi dictione cap. 24. et ad *Aelian.* XIII. 17. Var. Tragoediae Phrynichi hae praeterea apud veteres memorantur: Ἀνδρομέδα, [Schol. ad Ariſt. Veſp. 1481.] Ἠριγόνη, [Schol. modo citatus] Τάνταλος, (Heſych.) Φοίνισσαι. (Athen. p. 635. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Veſpas, [1481. inprimis, 220.] Aeſchyli ad Perſas) [eee]). De vtroque Phrynicho tragico, vti de comico quoque huius nominis, conſulendus *Iohannes Meurſius* in Bibliotheca Attica [fff]). Alius *Phrynichus* Diradiotes Alcibiadis

ccc) Sic Schol. ad Ariſtophan. Av. 750. Contra apud Suidam in Φρύν. eſt diſſenſus veterum. *Harl.*

ddd) At *Bentlei.* in reſponſ. ad Boyle p. 142. ex hoc Tzetzae loco legere iubet Πλευρωνίαι. *Harl.*

eee) Hic poſterior apud *Eudociam* in violario p. 428. et Schol. ad Ariſtoph. Veſp. v. 1481. ἐποίησε καὶ Πυῤῥίχας. Hunc *Delrio* proleg. de tragoed. cap. 8. eumdem cum priore habet. *Harl.*

fff) Confer *Burette* in Memoir. de l'Acad. des Inſcr. tom. XIII. p. 273 ſqq. inprimis *Perizon.* ad Aeliani H. V. III. 8. qui primum omnino diſtinguendum cenſet docetque Phrynichum tragicum a Phrynicho, duce, et dubitat duo fuiſſe Phrynichos tragicos; contra, vnum tantum modo qui cum Aeſchylo et vsque ad Themiſtoclis tempora (*Plutarch.* vit. Themiſt. p. 114. et *Stanlei.* ad vitam Aeſchyli,) vixit, tragicum exſtitiſſe ſuſpicatur. Illius veſtigiis inſtitiſſe videtur, rem certe latius explicat *Bentlei.* in Reſponſ. ad Boyl. p. 140 ſqq. vbi multus eſt de eo. Pauca adferre iuuat. Quod Miletus capta eſt Olymp. LXX. vel. LXXI. Bentl. adfirmat, Phrynichum vixiſſe poſt Olymp. LXX. immo, ex auctore argumenti in Perſas Aeſchyli, poſt expeditionem Xerxis, Olymp. LXXV. 1. et ab hac

Alcibiadis aduersarius, *Plutarch.* Alcibiade p. 204. *Fabric.* [¶] *Phrynichus* quidam περὶ ἡσυχίας memoratur, eiusque sententiae aliquot adferuntur in *Arsenii* Ἰωνιᾷ apud *Bandin.* in catal. MSStor. Florent. I. p. 549. De *Phrynicho*, arabio, siue grammatico, (vid. *Menagium* ad Diogenem Laertium IIII. segm. 2. tom. II. p. 239.) infra lib. IV. cap. 34. §. VI. vol. IV. p. 520. *Harl.*

PINDARVS Thebanus quoque tragicis adnumerandus est, quia inter eius scripta Suidas refert δράματα Τραγικὰ XVII.

PLATO Philosophus, de quo suo loco egi, ad tragoedias scribendas primum animum adplicuit, et tetralogia composita iam certator fieri cupiebat, nisi Socratis philosophia captus hanc praetulisset. Vide, quae viri docti notant ad *Aeliani* Var. Hist. lib. II. cap. 30. et *Menagium* ad Laertii lib. III. sect. 6. De *Platone* Comico diligenter agit Meursius in Bibliotheca Attica.

PLEIAS TRAGICORVM tempore Ptolemaei Philadelphi celebrium a variis diversimode enumeratur. A Scholiaste Hephaestionis quidem hunc in modum:

1) *AEANTIDES.*

hac olympiade triennio vicisse, Themistocle adparante scenam et chorum. At, quod caput est controuersiae, Bentlei. p. 142. probare sustinet, vnicum modo tragicum fuisse istius nominis; duo quidem *Phrynichos*, scenicum vtrumque poetam, alterum tragicum, comicum alterum; sed non fuisse duo Phrynichos, qui scriberent tragoedias. Argumentum igitur, quod ex Suida pro duobus Phrynichis duci solet, ita subuertit, vt adfirmet, incertam esse rationem nominis, quod eius esset patris, et fabulas duodecim, a Suida commemoratas, esse eiusdem Phrynichi, discipuli Thespidis, potuisse, eiusque esse *Excidium Mileti* et *Phoenissas*. Vnicum modo fuisse, ex eo probat, (vti Perizonius argumentatus erat,) quod a veteribus semper nudeque citatur *Phrynichus tragicus*, numquam additur ὁ νεώτερος. Quod ipse Scholiasta Aristophanis (ad Aues vers. 750. etc.) et Suidas duo tragicos, omnino autem quatuor Phrynichos fuisse, tradunt, 1) Phrynichum, filium Polyphradmonis, poetam tragicum, 2) Phryn. filium Choroclis, actorem tragoediarum, 3) Phryn. filium Eunomidis, poetam comicum, 4) Phryn. ducem Atheniensem, qui cum Astyocho egit, et in rem publicam conspirauit: ex hac ratione clarum sibi videtur, vnicum modo fuisse huius nominis tragicum. Quare docet, veteres in illis variare, et Phrynichum, ducem, confossum esse Athenis Olymp. XCII. 2. teste *Thucydide* VIII. p. 617. nec tempus eius vlla ratione congruere posse cum rebus tragici aut comici poetae: *Tragicum* fabulas scribere coepisse Olymp. LXVII. quod tempus inter et Olymp. XCII. 2. anni sint CII. immo a tempore *Phoenissarum* eius, quae actae fuerunt Olymp. LXXV. 4. quando postremum eius mentio fit, anni numerentur LXVI. ad mortem Phrynichi ducis: *Comicum* vero viuum inueniri quinto post anno contendentem fabula, cui nomen *Musis* contra Aristophanis Ranas Olymp. XCIII. 3. magistratu Callia. Porro ostendit, *Aristophanem* in Vesp. (220.) respicere ad Phoenissas, fabulam Phrynichi, et ad Phrynichum, Thespidis discipulum; non, quae vulgaris est opinio, ad posteriorem quemdam, adeoque hos duo, qui finguntur, Phrynichos esse reuera vnum eumdemque. Denique multis demonstrare studet, locum *Aristophanis* Vesp. 1469 sqq. (quem emendat,) ad quem Scholiasta, et ex eo Suidas, mentionem faciunt huius, (quem fingunt, secundi,) *Phrynichi*, filii Melanthae, pertinere ad vnum et verum *Phrynichum*, Thespidis discipulum, nec Thespin, ibi commemoratum, fuisse, (vti tradunt Scholiasta et Suidas,) citharoedum, sed illum tragicum. At plura persequi non licet per instituti nostri rationem. *Phrynichus* tragicus citatur ab Eustathio aliisque scholiastis Homeri. Phrynichii, (tragici, an comici?) fragmenta quaedam reperiuntur in *Hertelii* Bibl. veter. comicorum, Veronae 1616. 8. p. 336 sq. *Harl.*

2) *ALEXANDER AETOLVS.*

3) *HOMERVS, MYRONIS F.*

4) *LYCOPHRON.*

5) *DIONYSIDES, pro quo SOSIPHANEM* altero loco nominat.

6) *SOSITHEVS*, quem Suidas quoque vnum e Pleiade fuiſſe teſtatur, non minus quam *Soſiclem* Syracuſanum, in quo tamen fallitur, vt infra ſuo loco notaui.

7) *PHILISCVS*, ſiue *PHILICVS.*

Ab Iſaacio Tzetza autem, non Tragicos vt videtur, ſed Poetas ex quocumque genere claros eiusdem aetatis celebrante, ſic:

1) *AEANTIDES.*

2) *APOLLONIVS RHODIVS.*

3) *ARATVS.*

4) *HOMERVS iunior.*

5) *LYCOPHRON.*

6) *NICANDER.*

7) *THEOCRITVS.*

Vide *Voſſium* lib. II. Inſtitutt. Poetic. p. 54. *Barth.* ad Stat. tom. I. p. 473. et ſcriptores ſupra a me laudatos in *Aeantide. Fabric.* [In codice regio Matrit. Apollonii Rhodii, in *Iriarti* Catal. codd. msst. gr. p. 212 ſq. poſt genus Apollonii haec notantur de poetarum Pleiade: ἑπτὰ ποιηταὶ παρῆσαν Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ: οἳ Πλειὰς ἐκλήθησαν· Θεόκριτος· Ἄρατος· Νίκανδρος· Καλλίμαχος· Ἀπολλώνιος οὗτος· Λυκόφρων οἶμαι· Ὅμηρος ὁ νέος τραγικός· Ἄλλως κατὰ Ἡφαιστίωνα· Ὅμηρος Βυζάντιος· υἱὸς Ὁμηροῦς, (lege, ὁ Μυροῦς,) ποιήτριδος· Σωσίθεος· Λυκόφρων· Ἀλέξανδρος· Αἰαντίδης· Σωσιφάνης· Φιλίσκος. Adde *Proclum* in Chreſtom. p. 340 ſqq. et grammaticum in bibl. Coislin. p. 597. Pleiadem veluti lyricorum ſeptem enumerare voluit *Hyginus* fab. 222. ſed praeter titulum nihil ſupereſt. vide Muncker. et Staueren ad locum pag. 340. — Plura dabunt de illo delectu, ab Ariſtarcho et Ariſtophane, (vid. *Quinctiliani* I. O. lib. X. 1. 54. p. 496. edit. Gesneri, ſ. tom. II. pag. 893. edit. Burm.) primum inſtituto, *Tanaq. Faber* in vitis poetarum graec. edit. Relandi, Baſil. 1766. p. 131 ſq. *Ruhnken.* in hiſtoria orator. graecorum, praefixa edit. P. Rutilii Lupi, p. 95 ſqq. *Io. Frider. Leisner* in proluſ. de Pleiade tragicorum graecorum, Cizae, 1745. 4. et *Io. Andr. Mich. Nagel* in diſſ. philol. de Pleiadibus veterum graecorum, Altdorf. 1762. 4. *Harl.*] Fuiſſe etiam videtur clara huiusmodi Pleias Poetarum Comicorum, cui proximum *Machonem Sicyonium* laudat *Athenaeus* ſub extremum lib. XIV. p. 664. De Pleiade recentium poetarum Gallorum adi *Menagium* tom. II. Antibailleti cap. 110.

PLINIVS iunior quatuordecim annos natum ſe tragoediam Graecam compoſuiſſe teſtatur lib. VII. epiſt. 4.

POLVS tragicus ὑποκριτής celeber. Archiae Thurii diſcipulus, vide ſupra in Ariſtodemo, *Plutarchum* Demoſthene p. 859. et Lib. [?] an ſeni gerenda ſit Reſp. p. 785. Chariclei

riclei F. Suniensis fuit, teste *Luciano* in Necyomantia tom. I. p. 336. Meminit eiusdem Apologia pro mercede conductis p. 487.

POLYIDES Sophista inter Tragicos etiam locum sibi vindicauerit, quem laudat *Aristoteles* cap. 16. et 17. de Poetica, memorans eius *Iphigeniam*. *Fabric.* [Inter poetas, quibus vsus fertur ad excerpta concinnanda *Stobaeus*, *Photio* p. 195. numeratur Πολυειδὴς, sed *Valcken.* in Diatriba Euripidea p. 18. A. „illud, ait, etiam noui, nullam istius in *Stobaei* collectaneis factam mentionem; saepius *Euripidis* in *Polyide*, prout in margine scribi solet." adde *Burette* in Mem. de l'acad. Paris. des Inscript. tom. XIII. p. 303 sq. et supra inter poetas lyricos n. LI. ἐ. p. 135. *Harl.*] Alius *Polyides* Medicus apud Palaephatum cap. 27. et *Polyides* Thessalus apud Vitruuium lib. X. cap. 19. cuius Mechanica citat idem in praefatione lib. VII.

POLYPHRADMON Atheniensis, Phrynichi Tragici F. Tragicus et ipse, Suidae in Φρύνιχος memoratus.

PRATINAS, de quo sic *Suidas:* Πρατίνας Πυῤῥωνίδου ἢ Ἐγκωμίου Φλιάσιος· ποιητὴς τραγῳδίας· ἀντηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. Καὶ πρῶτος ἔγραψε Σατύρους· ἐπιδεικνυμένου δὲ τούτου συνέβη τὰ ἰκρία, ἐφ' ὧν ἑστήκεσαν οἱ θεαταὶ πεσεῖν, καὶ ἐκ τούτου θέατρον ᾠκοδομήθη Ἀθηναίοις. Καὶ δράματα μὲν ἐπεδείξατο ἐξήκοντα, ὧν σατυρικὰ τριάκοντα δύο. ἐνίκησε δὲ ἅπαξ. Meminit huius Pratinae *Eusebius* ggg) in Chron. ad Olymp. LXX. et *Acron* ad Horatii Artem Poeticam p. 579. vbi *Cratinus* pro *Pratinas* male excusum est, vt notauit *Casaubonus* lib. I. de satyrica poesi cap. 5. [p. 120 sqq. Rambach.] Acronis verba haec sunt: *Tragoediis satyra dicitur amata, in quibus, salua maiestate grauitatis iocos, exercebant secundum Pratinae institutionem. Is enim primus Athenis, Dionysia cum essent, satyricam fabulam induxit.* Pratinam ἐν Δυμάναις ἢ Καρύατισιν citat *Athenaeus* lib. IX. Idem lib. I. p. 22. testatur Thespin, Pratinam, Cratinum et Phrynichum dictos ὀρχηστικοὺς διὰ τὸ μὴ μόνον τὰ ἑαυτῶν δράματα ἀναφέρειν εἰς ὄρχησιν τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ καὶ ἔξω τῶν ἰδίων ποιημάτων διδάσκειν τοῖς βουλομένοις ὀρχῆσθαι [conf. *Bentleii* resp. ad C. Boyle, ex interpret. lat. Lennepii, p. 146.] Proferuntur iterum nonnulla ex Pratinae tragoediarum quadam apud *Athenaeum* lib. XIII. et lib. XIV. p. 617. vbi hyporchema quoddam et p. 624. [adde supra II. cap. 16. p. 161. not.]

PYTHANGELVS tragoediae Poeta flagitiosus et ignobilis. Vide Scholiasten Aristophanis ad Ranas p. 134. [vers. 87.]

PYTHON, Catanensis, aut secundum *Io. Tzetzam*, Chil. 6. n. 38. Byzantinus, (nisi hi diuersi fuerunt, eodemque vixerunt tempore,) poeta et orator, claruit tempore Philippi et Alexandri M. regum Macedon. circa Olymp. CVIII. Scripsisse dicitur satyricum δραμάτιον, τὸν Ἀγῆνα, quod actum est in castris Alexandri, (a quo ipso fabulam istam esse compositam, nonnulli memoriae tradiderunt,) quum Liberalia exercitus agitaret secundum Hydaspin fluuium. vid. *Athenaeum* lib. XIII. cap. 5. p. 586. (vbi fragmentum illius seruatur,) lib. XIII. cap. 7.

ggg) Vel potius *Scaliger*. vide supra, in catalogo poetarum lyricorum, n. LII. ἀ. pag. 135. vbi plura de poeta disputaui. *Harl.*

cap. 7. p. 595. *Mongitor.* Biblioth. Sicul. tom. II. p. 194. et *Casaubon.* de Satyrica Poesi, lib. I. cap. 5. p. 150 sq. vbi leges Rambachii notam. *Harl.*

RHINTHON, Syracusius, tempore Ptolemaei Lagi [hhh]) floruit Tarenti, vnde Tarentinus aliquibus dicitur, auctor *hilarotragoediarum* [iii]), quae ab eo *Rhinthonicae* adpellatae sunt, et res tragicas atque graues ludicro ac Scarronico dicendi genere persequebantur. Apud Grotium in 2. Tim. IV. 13. pro *Rhetor* Comicus, legendum *Rhinthon.* Huius φλύακος siue iocatoris fabulae fuere XXXVIII. teste *Stephano Byzantino* in Τάρας et *Suida* in Ῥίνθων, ex quibus *Amphitruonem* laudat Athenaeus, lib. III. cap. 27. p. 111. Vide *Gisberti Cuperi* [P] Obseruationes lib. I. cap. 10. *Vossium* lib. II. Institut. Poetic. cap. 21. et *Casaubonum* ad Athenaeum lib. III. cap. 9. *Fabric.* *Cuperum* l. c. et *Pergerum* ad Hesychium in v. tom. II. pag. 1067. de *Rhinthone* imperitissime commentatos esse, edixit *Toup.* Emendatt. in Suidam part. III. p. 398 sqq. vbi docte disputat et varia veterum loca, in quibus de nostro sermo est, corrigit. Rhintho fuit sui ordinis et loci poeta celeberrimus, a *Polluce* IX. 7. VII. cap. 13. segm. 61. (vbi eius *Iphigenia in Taur.* citatur. conf. Iungermanni notam,) et cap. 22. 90. (vbi eius *Iphigeniae in Aulide* fit mentio, et cuius duo posteriora loca explicantur a *Cupero*, p. 75. edit. Schmidii,) ab *Athenaeo* lib. XI. cap. 14. p. 500. vbi eius *Hercules* occurrit, lib. XIV. p. 719. D. *Hephaestione* Enchir. p. 4. *Photio* lib. I. p. 90. etc. laudatus, scripsit, vt ait probatque Toup. comoedias et tragoedias, non suas quidem eas, sed alienas, in ridiculum detortas: verba antiqua, turgida et peregrina, ludi iocique caussa vsurpabat. *Nossis* in epigrammate, a Toupio correcto, vocat eum Syracusium. Praeter ea a *Polluce* X. cap. 7. segm. 35. citatur *Telephus* (male scribitur a Mongitore *Theophilus,*) *Rhinthonis*, quem *Kühnius* in addita nota vocat Tarentinum comicum. adde *Casaubon.* de S. P. lib. I. cap. 3. fin. ibique not. Rambachii pag. 100 sq. *Harl.*

RVFVS in Musicae historiae libris tribus primoribus Tragicorum et Comicorum, tum Dithyrambicorum, et auletarum, Citharoedorumque et epithalamiorum carminum ac hymenaeorum et saltationum theatricarum historiam persequutus fuerat, et in dramatica historia recensuerat τραγῳδῶν καὶ κωμῳδῶν πράξεις τε καὶ λόγȣς καὶ ἐπιτηδεύματα καὶ τοιαῦτα ἔργα. Ex vndecimo libro συμμίκτων *Aristoxeni* et istis Rufi scriptis pleraque huius argumenti in quartum eclogarum librum esse a *Sopatro* Sophista relata notat *Photius* cod. CLXI.

SACAS Τραγῳδίας ποιητὴς Suidae in Νόμαδες et Σάκας, *Plutarcho* in Lib. de Musica p. 1134. *Sacadas* Argiuus, scriptor elegiarum. Confer, si placet, quae supra in *Acas* vel *Acatus.* [et supra in Catal. lyricor. poetar. nr. LIII. γ. p. 136.]

De SANNIONE *Demosthenes* Orat. contra Midiam [pag. 533. edit. Reisk. Oratt. Demosth. etc.] refert, quod choros tragicos docuerit, ad quem locum notat Vlpianus, eum docuisse canere numerose et aptis modis, μετὰ ῥυθμȣ̃ καὶ προσηκόντος μέλȣς ᾄδειν διδάσκων. Sed exinde poetis tragicis Sannionem adscribere cum Gyraldo, Delrione et aliis, nolim.

SANNYRION

hhh) Eum Ptolemaei quoque tempora adtigisse, Patritius tradit, et secundum Bonannum claruit Olymp. CXV. a. C. N. 316. vid. *Mongitor.* Biblioth. Sic. tom. II. pag. 200. *Laurent. Crassi* histor. poet. graec. pag. 445. *Harl.*

iii) Alii fuere Ἱλαρῳδοὶ poetae, de quibus Festus et ex Aristotele Athenaeus.

SANNYRION tragicus. *Eustath.* 1288. *Fabric.* Fuit comicus. vid. infra in Notitia Comicorum h. v. et *Bentlei.* in respons. ad Boyle, ex interpr. lat. Lennepii, pagg. 114. 115. et 167. *Harl.*

SATYRVS histrio tragicus eximius, Demosthenis aequalis, cui, quanta esset vis pronuntiationis et actionis in dicendo, primus persuasit, teste *Plutarcho.* Theognidis F. fuit, patria Marathonius. Lucian. in Necyomantia tom. I. pag. 336.

MAMERC. AEMILIVS SCAVRVS Euripidis exemplo Atreum tragoediam composuit graece, vt ex Dionis verbis coniicio. [at Dio potuit latina verba tantum graece reddere. *Tacitus* quidem VI. 29. nullum indicium graecae linguae dat, dum scribit de illo: *Macro detulerat argumentum tragoediae a Scauro scriptae, additis versibus, qui in Tiberium flecterentur.*] In hac cum Tiberii Imp. ἀβελίαν perstrinxisset, crimine alio impacto iussus est sibi ipsi manus inferre. Vide *Dionem Cassium* lib. LVIII. p. 636. [tom. II. pag. 896. edit. Reimari quem vide.]

SILANIONIS Iocasten laudat *Plutarchus* de audiendis poetis. Sed falluntur Gyraldus, Vossius aliique, qui hunc pro tragoedo habent; fuit enim insignis statuarius, cuius imaginem Thesei celebrat idem *Plutarchus* in Thesei vita, Sapphonis imaginem Cicero Verrina quarta cap. 57. Confer *Harduinum* ad Plinii XXXIV. 8. et *Franc. Iunii* Catalogum Artificum pag. 199.

SIMONIDEM Ceum, de quo in lyricis dixi, inter alia etiam tragoedias composuisse, auctor est Suidas. [ex Schol. ad *Aristoph.* Vesp. 1361. sed id valde dubiae fidei esse videtur; vid. *Goens* disp. de Simonide pag. 51.]

SOPATER Sophista libro quarto et quinto eclogarum egerat de tragicis et comicis. Vide paullo ante in *Rufo.*

SOPHOCLES duo. Vide, quae dixi supra, vbi de tertio Sophocle tragico celeberrimo. [P]

SOSIBIVS Tragicus, ex cuius Daphnide post *Athenaeum* lib. X. pag. 415. et *Tzetzen* Chil. II. 592. plures versus ex inedito Theocriti Scholiaste exhibet et castigat *Casaubonus* Lectionum Theocriticarum cap. 12. *Fabric.* Illos quoque illustrat *d'Arnaud* in Specimine animaduers. critic. cap. IX. p. 48. Harlingae, 1728. *Athenaeus* autem l. c. λέγει, ait, περὶ αὐτῦ, (nempe Lytiersa, filio Midae spurio, vid. etiam Schol. ad Theocr. X. 41.) Σωσίβιος, (sic legendum docuit Casaubon. pro vulgato Σωσίθεος) ὁ τραγῳδοποιὸς ἐν δράματι Δάφνιδι ἢ Λιτυέρσα. Hoc igitur loco motus Fabricius Sosibium non modo inter tragicos recenset, sed hanc quoque Lityersae fabulam non comicam, sed tragicam esse putauit. Seruauit id fragmentum quoque anonymus in opusculo de mulieribus, quae bello claruerunt, quod cl. *Heeren* publicauit in: Bibliothek der alten Litteratur und Kunst, part. VII. Gottingae, 1790. pag. 10 sqq. inter inedita. Casaubonianis animaduersionibus doctas suas adiecit cl. editor, et nr. 10. dissentiens a Fabricio, acute vidit, versus, ex fabula ipsa nobis seruatos, abunde contrarium docere, atque a tragici sermonis grauitate nimium recedere videri, nec Lytiersae mores, quales in eo fragmento describuntur, in fabula tragica ferri posse, quale autem fabulae huius argumentum fuerit, vt eam communi Daphnidis vel Lytiersae titulo potuerit insignire

poeta, merito posse dubitari. Versus ipsos ex ipso fabulae dialogo desumtos esse, atque aliquem Midae regi subiectum, vel clientem loquentem in iis induci, autumarat Casaubonus. At humanissimo *Heeren* verisimilius videtur, eos ad prologum fabulae pertinere atque ipsum initium dramatis constituere, adeoque eos ad spectatores, non ad alium interlocutorem dici. Notantibus tamen *Crasso* in histor. de poetis gr. p. 480. et *Mongitore* in Biblioth. Sic. tom. II. p. 235. inter *Franc. Patrit.* poeticae dec. hist. lib. I. p. 104. et 115. ac *Mazon.* in defens. Dantis lib. III. p. 492. qui opus de Daphnide a Sositheo scriptum et bucolicum fuisse tradit, iam controuersia est agitata, num duo vixerint Sosithei nomine, num Daphnis et Lityersa Sosithei vnum fuerit opus, an duo; sitne opus tragicum, an comicum vel bucolicum, quando is vixerit, an tandem Daphnis, sub Sosithei nomine, sit opus Sosibii? Patritius putat, opus illud fuisse tragoediam pastoralem. Mongitor. p. 236. plurium de illo poemate diuersas adfert sententias. Pastoritium quoque poema vocant *Io. Vigintimillius* de poetis Siculis bucolicis p. 53. et *Iustus Fontaninus* in Aminta defenso cap. I. p. 9. *Heumann.* in nota msta laudat *Ionsium* II. 3. p. 126 sq. f. p. 151 sq. edit. Dornii, vbi scripta Sosibii Laconis persequitur. *Harl.*

SOSICLES Syracusius, LXXIII. docuisse tragoedias, et in his septies victor abiisse, a Suida [et *Eudocia* p. 384.] traditur. Vixit sub Philippo Macedone et Alexandro Magno, neque adeo ex Pleiade illa celebri esse potuit, vt idem Suidas adfirmat, aliis, praecipue qui Pleiadem recensent, Sosiclem omittentibus. *Fabric.* Plura vide apud *Crassum* in histor. poet. gr. p. 480. et *Mongitor.* Biblioth. Sic. tom. II. pag. 235. *Harl.*

SOSIPHANES ex Pleiade Tragicorum tempore Ptolemaei Philadelphi clarorum fuit. Meminit eius Stobaeus et Scholiastes Hephaestionis. *Fabric.* A Scholiaste *Eurip.* Phoen. v. 1017. *Sosiphanes* tragicus citatur, quem *Kuhnius* ad *Pausan.* p. 757. male adpellat *Sosigenem*, notante *Valcken.* ad Euripidis Schol. p. 722. Eumdem esse ac Sosiclem nonnulli contra temporis rationem putarunt. vid. *Mongitor.* l. cit. *Harl.*

SOSITHEVS Syracusanus siue Atheniensis potius, siue, vt alii ex Troica Alexandria Alexandrinus, itidem ex Pleiade, tragoediarum scriptor, laudatus Suidae, Scholiastae *Hephaestionis* pag. 93. et *Germanici* p. 127. *Hygino* poetic. astronom. cap. 27. et ante hos ab *Eratosthene* in Catasterismis cap. 28. Ex eius *ἀέθλιοι* nonnihil producit *Ioh. Stobaeus* in Florilegio p. 199. edit. Grotii. *Δάφνιν* siue *Λιτυέρσαν* Sosithei (an Sosibii?) laudat Athenaeus. [vid. paullo ante ad Sosibium notata.] Memoratur hic Tragicus in Συναγωγῇ ἱστοριῶν a Scaligero edita (facta) ad Olymp. CLXIV. *Σωσίθεος, Συρακούσιος ἢ Ἀθηναῖος, μᾶλλον δὲ Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρωϊκῆς Ἀλεξανδρείας, τῶν τῆς Πλειάδος εἷς ἤκμαζε.* *Fabric.* Orae exempli sui adscripsit Fabric. „Discorso di *Iacopo Mazzono* intorno alla risposta et alle opposizione fatta gli da *Franc. Patrizi*, pertinente alla storia del poema, *Dafni o Litiersa di Sosibeo.* Cesena, 1587. 4. Eiusdem Raggioni delle cose dette etc. ibid. 1587. 4. Patritii scripta, Mazzono opposita, memorantur in N. Haym Notizia de' libri rari nella lingua italiana, p. 205. " — Adde *Ionsium* II. 3. p. 126. 127 sq. f. p. 151. edit. Dornii. *Nagelii* diss. de Pleiadibus pag. 17. inprimis *Crassum* in histor. poet. gr. p. 480. *Mongitor.* l. c. p. 235 sq. *Moller.* in *Homonymoscopia*, (Hamburgi, 1697. 8.) cap. III. §. 65. p. 338. de *Sosibio.* Scripsisse ille dicitur varia sermone et ligato et soluto. Reperiuntur autem fragmenta et sententiae in Collectione sententiarum Frobeniana, et in Hugonis Grotii Excerptis. In vita Cleanthis apud *Diogenem*

Laertium

Laertium VII. 173. *Sofitheus* quidam, (quem comicum habet Fabricius in Notitia comicorum,) Cleanthem in theatro arguit insaniae. Is ergo vixit circa Olymp. CXXX. quum tragicus, inter Pleiades numerandus, Olymp. CLXIV. aut CLXVI. vixisset. Vid. praeter Ionsium et Vossium de poetis gr. cap. 8. p. 68. Mongitor. et quos hic citat bene multos. — *Sofitheum*, festiuum puerum et anagnosten suum adpellat *Cicero* ad Attic. I. 9. *Harl.*

SPINTHARVS Heracleotes, tragicus, cuius *Herculem ambustum et Semelen fulmine tactam* Suidas [et *Eudocia* p. 385.] memorant, idem forte est, quem *Laertius* lib. V. sect. 92. refert *Parthenopaeum* sub *Sophoclis* nomine euulgasse. Idem quoque, ni fallor, quem tamquam barbarum et stultum a Comicis exagitatum esse narrat Suidas. Alios Spintharos recenset *Ionsius* lib. I. de Scriptoribus Historiae Philosophicae cap. 14. et *Menagius* ad Laertii lib. II. sect. 20.

STEPHANVS Monachus Sabbaita, siue S. Sabbae sectator, cuius memoriam celebrant Graeci in Menologiis die XXVIII. Octobris, auctor a quibusdam, Gyraldo teste, creditur tragoediae de nece Christi, quam idem Gyraldus dialogo V. p. 288. distinguit a tragoedia Christi patientis, quae legitur inter opera Gregorii Nazianzeni.

STHENELVS tragicus a Platone, siue quisquis auctor fuit Comoediae, cui titulus erat Λάκωνες, plagii accusatus fuit, quod aliena poemata sibi tribuisset. Vide *Harpocrationem* in Σθένελος, *Suidam* latinum Hieronymi Wolfii pag. 358. et *Colomesium* ad Gyraldum p. 380. *Aristophanes* Comicus apud Athenaeum IX. 1. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκὰς ἅλας.

STRATTIS Atheniensis, non Tragicus fuit, vt a Suida [et ab Eudocia p. 385.] perhibetur, sed veteris poeta comoediae, plurium dramatum auctor, quae [P] recenseo infra in notitia Comicorum. Scriptor anonymus περὶ κωμῳδίας, qui Aristophani praemitti solet, sedecim dramata a Strattide composita testatur, sed apud veteres scriptores obseruata sunt nomina fabularum XXI. nisi forte vnius dramatis plures fuere tituli.

TELEGONI Vlyssen Τραυματίαν memorat *Aristoteles* cap. 14. Poetic. Sed Telegonus personae nomen est in tragoedia, non poetae, vt probe obseruauit Neocorus. *Fabric.* *Telegonus* inuenisse dicitur auspicium apud Eudociam p. 315. fin. *Harl.*

THEODECTES Phaselites, Isocratis discipulus, Rhetor kkk): tragoedias etiam scripsit teste *Plutarcho* in Isocratis vita, [nec non *Eudocia* p. 230.] Quinquaginta ei tragoedias tribuit Suidas in Θεοδέκτης et Stephanus in Φασηλὶς, qui Epitaphium eius refert. Ex quibus apud Aristotelem, Stobaeum et alios obseruaui eius *Aiacem*, *Alcmaeona*, Dionys. Halic. et Eusebius p. 466. Praeparat. *Bellerophontem*, *Helenam*, Arist. I. 6. Politic. *Oedipodem*, [*Athen.* X. 19. p. 451.] *Orestem*, *Philoctetem* et *Tydeum*. Tragicus etiam vocatur a *Clemente Alex.* VI. Strom. p. 623. Pauca quaedam illius fragmenta selegit *Grotius* in Excerptis p. 445 sq. [in collect. sententiar. Froben.] *Aristeas* libro de LXX. Interpretibus, et ex eo *Iosephus* XII.

kkk) Vid. *Dionys. Halic.* Ep. ad Amm. p. 120. et in Isaeo p. 111. *Ruhnken.* in historia critica oratorum graec. p. 83. infra lib. III. cap. 11. in Catal. Peripateticor. pag. 312. lib. III. cap. 7. inter scripta Aristotelis deperdita, pag. 201. et lib. IV. cap. 32. fin. vol. IV. pag. 488. *Harl.*

phus XII. 2. fabulantur, eum oculis captum fuisse, cum aliquid e sacris litteris in drama quoddam suum transferre instituisset. *Fabric.* A *Polluce* lib. VI. cap. 19. idem *Theodectes* dicitur Sophista et auctor quaestionum conuiualium, quas vocabat μνημόνεια, celebratur. Illas vero quaestiones fuisse gryphos et a *Theodecte Phaselite* tam ingeniosissime explicitas, quam aliis propositas solerter, ex Hermippi libro de discipulis Isocratis tradit et exemplum profert *Athenaeus* lib. X. cap. 19. p. 451. F. — Habuit filium eiusdem nominis, rhetorem et auctorem plurium scriptorum historicorum atque ad artem orandi pertinentium, testibus Suida et Eudocia. *Harl.*

THEODORVS τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς memoratur *Aristoteli* lib. VII. Politic. cap. vlt. [*Pausan.* in Attic. cap. 37.] *Plutarcho* in prooemio noni συμποσιακῶν et Lib. de laude sui pag. 545. et *Laertio* lib. II. sect. 104. ποιητὴς τραγῳδίας, [atque *Aeliano* V. H. XIV. 40. vbi vid. *Perizon.* in primis *Valcken.* in Diatr. Eurip. pag. 182. A.]

THEODOTVS, inquit Delrio, *cum Mnesarchum Tyrannum quadam tragoedia perstrinxisset, ab eo in Apollinis templo, quo confugerat, occidi iussus est, quam rem Ouidius in Ibin significat.* Verba Ouidii haec sunt v. 467.

Victima vel Phoebo sacras macteris ad aras,
Quam tulit a saeuo Theudotus hoste necem.

Verum his alii rectius putant respici *Theodotum*, Bactrianorum regem, ab Arsace Rege Parthorum mactatum [lll]). Longe minus credibile est, hunc eumdem, vt putabat Delrio, Theodotum esse, cuius poema heroicum de Iudaeis laudat *Eusebius* IX. de Praeparat. cap. 22. Potius enim intellexerim *Theodotum*, Phoenicium, cuius scripta graece reddita a Laeto memorat Tatianus. Meminit eiusdem *Theodoti Iosephus* quoque I. contra Apionem p. 1051. locum huius *Theodoti* emendat *Grotius* ad Ioan. IV. 5.

THEOGNIS, diuersus a Megarensi [mmmm]), (de quo supra suo loco,) vnus ex triginta Tyrannis Athenis, ἐκ τῶν λ', ita enim legendum pro eo, quod in Suidae codicibus ἐτῶν λ', nam apud *Xenophontem* lib. II. hist. graec. Theognidis inter triginta Tyrannos mentio. Τραγῳδοποιητὴς certe [?] fuit, a Nicomacho Atheniensi superatus; sed adeo ineptus, vt propter frigiditatem diceretur χιών, siue *nix*. Confer Scholia ad Comici Acharnenses [vers. 11. et 140. *Suidam* in Ψυχρὲ βίε] et *Vrbanum Cheuraeum*, Gallum, in Cheuraeanis tom. I. p. 246. vbi notat, Ariostum ab Italo quodam simili catachresi dictum *Aprilem*, veluti floribus, et Tassum, *Septembrem*, fructibus abundantem. Adde, quod *Philocles* comicus propter acerbam dicacitatem teste Suida dictus est χολή, *bilis*: *Dionysius Philadelphensis*, ob dictionis ἀκυρολογίαν, διάκενος, *vacuus*, vt notat Eustathius ad Dionysium Periegetem. *Proclides* χεζᾶς *Cacator* apud Suidam in Χεζητιάων: *Ecphantis* ingenii obscuri Comicus, καπνίας, *captator fumi*, quod legas apud Hesychium Alexandrinum in illa voce.

Ex

lll) Enimuero Theodotus ille rex mortuus est, non mactatus. *Iustin.* XXXXI. 4. quod ipse sentiens *Fabricius* infra, lib. V. cap. 34. vol. IX. p. 273. vbi plures enumerat *Theodotos*, a semet ipse desciuit. Atque *Saluignius* ad Ouidii locum iam bene ostenderat opinionis istius falsitatem: neque vero Burmannus expiscari potuit, quisnam Theodotus apud Ouidium intelligi debeat? *Harl.*

mmmm) Vid. *Eudoc.* in Ἰωνιᾷ pag. 232. *Harl.*

Ex THEOPHRASTO definitionem Tragoediae profert *Diomedes* lib. III. Grammat. p. 484. vnde suspicari licet, eumdem, vt de Comoedia, sic de Tragoedia quoque peculiari opere egisse: [grauiore tamen ea sententia eget probandi ratione.]

THESPIS Atheniensis nnn), de quo superiore capite XVI. a me dictum est, primam Athenis tragoediam egit e plaustro, Olymp. LXI. [vid. *Bentlei.* respons. ad Boyl. p. 135 sqq. 149. vers. lat. Lennep.]

THESSALVS Tragoediarum *ὑποκριτὴς* tempore Alexandri Magni. Vide *Athenaeum* lib. XII. p. 538. *Plutarchum* Alexandro p. 669. et 681.

THVGENIDES, cuius *δικαςαὶ* citantur a Suida et Photio MS. in Τριαχθῆναι.

TIMESITHEVS tragicus, cuius dramatum nomina apud Suidam exstant: *Δαναΐδες, α΄. β΄. Ἕκτορος λύτρα, Ἡρακλῆς, Ἰξίων, Καπανεὺς, Μέμνων, Μνηςῆρες, Ζηνὸς γοναὶ, Ἑλένης ἀπαίτησις, Ὀρέςης, καὶ Πυλάδης, Κάςωρ καὶ Πολυδεύκης.* De aliis *Timesitheis* agit *Gisbertus Cuperus* ad *ἀποθέωσιν* Homeri p. 296.

TIMOCLES alter tragicus fuit, vt ex loco restituto *Athenaei* docet *Casaubonus* IX. 18. p. 696. De altero Comico dixi infra in Notitia Comicorum. [conf. notam *Rambachii* ad Isaaci Casaubon. de S. P. lib. I. cap. 5. p. 150.]

TIMON Phliasius, secta Pyrrhonius, sub Ptolemaeo Philadelpho clarus, praeter sillos et alia Tragoedias quoque sexaginta scripsisse a Laertio traditur lib. IX. sect. 110. Fuit et alter *Timon* Atheniensis *μισάνθρωπος*, qui tempore Peloponnesiaci belli vixit, et a Delrione, nescio quo auctore, Tragicis et ipse adnumeratur.

TIMOTHEVS Gazaeus in Anastasium Imperatorem, teste Suida, scripsit tragoediam occasione *Chrysargyri* tributi, de quo consules ex veteribus Euagrium, ex recentibus Meursii, Cangiique glossaria graecobarbara. [P] [fuit quoque grammaticus. vid. infra lib. V. cap. 7. vol. VII. pag. 72. et Biblioth. Coislin. pag. 597.]

Alius antiquior TIMOTHEVS Milesius, poeta tragicus et dithyrambicus, musicusque celeber temporibus Euripidis. [vid. *Plutarch.* an seni sit gerenda resp. tom. IX. edit. Reisk. p. 175.] Huius Timothei *νόμους κιθαρῳδικοὺς* memorant [*Athenaeus* XIV. cap. 5. pag. 626. C. VIII. 11. p. 352.] *Hephaestion* in Enchiridio p. 66. ooo) Inter eius scripta Suidas refert

nnn) *Chamaeleon ἐν τῷ περὶ Θέσπιδος* citatur a Suida in Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. *Harl.*

ooo) Apud *Athenaeum* XIII. p. 565. A. Timotheus tibicen dicitur prolixa barba tibias inflasse: apud eumdem XIV. p. 636. E. Artemon scribit, eum Magadide vsum esse aucta fidium numero, (*πολυχορδοτέρῳ συςήματι*,) eaque de caussa quod veterem corrumperet musicam, et propter carmen, *Σεμέλης ὠδὶν*, quo indecoris figmentis de Semeles partu iuuentutis animos perderet, adcusatum apud Lacedaemonas. Senatus vero illud Lacedaemoniorum consultum, quo Timotheus vrbe pellitur, *Casaubon.* animaduu. in *Athen.* VIII. 11. p. 613 sqq. adposuit, emendauit atque illustrauit. Apud eumdem *Athenaeum* libr. XII. pag. 538. F. proditur memoriae, *Timotheum*, Phrynichum, Scaphisiam, Diophantum, et Euium Chalcidensem primos fuisse tibicines, qui Pythicum canerent, (ηὔλησαν,) deinde cum choris modularentur. *Timotheus ἐν Κύκλωπι* occurrit in *Eustathii* comm. in Homeri Odyss. 1631, 61. 1632, 5. et fragm. ibid. Odyss. p. 1422, 49. De Timothei tragoedia *Niobe* vid. *Casaubon.* ad Athen. lib. VIII. cap. 5. pag. 593. — Fragmenta quaedam dedit *Hug. Grotius* in Excerptis ex tragoediis et comoediis graecis etc. Timotheus quoque memoratur a Scholiaste *Aristophanis*

fert *Persas* siue Ναύπλιον, pro quo male Ναυτίλον habent codices Athenaei. [sed *Casaubon.* iam emendauit in animadu. in Athenaeum, lib. VIII. pag. 588. ἐν Ναυτίλῳ habet quoque *Eustath.* Comm. in Homerum; Odyss. 1538. 4.] Timothei *Persas* laudat etiam *Plutarchus* in Philopoemene p. 362. et de Audiendis poetis p. 32. et *Aristoteles* cap. 1. Poetices, [*Pausan.* Arcad. p. 535.] Idem Suidas *Phinidas* ac *Laertem* huius Timothei memorat, quas tragoediarum inscriptiones esse existimo. Plutarchus de laude sui p. 359. τὸν Τιμόθεον ἐπὶ τῇ κατὰ Φρύνιδος νίκῃ γράφοντα, Μακάριος ἦσθα Τιμόθεε, ὅτε κάρυξ εἶπε. Νικᾷ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος τὸν Κάρβωνος τὸν Ἰωνοκάμπταν, εἰκότως δυσχεραίνομεν, ὡς ἀμούσως καὶ παρανόμως ἀνακηρύττοντα τὴν ἑαυτοῦ νίκην. De hoc *Timotheo*, quem videtur etiam laudare *Plutarchus* in Demetrio p. 909. praeterea consules *Vossium* in Institutionibus Poeticis, et libro de Poetis Graecis, Gyraldum dialogo IX. [et *Burette* in Mem. de l'Acad. — des Inscr. tom. X. p. 235 sq.] Fuit et *Timotheus Zacynthius* tragicus histrio, de quo adeunda scholia ad Sophoclis Aiacem v. 871.

TITVS VESPASIANVS Imperator, poemata et tragoedias graece composuit. Testis *Eutropius* lib. VII. cap. 21. Poemata eius memorat etiam *Suetonius* in Tito cap. 3.

[TLEPOLEMVS, histrio tragicus, Schol. *Aristoph.* Nub. 1267.]

XENOCLES duo, Carcini tragici pater, et filius, quorum meminit Scholiastes *Aristophanis* ad Ranas p. 133 sq. [v. 86. vbi fratres eius dicuntur *Xenoclitus* et *Xenotimus.*] Ac filio quidem, cuius Suidas in Ἄξεστος meminit, duo fuere fratres *Xenotimus* et *Demotimus* χορευταί, vt docet idem Scholiastes ad Nubes p. 120. [s. vers. 1264. et ad v. 1267. *Xenocli*, teste Euphronio, tragoedia *Licymnius* tribuitur. A Schol. ad *Aristophanis* Pac. v. 782. Carcini filii dicuntur *Xenocles*, *Xenotimus*, *Xenarchus*, τραγικοὶ δὲ οὗτοι χορευταί. Nomina igitur fratrum in Schol. ad Nubes corrupta videntur; probabilior vero lectio Schol. ad Ranas, ex qua quidem facilius intelligi potest caussa lectionis in Schol. ad Nubes deprauatae.] *Xenocles* pater cum Euripide certauit, Olympiade LXXXI. [XCI. scribendum esse, docuerunt *Casaubon.* de P. S. I. 5, p. 145. et interpr. in edit. Gronou. ad locum *Aeliani* mox citandum.] vicitque tetralogia tragoediarum, quarum tituli *Oedipus*, *Lycaon*, *Bacchae* et *Athamas Satyricus*, contra Euripidis *Alexandrum*, *Palamedem*, *Troianos* et *Sisyphum satyricum.* Vide *Aeliani* Var. Hist. lib. II. cap. 8. [adde *Bentlei.* Resp. ad Boyle, p. 124 sq. vers. lat. Lennep.] Alius *Xenocles* Adramyttenus rhetor, quem asiatico dicendi genere excelluisse testatur *Strabo* Geogr. lib. XIII. p. 614. [*Xenoclis* Plutarchi frater, vid. infra lib. III. cap. 33. p. 816. vol. II.]

XENOPHANEM physicum, scriptorem tragoediarum vocat *Eusebius* in Chronico ad annum MCCCLXXX. et ex eo Syncellus p. 238. Φωκυλίδης καὶ Ξενοφάνης Τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο. Mihi videtur excidisse Thespidis nomen ante vocabulum Τραγῳδοποιός. Confer *Scaligerum* in notis ad Euseb. p. 96. et quae de Xenophane dixi infra cap. XXIII. [[P] *Fabric.* *Corsinus* quoque in Fast. attic. tom. III. p. 116. corrigit *Eusebium* in Olymp. LX. 4. Ξενοφάνης φυσικός, καὶ Θέσπις τραγῳδοποιός. In *Hieronymi* Chron. edit. Vallarsii pag. 478. *Xenophanes*

stophanis Ran. v. 1501. De *Timotheo* comico vide infra in Notitia Comicorum. — De *Timotheo*, Cononis filio, Atheniensi, vid. Cornel. Nep. XIII. ibique Staueren. *Aelian.* H. V. II. 10. 18. III. 16. et alibi. De aliis *Timotheis*, qui plures fuerunt, consule indicem ad hanc bibl. graecam. *Harl.*

Xenophanes Olymp. LVI. 1. *Colophonius clarus habetur;* et iterum p. 479 sq. Olymp. LX. 4. *Simonides Lyricus et Phocylides clari habentur, et Xenophanes physicus, tragoediarum scriptor*, vbi *Vallars.* p. 485. not. *d.* falsitatem historiae aeque ac lectionis agnoscens putat, vel Hieronymum scripsisse *Elegiarum*, (quas a Simonide scriptas fuisse, testatur Diogenes Laertius,) pro *tragoediarum*, vel *Xenophanis* nomen hic falso pro alio obtrudi. Atqui, monente *Schurzfleischio* in Notitia biblioth. Vinar. p. 257. cod. primus Palatin. exhibet: *Simonides, carminum scriptor lyricorum*, iterumque mox, *et Theophanes, scriptor tragoediarum et Physicus.* Quare Schurzfleisch. malit legere *Simonides carminum scriptor*, demta glossa *lyricorum*, deinde e vestigio addere *et tragoediarum.* At nec *Theophanes tragicus* est cognitus. Multo verisimilior igitur est opinio *Ignatii Rossi*, in Commentatt. Laertianis, Romae, 1788. m. 8. p. 180 sq. Ξενοφ. φύσιμος Παρῳδοποιὸς, et docet ille ex *Athen.* XIV. cap. 13. etc. Xenophanem scripsisse Παρῳδὰς s. Παρῳδίας, refutatque Vallars. ac Schurzfleisch. Adde infra lib. II. cap. 23. §. 3. Ceterum adhuc adnotabo, *Barthelemy* in itinere iunioris Anacharsidos per Graeciam capp. 69 sqq. de Graecorum theatro poetisque tragicis, praecipue tribus principibus, eorum ingenio, et tragoediae natura copiose atque eleganter disseruisse. *Harl.*

CAPVT XX

DE HERODOTO HISTORIARVM SCRIPTORE.

I. *Herodoti aetas et vita.* II. *Nouem Libri Historiarum.* III. *Reprehensores Herodoti et laudes.* IV. *Liber de Homero.* V. *Promissi ab eo libri de rebus Assyriacis, Libycisque. Loca Herodoti a veteribus citata, quae in editis non reperiuntur. Linguae Persicae ignarus Herodotus. ibid.* VI. *Codices MSSti. Editiones latinae.* VII. *Graecae.* VIII. *Graecolatinae.* IX. *Versiones in linguas vernaculas.* X. *Epigrammata in Herodotum. Plures Herodoti.*

[Cum Supplementis *G. C. Harles.*]

I.

HERODOTVS, siue, vt viri docti scribendum contendunt a) ERODOTVS, e Cariae vrbe Halicarnassensis, quod ipse in limine libri I. Historiarum profitetur b), a quibusdam Thurius c) deinde dictus est, quia propter patriam a Lygdamo tyranno vexatam

a) Vide *Henricum Valesium* ad *Ammiani* lib. XXI. cap. 6. Pater Herodoti ab aliis *Lyxus*, ab aliis *Xylus*, forsan rectius, adpellatur. Vide *Iac. Gronouium* tom. II. Antiqu. Graecar. tabula LXXI. vbi effigies Herodoti e veteri marmore apud Fulu. Vrsinum p. 87. elogior. Lyxi tamen nomen occurrit etiam apud *Lucianum* de domo tom. II. p. 461. [et in epigrammate apud Schol. *Aristoph.* ad Nub. 331. vbi vide not.]

b) Ἡροδότου Ἁλικαρνασσῆος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε, quod initium operis laudatur etiam a Demetrio περὶ ἑρμηνείας §. 17. et 44. Licet *Plutarchus* Lib. de exilio p. 604. testetur, in quibusdam codicibus scriptum fuisse Ἡροδότου Θουρίου.

c) *Auieno* in ora maritima v. 49. Herodotus ipse Thurius. *Iuliano* Epist. 22. et in alia apud Suidam in Ἡρόδοτος et Plutarch. p. 604. de exilio ὁ Θούριος λογοποιός. His antiquior *Strabo* lib. XIV. p. 656. Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς (Ἁλικαρνάσσου) Ἡρόδοτός τε ὁ συγγραφεὺς, ὃν ὕστερον Θούριον ἐκάλεσαν διὰ τὸ κοινωνῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας. Vide et Epitaphium relatum a *Stephano Byz.* in Θούριοι et Scholiaste Aristoph. ad Nubes p. 79. [vers. 331.] a Salmasio autem latine expressum sic: Lyxidae Herodoti cineres humus ista recondit Historiae antiquae patris Ioniacae. Quem Doris Patria extulerat, patria altera posthac Thurias excepit, dum fugit inuidiam. Quod vero in *Hygini* codd. lib. II. Poet.

tam ^c) in Thurios cum aliis profectus fuit, cum ad illam magnae Graeciae in Italia in sinu Tarentino ciuitatem restaurandam Athenienses coloniam misissent, anno 3. Olymp. LXXXIII. praetore Callimacho ^e) [P] Thurii ^f) quoque, si credimus Plinio, Historiam suam condidit circa annum aetatis suae XL. ^g) Vrbis Romae CCCX. (siue Olymp. LXXXIV. annum 1.) ante Christum natum CCCCXLIV. Vixit annos ad minimum LII. nam Dionysius Halicarnassensis ^h) testatur, eum Peloponnesiaci belli tempora viuendo attigisse. Parentes ipsius et genus haud ignobile commemoratur a Suida in Πανύασις. Cenotaphium honorarium Athenis inter monumenta Cimonia Herodoto positum tradit *Marcellinus* in Thucydidis vita lib. III. cap. vlt. ad quem locum conferendus *H. Dodwellus* in Annalibus Thucydideis sect. XI. p. 25. *Fabric.*

EPIMETRON.

Plura hic fuissent addenda, nisi post Fabricium viri docti in exponenda Herodoti vita iam adeo diligenter versati essent, vt copia verborum, atque testimoniorum antiquiorum aeque ac molesta eorum, quae ab illis fusius explicita sunt, repetitione chartam tempusque perderem. Quare summam tantummodo hic referre satius erit. De Herodoto autem eius aetate, scriptis horumque fide disputarunt inprimis

Gerh. Io. Vossius de histor. graec. lib. I. cap. 3.

Io. Bouhier in: Recherches et Dissertations sur Herodote, Diuione, 1746. mai. 4. cuius operis docti postumi notitiam dederunt vberiorem auctores nouorum actorum Erud. mens. Mart.

Poet. Astronom. cap. 2. Herodotus Milesius vulgo vocatur, error est a Ioh. Scheffero recte emendatus.

d) Suidas in Ἡρόδοτος. *Plutarch.* in Nicia pag. 526. *Diodor. Sic.* lib. XII. pag. 295. [siue vol. I. p. 484. edit. Wesseling. cuius notam consules, et *Taylor.* in vita Lysiae pag. 106 sq. edit. Reisk. in vol. VI. orator. graec.]

e) Adi ἱστοριῶν συναγωγὴν Chronico Eusebii Scaligerani subiectam. [*Corsini* F. A. tom. III. p. 210.]

f) *Plinius* lib. XII. cap. 4. *tanta ebori auctoritas erat vrbis nostrae trecentesimo decimo anno: tunc enim auctor ille* (Herodotus) *historiam eam condidit Thuriis in Italia.* A Plinio dissentit *Lucianus* in Herodoto tom. I. p. 571 sq. [cap. 1. tom. I. p. 832. vbi vid. interpr. edit. Reitzii.] qui ex patria sua eum recta ad Olympicum conuentum profectum esse, et ibi Historiam suam in patria Halicarnasso elaboratam recitasse innuit. Dissentit etiam Suidas, qui Samum petiisse, et ibidem dialecto ionicae adsueuisse, (Halicarnassenses enim dorica vtebantur,) Historiarumque libros composuisse tradit. Salmasius Suidae adsentitur de Coma, p. 542. Dissentit etiam *Eusebius* in Chron. qui ad Olympiadem LXXXIV. haec habet: Herodotus cum Athenis libros suos in Concilio, (in Panathenaeis, vt videtur,) legisset, honoratus est. Confer *Scaligerum* ad Euseb. p. 104. *Vossium* de Hist. Gr. lib. I. cap. 3. et *Petauium* lib. XIII. de Doctrina temporum p. 574. [*M. du Soul* ad Luciani locum amplectitur *Humphredi Prideaux* sententiam, Herodotum primam illam editionem historiae suae nouis curis, dum Thuriis degebat, locupletasse et ornasse. At Wesseling. in praefat. ita verba Luciani intelligit, ea non docere, Herodotum absoluisse historiarum libros Halicarnassi; sed compositos in Samo insula, quod ex Suida adsciscendum, ex Caria ad Olympicum conuentum secum portasse, et Graecis, vt illis innotesceret, praelegisse.]

g) Nam Olymp. LXXV. anno 1. quo Xerxes in Europam traiecit, Herodotus fuit annorum quatuor. Vide *Scaligerum* ad Euseb. pag. 102. hoc colligentem ex testimonio *Pamphilae* apud Gellium lib. XV. cap. 23. *Fabric.* Herodotum, quum Thuriis historiam suam conderet, annum XXXXIIII. egisse, probatum iuit *Iakson.* in Chronol. antiq. vol. III. pag. 360. *Harl.*

h) *Dionysius Halicarnassensis* de charactere Thucydidis p. 138. Ὁ δὲ Ἁλικαρνασσεὺς Ἡρόδοτος, γενόμενος ὀλίγῳ πρότερον τῶν Περσικῶν, παρεκτείνας δὲ μέχρι τῶν Πελοποννησιακῶν.

Mart. 1753. part. II. pag. 153 sqq. Nouam Herodoti editionem idem molitus, tempore autem exclusus, dissertationes in praecipua huius scriptoris loca tantum publicauit 1715. adnotante Fabricio in not. msstis.

Auctor *classicae biographiae*, ex sermone anglico in germanicum a *Sam. Murfinna* conversae, part. II. pag. 1 sqq. Halae Saxon. 1768. 8.

I. G. de Chaufepié Diction. histor. et critique, voc. *Herodote*.

Du Pin in: La bibliotheque vniverselle des Historiens. Amsterd. 1708. 4. pag. 108.

Petrus Wesseling in Dissertatione Herodotea, Traiecti ad Rhenum, 1758. 8. — in primis in praefatione ad suam Herodoti editionem.

Larcher in Chronologia Herodoti, francice scripta, subiuncta eius gallicae Herodoti versioni, de qua infra agemus.

Io. Frid. Degen in Notitia litteraria de Herodoto, subiuncta vol. V. versionis Herodoti teutonicae.

Pope - Blount Censura authorum etc. p. 15 — 18. Alios libros, in quibus de quibusdam locis Herodoteis aliisque ad eum pertinentibus rebus disputatur, infra commodius indicabimus.

Barthelemy in itinere iunioris Anacharsidos per Graeciam de Herodoto, Thucydide et Xenophonte iudicat, et quaedam culpat in Herodoto: sed compara nouam bibliothecam Lipsiensem litterarum elegantiorum vol. XXXXI. part. II. pag. 223 sqq.

Natus est Olympiade LXXIIII. 1. (vid. not. *g*.) a. Per. Iul. 4230. ante C. N. 484. V. C. 270. (vid. *Larcher* p. 576.) Adultior Halicarnassum relinquens se in insulam Samum contulit, ibique ionici sermonis veneres amplexus est. Consilio historiae scribendae capto, vt singula expiscaretur et regionum situs atque habitus exploraret, itinera fecit per omnem Graeciam, Macedoniam, Thraciam, vltra Istrum et Borysthenem, per maximam Asiae partem. Profectus quoque est in Aegyptum i) et Libyam Cyrenenque et alia forsan amplissimae regionis oppida vidit. Vidit probabiliter quoque Babylonem, (vid. *Herodot*. I. cap. 181. et 183.) quod quidem *des Vignoles* Chronol. libr. IV. 4, 5. et VI. 3, 10. negat: at *Bouhier* diss. herod. cap. 1. et Wesseling. in praef. id adfirmant, qui praeter ea animaduertit, *des Vignoles* Herodoto saepius, quam par erat, fuisse iniquiorem, nimioque Ctesiae amore in transuersum abreptum. adde *Waltheri* animaduerss. histor. et criticas p. 98 sq. Postea Herodotus in Samum reuertens, ea, quae collegerat, scriptis consignare coepit, Suida auctore. Patriam vero, factionibus turbatam, reliquit inque Graeciam tetendit. In conuentu Olympico recitauit historiam suam Olymp. LXXXI. 1. praesente Thucydide, puero XV. annorum: iterum recitauit Athenis Olymp. LXXXIII. 3. quam Thucydides, virili iam aetate, auscultare potuit. vid. *H. Dodwelli* adparatum ad annal. Thucydid. sect. 18. p. 23. *Corsin*. F. A. tom. III. pag. 213. quo tamen posteriore loco Corsinus ait, recitationem Herodoti factam esse in Olympicis

i) Circit. Olymp. LXXX. 1. aet. a. 24. Larchero rationes subducente, in Aegypto se versatum esse et edoctum a sacerdotibus, testatur *Herodot*. lib. II. 3. 13. 19.

Olympicis ludis, Olymp. LXXXIV. ¼. Secundum *Larcher.* pag. 582. Herodotus praelegit partem historiae ludis Olymp. a. Per. Iulianae 4258. ante C. N. 456. Olymp. LXXXI. 1. V. C. 298. tum praelegit Panathenaeis, Athenis mense Iun. a. Per. Iul. 4270. ante C. N. 444. Olymp. LXXXIII. 4. V. C. 310. adde *Prideaux* ad not. *f.* memoratum in: Alt- und Neues Testament in eine Connexion mit der Iüden — Historie gebracht, ex germanica Aug. Titelii versione, edit. II. Dresdae, 1726. 4. tom. I. pag. 465 sqq. adde eumdem pagg. 74 et 140. de fide Herodoti in historia Cyri. — Num post primam recitationem peregre denuo abierit, Corinthumque venerit, nescio; necdum ex *Dione Chrysostomo* orat. Corinth. p. 456. satis euictum videtur Wesselingio. Sub idem tempus Olymp. LXXXIII. 3. (secundum *Diodorum Sic.* XII. cap. 7. et 10. vbi vid. *Wesseling.* p. 484. tom. I.) Athenis colonia in magnam Graeciam deducta est Thurios, cui comitem se Herodotus addidit. Ibi per otium historias, (quas, vt vidimus, alibi condiderat, et ante italicum iter semel atque iterum in frequenti Graecorum mercatu praelegerat,) recensuit, multaque illis adstruxit, alia forsan retexuit, vti exemplis locisque Herodoteis Bouherius ac Wesseling. commonstrarunt. Vbi vero et quando animam efflarit, non liquet. vid. Suidam in Ἡρόδοτος. *Saxius* in Onom. liter. tom. I. pag. 37. confert eius vitae annos in Olymp. LXXIV. 1. — LXXXVII. 1. circiter. *Harl.*

II. Exstat suauissimum eius opus ἹΣΤΟΡΙΩ͂Ν λόγοι θ'. *Historiarum Libri IX.* quod exorditur Herodotus a Gyge Lydorum Rege, qui vno ac dimidio fere seculo Cyrum antecessit: inde a Cyro res Medo-Persicas fusius prosequitur ad Xerxis vsque e Graecia fugam [k]), Aegyptiorum simul Scytharumque et Graecorum res attingens [l]). Dialecto scriptum est [P] Ionica [m]), licet auctor patria dorici generis esset, vt Hippocrates et Ctesias, genere orationis cum lenitate quadam aequabili *instar sedati amnis* [n]) profluente, quod *fusum atque tractum* Cicero

k) *Diodorus Sic.* lib. XI. pag. 262. [s. cap. 37. tom. I. p. 433. edit. Wesseling. cuius notam consules,] τῶν δὲ συγγραφέων Ἡρόδοτος ἀρξάμενος πρὸ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων γέγραφε κοινὰς σχεδὸν τὰς τῆς οἰκουμένης πράξεις ἐν βιβλίοις ἐννέα. Καταστρέφει δὲ τὴν σύνταξιν εἰς τὴν περὶ τὴν Μυκάλην μάχην τοῖς Ἕλλησι πρὸς τὰς Πέρσας καὶ Σηστοῦ πολιορκίαν. Olymp. LXXV. 2. Argumenta librorum Herodoti exposita tirones videre possunt in relectionibus hiemalibus *Degorei Whear*, et in Vita Historica Christiani Gueintzii, vt praeteream *Dauidis Chytraei* scriptum de vtilitate Herodoti, et in singulos libros argumenta: in eius Orationibus, Hanou. 1614. 8. p. 568 sqq. et eius Chronologiam Herodoti et Thucydidis. Rostoch. 1579. 8. Helmstad. 1585. 4. *Dau. Chytraei* in herodoteas praelectiones suas praefatio, s. oratio de vtilitate Herodoti, annotationes in lib. I. et in libros singulos argumenta Halae Saxon. 1597. 8. et cum Chytraei vita a *Christophoro Sturzio* scripta. 1601. 8. — Antiquitez, où Histoire chronologique d'Egypte selon Herodote. Mem. de Trevoux 1721. p. 1166. Journ. des Sçav. 1722. II. p. 522. du Pin Nouvell. rep. litt. 1707. pag. 560. Iac. Bernhardi Obseruatt. 1716. p. 16 sq. [adde Larcheri chronol. Herodoteam. Verba tituli: Ἡροδότου Ἁλικαρν. ἱστορίης ἀπόδεξις, quomodo vertenda sint, Wesseling. in not. p. 1. explicat.]

l) Opus *Herodoti* temporibus Constantini M. confictum esse, statuit Iac. Gauderius, teste *Huetio* demonstr. euangel. pag. 10. *Heumann.*

m) Ἰάδος ἄριστος κανὼν vocatur Herodotus a *Dionysio Halicarnass.* Epist. ad Cn. Pompeium p. 130. licet *Hermogenes* περὶ ἰδεῶν lib. II. pag. 513. notet, *Hecataeum Milesium*, a quo plurima accepit Herodotus, (notante etiam *Porphyrio* apud Euseb. lib. X. praeparat. cap. 2. p. 466.) vsum ἀκραίτῳ Ἰάδι, Herodotum ποικίλῃ [h. e. multis orationum figuris et numeris variegata, vide Wesseling. l. c. p. 146 sq.] Adde *Salmasium* p. 8. et 41. de Hellenistica. *Fabric.* inprimis *Wesseling.* in diss. Herodotea cap. IX. sect. 40. p. 137 sqq. et per integrum cap. X. *Harl.*

n) Vid. *Cicer.* Orat. cap. 12. *Harl.*

Cicero adpellat, Ariſtoteles λέξιν εἰρομένην. Vide Turnebum ad Ciceronis I. de legibus p. 14. Diuiſum eſt ab auctore ipſo o) in libros nouem. Vtrum vero totidem Muſarum elogium ipſe quoque impoſuerit ſcriptor, dubium mihi videtur, nec modeſtiae eius congruens, licet non deſint alii, qui ſcriptis ſuis Muſarum nomina impoſuiſſe dicuntur, vt notaui ſuperiore libro I. cap. 1. §. 3. ex quibus *Aurelius Opilius* teſte Suetonio de illuſtribus Grammaticis cap. 6. variae eruditionis volumina nouem vnius corporis, exiſtimauit, ſe non abſurde ex numero Muſarum atque adpellatione et ſcripſiſſe et feciſſe, quia ſcriptores pariter atque poetas ſub clientela Muſarum eſſe iudicaret. [*Bion* quidam rhetor libros nouem edidit, quibus praeſcripſit nomina Muſarum. Teſtis eſt *Diogenes Laert.* IV. 58. *Heumann.* Vt mittam, quod in Scholiis ad Hermogenem notatis fol. 73. πορνοβοσκὸς τίθεται ταῖς ἑτέραις τῶν Μυσῶν τὰ ὀνόματα, καὶ κρίνεται ἀσεβείας.] *Lucianus* vero duobus in locis p) aliorum admirationi tribuit, quod libri Herodoti vocati ſint Muſae, et quidem videtur innuere, factum hoc eſſe ab iis, qui opus illud in Olympiis ab auctore recitari auſcultantes eius elegantia et ſuauitate fuerant capti ac permoti. Etiam in theatro decantata fuiſſe τὰ Ἡροδότου ab Hegeſia Comico, teſtatur *Athenaeus* XIV. p. 620. Prooemium a *Pleſirrhoo* Theſſalo praefixum refert *Ptolemaeus Hephaeſtionis* lib. III. apud *Photium* cod. CXC. ὡς Πλησίῤῥοος ὁ Θεσσαλὸς ὁ ὑμνογράφος ἐρώμενος γεγονὼς Ἡροδότου καὶ κληρονόμος τῶν αὐτοῦ, ἔτος ποιήσειε τὸ προοίμιον τῆς πρώτης ἱστορίας Ἡροδότου Ἁλικαρνασσέως. Τὴν γὰρ κατὰ φύσιν εἶναι τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν ἀρχήν. Περσέων οἱ λόγιοι Φοίνικας αἰτίους γενέσθαι φασὶ τῆς διαφορῆς.

III. Herodoto eiusque fidei detraxere e veteribus *Cteſias* q) apud Photium, Strabo et Diodorus non vno in loco, Gellius, Plutarchus in libro de malignitate Herodoti tom. II. p. 855. etc. Boeotios ciues ſuos vindicaturus, et Aelius *Harpocration*, qui teſte Suida in Ἁρποκρατίων, [et *Eudocia* p. 66.] librum ſcripſerat περὶ τοῦ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, et *Manetho Aegyptius*, qui ἐν τῷ πρὸς Ἡρόδοτον citatur ab [P] Etymolog. M. in Λεοντοκόμος et ab Euſtathio ad Iliad. λ'. vnde haud ſatis accurate erudítiſſimus *Bochartus* I. Hierozoic. p. 715. et ex eo *Suicerus* in Λέων laudant Manethonem in notis ad Herodotum. Sed et *Ioſephus* lib. I. contra Apionem cap. 14. p. 1035. teſtatur, Herodotum ἐν τοῖς πλείστοις ψευδόμενον non ab vno vel altero, ſed ab omnibus argui, et *Photio* cod. LX. atque ipſo *Cicerone* iudice lib. I. de legibus cap. 1. apud Herodotum Hiſtoriae patrem ſunt innumerabiles fabulae. [Sic et iudicat *Aphthonius* pag. 27. *Diogenes Laert.* prooem. §. 9. *Heumann.*] Huic iudicio ſubſcribunt e recentioribus *Lud. Viues*, *Ioh. Bodinus* et infiniti alii, [*Caſelius* in Thucydideis p. 25. edit. Ackeri. Herodotum fabuloſiſſimum eſſe hiſtoricum, ex collatione eius cum hiſtoria Cyri a Xenophonte deſcripta luculenta, oſtendit *Hardtius* in Memoria Ximenii, pag. 5 — 16. Sed hoc eſt argumentum à particulari ad vniuerſale. *Heumann.* atque infra ad Xenophontem,

o) *Herodotus* ipſe libro V. 30. ὡς δεδήλωταί μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ. [adde I. 75. VII. 93. et 213.]

p) *Lucianus* de ſcribenda Hiſtoria tom. I. p. 631. ὃ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, — — ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία: et in Aetione ſiue Herodoto tom. I. p. 572. ſq. οὐ θεατὴν ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρέσχεν ἑαυτὸν ᾄδων τὰς ἱστορίας καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα καὶ αὐτὰς οὔσας.

q) De diſſidio *Herodoti* et *Cteſiae* in rebus Aſſyriorum, et prioris locum lib. I. cap. 95. explicat vindicatque *Iacob. de Rhoer* in Feriis Dauentrienſibus, Traiecti ad Rhen. 1758. 8. lib. II. cap. 1. pag. 137 ſqq. *Harl.*

nophontem, in Cyri historia, num Herodotus an Xenophon maiorem mereat fidem, pluribus videbimus.] quamquam Herodoti caussam agunt non minus celebria nomina *Ioachimus Camerarius*, *Ios. Scaliger*, *Henricus Stephanus* [r]), *Henr. Boeclerus* diss. acad. tom. II. pag. 375 sqq. et ante annos non ita multos *Bernardus de Montfaucon* in libro gallico, quo Historiam Libri Iudith tueri et ab obiectionibus Chronologorum liberare conatur [s]). Saltem Herodotus

r) Multa habentur vulgo pro falsis, quia sunt insolita, cum verissima sint. Confer *Stephani Stephanii* prolegomena ad Saxonem Grammaticum cap. XXIII. *Fabric.* *Stephani* liber est inscriptus: L'Introduction au Traité de la conformité des merveilles anciennes avec les modernes, ou Traité préparatif à l'Apologie pour Herodote. (Geneuae) 1566. 12. Hic liber, qui valde contemnitur in: Memoires lit. Gr. Bretagne tom. XIII. p. 68. saepe a scriptoribus confunditur cum eiusdem Stephani Apologia pro Herodoto, huius editioni praefixa, notante *Simonio* tom. III. Bibl. crit. cap. 32. pag. 341. vide ipsam Fabricii not. ad edit. Stephanianam paullo post adiectam. *Sallengre* Mem. de litterature, tom. I. cap. 4. *Pezius* in Bibl. Benedict. etc. lib. I. p. 181. Herodoti caussam quoque agunt *Tolandus* in Liuio Adeisidaemone, §. 3. *Rabenerus* in Amoenitat. histor. pag. 49 sqq. *Heumann.* Stephani Introductio duodecies deinceps est formulis typographicis repetita; omnes vero editiones enumerant *Sallengre* l. c. pag. 38 sqq. et *Niceron* in: Nachrichten von den Begebenheiten und Schriften ber. Gelehrten, ex vers. germ. Rambachii, part. XX. p. 32 sqq. Nouissima edit. est aucta adnotatt. *Duchat.* Hagae Com. 1735. 8. II. tom. adde *Goetz.* Mem. bibl. Dresdens. vol. I. p. 199. et *Freytag.* adpar. litter. tom. II. p. 1276. *Harl.*

s) De hoc libro agunt Acta Eruditor. tom. II. supplem. p. 49. Idem in Supplementis antiquitatis explanatae, tom. III. pag. 119. 120. *Fabric.* Contra Plutarchum aliosque partes Herodoti suscepit *Geinozius* in Vindiciis et defensione illius in Actis academiae Inscription. tom. XVIIII. p. 115. et XXI. p. 120 sqq. edit. Paris. et germanice versis in *Gattereri* bibliotheca historica, tom. X. p. 26 — 136. Ab iniuriis Plutarchi defenditur quoque a Ricard. v. Allgem. Litt. Zeitung. 1789. mens. Oct. p. 78. *Wood* in: Versuch über das Original-Genie des Homers pag. 215. narrationem Homeri de Helena et Menelao praefert illi quidem, quam Herodotus de illis a sacerdotibus aegyptiacis accepit: neque tamen ex eo omnem Herodoti fidem tollere audet; contra profitetur, se in plurimis terris et regionibus, quas perlustrasset et descripsisset Herodotus, hunc esse sequutum, et in omnibus rebus, quas ille ipse vidit, eum deprehendisse hominem veri amantissimum; in reliquis vero, quae ab aliis fando acceperit, auctorem valde credulum. Atque ego subscribo Wesselingii iudicio, in praefatione p. III. lato: „Fuit, inquit is, Herodotus vitio humani ingenii obnoxius erroribus, lapsus veri ignorantia haud raro est, saepius etiam ab aliis deceptus." et quaedam adfert fabulosa. Pergit vero: „Istud haeret in dubio, truncataene Musae sint, et an alios similis argumenti commentarios Herodotus digesserit? Mutilationis et defectus suspicionem de Athenada, viro Trachinio, indicata mouent libr. VII. cap. 213. οὗτος ἀπέκτεινε μὲν Ἐπιάλτεα δι᾽ ἄλλην αἰτίην, τὴν ἐγὼ ἐν τοῖσι ὄπισθεν λόγοισι σημανέω· *Hic Epialten aliam ob caussam, quam ego sequentibus in libris reddam, interemit.* Reddidit autem nusquam, non octauo, nedum libro nono. Ergone ea excidit commemoratio? an promissi obliuio eius animum incessit? an decimum adiungere meditatus fuit librum? Vtrumque fieri quitum est. Nam hiatus illis in Musis nullum se mihi indicium prodidit." — *Harduinus* Operr. select. p. 513. non diffitetur, se *Herodoto* et Plinio prae omnibus aliis scriptoribus tribuere plurimum. Bene quoque Herodoti studium commendat eumque defendit *Denina* in: Staats- und Gelehrten-Geschichte Griechenlands. Aus dem Italienischen — von *Christfried Vlrich Dau*, vol. I. part. II. Flensburg. et Lips. 1785. p. 115 sqq. Tutius de eius fide singulorum argumentum sumi possit, si *Herodotus* vbique, vt lib. V. 36. et 135. et lib. IV. cap. 13. auctores nominasset. Prioribus locis citat Hecataeum; in postremo *Aristeam* Proconnesium: atque *Valcken.* ad hunc locum p. 286. not. 8. animaduertit, hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca deriuasse, idque suspicari licere ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore *A. Gellius* N. A. IX. cap. 5. Illum vero multa ex ingenio de Persis confinxisse, ex ipsis graecis auctoribus, qui penitius disciplinam Magorum cognouerant, aliqui arguerunt apud Diogenem Laertium, animaduertente V. D. in Act. Erud. lips. mense Iun. 1717. p. 247.

rodotus ipse non omnia pro exploratis venditat, v. g. libro II. cap. 123. Τοῖσι μὲν νῦν ὑπ' Αἰγυπτίων λεγομένοισι χράσθω, ὅτέῳ τὰ τοιαῦτα πιθανά ἐςι. Ἐμοὶ δὲ παρὰ πάντα τὸν λόγον ὑπόκεεταί ὅτι τὰ λεγόμενα ὑπ' ἑκάςων ἀκοῇ γράφω. Et lib. IV. cum de monstris Libyae dixisset: ταῦτα εἰ μέν ἐςι ἀληθέως, ὐκ οἶδα, τὰ δὲ λέγεται, γράφω. Epitomen Herodoti duobus Libris concinnatam a *Theopompo Chio* †) et eius aequali *Ephoro*, memorat Suidas [et *Eudocia* pag. 230.] in Θεόπομπος. *Sallustii* Sophistae commentarium in Herodotum, aliumque *Heronis* Rhetoris Atheniensis, idem [et *Eudocia* pag. 381.] in Σαλλύςιος, et Ἥρων. De dictione Herodoti leniter fluente et suaui, nota sunt Ciceronis et Fabii iudicia. Quod in medio dicendi genere excellat, pluribus disputat Dionysius Halicarnasseus, qui eum in plerisque praefert Thucydidi, et Xenophontem in charactere πραγματικῷ pariter ac λεκτικῷ Herodoti ζηλωτὴν fuisse obseruat. Sidonio Apollinari carm. 23. v. 134. torrens Herodotus, tonans Homerus.

p. 247. Enimuero, ne ea, quae in vtramque partem disputata sunt, repetam, Herodotum non solum excusatione, sed etiam laudibus et commendatione dignissimum, quem non modo iuuenes, sed etiam viri docti, ingenii humani perscrutatores historiaeque amantes sedulo legant, iure quodam existimamus. Atque *Montfaucon*. tanto eius amore captus est, vt eum singulis annis perlegeret. vid. eius vita in Actis Societ. Paris. Inscript. vol. VIII. pag. 444. versionis germ. Gottsched. Atque ille et a simplicitate suauitateque orationis et ab arte omnem meret laudem iureque habetur historicorum princeps, cuius eloquentia tanta videbatur *Ciceroni* de Orat. II. cap. 13. sect. 55. vt, ea se, profiteretur, magnopere delectari. adde eumdem in Bruto cap. 13. A *Quinctiliano* I. O. lib. X. 1, 73. scite comparatur cum Thucydide; immo vero huic et reliquis historicis praefertur, ab arteque historica laudatur a *Dionysio Halicarn*. in Epistola ad Pompeium et in notatione Thucydidis. *Longinus* de sublim. sect. XIII. §. 7. p. 98. edit. Tollii, (cuius notam conferes,) vocat eum Ὁμηρικώτατον. — *Monboddo* in: of the Origin and Progress of Language, Londini 1788. sub fin. vol. IV. agit de Herodoto, et arbitratur, illum in conficiendo opere suo, more poetarum epicorum, vnicum sibi propositum habuisse scopum primarium, quo ab initio statim, veluti proprio themate adnuntiato, reliquas, illius quasi episodia, fuisse in orbe factorum gestorumque narrationes: quod quidem acute atque ingeniose magis, quam vere dictum videtur. *Harl.*

†) Quoniam nemo praeter Suidam huius epitomes meminit, hinc *Vossius* de Hist. Gr. pag. 16. et 31. coniicit, potius esse Theopompi cuiusdam iunioris. *Fabric.* Citatur quoque in Lexico bibliothecae Coislin. in Φυγαδεῦσαι p. 484. Hunc locum et alium grammatici Sangermanensis eiusdem MS. Ἀναβῆναι τὸν ἵππον, ἀντὶ τῦ ἐπιβῆναι· Θεόπομπος ἐν ἐπιτόμῃ τῦ Ἡροδότυ: (vbi Herodoti verba, a Theopompo seruata, ostendit *Piersonus* ad Moerid. Attic. p. 4.) alium denique eiusdem grammatici: Κακόβιος· Θεόπομπος ἐν τῇ ἐπιτομῇ Ἡροδότυ etc. retulit *Ruhnken*. in Historia critica oratorum graecorum p. 89. vt doceret, Vossium, qui hanc epitomen iuniori cuidam Theopompo tribuit, coniectura aberrare, quia Grammaticus ille non nisi vetustissimos et classicos, quos vocat, scriptores laudet, vt eorum auctoritate vindicet voces et loquendi formulas, quas Atticistae temere damnassent. Idem citat Photium Lex. MS. et Suidam v. Σπαδίζω, *Epitomen Herodoti* laudantes, atque negat, *Ephorum* quoque tantillae rei simul operam dedisse. Corrigit enim cum Meursio prauam in editt. Suidae interpunctionem in Θεόπομπος hac ratione: γεγονὼς — — — ὅτε καὶ Ἔφορος, Ἰσοκράτυς ἀκυςὴς ἅμα Ἐφόρῳ. Ἔγραψεν ἐπιτομὴν τῦ Ἡροδότυ etc. pro vulgata: — ἀκυςής. ἅμα Ἐφόρῳ ἔγραψεν etc. A pag. 87. autem pluribus de hoc *Theopompo Chio* agit et animaduertit, apud Schol. *Aristoph.* ad Aues 1354. et *Porphyrium* de abstin. anim. II. 16. pro *Theopompo* legendum esse Θεόφραςος. Theopompum Chium epitomes Herodoti esse auctorem, probat quoque *Toup.* ad *Longinum* de sublimit. qui sect. XLIII. ὁ Θεόπομπος, ait, ὑπερφυῶς σκευάσας τὴν τῦ Πέρσυ, (n. Cambysis, regis Persarum) κατάβασιν ἐπ' Αἴγυπτυ, (forsan in illa epitome.) Atque *Toupio* huc quoque referendus videtur *Hesychius* v. Ζαρά· καὶ Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ, καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος. *Harl.*

IV. Scripsit praeterea Herodotus Ionica dialecto ἘΞΗΓΗΣΙΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ὉΜΗΡΟΥ ΒΙΟΤΗΣ, *Narrationem de Homeri vita*, quae itidem exstat, cum Homero saepius edita, iam in prima edit. Florentina, atque etiam in edit. Barnesii, Cantabr. 1711. 4. ad cod. Baroccian. a Th. Hearne recensita, et de qua dixi hoc ipso libro secundo cap. I. vbi et eorum expendi sententiam, qui scriptum istud Herodoti nostri esse negant. Herodoto tribuunt praeter ibi laudatos *Eustathius* Prolegom. ad Iliadem, et auctor Scholiorum graecorum in Lucianum tom. I. pag. 32. et tom. II. pag. 17. [Bouherio videtur Herodotus admodum iuuenis conscripsisse illam vitam.]

V. Promisit Herodotus etiam λόγυς Ἀσσυρίυς lib. I. cap. 184. adde cap. 106. et λόγυς Λιβυκὺς, lib. II. cap. 161. u) Sed ab eo elaboratos non crediderim, [P] quoniam nemini veterum memorantur. Aristoteles quidem lib. VIII. Hist. Animal. cap. 17. reprehendit Herodotum v), quod tradiderit aquilam in obsidione Nini bibisse, cum vniuersae aues γαμψώνυχες siue aduncis vnguibus praeditae potu abstineant: illud vero in nouem Herodoti libris neutiquam occurrens, ex Assyriaca eius historia petitum *G. I. Vossius* w) suspicabatur. Forte autem integrioribus Herodoti Musis vsus est Aristoteles, cum *Is. Vossius* quoque *Colomesio* p. 121. Opusc. [Colomesii Opp. p. 325. edit. Fabricii,] testatus sit, plura se Herodoti loca obseruasse, quae in libris, quales hodie habemus, non exstant x). Ignarum fuisse Herodotum linguae

u) Camerarius in Herodoti vita.

v) In quibusdam Aristotelis editionibus male *Hesiodus* pro Herodoto legitur. vid. *Graeuii* Epistolas a me editas, p. 307. *Fabric.* Atque Aristotelis locum esse sanum, docet *Wesseling.* in diss. Herodotea pag. 4. *Harl.*

w) *Vossius* de Histor. Gr. lib. I, 3. p. 17. Et lib. III. de idololatria cap. 90. Confer *Gatackeri* Cinnum lib. II. cap. 8. p. 314. *Fabric.* *Walther.* in animaduerss. histor. et crit. p. 89 sq. negat contra *Vignolium* (tom. II. p. 175.) Herodotum non dedita opera Assyriam tractasse historiam, quam bis promisisset, licet non ipse dixisset, se iam, vti *I. G. Graeuius* in Antiqq. rom. tom. V. praefat. ext. falso existimauerit, conscripsisse: negat, Aristotelem testari, se haec vidisse Assyriaca, etiamsi id opinetur *Freretus* in Memoir. VII. pag. 545. et ante hunc *Vossius* l. c. atque *Walther.* in comment. integra a p. 67. persequitur Herodoti et Ctesiae sententias de magnitudine atque antiquitate imperii Assyriaci et Medici. *Harl.*

x) De libris Herodoti deperditis diligentissime disserit *Pet. Wesseling.* in dissert. Herodotea, Traiecti ad Rhenum 1758. cap. I. et II. atque cap. I. Fabricii suspicionem, Aristotelem integrioribus Herodoti Musis forte vsum fuisse, haud probabilem esse censet: (atque in praefatione ad edit. Herodoti iudicium suum repetit firmatque,) refutat *Des Vignoles* grauem acerbamque accusationem (in Chronolog. lib. IV, 4, 6. etc.) commentarios rerum assyriarum fuisse negligentissime scriptos; nihil certi neque explorati in Assyriorum gestis rebus illorum auctorem habuisse; ne primum quidem imperii conditorem nouisse, neglexisse propter ea eorum vsum Graecos atque inutiles habuisse libros, praesertim quod historia Assyriorum ab aliis multo accuratius et studiosius fuerit digesta. Negat contra *Bouherium* (in diss. Herodot. p. 7.) restare fragmenta libri illius, et fragmentum, quod Bouherius in Chronico Paschali, (p. 38. edit. Venet.) detexisse sibi videbatur, manasse ex *Malalae* Chronographia p. 200. docet. De λόγοις Λιβυκοῖς in cap. II. parum discedere velit a iudicio Fabricii, eos ab Herodoto, res Libycas extremo libro IV. operose exsequuto, non esse elaboratos: malit tamen amplecti *Bouherii* sententiam, innuisse scriptorem eam libri IV. partem, eiusque sectionem 159. quae infelicem Apriae in Cyrenen expeditionem atque Aegyptiorum ab eo defectionem depositam seruat: neque tamen omni caret suspicione illa sententia. Nam Herodotus, qui vberius de Apriae atque Aegyptiorum rebus se in *Libycis* commemoraturum testatur (lib. II. 161.) id paucissimis verbis persequitur lib. IV. 159. Incertum igitur esse credit, num sententiam et propositum ille demutauerit, an alia subsit caussa. Nullus

linguae Persicae, et nullis Orientis gentium instructum monumentis, adfirmat idem *Is. Vossius* cap. I. libri de Oraculis Sibyllinis. Nimirum Persicae linguae ignorantiam *Gatackerus* cap. 21. p. 661. Aduersar. edit. Lond. colligit ex eo, quod Herodotus omnia Persarum nomina in literam S. desinere tradidit, graecis tantum scriptoribus consultis. [Add. post Richardsonum *Wahlius* in der Allgem. Gesch. der morgenl. Sprachen p. 299. *Beck.*] Sed *Vossii* opinionem refutat Iac. Gronou. ad Herodot. IX. pag. 199.

VI. *CODICES MSSTI.*

De pluribus et melioribus codicibus msstis iam diligenter egit *Wesseling.* in praefatione: quare paucis rem absoluere licebit. Princeps olim omnium habebatur atque incontinenti paene ac superstitiosa veneratione, qua illum *Iac. Gronouius* prosequutus, ideoque a multis acerbius est agitatus, quam maxime celeber est *Mediceus* membran. ante octingentos prope annos iam exaratus, quem admiratur quoque *Bandinius*, et aegerrime fert, illi a Wesselingio praeferri *Passioneum* codicem, praebetque exemplum, non vbique pari fide lectiones esse excerptas, in Catalogo codd. graec. biblioth. *Laurentianae* vol. II. plut. LXX. cod. III. pag. 657. — In eodem pluteo, cod. VI. in eodemque vol. p. 665. est cod. membr. in 4. saec. XIV. manu Nicolai Triclinii 1418. scriptus et continet omnes Herodoti Hist. libros. Is codex memoratur quoque a *Montfaucon.* in Palaeogr. graeca p. 68. — Ibidem p. 688. cod. XXIX. membran. fol. saec. XV. — et p. 689. cod. XXXII. chartac. in 8. saec. XV. — tom. III. plut. 86. cod. VIII. saec. XV. nr. 27. continet excerptum historicum de serpentibus alatis, qui in Aegypto et Arabia reperiuntur, quod Herodoti nomen in margine exhibet, atque ex Herodoto desumtum suspicatur Bandinus. — *Vita Homeri*, quae Herodoto vulgo tribuitur, cum Homeri Odyssea, ibid. plut. 32. cod. IV. tom. II. p. 126. ibid. plut. 60. cod. XIV. nr. 3. p. 604. et p. 691. plut. 70. cod. XXXV. — *Herodoti* et aliorum sententiae *de Nili adscensu*, ibid. p. 583. plut. 60. cod. I. ac p. 607. cod. XIX. nr. 6. — Citatur Herodotus in Viol. compos. ibid. tom. I. pag. 549. secundum *Montfaucon.* mox laudandum I. pag. 360. est in Plut. 59. Lexicon dictionum Herodoti, secundum alphabetum, cui subiiciuntur quaedam de dialecto ionica.

Secundum *Montfaucon.* in Bibliotheca bibliothecarum msstorum, tom. I. pag. 4. sunt *Mediolani* in bibliotheca S. Ambrosii quinque codd. Herodoti, quorum antiquissimus est in folio: duo alii sunt quidem antiqui; sed non paris vetustatis; quartus est trecentorum annorum; quintus in 8. recens. (ibid. tom. I. p. 500. E. commemorantur duo lexica dictionum Herodoti, in biblioth. Ambrosiana.) — In bibliotheca *Mutinensi* cod. Herodoti visitur quadringentorum annorum, adde p. 531. A. — in biblioth. *Vaticana Romae* sunt tres codd. et ex bibliotheca Palatina accesserunt duo alii codd. adde p. 8. C. — pag. 434. B. Herodotus in biblioth. *Cesenatensi.* — pag. 531. A. — pag. 562. C. in biblioth. *Vindobonensi.* — pag. 643. A. et manu Andreae Doni Her. libri V. priores, pag. 646. A. tum pag. 658. A. in bibl. *Bodleiana.*

lus quidem veterum λόγυς Herodoti Λιβυκὰς ab isto (lib. IV. 159.) distinctos nouit aut adtigit. At idem *Wesseling.* in edit. *Herodoti* ad II. 161. n. 88. et in praef. p. 3. probat *Bouherii* (diss. Her. cap. I.) et *G. Raphelii* sententiam in Annotatt. ex Herodoto ad S. S. p. 96. non indicari singularem de rebus Libycis commentarium, sed innui ea, quae lib. IV. 159. narrata sunt. Atque *Raphelii* explicationem vnice veram agnouit *Valcken.* ad eumdem locum II. 161. nr. 91. *Harl.*

Bodleiana. — pag. 669. E. in biblioth. Collegii S. Emmanuelis in vniuerſitate *Cantabrig.* — pag. 674. E. in biblioth. Collegii *Etonenſis.* — pag. 688. A. B. in *Hibernia* in biblioth. *Mori* Epiſcopi quondam Noruicenſis ſunt edd. Herodoti Stephaniana 1570. cum emendationibus Ioſ. Scaligeri et Dan. Heinſii, atque iterum eadem cum multis If. Caſauboni adnotationibus. — pag. 372. B. C. in biblioth. Laurentiana Medicea cod. membr. *Herod.* lib. IX. *Laurentio Valla* interprete, et alius verſ. lat. praeuia tabula et icone auctoris. — verſio *gallica* inter codd. biblioth. D. Preſident de Meſme, *Montfauc.* l. c. II. pag. 1329. A.

Venetiis in biblioth. D. Marci, teſte Catalogo MSS. illius biblioth. tom. II. p. 169. cod. CCCLXIV. ſaec. XV. fol. Herodoti hiſt. lib. IX. cum decerptis variis lectionibus ex collatione cum edit. Gronou. — pag. 174. cod. CCCLXV. chart. ſaec. circiter XV. fol. min. et pag. 175. cod. CCCLXVI. chart. eiusdem aetatis et formae.

Romae in biblioth. cardinalis *Paſſionei* cod. in charta pergamena ſaec. circ. XII. quem Weſſeling. in praefatione valde celebrauit, eumque praeſtantia Mediceo nihil cedere, ſaepe ſuperiorem eſſe ſcripſit, indignante vero Bandinio.

In bibliotheca regia *Pariſ.* teſte Catalogo eſt hiſtoria *Herodoti* in codd. MCCCCV. librum I. exhibente MDCXXXIII. qui longe praeſtantiſſimus habetur, ſaec. XII. et a Weſſelingio laudatur in praefatione, MDCXXXIV. MDCXXXV. MMDCCCCXXXIII. cui accedit lexicon vocabulorum, Herodoto peculiarium, et *Homeri* vita in codd. MDCCXXXII. MMDCCCCLV. MMMXX. — tom. IIII. cod. MMMMMDCCXI. eſt *Laur. Vallae* verſio latina, cod. MMMMMMCCLII. lib. I. ex interpretatione et cum commentariis *Iſ. Caſauboni*, in cod. MMMMMDCCCXXXI. nr. 14. vita Homeri, quae *Herodoto* tribuitur, interprete *Peregrino Alleo.* — *Weſſeling.* in praefat. memorat cod. recenter in biblioth. regiam illatum, in quo haud pauca ſunt fragmenta ex IX. Herodoti Muſis; aliumque cod. ſaec. XV. duo priores libros et III. magnam partem complexum in monaſterio *S. Remigii* congregationis S. Mauri in Francia.

Matriti in biblioth. regia teſte *Iriarto* pag. 131. cod. manu Laſcaris 1487. ſcriptus, Herodoti hiſt. et vita Homeri, et in cod. LXXIX. fol. 162. p. 293. ex Herodoti lib. VII. excerptum de Siciliae tyranno Gelone.

In biblioth. *Vindobonenſi*, teſte *Neſſelio*, part. V. p. 143. cod. LXXXV. antiquus chartac. et bonae notae, cuius varias lectiones habuit Weſſeling.

De codd. *M. Britanniae* ex *Montfaucon.* ſupra iam retulimus. Weſſeling. accepit varias lectiones ex cod. *Guil. Sancroft*, Cantabrigiae adſeruato, et a Galeo iam celebrato atque ex chart. cod. annorum fere quingentorum perutili *Ant. Askew.* — In biblioth. Bodleiana *Oxonii* ſunt III. codd. Herodoti. — *Auguſtae* Vindelic. eſt lexicon Herodoteum mstum. — In *Montfaucon.* biblioth. Coislin. pag. 484 ſq. eſt Lexicon Herod. libri I. In aliquot codd. eiusdem biblioth. Herodotus citatur aut fragmenta ex eius libris reponuntur, p. 288. 445. etc. Pag. 609. ex lexico quodam explicatur prouerbium εἰς τὴν Ἡροδότου σκιάν, *in Herodoti vmbram*, de iis, qui non perficiunt ea, quae propoſuerant.

VII. VIII.

VII. VIII. Venio ad *EDITIONES*

Herodoti Historias, antea quam graece comparuerunt, a *Laurentio Valla* in linguam latinam conuersae lucem viderunt, 1474. fol.

Herodoti historiarum libri IX. latine: In fine: *Herodoti Halic. patris historiae traductio e graeco in latinum per virum eruditissimum Laur. Vallensem — — Venetiis impressum est hoc opus per Iac. Rubeum, natione Gallicum. a. Dn. M.CCCC.LXXIIII. Nicolao Marcello, duce Veneto.* fol.

Vid. Catalog. biblioth. Bunau. tom. I. p. 96. et conf. *Io. Iouiani Pontani* epistola ad Petr. Saluatorem Vallam, qua Laurentii Vallae versionem postumam in regis Alfonsi gratiam compositam commendat, tom. III. Opp. p. 2597. edit. Basil. 1566. 8.

Herodoti historiarum libri IX. latine ex interpretatione L. Vallae. In calce: *Impressus* (typis Arn. Pannartzii) *Romae, in domo nobilis viri Petri de Maximis. Anno salutis M.CCCC.LXXV. die XX. mensis Aprilis* etc.

Conf. *Audiffredi* Catalog. editt. rom. saec. XV. p. 182 sq. In epigrammate fini adiecto dicitur *Andreas Aleriensis* episcopus extremam imposuisse limam. Ille autem episcopus, num *Io. Antonius*, quod quidam ex epitaphio illius apud Vghellum in Italia sacra, tom. III. col. 504. minus accurate descripto fuerant demonstraturi, an *Io. Andreas*, quod *Quirini*, vir purpuratus, contendit et euicit, sit nominatus, fusius disputatur in *Freytagii* Adparatu litterario, tom. III. p. 620 sqq. adde *Drackenb.* in elencho editionum Liuii, tom. VII. pag. 329. qui docet, perperam illum nominari *Io. Antonium*, sed rectius *Io. Andream:* atque prioris nominis opinionem ortam esse ex compendio scripturae *Io. An.* quemadmodum nomen illius in multis ipsius litteris exaratum legitur. At de ipsa *Vallae* interpretatione ex codice mutilo facta, varia diuersaque virorum doctorum iudicia fuerunt. In primis Poggius Florentinus maledixit Vallae adhuc viuo: atque *Dan. Huetius* de claris interpretibus sect. VIII. pag. 266. eum, scribit, *oscitantem saepius et alias res agentem fidem apud eruditos decoxisse.* Nec pepercit ei Iac. Gronouius. Multa quidem peccauit, multa corrupit, quae animaduertit et sanauit Paullus Leopardus, maxime H. Stephanus, multa tamen in Laurentianis abscondita latent, vnde sanitas et verus color Herodoto redire queat: id quod *Wesseling.* in diss. Herodotea cap. VIII. vbi de Vallae interpretatione haud prorsus inelegante agit, multis exemplis comprobauit. De codd. msstis illius interpretationis supra iam disseruimus. Est vero illa crebrius repetita typis. — *Venetiis* per Ioannem et Gregorium de Gregoriis fratres, VIII. Mart. 1494. fol. — emendata ab *Antonio Mancinello*, praecedit *Isocratis* oratio de laudibus Helenae, a *Io. Petro Lucensi* latine reddita, saec. XV. fol. conf. de hac et reliquis primis tum versionis lat. tum textus graeci editionibus *Clement.* biblioth. histor. et crit. vol. IX. pag. 436 sqq.

Herod. nouem Musę, a Laur. Valla translatę etc. Veneunt Paris. *a Ioanne Paruo.* (1510.) 4. cura *Petri Phoenicis*, qui de versionis Laurentianae defectu conquestus est. At primus tot capita, in interpretatione Laurent. ipsisque codicibus, tum eo, quo vsus est Valla, tum Vindobonensi et Sancroftiano, exsulantia, pristinam in sedem reuocauit vertitque *Heresbachius* in editione inscripta:

Herod. libri nouem, Musarum nominibus inscripti, latine, interprete Laur. Valla. *Accesserunt huic editioni plus minus nouem folia quae in primo libro a Laurentio, exemplaris forte vitio, praetermissa, iam primum a* Conr. Heresbachio *e Graeco suis locis sunt adiecta, cum alia in ceteris libris accessione, castigationeque ad graecum exemplar facta. Item de genere vitaque Homeri libellus, iam primum a* Conr. Heresbachio *e graeco in latinum conuersus.* Coloniae apud Eucharium Ceruicornum, aere et impensa M. Godefridi Hittorpii, ciuis colonien. sis. 1526. fol.

Vid. Catalog. biblioth. Bunau. I. pag. 96. — repet. Paris. per *Baden;* Io. Parui impensis. 1528. fol. (vid. *Maittaire* A. T. tom. II. p. 705.) et Colon. 1526. 1537. fol. — Vtriusque translationem emendauit *Sebast. Castalio.* Basileae ex officina Hieron. Curionis. 1559. 8. — ibid. ex offic. H. Petrina. 1573. 8. — *libellus de genere vitaque Homeri, a Conr. Heresbachio latinitate donatus*, prodiit Paris. ex offic. Sim. Colinaei. 1528. 8. Colon. 1534. 8. — *Libri* autem *IX. Herodoti per Laur. Vallam interpretati* etc. cum eiusdem lib. de genere vitaque Hom. interpr. Heresbachio, etc. Lugd. apud Seb. Gryphium. 1542. 8. (iam a Fabricio memorata edit. est quoque in biblioth. cl. Schwarzii, Professoris Altorfini,) et ibid teste Fabricio, 1551. 12. apud heredes Seb. Gryphii. 1558. 12. (vid. *Maittaire* A. T. indicem p. 481.) — Colon. apud Maternum Cholinum. 1562. fol. ex Seb. Castalionis correctione. (vid. *Goetzii* Memor. biblioth. Dresd. tom. I. p. 196 sq. et *Baumgartenii* Nachrichten von einer Hallischen Bibliothek, part. VIII. p. 167 sq.) — Versio Vallae correctior facta est cura *H. Stephani:*

Herod. historiae libri IX. et de vita Homeri libellus, latine; illi ex interpretatione Laur. Vallae adscripta, hic ex interpretat. Conr. Heresbachii, vtraque ab Henr. Stephano *recognita; ex Ctesia excerptae historiae. Icones quarumdam memorabilium structurarum. Apologia Henr. Stephani pro Herodoto.* Anno M. D. LXVI. (1566.) Excudebat Henric. Stephanus. fol. (de qua editione copiosus est *Goetz.* in Memorabil. Biblioth. Dresdens. I. pag. 197. inprimis *Freytag.* in Adparatu litterario, tom. II. pag. 1275 sqq.) — Francof. apud Andreae Wecheli hered. Claud. Marnium et Ioh. Aubrium. 1594. 12. antea, teste Fabricio, Francof. 1584. cum Sylburgii Spicilegio, item 1595. 8. 1620. 8. Henr. Stephanus praecipue suam demonstrauit industriam in reddendis latine versibus, quos graecos longe plurimos in vita Homeri adfert Herodotus, nec translatos Heresbachius reliquerat. *Iac. Gronou.* in sua editione passim flagellat bonum Vallam; at inclementius agit cum H. Stephano, eumque vocat fabrum prauitatis, infami violentia praeditum, et quae sunt similia conuitia improba, quae collecta reperies in Actis Erudit. Lips. an. 1716. mens. Maio pag. 198 sq. Stephanum tamen a Gronouio dignis conuitiis aliquoties verberatum esse, iudicat *Stephan. Berglerus* ibid. p. 378.

Graece autem Herodotus primum comparuit opera *Aldi:*

Herodoti libri IX. quibus Musarum indita sunt nomina, gr. Venetiis in domo Aldi, mense Septembr. 1502. fol.

Aldus multis exemplaribus castigatum edidit Herodotum, raro ionici sermonis formam neglexit, atque elegantissime complures, insequentium temeritate aut mutata, aut socordius praeterita, descripsit, iudice Wesselingio, qui in praefatione sua accurate diligenterque recensuit editiones. Illam melioribus Aldinis editionibus adnumerat, ac meliorem et fideliorem codice Mediceo esse ducit *Bergler.* in Act. Erud. 1716. p. 378. Presse sequutus est Aldum *Camerarius:*

Herodoti

Herodoti libri IX. quibus Musarum indita sunt nomina; *Geórgii Gemisti*, qui et *Pletho* dicitur, de iis, quae post pugnam ad Mantineam gesta sunt, libri II. graece, vna cum *Ioach. Camerarii* praefatione, annotationibus, *Herodoti* vita, deque figuris, et, qua vsus est, dialecto. Basil. in offic. Heruagiana. 1541. fol. — repet. ibid. 1557. fol.

Camerarius in praefatione professus, se facultatem, quam consequutus sit, graecae linguae magna ex parte Herodoti lectioni debere acceptam referre, caussas exposuit cum laude et defensione aut excusatione auctoris, cur tanti fecerit illum. Quae de Herodoti vita, de dialecto ionica et de figuris atque vocabulis quibusdam adnotauit, ea pauca sunt. Fabricius, in his, ait, editionibus graecis liber de vita Homeri desideratur, vulgatus Graece cum Homero edit. Florent. in fol. Aldinae et Argentorat. in 8. et ab H. Stephano cum Homeri et Hesiodi certamine an. 1573. 8. adiunctis p. 177. nonnullis Ios. Scaligeri in Hesiodi libellum castigationibus. Vicissim in hac Basileensi editione Herodoto additi graece sunt libri duo Georgii Gemisti Plethonis ex Diodoro et Plutarcho de iis, quae post pugnam ad Mantineam gesta sunt. Hos Aldus non cum Herodoto; sed cum Xenophonte et Herodiano vulgauerat. an. 1503. fol. Prodierunt quoque cum Xenophonte Florent. apud Iuntas. 1527. fol.

Clio s. liber I. separatim, graece prodiit apud Christian Wechel. Paris. 1538. et 1553. 4. — *Clio et Euterpe*, gr. ibid. 1544. 4. apud eumdem.

Hinc inde e libris partim, partim de coniectura immutatum dedit contextum *Henr. Stephanus* a Iac. Gronouio l. c. inhumaniter inficeteque ideo habitus, a *Wesselingio* autem in praefatione verecundius reprehensus, excusatus et laudatus:

Herod. Historia s. historiarum libri IX. qui inscribuntur Musae. Ex vetustis exemplaribus recogniti. *Ctesiae quaedam.* graece. *Henr. Stephani.* 1570. fol.

Paginam huius editionis respicit Aem. Portus in Lexico suo ionico s. Herodoteo. Eodem anno in forma maxima Stephanus edidit *Conciones siue orationes* ex graecis latinisque historicis excerptas, graecis quidem *Herodoto*, Thucydide, Xenophonte, Polybio etc. cum versione latina. Quibusdam editionis graecae Herodoti exemplaribus adhaeret versio Stephani latina: Huic latinae versioni, separatim editae, non editioni graecae, vt Fabricius scripserat, additur *Apologia Henr. Stephani* [y]) *pro Herodoto.* Omissa quoque est de industria illa apologia, in altera Stephani editione:

Ἡροδότου — *Herodoti Halicarn. historiarum libri IX.* IX. Musarum nominibus inscripti. Eiusdem *narratio de vita Homeri*, cum *Vallae* interpretatione latina historiarum Herodoti ab *Henr. Stephano* recognita. Item cum iconibus structurarum ab Herodoto descriptarum. *Ctesiae* quaedam de rebus persicis et indicis. *Editio secunda.* Excudebat *Henr. Stephanus.* Anno M.D.XCII. (1592.) fol.

y) Toto coelo differt haec Apologia a libro Gallico H. Stephani, qui inscribitur: L'introduction au traité de la conformité des merveilles anciennes avec les modernes, ou traité preparatif à l' Apologie pour Herodote an. 1565. 8. et saepius postea editus, acerbam satiram continens in mores perditos et alios abusus Cleri Romani, non minus incredibiles futuros posteris, quam sint multa, quae de antiquis aetatibus ab Herodoto tradita sunt. *Fabric.*

Haec edit. diligenter descripta est in *Baumgartenii* Nachrichten von einer Hallischen Biblioth. part. VIII. pag. 168 sqq. vtraque vero Stephaniana in *Freytagii* Adparatu litterar. tom. II. p. 1278 sqq. vbi quoque de aliis editionibus, ipsoque Herodoto, eiusque fide historica historice et critice agitur. — De hac Stephaniana editione Fabricius praeter ea haec scripsit: „In hac Herodoti graeca iterum a Stephano recensita, castigata versio, vocabulaque ionica et genera loquendi Herodotea post Camerarii industriam diligentius adnotata, et Ionismi Gallici siue Ionici Gallicismi obseruati, testimonia veterum et varia in Herodotum epigrammata, tum adpendix ex variis collecta scriptoribus veteribus, de legibus et institutis tam persicis, quam aegyptiacis, et fragmenta Ctesiae atque excerpta cum H. Stephani versione et de Ctesia disquisitione. Notae vero in Herodotum, quas idem Stephanus editurum se promisit, numquam lucem adspexerunt.“ Stephanianam alteram, priore non posthabita, sequutus est *Iungermannus* in editione adcurata:

Herodoti — historiarum libri IX — Eiusdem narratio de vita Homeri. Cum *Vallae* interpretatione lat. — ab *H. Stephano* recognita, et Spicilegio *Frid. Sylburgii.* Item cum iconibus structurarum babylonicarum ab Herodoto descriptarum. Excerpta ex *Ctesiae* libris de rebus persicis et indicis, et ex iisdem fragmenta auctiora. Cum indice aucto et locupletato. Editio adornata opera et studio *Gothofredi Iungermanni.* Francof. apud Claudium Marnium et hered. Io. Aubrii. 1608. fol.

In biblioth. Leidensi est exemplar, cui *Franciscus Iunius* et *Isaac. Vossius* aliqua adscripserunt. *Iungermannus* contextum graecum in capita s. tmemata secuit et distinxit, atque indicem ad ea vtiliter adcommodauit: *διττογραφίας* ex schedis palatinis *Narrationi de vita* Homeri adscripsit, et Λεξικὸν τῶν Ἡροδοτείων λέξεων ex mstis *Melchioris Heimsfeldii Goldasti*, Ctesiaeque fragmenta dedit auctiora, aliaque, quae enumerauit *Goetzius* in Mem. bibl. Dresd. I. p. 195 sq. et quae omnia repetita sunt in sequenti editione:

Herodoti Halic. historiarum libri IX. etc. graece et lat. Geneuae, Oliua Paulli Stephani. 1618. fol.

Editor aut corrector, non vtique indoctus, (censente Wesselingio,) varias *Aem. Porti* suspiciones orationi inculcauit; alia, neque imprudenter, ex *Vallae* latinis correxit: hoc tamen Wesselingio videtur vituperatione dignus, quod illud consilium habuerit occultum. In reliquis reddidit exemplar Iungermannianum. De meritis autem doctissimi aeque ac modestissimi Iungermanni Fabricius ea, quae sequuntur, notauit. „Adiecit librum de vita Homeri, quem ad codicem insignem MS. emendauit; *Friderici Sylburgii* castigationes in non pauca Herodoti loca, glossarium breue Graecum in Herodotum [z]) ex MS. codice Goldasti, fragmenta Ctesiae post H. Stephani et A. Schotti [aa]) diligentiam locupletiora, et nouam adpendicem, e variis scriptoribus collectam, de incremento Nili [bb]), adiunxit. Voluit etiam addere notas Dan. Heinsii, si eas nancisci in tempore potuisset, de quibus *Hoeschelius* in litteris ad Iungermannum

z) Λέξεων Ἰάδων συλλογή. Multa huius αὐτολεξεὶ occurrunt apud Corinthium de dialectis, vbi agit de Dialecto Ionica. Etiam inter libros, quos Regi Galliae obtulit Antonius Eparchus, fuere Ἡροδότου λέξεις ἱστορικαί.

aa) *A. Schottus* ad versionem Photii cod. LXXII. fragmenta Ctesiae colligit.

bb) Ab istis passim refutantur ea, quae de Nilo disputat *Herodotus* lib. II. cap. 7 sq.

num 7. Cal. Sept. 1608. (post epistolas Hottomannianas p. 473.) Dan. Heinsii notae ad tuum Herodotum vel seorsim edi mererentur, si alia se ratio cum quocunque alio libro coniungendarum non offeret. Sed et illae tenebris hactenus damnatae nondum in lucem prodiere."

Herodoti Halic. — *liber primus, qui inscribitur Clio*, graece et lat. in vsum studiosae iuuentutis, seorsim editus. Latinam interpretationem diligenter recognouit, notasque rerum nouas, cum praefatione, apposuit *Io. Friderichus Fr.* Vtriusque linguae et historiarum in acad. Lips. P. P. Lipsiae, Mich. Lantzenberger excudeb. sumtibus Iac. Apelii. 1609. 8. Idem 1622. 8. edidit partem *Thaliae* siue lib. III. cap. 61 sqq. de μαγαφονία consultatione septem Persiae principum de optimo regiminis statu et Dario per σοφισμα in regem cooptato, cum recognita versione et notis. Praelectiones msstae non vltra libr. I. fuere Lipsiae apud Laurent. Antonium Güntherum Heshusium.

Hunc Gronouius aliquoties sequitur, et tamen carpit more suo. Insultat quoque *Thomam Gale*, cuius editio inscripta est:

Herodoti historiarum libri IX. — Eiusdem narratio de vita Homeri: Excerpta e *Ctesiae* libris de rebus persicis et indicis, gr. et lat. *H. Stephani* Apologia pro Herodoto. Accesserunt huic editioni chronologia historiae et tabula geographiae herodoteae: nec non variantes lectiones et notae ex pluribus msstis codd. et antiquis scriptoribus collectae, vna cum indice graeco et latino, (opera et studio *Th. Gale*, rectoris scholae D. Paulli.) Londini typis E. Horton. et I. Grover. 1679. fol.

Conf. *Baumgartenii* Nachrichten von einer Hallischen Biblioth. part. VIII. pag. 170 sqq. Iungermannianam, scripsit Fabric. editionem integram recudendam dedit cc), sed ita, vt et glossarium graecum in Herodotum duplo auctius ex MSto codice vulgauerit, et indicem dictionum ionicarum, notatu digniorum, a *Nathanaele Nicols* confectum, et chronologiam Herodoteam; et suas denique eruditas notas et castigationes in Herodotum adiecerit, vsus MSto codice Archiepiscopi Cantuar. *Guil. Sancroft*, et variis lectionibus ex alio Herodoti codice manu exarato, [collegii Etonensis; ex vtroque dedit varias lectiones.] „Illud vere, inquit, dicturus videor, me venam saltim aperuisse ad Herodotum sanandum. Id certe volui, et vt consequerer, ex Galeno, Hesychio, Georgio Pardo ionicarum dictionum lexicon dd) auxi et locupletaui, tum etiam Herodotum non indiligenter contuli cum Athenaeo, Eustathio, Suida aliisque scriptoribus, qui ab eo quicquam fuerunt mutuati. Linguae ionicae canon ee) fuit olim Herodotus. Enimuero in vulgatis libris tot occurrunt glossemata, tot ab ea dialecto ad alias aberrationes, vt vix trientem ionici idiomatis nunc superesse crediderim. Infinita sunt, quae ex codice Archiepiscopi hoc in genere restitui poterant; sed nunc non

erat

cc) Thom. Galeus Londini 1702. denatus, filius fuit Theophili Galei, qui scripsit philosophiam generalem et aulam gentilium. Fallitur igitur *Morhof.* qui lib. I. polyhist. philos. editionem Herodoti tribuit Theophilo. [conf. vol. XIII. pag. 640.]

dd) In hac palaestra studium prae ceteris suum demonstrauit *Aemilius Portus*, cuius Lexicon Ionicum lucem vidit Hanouiae an. 1603. 8. Ἐξήγησιν γλωσσῶν Herodoti scripserat olim *Apollonius Grammaticus*, laudatam Etymolog. M. in Κυφὸς et Σοφιστῆς.

ee) *Photius* cod. LX. de Herodoto: Ἰωνικῆς δὲ διαλέκτου κανὼν οὗτος ἂν εἴη, ὡς Ἀττικῆς Θουκυδίδης. Eadem habet codice LXXII. extremo.

erat his locus. Exoriatur aliquis ita voueo, cui otium sit vberius et ingenium ad perpurgandum Herodotum." Praetereo loca quaedam Herodoti illustrata a *Palmerio* in exercitationibus ad optimos auctores Graecos, a Tan. Fabro in Epistolis: et a *Cordemoco* in variis Opusculis editis gallice, Paris. 1704. 4. Orationes ac sermocinationes ex Herodoto excerptas et separatim editas Lipsiae, 1675. 8. a Reu. D. *Ioh. Olcario*, tum loca, quae Pomponius Mela latine expressit cum Graecis Herodoti παραλλήλως posita ab *Andrea Schotto* in sua Melae editione, Antwerp. 1582. 4. Versionem latinam *Vallae* post H. Stephanum et alios viros doctos locis quibusdam emendauit *Lambertus Bos* in Obseruationibus Miscellaneis cap. 2. 7. et 11. [P] *Fabric.*

Thomas Gale quae vouerat, ea praestare studuit, et multa egregie praestitit *Iac. Gronouius* in nitida et valde celebri editione, quae noua est recensio; at multas excitauit tragoedias:

Herod. historiarum libri IX — gr. et lat. cum interpretatione Laur. Vallae. Ex MS. membrana medicea post Aldi Manutii, Ioach. Camerarii, Henr. Steph. Gothofr. Iungermanni, Th. Gale in edendo operas non tantum adiutis locis, vbi a viris doctis sentiebatur corruptela; sed etiam graecismo per singulas fere paginas remollito, industria *Iac. Gronouii*, cuius accedunt notae; eiusdem narratio de vita Homeri, gr. et lat. interprete *Conr. Heresbachio.* Accedunt Excerpta ex Xenophonte, Strabone, Dinone, Heraclide, Cymaeo Clearcho, Agathocle, Cherete, Plutarcho, Nymphodoro de Persicis, Aegyptiis et Indicis; item de incremento Nili ex Plutarcho, Theophylacto Simocata, Athenaeo, Diodoro Siculo, Aristide, Dione, Heliodoro et praesertim Ctesia etc. Lugduni Batau. apud Samuel Luchtmanns. 1715. fol.

Satis longa et acerba est censura in Actis Erudit. Lips. an. 1716. mens. Maio, p. 193 sqq. eiusque incredibilis erga cod. mediceum religionis atque superstitionis exempla ac testimonia excerpuntur. Modeste atque verecunde iudicat Wesselingius, nec reticet multa, quae in illa reperiuntur, bona. Quod vero haud paucos viros, ingenii litterarumque laude florentissimos, lacerauit immoderatoque fastu conculcauit, (atque p. 925. disertis verbis profitetur, se humanitati bellum indixisse: et humanis rebus ereptus est 1716. d. 19. Oct. aet. 71.) non potuit non incurrere in multorum inuidiam atque reprehensionem. *Stephanus Berglerus*, nouam eodem tempore paraturus Herodoti editionem, (vid. Acta Erudit. 1712. 1716. p. 201.) at Gronouiana retentus, in iisdem Act. erudit. eiusdem anni, mense Aug. p. 377. atque mense Septembr. p. 417 sqq. primus fere calamum strinxit in eum et *animaduersionem in nouam Her. editionem* scripsit. *Ludolfus Küster*, in quem Gronouius vehementer inuectus est et antea scripserat *Recensionem breuem mutilationum, quas patitur Suidas in editione nupera Cantabrigiae a. 1705. vbi varia eius auctoris loca perperam intellecta illustrantur, emendantur et supplentur*, 1713. par fere pari retulit in *examine critico editionis nouissimae Herodoti* Gronouianae, inserto a Clerico tomo V. de la bibliotheque ancienne et moderne p. 383 sqq. adde Biblioth. raison. tom. IX. pag. 360 sqq. Mem. de Trevoux 1716. p. 729 sqq. vt aliorum criminationes hinc inde sparsas mittam. Conferri tamen debet liber, ad intelligendum emendandumque Herodotum non minus, quam indolem linguae graecae cognoscendam perutilis doctusque, *Petri Horrei* G. F. Eccl. Worc. Frisii, *obseruationes criticae in scriptores quosdam graecos historicos, Herodotum praecipue; Thucydidem item; vt et Xenophontem ac Arrianum.* Leowardiae et Harlingae

Harlingae 1737. 8. in quo libro a capite 1. vsque ad cap. 45. codicis medicei lectiones examinantur atque docetur, Gronouium multa in Herodoto male partim correxisse, partim interpretatum esse. Neque tamen omnes Horrei emendationes probauit Wesselingius. — *D'Arnaud* in Specimine animadu. critic. cap. 29 sqq. Harlingae, 1728. 8. plura Herodoti Gronouiani loca vindicat et illustrat.

Gronouiana editio, desectis notis, recusa est gr. et lat. Glasguae, Foulis. 1761. tom. IX. 12.

Liber I. in vsum scholarum nitide emendateque excusus prodiit Cantabrig. 1716. 8.

Cultissima optimaque editio est:

Ἡροδότου — *Herodoti Halicarnassei historiarum libri IX. Musarum nominibus inscripti. Gr. et lat. ex Laur. Vallae interpretatione, cum adnotationibus* Thom. Galei et Iac. Gronouii. *Editionem curauit et suas itemque* Lud. Casp. Valckenarii *notas adiecit* Petrus Wesselingius. *Accedunt praeter vitam Homeri varia ex priscis scriptoribus de Persis, Aegyptiis, Nilo, Indisque excerpta et praesertim ex Ctesia.* Amstelod. Sumtibus Petri Schouteni. 1763. fol.

Quae habuit subsidia ad emendandum Herodoteum contextum critica, late enumerat in docta praefatione, et nos partim indicauimus. Animaduersiones autem eruditae et a verecundia arteque critica et ab interpretatione historica non minus grammatica eaque prudenti et moderata omnem merent laudem. Iusto tamen timidior saepe fuit Wesseling. in exterminandis spuriis, et restituendis genuinis lectionibus. Atque Valckenar. quem alicubi de critico Wesselingii ingenio non adeo bene iudicantem deprehendi, in notis ad Eurip. Hipp. v. 952. centena vulgatis meliora se redditurum fuisse Herodoto, profitetur. Valckenarianae autem adnotationes, cum historicae, tum in primis criticae, illi editioni insignem parant commendationem atque ornamentum. conf. *Klotzii* Acta litteraria, tom. I. p. 268 sqq. et Noua Acta Eruditor. 1763. mense Iun. part. II. pag. 289 — 307.

Idem Wesselingius diu antea molitus nouam editionem, at, rationibus inchoati operis fama nouae editionis alienae conturbatis, a consilio exsequendo tunc deterritus edidit egregium operae, in Herodoto collocatae, specimen, ad quod iam saepius prouocauimus, *Dissertationem Herodoteam ad Tib. Hemsterhusium*, Traiecti ad Rhenum, 1758. 8. in quo docto opusculo non solum Herodotus, sed alii quoque scriptores emendantur aut explicantur: vide longam doctamque Klotzii censuram in Nouis Actis Eruditor. mense Iun. 1760. part. II. pag. 359 — 371. Illud opusculum in XII. capita descriptum est. Inter alia docet cap. V. grammaticos, praecipue Suidam, Herodoto multa tribuisse, quae illius non sint; cap. VI. Libanium saepissime imitatum esse Herodotum, atque ex hoc illius opere multa vitia tolli posse: vicissim e variis auctorum locis posse Herodotum emendari, cap. VII. ostenditur; cap. IX. de vitiis et erroribus cod. Medicei agitur; cap. XI. probatur, Solonem, Atheniensium legislatorem, vere cum Croeso esse colloquutum, neque rationem temporum repugnare huic historiae, subiunctis variorum coniecturis de anni forma in oratione Solonis ad Croesum.

Multa tamen variaque in editione Wesselingii peccata recenset nimiamque illius in tollendis apertis vitiis timiditatem culpat et loca a se correcta, addita mutationis caussa, indicat *Reizius* in praefatione ad primam nouae, eiusque criticae, editionis partem:

Ἡροδότου etc.

Ἡροδότου etc. *Herodoti Halic. historiarum libri IX. Musarum nominibus inscripti.* Textus Wesselingianus passim refictus, argumentorum ac temporum notatio tabulaeque chronologicae et geographicae additae. Accedunt volumine altero noua interpretatio latina et index rerum: volumine tertio animaduersiones et lexicon herodoteum. Opera *Friderici Volfgangi Reizii.* Lipsiae sumtu Suickerti. 1778. 8.

[Inter schedas b. Reizii non fuit librorum quinque seqq. noua recensio, nec latina editoris versio, sed animaduersiones quaedam, historicae et chronologicae maxime, repertae sunt, et Porti Lexicon insigniter auctum. *Beck.*] Nouam vero recensionem [quatuor librorum priorum, qui soli prodierunt Parte I. Vol. I.] ex adparatu Wesselingiano et de coniectura tam sua quam aliena facere instituit. Neque mirum est, nondum omnia Herodotei contextus vlcera esse sanata, quum iam *Philemon* in Symmictis apud *Porphyrium*, quaest. homeric. VIII. pr. suo tempore conquereretur, πολλὰ φέρεσθαι μέχρι νῦν ἁμαρτήματα κατὰ τὴν Ἡροδότου συγγραφήν.

Reizianae recensionis partem retinuit *Borheck* in nouissima editione:

Herodoti Halicarn. et Ctesiae Cnidii quae extant opera et fragmenta. graece. ex recensione Petri Wesselingii. Curauit A. C. Borheck. Lemgou. 1781. mai. 8.

Latine idem vertit addiditque *Gattereri* Comm. de ordine et consilio Herodoti, germanice scriptam publicatamque in catholica historica bibliotheca, *(Allgemein. histor. Bibliothek,)* tom. II.

Frid. Andr. Stroth in Aegyptiacis seu veterum scriptorum de rebus Aegypti commentariis et fragmentis, part. I. Gothae, 1782. 8. dedit ex recens. Wesseling. Herodoti lib. II. cum parte libri III. et reliquorum librorum fragmentis. *Harl.*

IX. *Versiones Herodoti vernaculae.*

Gallice libros historiarum transtulit [*Pet. Saliat.* Paris. 1556. fol. vid. biblioth. Bünau. I. p. 96.] Tres primi libri gallice a *Saliato*, Paris. 1552. fol. tum a Franc. Crucimanio. *P. du Ryer.* edit. sec. Paris. 1658. fol. 1660. 8. II. voll. et Gratianopoli, 1665. 12. tribus Volum. *Fabric.* denuo, interdum mutata et tabulis geographicis instructa prodiit Paris. 1713. III. tom. 12. al. 8. vid. *Goetz.* Mem. biblioth. Dresd. I. p. 198. et Catalog. biblioth. Bünau. tom. I. p. 96. — Optima tamen, notisque historicis et criticis, atque indicibus ornata est ea, quam *Larcher* confecit ediditque Paris. 1786. VII. voll. mai. 8. de qua pluribus egit cl. Degen. Tres codices msstos, e quibus Wesselingius habuerat varias lectiones, Parisinos, et de dubiis vexatisque locis egregios criticos, Valckenarium, Toupium, Brunckium aliosque consuluit. — Herodoti quaedam gallice vertit *Auger* in: Harangues tirées d'Herodote, de Thucydide, des Histoires grecques du Xenophon, de sa retraite des dix mille et de sa Cyropédie — traduites etc. Paris. 1788. 8. II. tom. *Harl.*

Belgice libri IX. Historiarum cum vita Homeri ab *Olferto Dapper* e graeco conuersi. Amst. 1665. 4.

Ex latino *germanice* sed passim decurtata, ita vt libr. 2. et 3. in vnum contraxerit, per *Hieron. Bonerum* Augustae Vindel. 1535. fol. [vid. *Goetzii* Mem. biblioth. Dresd. I. p. 198. et *Baumgartenii* Nachr. etc. tom. VII. p. 176 sq.] Alia versio melior *Georgii Schwartzkopf,* Basil. 1593. fol. Francof. 1612. fol. *Fabric.* E graeco sermone in germanicum transtulit *Io.*

Eustach. Goldhagen, Lemgou. 1756. mai. 8. de qua libere sobrieque iudicauit *Heilmannus* in: Prüfung der Goldhagenschen Uebersetzung des Herodotus mit einigen Gedanken vom Uebersetzen. Osnabrug. 1757. 4. rec. in eius Opusculis, Ienae, 1778. 8. vol. II. pag. 3 — 86. adde Noua Acta Eruditor. Lips. 1760. mens. April. pag. 216 sqq. et censorem in Einigen Schriften der Altdorf. deutschen Gesellschaft, pag. 133 sq. — Pars quaedam conuersa est notisque illustrata in: *Io. Salom. Semlers* Erleuterung der egyptischen Alterthümer durch Uebersetzung der Schrift Plutarchs von der Isis und dem Osiris und der Nachricht von Egypten aus Herodots zweytem Buch, mit beygefügten Anmerkungen. Breslau und Leipzig. 1748. mai. 8. Nouissime, additis animaduersionibus, cl. *Io. Frieder. Degen*, Francof. ad Moen. 1783. 8. In vol. III. 1788. vertit ex opere Larcheriano canonem chronologicum, addita epicrisi, vol. V. 1789. doctam Larcheri chronologiam Herodoteam, additis notis, atque in vol. VI. 1790. priorem partem indicis geographici, insertis multis additamentis: posterior pars comparebit 1791. *Harl.*

Anglicam versionem cum notis promisit *D. Drake.* vid. Mem. Trev. 1705. pag. 903. tum *Is. Littlebury.* Lond. 1709. 8. II. vol. edit. III. 1723. 8. Richard Burridgeus promisit vers. anglicam. Vid. Act. Erud. 1716. mens. Febr. pag. 64. *Fabric.*

Italicas versiones enumerat et vberius describit *Paitoni* in Biblioteca degli autori antichi gr. e lat. volgarizzati, tom. II. p. 22 sqq. — auctore Comite *Matthaeo Maria Boiardo*, Venet. 1533. 1538. 1539. 1553. 1565. 8. (solet plerumque Vallam sequi. vid. Iac. Gronou. in not. ad edit. p. 811. et Giornale d'Italia tom. XIII. pag. 292.) — tum auctore *Iul. Cesare Becello*, nobili Veronensi, cum vita Herodoti a Th. Porcaccio scripta, et cum tabula geographica et indicibus, Veronae, 1733. II. part. 4. (in Catalog. biblioth. Brühlianae, tom. I. pag. 136. eadem versio ibidem 1723. edita perhibetur.) — Nouissimae versionis italicae tom. I. cum notis et tabulis geographicis prodiit Romae, 1789. 4.

Subiungam libros maioris minorisque molis, (omissis iis, qui iam passim memorati sunt,) in quibus Herodotus varia ratione explicatur aut illustratur.

In *Saxii* Onom. litter. tom. I. p. 538 sq. ex Historiis et Commentariis Societ. regiae Paris. Inscript. iam vberius indicatae sunt *Geinozii* Obseruatt. criticae in Herodotum, in historia societ. reg. tom. XVI. p. 55 — 69. XVIII. p. 115 — 133. XXIII. 109 — 118. XXV. p. 11 — 28. (in Gottschediae vers. german. tom. VIII. pag. 82 sqq. et IX. pag. 162 sqq.) *Eiusdem* defensio Herodoti supra memorata, in Comment. eiusdem societatis tom. XIX. et XXI. et XXIII. — *Bougainville* de Monarchia Medorum ad conciliandum Herodotum cum Ctesia, in Commentar. tom. XXIII. pag. 1 — 32. — *De la Nauze* in Histor. tom. XXIX. pag. 64 — 75. — *Du Puy* in Hist. tom. XXIX. pag. 76 — 118. XXXI. pag. 7. — *Comte de Caylus* de monumentis etc. in Hist. XXXI. p. 23 — 47. — *de Guignes* de terris Scythicis, in Comment. tom. XXXV. p. 539 — 572. Quibus addes commentatt. de geographia Herodotea, praesertim ratione Massagetarum, de stadio tom. XXXVI. et XXXVII. et *Rochefort* de philosophia Herodoti morali, Comment. vol. XXXIX. pag. 1 sqq.

Geographiam Herodoteam illustrarunt M. *Conr. Mannert* in: Geographie der Griechen und Römer, Noribergae, 1788. 8. pag. 10 sqq. — *Theoph. Siegfried Bayer*, in tomo I. Comment. academ. Petropolitan. conf. Acta Erud. 1729. p. 438. — *I. F. Hennicke* in commentatione

mentatione de geographia Africae Herodotea. Gotting. 1788. 4. — *Schlichthorst* de eodem argumento, ibid. eodemque anno. 8. — *Io. Georg. Walther* in comm. histor. qua Herodoti et Ctesiae sententiae de antiquitate imperii assyriaci et medici coniunguntur. Weissenfelsae, 1744. rec. in eiusdem animaduersion. historicis et criticis. ibid. 1748. p. 66 sqq. — ibid. de regionum diuisionibus publicis et priuatis, de Asiae varia notione, maxime Herodotea et de Asia superiore et inferiore, p. 143 sqq. — *Isaaci Toussaint* disp. praeside Tib. Hemsterhusio, de vrbe Cadyti Herodotea et diuinis hominum nominibus. Franequerae, 1737. 4. — *Lud. Casp. Valckenarii* schediasma de Herodotea vrbe Cadyti, Speciminum academicorum ar. II. Franequerae. 1737. 4. — De eadem vrbe etc. *Conr. Ikenii* epist. in Vita Reiskii p. 594. et *Car. Henr. Zeibich.* in Miscell. Lips. nou. vol. V. part. I. p. 98 — 111. — *Gatterers* recitatio de geographia Thraciae Herodotea et Thucydidea in Comment. soc. doctrinarum Gottingens. vol. IV. V. et VI. 1782 sqq. — *de la Barre* remarques sur la route de Sardes à Suses, décrite d' Homere in Comment. acad. Paris. Inscr. tom. VIII. p. 341 etc.

Critice pertractantur loca Herodotea (a *Frid. Lud. Abreschio*) in Miscell. obss. belg. vol. III. tom. I. p. 141 — 146. tom. II. p. 302. tom. III. p. 426. — a *I. Iac. Reiskio* in nouis miscellan. Lipsiens. vol. VII. et VIII. et in animaduersionibus ad graecos auctores, vol. tertio, Lipsiae, 1761. 8. pag. 79 sqq. — In Histor. acad. Paris. Inscript. tom. VI. vers. Gottschedianae pag. 38 sqq. *Montfaucon.* contra Gronou. de loco Herodoti IV. cap. 191. — ibid. pag. 65 sqq. *de la Barre* emendat loca quaedam, lib. I. cap. 131. lib. II. cap. 49. lib. V. cap. 27. — *Koen.* in notis ad Gregorium de dialectis, *Lennep.* in animadu. ad Phalar. epistolas, *Adrian. Heringa* in obseruatt. criticarum libro, (Leowardiae, 1749. 8.) *Frid. Ludou. Abresch.* in dilucidationibus Thucydideis, (Campis, 1755. 8.) *D'Orville* ad Chariton. aliique passim emendarunt aut explicuerunt multa Herodoti loca. — Huc quoque pertinet *I. Frid. Degen* prolus. Obseruationum miscellarum in Herodotum, particula I. Onoldi, 1790. 4.

Ex *Herodoto* loca S. S. illustrantur in: Freywilligen Hebopfer, part. XXX. pag. 792 — 815. — *Petri Adolphi Boysen* progr. de Herodoto S. S. interprete, Halberstadii, 1718. 4. in quo iustum huius argumenti opus promittit. — *Raphelii* Annotation. in S. S. ex Herodoto etc. Luneburg. 1731. 8. etc.

Varia ratione illustratur *Herodotus* in aliis libris: e. g. *De Cordemoy* Obseruations sur Herodote, in eius Opp. Paris. 1704. 4. — *Georg. Nic. Kriegk* diss. de mensa Solis apud Aethiopes ad locum Herodoti in Thalia, cap. 18. Ienae, 1703. 4. — *Io. Frid. Gruneri* disp. praes. Io. Matthia Gesnero, Herodotus ab interpretibus non satis caute tractatus. Gottingae, 1755. 8. — *Henr. Aug. Zeibichii* obseruat. in locum Herodoti, lib. II. cap. 47. qua ritus, in profanarum gentium sacrificiis receptus, breuiter strictimque explicatur, in Miscell. Lipsiens. nouis, vol. VII. part. III. p. 479 — 513. — In Comment. societ. doctrinarum Gottingens. reperitur vol. V. *Meisteri* commentatio architectonica de pyramidum aegyptiacarum fabrica et fine, germanice versa ab *Ostertagio*, Francof. ad Moen. 1781. 8. — *Heyne* de morbo quodam ad Herodot. I. 105. — *Gatterer* de Metempsychosi, immortalitatis animorum symbolo aegyptio ad *Herodoti* lib. II. cap. 122. 123. conf. Ephem. litter. Gotting. an. 1787. pag. 193. — *Iac. Moor* Versuch über die historische Composition aus dem Englischen übersetzt von *Ier. Nic. Eyring*, (comparat Herodotum cum Homero,) in *Gatterers* bibliotheca historica, tom. III. — Moori vestigia legisse videtur *Rochefort* in Comment. acad. Paris. Inscript.

Inscript. vol. XXXVIII. Paris. 1777. — Herodotum cum Iustino comparat cel. *Gatterer* in biblioth. histor. tom. II. p. 25. — In *Annales du monde*, depuis le deluge jusqu' au Gouvernement d' Othoniel, premier Juge des Israelites etc. Strasburg. 1788. 8. historia profana cum sacra, adeoque narrationes Herodoti et Ctesiae conciliantur: saltem id tentauit auctor, neque vero satisfecit criticis. conf. Journal encyclop. Octobr. 1789. tom. VII. part. I. nr. 3. — In quaestionem, num Phoenices secundum Herodoti narrationem circumnauigauerint Africam, inquirit, eamque adfirmat *Fr. Mich. Vierthaler* in: Philosophische Geschichte der Menschen und Völker, Salisburgi, 1790. vol. IV. p. 41 sqq. — *Du Fresnoy* in: la Methode pour étudier l' Histoire, tom. VII. pag. 393 sq. *Harl.*

X. Concludam praesentem de Herodoto tractationem Epigrammate Christodori Coptitae, quod exstat libro V. Anthologiae, atque ita latine expressit Salmasius:

Nec te Alicarnasso Vates diuine silebo
Herodote, o sapiens, quo fortia facta virorum
Quicquid in Europa atque Asia labentibus annis
Tempora prisca tu'ere, nouem sacrante Camoenis
Iuncta Iadi certat florens facundia lingua.

Aliud Callimachi in Herodotum Epigramma profert Scholiastes Comici ad Nubes pag. 79. [v. 331.] et Suidas in Λέσχαι. Ceterum in veterum scriptis plures memorantur *Herodoti* nomine, vt docuit *Ionsius* libro II. de scriptoribus Hist. Philosoph. cap. 1. cuius obseruatis nonnulla adiungam. Sunt igitur 2) *Herodotus*, Democriti frater, *Aelian.* IV. 20. Var. 3) *Herodotus* logomimus, qui apud Regem Antiochum in honore fuit teste *Athenaeo* lib. I. 4) *Herodotus*, Epicuri familiaris, cuius librum de pubertate illius Philosophi memorat *Laertius* lib. X. sect. IV. qui etiam de Democrito mihi laudari videtur apud eumdem lib. IX. sect. 34. 5) *Herodotus* Tarsensis siue Philadelphaeus Ariei F. Medicus Empiricus, Sexti praeceptor. Suid. in Σέξτος et Laert. IX. 116. Huius *Herodoti* librum Ἰατρὸν laudat Galenus II. in 6 Epidem. tom. V. p. 472. 6) *Herodotus* Musicus, de quo Aeneas Gazaeus epist. 7. [*Her.* Megarensis vicit cantu in periodo, Ol. inc. *Athen.* X. 3. *Pollux* IV. segm. 89. 90. circa Olymp. CXX. Demetrii Poliorcetae aetate.] 7) *Herodotus* praefectus in numo Dyrracheno apud Laur. Begerum tom. I. thesauri Brandenburg. p. 457. 8) *Herodotus* Agathini discipulus Medicus pneumaticus. *Galen.* I. de facult. simplic. et IV. de differentiis pulsuum ff). 9) *Herodotus* Basilidis F. cuius meminit Herodotus Halicarnasseus lib. VIII. cap. 132. 10) *Herodotus*, Menandri Protectoris, qui sub Imp. Mauritio historiam scripsit, frater. Suid. in Μένανδρος. Nescio, quis in Malalae Chronico tom. I. pag. 200. Ἡρόδοτος ὁ ἱστοριογράφος adpellatur gg). 11) *Herodotus* Olophyxius, qui de Nymphis et sacrificiis scripsit, de quo Suidas in Ὀλόφυξις. [?] [vid. supra ad lib. II. cap. 1. §. 2.] 12) *Herodotus* Thebanus celebratus Pindaro Isthmionic. I. 11. 13) *Herodotus*, Brysonis Sophistae pater, quem citat *Aristoteles* VI. 5. IX. 11.

ff) De hoc et aliis Herodotis, medicis, vid. infra in Elencho medicorum vol. XIII. p. 184 sq. *Harl.*

gg) Conf. *Wesseling.* dissert. herodoteam, cap. I. pag. 5. et 6. qui etiam ex *Codino* de originibus constantinopolitanis, tom. XX. Corporis byzantini, pag. 26. 27. Herodotum citat, qui regiae eius vrbis res antiquas scriptione exsequutus fuerit. *Harl.*

IX. 11. Hist. Animal. et III. 5. 6. generat. Animal. et Antigonus cap. 48. hist. mirabil. licet in quibusdam codicibus non Ἡρόδοτος est sed Ἡρόδωρος. 14) [*Herodotus* Clazomenius, vicit stadio puer, Olymp. incert. *Pausan.* VI: 17.] Incertum, cuinam *Herodoto* Sophocles tragicus carmen scripserit anno aetatis 53. vt refert *Plutarch.* pag. 785. an seni gerenda sit respublica. — Occurrit et *Herodotus* Sophista, discipulus Secundi Sophistae Atheniensis apud Suidam in Σεκοῦνδος, sed pro Ἡροδότου ibi legendum Ἡρώδου, vt e Philostrato notauit *Meursius* VI. 9. Attic. Lect. [et Küster.] Etiam in indice librorum, quos Antonius Eparchus dono obtulit Regi Christianissimo, male editum est Φιλοστράτου ἐκ τοῦ κατὰ Ἡρόδοτον Σοφιστήν, pro Ἡρώδην, apud Stephanum le Moyne tom. I. Var. Sacr. p. 520. Similiter pro *Herodoto* Lycio, cuius librum de ficubus citat *Athenaeus* libro III. legendum *Herodorus*. *Herodorus* quoque est, qui in *Athenaei* codicibus VI. p. 231. vocatur *Herodotus* Heracleotes. Confer XI. p. 474. et 504. Simile vitium in scholiis graecis ad *Hesiodum* p. 20. b. O. et D. 41. Sic in Stephani Byz. codicibus in Ἐρυσίχη, *Herodoti* Technici nomen irrepserat pro *Herodiano*: [de quo loco vid. *Heringam* in Obss. miscell. nouis, tom. VIII. p. 431. et *Wesseling.* l. c. p. 33.] Forte etiam apud *Plutarchum* in vitis decem Rhetorum similis error, cum in vita Antiphontis ait, inter eius orationes praecipue laudari τὴν περὶ Ἡροδότου. Sane περὶ τοῦ Ἡρώδου λόγος etiamnum exstat et laudatur ab Harpocratione in Φεῦδος. *Fabric.* Herodotum cum aliis per compendiariam scribendi rationem confusum saepe fuisse, vberius commonstrat *Wesseling.* in dissertat. herodotea, cap. 3. et 4. *Heraclitum* pro *Herodoto* positum esse putat apud *Polybium* XII. 15. Frequentissima tamen est *Herodoti* et *Herodori* confusio, multis exemplis a Wesselingio declarata. *Herodorus* Megarensis vicit septemdecim cantu in periodo, vid. *Athen.* X. cap. 3. *Pollux.* IV. cap. 11. segm. 89. — vid. quoque supra vol. I. in catalogo commentar. deperditorum de Homero etc. nr. LXIIII. p. 515. *Brunck.* in indice scriptorum in scholiis ad Sophoclem citatorum. De eius scriptis *Argonautica* et τὰ καθ᾽ Ἡρακλέα, s. οἱ καθ᾽ Ἡρακλέα λόγοι, et aetate, ante Lysaniam, Eratosthenis magistrum, copiosus est *Groddeck* in: Bibliothek der alten Litterat. und Kunst, Gottingae, 1787. part. II. p. 72 — 78. Sic quoque docet Wesseling. *Herodoti* et *Herodiani* nomina frequentissime commutata fuisse.

E P I M E T R O N.

Fuerunt vero ante Herodotum historici, ex quibus ille quaedam hausisse dicitur. vide Wesseling. in praefatione. De his aliisque antiquioribus historicis hic quaedam subiungam.

HECATAEVS *Milesius*, de quo vide lib. I. cap. 23. §. 2. not. vol. I. p. 201. ibid. lib. II. cap. 8. §. 15. pag. 585. not. kk. adde loca de eius geographia infra lib. IV. cap. 2. §. 11. Secundum Suidam in Ἑκαταῖος, floruit Olymp. LX. at *Herodotus* V. 36. vbi vocatur *Hecataeus* λογοποιὸς, h. e. historicus, (vid. not. Wesseling. pag. 389.) et cap. 135. monuit cl. *Sturz.* in comm. de Hellanico Lesbio pag. 4. vt aetatem Hecataei referret ad Olymp. LXIX. et LXX. Secundum *Larcher.* in Chronol. Herodot. p. 573. floruit Olymp. LXIX. 1. ante C. N. 504. V. C. 250. Scripsisse fertur Περιήγησιν τῆς Ἀσίας, ex qua Herodotus ea, quae Aegyptum, descriptionem Phoenicis, hippopotami et crocodilorum venationes spectant, mutatis paucis, desumsisse, *Porphyrius* in *Eusebii* Praepar. euangel. X. 3. p. 466. tradit: at Wesseling. dubitat, num eius περιηγήσεως auctor fuerit Hecataeus, maxime, quum *Athenaeus* II. p. 70. B. eam abiudicatam Hecataeo tribuerit homini obscuriori, nec aliquid huiuscemodi ab aliis, ne Plutarcho quidem,

quidem, exprobatum sit Herodoto. Multum tamen ei debere Herodotum, prodit Suidas in voc. Ἑκαταῖος tom. I. p. 686 sq. et *Strabo* XII. 550. D. laudat *Hecataei Milesii* γῆς περίοδον. Vixisse illum tempore belli persici et paullo ante, tradit *Suidas* voc. Ἑλλάνικος, tom. I. pag. 708. Küster.

XANTHVS Lydus, scripsit Λυδιακά, quae dederant Herodoto occasionem rerum Lydorum exponendarum, teste *Ephoro* apud *Athenaeum* XI. 3. p. 515. Vixit circa Olymp. LXX. vid. Wesseling. in praefat. ad Herodotum. *De Bougainville* in: Vues generales sur les antiq. grecques. etc. in: Memoires de l'Acad. Paris. des Inscript. vol. XXIX. p. 69 sq. adde supra animaduersa II. 15. 62. vol. I. p. 159. *Vossium* de histor. gr. lib. I. 2. p. 11. ac 12. et libr. IV. 5. p. 451. etc.

HELLANICVS *Milesius*, historicus, scripsit περίοδον γῆς et ἱστορίας, teste Suida, I. p. 708. at *Sturz.* de Hellanico Lesbio p. 28. suspicatur, Suidam errasse, et Hellanicum confudisse cum Hecataeo Milesio. Atque omnino plures fuerunt *Hellanici*, quos nominat cl. *Sturz.* in docta commentatione:

Hellanici Lesbii fragmenta, e variis scriptoribus collegit, emendauit et illustrauit, et praemissa commentatione de Hellanici aetate et scriptis in vniuersum, edidit Frider. Guil. Sturz. (in praesenti professor Gymnasii Gerani) Lips. 1787. 8. mai.

Sunt igitur Hellanici *Syracusanus*, aetate Dionis, (*Plutarch.* in vita Dionis p. 976. D. E. edit. Wechel.) *Eleus*, vnus ex illis, qui Aristotimum, Eleorum per sex menses tyrannum eiecerunt, *Pausan.* V. 5. vicit Olymp. LXXXIX. *Phot.* cod. XCVII. et duo *Ephesii*, alter pater Amyntae cuiusdam, pancratiastae, Pausan. VI. 4. alter, qui etiam Lepreates dicitur, Olymp. LXXXIX. victor renuntiatus fuit ἐπὶ πυγμῇ παίδων, *Pausan.* VI. 7. *Hellanicus* grammaticus e schola Zenodotea, aequalis Aristarcho, circa Olymp. CLVI. de quo vide *Sturz.* p. 32 sq. infra tom. VII. p. 62. laudatur in Schol. Marc. Ven. Homer. Iliad. ό. 651. In primis celebres fuerunt *Hellanicus Milesius* et *Mitylenaeus* siue *Lesbius*, ἱστορικὸς, ἱστοριογράφος et συγγραφεὺς a veteribus dictus, qui saepe confusi sunt, et de quibus late docteque disseruit *Sturz.* qui locum Suidae in Ἑλλάνικος Μιτυληναῖος tamquam basin cepit in eumque est commentatus, nec non illum emendauit. Suidas scripsit, eum commoratum esse cum Herodoto apud Amyntam, Macedonum regem, Euripidis et Sophoclis temporibus: quod quidem per temporum rationes constare non posse docet *Sturz.* pag. 3 sq. et in illorum aetatem inquirit. Id patet, *Hellan. Mitylenaeum* circa Herodoti tempora vixisse. Secundum *Gellium* N. A. XV. 23. *Hellanicus* initio belli Peloponnesiaci fuisse quinque et sexaginta annos natus videtur, *Herodotus* tres et quinquaginta, *Thucydides* quadraginta. Natus igitur est Hellanicus ille XII. annis ante Herodotum, *Vossii* quidem, Eusebium in chronico sequuti, ratione (de historic. gr. I. 1. p. 8.) Olymp. LXX. 1. aut secundum *Simsonum* (in chron. cathol. p. 702. edit. Wesseling. quem sequitur Sturz. reiicitque Suidae computationem,) Olymp. LXXI. 1. Atque ad hunc primum annum Olymp. LXXI. s. ante Ch. N. 496. V. C. 258. confert eius aetatem *Larcher* in chronol. Herodot. p. 574. Multa scripserat, ab aliis laudatus, ab aliis reprehensus. (vid. *Sturz.* pag. 7 sqq.) Compilasse arguitur scripta *Melesagorae*, (qui ab aliis dicitur *Amelesagoras*,) Chalcedonii, ante Hellanicum Lesbium viuentis, (vid. *Vossium* de histor. gr. I. cap. 2. p. 10 sq. *Heyne* ad Apollodor. p. 987 sq.) ipsiusque Herodoti et Damasi vel potius

Damastis: (vid. paullo post sub hoc nomine;) atque *Sturz.* p. 14. opinatur, Herodotum non videri sua debere Hellanico, sed hunc illi potius: pag. 15 sqq. idem persequitur et interdum diluit cum crimina, quorum Hellanicus a scriptoribus nonnullis adcusatur, tum laudes, quibus iure mactatus est ab antiquioribus. At iam antiquis temporibus Herodoti ac Thucydidis libri praelati fuerunt libris Hellanici et reliquorum, hosque obscurarunt et e memoria manibusque hominum eripuerunt, ita vt Eustathius illos oculis manibusque haud vsurpasse videretur. At enim maturus scriptorum Hellanici interitus effecit, vt difficile fieret, vtrumque Hellanicum eorumque scripta recte dignoscere. De dialecto, qua vterque vsus fuerit, aeolica et ionica disserit Sturz. p. 23 sqq. atque refutat *Wesseling.* in praefat. ad Herodotum atque *Valckenarium* ad Her. IV. 190. Milesium tantum Hellanicum ex eius dialecto agnoscentes, atque *Valckenarium*, (ad Theocriti Adoniaz. pag. 204. C.) ionicam ei dialectum tribuentem. Idem p. 27 sq. arbitratur et probatum it, sine vllo erroris periculo omnes veterum scriptorum locos, in quibus Hellanicus laudatur libri nomine addito, intelligi posse de Hellanico antiquo et Lesbio, et facile fieri potuisse, scribit pag. 29. vt vnus Hellanicus et Mitylenaeus s. Lesbius adpellaretur et Milesius, isque, quod vel in Lesbo vel Mileti natus vel diu versatus esset, potuerit recte vtroque nomine insigniri. Pro Hellanico aliquoties perperam positum fuisse in scriptis libris *Helladium*, *Seleucum* et *Helenum*, idem docet p. 35 sqq. laudatque *de Bougainville* in: Vues générales sur les antiquites grecques du premier âge, et sur les premiers Historiens de la nation Grecque, considerés par rapport à la Chronologie, vol. XXVIIII. des Mem. de l'acad. des I. et des B. L. pag. 70 — 74.

Multa ab illo scripta esse, iam monuimus. vid. *Vossium* de histor. graec. lib. I. cap. 1. p. 7 sqq. et lib. IV. cap. 5. p. 448. edit. II. Lugd. Bat. 1651. 4. et *Küster.* ad Suidam voc. Ἑλλάνικος, vbi supplet Vossianum catalogum. In primis nubem librorum Hellanici excitat, fragmenta laudat atque interpretatur cl. *Sturz.* l. c. p. 38 sqq. addita tamen prudenti praeceptione, tantam diuersorum librorum multitudinem valde minuendam esse, ita, vt non pauci eorum habeantur pro operum quorumdam partibus, quas peculiaribus quamque nominibus inscribere vel ipsi Hellanico placuerit, quem postea Pausanias imitatus est, vel, (quae sententia mihi quidem magis adridet,) scriptoribus, a quibus laudantur. Quidquid est, duce Sturzio, titulos singulorum librorum aut partium adponam. Loca singula atque testimoniorum expositionem aut emendationem legat, cui volupe erit, in doctissimo libello Sturziano. A Scholiastis Homeri saepius citatur Hellanicus. vid. supra indices auctorum ab illis citatorum, in vol. I. ad Homerum, et ab *Eusebio* in Praepar. euangel. vid. indicem infra lib. V. cap. 4. vol. VI. pag. 45.

Αἰγυπτιακά, *Arrian.* in diss. Epict. 2, 19. et inde apud *Gellium* N. A. I. 2. *Athen.* XI. pag. 470. D. XV. pag. 679. F. pag. 680. B.

Αἰολικά, *Tzetzes* ad Lycophr. 1374.

Ἡ εἰς Ἄμμωνος ἀνάβασις, *Athenaeus* XIV. pag. 652. A. qui vero ipse dubitat, num is liber fuerit genuinus.

Ἀργολικά, *Schol. Homer.* Iliad. γ'. 75. in schol. Venet. Marc. ad Homeri Boeotiam, vs. 1.

Περὶ Ἀρκαδίας, *Schol. Apollonii* Rhodii I. 162.

Ἀσωπίς, (quae pars fuisse videtur Βοιωτιακῶν,) *Marcellinus* in vita Thucydidis.

Ἀτθὶς

Ἀτθὶς et Ἀτθίδες. Librum secundum, adnotante Küstero, laudat Suidas voc. Μονυχία et voc. Στεφάνη, alii apud Sturz. Quatuor minimum fuisse, patet ex *Harpocrat.* et ex eo *Phauorin.* voc. Πηγαί. *Atthis* fuit forsan vna τῶν κτίσεων Hellanici. vid. *Heyne* ad Apollod. pag. 809.

Ἀτλαντὶς, pars fuerit τῶν Τρωικῶν. *Schol. Homer.* σ΄. 486. *Schol. Eurip.* ad Phoen. 162. etc.

Βαρβαρικὰ νόμιμα, ex Herodoti et Damastis scriptis compilatum opus. *Porphyrius* apud *Eusebium* de Praepar. euang. lib. X. cap. 3. *Suid.* et *Etymol. M.* in Ζάμολξις.

Βοιωτιακὰ, quod opus fuisse videtur pars *Phoronidis.* vid. Schol. *Homer.* Iliad. β΄. 494. et Schol. Venetum Marc. ad *Homeri* Iliad. φ΄. 242.

Δευκαλιώνεια, (*Casaubon.* anim. ad *Athen.* X. 4. pag. 710, 45.) f. Δευκαλιωνία. Pertinuisse videtur ad Phoronida. Schol. *Apollonii* Rhod. III. 1084. *Athen.* X. p. 416. A. saepius apud *Stephan. Byzant.* in Ἀγάθεια, Ἄλπωνος. etc. Ab *Eudocia* in Viol. pag. 108. citatur Ἑλλάνικος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Δευκαλιωνίας.

Διὸς πολυτυχία, *Fulgentius* Mythol. I. 2. p. 630. edit. Staueren. Vossius malit πολυτοκία vel πολυτεκνία, haud suffragante Sturzio.

Περὶ ἐθνῶν, Schol. *Apoll.* Rhod. IV. 322.

Ἐθνῶν ὀνομασίαι, *Athen.* XI. p. 462. B. Parum diuersum esse videtur ab antecedenti.

Θετταλικὰ, *Harpocr.* in voc. Τετραρχία. Pars fuisse videtur vel Deucalioniae, vel περὶ ἐθνῶν.

Ἱερεῖαι τῆς Ἥρας, vulgo dicitur opusculum Ἱερεῖα, et saepius ab Stephano Byzantino citatur.

Ἱστορίαι, *Athen.* IX. pag. 410. F.

Καρνεονῖκαι, *Athen.* XIV. p. 635. F. Carmen fuit, quo Hellan. recensuit et laudauit eos, qui in Carneis vicissent.

Κρανααικὰ, pars fuerit τῆς Ἀτθίδος. Schol. *Aristoph.* Au. 1403.

Κτίσεις, siue de origine gentium et vrbium, tum graecarum tum exterarum. Idemne fuit cum opere περὶ ἐθνῶν et cum ἐθνῶν ὀνομασίαις? *Athenaeus* X. pag. 447. C. Ad idem opus, putat Sturz. pertinuisse omnia, quae sequuntur, praeter Phoronidem.

Κυπριακὰ, Stephan. Byz. voc. Καρπάσεια.

Λεσβικὰ, idem in Τραγάσαι etc. Pars τῶν Αἰολικῶν fuisse videtur.

Τὰ περὶ Λυδίαν, *Steph. Byzantin.* in Ἀζειῶται.

Περσικὰ, Schol. *Aristoph.* ad Aues 1022. et aliquoties apud Steph. Byzantin.

Σκυθικὰ, idem in Ἀμάδοκοι, etc.

Τρωϊκὰ, *Parthen.* erotic. cap. 34. *Dionys. Halic.* Archaeol. I. p. 37, 34. Schol. *Apollonii Rhod.* I. 916. *Steph. Byzant.* Βατίεια etc. In Schol. Venet. Marc. ad Hom. φ΄. 242. 471. ἐν δευτέρῳ Τρωϊκῶν.

Φοινικικὰ,

Φοινικικά, *Ge. Cedren.* synopſ. historiarum, tom. I. pag. 11. C. edit. Pariſ.

Φορωνὶς, de Argiuorum originibus rebusque geſtis, complexa eſt libros decem, *Proclus* ad Heſiod. p. 141. b. *Dionyſ. Halicarn.* Archaeolog. I. p. 22, 27. qui Phoronidis opus diſerte tribuit Hellanico Lesbio, hiſtorico. In *Eudociae* Viol. p. 248. de Cadmo Hellanicus ἐν πρώτῳ Φορωνίδος citatur. Schol. *Apollon.* III. 1178. — Fuit etiam carmen epicum antiquiſſimum, Φορωνὶς inſcriptum, cuius auctor ignotus eſt, ex quo verſiculi aliquot laudantur a Schol. *Apollon.* I. 1129. et a *Clemente Alexandr.* Strom. lib. I. p. 321. A.

Poſthaec doct. *Sturz.* perſequitur illos locos, a veteribus laudatos, qui multi ſunt, ſed carent operis nomine, quos tamen, quantum fieri potuit, ſuis ſedibus adſignauit: de quibus quidem hic agere non vacat.

Adiungam praeter ea veteres aliquot hiſtoricos, quorum vel nullam, vel paucis verbis et veluti ἐν παρόδῳ fecit mentionem Fabricius: de quibusdam vide iam ſupra vol. I. pag. 3.

AMELESAGORAS ſ. *Meleſagoras*, de quo iam ſupra ad Hellanicum quaedam adtulimus.

ANDREAS, Panormitanus, hiſtoricus, philoſophus et medicus in aula Ptolemaei Philopatoris, Aegyptiorum regis. Fertur ſcripſiſſe graece, (vid. *Athenaeum* lib. XIV. cap. 8. pag. 634.)

de rebus in quibusdam oppidis Siciliae memorabilibus, cuius operis librum XXX. citat Athenaeus:

de medica origine:

de iis, quae falſo creduntur, apud *Athenaeum* VII. cap. 18. pag. 312.

de iis, quae morſu venenata ſunt, ſiue de ſerpentibus.

gloſſemata ad Nicandrum.

Plura vid. infra in catalogo medicorum vol. XIII. p. 57. inprimis in *Mongitoris* biblioth. Sicula I. pag. 23 ſqq.

ANTANDER vel *Antandrus*, Syracuſanus, Agathoclis Syracuſarum tyranni frater, ſcripſit hiſtorias, teſte *Diodoro Sic.* lib. XXI. ecl. cap. 12. tom. II. pag. 492. edit. Weſſeling. Plura dabit *Mongitor.* l. c. pag. 40 ſq.

ANTIOCHVS Syracuſanus, Xenophanis filius, ſcriptor valde antiquus dicitur a *Dionyſio Halicarnaſſeo* I. Antiqq. rom. cap. 12. tom. I. pag. 34. edit. Reisk. Floruit circa Olymp. XC. *Diodorus* quidem *Siculus* XII. cap. 71. fin. p. 528. tom. I. edit. *Weſſeling.* cuius notam vides, *cum hoc*, ait, *anno*, (n. Olymp. XXCIIX. 1. in margine edit. Weſſeling. ſiue ſecundum Voſſii rationes de hiſtor. gr. lib. IV. cap. 7. p. 456 ſqq. vbi de noſtro agit, Olymp. LXXXIX. 1.) vbi Xerxi II. Sogdianus, et mox Darius Nothus ſucceſſiſſet, *nobilis Sicilicarum rerum ſcriptor Antiochus Syracuſanus hiſtoriae ſuae finem impoſuit, quam libris nouem a Cocalo inde rege deduxit.* Antiquior *Timaeo* Siculo hiſtorico. Scripſit

Hiſtoriam Siciliae lib. IX. comprehenſam a Diodoro Sic. memoratam, quam *Pauſan.* Phoc. ſ. lib. X. cap. 11. p. 824. vocat Σικελιῶτιδα συγγραφήν. Nonus hiſtoriarum liber citatur etiam a *Clemente Alexandr.* Protrept. p. 22. et *Theodorito* in curat. graec. affect. p. 115.

Hiſtoriam

Historiam Italiae, quam citat *Dionys. Halicarn.* l. c. Ἰταλίας οἰκισμόν, et ex eo duo parua seruauit fragmenta. A *Strabone* VI. p. 254. s. p. 391. edit. Almel. generaliore nomine citatur Antiochus ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰταλίας συγγράμματι. vid. ibi Casaubon. Secundum eumdem Dionys. Antiochus ex veterum monumentis ea excerpsit, quae maxime probabilia et certissima essent. adde *Stephan. Byzantin.* voc. Βρέττος.

Diuersus est ab *Antilocho* historico, qui *de viris illustribus* scripsit, (de quo vid. *Vossium* de histor. gr. lib. III. p. 323 sq.) et ab aliis *Antiochis*, de quibus vid. *Vossium* l. c. et *Fabricium* nostrum, infra lib. V. cap. 34. vol. IX. pag. 265 sqq. In *Meursii* biblioth. graeca *Antiochus* Xenophanis male distinguitur a Syracusano, et apud *Festum* in voc. *Romam*, male legitur *Antigonus*, (corr. *Antiochus*) *italicae historiae scriptor*. adde *Mongitor.* biblioth. Sicul. I. pag. 40.

ARCHETIMVS, Syracusanus, philosophus et historicus, floruit secundum *Bonannum* in Syrac. illust. lib. II. p. 297. circa Olymp. LXX. sed secundum *Vossium* de histor. gr. IV. cap. 1. pag. 432. Olymp. XLVII. *Diogenes Laert.* lib. I. segm. 40. refert, eum scripsisse *Septem sapientum cum Cypselo Corinthiorum tyranno congressum, cui ipse Archetimus interfuit*, vnde eius aetas coniici potest, si narratio ipsaque versio vera est. Vossius quidem illum esse diuersum ab *Archetimo*, Arcadicorum scriptore; *Ionsius* vero de scriptor. histor. philos. I. 3. 2. eumdem esse putat; tamen refutatus ab *Heumanno* in Actis philos. tom. I. pag. 177 sq. Hic enim verba Laertii interpretatur cum *Marco Meibomio*: *Archetimus illorum apud Cypselum congressum scripsit, in quod scriptum et ipse* (Dicaearchus, cuius mentio proxime praecedit,) *inciderit.* Quare reiicit eum inter scriptores incognitae aetatis, negat, eum fuisse primum historiae philosophicae scriptorem, et vero opinatur, nomen *Archetimi* esse corruptum, et legendum Ἀρχέδημος, qui fuit philosophus Stoicus.

CALLIAS, Syracusanus, antiquissimus rerum Sicularum historicus, vixit multo post Philistum, sed ante Timaeum, circa Olymp. CXVI. ante C. N. 312. apud *Vossium* de histor. gr. I. cap. 2. pag. 68. Contra *Bonannus* Syrac. illust. lib. II. p. 304. eum fere aequalem Timaeo fuisse, Olymp. CXX. ante C. N. 296. contendit. *Diodorus Sic.* Ecl. XXI. 12. pag. 492. Wesseling. prodit, eum exarasse libros XXII. Scripsit nempe *Historiam de rebus Siculis*, s. *Historiam de Agathocle*, (nam duplici isto modo laudatur a veteribus,) in qua vero fidem historicam haud seruauit, Agathoclem nimis adulatus, notante *Diodoro Siculo* in Excerptis etc. II. pag. 561. edit. Wesseling. cuius et Valesii notas consules. Καλλίας ἐν δεκάτῳ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα citatur a Schol. ad *Apoll. Rhod.* III. Argon. initio, et ἐν ὀγδόῳ περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα ab *Athenaeo* lib. XII. cap. 11. p. 542. adde *Mongitor.* Biblioth. Sic. I. p. 121. Diuersus est a *Callia* Lesbio, Sapphus et Alcaei interprete.

CEPHISODORVS, incertae aetatis historicus, cuius duodecimum librum περὶ τῦ ἱερῦ πολέμυ, seu de Phocico bello *Eustratius* in Aristot. Ethic. lib. III. cap. 8. citat. Diversus est a *Cephisodoro* comico, alioque, Isocratis discipulo.

CHARON, Lampsacenus, Pythoclis filius: vixit ante Herodotum, teste *Dionysio Halicarn.* ep. ad Cn. Pompeium, tom. VI. pag. 769. Opp. edit. Reisk. adde *Tertullian.* de Anima cap. 46. Laudatur a *Strabone* XIII. 583. (p. 873. Almel.) et p. 589. (p. 882. Almelou.) Floruit secundum *Suidam* III. p. 658. tempore Darii primi Olymp. LXXIX. aut potius tempo-

ribus belli persici, Olymp. LXXV. Multa scripsit, quae enumerant *Suidas* (qui alios eiusdem nominis itidem nominat,) ex eoque *Eudocia* in Violar. p. 435. et saepius citatur ab Athenaeo et Plutarcho. conf. *Vossii* lib. I. de histor. gr. cap. 1. fin. cap. 16. p. 102. et lib. IV. cap. 3. p. 442. — Diuersus est a *Charone*, qui tempore Ptolemaei Euergetae vixit, ac familiaris fui Apollonii Rhodii Argonautica, et ea quidem, quae ab historia penderent, explicuit, (*Vossius* IV. cap. 12. p. 468.) Differt quoque a *Charone*, Naucratite, (vti dicitur,) historico, (qui de Naucrate, vrbe Aegypti, aliisque rebus aegyptiacis scripsit.) et a *Charone*, Carthaginensi historico, qui vitas illustrium virorum libr. IV. vitas illustrium feminarum lib. IV. et tyrannos in Europa atque Asia descripsit, vid. *Suid.* l. c. et *Vossium* l. c. III. p. 342. infra lib. III. cap. 8. pag. 213.

DAMASTES, Sigeensis, e Sigeo, vrbe Troadis, Hellanici aequalis et discipulus: scripsit de rebus in Graecia gestis, de parentibus et maioribus eorum, qui expeditionem Troianam susceperunt, libros II. gentium et vrbium catalogum, de poetis et sophistis et multa alia, teste *Suida*, h. v. tom. I. p. 507. et *Eudocia* in Violar. p. 127. A Porphyrio apud *Eusebium* praep. eu. IX. 39. p. 466. B. dicuntur *τὰ βαρβαρικὰ νόμιμα* Ἑλλανίκȣ ἐκ τῶν Ἡροδότȣ καὶ ΔΑΜΑ΄ΣΟΥ *συνῆκται*, vbi coniicit Fabricius pro incognito *Damaso* infra vol. VI. p. 45. Δαμασίππȣ, (qui pater fuit Democriti, vid. *Diogen. Laert.* IX. 34.) at melius corrigunt *Meursius* in biblioth. gr. lib. III. in Gronouii Thes. antiqq. tom. X. p. 1339. C. et *Valcken.* ad *Herodot.* IV. cap. 196. p. 365. Δαμάςȣ, quam emendationem probat et corroborat cl. *Sturz.* in Hellanici Lesbii fragmentis p. 13 sqq. vbi de *Damaste* agit: confer paullo ante de Hellanico animaduersa. *Agathemerus* lib. I. p. 2. edit. Hudson. tradit, eum scripsisse *περίπλȣν*, et plurima compilasse ex Hecataei operibus. Citatur a *Dionysio Halicarn.* I. cap. 82. p. 181. tom. I. Reisk. a *Plin.* H. N. VII. 48. *Plutarcho* in Camillo, *Strabone* I. p. 80. Almel. vbi Eratosthenes culpatur crebram facere hominum memoria indignorum mentionem, modo reprehendens, modo eorum vtens testimoniis, vt *Damastae* et aliis similibus. vbi vid. Casaubon. *Damastes* igitur hoc loco accensetur hominibus fide indignis, atque *Penzelius* in vers. germanica tom. I. p. 399. putat, quod Strabo aliis locis laudet *Damasten*, ibi aliud nomen esse substituendum; at enim *Strabo* XIII. p. 873. B. et XIV. p. 1003. A. citat quidem Damasten, at ita, vt non laudet; sed potius negligere et loco postremo vituperare videatur. adde *Vossium* de hist. gr. lib. IV. cap. 5. pag. 451.

DEMETRIVS, Calatianus, ex vrbe antiqua Calacta, historicus vetustissimus, incertae aetatis. Scripsisse eum *de Asia et Europa libros viginti*, testatur *Diogenes Laertius* in vita Demetrii Phalerei V. segm. 83. (vbi viginti memorabiles Demetrii nominantur.) citatur a Dionysio Halicarn. aliisque. vid. *Mongitor.* B. Sic. I. p. 152. *Vossium* de histor. gr. III. p. 352. *Menagium* ad Diogenis Laert. locum p. 223. Ab eodem *Diogene Laertio* et *Vossio* l. c. memoratur.

DEMETRIVS, Byzantius, qui tredecim libris Gallorum ex Europa in Asiam transitum, et octo aliis Antiochi atque Ptolemaei gesta Libyaeque sub ipsis administrationem conscripsit.

De DIONYSIO Milesio vide supra ad lib. II. cap. 2. vol. I. p. 378. not. *qq*. Herodoti aequalis fuit, teste Suida in Ἑλλανίκῳ.

DIYLLVS,

DIYLLVS, Atheniensis, incepit historiam, vbi Ephorus, de quo statim videbimus, finiit, et Graecorum ac Barbarorum gesta ad Philippi vsque obitum contexuit, auctore *Diodoro Siculo* lib. XVI. cap. 76. fin. pag. 140. tom. II. Wesseling.

EPHORVS, *Cumaeus*, historicus, Isocratis discipulus: vid. *Cicer.* de Orat. II. 22. Idem in Bruto cap. 56. traditum est, ait, Isocratem in acerrimo ingenio Theopompi et *lenissimo Ephori* dixisse, alteri se calcaria adhibere, alteri frenos; quod etiam prodit *Quinctil.* I. O. lib. II. cap. 9. et *Suidas* in: Ἔφορος. Hic vero scripsit historiam annorum ferme 750. libris 30. et ab Heraclidarum reditu exordium scribendi fecit, teste *Diodoro Sic.* IV. 1. p. 246. Wesseling. et concludit opus cum Perinthi obsidione, eodem teste lib. XVI. cap. 76. pag. 141. Idem lib. V. 1. p. 330. laudat eius stilum ordinisque obseruationem; alii vero secus iudicant. vid. Wesselingii notam. Alibi tamen mendacem eum esse scriptorem ait. Plura vid. apud *Vossium* de hist. gr. I. cap. 7. p. 35 sqq. apud *Bougainville* in Mem. de l'acad. Paris. des Inscr. vol. XXIX. p. 76 sq. [*Heynium* Commentatt. Soc. Gött. vol. VII. cl. phil. p. 107 sq.] et paullo ante ad Herodotum §. III. adde *Euagrium* hist. eccl. lib. V. cap. vlt. — Multo iunior fuit post Galeni et Antonini Pii imperatoris tempora, alius *Ephorus*, itidem Cumanus, qui scripsit Galeni historias libris XXVII. obseruante eodem *Vossio*.

HIPPYS s. *Hipys*, temporibus Darii et Xerxis, Rheginus, poeta, (vid. supra lib. II. 7. §. II. vol. I. p. 550. infra ad libr. II. 23. §. 20.) et historicus, auctor librorum V. rerum Sicularum, quos *Myes* postea in compendium redegit, Chronicorum libr. V. et Originum Italiae, notante *Vossio* de histor. graecis IV. 3. pag. 441 sq.

De PHERECYDE Atheniensi, historico, infra ad lib. II. cap. 24. nr. 27. agetur. vid. quoque *Bougainville* l. m. pag. 67 sq.

Sed hic pedem figamus. De aliis, (serioris enim aetatis historici, de quibus copiosus ipse Fabricius fuit, huc non pertinent,) agemus commodis locis. Permultos incertae aetatis aut obscurae memoriae recenset *Vossius* de histor. gr. libro III. et alibi. *Harl.*

CAPVT XXI

CAPVT XXI

DE ARISTOPHANE COMICO.

I. *Aristophanis Comici aetas, censura et laudes. Aristophanes alii quinque ab isto distincti.* II. *De vndecim Aristophanis Comoediis quae exstant.* III. *Deperditorum dramatum Catalogus cum variis Obseruationibus.* IV. *Scholia Graeca in Aristophanem.* V. *Editiones.* VI. *Index scriptorum in Scholiis ad Aristophanem laudatorum.*

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

ARISTOPHANES Philippi siue Philippidae [a]) F. patria incerta, (fuere enim, qui Naucratitem adfirmarent, teste Athenaeo VI. p. 229. alii Aeginetam, alii Aegyptium, denique alii Lindium ex insula Rhodo [b]),) ciuitate Atheniensis, Comicus: non constat, quamdiu aetatem produxerit vltra Olympiadem XCVII. cuius postremo anno Plutum agendum permisit filio Araroti. [Quando natus sit, non constat. Secundum *Eusebii* chronicon, interprete Hieronymo Olymp. LXXXV. 4. *Aristophanes clarus habetur, et Sophocles poeta tragicus. Saxius* in Onomastico I. p. 46 sq. refert eum ad Olymp. LXXXIX. 1. A. M. 3581. ante Chr. Nat. 422. A. V. 330. quo anno Νεφέλας edidit. *Hambergerus* in: Zuverlässigen Nachrichten von den fürnehmsten Schriftstellern, tom. I. pag. 225. floruisse illum scribit A. M. 3548 — 3596. a. Chr. N. 436 — 388. tempore, quo Plato, Euripides et Socrates vixerunt. adde *Ionsium* de scriptor. histor. philos. I. 5. 4. Reliqua eius vita parum constat: fata tamen eius exposuit Frischlinus in vita Comici.] Mortuum hoc Epigrammate prosequutus esse dicitur *Plato* Philosophus, teste Thoma Magistro: [P]

Αἱ χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅ περ οὐχὶ πεσεῖται,
Ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

Quod Franciscus Vauassor ita transtulit:

Nunquam casurum cupidae sibi sumere templum
Inuenere animam Gratiae Aristophanis.

Vel etiam felicius sic:

Trina sibi aeternum quaerebat Gratia templum,
Vnius inuenit pectus Aristophanis.

Eosdem Platonis versus [e cod. Matrit. XXIV. qui inter alia praebet epigrammatum collectanea, reddidit *Iriarte* in Catalog. p. 98. eosdemque] referens *Olympiodorus* in vita philosophi excerpta ex eius commentario in Alcibiadem Platonis, et a Merico Casaubono ad calcem Laertii edita addit, Platonem Aristophane et Sophrone peculiariter delectatum, ita vt horum scripta in eius defuncti lectulo reperta fuerint. Ἔχαιρε δὲ πάνυ καὶ Ἀριστοφάνει τῷ Κωμικῷ καὶ Σώφρονι, παρ' ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. Λέγεται δὲ οὕτως αὐτοῖς χαίρειν, ὥστε καὶ, ἡνίκα ἐτελεύτησε, εὑρεθῆναι ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ Ἀριστοφάνην

a) Vide *Fulu. Vrsini* elogia Viror. illustrium pag. 29. *Fabric.* In vita Aristophanis graeca dicitur πατρὸς μὲν ἦν Φιλίππου, τὸ δὲ γένος Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Κυδαθηναιεύς, Πανδιονίδος φυλῆς.

b) Eam fuisse Naucratem, testatur Heliodorus apud *Athenaeum* lib. VI. pag. 229. *Heumann.*

σοφαίνην καὶ c) Σώφρονα. Vitam Comici exposuit scriptor graecus, qui scholiis praemittitur, et dehinc non indiserte *Gyraldus* dialogo VII. [Vitam *Aristophanis* exposuerunt *Nicodemus Frischlinus*, (quae praefixa est editt. huius et Londinensi Pluti ac Nebular. nec non Küsteri.) — *alius*, incertus, ante editionem 1624. (quae diuersa est ab superiore; nam Frischlini nomen quoque citatur, item aliud est scribendi genus; quamquam multa ex Frischlini vita hausta fuerint:) tum auctor Biographiae classicae, tom. I. p. 141 sqq. ex interpretatione Mursinnae germanica, (vbi iudicia quaedam de Aristophane adferuntur, et partim examinantur.) — *I. G. de Chaufepié* in Nouv. diction. histor. et critique, tom. I. p. 464 sqq. — *Brumoi* in: Theatre des Grecs part. III. [T. X. pag. 276 sq. edit. nou. et XIII. pag. 429 sq.] — *Io. Gottfried Hauptmann* in progr. de Aristophane, atque illius comoediis, Gerae, 1743. 4. — *Sulzer* Allgemeine Theorie der schönen Künste cum notitia litteraria cel. de Blankenburg, tom. I. pag. 149 sqq. — *Clodius* in: Versuche aus der Literatur und Moral, part. II. Lips. 1767. 8. pag. 181 sqq. eleganter fuseque percenset comoedias Aristophanis. De aliis libris qui huc pertinent, aut ad expositionem comoediarum faciunt, suo loco disseremus.] Effigiem Aristophanis, quam post alios exhibuit Gronouius tom. II. Antiqu. Gr. tabula LXVIII. commentitiam esse non dubito, et veteri trunco aliunde superimpositam. [sub forma personae, edera coronatae, cuius ori apis irrepere videtur, conspicitur in *Winkelm.* monument. antiq. ineditis, tab. CXCI.] Acerbam Aristophanis censuram scripsit Plutarchus d) libro, cuius epitomen duntaxat habemus, quo Menandrum longe ipsi praetulit, lususque salesque Menandri, sed natos pelago, quo Venus orta sales neutiquam conferendos esse contendit cum Aristophanis amara et aspera, (adde et saepius obscoena,) scurrilitate. Haud dubie tamen Comoediae veteris e) princeps fuit, Eupolidi et Cratino alicui longe praelatus, suae pariter et posterae aetatis iudicio f). Mediae quoque Comoediae specimen dedit in *Aeolosicone* et *Cocalo* dramate, vt infra inter deperditas Aristophanis fabulas annotaui. Vario carminis genere vtitur, vnde de eo Terentianus Maurus: [P]

c) De solo Sophrone hoc memorant *Laertius* III. 18. Hesychius Illustris, Quinctilianus, Valerius Max. et alii. *Fabric.* conf. *Brunck.* ad Aristoph. Nubes p. 65. notar. vbi et Raymundi Cunichii versionem epigrammatis metricam adfert, et obseruat, Platonem in Sympofio Comicum nostrum cum Socrate eidem mensae accumbentem repraesentasse: at Aristophanem alioquin Plato in conuiuio non pulcris coloribus pingit et describit p. 317. vocans hominem, ᾧ περὶ Διόνυσον καὶ Ἀφροδίτην πᾶσα διατριβή. *Harl.*

d) Contra Plutarchi criminationes defensionem Comici Frischlinus scripsit, praemissam illius et Küsteri editionibus. *Harl.*

e) De differentia comoediae *veteris*, *mediae* et *nouae* vide Anonymum περὶ Κωμῳδίας Aristophani praemissum, et quae viri docti ad *Horatium* lib. I. sat. IV. Idem exponunt e recentioribus *Ioh. Ionsius* de scriptoribus Hist. Philosoph. lib. I. cap. 5. *Samuel Petitus* ad leges Atticas p. 79. *Gerh. Vossius* Instit. Poetic. lib. II. cap. 27. *Franciscus Vavassor* Lib. de ludicra dictione p. 72 sq. vbi etiam de Aristophane multa, nec contemnenda. Mediae comoediae plus quam octingenta dramata euoluisse se, testatur *Athenaeus* VIII. pag. 336. Μεγαρικὴ Κωμῳδία derisa ab Atheniensibus. Vide Appendicem Vaticanam prouerb. 46. *Fabric.* De comoedia Graecorum agit *Signorelli* de theatro Graecorum, (supra iam memoratus ad Thespin, pag. 162.) De origine comoediae gr. quae tragoedia antiquior habetur, fuse docteque disserunt *Bentlei.* in Respons. adu. Boyle p. 107 — 115. et *Car. Frid. Flögel* in: Geschichte der komischen Litteratur, vol. IV. Lignit. et Lipsiae, 1787. 8. p. 28 sqq. Per XXXX. annos Aristophanem fabulas docuisse Athenis, animaduertit *Sam. Petitus* lib. I. 16. Miscellan. *Harl.*

f) Vid. ἐκ τοῦ Πλάτωνος περὶ διαφορᾶς χαρακτήρων inter prolegom. ante Küsteri editionem p. XI. *Harl.*

Aristophanis ingens emicat sollertia,
Qui saepe metris multiformibus nouus
Archilochon arcte est aemulatus Musica.

Quae videntur ipsius nugae, non raro seria ducebantur et spectabantur ad emendanda vitia aut inconsulta consilia Atheniensium. Saltem status reipublicae, qualis fuerit illis temporibus, ex comoediis Aristophanis pulcre datur intelligi. [De stilo Aristophanis vide *Vauassorem* p. 14 sqq. *Heumann.*] Propter atticum dicendi genus a multis tamquam graecae linguae Magister vnice commendari solet: *Ferunt etiam* g) Iohannem Chrysostomum *Aristophanis Comoedias duodetriginta, cum supersint nobis vndecim duntaxat, lectitasse studiose, atque etiam puluillo, cum dormitum iret, subiecisse, perinde quasi et deponeret tantum scriptorem e manibus quam tardissime, et primo quoque tempore repeteret intermissam lectionem. Ex quo dupliciter imitatione et exemplo profecerit, primum vt acer plerumque ac vehemens esset in notandis ac perstringendis moribus, mulierum praesertim: deinde, vt perbene Graece loqueretur, faciliusque ac solutius, quam ceteri, verbis explicaret sententias. Achilles* quoque *Tatius* lib. VIII. de Amoribus Clitophontis et Leucippes inducit sacerdotem in perditos Thersandri mores declamantem, quem p. 493. ita describit: *παρελθὼν δὲ ὁ ἱερεύς· ἦν δὲ εἰπεῖν οὐκ ἀδύνατος, μάλιστα δὲ τὴν Ἀριστοφάνους ἐζηλωκὼς κωμῳδίαν.* [De Aristophanis ingenio, indole, illiusque comoediarum virtutibus vitiisque varii varie omni tempore iudicarunt. Id quidem nemo negabit, Aristophanem, quod argumenta fabularum duxit a rebus ciuilibus, quotidianis et memorabilibus hominibus, quos risui spectatorum expositurus erat; quod perpetuo notauit partimque infamauit corruptos sui aeui mores, perditam reipublicae suae conditionem, malam liberorum educationem et ciuitatis administrationem, atque calamitates, incontinentiam, arrogantiam, dissidia prauamque indolem vitamque multorum, qui siue ad rempublicam accesserunt, siue illam turbarunt, fraudes ac iniuriam iudicum, sophistarum, demagogorum aliorumque hominum; tum quod sermone vtitur puro, venustissimo, lepidissimo atque eleganti, et regula est attici dicendi generis; inter principes auctores graecos haud vltimum occupare locum, fontem esse praecipuae partis historiae atticae eiusque fabularum lectionem permultum conducere ad historiam ingenii humani et rituum tam sacrorum et publicorum, quam ciuilium et domesticorum, ad adcuratam illius temporis, atticaeque ciuitatis disciplinae morum, et multorum hominum, nec non discordiarum tam publicarum quam priuatarum indeque malorum ortorum cognitionem. Cuilibet patebit, illarum lectionem

g) *Vauassor* libro laudato p. 79. *Nic. Borbonius* p. 225. praefationum Reuchlin. in Augenspiegel, p. 28. edit. Herm. von der Hardt. Nec temere antiquiorem testem huius de Chrysostomo narrationis reperiri, quam Aldum Manutium in praefat. ad Dan. Clarium Aristophani suo praemissa, obseruat *Menagius* praefat. ad part. II. Obseruatt. de Lingua Gallica, et tom. II. Anti-Bailleti, p. 48. Annam Dacieriam ducenties lectitasse Aristophanem, credat, qui volet, rem parum verisimilem narrantibus apud *Gratianum Asshpanum* de superstitione erudita pag. 61. et Fraìnium de Tremblay, quem, vitio id vertentem Daceriae hoc epigrammate perstrinxit *Bernardus Moneta:* Docte épouse d'un docte Epoux, Vous avez, nous le savons tous, lû deux cent fois Aristophane. Mais faut-il d'une rude voix que Frain là dessus vous chicane? J'ai bien lû son livre une fois. *Fabric.* De lectione toties integri repetiti Aristophanis, omnino fabula esse videtur. Alias vero fabula, *Nubes*, toties a Dacieria perlecta dicitur; id quod, quamquam nimium fuerit, probabilius erit. *Harl.*

nem philosopho historicoque non minus, quam humanitatis, antiquitatis elegantiarumque studioso esse perutilem. Vt vero ille virtutibus, ita vitiis animi orationisque excelluit. Splendidum ac foecundissimum in eo inerat ingenium, ad satyram quasi non fictum, sed natum; summa et gratissima orationis copia, vrbanitas ac festiuitas; sales aculeique acerrimi, ita, vt flagellum ciuium suorum, praecipue potentiorum, fuisse videretur. Aperte insectatus est vitia peccataque et iniurias improborum eorumque ipsorum, qui in magistratu male rem gesserant. Omnes non solum suae patriae comicos, vi comica, gratia, popularitate ac leporibus non minus, quam acerbitate sermonis superasse videtur; saltem nomina illorum obscurauit; sed etiam nescio, an omnes recentiores vicerit. *Brunck.* igitur in notis ad Aristoph. Nub. init. pag. 65 sq. Aristophanem ab iniuria inscitiaque *Voltarii* in Lexico philosophico, voc. *Athée, Atheisme* abunde declarata, vbi Voltarius Comico nostro principi nomen et honorem comici, immo vero poetae inepte stolideque abnegare audet, vindicans, recte: „*Nisi*, ait, *Aristophanes poeta est*, nobis dicant, quem comoediarum scriptorem poetae nomine dignari oporteat: *nisi comicus idem est*, nobis rursus dicant, vbinam gentium vberior salium, iocorum, facetiarumque fons reperiri queat. Quam facile ista in Voltarium retorqueri possint, sciunt, qui antiqua et noua perinde intelligunt eoque pollent sensu, qui ad eorum comparationem bene instituendam requiritur.“ Auctor graecus *περὶ τῆς διαφορᾶς χαρακτήρων*, in Prolegomenis ad Küsteri editionem p. XI. de Cratino, Eupolide atque Aristophane iudicans, *ὁ δὲ Ἀριστοφάνης*, ait, *τὸν μέσον ἐλήλακε τῶν ἀνδρῶν χαρακτῆρα· οὔτε γὰρ πικρὸς λίαν ἐστὶν, ὥσπερ ὁ Κρατῖνος, οὔτε χαρίεις, ὥσπερ ὁ Εὔπολις· ἀλλ᾽ ἔχει καὶ πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας τὸ σφοδρὸν τοῦ Κρατίνου, καὶ τὸ τῆς ἐπιτρεχούσης χάριτος Εὐπόλιδος.* Nec minora tamen fuerunt vitia animi et fabularum. Nil dicam de vitiis comoediarum graecarum internis quae cum reliquis graecis comicis habuit communia, de neglecto actionis ordine, nec satis curate recteque explicitis characteribus, de immoderata singulorum hominum carpendorum libidine, quae comoediae vitia recentior aetas emendauit. Aristophani, vti reliquis antiquae et mediae comoediae poetis, sufficiebat, risu diducere rictum auditoris. Atqui *Barnesius* in vita Euripidis §. V. excusat Comicum, quod crebro sugillauit illum tragicum. Sed de hisce vitiis consulendi sunt *Sulzerus* l. m. voc. *Comoedie*, aliique artis poeticae scriptores. In Aristophaneis equidem fabulis haud frenatam linguam, nimiam lasciuiam, proteruitatem et perpetuum studium risus, cum damno quoque honestorum bonorumque ciuium, commouendi, laudare nequeo. Neque diis neque hominibus, etiam summis, et auctoritate, gratia dignitateque in republica valentibus, pepercit: et tamen ciuibus placuerunt eius fabulae, ac, quamquam ipse calumnias atque reprehensionem effugere non poterat, vt plurimum tulerunt plausum. Verum enim vero plures fuerunt caussae, cur Aristophanes, licet deos quasi hominesque lacessens, tantam consequeretur auctoritatem veniamque omnia impune dicendi. De ortu enim et natura deorum meliora edocti multi Athenienses liberius disserere solebant: neque deorum conditio, infirmitates facinoraque illis erant incognita. Praeter ea in mythis varia neque ea, quae deos decent, de his erant recepta et ab antiquioribus poetis promulgata variisque coloribus et narrationibus ornata, vel deturpata potius. Ea vel plebem eo minus offendebant, quoniam antea vel in scenam deorum mythi et ridicula ad risum ciendum fuerunt producta. Tum publica religio magis cernebatur et celebrabatur caerimoniis quibusdam atque sacrificiis, quam pietate veraque deorum obseruantia. Quare cautum tantum fuit, ne quis peregrinos deos nouamque religionem inferret in ciuitatem, pristinamque ita omnino tolleret religionem.

religionem. Si quis igitur ſuetas ſeruaret caerimonias faceretque ſacrificia, alioquin de diis, quaecumque libuit, ſentiret, atque diceret, tutus eſſe potuit ſecurusque a vi ſacrificulorum, legum ſeueritate iniuriaque multitudinis. Tum illis temporibus perpetua fuit altercatio et contentio inter optimates ac reliquos ciues, quae a diuerſarum partium cupidis nutrita, foecunda fuit mater turbarum nec raro ciuitatis formam mutauit. Qui inferioris erant ſortis et conditionis, illi inuidebant opibus atque auctoritati potentiorum, eosque, quoniam ſe pares eſſe parique iure in adminiſtranda ciuitate ſe gaudere arbitrabantur, frequenter lacerabant atque inſectabantur. Athenienſes igitur in theatro, cuius inſano amore capti fuerant, lubenter audiebant iurgia et cauillationes opprobriaque, facta hominibus, qui prae aliis eminere ſtuduerunt aut opibus, auctoritate aliisque virtutibus valuerunt. Accedit, quod in rebuspublicis, vt in pluribus hodie adhuc fieri ſolet, liberrima, nec raro immoderata de publicis rebus hominibusque, vel ſummis et ornatiſſimis, dicendi poteſtas maxima et praecipua pars libertatis habetur. Quae quidem opinio non omnino eſt culpanda, quod et potentiores rerumque nouarum cupidi ea coercentur, et infirmiores, ea libertate plerumque contenti, ſe non immiſcent rebus publicis grauioribus iisque, quae ad arcana reipublicae referuntur, nec, niſi ipſi a potentiore quodam incitati et ducti, turbare rempublicam audent. Athenienſes inprimis amabant illam dicendi conuitiandique libertatem, vel potius libidinem, quam hodie quidam, licet barbare, *publicibilitatem* vocant, et, cuius moris exempla plura hodie praebent Galliae, acriter defendunt. At vt haec et alia, quae proferri et amplius probari poſſunt, paucis comprehendam, inuidia et contentio potentiorum, libido et libertas conuitiandi, et vel hominum, qui ſua ſapientia, vita aliisque erga rempublicam meritis famam atque dignitatem iure obtinuerunt, infamandorum atque obtrectandorum, grata maledictorum audientia, ſtudium reprimendae et depellendae tyrannidos, feſtorum et iudiciorum, in quibus cum maximo conuitio ſummi aliique viri lacerabantur eorumque vita, mores et actiones cum acerbitate et ſtrepitu verborum exagitabantur, frequentia, praua ſophiſtarum aliorumque antiquiorum comicorum inſectandi turpiterque atque illepide carpendi conſuetudo, ab origine comoediarum et ſatyra ducta et ſeruata, leuitas animorum et peruerſa atque recepta de diis et religione publica ſentiendi ratio, corrupti ciuium mores fecerunt, vt Ariſtophanes Athenienſium deorum hominumque irriſor ſine vllo periculo eſſe poſſet. Quod praeter ea ſalibus iocisque fabulas condiuit, aures titillauit, et in compoſitione, teſte iam *Longino* ſect. 39, 4. ſaepe fuit ſublimis, res publicas, quae ad omnes ciues pertinuiſſe viſae ſunt, in ſcenam produxit, ingenio plebis adcommodauit orationem, animum prae ſe tulit popularem ſtudiumque libertatis publicae defendendae, vitiorum ſcelerumque, nulla hominum et conditionis fortunaeque ratione habita, carpendorum, morumque ad priſtinam ſeueritatem formandorum, in omnibus denique auram captauit popularem, factum eſt, vt omne paene ferret punctum, a moderatis ciuibus ipſisque ciuitatis principibus magni aeſtimaretur, et ſummum plauſum ac fauorem multitudinis, quae eum a vi iniuriaque aliorum praeſtitit tutum, conſequeretur. Spectatores vero, quod orationis veneribus atque illecebris et crebra, quam plebs, praecipue rudis infimaque amare ſolet, neque vero ſemper ex lexicis vulgaribus explicanda, ſed conſuetudine et notionibus, iſta aetate ſubiectis, metienda k), verborum obſcoenitate, noſtris moribus

k) Paucis, at ſobrie intelligenterque de obſcoenitate Ariſtophanea iudicat cel. *Beck.* in praefat. ad ſuam Auium editionem. Atque ſi verum eſt, quod relatum legimus apud *Athenaeum* X. cap. 9. Alcaeum

bus omnino damnanda, tenebantur, nec illi ignorabant, omnia esse composita ad delectandum et risum commouendum, non adeo, nec semper, illius iniuriis et contumeliis incitabantur ad homines, quos ille in scena male depectos habuit, odio capitali aut iudiciis persequendos. Cuius rei exemplum, vt mox videbimus, luculentum Socrates nobis est. Ingenium igitur moresque illius aeui, reipublicae atticae forma et fluctus quasi ciuitatis, sermonis leporisque Aristophanei suauitas aliaque simul considerari et comparari debent ab eo, qui hac de re recte iudicare velit. Quaedam adtigerunt alii, alii scite pleniusque exposuerunt. vid. *Sulzer.* l. c. *Floegel.* lib. mem. vol. IV. p. 48 sqq. *Hurd.* in commentario ad Horatii epistolas ad Pisones etc. ex interpretatione Eschenburgii germanica, vol. I. p. 204 sqq. Auctor commentationis: *Worauf gründet sich der Beyfall, den Athen den Schauspielen des Aristophanes schenkte?* in noua bibliotheca artium elegantiorum, theotisce scripta, vol. XXXVII. part. I. pag. 1 sqq. Lipsiae, 1788. 8. et *Carol. August. Böttiger*, tum Rector scholae Guben. in prolusione, Aristophanes impunitus deorum gentilium irrisor, Lipsiae, 1790. 8. *Muretus* V. L. lib. X. 17. iudicat, illum fuisse atheum: enimuero, qua ratione et quo sensu id sumatur, curatius erit inquirendum. — De vitiis, quae quidem videntur, fabularum Aristoph. egerunt *Claudius Verderius*, in Cension. in auctor. pag. 48. *Rapin* sur la poetique reflex. 26. part. II. Variorum varia iudicia collegit *Baillet* in: Jugemens des Savans, tom. III. pag. 129 sqq. edit. in 4. *Harl.*

Aristophanis filii fuerunt *Araros*, *Philippus*, (pro quo *Philetaerus* memoratur Suidae,) et *Nicostratus*, de quibus infra in Notitia Comicorum deperditorum, vbi etiam de *Callistrato* et *Philonide*, quibus histrionibus in fabulis suis agendis vsus fuit. Fuere et alii *Aristophanes*, vt, 1) qui Archon fuit Athenis Olymp. CXII. 2. Diodor. Sic. lib. XVII. 2) *Aristophanes* Byzantinus grammaticus, de quo dicam lib. III. 3) *Aristophanes* Milesius, Plinio; Varroni Mallotes, qui de agricultura scripsit, 4) *Aristophanes* Boeotus *Plutarcho* de malignitate Herodoti pag. 874. laudatus, cuius secundum Θηβαϊκῶν citat *Suid.* in Ὁμολώϊος, Θηβαίοις ὄρεσι Steph. in Ἀντικονδυλεῖς, librum II. Βοιωτικῶν idem in Χαιρωνεία. 5) *Aristophanes*, Alexandri Magni satelles, *Plutarch.* Alexandro p. 694. 6) *Aristophanes* Corinthius, Libanii amicus, qui eum singulari tuetur oratione tom. II. Opp. p. 210. [i] Ceterum Aristophanes Babylonius, quem ex Stephano refert Hendreichius Pandectarum Brandenburgensium scriptor, nullus est: nam Stephanus in Λακεδαίμων citat Aristophanem Ἐν Βαβυλωνίοις, Comicum

caecum lyricum et *Aristophanem comicum ebrios* conscripsisse poemata, eo minus mirae videbuntur nobis comoediae, cauillationibus, iniuriis atque obscoenitate refertae: adde locum Platonis a Fabricio nr. 2. de Nubibus prolatum.

i) In epistolis *Libanii*, a *I. Christoph. Wolfio* in fol. editis, aliquoties litterae ad eum scriptae occurrunt frequentiorque illius fit mentio. In epistola 1186. p. 564. e msto Ambrosiano Wolf. restituit, *Aristophani Corinthio*, quum in latina versione Zambicarii lib. III. ep. 310. vbi maxima sui parte truncata est, inscribatur in editis *Aristophani Corsucchio.* In epist. 76. pag. 320 sq. Libanius illum commendat, et Wolf. in nota obseruat, eum fuisse Menandri filium, et Aegypto praefectum, propter consultos astrologos male mulcatum, et responsionem Iuliani subiecit pleniorem, quam Fabricius in salutari luce euangelii p. 323. eam exhibuerat. Ad eumdem refert Wolfius epistolam Libanii 1228. pag. 583. ad *Aristophanem* exaratam. Addidit Fabric. in notis mstis *Aristophanem*, ad quem S. Nili epistolae. adde *Ionsium* de scriptor. histor. philos. L 10, 2. p. 198. *Harl.*

ci nostri drama deperditum respiciens. *Aristophanes* quoque Camiraeus Comicus ab Atheniensi nostro perperam distinguitur, vt in Notitia Comicorum deperditorum adnotaui.

II. Ex Comoediis Aristophanis aetatem tulerunt hae vndecim, quas solas etiam euoluisse se testatur Suidas in Ἀριστοφάνης. [P]

1) ΠΛΟΥΤΟΣ. *Plutus* posterior k) e duabus Comoediis, quas hoc nomine Poeta fecerat. Acta Archonte Antipatro Olymp. XCVII. 4. postrema earum, quas Aristophanes ipse docuit, siue prima potius, quam filio suo Araroti agendam permisit. [vid. Küster. in argum. Pluti.] Hanc *Ioh. Reuchlinus* Ingolstadii se interpretatum adfirmat auditoribus plus quam trecentis. Haec comoedia ἐγκώμιον πενίας dicitur a *Tzetza* Chiliad. XI. vers. 755. et laudatur a *Photio* epist. 150. Ex illis, quae exstant, vnica haec est, quae ad mediam comoediam pertinet; ceterae ad antiquam. Scaligeriana p. 100. Chronologiam, argumenta et oeconomiam singularum exhibet *Brumoius*, S. I. tomo III. operis: Le theatre des Grecs. Paris. 1730. 4. [Tom. X. XI. XII. XIII. edit. nou. Paris. 1787. sq.] *Fabric.* — [De tempore, quando singulae comoediae actae sint, praeter interpretes ac Petitum, disputauit *Palmerius* in Exercitatt. ad optimos fere gr. auctores, part. II. pag. 717 sqq. Nostram fabulam, Plutum, actam esse Olymp. XCVII. 4. ex scholiaste in argumento illius, ducit quidem pag. 785. at, num Plutus bis prodierit in theatrum, et vltimum quidem XX. annis post primam didascaliam, teste Schol. ad Plut. 173. ambigit. Enimuero duplicem fuisse Plutum et Scholia ad vtramque fabulae editionem diuersa, docent *Küster.* ad nostram fabulam, initio, et *Hemsterhus.* passim in notis ad Plutum, inprimis posterior ad v. 505. p. 145 sq. v. 550. p. 167. p. 242. et pluribus locis, vbi docet, qui versus vel ex priore vel ex posteriore Pluto fuerint. adde *Ducker.* ad v. 1147. pag. 199. Schol. et *Hemsterhus.* ad v. 973. *Brunck.* ad Plut. p. 239. *Chaufepié* in Supplem. Lexici Baeliani p. 468. (G). Atque *Küsterus* ostendit e claris exemplis, quae hodie exstat fabula, Plutus, eam ex priore et posteriore esse mixtam. *Athen.* IX. p. 368. citat e Pluto posteriore v. 1105. Inde autem duplices interdum exstitere lectiones, vid. *Hemsterhus.* ad v. 772. 1147. 1192. ad Schol. v. 550. *Plutum* vero in hac fabula non esse regem late patentis inferorum regni, et Iouis fratrem, sed minorem gentium aliquem deum, ceterorum ministrum, ideo monendum videtur, quod, de hac fabula vbi sermo est, saepius citatum legi *Plutonem.* adde *Heilmann.* progr. de Pace diuinis quondam honoribus culta, p. 23. not. De plurium antiquiorum Scholiis eorumque diuersitate et saepius ex duobus exemplaribus confuse descriptis vid. *Hemsterhus.* ad Plutum nostrum p. 13. 17. 70. 101. 133. 137. 383. et alibi saepius. Idem p. 197. 258. 328. et alibi bene monet, Scholia, quae ad Plutum exstant, esse locupletiora, quam quae Suidas habuit. Hunc vero Scholiis antiquioribus atque emendatioribus vsum esse, iudicat *Toup.* Emendatt. in Suidam, part. III. p. 231. edit. Londin. De singularum fabularum editionibus ac versionibus paullo inferius agam. *Harl.*] Plutum

et

k) *Sam. Petitus* lib. I. Misc. cap. 16. contendit, in Pluto dramate, quale hodie exstat, multa e posteriore, multa etiam e priore Pluto inserta legi. Confer ibid. cap. 11. vbi Plutum priorem ab Aristophane editum docet in Panathenaeis Olymp. XCII. 4. [vid. Schol. ad Plutum 115. 119. 173. et 1147. ad Ran. 1125. ex priore Pluto locus citatur, qui in hac fabula hodie non reperitur.]

et Nubes Aristophanis cum Scholiis ineditis fuisse in Biblioth. Renati Moreau testatur *Labbeus* Biblioth. nou. MSS. pag. 213.

2) ΝΕΦΕΛΑΙ. *Nubes* l), quibus Socratem, comicorum contemtorem, perstrinxit Comicus, ab Anyto m) et Melito ad hoc instigatus. Socrates quidem sciens, se petendum salibus et scommatibus, non modo interfuit, sed et, quo ab omnibus videretur, surrexit. Confer, si lubet, quae viri docti ad *Aelian.* II. 13. Var. Plato hoc drama misit ad Dionysium Siciliae tyrannum, et ex hoc [P] aliisque Aristophanis comoediis iussit Remp. Atheniensium discere, vt refert auctor graecus vitae. Mirifice populo Nubes

 Comici

l) Vnde comoediam hanc *nebulonicam* vocat *Viues* ad *Augustini* lib. II. de C. D. cap. 9. not. c. p. 167. *Heumann.* Multus est de hac comoedia *Chaufepié* in Supplem. ad Bailii Lex. crit. tom. I. pag. 465 sqq. *Harl.*

m) Negat hoc *Laur. Ingewaldus Elingius*, Prof. Vpsaliensis in Hist. graecae linguae p. 123 sq. et solennibus Philosophorum et Comicorum dissidiis haec vnice, putat, esse tribuenda, quaecumque aduersus Socratem Aristophanes effutiit. *Fabric.* Fabricius in notis msstis ipse narrationem illam de Anyto et Melito fabulis adnumerasse videtur. Scripsit enim: „Socratis simias et indignos sectatores, non Socratem petitum ab Aristophane, sunt, qui contendant: sed in contrarium vide, quae disputantur ab auctore epistolarum seriarum iocosarum tom. IIII. p. 251. Ibidem docetur, Aristophani, Meliti inimico, non posse imputari necem Socratis post XV. demum annos iussi mori. Certe fabula illa annis circiter XX. [immo vero pluribus,] anteuertit Socratis damnationem: confer *Palmerii* Exercitatt. p. 485. et 729 sq. *Sam. Petit.* lib. I. Miscell. cap. 6.“ — *Palmerii* animaduersionem repetiit meritoque comprobauit *Küster.* in notis ad hanc fabulam pag. 50. adde *Brunck.* notarum ad Aristophanis Nubes initium p. 65 sqq. (qui hanc omnium Aristoph. comoediarum nobilissimam esse atque artificiosissimam, poetamque in inueniendo illius argumento et disponendis partibus vim comicam exseruisse admirabilem, iure censet,) et cl. *Tychsen* in II. commentatt. *über den Proceß des Socrates*, in: Bibliothek der alten Litteratur und Kunst, part. I. et II. Gottingae, 1786. Atque ego in quatuor programmatibus an. 1787 sq. illius temporis historiam exposui multisque argumentis historicis atque exegeticis euicisse arbitror, Aristophanem per hanc fabulam ne remotissimam quidem fuisse caussam supplicii de Socrate, multis post annis, alias ob calumnias, sumti, nec precibus pretioque fuisse ab Anyto et Melito, (quem praeter ea Socrates multo post actam hanc fabulam apud *Platonem* in Euthyphrone p. 4. edit. Bipont. nominat νέον ὄντα,) adductum, ad philosophum in scena sugillandum reumque maiestatis faciendum; e contrario aliud fuisse Aristophanis consilium. Nimirum perpetua erat tum temporis philosophorum et tragicorum cum comicis contentio mutuaque obtrectatio. Sophistae, quorum disciplina artibusque Socrates adolescens fuerat imbutus, quamquam adultior illorum hostis euasit acerrimus, mores popularium et ciuitatem corruperant; ipse Socrates erat Euripidi, ab Aristophane saepius in scena exagitato, amicus et comicorum osor. Vt igitur cum Socratem, tum in primis Sophistas, quorum is personam ad vnitatem, quam vocant, personae obtinendam, commode sustinere potuit, risui ludibrioque spectatorum exponeret in theatro, et per hanc occasionem multa aliorum hominum ipsiusque aeui sui et ciuitatis peccata malaque culparet, Socratem fecit in illa fabula principem personam, in eumque omnia contulit, quae in Sophistis, ad quos multa quoque spectant, quae vnice de illorum artibus et disciplina, minime de Socratis doctrina atque opinionibus dici possint, ridicula improbandaque viderentur. Multum colorem ad animi delectationem risumque ciendum fuisse adfusum, nemo negabit. Haec et multa alia, quae ad historiam Socratis, Sophistarum illiusque aeui et ad legitimum de hac fabula eiusque argumento, et cur Aristophanis priores Nubes iudicum sententia alienis fuerint postpositae, iudicium ferendum conducerent, in illis prolusionibus academicis fusius explicui. Neque igitur inimicitiae odiique caussa Aristophanes hanc fecit comoediam, (vid. Schol. ad Nub. 96.) neque illa Socrates in periculum iudicii vitaeque venit. adde *Goldhagen* in prolegom. ad versionem huius comoediae german. vol. III. p. 77 sqq. in illius: Griechische und römische Anthologie. Brandenburg. 1768. 8. *Harl.*

Comici placuisse, testatur eodem in loco *Aelianus*, qui Aristophani, nec vlli alii victoriam a iudicibus tribuendam esse clamauerunt. [vid. ipsum *Aristophan.* Nub. 522. et Vesp. 1039.] *Synesius* quoque in Dione p. 40. μήτε Κωμῳδίας, inquit, τῶν νεφελῶν μᾶλλον εὐδοκιμεῖ, οὐδὲ γάρ ἐστιν ἣν τινα μετὰ τῆς ἴσης δυνάμεως Ἀριστοφάνης ἀπήγγελκε. Scholiastes Aristoph. in προθεωρίᾳ νεφελῶν· τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο τῆς ὅλης ποιήσεως κάλλιστον εἶναί φασι καὶ τεχνικώτατον. Iudicum tamen sententia [de primis Nubibus, Olymp. LXXXIX. 1. Archonte Isarcho actis, conf. Schol. ad Vesp. 1007.] non Aristophanes, sed Cratinus pronunciatus est victor et Amipsias n). Docuit Comicus Nubes posteriores, (quae solae exstant, prioribus deperditis, vt ex duobus locis Athenaei et Scholiis graecis ad hanc Comoediam obseruauit *Meursius* in Biblioth. Attica pag. 1445.) anno post priores, Archonte Aminia Olymp. LXXXIX. 2. o) [ante C. N. 422. mense Febr. V. C. 332. vid. Küster. de vtrisque:] in Dionysiis ἐν ἄστει, vnde Maximus Tyrius ait, Aristophanem τοῦ Σωκράτους κωμῳδῆσαι ἐν Διονυσίοις. [vid. *Spanhem.* not. pag. 272.] Aristophanes vicissim a Platone, Socratem, magistrum suum, vlciscente, in Symposio inducitur tamquam homo, cui περὶ Διόνυσον καὶ Ἀφροδίτην πᾶσα διατριβή. Vehementer quoque in Aristophanem Socratis nomine inuehitur *Eunapius* in Aedesio pag. 35. *Thomas Magistri* Scholia inedita in Aristophanis νεφέλας ex Biblioth. Renati Moreau citat *Ioh. Pricaeus* ad Apuleii Apologiam, *Cangius* in glossario voce Προζύμι et alibi, quamquam certum est, scholiorum Thomae partem inter edita in nubes scholia legi. Excerpta scholiorum in Aristophanem cod. Vatic. MCCXCIV. qui fuit Fuluii Vrsini, praeferunt et ipsa nomen Thom. Magistri.

3) ΒΑΤΡΑΧΟΙ. *Ranae;* in quibus Aeschylus Euripidi praefertur. Actum est hoc drama in Lenaeis (quae in honorem Bacchi sub extremum autumni Athenis celebrabantur) Archonte Callia Olymp. XCIII. 3. Confer *Sam. Petitum* lib. I. Miscell. cap. 14. et *Palmer.* in Exercitt. pag. 770. Latina prosa vertit *Andreas Diuus*, carmine *Nicodemus Frischlinus*. Quae ex Aristoph. βατράχοις profert Suidas in Παίνυ, in hoc dramate frustra quaeres. *Fabric.* Grammaticus vetus narrat, fabulam hanc non ipsius auctoris sed Philonidis nomine editam fuisse. vid. Brunck. not. *Harl.*

4) ἹΠΠΕΙΣ p). *Equites.* Acta est Comoedia itidem in Lenaeis, Archonte Stratocle [?] Olymp. LXXXVIII. 4. [ante C. N. 424. V. C. 330. qui erat annus septimus belli peloponnesiaci,]

n) Cratinus nimirum *Pytinam* et Amipsias *Connum* egerant, „quam, ait cel. Brunck. Menagius admodum probabiliter eam esse autumat fabulam, in qua Socratem traducebat, ita, vt bis vno die a duobus poetis comico sale defricatus fuerit Socrates. Quo circa miror, egregium illum scriptorem, e quo sua hausit Aelianus, non potius de Amipsia victore cogitasse, quam de Aristophane victo, vt in eum crimen conferret praeparatae Socratis condemnationis." — *Corsinus* in Fast. atticis, tom. III. p. 239. putat, fabulam nostram etiam tertium fuisse editam, quamuis id a nullo interprete memoretur. Brunck. vero existimat, poetam Nubes emendatas iterum tantum docuisse, euentu quidem haud feliciore, nec amplius eas produxisse, licet subinde eas expoliuisse videatur. *Harl.*

o) Error operarum esse videtur Olymp. LXXXIV. in notis *Spanhemii*, qui de commissione vtriusque fabulae disputat. adde Schol. ad Nub. v. 552. et quae ibi notaui; de iteratis et retractatis veterum dramatum editionibus vid. *Casaubon.* Animaduu. in Athen. lib. III. cap. 26. *Burm.* in praefat. ad Aristoph. pag. 22 sq. *Harl.*

p) Vel potius attico more scribi debuit Ἱππῆς. vid. *Hemsterhus.* ad Plutum vers. 808. pag. 274. *Harl.*

ponnesiaci,] et grauissime perstringit Cleonem Demagogum, quinque talentis q) pridem multatum.

5) ἈΧΑΡΝΕΙ͂Σ. [vel rectius Ἀχαρνῆς. vide ad nr. 4.] *Acharnenses.* Acta per Callistratum Olymp. LXXXVIII. 3. a. Ch. N. 425. a. sexto belli peloponnesiaci, vid. vers. Ach. 266. Archonte *Euthymene*, [vel potius, *Euthydemo.* vid. *Corsini* F. attic. III. p. 235 sq. *Palmer.* Exercitt. p. 718.] in Lenaeis. Haec qua Euripidem ridet, antiquissima est earum, quae exstant, et vltima quinque Aristophanis Comoediarum, quae cum metaphrasi poetica *Nicodemi Frischlini* excusae sunt Francof. 1586. et 1597. 8. praemissa vita Aristophanis et eiusdem aduersus Plutarchum defensione. Vide centuriam Epistolarum Philologicarum e Goldasti Biblioth. editarum pag. 276.

6) ΣΦΗ͂ΚΕΣ. *Vespae.* Acta Archonte Aminia, itidem in Lenaeis Olymp. LXXXIX. 2. actore Philonide, mense Martio, anno nono belli peloponnesiaci. conf. *Palmer.* Exercitt. pag. 734 sq. et *Sam. Petitum* lib. I. cap. 7. Miscell. [Subinde iudices comparat cum vespis. conf. *Aelian.* H. V. lib. XIII. 17. ibique interpr. in ex. Abr. Gronou. pag. 879.]

7) ὌΡΝΙΘΕΣ. *Aues*, quam docuit Aristophanes Liberalibus siue Διονυσίοις τοῖς κατ' ἄςυ die 16. Elaphebolionis, mense Martio, Archonte Chabria, Olymp. XCI. 2. [a. C. N. 414. vid. *Corsini* F. A. III. p. 248.] Vide *Palmer.* Exercitt. p. 749 sqq. *Sam. Petitum* ad Leges Atticas p. 316. et lib. I. Miscell. cap. 10. Citat praeter alios *Plutarchus* in Nicia p. 528. r) [De consilio arteque et via huius dramatis eleganter disputat cl. *Beck.* in praefat. ad suam edit.]

8) ΕἸΡΗ͂ΝΗ. *Pax.* Acta adflictis diuturno bello peloponnesiaco Atheniensibus et tota Graecia pacem anhelante. Vide *Tzetzem* Chil. XII. hist. 436. et *Sam. Petitum* lib. I. Miscell. cap. 8. qui actam docet Olymp. LXXXIX. 3. Archonte Alcaeo. [P] [A Petiti calculo recessit *Palmerius* in Exercitt. p. 742 sqq. et docuit, fabulam hanc actam fuisse anno XIII. belli peloponnesiaci Astyphilo Archonte, Olymp. XC. 1. in Dionysiis τοῖς κατ' ἄςυ, idque ex versu 990. (vbi vid. quoque Flor. Christiani not.) efficit. *Larcher.* in Chronol. herodotea p. 589 sq. ante C. N. 419. V. C. 335. Accedit Brunck. *Harl.*] De Pace posteriore, vide quae infra in catalogo dramatum Aristophanis deperditorum.

9) ἘΚΚΛΗΣΙΑ΄ΖΟΥΣΑΙ. *Concionatrices.* Actum drama Olymp. XCVI. 4. Archonte Demostrato. Vide *Sam. Petitum* lib. I. Misc. cap. 15. [*Palmerius* in Exercitt. p. 776.

 „annus,

q) *Gyraldus* p. 381. ambiguis verbis hoc ita refert, quasi multatus sit decem talentis non Cleon, sed ipse Aristophanes, qui in hoc dramate personam Cleonis ipse egit facie minio oblita, cum histrionum nemo hoc facere propter Cleonis potentiam ausus esset. [vid. Schol. ad Equit. 230.] Cleonem ab Equitibus multatum testatur *Aristophanes* ipse in Acharnens. v. 6. vbi consule, si placet Scholiasten. conf. *Palmerii* Exercitt. p. 724 sqq. *Sam. Petit.* Miscell. lib. I. cap. 5. Aristophanem grauiter adcusatum memorat Scholiastes Hermogenis p. 92. ὡς ἐπὶ τῷ Ἀριστοφάνους κρινομένου αὐτοῦ θανάτῳ, μετὰ τὰς ἱππέας τὸ δρᾶμα ὑπεξαγαγόντος ἑαυτὸν Κλέωνος. Idem in Dionysiis actum hoc drama testatur p. 93. adde p. 245. *Fabric.* Prima fabula, quam Aristophanes per se ipse docuit, sunt Equites, vid. Schol. ad Nub. 530. Namque prima dramata sua non ipse, sed per alium docuit. vid. Schol. ad Nub. 529. 530. 531. *Harl.*

r) Aues laudat *Athenaeus* IX. p. 386. et Aristophanem adpellat ἥδιστον. adde Lettres serieuses et badines, tom. IV. p. 237 sqq. Biblioth. franc. tom. XVI. pag. 11 sq.

„annus, ait, quo prodiit haec comoedia, non omnino certus eſt; ſed non multum ante Plutum prodiiſſe, et forte circa Olymp. XCVII. coniecturis veriſimilibus adſtruetur.“ atque p. 778. oſtendit, hanc fabulam actam eſſe poſt Cononis incarcerationem, quae euenit Eubulide archonte an. 3. Olymp. XCVI. *Larcher.* in Chronol. herodot. p. 593. adſerit illam Olymp. XCVII. 1. ſiue 2. ante C. N. 391. ſiue 392. V. C. 363. ſiue 364. *Brunck.* Olymp. XCVII. 1. vel 2. De argumento dramatis vid. *Lamb. Bos.* ad Acta apoſt. II. 44. *Harl.*] Verſione proſa poſt *Andream Diuum* longe meliore et perutilibus ad phraſin ac ſenſum poetae intelligendum notis illuſtratae a Tan. Fabro tom. II. ep. 64. Epiſtolar. (Salmur. 1674. 4.) p. 165 ſqq. Verſionem intra triduum, notas ſex dierum ſpatio compoſuiſſe ſe, teſtatur Faber ipſe in libello gallico: Journal du Journal. p. 36. Habentur etiam ἐκκλησιάζουσαι cum Tan. Fabri verſ. et notis in editione Ariſtophanis graecolatina Amſt. 1670. 12. Laudat *Cuperus* lib. II. cap. 13. Var. Obſſ. *Menagius* tom. II. Anti-Bailleti pag. 47.

10) ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑ΄ΖΟΥΣΑΙ. *Cereris ſacris operantes.* Quae Comoedia in antiquiſſimis Ariſtophanis editionibus non minus, quam Lyſiſtrata deſideratur. Primum vtraque vulgata eſt a Bern. Iunta, hinc in editione graeca, quae ab Andrea Cratandro et Ioh. Bebelio curata eſt Baſil. an. 1532. 4. cum praefat. Simonis Grynaei. Olympiade XCII. 4. actam fuiſſe, diſputat *Sam. Petitus* lib. I. cap. 13. Miſc. [*Palmerius* in Exercitt. pag. 758 ſq. vindicat hanc comoediam anno XXI. belli peloponneſiaci dionyſiis vrbicis, Callia poſt Cleocritum Archonte, Olymp. XCII. 1. et, conſentientibus *Larchero* l. c. et *Brunckio*, ante C. N. 411. *Harl.*] Scholia graeca in Theſmophoriazuſas, (vetera enim nulla in hanc Comoediam et Lyſiſtratam edita habentur,) compoſuit et Franciſco I. Galliae Regi inſcripta edidit *Aegidius Bourdinus* Aduocatus et Procurator Generalis Parlamenti Pariſ. 1545. 8. Porro duas Comoedias hoc nomine ſcripſerat Ariſtophanes, itaque iſta, quae ſola exſtat, πρότεραι Θεσμοφοριάζουσαι dicuntur *Gellio* XV. 20. *Hephaeſtioni* in Enchirid. p. 42. et *Clementi Alex.* VI. Strom. p. 628. vbi notat, Ariſtophanem verſus quosdam praeſentis dramatis e Cratini ἐμπιμπραμένοις ſumſiſſe. [conf. *G. d'Arnaud* animadu. crit. ad Hephaeſt. cap. 25. *Hemſterhuſ.* in addendis ad Pollucem p. 1040.] E poſterioribus videtur locus eſſe petitus apud Suidam in Ἀλφάνει. *Fabric.* [Scholiaſtes ad Plutum v. 159. citat verſus duo, (in quibus iamborum veſtigia deprehenduntur,) ex Θεσμοφορ. quos ex Theſmophoriazuſis ſecundis eſſe ſumtos oportere, cenſet *Hemſterhuſ.* ad locum Pluti p. 48. not. 89. In hanc fabulam Suidam multa praebere Scholia, obſeruat *Valcken.* in Diatr. Euripid. poſt Hippolytum Euripidis p. 204. not. 4. Ex Theſmophor. ſecundis ſupereſt fragm. apud *Athenaeum* I. p. 29. vid. *Bergler.* ad Aues 1256. et *Burmann.* II. praefat. ad Ariſtoph. p. 22. qui illud emendat. *Harl.*]

11) ΛΥΣΙΣΤΡΑ΄ΤΗ. *Lyſiſtrata.* (in Suidae codicibus male Λυσίστρατος) Acta non Olymp. XCII. 4. vt coniiciebat *Samuel Petitus* lib. I. cap. 12. Miſc. verum Archonte Callia, cum poſt Leocritum magiſtratui praeeſſet Olymp. XCII. 1. s) vt ex Philochori Atthide

s) Adſentit Brunck. Sed *Palmerius* in Exercitt. pag. 763. actam putat fabulam an. XXI. belli peloponneſiaci in Lenaeis, Theopompo Archonte Olymp. XCII. 2. Fabricii vero rationes firmat Küſterus auctoritate veteris hypotheſeos, fabulae huic praefixae, quam in ſua editione ex codice Barocciano,

Atthide refert auctor scholiorum ineditorum in Lysistratam, quae in codice Barocciano XXXVIII. seruat Bibliotheca Bodleiana, et licet breuia sint, dignissima tamen, quae edantur, iudicat *Dodwellus* de Cyclis Graecorum p. 742. Neque [f] illa eruditis diutius inuidebit exquisitae ipse eruditionis vir Ludolphus Küsterus, qui eadem e Bodleiano codice descripta et collata cum codice Is. Vossii nouae suae, quam parat, Aristophanis editioni adiunget. [quod factum esse in nota subiecta notauimus. At Küster. vel non satis diligenter descriptum exemplar habuit, vel minus fide reddidit. Saltem vir quidam doctus in apographo suo eorumdem scholiorum e cod. Barocciano 1697. descripto, saepe aliter scriptum deprehendit, quam Küsterus edidit, aut legi in Barocc. testatus est, et varietatem lectionis, nec vero semper sincerae, vulgauit in Miscell. obseru. Belg. tom. I. vol. VII. p. 125 — 132. *Harl.*] Citantur a Suida in Ἀμόργεια et alibi, a *Francisco Iunio* in Catalogo Artificum p. 124. Galeo ad Antoninum Liberalem p. 146. etc. Locum a Salmasio emendatum refert *Sarrau.* in Epist. p. 243. *Fabric.* *Brunck.* V. C. tom. I. edit. praemisit Chronologiam fabularum Aristophanis, quarum didascaliae certae sunt, ab Olymp. LXXXVIII. vsque ad XCVII. Praetermissis iis integris, quibus annum, quo actae fuerunt, iam adsignauimus, reliquarum ex illa delibabimus indicatas didascalias. Olymp. LXXXVIII. 1. Archonte Diotimo Δαιταλῆς, anno II. Βαβυλώνιοι. Olymp. XCI. 2. Archonte Chabria, Ἀμφιάραος. Olymp. XCII. 4. Archonte Diocle, Πλοῦτος A. Post Olymp. XCVII. Αἰολοσίκων et Κώκαλος. *Harl.*

III. Deperditarum Aristophanis Comoediarum longe maior est catalogus, quem hoc loco lectori repraesentabo, adiutus obseruationibus *Iohannis Meursii* in Bibliotheca Graeca Atticaque, *Guilelmi Canteri* et *Guil. Coddaei* in fragmentis Aristophanis, et *Andreae Schotti* in iis, quae praemittuntur editioni Aristoph. an. 1624. et 1670. 12. Suidas et Thomas Magister in eius vita tradunt, ipsum docuisse dramata LIV. vt in altero anonymo vitae scriptore error esse videatur μδ΄. pro νδ΄. 44. pro 54. Ex his, quatuor: Ποίησιν, Ναύαγον, Νήσους et Νίοβιν alii maluerunt referre ad Archippum. *Fabric.* Fragmenta recognouit, auxit, emendauit et elegantius excudi fecit cel. *Brunck.* tom. III. p. 210 sqq. et catalogum deperditarum comoediarum curatius confectum, multis reiectis, quas vncis inclusas signabo, dedit. Toup. ad Suidam multa loca correxit, quod, quia Brunck. in singulis fragmentis iam adnotavit, vbiuis repetere nolui. De fragmentis Aristophaneis diligenter copioseque disserit Burm. II. in praefatione ad Bergleri editionem pag. 16 sqq. *Harl.*

(Ἄγηρος.) Athen. *Pollux* VII. 164, legendum Ἀνάγυρος. [vid. *Burm.* praefat. pag. 19.]

(Ἀγωνισαί.) *Pollux* VII. sect. 168. [vbi legendum Ταγηνισαῖς.]

Αἰολοσίκων. *Athen.* p. 95. F. p. 276. C. *Poll.* [I. 79. IX. 63. et multis aliis locis a Berglero, meliusque a Brunckio indicatis explicitisque] Platonius de Different. Comoediar. qui testatur,

ciano, collato codice, in quo eadem illa Scholia in Lysistratam sunt, Vossiano, nunc Leidensi, primam fecit publici iuris. Illius enim et Scholiorum auctor tradit, drama hoc actum fuisse ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρξαντος, i. e. Olymp. XCII. 1. additque, Scholiasten veterem ad vers. 1096. tempus didascaliae huius fabulae ab auctore dictae hypotheseos adsignatum corroborare. Vide de eodem Callia ad eumdem Olympiados annum *Corsini* F. A. III. pag. 251 sq. *Harl.*

ftatur, hanc fabulam mediae comoediae formam, et nulla χορικὰ μέλη habuisse. Ceterum per filium suum Ararotem docuit et hoc drama et Κώκαλον Aristophanes, vt notat Scholiastes Comici in argumento Pluti. Citatur etiam in Scholiis ad Pacem 740. Suid. in Ἀγοράσαι et ab Hephaestione in Enchirid. Acta post Plutum, adeoque post Olymp. XCVII. [conf. *Toup.* ad Theocr. Syracus. p. 434. *Burm.* II. praef. ad Arist. Bergleri pag. 18 sq.]

Αἰολοσίκων δεύτερος. *Athenaeus* lib. IX. [pag. 372. A.]

(Ἀκέστριαι.) *Poll.* IV. 125. [Huius nomen omiserunt Bergler. et Brunck.]

(Ἀκλαεὶς siue Ἀκλαιεὶς siue Ἀκαλλής.) Gell. XIX. 13. [vbi legendum Κώκαλος.]

(Ἄμετροι παροιμίαι.) Schol. Comici ad Aues, v. 1292. Sed videtur eo in loco laudari Aristophanes non comicus, sed grammaticus.

Ἀμφιάρεως. Hephaest. *Harpocr.* in Λαμπρεῖς. *Poll.* II. 176. et saepius. Suid. in Ἀχηνία. Athen. pag. 158. C. Apostolius, Erotianus in Λεβηρίδες. [p. 244. ibique Eustach.] Etymol. M. et *Aelian.* XII. 9. de Animal. Schol. Aristophanis ad Ranas 246. ad Nub. 663. ad Pac. 473. Hoc drama per Philonidem docuit Aristophanes, vt legitur in argumento Auium: docuit autem Archonte Chabria, Olymp. XCI. 2. Vide *Sam. Petitum* lib. I. Misc. cap. 9. *Fabric.* Bergler. et Brunck. omiserunt nobile fragmentum in Schol. ad *Aristoph.* Plut. 701. vbi Aristophanes, ab aliis diuersus, Iaso Amphiarao natam tradidit, quam opinionem et fragmentum erudite copioseque illustrauit *Hemsterhus.* ad illum locum pag. 233 sqq. *Harl.*

Ἀνάγυρος siue Ἀνάργυρος. Suid. in Ἀργαῖοι φῶρες, *Poll.* VII. 164. IX. 72. vbi vid. Hemsterhus. etc. Etymol. M. in Βουκέφαλος. *Athen.* p. 133. B. p. 301. A. p. 385. F. p. 650. E. et Scholiastes Aristoph. ad Au. 1292. Vide *Casaubonum* IV. 4. ad Athen. [F]

(Ἀνταγωνισταί.) Vide infra in Ταγηνισταί.

(Ἀσκλήπιος.) *Pollux* lib. II. sect. 59. at ibi non est titulus Comoediae, sed tantum ex Aristophane refertur, Plutum ἐν Ἀσκληπιῷ in Aesculapii templo visum recepisse.

Αὐτόλυκος. Erotianus in Ἄμβην p. 88. Galenus in lib. I. Hippocratis περὶ ἄρθρων. Schol. Aristophanis ad Vespas 1020.

Βαβυλώνιοι. Acta Olymp. LXXXIX. 2. Archonte Epicle, actore Callistrato. Suid. et Apostolius in Σαμίων ὁ δῆμος, quorum locis adde *Meurs.* III. 21. Attic. Lect. Laudant et *Aristoteles* III. 2. Rhetor. Steph. Byz. *Pollux* IV. 186. X. 28. et 38. et 85. et 152. denique 173. *Athenaeus* p. 86. p. 494. D. etc. Harpocration, Ammonius in Χολάδες, [vbi vid. Valcken.] Hesych. Etymol. M. Zenobius prouerb. ἀνθ' Ἑρμίωνος, Suid. in Σῖμος, auctor vitae Aristoph. et Scholiastes ad Aues 1555. et Archenens. 377. 502. et in Argumento Pacis. Vide et *Casaubon.* ad Athenaeum III. 10. *Sam. Petit.* Misc. I. cap. 3. [t)]

Ἀριστοφάνης

t) Male Βαβυλῶνι pro Βαβυλωνίοις in vet. Lex. biblioth. Coislin. pag. 485. *Harl.*

Ἀριστοφάνης ἐν τῇ βίβλῳ λέγει· Ἀμφιτρύων δ' αὐτῷ γενναιότερον παῖδα γεννᾷ. Schol. Hesiodi pag. 246. b. [u])

Βοηθοί. Priscian. lib. XVIII. [vid. Brunck. l. c. p. 225. *Burm.* l. c. excludit hanc fabulam, quia Schol. ad Acharn. 3. tribuit illam Aristomeni.]

Γεώργοι. Plutarch. in Nicia p. 528. quem hoc dramate Aristophanes perstrinxerat, *Hephaest.* [p. 42. conf. *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. p. 261.] Priscian. lib. XVIII. p. 1212. Etymol. M. p. 234. l. 35. *Athen.* p. 75. A. p. 111. B. p. 460. *Poll.* VII. 201. X. 69. Harpocrat. Stob. et Zenobius in prouerb. Αὐτῷ μελητέον. Scholiastes Theocr. et Aristoph. ad Equit. 959. *Ael.* H. A. IX. 9.

Γῆρας [v]). *Priscian.* lib. XVIII. Etymol. M. in Μορμολυκεῖον, Suid. in Στλεγγίς. *Athen.* p. 109. 133. A. 287. D. Poll. IV. 180. etc. Harpocrat. Scholiastes Nicandri Theriac. et Phrynichus in Διονύσειον p. 68. Schol. Aristophanis, Vesp. 493. Equit. 577. *Laert.* IV. 18. vbi vide Menag.

(**Γηρόγαρδος**, vel, vt alii scribunt, Γηρίλορδος vel Γηρόλορδος *senectus curua.*) *Aelian.* Hist. Animal. XII. 9. pro quo Meursius in Biblioth. Graeca suspicatur legendum γεωργὸς aut γηρυπόδης, [*Abr. Gron.* e cod. medic. coniicit melius γῆρας.]

Γηρυτάδης. Erotianus in Γαργαλισμῷ et Ἐκλαπήσεται. Hesych. *Athen.* p. 95. F. p. 99. F. 112. F. et saepius. *Poll.* IV. 181. VI. 111. IX. 46. (vid. *Martini* von den Sonnenuhren der Alten p. 20. nr. 47.) X. 59. 91. et saepius. Harpocr. Etymol. M. et Scholiastes Sophoclis ad Electram et Schol. Aristoph. Vesp. 1300. [vid. *Toup.* ad Suidam III. 288. *Bentl.* resp. ad Boyl. p. 167. vers. Lennep. *Valcken.* ad Eurip. Phoen. p. 75. emendat fragm. apud *Athen.* III. p. 112. *Burmann.* praefat. p. 26.]

Γλαῦκος. Pollux III. 3.

(**Γόητες.**) Athen. lib. XIV. nisi legendum ibi Aristomenes pro Aristophane.

Δαίδαλος. Suid. *Athen.* p. 316. A. (vid. *Brunck.* p. 234.) p. 374. C. etc. *Poll.* VII. 100. Hesych. Phrynichus in Κάκκαβον p. 80. Erotianus in Ἀνεκάς. [vbi vid. Eustach. p. 50. edit. Franz.] Clemens VI. Strom. p. 628. vbi ait Platonem Comicum et Aristophanem Daedalo sua inuicem suffurari.

Δαιταλεῖς, siue attice Δαιταλῆς. *Athen.* 119. C. 127. C. etc. Poll. VII. 153. etc. Harpocr. Etymol. M. Phrynichus et *Thomas Magister* Lex. Attic. in Ἀκεστής, *Galenus* in prooemio Lexici Hippocratei, [de quo loco conf. *Brunck.* pag. 236 sq. *Casaubon.* ad Athenaeum III. cap. 32.] Suidas. Vide Nunnesium ad Phrynichum p. 13 sq. [w])

Δαναΐδες

u) Videtur drama poetae innui, nisi verba ἐν Βύβλῳ referenda sint ad sequentia, quod in Βύβλῳ, vrbe Phoeniciae Amphitruo etc. Potius sensus est: ἃ καί (scil. Διδύμῳ) ἐν τῇ Βύβλῳ Ἀριστοφάνης λέγει etc.

v) De hac et fab. Γηρυτάδ. vid. *Burmann.* praefat. ad Aristoph. pag. 21. *Harl.*

w) Prima haec Aristophanis comoedia Olymp. LXXXVIII. 1. actore Callistrato. conf. *Sam. Petit.* lib. I. Miscell. cap. 2. Schol. ad *Aristoph.* Nub. 529. *Moeris* in Θυμὸν, vbi vid. Pierson. pag. 190. Locum apud *Suidam* voc. Τρωΐας οἶνος corrigit *Pierson.* ad *Moeris* in Τρωΐαν e Photii Lex. MSto. *Burmann.* II. praefat. ad Aristoph. pag. 18 sqq. *Harl.*

Δαναΐδες vel Δαναοί. *Athen.* p. 57. A. 114. C. etc. *Poll.* II. 76. etc. Suid. in Αταλαίπωρον, Αὔλειος, Ἀργύρειος [?] et Κλειταγόρα. Scholiastes Aristoph. ad Plutum et Pacem. Etymol. M. in Ἀταλαίπωρον.

Δηλία. *Athen.* pag. 373. A.

Διονυσαύαγος. *Iupiter naufragus.* *Pollux* X. 8. [vbi vero legendum est sect. 33. Δὶς ναύαγος: at dramatis auctor aeque ac titulus est incertus.] Vide et infra in Ναύαγος.

(**Διόνυσος.**) *Athen.* lib. XIV. nisi et ibi pro Aristophane legendum Aristomenes. [vid. *Casaub.* ad Athen. lib. XIV. cap. 17. *Burmann.* praefat. pag. 27. med.]

Δράματα. Apud Pollucem laudatur Aristophanes ἐν δράμασιν ἢ Νιόβῃ, et ἐν δράμασιν ἢ Κενταύρῳ vel Κενταύροις. Videndus *Casaubonus* VII, 14. ad Athenaeum, vbi suspicatur, quatuor Comoedias, de quarum auctore, Aristophane an Archippo, (vide Anonymum in Comici vita, quae scholiis Graecis praefixa est,) Criticis non constabat, Nioben, Centaurum, Insulas et Poesin ab aliquo in vnum corpus coniecta, et titulum dramata ei inscriptum fuisse. At enim non de Centauro, sed de Ναυαγῷ dubitabant veteres Critici. Apud Hesych. in Βύρσαν male ἐν ἀράμασι pro ἐν δράμασι. [vid. loca apud *Brunck.* pag. 243 sqq. adde Burm. l. c. p. 24.]

Εἰρήνη β΄. Iam Eratosthenis aetate non exstabat, qui dubius haeret, an Aristophanes Comoediam *Pacem*, quae etiamnum habetur, bis docuerit, an binas hoc titulo conscripserit, vt innuit *Crates* Grammaticus apud auctorem argumenti Εἰρήνης Aristophaniae. [*Eustath.* ad Iliad. p. 129. l. 261.]

Ἐρεχθεύς. Eustath. ad Odyss. μ΄, p. 1720. l. 25.

(**Ἡνίοχος**) nisi apud Pollucem [X. 119. et Casaubon. ad Athen. IX. cap. 18.] pro Ἡνιόχῳ legendum ἢ Νιόβῃ. [vt hodie recte legitur.]

Ἥρωες *). *Laertius* VIII. 34. *Athen.* pag. 409. C. *Poll.* VII. 15. 16. 21. 133. 167. etc. Suid. Scholiastes Comici ad Aues 799. et *Stephanus Byz.* in Ἄργος. [cuius fragmentum emendat *Brunck.* p. 246.] Etymol. M. in Πίνω.

Θεσμοφοριάζουσαι siue Θεσμοφοριάσασαι, vt secundas Aristophanis Thesmophoriazusas inscribit Demetrius Troezenius apud *Athenaeum* lib. I. p. 29. A. [at male: nam non erant diuersa dramata, sed posterior fabula fuit prioris emendatio. vid. Burm. l. c. pag. 23.] [lib. XV. p. 690. D. coll. *Piersonii* nota 1. ad grammat. Herodianum post Moerin pag. 437.] Confer *Sam. Petitum* lib. I. Misc. cap. 13. Ex his locum insignem de muliebri cultu et ornatu proferunt *Clemens Alex.* III. 12. Paedagog. et Pollux VII. 22. Emendat *Salmasius* pag. 1148. ad Solin. (p. 808. edit. Vltraiect.) Idem drama citatur, a Suida in Λακωνίζω et Λύκος ἔχανεν, et Ἀλφάνει, Harpocratione in Πύλαι. [Plura vid. apud *Brunck.* p. 248 sqq.]

Κένταυρος

*) Fragmentum apud Suidam v. Ἀμφορεαφ. ex *Polluce* X. sect. 75. 172. corrigit *Pierson.* ad Moerin pag. 62 sq. idem fragm. apud Polluc. VII. sect. 15. ad Herodianum post Moerin pag. 445. not. 2. emendat. *Harl.*

Κένταυρος siue *Κένταυροι*. *Pollux* VII. 24. [quem locum correxit *Brunck.* p. 244.] et saepius. Hesych. Athen. p. 629. C. Suid. in *Πρόδικον*. Vide et supra in *Δράματα*, solet enim citari Aristophanes *ἐν δράμασιν ἢ Κενταύρῳ*. [conf. *Toup.* cur. nouiss. ad Suidam p. 271. edit. Lips.]

(*Κιθαριστής*.) *Athen.* p. 681. C. Sed illa Antiphanis est, non Aristophanis.

Κιθαρῳδός. Hesych. in voc.

(*Κόραι*.) Ammon. in *Διέφθαρται*, [p. 40. vbi vid. Valckenar. et *Burm.* in praef. ad Arist. p. 25. fin.] pro quo legendum quidam suspicantur *Ὧραι*. [quod contra Valcken. probat Brunck. p. 214. Locum emendat *Pierson.* ad Moerin p. 128.]

(*Κότυλος*.) *Pollux* X. 23. [?] segm. 85. [vbi vid. interpr. qui e codd. melius restituerunt locum, comprobante *Brunckio* p. 214]

Κώκαλος. Erotianus in *Φῶδες*, Stephanus Byz. in *Κόρινθος*. *Athen.* [p. 156. C. p. 478. D. quem locum emendat *Toup.* ad Suidam III. 72. nec tamen in omnibus comprobat *Brunck.* p. 252.] Hesych. *Pollux* VII. 162. *Harpocr.* [in *Πώμαλα* emendatus a *Toupio* ad Suid. III. 71. adde *Burmann.* praef. p. 28.] Zenobius in prouerbio *Χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος*. *Macrobius* V. 18. Acta est haec Comoedia post Plutum, adeoque post Olymp. XCVII. et post decretum, ne quis nominetenus in theatro perstringeretur. Vide scriptorem graecum vitae Aristophanis, et quae supra in *Αἰολοσίκων*. Porro *Philemonem* in *Ὑποβολιμαίῳ* suo hoc Comici drama aemulatum notat *Clemens Alex.* VI. Strom. p. 628. [Laudatur haec fabula a *Gellio* XIX. 13. vbi pro *Κώκαλος* male scriptum erat *ἀκλαὴς*, vel *ἀκαλές*.]

Λήμνιαι y). Ammon. in *Τύραννον*. vbi vid. Valcken. Harpocr. *Athen.* 299. B. 302. D. et alibi. *Poll.* IX. 126. X. 25. Etymol. M. Suid. et Hesych. in *Δοριαλλός*. [vid. *Brunck.* pag. 254. etc. *Burm.* p. 28.]

Ναύαγος. Vide supra in *Δράματα*. [idem forte, quod *Δὶς ναύαγος*.]

Νεφέλαι siue *Nubes priores*, actae Archonte Isarcho Olymp. LXXXIX. 1. in festo Lenaeis. Vide graecum argumentum Nubium posteriorum, quae exstant. [*Diogen. Laert.* in Socr. II. 18. vbi Menagius errat, et corrigitur a Brunckio p. 256. Schol. ad Nub. 520. 543. etc. ad Vesp. 1039.]

Νῆσοι. [Schol. ad Aues 297. 440.] Etymol. Pollux, Scholiastes Eurip. Stob. Suid. Hesych. Ab aliis relata est ad auctorem Archippum. Supra in *Δράματα*. *Pollux* IX. sect. 89. de hoc dramate: *Εἰ μὴ ὑποπτεύεται τὸ δρᾶμα ὡς Ἀριστοφάνους ὂ γνήσιον*. Ita enim legit illum locum *Casaubonus* II. 15. et IX. 17. ad Athenaeum, [sed conf. *Polluc.* IX. 89. et Brunck. p. 257 sq.]

Νίκαι. Suid. nisi legendum *Νῆσοι* vel *Σκηναί*. [Sed citatur a Schol. ad Lysistr. 288. et ex eo a Suida in *Σιμός*.]

Aaa 2 (*Νιόβη*,)

y) Hanc comoediam respicit Cicero II. de legibus, 15. vbi Aristophanem poetam vocat facetissimum. vid. *Valesium* p. 209. ad *Eusebium* lib. II. de vita Constantini cap. 5. *Fabric.* Cicero ad loc. in Auib. 874. respexisse videtur Burm. pag. 27. *Harl.*

(Νιόβη,) (ab aliis tributa Archippo,) Pollux, Schol. Euripidis ad Phoeniss. vbi citatur Aristophanes ἐν δράματι Νιόβης. Forte leg ἐν δράμασιν ἢ Νιόβῃ. Vide supra in Δράματα.

(Ὄβριμος.) Pollux X. 3. 22. [sed est fab. *Antiphanis*, cuius nomen restitutum est ibi in edit. Pollucis Hemsterh.]

Ὁλκάδες. *Athen.* p. 91. C. p. 111. A. et saepius Schol. *Aristophanis*, [ad Nub. 699. Acharn. 122. 710. Vesp. 590. Au. 1283. Lysistr. 723.] Pollux IX. 60. etc. Hesych. Suid. Harpocr. et Stephanus Byz. Galenus I. de Alimentorum Facult. tom. IV. p. 316. [z])

Πελαργοί. Schol. Aristoph. ad Plutum 84. 665. et Vesp. 1231. *Athenaeus* p. 247. A. 368. E. Harpocr. *Pollux* X. 174. VII. 105. *Thomas Mag.* vocibus atticis in Σημεῖον [aa]).

(Πελασγοί.) *Athen.* lib. IV. sed et ibi legendum Πελαργοί. Nam et apud *Pollucem* X. 44. clarissimus Hemsterhusius ita reperit in MSS.

(Περιαγγεύς.) Vide mox Περιαλγής.

Περιαλγής. Schol. Aristophanis ad Aues 1297. vbi Meurs. legit Περιαλγεῖ pro Περιαγγεῖ, [Plato Comicus quoque scripserat fabulam Περιαλγής.]

(Πλατανισαί.) Etymol. M. in Αἰδοιέσατος, nisi legendum Ταγηνισαί.

Πλοῦτος α΄. Acta haec comoedia viginti annis ante Plutum secundum, (qui exstat,) Olymp. XCII. 4. Versus, quem ex Pluto secundo profert *Athenaeus* lib. IX. legitur in comoedia huius nominis, quae exstat, v. 1128. Vicissim, quae in Pluto α΄. adfert Scholiastes Aristoph. ad Ranas v. 1125. in illa non occurrunt. Vnde recte colligit *Meursius*, priorem Plutum periisse, posteriorem ad nos peruenisse. [P] [sed vide supra ad Plutum, adhuc superstitem. In Scholiis Marcian. ἐν Πλούτῳ aliquoties occurrit.]

Ποάστριαι. Schol. Aristoph. ad Aues p. 602. [v. 1297. quo loco motus *Burm.* p. 24. non abnegat illam fabulam Aristophani.] Sed hae *Phrynichi* vel Eupolidis potius sunt, quam Aristophanis. Vide Pollucem IX. 31. [Phrynicho tribuit Brunck. adsertque *Polluc.* VII. 23. et X. 159.]

Ποίησις ab aliis tributa Archippo. Vide supra in Δράματα.

Πόλεις. *Athen.* lib. III. [pag. 104. vbi lege Casaubon. III. cap. 9. et *Burm.* l. m. pag. 24 sq.] Athenaeus docet idem drama ab aliis tributum Philyllio vel Phrynicho. [priori adserit illam Brunck. p. 214. et Bergler.]

Πολύειδος. *Etymol. M. Poll.* IX. 31. X. 130. Suid. Stob. Apostolius. [*Moeris* p. 286. in Οὐκ ἀπήρκει.]

Προαγών. *Athen.* p. 80. A. 95. D. 380. D. 422. F. etc. *Poll.* X. 44. Schol. Aristoph. Vesp. 61. Suid. in Σταθερόν.

Πυθαγόρειοι.

z) Citatur a Schol. Veneto ad Homeri Iliad. v. 182. adde *Burm.* praef. ad Aristoph. p. 21. *Harl.*

aa) Citatur a *Moeride* in voc. Βαλανεύς, p. 92. vbi vid. Pierson. Grammaticus *Herodianus* post Moerida pag. 462. in Σημεῖον adducit nostram fabulam et priorem articuli partem debet illi *Thomas Mag.* in eodem voc. memor. adde *Burm.* l. c. pag. 21 sq. *Harl.*

Πυθαγόρειοι. *Athen.* lib. IV. [p. 161. quem locum ſanauit Brunck. e codice.]

(Σέριφοι.) Schol. Ariſtophanis ad Veſpas 74. [nec vero hic tribuitur Ariſtophani: eſt enim Cratini.]

(Σκηναί.) *Athen.* [pag. 169. C. de quo loco vid. Brunck. p. 265. qui plura adfert.] Harpocr. Heſych. in Τριτοςάτης. Alii hoc drama Platoni Comico adſcripſere. [Eſt titulus ſequentis fabulae decurtatus.]

Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι. Heſych. Harpocr. Athen. p. 286. p. 628. E. *Poll.* [VII. 157. X. 144. et 202. etc. *Hemſterh.* ad Poll. X. 19, 67.] Etymol. M. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Equit. 422. [*Burm.* p. 25.]

(Σκύθαι bb) ἢ ταῦροι.) *Pollux* lib. X. ſect. 168. Sed eumdem verſum idem *Pollux* lib. VII. ſect. 59. non Ariſtophani tribuit, ſed *Antiphani.*

[Schol. Marcian. ad Homer. Iliad. ψ'. 1. ad πτόλιν, κεῖται, ait, δὲ καὶ παρὰ Κωμικῷ ἐν Σωσίππῳ; vbi igitur, niſi vel lectio falſa ſit, vel alius comicus intelligatur, nomen incognitae fabulae Ariſtophaneae proditur. *Harl.*]

Ταγηνισαί. *Athen.* [p. 96. C. 107. F. 110. F. 374. F. et ſaepius. conf. Brunck. pag. 267.] Suid. in Ἀφύα, [in Πρόδικος vbi vid. Küſter.] *Poll.* X. 88. et crebrius. Harpocr. Etymol. M. Scholiaſtes Comici ad Ranas 295. Nubes 360. Tarrhaeus et Didymus, Apoſtolius. Forte apud Suidam in Ἅλις ἀφ. pro Ἀνταγωνιςαῖς et apud Etymol. M. in Αἰδοιέςατος pro Πλατανιςαῖς legendum Ταγηνιςαῖς. [*Herodian.* grammat. poſt Moerid. p. 465. vbi vid. Pierſon.]

Ταῦροι. Supra in Σκύθαι. [*Burm.* l. c. pag. 26 ſq.]

Τελμισσεῖς. (Τελμισσοὶ, Τελμησεῖς, Τελμήσσοντες) Athen. p. 308. F. 690. F. Heſych. Etymol. *Poll.* X. 72. 80. 82. *Ariſtides* Orat. I. ſacra tom. I. p. 486. Stephanus Byz. in Τελεμισσός.

(Τετράμετροι.) Zenob. in Ἀλεσίας. At non videtur intelligi peculiare drama hoc titulo, verum reſpiciuntur tetrametri iambici, quibus paſſim Ariſtophanes vtitur, et qui ab ipſo nomen habent *Ariſtophanii.*

Τριφαλής. *Athen.* p. 525. A. et 121. Harpocr. *Poll.* IX. 9. X. 162. Heſych. Suidas in Τῶν τριῶν κακῶν, [*Eudoc.* in Viol. pag. 237.] Conſtantinus Porphyrogen. cap. 23. de Adminiſtr. Imper. Stephanus Byz. in Ἰβηρίαι. [conf. *Toup.* in Addendis ad Theocrit. p. 409. *Brunck.* p. 273 ſq.]

(Φιάλαι) apud Harpocrat. in Ξύςις corruptum eſt, nam legendum: Ἀριςοφάνης ἐν νεφέλαις. [vbi reſpexit verſ. Nub. 70.]

Φιλωνίδης. Athen. lib. VIII. p. 472. C.

Φοινίσσαι. *Athen.* p. 62. D. 90. A. 154. E. *Poll.* VII. 199. X. 17. 119. 155. Burmann. praefat. p. 29 ſq. et Brunck. p. 275.] Suidas in Ἀκαλήφη.

bb) Scythas Athenas vocabant publicos ſeruos, qui in iudiciis petulantiam litigantium compeſcebant. vid. *Caſaubon.* ad Athen. VI. 10.

Ὧραι. Hesych. *Athen.* [p. 372. B. de quo loco aliisque vid. Brunck. p. 274 sqq.] *Poll.* VII. 13. Scholiastes Aristoph. Au. 874. Vide et supra in Κόραι et *Sam. Petitum* ad Leges Atticas pag. 2. Locus insignis, quo Athenas laudauit, est apud *Athenaeum* IX. pag. 372. *Fabric.* adde *Casaubon.* ad Athen. lib. IX. cap. 3. p. 406. et de argumento *Burmann.* II. in praefat. pag. 26. *Harl.*

IV. Scholia siue Commentaria Graeca in Aristophanem edita hactenus sunt quadruplicia. *Prima* antiqua sunt et pererudita ad Comoedias nouem primores, in variis codicibus priscis reperta et ad Aldi Manutii [?] preces descripta ac recensita a *Marco Musuro* Cretensi. Collegerant illa *Thomas Magister*, [*Ioan. Tzetzes*] *Demetrius Triclinius* aliique recentiores Graeci ex variis grammaticis antiquioribus, qui in Aristophane illustrando operam suam olim collocarunt, quales fuere, vt ex ipsis scholiis licet colligere, *Apollonius*, *Aristarchus*, *Aristophanes* Grammaticus, *Callimachus*, *Callistratus*, *Didymus*, *Eratosthenes*, *Lycophron* Grammaticus, *Symmachus Atheniensis*, et *Theon* cc). Vnde non mirum est verba Comici in hisce, perinde vt aliorum poetarum in suis, frequenter in diuersam, haud raro etiam in contrariam, exponi sententiam. Facile etiam hinc componi potest controuersia, quae exercuit

cc) Conf. Küsteri praefationem fol. 3. vbi, Scholia, inquit, Musuriana, partim a peruetustis iisque clarissimi nominis Grammaticis — conscripta sunt, quae proinde non mirum si optimae sint notae, veramque et priscam illam eruditionem sapiant; partim auctores habent *Thomam Magistrum* et *Ioannem Tzetzem* aliosque forte illius aetatis Graeculos. — De *Thoma Magistro* et *Ioanne Tzetze* omne dubium mihi exemerunt excerpta scholiorum in Aristophanem ex cod. msto Vaticano MCCXCIV. qui fuit quondam Fuluii Vrsini, itemque excerpta ex cod. Vrbinate CXLI. in eadem bibliotheca. Horum enim codicum prioris excerpta praeferunt nomen *Thomae Magistri;* posterioris, *Io. Tzetzae;* in quibus quae leguntur, maxima ex parte in editis ad Aristophanem scholiis αὐτολεξεὶ quoque occurrunt. Hactenus Küster. Ex aliis praeter ea veterum commentariis conflata esse nostra Scholia, patet ex cod. graeco a *Villoisonio* in Proleg. ad Homerum p. XIX. detecto, in cuius folio XLIII. recto legitur: Κεκόλλισται, (ταῦτα σχόλια) ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου· παραγέγραπται ἐκ τῶν Φαείνου, καὶ Συμμάχου, καὶ ἄλλων τινῶν. Librarii autem modo contractiora, modo liberaliora ex aliis, nunc vetustioribus, nunc recentioribus exemplaribus aut veteribus grammaticis atque lexicographis, comoediis, quas sua manu descripserant, more suo Scholia aut glossas adiecerunt. Hinc passim reperiuntur codices, in quibus occurrunt Scholia, a vulgatis interdum hinc inde diuersa aut locupletiora aliis: qua de diuersitate iam disserui in praefatione ad Aristophanis Nubes, et ex *Iriarti* Catalogo diuersitatem scholiorum, codici Matritensi adscriptorum, significaui. Sic *Hemsterhus.* ad Arist. Plutum ex cod. D'Orvilliano, et *Brunck.* crebro in sua editione ex codd. msstis adtulerunt grammaticorum veterum ad Aristophanem adnotationes variatas aut antea nondum editas. Pariter alii in aliis codicibus, vel nondum vel non recte pleneque collatis, diuersitatem deprehendent illam, quae quidem amorem veterum erga Aristophanem et frequentem vsum atque interpretationem illius comoediarum ab antiquissimis temporibus paene aeque declarant, ac supra de antiquioribus Homeri commentatoribus animaduertimus. De Symmachi interpretatione fideque vide exemplum in Scholiis ad Plutum v. 1012. ibique notam Hemsterhusii p. 361 sqq. atque pag. 366. animaduertit Hemsterh. Symmachum confecisse commentarios ad primum Plutum. Atqui Symmachus cum reliquis quoties laudetur in Scholiis, id patebit ex indice auctorum in illis nominatorum. Veteres quoque grammaticos signa critica adposuisse Aristophani, patet ex multis Scholiastarum locis, de quibus docte egit cel. *Villoison.* in Prolegom. ad Homerum, et multa loca excitauit p. XIX. memorat quoque codicem, in quo ad finem *Nubium*, adspersa erant illa σημεῖα, seu signa critica, quae a nostris editionibus exsulare, merito dolet *Dausquius* in *tractatu quinto* p. 169. antiqui nouique Latii Orthographiae, Tornaci Neruiorum 1623. in diple ὠβελισμένη. *Harl.*

cuit viros [dd]) eruditos, ambiguum esse ducentes, vtrum Suidas, in quo iisdem multa verbis atque in scholiis ad Comicum leguntur, exscripserit Aristophanis Scholiasten, an hic Suidae fuerit compilator. Nimirum dubitari nequit, Suidam, vtpote longe iuniorem, grauiter vsum fuisse Grammaticorum veterum, vti in alios poetas, ita in Aristophanem praecipue commentationibus, vel certe commentationum illarum antiquioribus excerptis, etiam nonnulla integriora, quam hodie exstant, habuisse: [vid. supra ad Nubes Aristophanis adnotata.] at vicissim Musurus, qui illa Scholia ab aliis, vt dixi, excerpta, digessit ac descripsit, Suidam hinc inde potuit habere ante oculos, et ex eo interdum illa supplere atque emendare, [etiam interpolare.] Ad Vesp. 542. dicitur ἐν τοῖς ὑπομνήμασι ὅτω γέγραπται.

Secunda Scholia sunt in easdem nouem Comoedias hinc inde ad Musuri editionem adiecta a curatore Florentinae editionis *Arsenio*, Archiepiscopo Monembasiae, nec adiecta ex codicibus MSS. verum, vt *Richardo Bentleio* in Apologia dissertationis de Epistolis Phalaridis p. 22. obseruatum est, e Galeno, Athenaeo, Suida, Eustathio et aliis vulgatis scriptoribus decerpta. Florentinam tamquam auctiorem, non Aldinam sinceriorem editionem secuti sunt, qui postea Aristophanem cum scholiis edidere Basileenses ac Geneuenses, [Küsterus tamen bene coepit Aldina, signis additis, distinguere a Musurianis.] Etiam *Thomae Magistri* MSta ad Νεφέλας Scholia e Biblioth. Renati Morelli citat *Io. Pricaeus* ad Apuleii Apologiam.

Tertia Scholia debentur *Odoardo Biseto*, Tricassino, quae [ex Suida et Eustathio potissimum consarcinata] occurrunt in editione Geneuensi, [atque Küsteriana,] et vniuersas vndecim comoedias illustrant. De hoc Bisseto in Francisci Pithoei Pithoeanis, a Teisserio editis, legas haec verba: *Bizet, qui a fait sur l'Aristophane, estoit controlleur des guerres et Seigneur de Charlay. Il demeuroit en cette ville, et se retira pour la religion. Il a tout pris des dictionnaires grecs. Il estoit nostre cousin.*

Quarta denique Scholia graeca [leuia nec raro ieiuna] in solas conscripta Thesmophoriazusas sunt ab *Aegidio Burdino*, Aduocato et Procuratore Generali Parlamenti [P] Parisiensis, editaque Parisiis 1545. 8. et inscripta Francisco I. Galliae Regi, et ab eo tempore recusa in editione Aristophanis Geneuensi.

V. *Codices mssti atque Editiones Aristophanis.*

[Primum codices mstos, quorum notitiam acquirere potui, enumerabo potius, quam recensebo.

Romae in Biblioth. Barberina est nr. CCCXXXV. cod. chartac. saec. XV. continens Plutum, Nubes et Ecclesiazusas. — Ex *Montfaucon.* Biblioth. bibliothecarum MSStrum sequentes enotabo codd. — In biblioth. *Ottobon. Romae* (pag. 188.) *Ar.* comoed. etc. (p. 187. A.) *Arist.* comoed. — ibid. in Biblioth. Vatic. olim reginae Sueciae, (p. 35.) *Arist.* Plutus, et (p. 34. nr. DCCCCLXIV.) Comoediae. — in biblioth. *Vatic.* quatuor codd. (pag. 4. A.) et alii tres cum Scholiis, (p. 5. B.) — In biblioth. *Patauina* (pag. 485. E.) *Plutus:* ibid. in bibl. Corradina,

dd) Vide *Iac. Thomasium* de Plagio literar. §. 541. et 550 sq. et *Georgii Sigismundi Greenii* diss. de Scholiaste Aristophanis. Witeb. 1695.

Corradina, (p. 488. B.) *Aristophanes*, gr. cum glossis. — *Florentiae* in biblioth. monasterii Benedictin. (pag. 416.) sunt duo codd. quorum alter praebet IV. com. cum Scholiis, alter omnes comoedias. ibid. Nubes aliudque Arist. fragmentum, (p. 415.) — *Mediolani* in bibl. Ambrosiana (p. 493.) decies, alii plures (p. 530. p. 508. C.) *Arist.* Thesmophor. et Lysistrata. — ibid. in biblioth. *Io. Rhodii*, (pag. 489.) *Arist.* comoed. — In biblioth. *Guil. Pelliserii* Abbatiae S. Petri de Selincurte Dioec. Ambianens. (pag. 1199.) *Arist.* Plutus, Nubes et Ranae. — In biblioth. *San-Germanensi* Parisiis est cod. (p. 1042. D.) vers. continens Slauicam *Arist.* comoediarum. — In biblioth. ducis *Mutinensis* sunt Aristophanis codd. bene multi, (p. 531.)

In *Anglia* in biblioth. *Bodleiana* (p. 641. nr. XXXIV.) Lysistrata, (p. 643. nr. CXXVII.) Plutus, Nubes, Ranae. — in biblioth. *Galei*, Scholia graeca in Aristophanem, (vti dicuntur pag. 684. A.) nondum edita. (Varietates codicum Aristoph. Baroccianorum XLIII. et CXXVII. in locis a Dawesio tentatis, praemisit *Thom. Burgess.* alteri editioni *Ricardi Dawes* Miscellan. critic. Oxon. 1781.)

In biblioth. regia *Scorialensi* Hispan. (p. 617. C. D.) *Aristophanis* (nescio cuius? quod tamen hic referam:) *interpretatio dictionum prophetarum et apostolorum;* — *Aristoph.* comoediae aliquot, bis *Aristoph.* Plutus et Nubes et Ranae, cum Scholiis. In *Plüers* Reisen durch Spanien pag. 158. et *Ed. Clarkii* Epistol. de hodierno statu Hispan. pag. 396. (secundum versionem Koehleri theodiscam,) memoratur cod. tres illas comprehendens com. et alius, Ranas continens.

In bibliotheca quadam *Constantinopolitana* exstitisse dicuntur *vniuersae Aristophanis comoediae*, teste catalogo librorum msstor. graecorum, qui Constantinopoli apud Christianos olim adseruabantur, in Noua librorum rariorum conlectione etc. fasc. III. p. 442. Halis Magdeb. 1710. 8.

Venetiis in biblioth. D. Marci, secundum catalogum, p. 248. cod. chartac. CCCCLXXII. *Aristoph.* Plutus, Nebulae, Ranae, cum quibusdam notis marginalibus, in 8. — pag. 250. cod. CCCCLXXIII. chart. in 8. Plutus et Nebulae, — ibid. cod. membran. CCCCLXXIV. in 4. com. VII. cum Scholiis marginalibus, quae vt plurimum conueniunt cum editis Basil. 1547. — ibid. cod. membran. in fol. com. VII. cum Scholiis, quae in edit. Basil. eadem; praemittitur apospasmation *Platonii* de differentia et diuerso charactere comoediarum, nec non vita Aristophanis ab anonymo scripta, vt in memorata editione. Alia praeter ea vita habetur, quae incipit, Ἀριστοφάνης ὁ Κωμῳδοποιὸς, Φιλίππȣ μὲν ἦν παῖς, Ἀθηναῖος, Κυδαθηναῖος τὸν δῆμον. — pag. 316. cod. chartac. DCXVIII. in 4. Plutus et Nebulae, praeit vita. — Alium codicem nr. CCCCLXXIV. in quo sunt *Aristoph.* Plutus, Nubes, (ad quarum finem adspersa sunt veterum signa critica,) Ranae, Equites, Pax et Vespae, detexit et memorauit cel. *Villoison.* in Prolegg. ad Homerum p. XIX.

Inter codices *Nanianos* graecos *Venetiis*, teste catalogo illorum, Bononiae 1784. fol. pag. 477 sq. cod. CCLXXXII. nr. 2. vita Aristophanis, quae in edit. Aldina tribuitur Thomae Magistro; nr. 3. *Arist.* Plutus cum Scholiis inter lineas scriptis, et nr. 4. Nubes cum similibus Scholiis et in margine.

In biblioth. *Laurent. Medic.* Florent. teste Bandinio, tom. II. Plut. 31. cod. chart. IV. pag. 80. Plutus, Nubes, Ranae, Equites, cum prolegomenis ex Hephaestione, Demetrio Triclinio,

Triclinio, Platonio, et Thoma Magistro, argumentis, scholiis marginalibus, quae quidem breuiora sunt editis, ex iis tamen contracta, deficiunt autem in vltima comoedia a versu 271. et cum glossis interlinearibus: — ibid. cod. chart. XIII. p. 87. eaedem fabulae, cum prolegomenis, glossis interlinearibus et scholiis marginalibus. — ibid. pag. 89. cod. XV. com. VI. Acharn. Concionantes, Equites, Aues, Vespae, Pax, quae tamen fere omnes non integrae sunt, cum scholiis marginalibus — et cod. XVI. com. VIII. sine vllis scholiis. — ibid. pag. 91. cod. XIX. Plutus sine scholiis, et p. 93. cod. XXII. Nubes, cum scholiis, glossis interlinearibus, et argumento. — ibid. p. 113. cod. XXXV. Plutus, Nubes, Ranae, cum scholiis vberrimis et glossis interlinearibus. Nubium tria sunt argumenta praefixa, et cod. XXXVI. Plutus et Nubes. — Tom. III. plut. 91. inter codices Gaddianos, p. 423. cod. VII. membran. cum argumentis et titulis comoediarum rubrica exaratis, Plutus cum prolegomenis Thom. Magistri, scholiis duobus de comoediis, quae sequuntur haec: σκολιὰ λέγεται παρoίνια, μέλη τὰ ἐπὶ τῷ συμποσίῳ ᾀδόμενα etc. tum Aristophanis grammatici argumentum versibus iambicis, sed instar solutae orationis exaratum et alia argumenta: Nubes cum argumentis, Equites cum tribus argumentis, Ranae cum totidem argumentis. — Citatur quoque Comicus in Florilegio sententiarum, tom. I. p. 253. et in Violar. compos. ibid. p. 549.

In bibliotheca regia *Matritensi*, adnotante *Iriarte*, pag. 163. in cod. XLVII. fol. 187. *Aristoph.* Plutus. — pag. 178. cod. LIII. Plutus, Nubes, Ranae et Equites, cum frequentibus scholiis atque adnotationibus, praemissa vita et argumentis cuilibet fabulae praefixis. Hinc inde differt cod. ab editis. — pag. 234 sq. cod. LXVII. fol. 21 sqq. *Aristoph.* vita, cum Platonis in eum epigrammate, (quod iam dederat p. 98. ex alio cod. cum versione *Ioannis Otei*, bibliothecae regiae subcustodis, cuius, fatis intercepti, vitam meritaque p. 235. in nota valde celebrat,) Plutus, cum scholiis, quae a vulgatis saepe discrepant; Nubes, cum argumento, ab Iriarto primum promulgato, et in mea editione Nubium p. 11 sq. repetito, atque scholiis, quae ab editis plerumque sunt diuersa; pag. 264. cod. LXXII. fragmentum ex Ranis etc.

In bibliotheca *Leidensi*, secundum catalogum, p. 394. cod. Vossian. LII. *Aristoph.* Lysistratae pars cum scholiis, et pag. 403. cod. Vossian. XXIII. Scholia graeca in Arist. Lysistratam recens descripta. — pag. 399. MS. Vossianum, f. index scriptorum, quorum fit mentio in variis scriptoribus, vol. II. ex Scholiis Aristophanis etc. — pag. 398. cod. Vossian. LIX. Aristoph. iunioris epigramma in Oedipum cum aliis.

In bibliotheca regia *Paris.* multi occurrunt codd. in quibus vel plures vel pauciores continentur comoediae. Omnes vero singulatim repetere, molestum foret. Sunt nempe Plutus in XVI. codd. Nubes in XIV. Ranae in VII. Equites in quatuor, Aues in tribus, Acharnenses in totidem, Concionatrices in duobus, Lysistrata in duobus, et Pax in totidem codd. msstis. In primis laudatur cod. DCCXII. saec. XIII. exaratus, necdum illo quidem tempore quo catalogus editus est, collatus, at multarum variarum lectionum plenus, cum scholiis vberioribus, qui comprehendit Nubes, Ranas, Equites, Aues, Acharnenses et partem Concionantium longe maiorem. Post catalogum typis expressum in biblioth. regiam illatus est cod. quo continentur Plutus, Nubes, Ranae, et cuius V. L. habuit *Brunck.* vid. notas in Ranas p. 147. Codex MMDCCXIX. praebet viri cuiusdam docti notas in Aristophanis Scholiasten, vbi varia illius loca aut supplentur aut emendantur. — in cod. MMMMMMDCCXIV. est versio

actus I. Pluti latina, interprete *Leonardo Aretino*. — cod. MMMMMMMMMCLXXXI. iterum cod. MMMMMMMMMCCCCLI. continet Aristophanis Equites cum glossis et adnotationibus Isaaci Casauboni, a Küstero in lucem editis.

In biblioth. *Bavarica* nr. CCXXVI. cod. *Aristophanis* Plutus, Nubes, Ranae, Concionatrices. Varias Nubium et Ranarum lectiones iam dedi in mea editione: reliquarum V. L. in scriniis seruo.

De cod. *Elbingensi*, qui continet Plutum, Nubes et Ranas, egit cl. *Trendelenburg* in noua biblioth. philologica et crit. Gottingae, 1780. 8. vol. I. fasc. I. et dedit V. L. Pluti. Ego vero varias Nubium et Ranarum ex illo excerptas lectiones in mea editione exhibui.

In biblioth. *Guelferbytina* est editio Aristophanis cum notis mstis Iosiae Merceri.

In biblioth. *Augustae Vindelic.* est, teste Reisero, *Aristoph.* Plutus in 4. tum Sacrificantes et Lysistrata in 4.

In biblioth. *Heidelbergensi*, teste Sylburg. olim fuerant codd. Aristoph. comoediae fol. tres comoediae cum scholiis, 4. aliae III. com. cum scholiis; II. com. cum scholiis, 4. III. com. in 8. Plutus et Nubes 4. et Plutus 4. Sententiae Aristophanis et Aeschyli. Hi omnes codices num in Vaticanam biblioth. transierint, nescio.

In bibliotheca Caesarea *Vindobonensi*, teste *Lambecio* tom. IV. p. 274. in cod. CXLVII. nr. XVI. est initium Pluti cum expositione quadam graeco-barbara. — Secundum *Nesselii* Catal. (vbi in indice et in descriptione codd. aliquoties per ridiculum errorem Aristophani tragoediae tribuuntur,) part. IV. cod. CLXIII. p. 93. non satis clare sic enuntiatum est, „cod. antiquus bonaeque notae — quo continentur *Aristophanis* et Euripidis fragmenta Tragoediarum cum scholiis." — ibid. pag. 109. cod. CXCIII. *Aristoph. tragoediae* (sic,) Plutus et Nebulae variis scholiis illustratae; eaedem comoediae in cod. CCIV. p. 113. et cod. CCXIX. nr. XVII. p. 118. cum scholiis interlinearibus et marginalibus, tum cod. CCXLIX. p. 132. — cod. CCLVII. p. 134. — eaedem et Ranae cum variis notis marginalibus et interlinearibus in cod. CCXX. p. 115. — *Aristoph.* tragoediarum (sic) fragmenta quaedam, in cod. CCXXVII. p. 126. — fragmenta quaedam in cod. CCLXXXIX. p. 143. — De codd. in Anglia et Hibernia vid. supra ex Montfaucon. adlata: et plures in bibliothecis regnorum M. Britanniae custodiri, constat. — E *Mosquensi* catalogo olim miserat mihi *Matthaei*, in praesenti Prof. Wittebergensis cel. aliquot fabularum V. L. — In *Hafniensi* biblioth. regia est cod. Aristoph. vide supra, ad Pindarum.

Qui codices Aristophanis alibi lateant, equidem nescio. At ex hoc indice iam patet, multos superesse codices, in his haud paucos, qui plane nondum aut non adhibita omni cura sint comparati: et longe maiorem esse eorum numerum, qui comoedias, Plutum et Nubes, obscoenitate rerum ac verborum minus repletas, contineant. Ex horum nonnullis aliisque collationes lectionum habuerat Küsterus, et quidem ex Vaticano-Vrbinate, Bodleiano, Vaticano-Palatino, Arundeliano et Vossiano. Cl. *Brunck.* praeter suum et Augustanum codi e multis, quos ab initio notarum in singulas comoedias enumerat, Parisinis hausit varias lectiones.

Ad

Ad *EDITIONES* progrediar: quarum historiam criticam iam in praefatione ad Nubes dedi vberiorem: de antiquioribus quibusdam copiosus est *Clement* in: Biblioth. curieuse histor. et critique tom. I. pag. 82 sqq. adde *Menage* in Antibaillet, tom. VII. Operis Bailleti, Jugem. des Savans, p. 134 sqq. edit. in 4. paucis vero agit *Melchior Ludou. Wedekind* in: Ausführliches Verzeichnis von raren Büchern, part. I. p. 195. — Princeps et perrara est editio *Aldina:*

Ἀριστοφάνους — *Aristophanis comoediae nouem Plut. Nebulae, Ranae, Eq. Acharn. Vespae, Aues, Pax, Contionantes.* gr. In calce: Venetiis apud Aldum M.IID. (1498.) Idibus Quintilis. in fol. cum Scholiis graecis.

De hac editione, quae fide et adcuratione ceteris praestat, et, quod ad Scholia inprimis adtinet, a Küstero leuiore cura est comparata, et cuius exemplar in biblioth. Barberina, teste Catal. I. p. 71. cum notis msstis in margine est, Fabricius haec iam scripserat. „Male Gesneri Bibl. 1502. siue MCCCCCII. pro MCCCCIIC. apud Aldum Manutium Romanum, qui in Epistola ad Danielem Clarium Parmensem, Professorem litterarum humaniorum Ragusinum, *Accipe,* inquit, *nouem Aristophanis fabulas: Nam decimam* ee) *Lysistraten ideo praetermisimus, quia vix dimidiata haberi a nobis potuit. Sint satis hae nouem: cum optimis et antiquis, vt vides, commentariis, quibus Graece discere cupientibus nihil melius legi potest, non meo solum iudicio sed etiam Theodori Gazae vndecunque doctissimi, qui interrogatus quis ex Graecis auctoribus assidue legendus foret Graecas literas discere volentibus, respondit, solus Aristophanes, quod esset sane quam acutus, copiosus, doctus, et merus Atticus. Hunc item Iohannes Chrysostomus tanti fecisse dicitur, vt duodetriginta Comoedias Aristophanis semper haberet in manibus, adeo, vt pro puluillo dormiens vteretur: hinc itaque et eloquentiam et seueritatem, quibus est mirabilis, didicisse dicitur.* Scholia graeca, vt dixi, non composuit, sed tantum ex veteribus codicibus descripsit et recensuit *Marcus Musurus* ff), cuius praefatio graeca praefigitur, in qua inter alia: *Τὰ δ' ὑπομνήματα ταυτὶ καὶ πόνου πολλοῦ καὶ χρόνου ἐδεῖτο μακροῦ, εἴ τις αὐτὰ πρὸς τὸ βέλτιον ἐγχειροίη μεθαρμόσασθαι σχῆμα, ὧν θατέρου μὲν ἐπεκρατήσαμεν καίτοι κρείττονος ἢ φέρειν. Περὶ στενὸν δέ μοι κομιδῆ τὰ τοῦ χρόνου συνέβη. Οὐ γὰρ μόνον τὰς ἐξηγήσεις συνείρειν ἠργολαβήσαμεν πεφυρμένας τέως, ὡς ἴστε που καὶ αὐτοί, ἀλλὰ καὶ τυπωθείσας ἤδη ἐπετετράμμεθα διορθοῦν.* Ad calcem scholiorum in comoediam septimam numero, quae inscripta est *Aues*, leguntur haec verba: *Ἀριστοφάνους Κωμῳδιῶν ἑπτὰ καὶ τῶν εἰς αὐτὰς σχολίων ἀρχαίοις συντεθέντων γραμματικοῖς, ἃ δὴ σποράδην ἐν ἀντιγράφοις κείμενα διαφόροις καὶ πεφυρμένως, συνείλεκταί τε καὶ, ὡς οἷόντ' ἦν, ἐπιμελέστατα διώρθωται παρὰ Μάρκου Μουσούρου τοῦ Κρητός.* Sed et in octauam deinde, et nonam scholia sequuntur, (in Ecclesiazusas quidem siue nonam paullo breuiora,) eiusdem haud dubie Musuri industria recensitae et emendatae. [¶]. Musuri praefationi subiectum est *Scipionis* gg) *Carteromachi* in Aristophanem Epigramma, dehinc sequuntur excerpta ex *Hephaestionis*

ee) Vndecima quoque *Thesmophoriazusae* in hac edit. desideratur.

ff) De *Musuro*, qui diem obiit supremum Romae an. 1517. agunt *Erasmus* XXIII. 5. Epist. *Paulus Iouius* in elogiis p. 57. *Paulus Freherus* in theatro, (qui male adfirmat, eum fuisse Cardinalem,) *Isaacus Bullart* in Academia scientiarum et artium tom. II. p. 324. *Antonius Varillasius* in Anecdotis Florentinis libro IV. *Petrus Baelius* in Lexico, qui merito fidem detrahit Varillasii commentis, et *Petrus Lambecius* lib. VI. commentar. de Biblioth. Vindobon. p. 278 sq.

gg) Hic *Scipio Carteromachus* Pistoriensis, graece et latine citra ostentationem doctissimus. Politiani

nis Enchiridio, et alia *Demetrii Triclinii* de metris quibus Aristophanes est vsus, *Platonii* item de differentia et diuerso charactere Comoediarum apospasmation, cuius mentionem feci supra cap. XI. nr. 10. Tum Vita Aristophanis ab *Anonymo* scripta et alia breuior a *Thoma Magistro*: denique nonnulla lectu digna de comoediae antiquae, mediae, nouaeque scriptoribus, et numero [hh]) comoediarum. Comoediis ipsis Aristophanis varia sunt argumenta praemissa graeco prosario sermone, itemque aliud Iambis, qui tribuuntur Aristophani Grammatico."

[In biblioth. elect. Dresd. est exemplar, quod olim erat Erasmi, qui manu sua pauca adscripsit. adde *Goetz*. Mem. biblioth. Dresd. III. pag. 74. *Sinceri* Nachrichten etc. part. II. pag. 245.

Eaedem, gr. Florent. apud Phil. Iuntam. 1515. 8.

Ex Aldina quidem est expressa, sed tamen hinc inde nacta est meliores lectiones. *De hac editione Fabricius iam adnotauerat:] „*Bernardus Iunta* Nouem Comoedias a se castigatas et Philippi Iuntae typis exscriptas dicauit Francisco Accolto designato Episcopo Anconitano. *Putabam*, inquit, *duas quoque notioribus his addere posse nondum ab aliis impressas, quae cito forsan abs te nostra ope his nouem comitate legi poterunt, ni forsan* Euphrosyni Bonini *praeceptoris tui et aliorum tuorum pariterque nostrorum amicorum promissae, quod credere nequeo, in leues abibunt auras.*

Sed eodem anno iisdemque forma ac typis idem Bernardus separatim edidit Thesmophoriazusas ac Lysistratam, vt adeo ab illo iam tempore vniuersae Aristophanis vndecim Comoediae manibus studiosorum terantur. *Venit iam*, verba editoris sunt in praefat. *exspectata dies illa, in qua ex Vrbinate Bibliotheca antiquissimum Aristophanis exemplar nacti sumus, ibique inter alias Lysistratem et Cereri sacrificantes, non alias visas Comoedias inuenimus.*" Libelli huius rarissimi inscriptio haec est:

Ἐν τῷδε μικρῷ βίβλῳ τάδε ἔνεστιν. Ἀριστοφάνους Θεσμοφοριάζουσαι. Τοῦ αὐτοῦ Λυσιστράτη. *In hoc paruo libro haec sunt: Aristophanis Cereris sacra celebrantes. Eiusdem Lysistrata.* in 8. In calce: „*Bernardus Iunta lectori S.* Habes candide lector nusquam hactenus impressas binas Aristophanis comoedias. Sacrificantes feminas atticamque Lysistratem, quas ex cod. adeo vetusto excerpsimus, vt altera interdum dictionis pars ibi desideretur. Si quid igitur in illis, quod tibi molestum sit, inuenies, quia ἀπαραλλάκτως cudere noluimus, id euenisse scias. Vale. His summa manus imposita est, quinto Kl. Februarii M.DXV. (1515.)

Politiani discipulus fuit, et notus est scripta Oratione de laudibus graecarum litterarum ad Dan. Renerium nobilem Venetum, quam H. Stephanus praefixit Thesauro Graecae Linguae et auctiorem separatim edidit *Ioh. Fasoldus* Baruthi an. 1690. Graeca huius Carteromachi Epistola, cum epigrammate graeco, praemittitur Lexico graeco Varini Fauorini Camertis, edit. Venetae an. 1496. fol. apud Aldum. De hoc *Carteromacho* idem Boelius consulendus in Lexico.

hh) Veteris Comoediae dramata, vna cum Pseudepigraphis, numerat CCCLXV. poetas comoediae antiquae nobilissimos Epicharmum, Magnetem, Cratinum, Cratetem, Pherecratem, Phrynichum, Eupolin et Aristophanem: Mediae comoediae poetas LVII. dramata DCXVII. poetarum celeberrimos Stephanum et Antiphanem. Nouae denique poetas LXIV. inque his praestantissimos Philemonem, Menandrum, Diphilum, Philippidem, Posidippum et Apollodorum.

(1515.) Leonis Papae nostri anno tertio." In epistola ad Accoltum, electum episcopum anconitanum, d. X. Ian. MDXV. scribit Bern. Iunta, se antea Aristophanis comoedias ab Aldo excusas, maxima diligentia recognitas, summoque labore castigatas, suis typis meliores reddere conatum: postea ex Vrbinate bibliotheca antiquissimum Aristoph. exemplar nactum esse, ibique inter alias Λυσιστράτην καὶ Θεσμοφοριαζούσας — non alias visas comoedias, inuenisse, quas Accolti nomine cudere, illique dicare visum fuisset: illas comoed. plus aliis truncatas mutilatasque esse, quod exemplarium penuriae tribuendum et raritati concedendum sit. — *Freytag.* (vid. eius Analecta litter. de libr. rarioribus p. 49.) possederat exemplar, scholiis et adnotationibus mstis Casp. Crucigeri ornatum.

Ἀριστοφαν. κωμῳδίαι ἐννέα — — *Aristophanis comoedias nouem cum commentariis antiquis et valde vtilibus ad ea, quae prius excusa fuerant additis, indiceque copiosissimo omnium, quae animaduertere oportet. Plutus, Nebulae, Ranae — Concionantes.* gr. in 4. In calce: *Florentiae per haeredes Philippi Iuntae. Anno salutis.* M.D.XXV. (1525.) *mense Februario. Cle. VII. Pontifice Maximo.*

Primum ea, quae Fabricius iam notarat, reponam. „Male Gesneri Bibl. 1515. apud haeredes Philippi Iuntae recusa editio Aldina est perquam nitide, et recensita ab *Antonio Fracino* Varchiensi, cum scholiis Graecis per *Arsenium* auctis, et indice rerum in illis occurrentium. Sed Fracinum ipsum audire iuuat in Epistola ad Benedictum Accoltum Archi-Episcopum Rauennatem: *Inter alia recognouimus Aristophanis Comicorum omnium lepidissimi nouem Comoedias, vere Graeci candoris eloquiique delicias, cum sale suo, lepore facetiisque delectet multum, sententiarum vero luminibus plurimum prodesse possit, ad hoc* Arsenii Cretensis Archi-Episcopi Monembasiae *magna eruditione viri acerrimo iudicio vsi, dum is Florentiae adolescentulos illos, quos Leo Pont. Max. ad reparandam Graecae linguae iacturam ex media Graecia accersiuerat, instituit. In qua quidem recognitione hoc inprimis gloriari licet, nos omnium primos in Comoedia cui titulus est* Pax, *ad* sexaginta versiculos *nostra diligentia repertos restituisse.*" Fracinus in eadem dedicatione ait, has comoedias nunc primum diligentissime excusas, commentariis auctas, atque indice copiosissimo exornatas esse. Ab Aldino quidem exemplo haud raro discessit Fracinus; at recentioribus peiorisque notae libris obsequutus, deteriorem lectionem supposuit natiuae, Scholia Aldina auxit nouis; quae quamquam non omnino spernenda, iis tamen, quae Aldus dederat, praestantia, vtilitate et antiquitate cedunt. Ex his igitur, num et quatenus haec editio aeque rara, Aldinae, quod quidem *Clement.* l. c. p. 83. nr. 56. ex eoque *Wedekind.* l. c. temere putarunt, sit praeferenda, cognitu erit haud difficile.

Aristophanis com. nouem, gr. sumt. Aegidii Gormontii, studio Ioann. Cheradami, labore et industria Petri Vidouaei. Lutetiae, 1528. 4.

Vid. *Maittaire* A. T. tom. II part. II. p. 707. Catal. biblioth. Bodleianae, (in qua est exemplum cum notis msstis,) p. 68. et *Menag.* Antibaillet l. c. p. 134 sq. ex quo Fabricius de hac editione ea, quae sequuntur, adnotauerat. „Parisiis nouem Comoediae Aristophanis recusae sunt sumtu *Aegidii Gourmontii*, cuius insignia tamquam nobilis passim in hoc libro conspiciuntur, professi, se primum fuisse illorum, qui libros Graecos curauerint Parisiis exscribi typis. Singulis Comoediis Graeca *Iohannis Cheradami* Epistola praemittitur, primae ad Iohannem Clericum Legatum Angl. secundae ad Thomam Winterum, ad Petrum Danesium ter-

tiae, quartae ad Iohannem Violam, reliquis ad Ioh. Tartassium, Ioh. Lapithum, Ioh. Beraltum virum eruditum, Ioh. Ruellium Medicum et Guil. Cuinum. Ἐτυπώθη ἐν Λευκετίοις Παῤῥησίων, ἀναλώμασιν Ἐγιδίȣ Γορμόντιȣ, διὰ παραινέσεως καὶ ἐπιμελείας Ἰωάννȣ Χεροδάμȣ, πόνῳ δὲ καὶ δεξιότητι Πέτρȣ Οὐιδάιȣ."

Ἀριϛοφάνȣς εὐτραπελωτάτȣ κωμῳδίαι ἕνδεκα, Aristophanis facetissimi comoediae vndecim. Plutus, Nebulae — — Concionantes, Cereris sacra celebrantes, Lysistrate. Basil. apud A. Cratandrum et Io. Bebelium. an. 1532. 4. graece.

Haec editio celebris, correcta raraque, cui praefatus est Simon Grynaeus, vndecim fabulas primum complectitur. Basin quidem Cratander fecit editionem Aldinam, a qua tamen interdum fecit discessionem, Parisinam forsan sequutus: aut, qui operis praefuit, forte quaedam immutauit. Plurium postea editionum basis illa facta est. At de hac editione iam multus fui in praefatione ad Nubes pag. XVII. adde *Maittaire* A. T. II. part. I. pag. 116 sq. *Goetzii* Memor. biblioth. Dresd. II. pag. 75.

Aristoph. com. apud Bartholomaeum Zanettum. gr. Venet. 1538. 8.

Notanda esse videtur editio: ex notis equidem cel. Brunck. intellexi, in ea poetam fuisse interdum interpolatum, Fracini autem errores vitatos.

Aristoph. facetissimi com. gr. Paris. apud Christian. Wechelum. M. D. XL. (1540.) 4.

Nitida et emendata haec editio ducta est potissimum ex Cratandriana et Aldina. At singulae comoediae peculiarem habent inscriptionem; hinc saepius vna alteraque tantum iuncta occurrunt. Atque ipse Wechelius in praefatione; Cum destinassemus, ait, praelo nostro committere Aristophanis comoedias, operae pretium duximus, in illorum gratiam, qui omnes emere aut nolunt, aut prae rei tenuitate non possunt, singulas comoedias seorsim imprimere, eo tamen modo, vt, si quis eas a nobis excusas omnes cupiuerit, comparare possit: si quamlibet separatim, hic quoque non frustretur. — Praeter ea, quanta potuimus diligentia, hunc facetissimum poetam collatis diuersis exemplaribus excudimus atque ad germanicum [Cratandr.] tum aldinum exemplar non paruo labore emendauimus etc.

— Repetita est, aut folium inscriptionis tantum mutatum 1546. (vid. Catal. Biblioth. *Burmanni* II. p. 68.) et 1550. 4. (vid. *Maittaire* A. T. tom. III. part. II. pag. 592.)

Aristoph. comoediae IX. gr. Florent. apud Bened. Iunctam. 1540. 8.

Summa huius editionis esse videtur raritas: nam neque Maittarius, neque Brunck. neque multi alii, quos consului, eam memorant. Hemsterhus. tamen in sua Pluti editione aliquoties ex. gr. in Corrigendis p. 482. ad illam prouocauit. Est etiam illa in Catal. biblioth. Askew. p. 40. nr. 1123. in biblioth. electorali Dresdensi, vt me fecit certiorem cel. *Adelungius*, atque amicus quidam mihi quoque per litteras significauit, se vidisse illam Londini, et in menstruo quodam libello anglico certissimam illius editionis fieri mentionem: quare omnis dubitatio exemta est animo meo.

Ἀριϛοφάνȣς — Aristophanis facetissimi comoediae vndecim. Venet. 1542. 8. in calce: *Venetiis apud Io. Farreum* et fratres. Anno a partu Virginis. MDXLII. (1542.). 8. graece.

Haec est celebris et paene famosa illa editio, quam Berglerus nimis celebrauit, et Hemsterhus. iusto plus depressit: atque Zanetti editio vt plurimum in illa esse videtur repetita. Plura

ra tamen ſcripſi in hanc rem et ſententiam in praefatione ad Ariſtophanis Nubes. Fabricius ſe monitum eſſe, ſcribit, a Küſtero, Farreanam editionem eſſe eam, quae Florenti Chriſtiano notis ad Lyſiſtratam Veneta adpelletur, e qua non paucas varias lectiones adnotaſſet.

Ariſtoph. facetiſſimi com. vndecim. Plutus — — — Francof. apud Petr. Brubachium Anno XLIIII. — in calce Francof. ex officina Petri Brubachii. Anno M. D. XLIIII. (1544.) graece. 8.

Recuſa eſt ab initio Simonis Grynaei epiſtola ad lectorem. Baſis fuit edit. Aldina, ita tamen, vt e Cratandr. et Florentina interdum lectiones aliae reciperentur, et corrector quaedam mutaret.

Ἀριστοφ. — *Ariſtophanis comoedias nouem cum commentariis antiquis admodum vtilibus, duaeque ſine commentariis, adiecto copioſiſſimo indice omnium cognitu dignorum. Plutus* — — *Lyſiſtrata.* Baſileae in officina Frobeniana. M. D. XLVII. (1547.) foll.

(In biblioth. Barberina eſt exemplar cum notis mstis ad marginem.) „Typis, ait Fabricius, luculentis et perquam emendate vndecim comoediae Ariſtophanis vulgatae ſunt: Nouem quidem cum ſcholiis, ex Florentina editione recuſis, decima vero et [ſ.] vndecima ſine ſcholiis, recenſente viro docto *Sigismundo* ii) *Gelenio*, Pragenſi, Marci Muſuri diſcipulo, qui hoc opus inſigni rerum in ſcholiis explicatarum indice ornatum inſcripſit Philippo Melanchthoni, omnis bonae litteraturae, vt vere eum adpellat, peritiſſimo." Quamquam Gelenius ait, ſe in contextu nouem comoediarum ſequutum eſſe Marcum Muſurum, tamen animaduerti et in praefatione mem. oſtendi, illum vt plurimum retinuiſſe lectionem, etiam vitioſam edit. Florentinae, an. 1525. adde *Clement.* l. c. p. 83. in primis et copioſe deſcribitur illa in *Baumgartenii* Nachrichten von merkwürdigen Büchern, vol. IX. pag. 416 ſqq.

Ariſtoph. comoediae vndecim, graece, multis metris corruptis mendiſque plurimis purgatae, vt emendatiores adhuc non prodierint: emendationis ratio ad calcem explicatur. Io. Gryphius excudebat. 1548. 8.

Hemſterhuſ. ad Plutum in Corrigendis nominat eam emendatiſſimam: atque *Caninius*, qui eam curauit, in praefat. graece ſcripta et a *Maittario* A. T. III. p. 409. recuſa, iactitat curam ſuam atque operam; at ipſe typographus in addita admonitione excuſat Caninium, multis negotiis diſtractum et per aliquot menſes peregre abſentem illum non adeo potuiſſe a promiſſis ſtare.

Nicodemi Friſchlini Ariſtophanes veteris comoediae princeps: poeta longe facetiſſimus et eloquentiſſimus: repurgatus a mendis et imitatione Plauti atque Terentii interpretatus, ita vt fere carmen carmini, numerus numero, pes pedi, modus modo, latiniſmus graeciſmo reſpondeat. — Francof. ad Moenum: excudebat Io. Spies. M. D. LXXXVI. (1586.) 8.

Repetita eſt haec prima eaque rara editio ibid. 1597. et 1625. Cratandrinum exemplar, at correctum, praecipue rectius curatiusque interpungendo emendatum operarum praefecto traditum

ii) De *Gelenio* videndus Coelius Sec. Curio in praefat. ad Appiani Hiſpanica a ſe verſa, *Antonius Teiſſerus* in elogiis Thuaneis et notis ad ea additionibus, *H. Valeſius* praefat. ad Ammianum. *P. Boelius* in Lex. *Paulus Freherus*, *Tho. Pope Blount* etc.

traditum a Frischlino fuisse, arbitror, saltem id mihi valde verisimile videtur. Comoediae ipsae contra morem Graecorum in actus et scenas sunt diuisae, conuersio autem fabularum, n. Pluti, Equitum, Nubium, Ranarum et Acharnensium, (tot enim comoedias atque hoc ordine versas dederat,) mire placuit viris eruditis, atque *Reinesius* lib. III. var. lect. Altenburg. 1640. 4. p. 416. meliorem illa fieri potuisse negat. At enim propter metri necessitatem minus perspicua nec ad facilitatem intelligentiae admodum commoda. Plura de hac editione vide in *Freytagii* Adparatu litter. tom. II. pag. 1323 — 1326.

Ἀριστοφ. — — *Aristophanis facetissimi comoediae vndecim. Ex officina Plantiniana. Apud Christophorum Raphelengium, academiae Lugduno-Batau. typographum.* cIↄ. Iↄ. C. (1600.) in 12. gr.

Nitida est et adcurata, nec non admodum rara editio, ex Brubachiana aut Cratandrina ducta.

Ἀριστοφάνους Κωμῳδίαι ἕνδεκα — — *Aristophanis comoediae vndecim, cum scholiis antiquis, quae studio et opera nobilis viri Odoardi Biseti Carlaei sunt quam plurimis locis accurate emendata, et perpetuis nouis scholiis illustrata. Ad quae etiam accesserunt eiusdem in duas posteriores noui commentarii: opera tamen et studio doctissimi viri D. Aemylii Porti Cretensis filii ex Biseti autographo exscripti et in ordinem digesti. Quae ad hanc editionem accesserunt praeter ea, pagina 36. demonstrat. Aureliae Allobrogum, sumptibus Caldorianae societatis.* MDCVII. (1607.) fol. gr. et latine.

In biblioth. Bodleiana est exemplar cum notis msstis Ed. Bernardi. Fabricius de hac editione, cuius virtutes vitiaque iam in praefatione ad Nubes recensui, ea, quae sequuntur, scripserat: „Geneuae prodiit Aristophanes recognitus a *Francisco Porto* Cretensi, et a filio eius *Aemilio Porto* in lucem editus, in qua locupletissima omnium, quae hactenus prodierunt Comici editione, praeter Comoedias ipsas vndecim cum latina versione, et scholia in priores nouem ex editione Basileensi recusa, habentur Scholia Graeca *Odoardi Biseti* kk) in vndecim Comoedias, *Aegidii Bourdini* Scholia itidem Graeca in Thesmophoriazusas, [Paris. 1545. primum edita?] *Caroli Girardi* commentarius in Plutum, et *Q. Septimii Florentis Christiani* notae in Pacem, Vespas et Lysistratam, eleganti [aut potius contorta minusque perspicua, archaismis et vocc. apud Latinos pridem obsoletis repleta] metaphrasi poetica latina ab ipso donatas. Ceterum Claudius Christianus, Florentis filius, qui has parentis sui lucubrationes Geneuam miserat, vehementer de illa editione conqueritur in litteris, ad Iosephum Scaligerum datis ll) 10. Sept. an. 1608. *Je n' ose vous parler de l' Aristophane, que vous avez veu je m' asseure premier que nous; car l' ouvrage en est si laid, que je ne le puis avouer pour parent. Le mal est arrivé de l' avoir envoyé hors d' icy, et en ville où ils ne croyent aujourd' huy que leur*

kk) Ad hunc Bisetum Epistola Aemilii Porti, cum eiusdem Porti praefatione duplici graeca altera, altera latina, operi praefigitur.

ll) Ita rectius Colomesius cap. XCVIII. Biblioth. selectae, quam *Menagius* tom. II. Anti-Bailleti. pag. 44. vbi has litteras datas legas 20. Sept. 1610. Sed tunc iampridem defunctus fuerat Iosephus Scaliger. [vid. *Clement.* l. c. pag. 84. not. 60.] De *Florente Christiano* praeter Colomesium et Sammarthanum agit Teisserius in Elogiis Thuaneis. De scriptis eius editis et ineditis videnda, quae leguntur ad calcem libri Casauboni de Poesi Satyrica Graecorum, recuso ante aliquot annos in Museo Philologico Thomae Crenii.

leur teste. Ils ont mepriſé l'ordre, que je leur avois envoyé, ont retranché plusieurs choses de mon pere, l'Epitre mesme à Mr. de Thou sur l'Irene, (imprimée à Paris l'An 1589. in octavo avec cette Epitre,) *et y ont mis des gens, qui n'ont du tout rien contribué à l'oeuvre, puis ont tellement meslé ce que je leur avois baillé, qu'il semble que leur dessein ait esté plustot de l'estouffer, que de luy faire voir le jour.* Aliqua in Scholiis Graecis omiſſa eſſe, queritur *Iungermannus* ad Pollucem pag. 1370." [P] *Fabric.* Non a patre Franciſco Porto, ſed ab eius filio, Aemilio Porto, recognitus et editus eſt Ariſtophanes, cuius fabulae hic in actus et ſcenas contra Graecorum conſuetudinem ſunt diuiſae. Plura vide de hac editione, minus commendabili, in *Baumgartenii* Nachrichten von merkwürdigen Büchern, tom. IX. p. 420 ſqq. et in *Menagii* Anti-Baillet l. c. pag. 136. *Harl.*

— *Com. vndecim*, gr. et lat. in corpore poetar. graecorum. Geneu. 1614. fol. tom. I. pag. 719 ſqq.

Ἀριστοφάνης — — *Ariſtophanis com. vndecim, graece et latine cum indice paroemiarum ſelectiorum et emendationibus virorum doctorum, praecipue Ioſephi Scaligeri. Acceſſerunt praeter ea fragmenta eiusdem ineditarum comoediarum Ariſtophanis.* Lugd. Batau. ex officina Ioannis Maire. 1624. in 12.

Hanc editionem, quae Porti lectiones vt plurimum refert, verſionem tamen hinc inde emendatam et faciliorem habet, atque cuius aliud exemplum etiam anno 1625. notatum fuit in biblioth. Pinelliana, (tom. II. catalogi nr. 4104.) Fabricius ita deſcripſit: „Vndecim Ariſtophanis Comoediae cum verſione latina, ad quinque primores quidem, Nicod. Friſchlini; ad Veſpas, Pacem et Lyſiſtratam, Florentis Chriſtiani; ad reliquas, A. Diui. His praeter *A. Schotti* praefat. et fragmenta Comoediarum Ariſtoph. deperditarum, collecta a *Guil.* mm) *Cantero* et *Guil. Coddaeo*, vitamque nn) Ariſtophanis et diſſ. de Comoedia, auctore Nicod. Friſchlino, indicemque prouerbiorum Ariſtophani memoratorum adiunctae ſunt in calce voluminis perbreues notae Criticae in Ariſtophanem, *excerptae ex variis lectionibus, emendationibus et coniecturis virorum doctorum, ac potiſſimum duobus exemplaribus manu* Ioſephi Scaligeri *emendatis. E Bibliotheca Gerardi Voſſii.*" *Fabric.* conf. *Menagii* Anti-Baillet l. m. p. 136. Exemplar, fragmentis deſtitutum, eſt in biblioth. elector. Dresdenſi. *Harl.* Meo quoque exemplari deſunt Fragmenta, nec titulus edit. habet verba: Acceſſerunt etc. Quid quod in praef. dicitur *praetermiſſa* eſſe *conſulto* Fragmenta. *Beck.*

Minus adcurate nec ſatis diligenter recuſa eſt, aucta tamen notis quibusdam criticis et verſione lat. Eccleſiazuſarum, notisque Tan. Fabri:

Ἀριστοφάνης — *Ariſtophanis com. vndecim gr. et lat. vt et fragmenta earum, quae amiſſae ſunt. Cum emendationibus virorum doctorum, praecipue Ioſ. Scaligeri, et indice paroemiarum ſelectiorum. Acceſſerunt huic editioni notae et obſeruationes ex variis autoribus collectae: vt et noua verſio* ἐκκλησιαζουσῶν *a Tan. Fabro facta, cum doctiſſimis eiusdem in eandem comoediam notis. tomi II.* Amſtelaedami, apud Ioan. Rauenſteinium. 1670. 12.

Superiores omnes editiones vincit Küſteriana, quamquam minus perfecta abſolutaque:

Ariſtophanis

mm) Vel potius *Theodoro*; Burmanno II. in praefat. ad Ariſtophan. Bergleri p. 16. adnotante. *Harl.*

nn) Hanc vitam ab alio fuiſſe compoſitam, ad §. 1. iam animaduerſum eſt. *Harl.*

Aristophanis comoediae vndecim, gr. et latine, ex codd. MSS. emendatae: cum scholiis antiquis, inter quae scholia in Lysistratam ex cod. Vossiano nunc primum in lucem prodeunt. Accedunt notae virorum doctorum in omnes comoedias: inter quas nunc primum eduntur Isaaci Casauboni in Equites; illustr. Ezech. Spanhemii in tres priores; et Richardi Bentleii in duas priores comoedias obseruationes. Omnia collegit et recensuit notasque in nouem comoedias et quatuor indices in fine adiecit Ludolphus Küsterus, I. V. D. Excusum Amstelodami. Sumptibus Thomae Fritsch, bibliopolae Lipsiensis. 1710. fol.

Porti exemplar ex Aldina editione, etiam aliis subsidiis, nec vero vbiuis diligenter correctum, quod recuderetur, dedisse videtur typothetis. Hinc multa, quae obsident Porti editionem, hic occurrunt; in scholiis praecipue hinc inde quaedam sunt deprauata aut omissa incuria siue typothetae siue ipsius Küsteri, quae recte leguntur in Aldina: neque commoda est editio. adde Relation. Göttingens. fascic. VII. p. 84 — 94. Desunt quoque notae breues Scaligerianae. At tamen praestans est editio propter multas alias dotes, quibus reliquae carent editiones. Küster. graecae linguae callentissimus et prudens criticus, in notis ad plurimas comoedias, (nam ad Vespas et Pacem nullas adiecit animaduersiones,) ex codd. vaticanis et anglicis meliores indicauit lectiones, de harum varietate et locorum sensu intelligenter iudicauit ac Scholia frequenter emendauit: Scholia in Lysistratam ex cod. Barocciano ac Vossiano primus adiecit. At enim a Küstero variarum e codd. Vaticanis, Arundeliano, Bodleiano et Vossiano excerptarum lectionum minimam partem in Aristophane recensendo fuisse adhibitam, notisque intextam, adfirmat Burmann. II. in praefat. ad Aristophanem p. 11. adde supra ad §. II. nr. 11. notata. — Quod ad versiones textui graeco adiunctas adtinet, Küsterus quinque prioribus comoediis addidit versionem Frischlini metricam, (quam quidem non omnino probauit, atque in notis frequenter reiecit, sensu verborum melius magisque perspicue exposito:) Vespis, Paci et Lysistratae adposuit versionem Florentis Christiani, obscuritatem vltro adfectantis, metricam. Fabulae, Aues, interpretatio latina parentem habet Tib. Hemsterhusium. Ecclesiazusis addita est versio Tan. Fabri; Thesmophoriazusas ipse Küsterus latine vertit. Animaduersiones plurium virorum doctorum ornant hanc editionem. Praeter Girardi et Florent. Christiani in aliquot fabulas, ex edit. Geneuensi repetitas et egregias Küsteri animaduersiones accesserunt notae Is. Casauboni in Equites, Tanaq. Fabri in Ecclesiazusas, Ezech. Spanhemii sat spissae et eruditae, atque vt doctrina, ita copia abundantes, in quibus cum atticismi, tum in primis multa antiquitatis capita scite explicantur, in tres priores; tum sagacissimi Richardi Bentleii criticae in duas priores comoedias et harum Scholiastas. Dolendum tantum est, Küsterum atque Bentleium non omnes comoedias legitime et maiore otio abundantes percensuisse. Denique quatuor indices praeclari hanc commendant editionem. Küster. in praefatione promisit aliam editionem, in forma minore, absque scholiis quidem graecis, sed cum nouis versionibus octo comoediarum, itemque notis breuioribus, ad captum tironum accommodatis. At propter mutatam vitae, muneris et doctrinae sacrae conditionem id consilium non exsequutus est. vid. *Niceron.* Nachrichten von den Begebenheiten und Schriften ber. Gelehrten — — herausgegeben von Siegm. Iac. Baumgarten. part. II. Halae Sax. 1750. pag. 110 sqq. et de hac editione *Baumgartenii* Nachrichten von merkwürdigen Büchern pag. 425 sqq. tom. IX. Mem. de Trevoux an. 1711. pag. 237. La bibl. choisie de I. le Clerc tom. XV. p. 109. et tom. XIX. p. 263. inprimis Acta Erud. Lips. an. 1710. mens. Mart. p. 97 — 111. vbi et laudatur opera Küsteri ac reliquorum, et de quibusdam locis secus iudicatur;

tur; in fine autem adnuntiatur noua Bergleri editio. Haec vero multis annis post vltima Bergleri fata opera Burmanni II. lucem vidit inscripta:

Aristophanis comoediae vndecim, graece et latine, ad fidem optimorum codicum MSS. emendatae cum noua octo comoediarum interpretatione latina et notis ad singulas ineditis Stephani Bergleri, nec non Caroli Andreae Duckeri ad quatuor priores. Accedunt deperditarum comoediarum fragmenta a Theodoro Cantero et Gulielmo Coddaeo collecta, earumque indices a Ioanne Meursio et Io. Alberto Fabricio digesti, curante Petro Burmanno Secundo, qui praef. praefixit, tom. I. II. Lugduni Batau. Apud Sam. et Ioannem Luchtmans. 1760. 4.

Berglerus adhibuit editt. Aldin. Iuntin. (1515.) Farreanam, (quam nimis celebrauit,) ac Brubachianam. Rarius sustinuit personam critici; saepius disseruit de vi verborum et sensu locorum, Scholiastas frequenter laudauit, perpetuo autem tragicos poetas, cum primis Euripidem comparando, consilium mentemque poetae comici sensumque sententiarum ac formularum loquendi fabularumque ipsarum clarius aperuit. Duckeri animaduersiones sunt doctae et ad meliorem intelligentiam cum poetae tum scholiastarum haud parum conferunt. Plura scripsi de illa et sequenti Brunckiana editione in praefatione ad Nubes p. XXV sqq. Liberius tamen et paullo acerbius de Duckero, inprimis Berglero, iudicat Brunck. hinc inde in notis ad poetam. Burmannus in perdocta praefatione de Bergleri vita, fatis ac meritis in poetam nostrum, item de fragmentis aliisque rebus huc pertinentibus fusius disserit. De Bergleri tamen fatis extremis certiora tradit, et ea, quae de transitu Bergleri ad Turcarum superstitionem narrantur vulgo, refutat cl. *Villoison.* in Prolegom. ad Homeri Iliada p. 45. 46. nota. adde *Gesneri* Isagogen in erudit. vniuers. tom. I. pag. 241. edit. II. *Seiverts* Nachrichten von Siebenbürg. Gelehrten, 1785. coll. Biblioth. vniuersali Berolin. vol. LXV. part. I. p. 241.

Critica, adcurata, ex multis codd. et de coniectura emendata editio, nouaque recensio est:

Aristophanis comoediae ex optimis exemplaribus emendatae studio Rich. Franc. Phil. Brunck, Argentoratensis. Argentorati, sumtibus Io. Georgii Treutel. 1783. 8. tom. I — III. qui fabulas graecas continent: totidem tomi, qui vel seorsum vel coniunctim cum textu graeco compingi possunt, nouam interpretationem Brunckii latinam comprehendunt, totidem denique tomi complectuntur varias lectiones, noua e codd. sumta scholia, notas et emendationes Brunckii, cum fragmentis Aristoph. auctis atque emendationum variarumque lectionum supplemento. Merito fabularum distinctio in actus et scenas omissa est.

Quae quum ita sint, tres tantum editionum aetates constitui possunt. Prima orta est ab Aldo; altera est Florentina cum scholiis; tertia parentem habuit Brunckium. Reliquae editiones manarunt ex vna alteraque, aut e duabus prioribus sunt conflatae; quaedam sortitae sunt prudentes moderatores, qui correctiorem aut hinc inde paullisper mutatum dederunt contextum, vt Zanettiana, Caniniana, et Cratandriana; Küsterus noua quidem adhibuit subsidia, sed nouum aut prioribus meliorem textum non dedit: in notis tamen proposuit ea, quae futuris prodessent editoribus. Scholia in plurimas comoedias adhuc desiderant Aesculapium, qualis fuit Hemsterhusius in Scholiis ad Plutum sanandis.

Versiones omnium vel plurimarum fabularum hae fere sunt:

1) *Latinae.* Vndecim comoediae Aristophanis latina prosa, laudabili studio, licet non aeque felici successu, translatae ab *Andrea Diuo* Iustinopolitano, et inscriptae Alexandro Farnesio, Cardinali, Venet. 1538. 8. deinde Aloysio Pisano, episcopo Patauino, Ioannis Pisani D. Marci procuratoris filio. Basil. 1542. 1552. 8. De *Diui* versione iam *Fabricius* quorumdam adtulerat iudicia, quae hic repetam: *Tan. Faber* tom. II. epist. p. 164. *Bonus ille Diuus vix alternos versus Comici nostri intellexit, qui nullum hellenismi sensum haberet.* Idem p. 296. *infantissimam versionem* vocat, *nihil vt barbarum magis, nec minus intelligibile fingi posset.* Menagius 2. Anti-Baillet p. 41. *Cette traduction est pleine d' ignorance et pour le Grec, et pour le Latin.* Reinesius p. 416. variar. lect. *Aristophanis comoedias nugatoria interpretatione, (verbum enim verbo reddidit, et, quod plane ridiculum est, graeca non intellecta latinis litteris expressit, quasi hoc fuco latina futura,) prostituit A. Diuus Iustinopolitanus, quaesito etiam illiberalibus ineptiis patrono Cardinali Alex. Farnesio a. 1538. Sed ne et hac parte commoda iuuentutis laborarent, aliam, et qua melior non poterat, dedit Nicodemus Frischlinus.*

Plutus, Nubes et Equites Aristophanis ex versione latina *Lamberti Hortensii.* Vltraiecti, 1557. 4.

Quorum versiones latinae editionibus Porti, Küsteri, Bergleri et Brunckii additae sint, iam supra commemoratum est.

2) *Italicae.* — e tradotte dal Greco in lingua commune d' Italia per Bartolomeo e Pietro *Rositini.* Venet. per Vicenzo Vaugris. 1545. 8.

3) *Gallo-Francicae.* Théatre d' Aristophane, trad. en françois, partie en vers, partie en prose, avec les fragmens de Menandre et de Philémon, per *Poinsinet de Sivry.* Paris. 1783. 8. IIII. voll. — In Théatre des Grecs par le *P. Brumoy*, nouvelle edition enrichie — — de Comparaisons, d' Observations et des Remarques nouvelles, par M .... tom. X — XIII. (quorum vltimus prodiit Paris. 1789. mai. 8.) a M .... versae et illustratae sunt Aristoph. comoediae; tom. XIII. pag. 427. est index deperditarum Aristoph. comoediarum.

Num versio Pluti, Nubium et Ranarum gallica, a Francisco Carpentario facta, vti in illius elogio traditur, lucem viderit, equidem nescio. Singularum comoediarum versiones, quae quidem nobis cognitae sunt, postea enumerabimus.

De singularum igitur fabularum editionibus ac versionibus agemus.

1) *Plutus.* graece, cum epistola *Theodori Martini*, Alostensis ad studiosam Louaniensis academiae iuuentutem, data an. 1518. 4. — gr. cum praef. P. Mosellani, Hagen. 1517. 4. adnotante cl. Adelung. — Nubes ac Plutus gr. cum scholiis *Philippi Melanchthonis* per Ioan. Secerium, Hagen. 1528. 4. — Plutus gr. et lat. *Thoma Venatorio* interprete, Noribergae, apud I. Petreium. 1531. 4. Laudatur ab Eob. Hesso p. 614 sqq. Poemat. — *Plutus* et *Ran.* gr. apud Froben. 1524. 4. — Plutus, Nubes, Ranae, gr. per Conr. Neobarium. Paris. 1540. 4. — cum vers. lat. et commentario *Caroli Girardi* copiose, (rec. in edd. Porti ac Küsteri,) Paris. apud Mathurinum Dupuys. 1549. 4. in calce: „Inprimebat Christian. Wechelius sibi et Mathurino Dupuys, anno 1549." — eadem editio, cum nomine Christ. Wecheli, in fronte. — gr. apud Gul. Morel. Paris. 1558. 4. — — apud Bene-nat. ibid. 1577. 4. — Argentor.

tor. 1567. 4. — ex edit. Melanchthonis. Paris. 1585. 4. — Plutus cum Ranis gr. Vltraiecti, 1561. 4. — quatuor com. Plutus, Nebulae, Ranae, Equites, in vsum scholarum, gr. Lugd. Batau. 1596. 12. — *Plutus* cum versione metrica Frischlini, (cuius editionem supra recensuimus,) curante *Henr. Rumpio*, Hamburgi, 1613. 8. et Helmstadii, 1667. 4. — *Plutus* et *Nubes* cum noua versione ad verbum, adiectis per singulas paginas veteribus scholiis graecis, cura *Ioan. Leng.* Londini, 1695. 8. et 1732. 8. additis notis geminoque indice. — in *Ioan. Patusae* Encyclopaedia philolog. Venet. 1710. 8. vol. IV. nr. 4. — *Plutus*, gr. et latine edit. *Io. Frider. Stübelio.* Lipsiae, 1737. 8. — Praestantissima est correctaque edit. in qua simul scholia egregie explicantur atque emendantur, nouaque recensio; exemplum perfectae editionis:

Ἀριςοφ. Πλῦτος *Aristophanis Plutus. Adiecta sunt scholia vetusta. Recognouit ad veteres membranas, variis lectionibus ac notis instruxit et scholiastas locupletauit Tiberius Hemsterhuis.* Harlingae. 1744. 8.

Plutus, graece cum versione metrica et notis italice scriptis, opera *Io. Baptista Terrucio*, Prof. iuris ciuilis Sienensi. Florent. 1751. 4. vide *Paitoni* biblioteca degli autori antichi etc. tom. I. p. 90 sq. — Ἀριςοφάνες Πλῦτος, *Il Pluto, o sia il Dio della Ricchezza commedia di Aristofane.* In Venezia. Presso Giambatista Albrizzi q. Gir. 1751. 8. opera *Mich. Ang. Carmeli.* vid. *Paitoni* l. c. p. 91. qui praeter ea animaduertit, Pluti, Vesparum et Concion. versionem italicam, a *Francisco Gallupio* factam, nec non Plutum metrice a *Io. Baptista Fortiguerrio*, saec. XVI. versum, seruari in scriniis: necdum lucem vidit versio Nubium et Pluti italica ab *Antonio Maria Saluinio* confecta, de qua vide quoque Giornale d'Italia tom. XIV. pag. 133. — Ego vero *Plutum* cum Bergleri et Duckeri notis primum vna cum Chrestomathia mea graeca poetica Coburgi edideram; deinde separatim cum eorumdem integris, Küsteri vero atque Hemsterhusii selectis notis meisque animaduersionibus, addito *Coluthi* raptu Helenae, graece. Noribergae, 1776. mai. 8. — *Plutum*, gr. et lat. cum selectis Küsteri, Bergleri, Duckeri, Hemsterhusii, nec non veterum interpretum aliorumque et suis notis recensuit ediditque *Io. Dieter. Albert. Münter*, scholae Cellensis Conrect. Cellae, 1784. 8. — *Plutum* et *Nubes* superiore anno (1790.) graece, Altdorfi formulis typographicis recudi fecit cel. *Iaegerus*, Professor Altdorfinus.

Latine verterunt illam fabulam praeter Andr. Diuum aliosque iam commemoratos, metrice *Adrianus Chilius*, Antwerp. 1533. 8. et M. *Cabedius*, Paris, 1547. 8. apud Mich. Vascosan. — Latine antea prodierat Parmae, 1501. 4. auctore *Francisco Passio*, *Carpensi.*

Gallica versio est celebris illa Dacieriae prosaica: Le Plutus et les Nuées d'Aristophane. Comedies grecques, traduites en François. Avec de Remarques et un Examen de chaque Piece selon les regles du Théatre. Par *Mademoiselle Le Févre*, à Paris. 1684. 8. — rec. adsumto nomine *Madame Dacier*, ibid. 1692. 12. Lugduni, 1696. 12. et Altenburg. 1762. 8. conf. *Goujet* bibl. françoise tom. IV. p. 208 — 211. et *Baumgartenii* Nachrichten von merkwürdigen Büchern. tom. IX. p. 435 sqq. — Gallico carmine, notante Fabricio, pridem transtulerat *Io. Antonius Bayfius*, et gallica prosa a se conuersum et commentariis illustratum memorat *Antonius Verderius* bibl. gallicae pag. 81.

Hispanice Plutum vertit *Petrus Simon Abril*, teste *Nic. Antonio*, tom. II. bibl. hispan. pag. 193.

Anglicae versiones Pluti a *Young* et *Fielding*, Lond. 1742. 8. Pluti et Nubium a Theoboldo, 1715. 4. factae sunt.

Germanice vertit Plutum et Nubes *Goldhagen* in: Griechische und Römische Anthologie etc. tom. III. — vnus Pluti actus, atque vna scena in: Bemühungen zur Beförderung der Kritik. part. VI.

Plutum illustrarunt *Iac. Hasaeus* in disp. ad Aristoph. Plutum, v. 34. Bremae, 1716. 4. et *Tob. Eckhard* in Obseruatt. philologicis ex Aristophanis Pluto, quibus N. T. potissimum illustrat: acc. disp. ex Homeri Iliad. 2. Quedlinburg. 1733. 4. conf. Acta Eruditor. tom. X. Supplem. pag. 312.

Le Beau, iunior, agit de Pluto Aristophanis, in Mem. de Litterature, vol. XXX. pag. 29 — 50. — — De aliis in fine huius sectionis locus est commodior.

2) *Nubes*, gr. cum praefat. Phil. Melanchthonis, Witteberg. apud Melchior Lotter, 1521. 4. — gr. Paris. 1604. 4. — ibid. apud Io. Libert. 1628. 4. — cum Pluto aliquoties, vt paullo ante adnotauimus. — cum scholiis antiquis ex recensione Lud. Küsteri, Harderow. 1744. 1752. m. 8. et cum praefat. *Ernesti* perdocta, in qua Scholiastes percensentur atque egregie emendantur; at textus graecus scholiaque admodum vitiose typis sunt descripta, Lipsiae, 1753. 8. — graece, e Brunckiana potissimum recensione, cum notis ab initio paullo vberioribus, et indice, curante *Christiano Godofredo Schützio*, Prof. Ienensi, Halae, 1786. m. 8. — ex edit. Küsteri gr. et lat. Glasguae apud Foulis. 1755. 8. — Ego vero edidi *Aristoph. Nubes* gr. et latine vna cum Scholiis graecis meisque animaduersionibus. Lipsiae, 1788. mai. 8. Adhibui lectiones codd. Bauar. atque Elbing. varias. In initio tamen plures lectiones magis atticas cum Brunckio reciperem, si iterum accederem ad illam fabulam pertractandam. In Scholiis praeter Ernesti emendationes profuerunt mihi obseruationes in illa criticae, quas *Nagelius*, Professor quondam Altdorfinus celeberrimus, in singulari commentatione proposuerat.

Gallice vertit illam fabulam, de cuius argumento, consilio fatisque *Chaufepié* et *Flögel* l. l. supra laudatis post alios copiose disputarunt, *Petrus de la Rivey*. Dacieriae versionem iam laudauimus. Nouissima Nubium versio gallica auctorem habet *C. M. Ploucquet*. Tubingae, 1788. 8.

Latinis iam supra memoratis addi debet: *Socrates*. Fabulae ex Aristophanis Nubibus versio latina *Coriol. Martirani*: eiusdem lat. vers. periphrasis italica. Parmae, 1782. 4. mai.

Germanicae versiones prodierunt Argentor. 1613. 8. — in: Griech. und lat. Anthologie, auctore *Goldhagen*, part. III. — alia, auctore *Herwigio*, Würzburg et Bamberg. 1772. 8. denique noua in libello menstruo, Litterarische Spaziergänge, April. an. 1784. Halae Sax. in 8.

Anglice prosa redditae conspiciuntur Nubes in Historia philosophica *Thomas Stanleii*, pag. 99 sq.

3) *Ranae*, graece, Basil. apud Froben. 1524. 4. — latinis versibus reddidit scholiisque illustrauit *Lamb. Hortensius*, Lugd. Batau. 1561. 4. — Germanice vertit *Schlosser*, 1783. —

The

The Frogs, a Comedy, translated from the Greek of Aristophanes by *C. Dunster*. A. M. Londin. 1785. 4. cum adnotationibus criticis atque exegeticis. Versio laudatur in Monthly Review m. Ian. 1786. nr. IX.

4) *Equites* versibus latinis et scholiis illustratos dedit *Lambertus Hortensius*, (de quo multus est Caspar Burmann. in Traiecto erudito pag. 155 sqq.) Lugd. Batau. 1557. 4. In illo autem opere animaduertit *Casp. Burmannus*, Hortensium neque iunctim eodemque anno 1577. neque tres tantum fabulas latine versas edidisse: sed separatim quatuor, nimirum, Plutum, Traiecti ad Rhen. 1556. Nebulas, ibid. 1557. Equites, ibid. 1557. et Ranas, 1561. Eadem contra Fabricium contendit P. Burmann. II. in praefat. ad Bergleri edit. p. 13. at cum Fabricio consentit, Menagium perperam adnotasse, Graeca simul cum interpretatione Hortensii prodiisse.

5) *Acharnenses*. Hic quasi postliminio reducam animaduersionem, multa huius fabulae et veteris enarratoris loca explicari atque emendari, atque de ternis temporibus, quibus Διονύσια celebrabantur eorumque nominibus erudite copioseque agi a cl. *Ruhnkenio* in Auctario emendation. Hesych. tom. II. ad p. 999. 10.

6) *Vespae*, cum latina poetica metaphrasi *Q. Septimii Florentis Christiani*, curante *H. Rumpio*. Hamburgi, 1620. 8. Florentis notae sunt quidem receptae in editt. Porti atque Küsteri: at prologum illius, admodum rarum, in istis editionibus desideramus: nec iam voluit Claudius Christianus eum euulgare, sed exemplaria tantum misit familiaribus: in his ad *Ios. Iust. Scaligerum*, cum epistola, (vid. les Epistres Françoises à Mr. I. I. de la Scala pag. 230.) ex qua *Clement*. in Biblioth. cur. tom. II. p. 85. not. haec excerpsit. „Vous y verrez une partie de l'Histoire de la ligue, et les qualitez les plus excellentes des peres loyolites naïfement descriptes, avec la chicanérie de nostre palais.“

7) *Aues*, quas graece recensuit et perpetua adnotatione (admodum docta eruditaque,) illustrauit *Christian. Daniel Beck*. Lipsiae, 1782. mai. 8. — versio *Boivinii* gallica addita est eius Oedipe de Sophocle. Paris. 1729. 8. — Die Vögel nach dem Aristophanes, in *Goethe* Operibus part. IV. Lipsiae, 1787.

8) *Pax*. vid. *Küster*. paullo infra in indice Auctorum in Scholiis vett. laudatorum v. *Aristophanes* in Εἰρήνη. — gr. ex officina Seruati Sasseni, Louan. 1547. 4. — graece cum emendationibus aliquot et variis lectionibus e cod. msto in bibliotheca reginae matris, apud Fed. Morel. Lutetiae, 1586. 4. — cum latina versione et comment. *Florentis Christiani*, Lutetiae apud Fed. Morel. (in quibusdam exemplaribus legitur *e typogr. Steph. Prevosteau*,) 1589. 8. (vide de hac rara editione plura apud *Clement*. Biblioth. histor. II. p. 84. et *Maittaire* A. T. tom. III. p. 801.) — rec. sine Flor. Christ. commentario, curante *Henrico Rumpio*, Hamburgi, 1615. 8. — germanica versio prostat in: *Goldhagen* Anthologie etc. vol. II.

9) *Concionatrices*. Aristoph. comoedia, *Concionantes*, graece, apud Christian. Wechel. Paris. 1544. 4. (vid. Maittaire A. T. III. pag. 371.) Iam laudata est et in editionem Amstelod. Aristophanis graeco-latinam non minus quam Küsterianam recepta *Tanaq. Fabri* versio lat. et notae in hanc fabulam ex *Fabri* Epistolis tom. II. epist. 64. p. 165 sqq. Salmur. 1674. 4. vbi

graecus

graecus textus in quam plurima membra est dissectus, et singulis adhaeret versio cum animaduersionibus. — *Le Beau*, iunior, scripsit: sur le vrai dessein d'Aristophane dans la Comedie, intitulée Ἐκκλησιαζούσαι, in Comment. Soc. Paris. Inscript. tom. XXX.

10) *Thesmophoriazusas*. Graeca scholia ab *Aegidio Bourdino*, aduocato et procuratore generali Parlamenti, scripta et edita fuisse apud Lodou. Tiletanum, Paris. (perperam apud Maittair. A. T. III. p. 382. *Florent.* rectius in indice, *Paris.*) 1545. 4. iam memoratum est. *Harl.*

Loca nonnulla Aristophanis non inepte illustrat *Lambertus Bos*: [in Animaduers. in Scriptores graec. Franeck. 1715. 8.] Caroli vero Saluagnii commentarius lucem, quod sciam, haud adspexit, de quo ita filius ipsius Dionysius Saluagnius Boëssius in Commentario ad Ouidii Ibin edito an. 1633. p. 107. *Carolus Saluagnius Boëssii Toparchus, pater meus, vir omnis litteraturae ad miraculum vsque peritus, quod ipsius in Aristophanem commentarii a me propediem edendi testabuntur. Fabric.* *Io. Iac. Reiske* scripsit Animaduerss. in Euripidam et Aristophanem. Lipsiae, 1750. 8. — In *Ricardi Dawes* Miscellaneis criticis, (primum Cantabrigiae, 1745. 8.) iterum editis, quae curauit et adpendicem adnotationis addidit Thom. Burgess. Oxonii, 1781. mai. 8. sect. V. a Dawesio p. 186 sqq. et p. 451 sqq. a Burgessio multa Aristophanis loca critice pertractantur. — A *D'Orville* ad Chariton. a *Toupio* in Opusculis criticis, a *Gerardo Horreo* in Animaduersionibus sacris profanis, (Harlingae, 1749. 8.) a *Ruhnkenio* ad Timaei glossas, edit. II. saepe a *Koenio* ad Gregor. Corinth. de dialectis, ab *Albertio* in Obseruatt. philolog. in sacros N. T. libros, (Lugd. Bat. 1725. 8.) ab *Abresch.* in Dilucidationibus Thucydideis aliisque criticis passim emendantur aut illustrantur Comicus eiusque Scholiastae. — In Miscell. Obseruatt. tom. III. sunt incerti auctoris ad Scholiast. Aristophanis obseruationes. — De Ethopoeia comica Aristophanis libellus, auctore *Io. Gottl. Willamouio*, Berolini, 1766. 8. defenditur Comicus ab Batteusii crisi. — Antiquitates Aristophaneas, minus plene, explicuit *Io. Floderus* in diss. singulari, Vpsalae, 1768. — In Iournal für Freunde der Religion und Litteratur, (quod vero opusculum nondum vsurpaui oculis) esse dicuntur epistolae Aristophaneae de codice Bauarico. etc. *Harl.*

VI. Superest, vt adcuratum indicem scriptorum in Scholiis graecis antiquis ad Aristophanem citatorum subtexam, qualem mecum humaniter communicauit eruditissimus *Küsterus*. In hoc indice, [a me hinc inde aucto,] videbis etiam scriptores laudatos in scholiis hactenus ineditis ad Lysistratam. [Contuli cum indice ab ipso Küstero editioni suae subnexo, et, a paucis si discessero, eumdem esse deprehendi.]

Index Auctorum, in Scholiis graecis veteribus laudatorum.

lem. O. 1762. Eius distichon de clypeo in pugna abiecto. Ει. 1296. in contextu.

Archippus. I. 422. Σ. 479.

Eius drama Ὄνȣ σκιά. Σ. 191.

Πλȣ̃τος. Σ. 416. O. 1647.

Arichus. B. 1155. Sed ibi legendum est Aristarchus.

Arion Methymnaeus primus instituit χορὺς κυκλίας. O. 1403.

Aristarchus. B. 134. 310. 323. 357. 375. 1001. 1061. 1175. 1180. 1301. 1447. 1460. 1485. I. 485. 562. 752. 1276. Σ. 220. O. 76. Ει. 1159. 1209.

Aristias Chius ἐν τοῖς Θέσεσι. N. 397.

Aristocrates. N. 967.

Aristocritus. Σ. 842.

Aristomenes. Eius drama Ἄδμητος. Arg. Pl. 4.

Βοηθοί. A. 3.

Ὀλόφυρει. Arg. I. 8.

Aristophanes Comicus. I. 982. A. 960. 1073. Σ. 288. 500. 919. 1339. 1508. Dramata eius citantur sequentia:

Αἰολοσίκων. Arg. Pl. 4. Ει. 740.

Ἀχαρνεῖς. B. 1071. Arg. Ει. 4. et Ει. 627. 1003. 1014. 1005. 1203. Σ. 61. 90. 590. 1190. 1201. 1398.

Ἀμφιάρεως. N. 663. B. 246. Arg. O. 7. Ει. 473.

Ἀνάγυρος. O. 1292.

Βαβυλώνιοι. Eam fabulam docuit Aristophanes proximo anno ante Acharnenses. A. 377. Citatur praeterea A. 502. O. 1555. Arg. Ει. 4. A. 282. 288. 491.

Βάτραχοι. N. 32. 1373. A. 242. 244. I. 1133. O. 750. 1133. 1379. Σ. 647. 1198. Ει. 740. 1195. Ex. 332.

Γεωργοί. I. 959.

Γῆρας. I. 577. 951. [citatur in Schol. med. ad Platon. Hipp. min. cod. Venet. Marc. nr. CLXXXIV.]

Γηρυτάδης. Σ. 1285. 1303.

Δαιταλεῖς. N. 529. I. 577. 1010. A. 271. Σ. 819.

Δαναΐδες. Pl. 210. 1199. Ει. 922. A. 1239.

Δρᾶμα, in specie ita dictum. B. 810.

Εἰρήνη. Duo huius nominis dramata fuisse, probat auctor argumenti in eam fabulam ex eo, quod passim citentur carmina, in hac, quam habemus Εἰρήνη, non occurrentia: item auctoritate Cratetis. Arg. Ει. 4. Citatur praeterea N. 238. 542. B. 326. I. 245. 647. A. 443. Σ. 523. 1020. 1437. O. 43. 873. 1475.

Ἐκκλησιάζουσαι. Pl. 314. 1195. A. 863.

Ἥρωες. O. 799.

Θεσμοφοριάζουσαι. Pl. 159. 452. N. 623. B. 3. A. 331. Σ. 61. 1033. 1106. 1153. O. 1295.

Ἱππεῖς. Arg. N. 2. et N. 14. 120. 549. 554. in contextu. 559. 591. 1240. A. 8. 165. 380. 477. 604. Σ. 332. 494. 1013. 1025. 1033. O. 869. 979. 1058. Ει. 754. [?]

Κώκαλος. Arg. Pl. 4.

Λήμνιαι. A. 308.

Λίμναι. A. 3. Sed ibi legendum est Λήμνιαι.

Λυσίστρατα. Pl. 427. N. 173. 542. Σ. 509. 590. 840.

Νεφέλαι. Pl. 469. 581. N. 542. Arg. B. 8. et B. 878. 919. I. 1007. 1096. 1369. A. 134. 272. Σ. 443. 1033. 1420. O. 7. 122. 603. 738. Ει. 450. 797. 1055.

Νεφέλαι πρότεραι. N. 520. 543. 580. 591. Σ. 1039.

Νῆσοι. O. 297. 440.

Νῖκαι. A. 288.

Ὁλκάδες. N. 699. A. 122. 710. Σ. 590. O. 1283. A. 723.

Ὄρνιθες. Pl. 63. 589. N. 360. 542. I. 586. 1010. A. 724. Σ. 324. Ει. 740. 803.

Πελαργοί. Pl. 84. 665. Σ. 1231.

Περιαγγής. O. 1297. (An potius Περιαλγής.

Cephisophon. Vide Indicem Rerum. [Euripidem in scribendis tragoediis iuuit. B. 1455. Cum vxore eius rem habuit. ibid. et B. 975.]

Chaeris. B. 1060. Σ. 672.

Charax. N. 508.

Charis. O. 877. Nisi tamen ibi scribendum sit *Chaeris*. [vid. *Villoison*. Proleg. ad Apollonii Lex. homer. pag. 20.]

Choerilus. B. 73.

Chrysippus. I. 980.

Cinesias Διθυραμβοποιός. B. 153. O. 1378. Vide etiam Indic. tam Verborum graecorum, quam Rerum.

Cleanthes (Historicus.) I. 84.

Clearchus ἐν τῷ περὶ γρίφων. Σ. 20.

Clitagora poetria. Vide Indicem Rerum. [A. 1239. Σ. 1231. 1238.]

Clitarchus ἐν τῇ δεκάτῃ. O. 487.

Comicus. Pl. 204.

Commentarii Veteres, siue Ὑπομνήματα. Pl. 1038. Σ. 962. O. 284. 557. 1075. 1242.

Corinna poetria. Eius Παρθένια citantur A. 720.

Craterus. O. 1073. Λ. 313.

ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ψηφισμάτων. B. 323. vbi tamen male legitur Καρτερός, pro Κρατερός.

Crates (Grammaticus). B. 296. Arg. Ει. 4.

Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνῃσι θυσιῶν. I. 725.

Crates (Comicus). I. 534.

Ἐν Δερβίφοις. N. 691. Ibi tamen quidam legendum putant Κρατῖνος ἐν Σερίφοις. Vide Notas nostras.

Ἐν Πανόπταις. N. 96. Alibi tamen haec fabula Cratino tribuitur. Vid. voc. *Cratinus*.

Ἐν Φοινίσσαις. Σ. 879.

Cratinus. Pl. 66. 486. N. 447. B. 360. in contextu. I. 405. 526. 531. 790. (vbi tamen forte scribendum est Κράτης: vt intelligatur Crates Grammaticus.) 1284. A. 3. Σ. 151. (vbi ἐν τοῖς περὶ Κρατῖνον. Sed scribendum est — — Κρατῖνου: et intelligenda Scholia vetera in Cratinum.) 351. O. 121. 364. 1535. Ει. 740. bis. Ex. 1081. Dramata eius laudantur sequentia:

Δηλιάδες. Σ. 542. O. 1294.

Διονυσαλέξανδρος. A. 575.

Ἐπιλήσμων. N. 788. [?]

Εὐμενίδες. I. 527.

Θρᾷτται. Σ. 590.

Κλεόβουλοι. O. 31. [sed ibi pro Κλεοβούλοις legendum esse Κλεοβουλίναις, addidit Küsterus.]

Νέμεσις. O. 521. 859. Ει. 1243.

Νόμοι. I. 1147.

Πανόπται. N. 981. Σ. 1021. Vide etiam voc. *Crates*.

Πυλαία. O. 767. Ει. 733.

Πυτίνη. Arg. N. 8. et N. 354. I. 399. (vbi fabulae eius argumentum traditur,) 523. 528. Ει. 602. 691. 701.

Σάτυροι. Arg. I. 8.

Σέριφοι, vel Σερίφιοι. Σ. 74. 1182.

Χείρωνες, vel Χείρονες, per O. Nam vtroque modo fabulae huius nomen scriptum occurrit. N. 919. Σ. 1231. O. 767.

Χειμαζόμενοι. Arg. A. 5.

Ὧραι. O. 767. Σ. 1021. (in loco posteriore tamen corrupte hodie legitur ὀρᾶς.)

Cyclus (epicus). I. 1053.

Cydides Hermionensis. N. 964.

D.

Damon. Pl. 1003. Vide etiam infra *Demon*.

Demarchus ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων. O. 1403. Sed ibi legendum est Dicaearchus. Vide infra.

Demetrius. B. 78. 186. 310. 1001. 1021. 1227. Σ. 240 O. 1568. (vide etiam infra *Ixion*. Nam idem est Scriptor. Vide Suidam voc. Δημήτριος, ὁ ἐπικλ.)

Demetrius Phalereus. N. 37.

Demon

E.

Αἶγες. Σ. 897. Ει. 790.
Ἀστράτευτοι. Ο. 1555. Ει. 808.
Αὐτόλυκος. Ν. 252. Σ. 1020. Ει. 1164.
Αὐτόλυκος δεύτερος. Ν. 109.
Βάπται. Pl. 884. Ν. 552. Β. 421. Σ. 685. Ει. 1243.
Δῆμοι. Ν. 997. 1018. Α. 18. 529. Ο. 823. 877. 1568. Λ. 398.
Κόλακες. Ν. 52. Ο. 284. 877. Ει. 803.
Μαρικᾶς. Pl. 1038. Ν. 549. 552. 591. Β. 577. Ο. 1555. Λ. 491.
Νουμηνίαι. Arg. Α. 5.
Πόλεις. Pl. 718. Β. 1001. 1561. Α. 503. Σ. 82. 98. 1263. Ο. 881. 1297. (vbi tamen nunc male legitur Πύλαις.) Ει. 1031. 1046. Λ. 270.
Προσπαλτίοι. Ν. 541. Ο. 840. (vbi Προσπάλτιοι.) Σ. 57. (vbi male Προσπαντίνοι.)
Πύλαι. Ο. 1297.
Ταξίαρχαι. Ο. 1294.
Φίλοι. Α. 127. [P]
Χρυσοῦν γένος. Β. 1068. Α. 3. Σ. 641. 920. 1269. 1301. Ο. 42.

Euripides. Pl. 87. 203. 423. 447. 521. 524. N. 30. 106. 138. 531. 640. B. 64. 73. 75. 91. 317. 473. 572. 1237. I. 753. A. 245. 331. 393. 395. 397. 400. 415. 442. Σ. 61. 712. 1115. 1231. 1404. O. 589. Ει. 740. 909. 1068. Θ. 201. in contextu, vbi versus ex Euripide adfertur. 420. in textu, vbi versus ex Euripide. 863. et sqq. in contextu, vbi versus ex Euripide. Λ. 155. 368. in contextu. Eius dramata:
Αἰγεύς. Ο. 494.
Αἴολος. Ν. 1374. Β. 873. 1523.
Ἄλκηστις. Ν. 1417. Ι. 1248.
Ἀλκμαίων. Ι. 1299.
Ἀλκμήνη. Β. 93. 540.
Ἀλεξάνδρα. Β. 100.
Ἀνδρομάχη. Β. 105. Α. 307.
Ἀνδρομέδη. Β. 53. Ο. 347. Λ. 962.
Ἀντιγόνη. Β. 1213. 1433.
Ἀντιόπη. Β. 53.
Ἀρχέλαος. Β. 1237.
Βάκχαι. Pl. 908. Β. 103.
Βελλεροφόντης. Ι. 1246. Ει. 75. 146. 721. Σ. 754.
Ἑκάβη. Ν. 53. Β. 1366. Ι. 563.
Εὐμενίδες. Β. 1376.
Ἠλέκτρα. Pl. 639. Β. 1350.
Ἡρακλεῖδαι. Γ. 214. 1148.
Ἡρακλῆς. Ει. 959.
Θησεύς. Β. 476. 478. Σ. 302.
Ἱππόλυτος. Β. 102. 962. 1114. 1519. 1526. Ι. 16. Σ. 748.
Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι. Β. 1345. 1447.
Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις. Β. 697. 1264. Α. 47.
Κρῆσσαι. Α. 432. Σ. 760.
Κρῆτες. Β. 873. 1398.
Λικύμνιος. Ο. 1242.
Μελέαγρος. Β. 1269. 1350. 1447.
Μεναλίππη. Β. 1275. Θ. 554. in contextu.
Μηδεία. Ν. 41. Β. 1427. Ι. 806. Α. 119. Σ. 1404. Ει. 1012.
Ξάντριαι. Β. 1385.
Οἰνεύς. Β. 72. Α. 417. 471.
Ὀρέστης. Pl. 638.
Παλαμήδης. Β. 1499. Ο. 843.
Πειρίθους. Ο. 179.
Πηλεύς. Ν. 1153.
Σθενόβοια. Β. 1250. Σ. 111. 1069.
Τήλεφος. Pl. 601. Ν. 888. 919. Β. 1447. Ι. 806. 1237. Α. 8. 414. 439. 445. 453. 471. 496. 539. 542. 554. Λ. 707.
Τρῳάδες. Σ. 1317. Ο. 1717.
Ὑψιπύλη. Β. 53. 1242. 1340. 1355. 1363.
Φαίδρα. Β. 1075.
Φιλοκτήτης. Β. 284. 1447.
Φοίνισσαι. Pl. 601. Β. 53. 1216. Α. 442. Ο. 347. 424.
Φρίξος. Β. 1114. 1526.
Φρίξος δεύτερος. Β. 1256.

Euripidis filius, mortuo patre, docuit Athenis *Iphigeniam in Aulide*, *Alcmaeonem*, et *Bacchas*. B. 67.

Eustathius.

Eustathius. Pl. 1111. Σ. 769.

G.

Galenus. ἐν Ἀφορισμοῖς. Pl. 874.
Geographus (i. e. Strabo.) I. 1098.
Glaucon Comicus. Eius drama Πρέσβεις. Arg. Σ. 4.
Glycon. N. 563.

H.

Harmodius ἐν τοῖς Κωμῳδουμένοις. Σ. 1231.
Hellanicus. B. 706. O. 873.
Ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς. A. 36.
Ἐν τοῖς Κραναϊκοῖς. O. 1403.
Ἐν τοῖς Περσικοῖς. O. 1022.
Heracleotes ἐν τῷ ιβ΄. περὶ Ἡρακλείας. O. 874. (intelligendus hic est Nymphis Heracleota, quem de Heraclea libros XIII. scripsisse testatur Suidas voc. Νύμφις.)
Hermippus. N. 556. in contextu. Σ. 360. Eius dramata:
Ἀρτοπώλιδες. O. 1555.
Θεοί. Σ. 672. O. 1550.
Κέρκωπες. O. 1406.
Στρατιῶται. O. 1150. Ει. 1241.
Φορμοφόροι. O. 750.
Idem citatur ἐν διμέτροις. Σ. 1164.
Ἐν τριμέτροις. Pl. 701. O. 1150.
Ἐν τετραμέτροις. O. 304.
Herodianus. N. 450. B. 221. 957. I. 22. 485. 1147. Σ. 608. Ει. 61.
Ἐν ἐπιμερισμοῖς. I. 433. O. 877.
Ἐν τῇ Καθόλου. I. 1182.
Ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Καθόλου. Σ. 234.
Ἐν τῷ ζ. τῆς Καθόλου. Ει. 924.
Ἐν τῷ ιϛ΄. τῆς Καθόλου. O. 877.
Ἐν Ἀττικῇ προσῳδίᾳ. O. 485.
Ἐν Ὀδυσσειακῇ προσῳδίᾳ. O. 862.
Ἐν τῷ περὶ παθῶν. Λ. 994.
Herodicus. B. 1060.
Herodotus. Pl. 388. 488. Arg. N. 3. et N. 151. 272. 301. 397. 1128. I. 84. 91. 433. 959. Σ. 238. 500. 1249. Ει. 409. Λ. 619.
Hesiodus. Pl. 90. 727. Arg. B. 9. I. 414. 959. A. 179. 278. 740. 1020. Σ. 238. 1109. 1251. O. 505. 610. 694. 710. 712. 1426. Ει. 1159. 1170. Λ. 1037.
Citatur ἐν ἀσπίδι. B. 994.
Scripsit Γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας καὶ ἀρότους. B. 1065. in contextu.
Hieronymus Tragicus. A. 387.
Hippocrates. Scripsit librum περὶ ἀέρων, τόπων καὶ ὑδάτων. N. 331.
Hipponax. B. 674. Ει. 481.
Homerus. Pl. 27. 48. 77. 109. 166. 189. 301. 322. 469. 545. 590. 656. 696. 753. 808. 1111. N. 41. 52. 53. 81. 178. 191. 195. 246. 259. 269. 272. 296. 307. 336. 377. 400. 538. 585. 644. 727. 753. 766. 809. 1191. 1113. B. 1. 18. 176. 189. 224. 228. 350. 586. 787. 812. 840. 842. 1066. in contextu. 1070. 1075. 1190. I. 91. 137. 152. 159. 160. 255. 330. 483. 660. 693. 700. 768. 788. 1299. 1314. A. 1. 7. 16. 17. 24. 26. 68. 81. 86. 106. 114. 142. 203. 210. 217. 230. 262. 264. 265. 284. 294. 307. 329. 331. 344. 390. 397. 399. 414. 478. 548. 558. 681. 739. 771. 960. 994. 996. 1085. 1123. 1157. 1209. Σ. 36. 85. 92. 184. 337. 500. 553. 604. 646. 1030. 1339. 1352. 1458. 1469. O. 13. 42. 152. 167. 262. 336. 399. 402. 576. 583. 599. 686. 1427. 1647. 1702. bis. Ει. 240. 250. 379. 385. 754. 757. 981. 1024. 1047. 1060. 1090. 1167. 1209. 1215. Ex. 378. Λ. 8. 380. 478. 520. 549. 922.
Loca quaedam Homeri absque nomine citata. Pl. 1. 5. 9. A. 3. 238. Σ. 929. 851. O. 1310. Ει. 733. 736.
Eius poema, *Margites* inscriptum. O. 914.
Hyperides. Pl. 725.
Ἐν τῷ χαλκῷ. O. 881. [P]
Hypomnemata, siue Scholia vetera in Aristophanem. Vid. supra *Commentarii*.

I.

Ibycus. N. 1047. Σ. 712. O. 192. 1304. Λ. 155.

Iliadis

Iliadis minoris Auctor anonymus. Vid. supra *Anonymus*.

Ion Chius, poeta Dithyrambicus, tragicus, et melicus. Scripsit Epigrammata, Paeanas, Hymnos, Elegias, Scolia, etc. Ei. 835. Eius dramata:

Ἀγαμέμνων. O. 1110.

Οἰνεύς. B. 716.

Ὀμφάλη. O. 1680.

Φοινίκη. B. 716.

Φρȣροί. B. 1472.

Iophon Sophoclis filius. B. 73. fabulas patris pro suis edere dicebatur. B. 78.

Irenaeus. Σ. 895.

Isocrates ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. N. 1134.

Ἐν ταῖς Παραινέσεσι. A. 205.

Ister. B. 967. O. 1693. Λ. 643.

Ixion. B. 310.

Ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι. O. 1568.

L.

Lamprocles. N. 964.

Lasus Hermioneus, Cyclios choros primus instituit, secundum Antipatrum et Euphronium. O. 1403.

Idem πρῶτος περὶ μȣσικῆς λόγον ἔγραψε, καὶ Διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, καὶ τȣ̀ς ἐριστικȣ̀ς εἰσηγήσατο λόγȣς. Σ. 1401.

Lucianus ἐν Ἔρωσι. B. 1001. 1021.

Ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον. N. 326.

Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας Θεȣ̃. N. 71.

Lucillus Tarrhaeus, Apollonii Rhodii Scholiastes. N. 397. Vid. etiam infra *Zenodotus*.

Lycis Comicus. B. 14.

Lycophron. Pl. 1195. B. 1398. Σ. 91. 103. 139. 702. Ei. 701.

Lycurgus. O. 1293.

Ἐν τῷ κατὰ Δημάδȣ. Pl. 690.

Ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτȣς. Pl. 182.

Lycus Rheginus. Ei. 924.

Lysias. I. 603.

M.

Magnes, veteris comoediae poeta. Eius dramata, Βαρβιτισαὶ. Βάτραχοι, Λυδοὶ, Ὄρνιθες, Ψῆνες. I. 519.

Melanthius Tragicus. O. 151. Ei. 808. Eius drama *Medea*. Ei. 1012.

Melanthius (a priore diuersus) ἐν τῷ περὶ μυστηρίων. Pl. 846. O. 1073. vbi Melanthes vocatur.

Melitus, poeta tragicus. B. 1337.

Menander. Pl. 698. N. 132. B. 282. I. 51. 644. A. 201. O. 373. 1258. 1740. Ei. 869. Eius dramata:

Ἁλιεύς. Ei. 1165.

Ἀσπίς. A. 283.

Γεωργός. Pl. 652.

Δάρδανος. O. 1562.

Δημιȣργός. I. 647.

Δύσκολος. A. 1022. Λ. 2.

Ἐγχειρίδιον. Σ. 191.

Ἐπιτροπεύς. A. 1114. [P]

Καρχηδόνιοι. Σ. 1493.

Κρήτη. Λ. 378.

Λευκαδία. A. 283.

Μισȣ́μενος. Σ. 679.

Συνέριθοι. O. 1490.

Ὑποβολιμαῖος. Λ. 378.

Menander ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων. O. 1037.

Menecles ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν συγγράμματι. O. 395.

Metagenes ἐν Αὔραις. O. 873.

Ἐν Ὁμήρῳ. O. 1297.

Meton Astronomus, vnde ortus. O. 998.

Mnesilochus ἐν Φαρμακοπώλῃ. O. 471.

Mochthus. Ei. 778.

Morsimus, Philoclis F. poeta frigidus. B. 151. Ei. 803.

Musaeus. Hic scripsit ἐξακέσεις νόσων, καὶ χρησμȣ́ς. B. 1065. in contextu. Vide etiam ibi Scholiasten.

Myrtilus ἐν τῇ Τιτανοπάσῃ. O. 1490.

Mythica. I. 534.

N. Neanthes.

Phrynichus.

oo) Cuius meminit Schol. ad Theocr. XI. 1. Fuit quoque Dithyrambicus. ad Plut. 179. fin. 290. ibique Hemſterhuſ. p. 88. 89. ſupra inter tragicos. *Harl.*

Phrynichus. N. 754. 964. B. 862. Ei. 617.
'Εν τῇ σοφιστικῇ παρασκευῇ. Ei. 414.
Phrynichus, filius Polyphradmonis, poeta Melicus suauis. O. 750.
Phrynichus tragicus. B. 941. Eius dramata:
'Ανδρομέδα. Σ. 1481.
'Ανταῖος. B. 107.
'Επιάλτης. O. 1299.
'Ηριγόνη. Σ. 1481.
Κρόνος. O. 989.
Μιλήτου ἅλωσις. Σ. 1463.
Φοίνισσαι. Σ. 220.
Phrynichus comicus. B. 701. O. 750. Eius dramata:
Κωμασταί. O. 1568.
Μονότροπος. Arg. O. 2. et O. 11. 998. 1297.
Μοῦσαι. Arg. B. 7.
Phrynichus Eunomidae filius, poeta malus. B. 13.
De Phrynichis, qui quatuor fuerunt, vide etiam Indicem Rerum.
Phyllis Musicus. B. 1337. Σ. 1231.
Phyllius (comicus). Pl. 179. Sed ibi scribendum puto *Philyllius*. Vid. etiam supra *Philyrius*.
Pindarus. Pl. 9. 210. 385. N. 106. 223. 298. 738. B. 321. I. 621. 1261. 1326. A. 61. 127. 637. Σ. 307. O. 515. 929. 942. 1121. Ei. 696. 1296. Eius 'Υπορχήματα. O. 927.
Pisides. Ei. 17.
Plato (Philosophus). Pl. 362. N. 360. 611. 1419. B. 1421. I. 631. Σ. 191. 729. 791. O. 475. Ex. 355.
'Εν Νόμοις. Pl. 55.
'Εν τρίτῳ Νόμων. N. 1276.
'Εν Εὐθυδήμῳ. B. 204.
'Εν Εὐθύφρονι. Σ. 842.
'Εν Θεαιτήτῳ. O. 696.
'Εν Μενεξένῳ. Pl. 824. [P]
'Εν Πρωταγόρᾳ. N. 360. B. 1561.
'Εν Συμποσίῳ. B. 84.
'Εν Φαίδρῳ. Pl. 179. Σ. 1021. 1177.
'Εν Φαίδωνι. Pl. 362.
Plato comicus. Pl. 177. 179. vbi Πλάτων Δαΐ φησιν; pro Πλάτων Λαΐῳ. vt emendat *Casaubon.* ad Athenaeum. N. 1419. B. 305. 430. 1190. A. 22. 351. Σ. 1251. O. 121. 472. Ex. 71. Eius dramata:
'Αδωνις. Σ. 1301.
'Αμφιάραος. Pl. 174.
Δαίδαλος. N. 663.
'Εορταί. A. 351. O. 799.
Ζεὺς κακούμενος. Ei. 1243.
Κλεοφῶν. Arg. B. 7. et B. 305. 690. 693.
Λάκωνες. O. 471.
Μαμμάκυθοι. B. 1021.
Νῖκαι. O. 1297.
Παιδάριον. B. 310. Ei. 733. 948.
Πείσανδρος. N. 248. Σ. 590. O. 1555.
Περιαλγής. N. 109.
Σκύθαι. O. 151.
Σοφισταί. N. 330. Σ. 157. O. 300. Ei. 792.
Σύρφαξ. O. 168.
Plutarchus ἐν Σόλωνος βίῳ. N. 447. 1191. I. 1013.
'Εν τῷ περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι. N. 1181.
Polemon. O. 646.
'Εν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς 'Αθήνησιν 'Ερατοσθένους ἐπιδημίας. O. 11.
Polybius. Σ. 170.
Praxilla (poetria). Σ. 1232.
Praxion ἐν τῷ δευτέρῳ Μεγαρικῶν. Ex. 18.
Pythangelus, poeta tragicus futilis. B. 87.

S.

Salustius. Pl. 725.
Sannyrion ἐν Δανάῃ. B. 305.
Sappho. Pl. 729.
Satyrus. B. 73.
Sibylla. Ei. 1095.
Simonides, artis mnemonicae inuentor, descripsit dorica dialecto Cambysis et Darii regnum; item Xerxis praelium nauale; nec non praelium nauale ad Artemisium, carmine elegiaco: praeterea praelium

T.

Theopompus (historicus). B. 220. A. 6. 1075. Σ. 523. 941. 1001. [P]

Ἐν τῇ θ' τῶν Φιλιππικῶν. O. 963. Eι. 1071.

Ἐν τῇ ιά τῶν Φιλ. I. 226.

Ἐν τῇ ιβ' τῶν Φιλ. O. 881.

Ἐν τῇ κέ. O. 557.

Ἐν τῇ λγ'. O. 1014.

Theopompus ἐν τῷ περὶ εὐσεβείας. O. 1354.

Theopompus (comicus). Pl. 1139. N. 663. 1419. O. 31. Eius dramata:

Ἀφροδίσιοι. Pl. 179.

Βατύλη. Pl. 1012.

Ἡδύχαρις. Pl. 768.

Καπηλίδες. A. 1020. O. 1406.

Ὀδυσσεύς. Σ. 1337.

Παιᾶνες. O. 1568.

Σειρῆνες. Λ. 45.

Τισάμενος. Σ. 1216. O. 31.

Theorus, poeta. I. 605.

Thomas Magister scripsit Argumentum in *Nubes*. Arg. N. 11. Item in *Ranas*. Arg. B. 1.

Thrasymachus ἐν τῇ μεγάλῃ τέχνῃ. O. 881.

Thucydides. Pl. 69. 445. 469. 1196. N. 980. I. 55. 84. 759. 790. 1051. A. 1. 12. 145. 393. Σ. 500. O. 557. Eι. 449. 478. 481. Λ. 619. 1096.

Ἐν τῇ πρώτῃ. B. 546. O. 484.

Ἐν τῇ πέμπτῃ. O. 186.

Ἐν τῇ ἕκτῃ. A. 269.

Ἐν τῇ ὀγδόῃ. O. 1568.

Timachidas. B. 55. 614. 651. 873. 1242. 1301. 1315. 1329.

Timocreon Rhodius. Σ. 1058. Scholium eius in Plutum, siue Diuitias, Ὤφελες, ὦ τυφλὲ Πλοῦτε μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ etc. B. 1337. A. 531.

Timotheus. B. 1501.

Tryphon. ἐν β'. περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. O. 877. (Male enim illic legitur τρύγονα, pro τρύφωνα.)

Tyrannio scripsit ὑπόμνημα περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου. B. 1337.

X.

Xenagoras. N. 397.

Xenocles, Carcini filius. N. 1267. Poeta impolitus et inelegans. B. 68. Dramata eius:

Λικύμνιος. N. 1267.

Μύες, i. e. *Mures*. Eι. 749.

Xenomedes (historicus). Λ. 448.

Xenophanes. Eι. 696.

Xenophantes (an Xenophanes?) ἐν Σίλλοις. I. 406.

Xenophon. N. 144. 360. B. 1469. Σ. 170. Eκ. 1081.

Ἐν Ἀπομνημονεύμασι. N. 246. 360. Arg. B. 8.

Ἐν Ἑλληνικοῖς. B. 47.

Ἐν τοῖς περὶ Ἱππικῆς. I. 1147.

Ἐν Παιδείᾳ (Κύρου). A. 811.

Ἐν Συμποσίῳ. Σ. 542.

Z.

Zenodotus, ὁ τὰς Ταῤῥαίου καὶ Διδύμου παροιμίας ἐπιτεμών. N. 133. [P]

CAPVT XXII

CAPVT XXII

NOTITIA COMICORVM GRAECORVM, QVORVM FABVLAE PERIERVNT, DIGESTA ORDINE ALPHABETI [a]).

ACHAEVS, Eretrienfis ἐν Ἀλκμαίωνι τῷ Σατυρικῷ bis citatur ab *Athenaeo* IV. cap. 22. pag. 173. C. et E. vid. fupra in Notitia tragicorum, h. v. *Harl.*

AGIAS. *Pollux* III. fect. 36. [vbi tamen codd. Ἀμφίας et Iungerm. malit Ἄμφις.] Confer, quae de *Agia* ac Dercylo, antiquis fcriptoribus, difputat *Cafaubonus* lib. III. cap. 10. ad Athenaeum.

AENICVS Athenienfis, veteris comoediae poeta, cuius Ἄντειαν Suidas [et Eudocia] memorant, et *Pollux* X. 24. fect. 100. vbi male Εὔνικος pro Αἴνικος excufum, vt notauit *Meurfius* in Biblioth. Attica. [Meurfii opinionem probant Iungerm. et Hemfterh. ad loc. Polluc. p. 1274. not. 37.]

AGATHONEM comicum, a tragico huius nominis diuerfum, colligunt nonnulli ex male intellectis eiusdem Suidae verbis, quos refellit *Bentleius* differtatione de Epiftolis Themiftoclis p. 118. [p. 82. de epiftol. Euripid. ex verf. Lennep.]

ALCAEVS Mitylenaeus, prifcae comoediae poeta. Vide Suidam et quae fupra in Notitia tragicorum, et quae de fupplicio huius Comici notauit *If. Voffius* ad Catullum pag. 42. *Fabric.* *Pollux* IX. cap. 6. fect. 53. memorat *Alcaeum* comicum ἐν Ἐνδυμίωνι. *Photius* in lex. inedito, ex emendatione *Toupii* Cur. nouiff. in Suidam pag. 161. edit. Lipf. *Alcaeus* ἐν ἱερῷ γάμῳ. Ibid. corrigit Lexic. vetus in biblioth. Coisl. Alc. Ἐνδυμίωνι pro ἐν Δυμίωνι, et alia adfert Alcaei. Plura vide apud *Cafaubonum* ad *Athenaeum* III. 24. Imaginem eius in nummo Antiffaeorum videre fibi vifus eft *Chrift. Sigism. Liebe* in Gotha numaria p. 162. nefcio, qua ratione? ductus. *Harl.*

a) Mediae comoediae octingenta amplius dramata euoluiffe fe teftatur *Athenaeus* VIII. p. 336. et confuluiffe Callimachum, Ariftophanem et τὰς τὰς ἐν Περγάμῳ ποιησαμένας. (Cratetem et Ariftarchum.) *Amarantum* fcripfiffe libros *de fcena* et poft Iubae, regis Mauritaniae, tempora vixiffe, tradit *Athenaeus* VIII. p. 343. F. idem ex *Chamaeleonis Heracleotis* fexto libro de Comoedia quaedam narrat. Quos Euftathius in comment. ad Homerum laudauerit, eos fupra in vol. I. reperies in indice fcriptorum ab illo ad Homerum citatorum. Enimuero in hac comicorum deperditorum notitia permulta reftant addenda emendandaue: quod Salmafius, Cafaubonus, Bentleius, Hemfterhufius, Toupius ac Valckenarius, in hoc litterarum genere habitantes, praeftare potuerant. Quare, quamquam dedi operam, ne ἀσύμβολος difcederem, aliis tamen me, non dicam fpicilegium, fed largam meffem effe relicturum, haud diffiteor; atque, fi forfan aliorum induftriam et follertiam hac profeffione aeuero ad maiora tentanda, ad editos ineditosque veterum lexicographorum, grammaticorum et fcholiaftarum commentarios diligentius excutiendos, gloriamque eruditionis eo aucupandam, haud inutilem, exiftimabo, me fufcepiffe laborem. Permulta veterum comicorum loca, quae a Polluce feruata funt, acute emendauit *Bentleius* in Epiftolis ad Hemfterhufium, quas cl. *Ruhnken.* publici iuris fecit et fubiecit alteri editioni Elogii Tiberii Hemfterhufii, Lugduni Batau. 1789. 8. ad quas faepius prouocabo. Illius veftigiis infiftat, quem Iupiter aequus in condenda noua comicorum graecorum deperditorum bibliotheca aut reliquiis fingulorum colligendis interpretandisque amat. *Athenaeus* praebebit largiffimam ingenii exercendi atque oftentandi materiem; is enim eft, vt *Toup.* in epiftola crit. pag. 127. edit. Lipf. recte ait, Augiae ftabulum, qui expurgando non vnus Hercules fuffecerit. *Harl.*

ALCIMENES Atheniensis, Comicus, a Suida memoratur.

ALEXANDER ἐν Αἰπόλοις laudatur a *Zenobio* VI. 11. prouerb. Sed forte legendum *Alexis*, licet *Meursius* in Biblioth. Graec. Αἰπόλους tribuerit *Alexandro* Aetolo, qui Τραγῳδοδιδάσκαλος fuit, vt notaui supra cap. XIX. [Huius de Euripide versus apud *A. Gell.* N. A. XV. cap. 20. emendatos dedit Valckenar. ad Eurip. Phoen. pag. 588.] Sed Αἰπόλοι comoediae videtur nomen, perinde vt ἁλιεὺς Alexandro huic a quibusdam tributus, fuit titulus poematii heroici. Vide *Athenaeum* lib. VII. p. 283. 296. [*Alexander* ἐν Διονύσῳ citatur in Scholiis Marcian. Homer. ά. 216. adde indicem auctorum in istis citatorum, vol. I. p. 444. e fabula Πότος, *Athen.* IV. p. 170.] Alexandro Regi quoque tributum esse Σατυρικὸν δραμάτιον Ἀγῆνα, quod alii retulerunt ad Pythonem Catanensem, testis *Athenaeus* XIII. p. 586.

ALEXANDRIDES. Vide infra in *Anaxandride*.

[ALEXION saepius occurrit in Scholiis Marc. vid. indic. modo laudatum h. v.]

ALEXIS Thurius [b]), mediae comoediae poeta, Menandri πάτρων, teste Suida, hoc est patronus fuit, (si vocabulum hoc recte interpretatur *H. Stephanus* in Thesauro Graecae Linguae et *Henricus Valesius* in Excerptis Peiresc. p. 305.) scripsitque dramata CCXLV. ex quibus titulos CXIII. in veterum libris superstites collegit *Iohannes Meursius* in Bibliotheca Graeca p. 1210 sq. Titulos CXX. *Iacobus Hertelius*, duplicia earundem fabularum nomina subinde separatim bis computans, in sententiis quinquaginta Comicorum a se collectis. Sunt autem haec dramatum nomina: [P]

Ἀγκυλίων, Laert. III. 27.

Ἄγων siue Ἱππίσκος, Athen. VIII. p. 327. XV. p. 678. E.

Ἀδελφοὶ, Athen. VI. init. p. 223. F.

Αἰπόλοι, Suid. in Τὰ τρία. et forte Zenobius VI. prouerb. 11. licet ibi Codices editi: Ἀλέξανδρος Αἰπόλοις.

Αἴσωπος, Athen. IX. p. 431. D. E.

[Ἀλείπτρια, *Athen.* III. cap. 34. pag. 123. C. Ἐν δὲ Ἀλειπτρίᾳ φέρεται τὸ δρᾶμα καὶ ὡς Ἀλέξιδος, quod vertitur: *Idem* (n. Antiphanes) *in Aliptria; hoc enim titulo et eius poetae et Alexidis fabula circumfertur. Harl.*]

Ἀμφωτὶς, Pollux VII. sect. 20. et X. sect. 175.

Ἀντεία, [*Athen.* III. p. 127. vbi dicit, parum distare ab Antia Antiphanis.]

Ἀποβάτης, Athen. p. 638. C.

Ἀπεγλαυκωμένος, Athen. [III. p. 117. corrig. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 241. et *Casaubon.* anim. p. 224. VI. p. 224.]

Ἀποκοπτόμενός, Athen. IX. p. 431. C. XII. p. 562.

Ἀρχίλοχος,

b) In biblioth. Coisliniana p. 597. pro Ἀλεξιδάριος lege Ἀλέξις θάριος. *Fabric.* Floruit a. C. N. circ. 334. cl. *Siebenkees*, nuper ornatus honore munereque philosophiae et bonarum artium in academia Altdorfina profitendarum, mecum communicauit Schol. ineditum ad Platonis Menexen. e cod. Veneto D. Marci CLXXXIV. et CLXXXIX. et bibl. Angelic. rom. a cel. Morellio in praefat. ad Lysiae orationem etc. p. 12. descripto: Ἴστον, ὅτι ὁ Κωμικος Ἀλεξις φησι, των ἑπτα νησων, ἁς δεδειχεν ἡ φυσις θνητοις μεγιστας, Σικελιας μεν ὡς λογος ἐστι μεγιστη· προ δε Σαρδος δευτερα, τριττη δε Κυρνος και τεταρτη θ' ἡ Διος Κρητη τροφος· Εὐβοια πεμπτη στενοφυης, ἑκτη Κυπρος, Λεσβος δε ταξιν ἑβδομην λαχουσ' ἐχει. *Harl.*

Ἀρχίλοχος, Athen. p. 644. B.
Ἀσκληπιοκλείδης siue Ἀσκληπιάδης, Poll. Athen. p. 169. D.
Ἀσωτοδιδάσκαλος, *Athen.* quem de hac fabula vide VIII. p. 336. [emendat et explicat *Valcken.* ad Eurip. Phoen. p. 144. *Harl.*]
Ἀτθὶς, (*Suid.* in Μᾶλλον [*Toup.* Opusc. crit. II. p. 261. edit. Lipſ.]) Athen. p. 335. F. et 386. A.
Ἀχαΐς,
Βρεττία siue Βρεττία, Stob. ſerm. 103. Athen. XIV. p. 605.
Βωμὸς, Poll. VII. ſect. 72.
Γαλασίρις, Poll. lege Καλασίρις.
Γαλατεία, Athen. p. 544. E.
Γραφὴ, Athen. p. 605. F.
Γυναικοστρατία, siue Γυναικοκρατεία, Athen. [III. p. 125. B. cum animaduu. Caſaubon. p. 238.] *Poll.* IX. ſect. 44. Γυναικοκρατεία.
Δακτύλιος siue Δακτύλιος, Athen. p. 443.
Δημήτριος ἢ Φιλέταιρος c), Athen. [VIII. p. 338. VI. p. 241.] Stob.
Δίδυμοι, Athen. Pollux IX. ſegm. 153.
Δὶς πενθῶν, Athen. p. 441. D.
Δορκὶς ἢ Ποππύζουσα, Athen. IX. p. 431.
Δρωπίδης, Athen. [III. p. 125. IV. p. 165. 171. cum animaduu. Caſaubon. p. 304.] Poll. IX. ſegm. 120.
Εἰσοικιζόμενος, Athen. XIV. p. 613. C. XV. p. 685.
[Ἐκμάλωτος, (an Αἰχμαλ.?) Vet. Lexic. in Biblioth. Coiſlin. p. 482. *Harl.*]
Ἐκπωματοποιὸς, Athen. p. 691. D. Poll. VII. ſegm. 190.
Ἑλένη ἢ Ἑλένης ἁρπαγὴ, Athen. p. 563. D.
Ἑλληνὶς, Athen. p. 226. F.
Ἐπίδαυρος, Athen. p. 119. F.
Ἐπίκληρος, Athen. p. 227. B. et E.
Ἐπίτροπος, Athen. p. 443. F.
Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, Athen. p. 294. A.
Ἐρετρικὸς, Athen. p. 326. D.
Ἔριθοι ἢ παννυχὶς, Athen. IV. p. 170. A.
Ἡ εἰς τὸ φρέαρ, Athen. VIII. p. 340. B.
Ἥπακος, Athen. [XI. 471. F. Sed Caſaubon. XI. 6. pag. 792. ἐν Ἱππίσκῳ legere iubet.]
Ἡσιόνη, Athen. [XI. cap. 6. p. 470. quem locum certatim emendant *Bentlei.* Reſp. contra Boyle pag. 67. verſ. Lennep. et *Toup.* in Opuſc. crit. in Suid. I. p. 19. edit. Lipſ.]
Θεοφόρητοι, Athen. p. 396. D. 700.
Θεσπρωτοὶ, Athen. p. 552. D. d)
Θηβαῖοι, Athen. p. 159. D.
Θητεύοντες,
Θράσων, Athen. p. 133. B.
Ἱππεὺς (pro quo male apud Grotium et alios ex corrupto Athenaei codice, Ἵππος.) *Athen.* XI. 471. E. p. 481. F.
Ἱππίσκος, Athen. p. 120. B. 230. B. 327. D. 502. B.
Ἰσοστάσιον, Athen. p. 127. C. 134. D. 568. A.
Καλασίρις, Poll. X. ſect. 18. [vbi vid. interpr. et verſum corrigit *Bentlei.* in Epiſt. ad Hemſterh. p. 91. et p. 85 ſq.]
Καταψευδόμενος, Suid. in Ἀνάριστος. [vbi vid. Küſter.] Athen.
Καύνιοι, Poll. VII. ſect. 166.
Κλεοβουλίνη, Athen. p. 586. A.
Κνιδία, Athen. p. 165. D.
Κονιάτης, Athen. p. 500. D.
Κουρὶς, Athen. p. 362. C. 422. D. E. 443. D.

Κρατεύας

c) Vid. *Caſaubon.* ad Athen. VIII. 4. p. 589. vbi animaduertit, Alexidis Demetrium verſum eſſe a Turpilio, indeque Nonium citare verſum. *Harl.*

d) Ad hoc Alexidos fragmentum ab Athenaeo citatum reſpexerunt *Aelianus* V. H. X. cap. 6. (vbi vid. *Perizon.*) et *Suidas* in Φιλιππίδης, tom. III. p. 601. vbi vid. Küſter. Locum vero *Alexidos* emendat *Toup.* Emendat. in Suidam part. III. p. 287. edit. Londin. ſ. edit. Lipſ. Opuſc. crit. part. III. p. 545. *Harl.*

Κρατεύας ἢ Φαρμακοπώλης, Athen. VIII. p. 340. A. et saepius.
Κυβερνήτης, Athen. p. 237. B. 652. C.
Κυβευταὶ, Athen. p. 96. A.
Κύκνος, Athen. p. 472. A.
Κύπριος, Athen. p. 110. E. 114. D.
Λαμπὰς, Athen. p. 654. F.
Λέβη, siue Λεβήτιον (pro quo male Λαβήτιος apud Hertelium.) Athen. ἐν Λέβητι III. p. 76. D. IV. p. 170. A. Λέβης Poll. VI. sect. 65.
Λευκαδία ἢ Δραπέτης, *Athen.* III. p. 94. et p. 498. E. et *Poll.* X. segm. 144. vbi male ἐν Λευκάδι [sic cod. Polluc.] pro ἐν Λευκαδίᾳ, [P] [ex Athenaeo malit quidem *Casaubon.* animaduu. in Athen. III. cap. 15. ἐν Λευκαδίᾳ reponere. Versum Alexidos corrigit *Toup.* in Opusc. crit. part. III. p. 415. edit. Lips.]
Λευκὴ, Athen. p. 322. D.
Λημνίαι, Athen. Poll. X. segm. 100.
Λῖνος, Athen. p. 164. B.
Λόκροι, Athen. III. c. 35. p. 123.
Λυκίσκος, Athen. p. 595. D.
Μανδραγοριζομένη, Athen. III. p. 123. corr. a *Toupio* Cur. nou. in Suid. p. 209. edit. Lips. Athen. VIII. p. 340. etc.
Μάντεις, Athen. XIII. p. 558. F.
Μεροπὶς, Laert. III. 27.
Μίδων, Athen. [VI. p. 240. C. et IX. p. 379. et versum emendat *Valcken.* ad Euripid. Phoen. p. 468.] Eustath.
Μιλήσιοι ἢ Μιλησία, Athen. p. 700. A. Stob.
Μίλκων, Athen.
Μίνως, Athen. VII. p. 289. F.
Μνηστῆρες, Athen. p. 650. F.
Ὀδυσσεὺς ὑφαίνων, Athen. VI. p. 240. etc.
Οἰκιζόμενος, Athen. p. 502. D.
Ὀλυμπιόδωρος, Laert. III. 28.
Ὀλύνθιοι siue Ὀλύνθιος seu Ὀλυνθία Suid. in Εὐημερίᾳ, Stob. Athen. lib. III. pag. 75. B. et VI. quo posteriore loco legitur ἐν Ὀμυθίοις φησὶν pro ἐν Ὀλυνθίοις.
Ὁμοίαι, Athen. p. 642. C.
[Ὀμύθιοι, Athen. VI. p. 240. C.]
Ὀπώρα, (Scorti nomen) Athen. XIII. pag. 567.
Ὀρέστης, Athen. p. 247. E.
Ὀρχηστρὶς, Athen. p. 441. D. Stob.
Παλλακὴ, Etymolog. in Τοναία.
Παμφίλη, Athen. p. 356. E. 380. E.
Παγκρατιάστης, Athen. p. 242. D.
Παννυχὶς ἢ Ἔριθοι, Athen. p. 96. A. etc.
Παράσιτος, Athen. [III. p. 123. quem locum emendat *Toup.* in Opusc. crit. part. III. p. 402 sq. edit. Lips.] Laert. III. 28.
Πάροινος, Athen. p. 244. D.
Πεζονίκη, Suid. in Μᾶλλον.
Ποιηταὶ, Athen. [III. c. 2. pag. 74. VI. pag. 241. D.] e)
Ποιήτρια, Poll. IX. segm. 153.
Πολυκλεία, Athen. p. 642. E.
Πονηρὰ, Athen. IV. p. 170. C. III. p. 127.
Ποντικὸς, Athen. p. 100. C.
[Προσκεδαννυμένος, si lectio vera est: Vetus lex. in Montfaucon. Biblioth. Coislin. p. 482. voc. Ἰσχυρίσκος.]
[Πρὸς τὸ φρέαρ. *Athen.* III. p. 109. B. etc.]
Πρωτόχορος, Athen. VII. p. 287.
Πυθαγορίζουσα (Pythagorae vita Gellio 4. 11.) Athen. III. p. 122. F. p. 161. B.
Πυλαίαι, Athen. p. 225. F.
Πύραυνος, Athen. p. 258. C.
Ῥόδιος ἢ ποππύζουσα, Athen. p. 395. B.
[Σικυώνιος, Vetus Lex. in Biblioth. Coislin. p. 481. voc. Βαβαί. *Harl.*]
Σπονδοφορικὸς, Poll. X. segm. 111.
Στρατιώτης, Athen. VI. p. 223. E.
Συναποθνήσκοντες, Athen. p. 165. A. 422. B. Stob.

Συντρέχοντες,

e) Haec forsan cum sequenti fabula eadem est. Vid. *Casaubon.* ad *Athenaeum* III. cap. 2. pag. 151. 41 sqq. *Harl.*

Συντρέχοντες, Athen. VIII. pag. 340. A. pag. 137. C. 395.
Σύντροφοι, Athen. p. 419. B.
Συρακούσιος, Stob.
Σώρακος, Athen. p. 120. B. et Pollux X. sect. 130.
Ταραντῖνοι, Athen. pag. 134. A. etc. Poll. X. sect. 21.
Τηθὺς (pro qua Hertelio duae, Τιθὺς et Τιτθὴ), Athen. VI. 9. pag. 241. et X. pag. 426.
Τοκιστὴς ἢ καταψευδόμενος, Athen. [IX. pag. 431. A. XV. p. 692. F. cuius versum corrigit *Toup.* in Ep. crit. p. 126 sq. edit. Lips.]
Τροφώνιος, Athen. p. 242. C. 417. F.
[Τυραντῖνοι, vetus Lex. in biblioth. Coislin. p. 482. voc. Κάθε. Sed ibi legendum est Ταραντίνοις, vt iam animaduertit *Valcken.* in Diatribe Euripidea post Eur. Hippolytum pag. 244. B. *Harl.*]
Ὕπνος, Athen. [X. cap. 18. p. 449. vbi Alexis proponit griphos; et locum corrigit *Valcken.* ad Euripid. Phoen. pag. 180. v. 497.]
Ὑποβολιμαῖος, Athen. IX. p. 431. B.
Ὑπόνοια,
Φαῖδρος ἢ Φαιδρία, Athen. [VIII. p. 340. A. vbi in textu ἐν Φαίδωνι ἢ Φαιδρίᾳ, sed ἐκ Φαίδρε, libr. XII. p. 562. A.]
Φίλισκος, Athen. p. 642.
Φιλόκαλος ἢ Νύμφαι, Athen. p. 365. C.
Φιλοτραγωδὸς, Stob.
Φιλοῦσα, Athen. p. 419. F. 574. C.
Φρυγὶς διασκευὴ, Athen. p. 429. C.
Φρὺξ, Athen. p. 307. C.
Φυγὰς, Athen. p. 164. C.
Χορηγὶς, Athen. p. 287. F. [forte Χορηγός.]
Ψευδόμενος, Athen. p. 255. B. 419. B. etc.
Ψευδυποβολιμαῖος, Athen. p. 107. F.

Fragmenta nonnulla *Alexidis* leguntur in sententiis Comicorum triginta Graecorum, forma minore an. 1569. editis et illustratis ab [?] *H. Stephano* f) p. 4 sq. et p. 453. Tum in sententiis Comicorum duorum et quadraginta, graece et latine editis a *Guilelmo Morellio* p. 129. et longe plura in iam laudata *Hertelii* collectione p. 398 sq. atque in *Hugonis Grotii* excerptis e Tragicis et Comicis graecis. Quasdam Alexidis fabulas a Comicis latinis expressas constat ex *Gellio* lib. II. cap. 23. Admodum longe produxit vitam Alexis, vt praeter alios innuit *Plutarchus* libro de defectu oraculorum p. 420. Victorem quoque in Scena et coronatum obiisse refert idem *Plutarchus* lib. an seni gerenda Resp. p. 785. Alius fuit *Alexis* Samius, cuius libros Σαμίων ὅρων et librum περὶ αὐταρκείας laudat Athenaeus p. 540. D. et 572. F. Alius *Alexis*, amanuensis Pomponii Attici, de quo meminit Cicero VII. Epist. 2. ad Atticum. Alius denique *Alexis*, Asinii Pollionis seruus, peramatus celebratusque Virgilio.

AMEPSIAS siue AMIPSIAS (Ἀμειψίας) Atheniensis, Comicus subfrigidus, notante Suida in Λύκις et Φρύνιχος. Veteris Comoediae Poeta fuit, clarus circa Olympiadem LXXXIX. g) Eius dramata:

Ἀποκοτταβίζοντες, ἢ Μανία, Athen. p. 307. E. 426. F. 473. D. et Etymolog. M.

Κατεσθίων,

f) Has sententias Comicorum a Stephano collectas duplici latina Metaphrasi auxit et recudi fecit *Christianus Egenolphus*, Francof. 1579. 8. Morelli, Hertelii Grotii Stephanique collectiones recensui supra cap. XI.

g) Ἀμειψίας scribitur a Schol. ad Aristoph. Plutum, v. 884. vbi vid. Hemsterhus. pag. 300. *Harl.*

Κατεσθίων, Athen. p. 316. C.

Κόννος, Athen. V. pag. 218. vbi testatur, hanc fabulam actam Olymp. LXXXIX. 1. Scholiast. Aristoph. in Nubium argumento et Anonymus Scaligeri siue Scaliger ipse in Olympiadum descriptione Olymp. LXXXIX. Male aliquando pro Κόννος scribitur Κόνος, vel Κονὸς vt apud Pollucem X. sect. 171. *Fabric.* Apud Pollucem quidem Iungermann et Kühn probant lectionem codd. ἐν Ἀμειψίᾳ Κονῷ Hemsterhus. vero non solum in notis calculum adiicit Meursii Fabriciique emendationi Κόννῳ, sed etiam in textum admisit. Apud *Athenaeum* quoque lib. V. cap. 18. fin. p. 218. citatur Ameipsias ἐν τῷ Κονῷ· at *Casaubonus* in Animadu. ad illum pag. 386 sq. vbique legere iubet Κόννον. adde indicem scriptorum in Schol. ad Aristophanem memoratorum, voc. *Amipsias. Harl.*

Κωμασταὶ, Schol. Aristophanis in argumento Auium.

Μοιχοὶ, Suid. in Ἀναψυχῆναι, Ἀνεώγεσαν et Καββαλών. Apud *Pollucem* VII. sect. 100. male Μυχοί [et sic in vltima editione sine vlla nota legitur.]

Σαπφώ, *Poll.* IX. sect. 138. [vbi Hemsterhus. promisit in nota, se de Amipsia eiusque scriptis alibi cum cura dicturum esse: id num fecerit, nescio et vero dubito.]

Σφενδόνη, Poll. h) Athen. VI. p. 270. F.

Φείδων, Athen. lib. X. cap. 13. nisi et ibi legendum Σφενδόνη, vt Casaubono et Meursio visum. *Fabric.* Loco Athenaei citato habet codex Huraldinus Φείδων. Hinc maiore iure *Casaubon.* in anim. ad Athen. X. cap. 13. p. 741. corrigit Σφενδόνη. *Harl.*

Τρίβων, Laertius in Socrate II. 28. [ad quem locum confer *Menagium.*]

AMORPHVS Siculus cum Epicharmo primus comoediae auctor, teste *Themistio* orat. 27. p. 337. *Fabric.* [De quo tamen equidem apud Athenaeum, Suidam, Mongitorem in Biblioth. Sicula, Bentleium contra Boyle de Origine comoediae nihil reperi. E contrario *Bentleius* p. 109. pronuntiat, apud Themistium *Amorphum* esse manifesto corruptum; apud Athenaeum et Suidam scribi eius nomen Φόρμος, ab *Aristotele* Poet. cap. V. Φόρμις, quod placere videtur Bentleio. *Harl.*]

AMPHIS i) Amphicratis filius, Atheniensis, Poeta veteris comoediae, cuius dramata memorantur:

Ἀθάμας, Athen. XIII. pag. 559. A.
Ἀλείπτρια, Poll. VII. 17.
Ἀλκμαίων, Poll. X. 170.
Ἀμπελουργὸς, Poll. VII. 170. IX. 88. et Stob. [?]
Ἀμφικράτης, Laert. III. 27.
Ἀπογλαυκούμενος, Athen. III. pag. 123. pag. 224. F.
Βαλανεῖον, Athen. p. 123. E.
Γυναικοκρατεία, Athen. k)

Γυναικομανία,

h) Lib. IX. cap. 7. segm. 96. ad quem locum de scriptura sensuque loci copiosi sunt interpretes. Clare tamen ἐν Σφενδόνῃ (in cod. ἐν Σφενδόναις) legitur apud eundem *Pollucem* X. segm. 144. *Harl.*

i) *Amphidos* locum ex fabula quadam incerta *Athenaeus* I. pag. 30. E. qui in versione latina tribuitur Alexidi, et emendatur a *Valckenario* ad Euripidis Phoen. v. 549. pag. 205. *Harl.*

k) Lib. IX. pag. 386. F. quod fragmentum ibi seruatum corrigit *Toup.* in Emend. in Suidam part. II. pag. 267 sq. idemque in *Hesych.* voc. Βυκολᾶν — Ἀμφιδὸς δὲ, γυναικομανίαν ita emendat Βυκυβᾶν — — Ἀμφὶς ἐν γυναικομανίᾳ. *Harl.*

Γυναικομανία, Athen. p. 386. F. 642. A.
Δεξιδημίδης, Laert. III. 27.
Διθύραμβος, Athen. IV. p. 175. A. 563. C.
Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, Athen. p. 295. E.
Ἔριθοι, Athen. p. 426. A. et Stob.
Ἰάλεμος, Athen. VII. p. 39. B. 309. A. VIII. p. 336. C.
Κονιάτης, Pollux VII. sect. 125.
Κρὶς, Athen. p. 567. F.
Κυβευταί, Poll. VII. 203.
Λευκὰς, Athen. lib. VII. p. 277. neque sane intelligo, quid sibi velit notula adscripta Meursii Biblioth. Atticae p. 1405.
Ὀδυσσεὺς, Athen. p. 691. A.
Οὐρανὸς, Athen. p. 100. B.
Πὰν, Athen.
Πλάνος, Athen. p. 224. D. 421. A.
Ῥεῖθρα, Suid. in Νεανισκεύεται.
Φιλάδελφοι, Athen. p. 447. F.
Φιλέταιρος, Athen. p. 295. F.

Vide Fragmenta eius collecta ab Hertelio p. 360 sq. et in Excerptis Grotii p. 517. Nam in indice quidem ibi Amphidis nomen est praetermissum.

ANAXANDRIDES l), de quo dixi supra in notitia Tragicorum. Mediae Comoediae Poeta fuit, auctor dramatum LXV. ex quibus hi XXVIII. tituli supersunt:

Ἄγροικος, Athen. Macrobius V. 21.
Ἀγχίσης, Athen. Pollux IX. 6. segm. 59. vbi male Alexandrides pro Anaxandride p. 431. 21. m)
Αἰσχρὰ, Athen. p. 455. F.
Ἀντερῶν, Athen. p. 654. B.
Γεροντομανία, Aristot. III. 12. Rhetor. Athen. [XIII. p. 570. E. cuius fragmentum corrigit Toup. Emendatt. in Suidam. I. p. 134 sq. edit. Lips.] p. 614. E.

Fff 2 Διθύραμβος,

l) Interdum male nomen eius scribitur Alexandrides: et in Scholiis Graecis ad Rhetorica Aristotelis lib. III. p. 70. pro τῦ αὐτῦ Ἀλεξάνδρυ, legendum Ἀναξανδρίδυ. Confer Casaubonum VI. 18. p. 455 sq. ad Athenaeum. [item Suidam in Ἀναξανδρίδης, vbi et aetas illius, Olymp. CI. et quid noui intulerit in comoedias, indicatur, et Eudociam in Viol. p. 60. vbi nominatur ὁ κωμῳδιογράφος. Rhodium ex Camiro fuisse eum, adfirmat Athen. IX. p. 374. adde Meursium in Rhodo II. 4.

m) Apud Pollucem l. m. nou. edit. in textu repositum est Ἀναξανδρίδης e cod. idem iam monentibus Iungermanno atque Kuhnio. Hemsterhus. ibidem p. 1042. multus de illo, post Casaubonum ad Athenaeum adnotat, Alexandridem et Anaxandridem, vtrosque quidem, in lucem edidisse plura, sed diuersissimum scribendi institutum fuisse sequutos; hunc quidem Comicis fabulis notissimum fuisse et clarum: illum vero, Alexandridem, Delphis oriundum, patriae suae historia, qua non tantum res pace belloque a Delphis gestas, sed ipsam eorum originem a primis initiis, ne praeterita quidem historia fabulari, complexus fuerat, perquam nobilem: nomina tamen vtriusque confusa esse haud raro, alteriusque locum alterum occupasse saepissime, commonstrat exemplis.]Post haec ad Schol. ad Aristophanis Plutum v. 926. fin. p. 323. vbi citatur Alexandrides, Delphis oriundus, sententiam suam contra Küsterum validius firmat. Küster. enim ad Aristophanis locum praeferendam censuerat Meursii opinionem in bibliotheca graeca prolatam, nomen Alexandridis apud scholiastem et alibi esse expungendum, eiusque loco Ἀναξανδρίδης rescribendum esse, adeoque nomen comici et historici haud diuersum. Docet igitur Hemsterhusius, illum ipsum perpetuum fere librariorum errorem in nominibus hisce permutandis indicare nobis binos diuersosque scriptores: ostendit ex Suida, ex Prouerb. App. Vat. cap. 1. 5. (vbi dicitur, nomine confuso, ἡ ἱστορία παρ' Ἀναξανδρίδῃ ἐν πρώτῳ περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, neque cum Schotto Anaximander Milesius est reponendus,) aliisque locis et argumentis, vtrumque omnino differre, atque Ἀλέξανδρον ἐν πρώτῳ περὶ τῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίυ, pro communi consuetudine primitiuorum patronymicorumque nominum commiscendi, esse historicum Alexandrida. vid. quoque Toup. Emendatt. in Suid. I. init. pag. 7 sq. edit. Lips. Harl.

Ἀιθύραμβος, Athen. p. 374. A.
Ἑλένη, Suid. in Ἀβέλτερος, vbi male excusum Alexandrides. [et locum illius emendat *Toup.* emend. in Suid. I. p. 8 sq. edit. Lips.]
Εὐσεβεῖς, Aristot. III. 12. Rhetor.
Ζωγράφοι ἢ Γεωγράφοι, Pollux, sed et ibi male legitur Alexandrides.
Ἡρακλῆς, Athen. p. 638. C. D.
Θησαυρὸς, Athen. p. 176. A. 700. A.
Θησεὺς, Laert. III. 26. n)
Κέρκιος, Athen. III. p. 106. A.
Κιθαρίςρια, Poll. X. segm. 172.
Κυνηγέτης, Athen. p. 247. F.
Λύκουργος, Athen. p. 105. F. 329. E.
Μελίλωτος, (apud Athenaeum lib. XI. pag. 655. A. vbi mendose legitur *Alexandrides.*)
Νηρεὺς, Athen. p. 295. F.
Νηρηΐδες, Athen. p. 482. D.
Ὀδυσσεὺς, Athen. [VI. pag. 242. emendat. a Toup. Cur. nou. p. 208. edit. Lips.]
Ὀχλόμαχος, Athen. lib. V. et XIV. vbi itidem male Alexandrides.
Πάνδαρος, Athen. p. 105. F.
Πάσανδρος, Suid. in Ἀρεοπαγίτης (vbi similiter vitiose Alexandrides), Athen. [P]
Πόλεις, Athen. p. 299. F.
Πρωτεσίλαος, Athen. IV. pag. 131. A. [cuius fragmenti versus emendatos reddidit *Toup.* ad Longin. de Sublim. sect. XLIII. p. 371 sq.] Athen. p. 553. D.
Σαμία, Athen. p. 263. B.
Σάτυρος, Athen. p. 95. C.
Τηρεὺς, Athen. [IX. p. 373. F. sq. de quo loco vid. *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. p. 323.]
Φαρμακόμαντις, Etymolog. M. in Ὀρίγανον et Athen. lib. VI. cap. 18. p. 261. F. vbi iterum perperam Alexandrides.
Φιληφόρος, Athen. p. 176. A.

Vide Meursii Bibliothecam Graecam, Hertelii, [et Stephani, v. ad Apollodorum Geloum,] fragmenta Comicorum et Grotii excerpta ex Comicis Graecis o). Alius *Anaxandrides* Delphus, qui scripsit περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, cuius operis librum primum laudat appendix Vaticana a Schotto edita Centur. I. prou. 5. [At hunc Delphum vocitatum fuisse *Alexandrida*, Hemsterhus. l. m. susius demonstrauit. *Harl.*]

ANAXILAVS siue ANAXILAS, Comicus poeta, Suidae et *Aeliano* lib. I. Var. cap. 27. memoratus, cuius haec dramatum nomina sunt obseruata a *Ioh. Meursio* in Bibliotheca Graeca:

Αὐλητὴς, Athen. p. 124. F.
Αὐροποιὸς, Athen. XII. p. 548. C. Vide infra in Λυροποιός.
Βοτρυλίων, [Vetus Lex. in Biblioth. Coislin. p. 483.] *Laert.* in Platone III. 28. sed in codicibus *Pollucis* X. sect. 190. Βοτρυδίων p).
Γλαῦκος, Poll. IX. segm. 29.

Εὐάνδρεια,

n) Huius tamen fabulae titulus suspectus refingendusque in Θησάυρῳ vel Τηρεῖ videtur *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. pag. 323 sq. *Harl.*

o) Anax. non ferens ab aliis se vinci, multas ex suis fabulis discerpsit vel thus et odores amiciri iussit, vt ex Chamaeleonte Heracleota narrat Athen. IX. p. 374. *Fabric.* Plura de hoc et multis aliis collegit *Crassus* in Istoria de poeti greci etc. In Napoli 1678. fol. quod semel monuisse sufficiet. *Harl.*

p) *Iungermann* ex cod. et *Salmasius* e grammatica, quod lectio Βοτρυλίωνι neque graecanica sit, neque analoga, voluerunt Βοτρυδίωνι, et sic reposuit in Polluce, et sic legere malit apud Diogenem *Hemsterhus.* ad Pollucem p. 1386. Versum Anaxilae *Bentlei.* in Epist. ad Hemsterhus. pag. 111. sic

Εὐάνδρεια, Athen. [VI. p. 224. A. Taylor ad Aeschin. or. contra Ctesiph. pag. 441. Reisk.]

Καλυψώ, Athen. IX. p. 374. F. et p. 95. C.

Κίρκη, Athen. p. 95. C. 374. F. et Laert. vbi male Κέρκω pro Κίρκη.

Λυτροποιὸς (Polluci [VII. segm. 167. X. 46. vbi Iungerman. notat, *Lutropoei* etiam meminisse Athen. IV. 25. et ita forte quoque voluisse scribere Athen. XII. 12.] sed Athenaeo V. p. 183. B. Λυροποιὸς vel Λυροποιὸς, in Stobaei libris Μυροποιός.)

Μάγειροι, Athen. p. 95. B.

Μονότροπος, Athen. p. 307. C. 342. E.

Μυροποιός, vide paullo ante Λυτροποιός.

Νεοττὶς, Athen. XII. p. 558. A. 572. B.

Ὀρνιθοκόμοι, Athen. p. 655. A.

Πλούσιοι siue Πλούσιαι, Athen. p. 416. E. Laert.

Ὑάκινθος siue Ὑάκινθος πορνοβοσκὸς, Athen. p. 385. F. 623. F. (male Ζάκυνθος apud Meursium.)

Χάριτες, Athen. p. 416. E.

Χρυσοχόος, Athen. p. 416. D.

Ὧραι, Suid. in Μάλλον.

Adde Grotium in Excerptis p. 861 sq. Alius *Anaxilaus* Lacedaemonius, de quo Plutarchus in Alcibiade. Alius *Anaxilaus* Larissaeus Magus pythagoreus, qui ab Augusto vrbe et Italia pulsus est, teste Eusebio in Chron. [vid. supra vol. I. p. 829. in Catalog. Pythagoreorum.] Eius παίγνια siue *ludicra* memorant *Irenaeus* lib. I. cap. 8. *Epiphanius* haeresi 34. et *Plinius* lib. XIX. 1. XXVIII. 11. XXXIII. 10. XXXV. 15. Alius denique *Anaxilaus* Rheginorum tyrannus apud *Aristotelem* lib. V. Politic. cap. vlt. [et *Pollucem* V. segm. 75. monetae Rheginorum insculpsit rhedam et leporem.]

ANAXIPPVS, nouae Comoediae poeta, Antigoni et Demetrii Poliorcetae temporibus, Suida [et Eudocia in Ἰωνιᾷ p. 60. fin.] testibus claruit q). Eius dramata:

Ἐπιδικαζόμενος, *Aelian.* XIII. 4. Hist. Animal.

Κέραυνος siue Κεραυνούμενος, Athen. p. 416. F. 610. F.

Κιθαρῳδὸς, Athen. [p. 169. B. conf. in Athen. IV. 12. *Casaubonum.*] Poll. [X. segm. 94. versum ibi adductum corrigit *Bentlei.* in Epist. ad Hemsterhus. p. 101. *Harl.*]

Φρέαρ, Athen. p. 488. F. [P]

ANTHIPPVS Comicus. Eius Ἐγκαλυπτόμενον laudat Athenaeus lib. IX. [cap. XVI. pag. 403. adde *Burette* in Mem. de l'Acad. Par. des Inscript. tom. XIII. pag. 230 sq.]

ANTIDOTI πρωτόχορος et μεμψίμοιρα ab eodem *Athenaeo* citatur in testimonium. [Prior fab. lib. VI. p. 204. B. III. p. 109. D. posterior lib. XIV. p. 656. E.]

ANTIOCHVS Alexandrinus scripsit *de Poetis Mediae Comoediae*, περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ Κωμῳδίᾳ κωμῳδουμένων ποιητῶν, teste *Athenaeo* lib. XIII. pag. 482. C.

sic corrigit: Οὐ ἄν γε μή τις τι (pro vulgato γέ μοί τι) γένηται Κεράμιον. In hac fabula Platonem inprimis conuitiatus dicitur. *Harl.*

q) Vossius et Crassus de Poetis Gr. addunt e *Plinii* H. N. XIV. cap. 14. secundum edit. Parmensem *Anaxipolin*, *Thasium*, gr. poetam comicum, n. in illa edit. legitur — *sicut adparet ex illo Comici versu Anaxipolis Thasii*: at *Harduin* in sua edit. dedit tantum, — — *ex illo Comici versu*, omisso poetae nomine; neque in Notis atque Emendation. meminit illius lectionis: atque Vossius iam dubitauit de loci sinceritate. *Harl.*

ANTIPHANES Rhodius (licet alii Carystium r), Smyrnaeum alii vocent,) mediae Comoediae poeta, Alexandri temporibus clarus, vt constat ex Athenaei lib. XIII. sub init. s) Terdecies vicit, auctor dramatum CCCLXV. vel saltem CCLXXX. ex quibus ecce tibi nomina comoediarum pleraque obseruata ab Hertelio in sententiis Comicorum t), Georgio Matthia Koenigio in Bibliotheca, Vossio de Poetis Graecis, et Meursio in Bibliotheca Attica; [et e Koppiersii libello aucta:]

Ἄγροικος siue Ἄγροικοι ἢ Βυταλίων, Pollux VI. 54. Athenaeus u), Suidas in Ῥαγδαῖος.

Αἰολος, Athen.

Ἀθάμας, Poll. X. sect. 62.

Ἀκέστρια, Athen. VII. p. 304. B. p. 402. D. 586. A.

Ἀκοντιζομένη, Athen. p. 441. B.

[Ἀλείπτρια, *Athen.* III. pag. 123. qui tamen monet, sub illo titulo etiam circumferri fabulam Alexidos: ad hunc igitur, an ad Antiphanem referenda sit fabula, Athenaei tempore iam erat incertum. *Harl.*]

Ἀλιευομένη, Athen. [VIII. p. 338. E. emendat locum *Toup.* in Cur. nouiss. in Suidam p. 283. Lips. p. 586. A. adde *Casaubon.* ad Athen. pag. 589.] Poll. IX. segm. 29.

Ἄλκηστις, Athen. p. 122. E. 553. C.

[Ἀνασωζόμενοι, *Koppiers* p. 10. ex grammat. San-Germanensi. *Harl.*]

Ἀνταῖος, Athen. p. 544. F.

Ἀντεία, Athen. p. 690. A.

[Ἀντερῶσα,

r) Suidas Carystium Antiphanem, Thespidis Tragici aequalem, ab Antiphane altero distinguit. *Fabric.* adde *Crassum* l. c. p. 42. *Toup.* igitur in Epist. critica p. 23 sq. edit. Lips. in Suida v. Ἀντιφάνης ita corrigit: Ἀντιφάνης Ἀθηναῖος Κωμικὸς, νεώτερος τοῦ Πανυασίου. Ἔστι δὲ καὶ ΕΤΕΡΟΣ Ἀντιφάνης, ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ, ΤΡΑΓΙΚΟΣ pro vulgato Τρωϊκὸς, addit vero Toup. se praeter Suidam nouisse neminem, qui *Antiphanis tragici* meminerit. At *Eudocia* in Viol. p. 61. differt a Suida: Ἀντίφαν. Σμυρναῖος, Κωμικός· — — — καὶ ἕτερος Ἀντίφ. Ἀθηναῖος Κωμικὸς, νεώτερος τοῦ Πανυασίου· καὶ ἄλλος, Καρύστιος ΚΩΜΙΚΟΣ, ἔγραψεν κωμῳδίας ϟ'. οἱ δὲ, πεντήκοντα. Forsan igitur in Suida quoque olim rectius legebatur Κωμικός. *Harl.*

s) Floruit secundum rationes *Saxii* in Onomast. I. pag. 54. a. O. C. circiter 3597. Olymp. XCIII. 1. ante C. N. 406. V. C. 346. secundum *Hambergerum* in zuverläss. Nachricht. tom. I. p. 299. circa A. M. 3648. ante C. N. 336. Senex vidit Alexandrum regem, non admodum Comici nostri dramatibus delectatum. Aliis vero acceptius erat comicum illius ingenium dicendique genus: atque *Dorotheus* Ascalonita scripsit librum de Antiphane, teste *Athenaeo* XIV. p. 662. F. De Antiphane autem, cum primis de eius comoediis harumque nominibus ac fragmentis doctissime egit optimeque meruit *Petrus Henr. Koppiers* in Obseruatis philologicis in loca quaedam Antiphanis, Theocriti, Pauli Apostoli, Eratosthenis et Propertii. Lugduni Batau. 1771. 8. p. 1 — 58. Primum is ex Lexico et Grammatico San-Germanensi collegit, disposuit explicauitque Antiphanea, deinde ad alia progreditur. Antiphani tamen interdum male tributa, aut male ademta fuerunt dramata, nominibus, Ἀντιφάνης, Ἀντιφῶν, Ἀριστοφάνης, Ἀριστομένης, Ἀριστοφῶν a librariis propter compendium scribendi confusis. *Harl.*

t) In cuius, nec in Frobeniana, Aldina, Grotiana ac Wintertonia, collectionibus poet. etc. sunt sententiae Antiphanis. *Harl.*

u) Frequenter occurrit nomen cum fragmentis apud *Athenaeum* VII. p. 304. B. 358. E. 394. F. etc. conf. *Casaubonum* ad Athen. VII. 15. pag. 532. Ex grammatico MS. biblioth. San-German. loca quaedam huius fabulae adfert explicatque *Koppiers* l. m. p. 12. 13. 17. 20. Ex eodem grammatico suscitantur a *Koppiersio* aliquot fabulae *Antiphanis* huc vsque incognitae:

Ἀδελφοί, pag. 7.

Ἀδωνις, p. 6. et 7. cum emendatione fragmentorum, partim ex pluribus locis claris, partim de coniectura *Petri van Spaan* in diss. de Antiphonte pag. 43. (rec. a *Reiskio* in vol. VII. Orator. graecor. p. 828.) in quibusdam enim locis tribuitur illa fabula *Antiphonti*, permutatione illorum sollemni.

Αἰγύπτιοι, *Kopp.* pag. 7. *Harl.*

[Ἀντερῶσα, Koppiers ex eodem grammat. p. 19. qui animaduertit, istam fabulam forsan Attico dici quoque potuisse Ἀντεράστριαν. Harl.]

Ἀποκαρτερῶν, Poll. X. 138.

Ἀρκὰς vel Ἀρκαδία, Athen. p. 444. B. 586. A.

Ἀρπαζομένη, Athen. p. 401. F.

Ἀρχεστράτη, Athen. p. 322. C.

Ἄρχων, Athen. [IV. pag. 143. quem locum tamquam tragici Antiphanis Toup. indicat in indice et corrigit in Curis nouiss. p. 209. Lips. sed Athen. clare eum refert ad comicum.]

Ἀσκλήπιος, Athen. XI. p. 487. B.

[Ἄσωτος, Vetus Lex. in Montfaucon. Bibl. Coislin. voc. Γαμῶ p. 482. conf. de hoc loco Valcken. animaduu. ad Ammon. p. 59. Koppiers l. c. p. 9. Harl.]

Αὐλητὴς, Athen. pag. 618. B. Hoc dramate Antiphanes perstrinxit ineptum tibicinem Battalum, vt docet Plutarchus in Demosthenis vita, [tom. I. p. 847. conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 365.]

Αὐλητρὶς ἢ δίδυμαι, Athen. [VIII. p. 343. D. Koppiers. p. 31. emendat locum.]

Αὐτὸ ἐρῶν uu), Pollux X. sect. 152.

Ἀφροδίσιος v), Athen. X. pag. 449. B. Stob. [Koppiers. ex grammatico p. 14.]

Ἀφροδίτης γοναὶ, Poll. [X. 84. Koppiers p. 32. qui Athenaei locum mox memorandum emendat, versusque Antiphanis distinctius proponit.] Ammonius in Λυχνίον. [Athen. XV. p. 666 sq. quem locum late explicat emendatque Toupius in Epist. crit. p. 67. edit. Lips.]

Βάκχαι, Athen. p. 441. C.

Βάτταλος. Vide supra in Αὐλητής. hoc enim verum dramatis nomen.

Βοιώτιος, Athen. w) et Βοιωτία, Poll. X. sect. 88.

Βομβύλιος (male Βομβύκιος apud Pollucem x)), Athen. III. p. 125. F.

Βύσιρις, Poll. X. 65. [Koppiers p. 11. ex Vet. gramm.]

Βυταλίων, supra in Ἄγροικος.

Βυζάντιος, Poll. VII. segm. 170.

Γάμοι, Athen. [p. 95. A. 160. B. Vet. gramm. apud Koppiers p. 8.]

Γανυμήδης, Athen. y)

Γάστρων, infra in Κνοιθις.

Γηρυτάδης, Athen. nisi Aristophanes legendum pro Antiphane, vt visum Casaubono VI. 18. [Casauboni sententiam adprobat Koppiers pag. 28.]

(Γόητες.) Athen. [At haec fabula ex numero Antiphanearum est excludenda. Nam ab Athenaeo XIV. cap. 21. pag. 658. fabulae Διόνυσος et ΓΌΗΤΕΣ tribuuntur Aristomeni comico: ab eodem Aristomenis Γόητες memorantur lib. VII. p. 287. D.

uu) Conf. Casaubon. animaduu. ad Athen. X. cap. 21. pag. 769. idem esse videtur, quod infra Ἑαυτὸν ἐρῶν. vid. interpr. ad Pollucis locum. Harl.

v) Koppiers p. 32 sq. Ἀφροδίσια mallit, et refutat Casaubon. ad Athen. p. 754. sententiam. Harl.

w) Lib. III. cap. 7. p. 84. A. vbi vero Casaub. in marg. γρ. ἐν Βοιωτίᾳ et in animaduu. lib. III. cap. 8. pag. 163. e Polluce hic et libro IX. cap. 1. pag. 367. F. vbi editur Ἀντιφάνης Βοιωτίῳ, legendum censet Βοιωτίᾳ. accedit Iungermann. ad Polluc. X. 88. vbi in scriptis et editis libr. prostat Βοιωτίᾳ, additque, haud aliter agnouisse Scaligerum Coniect. in lib. V. Varron. de L. L. fere extremis, eumque animaduertisse, Aelii Boeotiam ex Antiphanis fuisse translatam. Harl.

x) Lib. X. sect. 180. vbi quidem editum est ἐν Βομβυκίῳ, sed Kühn. et Iungermann. ex Athenaeo restituere malint ἐν Βομβυλίῳ. Casaubon. quidem ad Athen. III. anim. cap. 36. noluit litem dirimere: Koppiers vero p. 28. et 29. censet, verum dramatis nomen fuisse Βομβυλίων, explicatque vocabulum. Harl.

y) Lib. XI. pag. 459. A. Particulam fragmenti corrigit Valcken. ad Euripidis Phoenissas v. 497. pag. 181. plura emendat locumque concinnat Koppiers l. c. pag. 35. Harl.

p. 287. D. et lib. IX. p. 384. E. confer infra ad voc. *Aristomenes*. *Harl.*]
Γόργυθος, Athen. VIII. p. 341. C.
Δευκαλίων, Athen. [III. pag. 118. *Koppiers* p. 36.]
Δίδυμοι, supra in Αὐλητρίς.
Διπλάσιοι, Athen. [?] [XI. p. 503. E. coll. Koppierſ. pag. 31.]
Δραπεταγωγὸς, Athen. p. 161. E.
Δυσέρωτες, Athen. p. 100. F.
Δύσπρατος, Athen. p. 262. D. 661. F.
Δωδώνη, Athen. [XII. pag. 526. D. Koppiers pag. 38.]
Ἑαυτοῦ ἐρῶν, Athen. p. 455. F. 678. C. Poll. [vid. ad Αὑτοῦ ἐρῶν.]
Ἐγγναφεὺς, Stob.
[Ἐπιδαύριος, Lex. San-German. vid. *Koppiers* pag. 5. et Grammat. vetus, apud eumdem pag. 11. De Epidauro, et Aeſculapii templo, luco, cultu, theatro aliisque rebus memorabilibus apud Epidaurios vide longum doctumque *Villoiſonii* excurſum in Prolegomenis ad editionem Homeri Venetam, in nota pag. L — LIII. *Harl.*]
Ἐπίκληρος,
Εὐθύδικος, Athen. IV. p. 169. D. 323. C. Harpocr. Poll. X. 107. et Suid. in Ξενιτευομ.
Εὔπλοια, Harpocr. Stob.
Ἐφεσία, Stob. et Apoſtolius VIII. 37. proverb. vbi pro Ἀντιφάνους τοῦ Ἐφεσίου Meurſius legit τῇ Ἐφεσίᾳ.
Ζάκυνθος, [vel potius Ζακύνθιος], Athen. XII. p. 553. C.

[Ζώγραφος, in vetere grammatico San-Germanenſi apud *Koppiers* p. 6. et *Ruhnken.* ad Timaei gloſſas Plat. voc. Ἄγαλμα p. 6. col. 1. fin. edit. II. *Harl.*]
Ἡνίοχος, Stob.
Θαμύρας, Athen. p. 300. C.
Θεογονία, Irenaeus II. 19. [14. pag. 133. edit. Maſſueti.]
(Θομβυκίων,) Athen. [libr. IV. p. 161. E. ſed dubitarat iam *Caſaubon.* ad Athen. lib. IV. animaduu. cap. 17. p. 293. med. de veritate lectionis, eiusque animus inclinaſſe videtur ad emendationem ἐν Βομβυλίῳ. Koppiers vero pag. 29. eiicit illam fabulam e catalogo, quod nec graecum videatur Θομβυκίων corrigitque Βομβυλίῳ. *Harl.*]
Θορύκιοι, Athen. [z])
Ἰατρὸς, Athen. IV. p. 175. A.
Ἱππεῖς, Athen. XI. [p. 503. B. Koppiers p. 39 ſq.]
Καινεὺς, Athen. X. [p. 433. D. Koppiers corr. p. 40 ſq.]
Κᾶρες, Athen. p. 134. B.
Κάρνη, ſiue Καρίνη, Athen. p. 503. B.
Κηπουρὸς, Athen. p. 586. A.
{Κιθαριστὴς, Athen. [aa])
{Κιθαρῳδὸς, Athen. VIII. p. 342. D. Etymol. M.
Κλεοφάνης, Athen.
Κναφεὺς, Stob.
{Κνοῖθις ἢ Κνοισθιδεύς, } Athen. [bb])
{Κνοισθὶς ἢ γάστρων, }
Κορινθία, Athen. p. 95. F.
Κοροπλάθος, Poll. X. 103.

Κοτύλη,

z) Lib. XII. pag. 553. D. vbi in margine Caſaubon. γρ. Θορίκιοι, atque ſic ſcribitur et melius binominis fabulae index ſignificatur lib. XV. cap. 12. p. 689. E. Ἀντιφ. ἐν Θορικίοις ἢ Διορύττοντι vt recte adnotauit iam *Caſaubon.* animaduu. in Athen. lib. XII. cap. 13. pag. 858. fin. et obſeruat, hac fabula traductos fuiſſe Thoricios: Thoricum vero vnum τῶν δήμων agri attici nominari. Ex Caſaubono notauit idem *Koppiers* pag. 29. *Harl.*

aa) Lib. XV. pag. 681. C. Male tribuebatur *Ariſtophani.* vid. *Brunck.* ad fragm. Ariſtophanis pag. 214. *Harl.*

bb) Apud *Athenaeum* VII. pag. 287. in textu legitur Ἀντιφ. ἐν Κνοισθιδεῖ, libro autem X. cap. 16. p. 448. F.

Κατύλη,
Κερὶς, Athen. VII. 15. p. 303. F.
Κρῆτες, Athen. III. p. 75. C. D.
Κυβευταὶ, Athen. Pollux X. sect. 137.
Κύκλωψ, Athen. p. 295. F. 402. E. Poll. IX. sect. 88.
Κυνισθιδεία siue Κυνοσιδεία, supra in Κνοῖθις.
Κώρυκος, Athen. IX. [p. 409. D. corr. *Koppiers* p. 41.]
(Κύριος) Κώρυκος, idem drama, Athen. [IV. p. 461. A. *Koppiers* l. c. 366. C.]
Λαμπαδὶς ἢ Λάμπων, Athen. p. 486. F. 487. B.
Λευκὰς ἢ Λευκάδιος, Poll. VI. segm. 66. Suid. in Ἀνάρισος.
Λεπτινίσκος, Athen. [XIV. p. 641. F. emendat *Koppiers* p. 42.]
Λεωνίδης, Athen. [X. p. 422. E. *Koppiers* l. m.]
Λήμνιαι, Athen. [VI. p. 230. E. p. 258. D.]
Λυδὸς, Athen. [X. p. 445. C. *Koppiers* p. 43.]
Λύκων, Athen. p. 299. C. [*Koppiers* l. c.].
Μαλθακὴ, Clemens Alex. II. 2. Paedagog.
Μελανίων, Athen. p. 423. D.
Μελέαγρος, Poll. X. segm. 73. et Scholiastes Rhetoricorum Aristotelis lib. II. p. 46. (76.) vbi male Ἀντιφῶν legitur pro Ἀντιφάνης [cc]).
Μέτοικος, Athen. [IV. p. 170. E. *Koppiers* p. 44.]
Μήδεια, Poll. VII. segm. 57. [dd])
Μητραγύρτης, [siue quoque Μηναγύρτης in Vet. Lex. biblioth. Coislin. p. 482. adde *Koppiers* p. 9. et 38. inprimis *Ruhnken.* ad Timaei Lex. Plat. p. 10 sq. edit. II.] Athen. XII. p. 553. E.
Μίδων, Poll. X. sect. 152. nisi legendum Μύλων cum Meursio, ex Athenaeo, et ipso Polluce VII. sect. 211.
Μισοπόνηροι, Athen. p. 226. C.
Μνήματα, Athen. [IV. p. 161. A. corrig. *Koppiers* p. 41.]
Μοιχοὶ, Athen. [VI. p. 225. E. cum explicatione *Toupii* in Curis nouiss. in Suidam p. 283. et emendat. *Koppiers* p. 44.]
Μύλων, supra in Μίδων [ee]).
Μύστις, Poll. X. 67. Athen. [X. pag. 441. C. *Koppiers* pag. 44.] Porphyrius II. περὶ ἀποχῆς.
Νεανίσκος siue Νεανίσκοι. Athen. [VI. p. 224. emendat *Toup.* l. c. p. 223. coll. *Koppiers* p. 47.] Stob.
Νεοττὶς, Athen. [ff])
Ὄβριμος, Poll. X. sect. 21. vbi vid. interprett. [emendat *Toup.* in Suid. T. IV. p. 385. ed. nouiss. 1790. *Beck.*]
Οἰνόμαος ἢ Πέλοψ, Athen. p. 130. E.
Οἰωνιστής,

p. 448. F. pleniore fabulae titulo: Ἀντιφ. ἐν Κνοιθίδι, ἢ Γαστρῶνι. Priore loco fabulae nomen est corruptum; hinc vtroque loco *Casaubon.* lib. VII. Animaduu. in Athen. cap. 9. pag. 513. coniicit siue Σκοιθίδι (h. e. calumniatore, locutuleio) siue lubentius Κυνθίδι. *Harl.*

cc) Sed vid. supra inter Tragicos voc. *Antiphon.* atque *Ruhnken.* in *Petri van Spaan* diss. de Antiphonte p. 828. vol. VII. orator. graec. edit. Reiskii, probat lectionem Schol. ad Aristotel. Rhetor. ideoque, abnegata Antiphani hac fabula, in Polluce legendum censet ἐν Ἀντιφῶντος Μελεάγρῳ. Atqui vel nomen fabulae argumentum tragicum potius, quam comicum prodere videtur. *Harl.*

dd) At *Ruhnken.* in *Spaan* diss. l. cit. hanc fabulam pariter tribuit *Antiphonti*, et apud Pollucem Ἀντιφῶντος legere iubet: quod argumenti nominisque ratio suadet. *Harl.*

ee) At apud *Pollucem* VII. segm. 211. Seber. et Kühn. malint cum *Casaubon.* Anim. in Athen. X. cap. 6. legere Μελανίων. *Salmas.* in Vopisci Firmum Θομβονίων. *Hemsterhus.* ad Polluc. rem incertam relinquit. *Harl.*

ff) Libr. III. p. 108. E. cuius fragmentum late interpretatur atque emendat *Koppiers* l. c. p. 49. *Athen.* VI. p. 223. vbi comicus *Demosthenis* verba de insula Haloneso reddenda et grammaticum veluti bellum inter Philippum et Athenienses carpit, quod praeter Athenaeum adnotauit *Plutarchus* in Demosthene. Vide *Taylor.* ad Aeschinis Orat. contra Ctesiphontem pag. 476 sq. edit. Reisk. illud vituperium et historiam fusius illustrantem. *Harl.*

Οἰωνιστὴς, (hanc imitatus Menander in Δεισιδαίμονι,) Porphyrius apud Euseb. X. 2. Praeparat. Euangel.

Ὅμοιαι, Athen. gg)

[Ὁμολογούμενοι, Grammat. San-German. ex emendatione *Koppiersii* p. 13. et 25. *Harl.*]

Ὁμοπάτριοι, Athen. [P] [XIV. pag. 655. B. cum corr. *Koppiersii* pag. 50 sq.]

Ὀμφάλη, Athen. [III. p. 98. C. coll. *Toup.* Emend. in Suid. I. p. 11 sq. *Koppiers* p. 51. de loco III. p. 112. D.]

Ὁμώνυμοι, Athen. III. p. 74. E.

Ὀρφεὺς, Poll. X. segm. 172.

Παιδεραστὴς, Athen. [VII. 15. p. 303. F. *Koppiers* p. 51 sq.]

Παράσιτος, Athen. [III. p. 118. E. VIII. p. 370. E. corrigit *Toup.* Emendat. in Suidam part. III. p. 464. edit. Lips. VII. p. 358. D. corr. *Koppiers* p. 52.] Poll. X. 106.

Παρεκδιδομένη,

Παροιμίαι, Athen. p. 60. C.

Πλέσιος, Athen. [VIII. p. 342. E. *Koppiers* p. 53 sq.]

Ποίησις, nisi generale hoc nomen apud Athen. lib. VI. pag. 222. Sed et Archippi siue Aristophanis Comoedia hoc nomine fuit.

Ποντικὸς, Athen. p. 302. F.

Προβατεὺς, Athen. p. 295. C.

Πρόβλημα, Athen. X. p. 450. C. [conf. *Casaubon.* in Athen. X. cap. 19. pag. 760. griphum explicantem.]

Πρόγονοι, Athen. p. 238. D.

Προτρεπτικὸν, Athen. p. 656. F.

Σάμος, Athen. hh)

Σαπφὼ, Athen. [lib. X. p. 450. F. vbi poetriam Sapphum inducit griphos proponentem: conf. *Casaubon.* ad h. l. pag. 760 sq.] Poll. VII. segm. 211.

Σκληρίαι, Athen. p. 77. D.

Σκύθαι, siue Σκύθης, Athen. [VI. p. 247. F. vid. Casaubon. ad Athen. VI. 10. p. 426. fin.] Poll. VII. sect. 59. [cf. *Toup.* in Poll. T. IV. p. 372.] Apud eumdem X. sect. 168. Σκύθαι ἢ Ταῦροι.

Στρατιώτης ἢ Τύχων, Athen. [III. p. 103. E. 257. D. etc. *Koppiers* pag. 55.] Poll. IX. segm. 48.

Ταῦροι. Vide paullo ante Σκύθαι.

Τιμοκλῆς, Stob.

Τίμων, Athen. p. 308. B. [et sic Kühn in Pollux. X. 152. nr. 30. coniicit.]

Τραυματίας, Athen. [X. p. 446. A. cum Emendat. Kopp. p. 53.] Poll. IV. 183. X. 46. [cum *Toup.* Em. in Poll. T. IV. p. 387. ed. nou. *Beck.*]

Τριταγωνιστὴς, Athen. p. 643. E.

Τυῤῥηνὸς, Athen. VI. p. 240. F. p. 329. E.

Τύχων, supra in Στρατιώτης.

Ὕδρα vel Ὑδρία potius, Athen. p. 572. A.

Ὕπνος, Athen. p. 671. A.

Φάων, Poll. VII. 192. X. 40.

Φιλέταιρος, Athen. p. 396. D.

Φιλίσκος, Poll. X. 176.

Φιλοθήβαιος, Athen. [VI. pag. 225. XIV. p. 622 sq. cuius locum emendat *Toup.* Cur. nouiss. in Suid. pag. 241. at ipse videat, quo iure illum in indice referat ad *tragicum.* Athen. IV. 169. D. et *Koppiers* pag. 56 sq. *Harl.* In recentissima ed. Toupii Em. in Suid. Hes. etc. 1790. hoc emendatum. *Beck.*]

Φιλοκτήτης,

Φιλομήτωρ,

gg) Ab *Athenaeo* lib. IV. cap. 15. p. 158. C. citatur ἐν Ὁμοίαις· sed lib. XI. cap. 6. p. 471. C. ἐν Ὁμοίοις. conf. *Casaubon.* Animaduu. in Athen. IV. cap. 15. p. 288. 50 sqq. vbi priorem locum emendat explicatque. Idem obseruat, alibi citari eumdem poetam ἐν Ὁμωνύμοις. Posteriorem Athenaei locum corrigit *Koppiers* l. cit. pag. 50. *Harl.*

hh) Lib. IV. p. 169. E. sed locus et nomen vitio laborasse videntur viris doctis. Iam cel. *Io. Sal. Semler* in Miscellaneis lectionum, fascic. II. Noribergae, 1749. 8. p. 25 sq. hanc fabulam exclusit numero Antisthenearum, corrigendo in Athenaei loco ἐν Γάμῳ. Idem, aut ἐν Γάμοις in mentem venit *Koppiersio* libro mem. pag. 8. *Harl.*

Φιλομήτωρ, Athen. p. 108.
Φιλοπάτωρ, Athen. p. 559. D.
Φιλῶτις, Athen. I. p. 295. C. etc.
Φρεάῤῥιος siue Φρέαῤῥος, Athen. p. 691. E.
Φυσιογνωμονικὸς, Athen. p. 656. F.
Χρῦσις, Athen. IV. p. 172. C. XI. p. 500. E.

[*Antiphanis* epigramma apud Iensium p. 310. reddidit emendatius *Toup.* Emendatt. in Suidam part. III. p. 499. vid. Catal. poetar. epigramm. infra lib. III. cap. 28. p. 710. et 687. vol. II.]

Koenigio inter *Antiphanis* Comoedias etiam Φαινίνδα numeratur. At *Athenaeus* quidem lib. I. p. 15. profert Antiphanis loca de pilae lusu, qui *Phaeninda* adpellabatur, sed proprium drama de illo edidisse non docet, [et tamen in Bibl. Fabric. vol. III. p. 644. in indice illius fabulae nomen male retinetur.] Obiit natus annos LXXIV. Clarus circa Olymp. XCIII.

Alii *Antiphanes* duo Comici, *Antiphanes Bergaeus* Ἀπίςων scriptor, de quo Scymnus Chius v. 657 sq. vnde βεργαΐζειν, *fabulari*, apud Stephanum Byz. in Βέργη. [Strabon. I. pag. 81. ibique Casaubon. edit. Almel. supra, vol. I. pag. 196.] Et *Antiphanes* Atheniensis, Panaetio iunior, apud Suidam in Ἀντιφάνης. Hic ni fallor est Ἀντιφάνης ὁ νεώτερος, cuius περὶ ἑταιρῶν laudat idem Suidas in Νάννιον. [vid. initium huius sectionis de Antiphane ibique notam.] Verum ibi et apud *Athenaeum* XIII. p. 586. 587. pro Ἀντιφάνης forte legendum Ἀριςοφάνης. Sane Aristophanem Byzantium περὶ ἑταιρῶν scripsisse, testatur idem *Athenaeus* p. 576. et 583. *Antiphanis* Colophonii Θηβαΐδα laudat *Athenaeus* lib. VII. p. 304. E. F. et inde versum hexametrum adducit; sed pro *Antiphane* legendum *Antimachus*, vt pulcre observatum *Iohanni Ionsio* p. 34. de Scriptoribus Hist. Philosoph. *Antiphanem* Delium, Medicum, citat *Clemens Alex.* lib. II. cap. 1. Paedagog. [¶] [vid. Elenchum vet. medicorum vol. XIII. pag. 44 sq.]

ANTIPHONTEM rhetorem, comicum etiam fuisse, ait Philostratus, si audias Heidenreichium in Pandectis Brandenburg. Sed a Comicis ob auaritiam perstringi, non Comicum fuisse Antiphontem, tradit *Philostratus* in Vitis Sophistar. lib. I. p. 503. *Fabric.* Antiphonti quidem a grammatico vet. in cod. San-German. bis adscribitur comoedia Ἄδωνις· at illum cum Antiphane confundi, docuerunt *Spaan* in diss. mem. et *Koppiers* in Obseruu. philol. pag. 6. et 7. *Harl.*

APOLLODORVS Atheniensis, Comicus, auctor dramatum XLVII. et quinquies victor, teste Suida. Incertum, huiusne, an Geloi, an denique Carystii Apollodori sint Γαλάται, Ἔφηβοι, Λάκαιναι et Οἰκέτης, quae cum aliis Apollodoro Atheniensi tribuit Meursius in Bibliotheca Attica, atque in iis refert etiam Ἑκύραν, nulli, quantum memini, veterum memoratam, licet Hecyram suam Terentius ex Apollodoro expresserit. Sed Phormionem quoque suam ex Apollodoro transtulit Terentius, neque tamen vlla Apollodori Comoedia fuit eo nomine.

APOLLODORVS, Carystius Comicus, multis veterum laudatus. Huius, an Geloi, sunt dramata ii):

 Ἀδελφοὶ,

ii) Haud vero mirum est: nam variarunt veterum grammaticorum, prouti suum quisque auctorem sequutus est, sententiae super auctore eiusdem fabulae, nominaque ideo saepe confundebantur; plura vide apud Casaubonum et Kühn. paullo infra ad Apoll. Geloi γραμμαν. citatos. *Harl.*

Ἀδελφοί,

Ἀμφιάραος, Poll. X. ſegm. 161.

Ἀντευεργετῶν, Poll. X. ſegm. 138.

Ἀπολιπόντες, Suid. in Ἐγκομβώσασθαι. Sed ibi Ἀπολειπούσῃ pro Ἀπολιποῦσι legendum ex Athenaeo [XV. p. 607. A.] et Photii Epiſt. 156. [conf. Gatacker. loco infra citato et *Toup*. Emend. in Suid. I. p. 102. edit. Lipſ. qui fragm. Apollodori emendat et illuſtrat.]

Ἀποκαρτεροῦντες, Suid. in Σπουδάζω.

Διαβάλλων, Stob. II. tit. 6. [apud *Polluc*. X. ſegm. 154. variant editi ſcriptique libri in huius fabulae nomine. *Gatacker*. Aduerſ. miſc. lib. I. cap. 9. p. 232. defendit Διαβάλλοντι. *Iungerm*. vero coniecit et Hemſterhuſ. in textum Pollucis admiſit Διαβόλῳ, locumque vberius explicat. *Harl.*]

Ἐνέα, Poll. *Fabric*. lib. X. ſegm. 153. at Seber. et Kühn. malint ſubſtituere Ἱερείας, vt *Athen*. VI. cap. 10. p. 243. vbi Apollodoro Caryſtio illam adſignat fabulam, et ex Athenaei loco iam maluit Pollucem emendare *Caſaubon*. Animad. in Athenaeum VI. 10. p. 427. 23 ſqq. *Harl.*

Ἐπιδικαζόμενος,

Ἐπιδικαζομένη (diuerſa ab Ἐπιδικαζομένῳ et haec ipſa, ex qua kk) Phormionem ſuam tranſtulit Terentius, teſte Donato, qui Hecyram quoque ex Apollodoro expreſſam innuit.) ll)

Ἔφηβοι, Ammonius in Σχισαί. [vbi vid. not. et emendationem *Valckenarii* pag. 133.]

Οἰκέτης, Stob.

Πάφιοι, *Athen*. XI. p. 482. Sed ille locus potius docet, Κύμβαν apud Paphios poculum denotare, teſte Apollodoro Grammatico, qui hoc in Etymologiarum opere animaduerterat. Confer ibid. p. 483. *Fabric*. *Athen*. XI. pag. 487. B. ex Pamphilo de Apollod. *Cyrenaeo* id tradit. conf. cel. *Heyne* ad fragm. Apollodori p. 1145. 1167. et 1174. de illo grammatico. *Harl.*

Προικιζομένη ἱμαντόπωλις, Athen. [III. pag. 76. vbi legitur Προικ. ἱματιόπ.] et Suid. qui tribuit Apollodoro Geloo.

Σφαττομένη, Athen. VI. pag. 243. E.

APOLLO-

kk) Aut ex Diphili com. vid. Kühn et Iungerm. ad *Polluc*. X. ſegm. 137. *Harl.*

ll) *Gatacker*. Aduerſar. miſcellaneor. I. cap. 9. p. 232. Opp. putat primum, fabulam, Ἐπιδικαζόμενος, alram fuiſſe ac illam, Ἐπιδικαζομένη inſcriptam; tum hanc forſan geminam habuiſſe inſcriptionem, alteram a puella adiudicata Ἐπιδικαζομένην, a paraſ..o litem intendente alteram, Διαβάλλοντα. At *Kühn* ad *Polluc*. X. ſegm. 137. nr. 87. iam docuit, non admittendum eſſe, duas fabulas feciſſe Apollodorum, quarum altera Ἐπιδικαζόμενος, altera Ἐπιδικαζομένη inſcripta fuerit, et prioris fabulae auctorem fuiſſe Diphilum. *Kühnii* expoſitionem confirmat *Hemſterhuſ*. ad Polluc. X. ſegm. 154. nr. 46. et opinionem Gatackeri, cuius longam ῥῆσιν repetiit, de Ἐπιδικαζομένῃ et Διαβάλλοντι, duplici vnius eiusdemque fabulae titulo, fabulas eſſe meras pronuntiat. *Harl.*

APOLLODORVS GELOVS mmm) e Gela, Siciliae vrbe, Comicus, Menandri aequalis, adeoque nouae Comoediae poeta fuit, teste Suida, [et ex illo Eudocia in Violar. p. 61.] Eius, an Apollodori Carystii, dramata:

Αἰσχίων, Suid. pro quo Gyraldus legit Αἰσχρίων.

Ἀπολείπουσα, Athen. [lib. XV. p. 607. A. conf. *Gatacker.* in Miscellaneis lib. I. cap. 9. p. 228. Oper. Gatack. Vltraiect. 1698. fol. qui cum Athenaeo illam fab. Apoll. Carystio adsignat locumque explicat, et p. 231. contra Croium disputantem de nomine atque auctore illius comoediae, atque *Toup.* Emend. in Suid. I. pag. 103. edit. Lips.] Photius Epist. 156. Suid. in Ἐγκομβώσασθαι.

Ἀποκαρτερῶντες ἢ Φιλάδελφοι, Athen. XI. p. 472. C. Stob. Suid. [P]

Ἀποτυγχάνων,

Ἀφανιζόμενος, Stob.

Γάλα, vel potius Γαλάται, Stob.

Γραμματόδειπνος, siue potius Γραμματιδιοποιός, Athen. VII. pag. 280. D. Poll. [IV. 19. ibique Seber. Iungerm. et Kühn. quorum postremus opinatur, Apollodorum Geloum et Carystium posse vnum eumdemque esse, quia apud Graecos non insolens sit, ciuem esse in diuersis ciuitatibus. Poll. VII. 190. *Casaubon.* ad Athen. VII. cap. 6. p. 501. Poll. X. segm. 93. ibique Kühn. et Hemsterhus. de auctore et titulo fabulae. *Harl.*] Suid.

Δευσοποιοὶ, Suid.

Εὔξενις, Festus in *Romam.*

Ἡ τοῦ νεὼ ποίησις, Poll. [X. 188. sed vide notam margini subiectam.]

Ἱέρεια, Athen. [VI. p. 243. D. qui vero adserit fabulam *Apollodoro Carystio;* vid. ad huius fabulam Ἑκυρὰ notata.] Suid.

Λάκαινα, Stob.

Παιδίον, Stob.

Παραλογιζόμενοι, Stob.

Ῥύτινος, Plutarch. Quaest. Gr.

Σίσυφος, Suid.

Φιλάδελφοι. Vide superius in Ἀποκαρτεροῦντες.

Ψευδίας, siue potius Ψευδαίας, Poll. [X. segm. 138. vbi vide Iungermann.] Suid.

Fragmenta habes apud Hertelium, Grotiumque. Vide et *Ioh. Croium* Obss. in N. T. p. 282. et *Gatackerum* lib. I. Cinni cap. 9. *Fabric.* Apollodori Geloi, vti Antiphanis, Anaxandridis,

mmm) De hoc eiusque fabulis aliquot, plura vide apud *Mongitorem* in Bibliotheca Sicula, tom. I. p. 75 sq. Is Apollodoro nostro tribuit fabulam τοῦ νεὼ ποίησιν ex *Polluce* X. 51. segm. 188. sed locus est male intellectus, et e mstis editur hodie, ἐν γοῦν τῇ τοῦ νεὼ ποιήσει, ἣν ἢ Φίλων ἢ ΘΕΟΔΩΡΟΣ συντέθεικε etc. adde notam Hemsterhusii pag. 1380 sq. *Harl.*

xandridis, Amphidis et reliquorum ſententias collegit, latine vertit docteque interpretatus eſt H. Stephanus in libello: *Comicorum graecorum ſententiae, id eſt, γνῶμαι, latinis verſibus ab Henr. Stephano redditae et annotationibus illuſtratae.* anno M.D.LXIX. (1569. 16.) Excudebat Henr. Stephanus. *Mongitor.* l. c. addit, ex *Apollodori* noſtri operibus aliqua ſupereſſe fragmenta ſiue ſententias in libro, cui titulus: *Sententiae inſignes graecorum quinquaginta Comicorum, quorum opera integra non extant, latino idiomate collectae, Ignatii Albani opera denuo in lucem editae.* Brixiae apud Bartholomaeum Fontanam. 1612. in 12. et *Apollodori Geloi gnomas,* graece prodiiſſe 1569. 16. ex indice biblioth. Barberinae, tom. I. pag. 58. (qui quidem Stephanianus libellus eſſe videtur.) Praeter ea memorat *Scipionem Tettum* in comment. de Apollodoris, et *Laur. Craſſum* in Hiſtoria poetar. graecor. pag. 51. *Harl.*

APOLLOPHANES Athenienſis, veteris Comoediae Poeta, vt Suidas auctor eſt. Eius dramata:

Δανάη, Suid.

Δαυλὶς, (pro quo male interdum excuſum Δάλις vel Δαλὶς) Athen. p. 467. F. Suid.

Ἰφιγέρων, Harpocr. in Ἀδελφίζειν.

Κένταυροι, Suid.

Κρῆτες, Suid. Athen. XI. p. 487. F. Heſych. in Θεοὶ ξενικοί. Memoratus hic Comicus ab *Aeliano* VI. 51. de Animal. [et ab *Heſychio* in Μυσίκαρφι.]

Alius *Apollophanes* Epicus, quem citat Fulgentius I. Mythol. Alius item Medicus, cuius Plinius mentionem facit: neſcio idemne, quem citat Etymolog. M. in Φιβάλεως, et cuius Φυσικὴν laudat *Laertius* in Zenone Citieo lib. VII. ſect. 140.

ARAROS, Athenienſis, Comici Ariſtophanis F. Comicus et ipſe, circa Olympiadem CI. docere coepit fabulas, ex quibus memorantur

Ἄδωνις, Athen. [III. p. 95. A. ex quo loco *Toup.* Emendat. in Suidam part. III. pag. 110. edit. Londin. ſ. pag. 402. edit. Lipſ. ſupplet corrigitque Lexic. MS. biblioth. Coislin. pag. 500.] Suid. [tom. I. p. 308. vbi de Ararote agit, vbi vid. Küſter.]

Καινεὺς, Poll. VII. ſegm. 65. Suid.

Καμπυλίων, Suid. et Athen. XI. p. 471. E. et XIII. p. 562. C. vnde diſces, ab aliis hanc fabulam tributam eſſe Comico Eubulo. [conf. Valcken. Epiſt. ad Roever. p. XXI.]

Πανὸς γοναὶ, Athen. [IV. p. 175. D. cum emendatione *Toupii* l. c.] Suid.

Παρθενίδιον, Suid.

Ὑμέναιος, Athen. Suid. in Ἀναθεῖναι et Ἀραρώς. Male apud *Athenaeum* VI. pag. 237. Ἀραρὼς ἐν Μεναίῳ. [?] [vid. Caſaubon. notam margin. et animaduerſſ. in Athen. VI. 8. p. 418. fin. qui p. 419. Suidam in Ἀναθεῖναι explicat, et fragmentum ibi ſeruatum corrigunt *Küſter.* ad Suidae locum ac *Toup.* Emendatt. in Suid. part. I. p. 30 ſq. edit. Lipſ.]

Etiam

Etiam *Cocalus* Aristophanis huic Araroti adscriptus a nonnullis. Vide *Casaubonum* ad Athenaeum lib. III. cap. 9. [p. 123. F. quem locum corrigit *Toup*. Emendatt. in Suid. III. pag. 111. siue edit. Lipf. pag. 402 sq.] et 35. vbi de eo, quod admodum frigidus fuerit *Araros* ille, vnde Prouerbium: ψυχρότερος Ἀραρότος.

ARCESILAVM antiquae Comoediae poetam memorat *Laertius* IV. 45.

ARCHEDICVS Comicus. Meminit Polybius in Excerptis Peiresc. p. 53. Eius dramata, Διαμαρτάνων et Θησαυρὸς citantur ab Athenaeo, quod Suidae etiam pridem obseruatum, qui addit, eumdem scripsisse aduersus Democharem Demosthenis sororis filium, vnde de aetate Archedici constare potest. [adde *Eudociam* in Violar. p. 68.]

ARCHIPPVS Atheniensis, veteris Comoediae poeta, qui semel vicit Olympiade XCI. vt Suidas refert. Dramata eius:

Ἀμφιτρύων α', β', Athen. [III. p. 95. E. X. p. 426. B. XI. p. 499. B. vbi simpliciter citatur Ἄρχιππος ἐν Ἀμφιτρύωνι. Apud *Hesych.* voc. Ἐπενώτισεν, vbi tantum prostat Ἀμφιτρύωνι, pag. 1326. Florens vero et Alberti in nota 31. probabilius putant designari *Archippum;* non, vt reliqui suspicati sunt, Sophoclem.] *Harl.*

Ἡρακλῆς γαμῶν, Athen. Poll. [IX. segm. 72. collato *Casaubon.* ad Athen. III. cap. 31. p. 225. *Poll.* X. segm. 169.]

Ἰχθύες, Poll. VII. sect. 16. et 28. X. sect. 29. Athen. [VI. 2. pag. 227. coll. *Casaubon.* Anim. p. 400.] Stephanus Byz. in Γαλεῶται.

Ἱππεῖς,

Ὄνου σκιά, Schol. Aristoph. ad Vespas 191. Zenobius VI. 28. et Suid. in Ὄνου σκιά ex Aristotele. *Archippum* Ὄνῳ citat Harpocration in Τοπεῖον.

Πλοῦτος, Poll. VII. 63. X. 136. Schol. Aristoph. ad Aues 416. Vesp. 1647. et Porphyr. Quaest. Homer. 1.

Ῥίνων, Athen. [XV. p. 678. E. *Toup.* in Cur. nouiss. in Suid. p. 177. edit. Lipf. corrigit fragmentum.]

Vide *Meursium* in Bibliotheca Attica, vbi etiam ex auctore vitae Aristophanis obseruat quatuor huiusce comoedias Archippo ab aliis tributas esse, Ναυαγόν, Νήσους, Νιόβην et Ποίησιν. *Fabric.* *Sevin* in commentar. acad. Paris. Inscript. vol. X. p. 52. *Telephum*, quod Archilocho tribuit *Athenaeus* III. pag. 111. suspicatur, auctorem habuisse *Archippum.* vid. supra vol. II. pag. 109. *Harl.*

ARIPHRADES Comicus, a quo tragicos exagitatos testatur *Aristoteles* cap. 22. Poetic. vt a veteris comoediae poetis frequenter factum constat.

ARISTAGORAM in Mammacutho laudat *Athenaeus* XIII. pag. 571.

ARISTEAS siue ARISTIVS Phliasius, Comicus nn). *Aelian.* VI. 51. Animal. Eius Κύκλωπες Zenobius, Suid. et Apostolius in prouerb. Ἀπολέσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ. Suid.

nn) Tragicum Aristium facit Erasmus in prouerbio: *perdidisti vinum:* sed rectius comicum *Gatackerus* cap. 5. Aduersar. [pag. 452. D. Opp. adde *Valcken.* Epist. ad Röuerum praemissam Vrsini

Suid. iterum in Ἀριςἰᾳ. Eiusdem Κῆρες siue *Parcae*, *Athen.* lib. XV. Ὀρφεὺς, *Poll.* IX. sect. 43.

ARISTOMENES Atheniensis, veteris comoediae poeta circa Olympiadem LXXXVII. clarus, cognomento θυροποιὸς, vt praeter Suidam [et Eudociam p. 68.] testatur Hesychius in hac voce. Eius dramata:

Ἄδμητος, quo certauit cum Aristophane, Plutum docente, vt testatur Scholiastes Comici in fabulae illius argumento 4. [¶]

Βοηθοὶ, (*Macrobii* codices et edit. Londin. 1694. V. 20. male Μῦθοι) Schol. Aristoph. ad Acharnenses v. 3. Priscian. lib. XVIII. Suid.

Γόητες, Athen. [VII. p. 287. D. IX. p. 384. E. XIV. p. 658. A. *Poll.* [VII. sect. 211. vbi *Iungermann.* laudauit *Leopard.* VI. emendatt. 20. et *Casaubon.* Animaduu. in Athenaeum VII. 9. atque *Hemsterhus.* plura verba *Reinesii* ex Var. lection. lib. III. cap. 3. adposuit. Male vero apud Pollucem in cod. Falckenburgii fabula tribuitur *Aristophani:* cuius quidem et Aristomenis fabulae interdum fuerunt confusae. conf. *Burmanni* praefationem ad Aristophanem Bergleri p. 27. et *Koppiers* Obseruata philolog. p. 27. *Harl.*] *Harpocrat.* [v. Φορίνης, p. 343. vbi vide Maussaci et Valesii notas.]

Διονύσιος ἀσκητὴς, Athen. [XIV. cap. 17. p. 650. D. et cap. 21. p. 658. A. vbi tantum bis citatur ἐν Διονύσῳ, at plene citatur ἐν Διονύσῳ ἀσκητῇ a *Polluce* III. 150. vbi vid. *Seber.* et *Iungermann.* *Harl.*]

Μῦθοι. Vide superius in Βοηθοί.

Ὀλοφυρμοὶ, Schol. Aristoph. in argumento Equitum 8. Confer *Meursium* in Bibliotheca Attica.

ARISTONYMVS. Vide supra in notitia Tragicorum.

ARISTOPHANEM Camiraeum comicum Koenigius in Biblioth. et Hendreichius in Pandectis Brandenb. perperam distinguit a celebri Comico huius nominis Atheniensi. Atheniensis enim hic audit, quod ciuitate donatus fuerit ab Atheniensibus, cum alioqui patria esset Camiraeus, atque adeo Rhodius, vel, vt alii, Lindius, vel Aegyptius denique. Incertam enim hac super re hominum variamque opinionem fuisse, Suidas testatur. *Aristophanes* vero grammaticus notitiam dramatum Comicorum scripserat, perinde vt Callimachus et Pergameni grammatici Crates atque Aristarchus. Vide *Athenaeum* VIII. pag. 336.

ARISTOPHON Comicus claruit circa tempora Alexandri M. Eius dramata sunt:

Βαβίας, Stob.

Δίδυμοι

fini Virgilio illustrato p. XXI. qui senarium apud *Eustathium* ad Iliad. ὁ. p. 1020. et *Athenaeum* II. p. 60. B. corrigit. Diuersus est ab *Aristio*, Proconnesio, poeta epico, qui dicitur scripsisse Ἀριμάσπεια et Theogoniam ab *Eudocia* in Violar. pag. 68. laudatam: adde *Athenaeum* XIII. pag. 605. C. et supra lib. I. cap. 2. vol. I. pag. 10 sq. *Harl.*

Δίδυμοι ἢ Πύραυλος, Pollux IX. 6. [sect. 71. vbi variant codd. et Πύραυλ. dedit *Hemsterhus.* sed *Bentlei.* in epistola ad Hemsterhus. p. 84. varia hariolatus, pro Πύραυλ. malit Πυλωρὸς *ianitor.*]

Ἰατρὸς, Stob. Athen. p. 238. B.

Καλωνίδης, Athen. [XIII. pag. 559. D.]

Παρακαταθήκη,

Πειρίθοος, Athen. p. 303. A.

Πλάτων, Athen. [XII. p. 552. E. quem titulum suspectum habuit Iungermann. ad *Polluc.* IX. sect. 71. sed ibidem vindicauit Hemsterhus.]

Πυθαγορισὴς, ex qua postrema post *Athenaeum* p. 238. C. 503. B. et *Laertium* VIII. 38. [vbi vid. Menag.] nonnulla etiam repetit Suidas in Πυθαγόρης, sed apud quem male Aristophanis nomen est expressum pro Aristophontis. Vide *Ionsium* pag. 50. *Hertelii Grotiique* Excerpta Comicorum, et *Koenigium* in Bibliotheca.

ARISTOTELES ἐν τοῖς Κωμικοῖς laudatur ab Erotiano siue Herodiano in Ἡρακλείης νόσῳ. Subintellige διδασκάλοις vel Κωμικαῖς διδασκαλίαις. [citat eas Schol. ad Aristoph. Aues 282. 1379. vide supra intra Tragicos deperditos h. v.] Vide, quae supra in notitia Tragicorum.

ATHENION Comicus, ex cuius *Samothracibus* longum locum adfert *Athenaeus* lib. XIV. pag. 660. A. latinis versibus redditum a Grotio in Excerptis p. 890. Laudatur etiam a Scholiaste Apollonii ad lib. I. sect. 34. atque, si Pricaeum audimus, etiam Hesychio in Ἀνθρίσκιον. [at enim Pricaeum errare, Perger. ad Hesychii locum col. 382. nr. 17. edit. Alberti, tom. I. contendit, atque Alberti pro vulgato ἀθήνιον malit quoque cum aliis ἄνηθον] Alius fuit [¶] *Athenion* Peripateticus, cuius meminit *Athenaeus* lib. VI. Alius *Athenion* Pictor, quem Plinius celebrat.

AVGEAS siue AVGIAS Atheniensis, mediae Comoediae Poeta, memoratus *Polluci* lib. III. cap. 3. sect. 36. (vbi male Ἀγίας legitur) [codd. vero ibi legunt Ἀμφίας, vnde Iungermann. malit Ἄμφις. Ἀγίας non mutat *Casaubon.* Anim. in Athen. III. cap. 10. init.] et *Clementi Alex.* lib. VI. Strom. p. 622. quo in loco notat, eum ex Antimacho Teio Poeta epico expressisse, quod scripsit:

Δῶρα γὰρ ἀνθρώπων νόον ἤπαφεν ἠδὲ καὶ ἔργα.

Vnde Augiam quoque epico carmine quaedam composuisse constat. Comoediarum eius nomina apud Suidam [atque *Eudociam* p. 69.] sunt Ἄγροικος, Δὶς κατηγορέμενος, Πορφύρα.

AVTOCRATES Atheniensis veteris Comoediae poeta. Vide supra in notitia Tragicorum.

AXIONICVS Comicus, cuius ab Athenaeo citantur Τυῤῥηνὸς siue Τυῤῥηνικὸς, [*Athen.* p. 166. C.] Φιλευριπίδης [*Athen.* IV. pag. 175. VIII. p. 342. B.] Χαλκιδικὸς [*Athen.* VI. p. 239. F. *Polluc.* X. sect. 122. vbi interpret. inprimis Hemsterhus. de hac et sequenti fabula copiose disputant, et Kühn. ac Iungerm. locum Athenaei emendant.] et Χαλκὶς

[*Athen.* III. cap. 15. p. 95. C.] Laudatur etiam a Stobaeo. Perpauca eius fragmenta collegerunt Hertelius atque Grotius.

BATO siue Βάττων aut Βάττος Comicus, Athenaeo, Stobaeo ac Suidae laudatus, scripsit dramata:

Αἰτωλόν,

Ἀνδροφόνον, *Athen.* pag. 163. A.

Εὐεργέτας, [*Athen.* XIV. pag. 662. C. quem locum corrigit *Toup.* Emendatt. in Suid. part. III. p. 448.] et Συνεξαπατῶντα. Vide, vbi lubebit, excerpta Hertelii et Grotii. *Plutarch.* de adulatoris et amici discrimine p. 55. Καὶ Βάττω τὴν σχολὴν ἀπεῖπεν Ἀρκεσίλαος, ὅτε πρὸς Κλεάνθην στίχον ἐποίησεν ἐν Κωμῳδίᾳ. Πείσαντος δὲ τὸν Κλεάνθην καὶ μεταμελομένῳ διηλλάγη.

Alius fuit *Bato* Sinopensis Rhetor atque Historicus, qui post Aratum vixit, de quo consulendus Vossius in Historicis Graecis. Huius librum περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ τυράννων laudat *Athenaeus* lib. VII. p. 289. C. Alios tres *Batones* obseruatos vide a *Ionsio* lib. II. cap. 13. de Scriptoribus Hist. Philosoph. [De *Batto*, qui Cyrenen condidit, vid. *Eudoc.* p. 92. aliosque.]

BLAESVS Capriates ex insula Caprea, comicus σπουδογελοίων ποιητής, teste Stephano Byzant. in Καπρέηνη. Dorica scripsit. vid. *Casaubon.* ad Athenaeum XI. 12. p. 810. et *Mongitoris* Biblioth. Sic. tom. I. p. 110. [*Laur. Crassum* de poetis graecis p. 91. et *G. I. Vossium*, de Poetis Gr. p. 86. qui eum inter poetas incertae aetatis ponit. *Casaubon.* vero ad *Athen.* III. cap. 27. pag. 215. ex eo, quod *Blaesus* drama, *Saturnus*, confecit, suspicatur, illum sub imperio romano scripsisse. Ab *Athenaeo* lib. II. cap. 11. p. 487. citatur eius *Saturnus*, et lib. III. cap. 27. p. 111. libr. XI. cap. 12. p. 489. C. coll. interpretibus ad *Polluc.* VI. sect. 99. not. 97. *Mesotriba.*]

CALLIADIS Καλλιάδου τοῦ Κωμικοῦ mentio apud *Athenaeum* XIII. pag. 577.

CALLIAS Atheniensis oo), Lysimachi σχοινοπλόκου siue restionis filius, vnde et ipse dictus σχοινίων. Sophocle et Euripide antiquior, quos eius vestigia legisse notat Athenaeus VII. pag. 276. Eius dramata apud Suidam:

Αἰγύπτιος, [*]

Ἀταλάντη, Zenobius IV. 67. prouerb. vbi male Ἀταλέστῃ pro Ἀταλάντῃ.

Βάτραχοι.

Κύκλωπες, *Athen.* pag. 285. E. 286. A. 489. A. *Poll.* VII. sect. 105. et 116. Suid. in Ἀράχνη. Alii hoc drama Diocli tribuerunt teste Athenaeo XV. p. 667. [conf. *Casaubon.* ad Athen. VII. 8.]

Πεδῆται,

oo) In veteri marmore apud *Fulu. Vrsinum* p. 31. Καλλισθένης Λυσιμ. non refert hunc Comicum, vt visum Vrsino. Callias enim iste, non Callisthenes adpellabatur: sed Callisthenem Alexandri M. socium, qui Lysimachi Regis praeceptor fuit. Vide *Cuperi* Ἀποθέωσιν Homericam p. 168.

Πεδῆται, Athen. IV. 176. VIII. p. 344. E. Laertius in Socrate [II. 18. quem locum emendat Toup. P. III. Em. in Suid. vol. II. p. 153. ed. nouiss. *Beck.*] Etymol. M. *Poll.* [VII. 113. vbi vid. interprr.] Scholiast. Comici ad Aues v. 31. 151. vbi male Παιδήταις in quibusdam editionibus.

Σχολάζοντες.

Citatur Callias praeterea plus simplici vice a Clemente, Polluce, Hesychio, Suida et Scholiaste Aristophanis.

CALLIMACHI scripta commemorans Suidas [et Eudocia p. 269.] testatur, eum Comoedias quoque composuisse.

CALLIPPVS, cuius Παννυχίδα laudat *Athenaeus* XV. pag. 668.

CALLISTRATVS, Aristophanis histrio memoratur in Comici huius vita graecis scholiis praemissa.

CALLISTVS Comicus, laudatus *Polluci* lib. II. sect. 112.

CANTHARVS Atheniensis Comicus, cuius dramata apud Suidam [et Eudociam p. 269.] memorantur:

Ἀηδόνες,

Μήδεια,

Μύρμηκες,

Συμμαχία, quae ab aliis Platoni Comico tributa est, vt docet Harpocratio in Ὀρνιθευτής.

Τηρεύς, [*Athen.* III. pag. 81. E. ex emendatione *Casauboni*, quem vid. ad Athen. lib. III. cap. VI. pag. 160.]

Medeam laudat Apostolius et idem Suidas in Ἀράβιος αὐλητής, et *Tereum* in Ἀθηναία. Citatur etiam Cantharus a *Polluce* lib. IV. cap. 9. sect. 61.

CARCHIDAMVS σώτιος, (an σωτίωνος?) Comicus, an Tragicus? Athenis fabulas docuit Olymp. CXV. 1. Archonte Neaechmo. Vide *Fulu. Vrsini* Elogia Viror. illustrium pag. 28.

CARCINVM Κωμῳδοποιόν, qui cum Aeschine apud Dionysium tyrannum vixerit, e Polycrito Mendesio memorat *Laertius* lib. II. sect. 63. Vide supra in Notitia Tragicorum, et Suidam in Εὐδαιμονέστερος.

CARYSTII Pergameni Didascalias siue librum de Argumentis Comoediarum laudat Athenaeus libro VI. p. 235. E. Vide supra in Notitia Tragicorum, vbi de Aristotele. [Scripsit quoque de Sotade, (*Athen.* XIV. p. 620. F.) et commentarios ab Athenaeo saepe laudatos.]

CEPHISODORVS Atheniensis, Comicus fuit, teste *Polluce* VI. sect. 173. X. segm. 126. et *Athenaeo* p. 165. E. 459. E. 548. F. licet Suidae Tragicus adpelletur veteris Tragoediae. Dramatum eius nomina haec sunt:

Ἀμαζόνες, (Suid. in Ὄνος ὕεται) Athen. pag. 629. C. [?]

Ἀντιλαΐς, Suid. in Κηφισόδωρος.

Τροφώνιος, *Poll.* VII. sect. 40. 87. *Athen.* p. 667. D. 689. F. [Casaubon. ad Athen. lib. XII. cap. 13. p. 858. l. 50.] Suid.

Ὑγιής, *Athen.* pag. 701. A.

Ὗς, *Athen.* p. 119. D. 345. F. Suid. Pollux lib. X. sect. 110.

Vide *Meursium* in Bibliotheca Attica; de aliis Cephisodoris *Harpocrationem*, ac *Ionsium* lib. I. cap. 13. [De Cephisodoto, citharoedo, Athen. IV. p. 131. B. et Casaubon. ad illum pag. 249. l. 20 sqq.]

CHAEREMON. Vide supra in Notitia Tragicorum.

CHAMAELEON Heracleotes Peripateticus Philosophus, inter alios libros scripsit *de antiqua Comoedia*, περὶ ἀρχαίας Κωμῳδίας, quorum sextum citat *Athenaeus* lib. IX. c. 4.

CHARILAVS Locrus, Comicus, an Tragicus? docuit fabulas Athenis Olymp. CXIII. 1. Archonte Euthycrito, vt constat e prisco saxo apud *Fulu. Vrsinum* p. 29. elogior. [et ex eo apud *Andr. Schottum* in Vitis comparatis Aristotelis et Demosthenis pag. 122.]

CHIONIDES Atheniensis, veteris Comoediae poeta, memoratus *Aristoteli* cap. 3. Poetices, et *Vitruuio* praefat. libri VI. Ab Anonymo Scaligeri Olympiadum descriptore siue Scaligero ipso refertur ad Olympiadem LXXIII. Dramata eius apud Suidam: Ἥρωες, Πέρσαι ἢ Ἀσσύριοι, et Πτωχοί. Confer *Athenaeum* pag. 119. E. et 638. D. et *Pollucem* [X. sect. 43. ibique interpr. Fragmentum corrigit *Bentlei.* in epist. ad Hemsterh. p. 93 sq. (item Toup. Em. in Poll. T. IV. p. 386.) adde *Casaubon.* ad Athen. III. 32.]

[CHOERILVS, Samius, aut Iseus, (Ἰσεὺς quidem legitur apud Eudociam, at vitiose, opinor; an Ἰασεύς? Iassensis quidem secundum Steph. Byzant. in Ἰασσός·) aut Halicarnasseus, secundum *Eudociam* pag. 437. diuersus a Choerilo tragico. Sed plura vide supra in Notitia Tragicorum deperditorum pag. 292 sq. *Harl.*]

De CLAVDIO Imperatore Suetonius in eius vita cap. 11. *Ad fratris* (Germanici) *memoriam per omnem occasionem celebratam, Comoediam quoque Graecam Neapolitano certamine docuit, ac de sententia Iudicum coronauit.*

CLEARCHI Comici Κιθαρῳδὸς [*Athen.* p. 426. A.] Κορίνθιοι [*Athen.* XIV. pag. 613.] et Πάνδροσος [*Athen.* XIV. p. 642. B.] laudantur ab Athenaeo. [De *Clearcho*, Aristotelis discipulo, vid. infra lib. IV. cap. XI. in Catalogo peripateticorum.]

CLEON Comicus, quem κυνοκέφαλον, h. e. impudentissimum vocat Aristophanes in Equitibus. Confer *Gisberti Cuperi* Harpocratem pag. 147.

[CLITOMACHVS, in *Arsenii* Ἰωνιᾷ in *Bandini* Catalog. msstor. Laurent. gr. tom. I. pag. 549.]

CRANTOREM Comicum citat *Stobaeus* pag. 387. et 389. Florileg. edit. Grotii.

CRATES Atheniensis, comoediae veteris Poeta, Cratini [pp] aequalis, et eius primum histrio,

pp) Multae fabulae, quae *Cratinum* habent auctorem, tribuuntur *Crateti*, vid. *Heringam* in Obseruatt. criticarum libro, Leovardiae 1749. 8. cap. 32. pag. 295. et propter compendium scribendi,

histrio, quem VII. dramata composuisse testatur Anonymus περὶ Κωμῳδίας Aristophani praemissus. Sed nouem comoediarum Cratetis nomina vel apud vnum occurrunt Athenaeum, quibus alia ex aliis adiungi possunt:

Γείτονες, Athen. lib. IX. p. 396. E. Poll. [VII. sect. 179. ex emendat. Hemsterhus. olim in textu Cratino tribuebatur, ibid. 204. et X. 118. *Casaubon.* ad Athen. IX. cap. 12. pag. 679. et cap. 11. pag. 674.]

[Ἑορταὶ, *Pollux* VII. 92.]

Ἥρωες, *Poll.* [III. sect. 155. X. 90. cum emendatt. Bentl. in Epist. ad Hemsterhus. p. 100. et Toup. T. IV. p. 390. X. sect. 175.] Suid.

Θηρία, *Athen.* p. 119. C. 267. E. Poll. [VI. sect. 53. Harpocrat. v. Παρεστία, cum Toup. T. IV. p. 406.]

Λαμία, *Athen.* pag. 418. C. *Poll.* [P] [IX. sect. 62. E Scholiaste ad Platonis Philebum inedito in biblioth. Veneta D. Marci et romana Angelica cl. *Siebenkees* mecum sequentem particulam communicauit: ὁ Μυθος απωλετο, τυτῳ χρωνται τῳ λογῳ, οἱ λεγοντες τα προς τυς μη προσεχοντας· μεμνηται δε αυτης και Κρατινος ἐν Δραπετισι και ΚΡΑΤΗΣ ἐν Λαμιαις.]

Παιδειαὶ, [siue rectius Παιδιαί· sic legere iussit *Casaubon.* in Athen. XI. cap. 8. p. 798. et editur apud Pollucem.] Suid. in Ἄλλο. Athen. XI. p. 478. F. Poll. [IX. sect. 114. vbi vid. Kühn. et Iungermann.]

Laudantur etiam a Suida Πεδῆται, nisi sub eo nomine latent Παιδειαί, vt suspicatur Meursius in Bibliotheca Attica, cui hae praeterea Cratetis fabulae sunt obseruatae:

Μέτοικοι, Etymol. M.

Ὀδυσσεῖς, Etymol. M. [at haec et sequens fabula sunt *Cratini.*]

Πανόπται, Schol. Aristoph. ad Nubes 96.

Παρακαταθήκη, Poll. IV. sect. 173. sed ibi notantibus Kühn. et Iungermanno, pro Κράτης in MSS. Codicibus est Σωσικράτης, quae lectio confirmatur IX. sect. 57.

Πυτίνη, Etymol. M. [Est Cratini.]

Ῥήτορες, *Athen.* p. 369. E.

Σάμιοι, *Athen.* [III. p. 117. B.] *Poll.* [VII. sect. 63.] Zenobius IV. 41. Prouerb.

Σέριφοι, [siue potius Σερίφιοι.] Scholiast. Comici ad Nubes [691. at primum male edebatur Δερρίφοις tum pro Κράτης legendum est Κρατῖνος, vti iam monuerunt *Küster.* in notis ad h. l. atque *Ernesti* praefat. ad Aristophanis Nubes p. 28. hinc in mea editione rescripsi Κρατῖνος δὲ ἐν Σερίφοις.]

bendi, Κρατ. illa confusio facile potuit oriri. Sic ille apud Hesych. v. Ναύσων, pro Ναύσων, Κρατῖνος ὄνομα ἐπόησε τὸ Ναύσων etc. corrigit Ναύσων Ναυκράτει· ὀνοματοποίησις τὸ Ναύσων — — — καὶ Ναυκράτης, παρὰ τὴν ναῦν καὶ τὸ κρατεῖν etc.

Confunditur quoque cum *Hippocrate.* vid. *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. pag. 88. adde *Villoison.* Prolegom. ad Apollonii Lexic. homericum, p. 17. *Harl.*

Συναριστῶσαι, Athen.

Τόλμαι, *Athen.* p. 224. F. 619. A. et *Pollux* IX. 6. [sect. 53. cum not. interpret. p. 1016 sq.] vbi ἐν ταῖς Κρατιτοσόλοις excusum pro ταῖς Κράτητος Τόλμαις, et X. sect. 54. [vbi vid. interpret. pag. 1210.]

Τροφώνιος, Etymol. M.

Φοινίσσαι, Schol. Aristoph. ad Vespas 879. [sed *Ducker.* in praefat. Burmann. ad Aristoph. p. 30 sq. Crateti abiudicans illam fabulam, loco illius nomen vel *Strattis* vel lubentius *Aristophanis* reponere velit.]

Χείρονες, Athen. [IX. pag. 392. F. sed legendum est Κρατῖνος Χείροσι. vid. *Heringa* l. c. pag. 295.]

[Ὧραι, in lexico Coisliniano p. 484. in Ὡραΐζεσθαι male scribitur Κράτης ὥραις, quum legendum sit Κρατῖνος ὥραις, et haec fabula eidem illi *Cratino* in eodem Lexico in Ψυχρὸς ἄνθρωπος diserte tribuatur Cratino, notante *Heringa* l. c. *Harl.*]

A Koenigio in Bibliotheca adduntur porro hae tres:

Ἀντιφάνης,

Ἐπιστολαί, ex versione latina loci corrupti Pollucis IX. 6.

Εἰνεῖδαι.

Equidem idem Suidas alium praeterea *Cratetem* Atheniensem fuisse docet, veteris et ipsum poetam comoediae, cuius tria eidem dramata laudantur:

Θησαυρός,

Ὄρνιθες,

Φιλάργυρος.

Laertius contra in vita alterius Cratetis Atheniensis, Philosophi Academici, cuius Arcesilas auditor fuit, lib. IV. sect. 23. decem Cratetes recensens, vnum nominat tantum antiquae Comoediae poetam. Ceterum *Cratetem Academicum*, de Comoedia libros scripsisse refert idem *Laertius* IV. 23. ex Apollodoro. Pauca quaedam Cratetis comici fragmenta habes apud Hertelium et Grotium. De eo Aristoteles cap. 5. Poetic.: Τὸ δὲ μύθους ποιεῖν Ἐπίχαρμος καὶ Φόρμις ἦρξαν. Τὸ μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆς ἐκ Σικελίας ἦλθε. Τῶν δὲ Ἀθήνησιν Κράτης πρῶτος ἦρξεν ἀφέμενος τῆς ἰαμβικῆς ἰδέας, καθόλου ποιεῖν λόγους ἢ μύθους. [P] [Cratetis locum apud Harpocrat. et Suidam v. Παρεῶαι emendat *Toup.* emendationn. in Suid. part. II. pag. 220. *Harl.*]

CRATINVS qq) Callimedis F. Atheniensis, priscae comoediae emendator et poeta, Horatio [I. Sat. 4. 1.] laudatus vna cum Eupolide atque Aristophane rr). Nouies vicisse et

qq) Hic, secundum cl. *Saxium* in Onomast. I. pag. 35. floruit A. O. C. 3550. Olymp. LXXXI. 2. ante C. N. 453. V. C. 299. *Harl.*

rr) Idem *Horat.* I. Epistol. 19. 1 sq. adfert poeticeque amplificat *Cratini* sententiam: *nulla placere diu nec viuere carmina possunt. Quae scribuntur*

et XXI. Comoedias compoſuiſſe adfirmat Suidas. Idem numerus confirmatur ab [*Eudocia* pag. 271. et] Anonymo περὶ Κωμῳδίας, qui praemittitur Ariſtophani. Sed longe plura eius dramata eidem *Meurſio* in Bibliotheca Attica, Koenigio in Biblioth. Hertelio Grotioque in Fragmentis Comicorum, Pariſ. 1626. 4. p. 488 ſq. adnotata ſunt:

Ἀρχίλοχοι ſiue, vt *Laertius* in prooem. ſect. 12. Ἀρχίλοχος: (male apud Heſychium in Ἕδοντι, Κρατῖνος Ἀντιλέγω pro Ἀρχιλόχῳ, vid. Alberti not. nr. 19.) *Plutarch.* in Cimone, *Clemens* I. Strom. p. 280. vbi Ἀρχιλοχείου legitur: Harpocrat. *Pollux* VII. 11. (vbi male Ἀρχίλοχος pro ἐν Ἀρχιλόχοις,) *Harpocrat.* in Ἰθύφαλλοι, *Athen.* [III. p. 86. IV. p. 164. E. ſaepiusque,] Stephanus Byz. fragmento de Dodone. Suid. et Apoſtol. in Διὸς ψῆφος. *Fabric.* In fragmento Steph. Byzantii, in Montfaucon. biblioth. Coislin. pag. 285. In Scholiis in Platonem ineditis cod. Angelicae biblioth. obſeruante cl. Siebenkeeſio, citantur e *Cratini Archilochis*: fol. 86. ἐν ... Διος μεγαλε θακοι, πεσσοι τε καλευνται. fol. 113. Prouerbium, Ἐπεας δειλοτερος. fol. 150. Λεργη θεατων και Λεργη κακων. fol. 119. πε τετ μισειται δε γυναικες, εκισβωσι χρησονται. *Harl.*

Βουκόλοι, *Athen.* [XIV. pag. 638. F. ibid. p. 908. *Heſych.* v. Πυρπερέγχει. ibique notam Alberti.] Suid. in Ἀνδρακάς. *Fabric.* Schol. inedit. ad Platon. Lach. Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις· ἐν Κάρῃ τὸν κίνδυνον. *Harl.*

Βούσιρις, *Pollux* X. 23. [ſegm. 82. vbi vid. interpr. coll. *Bentleio* in epiſt. ad Hemſterhuſ. pag. 99.]

Γείτονες, *Pollux* VII. 33. [ſegm. 179. ſed cod. Falckenb. Canter. Caſaubon. ad Athen. X. 118. et Hemſterhuſ. ad Pollucem nr. 85. illam fabulam *Crateti* vindicant.]

Γλαῦκος, *Athen.* [II. pag. 68. A.]

Δηλιάδες, *Athen.* p. 396. B. Heſych. [p. 753. ibique not. edit. Alberti, tom. I.] Scholiaſtes Comici ad Veſp. [542. Au. 1294.] Suidas in Ῥαζεῖν. [reſtituit verſum *Toup.* emendatt. in Suid. part. III. pag. 394.]

Διδασκαλίαι, (Suid. in Ἀναρύττειν.)

Διονυσαλέξανδρος, Suid. in Βῆ et Ἀνεπάγγελος. Etymol. M. in Βῆ. *Athen.* [III. p. 119. B.] et *Pollux* [VII. ſegm. 28. 122. 159. 198. X. 25. 34. 140. cum Toup. T. IV. p. 354. 371.]

Δραπέται ſiue Δραπέτιδες, *Heſych.* [in Ἀγερσικυβήλις, vbi vid. Alberti.] et Etymol. M. in Ἀγερσικύβηλος, Etymol. M. in Ἀπόπατος, *Athen.* [VIII. p. 344. E. locumque explicat *Toup.* in Cur. nou. in Suidam p. 302. ed. Lipſ.] *Suidas* in Κυβηλίζειν, Ὄνος ὕεται, [verſum

buntur aquae potoribus, vbi Bentlei. profert illuſtratque epigramma nobile incerti auctoris, quod illud Cratini repetit probatque. adde de illo Cratini ex quadam eius comoedia depromto, et de poeta ipſo *Wieland.* ad illum Horatii locum in eius germanica Horatianarum epiſtolarum verſione. Cratinum autem et Cratetem ſaepius fuiſſe confuſos, paullo ante iam animaduertimus. adde Hemſterhuſ. ad Polluc. IX. 114. p. 1102. *Valcken.* ad Euripid. Phoen. pag. 207. vbi cum Heringa fragmentum quoddam in Lexico Coislin. Cratino vindicat; eumdem ad Eurip. Hippol. in Diatr. Euripidea pag. 163. vbi e cod. Pariſ. locum quemdam apud *Athen.* II. pag. 49. A. pleniorem producit atque emendat. biblioth. Coislin. p. 597. de vett. comicis. *Harl.*

[versum Crat. corrigit *Toup*. emendatt. in Suid. II. p. 288 sq.] Ὧδε. *Zenobius* V. 67. VI. 24. *Harpocrat*. in Ἱερὰ ὁδός.

Ἐμπιπράμενοι, *Clemens Alex*. VI. Strom. [Ex hac fabula Aristophanes fertur multa transtulisse in Thesmophoriaz.]

Ἐρίφια, Pollux et Hesych. nisi vtrobique legendum Περιφίοις pro Ἐριφίοις. [Σεριφίοις e codd. rectius editum est in nouiss. *Pollucis* edit. lib. VII. sect. 69. atque apud *Hesych*. v. Ἀΐδρυτον certatim a criticis reiecta est falsa lectio Ἐριφίοις in edit. Alberti tom. I. pag. 146. reposita et in nota longa Σεριφίοις defensa et explicita. vid. quoque ad *Hesych*. voc. Γραῦς Ἔριφος. et Toup. T. III. p. 445 sq.]

Εὐμένιδες, (nisi Εὐνειδῶν apud Schol. Aristophanis [527. vbi Küster. nil monet. Locus Comici a v. 524. de Cratino est insignis. vid. Casaubon. ad illum.] legendum pro Εὐμενίδων. Vide Meursii Atticas lectiones V. 10.)

Εὐνεῖδαι, Stob.

Ἥρωες, *Pollux* X. 17. segm. 64. Suid. in Ἀνεκάς.

Θράσων, vt Meursius monet, legendum apud Hesych. in Ἀπέφρησαν, [at caret fabulae huius nomen auctoritate. Θρᾴξιν vel Θρασσὶν ad Hesych. malint Palmer. Is. Vossius, Küster. et Alberti. Θράσων est in textu Hesychii.]

Θρᾷτται. (In has scripsit *Callistratus*, teste Athenaeo) Plutarch. Pericle. p. 160. *Pollux* [IX. segm. 91. vbi vid. interpr. et Toup. T. III. p. 382. X. 67. et 160.] Hesych. Scholiastes Eurip. in Hecubam et Suid. in Ὀκτώ. Harpocrat. in Ἀρχύωρος. [*Casaubon*. ad Athen. XI. 13.]

Ἰλιάδες, Hesych. in Αἴθρια. [Soping. emendat Δηλιάσιν.]

Κλεοβουλῖναι, [quam scripturam *Hemsterhus*. praefert cum *Iungermann*. ad priorem Pollucis locum. vid. interpr. *Casaubon*. ad Athen. IV. 21. Fragmentum corrigit *Bentlei*. in epist. cit. p. 102.] *Pollux* X. sect. 105. (Confer *Menagium* de mulieribus philosophis pag. 8.) siue Κλεοβουλίνη, vt *Pollux* VII. sect. 41. Hephaestion. Enchirid. [P] *Laertius* lib. I. 89. vbi vid. Casaubon. Hesych. Scholiastes Comici ad Aues [31. vbi quidem vulgo legitur Κλεοβούλοις, sed Küster. legere iubet in indice, Κλεοβουλίναις,] *Zenobius* V. 14. prouerb. *Athen*. [lib. IV. cap. 21. pag. 171. B.]

Κρῆσσαι, *Hesych*. in Κωνῆσαι. [at *Alberti* malit inuerso ordine legere Αἰσχ. Κρήσσαις καὶ Κρατῖνος, et huic abiudicat istam fabulam.]

Λάκωνες, *Clemens Alex*. VI. Strom. pag. 619.

Μαλθακοὶ, Etymol. M. in Κάβαισος, *Poll*. [VII. 171. vbi vid. interprett. X. 50.] *Athen*. [XIV. p. 638. E.] Suid. in Κύλλου πήραν, *Constantinus* Porphyrog. cap. 23. de administrando Imperio.

Νέμεσις, *Pollux* [X. 177. 186.] *Athen*. pag. 373. C. etc. Stephanus Byz. in Ψύρα, Scholiastes Theocriti Idyll. XI. 10. et Comici ad Aues 521. 859. Plutarch. Pericle pag. 153. [vid. *Koppiers* Obseruu. pag. 120. *Heyne* ad Apollodor. pag. 718.]

Νόμοι, *Pollux* [VI. 68. VII. 86.] *Hesych*. [voc. Δυσκαμβίς.] *Athen*. p. 496. E. 646. E. etc. Suid.

Suid. in Ἀλώπηξ, [et in Ἀποσοματτίζειν· vbi Cratini versus emendat Toup. Emend. in Suid. I. pag. 51. edit. Lips.] Schol. Comici ad Equites 1147.

Ὀδυσσεῖς, Suid. Athen. p. 99. F. 315. D. etc. Pollux [VI. 68. vbi vid. Iungermann. et X. sect. 32.] Hephaestion Enchirid. Priscianus lib. XVIII. Platonius de Differentiis Comoediar. Schol. Comici ad Plutum 598. [Casaubon. ad Athen. IX. cap. 9. et II. cap. 26.]

Πανόπται ss), Schol. Comici ad Nubes 96. 881. et Vespas 1021. Hephaestion [p. 5. et 6. edit. Paw.] Suid. [Crateti quoque tribuitur.]

Πλοῦτος tt), Pollux [II. 61. Villois. proleg. Homer. p. 33.] Athen. [VI. p. 267. E. locum emendat Toup. in Epist. crit. p. 106. edit. Lips. IV. p. 138. D. coll. Toupio l. c. p. 169. Casaubon. ad Athen. III. cap. 14.] Stob. [p. 821. quem locum emendat Toup. l. c. pag. 190. Schol. ad Aristoph. Lysistr. 1245.]

Πυθαγορίζουσα siue Πυθαγορίζοντες vel Πυθαγορικοὶ, Laertius VIII. 37. Suid. in Ξενοφάνης.

Πυλαία, Suid. in Ἀμύνασθαι et Εὔφρον, [et Τὸ παρὸν etc. de quo loco vid. Hemsterhus. ad Luciani Necyomant. 21. tom. I. p. 485 sqq. et Toup. Emendatt. in Suid. part. III. p. 487. Hemsterhus. refutantem.] Hesych. in Γοργῶπις et Ζωπύρω, Maximus in Dionysii Areopag. Epist. 8. tom. II. p. 128. Schol. Comici ad Pacem [733. et Aues 767.] Photius in Lexico MS. apud Küsterum ad Suidam in Ζωπύρῳ. Fabric. Schol. ined. ad Platonis Conuiu. in cod. biblioth. Angel. et Venet. D. Marci, cl. Siebenkees. adnotante: αὐτοματοι ἀγαθοι] αὐτοματοι δ' [illegible] δειλων ἐπι δαιτας ιασι. Ταυτην δε λεγουσιν εἰρησθαι ἐπι Ἡρακλει· ὁς [illegible] ...ωντο τῳ Κηυκι ξενοι, ἐπεση. ΚΡΑΤΙΝΟΣ δε ἐν Πυλαια μεταλλαξας αὐτην γραφει ὁυτως· οἱ δ' αὐθ' ἡμεις, ὡς ὁ παλαιος λογος, αὐτοματοι ἀγαθοι ιεναι κομψων, ἐπι δαιτα θεατων· και Εὐπολις ἐν Χρυσογενει. Harl.

Πυτίνη, quam vltimam egit et vicit anno aetatis 97. Olymp. LXXXIX. 1. cum ebriositatis conuitium, cuius ab Aristophane insimulatus fuerat, remouere a se voluisset. [Villoison. in Proleg. Homer. pag. 33.] Lucian. in longaeuis, Suid. in Κωδίων et Ἀράχνη. Laudant praeterea Athen. p. 94. F. etc. Pollux [X. 58. 76. 70. 184.] Clemens VI. Strom. Plutarch. in Antiphonte et lib. II. Sympos. cap. 1. pag. 634. Schol. Comici ad Equites [339. qui locus est notandus, et 523. vbi vid. Küster. et ex illo Suidas in Δωδεκακρούνου. Locum Cratini emendat explicatque Toup. in Curis nouiss. in Suidam p. 192 sq. Lips. item ad Aristoph. Nub. 354. ex eoque Suidas in Κλεισθένης ἀκρατ. notante locumque emendante Toup. Emend. in Suid. II. p. 229 sq. arg. Nub. 8.] et Pacem [602. 691. 701. Sophoclis in Aiace. Suid. in Δεσμώτης.

Σάτυροι, Scholiastes Aristoph. argumento equitum, vnde constat, actam hanc fabulam Olymp. LXXXVIII. 4.

Σέριφοι,

ss) Pollux X. 16. Lexic. Biblioth. Coislin. pag. 474. voc. Παιδικά. Harl.

tt) Suidas in Ἀνακινεῖσθαι, vbi Valcken. in Diatr. Euripidea p. 214. not. pro καὶ Πλάταρχοι Κρατῖνος corrigit, καὶ Πλούτοις Κρατῖνος. Harl.

Σέριφοι, siue rectius Σερίφιοι, Suid. Hesych. Pollux, Stephanus Byz. Hephaestion, Schol. Comici ad Vespas 74. et 1182. [vid. *Küster.* ad Aristoph. Nubes 691. *D'Arnaud* Animadu. crit. p. 145. interprett. ad Hesych. voc. Ἀΐδρυτον, tom. I. pag. 148. edit. Alberti.]

[Τόλμαι, v. ad Cratetem h. fab. sic vertitur in versione latina Pollucis.]

Ταραντῖνοι, Laertius VIII. 37. Suid. in Ξενοφάνης.

Τροφώνιος, Harpocrat. Pollux VII. 103. X. 115. Hephaestion, Athen. p. 325. E. Suidas in Αἱρεσθαι.

[Ὑμφάλη. Ex Schol. ined. ad Platon. Menexen. in codd. biblioth. Angel. et Venet. D. Marc. (si lectio sincera est,) enotauit cl. *Siebenkees*: Κρατινος Ὑμφαλῃ τυραννον την Ἀσπασιαν καλει. *Harl.* Legendum vero Ὀμφάλη, quae fuit Cratini iunioris Comoedia. v. infra. *Beck.*]

Χειμαζόμενοι, Scholiastes Aristoph. in argumento Acharnensium, vnde patet hanc fabulam actam Olymp. LXXXVI. 1.

Χείρωνες, *Aristides* tom. III. p. 660. Schol. Luciani tom. I. pag. 19. Zenobius II. 66. Proverb. et V. 81. Suid. in Πανδελετίας et alibi, Laert. I. 62. *Athen.* pag. 553. E. *Pollux* [VI. 98. VII. 211. X. 186.] *Plutarch.* Pericle pag. 153. Hephaestion. Schol. Comici ad Nubes 919. et Vespas 1231. Aues 767. Schol. Thucydidis lib. VIII. [P]

Ψευδυποβολιμαῖος, Laert. III. 28. Sed videtur esse Cratini iunioris, cui Ὑποβολιμαῖον tribuit Pollux [VII. sect. 211.]

Ψηφίσματα, Harpocrat. in Ἀρχτεῦσαι, nisi pro Cratino ibi legendum *Craterus.* Vide Maussaci notas.

Ὧραι, *Hesych.* **) Harpocrat. *Hephaestion* p. 6. *Pollux* [VI. 18. VII. 164. IX. 131. X. 40. 76.] *Athen.* [IX. pag. 374. XIV. pag. 638. F. coll. *Toup.* Emend. in Suid. I. p. 139. edit. Lips.] Scholiastes Luciani [tom. I. pag. 142. edit. Hemsterhus. et Reitzii.] et Comici ad Aues 767. Suidas tum alibi, tum in Παιδικὰ, vbi male, Κρατῖνος δὲ ὀρᾷς pro ἐν ὥραις, notante doctissimo Küstero, [et in Ταῦτα πράσσων, vbi locum Cratini corrigit *Toup.* Emend. in Suid. III. p. 465 sq.]

Incertum est, huiusne Cratini scriptis adnumeranda et inter Comoedias referenda sit Θετταλῶν πολιτεία laudata ab Athenaeo. Sane facit hoc Hertelius, apud quem, vti apud Grotium quoque, Cratini fragmenta, vbi lubebit, videbis. Vixit annos XCVII. teste Luciano in Μακροβίοις. Laudatur et a Suida in Λέρνη et Οὐς πλοκαί. Vide et *Zenobium* in prouerbio

**) Voc. Κύτιον, vbi vide interprett. et in Μυσκιαρφεῖ, vbi *Alberti* col. 638. not. 31. locum huc pertinentem ex Photii Lex. msto adfert et corrigit. Conf. de hac fabula *Casaubon.* ad Athen. libr. IX. p. 647. fin. *Hemsterhus.* ad Pollux. X. 76. p. 1243. fin. Ab eo discere debuerat *Burmann.* in praef. ad Aristoph. p. 26. titulum fabulae Crat. non fuisse Πυλαίας ὥραι, quum grammaticus, quo deceptus quoque fuit Casaubonus, rectius scripserit, Πυλαίας καὶ Ὧραις. Schol. inedit. ad Platon. Theag. Κρατινος Ὡραις, ἰδαι παρεχειν, ὅτι τις εὔξεστος, (sic; leg. εὔξεστος) ἐμβραχυ. In Schol. ad Aristoph. Vesp. 1021. male editum est Κρατῖνος δὲ, ὉΡΑ͂ΙΣ pro ὥραις, ex quo descripsit sua Suidas in Παιδικὰ, tom. III. pag. 66 sqq. adde Vet. Lexic. in bibl. Coislin. pag. 484. vbi Crates legitur pro Cratino. *Harl.*

prouerbio Ἐπειῶ δειλότερος, et Horatium lib. I. epist. 19. Tzetzes Chil. XI. hist. 375. [*Athenaeus* I. p. 22. A. tradit, *Cratinum*, nec non Thespiam, Pratinam, Phrynichum a veteribus olim vocatos fuisse saltatorios, non ideo solum, quia suas fabulas accommodarent chori saltationibus; sed etiam quod, praeter suorum poematum actus, saltandi rudes, si qui vellent, eam docerent artem.] In Cratinum scripserat olim commentaria Lycophron poeta et grammaticus. Et Galenus testatus est, se composuisse libros tres τῶν παρὰ Κρατίνῳ πολιτικῶν ὀνομάτων. Perstringit Cratinum Aristophanes in Equitibus. Vide Suidam in Ἀφιλεσα. *Fabric.* Scholia in Cratini fabulas vetera sunt intelligenda apud Schol. ad Aristoph. Vesp. 151. ἐν τοῖς περὶ Κρατῖνον, siue rectius, vt Küster. in indice correxit, Κρατῖνῳ. A Polluce, Hesychio et Schol. ad Aristophanem aliisque frequenter citatur Cratinus, nomine fabulae non addito; sed, (animaduertente Küstero in indice) ad *Aristoph.* Equit. 790. pro Κρατῖνος legi debet Κράτης, vt intelligatur Crates grammaticus. Fragmenta quaedam Cratini inedita dedit *Valckenar.* in Diatr. Euripid. p. 163. idemque p. 221. not. obseruauit, duo Cratini senarios, (quos in formam redegit,) latere in Solone Plutarchi p. 92. B. — Diuersi sunt *Cratinus* Methymnaeus citharoedus, apud *Athen.* XIII. p. 538. E. *Cratinus*, Atheniensis, formosus iuuenis, qui, teste *Athenaeo* XIII. p. 602. D. ex *Neanthis* libro II. de mysteriis et initiationibus, humano sanguine Epimenide atticam terram ob vetusta quaedam scelera expiante, pro patria sua vltro se deuouit: *Cratinus* Aegiraeus et forma corporis et arte palaestrae celeber, apud *Pausan.* lib. VI. cap. 3. p. 457. *Cratinus*, Spartanus, statuarius, teste *Pausania*, lib. VI. cap. 9. pag. 473. *Harl.*

CRATINVS *IVNIOR* itidem Comicus fuit, cuius Comoediae a Meursio in Biblioth. Attica obseruatae hae sunt:

Γίγαντες, *Athen.* [lib. XIII. p. 661.] Hesych. in Παμμύλης.

Θηραμένης, Athen. [IV. p. 177. A.]

Ὀμφάλη, Pollux [VII. sect. 58. vbi vid. Iungermann.] Athen. [XV. pag. 669. A. adde *Casaubon.* ad Athen. XV. cap. 3.]

Τιτᾶνες, Athen. [VI. pag. 241.]

Ὑποβολιμαῖος, Pollux VII. 33. sect. 211. Ψευδυποβολιμαῖος, *Laertio* III. 28.

Χείρων, Athen. [XI. p. 461. F.] Hesych. in Αὐτόφορτοι, [vbi vid. Alberti,] Scholiastes Sophoclis ad Oedip. Colon. Zenobius V. 9. Prouerb. [de varia scriptura vid. *Casaubon.* ad Athen. XII. cap. 13. p. 859. *Menag.* ad Diog. Laert. I. 62. *Reinef.* V. L. III. 3. p. 384. *Hephaest.* pag. 6. vbi metrum vindicat scripturam Χείρωνες, alii enim scribunt Χείρονες, vid. not. de Paw, pag. 104.]

CRITONIS Comici Μησσηνία a Polluce X. 35. Φιλοπράγμων ab *Athenaeo* [IV. p. 173. B.] citatur. Αἰτωλοὶ ab eodem Polluce IX. sect. 15.

CROBYLVS. Vide infra in *Hegesippo.* [*Athen.* III. pag. 109.]

DAMOXENVS Atheniensis, Comicus, ex cuius συντρόφοις locum prolixum adfert Athenaeus lib. III. p. 101. F. quem latine reddit Grotius in Excerptis Comicorum p. 698. [vid. quoque Hertel. et Sentent. vett. com. Paris. 1553. 8. pag. 54.] Ab eodem *Athe-*

naeo lib. XI. pag. 468. F. laudatur etiam eiusdem Damoxeni *αὐτὸν πενθῶν*. [Eudocia pag. 131.]

DEMETRIVS antiquae comoediae poeta inter viginti alios Demetrios a Laertio nominatur lib. V. sect. 85. Eius Ἀρεοπαγίτην laudat *Athenaeus* p. 405. E. Σικελίαν *Aelianus* lib. XII. de Animal. cap. 10. praeter eumdem Athenaeum et Etymologicum magnum in Εμμηρα, Hesych. in Ἐμπήρυς, vt ex vitioso [?] codice ibi descripsit, quod rectius ipse suo loco scripserat Ἐμμήρυς. Vide *Rich. Bentleii* Epist. ad Millium p. 38. [vid. interprett. ad Hesych. pag. 1201. nr. 6. et 7.]

DEMONAX Comicus, cuius hoc est apud Stobaeum p. 113. Florileg. edit. Grotii:

Θνητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ' ὑπὲρ Θεούς·
Supra Deos ne sapite, mortales sati.

DEXICRATES, Atheniensis comicus. Eius ὑφ' ἑαυτῶν πλανώμενοι citantur ab *Athenaeo* III. p. 124. B. et Suidam in Δεξικρ.

DEXIPPI Comici Θησαυρὸς citatur a Suida in Κωμικῶς. *Fabric.* Ab *Eudocia* in Violar. p. 132. citantur eius dramata: Ἀντιπορνοβοσκός· Φιλάργυρος· Ἱστοριογράφος· Διαδικαζόμενοι. Ab illo sunt diuersi *Dexippus, Herennius*, rhetor et historicus, circa a. Chr. 268. (vid. *Fabric.* infra lib. V. cap. 5. pag. 231 sq. vol. VI.) et *Dexippus* philosophus, circa an. Chr. 335. (vid. *Fabric.* infra lib. IV. cap. 26. pag. 155 sq. vol. IV.) *Harl.*

[DIAGORAS comicus, de quo *Aristoph.* Ran. 323. et Schol. prior ad illum: Διαγόρας μελῶν ποιητὴς ἄθεος, ὃς καὶ καινὰ δαιμόνια εἰσάγει etc. posterior autem: Διθυραμβοποιὸς ὁ Διαγόρας ποιητής, συνεχῶς Ἴακχε, Ἴακχε ᾄδων. ἢ ΚΩΜΙΚΟΣ Διθυραμβικά, τουτέστι Διονυσιακὰ δράματα ποιῶν. adde supra inter lyricos poetas, pag. 119 sq. *Harl.*]

DIDYMI Grammatici Alexandrini Λέξεις κωμικὰς laudatas ab Hesychio itidem Alexandrino in prooemio lexici, notat Iohannes Pricaeus in indice scriptorum ab Hesychio citatorum. Sed de tragicis vocibus singulari opere egit Didymus, vt supra in notitia Tragicorum obseruaui, de comicis vero Theon. Ita intelligenda Hesychii verba, non, vt de vtrisque, (comicis et tragicis,) vterque, sed de alterutro genere vnus egerit: Οἱ δὲ τὰς Κωμικὰς λέξεις ἰδίᾳ συντεθείκασι, καὶ τὰς Τραγικάς, ὡς Θέων καὶ Δίδυμος καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι.

DINOLOCHVS [Epicharmi filius, aut discipulus, Olymp. LXXIII. aut secundum *Vossium* de poet. gr. cap. V. pag. 27. et cap. VI. p. 40. Olymp. XCII. vel aliquanto ante,] Comicus. Vide Suid. in Δεινόλοχος et quae supra in Notitia Tragicorum, in *Demologo. Fabric.* Apud *Athenaeum* III. p. 111. C. est quidem vulgatum Ἀρχίλοχος ἐν Τηλέφῳ — πᾶνος τὸν ἄρτον καλεῖ· sed cl. *Ruhnken.* ad Velleium Paterc. I. 5. p. 20. docet, legendum esse Δεινόλοχος ἐν Τηλ. nam bene monet, Archilochum nec scripsisse *Telephum*, nec potuisse vocem *panis* nosse, *Dinolocho* autem, Syracusano, aut Agrigentino Siculoque poetae licuisse vocibus vti siue siculis, siue latinis, *panis*, *pittacium*; grammaticum denique mst. in biblioth. Sangermann. adnotasse haec: Πιττάκιον εἶπε Δεινόλοχος

Δεινόλοχος Τηλέφῳ. adde *Eudociam* p. 131. supra in Notit. Tragic. p. 298. not. ff. *Bentleii* Resp. ad Boyl. p. 260. inprimis *Mongitor.* in Biblioth. Sicula, tom. I. p. 155 sq. qui multus est de eius patria et aetate. *Harl.*

DIOCLES Atheniensis, vel vt alii, Phliasius, inter poetas veteris Comoediae, Sannyrionis et Philyllii aequalis fuit. Eius dramata memorata veteribus haec sunt:

Βάκχαι, Athen. Suid. *Pollux* X. sect. 78. *Fabric.* Ad Pollucis locum vide Iungermann. et Hemsterhus. pag. 1246 sq. atque Dioclis senarium correxit *Bentleius* in epistola ad Hemsterhus. p. 98. fin. A Suida in Κακὰ κακῶν citatur Διοκλῆς Βάκχῃ· sed *Toupio* in Curis nouiss. in Suidam p. 226. edit. Lips. scribendum videtur Βάκχαις· senarium vero Dioclis apud Pollucem eodem plane modo corrigit, ac Bentleius. *Harl.* Add. Toup. T. IV. p. 236. et App. ad Toup. p. 502. *Beck.*

Θάλαττα (meretricis hoc nomen), Athen. [XIII. pag. 567. C. coll. *Casaubon.* in Athen. lib. VII. cap. 16. pag. 537.]

Κύκλωπες. Vide supra in *Callia.*

Μέλιτται, *Athen.* [X. p. 426. D. coll. *Casaubon.* in illum X. 7. pag. 721. *Hemsterhus.* ad Polluc. X. sect. 78. pag. 1246.] *Pollux* [X. sect. 99. vbi vid. interprr.] *Hesych.* [in voc. Τίγγας, vbi vid. not. p. 1385.] Suid. [Vetus Lex. in biblioth. Coislin. pag. 482.]

Ὄνειροι, Suid.

Ὀρέστης, Suid.

Is ipse fortassis est Diocles, de quo idem Suidas in Ξυλυφίων et Ὀξύβαφον, quod primus inuenerit instrumenta lignea pulsatilia. *Fabric.* Diuersus est a pluribus eiusdem nominis, quos index suppeditabit, e. gr. a *Diocle,* Carystio, medico Olymp. CXXXIII. 2. a. Chr. N. 245. (de quo vid. Fabric. infra lib. VI. cap. 7. p. 583. vol. XII. adde ibidem p. 592. de pluribus:) tum a *Diocle* Syracusano, armis litterisque clarissimo, et duobus tribusue *Dioclibus* Panormitanis, de quibus plura dabit *Mongitor.* in Biblioth. Sicula tom. I. p. 256. Alius *Diocles* in *Flauii Iosephi* Antiqq. X. cap. 11. vel 13. occurrit, vbi habetur Διοκλῆς ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Περσικῶν· vetus vero interpres, *Ruffinus: Diocles in secundo coloniarum.* Ille igitur legit τῶν παροικιῶν· At *Semlerus* in Miscellan. lectionibus, fascic. II. p. 20 sq. suspicatur, forte fuisse περὶ φυτῶν, pro quo interpres facile legere potuisset περὶ φυλῶν, de *tribubus* s. *coloniis.* Idem apud *Varron.* de R. R. I. cap. 1. pro *Oades* reponit *Diocles. Harl.*

DIODORVS SINOPENSIS, Comicus, cuius apud Athenaeum et Suidam memorantur:

Αὐλητρὶς, [*Athen.* IX. pag. 431. D.]

Ἐπίκληρος, [*Athen.* VI. pag. 235. E. et pag. 239. A.]

Πανηγυρισταί.

DIONYSIVS Senior, Siciliae Tyrannus, Comoedias scripsisse a Suida traditur.

DIONYSIVS Sinopensis comicus, quem circa Olympiadem centesimam vixisse verisimile est, laudatur ab *Athenaeo* in Ἀκοντιζομένῳ, (pag. 654. D.) Ὁμωνύμοις (pag. 381. C. pag. 497. D.) et Σῳζούσῃ (pag. 467. D.) His adde Ταξιάρχαις e Suida in Φορμίων. [P] *Fabric.*

Fabric. Fragmenta eius sunt in Morelii sentent. vet. com. pag. 117. apud Hertelium, et in *Grotii* Exc. e com. vet. pag. 832. *Harl.*

DIOXIPPVS Atheniensis, Comicus, cuius Dramata apud Athenaeum et Suidam memorata:

*Ἀντιπορνοβοσκός, *Athen.* pag. 100. C.

Διαδικαζόμενοι,

*Ἱστοριογράφος, (confer Vossium de Historicis pag. 359.) *Athen.* ibid.

Φιλάργυρος, id. pag. 472. B. 496. F. 503. D.

DIPHILVS, teste *Strabone* libro XII. p. 546. Sinopensis, nouae Comoediae Poeta, auctor dramatum C. γνωμικώτατος [vv]) χαρίεις et κωμικώτατος iudicio Clementis Alexandrini, etsi frigiditatem eius perstrinxit iam olim Gnathaena. Coenanti enim apud se et frigidam laudanti, *non mirum*, inquit, *ego enim aquam frigefacio iniectis in lacum tuarum Comoediarum Prologis*, vt refert *Athenaeus* lib. XIII. [p. 580. A. vbi *Machon*, comicus, in Χρείαις plura refert sententiose dicta, quae innuunt, Diphilum acerbis proscidisse conuiciis eos, qui eum laesissent. Adlusit ad ea *Alciphron* in lib. I. epist. 29. fin. p. 123. vbi vid. Bergler.] Laudantur Diphilus a Clemente Alex. Auctore Scholior. ad Iliad. ἰ. v. 122. Nomina Dramatum Diphili, quae apud veteres memorantur, haec fere sunt:

*Ἀγνοιαι, *Athen.* pag. 700. C.

*Ἀδελφοί, *Athen.* XI. p. 499. E. *Pollux* [X. 72. vbi vid. interprr.] Stob.

Αἱρεσιτειχής, vel Αἱρεσιτειχεὺς ἢ Εὐνοῦχος, *Athen.* [XI. p. 496. F. et Casaubon. in Athen. XI. 13. pag. 816.]

*Ἀμαστρίς,

[*Ἀνάργυρος, Schol. Marcian. Homer. Iliad. ἰ. v. 122. coll. *Eustath.* comment. in Homeri l. c. p. 740. A. *Ἀνάργυρος coniicit *Villoison.* in Prolegom. Homericis pag. 33. fin. *Harl.*]

*Ἀνασωζόμενοι, Athen. [XI. pag. 499. C.]

*Ἄπληστος, *Athen.* pag. 370. E.

*Ἀποβάτης, Harpocrat.

*Ἀπολείπουσα, *Athen.* [IV. p. 132. et 133. E.] *Pollux* [X. sect. 12. coll. emendatione Bentl. in epist. ad Hemsterhus. pag. 91.]

Βαλανεῖον, *Athen.* pag. 446. D.

Βοιώτιος, *Athen.* pag. 417. E.

Γάμοι, Athen. [VI. p. 254. E. coll. *Menag.* ad Diog. Laert. II. 120.]

Διαμαρτάνουσα, Athen. pag. 111. E.

*Ἑκάτη, *Athen.* [lib. XIV. pag. 645. A. coll. *Casaubon.* ad Athen. lib. XIIII. cap. 13. pag. 916 sq.] *Pollux* [IX. 72.]

*Ἐλαιηφοροῦντες (Hertelius e corrupto Athenaei VI. pag. 223. codice Ἐλαιωνηφοροῦντες. [vid. *Casaubon.* ad Athen. pag. 396.]

[*Ἐλλεβοριζό-

vv) Apud *Clementem* V. Strom. pag. 611. pro γνωμικώτατα *Eusebius* Praeparat. Euangel. p. 690. legit γνωμικώτατον, vt referatur ad πατέρα communem omnium parentem DEVM, quod probatur *Ioanni Pottero* ad Iustinum Martyrem de Monarchia p. 172. *Fabric.* Ἥδιστον, *suauissimum* vocat eum *Athenaeus* IX. pag. 383. F. vbi fragmentum, nomine fabulae non addito, seruauit. Idem confunditur cum *Sophilo.* vid. *Menag.* ad Diogen. Laert. II. 120. Cum *Sosippo* dubie apud Athen. IV. pag. 133. F. *Harl.*

['Ἐλλεβοριζόμενοι, Vet. Lexic. in Biblioth. Coislin. pag. 482.]

Ἐμπόριον, siue, vt Casaubono scribendum videbatur, Ἔμπορος, *Athen.* [VI. pag. 227. E. vbi editum est Ἐμπορος. adde Casaubon. ad Athen. VI. 2. pag. 400.]

Ἔμπορος, *Athen.* [VI. p. 226. E. 227. E. VII. 316. F.] et Harpocrat. apud quem male in Ναύκληρος scriptum erat Ἐν πόῤῥω pro Ἐμπόρω.

Ἐναγίζοντες, Athen. p. 165. Schol. Aristoph. ad Equites v. 1008. *ww*)

Ἐπιδικαζόμενος, *Pollux* [X. 137. ibique interprr. Emendat *Bentl.* in Epist. ad Hemsterhus. pag. 104 sq.]

Ἐπίκληρος, Pollux [X. sect. 99.]

Εὐνοῦχος ἢ Στρατιώτης *xx*), *Athen.* [XI. p. 496. F. p. 700. E. supra Αἰρεσιτευχ.]

Ζωγράφος, Athen. [VII. p. 291 sq. Versus quosdam corrigit Toup. Emendatt. in Suid. III. p. 251 sq. edit. Londin. prim. f. p. 517. edit. Lipf.] *Stob.*

Ἡμέραι, *Zenobius* IV. 18. [conf. *Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 16. C.]

Ἡρακλῆς, *Athen.* pag. 421. E.

Ἥρως, *Athen.* pag. 371. A.

Θησαυρὸς, Stob.

Θησεὺς, Athen. p. 262. A. 45. B. Δίφιλος ὁ τὴν Θησηίδα ποιήσας laudatur a Scholiaste Pindari ad Olymp. *l.* pag. 127.

Κιθαρῳδὸς, *Pollux* [X. 38. ibique Hemsterhus. et sect. 62. ibique interpretes, et Toup. T. IV. p. 386.]

Κληρούμενοι, (quam Comoediam imitatum se testatur Plautus in Casina.) [F]

Λήμνιαι, *Athen.* pag. 307. F.

Μαινόμενος, *Pollux* X. sect. 18. [vbi vid. interprr. inprimis *Hemsterhus.* collato tamen *Bentleio* in Epist. ad illum pag. 85 sqq. et Toup. T. IV. p. 384.]

Μνημάτιον, *Athen.* pag. 124. E.

Παιδερασταὶ, *Athen.* pag. 423. F.

Παράσιτος, *Athen.* p. 238. F. 247. D. 422. B.

Πελιάδες, *Athen.* pag. 156. F.

Πιθραύστης vel Πιθαύστης, *Athen.* [lib. XI. p. 486. F. At *Casaubon.* Animaduu. in *Athen.* lib. XI. cap. 10. p. 805. alibi scriptum reperisse sibi visus Τιθραύστῃ· vnde coniicit, exaratum fuisse vel Τίθραντι, a vico attico Τίθρας, vel Τιθρασίοις, vt Acharnenses et alias non paucae. *Harl.*]

Πολυπράγμων, *Athen.* [VI. p. 225. Locum emendat et explicat *Toup.* Epist. crit. pag. 107. edit. Lipf.]

Πύῤῥα,

Σαπφὼ, *Athen.* XI. pag. 489. A.

Σικελικὸς, *Pollux* IX. sect. 81.

Στρατιώτης,

Συναποθνήσκοντες, (hanc Plautus in *commorientibus* expresserat, et Terentius imitatus est in Adelphis.) *Fabric.* vid. Prologum in fabulam Terentii laudatam, 6. ibique Westerhou. et cl. *Sturz.* progr. de consuetudine commoriendi, Gerae, 1790. 4. *Harl.*

Σύντροφοι, Harpocrat.

Συνωρὶς, Harpocr. [*Athen.* p. 247. A. 657. E.]

Τελεσίαι, [*Athen.* p. 258. E. 640. D.]

Τιθραύστης, [vid. Πιθραύστης.]

Φρέαρ, Stob. [tom. II. tit. 115. coll. *Gataker.* de Stilo N. T. cap. 15. p. 92 sq. Opp. I.]

Fragmenta huius Diphili videas licet [in Sentent. vet. com. apud Morel. pag. 64.] apud Hertelium, Grotiumque. Alius *Diphilus*, qui ante Eupolidem scripsit et integro dramate perstrinxit

ww) Male citatur hic versus; contra ad v. 960. illius fabulae laudatur *Diphilus* ἐν τοῖς ἐναγίζουσι. *Harl.*

xx) Vid. Vet. Lex. in Montfauconii Biblioth. Coislin. pag. 482. *Harl.*

perſtrinxit Boedam (Βοιδᾶν) philoſophum, teſte Scholiaſte Ariſtophanis ad Nubes v. 96. Alius *Diphilus* Tragoedus, qui Pompeium M. perſtrinxit, vt dixi in Notitia Tragicorum. De eo *Lipſius* lib. I. Var. Lect. cap. XI. Alius *Diphilus*, cuius Mechanica memorat Vitruvius praefat. lib. VII. Alius *Diphilus*, Craſſi ſcriptor et lector apud Ciceronem I. de Oratore. Alius *Diphilus* Laodicenſis, qui ſcripſit in Nicandri Theriaca teſte [Schol. ad *Theocr.* X. 1. p. 141. nec non] Athenaeo [VII. p. 314. D. et *Caſaubon.* in Athen. VII. cap. 18. pag. 547.] a quo etiam citatur pag. 61. A. et F. 82. F. 90. A. 106. D. 650. A. *Diphilus Siphnius* περὶ τῶν προσφερομένων τοῖς νοσοῦσι καὶ τοῖς ὑγιαίνουσι. Alius denique *Diphilus* ſacerdos apud Plutarchum Demetrio pag. 893. 911.

ECDORVS Comicus in teſtimonium citatur a *Stobaeo* in Florileg. pag. 365. edit. Grotii.

ECPHANTIDES in *Satyris* citatur ab Athenaeo lib. III. p. 96. C. Hic Comicus propter parum luculentum ſcribendi genus dictus eſt Καπνίας, teſte *Heſychio* in hac voce: [vbi vid. interprr. in edit. Alberti II. p. 141. nr. 5.] Adde *Mauſſacum* ad Harpocrationem p. 402. et *Colomeſium* ad Gyraldum p. 179. *Fabric.* *Heſych.* voc. Χοιρίλον ibique interpretes. Ecphantidem pro vulgato Φραντίδης apud Scholiaſt. ad Ariſtoph. Veſp. 1182. legere iubet Küſter. in indice. *Harl.*

EPHIPPVS, Mediae comoediae poeta yy). Vide, quae ſupra in Notitia Tragicorum, et infra in *Philippo.* [*Ephippus* in Circe, *Athen.* IX. pag. 430. F.]

EPICHARMVS veteris comoediae poeta, de quo vide, quae in eadem Tragicorum Notitia, ſupra cap. XIX. *Fabric.* Iis, quae ſupra ad Not. Tragicorum p. 298 ſqq. iam adnotaui, hic addam pauca. Fragmentum nobile apud *Athenaeum* VI. pag. 235 ſq. emendaturus *Heringa* in Obſſ. criticarum libro p. 298 ſqq. id Epicharmo tribuit. Enimvero oculorum errore factum eſt: nam illud ſub *Alexidis* nomine laudauit Athenaeus; at tum ante illud ex Epicharmi Spe ſ. Pluto fragmentum repoſuit: tum fragmento Alexidos, quod emendatius dedit Heringa, finito, ſubiicit *Athenaeus* p. 236. alia quoque huiusmodi paraſitum apud Epicharmum effari. Nullo dramatis nomine adpoſito, breve fragmentum Epicharmi legitur in Scholiis Marcian. ad Homeri Iliad. η. verſ. 93. Fragmenta eius collecta ſunt in *Henr. Stephani* Poeſi Philoſoph. p. 54 ſq. et in *Iac. Hertelii* Bibliotheca Comicor. Vett. Veronae, 1616. 8. p. 276 ſq. *Harl.*

EPICRATES Ambraciotes, mediae comoediae poeta, cuius laudantur dramata:

Ἀμαζόνες, [*Athen.* X. pag. 422. F.]

Ἀντιλαΐς, *Athen.* XIII. pag. 570. pag. 605. E. [*Eudoc.* p. 166.] quod drama antiquius eſt omnibus ſcriptis *Anti* prae ſe ferentibus, quae tam ſollicite duobus voluminibus collecta ſunt ab Adriano Bailleto. *Fabric.* Fragmentum apud *Athen.* l. c. corrigit *Abreſch.* in Dilucidatt. Thucyd. pag. 536. *Harl.*

Δύσπρατος, [?] [*Athen.* VI. pag. 262. E. qui animaduertit, Epicratem ex Antiphanis Dyſprato locum ſumſiſſe mutuum.]

Ἔμπορος,

yy) Fragmenta ſunt in Sentent. vet. com. Pariſ. 1553. 8. p. 118. apud Hertelium et in Grotii Excerpt. p. 674. Vixit tempore Ariſtotelis. *Harl.*

"Εμπορος, [*Athen.* XIV. pag. 655. E. F. *Eudoc.* pag. 166.]

Χορός. Vide Suidam atque Athenaeum. [*Aelian.* H. A. XII. 10. quem locum explicat emendatque Toup. Emendatt. in Suid. I. pag. 126 sq. edit. Lipſ.]

Fragmenta apud [*Morel.* in Sentent. vet. comic. pag. 56.] Hertelium et Grotium, qui p. 669. Ἐπικράτην fabulae nomen perperam ponit, cum ſit poetae. Locus eſt apud Athenaeum lib. II. Sed apud *Pollucem* lib. IV. ſect. 121. pro Ἐπικράτης ὁ Κωμῳδιδάσκαλος, viri docti e Falckenburgii Codice legunt Φερεκράτης. *Fabric.* Alius *Epicrates*, Aeſchinis rhetoris curator, Cerybion cognominatus, *Athen.* VI. p. 242. D. *Epicrates Athenienſis*, adulator regis Perſarum, id. VI. pag. 251. A. *Harl.*

EPIGENES Sicyonius. Vide ſupra Notitiam Tragicorum. [*Epigeni*, an Antiphani, drama Ἀργυρίου ἀφανισμὸς tribui debeat, *Athenaeus* IX. p. 409. D. dubius eſt. Apud eundem III. p. 75. D. pro *Epigenes* ἐν Βρωγχίῳ legi debere ἐν Βακχείᾳ, iam ſupra p. 304. obſeruauit Fabricius. *Athen.* IX. p. 384. Ἐπιγένης ὁ Κωμῳδοποιὸς ἐν Βάκχαις· cuius fragmentum numeris ſuis reſtituit *Toup.* in notis ad *Longinum* de Sublim. pag. 370 ſq. edit. II. De ſcriptura fabulae Μνημάτιον vid. *Caſaubon.* Animaduu. in Athen. XI. cap. 11. pag. 808. *Harl.*]

EPILYCVS Comicus, cuius Κοραλλίσκον laudat Athenaeus lib. IV. p. 133. B. atque ita legit Suidas in Ἐπίλυκος, etſi lib. XIV. p. 650. F. apud Athenaeum editur Φωραλίσκος. [vid. *Caſaubon.* ad Athen. IV. 2. pag. 252.] Idem Suidas in Κράτης, Epilycum, teſtatur, fuiſſe Cratetis, qui veteris Comoediae poeta fuit, fratrem, vt adeo *Epilycus* quoque antiquae comoediae poetis ſit accenſendus. Sed eo in loco Epilycus iſte a Suida dicitur poeta epicus, forte per lapſum memoriae, vel quod heroicum poema etiam Epilycus iſte compoſuit.

[EPINICVS, ſcripſit fabulam Μνησιπτόλεμον, in qua deridet Seleucum: vid. *Athen.* X. pag. 432. B. C. qui ex ea dedit fragmentum: item fab. Ὑποβαλλόμεναι, *Athen.* XI. pag. 469. A. it. pag. 497. A. et pag. 500. F. *Eudoc.* in Viol. pag. 166. *Harl.*]

EPITHERSES Nicaenus, grammaticus, ſcripſit de vocabulis comicis et tragicis, vt iam ſupra notare me memini e Stephano Byz. in Νίκαια. Similiter voces comicas illuſtrarunt Galenus, Palamedes, Theon, de quibus infra. Pro Ἐπιθέρσης male Θέρσις apud Erotian. in Ἄμβην.

ERATOSTHENES Cyrenaeus ſcripſit libros περὶ ἀρχαίας Κωμῳδίας, memoratos Athenaeo [XI. p. 501. D.], Scholiaſtae Ariſtophanis [Ran. 1060.], Suidae et Galeno praefat. ad gloſſas Hippocratis: in illis res et verba in antiquae comoediae poetarum dramatis occurrentia explicauit, vt ex Galeni gloſſis in Hippocratem notatum *Iohanni Wowerano* lib. de Polymathia cap. 14. Septimum illius operis librum laudat *Harpocration* in Μεταλλεῖς. Idem opus reſpicitur a Cicerone lib. VI. epiſt. 1. ad Atticum, vbi Eratoſthenem laudat, et a Plutarcho pag. 785. an ſeni gerenda Reſp.

ERIPHVS Comicus integros verſus Antiphanis deſcripſiſſe arguitur apud Athenaeum. Eius fabulae [Suidae etiam atque Eudociae pag. 167. memoratae:]

Αἴολος, [Athen. IV. pag. 134. C.]
Μελίβοια, [Athen. XV. pag. 693. C.]
Πελταστής, [Athen. IV. pag. 137. D.]

Vide Hertelium in Sententiis Comicorum et A. Schottum IV. 9. Obseruatt. humanarum, citatur ab Eustathio pag. 1686. 1770.]

EVAGES Hydreates. Stephan. Byz. in Ὕδρεα.

EVBVLIDES. Vide supra in Notitia Tragicorum.

EVBVLVS Atheniensis, antiquae et mediae comoediae quidam veluti terminus ac limes, vt est apud Anonymum Olympiadum descriptorem ad Olympiadem CI. annum 1. Mediae comoediae poeta dicitur *Ammonio* [?] in Ἐνδον. Dramata XXIV. Suidas [zz]), Athenaeus ei tribuit quinquaginta. Vtrumque numerum excedunt nomina fabularum obseruata a Ioh. Meursio in Biblioth. Attica:

Ἀγκύλων, *Athen.* p. 369. D. 646. D. 668. D.
Ἀγχίσης, *Pollux* [IX. sect. 76.]
Ἀμαλθεία, *Athen.* [II. p. 63. D. coll. *Toupio* in Curis nouiss. pag. 222 sq. Lips.]
Ἀμφίβολος [aaa]), *Pollux*, Athen.
Ἀνασωζόμενοι, *Athen.* VIII. pag. 340. C.
Ἀντιόπη, *Athen.* pag. 417. E.
Ἄσωτοι, *Athen.* pag. 69. E.
Αὔγη, *Athen.* [XIV. p. 622. coll. *Toupio* in Curis nouiss. p. 298 sq. Lips.]
Βελλεροφόντης, *Athen.* pag. 666. E.
Γανυμήδης, *Athen.* pag. 110. A. 248. C. coll. Casaubono ad Athen. III. 25. pag. 209.
Γλαῦκος, Harpocra. [in Χρυσοχοεῖον et ad cum Toup. T. IV. p. 407. *Beck.*] *Pollux* [VI. 67.]
Δαίδαλος, *Athen.* pag. 247. A.
Δάμαλις α', β', Suid. in Ἀσκωλιάζειν [bbb]).
Δευκαλίων, *Athen.* III. pag. 100. F. 107. F.
Διογένης πράσις, *Laertius* VI. 30.
Διόνυσος ἢ Σεμέλη, *Clemens Alex.* VII. Strom. p. 726. Athen. XI. p. 461. E. Suid. Zenobius IV. 66. Prouerb.
[Δόλων, *Athen.* III. p. 100. A. XI. p. 471. D. quem locum illustrat, et quo vtitur ad aetatem Thericlis definiendam, *Bentleius* in Respons. ad Boyl. p. 65. *Harl.*]
Εὐρώπη, *Athen.* pag. 417. C.

Ἠχὼ . . .

zz) At *Küster.* e codd. Paris. rectius edidit ἐδίδαξε δράματα ρδ'. *Docuit fabulas CIV.* Apud eumdem Suidam editum est, Eubulum fuisse Κήττιον, *Cettium*, Atheniensem. *Menagius* quidem ad Diog. Laertium lib. II. segm. 60. contendit, legendum esse Σφήττιον, a Σφηττός, quod erat nomen populi attici, tribus Acamantidis; quam opinionem comprobauit Küster. ad Suidae locum. Enimuero *Toupius* in Curis nouissimis in Suidam pag. 203. Oper. crit. edit. Lips. [pag. 71 sq. T. III. ed. Opp. Toup. 1790.] vtrumque, tum Menagium, tum Küsterum, falli adfirmat, et Suidam ipsum tom. II. pag. 310. scribere, Κηττοί· δῆμος τῆς Λεοντίδος: cum eo facere Harpocrationem ac Photium in Lex. inedito. Hinc Eubulum, hominem in sua arte celeberrimum, fuisse oriundum, et proinde Κήττιον adpellatum. Floruit vna cum Anaxandride, Philetaero, Theopompo, aliisque comicis, secundum *Saxium* in Onom. I. p. 67. circ. A. M. 3630. Olymp. CI. 2. ante Chr. N. 373. V. C. 379. *Harl.*

aaa) Excludenda est haec fabula. Nam apud *Pollucem* IX. 91. e codd. restitutum est ἐν Παμφίλῳ, vti est apud Athenaeum. vid. Πάμφιλος. *Harl.*

bbb) At *Hemsterhus.* ad Aristophanis Plutum 1130. Schol. vbi verba Eubuli citantur ex hac fabula, pag. 430. post Bentleii curas corrigit Eubuli versus, et in Suida, reiecta lectione vulgata ἐν Δαμάλιδι, primum corrigit aut ἐν Δαμάλιδι, aut cum Meursio ἐν Δαμάλιδι α' ἢ β' . . . tum, ignoto alias istius fabulae nomine, malit vel ἐν Ἀμαλθείᾳ vel Δαιδάλῳ substituere. *Harl.*

Ἠχώ, *Athen.* VII. pag. 300. B.
Ἰάλεμος, *Athen.* III. pag. 106. A.
Ἰξίων, *Athen.* pag. 347. D.
Ἴων, *Athen.* [I. p. 23. A. pro Εὔβουλος Σίκων emendat Casaubon. in margine et in Animaduu. I. cap. 19. p. 57. Εὐβ. Ἴωνι· idem IV. pag. 169. F. VII. pag. 300. C. 302. D. 417. D.] *Pollux* [X. 106. vbi vid. Iungermann.]
Καλαθηφόροι, Ammon. in Ἔνδον.
Καλλιαισχρος, *Athen.* III. pag. 106. A.
Καμπυλίων, Suid. in Μάγειρος, et Ἀναγκαῖς· *Athenaeus*, qui lib. XI. p. 471. E. testatur, hanc fabulam, ab aliis tributam Araroti, Aristophanis F.
Καταπολλόμενοι ccc), *Athen.* pag. 396. A. 442. C.
Κέρκωπες, Athen. [X. p. 417. et XIII. p. 567. quem locum emendat fuseque explicat *Toup.* Cur. nou. in Suidam p. 203 sqq.]
Κλεψύδρα, (scorti nomen) *Athenaeus* XIII. pag. 567. C.
Κορυδαλὸς, Phrynichus in hac voce.
Κυβευταὶ, *Pollux* VII. 33. sect. 205. cui loco addendus *Rich. Bentleius* Epist. ad Millium pag. 40. Meminit praeterea Hesych. Athen. [XI. p. 471. D.] et adpendix prouerb. Vaticana 2. 69. *Fabric.* add. *Hesych.* voc. Μάνης, ibique interpr. p. 537 sq. edit. Alberti tom. II. et *Ruhnken.* in auctario a. l. pag. 521. I. qui etiam nomen auctoris Eubuli et fabulae loco Hesychii mutilo in Μάγνης restituit. *Harl.*

Λάκωνες ἢ Λήδα, *Athen.* p. 108. A. 330. C. 380. F.
Λυδία, *Athen.* [XI. p. 461. E. ἐν Λήδᾳ in gr. textu.]
Μήδεια, *Athen.* [VII. pag. 300. C.]
Μυλωτρὶς, *Athen.* pag. 494. F.
Μυσοὶ, *Athen.* pag. 417. E.
Ναννίον, *Athen.* XIII. p. 568. F. ex quo loco patet, a quibusdam male hoc drama Philippidi tributum fuisse.
Ναυσικάα, *Athen.* pag. 295. D.
Νεοττὶς siue *pullastra*, *Athen.* XI. p. 467. B.
Ξοῦθος, Schol. Euripidis ad Medeam v. 613.
Ὀδυσσεὺς ἢ πανόπτης, *Athen.* [XI. p. 478. C. Emendat *Toup.* in Epist. crit. p. 90. ed. Lips.]
Οἰδίπους, *Athen.* VI. pag. 239. A.
Ὀλβία, *Athen.* pag. 640. B.
Ὀρθάννης, *Athen.* III. p. 105. F. 108. A. et D. 112. F. etc.
Πάμφιλος, *Athen.* [XI. p. 473. E. et ex codd. apud *Polluc.* IX. sect. 91. vbi vid. interprr.]
Παννυχὶς, *Athen.* pag. 568. E.
Παρμενίσκος, *Pollux* [X. sect. 98.]
Πέλοψ, *Athen.* pag. 678. C.
Πορνοβοσκὸς, *Athen.* pag. 108. D. 371. F.
Προκρὶς, *Athen.* pag. 422. E. 553. B.
Προσουσία ἢ Κύκνος, *Athen.* pag. 301. A.
Σεμέλη ἢ Διόνυσος, vide supra in Διόνυσος.
Στεφανοπωλίδες, *Athen.* ddd)
Σφιγγοκαρίων, *Athen.* pag. 80. B. 499. E. 553. A.
Τιτθαὶ, *Athen.* [?] [III. pag. 106. A. VII. pag. 311. D.

ccc) Conf. *Polluc.* X. segm. 107. ibique interpr. coll. *Bentleii* Epist. ad Hemsterhus. pag. 102. fin. qui locum corrigit, atque *Casaubona* ad Athen. IX. cap. 12. *Harl.*

ddd) Lib. XIII. p. 557. F. XV. p. 679. B. et libr. IX. p. 384. C. ex correctione *Casauboni* tam marginali, quam in Animaduu. in *Athen.* IX. c. 8. pag. 662. vulgo enim legitur Εὔπολις, cuius tamen fabula eo lemmate est incognita. *Pollux* lib. X. sect. 120. ex codd. et emendatione doct. virorum ad illum locum: olim legebatur in contextu gr. et adhuc male seruatur in versione latina Εὔφημος ἐν ταῖς Στεφαν. de argumento fabulae vid. *Hemsterhus.* ad Polluc. X. sect. 69. pag. 1232. — Schol. Marcian. ad Homeri Iliad. π. 234. conf. de vi et potestate voc. Στεφανοπωλίδες *van Goens* in Diatriba de Cepotaphiis pag. 92. qui non solum emendationem

pag. 311. D. XV. pag. 685. E. *Casaubon.* ad Athen. VII. cap. 17. pag. 543.]

Τιτᾶνες, *Athen.* pag. 229. A.

Τύραννος, *Athen.* pag. 260. C.

Φοῖνιξ, *Athen.* pag. 397. B.

Χάριτες, *Athen.* pag. 519. A.

Χρυσίλλα, *Athen.* XIII. pag. 559. B.

Ψάλτρια, *Athen.* XI. pag. 461. E.

Apud Hertelium et Grotium fragmenta insigniora huius *Eubuli* leguntur. Eidem *Hertelio* p. 537. memoratur Eubuli Δόλων, Μετακολλώμενος, Ὀρτάχνη et Τήθαι. Sed Τῆθαι corruptum ex Τιτθαῖς, Ὀρτάχνη ex Ὀρθάνῃ, Μετακολλώμενος eadem cum Κατακολλωμένω. *Fabric.* Fragmenta eius sunt in Sentent. vet. Com. Paris. 1553. 8. p. 58. in *Hertelii* Biblioth. vett. com. p. 536. *Grotii* Exc. e trag. et comoed. gr. p. 646 sqq. et in *Rad. Wintertoni* Poet. min. graecis p. 495. — Ex Scholiaste inedito ad Platonem in cod. biblioth. Angelicae, excerpsit mecumque communicauit cl. *Siebenkees* duo Eubuli fragmenta incertae comoediae: fol. 244. ἡμεῖς ποτ' ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπείσαμεν, λαβόντας εἰς Ὑμηττὸν ἐξελθεῖν ὅπλα. fol. 144. Καθαρώτερον δὲ τῶν κεράμων εἰργασάμην, ἢ Θηρικλῆς τὰ ἐκπώματα. probabiliter ex fabula Δόλων. — Cum *Eubulo* comico *Gyraldus* dial. VII. de poet. confundit *Eubulum*, tyrannum Atarnes, de quo vid. *Pollucem* IX. sect. 93. ibique Kühn. et Hemsterhus. vbi mentio praeter ea fit poetae alicuius *PERSINI*, eiusdem aetatis, de quo ignoto poeta, nominisque scriptura ibidem copiosi sunt interpretes. *Harl.*

EVDOXVS Siculus. Laert. VIII. 90. Eius Ναύκληρος. Poll. VII. sect. 201.

EVETES Comicus memoratur Suidae in Ἐπίχαρμος.

EVNICVS Comicus, cuius Ἄντεια, (scorti hoc nomen,) ab aliis tributa Philyllio. Vide *Athenaeum* XIII. p. 567. et 586. Supra in AENICVS. *Eunicus* ἐν Ἀντίᾳ citatur a *Polluce* X. sect. 100. [vbi vid. omnino interpretes, *Theocr.* Id. V. 132. *Guil. Canter.* Nou. Lection. VI. cap. 25.]

[EVPHANES ἐν Μούσαις. *Athen.* VIII. pag. 343. B.]

[EPHEMVS vid. ad *Eubulum* in Στεφανοπώλ.]

EVPHORION Chalcidensis. Vide, quae supra in Notitia Tragicorum.

EVPHRONIS Comici haec Dramata laudantur Athenaeo, Suidae, Eudociae, Stobaeo et aliis:

Ἀδελφοί, *Athen.* [p. 379. C. coll. *Toup.* Cur. nou. in Suid. p. 207 sq. edit. Lips. *Casaubon.* ad Athen. pag. 837.]

Αἰσχρά, [*Eudoc.* p. 168. *Athen.* VII. p. 370. Küster. ad Suidam, voc. Εὔφρων.]

Δίδυμοι,

Θεῶν Ἐκκλησία,

Θεωροί, [*Eudoc.* l. c. *Athen.* pag. 399. B.]

Μοῦσαι, [*Eudoc.* l. c.]

Παραδιδομένη, [*Athen.* pag. 100. D.]

Συνέφηβοι, [*Athen.* pag. 377. D. *Eudocia* l. c.]

Fragmenta vide apud Hertelium, Grotiumque. [*Euphronis* commentar. citat *Athen.* XI. p. 495. C.] Alius *Euphron*, qui de re rustica scripsit, nisi apud Columellam pro *Euphrone* legendum ex Varrone et Plinio Euphranis.

EVPOLIS

tionem Casaubonianam *Athen.* IX. p. 384. probat, sed etiam animaduertit, *A. F. Gorium* in Obseruatt. ad monumenta antiqua tab. IX. tom III. Inscr. Etrur. p. LXXXI. per errorem memoriae *Cleobulo* adscripsisse comoediam Στεφανοπώλ. quae esset Eubuli. *Harl.*

EVPOLIS Atheniensis, Cratini imitator, comoediae veteris poeta clarus Olympiad. LXXXVIII. eee) Suida [et Eudocia p. 167.] teste, docuit fabulas XVII. decies victor. Sed Meursio in Bibliotheca Attica obseruata dramatum eius nomina plura, quam viginti:

Αἶγες, Plutarchus IV. 1. Sympos. Macrobius VII. 5. Erotianus in Πρόμαλον et Σελαχίοισι, *Priscianus* lib. XVIII. Scholiastes Comici ad Vespas [897. Pac. 790.] *Hesych.* in Ἱερεὺς Διονύσου, *Pollux* [X. 102. et 151.] Etymol. M. *Athen.* [III. pag. 106. B. 287. E. 301. A. etc.] Suidas in Χρή.

Ἀλιεῖς, *Pollux* X. sect. 98. Sed ibi Codices MSS. pro Ἀλιεῦσιν exhibent Εἵλωσιν, vt in praeclara sua Pollucis editione politissimi vir ingenii Tib. Hemsterhusius adnotauit.

Ἀστράτευτοι, ἢ Ἀνδρόγυνοι, Suid. in Εὔπολις, *Laertius* III. 7. *Hephaestion* Enchirid. [p. 57. et 61.] *Athen.* p. 397. C. Scholiastes Comici ad Pacem 790. et Aues 1555. [Vltimum fragm. tentatur a Toupio T. II. p. 68. et in Append. T. IV. p. 467.]

Αὐτόλυκος, α', β', *Pollux* IX. 30. X. 45. 47. 161. Scholiastes Aristoph. ad Nubes 232. et Δεύτερος, ibid. v. 109. tum ad Vesp. 1020. Pac. 1164. Vetus Lex. Autolycus primus habitus praetore Aristione, Olymp. LXXXIX. 4. Vide *Athenaeum* [P] V. pag. 216. Autolycus secundus e priore Διεσκευασμένος, *Galen.* I. in librum περὶ διαίτης ὑγιεινῆς, tom. V. edit. Basil. pag. 38.

Βάπται, Ammonius in Ὑπάγειν, *Hesych.* [vid. Βάπτας, Schol. ad Aristoph. Plut. 884. Nub. 552. Ran. 421. Vesp. 685. Pac. 1243.] Harpocrat. *Athen.* p. 183. F. 370. B. *Platonius* de Different. Com. Scholiastes Iuuenal. 2. 92. *Hephaestion* Enchirid. fff) *Pollux* [VII. 123. X. 91. cum Toup. T. IV. p. 389.] Priscian. lib. XVIII. et de metris. *Themistius* orat. 7. fab. 110.

Δῆμοι, *Plutarch.* in Camillo et Pericle ggg), p. 153. 165. *Pollux* [VII. 123. vbi vid. Iungermann. ibid. sect. 164. IX. 43. 58. 69. 146.] *Athen.* [III. pag. 106. B. etc.] *Suid.* in

 Ἀργύρεος,

eee) Cel. *Saxe* in Onomast. lit. tom. I. pag. 42. refert eius aetatem ad A. M. 3568. Olymp. LXXXV. 4. ante C. N. 435. V. C. 317. conf. *Simson.* in Chron. ad A. M. 3575. et 3590. *Hamberg.* in Zuverläss. Nachrichten etc. tom. I. pag. 221. collocat eius aetatem in Olymp. LXXXIV. A. M. 3560. ante C. N. 424. De numero fabularum apud Suidam vel errasse eum, vel corruptum textum esse, censet Küster. ad illum voc. Εὔπολις, tom. I. p. 903. *Lucian* Piscat. cap. 25. de Eupolide Socratis irrisore, ibique interpr. tom. I. p. 595. edit. Reitz. et de illius dicacitate, in bis adcusato, cap. 33. pag. 832. tom. II. *Harl.*, Fragm. e Polluce 2, 59. emendat Toup. T IV. p. 364. aliud e Schol. Soph. Oed. Col. 1596. id. T. III. p. 238. *Beck.*

fff) Pag. 14. et 15. edit. Paw. quod fragmentum correxit *Bentlei.* ad Callimachi fragm. XCII. p. 461. edit. Ernesti. probante *Koppiersio* in Obseruatis philolog. p. 48. improbante vero, saltem dubitante *Paw* ad Hephaest. p. 110. Fragmentum apud *Polluc.* X. 91. corrigit Bentlei. in Epist. ad Hemsterhus. p. 100. adde *Suidam* in Ἀργυρώμενος. *Lucian.* aduers. indoct. cap. 27. p. 122. tom. III. edit. Reitz. cuius et I. M. Gesneri notas conferes, ac *Petau.* ad Themist. fol. 434. *Harl.*

ggg) Conf. Eupolidea Stobaei p. 239. 49. *Aristides* III. p. 374. ad quem in Scholiis ineditis Eupolidis fragmentum latet, quod in lucem protulit in ordinemque redegit correctum *Valcken.* in Diatr. Euripidea p. 252. not. Idem ibid. p. 221. not. senarios Eupolideos, apud *Plutarch.* P. pag. 165. E. latentes ordinat emendatque. — Ex Eupolide multos veteres profecisse ac duxisse colorem, vberius docet cl. *Wyttenbach.* ad Plutarchum de S. N. V. p. 8. et 9. Eupolidis Δῆμοι frequenter occurrunt in Scholiis ad Aristoph. Nub. 997. 1018. Acharn.

Ἀργύρειος, *Aphthonius* c. περὶ ἠθοποιΐας, *Priscianus* lib. XVIII. Schol. *Aristophanis* ad Acharnenses [v. 529. vbi vid. Küster.] proferens locum, quem emendat *Christianus Wasius* in Senario, siue libro erudito de Licentia Veterum Poetarum p. 240. Fortasse etiam ex hoc dramate petita sunt, quae *Eupolidis* de Pericle adfert *Diodorus Sic.* lib. XII. hhh) et respicit *Lucianus* in Nigrino tom. I. p. 24. [cap. 7. tom. I. p. 46. edit. Reitz. vbi vid. interprr.] Comicum laudans et *Cicero* III. 34. de Oratore et in Bruto cap. 9. et 15. Male ἐν δέμοις pro δήμοις *Ammon.* in Τύραννος et *Stob.* serm. 35. *Eustathius* ad Odyss. ζ'. p. 251. *Fabric.* Conf. *Valesii* Emend. lib. III. cap. 18. p. 98. sq. et Burmann. in Addendis p. 233. *Plin.* I. epist. 20. *Harl.*

Ἀστράτευτοι, Etymol. M. in Ἀφαδός.

Αὐγαὶ, *Pollux* IX. 4. segm. 27.

Εἵλωτες, *Athen.* [IV. p. 138. E.] *Pollux* [IX. 74. X. 98.] Vide et supra in Ἁλιεῖς.

Κλοπαὶ, *Erotianus* in Ἡδύσμασι.

Κόλακες. Acta est Archonte Alcaeo Olymp. LXXXIX. 3. vt testatur *Athenaeus* V. p. 218. (in *Hephaestione* [pag. 42.] male igitur Κόρακες) *Pollux* [VII. 192. IX. 37. etc. X. 10. cuius locum emendat *Bentlei.* in Epist. ad Hemsterhus. p. 85. ibid. sect. 28. 39. 90. 97.] Suid. Phrynichus in Ἐνδυμενία. Harpocrat. *Laertius* IX. 50. *Macrobius* VII. 15. Schol. Comici ad Nubes 52. et Pacem [38. Aues 284. 877.] *Plutarchus* VII. 1. Sympos.

Λάκωνες, Erotianus in Μυττωτόν. Respicit Plutarchus in Cimone et Anonymus in argumento in Cimonem Aristidis.

Μαρικᾶς, (male Μαρία apud Erotianum in Ψάγδας) *Aristophanes* Nubibus [552. vbi docetur, praesertim ab interpp. quando docta sit fabula.] *Plutarchus* Nicia p. 525. *Aelianus* XII. 30. Var. Harpocrat. Stephanus Byz. *Hesych.* [voc. Δήλων πόλις.] *Pollux* [X. 73. vbi vid. interprr.] *Athen.* [XV. p. 690. E. coll. *Casaubon.* ad eum, p. 977.] *Quinctil.* I. 10. [17. vbi vid. interprr.] Scholiastes Aeschyli ad Pers. Sophoclis ad Oedipum Col. et Aristoph. ad Plutum [1038. vbi vid. Hemsterhus. p. 378. Ran. 557. Aues 1555. Lysistr. 491.] et Nubes 549. 591.

Νουμηνίαι, Schol. Aristophanis in argumento Acharnens.

Πόλεις, *Athen.* p. 394. E. 425. A. Harpocr. *Pollux* [II. sect. 77. vbi latinus interpres pessime vertit: *de VRBIBVS Eupolidis*, idem VII. 13. (coll. Toup. T. IV. p. 370.) 29. X. 192. vbi vid. interprett. et *Bentleius* in Epist. ad Hemsterh. p. 111 sq. pro inficetis, vt ait, illis senariis Kühnii, quos Eupolidi de suo donat, alios dedit aliquanto meliores; *Scholiast.* ad Luciani Timon. cap. 30. p. 142. tom. I. edit. Reitzii, *Casaub.* ad Athen. IX. cap. 11.] Stephanus

Acharn. 18. 877. (vbi est nobile illud fragmentum iam citatum, a multisque illustratum,) Aues 823. 877. 1568. Lysistr. 398. adde *Valcken.* ad Ammon. in Τύραννον p. 139. *Burmann.* II. praefat. ad Aristoph. pag. 19. fin. *Harl.*

hhh) Cap. 40. fin. p. 505. tom. I. edit. Wesseling. cuius notam et *P. Leopard.* Emend. lib. V. 14. et XVI. 14. conferes. Locum Schol. et versus Eupolid. copiose eruditeque emendat explicatque *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. pag. 7 sqq. *Harl.*

Stephanus Byz. Schol. Comici ad Ranas 1001. 1561. Acharnens. 503. Vespas [82. 98. 1263. Aues 881. 1297. (vbi male legitur Πύλαις) Pac. 1031. 1046. Lysistr. 270. add. Moeris in Λασανα ibique intpp. et Toup. T. IV. p. 286.]

Πρόδαμος, (hanc inter Eupolidis dramata refert Meursius e *Quinctiliani* lib. I. cap. 10.) [17. p. 52. edit. Gesner. aut tom. I. p. 106. edit. Burmanni.]

Προσπάλτιοι iii), *Athen.* [VII. cap. 22. p. 326. vbi in textu Προσπαίτιοι· contra Schol. ad Aristoph. Nub. 541. Προσπατάλιοι] Priscian. lib. XVIII. Scholiastes Comici ad Nub. 541. Vespas 57. et Aues 840. Confer *Casaubonum* ad Athenaei lib. VII. cap. 22. de varia fabulae scriptura.

Πύλαι, Schol. Comici ad Aues 1297.

Στεφανοπώλιδες, Athen. lib. IX. p. 662. licet eo in loco Eubulum pro Eupolide legat Casaubon. [P] [vide ad Eubulum voc. Στεφανοπωλ.]

Σφίγγες, Suid. in Νεανισκεύεται.

Ταξιάρχαι siue Ταξίαρχοι, (Suid. in Ὄνος ἀκροᾶται σάλπιγγος,) *Pollux* [VII. 106. 168. IX. 58. 102. (em. Toup. T. IV. p. 382.) X. 17. 63. 136.] *Athen.* [IV. p. 170. D. Casaub. ad eum pag. 303.] Ammonius in Ἀμυγδαλῆ, Scholiastes Aristoph. ad Aues 1294.

Ὑβριστοδίκαι, Ptolemaeus Hephaestionis lib. VI. apud Photium.

Φίλοι, *Athen.* [VI. 18. pag. 266. F.] Pollux VII. 133. [em. Toup. T. IV. p. 374.] X. 85. Harpocrat. Ammonius in Σχισαὶ, Scholiastes Aristophanis ad Acharnenses. *Casaubonus* VI. 19. ad Athenaeum, [paullo ante ad fab. Προσπαλτ.]

Χρυσογένης vel Χρυσογονεῖς, vel Χρυσοῦν γένος, α', β', Harpocrat *Pollux* [VII. 86. IX. 26. X. 63. (de quo loco et fabulae nomine atque scriptura vid. interprett. ad h. l. et ad IX. 26. adde *Reines.* Var. Lection. lib. III. cap. 3. *Casaubon.* Animaduu. in Athenaeum IX. cap. 17. Fragmentum explicat emendatque *Bentleius* in Epistola ad Hemsterhus. pag. 95 sq.) X. 140. vbi consules interpretes. Supra ad Cratini fab. Πυλαια. *Villoison.* Prolegom. Homer. p. XXXIII sq. Schol. ad Aristophanis Ran. 1068. Acharn. 3. Vesp. 641. 920. 1262. 1301. (quem loc. emendat Toup. T. IV. p. 123.) Aues 42.] Etymol. M. Suid. *Athen.* [IX. p. 375.] *Hephaestion* Enchirid. [p. 60 sq. vbi de genere metroque Eupolideo, et conf. not. Paw p. 158.] *Priscianus* de Metris Comicis, *Zenobius* 2. 19. Prouerb. et 6. 2.

Fragmenta huius Eupolidis exstant apud Grotium et Hertelium, cui p. 293. memorantur inter alia Eupolidis δημιοπράται, eidem προσπαίτειοι dicuntur pro προσπαλτίοις. [Ex *Olympiodori* comm. msto in Platonis Phaedon. dedit fragmentum et illustrauit *Ruhnken.* ad Xenophont. M. S. p. 220. edit. Ernesti.] *Galeni* libri περὶ τῶν παρ' Εὐπόλιδι πολιτικῶν ὀνομάτων perinde, vt ipsius dramata Eupolidis interciderunt. De morte Eupolidis, vtrum ab Alcibiade, quod in Baptis eum perstrinxerat, deiectus fuerit in mare, quod negauit Eratosthenes, vide, quae viri docti ad *Ciceronis* lib. VI. epist. 1. ad Atticum, et *Vossius* in Arte Historica

iii) Schol. ined. ad Platonis Menex. in cod. bibl. Angelicae, Romae, Εὔπολις Φίλοις την Ἀσπασιαν χαιρειν καλει· ἐν δε τοις Προσπαλτιοις και ἥραν. *Harl.* In nomine Χαρων latere videtur deae inferioris nomen; in Prospaltiis Aspasiam adpellauit Iunonem, vt Pericles, eius amicus, erat Olympius. *Beck.*

storica cap. IX. Seruum eius Ephialten quum dramata quaedam domino suo surripuisset, a cane ipsius correptum et interfectum narrat *Aelianus* lib. X. de Animalibus cap. 41. Alius iunior Comicus *Eupolis* in Διαιτῶντι citatur a Polluce VII. sect. 168. De hoc fortassis intelligendus *Ouidius* in Ibin v. 532. et Epigramma lib. III. Anthologiae, vbi legas primam eius connubii noctem eamdem nouissimam vitae exstitisse.

EVETES et EVXENIDES Comici antiquissimi, qui Athenis docuerunt fabulas eodem tempore, quo in Sicilia Epicharmus. Suid. in Ἐπίχαρμος.

EVSCHEMVS ἐν Ἐμπολῇ. *Athen.* XIII. pag. 571.

EVTHYCLES ἐν Ἀταλάντῃ laudatur a Suida Ἕβδομος βοῦς. Scholiastes quoque Aristophanis ad Aues memorat τὸν τὰς Ἀταλάντας γράψαντα. *Fabric.* [Ἄσωτοι ἢ ἐπιστολὴ citatur ab *Athenaeo* III. p. 124. C. et ex hoc *Suidas* sumsit sua in Εὐθυκλῆς. Antiquae illum comoediae fuisse poetam, prodit *Eudocia* pag. 167. *Harl.*]

GALENVS Medicus πολυμαθέστατος inter alia scripserat librum εἰ χρήσιμον ἀνάγνωσμα τοῖς πεπαιδευμένοις ἡ παλαιὰ κωμῳδία vt ipse refert ingenii sui monumenta recensens tom. IV. p. 368. siue, *num vtilis sit Comoediarum lectio*, ac praeterea τῶν ἰδίως κωμικῶν παραδείγματα *Exempla vocum propria Comicarum.* Tum de vocibus politicis Aristophanis, Cratini et Eupolidis libros IX.

GERMANICVM Drusi F. Comoedias graecas reliquisse, testatur *Suetonius*, in Caii Imperatoris vita cap. 3.

GLAVCO Comicus, cuius πρέσβεις memorantur in argumento Vesparum Aristophanis. [P]

HEGEMON Thasius cognomento Φακῆ siue *lenticula* inter veteris Comoediae Poetas a nonnullis habitus est teste *Athenaeo* lib. I. p. 5. [et XV. p. 698. D.] Epicharmi aequalis fuit, vt idem *Athenaeus* auctor est lib. XV. cap. 16. *Fabric.* Scripsit δείπνων ἀναγραφάς, *Athen.* I. p. 5. B. Φιλίννην, id. III. p. 108. D. XV. p. 699. A. vbi haec comoedia scripta dicitur εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον, *prisco ritu.* Ibidem fertur primus Athenis in theatri scena de *parodiis* certasse atque vicisse tum aliis parodiis, tum *Gigantomachia. Harl.*

HEGESIPPVS mediae Comoediae poeta, patria Tarentinus et a capillis retortis Κρωβύλος cognomentum, teste Suida, nactus. Eius Ἀδελφοὶ et Φιλέταιροι ab Athenaeo p. 405. D. et pag. 279. D. citantur. Vide *Vossium* de Historicis Graecis p. 372. vbi et de aliis Hegesippis. [conf. *Casaubon.* ad Athen. VII. 11. pag. 516.] Laudat praeterea Athenaeus Crobyli Comici, nescio an eiusdem, Ἀπαγχόμενον, Ἀποδειπνοῦσαν, Ἀπολείπουσαν et Ψευδυποβολιμαῖον. Laudatur et Crobylus a Suida in Ὀψοφαγία et Harpocratione in Ὅτι χιλίας.

HENIOCHVS Atheniensis, itidem mediae poeta Comoediae, laudatur a *Stobaeo* serm. 39. [fragm. apud Stobaeum emendat *Valcken.* in Diatr. Euripid. pag. 277 sq.] et aliis. Suidas haec eius dramata recenset, quorum nonnulla etiam ab Athenaeo citantur:

Γοργόνες, *Athen.* pag. 483. E. Suid. [tom. II. pag. 63. vbi vid. Küster.]

Δὶς ἐξαπατώμενος, Suid.

Ἐπίκληρος,

Ἐπίκληρος, Suid.

Θωρύκιον, Suid.

Πολύευκτος, *Athen.* IX. pag. 396. D. Suid. *Fabric.* conf. *Casaubon.* ad Athen. IX. 12. pag. 678. *Harl.*

Πολυπράγμων, *Athen.* pag. 271. A. Suid.

Τροχίλος, *Athen.* pag. 408. A. Suid.

Φιλέταιρος, Suid.

Apud eumdem Suidam in Πολύευκτος [et Eudociam p. 359.] male legitur Ἡνίοχον esse drama *Polyeucti* Comici, quum certissimum sit, Πολύευκτον esse drama Comici Heniochi. [*Küster.* ad Suid. III. pag. 144. Suidae locum ita corrigit: Πολύευκτος· τοῦτο δρᾶμά ἐστιν Ἡνιόχου τοῦ κωμικοῦ, ὡς Ἀθήναιος etc.] Fuit sane Polyeuctus Sycophanta quidam, contra quem dixit Dinarchus, laudatus Suidae in Παλιναίρετος, tum alius hoc nomine homo itidem pessimus, de quo idem Suidas suo loco.

HEPHAESTIONIS Grammatici Alexandrini Λύσεις Κωμικῶν καὶ Τραγικῶν ἀπορημάτων Suidas memorat.

HERACLIDES Κωμῳδιῶν ποιητής, cuius versus quosdam laudat *Athenaeus* lib. XII. pag. 534. Meminit et *Zenobius* VI. 34. et *Eustathius* ad Odyss. δ. p. 144. *Fabric.* *Valcken.* in Epistola ad Roeuerum, praemissa *Vrsini* Virgilio — illustrato, p. XXI. putat, ne Athenaeum quidem legisse Heraclidae comoediam, et Ῥῆσιν ibi depositam repetiisse e Theopompo historico. *Harl.*

HERACLITVS, quem ἐν τῷ ξενίζοντι Ἑλένην laudat *Athenaeus* lib. X. p. 414. Comicis recte a me adnumerabitur, nisi nomen sit corruptum, quod in antiquioribus Athenaei editionibus legitur Ἡράγκειτος.

HERMIPPVS veteris Comoediae poeta kkk), Atheniensis, Myrtili, de quo infra, frater altero oculo mancus, auctor dramatum quadraginta, vt Suidas [ex eoque Eudocia pag. 167.] notauit. Ex his citantur in veterum scriptis: [ᛈ]

Ἀθηνᾶς γοναί, Etymol. M. in Ἀργαῖος, Suid. in Ἀνθέων et Ἦ δ' ὅς. *Fabric.* [Schol. inedit. ad Platonis Gorgiam, in cod. Veneto et biblioth. Angelicae, Romae, adnotante cl. Siebenkeel. τὸ ἀκκίζεσθαι ἐκ γυναικὸς εἰρῆσθαί φασιν Ἀκκοῦς καλουμένης, ἣν οὕτως εὐήθη λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴσου θοιμάτιον καθελομένην ἥμιεργον ἀμφιέσθαι· εἴς τε τὸ κάτοπτρον βλέπουσαν πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔμφασιν εἰς αὐτὸ γιγνομένην, ὡς ἑτέρᾳ προσλαλεῖν γυναικί· μέμνηται ταύτης ἙΡΜΙΠΠΟΣ ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς καὶ ἈΜΦΙΩΝ ἐν τῷ δράματι αὐτῆς ὁμωνύμῳ. Locum Hermippi apud Suidam v. Ἀνθέων, tom. I. p. 211. corrigit *Toup.* in Epist. critica p. 54. edit. Lipsiens. *Harl.*]

Ἀρτοπώλιδες, *Hesych.* v. Δοκικῷ, *Pollux* VIII. 198. 202. Athen. III. p. 119. C. Suid. in Ἀγῆλαι, Schol. Euripidis ad Medeam et Aristophanis ad Nubes, *Fabric.* v. 557. ibique not.

kkk) Aspasia impegit dicam violatae religionis teste *Plutarcho*, in Pericle pag. 169.

not. Schol. corrigit *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plutum p. 379. Schol. ad Aristoph. Aues v. 1555. *Harl.*

Δημόται, *Athen.* pag. 285. E. *Hesych.* in Οὐ φροντίς. Pollux [VII. 89. IX. 71. X. 165.] Suid. in Λεπτολογία et Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

Δίμετρον Vide infra in Ἴαμβοι.

Εὐρώπη, Suid. in Ῥάζειν.

Θεοί, *Pollux* IX. 126. *Hesych.* v. Μῖλαξ. *Stephanus Byz.* in Ταίναρος, *Athen.* p. 426. F. 478. C. et F. 636. E. Scholiastes Comici ad Vespas 672. et Aues 1550.

Θεσμοφόροι, *Pollux* lib. X. cap. 26. [sect. 122. vbi vid. interprr.] Sed haec inter fabulas Hermippi Comici male a Meursio refertur; respicit enim *Pollux* opus Hermippi Smyrnaei in plures libros distributum de legislatoribus. [*Casaubon.* ad Athen. XV. 22. p. 995. apud Pollucem scribere iubet Φορμοφόροις. num recte fecerit, dubito.]

Ἴαμβοι, (Athenaeus lib. III. p. 76. C. et XV. p. 667. D. et p. 700. D.) Δίμετρον, (Schol. Aristophanis ad Vesp. 1164.) Τρίμετρον. *Fabric.* Schol. ad Aristoph. Plut. 701. Ἕρμιππος ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβῳ τῶν τριμέτρων ad quem locum *Hemsterhus.* p. 238. bene adnotat, Ἰάμβους non fuisse comoediae titulum, sed operis, ex pluribus diuersaeque materiae carminibus iambicis conflati: idem Schol. ad Aristophanis Aues 1150. et Τετραμέτροις *Hermippus* laudatur a Scholiaste ad *Aristoph.* Aues 304. *Harl.*

Κέρκωπες, *Athen.* pag. 123. F. 105. B. 551. A. *Hesych.* v. Κολακοφορoκλείδης. Scholiastes Aristoph. ad Aues 1406.

Κόθαρνος, Pollux VII. 33. sect. 202.

Μοῖραι, Athen. lib. [VIII. p. 344. C. X. p. 418. D. XI. p. 488. A. XV. p. 688. A.] *Pollux* VII. 200. X. 136. *Suid.* in Ἴακχος. [Hermippi fragmentum apud Suidam in Ἴακχος, curatius distinguit, emendat, explicatque *Toup.* Emendatt. in Suidam part. II. p. 170. edit. Lips. alia in App. ad Toup. T. IV. p. 445. 489. tentantur.] Etiam Hermippus in Μύροις laudatur apud *Athen.* lib. XI. 476. D. [at *Koen.* ad Gregor. Cor. de Dialectis pag. 7. etiam h. Athenaei loco ἐν Μοίραις refingendum censet. *Harl.*]

Στρατιῶται, *Pollux* X. 182. Hesych. *Athen.* pag. 77. A. etc. Schol. Comici ad Pacem [1241. et ad Aues 1150.] *Zenobius* 2. 23. Prouerb.

Τρίμετρον Vide supra in Ἴαμβοι.

Φορμοφόροι, *Pollux* [VII. 89. vbi in edit. Basil. male olim legebatur Μορφόρ. id. IX. 71. vbi vide interprett. et *Casaubon.* ad Athen. XV. 22. p. 994 sq. *Harl.*] *Athen.* XV. p. 700. D. *Hesych.* [in Διὸς βάλανοι, ex restitutione Casaubon.] Scholiastes Aristoph. ad Aues 750. Suid. in Ἀποδεδημηκότες.

Vide Meursium in Biblioth. Attica, et Hertelium atque Grotium in Comicorum fragmentis, Io. Spencerum in Notis ad Origenem aduersus Celsum. *Fabric.* Versus *Hermippi* acerbissimos in Periclem apud Plutarch. pag. 170. E. corrigit *Valcken.* in Diatriba Euripidea pag. 222. not. Idem in not. ad Eurip. Hippol. v. 1339. pag. 310. ex *Phrynichi* Adparatu Sophist. v. Ἀνήδομαι adfert versum Hermippi. *Harl.*

HERODICVS

HERODICVS Cratetius grammaticus, non Comoedias quidem, sed Κωμῳδούμενα [*Athen.* pag. 591. C. 586. A.] scripsit, de quibus dixi in Notitia Tragicorum, vbi de *Asclepiade.*

HIPPARCHVS, veteris comoediae poeta, cuius Ἀνασωζομένους et Θαΐδα citat Athenaeus [p. 477. F. et 486. D. ac XV. p. 691. C. ἐν Παννυχίδι, *in pernoctatione,*] Ζωγράφον, Stobaeus: nescio, an idem fuerit, cuius Αἰγυπτία Ἰλιὰς laudatur ab eodem *Athenaeo* lib. III. p. 101. A. 393. E. Suidas ait, dramata eius fuisse περὶ γάμων. *Fabric.* Ἵππαρχος ἐν Παννυχίσιν citatur quoque a *Polluce* X. 108. vbi olim vitiose legebatur Πολιτοίχοισιν, atque *Meursius* ad Chalcidii Timaeum p. 9. inter ceteras Hipparchi fabulas enumerat Πολιτοίχους· sed e codd. Iungermannus atque Kühn. veriorem melioremque Polluci restituerunt lectionem: quin illi etiam apud *Athenaeum* l. c. malint ἐν Παννυχίσι pro vulgatò Παννυχίδι. *Harl.*

[HIPPOCRATES: ἐν Παρακαταθήκῃ citatus olim fuit apud *Pollucem* IX. sect. 58. et *Scaliger*. de Re Numm. p. 18. retinuit falsam illam lectionem, adpellauitque eum Comicum: at Salmasius *Cratetem* ibi restituendum putabat; e contrario Kühnium sequutus *Hemsterhusius* e cod. reposuit Σωσικράτους· intelligit vero neque comicum poetam neque comicum argumentum: sed Παρακαταθήκην illam opinatur fuisse orationem prosam, argumentique s. philosophici seu ethici. *Bentlei.* in Epist. ad Hemsterhus. p. 82 sq. lect. Ἱπποκράτους etiam iure censet esse suspectam falsamque: corrigit vero vel duce ipso Polluce aliis locis, Κράτους, vel ex cod. Vossiano Σωσικράτους vel denique suspicatur Ἐπικράτους, ab Athenaeo aliisque passim laudati; quod quidem propius ad vulgatam hic accedit lectionem. *Harl.*]

HIPPOSTHENES in Hippothoonte citatur a *Stobaeo* serm. 22.

HIPPOTHOON Comicus aliquoties laudatur a Stobaeo. Alius *Hippothoon,* qui in Attica regnauit, vnde Eleusinam ἄστυρον Ἱπποθόωντος vocauit Nicander. Vide *Scaligerum* ad Chronica Eusebii pag. 22. editionis secundae.

HOMERVS cognomento Sellus, grammaticus, scripsit Suida [?] teste περὶ τῶν Κωμικῶν προσώπων siue de personis Comicis, et periochas seu argumenta Comoediarum Menandri. Apud eumdem Suidam in Σέλλιος legendum περιοχὰς Μενάνδρου non πρὸ Μενάνδρου.

IBYCVS Rheginus Comicis videtur accenseri ab Aeliano VI. 51. de Animal. Καὶ Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος, καὶ Ἀριστέας καὶ Ἀπολλοφάνης ποιηταὶ Κωμῳδίας ᾄδουσιν αὐτόν. Potest tamen et debet illud ποιηταὶ Κωμῳδίας tantum referri ad binos proxime praecedentes Aristeam et Apollophanem, non ad Ibycum, de quo vide sis quae in Lyricis dixi.

ION Chius. Vide supra in Notitia Tragicorum.

IOPHONTIS nomen inter Comicos refertur a *Grotio* in Excerptis pag. 876. non, quod pro Comico illum haberet vir summus, sed quod vidisset in quibusdam Stobaei codicibus comoediam Iophonti tribui, et a *Clemente* I. Strom. pag. 280. vbi eius αὐλῳδοὶ σάτυροι

τυρος adleguntur, Comicum adpellari [m]). Ceterum Tragicus fuit, vt dixi supra, et in codice MS. Stobaei non Comoediam, sed *Bacchas* tragoediae nomen Iophonti adscriptum Grotius reperit. Fuit et *Iophon* Cnossius, qui oracula versibus Hexametris reddidit, teste *Pausania* in Atticis pag. 84.

LAONIS Comici Διαθήκην citat *Stobaeus* p. 505. Florileg. edit. Grotii. Versus binos eiusdem Laonis in laudem Boeotiae et Boeotorum profert *Dicaearchus* in vita Graeciae pag. 174. edit. Hoeschelii.

LEVCON Agnusius veteris comoediae poeta clarus temporibus belli Peloponnesiaci. Eius dramata Suidae memorata:

Ὄνος ἀσκοφόρος [mmm]), et Φράτορες, qui etiam ab *Athenaeo* et *Hesychio* citantur.

[LEXIPHANES, comoediarum poeta, de quo egit *Alciphron* lib. III. epist. 71. pag. 448. edit. Bergleri. *Harl.*]

LYCIS veteris Comoediae poeta subfrigidus ab *Aristophane* et aliis exagitatus, notante Suida in Φρύνιχος et Λύκις, Scholiaste Comici ad Ranas v. 14.

LYCON Scarphensis. Vide *Plutarchum* Alexandro p. 681. et de Alexandri Fortuna p. 334.

LYCOPHRON Chalcidensis tragicus, praeter alia, suo loco a me recensita, scripserat etiam περὶ Κωμῳδίας, teste *Athenaeo* lib. VII. pag. 278. et XI. pag. 487. E. vbi nonum librum operis illius citat. Meminit eiusdem operis sub initium libri XIII. pag. 555. B.

LYNCEVS Samius, grammaticus, discipulus Theophrasti ac Menandri aequalis, comoedias edidisse et vicisse apud Suidam traditur.

LYSIADES, Comicus an Tragicus, fabulas docuit Athenis Olymp. CXI. 2. Archonte Euaeneto, vt e veteri saxo docet *Fulvius Vrsinus* p. 26. Elog. Virorum illustrium. add. *Andreas Schottus* in vitis comparatis Aristotelis et Demosth. pag. 112.

LYSIPPVS. Vide supra in Notitia Tragicorum. [P] *Fabric.* Locum ex *Lysippi* Bacchis adfert *Pollux* X. sect. 154. in quo restituendo interpretes desudarunt. Melius ad metri leges constituit eum *Bentlei.* in Epist. ad Hemsterh. p. 107. *Harl.* Add. Toup. ad Poll. T. IV. p. 395. *Beck.*

MACHON Sicyonius, vel Corinthius, Aristophanis Byzantii Grammatici aequalis, Alexandriae vixit, sub Ptolemaeo Euergete et post: vide *Athenaeum* [II. pag. 44. D. VI. p. 242. A.

[m]) *Casaubon.* tamen de Poesi Satyrica lib. I. cap. 5. p. 148. edit. Rambachii, suspicatur, Clementem l. m. vel scripsisse ὁ τραγικὸς, vel aliud agentem esse hallucinatum; nec praeter Sophoclis filium, quem paternae scriptionis aemulum fuisse constat, alium eo nomine dramaticum poëtam novit vllum. Plura de eo scripsi supra in notitia tragicorum deperditorum pag. 308 sq. *Harl.*

[mmm]) Apud *Suidam* voc. Λεύκων, tom. II. pag. 434. edit. Küsteri, quem videbis, et ex eo apud *Eudociam*, p. 282. tres fabulae distinctae numerantur, Ὄνος, Ἀσκοφόρος, Φράτορες. Vltimam fabulam commemorat *Athen.* VIII. pag. 343. C. sed ibi editum est ἐν Φράτερσιν· atque *Casaub.* Animaduu. in *Athen.* VIII. 6. pag. 596 sq. apud Suidam l. c. scribendum censet Φράτερες· Φράτηρ enim Graecis antiquioribus idem fuit ac posterioribus Φράτωρ· atque *Hesychius*, (non, vt Casaubonus scripserat, Suidas,) in Παιάνις habet Λεύκων Φράτερσιν. vid. *Alberti* ad Hesych. tom. II. p. 834. not. 21. et 22. *Harl.*

p. 242. A. p. 243. E. p. 244. B. 245. D. VIII. p. 337. C. VIII. p. 341. bis de Philoxeno, quae *Valcken.* in Koppiersii Obseruu. phil. p. 10. emendat, docetque, ab Eustathio ad Homeri Iliad. ψ'. pag. 1148, 19. inde esse sumta.] et *Ionsium* de Scriptoribus Hist. Philos. p. 167. Ex eius dramatibus fuere:

Ἄγροικος, [*Athen.* XIV. p. 654. qui locus est classicus de eius aetate atque ingenio.]

Ἐπιστολή, [id. VIII. pag. 345. F.]

Χρεῖαι, quae ab eodem *Athenaeo* [XIII. pag. 577. D. 578 — 583. coll. *Toup.* Emend. in Suid. I. p. 69 sq. et II. p. 230 sq. edit. Lips.] citantur. Fragmenta Machonis leguntur in collectionibus Hertelii et Grotii. [conf. *Casaubon.* ad Athen. VI. 11. pag. 428 sq.]

MAGNES Atheniensis, Comoediae veteris poeta memoratus *Aristoteli* cap. 3. Poetic. et *Aristophani* in Equitibus 519. Anonymo περὶ Κωμῳδίας, qui Aristophani praefigitur, et Suidae [atque Eudociae; vterque] nouem Comoedias eum docuisse ac bis vicisse testatur. Nomina dramatum *Magnetis:*

Βαρβιτίδες siue rectius Βαρβιτισταί, [Schol. ad Aristoph. Equit. 519. conf. Küster. not. ad h. l.]

Βάτραχοι, *Aristoph.* [Equit. 517 sqq. ibique Schol. *Eudoc.* l. c. quae scribit: ποικίλας δ' ἐμιμεῖτο φωνὰς ὅτος.]

[Διόνυσος πρῶτος, *Athenaeus* quidem lib. IX. cap. 1. p. 367. F. καὶ ὁ τὰ εἰς Μάγνητα ἀναφερόμενα ποιήσας ἐν Διονύσῳ πρώτῳ. atqui Athenaei tempore iam incertum fuit, num Magnes verus illius dramatis fuerit auctor. Pariter excitat *Athenaeus* XIV. p. 646. E. ex *altero Baccho* locum: Μάγνης ἢ ὁ ποιήσας τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας Κωμῳδίας ἐν Διονύσῳ δευτέρῳ. conf. *Casaubon.* ad Athen. IX. 2. p. 638 sq. *Eudocia* l. m. adscribit illi quoque Γαλεομυομαχίαν. *Harl.*]

Λυδοὶ, *Aristoph.* [l. c. Eudoc. l. c.] *Hesych.* [voc. Λυδίζων· vbi vide interpretes. *Suid.* voc. Λυδοὶ Μάγνητος.] et Photii Lex. MS. in Λυδίζων.

Ὄρνιθες, [*Aristoph.* l. c.]

Πιτανίς, Suid. in Νῦν.

Ψῆνες, Hesych. in Ψηνίζων. *Aristoph.* l. c. [Eudoc. l. mem.]

Magnetis Νόμος laudari a Suida in Νῦν existimauit Meursius in Biblioth. Attica. Sed locum consideranti adparebit, respici locum Platonis ex octauo de legibus paullo ante a Suida productum.

Inter antiquissimos Comicos refertur *Magnes* a Diomede. Suidas ait, Magnetem adtigisse adolescentem tempora Epicharmi senis. Vide infra in *Mullo;* et Bentleii Epistolam Malelae subiectam p. 32. Alius *Magnis* siue *Magnes* Smyrnaeus poeta epicus libidinosissimus Gygis tempore claruit, cuius Ἔπη, in quibus Lydorum virtutem in pugna equestri aduersus Amazonas praedicauerat, memorantur apud Suidam in Μάγνης e Nicolao Damasceno. Vide Excerpta Peiresciana pag. 450 sq.

[MATRIS. Rectius inter lyricos eum recensere debueram; at ne plane illius obliuiscar, eius memoriam hic refricabo. Fuit autem *Thebanus*, et scripsit *Encomium in Herculem; Athen.* lib. XI. p. 412. vbi vid. Casaubon. p. 703. Id num vincta, an soluta oratione

ne conscriptum fuerit incertum est; posterius placuit *Langbaenio* ad Longin. de Sublim. sect. III. 8. pag. 21. edit. Tollii, prius equidem adfirmare malim. Composuit *Hymnos* quoque: certe *Ptolemaeus Hephaestio* apud Photium Μάτρις, ait, ὁ Θηβαῖος ὑμνογράφος μυρσίνας παρ' ὅλον τὸν βίον ἐσιτεῖτο. Illum quoque *Athenaeus* II. p. 44. D. prodit per omnem vitam a vino et aliis deliciis abstinentem nihil praeter paucas myrti baccas edisse. Athenaeus autem, quando l. c. vocat eum *Atheniensem*, ex Photio corrigendus, Μάτρις ὁ Θηβαῖος, videtur *Toupio* ad Longini locum p. 279. atque ille ibidem apud *Diodorum Sic.* I. 24. Matridis fragmentum deprehendit poeticum ac redegit in ordinem. Tumorem et pueriles lusus carpit *Longinus* in eo, quum iste et Amphicrates atque Hegesias sibi deo pleni visi loquerentur. *Harl.*]

MEGARICAM Comoediam per aliquod tempus in pretio fuisse narrat Diogenianus in proverbio γελῶς Μεγαρικός.

MELITVS Socratis accusator, Comoedias quoque, teste Suida, composuit. *Fabric.* Vnde hauserit haec Fabricius, equidem nescio, neque curo. Enimuero a *Suida* in Μέλιτος tom. II. p. 526. dicitur is clare, Τραγῳδίας ποιητὴς ὑπόψυχρος atque *Eudocia* pag. 301. πεποίηται, ait, δ' αὐτῷ καὶ τραγῳδίαι· — ἔγραψε περὶ τοῦ ὄντος· ἦν ἐπὶ Ζήνωνος καὶ Περικλέους καὶ Σοφοκλέους. adde Schol. ad Aristoph. Ran. 1337. *Aelian.* H. V. lib. II. cap. 13. pag. 103 sq. ibique Perizon. edit. Abr. Gronouii, inprimis lib. X. cap. 6. vbi dicitur Μέλιτος ὁ τραγῳδίας ποιητής, et *Bentlei.* Respon. ad C. Boyle p. 167 sqq. e versione lat. Lennepii. Vid. supra in Notitia tum Lyricorum, tum Tragicorum h. v. *Harl.*

MENANDER Atheniensis, obscurus poeta priscae Comoediae, de quo idem Suidas mentionem iniicit.

MENANDER ***) Atheniensis alter, nouae Comoediae poeta celeberrimus [P] CIX. vel CVIII. vel vt Apollodorus in Chronicis, CV. dramatum auctor, octiesque victor, Philemone

***) Praeter Menandros binos Comicos, fuere et alii, vt 3) *Menander* Smyrnaeus victor Olympici certaminis apud *Artemidorum* IV. 84. nescio idemne IV. 51. 4) *Menander* ab Alexandro M. interfectus. *Plutarch.* Alex. pag. 697. et *alius* ex Alexandri ducibus, qui, defuncto rege, Lydiam tenuit, *Phot.* cod. LXXXIII. ex Dexippo. 5) *Menander* dux ab Atheniensibus in Siciliam missus Olympiade XCII. 2. Plutarch. Nicia p. 536. Idem fortasse cuius meminit in Alcibiade p. 211. 6) *Menander* e ducibus Mithridatis. *Plutarch.* in Lucullo p. 502. 7) *Menander* δρυμὸς, Diogenis Cynici discipulus, *Laert.* VI. 84. 8) *Menander* Heracleotes, qui de Re Rustica scripsit teste Varrone et Plinio. 9) *Menander* Prienaeus, qui itidem de Re Rustica commentatus est. Varro, Plin. Columella. 10) *Menander* Medicus, nescio, an ab alterutro duorum praecedentium diuersus. Suid. in Αἰσχίδης. Scripsit βιόχρηστα, Plinio laudata. Vide *Reines.* p. 127. Var. Lect. 11) *Menander*, Byzantius poeta, cuius memini e Scholiis Graecis ad Hermogenem p. 38. Idem forte, qui Eratosthenis discipulus fuit. 12) *Menander* Ephesius, de quo Vossius in Hist. Graecis p. 386. 13) *Menander* Pergamenus, de quo idem Vossius e Tatiano et Clemente: [quem quidem a Menandro Ephesio, a Iosepho aliquoties laudato haud differre, probabiliter docet *Bachet Meziriac* ad Ouidii Heroid. part. II. p. 147 — 149.] 14) *Arrius Menander*, ICtus sub Alex. Seuero, de quo dixi in Biblioth. Latina. 15) *Cn. Publicius Menander*, de quo Cic. pro Balbo cap. 11. 16) *Menander* Strategus Nysaeorum in numo Valeriani apud Seguinum p. 94. 17) *Menander* Corinthius, de quo *Liban.* tom. II. p. 211. 18) *Menander* Rhetor, de quo infra lib. IV. 19) *Menander* Protector, de quo infra lib. V. inter Hist. Byzantinae Scriptores. 20) *Menander* Medicus in Veteri inscript. apud Gruterum

lemone et aliis deterioribus poetis illi saepius praelatis. Vide Suidam et *Gellium* lib. XVII. cap. 4. Natus est Olympiade CIX. anno 3, mortuus, siue in Piraeeo portu submersus, siue alio fato exstinctus, (vide Vossium cap. IX. artis Histor. p. 52.) Olympiade CXXII. $\frac{1}{2}$. aetatis LII. Confer prolegomena graeca ad Aristoph. et inscriptionem veterem apud *Gruterum* p. 1027. nr. 2. Meursium de Archont. Athen. IV. 18. A. *Schottum* vitae Aristot. et Demosth. comparatae, p. 92. et *Oiselium* ad Gellii XVII. 21. [conf. *Corsini* Fastos Attic. tom. IV. p. 35. p. 53 sq. vbi ex Schol. Aristophanico adnotatur, Menandrum sub Archonte Diocle, quem alii rectius vocant Philoclen, quum anno aetatis duodeuicesimo iam excesserit, primum docuisse fabulam; denique pag. 76. e marmore Gruteriano, quod Fabricius iam indicauit, (quae inscriptio, deprauato tamen Archontis nomine, apud eumdem Gruterum p. 918. nr. 12. etiam occurrit,) annum mortis in Olymp. CXXII. $\frac{2}{4}$. collocat.] Theophrasti optimi Magistri et virtutum vitiorumque notatoris acutissimi disertissimique discipulus, teste Pamphila apud *Laertium* V. 36. Ingenio comico et describendis hominum moribus excelluit, ita vt Aristophani a Plutarcho et toti priscae comoediae a *Dione Chrysost.* XVIII. p. 255. praeferretur [ooo]. Et Aristophanes grammaticus apud Scholiasten Hermogenis p. 38. dubium esse, ait, vtrum vita Menandrum, an Menander vitam expresserit ac depinxerit. *Ὦ Μένανδρε καὶ βίε, πότερος ἄρ' ὑμῶν πρότερον ἐμιμήσατο;* Apud *Abulpharagium* quoque p. 22. Menandri nomen reponendum, vbi Mayander Comoediae inuentor celebratur. Praeterea elogia Menandri apud *Ouidium* I. Amor. XV. 17. *Phaedrum* [ppp] V. 1. *Manilium* V. 469 sq.

Gruterum p. 634. 7. 21) *Menander*, Menandri filius, Atheniensis, in vet. inscript. apud Gruterum p. 405. quae emendatior legitur apud Bernhard. de Montfaucon, in Diario Ital. p. 43. [22) *Menander* Laodicensis, *Eudocia* in Violar. p. 301. is scripsit Commentar. in Hermogenis τέχνην et Minuciani προγυμνάσματα, aliaque. *Harl.*]

ooo) Dionis locum emendat explicatque *Henr. Valesius* in Emendatt. lib. 11. cap. 6. pag. 54 sq. Docet, Menandri comoedias olim in scholis declamari et actitari solitas esse, propterea quod mirifice composita esset oratio ad gestum et actionem, vtpote quae soluta esset absque particulis et coniunctionibus, vt notat *Dionysius Halicarnassens* in libro περὶ ἑρμηνείας, in capite περὶ ἰσχνῆ, ex quo loco lucem Valesius adfundit Dioni, et, (quod ait quoque *Demetrius* de Eloquutione §. 197.) adnotat, Menandri, λελυμένα ἐν τοῖς πλάσοις, fabulas actitatas fuisse, Philemonis autem comoedias totas inter se connexas et coniunctionibus frequentioribus copulatas firmatasque, lectioni seu recitationi fuisse commodiores. Hinc veteres rhetores atque eloquentiae magistri pueris et virginibus in primis lectitandum et ediscendum dabant, in scholisque praelegebant Menandrum. *Ouid.* II. Trist. 370. (vbi vid. Burmann. I.)

Fabula iucundi nulla est sine amore Menandri,
Et solet hic pueris virginibusque legi.

Comparatio instituebatur inter Menandrum, Philemonem similesque. vid. paullo infra ad *Philistionem*, et Burmann. ad Valesii locum. *Plutarchus* in epitome comparationis Aristophanis et Menandri, (tom. II. p. 852. s. tom. IX. Opp. edit. Reiske, p. 387 sqq.) totus est in ornando praeferendoque Menandro; in his pag. 390 sq. eum, scribit, cum venustate quadam vbique se gratum aptumque exhibuisse, in theatris, colloquiis, conuiuiis; suamque poesin ita composuisse, vt esset communissimus omnium; quae Graecia tulit, bonorum commentarium, qui legeretur, disceretur, et ageretur certatim. — — Menandri comoedias plurimos habere sacrosque sales, tamquam eo natos mari, quod venerem protulit etc. — Atque honor illi contigit, vt Athenis in theatro statua illius poneretur, teste *Pausania* lib. I. cap. 21. pag. 48. vbi vid. Kühn. *Harl.*

ppp) Menandri luxum in vestibus praeter Phaedrum perstrinxit etiam Tertullianus cap. 4. de Pallio: *prorsus si quis Menandrico fluxu delicatam vestem humi protrahat.* Hanc enim lectionem codicis MSti et antiquarum Tertulliani editionum e Phaedro adserit Salmasius, quum Cerda et alii, rectius

469 sq. *Propertium* lib. III. XX. 28. [vbi vid. Burmanni II.° not.] *Alciphronem* Epist. vlt. aliosque quam plurimos: [collegit illa et praemisit nouae suae editioni Clericus.] e recentioribus *Sam. Petitum* ad Leges Atticas p. 313. *Iac. Gronouium* tom. II. Antiqu. Gr. tabula XCVIII. (vbi Menandri Icon vetus e Fuluii Vrsini Elogiis p. 33. et sex in Menandrum disticha qqq), quae creduntur esse Aeliani,) et *Vauassorem* p. 88 sq. de Ludicra Dictione, qui cum Iosepho Scaligero praeterea contendit Menandrum a [?] Phrynicho et Thoma Magistro temere postulatum fuisse neglecti Atticismi. Nihil vero notius, quam Terentium, principem latinae Comoediae, Menandri imitatione ita fuisse delectatum, vt *dimidiatus Menander* a Iulio Caesare diceretur, teste Donato in Terentii vita. Sic Menander quoque strenue vsus fuit poetarum, qui ante ipsum scripserant, laboribus, vt ostendit olim Aristophanes Grammaticus in *Παραλλήλοις* Menandri eorumque, quos imitatus est, Ἐκλογαῖς, et Latinus in sex libris *περὶ τῶν οὐκ ἰδίων Μενάνδρου*, tum Caecilius, quos laudat Porphyrius apud Eusebium X. 3. Praeparat rrr).

Pro

rectius fortassis, malint *Maeandrico.* vid. *Salmasii* comment. p. 303 sq. *Fabric.* *Burmann.* II. ad *Propertii* IV. el. 5. 43 sq.

Sed potius mundi Thais pretiosa Menandri,
Quum ferit astutos comica moecha Getas,

etiam de sensu et lectione loci Tertulliani disputat, reiicit Fr. Iunii in notis suis pag. 59. opinionem, *Menandri confluxu*, non aperte quidem damnat lectionem Salmasii, neque tamen alteram *Maeandrico* omnino respuere videtur: nam suspicatur, Tertullianum ante oculos habuisse *Virgil.* V. Aen. 250.

Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura Maeandro duplici Meliboea cucurrit.

In verbis autem Propertii *mundum* Menandrum non exponit cum Brouckhusio, vnguentis delibutum; sed cum patruo suo ad *Phaedrum* V. fab. 1. 12. refert potius id epitheton ad sermonis elegantiam. *Harl.*

qqq) Epigrammata tria graeca in Menandri laudem e fragmento antiqui marmoris descripta publicauit *Gerhard. Falckenburgius* notis ad Nonnum p. 878. Plura Menandri versa fuisse ab Afranio, testis est *Cicero* de Finib. I. cap. 3.

rrr) Euripidem saepe imitatus est Menander. *Valcken.* quidem ad *Euripidis* Hippolytum v. 106. p. 177. D. v. 386. p. 206. B. C. v. 956. p. 267. E. luculentis id ostendit exemplis. Idem in Diatriba Euripidea pag. 284. B. apud *Plutarch.* tom. II. p. 1102. B. Menandri fragmentum reperit et restituit, corrigendo *λέγων τὸ Μενάνδρειον* pro vulgato *λέγων· τὸ μὲν ἀνδρεῖον.* Contra in vltima Socraticorum Epistola, ab Allatio vulgata p. 75. reponit *τυχόντα μὲν ἀνδρὸς* pro edito: *τυχόντα Μένανδρος.* *Toup.* in Emendatt. in Suidam part. III. pag. 572. edit. Lips. imitationem Euripidis Menandream obseruat. Hinc vero factum esse arbitror, vt Euripidi interdum tribuerentur sententiae et versus, qui essent Menandri: et contra. In fragmentis quidem *Euripideis* a Musgrauio et Beckio V. C. collectis atque illustratis tom. II. plura eiusmodi confusionis reperiuntur exempla. Sic pag. 482. nr. XXVI. e *Stobaeo* tit. 22. edit. Gesneri adfertur fragmentum Euripidis, quod in edit. Grotii male tribuitur Menandro, in Comparatione autem Menandri et Philistionis, (Philemonis,) apud *Rutgers.* V. L. 4, 12. adscribitur Philistioni: ibid. nr. XXXII. e *Stobaeo* tit. 23. edit. Gesneri laudatur Euripideum, quod alii Menandro in Aspide adscribunt: pag. 484. nr. LVII. duo versus *Stobaeus* tit. 76. Menandro adsignat: contra Euripidi *Eustathius* in Odyss. pag. 49. edit. Basil. — pag. 488. nr. CXV. fragmentum Euripideum esse pronuntiat *Plutarchus* Opp. moral. p. 35. et p. 765. edit. Stephani: in *Stobaeo* Grot. tom. III. Menandro id vindicatur. pag. 496. nr. XX. apud *Stobaeum* Grot. tit. 4. et pag. 497. nr. XXXIX. apud Stobaeum tit. 20. alii libri Menandri, alii Euripidis nomen praefixum habent fragmentis. Atque sic plura eiusmodi commixtorum nominum exempla, quae siue ex similitudine sententiarum, siue ex imitatione vel clara olim, vel animo praecepta, oriebantur, procul dubio congeri possint. Contra e Menandro *Luciani* dialogi meretricii videntur effecti *Berglero* ad

Alciphr.

Pro Latino Cratinum, nescio an ex meliori codice, legit Gyraldus. De collatione sententiarum Philistionis ac Menandri dixi infra in Philistione. Neque tamen, vt fieri solet, defuit inuidia. *Octauius Horatianus* lib. IV. p. 80. apud ciues suos, quum Menander studiorum annis magnae scientiae laboraret inuidia, produxisse in theatrum fertur suem, partu plenam, exspectantibus auditoribus, ibique eius exsectum vterum in Euripo fuisse proiectum: quumque interfecti paene, (porcelli,) ductu tamen naturae agerentur; Athenienses, inquit, viri, si in paruis annis scientiam meam miramini, istos natura quis docuit? — Idem *Octauius Horatianus* s. *Priscianus* p. 81. adfert hoc Satirici, (Martialis V. 10.) *Parua* (vulgo, *rara*) *coronato plausere theatra* Menandro. *Fabric.* [De Menandro, eius vita, herma in honorem Menandri posito cum inscript. graeca, iisque, quae in vtramque partem de illius comoediis disputata sunt, multus est auctor libri: *Marmora Taurinensia dissertationibus et notis illustrata*, part. I. Augustae Taurinor. 1743. 4. nr. XIII. p. 169 sqq. *Harl.*] Fragmenta Menandri et sententias collegerunt Henricus Stephanus, Guil. Morellus, Hertelius praecipue et Hugo Grotius, [Excerptis e com. gr. p. 708 — 763. tum in *Rad. Wintertoni* poet. gr. min. p. 486 — 493. nec non in libro: Sententiae insignes graecorum quinquaginta Comicorum, quorum opera integra non extant, latino idiomate collectae, *Ignatii Albani* Opera. Brixiae per Bartholom. Fontanam, 1612. 12. — Nouae, eiusque plenioris editionis spem fecerat *Io. Clericus* in tom. IX. biblioth. selectae p. 185. et nomen expunxit, noua collectione inscripta:

Menandri et Philemonis reliquias quotquot reperiri potuerunt; graece et latine cum notis Hugonis Grotii et Ioannis Clerici, qui etiam nouam omnium versionem adornauit, indicesque adiecit. Amstel. apud Thom. Lombrail, 1709. 8.

Haec editio, cuius mitem censuram leges in Actis Eruditorum Lips. an. 1710. mens. Martio p. 111 sqq. magnas excitauit turbas, immo vero tragoedias. *Clericus* enim, vir alias excelsi ingenii, multarumque litterarum et in doctrinis philosophicis potissimum versatus, hic in alienam messem iniecerat falcem, nec satis praeparatus accesserat ad opus, cui legitime perficiendo impar erat, suscipiendum ac profligandum. Praeter ea liberioribus censuris in sua bibliotheca multorum odium atque inuidiam sibi conflarat. Hinc plures in Clericum tela acuerunt virulenta: quorum antesignani exstiterunt Bentleius ac Burmannus, perpetuus ille et acerbus Clerici obtrectator. Prior vero, quod ipse, acutissimo ingenio ornatus et ad artem criticam exercendam fere natus, fragmenta omnium poetarum graecorum cum emendationibus notisque, grande futurum opus, edere in animum induxerat, (quod quidem consilium postea, mutato vitae instituto, abiecit,) ad reliquias Menandri ac Philemonis emendandas intelligendasque inprimis aptus erat. Conscripsit igitur grauem atque eruditum, nomineque auctoris dignum libellum, in quo singula fere fragmenta persequutus, Clerici manifestat peccata, et varia ratione, maxime critica, pertractat vtriusque poetae reliquias: misit illum, tecto falsoque adsumto nomine ad typographum Waterum, nulla adiecta epistola, nulla

Alciphr. pag. 313. atque ipse *Alciphron* e Menandro multa transsumsisse videtur. vid. illum libr. I. epist. 28. collatis Menandri versibus apud *Athen.* VI. pag. 248. et Bergler. ad Alciphron. pag. 115. pag. 123. et alibi. *Harl.*

nulla nominis veri locique mentione facta, nisi vt primae paginae haec adscripta legerentur: „Haec edantur a cl. Petro Burmanno, qui praefationem, et si velit, dedicationem praemittat: scriptae hae emendationes opera extempotali, et finitae idibus Decembribus anno MDCCIX." adiecerat idem „Clericum omnia Menandri loca ex Alberti Fabricii bibliotheca graeca sumsisse, dramata scilicet ex Menandri, qui ibi legitur, catalogo, loca sine dramatis nomine ex indicibus Scholiastarum et aliorum scriptorum ibidem; nec tamen vmquam Fabricium laudare." Burmannus igitur, arrepta hac occasione Clerici infamandi, praelo subiiciendum curauit libellum a Bentleio ipso ita inscriptum:

Emendationes in Menandri et Philemonis reliquias ex nupera editione Ioannis Clerici, vbi multa Grotii et aliorum, plurima vero Clerici errata castigantur, auctore Phileleuthero Lipsiensi. Traiecti ad Rhenum, ex officina Gulielmi van de Water. 1710. m. 8. — recus. Cantabrig. 1714. 8.

Conf. de hoc et reliquis libris eristicis *Io. Christph. Wolf* in Epist. ad *La Croze*, in Thesauro Epistolico Lacroziano, tom. II. p. 23. 24. 63. et tom. III. p. 109. Mitissime et lenissime egit Bentleius cum Clerico, si comparas eius iudicia cum longa P. Burmanni praefatione. Quidquid enim durum, graue et virulentum dea Critica, aliorum malignitate, conuitiisque aut ignorantia et tumore maxime incitata irataque suggerere aut effari potest, hic propemodum omne in Clericum congestum et enuntiatum deprehendes; compara tamen *Dan. Guil. Trilleri* iudicium in carminibus illius theotiscis ethico-physicis, part. III. pag. 144 sq. At Burmannus a Clerico antea fuerat irritatus et quasi prouocatus. Totam vero illam Comicorum farraginem ex Grotii collectaneis, Meursii et Fabricii bibliothecis sine vllo iudicio et labore compilatam esse adfirmat; multa aperit Clerici peccata, nec pauca vtriusque comici loca post diligentiam Bentleii emendat aut interpretatur. Multae tamen Bentleianae opiniones sub examen vocantur et reiiciuntur, vel Clerico defenso, vel nouis emendationibus propositis, in Actis Erudit. Lips. mense Ian. 1711. p. 30 sqq. Bentleius autem quod ad fragm. 28. p. 14 sqq. quasdam modeste culpauit mutationes in Stephani de Dodone fragmento a *Iac. Gronouio* factas, hic aegre tulit dissensum. Scripsit igitur acrem libellum, omissa nominis sui mentione:

Infamia emendationum in Menandri reliquias nuper editarum Traiecti ad Rhenum, auctore Phileleuthero Lipsiensi: accedit responsio M. Lucilii Profuturi ad epistolam C. Veratii Phillellenis, quae exstat in bibliotheca Choiriae parte IX. Lugd. Batau. apud Io. Arnold Langerack. 1710. 12.

Multa acerbe dixit contra Bentleium, nec pepercit Clerico, quem e. gr. p. 35. vocauit ferum et insulsum contrectatorem vulnerum Menandri. Quae vero Bentleius in fragmento Dodonaeo mutauit et de Gronouio scripsit, ad ea labefactanda et repellenda a p. 34 — 80. omnes intendit neruos telaque. conf. quoque Acta Eruditor. Lips. mense Ian. 1711. pag. 38. vsque ad 40.

Partes tamen Clerici suscepit, atque, quamquam viribus, ingenio, sagacitate litterarumque copia impar, Bentleium turpiter et inclementer insultauit et conuitiis lacerauit *Ioannes Cornelius de Pauw*, falso nomine adsumto:

Philargyrii Cantabrigiensis emendationes in Menandri et Philemonis reliquias ex nupera editione Ioannis Clerici. Vbi quaedam Grotii et aliorum, plurima vero Phileleutheri Lipsiensis

fis errata castigantur. Cum praefatione Ioannis Clerici. Accedunt Antonii Mariae Saluinii, publici gr. litt. Florentiae Professoris annotata in Menandri et Philemonis Reliquias. Amstelodami, apud Henric. Schelte. 1711. mai. 8.

Docta longaque est huius libelli censura in Actis Eruditorum Lips. mensis Iulii 1711. pag. 295 — 302. et mensis Augusti pag. 365 — 373. cuius auctor (Berglerus, ni fallor,) dicteria acerba, conuitia atque maledicta aperta, quae in hac controuersia a litigantibus iactitata sunt, merito improbat, et modo Clerici, modo Bentleii, modo Paw emendationes probat aut reiicit, modo ab omnibus facit discessionem, nouamque lucem locis obscuris accendit. At multo acerbius insectatus est Pauonem, plura eius conuitia in Bentleium effusa congessit, Anglum saepe defendit, eo autem frequentius Pauonem culpat atque explodit, et multa Menandri ac Philemonis loca tentat, corrigit aut interpretatur. *D' Orville* in Critica vanno in inanes Io. Cornelii Pauonis paleas etc. (Amstelod. 1737. mai. 8.) cap. V. p. 79 — 81. in primis cap. VIII. sect. II. pag. 223 — 251. adde cel. *Saxium* in Onomast. literar. vol. VI. pag. 194 sq. Sed satis de his criticis controuersiis, quarum tamen notitia omnino est in primis necessaria futuro Menandri ac Philemonis fragmentorum editori. — Pauca Menandri fragmenta recepit *Fuluius Vrsinus* in Carmin. IX. illustrium foeminarum, Antwerp. 1568. 8. pag. 279. — Eiusdem Sententiae, graece et latine, sunt inter Georgica, Bucolica et Gnomica poemata veterum, Geneuae apud Crispinum, 1569. et apud hered. E. Vignon, 1600. 12. tum in collectionibus sententiarum Frobeniana reliquisque, de quibus supra lib. II. cap. XI. disputatum est. Quas Comicorum, adeoque Menandri et Philemonis, sententias Wintertonii editio exhibet decurtatas, eas ex auctoribus, qui eas seruarunt, integras atque emendatas dedit cel. Brunck. in *Gnomicis poetis graecis*, Argentorati, 1784. 8. p. 189 sqq. et p. 334 sqq. criticis notis illustrauit. Id denique adhuc adnotandum est, scriptores ecclesiasticos per piam fraudem Menandro aut Philemoni versus adfinxisse atque supposuisse, quibus ostenderent, veterum sapientum placita non abhorrere a christiana disciplina. vid. *Brunck.* ad Menandri fragmentum III. p. 336. adde *Ricard.* in versione Plut. gallica etc. et Ienens. Ephemerides litt. (Allgemeine Litteratur-Zeitung.) mens. Octobr. 1789. p. 77. *Lamb. Bos* Animaduersiones in Menandri Fragmenta, in eius Animaduerss. in Scriptores graecos, Franeck. 1715. 8. p. 12 — 19. et *Io. Gottfr. Hauptmann* de Menandro atque illius comoediis, Gerae, 1743. 4. Duo incertarum fabb. loca emendauit *Valcken.* ad Euripid. Phoeniss. p. 59. et 712. Multo plura Menand. loca exponit corrigitue *D' Orville* in Comment. ad Charitona. Ex incertis fabulis quaedam corrigit passim *Toup.* ad Suidam (et ad Hesych. atque Polluc. Tomo IV. ed. Oxon. 1790. item G. Wakefield in Silua Crit. fasc. I. c. 25. 47.): quae de certis idem iudicauit, ea suo quaeuis loco indicabimus. Apud Strabonem reperiuntur aliquot Menandri Fragm. e. g. lib. VII. p. 297. (p. 455. edit. Almel.) quod correxerunt *Salmas.* in Exercitt. Plin. p. 112. edit. Vltrai. et *Toup.* in Epist. crit. pag. 34. edit. Lips. *Harl.*]

Adriani Barlandi Scholia in Menandri Carmina siue dicta memorat *Valerius Andreas* Biblioth. Belg. p. 105. Pleraque etiam Monosticha, quae apud Grotium sine nomine leguntur, ad Menandrum referenda esse, intellexi ex collectione sententiarum Menandri alphabetica, quam manu exaratam euolui in bibliotheca Gudiana. [conf. supra lib. II. cap. 11. p. 743. et censorem edit. Clerici in Act. Erudit. 1710. p. 113. qui ad eumdem cod. Gudianum prouocat et eadem paene scribit. An Fabricius quoque fuit censor? num vero monosticha illa, quae valde mutata reddidit *Brunck.* in Gnomicis poet. gr. p. 221 sqq. et p. 344 sqq. illustrauit,

cuncta sint referenda ad Menandrum, equidem haesito. Ex sententiis illis nonnulla contra feminas occurrunt in Ant. Eparchi codice. vide infra lib. V. cap. 45. vol. X. p. 487.] *Menandri* Comoediae XXIV. explicatae a *Mich. Psello*, memorantur in Antonii Verderii Supplemento Biblioth. Gesnerianae e Bibliothecis CPolitanis. *O thesauros*, exclamat *Allatius* hoc referens p. 69. libri de Psellis sss). Sed nemo hactenus thesauros illos protulit in lucem. Ac Menandri aliorumque poetarum graecorum poemata bene multa a graecis Imperatoribus ob amores et nequitias combusta interiisse scribit. Verba *Alcyonii* haec sunt p. 69. editionis Lipsiensis, quam curauit D. Io. Burchardus Menckenius: *Audiebam etiam puer ex Demetrio Chalcondyla Graecarum rerum peritissimo, sacerdotes Graecos tanta floruisse auctoritate apud Caesares Byzantinos, vt integra (illorum gratia) complura de veteribus graecis poemata combusserint, inprimisque ea, vbi amores, turpes lusus et nequitiae amantium continebantur, atque ita* Menandri, *Diphili*, *Apollodori*, *Philemonis*, *Alexis fabellas et Sapphus*, *Erinnae*, *Anacreontis*, *Mimnermi*, *Bionis*, *Alcmanis*, *Alcaei carmina intercidisse*, *tum pro his substituta Nazianzeni poemata* etc. *Petrus Alcyonius* lib. I. de Exsilio. Reliquum est, vt nomina dramatum Menandri, quae in veterum libris restant, et magnam partem ab Hertelio Grotioque, tum a Koenigio in Biblioth. et praecipue a Meursio in Bibliotheca Attica sunt obseruata, [et a nobis aucta,] subiungam.

Ἄγροικος ἢ ὑποβολιμαῖος, Suid. in Πέμπων. [de h. l. vide *Küster*. ad Suidam III. pag. 73. *Bentleium* Emendatt. ad Menandrum p. 67 sq. (vbi se ipse laudat,) et *Toup*. Emendatt. in Suid. pag. 335 sq.]

Ἀδελφοὶ, quam fabulam in *Adelphis* suis expressit Terentius, notante Donato. Citant praeter Donatum *Athenaeus* [X. p. 431.] *Stobaeus*, [multis locis, a Clerico iam laudatis, quae omnia rursus hic memorare, superuacaneum mihi quidem esse videtur. Fragm. e Stobaeo pag. 98. edit. Franc. emendat *Toup*. ad Longin. de Sublim. pag. 281. edit. II.] Suid. in Κοινὰ τὰ τῶν φίλων. [?] Ammon. in Διέφθαρται. Iustinus Martyr de Monarchia pag. 109.

[Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες, fabulam hanc fide atque auctoritate *Stephani Byzant*. in Ἁλαὶ Ἀραφ. p. 87. adnumerat Menandreis *Toup*. in Epistola critica p. 36. Illa vero nomen accepit ab eo, quod Halis Araphenidibus, qui locus Atticae est, res, de quibus agit poeta, gestae fuerint. *Harl*.]

Ἁλιεὺς siue Ἁλιεῖς, *Athen*. [XI. p. 486. E. p. 500. E. XII. p. 549. E. VII. p. 303. C.] *Pollux* [X. sect. 52. sect. 132. vbi ἐν Ἁλιεῖ, vid. interprr. et 145. *Casaubon*. ad Athen. XI. 10. de sensu loci Menandr. apud *Stobaeum* c. LXXV. p. 452. vid. *D'Orville* ad Chariton. p. 269. *Suidas* in Ἀναπετῶ I. p. 175. si sequamur Küsteri emendationem.] Stob. Suid. Iustinus Martyr. pag. 108.

Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνία, Harpocr. Poll. Suid. in Ἀράβιος ἄγγελος. Apostolius in Ἀληθεστέρα τῶν ἐπὶ Σάγρα et Ἀράβιος ἄγγελος.

Ἀνδρεια,

sss) Adde catalogum librorum mstorum graecor. qui Constantinopoli apud Christianos olim adseruabantur, in noua librorum rariorum conlectione, fascic. III. Halae Magdeburg. 1710. 8. p. 442. *Harl*.

Ἀνδρία, Stob. Terentius *Andria;* ea forte Afranius. *Cic.* de optimo genere Orat. et de Fin. I. cap. 2. Suid. et Photius in MS. in Νεοττόν.

Ἀνδρόγυνος ἢ Κρὴς, [Ἀνδρόγυνος in Schol. ined. ad Platon. Theaetet. in cod. Angel.] *Athen.* VI. pag. 243. B. Stob. Suid. in Φίλοις. Apostol. XI. 75. Prouerb. Phot. MS. in Λαμίας.

Ἀνεψιοὶ, *Athen.* [XV. p. 700. B. et E. coll. *Casaubon.* ad eum XX. cap. 18.] Stob. Inde Afranii latina fab. *Consobrini*, laudata a Gellio, Charisio et Festo.

Ἀντιόπη, Stob.

Ἀξιόγναθος, Menandri apud Athenaeum, incertum, sitne dramatis an personae in dramate nomen. Vide Casaubonum lib. VI. cap. 11.

Ἀπαγγελλόμενος. Vide infra Ἐπαγγελλόμενος.

[Ἄπιστος, *Suidas* in Ἄβρα, vbi vid. *Küster.* tom. I. pag. 10. *Harl.*]

Ἀῤῥηφόρος ἢ Αὐλητρὶς, *Athen.* [X. pag. 442. C. et pag. 446. XIII. p. 559. E. *Casaubon.* ad Athen. X. cap. 12. p. 737. *Aelian.* V. H. lib. III. cap. 14.] *Pollux* [X. sect. 176. vbi vid. interpretes. Menandri versum digerit *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. pag. 109. Locum quemdam huius fabulae explicat *D'Orville* ad Charit. p. 88.] Poll. Stob. Suid. Zenobius VI. 5. Prouerb.

Ἀσπὶς, *Poll.* X. sect. 137. *Stob. Harpocration* in Χαράκωμα. Erotianus in Ἔμυξεν. Schol. Aristoph. in Acharnenses v. 283. Stephanus in Ἰβηρίαι. *Constantinus Porphyrog.* cap. 23. de Administr. Imperii.

Αὐλητρὶς. Vide in Ἀῤῥηφόρος. *Stephanus Byz.* Fragmento de Dodone. Suid. in Δωδωναῖον. *Iustinus Martyr* de Monarchia p. 109. laudat Menandrum Ἐν αὐλητρίσι.

Αὐτὸν πενθῶν, *Harpocr.* in Στεφανῶν, vbi vid. Maussac. Stob.

Ἀφροδίσιον s. Ἀφροδίσια, Stob. ac Suid. in Ἀλήθεια; et Ἀναθέσθαι.

Βοιωτία, Stob. Erotianus in Ἡμιεκτέα. *Phot.* MS. in Περίνησα.

Γεωργὸς, alii, Γοργίας v. Clericum, Stob. Etymol. M. in Βεβῶν. Scholiast. Aristophanis in Plut. 652. *Stob.* [Fragmentum apud *Stobaeum* Floril. tit. LVII. emendatius reddidit *Toup.* in Epist. crit. p. 35 sq. edit. Lipf. Idem ibid. Menandri fragm. ex hac fabula reperit apud *Plutarchum* in lib. περὶ πολυπραγμοσύνης, vol. VIII. p. 60. aliud ex hac fabula fragmentum latet apud Schol. *Hermogenis* p. 404. *Harl.*]

Γλυκέρα, *Priscianus* lib. XVIII. p. 1192. infra in Πολέμων. *Martial.* XIV. 187.

Δαιταλεῖς, Suid. in Ἀπέδραν.

Δακτύλιος, *Athen.* [VI. 247. F.] Harpocrat. Suid. Ammonius in Παιδίσκη. Hanc Menandri fabulam *Casaubono* iudice ad Athen. VI. 12. p. 434. videtur transtulisse *Plautus*, cuius *Condalium* laudant veteres, Varro et alii.

Δάρδανος, Erotianus in Ἠδύσμασι. Schol. Aristoph. in Aues 1562. *Priscianus* lib. VI. pag. 702. Theon progymnasm. pag. 48. (pag. 63. edit. Lugd.)

Δεισιδαίμων ttt), (ex Antiphanis Οἰωνιςῇ teste Porphyrio apud Euseb. Praepar. X. 2.) Clemens Alex. VII. Strom. pag. 712. Theodorit. VI. Therapeut. pag. 88. Stob. Phot. MS. in Ὄλολοι. [*Porphyrius* de abstin. libr. IV. 15. v. Clericum.]

Δημιυργὸς, *Athen.* IV. p. 172. D. *Poll.* [X. sect. 102. *Suid.* h. v. Vetus Lexic. in biblioth. Coislin. pag. 481.]

Διδύμαι, *Athen.* [IX. p. 373. D.] Harpocr. Laertius VI. 95. in Cratete.

Δὶς ἐξαπατῶν, Suid. in Ζάκορος et Ἀπόςα, [*Plutarch.* consol. ad Apollon. pag. 119. vid. Cleric. p. 46.] Δυς ἐξάποθον, Turneb. IX. 24. Fulgentius III. Mytholog. cap. 1. *Martial.* XIV. 14.

Δίφιλος, *Iustinus Martyr* de Monarchia p. 108. nisi locus corruptus uuu); nam eosdem versus Comico Diphilo tribuere videtur *Clemens Alex.* V. Strom. p. 611. et ex Clemente *Eusebius* Praepar. Euang. XIII. cap. 13. apud quos ambos esset legendum [?] ὁ Κωμικὸς Διφίλῳ, quod mihi durum videtur, licet fatear, dramata, quae apud Iustinum sequuntur, Menandri esse, non Diphili. [conf. *Bergler.* ad Alciphr. p. 123.]

Δύσκολος, *Athen.* [IV. p. 146. E. IX. p. 383. F. *Casaubon.* ad Athen. IV. 11. pag. 272 sq.] *Stob. Harpocr.* voc. Φυλή. *Iulianus* in Misopogone p. 63. edit. Petau. s. p. 342. Suid. in Πανικῷ δείματι. Ammonius in Εὑρεῖν et Εὐθύς. Porphyrius II. περὶ ἀποχῆς. Scholiastes Aristoph. in Acharnenses [vers. 1022. Schol. ad Aristoph. Lysistr. 2. et ex eo Suidas in Πανικῷ δείματι· Menandri autem verba digerit et tentat corrigere *Toup.* Emend. in Suid. part. III. pag. 318. edit. Lips. Plautus videtur hanc fabulam vertisse in sua, itidem *Dyscolus* dicta, cuius pauca supersunt fragmenta. Huc pertinet Agathiae in poetam epigr. de quo vide *Toup.* Epist. crit. p. 28. edit. Lips. *Harl.*]

Ἑαυτοντιμωρέμενος, Galen. tom. V. Basil. p. 592. Athen. [VI. p. 231. A. XIV. p. 651. A.] Stob. Et Terentii Heautontimorumenos e Menandro expressa est, notante Eugraphio. Terentius ipse reddidit *se ipsum crucianten:* Cicero Tuscul. III. 27. *ipse se puniens. Fabric.* citatur in Schol. inedito cod. Angel. ad Platonis Phaedonem. *Harl.*

Ἐγχειρίδιον, *Athen.* X. pag. 446. F. Stob. Scholiastes Aristoph. in Vespas 191. *Suid.* in Κορκυραῖος. *Zenobius* VI. 28. et IV. 75. Prouerb. [apud Schol. cit. ineditum ad Plat. Theaet.]

Ἔλεγχος, *Aphthonius* Progymnasm. περὶ Ἠθοποιίας cap. 21. *Lucian.* in Pseudologista 888. edit. Paris. *Theon* in Progymnasm. p. 19. Prologum sub persona Ἐλέγχȣ introduxit Menander. Incertum igitur est, num totum ipsi drama sit tribuendum hoc nomine.

Ἐμπιμπραμένη, *Athen.* VIII. pag. 365. et XIII. pag. 559. F. Stob.

[Ἑορταί,

ttt) Δεισιδαίμων apud Schol. inedit. ad Platon. Theaetet. in cod. biblioth. angelicae Romae et Venet. obseruante cl. Siebenkeesio. Ab eodem Schol. ad Phaedrum Platonis citatur incognita Menandri fabula Δίλιοι δευτέραι. *Harl.*

uuu) *Iustinum* errasse, putat *Heringa* in Obseruatt. critic. cap. 28. (quod variis Menandri reliquiis emendandis consecrauit,) pag. 244. *Harl.*

[Ἑορταὶ, *Philostratus* epist. 42. ex emendatione *Wesselingii* in diss. Herodotea pag. 159. τὰς γὰρ Παννυχίδας καὶ τὰς Ἑορτὰς, τὰ Μενάνδρου δράματα. Nam καὶ, quod vulgo sequitur voc. Ἑορτὰς, delet Wesseling. *Harl.*]

Ἐπαγγελλόμενος, Stob. serm. 35. et 49. Suid. in Εἰς τὸ δέον, vbi scribitur Ἀπαγγελλόμενος.

Ἐπίκληρος α΄, β΄, *Athen.* IX. p. 373. C. Stob. Harpocrat. et forte apud Suid. et Zenob. in Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται. [*Eustath.* in Hom. p. 1440, 50. ed. rom.] Quinctilian. lib. X. cap. 1. Χρήστης ἐπίκληρος Menandri citatur a *Theone* in Progymnasm. p. 49. nec satis bene, vt existimo, Vir summus Ioach. Camerarius legit ἐν Χρηστῷ et transfert *in praeclara*, pro ἐν Χρήστῃ *in foeneratore*.

Ἐπιτρέποντες, male alii Ἐπιτρέπων s. Ἐπιτροπεὺς s. Ἐπιτρέπουσα, *Quinctilian.* lib. X. cap. 1. [Schol. ad *Eurip.* Phoen. v. 1161.] *Alciphron.* Epist. vlt. *Athenaeus* III. pag. 119. XIV. pag. 659. B. Stob. Harpocrat. Schol. Aristoph. in Acharnenses 1114. Erotianus in Ἐχῖνον. Suid. in Ματρυλλεῖον. *Priscianus* lib. XVIII. p. 1168. *Sidonius Apollinar.* IV. 12. adde Casaubonum III. 33. ad Athenaeum, [et Clerici not. *Sirmond.* ad Sidon. tom. I. Opp. f. 947. Eiusdem argumenti est Terentii Hecyra.]

[Ἑταῖραι, Suidas in Ἀναπειρῶ. Respicere videtur *Plutarch.* de Sanitate tuenda tom. II. pag. 132. vt a Clerico notatur. *Harl.*]

Εὔνουχος s. Εὔνουχοι, Stob. *Poll.* IX. sect. 45. Terentius Eunucho. Zenobius et Lucillus Tarrhaeus in Συστομώτερος σκάφης.

Ἐφέσιος s. Ἐφέσιοι, *Athen.* VII. p. 309. E. IX. p. 385. F. *Harpocrat.* in Κύκλοι. *Suid.* in Ἔνδυο. *Zenob.* VI. 9.

Ἡνίοχος, Stob. Harpocrat. *Ammonius* in Ἀρπαγὴ [coll. emendatione *Heringae* in Obss. crit. cap. 28. p. 286.] et Χειμάζει, *Iustinus Martyr* de Monarchia p. 107. [Locus a Iustino citatus occurrit quoque apud *Clement. Alexandr.* in Admonit. ad gentes pag. 49. vbi citatur Μεν. — ἐν Ἡνιόχῳ, ἐν Ὑποβολιμαίῳ τῷ δράματι· sed Cleric. malit deleri ἐν Ὑποβολιμαίῳ. Locum quemdam in hac fabula transsumsit Menander ex *Euripidis* Hippolyto v. 106. notante *Valcken.* ad illum, pag. 176. D. E. *Harl.*]

Ἥρως s. Ἥρωες, *Athen.* X. p. 426. E. Stob. Ammonius in Ἴσθι. Suid. in Ἀναλυθῆναι.

Θαΐς, *Propert.* lib. 2. V. 3. et lib. 4. V. 43. [et ad vtrumque locum Bruckhus. ac Burmann.] *Alciphron.* Epist. vlt. [II. epist. 4. pag. 270. vbi legitur Θαΐδας, et *Bergler.* putat, duas Menandri fabulas sub hoc nomine fuisse.] *Athenaeus* p. 567. D. Harpocrat. *Plutarchus* de Audiendis Poetis tom. II. p. 19. Suid. in Κίγκλος. *Aelianus* XII. 10. de Animal. *Martialis* XIV. Apophoret. 187. *Sam. Petitus* III. 3. Misc. *Turneb.* IX. Aduers. 24. *I. Frid. Gronou.* lib. I. Obss. in scriptor. eccles. cap. 2. E Menandri Thaide petitum versum, ab apostolo Paullo sanctificatum notat Beza e vet. codice, in quo notatum *Menander* in Θαΐδι. Schurzfleisch malit in Λευκαδίᾳ, quasi librarius scripserit Λαδίᾳ. Sed nescio, quare non potuerit esse *e Thaide*.

Θεοφορουμένη, *Stob. Athen.* [XI. p. 472. B. p. 504. A. a Schol. ined. ad Platonis Cratylum. Locum Stobaei vid. in cl. *Schow* libro, charta papyr. p. 142.]

Θετταλὴ

Θεττάλη s. Θετταλική, s. Θετταλοί, Stob. *Poll.* X. sect. 115. Stephanus Byz. in Θεσσαλία, vbi vid. Berkel. p. 394. *Plin.* XXX. 1.

Θησαυρός, Stob. Terentius Eunucho. Suid. in Κάνθαρος.

Θρασυλέων, Alciphron. *Athen.* VI. pag. 248. B. Stob. *Harpocrat.* [in Φιλοσοφεῖν. adde *D'Orville* ad Chariton. p. 281 sq. qui locum corrigit quemdam pluresque laudat, et Toup. IV. 401.] Respicit fortassis *Iulianus* [?] in Misopogone: ἐνόμισας ἂν Σμικρίνην ὁρᾷν, ἢ Θρασυλέοντα δύσκολον πρεσβύτην, ἢ στρατιώτην ἀνόητον. Apud Latinos eodem titulo fabulam docuerat *Turpilius*, (teste Nonio,) interpres, vt videtur Menandreae. *Casaubon.* pag. 435. ad Athenaeum.

Θρασωνίδης τὸ μῖσος, Libanius Protheoria declamat. 31. tom. I. pag. 701. [vid. infra in Μισούμενος.]

Ἱερεία, *Zenob.* V. 39. Prouerb. *Iustinus Martyr* de Monarch. p. 107. *Fabric.* Locum ex hac fabula apud Stobaeum corrigit *Toup.* in Emendatt. in Suidam pag. 24. edit. Lips. *Harl.*

*Ἴμβριοι, Stob. serm. 3.

Ἱπποκόμος, *Laert.* VI. 83. [*Pollux* X. 80. vbi vid. interprr. ibid. sect. 98.]

Κανηφόρος, Stob. Harpocrat. Apostolius I. 92. Prouerb. Suid. in Ἀντάλλαγον. *Fabric.* Menandri locum apud Suidam corrigit *Valcken.* Diatr. Euripid. p. 206. not. adde Suidam in Ἀποκρίθητι, de quo loco vid. *Wesseling.* in Probabil. cap. 29. p. 250. in primis *Toup.* Epist. crit. p. 31. qui a Suida duo Menandri loca videt citata: alterum ex Κανηφόρῳ· alterum ex Ὑποβολιμαίῳ· ita pro vulgato Ὑποβολιμαίοις acute corrigendo. *Harl.*

Καρίνη, *Athen.* IV. pag. 175. A. Stob. Suid. in Ἀλύσιον.

Καρχηδόνιος, l. Καρχηδόνιοι, *Athen.* [IX. pag. 385. B. quem locum emendat illustratque *Toup.* Emendatt. in Suid. part. III. p. 571 sq.] Stob. Scholiastes Aristoph. ad Vespas 493. *Pollux* X. sect. 73. *Fabric.* Apud Pollucem olim legebatur Χαλκιδωνίῳ· ideoque Meursius fabulam hoc nomine Menandreis reliquis addidit; enimuero perperam, atque Iungermann. Kühn. et Hemsterhus. (qui de confusione vtriusque voc. haud infrequenti copiosus est,) veram lectionem Καρχηδονίῳ e codicibus restituerunt. Sic quoque apud *Apostolium* Centur. XII. 7. et *Suidam* in Ἀστυκρατης, tom. II. p. 452. illa fabula, quam latinam fecit *Plautus* in *Poenulo*, male vocatur Χαλκηδόνιον. *Toupio* l. mem. adnotante, Menander sumsit sententiam ex *Euripidis* Telepho, cuius meminit *Stobaeus* Floril. p. 131. edit. Grotii, vicissim *Heliodorus* Aethiop. lib. VII. p. 352. similem παροιμίαν ex Menandri hausit Καρχηδονίῳ. *Harl.*

Καταψευδόμενος, *Stob. Suid.* in Τὸν ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς et *Stephan. Byz.* in Μύλασα. [Schol. ineditus ad Platon. Theaetet.]

Κεκρύφαλος, *Athen.* [lib. VI. p. 241. F. 243. A. 245. C. XV. p. 691. C. *Heringa* l. c. pag. 247.] Stob. Suidas in Ἀβυρτάκη. [Schol. inedit. ad Platonis Cratylum.]

Κιθαριστής, *Stob.* [Ecl. phys. pag. 16. quod fragm. Clericus pag. 200. inter incerta locat. conf.

conf. *D' Orville* ad Charit. pag. 93.] et ferm. 9. 93. 96. [*Athen.* VI. p. 247. F. XII. pag. 510. D.]

Κνιδία, *Stobaeus* ferm. 84.

Κόλαξ f. Κολακεία, *Athen.* VII. p. 301. X. p. 434. B. XIV. p. 659. D. XIII. p. 587. B. Stob. Terentius Eunucho, et ad prologum Donatus atque Eugraphius, e quibus disces; Plautum quoque et Naeuium id Menandri drama fuiſſe imitatos. [conf. *Hemſterhuſ.* ad Ariſtoph. Plut. v. 935. pag. 326 ſq. *Caſaubon.* ad Athen. X. cap. 9. *Heringa* l. c. pag. 247 ſq.]

Κόλωνες, *Athen.* lib. VII. p. 301. niſi pro Κόλωσι legendum Κόλαξι. [et correxit Cleric.]

Κονιαζόμεναι, Stob. Serm. 106. (108.)

Κρὴς, vid. Ἀνδρόγυνον.

Κυβερνῆται, Stob. ferm. 22. Priſcianus lib. XVIII. p. 1183.

Λευκαδία, Stob. Harpocrat. Schol. Ariſtoph. in Acharnenſes 283. Etymolog. et Suid. in Ζάκορος. *Zenobius* VI. 13. Prouerb. *Heſychius* in Λευκάδος, vbi male legitur Μένανδρος ἐν Λευκάσεσιν, [vbi vid. interprr. *Strabo* X. p. 452. edit. Pariſ. et Bentlei. Emendatt. in Menandr. pag. 38 ſq.]

[Λήμνιαι, *Athenaeus* VI. p. 258. E. memorat tantum, a Menandro in fabula illius nominis diligentiſſime expreſſum eſſe adſentatorem. *Harl.*]

Λοκροὶ, *Zenobius* VI. 27. Prouerb. et *Quinctil.* X. 1. vbi male *Lochos* editum pro *Locros.*

Μέθη, *Athen.* [VI. p. 146. D. p. 243. A. 247. E. VIII. p. 364. D. *Bentlei.* Emendatt. pag. 39 ſqq. *Heringa* l. c. pag. 248.] Suid. in Ἄλλο.

Μελαγκώμιος, Stob.

Μεσσηνία, *Poll.* [X. ſect. 101. vbi vid. interprr. et Hemſterhuſ. malit Μεσσανία. Locum emendat *Bentlei.* in Epiſt. ad Hemſterhuſ. pag. 102.] *Aelianus* XIII. 4. Animal. Suid. in Ἴσσα et Ψύλλα. *Demetrius* περὶ ἑρμηνείας §. 154. Vide et ſupra in Ἀνατιθεμένη.

Μηναγύρτης f. Μητραγύρτης, Stob. Μηναγύρτης, Suida teſte, fuit Rheae ſacerdos, qui ſingulis menſibus ſtipem colligebat: at Μητραγύρτης, qui mulieres initiabat matri Deum. [vid. *Cuper.* Obſeruatt. III. cap. 4. et *Clerici* not.]

Μισογύνης, *Phrynichus* in Γύρος, quo iudice princeps haec fuit Menandri comoediarum. *Harpocr.* [Toup. IV. 405.] *Stob. Poll.* VII. ſect. 79. 87. X. 50. 127. 139. *Athen.* XV. p. 661. C. *Strabo* lib. VII. p. 296 ſq. *Priſcian.* lib. XVIII. p. 1192. 1193. 1213. Ex eadem Comoedia [¶] depromti verſus Menandri, quos profert *Lucianus* in Amoribus tom. I. p. 903 ſq.

Μισούμενος, *Alciphron* vvv), *Poll.* X. ſect. 146. Schol. Ariſtophanis ad Veſpas 679. *Iuſtinus Martyr* de Monarchia Dei p. 107. *Irenaeus* contra haereſes II. cap. 27. Phot. MS. in Σπαθᾶν. Martial. XIV. 14.

Νάννοι,

vvv) Haec comoedia excitauit propemodum tragoedias. Clericus ex verbis *Libanii* ſupra laudatis nouae fabulae titulum Θρασωνίδη τὸ μῖσος extundit: ſed ſecus ſentit *Bentlei.* in Emendatt. in Menandri et Philemonis reliquias p. 33. arbitrans, Libanium reſpexiſſe ad Menandri fabulam Μισούμενον, nec

Νάννοι, vel potius Νάννιον, [*Athen.* XIII. pag. 567.] *Meurs.* lib. I. cap. 17. Attic. Lect. *Stobaeus* serm. XI.

Ναύκληρος s. Ναύκληροι, *Athen.* [IV. p. 166. B. XI. 474. C. *Heringa* l. c. pag. 248 sqq.] Stob. *Macrobius* V. 21. Schol. Sophoclis ad Oedipum Coloneum. [*Casaubon.* ad Athen. IV. cap. 18. p. 298. suspicatur, idem esse drama cum alio Κυβερνῆται inscripto.]

Νομοθέται s. Νομοθέτης, *Athen.* VI. p. 247. E. Stob. *Quinctilianus* X. 1. *Ammon.* in Λύχνος.

Ξενολόγος s. Ξενολογία, Stob. Theon Progymnasm. pag. 48. [cap. IV. pag. 63.]

Ὀλυνθία, Stob. *Poll.* X. sect. 170. Suid. in Φέρειν. Zenob. VI. 51. Prouerb.

Ὁμοπάτριοι, Stob. et Suid. in Ἀλφάνει.

Ὀργή, *Athen.* IV. p. 166. A. VI. p. 243. 247. XII. p. 552. Stob. Hesych. *Poll.* VI. 102. Prima haec fuit Menandri quam docuit Comoedia, certe prima earum, quibus vicit. *Eusebius* Chron. Μένανδρος ὁ Κωμικὸς πρῶτον δρᾶμα διδάξας Ὀργὴν ἐνίκα. *Syncell.* pag. 275. *Fabric.* eamque comoediam Olymp. CXIV. 3. A. M. 3683. ante C. N. 320. V. C. 432. docuisse fertur, rationes subducente cl. *Saxio*, Onom. I. p. 86. adde *Casaubon.* ad Athen. VI. 10. pag. 425 sq. *Harl.*

Παιδίον, *Athen.* III. p. 94. *Stob. Poll.* X. sect. 187. [Toup. IV. 400.] Suid. in Ἀλεξιφάρμακα, et Ἀπέσα. Aliis Πεδίον, vitiose.

Παλλακή, *Athen.* XIV. pag. 654. Stob.

Παννυχίδες, *Aelian.* VII. 19. Animal. *Fabric.* *Philostrat.* epist. 42. *Wesseling.* Diss. Herodot. pag. 159. *Harl.*

Παρακαταθήκη, *Athen.* XIII. p. 571. *Stob. Poll.* IV. sect. 76. *Harpocrat.* *Ammonius* in Θύρα. *Hesych.* in Ὄφεις. *Iustinus* de Monarch. p. 107. [*Casaubon.* ad Athen. XIII. 4 pag. 870.]

Πέμπτος,

nec nouae incognitaeque fabulae nomen posse ex Libanii verbis: καὶ γέγονε ἅμιλλα προσηγορίᾳ τῷ δράματι τῷ Θρασωνίδῃ τὸ μῖσος elici. Excusat quidem Paw Clerici errorem, omittit vero τὸ ante μῖσος. Cum Bentleio faciunt *Bergler.* atque *Toup. Prior* ad *Alciphron.* II. epist. IV. Glycerae ad Menandrum, pag. 270. qui quasdam *Menandri* fabulas enumerat: ἄτε Θαΐδας, ἄτε Μισούμενον, ἄτε Θρασυλλέοντα, ἄτε Ἐπιτρέποντας, ἄτε Ῥαπιζομένην, ἄτε Σικύων . . (lege Σικυώνιον,) etc. putat, prorsus Libanium non nisi Μισούμενον intellexisse: atque scribit, idem sentire *La Croze*, qui loca sibi obseruata, in quibus Thrasonidis mentio, ad Μισούμενον referat, ex *Diogene Laertio* lib. VII. segm. 130. τὸν γοῦν Θρασωνίδην etc. et *Suida* in voc. Ἔρως pag. 862. edit. Küsteri, praeter ea ex disputationibus Epicteti ab *Arriano* scriptis lib. III. cap. 26. ὅρα ἃ λέγει καὶ ποιεῖ ὁ Θρασωνίδης, vbi La Croze et Bergler. duo Menandri versus efficiunt; sed diuersimode corrigunt. *Toup.* in Epistola critica p. 27 sq. edit. Lips. vbi primum apud *Suidam* tom. I. pag. 245. qui in Ἀπαμφιέσαντες duo versus ex Μισουμένῳ, nomine auctoris non addito, citat, cum Küstero intelligit Menandri fabulam eodem nomine inscriptam, in qua *Thrasonides* siue *miles gloriosus* primas agebat: tum ad eamdem refert Libanii verba: postea animaduertit, huc respexisse *Plutarch.* in libello περὶ Φιλοπλ. vol. VIII. pag. 81 sq. ἀλλ' ἐν τοῖς Θρασωνίδου κακοῖς ἐστιν, et duo, qui ex ea fabula deprompti sunt, versus emendat. Huc quoque referendus illi videtur *Suidas* tom. I. pag. 252. Ἀπεπτάκασι etc. versusque ibi seruatos suis restituit numeris; denique adfert venustum Agathiae epigramma, in quo ad hanc aliasque duas Menandri fabulas adluditur. *Harl.*

Πέμπτος, Ammon. in Δικαςής.

[Περικειρομένη. Ex *Agathias* Epigr. Florileg. lib. VII. p. 588. huius fabulae titulum obseruarunt post *Fabricium* alio loco *Wesseling*. in Diss. Herodotea p. 159 sq. et *Toup*. in Epist. crit. p. 28. edit. Lips. adde *Salmas*. de Coma pag. 174. *Harl.*]

Περινθία, *Athen.* [VII. pag. 301. C. XI. 504. A.] *Stobaeus* Poll. [X: sect. 12. vbi vid. interprr. coll. Bentleii Epist. ad Hemsterhus. p. 91.] *Harpocr.* Terentius Andria. Suid. et Schol. Hermogenis pag. 391. [*Is. Vossius* ad Catull. pag. 308.]

Πιμπραμένη, Athen. pag. 365. D. Vide supra Ἐμπιμπραμένη.

Πλόκιον, Stob. *Aelian.* XII. 10. Animal. *Zenob.* VI. 8. Prouerb. *Gellius* II. 23. et III. 16. Hanc Comoediam in sua Plocio expresserat latinus Comicus Caecilius, sed parum feliciter, vt Gellio obseruatum. [conf. *D' Orville* ad Charit. p. 122. et 660. *Heringae* Obss. crit. cap. 29. p. 251 sq.]

Πολέμων, *Philostr.* Epist. 26. (Meursii edit. 13.) Agathias in epigrammate lib. VII. Anthol. p. 588. latina versio Ios. Scaligeri: „Quod Polemo ille facit, Glyceres qui coniugit aufert, in Thymela crines docte Menandre tua." Eadem comoedia Menandri fuisse videtur, quam supra memorabam, Γλυκέρα. *Fabric.* adde *Wesselingii* Diss. Herodoteam pag. 159. *Harl.*

Προεγκαλῶν, Stob.

Πωλούμενοι, *Athen.* VI. pag. 248. D. *Harpocr. Clemens Alex.* VI. Strom. pag. 622. *Stob.*

Ῥαπιζομένη, *Alciphron.* [II. epist. 4. pag. 270. edit. Bergleri.] *Stob. Clemens Alex.* lib. I. Paedagog. cap. 4. Suid. Pollux VII. sect. 51. [Schol. inedit. ad Platonis Theaet.]

Σαμία, *Phrynichus* in Λίβανον.

Σικυώνιος, *Alciphron.* Epist. vlt. [loco antea mem.] *Stob. Harpocr.* Suid. [in Ἅβρα e MSS. Küster. quem vide. *Photius* in Lex. ined. apud *Toup.* Emendatt. in Suid. part. III. pag. 330. edit. Lips. Σικυώνια apud Schol. inedit. ad Platon. Theaet.]

Στρατιῶται, Stob. [E Plutarcho duo fragm. adiecit Cleric. pag. 166.]

Συναριςῶσαι, Athen. [VI, 12. p. 248. A. coll. *Casaubon.* ad id caput p. 434 sq.] *Stob. Poll.* [VI. sect. 101. vbi vide interprr. Id. X. sect. 18.] Suid. *Plin.* XXIII. 9. Etiam apud Suid. in [Ϡ] Ὦ μελεὲ pro Μένανδρος συνερώσῃ Meursius legit Συναριςώσῃ ***). Caecilius fortasse latinus Comicus *Synaristusas* suas, quarum *Gellius* XV. 15. meminit, e Menandro fuerat mutuatus. Sed et *Crates* Comicus graecum drama hoc titulo ediderat, vt supra dixi.

Συνέριθοι ****), Schol. Aristoph. ad Aues [v. 1490. coll. Clerici nota, et Bentlei. in Emendatt. pag. 59. Scholiast. verba corrigentem.]

***) Meursio tamen accedit *Clericus* pag. 172. E contrario non videt, quum Suidas bis in Ἀνακτῷ et in Ὦ μελεὲ laudet Συνερώσῃ, cur mutetur, ratus, mulierem Συνερῶσαν, *riualem*, posse aptam fabulae materiem suppeditare. *Harl.*

****) Negat *Heringa* in Obss. crit. cap. 29. pag. 254.

Συνέφηβοι, *Cic.* cap. 6. de optimo gen. Oratorum et *Zenob.* V. 60. Prouerb. Verterat latine *Caecilius Statius*, laudat *Cicero* de N. D. I. cap. 6. et de Fin. I. cap. 2. *Fabric.* adde Clerici notam. De loco Menandri apud Zenobium vid. *Valcken.* ad *Euripidis* Phoeniss. v. 976. pag. 355. *Harl.*

Τίτθη, Suid. in Ἀπτήσασθαι.

Τρέποντες, *Athen.* III. pag. 119. F. Vide Ἐπιτρέποντες.

Τροφώνιος, *Athen.* [III. p. 99. E. IV. p. 132. XII. p. 517. A. *Casaubon.* ad Athen. IV. 4. p. 251. et Clerici not. pag. 175 sqq.] Harpocr. Stob. [Flor. tit. IX. vbi quidam codd. tribuunt Philemoni.]

Ὑδρία, Stob. Hesych. Suid. *Athen.* [IX. p. 408. F. Schol. ined. ad Plat. Phaed.]

Ὑμνὶς, *Athen.* VI. p. 231. A. *Stob. Hesych. Harpocr.* Suid. *Ammonius* in Αἰτῶ. Cic. de Fin. II. cap. 7. Latinam fecit fabulam *Caecilius*, vid. *Petri Victorii* Varr. Lect. lib. I. cap. 11.

Ὑποβολιμαῖος, s. Ὑποβολιμαῖοι, [siue Ἄγροικος. Suid. in Πέμπειν. vid. *Toup.* Emend. in Suid. III. p. 335.] *Athen.* XIV. p. 644. Stob. p. 12. Eclog. et Serm. 11. et 89. *Quinctil.* lib. I. cap. 10. et lib. X. cap. 1. *Ammonius* in Λέμβοι. Vide et supra in Ἄγροικος. *Fabric.* Caecilii *Hypobolimaeum* s. *subditiuum* citat Nonius. Citat Menandri fabulam *Suidas* in Ἀποκρίθητι ex emendatione *Toupii* in Epist. crit. p. 31. Idem ibidem corrigit Menandri verba apud *Ammonium* voc. Λέμβοι, (vbi vid. Valcken. pag. 88.) Idem pag. 32. fragmentum apud *Stobaeum* in Ecl. physic. tit. X. p. 135. Grot. liberat vitio: et ib. multus est in restituendo interpretandoque loco apud *Stobaeum* Flor. tit. 122. et discedit ab opinionibus Grotii, Bentleii, Hemsterhusii et Vptoni docetque ad Menandri locum respexisse *Marc. Antonin.* II. 17. De loco Stobaeano in Floril. digerendo emendandoque copiosus est *Heringa* in Obss. crit. p. 255 sqq. et putat, a versu Πανήγυριν etc. nouum incipere fragmentum, sumtum vel ex dramate, cuius nomen fuerit Ἄνθρωπος, quod verterat forte Afranius, vel ἐξ Ἀνδρογύνῳ· discedit quoque ab emendationibus Bentleii, quod frequenter facere solet; a p. 259. persequitur critice loca Menandri, quae ex comoediis non nominatis ab aliis auctoribus depromta sunt. *Harl.*

Φανὸς, *Athen.* [VII. p. 314. B.] aliis, [vt *Athen.* IV. 171. A.] Φανίας.

Φάννιον, (Scorti nomen) Athen. XIII. pag. 567. D.

Φάσμα, *Athen.* XIV. p. 661. F. Hesych. *Terentius* Eunucho prol. v. 9. *Atilius Fortunatianus* p. 2672. Hanc fabulam latine expresserat Q. Lutatius Catullus. Meminit *Iuuenal.* VIII. 186. [vbi v. Grang.]

Φιλάδελφοι, *Athen.* [XI. p. 486. C. coll. Casaubono p. 804 sq.] Poll. [X. sect. 143. corr. a *Bentleio* in Epist. ad Hemsterhus. pag. 105.] Stob.

Χαλκεῖα,

254. Menandrum scripsisse fabulam hoc nomine: sed Scholiasten ad Aristoph. l. c. respicere, ostendit, ad eum locum, quem ex comoedia seruauit *Zenobius* Prou. V. 60. vtrobique autem legendum esse ἐν Συνεφήβοις, non in Συνερῶσι, idque patere ex verbis *Cic.* de Finib. I. 2. *Synephebos potius Caecilii, aut Andriam Terentii, quam vtramque Menandri legam. Harl.*

Χαλκεῖοι, *Athen.* XI. p. 502. E. Harpocr. Stob. *Fabric.* De loco *Stobaei* Floril. tit. VII. 86. vide *D'Orville* ad Chariton. pag. 602. Apud *Nonium* laudatur *Caecilius* in *Chalcis*, quod Dionysius Gothofredus positum putat pro Χαλκείοις. *Harl.*

Χαλκὶς, Suid. in Πέμπτη φθίνοντος. Forte eadem cum superiore. [adde Clerici not. pag. 192.]

Χαλκηδόνιος, *Pollux* X. 20. [sect. 73. sed hodie legitur e codd. restitutum Καρχηδονίῳ, ad quam fabulam vid. supra notata.] Suid. in Λιτυέρσης. *Apostol.* XII. 7. Prouerb.

Χήρα, Harpocr. in Διαστῆσαι. Suid. in Ἀνάδοχον, [et in Ἀντάλλογον ex emendatione Valcken. in Diatr. Euripidea pag. 206. not.]

Χρηστὴς ἐπίκληρος. Vide supra Ἐπίκληρος.

Ψευδηρακλῆς, Suid. in Ἄβρα [vbi vid. Küster.] et Καρκίνε ποιήματα. Stob. *Athen.* [IV. p. 172. A. XIV. p. 644. C. XIII. pag. 587. B. coll. *Heringae* emendatione in Obss. crit. pag. 258 sq.] Harpocr. *Ammonius* in Ἧς καὶ ἤσθα, et *Plutarchus* lib. de Discernendo amicum ab adulatore. [vid. *Casaubon.* ad Athen. IV. cap. 21. et Clerici notas.]

Ψοφοδεὴς, Harpocr. Suid. Ὄνος λύρας. Photius MS. Confer *Meursium* Attic. Lect. lib. II. cap. 6.

Argumenta comoediarum Menandri enarrauit, teste Suida, *Homerus* cognomento *Sellus*, Grammaticus. Commentarium in Menandrum, *Soterides*, Epidaurius, Grammaticus. *Lynceum*, Samium, libro secundo περὶ Μενάνδρε laudat *Athen.* VI. p. 242. B. Menandri Comoedias, in conuiuiis olim ab histrionibus non infrequenter actitatas, innuit *Plutarchus* sub init. libri V. Sympos. Quin imo citius vinum, quam Menandri Comoedias, in illis desideratas ait VII. 8. p. 712. [Idem refertur ad Peripateticos. vide infra in Catalogo illorum, tom. II. p. 305. vet. edit. De eius disticho epigr. vid. ibid. p. 720. Quasdam sententias gallice vertit *l'Evesque* in: Characteres de Theophraste et pensées morales de *Ménandre* traduits par Ms. *L'Evesque.* Paris. 1782. 12.]

Scripsit et *Menander* iste praeterea Epistolas ad Ptolemaeum et alia quam plurima, sermone prosario, si Suidae credimus. Ἐπιστολὰς πρὸς Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα, καὶ λόγυς ἑτέρυς καταλογάδην. At illa quidem, [P] quae hodieque sub Menandri nomine ad Glyceram legitur Epistola, non Menandri est, sed Alciphronis, inter cuius Epistolas penultimum locum occupat: [in edit. Bergleri lib. II. ep. IV. p. 242 — 273. *Menandri* historici loca in Excerptis Hoeschel. emendat *Toup.* Emendatt. in Suid. p. 552. 562. 572. edit. Lips.]

MENECRATES Comicus, cuius apud Suidam memoratur Μανέκτωρ ἢ Ἑρμιονεύς. *Fabric.* Syracusanus fuisse dicitur. vid. *Vossium* de Poet. Gr. cap. 8. p. 92. et *Crassum* in Historia Poetarum Graecorum, p. 339. Diuersus est a *Menecrate*, Syracusano medico, de quo vid. *Athen.* VII. p. 289. qui est locus classicus, *Suidam*, in primis *Mongitor.* in Bibliotheca Sicula, tom. II. p. 66. et de reliquis *Menecratibus*, quos enumerat Fabricius in elencho medicorum veterum, infra, vol. XIII. p. 333 sqq. *Harl.*

MENIPPVS Comicus, cuius Κέρκωπας nominat Suidas. [*Eudocia* in Violar. p. 303. eius dramata fuisse scribit Κέρκωπες, Ὄφεις καὶ ἄλλα. *Harl.*] De *Menippo* Gadarensi Cynico σπυδογελοίῳ, a quo dictae Satyrae Menippeae, tum de aliis Menippis consulendus

dus *Laertius* lib. VI. et ad eum Aegidii *Menagii* obseruationes. *Menippus Magnes* Pancratiastes memoratur Artemidoro lib. IV. cap. 44.

METAGENES Atheniensis, Comicus. Dramatum eius nomina Meursio obseruata:

Ἀσκητής. Vide infra in Ὅμηρος.

Αὖραι, *Suid.* [Eudocia p. 303.] Harpocrat. *Athen.* [p. 355. A. 385. C. 571. B. et *Casaubon.* ad Athen. VIII. 14. p. 621.] Scholiastes Comici ad Aues 873.

Θουριοπέρσαι, *Athen.* p. 228. E. 269. E. 327. D. Suid. [et Eudocia] in Μεταγένης.

Μαμμάκυθος, *Athen.* VIII. p. 355. A. Suid. [et Eudoc. et *Casaubon.* ad *Athen.* VIII. 14. pag. 621.]

Ὅμηρος ἢ ἀσκητής, Suid. Scholiastes Aristoph. ad Aues 1297.

Φιλοθύτης, *Pollux* [X. 88. ibique interprr. et *Bentleii* Epist. ad Hemsterhus. p. 99. Id. X. sect. 115. ibique Hemsterhus. *Athen.* [XV. p. 700. F. et ibi *Casaubon.* pag. 996.] Suid. [Eudoc. l. m.]

[MNESILOCHVS. Eius Φαρμακοπώλην citat Scholiast. ad Aristoph. Aues 471. *Harl.*]

MNESIMACVS, [teste *Athen.* IX. p. 307.] mediae Comoediae Poeta, cuius haec apud Suidam dramatum nomina ex Athenaeo occurrunt:

Βούσιρις, [*Athen.* pag. 417. F.]

[Δύσκολος, *Athen.* VIII. pag. 359. C.]

Ἱπποτρόφος, [*Athen.* pag. 301. D. 322. E. 402. F. coll. *Casaubono* ad Athen. IX. 15. pag. 687.]

Φίλιππος, [*Athen.* p. 326. B. 338. B. 387. B. 418. B. 421. C.]

Etiam Ἀλκμαίωνα Mnesimachi laudat *Laertius* VIII. 37. [Fragmentum quoddam memorat Schol. Venet. ad Hom. Iliad. ξ. v. 231.] Alius *Mnesimachus Phaselites*, de quo Vossius in Historicis Graecis.

MNESITHEVS Atheniensis Medicus περὶ ἐδεστῶν citatur ab Athenaeo lib. II. III. et VIII. Eius Epistola περὶ κωθωνισμοῦ siue de potatione, libro II. Idem sub initium libri II. profert eximium locum Mnesithei, (incertum an eiusdem,) de vsu vini; qui ex Comoedia repetitus videtur. Vnde *Mnesitheum* Comicis adnumerauit *Grotius* in Excerptis p. 903. Ceterum de Mnesitheo Medico, qui interdum *Mnestheus*, interdum *Mnesides* scribitur, vide *Reinesium* in Var. Lect. p. 36 sq. *Harduinum* ad Plinium, et *Iacobi Oiselii* notas ad Gellium lib. XIII. cap. vlt. [vol. XIII. in Elencho medic. vett. pag. 341.]

MOSCHION. Vide supra in Notitia Tragicorum, et *Iac. Gronouium* tom. II. Antiqu. Gr. tabula 73. vbi effigies Moschionis sedentis, incertum, an Comici? expressa ad vetus marmor *Fuluii Vrsini*, quod ille edidit pag. 30. Elog.

MVLLVS (Μῦλος *Diogeniano* VI. 40. *Zenobio* V. 14. Prouerb. [P] et *Suidas* in Ἐπίχαρμος) Atheniensis, inter primos Comicos refertur a *Diomede* lib. III. p. 486. *Poetae primi*

mi Comici fuerunt Susarion, Mullus et Magnes. Hi veteris disciplinae ioculatoria quaedam minus scite et venuste pronunciabant.

MYRTILVS, Hermippi Comici frater, Lysidis F. comoediae veteris Poeta, cuius dramata a Suida [et Eudoc. p. 304.] memorantur Ἔρωτες et Τιτανοπᾶνες, siue vt Meursius in Biblioth. Attica p. 1573. ex Aspasio in IV. 2. Ethic. ad Nicomach. legit Τιτανόπαιδες. In Scholiis ad Comici Aues male editum est Τανοπάσῃ. Laudat eumdem Myrtilum Pollux [VI. sect. 40.] *Phrynichus* in Καταφαγᾶς, [vbi vid. Nunnesium,] et Suidas in Δήμνιον κακόν.

NAVCRATES. Vide mox in NAVSICRATE.

NAVSICRATIS yyy) Comici Ναυκλήρους ac Περσίδα memorat *Athenaeus* [prior. fabulam p. 296. A. 325. E. 330. B.] et ex hoc Suidas, quamquam in codicibus Athenaei lib. IX. p. 399. F. editur: Ναυκράτης ὁ Κωμῳδοποιὸς ἐν περσίδι. Nam ex Suida constat, legendum esse Ναυσικράτης. [Fragmentum apud *Athen.* VII. pag. 325. corrigit *Toup.* Emendatt. in Suid. III. pag. 492. coll. *Valcken.* in Diatr. Euripid. pag. 241. B.]

[NICANOR scripsit inter alia, Κωμῳδούμενα, teste Suida, h. v. *Harl.*]

[NICON citatur fragmentum ex eius Κιθαρῳδῷ, ab *Athenaeo* XI. p. 489. C. et *Polluce* VI. sect. 99. quod certatim restituere sustinuerunt *Casaubon.* ad Athen. XI. 12. p. 810. interpretes ad *Pollucis* locum p. 625. et *Heringa* in Obss. criticis, cap. III. p. 28 sq. *Harl.*]

NICOCHARES Atheniensis, veteris Comoediae Poeta, filius Philonidis Comici. Eius dramata:

Ἀμυμιόνη, *Athen.* pag. 426. E. Suid.

Γαλάτεια, *Pollux* X. 23. sect. 93. (vbi male Nicocharmus pro Nicochare) zzz) Schol. Aristophanis ad Plutum [v. 179. vbi vid. Hemsterhus. pag. 57. et v. 303.] Suid.

Δηλιάς, Aristotel. cap. 2. Poetic.

Ἡρακλῆς γαμῶν, *Pollux* VII. 11. [sect. 40. vbi editum est ἐν Ἡρακλεῖ γαμουμένῳ.] Suid. [vid. Casaubon. ad Athen. XIV. 3. pag. 893.]

Ἡρακλῆς χορηγός, *Athen.* [p. 619. A.] *Pollux* [VII. sect. 45. coll. Toup. T. IV. p. 371.] Suid.

Κένταυροι, Suid.

Κρῆτες, *Pollux* [VII. sect. 83. et X. 141. coll. *Bentleii* epist. ad Hemsterhus. p. 105.] Suid.

Λάκωνες, quibus cum Aristophane Plutum docente certauit, teste Scholiaste Comici in argumento ad illam fabulam. Citat *Athenaeus* XV. pag. 667.

Λήμνιαι,

yyy) Cum *Cratino* confunditur. vid. supra not. ad *Cratem*. *Harl.*

zzz) At in recentiore editione graece editum est Νικοχάρης, in versione autem latina seruatum est vitiosum nomen, *Nicocharmus.* vid. ad Pollucis locum interpretes, de nominis scriptura fragmentique correctione copiose disputantes. Locum quoque tentauit *Bentleius* in epistola ad Hemsterhus. pag. 100 sq. *Harl.*

Λήμνιαι, *Athen.* pag. 328. E. 426. F. Pollux X. sect. 107. Etymol. M. in Κώδιον. Suid. [conf. *Casaubon.* ad Athen. VIII. 24. pag. 571.]

Πέλοψ, Suid.

Χειρογάστορες, Athen. XIV. [conf. *Casaubon.* ad Athen. IV. 36. pag. 241.]

[NICOCLES, Athen. VIII. pag. 327. sed *Casaubon.* in margine correxit Τιμοκλῆς. *Harl.*]

NICOLAVS DAMASCENVS. Vide supra in Notitia Tragicorum.

NICOMACHVS Comicis accensetur a Grotio in Excerptis p. 883. et fateor, quae ibi ex *Nicomachi* Εἰλειθυίᾳ ab Athenaeo laudata Grotius repetit, comoediam potius sapere, quam tragoediam: praeterea constat Pherecratis Comici fabulas quasdam *Nicomacho* tributas fuisse. Suidas [?] tamen inter Nicomachi Tragici fabulas Εἰλείθυιαν refert. Vide quae in Notitia Tragicorum, et paullo infra in Pherecrate.

NICOPHRON siue [vt apud *Pollux.* VI. sect. 86. in Lex. biblioth. Coislin. pag. 483.] NICOPHON, Atheniensis, veteris Comoediae poeta, et Aristophani aequalis. Eius dramata:

Ἀφροδίτης γοναί, *Pollux* [X. sect. 156.] Schol. Comici ad Aues 82. et 1283. Suid.

Ἐξ ᾅδου ἀνιών, Suid.

Πανδώρα, *Pollux* VII. 32. *Athen.* p. 323. C. Suid.

Σειρῆνες, *Athen.* p. 80. B. 269. E. 368. B. Suid.

Χειρογάστορες, ita enim legendum apud *Suidam* [et *Eudociam*, quae reliqua quoque nominat dramata, pag. 311.] pro Ἐγχειρογάστορες, vt ex *Polluce* IV. sect. 56. *Athenaeo* III. p. 126. et Scholiaste Aristophanis [v. 1550. vbi laudatur Nicophon ἐν Χειρογαστόρων γεννᾷ.] obseruat Meursius in Biblioth. Attica. Ab eodem Scholiaste Aristophanis argum. Plut. 4. citatur *Nicophontis* Ἄδωνις. [conf. *Casaubon.* ad Athen. pag. 240 sq.]

NICOSTRATVS filius Aristophanis, idemque histrio eximius, et mediae comoediae Poeta, teste Athenaeo XIII. pag. 587. Citatur a *Clemente* I. Strom. pag. 209. et fortasse idem est, qui dictus est *Clytaemnestra*, de quo *Laertius* in Polemone IV. 17. Vide et *Menagium* ad Laertii II. 59. vbi mentio Nicostrati alterius, qui *Thesidem* composuit, et Xenophontis cuiusdam frater fuit aaaa). E prioris Nicostrati dramatibus sunt:

Ἄβρα,

aaaa) *Nicostratus*, nulla fabulae mentione iniecta, citatur a Schol. ad *Euripidis* Phoenissas v. 1017. a *Polluce* V. sect. 100. vbi dicitur Κωμῳδοδιδάσκαλος, vbi Kühn. in adnotatione, varia codicis lectione adducta, „tum vero, ait, sequitur καὶ Νικόστρατος, qui, vt nota C. V. habet, sub *Commodo* vixit, eiusque fabulae recensentur XVI. apud Athenaeum, et IV. apud Suidam.“ Quod equidem non intelligo, aut falsum, aut duo confusos fuisse putem. A *Suida* tom. II. p. 624. memoratur *Nicostratus*, Macedo, orator, aequalis Aristidis et Dionis Chrysostomi, sub Marco Antonino, imperatore, qui praeter alia multa scripsit Ἐγκώμιον εἰς τὸν Μάρκον. — Ibidem p. 625. occurrit alius *Nicostratus*, histrio comicus, qui optime fabulas agere credebatur: vnde prouerbium: ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον. — Alius *Nicostratus*, homo diues, clarus, et praefectus, at sordidus quoque, et regis Persarum adsentator, vid. *Athen.* VI. p. 252. et VII. p. 289. alius, medicus, Oeae amator, id. XIII. pag. 586. E. F. De *Nicostrato*, musico, vid. infra lib. III. cap. 10. sect. 9. — *Nicostratus*, Rhodius, scriptor in Aristotelis categorias etc. *Harl.*

Ἄβρα, [*Athen.* IV. pag. 133. C.]
Ἀντερῶσα, [id. pag. 477. B.]
Διάβολος, [id. pag. 474. B.]
Ἑκάτη, [id. pag. 499. D.]
Ἡσίοδος, [id. pag. 301. C.]
[Ἱεροφάντις, *Eudocia* in Violar. p. 311. vbi reliqua quoque comici dramata nominantur. Ἱεροφάντης, Suidas. *Harl.*]
Κλεινή, [*Athen.* pag. 111. C. 499. C.]
Μάγειρος, [id. XIV. pag. 654. C.]
Οἰνοπίων (Suid. in Ἀμφίας). Vide infra in Philetaero.
Πάνδαρος ἢ Ἄντυλλος, (hanc alii Philetaero Comico tribuerunt.) [Eudocia p. 311. et Suid. qui vero sequentem fabulam omittunt.]
Πάνδροσος, *Athen.* XIII. p. 587. D. [XV. p. 693. bis.]
Πλοῦτος, [id. pag. 247. E.]
Σύρος ἀπελαυνόμενος, *Fabric.* "*Nicostratus* ἐν Σύρῳ et fragmentum ex eo memoratur ab *Athenaeo* XIV. pag. 615. F. Apud Suidam ex distinctione Küsteri duae, tamquam diuersae fabulae nominantur, Σύρος, Ἀπελαυνόμενος. *Harl.*
Τοκιστής, [*Athen.* XV. p. 685. E. male in vers. lat. *Iocistes.*]
Ψευδοστιγματίας. Vide Suidam et Athenaeum [XV. pag. 685. C. D.]
Ὦτις, [Suid. et Eudoc.]

OPHELIONIS Comici dramata apud *Athenaeum* [libr. II. p. 66. E. F. cum emendatione *Toupii* Emendatt. in Suid. II. p. 301. edit. Lips.] et Suidam haec sunt:

Δευκαλίων,
[Ἰάλεμος, *Athen.* III. pag. 106. A.]
Καλλαισχρος,
Κένταυρος,
Μονότροποι, [Μονότροπον malit *Toup.* l. c.]
Μοῦσαι,
Σάτυροι.

Alius *Ophelion* Medicus apud Plinium in Hist. Nat.

PALAMEDEM Eleatem Grammaticum de vocibus comicis et tragicis ex Suida iam notaui supra in Tragicorum Notitia. Sed et Etymologico Magno in Ἁρμάτειον μέλος laudatur Παλαμήδης ὁ ἱστορικὸς ὁ τὴν Κωμικὴν λέξιν συναγαγών. Vide et infra, vbi de Theone, [et supra vol. I. lib. I. cap. 23. fin. pag. 206.]

PENTACLES comoediae veteris poeta, Aristophanis, Eupolidis [?] et aliorum naso suspensus. Vide Harpocrationem in Διδάσκαλος, et ibi Valesium.

[PERSINVS, ignotus poeta, an Orphicus? Apud *Polluc.* VII. segm. 93. ex codice nomen eius est repositum: alii enim aliter scripserunt nomen aut coniecerunt, *Persium*, s. *Perginum*, poetam milesium, etc. vid. interprett. ad Polluc. p. 1075 sq. et *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. p. 84. Fuit Eubuli aequalis; hinc illi h. l. dedi locum, quamvis comicus non fuerit. *Harl.*]

PHERECRATES Atheniensis, veteris comoediae poeta, Platoni laudatus in Protagora, et dramatum XVIII. auctor, vt tradit Anonymus περὶ Κωμῳδίας Aristophani praemissus, licet Suidas [et Eudoc. p. 426.] XVII. tantum Comoedias ipsi tribuerit, et sub Alexandro M. militasse adfirmet. Nomina fabularum Pherecratis obseruata ab *Hertelio* in fragmentis Comicorum et *Meursio* in Biblioth. Attica pag. 1578 sq. et ad Nicomachi Musica pag. 171 sq. haec sunt:

'Αγαθοὶ, Pollux [VII. 198. X. 47. et 150. vbi vid. interpr. et *Bentlei.* Epist. ad Hemsterh. pag. 106.]

['Αγγεῖα, Schol. ad Aristoph. Vesp. verſ. 1500.]

*Ἄγριοι. Habita Olymp. LXXXIX. 4. in Lenaeis, Archonte Aristione. *Athen.* [IV. p. 165. (171.) D.] V. pag. 218. [VI. pag. 263. B. VII. p. 316. E. *Suidas* in Χαῖρις coll. Toup. Emend. in illum III. p. 562. edit. Lipſ. et Append. ed. nouiſſ. p. 481.] Poll. [VII. ſect. 193. X. 150. cum Toup. T. IV. 395] Plato in Protagora, Scholiastes Comici ad Aues 859. 1294. Ecclesiazuſ. 355. et Equit. 759. *Themistius* Orat. 26. pag. 323. et ibi Petau.

Αὐτομόλοι, *Athen.* [p. 90. A. 119. D. 385. E. 396. C.] *Poll.* [VII. ſect. 150.] Harpocrat. *Clemens* VII. Strom. p. 716. Suid. Scholiastes Aristoph. ad Equites 420. et Pac. 355. [*Casaubon.* ad Athen. III. 12. pag. 174.]

Γραῦς ſiue Γρᾶες, *Athen.* [p. 246. F.] Suid. in Ἀθηναΐα et Ἀρτὴρ.

Γραφεῖς, *Athen.* p. 395. B. et forte apud Suidam in Φερεκράτης.

Γράμματα, *Pollux* X. 36. ſect. 162. niſi cum Meurſio legendum Γραφεῦσι pro Γράμμασι, vel potius vt doctiſſimus Hemſterhuſius e MSS. Codd. docuit, legendum Γραυσί. Salmaſius reperit Γραυσί ά, vt fuerint etiam quaedam Pherecratis γρᾶες δεύτεραι.

Δουλοδιδάσκαλος, *Athen.* [e. g. XI. p. 480. B. Verſus in ordinem redegit *Toup.* Epiſt. crit. p. 100.] Poll. [III. ſect. 80. X. 54.]

Ἐπιλήσμων ſiue Θάλασσα, *Athen.* [VIII. p. 365. A. p. 394. *Toup.* Emend. in Suid. I. pag. 35. edit. Lipſ.] et Schol. Ariſtophanis ad Veſpas, vbi v. 962. ſemel editur ἐν Ἐπιστολῇ pro ἐν Ἐπιλήσμονι. [Sed in edit. Küſter. v. 542. et 1029. ἐν Ἐπιλήσμοσιν.]

*Ἰπνος ἢ παννυχὶς, *Athen.* [XIII. p. 612. A. Caſaubon. in marg. et in Annott. pag. 886.] Harpocr. Euſtathius ad Iliad. μ'. Scholiaſtes Comici ad Pacem 1241. et Pollux X. 47. ſect. 181. vbi male ἐν Ἰπποῶνι vel Ὕπνῳ pro ἐν Ἴπνῳ. [Sed vid. Hemſterhuſ. pag. 1372. qui correxit, *Bentlei.* Epiſt. ad Hemſterhuſ. p. 110. Toup. T. IV. p. 400. *Poll.* X. 183.]

Ἰσὸς, Suid. in Ἄξιος. [conf. *Weſſeling.* Probab. cap. 29. pag. 250. *Toup.* ad Suidam Emend. III. pag. 43 ſq.]

Κοριαννώ, *Athen.* [IX. p. 430. E. XI. p. 479. B. et p. 481. B. coll. *Toup.* Emend. in Suid. II. p. 236. et III. p. 533. vbi corr. *Athen.* IV. p. 159. E. etc.] Etymol. Suid. in Τῶ. Hephaeſtion in Enchirid. Pollux X. 46.

Κραπάταλλοι, *Pollux* tum alibi, tum pag. 436. (vbi in Seberi indice legitur ἐν ὁμωνύμῳ δράματι.) Athen. [III. pag. 75. pag. 366. D. etc.] Suid. Scholiaſtes Comici ad Plutum. *Fabric.* v. 388. vbi Hemſterhuſ. pag. 117 ſq. Phecrecratis fragmentum tentat. *Pollucis* loca ſunt lib. VII. ſect. 152. vbi vid. interpr. IX. ſect. 83. ille vero ſcribit: Ὄνομα δέ τι νομίσματος καὶ κραπατάλλους εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων, Φερεκράτης ὠνόμασεν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι· λέγει δὲ τὸν μὲν κραπάταλλον εἶναι ἐν ᾅδου δραχμήν. vid. interpr. ad h. l. *Mauſſac.* ad Harpocrat. p. 29. *Caſaubon.* ad Athen. III. 3. pag. 152. tum *Poll.* X. ſect. 45. et 89. ibique interpr. adde Vetus Lexic. Coiſlin. pag. 482. *Harl.*

Λαμία, Schol. Ariſtophanis [ad Eccleſ. 77.]

Λῆροι,

Ἄγϱιοι, *Poll.* [VI. 105. X. 79. vbi vid. interpr. et *Casaubon.* ad Theophr. Char. cap. 12. ad Athen. III. 15. et *Bentlei.* Epist. cit. p. 99.] *Athen.* [III. p. 95. D. X. p. 424. B. adde *Casaub.* ad Athen. VI. 3. p. 402. fin.] (vbi male Λυϱοὶ et Μένδηϱοι pro Ἄγϱιοι.) Suid. in Χϱῇ.

Μεταλλεῖς, *Athen.* [VI. pag. 268 sq. et longius illud fragmentum exstat quoque magnam partem apud *Polluc.* VI. sect. 58 sqq. vbi vid. interpr. et *Casaubon.* ad Athen. VI. 19. pag. 461 sqq. add. *Polluc.* X. sect. 75. ex emendat. Hemsterhus. vid. infra Πετάλῃ.] Erotianus in Ἀϱμῷ et Harpocr. in Μεταλλεῖς, qui testatur, ab Eratosthene hoc drama tributum esse Nicomacho. Idem de Πέϱσαις et Χείϱωνι testatur *Athenaeus,* qui Nicomachum illum Rhythmicum vocat.

Μυϱμηκάνθϱωποι, Etymol. *Poll.* [VII. 17. 73. X. 91. Bentlei. Epist. cit. pag. 100.] *Athen.* pag. 287. A. 335. A. 690. F. Suid. in Τεθολωμένος, [et in Ἀϱαῖται. conf. *Toup.* Emendatt. in Suidam I. p. 53.] Scholiastes Aristoph. ad Vespas, *Zenobius* IV. 23. Prouerb. [ꝑ]

Πέϱσαι, *Poll.* VII. 15. [cum Toup. T. IV. p. 375. ed. 1790.] et Athen. [III. p. 78. D. VI. pag. 269. C. 502. A. et alibi.] Schol. Aristoph. ad Ranas 365. Vide et paullo ante in Μεταλλεῖς.

Πετάλη, *Poll.* bbbb) Harpocr. Suid. Priscian. lib. XVIII. Hesych. in Μετάλλειον, [ibique Alberti tom. II. p. 583. nr. 8.] Suid. in Αἴϱειν.

Ῥητοϱική, Etymol. in Ἐγκιλικίζειν, Ἐγϱηγόϱσιον et Ἔγχουσα, vide *Thomam Gatackerum* cap. 10. Aduersar. pag. 517.

Τϱιπτόλεμος, *Athen.* [II. p. 67. B. ex versione lat. Sed secundum textum gr. ex emendatione Casauboni inserta sunt plura vocc. et *Sophocles* citatur Τϱιπτολέμῳ. conf. *Casaubon.* ad Athen. II. 25. p. 139. Triptolemum igitur non scripsit Pherecrates.]

Τυϱαννὶς, *Athen.* [XI. p. 481. C. et p. 460. C.] Hesych. Harpocr. Suid. in Ἀϱάχνη.

Ὕπνος siue Παννυχίς. Supra in Ἴπνος.

Χείϱων, *Athen.* [p. 368. B. p. 388. F. 653. F.] *Harpocr.* [in vocc. Ἄττα occurrit fragmentum Pherecratis, quod numeris suis restituit *Toup.* Emendatt. in Suid. part. III. p. 354 sq.] Etymol. *Priscian.* libro XVIII. et Nicomachus 2. Harmonic. p. 35. e quo discimus prolixum locum, quem e Pherecrate profert *Plutarchus* p. 1141 sq. de Musica, ex hoc dramate petitum esse. *Fabric.* tom. X. p. 683. edit. Reiske: coll. *Burette* in Comment. acad. Paris. Inscript. tom. XV. p. 330 sq. Fragmentum ex hac fabula seruatum quoque est a Scholiaste ad *Aristophanis* Ranas 1343. nomen vero fabulae additum est in edd. pr. et Kűsteri; in aliis recentioribus perperam omitti solet. *Harl.*

Ψευδηϱακλῆς, *Athen.* [III. pag. 122. E.]

De carminis genere, quod ab hoc Pherecrate *Pherecratium* dicitur, videndus Hephaestion et alii Grammatici. Schol. Euripidis ad Hecubam, v. 1077. Fragmenta huius Comici

 apud

bbbb) Libr. VII. sect. 163. vbi vide interpr. libr. X. 75. olim edebatur ἐν Πετάλῃ et seruatum est in versione lat. *in Pettala.* At Hemsterhus. ex cod. Falckenb. recepit in textum ἐν Μεταλλεῦσι suamque vberius commendauit mutationem. Pherecrates ἐν Πετάλῃ laudatur ab *Athenaeo* VIII. p. 343. C. et IX. p. 395. C. coll. *Casaubono* ad *Athen.* VIII. 6. pag. 597. *Harl.*

apud *Hertelium* et *Grotium*. [Fragmentum quoddam emendat *Valcken*. in Diatr. Euripidea post Eur. Hippolyt. pag. 285. fin.]

PHILEMON *MAIOR*, Solis siue Pompeiopoli Ciliciae oppido natus, teste Strabone lib. XIV. p. 671. licet Suidas Syracusanum faciat, forte, quod ibi versatus esset [cccc]), nouae comoediae poeta, in summa aetate, (saeculum enim viuendo superasse fertur,) risu [dddd]) nimio in scena exstinctus: cuius XCVII. [eeee]) dramata seruata testatur Anonymus περὶ Κωμῳδίας scriptor praemissus Aristophani; [qui praeter ea refert, Philemona coepisse ante Olymp. CXIII. docere fabulas.] Ex his apud veteres memorantur:

Ἄγροικος, *Athen*. [III. pag. 81. E.]
Ἀνακαλυπτήρια, [*Stob*. Flor. tit. 99. et 113.]
Ἀνανεουμένη, *Athen*. [VI. pag. 262. A.]
Ἀνδροφόνος, id. [XIV. pag. 663. F.]
Ἀπόλλων, [apud *Stobaeum* Flor. tit. 81. f. serm. 211. pag. 700. in margine vulgatarum edd. *Apollo* vocatur. At cum Grotio Clericus p. 294. ἐκ τοῦ ἀπόλιδος *ex exsule* citat.]
Ἁρπαζόμενος, *Athen*. [XIV. pag. 663. et Casaubon.

cccc) De Philemone multus est *Mongitor*. in Bibliotheca Sicula, tom. II. p. 164 sqq. Ille cum multis, e. g. *Franc. Patritio* in Poetic. dec. histor. I. pag. 108. *Fazello* de Rebus Siculis dec. I. lib. 4. cap. 1. pag. 101. *Bonanno* in Syracus. illustrat. lib. III. pag. 276. aliisque, Suidam sequutus, Comicum fuisse Syracusanum contendit. Ab hoc quoque diversum fuisse Philemona Tarsensem, a Strabone XIV. pag. 671. memoratum, existimat *Küster*. ad Suid. voc. Φιλήμων, tom. III. p. 600. At Fabric. in nota msta, contra Küsterum, „nullius, ait, Tarsensis apud Strabonem mentio. Atque Solensis ille potuit Athenis docere.“ At Ciliciensis fuit. Quod vero *Athenaeus* XI. cap. 5. p. 469. A. meminit *Philemonis Atheniensis*; *Pomponius Gauricus* de Lege poetica et *Franc. Patritius* opinati sunt, Philemonem Syracusis natum, Athenis vixisse, atque inter Athenienses priuilegio scriptum fuisse: quorum opinioni calculum adiicere videtur Mongitor. Enimuero Athenaeus de alio Philemone, eoque grammatico loquitur. Eius enim lib. περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ Γλωσσῶν et illo loco et alibi memorat, qualem librum a Comico nostro scriptum fuisse non constat, nec illius ingenio vitaeque generi aptum fuisse putem. Idem ille grammaticus scripsit libros παντοδαπῶν χρηστηρίων *de omnigenis oraculis*, teste *Athenaeo* III. p. 114. E. Tum inquirit, num Philemon cum *Suida*, *Gyraldo* Dial. VII. *Vossio* de Poetis cap. 8. p. 58. *Franc. Patritio* l. c. p. 108: aliisque, quibus ipse accedit, inuentor nouae comoediae possit nuncupari, an, quod censuit *Iul. Caes. Scaliger* Poetic. lib. I. cap. 7. p. 31. debeat adfirmari, nouam comoediam ex vetere esse exortam et ab Aristophanis Cocalo initium duxisse. Porro diuersa variorum hominum doctorum iudicia, num Menandro Philemon, an huic ille praeferendus sit, et de vltimis illius fatis narrationes adfert. Denique de eius aetate agit. Secundum *Vossium* floruit Alexandri M. tempore circa Olymp. CXIV. sec. *Gyraldum* Olymp. CXI. et ex *Io. Bapt. Ricciolo* in Chron. ref. tom. IV. ind. I. p. 181. ante C. N. 300. Secundum cel. *Saxium* in Onomast. I. p. 86. grandior iam natu fuit, quum fabulas doceret, et celeber A. O. C. 3683. Olymp. CXIV. 3. ante C. N. 320. V. C. 432. *Wesseling*. tamen ad *Diod. Sic.* lib. XXIII. cap. 7. tom. II. p. 502. ad annorum numerum probabilius definiendum, suspicatur, illum iam XXV. an. aetatis adtigisse, quum primam scriberet fabulam. Pariter differunt narrationes veterum de numero annorum, quot vixerit, 96 — 101. Secundum *Corsinum* in Fastis Attic. tom. IV. pag. 47. et 89. fabulas docere coepit Olymp. CXIII. $\frac{4}{1}$. et duce *Diodoro Siculo* lib. XXIII. cap. 7. qui illum 99. annos vixisse tradit, mortem illius refert ad Olymp. CXXIX. 3. siue an. tertium primi Punici belli. *Harl.*

dddd) Vide Luciani Macrobios cap. 25. tom. II. p. 475. Plutarch. an seni gerenda Resp. p. 785. et Apuleium III. Florid. *Fabric.* it. *Valer. Max.* IX. cap. 12. ext. 6. Sed *Moreri* in Diction. II. p. 824. hunc, qui risu nimio exstinctus fertur, a comico poeta diuersum fuisse iudicat: alii aliter, alii negant. vid. *Mongitor*. l. c. pag. 265. *Harl.*

eeee) *Eudocia* pag. 427. tradit, illum fabulas scripsisse ἐνενήκοντα. *Harl.*

saubon. ad eum pag. 942.] Pollux [VII. sect. 28. X. sect. 104.]

Βαβυλώνιος, *Athen.* [XIII. pag. 595.]

Γάμος, *Poll.* [X. sect. 176. vbi Iungermann. et Kühn. versus Philemonis distinguere tentant. Sed *Bentlei.* in Epist. ad Hemsterhus. pag. 109. aliter illos digerit, et „vapulet, inquit, Kuhnius cum versiculis suis, quibus nec caput nec pes adest." Sic iam Bentlei. in Emendatt. in Men. et Philem. reliquias pag. 111 sq. versus emendarat. In Schol. ineditis ad Platonis Lach. in cod. bibl. Angel. citatur: Φιλήμων ἐν γάμῳ· ἐν Καρὶ κινδυνεύων. *Harl.*

Δελφοὶ, *Athen.* [XIII. pag. 569. D.]

Ἐγχειρίδιον, [*Stob.* serm. 50. pag. 179.]

Ἐκδικαζόμενος, [Apud *Stobaeum* serm. 92. p. 306. Ἐκδικαζόμενος legitur. Apud eumdem vero, quod serm. 174. p. 600. F. Floril. tit. 62. ἐκ τῦ ἐξοικιζομένυ, *e migrante*, et serm. 66. pag. 249. s. Floril. tit. 14. et 19. ἐκ τῦ ἐπιδικαζομένυ, *ex vindicante*, citatur: *Clericus* p. 301 sq. inde duas diuersas Philemonis fabulas fecit, et fragm. apud Stob. Floril. tit. 19. duobus versibus a *Plutarcho* de Audiendis poetis p. 75. edit. Grotii auxit. Quo iure id fecerit, alii videant. *Harl.*]

Ἔμπορος, quam imitatus *Plautus* in Mercatore. [add. Scaliger. in Poetica lib. I. cap. 7. p. 32.] Scripserat et *Pacuuius Mercatorem;* sed fortassis Diphili vestigiis insistens.

Εὕρηκος, *Poll.* [X. sect. 176.]

[Ἐφεδρῖται, ex *Photio* in Lex. msto. v. Παλαιστὴ eruit nomen Küster. ad Suidam v. Φιλήμων tom. III. p. 599. vbi in nota plerasque Comici fabulas enumerat. *Harl.*]

Ἔφηβος, [*Stephan. Byzant.* v. Κρομμύων. *Stobaeus* Floril. tit. 98.]

Ἥρωες, *Zenob.* VI. 25. Prouerb.

Θηβαῖοι, [*Stob.* Floril. tit. 62.]

Θησαυρὸς, *Athen.* [IX. p. 385. E.] Expressit Plautus in Trinummo.

Θυρωρὸς, Poll. [X. sect. 164.]

Ἰατρὸς, *Athen.* [VI. p. 231. A. *Stob.* Floril. tit. 81.]

Καταψευδόμενος, [*Stob.* Floril. tit. 29.]

[Κόλαξ, Schol. ad iusiurandum Hippocratis ex emendatione *Hemsterhusii* ad Aristophanis Plutum v. 935. p. 326 sq. nam ille vulgatum Φιλήβων (vnde Meibomius comicum *Philebum*, nomen, antiquae scenae prorsus ignotum, confinxit,) in Φιλήμων mutauit. At quoniam Menandri fabula illo titulo notior est, Philemonis autem Κόλαξ nullibi repertus, Hemsterhus. ipse non audet temere adfirmare, de auctore Κόλακος, Philemon fuerit, an Menander, olim fuisse dubitatum. *Harl.*]

Κορινθία, *Athen.* [III. pag. 123. E.]

Μετίων ἢ ζώμιον, id. [IV. p. 133. A. VII. p. 340. E. *Casaubon.* ad Athen. IV. 2. pag. 252.]

Μοιχὸς, *Athen.* [IV. p. 175. D. *Stob.* Floril. tit. 108.]

[Μυρμιδόνες, *Erotian.* voc. Ἐχῖνον. *Harl.*]

Μυςὶς, [*Stob.* Floril. tit. 10..]

Νεαίρα, *Athen.* [XIII. pag. 590. A.]

Νεμόμενοι, [?] [*Suid.* in Ἀποςοματίζειν.]

[Νόθος, *Eustath.* in Homer. p. 880, 30. Clerico adnotante. *Harl.*]

[Νόμος, apud Grotium, auctore omisso. *Harl.*]

[Νὺξ, *Suid.* in Τηνάλλως. *Harl.*]

Παγκρατιαςὴς, [*Stob.* Floril. tit. 45. vid. Cleric.]

Παλαμήδης, [Stob. serm. 51. pag. 184.]

Πανήγυρις, *Poll.* [IX. sect. 38. *Erotian.* voc. Ἄρδαλον.]

Παρεισιὼν, *Athen.* [IV. pag. 170. F.]

Παριὼν, id. [XII. pag. 516. F. Clericus hanc et antecedentem fab. non distinguit; emendat

emendat locum *Toup.* Emendatt. in Suid. III. pag. 438 sq. edit. Lipf.]

Πιττοκοπούμενος, [*Pollux* IX. 66 sq. ibique Hemsterhus.]

Πτέρυξ, [siue Πτερύγιον, *Suidas* in Ἀθηναίας. *Stephan.* in Ἀθήνη. *Stob.* Floril. tit. 91. *Mich. Apost.* Centur. XVIIII. 19.]

Πτωχὴ ἢ Ῥοδία, (Πτωχὸς) *Athen.* [XIV. pag. 645. A. 654. (664.) D.]

Πυῤῥὸς, [*Stob.* Floril. tit. 55.]

Πυρφόρος, [id. ib. 65.]

Ῥόδιαι, [*Poll.* X. sect. 145. conf. *Casaubon.* ad Athen. XIV. 13. pag. 916.]

Σάρδιος, *Poll.* [IX. sect. 65. vbi vid. interpr. *Plutarch.* de Consol. ad Apollon. p. 105. *Cleric.* not. p. 328. *Harpocr.* [v. Τριτημόριον.] *Meursius* IV. 17. Attic. Lect.

Σικελικὸς, *Poll.* [IV. sect. 175. *Athen.* XIV. pag. 658.]

Στρατιώτης, *Athen.* [VII. pag. 288. D. coll. *Toup.* Emendatt. in Suid. III. p. 491 sq.]

Συναποθνήσκοντες, *Athen.* [VII. p. 307. E.]

Συνέφηβος, *Clemens Alex.* I. Strom. p. 209. [Paedag. II. cap. 12.]

Ὑποβολιμαῖος, [*Stob.* Floril. tit. 57. et 115.] in qua Aristophanis *Cocalum* expressit teste *Clemente Alex.* VI. Strom. p. 453. ideoque a *Iac. Thomasio* de Plagio litterario §. 516. p. 231. adnumeratus est plagiariis.]

Φάσμα, *Athen.* [X. p. 481. E. *Macr.* V. 21.]

Φιλητὰς, [*Stob.* serm. 211.]

Φιλόσοφοι, *Laert.* VII. 27.

Χήραι siue Χήρα, [*Athen.* XI. p. 497. F.]

Fragmenta huius *Philemonis* collecta videri possunt ab Hertelio et Grotio. [De collectionibus Philemon. fragmentorum ex comoediis tam cognitis, quam quarum nomina non fuerunt adscripta, egi supra, vbi de Menandri fabulis disputatum est. Fragm. quaedam emendat *Toup.* Emendatt. ad Suid. p. 175. *Iacobs* post Animaduu. in Eur. tragoed. p. 227. *D'Orville* in Comm. ad Charit. etc.] Menandro illum praelatum indignatur Gellius lib. XVII. cap. 4. et Quinctil. X. 1. Ipseque *Menander* ad Philemonem, Gellio teste, *Quaeso*, inquit, *Philemo, bona venia dic mihi, quum me vincis, non erubescis?* Effigiem huius Philemonis videas licet apud Iac. Gronouium tom. II. Antiq. Gr. tabula 99. et in Laurentii Begeri Thesauro Palatino pag. 69. Vide et *Fuluii Vrsini* Elogia Viror. illustrium pag. 34. *Fabric.* In *Mariette* Traité des pierres gravées, tom. II. nr. 102. — *Mongitor.* l. c. p. 165. „*Ioannes*, inquit, *Pierius Valerianus* Hieroglyph. lib. 35. cap. 33. pag. 364. et lib. 47. cap. 36. p. 509. se vidisse, testatur, Romae apud Raphaelem Vrbinatem, marmoream *Philemonis* statuam validae senectutis, qui manu librum complicatum tenebat; alteram vero ad mercedem operis accipiendam porrigebat."

Plures vero viri docti apud Mongitorem, tres Philemonas, poetas comicos, eosque Siculos fuisse, opinantur: 1) *Philemona*, de quo hucusque sermo fuit: — 2) *Philem.* superioris filium, clarum circa Olymp. CXVIII. ante C. N. 304. Huic *Fazellus* dec. I. lib. 4. cap. 1. pag. 101. *Lascaris* apud Maurolicium in Hist. Sicil. lib. I. p. 21. *Golzius* in Sic. Hist. post. p. 90. longaeuam integramque aetatem adscribunt. Praeter ea, quae *Fabricius* de eo retulit ipse, conf. *Vossium* de Poetis etc. cap. 8. pag. 58. s. Opp. tom. III. p. 216. *Laurent. Crassus* de Poet. Gr. p. 230. etc. — 3) *Philem.* Syracusanum, quem Golzius, Fazellus aliique auctorem IV. comoediarum faciunt. *Mongitor.* quoque iis accedit, qui tertium admittunt: *Bonannus* vero, in Syrac. illustr. p. 257. et forsan rectius, tertium, tamquam fictum ex Siculorum scriptorum expungit catalogo. — Ab illis differt *Philemon*, qui geographus fuisse videtur, et cuius meminit *Plin.* H. N. lib. IV. et lib. XXXVII. adnotante Küstero ad Suidae

Suidae locum. Id denique subiungam, versus apud *Stob.* Grot. tom. II. tribui *Philemoni,* qui in aliis libris *Euripidis* nomen prae se ferunt, et in fragmentis Euripid. p. 496. edit. cl. Beck. tom. II. locum inuenerunt, cuius permutationis caussas iam adtuli ad sectionem de Menandro. *Harl.*

PHILEMON *IVNIOR*, eius, de quo iam dixi, filius, et dramatum LIV. Suida teste, auctor, ab *Athenaeo* VII. p. 291. [et *Stob.* serm. 244. p. 803.] duo fragmenta seruantur. Eius fortassis sunt nonnullae Comoediae ex illis, quas seniori Philemoni tribui. Alius ab his *Philemon* Ἀγξωνεὺς, (populi Atticae hoc nomen) Atheniensis, grammaticus, de quo *Meursius* in Biblioth. Attica. Eius scripta: Ἀττικαὶ γλῶσσαι, Σύμμικτα, et de Oraculis omnis generis. [vid. notam ad sect. de Philemone maiore.]

PHILETAERVS Atheniensis, Comici Aristophanis F. Comicus et ipse, mediae comoediae, cuius dramata fuere XXI. ex quibus haec nomina supersunt: Ἄντυλλος, Suid. Ἀσκληπιὸς, *Athen.* [p. 342. B. 489. A.] Ἀταλάντη, *Athen.* [p. 416. F.] Suid. Αὐτοφιλέταιρος, Suid. Ἀχιλλεὺς, Suid. Κέφαλος, Suid. Κορινθιαστὴς, *Athen.* [XIII. pag. 559. A.] Suid. Κυνηγὶς siue Κυνηγίας, *Athen.* [p. 280. C. 570. F. 572. D. etc.] Suid. Λαμπαδηφόροι, Suid. Μελέαγρος, *Athen.* [Suid. in Ἀμπαλίνωρος cum emendatione *Toupii* in Emendatt. in Suid. I. p. 23 sq. edit. Lips. et part. III. p. 347.] Οἰνοπίων, *Athen.* [p. 169. E.] et Suid. (qui in Φιλέταιρος et Ἀμφίας testatur, hoc drama tributum etiam *Nicostrato,*) Τηρεὺς, Suid. Φίλαυλος, Suid. *Fabric.* [adde supra in voc. *Nicostratus* eiusque fabula Πάνδαρος, *Eudociam* in Ἰωνιᾷ p. 426. Apud *Pollucem* VII. 46. ex emendatione Iungermanni occurrit Φιλέταιρος ὁ κωμῳδοδιδάσκαλος. *Harl.*]

PHILIPPIDES Atheniensis, Philoclis F. nouae Comoediae poeta [¶] circa Olymp. CX. clarus, fabulas 45. teste Suida composuit, ex quibus sunt ab eodem Meursio obseruatae:

Ἀδωνιάζουσαι, *Pollux* [V. sect. 100. Vet. Lexic. in biblioth. Coislin. pag. 484.]

Ἀμφιάραος, *Athen.* pag. 90. B.

Ἀνακρέουσα, a Koenigio additur.

Ἀνανέωσις, *Athen.* [pag. 262. A. 384. F.] Stob.

Ἀργυρίου ἀφανισμὸς, *Athen.* [p. 230. A.]

Αὐλοὶ, *Athen.* [pag. 658. E.] *Pollux* [VI. sect. 54.]

Λακιάδαι, *Pollux* [IX. sect. 38. X. 37. ibi vid. interprr. vbi de scriptura et loco dramatis agitur.]

Συνεκπλέουσαι siue Συμπλέουσαι, *Pollux* [IX. sect. 30.] *Athen.* [VII. p. 700. C. *Casaubon.* ad Athen. XV. 18. pag. 991.]

Φιλάδελφοι, Stob. [tit. LXIX. *Brunck.* Gnom. Poet. Gr. p. 200. et 339.]

Φιλάργυρος, *Athen.* [pag. 640. C.]

Φιλευριπίδης, *Pollux* [IX. 38. 88. *Hemsterhus.* ad Polluc. X. 37. pag. 1185.]

Φίλιππος, Stob.

Etiam Νάννιον a quibusdam tributum *Philippidi* fuit; sed *Eubuli* esse, testatur *Athenaeus* XIII. p. 568. Meminit huius *Philippidis* [*Eustathius* aliquoties in Comment. ad Homerum, (vid. supra vol. I. pag. 487.) eumque ad Odyss. p. 1503, 33. vocat Syracusium,] et *Plutarchus* libro de Garrulitate pag. 508. vbi refert, eum gratia vsum Lysimachi Regis, et ab eo iussum petere aliquid, dixisse, *quiduis mihi impertias, o Rex, modo nihil arcani.* [*Pollux* X. sect. 167. fabula non memorata. adde *Bentlei.* Epist. ad Hemsterh. p. 109. et Toup. T. IV. p. 242. ed.

ed. nouiss.] Inimicum Stratoclis fuisse notat idem *Plutarchus* in Demetrio pag. 894. et 901 sq. versiculos eius aliquot adferens: e quibus locis patet, Philippidem adhuc vixisse Olympiade CXVIII. extrema. Obiit prae gaudio, aetate iam prouectus, cum in certamine praeter spem vicisset, vt refert *Gellius* lib. III. cap. 15. Fragmenta eius vide sis apud Hertelium, Grotiumque.

PHILIPPVS Comicus, quem Suidas ex Athenaeo notat scripsisse Κωδωνιασὰς ffff), licet in Athenaei codicibus hodie legatur *Ephippus*, non *Philippus*, vt notatum *Casaubono* VIII. 15. ad Athenaeum. Laudantur praeterea ab *Athenaeo* p. 359. A. Philippi comici Ὀβελιαφόροι et p. 358. F. Φιλύρα gggg). Idem, ni fallor, est Philippus γελωτοποιὸς apud *Maximum Tyrium* diss. V. p. 49. et quem memorat *Themistius* ad Aristotelem I. de Anima cap. 3. pag. 68. vbi Philippi Κωμῳδιδασκάλου mentio. Notum est Aristophanis patrem, et vnum ex filiis venisse nomine Philippi.

PHILISCI Comici dramata apud Suidam sunt:

Ἄδωνις, [etiam apud *Eudociam* pag. 427.]

Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ,

Διὸς γοναὶ, [*Eudoc.* l. m.]

Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης γοναὶ,

Θεμιστοκλῆς,

Ὄλυμπος, [*Eudoc.* l. c.]

Πανὸς γοναὶ, [*Eudoc.* ibid. De *Philisco* tragico vid. supra pag. 313 sq.]

[PHILISTIDES, ἐν συγγενικοῖς *Eustath.* ad Homer. pag. 84. C.]

PHILISTION Nicaeus, (fuere etiam hhhh), qui Prusaensem, alii, qui Sardianum fuisse adfirmarent,) a *Suida* iiii) dicitur diem obiisse supremum temporibus Socratis vel [vt est apud *Eudociam* l. c.] Isocratis; sed ab Eusebio Magnesianus vocatur et refertur ad tempora extrema Augusti Imp. prae nimio et ipse risu exstinctus [?] est kkkk), risus etiam in scriptis suis captator: [atque potius mimorum fuit et poeta et actor.] Sane eius ridicula

ffff) Κωνιασαὶ scripsit *Eudocia* p. 427. si lectio vera est. *Harl.*

gggg) Item Ὀλυνθιακὸς, si Grotii Florilegio fides est danda, in quo fragmentum, quod *Brunck.* in Poet. Gnom. Gr. pag. 119. reddidit, et pag. 339. emendauit, non Philippo, sed Philippidi tribuitur. *Harl.*

hhhh) Quos sequuta est Eudocia p. 427. at tamen post accedit iis, qui eum Nicaeum habent. *Harl.*

iiii) Vol. III. pag. 603. vbi vid. Küsterum, qui quaedam in contextu emendauit, quaedam in notis monuit illustrauitque: laudat idem *Scaliger.* ad Euseb. num. MMXXII. adde *Vossium* de Poetis Gr. cap. VI. pag. 40. *Saxium* in Onom. lit. I. pag. 54. qui aetatem eius adligat A. M. 3595. Olymp. XCII. 3. ante C. N. 408. V. C. 344. *Harl.*

kkkk) Interdum enim, partibus exigentibus, antea in scena videbatur mortuus; tandem vero prae nimio risu reuera exstinctus est, teste epigrammate in *Brunckii* Analect. Vett. Poet. Graec. vol. III. pag. 263.

Ὁ τὸν πολυστένακτον ἀνθρώπων βίον
γέλωτι κεράσας Νικαεὺς Φιλιστίων,
ἐνταῦθα κεῖμαι λείψανον παντὸς βίου,
Πολλάκις ἀποθανὼν, ὧδε δ' οὐδεπώποτε.

Harl.

cula Μιμολογία in prouerbium abiit, quo vtuntur Iulius Africanus, Hieronymus II. in Ruffin. Epiphanius XXX. III. 8. et plerique alii. Vide *Meursium* ad Hesychium illustrem pag. 214 sq. et *Ioh. Rudolphum Wetstenium* ad Epistolam Africani ad Origenem p. 162 sq. *Sirmond.* ad Sidon. tom. I. Opp. p. 880. *Valesium* ad Ammian. XXX. 4. vbi Philistionis aut Aesopi cauillationes memorat. Suidas ait, Philistionem scripsisse φιλογέλων ἤγουν τὸ βιβλίον τὸ φερόμενον εἰς τὸν Κυρέα, quod vertunt in *tonsorem;* sed legendum εἰς Ἑρμείαν τὸν Κυρέα, vt notauit *Reinesius* in Var. Lect. p. 15. Idem Suidas [atque Eudocia] Philistioni tribuit Κωμῳδίας βιολογικὰς, e quibus memorat μισοψηφιστάς. Pro βιολογικὰς legendum βιολογικὰς, siue mimicas, vt pridem animaduersum *Scaligero* p. 179. ad Euseb. *Cangio* in Adpendice ad Glossar. Graec. p. 39. *Vossio* libro de Poetis Graecis p. 40. et lib. II. Instit. Poetic. p. 162. vbi plura de Philistione erudite obseruata: [et in textum Suidae recepit Küster.] Idem Philistion memoratur a Marco Antonino lib. VI. §. 47. vbi eum coniungit cum nescio quo Phoebo et Origanione llll), vt Hieronymus II. aduersus Ruffinum cum Lentulo ac Marillo. Σύγκρισιν *sententiarum Philistionis* mmmm) *et Menandri* e duobus MSS. Biblioth. Reg. edidit *Nicolaus Rigaltius*, Paris. apud Rob. Steph. nepotem, an. 1613. 8. Exstat et auctior et emendatior lib. IV. cap. 12. Variarum Lectionum *Iani Rutgersii* subiecta metaphrasi latina, quam carmine vir idem doct. composuit, notisque tum illius, tum Dan. Heinsii, Lugd. Bat. 1618. 4. Amst. 1654. 4. Senariis Latinis Iambicis vertit *Nic. Morellus*, Federici F. Paris. 1614. 8. Alius fuit Philistion Locrus Medicus, Eudoxi Cnidii magister, laudatus Gellio XVII. 11. Plutarcho VII. 1. Sympos. Plinio, Galeno aliisque. Vide Gatackerum ad Antoninum, Harduini elenchum scriptorum Plinio laudatorum et Menagium ad Laert. pag. 390.

PHILOCHORVS de Comicis scripsisse videtur, vt colligo e *Plutarcho* an seni gerenda Resp. p. 785. *Fabric.* Floruit sub Ptolemaeo Philopatore et Epiphane, ac fuit historicus atque grammaticus, qui pluribus libris omnem historiam atticam illustrauit, hinc egit de comicis, vti de ludis graecis, (*Plin.* VIII. 22.) de fabulis Sophoclis etc. saepius memoratur in Scholiis ad Aristophanem, in quibus etiam ad libros eius Ἀτθίδος prouocatur, ἐν β΄ Ἀτθίδος ad Equit. 414. Eccles. 18. ἐν τῇ τετάρτῃ ad Au. 557. ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν Ἀτθίδων ad Ran. 220. libris saltem XVII. constitisse videtur ille liber: laudatur saepius ab Harpocratione aliisque. Ad illud opus quoque respicere videntur, quae de sortitione iudicum narrat ex Philochoro Scholiast. ad *Aristoph.* Plutum 973. vbi vid. *Hemsterhus.*

llll) *Alciphron* lib. III. epist. 55. fin. καὶ τοιγε Φοιβιάδης ὁ κιθαρῳδὸς καὶ μῖμοι γελοίων οἱ περὶ Σαννυρίωνα καὶ Φιλιστιάδην ἐκ ἀπελείποντο, *quamuis Phoebiades citharoedus et histriones ridicularii Sannyrio et Philistiades non deessent.* Ex hoc loco Berglerus in nota p. 415. bene putat, apud *Marc. Antoninum* loco a Fabricio iam laudato pro καὶ Φοίβῳ καὶ Ὀριγανίωνος legendum esse καὶ Φοιβιάδᾳ καὶ Σαννυρίωνος· contra e M. Antonino Alciphrona emendandum [illegible] pro Φιλιστιάδην. *Harl.*

mmmm) Rigaltio nec Menandri videntur esse illi versus, nec Philistionis. Apud Stobaeum quidam illorum tribuuntur Philemoni. [atque legendum est Συγκρ. sententiarum *Philemonis* etc. nil enim pertinet ad Philistionem: et illam correctionem probauit *Burmann.* II. not. ad Valesf. Emendatt. II. 6. pag. 54.] Philistionis quaedam exstant quoque apud Anton. serm. 45. Metaphrasin Rutgersii *Heinsius* prolegg. ad Aristarchum sacrum pag. 643. vocat venustissimam.

sterhus. p. 341. Idem scripsit librum de diebus, qui quibus diis essent sacri. *Proclus* enim ad Hesiodum Ἡμ. v. 770. Φιλόχορος δὲ ἐν τῷ περὶ ἡμερῶν Ἡλίου καὶ Ἀπόλλωνος λέγει αὐτήν· etc. ex quo libro plures hauserunt. vid. *Hemsterhus.* ad Aristophanis Plutum v. 1127. p. 425. Ad eumdem librum pertinuisse videntur, quae ex sententia Philochori de diebus ἀλκυονίδων *Eudocia* in Violario p. 35. prodidit. Idem de Homero egit. vid. locum *Tatiani* classicum supra, lib. II. cap. 1. §. 3. p. 321. Hinc apud Scholiastes Homeri nomen eius haud infrequens est. Collegit ἐπιγράμματα ἀττικά, scripsitque de somniis, cuius operis testes Tertullianum et Fulgentium laudat Fabric. lib. IV. cap. 13. extr. Plura eius opera recensent *Suidas*, voc. Φιλόχορος et *Meursius* in Biblioth. Attica. adde *Vossium* de Histor. Graecis lib. I. cap. 18. pag. m. 115. et cap. 24. pag. 294. *Harl.*

PHILOCLES Κωμῳδοποιός, cuius deformitatem ridet Aristophanes. Vide Scholiastem ad Thesmophoriazusas p. 776. et Suid. in Φιλοκλῆς. [et Eudociam pag. 427.] De aliis duobus Tragicis hoc nomine dixi supra suo loco. *Fabric.* At enim *Küster.* ad Suidam v. Φιλοκλ. tom. III. p. 604. hunc Philoclem, quem Suidas comicum facit duce Scholiaste ad Aristoph. Aues 281. docet, non distinguendum esse a Philocle tragico, atque apud Scholiasten ad Aristophanis locum cit. τραγῳδίας ποιητὴν pro κωμῳδίας ποιητὴν esse rescribendum. Plus roboris accipit sententia illa a narratione, (quae si vera est,) Eudociae, Philoclem et tragicum et comicum fuisse Aeschyli ex sorore nepotem. Nam si idem est, diuersus a semet ipse esse non potuit: atque discrimen illud fictum, vel ex praua lectione ortum est, vel quod idem et tragoedias et comoedias confecerit. Plura scripsi supra in Notitia Tragicorum Deperditorum voc. *Philocles.* adde cl. *Beck.* ad Aristoph. Aues pag. 29 sq. *Harl.*

PHILOCRATEM Atheniensem Comicum, Κωμῳδοποιόν, memorat Scholiastes Luciani ad Ἔρωτας pag. 44.

PHILONIDES Atheniensis ex fullone Comicus, comoediae veteris poeta, Nicocharis Comici pater. Eius dramata apud Suidam:

Ἀπήνη,

Κόθορνοι, *Athenaeo* [pag. 228. F. 274. E. XV. pag. 700. F. Casaubon. ad Athen. VI. 3. p. 403.] etiam laudati ac Polluci [VII. 201. vbi vid. interprr. IX. sect. 29. X. 115. et ad vtrumque locum interprr.]

Φιλέταιρος.

Koenigius in Biblioth. male Κόρινθον inter Philonidis dramata refert ex male intellecto loco Suidae in Ἀπαίδευτοι. Citat Philonidem etiam *Stobaeus* in Florileg. p. 59. 139. 140. edit. Grotii. [adde Schol. ad Aristoph. Plut. 179. vbi vid. omnino Küsteri not.] Fragmenta quaedam [P] collegit Hertelius. Fuit et *Philonides* Aristophanis Comici histrio, teste vitae illius scriptore, qui scholiis graecis praefigitur.

PHILOSTRATVS Lemnius. Vide supra in Notitia Tragicorum.

PHILYLLIVS antiquae Comoediae poeta, idem forte *Phyllidius.* [vbi vid. additament.] Supra in *Diocle.* Eius dramata:

Αἰγεύς,

Αἰγεὺς, Suid. in Ἀνάλφιτον, Stephan. Byz. in Γαλεῶται. [*Casaubon.* ad Athen. XI. 10. pag. 805.]

Ἄντεια, (meretricis hoc nomen,) *Suid. Athen.* XIII. p. 567. vbi docet hanc Comoediam ab aliis tributam Eunico.

Ἀταλάντη, Suid.

Αὐγή, Suid. Athen. [pag. 110. F. pag. 408. E. XI. p. 487. C. *Casaubon.* ad Athen. III. 27. pag. 214.]

Δωδεκάτη, Suid. [*Pollux* X. sect. 70. vbi vid. Iungermann.]

Ἑλένη, Suid.

Ἡρακλῆς, Suid. Athen. [IV. p. 165. (rect. 175.) E.]

Πλύντριαι ἢ Ναυσικάα, Suid. Πλύντριαι, Scholiastes Aristoph. ad Aues [1568. vbi male legitur Φιλύριος. vid. *Iungermann.* ad *Pollux.* VII. sect. 192. 6. vbi mallet Πλύντριαι legere.]

Πόλις s. Πόλεις, Suid. *Athenaeus* [p. 104. F. p. 381. A.] *Pollux*, *Fabric.* [lib. VII. 108. 110. X. sect. 58. (ibique interprett. et *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. p. 95. item Toup. IV. 387 sq.) et sect. 126. *Casaubon.* ad Athen. III. 9. Male relata est inter Aristophaneas. conf. *Burmanni* praef. ad Aristoph. Bergleri pag. 24 sq. *Harl.*]

Φρεώρυχος, Suid. *Poll.* [VII. sect. 192.] Athen. [XIV. p. 640. F. ibique Casaubon.]

PHOENICIDES nnnn) Comicus citatur a *Stobaeo* in Florileg. p. 43. edit. Grotii. Eius Μισουμένην et Φύλαρχον laudat *Athenaeus* [p. 652. D. et p. 404. A.] quae duo nomina apud Suidam in vnum male coaluerunt φύλαρχος μισούμενος, vt pridem monuit *Casaubonus* XIV. 18. ad Athenaeum. *Fabric.* Sic quoque *Eudocia* in MS. habuisse videtur: in edit. enim p. 428. tantum commate distinguuntur φύλαρχος, μισούμενος etc. *Harl.*

PHORMVS siue PHORMIS. De hoc dixi in Notitia Tragicorum.

PHRYNICHVS oooo) τῶν ἐπιδευτέρων veteris Comoediae poeta clarus circa Olymp. LXXVI. decem dramata composuisse traditur a scriptore anonymo περὶ Κωμῳδίας, qui Aristophani praefigi solet. Subfrigidus fuit, notante Suida in Λύκις, quem vide sis etiam in Παλαίσμασιν. Ab eodem haec dramata memorantur:

Ἐφιάλτης, *Athen.* [IV. p. 165. B. et 184. F. *Casaubon.* ad Athen. IV. 18. p. 297.] *Pollux* [VII. sect. 103.] Schol. Comici ad Aues [v. 1297. vbi editur ἐν Ἐπιάλτῃ.]

nnnn) Ab hoc distinguendus est *Phoenix*, Colophonius, Iamborum scriptor, laudatus ab *Athenaeo* XI. p. 495. coll. *Toup.* Emendatt. in Suid. p. 334. *Paw* ad Horapollin. pag. 283. *Harl.*

oooo) Conf. supra in Notitia Tragicorum deperditorum p. 316 sq. Exagitatur comicus Phryn. ab *Aristophane* Nub. 556. vbi Schol. ad incertam prouocat fabulam; pariter Schol. Marc. ad *Homeri* Iliad. γ'. 219. ex fabula incerta. *Athen.* II. pag. 52. C. vbi fragmentum fabulae cuiusdam, quod emendat *Toup.* Emendatt. in Suidam part. I. pag. 26 sq. edit. Lips. *Harl.*

Κόννος, Hesych. in Ἀεὶ. [vbi *Vossius* mallt ἐν Κρόνῳ. alii cum Suida in Φρύνιχος, Κόννῳ vir autem doctus in Obss. miscell. Belg. vol. III. pag. 326. vet. Hesychii lect. Κοννῷ seruat.]

Κρόνος, *Pollux* [VII. 136.] *Athen.* [VIIII. p. 371. F. vbi additur, Didymum interpretatum esse illam fabulam, et *Casaubon.* vide in Animaduu. p. 643 sq. *Schol.* ad Aristophanis Aues 989.] Hesych.

Κωμασταί, Hesych. *Pollux* [IV. sect. 55. *Athen.* XI. pag. 474. B. Casaubon. Animaduu. ad eum loc. pag. 794.]

Μονότροπος, *Athen.* [VI. pag. 248. C. collato *Casaubono* ad illum locum in Animaduerss. p. 435. nec non *Ios. Scaligero* lib. de Emendat. temporum p. 53. perperam alii legunt Μονόσιτος. Bis enim apud *Pollucem* VII. sect. 21. et 178. aliosque legitur Μονότροπος.] Schol. Comici ad Aues [11. it. 1297. et argum. 2.] Suid. in Ὑπερακοντίζεις, [et Μέτων ex Schol. ad Aristoph. Aues 998. fragmentum corrigit *Toup.* Emendatt. in Suid. II. p. 265 sq. edit. Lips. et III. p. 515. corrigit locum in voc. Ὑπεραι. citatum.]

Μοῦσαι, Harpocr. et Suid. in Καδίσκος. Athen. pag. 319. A. *Pollux* [VII. sect. 203. X. 86. coll. *Bentlei.* ad Hemsterhus. p. 99.] Schol. Comici in argumento Ranarum.

Μύστης siue Μοῦσαι, Suid. in Τευτάζειν. [?]

Ποάστριαι, Harpocr. *Pollux* [VII. 23. X. 159.] *Athen.* [III. pag. 110. E. IV. p. 424. C. vbi quidem legitur in textu Παιστρίαις· sed Casaubon. bene coniicit Ποαστρίαις.] Priscian. [Casaubon. ad Athen. III. 27. pag. 213.]

Σάτυροι, *Phrynichus* Sophista in Εὐαγγελίζομαι. *Athen.* [III. p. 83. B.] Schol. Comici ad Nubes 1153. et Vespas [82. Aues 1463. Küster. in ind. ad Aristoph. hoc drama, nec non Ἐπιάλτην et Κρόνον adsignat Phrynicho tragico; idque iure factum videtur.]

Τραγῳδοὶ ἢ ἀπελεύθεροι, *Pollux* [VII. sect. 195. vbi vid. interpr. et Toup. IV. 375 sq.] *Athen.* [VI. 3. p. 229. A. (ad quem locum vid. *Casaubon.* Animaduu. p. 403.) VII. 9. pag. 287. C. XIIII. 19. pag. 654. B. *Harpocrat.* in Διάθεσις.]

[*Lessing* in: Leben des Sophocles pag. 44. nouum fabulae, hucusque incognitae, titulum, Λάροι, in loco *Athenaei* II. p. 44. D. animaduertisse sibi visus est. Verba enim Athenaei: ὑδροπότης δ᾽ ἦν καὶ Λάμπρος ὁ μουσικός, περὶ οὗ Φρύνιχός φησι ΛΑΡΟΥΣ ΘΡΗΝΕΙΝ, ΕΝ ΟΙΣΙ Λάμπρος ἐναπέθνησκεν ἄνθρωπος ὑδατοπότας etc. ita intelligit, vt primum putet, a Phrynicho Lamprum in fabula, Λάροι *(die Kibitze)* dicta, esse sale perfrictum, tum, vt ἐν οἷσι referat ad λάρους, et verba, quae sequuntur, versus anapaesticos, vinculis suis solutis, et threnos siue partem illorum, quos poeta gauias s. λάρους super morte musici in quadam parte chori, quem λάροι constituissent, fecerit canentes, fuisse existimet. *Harl.*]

Fragmenta quaedam pauca Phrynichi Comici collegerunt Hertelius et Grotius. De duobus Tragicis hoc nomine dixi supra in Notitia Tragicorum.

PHYLLIDIVS. Vide Grotii Excerpta e Comicis p. 899. Nescio, sitne idem cum antiquae poeta Comoediae, qui *Phylillius* dicitur in Suidae codicibus voce Διοκλῆς. *Fabric.*

Φιλύλλιον

Φιλύλλιον pro Φύλλιον apud Scholiast. (qui fragmentum dat,) ad *Aristoph.* Plut. 179. correxerunt *Iungermann.* ad *Pollucem* X. 93. nr. 76. p. 1265. et *Hemsterhus.* tum ad loc. citat. Aristoph. p. 57. tum ad Schol. ad eamdem Comici fabulam v. 1195. p. 472. *Harl.*

PISANDER Comicus, quem perstrinxere singularibus dramatis Plato Comicus et Anaxandrides.

PLATO veteris Comoediae poeta circa Olymp. XCIII. clarus, qui XXVIII. dramata composuit, teste Anonymo περὶ Κωμῳδίας, qui Aristophani praemittitur. Vide et *Laertium* III. 109. Alius Iunior mediae comoediae princeps laudatus tum ab aliis, tum a Scholiaste inedito ad Dionysium Thracem, floruit circa Olymp. CXX. Incertum, vtrius horum sint dramata sub *Platonis* nomine veteribus laudata *pppp*):

Ἄδωνις, *Pollux* [X. 104.] *Athen.* [X. p. 456. A. *Casaubon.* ad Athen. p. 769.] Scholiastes Aristoph. ad Vespas 1301. Suid. in Πλάτων et Ἀφοδεῦσαι, vbi male Ἀδώνισι pro Ἀδώνιδι.

Ἀμφιάρεως, Schol. Aristophanis ad Plutum [174. et Hemsterhus. pag. 56. nr. 6.]

Ἀνδροφόνος, *Athen.* [VII. p. 279. C.] Suid.

Ἀτλαντικὸς, male inter Platonis Comici fabulas refertur, quum sit dialogus Platonis Philosophi, de quo suo loco.

Αἱ ἀφ' ἱερῶν, (foeminae sacris operantes [vel potius, feminae a sacris redeuntes. vid. *Reines.* V. L. III. 7. p. 470.]) *Hesych.* [in Ἀσπαλιεὺς, vbi vid. not. Alberti.] *Pollux* [X. 190. vbi vid. not. et Toup. IV. 401. VII. 57. ibi Iungermann.] Athen. [X. p. 446. E.] et Suid. vbi [et apud Eudoc.] male Ἀφιέρων. [vid. *Casaubon.* Animaduu. in Athen. X. 13. p. 742.]

Γρῦπες, Harpocration, Athen. [IX. 2. p. 368. E. et *Casaubon.* ad locum pag. 640.] Suid.

pppp) *Plato* comicus citatur a *Plutarcho* in Pericle pag. 159. a Sexto contra rhetoras sect. 34. *Fabr. Aelius Dionysius* apud Philemonem (in edit. Villoisonii ad Apollonii Soph. Lexicon Homericum pag. 816. laudatum,) profert comparationem, ab Anacharsi mutuam factam, ex quadam Platonis comoedia: frequenter quoque citatur, nulla fabulae mentione facta, ab Eustathio in comment. ad Homerum, Scholiast. ad Aristophanem, aliosque, a Polluce, Hesychio et aliis. *Eudocia* p. 358. (ex Suida v. Πλάτων,) eum facit aequalem Phrynichi, Aristophanis, Eupolidis ac Pherecratis, eumque, scribit, duce Athenaeo, esse λαμπρὸν τὸν χαρακτῆρα, h. e. dicendi genere vsum esse perspicuo et claro. *Saxius* V. C. eius aetatem confert ad aetatem Cratetis, h. e. An. M. 3550. Olymp. LXXXI. 2. ante C. N. 453. a. V. C. 299. *Hambergerus* vero in Zuverläss. Nachrichten etc. vol. I. pag. 222. ad A. M. 3580. ante C. N. 404. Olymp. XCIII. Scripsit quoque *epigrammata;* exstat quoddam apud *Athenaeum* XIII. p. 232. et *Laert.* lib. III. nr. 23. quod quidem alii Platoni adscribunt, alii Asclepiadae, et quod corruptum tentarunt sanare *Salmasius* ad Achillem Tatium I. 37. et *D'Orville* ad Charit. p. 206. Neuter autem satisfecit *Toupio*, qui illud correxit et interpretatus est in Emendatt. in Suid. part. III. p. 529. edit. Lips. Apud *Xenophont.* Mem. Socr. lib. II. cap. 1, 20. fragmentum exstat, quod Epicharmo tribuitur: sed cl. *Ruhnken.* in not. obseruat, illum versum a Scholiaste Hermogenis p. 377. adsignari Platoni comico, latiusque illustrat eius sensum vsumque. Euripidea Tzetzes male tribuit comico Platoni, ostendente *Valckenaerio* in Diatr. Euripidea, post Hippolytum, p. 171. C. qui *Platonis* fragmentum apud Schol. ad *Euripidis* Hecubam v. 838. ibidem ordinat. *Harl.*

Δαίδαλος, *Clemens* VI. Strom. p. 628. vbi, Platonem et Aristophanem testatur, vnum ex altero surripuisse. Schol. Aristophanis ad Nub. 663.

Ἑλλὰς ἢ Νῆσοι, Suid. Pollux [X. n. 142. 167.] Etymol. M. [Schol. ad Homer. α': 135. edit. Wassenb.]

Ἑορταὶ, *Clemens Alex.* VII. Strom. pag. 718. *Pollux* [VII. 121. 186. X. 34. 54. 135.] Suid. Scholiastes Aristoph. ad [Acharn. 351.] ad Aues 799. et Euripidis ad Medeam [475. *Athen.* IX. pag. 367. C.]

Εὐμενίδες, *Etymol. M.* in Ἀναζυγῶν. *Fabric.* Eumdem locum excitat *Hemsterhus.* ad Pollucem X. sect. 26. nr. 54. At ista verba non sunt Comici Platonis ex Eumenisin, atque *Valcken.* in Adnotatt. ad Theocriti Adoniaz. p. 335. obseruat in cod. MS. Etymologici M. D'Orvilliano scriptum legi: Πλουτ. Εὐμ. ex quo ibidem fecit *Ruhnkenius* Πλούταρχος Εὐμένει et locum esse, animaduertit, in Eumene pag. 595. A. *Harl.*

Εὐρώπη, *Athen.* [p. 328. F. IX. 367. C.] et Suid.

Ζεὺς κακούμενος, *Athen.* [III. pag. 119. B. ibique *Casaubon.* pag. 228. XI. 478.] Suid. Scholiastes *Aristoph.* ad Pacem 1243. et *Pollux* VII. 29. sect. 132. vbi male καλουμένῳ pro κακουμένῳ olim legebatur: [id. X. sect. 17. ex cod. et emendatione Iungermanni. atque Hemsterhus. quos vide, et Toup. T. IV. p. 384.]

Ἰώ, *Athen.* [p. 506. E. 657. B.] Suid.

Κέρκωπες. Vide infra Ξάντραι. [P]

Κλεοφῶν, *Athen.* [pag. 66. F. pag. 315. C.] Suid. *Pollux* [X. sect. 56. vbi vid. interpretes.] Schol. *Aristoph.* ad Ranas [arg. 7. et v. 305. 690. 693.]

Κρύφιοι, *Zenobius* II. 31. Prouerb.

Λάϊος, Suid. et *Athen.* *Fabric.* lib. II. 27. p. 68. C. coll. *Casaubono* in Athen. ad illum locum pag. 142. Schol. ad *Aristophanis* Plutum v. 179. vbi olim edebatur ἐν Λαΐῳ sed correctum ab Casaubono l. c. et a Küstero probatum Λαΐῳ reposuit *Hemsterhus.* et emendauit Platonis fragmentum, pag. 57 sq. *Harl.*

Λάκωνες, *Athen.* [IX. p. 380. E. ibique Casaubon. p. 658.] Scholiastes Aristoph. ad Aues v. 471. et *Harpocration* in Σθένελος, qui dubitare videtur, an fuerit Platonis. Apud Suidam [et Eudociam p. 358.] in Πλάτων, est Λάκωνες ἢ ποιηταὶ, et deinde separatim alia eiusdem Platonis fabula, Ποιηταί.

Μαμμάκυθος, Suid. *Hesych.* [h. v. vbi vide Alberti.] et Schol. Aristophanis ad Ranas [1021. ibique Küster.] qui etiam de hac videtur addubitare. [*Casaubon.* ad Athen. VIII. 14. pag. 621.]

Μενέλαος, Suid. in Πλάτων et Τί ἐκ, et *Athen.* [III. pag. 110. E. IV. p. 170. 171. XIV. pag. 637. A.] *Zenobius* VI. 17.

Μέτοικοι, Suid. [*Pollux* X. sect. 24.]

Μύρμηκες, Suid.

Μωμοθῆραι, *Hesych.* in Παλινδορία. *Fabric.* Apud Hesychium legitur: Πλάτων Σύρφακι

φακὶ καὶ Μωμοθήρα. Hinc *Casaubon.* Anim. in Athen. VIII. 7. p. 599. opinatur, binominem fuisse illam fabulam, Σύρφακα et Μωμοθήραν· at, quia Hesychius scripsit καὶ, non ἢ, diuersas illas etiam fuisse arbitratur. Quod vero Casaubon. opinatus est, id firmius adfirmauit *Iungermann.* ad *Pollux.* VI. 164. not. 27. ratus, apud Hesychium pro καὶ scribendum esse ἢ, vt duplici titulo insignitum istud drama intelligamus a comico fuisse. Num vero παλινδορία, accentu in penultima syllaba posito, an παλινδόρια cum accentu in antepenultima, disputatur ab interpretibus ad Pollucis et Hesychii loca. *Harl.*

Νῆσοι. Vide supra in Ἑλλάς.

Νίκαι, Suid. Scholiastes Comici ad Aues 1297.

Νὺξ μακρὰ, Suid. *Athen.* [III. pag. 110. D. coll. Casaubon. ad Athen. III. 27. pag. 213. it. Athen. pag. 700. F.] *Pollux* [VI. sect. 142.]

Ξάντραι ἢ Κέρκωπες, Suid. in Πλάτων et Τευτάζειν. Eadem Comoedia videtur, quae Hephaestioni in Enchirid. [pag. 51. fin. edit. Paw.] Ξάντριαι.

Παιδίον siue Παῖς, (Παιδάριον, Schol. Aristophanis ad Ranas v. 310. et Pacem 733. 948. et Suid. in Παράβασις.) Suid. [et Eudocia] in Πλάτων et *Athen.* [pag. 316. E. atque apud Schol. ad *Aristoph.* Plut. 179. pro Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ Hemsterhus. in nota pag. 56. legere malit ἐν τῷ Παιδαρίῳ. *Harl.*]

Πανηγυρισταὶ, Suid.

Περίαλγος siue Περιαλγής, *Athen.* p. 387. A. Suid. Scholiastes Aristoph. ad Nubes v. 109.

Πείσανδρος, Plutarch. in Antiphonte, Suid. in Ἀρεοπαγίτης [et Ἀρκάδας.] Scholiastes Aristoph. ad Vespas [1555. Nub. 248. Vesp. 590.] *Athen.* pag. 385. D. *Apostolius* IV. 25. Prouerb. *Photius* cod. CCLIX. [*Casaubon.* Animaduu. in Athen. IX. 8. pag. 664.]

Ποιητής, ἢ ποιηταὶ, *Athen.* [IX. p. 375. B. XIV. p. 644. A. et p. 657. A. quem postremum locum emendat illustratque *Toup.* in Curis Nouiss. in Suidam p. 179. Opusc. critic. edit. Lips. Vetus Lexic. in biblioth. Coislin. Montfaucon. p. 484. *Pollux* X. sect. 190. citat ἐν τῷ Ποιητῇ, vbi Salmasius maluit Ποιηταῖς legere, sed refragrante Hemsterhusio; nam apud Suidam non coniungenda sunt vocc. ποιητὴς Πείσανδρος· maleque vertit Aemilius *poeta Pisander;* sed *Poeta* et *Pisander* sunt diuersarum fabularum tituli, ideoque distinctione separandi apud Suidam. Apud *Eudociam* male quoque editum est, cuius errore? nescio, Περίαλγος ποιητὴς, Πείσανδρος· et antea, Λάκωνες, ἢ ποιηταί. Apud Schol. ad *Aristoph.* Ranas 1190. citatur Πλάτων ποιητὴς, sed corrigendum esse Πλάτων Ποιητῇ, et fabulam nostram intelligendam, quum comicus, etiam vbi comoedia non indicatur, dicatur Πλάτων ὁ κωμικός, non, Πλάτων ποιητής, bene animaduertit *Valckenaer.* ad Theocriti Adoniazus. pag. 326 sq. *Harl.*] Suid. Vide et supra in Λάκωνες.

Πρέσβεις, *Athen.* [pag. 287. E. 229. F. X. 424. A.] Suid. *Maximus* ad Dionys. Areopagit. 2. 3. de Ecclesiastica Hierarchia. [*Harpocrat.* in Ἀποκηρύττοντες et Ζητητής. *Casaubon.* ad Athen. VI. 2. pag. 403.]

Σκευαὶ, Suid. [et Eudocia] nisi legendum Σκύθαι.

Σκύθαι.

Σκύθαι, Schol. Aristophanis ad Aues 151.

Σοφιστὴς ἢ Σοφισαὶ, [*Athen.* pag. 422. F. 279. A. 312. B. 678. F.] *Casaubon.* VII. 17. ad Athen. Scholiastes Aristoph. ad Nubes 330. Vespas 157. Aues 300. et Pacem 792. *Pollux* [VII. sect. 100. vbi *Iungermann.* apud Harpocrat. Ἀπόληξις, ὡς τῶν νῦν συγγεαφέων, ὃν Πλάτων κωμῳδεῖ ἐν Σοφιστῇ, idem drama intelligi credit, et scribit ἐν Σοφισαῖς. Idem tamen ad *Pollucem* X. sect. 167. vbi laudatur Πλάτων ἐν τοῖς Σοφισαῖς scribit, id singulari aeque ac plurali numero inueniri.] Suid. et *Syncellus* pag. 149.

Συμμαχία, *Pollux* [II. sect. 83. VI. 17. VII. 202.] Suid.

Συνεξαπατῶν, Suid. *Athen.* [pag. 279. A. III. pag. 103. C.]

Σύρφαξ, Suid. *Hesych.* qqqq) *Athen.* [pag. 344. D. X. pag. 446. F.] Scholiastes Aristoph. ad Aues 168.

Ὑπέρβολος, *Plutarch.* in Alcibiade et Nicia. Suid. *Athen.* [libr. II. p. 56. F. Hyperbolus vero saepius erat exagitatus, a comicis risui atque obtrectationi aliorum expositus et fabula veluti. vid. *Aristoph.* Nub. 549. 551 sqq. ibique Spanhem. *Hemsterhus.* ad eiusdem Plutum pag. 375 sq. *Lucian.* Timon. cap. 30. pag. 143. tom. I. vbi a Schol. p. 142. citatur Πλάτων ὁ Κωμικὸς ἐν Ὑπερβόλῳ, et ab interpretibus, praecipue ab Hemsterhusio pag. 142. et 143 sq. de homine isto improbo copiosius agitur. *Harl.*]

Φάων, *Harpocration* in Ἀναίνεσθαι. *Suid.* in Ἀτηρότατον. *Athen.* [IIII. pag. 146. F. ibique *Casaubon.* Animaduu. pag. 273. VII. p. 325. A. IX. p. 367. D. X. pag. 424. A. pag. 441. E. in cuius fragmenti versu quodam enucleando versatur *Toup.* Emendatt. in Suidam, part. II. p. 231. et alios versus eiusdem fragmenti emendat distinguitque idem ibidem pag. 37. edit. Lips. adde *Hemsterhus.* ad *Luciani* Dialogos mortuorum, IX. cap. 2. p. 361. tom. I. edit. Reitz. *Harl.*] *Apostolius* VI. 33. Prouerb. Confer, si placet Iacobi Hertelii et Grotii e Comicis Graecis excerpta, atque Ioh. Meursii Biblioth. Atticam. [P]

POLYEVCTVS. Vide supra in *Heniocho.*

POLYZELVS Comicus, Suidae memoratus, a quo haec eius dramata nominantur: Ἀφροδίτης γοναὶ, Δημοτυνδάρεως, [quam fabulam citat quoque Schol. ad *Luciani* Timona cap. 30. p. 142. tom. I. edit. Reitz. ac *Pollux* X. 76. vbi vid. interpretes, et *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. pag. 97 sq.] Διονύσου γοναὶ, Μουσῶν γοναὶ, Νίπτρα. [Ab *Eudocia* p. 359. additur fabula Ἄρεως γοναί. Fab. Δημοτυνδάρ. citatur quoque ab Etymol. M. in Ἐννεάκρουνος, cuius locum post Hemsterhus. ad Polluc. X. 76. emendat *Toup.* in Curis Nouiss. in Suid. pag. 193. — Μουσῶν γοναὶ laudantur ab *Athenaeo* VIIII. p. 370. F. vbi vid. *Casaubon.* Animaduu. p. 642. a *Polluce* VI. sect. 168. ab Etymol. M. in Ἐπάκριος. *Harl.*] Alius *Polyzelus* Rhodius, historicus et philosophus, de cuius scriptis consules *Meursium* in Rhodo lib. II. cap. XI. *Fabric.* *Hemsterhus.* ad *Pollucem* X. sect. 76. p. 1244. dicit quidem, Polyzelum *comicum* alium esse ab *historico:* neque tamen id pro certo adfirmare audet, quum exstitisse quosdam constet, qui scribundis

qqqq) Vid. quae paullo ante ad fab. Μυρμήκων notata sunt. *Harl.*

dis simul comoediis et historiis animum adpulerint. Historiam autem qui conscripserint, *Polyzelos* binos reperit; alterum *Messenium*, qui Ibyci pater a quibusdam fuerat habitus, tradente *Suida* in Ἴβυκος, vbi ἱστοριογράφον illum adpellat; *Rhodium* vero alterum, qui res patrias integro volumine luculente complexus est: opus id inscriptum Ῥοδιακὰ, quorum est in *Athenaeo* mentio libro VIII. p. 361. C. indidemque petita, quae ex *Polyzelo* Rhodio commemorat *Hyginus* Astronom. cap. 14. An et alia protulerit in lucem, non perspicue cognouit Hemsterhus., certe Plutarch. in vita Solonis illum aduocat testem in re longe diuersa a Rhodiis Rhodiorumque republica. Si quis itaque historicorum comoedias etiam composuerit; illum esse *Polyzelum Rhodium* existimat Hemsterhus. quamuis hac in re nihil sedulo nec negare velit, nec adfirmare: id autem veterum lectione facile sibi quem obseruare potuisse, monet, patriam significari saepissime, si citent historicos; rarissime vero eam nominibus Comicorum adponi, vt mirum non sit, Polyzelum, qui fabulas scripsit, *Rhodium*, aut cuiuscumque tandem gentis fuerit, non dici. Haec plura ex nota Hemsterhus. adnotasse, haud erit, spero, ingratum lectoribus. adde *Vossium* de Histor. Graec. cap. III. p. 406. et de Pol. Mess. lib. IV. cap. 1. p. 432. et de Poet. Graecis pag. 91. atque de *Polyzelo* Messanensi historico *Mongitor*. Biblioth. Sicul. tom. II. p. 190. Cynicis philosophis quidam *Polyzelus* adnumeratur. vid. lib. III. infra, in Catalogo Cynicorum. *Harl.*

POSIDIPPVS rrrr) Cassandreus, ex Cassandra ciuitate Macedoniae, vel saltem, (vt Stephan. Byz. in Κασσάνδρεια) Cynisci, Cassandrei, filius, nouae Comoediae poeta, qui triennio post Menandri mortem, teste Suida [et Eudocia pag. 359.] docuit. Eius dramata fuerunt vsque ad XXX, e quibus memorantur a veteribus:

Ἀναβλέπων, *Athen.* pag. 661. F.

Ἀποκλειομένη, *Athen.* [VII. p. 301. C.] *Pollux* [X. sect. 98. vbi vid. interprr. *Casaubon.* ad Athen. VII. 14. pag. 529.]

Γαλάτη, *Poll.* [IV. sect. 175. VII. sect. 111. X. 22.]

Δημόται, (Suid. in Νεανισκεύεται.) [Photii Lex. in Νεανισκεύεται. vid. *Hemsterhus.* ad Poll. X. 98.]

Ἐπίσταθμος, *Pollux* [X. sect. 139. coll. *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. p. 104. et Toup. T. IV. ed. nouiss. p. 235.]

Ἐφεσία, *Athen.* pag. 591. E.

Κώδων, *Pollux* [IX. sect. 28.]

Λοκροὶ, *Athen.* pag. 87. F.

Μεταφερόμενος, *Athen.* pag. 118. B. Μεταφερόμενοι apud *Laert.* VII. 27.

Μύρμηξ,

rrrr) Imago *Posidippi* praesidentis in theatro et volumen manu tenentis apud Gronouium Virum Cl. tom. II. Antiq. Graecar. tabula 100. Confer numum Posidippi Cassandrei huius an Posidoniatae apud Laur. Begerum tom. I. Thesauri Brandenburgici p. 273. *Fabric.* adde *Küster.* ad Suidam h. v. tom. III. p. 159 sq. vbi ex *Dicaearchi* vita Graeciae insigne fragmentum adfert laudatque *Salmas.* ad Solin. p. 100. edit. Vltraiect. *Harl.*

Μύρμηξ,

Πεδίον, *Athen.* pag. 94. C.

Πορνοβοσκὸς, *Athen.* pag. 154. F.

Σύντροφοι, Athen. p. 659. E. [Phot. in Lex. vid. *Hemsterhuf.* ad Poll. X. 98.]

Φιλόσοφοι, (quod drama alii tribuerunt Philemoni) *Laert.* VII. 27.

Χορεύουσαι, Athen. [IX. pag. 376. E.]

Quasdam *Posidippi* comoedias a latinis etiam Comicis expressas fuisse, constat e *Gellio* lib. II. cap. 23. [Quasdam *Posidippi* sententias e *Stob.* tit. XIV. et XCIX. recepit *Brunck.* in Gnomicis Poet. Gr. p. 201. emendauit et locum quemdam pag. 341. in notis exposuit.] In bibliothecae Mediceae pluteo LXXXVII. exstat volumen, teste Gronouio, continens fragmenta ex Posidippo Comico de vitae necessariis carmine iambico, qualia nulla exstant inter fragmenta Posidippi ab H. Stephano, Hertelio vel Grotio collecta. Alius videtur *Posidippus* scriptor Epigrammatum, de quo alibi. *Fabric.* Hic forsan scripsit *Aethiopiam*, teste *Athen.* XIII. pag. 596. C. vbi quoque eius epigramma adponitur. In Catal. codd. gr. Medic. edit. Bandini tom. II. p. 392. XX. tom. III. p. 111. XLVI. et p. 402. XXVIII. sunt epigramm. quae ab aliis Posidippo tribuuntur, ab aliis, poetis aliis. De *Posidippo*, historico, qui scripsit librum de Cnido, vid. *Vossium* de Histor. Graecis, lib. III. p. 407. Lugd. Bat. 1651. 4. *Harl.*

[De PRATINA Satyrographo v. supra in Notit. Tragicorum.]

PRONOMVS Thebanus, tragicus, an comicus? fabulas docuit Athenis Olymp. CXXVII. 2. Archonte Pytharato. Vide *Fuluii Vrsini* Elogia viror. illustr. pag. 28. *Fabric.* Scripsit προσώδιον εἰς Δῆλον, teste *Pausania* lib. IX. cap. 12. fin. (vbi statua in illius honorem posita, eius merita inuentaque musica laudantur,) pag. 735. et lib. IV. cap. 27. p. 345 sq. (vbi consules Kühn.) de illius cantiunculis, (μέλεσι,) agitur. adde supra, in Notitia Lyricorum, cap. 15. pag. 136. *Harl.*

PYTHON Catanensis. Vide supra in Alexandro, et in Notitia Tragicorum.

RHINTHON de quo supra in Notitia Tragicorum.

Pro RVLLO Comico apud Bulengerum lib. I. de Theatro cap. 2. legendum MVLLVS, de quo supra.

SANNYRION Atheniensis, poeta Comicus veteris comoediae, [F] Dioclis et Philyllii aequalis fuit, teste *Suida* in Διοκλῆς, ob corporis λεπτότητα siue tenuitatem ac macilentiam a Comicis derisus. [*Pollux* X. sect. 189.] *Aelian.* X. 6. Var. ssss) adde lib. XIII. V. H.

ssss) Conf. *Athenaeus* lib. XII. cap. 13. p. 551. et interpretes ad *Aeliani* locum; vbi pro Σαννυρίων ὁ κωμῳδίας Scheffer legere iussit ὁ τραγῳδίας, sed iam refutatus a Perizonio, qui quidem in Aristophane — pro Σαννυρίων Ἀπὸ τῶν τραγῳδῶν — reponendum censuit ἀπὸ τῶν κωμῳδῶν· sed Abr. Gronou. probat emendationem *Bentleii* in diss. de Phalar. Epist. p. 299. ἀπὸ τῶν τρυγῳδῶν. Bentleius nimirum in Respons. ad Boyle ex interpret. lat. Lennepii pag. 114 sq. multus est de hoc comico, et p. 167 sq. profert ornatque suam coniecturam in fragmento Aristoph. ex Gerytade apud Athenaeum p. 551. τρυγῳδῶν pro τραγῳδῶν. Quod *Sannyrion* in fabula, cui nomen *Danae*, illudit versum Euripidis in Oreste, haec autem acta est Olymp. XCII. 4. et Ranae Aristophanis, vbi idem versus ridetur,

XIII. V. H. cap. 15. vbi vid. interprr. Sannyrionis *Danae* laudatur a Scholiaste *Euripidis* ad Orestem v. 279. et *Aristophanis* ad Ranas v. 305. adductis eius verbis, in quibus exagitat Hegelochum ὑποκριτήν, qui Euripidis Oresten egit Olymp. XCII. 4. vnde post illud tempus fabulas docuisse intelligitur. Eius γέλωτα laudant Harpocration [in Ναύκληρος et Πέλανος,] *Pollux* [IX. sect. 26. X. 185.] et *Athenaeus* [VII. 9. p. 286. C.] Confer *Meursium* in Biblioth. Attica et *Pearsonium* parte II. Vindic. Ignatii cap. 1. vbi castigat ea, quae scripserat *Casaubonus* ad Athenaei lib. VII. cap. 9. [pag. 510 sq. vbi de fabulis, quae Sannyrioni tribuuntur, agit,] et in auctore περὶ Κωμῳδίας, qui Scholiis Aristophanis praefigitur, pro Σαννυρίωνα docet, legendum esse Συσαρίωνα, de quo infra suo loco. Fuit praeterea Sannyrionis fabula Ἰώ, et altera Ψυχασταί, vt Suidas notauit. *Fabric.* At *Casaubon.* ad Athen. pag. 511. contra Suidam monet, ab Athenaeo *Ionem* Platoni comico, *Psychastas* vero Strattidi, neutram harum fabularum Sannyrioni adsignari, nisi mendum sit in codicibus. Cum Suida consentit *Eudocia* pag. 382: sed aliam adhuc fabulam, Σαρδανάπαλος, inter Sannyrionis fabulas recepit: quo auctore et quo iure id fecerit, equidem ignoro. *Harl.*

SATYRVS Κωμικὸς ὑποκριτής, memoratus *Plutarcho* de laude sui pag. 545.

SCIRAS Tarentinus, comoediae italicae poeta, cuius Meleagrum laudat *Athenaeus* lib. IX. p. 402. B. Καὶ Σκίρας εἷς δέ ἐστιν οὗτος τῆς Ἰταλικῆς καλουμένης Κωμῳδίας ποιητής, γένος Ταραντῖνος, ἐν Μελεάγρῳ φησίν. Sed pro *Scira*, Colomesio iudice, legendum *Sclerias*, de quo mox dicam. [adde *Crassi* Histor. Poet. Gr. pag. 453.]

SCLERIAS, male Σκληρεὺς vocatur apud *Photium* cod. CLXVII. p. 194. vt *Sciras* apud *Athenaeum* lib. IX. pag. 402. B. Sed et *Casaubonum* fugit ratio, cum lib. III. ad Athenaeum cap. 4. putaret, nomen *Sclerias* apud Stobaeum, a quo ter laudatur, Comoediae esse, non poetae Comici. Laudatur *Sclerias* etiam apud *Antonium* Melissae lib. II. cap. 79. et *Maximum* in Collectaneis cap. 63. Vide *Colomesium* ad Gyraldum de Poetis p. 406. *Fabric.* Quae vero sub *Scleriae* nomine habet *Stobaeus* Serm. 150. pag. 552, 12. ea *Simonidi* tribuit *Clemens Alexandrinus* Strom. lib. III. p. 573. (*Solan.* ad Lucian. tom. I. p. 733, 25.) Scholiastes autem MS. ad Platonis Gorgiam animaduertit, id Scolion ab aliis *Simonidi*, ab aliis *Epicharmo* vindicari; vti praeclare haec obseruauit *Koen.* ad Gregorium de Dialectis pag. 155. *Harl.*

SERAPION Comicus citatur in *Stobaei* Florilegio p. 67. edit. Grotii. Alius *Serapion* poeta, quem Athenis aduenisse ait et loquentem inducit Plutarchus libro de Pythiae Oraculis. Hunc, ni fallor, Serapionem ἐν ἔπεσι siue carmine heroico nonnulla tradidisse de Sibyllae vi μαντικῇ, etiam post fata durante, notat *Clemens Alex.* I. Strom. pag. 304.

SIMYLVM Comicum laudat *Stobaeus* in Florileg. pag. 229. edit. Grotii. Alius *Simylus* Chalcidensis Nauclerus, quem memorat *Lucianus* in Toxari tom. II. pag. 45.

videtur, actae fuerunt Olymp. CXIII. 3. tempus actae *Danaes* Sannyrionis tuto collocandum censet *Bentlei.* p. 115. inter Olymp. XCII. 4. et XCV. *Harl.*

SOPATER Paphius ſub Alexandro M. et poſt claruit vsque ad tempora Ptolemaei ſecundi, vt ex Sopatro ipſo obſeruat *Athenaeus* lib. II. p. 71. B. Idem lib. IV. laudat locum ex incerto Paphii Sopatri dramate, quem dat Grotius in Excerptis p. 871. Φλύαξ ſiue φλυακογράφος [tttt]) fuit *Sopater*, qualis Rhinthon et Sotades, de quibus ſuo loco. Apud eumdem *Athenaeum* citatur Sopatri huius:

Βακχὶς, [*Athen.* pag. 176. A. 213. C.] licet Suidas eam tribuat Sopatro Parodo.

Βακχίδος γάμος, [*Athen.* XIV. p. 656. F.]

Βακχίδος μνηστῆρες, [?] [id. IV. p. 160. B. XIV. pag. 644. C.]

[Γαλάται, *Athen.* IV. pag. 160. E.]

Εὐβουλοθεόμβροτος, [*Athen.* III. p. 86. A. vocatur drama; an fuit mimicum?]

Ἱππόλυτος, Suid.

Ἡ Κνιδία, Suid.

Μυστάκου Θητίον, [*Athen.* III. p. 119. A. IV. pag. 175. C. ad Sopatr. Parodum refert. conf. *Caſaub.* ad Athen. III. 32. p. 228.]

Νεκυία, Suid. [*Athen.* IV. p. 160. B. et *Caſaubon.* pag. 29. B.]

Πύλαι, Suid. [*Athen.* IV. p. 175. C. Sopatro Parodo adſignat; idque vocat δρᾶμα.]

Σίλφαι, (Suid. Σιλφία.)

Φακῆ, Suid.

Φυσιόλογος, Suid.

Alius *Sopater Phacius*, Parodus, cuius ab eodem Athenaeo laudantur:

Βακίδης, *Fabric.* *Athen.* IV. cap. 15. pag. 158. E. vbi — Φακίνων· ὧν καὶ Σώπατρος ὁ Φάκιος παρῳδὸς μέμνηται ἐν δράματι Βακίδῃ. Primum vero ὁ Φάκιος non eſt nomen gentile, ſed Sopater pro: Πάφιος, iocoſe vocatur Φάκιος, et adluditur ad Φακῆν, legumen *lentem*, hominesque, vt videtur, Φακίνους, homines abiectos nihilique, a cibi illius vilitate forſan ſic dictos. vid. *Caſaubon.* ad Athen. IV. 15. pag. 288 ſq. qui, quod mihi quoque in mentem venerat, fabulae indicem, cenſet, eſſe ſuſpectum, et pro Βακίδι legendum Βακχίδι. *Harl.*

Μύσαι, [*Athen.* V. p. 183. C.] et Ὀρέστης, ac Φακῆ [uuuu]), quae duo poſtrema dramata Sopatro Paphio male Suidas tribuit. *Fabric.* Enimuero Sopater Parodus idem eſt ac Paphius. Nam primum ex iis, quae antea iam notaui, patet, *Phacium* iocoſe tantum poſitum eſſe pro Paphio: tum ab Athenaeo diſerte ei adtribuitur Μυστάκου Θήτιον et Πύλαι, quas Fabricius Sop. Paphio adſignat. His, credo, argumentis motus iam *Caſaubon.* ad Athen. p. 228. Sopatrum Paphium et Φλυακογράφον, putauit, non alium eſſe ab illo, qui *parodus* paſſim nominatur. In eadem ſunt ſententia *Stanleius* ad Aeſchyli Choeph. v. 294. pag. 822. et *Küſter.* ad Suidam III. pag. 354. *Harl.*

SOPHILVS Sicyonius vel Thebanus, mediae poeta Comoediae, cuius dramata haec apud veteres memorantur:

Ἀνδροκλῆς, *Athen.* [p. 123. C. 228. C.]

Γάμοι, *Laert.* II. 120. [ſed vid. ibi Caſaubon. et Menag.]

Δημία, Suid.

Ἐγχειρίδιον, Athen. [X. p. 431. A. conf. *Caſaubon.* ad Athen. X. 8. pag. 726.]

Κιθαρῳδὸς,

tttt) Φλύακες ſ. φλύακες in magna Graecia dicebantur hiſtriones et mimi: φλυακογράφοι mimorum poetae. vid. *Caſaubon.* ad Athen. III. 9. pag. 167. *Harl.*

uuuu) Ex hac forſan verſus contra Philoxenum ſumti ſunt ab *Athen.* VIII. p. 341. E. vbi vocatur *Parodus. Harl.*

Κιθαρῳδός, Suid.
Λήδα. Vide paullo post Τυνδάρεως.
Παρακαταθήκη, *Athen.* p. 640. D. Suid.
Συντρέχοντες, *Athen.* p. 125. E.
Τυνδάρεως ἢ Λήδα, Suid.
Φίλαρχος, *Athen.* [lib. III. p. 100. A. *Casaubon.* ad locum pag. 197.] Suid.
Χοιρίδιον, Suid. [et Eudocia]; sed legendum ex Athenaeo Ἐγχειρίδιον.

SOPHRONEM Comicum, a Sophrone Syracusano Mimographo, qui Euripidi aequalis erat, male diuersum facit Suidas vvvv). Scripsit Dorica [eaque vetere et asperiore,] dialecto, et obscurius paullo, vnde *implicitum* vocat *Statius* 5. Siluar. III. 157. μίμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους, *Mimos in viros et foeminas*, [conf. *Casaubon.* ad Athen. III. 10. p. 170. et XI. 8. p. 799.] quorum lectione delectatus fuit Plato Philosophus, [adeo, vt, testibus *Suida*, inprimis *Diogene Laertio* III. 18. (vbi interpretes, praecipue *Menagius* p. 146. edit. Meibomii plurium veterum testimonia congesserunt de hoc Platonis studio,) interdum etiam iis indormiret. *Quinctil.* autem Inst. Or. I. cap. 10. vbi vid. Pareum et Almel. edit. Burm. *Sophron* —, ait, *mimorum quidem scriptor; sed quem Plato adeo probauit, vt suppositos capiti libros eius, quum moreretur, habuisse credatur.* adde *Athen.* XI. 15. p. 504. B. ibique *Casaubon.* Animaduu. p. 821. Plato igitur praeter Aristophanis comoedias, studiosissime lectitabat Sophronis mimos, sic, vt illos in dialogis, conuenientia cuique personae tribuendo, velut exemplar optimum, exprimeret imitando, vt ait *Valcken.* loco mox mem. p. 194. isque laudat *Olympiodorum* in vita Platonis, quam ex schedis *Isaaci* patris euulgauit *Mericus Casaubonus*, editam ad calcem *Diogenis Laertii*, Wetsten. tom. II. p. 584. Ἔχαιρε καὶ πάνυ καὶ Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ καὶ Σώφρονι, παρ' ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. *Sophronis* mimos, a Dione Syracusano emtos Platonem habuisse, prodidit *Tzetzes* Chil. X. vers. 1001 sqq. Mimi vero Graecorum, adeoque Sophronis erant imitatio atque repraesentatio characterum morumque, etiam soloecismorum iis, qui colloquentes inducti sunt, sollemnium, adeoque diuersi a mimis Romanorum. vid. Neue Bibliothek der schön. Wissenschaften. Lipsiae, vol. 40. part. II. p. 279 sqq. censorem in Allgem. Litteratur-Zeitung, 1789. mens. Nou. nr. 351. pag. 372 sq. Mimi Sophronis scripti fuerunt καταλογάδην, h. e. oratione soluta, vt ait Suidas, nec adeo ἔμμετροι, metrici, teste *Aristotele* apud *Athen.* XI. p. 505. C. sed tamen numerosi, siue numeris suis, rhythmis quibusdam et colis poetarum illigati. Vide, quae scripsi ad *Aristotelis* A. P. cap. 1. p. 8 sq. et quae in nota infer. ex Nazianz. notauit Fabric. Neque tamen defuerunt viri docti, qui secus sentirent, rati, Sophronem scripsisse versibus. Atque *Mongitor.* in Biblioth. Sicula tom. II. p. 233 — 235. de Sophrone copiosus, ab opinione, illum et versu et prosa scripsisse mimos, haud multum abest, excitatque plures, qui in vtramque partem disputarunt. Alii Sophronis mimi fuerunt σπουδαῖοι, alii γελοίων,

vvvv) Id, quod *Stanlei.* quoque ad Aeschyl. Choeph. v. 294. pag. 822. notauit. *Eudocia*, Suidam sequuta, pariter duo facit Sophronas; alterum p. 385. comicum, cuius, inquit, δράματα καὶ κωμῳδίαι, πενθερά, ὡς Ἀθηναῖος ἐν Δειπνοσοφισταῖς· alterum adnumerat philosophis p. 389. et verba exscripsit Suidae, tom. III. p. 358. vbi consules Küsteri notas. Fabr. in not. msst. male, ait, μιμογράφος in prioribus Suidae editionibus, quod Küster. recte emendauit voc. Ῥηγίνης, vbi Xenarchi comici, qui Sophronis filius fuit, mentio fit. *Harl.*

λοίων, secundum *Vlpianum* ad Demosth. Olynth. pag. 36. aut, secundum *Plutarch.* Sympos. VII. probl. 8. alii ὑποθέσεις, *argumenta*, tractabant, erantque honestiores, propius ad comoediae naturam accedentes; (hinc potuit comicis a nonnullis accenseri, quod iam *Bonannus* in Syracus. illustr. lib. II. p. 274. censuit,) alii παίγνια, i. e. mimi lasciui, molles, sermonisque ineptiis abundantes. vid. *Casaubon.* de P. Sat. lib. I. 3. p. 89 sq. edit. Rambach. De Mimis ipsis vberius agere, hic non vacat; atque post Vossium aliosque erudite de illis disputarunt *Frid. Liebegott Becher* in Comm. *Dec. Laberii Mimi prologus;* praecedit historia poeseos mimicae apud Romanos, Lipsiae, 1787. 8. p. 7 sqq. et *Werner Car. Ludou. Ziegler* in Comm. *de Mimis Romanorum*, Gottingae, 1788. 8. p. 6 sqq. et bene multos alios, qui in eodem argumento modo latius, modo breuius versati sunt, enumerant. *Harl.*]

De hoc Sophrone consules *Vossium* lib. II. [cap. 29 — 31. cap. 33.] Institutt. Poetic. p. 161. Vide *Athenaeum* XI. p. 504. *Salmasium* ad Solinum p. 76. *Henr. Valesium* ad Ammianum Marcellinum XXIII, 5. *Meursium* ad Hesych. Illustrem p. 199 sq. [*Laur. Crassum* in Istoria de' poeti greci, pag. 472 sqq. qui multorum de Sophrone iudicia recenset, duoque distinguit Sophronas, mimicum et comicum: *Mongitorem* l. c. qui et multos alios excitat, de illo differentes, et animaduertit, nomen eius varie fuisse distortum aut cum aliis confusum, in primis *Valcken.* ad Theocriti Adoniaz. p. 193. vsque ad p. 209. erudite copioseque de Sophrone eiusque mimis disputat. Docet, Theocritum quaedam ex Sophronis mimis expressisse: agit de Platone, illius cultore, quid sit παρὰ Σώφρονι θεώμενοι an? θεώμεναι τὰ Ἴσθμια, de oratione scribendique genere, quo vsus est Sophron, de eius soloecismis, quum mulieres suo faceret more colloquentes, (praeter plura Etymol. M. loca. vid. *Demetrium* de Elocutione §. 128.) et pluscula vocabula, quae veteres grammatici e Sophronis mimis adnotarunt, congessit docteque exposuit atque illustrauit. Quibus addi potest locus a Schol. Veneto ad Homeri Iliad. λ'. 385. seruatus. *Harl.*]

Ex Ἀνδρείοις, quos Athen. saepe citat, videntur:

Ἄγγελος, Schol. Germanici, in Arati Phaenom.

Ἀγρειώτης, *Athen.* [VII. pag. 309. C.]

Ἁλιεύς, *Athen.* [III. pag. 86. A. vbi dicitur Ἁλιευτικὸς siue Ἀγρειώτας. VII. wwww) pag. 288. A.]

Νυμφόπονος, *Pollux* [VI. sect. 90. ex emendat. Iungerm. X. 107. vbi vid. Hemsterhus.] *Athen.* [VIII. pag. 362. C. ibique Casaubon. pag. 630.]

Παῖς,

wwww) *Toup.* apud Athen. VII. p. 288. aliter ac Casaubon. explicat locum in Cur. nouiss. in Suid. p. 206. edit. Lips. ibid. corrigit exponitque locum Demetrii de interpr. sect. 147. de Sophrone nostro [sed cf. Adpend. ed. recentiss. T. IV. pag. 428.] et alium Sophronis locum pag. 267. In Emendatt. part. II. p. 235. locum Sophronis apud Schol. ad Aristoph. Lysistr. vers. 17. alium locum apud Schol. ad Aristoph. Aues vers. 1223. in part. III. Emendatt. p. 554. correctione et interpretatione iuuat. Fabr. in not. msst. „Nazianzenus in hymno vespertino, et in carmine de virginitate imitatus Sophronem Syracus. ἔτος, ait, γὰρ μόνος ποιητῶν ῥυθμοῖς τισὶ καὶ κώλοις ἐχρήσατο, ποιητικῆς ἀναλογίας καταφρονήσας. Biblioth. Coislin. pag. 120. — quot versus Sophronis, tot adagia, teste Demetrio Phalereo.“ *Harl.*

Παῖς, *Athen.* [libr. VII. p. 324. F. vbi *Casaubon.* VII. 21. p. 562. legit ex ingenio: ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Παιδικὰ etc. *Sophron in mimo inscripto Delicias vel Amasius.*]

E Mimis Γυναικείοις: (quos praeter Pollucem IV. sect. 174. etc. laudat frequenter Athenaeus, perinde vt Ἀνδρείους,) Ἀκέστριαι, Suid. in Κάπηλος.

Θυννοθήρα siue Θυννοθῆραι, Etymol. M. *Fabric.* Huius et alterius mimi ἁλιεὺς argumentum adfine fuisse iudicat *Valcken.* ad Theocrit. Adoniaz. pag. 325 sq. et apud *Athen.* VII. p. 309. C. (vbi Sophron ἐν τῷ Ἀγροιωτικῷ laudatur,) καὶ τὸν Θυννοθήρα υἱὸν, non intelligit *thynnorum piscatoris filium*, (vid. *Casaubon.* ad Athen. VII. 17. p. 541.) de nomine piscis κωθωνίαν dictum, sed piscatorem, et alia quaedam Sophronea illustrat comparatue cum Theocrito. An etiam ἁλιεὺς et ἀγροιώτας (sic enim dorice scribendum puto,) fuerunt vel idem mimus, quod putarat iam Bonannius apud Mongitorem dissentientem, vel eiusdem argumenti? *Harl.*

Πενθερά, Suid. *Athen.* [III. pag. 110. D.]

Idem *Athenaeus* VII. pag. 281. citat Apollodorum Atheniensem ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Σώφρονος, vbi interpres male, *de temperante,* mox enim mentio μίμων ἀνδρείων. Confer *Casaubonum* VII. 6. [et *Valcken.* ad Eurip. Phoen. Schol. pag. 593.]

SOSICRATES Comicus citatur a *Stobaeo* pag. 117. Florileg. edit. Grotii, et Suida in Ἀμφίας, *Polluce* quoque, [IV. 173. in not. emendato, IX. sect. 57. conf. *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. pag. 83.] qui laudat eius Παρακαταθήκην, etsi nomen Sosicratis corruptum iam in *Crates*, iam in *Hippocrates*, vt praeclaris editoribus, praecipue Hemsterhusio, adnotatum. [P] [vid. supra in hac nota *Hippocratem.*]

SOSIPATER Comicus, ex cuius καταψευδομένῳ longiorem locum profert *Athenaeus* lib. IX. pag. 377. quem cum metaphrasi sua dedit *Grotius* in Excerptis p. 886. Nescio tamen, an pro Σωσιπάτρῳ apud Athenaeum legi debeat Σωπάτρῳ.

SOSITHEVS Comicis accensetur in Excerptis *Grotii* pag. 900. quem idem vir summus pag. 456. recte inter tragicos retulerat. Vide, quae in Notitia Tragicorum. Videntur tamen, fateor, Comicum sapere, quae de Sositheo refert *Laertius* VII. 173.

SOTADES Atheniensis, mediae Comoediae poeta, Suidae laudatus, cuius Παραλυτρούμενον et Ἐγκλειομένας memorat *Athenaeus* p. 368. A. et 293. A. neutiquam confundi debet cum altero Maronita xxxx), auctore Ἰωνικῶν ἀσμάτων molliumque et obscoenorum carminum, quae ab eo dicta sunt *Sotadea* yyyy). Vide *Athenaeum* VII. pag. 293. [*Vossii* Institt. Poet. II. cap. 21. §. 2.] De huius poematibus scripserat filius *Apollonius*, teste *Athenaeo* lib. XIV. p. 620 sq. vbi *Carystii* quoque Pergameni librum *de Sotade* commemorat, et refert, hunc poetam Ptolemaei Philadelphi iussu inclusum cistae plumbeae et in mari demersum, quod ipsius cum Arsinoe sorore nuptias paullo liberius perstrinxisset. [conf. *Valckenaer.* ad Theocriti Adon. pag. 281. A. *Eustath.* ad Homer. Iliad. π'. v. 432.

xxxx) Conf. *Thom. Maluendam* de Antichristo p. 43. *Fabric.* *Suidam* h. v. tom. III. p. 356. vbi vid. Küster. supra, lib. II. 9. §. 6. vol. I. pag. 627. *Harl.*

yyyy) Vid. *Meibom.* ad Musicos pag. 255. De metro Sotadeo vid. Schol. ad Hephaest. 5. ipsum Heph. p. 37. et Schol. p. 38, 22. edit. Paw. adde *Koppiers* Obseruata philolog. cap. 2. p. 15. *Harl.*

v. 432. p. 1069. *Plut.* de puer. educat. cap. 14. ibique Schneider. p. 45.] Apud *Iuuenalem* Ii. 10. pro *Socraticis* cinaedis male *Sotadicos* reponit vir doctissimus *Leopardus* XIII. 10. qui de Sotade et aliis Ἰωνικῶν λόγων auctoribus siue κιναιδολόγοις verba Strabonis, Athenaei ac Suidae eodem loco adscripsit. Mirum est, Strabonem videri adfirmare, quod Sotades et Alexander Aetolus scripserint non versu [zzzz]), sed prosa, quum alii veteres contrarium innuant, et *Demetrius* de Elocutione §. 193. Sotadi ἄσεμνον quidem et κεκλασμένον, sed tamen tribuat μέτρον. Gyraldus vero pag. 490. verba Strabonis κατὰ μέλος ita intellexit, quod cantum addiderint Simus et Lysis, at Sotades et Alexander tantum recitauerint cinaedica sua poemata. *Hephaestion* pag. 13. [pag. 3, 18. edit. Paw.] laudat huius, vt opinor, Sotadis Ἄδωνιν, et p. 8, [21. p. 10, 14. Schol.] Ἰλιάδα. Suidae [et Eudociae p. 384.] memoratur εἰς ᾅδου κατάβασις, πρίηπος, εἰς βελεστίχην, Ἀμαζών. Ex Sotadae ἀνεκδότοις quaedam profert *Gaulminus* ad Theodor. Prodromum, p. 556. E Latinis Sotadica scripsere Ennius, L. Accius, aliique: vsus est Sotadico quoque genere Terentianus Maurus et e recentioribus Iul. Caes. Scaliger, Caspar Barthius etc. [aaaaa]) Arium haereticum in Thalia sua dicendi genere vsum fuisse molli ad Σωτάδεια ᾄσματα proxime accedente, post *Athanasium* Orat. 2. contra Arianos, notat *Socrates* lib. I. Hist. Eccles. cap. 9. Non satis certum est, quod *Tillemontius* tom. VI. part. II. Mem. eccles. p. 30. scribit, Arium vel titulum libri a Sotade mutuum sumsisse. Fuit et *Sotades* victor Olymp. XCIX. Cretensis, de quo *Pausanias* Eliac. posterior pag. 497. Alius Atheniensis philosophus, qui, teste Suida, librum de mysteriis composuit, et alter Philosophus Byzantinus.

SOTERIDES Epidaurius Grammaticus scripsit περὶ Κωμῳδίας et historiae musicae libros III. vt Suidas in Σωτηρίδης, [P] [item orthographiam, quaestiones homericas, commentarium in Homerum et Menandrum Euripidemque et de metris, teste *Eudocia,* p. 387.]

STEPHANVS mediae comoediae poeta, filius Alexidis Comici, Suidae [et Eudociae p. 60.] in Ἄλεξις memoratur. Sed et idem [atque Eudocia pag. 61.] in Ἀντιφάνης auctor est, Antiphanis filium, Comicum et ipsum, Stephani nomine venisse. *Fabric.* *Athenaeus* lib. XI. p. 469. B. citat *Stephanum* comicum in Φιλολάκωνι seruauitque fragmentum. *Harl.*

STRATO, siquidem Suidae credimus, mediae comoediae poeta, cuius apud *Athenaeum* p. 473. C. et 382. B. laudatur ληκυνομέδα et Φοινικίδης, siue vt apud Suidam [et Eudociam p. 385.]

zzzz) Ἦρξε δὲ Σωτάδης μὲν πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν, ἔπειτα Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς, ἀλλ' οὗτοι μὲν ἐν ψιλῷ λόγῳ, κατὰ μέλος δὲ Λύσις, καὶ ἔτι πρότερος τούτου ὁ Σιμός. Strabo XIV. p. 684. Alii Cinaedologi fuere *Pyrrhus* siue *Pyres Milesius*, *Theodoras*, *Xenarchus*, *Alexus* etc. *Fabric.* [vid. Suid. et Eudociam. Pyrrhus, ἢ Ἐρυθραῖος ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητὴς dicitur a Schol. ad Theocritum, (qui ipsum Pyrrhum laudauit,) v. 31. sed ad v. 20. ἦν, ait Schol. καὶ Πύῤῥος ποιητὴς Ἐρυθραῖος, ὥς φησι Λυγγεύς. *Harl.*]

aaaaa) Apud *Eudociam* in Violar. p. 139. de Diogene Cynico occurrit *Sotades Alexandrinus philosophus*, qui similis illius Diogenis, in sole apricans, inuitantem Ptolemaeum noluit sequi, sed in dolium se recepit, ideo ab aliis irrisus, a Ptolemaeo autem iambico versu notatus est. Eamdem historiam, parumper contractam, ex *Nonno* et *Tzetza* ad *Gregorii Nazianz.* Orat. Steliteut. pag. 136. repetiit cl. *Schneider* ad Plutarchi locum citatum et animaduertit, ea omnia de Diogene narrari ab auctore incerto apud *Stobaeum* p. 820. *Harl.*

p. 385.] legitur *φοῖνιξ*. In Scholiis Aristophanis ad Aues [1568. vbi vid. Küster.] citatur eiusdem *Κινησίας*. Sed verisimile est, [vt iam *Casaubon.* ad Athen. VII. 23. p. 567. et 568. et *Valesius* ad Harpocrat. v. Ἐπίσκοπος obseruarunt,] Suidam deceptum vitiosis Athenaei codicibus, et apud Athenaeum, Suidam et Scholiasten Aristophanis pro Στράτων legendum Στράττις, de quo mox. *Stratonis* Comici, qui Athenis magnam laudem retulerit, tamquam aequalis sui meminit *Plutarchus* lib. V. cap. 1. Sympos. *Fabric.* adde *Villoisonii* V. C. proleg. ad Apollonii Sophistae Lexic. Homer. pag. 22. Fabulam Φοινικίδαν Strattidi malit tribuere *Koppiers* in Obseruatis philolog. p. 24. et 35. *Harl.*

STRATTIS bbbbb), Atheniensis, Comoediae veteris poeta, de quo dixi nonnulla superius in Notitia Tragicorum. Praesenti loco subiicio nomina dramatum eius, obseruata ab *Isaaco Casaubono*, copioso de eius fabulis ipsoque auctore, lib. VII. ad *Athenaeum* cap. 23. et *Iohanne Meursio* in Biblioth. Attica, lib. VI. pag. 615.

Ἀγαθοὶ ἢ ἀργυρίου ἀφανισμὸς, Suid. et Athen. qui Pherecrati a quibusdam tributum auctor est.

Ἀνθρωποῤῥαίστης, *Athen.* [III. pag. 127. D.] Suid. Scholiastes Euripidis ad Orestem v. 278. quam tragoediam riserat illa fabula sua Strattis.

Ἀταλάντη, Suid. in Σκῶρ et *Athenaeus* [II. p. 302. E. 399. C.] Ἀταλάντας, Hesych. [in Διονυσοκουροκυβώνην, auctore non laudato,] Scholiastes Aristoph. ad Aues et Suidas in Διφροφόροι. Sed Ἀτάλαντος in Scholiis ad Aristoph. Ranas 146.

Ζώπυρος περικαιόμενος, Hesych. in Οὐ μάλα κυκᾶς, vt ex Lucillo Tarrhaeo, Diogeniano et Apostolio recte legunt Erasmus et Meursius, licet Casaubono magis placeat οὐ μάλα κικκὰς, quod putat respondere Plautino illi, *ciccum non interduim.* [vid. interpret. ad Hesych. tom. II. pag. 814. nr. 21.]

Ἰφιγέρων, Suid.

Καλλιππίδης, Athen. Suid.

Κινησίας, *Pollux* [IV. sect. 169. vbi olim male edebatur ἐν τῷ Κυνησίᾳ, sed iam a Sebero et Iungermanno, qui etiam *Capelli* correctionem loci in lib. II. de Mensur. cap. 43. prolatam non adprobat, bene correctum: id. X. sect. 189. vbi interpres latinus male vertit *in venatione*, ac si pariter legisset Κυνηγησίᾳ. Nam Strattis composuerat illam fabulam ad

bbbbb) Alias scribitur *Stratis*, cum simplici *t*, at rectius, hac littera duplicata, nomen, *Strattis*, exaratur. vid. *Iungermann.* et *Hemsterhus.* ad *Polluc.* IX. 78. nr. 24. atque *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. v. 550. p. 165. et v. 1195. p. 470. ex eodem Scholiaste l. c. patet, illum fuisse aequalem Aristophani, atque fabulam suam, τὰς Ποταμίας, egisse, vt Hemsterhus. contra *Iungermann.* ad Poll. IX. 78, 24. monuit, ante fabulas Aristoph. Plutum et Ecclesiazusas actas. Exstat fragmentum apud *Athen.* IX. cap. 7. p. 382 sq. quo poeta bonum ciuem atticum facit narrantem, se, coqui magnifice loquentis verbis, ante sibi inauditis, fatigatum, Lexico *Philetae* in manus sumto, perquisiuisse, quid singula vocabula (Μέροπες· Δαιτύμων etc.) significarent. Ex eo *Valckenaer.* illud Strattidi potius, quam Stratoni vindicaturus, apud *Koppiers* in Obss. philolog. p. 36. monet, constare, *Strattidis* aeuo, atque adeo vigente lingua, glossaria iam Athenis reperta; Lexicon certe Homericum *Philetae*, in quo voces antiquatae redderentur atticis: idem Valcken. ibidem adfirmat, apud neminem *Strattide* antiquiorem quidpiam se huius simile obseruasse. *Harl.* Aliquot Strattidis fragmenta emendat Toup. Em. in Poll. T. IV. ed. recentiss. *Beck.*

ad *Cinesiae* impietatem et scelestissimos mores viuide depingendos, eiusque corporis tenuitatem et macilentiam sugillauit. vid. *Hemsterhus.* not. 85. pag. 1382. *Casaubon.* ad Athen. p. 568. *Harpocrat.* v. Κινησίας, vbi in not. p. 215. edit. Blancardi, apud *Erotianum* in Καμμάρῳ corrigitur Στράττιν ἐν Κινησίᾳ pro vitiato ἐν Κυνηγοῖς. Contra illum Lysias duas orationes scripsit. vid. plura de isto supra in Catal. poetarum lyricorum p. 116 sq. *Harl.*] *Athen.* [lib. IX. p. 396. A. vbi legitur Strattis ἐν Μακεδόσιν ἢ Κινησίᾳ sed locum esse corruptum putat *Casaubon.* l. c. p. 568.] Scholiastes *Aristoph.* ad Plutum [v. 550. vbi vid. Hemsterhus. p. 165. vbi animaduertit, ea, quae Kühnius ad *Pollux*. X. 189. obseruat, omnia praecepisse *Thom. Reinesium* ad Daum. epist. XC. p. 228.] et ad Aues [v. 1568.] vbi male Στράτων pro Στράττις.

Κυνηγοὶ, Erotianus in Καμμάρῳ. *Fabric.* At apud *Erotianum* legendum esse ἐν Κινησίᾳ, paullo ante est adnotatum. *Harl.*

Λιμνομέδας siue Λημνομέδας siue denique [vt apud Eudociam v. Στράττις, p. 385.] Λημνομέδων, *Harpocrat.* in Ἀπλᾶς, Suid. et *Athen.* lib. VII. pag. 327. E. et XI. vbi iterum male Στράτων ὁ Κωμικὸς pro Στράττις.

Μακεδόνες, Harpocration et Etymol. M. in Τοπεῖον. Suid. Athen. [VII. p. 302. E. IX. p. 396. A.] XIII. p. 589. Στράττις ἐν Μακεδόσιν ἢ παυσανίᾳ.

Μήδεια, *Athen.* p. 467. E. 690. F. Harpocrat. in Μυσῶν λεία. Suid.

Μυρμηδόνες, *Pollux* IX. 6. [78. ibique interpr. inprimis Hemsterhus. cui nomen fabulae est suspectum.]

Παυσανίας, *Athen.* p. 589. Suid. Supra in Μακεδόνες.

Πίτυσος siue, vt in Aristophanis Scholiis ad Vespas 1337. scribitur, Πύτισος. Casaubonus legit Πίτυλος, et videtur, inquit, Strattis nauticae turbae ἀταξίαν exagitasse. Vel fuit similis argumenti Monotropo Anaxilae: nam Πίτυλον interpretantur veteres etiam φαντασιοκόπον. [P]

Πολιτεία, Suid. in Οὐ λῖνον λίνῳ συνάπτεις. *Fabric.* At *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. p. 471. arbitratur, quum nullibi alia fuerit adhuc reperta Strattidis Πολιτεία, per errorem id nomen scriptum fuisse pro Ποταμίοις. vid. sequentem fabulae titulum. *Harl.*

[Ποτάμιοι, titulus est ab Atticae demo petitus. Suidas in Λῖνον λίνῳ συνάπτεις, vnde suspicio Hemsterhusii paullo ante memorata robur accipit. Ibi quidem, vt apud Photium et Scholiasten ad Aristoph. Plutum 1195. legitur Ποταμοῖς; (atque sub hoc nomine *Iungermannus* ad Pollucem X. 79. nr. 24. pag. 1054. hanc fabulam reliquis Strattid. iam adgregauit;) sed *Hemsterhus.* ad locum Schol. Aristoph. p. 470 sq. (vbi de hac fabula eiusque nomine est copiosus,) legendum esse Ποτάμιοι ostendit: quam emendationem comprobat *Burmann.* II. praefat. ad Aristophanem Berglerianum pag. 19. *Harl.*]

Τρώϊλος, *Athen.* [III. p. 76. E.] Scholiastes Aristoph. ad Vespas v. 1337. Suid.

Φιλοκτήτης, *Pollux* [VII. sect. 134.] Athen. p. 327. E. Suid.

Φοίνισσαι, Erotianus in Λεβηρίδες, et *Pollux* [IX. sect. 123. Strattis in illa fabula et inprimis in fragmento, ibi seruato, traduxit acerbissimo ioco Euripidea, in Phoeniss. v. 549.

vti

vti animaduertit *Valcken.* ad illum versum, et pag. 204 sqq. fragmentum, a *Leopardo* Emendatt. VII. cap. 4. iam conuersum, copiose explicat illustratque: idem *Pollux* X. segm. 183. Ab *Eudocia* quoque p. 385. inscribitur illa fabula Φοίνισσαι, et adtribuitur Strattidi. *Harl.*] *Athenaeo* vocatur lib. VIIII. pag. 382. B. Φοινικίδης, Suidae Φοῖνιξ, et vtrinque pro Strattide adpellatur Strato. Sed et lib. IV. [p. 160. B. et XIV. p. 621. F.] *Athenaeus* citat *Strattidis Phoenissas*, docens, ex illis depromtum versum, quo Euripidem derisum a Strattide refert *Aristoteles*, de Sensu et sensili cap. 5. ὅταν φακῆ ἕψηται, μὴ ἐπιχεῖν μύρον. [adde *Burmann.* in praefat. ad Aristoph. edit. Bergleri p. 30 sq. num cum *Cratete* in Schol. ad Aristoph. Vesp. 879. sit confusus nec ne?]

Φορτικὸς, Hesych. in Κολεκάνοι.

Χρύσιππος, *Athen.* p. 169. B. Suid. *Pollux* [X. sect. 55. vbi vid. interpret. at Kühnii rationem versuum illorum in ordinem redigendorum, *Bentlei.* in Epist. ad Hemsterhus. p. 94. vocat absurdissimam, et aliter constituit, emendauit explicuitque versus. Nomen illius fabulae et fragmentum *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plutum 1195. pag. 469 sqq. reperit emendatque apud Etymol. p. 531. v. 53. et pro vulgata Χρύσιππος, (quem scripsisse comoedias nemo prodidit,) legere iubet ὡς Στράττις Χρυσίππῳ. *Harl.*]

Ψυχασταὶ, *Athen.* p. 124. D. 373. F. 502. F. Suid. *Pollux* [X. sect. 101. vbi vid. interpret. fragmenti versiculos aliter locat et corrigit *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. pag. 101 sq. qui vero per errorem fragmentum sub *Pherecratis* nomine citat. *Pollux* X. segm. 127. Adde: φορτικὸν δρᾶμα apud *Hesych.* voc. Κολεκάνοι non fuisse, (vt in Pricaei subiuncto indice memoratur,) quoddam peculiare Strattidos drama, sed ridiculum aliquod drama indicari, quod alio fuerit olim nomine insignitum, hic non expresso, Alberti iam obseruauit. Locum quemdam Strattidos apud Etymologum: Φώζειν corrigit *Toup.* in Curis Nouissimis in Suidam p. 295 sq. edit. Lips. *Harl.*]

SVSARION Megarensis Tripodiscius, (apud Clementem I. Strom. pag. 308. Σουσαρίων ὁ Ἰκαριεύς,) primus comoediam versibus docuit Athenis Olymp. LIV. 2. anno 562. ante natum Christum. [adde *Wesseling.* ad Simson. Chron. a. 3441. adnot. †.] Comoediae eius et ipsae et nomina earum perierunt, praeter quatuor versus, quos seruarunt Suidas, Stobaeus et Diomedes Commentar. MS. in Dionysium Thracem. De *Susarione* videndi *Ioh. Pearsonius* in Vindiciis Ignatii part. II. cap. 1. p. 345 sq. et *Rich. Bentleius* in Apolog. diss. de Epist. Phalaridis p. 202 sq. [s. ex vers. lat. Lennep. p. 109 sqq.] Vide et supra in *Sannyrion. Fabric.* item supra lib. I. cap. 6. 2. vol. I. pag. 30. *Corsinus* in Fast. Attic. tom. III. p. 88. e vestigiis marmor. Oxon. Epoch. 40. lin. 54. perspicuum esse, opinatur, inuentionem comoediarum illam, auctoribus Susarione et Dolone Icarensibus, inter Damasiae et Comiae Archontis annos, h. e. 3. Olymp. XXXXVIIII. et 1. Olymp. LV. incidisse, adeoque facile ad Olymp. L. posse reuocari. *Harl.*

TELECLIDES Atheniensis, veteris Comoediae poeta, quem VI. dramata composuisse testatur Anonymus scriptor περὶ Κωμῳδίας, qui Aristophani praemitti solet. Sunt autem haec obseruata a *Meursio* in Bibliotheca Attica:

Ἀμφικτύονες, Suid. *Pollux* [X. 164. vbi vid. Hemsterhus.] *Athen.* [III. pag. 75. C. 82. B. 619. A.] Scholiastes Aristoph. ad Aues 989.

Ἡσίοδοι, *Athen.* [III. p. 87. A. VIII. p. 344. D. X. p. 436. F.] siue vt Suid. et *Schol. Aristophanis* ad Aues 1126. Ἡσίοδος.

Πρυτάνεις, Hesych. [in Δρυφόνον. *Phot.* in Lex. MS. voc. Ῥαγδαῖος.] *Athen.* [IV. pag. 170. C. VIIII. p. 370. B. XIII. p. 553. E. et *Casaubon.* ad Athen. IX. 2. p. 641.] *Pollux* [VII. sect. 135. vbi consules Iungermann.] Suidas in Ῥαγδαῖος. *Scholiastes* Comici ad Vespas 832.

Στερροὶ, Suid. *Athen.* [IX. p. 399. C. XIV. p. 639. A. et p. 648. E. lib. XIV. p. 656. E. in textu quidem citatur *Teleclides* ἐν Ἑταίροις, *in sociis*, vnde quidam nouam illius fabulam finxerunt: at Casaubon. iam in margine et in Animaduerss. IX. 14. p. 686. scribere iussit ἐν Στερροῖς· nam lib. IX. p. 399. C. idem prostat fragmentum, et ex *Teleclidis* Στερροῖς sumtum dicitur.] *Scholiastes Aristoph.* ad Pacem 1040.

Ψευδεῖς, *Pollux. Fabric.* [libr. X. sect. 68. vbi vero interpretes ex MS. titulum fabulae reposuerunt Ἀψευδεῖς· pariter apud *Pollucem* X. sect. 98. interpr. Kühn. Iungermann. et Hemsterhus. e codd. ἐν Τηλεκλείδου Ἀψευδέσι pro lectione olim vulgata Ψευδέσι rescripserunt. Hemsterhus. multus est de lectione versus; quem vero aliter corrigit et explicat *Bentlei.* in Epist. ad Hemsterhus. p. 101. contra p. 108. locum Teleclidae ex Amphictyonibus apud Poll. X. 164. a crisi illius defendit. *Harl.*

Laudatur *Teleclides* a *Plutarcho* in Nicia pag. 525. et in Pericle pag. 153. 161. etc. [In *Plutarchi* Pericle pag. 161. E. latent anap. tetrametri catalectici, obseruante *Valcken.* in Diatr. Euripidea post Eur. Hippolytum pag. 222. C.]

[TELESTES comicus et lyricus poeta. vide supra Notitiam Lyricorum pag. 157 sq. *Casaubon.* Animaduu. in Athen. XII. 14. p. 819. et cl. *Heeren* supra citatum in Comment. super marmore quodam, in cuius inscriptione epicus quidam, alias incognitus, poeta *Telesis* occurrit, p. 19. edit. rom. et in Bibl. etc. pag. 54 sqq. *Harl.*]

THEO Grammaticus singulari opere Κωμικὰς λέξεις complexus laudatur Hesych. Alexandrino in prooemio Lexici, [vbi vid. notam; et in Σκίταλοι, ex emendat. Fabri. vid. not. 10. p. 1213. tom. II. edit. Alberti.] Forte idem auctor Κωμικῆς λέξεως συμμίκτου, quam citat Scholiastes Apollonii lib. IV. p. 280. et Κωμικὸν Λεξικὸν vocat p. 305. Nisi potius intelligendus *Palamedes* Eleates, de quo dixi supra.

THEOGNETVS Thessalus, Comicus, cuius Κένταυρον, Φάσμα ἢ Φιλάργυρον et Φιλοδέσποτον laudat *Athenaeus* p. 104. B. 671. B. 616. A. et ex hoc Suidas. *Fabric.* atque ex Suida, *Eudocia* p. 232. quae p. 318. aeque ac Suidas, de Orpheo, tradit, ἱεροὺς λόγους, qui a quibusdam tributi sunt Orpheo, ab aliis adscribi *Theogneto*, Thessalo. conf. supra, lib. I. cap. 19. §. 2. vol. I. p. 161 sq. *Harl.*

THEOPHILVS cccc) veteris Comoediae poeta, Polluci, Athenaeo et Suidae [atque Eudociae pag. 232.] memoratus. Eius haec supersunt fabularum octo nomina:

Βοιωτία,

cccc) Si Koenigium audiamus, *Epidaurius* et *Medicus.* Sed Suidas nec Epidaurium vocat, nec medicum: verum inter eius dramata Ἐπιδαύριος et Ἰατρὸς numerantur. *Harl.*

Βοιωτίᾳ, *Athen.* [XI. pag. 472. D.]

Ἐπίδαυρος, *Athen.* [X. pag. 417. A.] Suid.

Ἰατρὸς, *Athen.* [VIII. pag. 340. D.] Suid.

Κιθαρῳδὸς, Athen.

Νεοπτόλεμος, *Athen.* [XIII. pag. 560. A. XIV. pag. 635. A. conf. *Valcken.* Diatr. Eurip. pag. 273. A.] Suid. [P]

Παγκρατιαστὴς siue Παγκράτεια, *Pollux* [lib. IX. sect. 15.] *Athen.* [III. pag. 97. A. X. pag. 417. B. *Casaubon.* Animaduu. in Athen. III. 15. pag. 181.] Suid.

Προιτίδες, *Athen.* [XI. pag. 472. E.] Suid.

Φίλαυλος, *Athen.* [XII. pag. 563. A. XIII. pag. 587. F.]

Fragmenta eius nonnulla collegit Hertelius pag. 878 sq. et Grotius in Excerptis p. 706. Dicitur et Euripidis Epitaphium composuisse.

THEOPHRASTVS Aristotelis discipulus, inter alia scripsit librum de Comoedia, teste *Laertio* lib. V. sect. 47. et *Athenaeo* VI. pag. 261. *Fabric.* *Athenaeus* XII. p. 562. citat *Theophrastum* ἐν τῷ Ἐρωτικῷ. *Harl.*

THEOPOMPVS Atheniensis, veteris Comoediae poeta, filius Theodectis vel Theodori tragici. Eius dramata XVII. fuisse tradit Anonymus περὶ Κωμῳδίας Aristophani praemissus, sed Suidas [et Eudocia] XXIV. Nec pauciora fabularum Theopompi nomina in veterum libris obseruantur. Haec nempe:

*Ἄδμητος, *Athen.* [XV. p. 690. A. vbi citatur ἐν Ἀδμήτῳ καὶ Ἡδυχάρει.]

*Ἀλθαίᾳ, nisi apud *Athenaeum* [XI. p. 501. F.] ex Polluce legendum Ἀλφαία. [vti *Casaubon.* ad Athen. XI. 14. pag. 819. suspicatus est.]

Ἀλφαία, *Pollux* X. 46. *Fabric.* [sect. 180. Enimuero ibi ex cod. ἐν Ἀλθαίᾳ, (nomen matris Meleagri,) correxerunt Iungermann. et Kühn. et in textum admisit Hemsterhusius: atque Iungermann. etiam sic in loco Athenaei paullo ante laudato scribendum putauit, adprobante Kühnio. Praeter ea Hemsterhus. iudicat, Casaubonum ac Meursium loco Pollucis olim corrupto fuisse deceptos. Fabula igitur Ἀλφαία est e numero reliquarum eximenda, et nomen Ἀλθαία restituendum. *Harl.*]

Ἀσκληπιος, Suid. [Si Porto, Suidae interpreti, credimus; sed locum illum aliter esse accipiendum, *Kühnius* ad Aeliani V. H. p. 805. et Küster. ad Suidam docuerunt. Historia enim s. fabula narratur, ab Aesculapio Theopompum esse sanatum, et monumentum ideo positum memoratur ac symbola atque insignia in illo expressa explicantur.]

Αὐτύχαρις. Legendum Ἡδύχαρις apud *Laert.* III. 26. vbi Theopompus pro Theopempto.

Ἀφροδίσιοι, Schol. Aristophanis ad Plutum 179.

Ἀφροδίτη; *Athen.* [VII. pag. 324. B.]

Βατύλη, Schol. Aristoph. [1012. vbi vid. Hemsterhus. qui pag. 362. Βατάλη coniicit.]

Εἰρήνη, *Pollux* [III. 27. X. segm. 118. et 124. coll. *Bentleii* Epist. ad Hemsterhus. p. 103.] et *Athen.* [IX. p. 368. C. p. 374. B. XIV. p. 652. F. et *Casaubon.* ad Athen. IX. 2. p. 639.]

Ἐποποιοί, Schol. Apollonii lib. IV.

Ἡδύχαρις, *Laertius* III. 26. *Athen.* [XV. p. 690. A.] Harpocration in Καταχύσματα. Schol. Aristoph. [768. vbi vid. Hemsterhus. pag. 259.]

Θησεύς, *Plutarch.* in vita Isaei Rhetoris, *Athen.* [III. pag. 82. C.] Suid. in Ἀβυρτάκη.

Καλλαισχρος, *Pollux* IX. 6. [sect. 59. vbi vid. Iungermann.] *Athen.* [VII. p. 302. F. coll. *Casaubon.* ad loc. pag. 530. IX. pag. 399. C. X. pag. 423. A.]

Κάπηλοι, (Suid. in Μέτρησον.) *Fabric.* At legendum est apud Suidam Θεόπομπος Καπήλισιν· quemadmodum recte exhibet Schol. ad Aristoph. Acharn. 1020. vnde descripsit Suidas, bene adnotante *Toup.* Emendatt. in Suid. part. II. pag. 266. edit. Lips. *Harl.*

Καπηλίδες, *Plutarch.* Lysandro, *Pollux* VII. 32. [sect. 158. vbi vid. interprett.] *Zenobius* IV. 44. Prouerb. Suid. in Ἄττις. Schol. *Aristoph.* [Acharn. 1020. Aues 1406.] Vide et infra in Πόλεις.

Μῆδος, *Athen.* [XI. pag. 481. E. et pag. 487. C.] Scholiastes Pindari Pythionic. 2.

Νεμέα, *Athen.* [XI. pag. 470. F.]

Ὀδυσσεὺς siue Ὀδυσσεῖς, Schol. Aristophanis ad Vespas 1137. *Athen.* [IV. p. 165. B.] *Pollux* [VII. sect. 74.] Theopompum ἐν Ὀδυσσεῖ α' laudat Erotianus in Λάσιον.

Παῖδες, *Pollux* [VII. sect. 66. X. sect. 181. cuius fragm. corrigit *Bentlei.* Epist. ad Hemsterhus. pag. 110. add. Toup. IV. 399.] *Hephaestion* in Enchirid. et Schol. Comici ad Aues 1568. vbi male Παισὶ pro Παισί.

Παμφίλη, *Athen.* [XI. pag. 487. C. *Pollux* X. segm. 49. vbi vid. interprr.] Etymol. M. in Ἐπιτηδή dddd).

Πανταλέων, *Pollux* IX. 1. [sect. 16.] qui testatur X. 8. [sect. 41.] dubitatum esse, num vere esset Theopompi.

Πηνελόπη, *Athen.* [P] [V. pag. 183. F. XIV. pag. 657. B. quem locum corrigit *Toup.* in Cur. Nouiss. pag. 179.]

Πολεῖς, (nisi apud Poll. X. 31. [sect. 145.] pro Πόλεσιν legendum Καπηλίσιν.) *Fabric.* apud Pollucem quidem VII. sect. 158. idem versus, qui lib. X. 145. citatur, occurrit, sed ex fab. Καπηλίδες laudatur, ita vt, quod ad titulum comoediae adtinet, alteruter locus falsus esse videatur Iungermanno. *Harl.*

Σειρῆνες, *Athen.* [IX. pag. 399. D. ibique Casaubon. pag. 685.] Etymol. M.

Στρατιώτης siue Στρατιώτιδες, Priscianus lib. XVIII. *Pollux* [IX. sect. 64. cum emend. Toup. IV. p. 380.] *Athen.* pag. 483. E.

Τισάμενος,

ddddd) Adde *Suidam* in Ῥαχίζω et *Toup.* in Emendatt. in Suidam part. III. pag. 396. edit. Lips. *Harl.*

Τισάμενος, *Harpocration*, [et ex Harpocratione quaedam Suidas in Καταπλήξ. Locum vero interpretatur emendatque *Toup.* Emendatt. in Suid. part. II. pag. 210. edit. Lipſ.] Ariſtophanis Schol.

Τρικάρανος, *Syncell.* pag. 65.

Φινεύς, *Athen.* [XIV. pag. 649. B.]

De hoc Theopompo praeter Hertelium p. 384. adeundus *Meurſius* ad Heſych. illuſtrem p. 185 ſq. ad Apollonium Dyſcolum p. 98 ſq. et in Biblioth. Attica. [*Ionſius* de ſcript. hiſt. phil. I. cap. 9.] Pauca quaedam illius fragmenta ſelecta habes apud *Grotium* in Excerptis p. 552. *Fabric.* *Caſaubon.* ad Athen. IV. 25. pag. 315. quaedam habet de *Theopompi*, Colophonii, poemate Ἁρμάτιον, vt in libris publicis inſcriptum eſt, quod vero in membranis dicitur αἱμάτιον et αἱμάτια. De *Theopompo*, Chio, hiſtorico, infra commodior erit diſſerendi occaſio, et de corrupto loco Lex. in Biblioth. Coislin. p. 482. ex quo quaſi nouam fabulam Theopompi comici, Φίλιππος aliquis expiſcari poſſit, quum hiſtorici Philippica ſint intelligenda, vid. *Adriani Heringae* Obſſ. criticar. cap. 32. pag. 296. *Harl.*

THRASONIDIS Comici meminere praeter Clementem Alex. et Laertium, Suidas in Ἔρως.

TIMOCLES Athenienſis vnus, an duo ****) hoc nomine, vt Suidas docet, Comoediis ſcriptis inclaruerunt. Earum nomina haec obſeruata ſunt ab *Hertelio* in ſententiis Comicorum pag. 641. et *Meurſio* in Biblioth. Attica:

Αἰγύπτιοι, Suid. Athen. [VII. pag. 300. A.]

Βαλανεῖον, *Pollux* [X. ſect. 154.]

Δάκτυλος, *Athen.* [VII. pag. 295. B. IX. pag. 385. A.] Suid.

Δῆλος, *Athen.* [VIII. pag. 341. F.] Suid.

Δεξαμενός. Vide infra in Κένταυρος.

Δημοσάτυροι, *Athen.* [IV. pag. 165. F.] Suid.

Διόνυσος, *Athen.* [IX. pag. 707. E.] Suid.

Διονυσιάζουσαι, *Athen.* [VI. pag. 223. B.] Stob.

Δωρεὺς ταυτοκλείδης, (an Δωριεὺς ἢ Αὐτοκλείδης?) *Athen.* [XIII. pag. 567. F.] *Harpocrat.* in Παράβυστον, vbi viri docti legunt Ὀρεσταυτοκλείδη.

Δρακόντιον, *Athen.* pag. 237. D. Suid.

Ἐπιστολαί, *Athen.* [VI. pag. 240. F. pag. 243. B.] Suid.

Ἐπιχαιρέκακος, *Athen.* [VI. p. 241. A. Fragmentum cum alio ex Stobaeo tit. 125. recepit *Brunck.* in edit. Gnomicorum Poetarum Graecor. pag. 201 ſq.] Suid.

Ἥρωες,

****) Alterum tragicum fuiſſe, contendit *Caſaubonus* ad Athenaeum IX. 18. *Fabric.* [p. 696. adde eiusdem notam margin. ad lib. IX. p. 407. D. et *Rambach.* ad Caſaubon. de Satyrica Poeſi lib. I. cap. 5. p. 150. atque ſatyrica dramata ad tragicum, quam comicum poetam potius pertinuerunt, conſ. ſupra in Notitia Tragic. deperdit. voc. *Timocles.* *Harl.*

Ἥρωες, *Athen.* pag. 224. A. 455. F. Suid.

Ἰκάριοι σάτυροι, Suid. *Athen.* [VIII. p. 342. A. lib. VIII. 5. p. 327. (rect. p. 339.) D. in textu legitur Νικοκλῆς ἐν Ἀκαρίοις· at *Casaubon.* in margine et in Animaduu. VIII. 5. p. 591. correxit Τιμοκλῆς ἐν Ἰκαρίοις. Pariter *Athen.* IX. pag. 407. F. in textu ἐν δικαρίοις Σατύροις *Casaubon.* in margine, et in Animaduu. IX. 18. pag. 696. legi iussit ἐν δ' Ἰκαρίοις Σατύροις. *Harl.*]

Καύνιοι, *Athen.* [VI. pag. 240. E.] Suid.

Κένταυρος ἢ Δεξαμενὸς, *Athen.* [VI. 9. pag. 240. D.] Suid.

Κονίσαλος, *Athen.* [IX. pag. 430. F.] Suid.

Λήθη, *Athen.* [IX. pag. 407. D.] Suid.

Μαραθώνιαι, *Athen.* pag. 570. F. siue vt Suidas, Μαραθώνιοι.

Νέαιρα, Suid. *Athen.* [XIII. p. 567. F. et p. 591. D. et apud Suidam voc. Ἀνάριστος pro Τιμοκλῆς νεαιρὰν rescribi iubet *Toup.* Emendatt. in Suidam part. I. pag. 34. edit. Lipsiens. Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ. *Harl.*]

Ὀρέστης, Suid. [Ὀ]

Ὀρεσταυτοκλείδης. Vide supra in Δωρεύς.

Πολυπράγμων, *Athen.* [VIII. pag. 327. F.] Suid.

Πορφύρα, Suid. quae Xenarcho tribuitur ab Athenaeo [IX. p. 431. A. quem locum *Toup.* in Curis Nouiss. in Suid. pag. 299. edit. Lipsiens. vt ipse ait, eleganter emendat; idem Athen. XIII. pag. 559. A. *Harl.*]

Πύκτης, *Athen.* pag. 246. E. Suid.

Σαπφὼ, Athen. [VIII. pag. 327. C.] Suid.

Φιλοδικαστής, *Athen.* pag. 109. C. Suid.

Ψευδολησταί, *Athen.* [III. p. 109. C. locum corrigit *Toup.* in Emendatt. in Suid. II. p. 180.]

Fragmenta quaedam *Timoclis* selecta habes apud Grotium in Excerptis p. 698 sq. [Add. Brunck. in Gnom. poët. p. 201 sq.] Citatur etiam a *Clemente Alex.* IV. Strom. p. 476. *Theophilo Antiocheno* lib. II. Stobaeo. Alius *Timocles* τερατολόγος, de quo *Photius* epist. 55. alius denique, quem inter melodos graecae ecclesiae laudat Allatius. *Fabric.* *Timocles*, Stoicus, vid. *Ionsium* de Scriptor. Histor. Phil. II. cap. 18, 1. pag. 252. edit. Dornii. *Harl.*

TIMOCREON Rhodius, Comoediae veteris poeta, Themistoclem fffff) et Simonidem dramatis suis perstrinxit, teste Suida in Τιμοκρ. qui etiam Σκολιὸν memorat eiusdem, vt suspicor, *Timocreontis*, (licet ἐκοποιὸν illo in loco vocet,) carmen inuectiuum in diuitias, cuius initium: Ὤφελες τυφλὲ Πλοῦτε μήτε ἐν γῇ μήτε ἐν θαλάττῃ μήτε ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι, quod etiam habet Schol. Aristoph. [Ran. 1337. Acharn. 531. memoratur quoque in Schol. ad Vesp. 1058.]

TIMON

fffff) Non Thucydidem, vt excusum est in Meursii Rhodo lib. II. cap. 13.

TIMON Phliasius, Scepticus Philosophus, praeter Sillos aliaque scripsit Comoedias triginta, Antigono Carystio teste, apud *Laertium* IX. 110.

TIMOTHEVS Comicus, cuius Κυνάριον [VI. p. 243. D. et Κύκλωψ lib. XI. p. 465. C.] dramata memorantur Athenaeo ac Suidae. Vide *Casaubonum* ad Athen. VI. 10.

XENARCHVS Sophronis mimographi F. Comicus, Zenobio V. 83. Apostolio XVII. 13. Prouerb. Athenaeo et Suidae laudatus, apud quos haec illius dramatum nomina occurrunt:

Βουταλίων,

Δίδυμοι, [*Athen.* XV. p. 693. *Harl.* At l. X. p. 426. B. Xenochartus ἐν Διδύμοις laudatur. *Beck.*]

Πένταθλοι, [*Athen.* pag. 440. C. 441. E. 569. A.]

Πορφύρα, quae ab aliis *Timocli* tributa est. Vid. paullo ante ad *Timoclem* h. v.

Πρίαπος, [*Athen.* pag. 473. F.]

Σκύθαι, [idem pag. 367. B. 418. E.]

Στρατιώτης,

Ὕπνος, [*Athen.* XIII. pag. 559. A.]

Fragmenta vide apud Hertelium p. 658 sq. et Grotium p. 697 sq. *Xenarchi* mimos memorat *Aristoteles* cap. 1. Poetic. adde Suidam in Σωτάδης. Incertum est, idemne sit *Xenarchus* Rhodius, compotator, quem ob bibacitatem dictum esse μετρητὴν, refert *Athenaeus* libro et capite X. nisi pro Xenarcho ibi legendum Xenagoras ex *Aeliani* lib. XII. cap. 26. Variar. [¶] *Fabric.* Atqui Scheffer iam *Xenagoram* suasit et *Perizonius* e codicibus et Athenaeo admisit in Aeliani textum Ξεναγόρας.

Subiiciam notam Fabricii mst. „Apud *Plutarchum* in Nicia sub initio pro verbis ἀποσκώπτων εἰς τὸν Ξέναρχον *Moses du Soul* tom. III. edit. Londin. p. 559. (siue vol. III. p. 334. Oper. Plutarchi, edit. Reisk.) legit εἰς τὸ ξεναγὸν, nimium audaci emendatione. Timaeum autem prae Xenarcho notauit Plutarchus, quia historicum vel maxime dedecebat ineptiarum vsus, quae in mimographo ita poterant ferri, vt minus morosos etiam oblectarent. Reprehendit igitur iure in Timaeo Plutarchus, quod incidisset in Mimographi vestigia et characterem, maxime alienum ab historiae grauitate.“ Hactenus Fabricius. *Harl.*

XENONIS binos versus profert *Dicaearchus* in vita Graeciae pag. 170.

Πάντες τελῶναι, πάντες εἰσὶν ἅρπαγες.
Κακὸν τέλος γένοιτο τοῖς Ὠρωπίοις.

Hunc Xenonem comicum vocat *Grotius* in Excerptis et ad Lucae III. 13. et *Henr. Stephanus* lib. VI. Schediasm. cap. 17. Alius *Xenon* siue *Xenion* historicus, cuius *Italica* laudat *Macrobius* lib. I. Saturn. cap. 9. *Cretica* siue τὰ περὶ Κρήτης, Stephanus Byzantinus.

XENOPHON, antiquae comoediae poeta, memoratus *Laertio* II. 59. *Fabric.* At *Burmannus* in Epistola ad La Croze, in Thesauro Epistolico Lacroziano, vol. I. p. 73. id negat. „Etenim, quod, ait, de aetate Xenophontis (Ephesii,) ex *Laertio* suspicionem iniicis,

initiis, ego, eum in scriptorum referri censum posse, vix puto. Non enim aliquid prodidisse memoriae *Laertius* dicit, sed fuisse θαυματοποιὸν et πεπραγματευμένον τεχνείαν, et credo, Menagium recte notasse, eumdem esse, qui *Athen.* I. 17. memoratur. Fabricius vero, [loco nostro,] properanter nimis, eum antiquae comoediae poetam facit. An ex voce μυθώδη id exsculpserit, nescio. Fateor vero, nihil mihi adhuc de eo constare." Hactenus Burmannus. *Harl.*

CAPVT XXIII

DE HIPPOCRATE, MEDICORVM PRINCIPE, ET POLYBO EIVS DISCIPVLO [a]).

I. *Scriptores de vita Hippocratis.* II. *Hippocratis vita.* III. *Hippocratis merita.* IV. *Hippocratis libri medicinales genuini atque spurii.* V. VI. VII. VIII. *Origines librorum spuriorum Hippocratis.* IX. *Notae genuinorum librorum Hippocratis internae.* X. *Testimonia antiquissima. Erotiani.* XI. *Artemidori, Capitonis et Dioscoridis.* XII. *Galeni.* XIII. *Palladii, Suidae.* XIV. *Hieronymi Mercurialis, Ludouici Lemosii.* XV. *Foesii, M. Zuccari, Sponii, Halleri.* XVI. *Grunneri, Grimmii.* XVII. *Vix certum iudicium de permultis libris Hippocrateis ferri posse probatur.* XVIII. *Opera genuina Hippocratis. De morbis popularibus liber I. et III.* XIX. *Prognosticon.* XX. *Praesagiorum liber I. et II.* XXI. *Aphorismi.* XXII. *De diaeta acutorum.* XXIII. *De aere, aquis et locis.* XXIV. *De capitis vulneribus.* XXV. *Libri spurii* I. *Epidemion lib. II. IV. V. VI. VII.* II. *Coaca praesagia.* III. *De humoribus.* IV. *De indicationibus.* V. *De diebus indicatoriis.* VI. *De officina medici.* VII. *De fracturis.* VIII. *De articulis.* IX. *Mochlicus.* X. *De vlceribus.* XI. *De fistulis.* XII. *De haemorrhoidibus.* XIII. *De exsectione foetus.* XIV. *De anatome.* XV. *De affectionibus.* XVI. *De internis affectionibus.* XVII. *De visu.* XVIII. *De morbis I — IV.* XIX. *De mulierum affectibus I. et II.* XX. *De virginum morbis.* XXI. *De natura muliebri.* XXII. *De sterilibus.* XXIII. *De superfoetatione.* XXIV. *De morbo sacro.* XXV. *De insania.* XXVI. *De purgantibus.* XXVII. *De veratri vsu.* XXVIII. *De humidorum vsu.* XXIX. *De flatibus.* XXX. *De glandulis.* XXXI. *De dentitione.* XXXII. *De diaeta I. II. III.* XXXIII. *De insomniis.* XXXIV. *De natura hominis.* XXXV. *De alimento.* XXXVI. *De salubri diaeta.* XXXVII. *De locis in homine.* XXXVIII. *De ossium natura.* XXXIX. *De venis.* XL. *De carnibus.* XLI. *De corde.* XLII. *De aetate.* XLIII. *De genitura.* XLIV. *De natura pueri.* XLV. *De septimestri partu.* XLVI. *De octimestri partu.* XLVII. *Iusiurandum.* XLVIII. *Lex.* XLIX. *De medico.* L. *De decenti ornatu.* LI. *Praeceptiones.* LII. *De veteri medicina.* LIII. *De arte.* LIV. *Epistolae.* XXVI. *Opera manifeste spuria.* XXVII. *Opera Hippocratis omnia.* XXVIII. *Editiones graecae.* XXIX. *Editiones latinae.* XXX. *Editiones Graeco-latinae.* XXXI. *Editiones promissae et Spicilegia editionum promissarum.* XXXII. *Hippocratis opera in alias linguas translata.* XXXIII. *Glossaria, lexica in Hippocratem. Indices.* XXXIV. *De Polybo, Hippocratis genero et discipulo.* XXXV. *Alii illius aetatis medici strictim indicati* [b]).

[Studio *Io. Chr. Gottl. Ackermanni*, M. D. et Prof. Altorfini.]

I.

De vita *Hippocratis*, Coi, quae nobis restant, antiquae narrationes, fere omnes, incertae, permultae falsae sunt. Qui enim aut ipsius Hippocratis aetate, aut proximis post illam temporibus

a) Praemisi hoc caput illi, in quo de philosophis graecis disputatur, quod plures in eo occurrunt, quos Hippocrates aetate superauit, et vt attici philosophi atque historici oratoresque, pro eo, ac par fuit, coniungerentur. *Harl.*

b) Quibus libris additum est signum stellulae (*), eo indicare volui, me librum ipsum oculis manibusque vsurpasse. Additum vero signum simplex (†) designat Halleri testimonium vsumque.

temporibus scripserunt, virum quidem medicinae peritia praecellentem laudant, de vita vero eius nihil memorant. Neque ipse Hippocrates in operibus, quae ab illo ipso profecta esse credibile est, multa habet, ex quibus, quando vixerit, et quid egerit, certe dici possit. Ipse adeo Galenus, qui Hippocratem maximi habebat, de vita illius vix multa enarrat, neque in his fabulosa a veris accurate distinguit.

Vita Hippocratis extat κατὰ Σωρανὸν, a *Sorano*, nescio quo, (saltim non ab Ephesio, quem Tzetzes vult) siue potius ab ignoto auctore quodam ex *Sorani* [c]) Coi Βίοις ἰατρῶν, ex *Histomachi* Ephesii libris περὶ τῆς Ἱπποκράτους αἱρέσεως et *Andreae* medici περὶ τῆς ἰατρικῆς γενεαλογίας opere, qui libri in ipsa hac Hippocratis vita memorantur [d]), excerpta. Auctorem verum, vt iam dixi, non scimus, Sorano Ephesio, qui Traiani et Hadriani temporibus floruit, suo loco in hoc opere enarrando, quem verum auctorem esse, *Ioannes Tzetzes*, saeculi XII. scriptor [e]), perhibet, longe recentiorem. Suidas [f]) quaedam de vita Hippocratis habet, et quidem fabulosa non pauca, partim ex Hippocratis vita κατὰ Σωρανὸν, partim ex epistolis, quae in operum Hippocratis collectione prostant, partim etiam ex antiquis libris istis hausta, quae operum Hippocratis enarrationem continent. Eadem vita Hippocratis κατὰ Σωρανὸν vsus est in Hippocratis vita enarranda Ioannes Tzetzes [g]), aliis tamen simul fontibus, quos non enarrat, in Hippocratis praesertim genere ab Aesculapio deducendo vsus, in quo eum sequuti sunt Hieronymus Henninges [h]), Rein. Reineccius [i]), Io. Henricus Meibomius [k]) et ex plurima saltim parte Daniel Clericus [l]). Recentiores vitae Hippocratis scriptores auctorem vitae Hippocratis κατὰ Σωρανὸν fere ex omni parte sequuti sunt. Scripserunt vero hanc vitam, vt quosdam tantum memorem, *Matth. Garbicius* Illyricus, in oratione de vita, moribus, doctrina et professione Hippocratis, Tubingae, 1564 8. [D. Io. Hermanni orat. de Hippocrate, habita Wittebergae 1560. inter Melanchthoniana, tom. V. p. 335.] Vitam quoque Hippocratis dedit, sed fabularum plenissimam, congestis scilicet omnibus, quae de Hippocrate ab antiquis narrantur, *Andreas Dacier* in operum Hippocratis versione Gallica, infra memoranda, et quidem tom. II. Purgatam a fabulis Hippocratis vitam egregie enarrauit *Grimmius*, V. Cl. titulo fragmentorum de vita Hippocratis, in operum Hippocratis versione germanica, et quidem tom. I. Altenburgi, 1781. 8. Orientalium de Hippocratis vita, itineribus cet. narrationes, fabularum plenissimas, refert *Gregorius Bar-Hebraeus* in parte V. Chron. Arab. [in Chron. Syr. Dyn. VI. pag. 33 sq. ed. Kirsch. vers. lat. pag. 31 sq.] et ex eo *Assemannus* in Biblioth. Laurent. et Mediceae Cod. MS. orientalium catalogo Florent. 1742. fol. pag. 354 sq [m]) [*Casiri* in Biblioth. Arabico-Hispana Escurialensi, tom. I. p. 235 sqq. ex arabica philosophorum bibliotheca dat longiora excerpta de

c) De *Sorano* vid. Thomasii Histor. sapientiae et stultitiae, tom. III. pag. 47 sq. *Heum.*

d) Hippocratis Oper. tom. II. pag. 951. 952. ed. van der Linden.

e) Histor. VII. chiliad. CLV. 945 sq. vid. Oper. Hippocr. ed. van der Linden tom. II. pag. 960.

f) Lexic. tom. II. p. 144. ed. Küster. Quaedam de genere Hippocratis habet Stephanus Byzantinus de Vrbibus p. 500. 501. edit. Berkel.

g) Histor. VII. chiliad. CLV. in Oper. Hippocr. ed. citat. tom. II. pag. 958.

h) Theatr. geneal. tom. I. Hipp. Oper. ed. Linden. tom. II. pag. 956.

i) Histor. Iul. tom. I. Hipp. Oper. ed. Linden. tom. II. pag. 957.

k) Com. in Iusiurand. Hipp. §. 9. cap I.

l) Histoire de la medec. p. 1. l. 4. c. 7. pag. 287. edit. Hagae Comit. 1729. in 4.

m) Effigiem Hippocratis exhibet praeter Fulu. Vrsinum, quam repetiit Gohlius in Act. Medicor. Berolinens. dec. I. vol. I. Dan. Clericum, aliosque Iacobus Gronouius tom. II. Antiq. Graec. tab. 58.

de Hippocratis vita et scriptis eorumque commentatoribus, et ipse *Castri* agit de Operibus eorumque editionibus aliisque rebus, ad Hippocratem pertinentibus. *Harl.*] Duplici hinc in vita Hippocratis scribenda opus est opera: vt scilicet fabulosa fictaque ab iis, quae pro verioribus habenda sunt, separentur; deinde vt ea, quae egisse atque fecisse Hippocratem credibile omni modo est, studiose enarrentur. Vitam itaque dabo Hippocratis non quidem absolutam numeris omnibus, tamen ab errorum atque mendaciorum sordibus, quantum quidem fieri potuit, repurgatam.

II. Et primum quidem incerta narrare hos certum est, qui Hippocratem decimum nonum ab Aesculapio [n]), aut decimum septimum [o]) fuisse perhibent, genusque, maioribus eius omnibus, vsque ad Aesculapium ipsum, sua serie enarratis, deducunt. Ex Asclepiadarum vero familia, qui ante eum fere soli medicinam profitebantur, fuisse certum est. Ex Asclepiadis sane Hippocratem Plato, primus inter omnes auctor, qui eum nominat, fuisse manifeste, et non vno tantum in loco [p]) dicit: licet inde minus iuste concludatur, Hippocratem ex ipsa Aesculapii stirpe esse progenitum; non omnes enim, qui in Asclepiadarum collegium recipi solebant, progeniem ab Aesculapio repetebant [q]).

Natum fuisse Hippocratem in insula Co, omnes auctores, et inter eos antiquissimus, *Plato* [r]), perhibent. Patrem habuit Heraclidem, medicum ex Asclepiadarum ea stirpe, quae origines suas a Nebro, Asclepiadarum nobilissimo, deducebat [s]); matrem, vitae eius auctore κατὰ Σωρανὸν perhibente, Phaenareten, quae ab Hercule primas suas origines repetebat. Vt ab aliis viris, qui idem nomen habebant, distingueretur, Plato eum τὸν Κῷον, et simul τὸν τῶν Ἀσκληπιαδῶν nominat: Coi cognomen eamdem ob caussam ab omnibus accepit [t]). Magnus a Galeno et a recentioribus medicis, ob doctrinae celebritatem, saepissime dictus est. Socrati et Platoni coaeuus fuit; illo aetate paulo

tab. 58. Aliam praefixam videre licet editioni Lindenianae, aliam Charterianae. Alia occurrit in notis Io. Boiuinii ad Nicephorum Gregoram pag. 777. Aliam dedit Stephanus Mackius, aliam Io. Rudolph. Zwingerus, in Hipp. opusc. aphoristicis, aliam Grimmius, in Hipp. Operum in germanicam linguam translator. vol. I. [In Catalogue d'une Collection des Medailles antiq. faite par la Comt. Douair. de Bentink etc. Amsterd. 1787. 4. part. I. p. 78 sq. in nummo. add. Rasche Lex. num. T. II. P. II. p. 323.]

n) Vita Hippocrat. secundum Soranum p. 951. tom. II. edit. cit.

o) *Io. Tzetzes* in Histor. VII. chiliad. CLV. p. 958. tom. II. Oper. Hipp. edit. Linden.

p) Socrates Hippocratem, Apollodori filium, Phasonis fratrem, ita alloquitur: ὥσπερ ἂν εἰ ἐνενόεις παρὰ τὸν σαυτοῦ ὁμώνυμον ἐλθὼν Ἱπποκράτη τὸν Κῷον, τὸν τῶν Ἀσκληπιαδῶν, κ. τ. λ. *Plato* in Protagora vol. III p. 88. Oper. edit. Bipont. εἰ μὲν Ἱπποκράτει τῷ τῶν Ἀσκληπιαδῶν δεῖ τι πείθεσθαι, κ. τ. λ. *Plato* in Phaedro p. 371. vol. X. Oper. edit. Bipont.

q) Vid. *Io. Henr. Schulzii* Histor. Medic. part. I. sect. II. cap. 4. §. 28.

r) Vid. loca in Protagora et Phaedro modo citata.

s) *Stephanus Byzantinus* de Vrbibus s. v. Κῶς pag. 501. edit. Berkel.

t) Stirpem *Hippocratis* (cuius tertia producta apud Sidon. hymn. X.) post Ioh. Tzetzen Chil. VII. hist. 155. Reinerum Reineccium in Histor. Iulia et Hieron. Henningesium in tabulis genealogicis (adde van der Linden Hippocr. lib. II. p. 956.) plenius et accuratius exposuit, (quamuis et in hoc quaedam haud sine ratione castigat *Daniel Clericus* parte I. Hist. Medicinae lib. IV. cap. 1.) *Ioh. Henricus Meibomius* Comment. in Iusiurandum Hippocr. cap. 1. De patria Hippocratis et Apellis, Turcis hodie Stancoü, vid. Bellonis ad Crusium p. 232. Turco-Graeciae, p. 27. adde Voyage de Gemelli tom. I p. 204 sq. Voyage de M. Corn. Bruyn tom. I. edit. Paris. p. 544. Journ. des Sav. a. 1726. p. 84 sq. *Meibomius* plures Hippocrates eodem loco recenset, quos hic, additis nonnullis obseruationibus

lo inferior, hoc superior: hinc bello Peloponnesiaco durante vixit, vitamque vsque ad Philippi, Macedonum regis, tempora perduxisse videtur. Ex Histomacho, librorum de secta Hippocratis auctore, vitae Hippocratis κατὰ Σωρανὸν, quem saepius iam memoraui, auctor, refert eum Olympiadis LXXX anno 1. natum esse, et quidem eodem auctore ex Sorano Coo referente, Cois imperante Abriada, septima et vicesima mensis Agriani die *).

Patrem Heraclidem in medicinali arte praeceptorem habuisse omnes referunt, ipseque Hippocrates se seniores memorat, a quibus notas de vini bonitate ac detrimento, quas ipse enarrabat, non didicerit, (καλὰ δὲ ταῦτα τεκμήριά ἐστι τῆς περὶ οἴνου ὠφελίης καὶ βλάβης ὁκόσα ἀκαταμάθητα ἦν τοῖσιν ἐμοῦ γεραιτέροισι *). Coos videlicet medicos ex Asclepiadarum

obseruationibus paullo plenius ac distinctius repetam. 1) *Hippocrates*, Gnosidici F. nostri auus, Medicus, qui ex quorumdam sententia nihil scripsit, ex aliorum vero duos composuit libros, qui inter nostri scripta hodie leguntur, τὸ περὶ ἀγμῶν καὶ τὸ περὶ ἄρθρων vnum de fracturis et alterum de articulis. *Galen.* I. in Hippocr. de Victu in morbis acutis tom. V. pag. 43. et in libro de Fracturis p. 525. Palladius in eumdem lib. 2) *Hippocratis* Thessali F. Hippocratis nostri nepos, a quo et ipso ἰατρικὰ scripta fuisse, Suidas auctor est. Idem, vt existimo, contra quem *Antiphon rhetor* scripsit, teste Plutarcho et Photio, vbi male ἰατροῦ nomen ab imperito librario accessit. Confer *Ionsium* pag. 324. 3) Draconis F. Cous et ipse et nostri gentilis, qui sub Cassandro, Antipatri F. e vita discessit. Etiam hunc ἰατρικὰ scripsisse, Suidas refert. 4 et 5) Vterque Thymbraei filius, Cous, ex eadem familia, qui et ipsi ambo de re medica scripserunt, Suida teste. 6) Praxianactis filius, Cous Medicus itidem ex nostri posteris, et scriptor. 7) *Hippocrates* Chius, mathematicus, de quo dixi in Notitia Pythagoreorum. 8) *Hippocrates*, Pisistrati pater, Atheniensium tyranni. Herodot. I. 59. Demosth. Orat. in Midiam et Plutarch. Solone. 9) *Hippocrates*, Megaclis eiectoris Pisistrati F. auus Periclis, pater Megaclis, Agaristae et Xantippi. id. VI. 131. [conf. *Corsini* F. Att. tom. II. pag. 61 sq. *Harl.*] 10) *Hippocrates* Atheniensis, cuius filios Telesippum, Demophontem et Periclem, tamquam fatuos perstringunt *Eupolis* apud Suidam in τοῖς Ἱπποκράτοις et Aristophanes in Νεφέλ. Meminit et Galenus libro, quod animi mores temperamentum corporis sequantur. Adde *Gatackerum* p. 133. Aduersar. et *Vossium* Inst. Orator. lib. II. cap. 14. sect. 8. et de Philosophia cap. 11. §. 22. 11) *Hippocrates*, Atheniensium in bello Peloponnesiaco dux, Thucydidi lib. IV. Diodoro Sic. lib. XII. Plutarcho in Nicia p. 526. et Pausaniae in Laconicis ac Boeoticis memoratus, et cui Dioscorides, teste Galeno I. in 6. Epidem. tom. V. pag. 456. tribuit librum de morbis. Vide et eumdem Commentar. 2. in lib. de Natura Humana sub init. 12) *Hippocrates*, Smyndiritis Sybaritae pater. *Herodot.* lib. VI. 12. *Athenaeus* lib. XII. 13) Lacedaemoniorum in Chalcedone praefectus. *Plutarch.* in Alcibiade p. 207 sq. 14) *Hippocrates*, Xenodici filius, Capyos frater, ex thebanorum regum familia, Theronis consobrinus. Schol. Pindari Olymp. Od. 2. extrem. 15) *Hippocrates*, Patareus, Cleandri frater, pater Euclidis et Cleandri, tyrannus Geleorum. *Herodot.* VI. 154 sq. *Diodorus Sic.* in Excerptis Peiresc. p. 254. 16) *Hippocrates*, Apollodori F. Phasonis frater. Plato Protagora. 17) *Hippocrates*, Aramiteus, cuius filius Atyanas in Olympiis periodo vicit. Phlegon Trall. apud Phot. cod. XCVII. 18) *Hippocrates*, Mindaro, Lacedaemoniorum duci ab epistolis. Xenoph. I. Rerum Graecar. 19) *Hippocrates*, praetor syracusanus, de quo *Liuius* lib. XXIV. et *Plutarchus* Marcello p. 305. 308. 20) *Hippocrates*, curator testamenti Stratonis Lampsaceni, apud Laertium V. 62. 21) *Hippocrates*, Georgianorum rex, a Tamerlane captus. Act. Erudit. tom. IX. p. 83. Supplem. Ceterum Ἱπποκράτης Ἴων apud Erotianum in Τριταιοφυῆς non diuersus est a magno nostro Hippocrate, qui ionice scripsit et vocabulo Τριταιοφυὲς vtitur VI. Epidem. et alibi. In Hippocratis nostri laudem epigramma lib. IV. Anthol. pag. 485 sq. et lib. I. pag. 85. *Fabric.*

*) Nomen mensis apud Coos, solum forte cuius memoria ad nos peruenit, itaque cuinam parti anni respondeat, incertum, nec tanti. Fuit et festum apud Graecos, dictum Agrania siue Agriania et Agrionia, de quo Castellanus et Meursius. *Fabr.*

*) Hippocrates de Diaet. acutor. §. 25. p. 289. tom. II. Linden.

rum collegio, quod in ipſa hac inſula florebat: ſcholam enim Aſclepiadarum Cnidiam, Coae vicinam, Hippocratem non adiiſſe, neque artem in ea didiciſſe, vel ex eo credibile eſt, quod Cnidiam ſcholam huiusque γνώμας reprehendat, ſaltim permagnis laudibus non extollat [w]). Habuiſſe praeceptorem in medicinali ſcientia Herodicum Selybrianum, Thracem, medicinae gymnaſticae auctorem, auctor libelli de vita Hippocratis ſecundum Soranum [x]) ex eoque Suidas [y]) atque Ioannes Tzetzes [z]) et ex iis recentiores omnes referunt. Sed haec minus certa ſunt, etſi aetas Herodici, quem Plato [aa]) memorat, non repugnet. Suidas, Herodicum atque Prodicum Hippocratis praeceptores fuiſſe, notat, illumque inter eos, qui medicinam Hippocratem docuerunt, hunc, qui philoſophiam, referre videtur [bb]). Quodſi hunc voluit, Prodicum Ceum ſine dubio intellexit, Protagorae auditorem, qui Olympiade LXXXVI. claruit. Rem vero ipſe Suidas dubitanter proponit facileque ob facilem litterarum H et Π permutationem fieri potuit, vt diuerſis his duobus nominibus vnum tantum, eumque Herodicum, vitae Hippocratis ſcriptores, quibus Suidas vſus eſt, voluerint. Sane quae auctor ſexti de Morbis popularibus libri de Herodico memorat [cc]), hunc praeceptorem fuiſſe Hippocratis, non probant: hic liber enim ipſo Hippocrate recentior eſt.

Scientem philoſophiae fuiſſe Hippocratem, non quidem libri, qui adhuc exiſtunt, medicinales, quos ſcripſiſſe eum omnino credibile eſt, probant: hi enim omnes aut praeſagia ſalutis mortisue imminentis, aut morborum hiſtorias, aut doctrinam de curandis acutis morbis, aut res ad chirurgiam pertinentes continent, adeoque quae vſu et experientia diſcuntur, parumque, aut nihil, eorum, quae ſolo ratiocinio eruuntur: docet vero Plato [dd]), qui naturam corporis non ſine totius naturae cognitione poſſe comprehendi ſtatuiſſe Hippocratem, adeoque verſatum eſſe in cognitione τῆς τοῦ ὅλου φύσεως ſtatuit. Praeceptores autem, quos habuerit in hac ſcientia, incertum eſt. *Gorgiam Leontinum*, rhetorem, Herodici fratrem, audiuiſſe ab eoque artem rhetorum didiciſſe, vitae Hippocratis auctor [ee]) ex eoque *Suidas* [ff]) et *Ioannes Tzetzes* [gg]) referunt. Democritum Abderitanum praeceptorem in philoſophia habuiſſe iidem auctores, (Suidas tamen non ſine dubitatione quadam,) et praeter hos Cornelius Celſus [hh]) referunt: ſed hunc non praeceptorem habuiſſe Hippocratem, amicitiam vero cum eo coluiſſe, ſi, quae in epiſtolis, Hippocrati adſcriptis, proponuntur, vera ſunt, magis credibile eſt. [Ab Hippocrate non Democritum ipſum, ſed diſcipulum eius Metrodorum fuiſſe auditum, putat *Ionſius* p. 24. *Heum.*]

Patria

w) Hippocrates de Diaet. acutor. §. 1. p. 268. 269. tom. II. Linden.

x) Hippocratis Oper. tom. II. p. 951.

y) Lexic. tom. II. p. 144. edit. citat.

z) Hiſt. VII. chiliad. CLV.

Ὃν ὁ πατὴρ Ἡρακλείδας τὰ ἰατρῶν διδάσκει,
Ὁ ἐκ τῆς Σηλυβρίας τε Ἡρόδικος σὺν τούτῳ.

aa) Libr. III. de Republica pag. 301. Vol. VI. Oper. edit. Bipont. [Quem Platonis locum repetiit *Plutarchus* de S. N. V. p. 35. edit. Wyttenbachii, cuius notam p. 50. conferes. *Harl.*]

bb) In Lexic. ſ. v. Ἱπποκράτης. tom. II. p. 144. edit. cit.

cc) Sect. III. nr. 54. p. 805. Oper. tom. I. edit. Linden.

dd) In Phaedro p. 371. Vol. X. Oper. edit. Bipont.

ee) In Oper. Hippocratis edit. Linden. tom. II. pag. 951.

ff) In Lexic. ſ. v. Ἱπποκράτης. tom. II. p. 144.

gg) Hiſtor. VII. chiliad. CLV. p. 958. tom. II. edit. Linden. Oper. Hippocr.

hh) Praefat. in libr. de Re Medic. pag. 2. edit. Leon. Targae. Lugd. Batauor. 1785. in 4.

Patria relicta Thasum petiit ibique per aliquot annos medicinam fecit, et quidem non tantum in hac vrbe, sed etiam Abderis, Larissae, Meliboeae atque Cyzici, Thessaliae vrbibus, non longe a Thaso remotis. Has enim vrbes omnes in libris maxime genuinis ἐπιδημιῶν I. et III. memorat. Et in his itineribus Democrito innotuisse cum eo, que amicitiam contraxisse videtur. Permulta eum fecisse itinera alia accuratae descriptiones terrarum et locorum probant, quae in libris, ab ipso profectis, leguntur. Sic magnam Asiae partem, in primis Asiae minoris prouincias septentrionales peragrasse eum, non sine plurima veritatis specie ex his concluditur, quae ipse de his terris dixit et vix, nisi ab eo, qui ipse harum regionum naturam obseruauerit, dici possent [ii]). De certitudine signorum in Libya, Delo et Scythia hoc fere modo loquitur [kk]), quasi ipse vitae suae partem in his terris transegisset. Patriam deinde repetiit ibique et alios, mercede ipsi data, quod ex iureiurando, si hoc genuinum est, et ex Platone [ll]) adparet, medicinam docuit et libros praesertim hos conscripsit, qui non sine multifario vsu et copiosa obseruatione elaborari possunt, praesertim ex Grimmii, V. Ill. mente [mm]), praenotionum librum, nec non de diaeta acutorum et de aere, aquis et locis libros. Vsus vero ad hos libros, praesertim ad eos, qui semioticen explicant, esse videtur historiis morborum, quos ipse obseruauerat, aliisque, quas aut a Cnidiis medicis, aut ab Asclepiadarum collegio Coo communicatas acceperat, quasue in Aesculapii fano in patria insula depositas inuenerat. Quae enim in his libris tam scite, et paene semper vere, proposuit, vix vnius hominis, vel studiosissimi, obseruationibus discuntur. Eaque forsan ansam dedere fabulae, quam ex Varrone *Plinius* [nn]) refert, aliique deinde repetierunt, Hippocratem, postquam scriptis, quae in Aesculapii Coo templo seruabantur, vsus fuerat, bibliothecam cum ipso templo concremasse, mox, perpetrato hoc facinore, ad Graecos transfugam. Quod iam ex eo falsum esse perspicitur, quod alii γραμματοφυλακεῖον Coum, alii Cnidium [oo]) cremasse dicant, neque Plato, neque *Aristoteles* [pp]), qui Hippocratem non sine laude praeclari medici esse sinunt, hoc memorent.

Si

ii) Vid. de Aere, aquis, locis §. 31 sq. p. 345 sq. in Oper. tom. I.

kk) Hippocr. Prognostic. §. VI. p. 471. in Oper. tom. I.

ll) In Protagora p. 88. vol. III. edit. Bipont.

mm) In vita Hippocratis, versioni operum Hippocratis Germanicae praemissa pag. 11.

nn) Libr. XXIX. cap. 2.

oo) Cnidium concremasse auctor vitae κατὰ Σωρανὸν tom. II. p. 952. Oper. Hipp. Coum Io. Tzetzes Chil. p. 139. memorat:

Ἐν Κῷ βιβλιοφύλαξ δὲ δοχθεὶς ὁ Ἱπποκράτης
Τὰ παλαιὰ τῶν ἰατρῶν ἐνέπρησε βιβλία
Καὶ τὸ βιβλοφυλάκιον. Δι᾽ ὃ φυγὼν ἐκεῖθεν
Ἐν Ἠδωνοῖς διέτριβεν Ἑλλάδι Θετταλίᾳ.

[Perperam a Tzetza *exustam bibliothecam*, cui fuisset praefectus, tradit *I. Christ. Koch* von Wappen der Gelehrten, p. 12. *Fabric.* in nota mst.]

pp) Libr. VII. Politicor. cap. 7. Huic impietati recentiores aliam addiderunt, Hippocratem Atheismi accusantes et probationem accusationis ex permultis locis, in ipsis scriptis eius prostantibus, desumentes. Controuersia in primis de Hippocrate ἀθείᾳ post *Gundlingium* mota est, qui in *Otiis* germanice editis Halae Sax. 1707. 8. part. II. cap. 3. plura ad probandam hanc impietatem congesserat. Sed acriter Hippocratem defendit, quod iam ante eum fecerat *Stephanus* Bellunensis in libr. de Hipp. Theologia, Venet. 1638. 4. et *Car Drelincourtius* in Orat. de Diuinis apud Hippocratem dogmatis. Lugd. Batau. 1689. 8. *D. W. Trillerus* in libello de Hippocrate, atheismi falso accusato. Rudolstad. 1719. 8. iterum edito cum additamentis in Opusc. vol. II. p. 84 sq. vbi et aliorum libros, ad hanc controuersiam pertinentes, reperire licet. Vid. in primis *Io. Andr. Schmidii* Theologia Hippocratis quae altera est in diss. acad. Ienae in 4. f. ann.

El

Si antiquo vitae Hippocrateae κατὰ Σωρανὸν auctori fides habenda est, senex Graeciam repetiit et apud Larissaeos LXXXV. annorum senex, Olympiade CII. fato functus et inter Gyrtonem et Larissam sepultus est qq). Monumentum eius suis adhuc temporibus extitisse, idem auctor refert. [Duo filios habuit, Thessalum et Draconem; quos stupidos fuisse, nonnulli adfirmarunt. vid. *Athenaeum* III. pag. 96. *Vossium*, in Institt. orator. lib. II. pag. 303. Hanc vero traditionem esse falsam et fabulosam, contendit *Marsil. Cagnatus* Varr. Obseruatt. lib. IV. cap. 1. vide etiam *Gatackeri* Aduers. postuma cap. 13. p. 549. *Heumann.*]

Permulta alia, quae de vita eius memorantur, fabulosa sunt. Sic vitae Hippocratis auctore narrante rr), Perdiccam, Alexandri Magni non patrem, sed fratrem, Philen, pellicem patris, perdite amantem et ex amore aegrum, Euryphonte Cnidio in curationis societatem adscito, sanasse dicitur, quae fabula ex celebri illa Erasistrati curatione nata esse videtur. Neque multam fidem merentur, quae de Hippocrate, in Illyricum plurimasque terras barbaras, pestis auertendae causa vocato, ab eodem auctore narrantur. Pestem in Attica eum praedixisse atque praeuidisse, curasseque, ne discipuli atque ciuitates ea corriperentur, pariter fabulosum est. Ipse enim, morborum alias obseruator tam sedulus, hanc luem, quae Olympiade LXXXVII. adeoque eo tempore grassabatur in Attica, quo Hippocrates annum aetatis trigesimum vix attigerat, sine dubio memorasset, neque, quod tamen vitae suae auctor narrat, ciuitates a peste praeseruatas esse, Thucydides memorat, qui potius medicos morbo curando idoneos neque fuisse, neque suffecisse perhibet. Hinc quam fidem mereantur narrationes de honoribus, Hippocrati Athenis habitis, de eo, Eleusiniis sacris ab Atheniensibus initiato, de alimentis, ipsi posterisque suis in Prytaneo datis, quoque perspicitur: ipse enim Hippocrates in libris, quos ipse scripsit, nec morborum, quos in Attica obseruauerit, nec Athenarum adeo mentionem facit. Antiquos tamen quosdam Hippocratis interpretes ante Galenum putasse, historias morborum, Athenis obseruatorum, ab Hippocrate referri, ex Galeno patet, qui mulierem, quae ἐπὶ ψευδέων ἀγορῇ aegrotasse ab Hippocrate Epid. III. p. 720. l. I. Lind. dicitur, secundum interpretum quorundam opinionem, quos vero non nominat, ἐν τῇ τῶν Κερκώπων ἀγορᾷ Atheniensi aegrotasse perhibet ss).

Haec omnia post obitum Hippocratis demum excogitata sunt a medicis, qui rationalem sectam, cuius auctorem Hippocratem esse putabant, profitebantur, quique eo maiorem gloriam

El. Frid. Heister apologiam pro medicis, qua eorum depellitur cauillatio, qui medicinam in atheismum aliosque in theologia errores abducere perhibent, et qua simul praestantissimi quidam medici, nominatim Hippocrates, Galenus, Cardanus, cet. defenduntur. Amst. 1736. 8. * [Gundlingius opinionem suam hausisse videtur ex *Bayle* Contin. de Cometis §. 51. p. 233 sqq. et §. 67. p. 340. vbi agit de Deo Hippocratis. Tamen iam olim *Lipsius* Hippocratem atheismi accusauit, Physiol. Stoic. lib. I. diss. 5. vid. Neue Bibl. tom. III. pag. 802. *Buddei* lib. de Atheismo §. 20. *Clerici* B. A. M. tom. XV. p. 428. contra Trillerum et huius responsionem in Nouis litterariis Lipsiens. 1721. p. 150 sqq. Hippocratem fuisse philosophum insignem in doctrina de moribus, contendit non nemo in Actis Erudit. supplem. tom. V. p. 527. atque dubium est, maiorne philosophus, an medicus fuerit Hippocrates, inquit *Hornius* in Historia Philosophiae lib. III. cap. 12. pag. 183. *Heumann.* adde: *Iac. Frid. Reimmanni* Histor. Vniuersal. Atheismi etc. Hildesiae, 1725. 8. cap. 35. p. 237 sq. *Harl.*

qq) Oper. Hipp. tom. II. pag. 954.

rr) Ibid. pag. 952.

ss) Galen. Comm. II. in III. Epid. Hipp. text. 9. pag. 253. tom. IX. Oper. edit. Chart.

riam suae sectae conciliari arbitrabantur, quo maiore gloria Hippocratem floruisse, dum viveret, aliis persuadere possent. Hanc ob causam epistolae, quae Hippocrati adscribuntur, in primis conscriptae esse videntur, in quibus quoque de Democriti famosa curatione, ab Abderitis petita, nec non de Hippocrate, ad Artaxerxen, Persarum regem, per Hystanidem, Hellesponti praefectum, vocato, sed barbaris operam pertinaciter negante, historiae et complura alia huius generis narrantur.

Fama Hippocrates, dum viuebat, vix tanta, quam post mortem, floruisse videtur. Medicinam, quod historiae in libris ἐπιδημιῶν traditae testantur, minus feliciter exercuit. Maiore tamen in honore habitus est, postquam in patriam insulam redux scholam medicinalem instituit, quod Platonis atque Aristotelis loca iam citata manifeste testantur, in quibus medici praeclari et ad docendos alios in primis apti nomen vbique habet tt). Cnidiae scholae, temporibus ante eum et suis celeberrimae, gloriae pars haud exigua, ipso in primis auctore, ad Coam transiit, neque temporibus post Hippocratem pristinam famam recuperauit. Post mortem vero suam cum dogmaticorum medicorum, (rationales dicunt alii,) secta inualesceret Hippocratemque pro principe suo haberet, fama eius tantopere creuit, vt *Magnus* diceretur effataque eius fere his aequipararentur, quae Deus dixisset. [Atque Hippocratis scriptis Aristotelem debere multum, scribit *Casaubon.* lib. de Enthusiasmo, cap. IV. pag. 111. De Hippocrate et Galeno iudicium fert *Campanella* synt. de libris propriis et ratione studendi, cap. IV. art. 7. pag. 78 sq. *Heumann.*]

III. Et hanc sane famam promeruit. Etsi enim, quum libri eius omnium primi sint, qui de rebus medicinalibus scripti ad nostra vsque tempora peruenerunt, multosque medicorum libros suo iam tempore exstitisse, ex ipso Hippocrate, in primis vero ex Socratis effato: *multa medicorum scripta exstare* uu), intelligatur, quae Hippocrates inuenerit, quaeque ab aliis hausta posteris tradiderit, vix satis certe distingui possint; tamen eum primum medicinalis scientiae practicae systema quoddam condidisse, neque ante eum exstitisse medicum, qui vniuersam artem scribendo illustrauerit, credibile est. Medicinam a sapientiae studio, quod *Corn. Celsus* vv) refert, quidem non separauit; neque enim ante eum ea pars medicinae, quae in morbis cognoscendis et curandis versatur, cum sapientiae studio iuncta erat, neque post eum contemplatiua medicinae pars a medicis solis tractata est, vt adeo pateat, Corn. Celsum hoc ideo Hippocrati tribuisse, quoniam partem illam medicinae, quae cognoscendis et curandis morbis operam dat, maximopere excoluit; contemplatiuas vero doctrinas omnes philosophis tractandas reliquit. Indeque vix est, quod mireris, Galenum ww) scripsisse, rectam viam in philosophia (scilicet quatenus medicina per eam illustratur,) Hippocratem aperuisse, Aristotelem et Theophrastum perfecisse. Et hanc quidem viam aperuit, rudiorem ἐμπειρίαν, qua duce Cnidia praesertim schola cum reliquis medicinam docebat atque exercebat, reiiciendo, eiusque loco rationis in medicina vsum introducendo. Ante eum enim medici, quae

tt) Vid. loca iam citata Platonis in Protagora p. 88. vol. III. et in Phaedro p. 370. vol. X. Oper. edit. cit. Aristot. libr. VII. Politicor. cap. 7.

uu) Xenophon in Memorabilib. Socratis.

vv) Libr. I. de Re Medic. in praef. p. 2. 3. edit. Leon. Targae.

ww) Libr. II. de Method. Medendi.

quae patiuntur in ſingulis morbis aegri, et quomodo aegris quaedam euenire ſolebant, probe quidem perſpexerant cognitasque habuerant *τὰς πολυτροπίας τὰς ἐν ἑκάστῃσι τῶν νούσων, καὶ τὴν πολυσχιδίην αὐτέων* non ignorauerant [xx]), neglexerant vero *ὁκόσα προκαταμαθεῖν δεῖ τὸν ἰητρὸν, μὴ λέγοντος τοῦ κάμνοντος, καὶ ἐπίκαιρα ἔνια ἐόντα ἐς τέκμαρσιν* [yy]), adeoque ad ipſam morborum curationem in primis vtilia. Haec ipſe omnia in morbis diligenter obſeruauit, vt ſcilicet, quae mutata eſſent in aegris, adeoque etiam, quae mutanda in reſtituenda bona valetudine, melius intelligeret iuſtumque de exitu morborum iudicium ferre poſſet. Hinc caſtum atque iuſtum morborum obſeruandorum ſtudium Hippocrate auctore inprimis natum eſt, cuius praeclara exempla in primo et tertio morborum popularium libro, nec non in libris de diaeta acutorum et de aere, aquis et locis ipſe dedit. Doctrinam de praeſagiis vitae et mortis in morbis, praeſertim acutis, formandis primus excoluiſſe videtur, tantumque in hac medicinae parte profecit, vt, quae ipſe bona, quae mala ſigna dixerit in morbis, fere omnia talia exiſtant ipſeque omni poſt eum tempore princeps et fide digniſſimus in ſemiotica auctor habitus ſit atque habeatur. Practicam medicinam ampliauit, medicamentorum numerum augendo [zz]), curationemque, acutorum praeſertim morborum, ſic enarrando, vt, quae addere poſſent, noſtri etiam aeui medici vix multa habuerint. Scripta illius chirurgica *Hallero* [aaa]) ordine, perſpicuitate, artis peritia, puritate ab omni hypotheſi excellere viſa, ipſum hanc artem calluiſſe et exercuiſſe probant. [Et tamen Hippocratis ſcientia medica valde contemnitur in Bibl. Angl. tom. XIV. p. 200 ſq. *Heumann.*]

IV. Summam vero Hippocrati doctrinae atque experientiae famam libri medicinales conciliarunt, qui eius nomen gerunt et ſatis copioſi ſunt: LXXII. enim libri ad medicinam pertinentes ſub *Hippocratis* nomine adhuc proſtant. Verum permultos ex his non ab Hippocrate Coo, ſed ab aliis eſſe profectos, multa probant, dicendi generis et materiarum pertractatarum ſumma diuerſitas, placitaque, quae in permultis proponuntur, non Hippocratis temporibus, ſed longe poſt eum a medicis partim inuenta, partim in medicinalem ſcientiam translata. Quod quoque iam veteres monuerunt. Hinc quinam proprii Hippocratis libri putandi ſint, quinam ſpurii, nunc enarrandum eſt. Quod vero vt commode fieri poſſit, quaedam de modo, quo veris Hippocratis libris falſi potuerint immiſceri, de ſcribendi modo, dialecto, cet. quibus Hippocrates vſus eſt, nec non de argumentis, quae pertractaſſe eum, atque non pertractaſſe credibile eſt, praemonenda ſunt.

V. Vt vero diſtinguantur libri, vere ab Hippocrate ſcripti, ab iis, quos aut non conſcripſit, aut ſaltim non edidit, regulam quandam, quod iam *Galenus* [bbb]) monuit et *Ludouicus Lemoſius* [ccc]), vere germani libri dare debent, ex quorum dicendi genere modoque, quo argumenta pertractata ſunt, intelligatur, quinam ex reliquis libris pro germanis ac vere genuinis, quinam vero pro ſpuriis habendi ſint. Hi vero libri partim ex teſtimoniis antiquiſſimorum

xx) Hippocr. de Diaet. Acutor. §. II. p. 269. in Oper. tom. II.

yy) Hippocr. de Diaet. Acutor. §. I. p. 268.

zz) Hippocr. de Diaeta Acutor. §. I. pag. 269. tom. II. Linden.

aaa) Bibliothec. Chirurgic. tom. I. pag. 7.

bbb) In prooem. Commentar. in libr. Hipp. de Humorib. p. 508. tom. VIII. edit. Charter.

ccc) Iudicium Operum Magni Hippocratis. Salamant. 1585. in 8. pag. 5.

rum virorum, qui Hippocratem interpretati ſunt, Erotiani atque Galeni, partim vero ex ipſo, quod in iis pertractatur, argumento, intelliguntur. Minus genuini libri, vel ab aliis ſcripti, vel ſcripti quidem ab Hippocrate, ſed non ideo, vt publici iuris fierent, immiſceri operibus Hippocratis facile potuerunt. Hippocratem ipſum in aduerſariis ſuis plurima condidiſſe ad morborum hiſtoriam, cognitionem atque curationem, in primis ad praeſagia in morbis pertinentia, vel ex ipſis eius libris liquet, in quibus non facili atque fugitiua obſeruatione adſequenda, ſed repetita atque poſt diligentem comparationem demum pro veris ſtatuenda proponuntur. Ex his, quae Hippocrates collegerat, poſteri non pauca edidiſſe videntur, in primis, quae ad hiſtorias morborum et ad praeſagia pertinent. Et hoc quidem modo morborum popularium libri ſpurii, ſi non omnes, quartus ſaltim atque ſextus, nati eſſe videntur.

VI. Exſtitiſſe iam ante *Hippocratis* tempora libros medicinales, ſupra probauimus, et eorum quidam voluminibus operum Hippocratis inſerti eſſe videntur, quod ſaltim de primo libro *praeſagiorum* et de *Coacis praenotionibus* Grimmius, Vir. Ill. [ddd]) putat. Ipſius quoque Hippocratis nomen multi medici ante Coum noſtrum et poſt eum, habuerunt, quorum ſcripta vere Hippocrateis poſteri facile adnumerarunt. Medici ex Coa medicinali ſchola aliisque, quae doctrinam Hippocratis ſeruare perhibebant, a praeceptoris ſui placitis ſenſim deſciſcentes, et dogmaticorum ſectae addicti etiam, quod infra probabimus, in ſingulorum librorum enarratione, libros conſcripſerunt, qui ſub Hippocratis nomine proſtant. Non pauci quoque libri, qui Hippocrati adſcribuntur, a filiis Hippocratis, in primis a genero illius *Polybo* Coo, conſcripti feruntur, qui, ſi Galeno vlla fides eſt, permultos libros, ex iisque quosdam ex domeſticis Hippocratis commentariis edidit. Liber Hippocrateus *de ſalubri diaeta* Polybo adſcribitur. *Theſſalo* atque *Draconi*, Hippocratis filiis, nec non *Hippocrati*, nepoti Hippocratis Magni, quidam libri Hippocratei adſcripti ſunt. Quidam etiam Hippocratis libri medicis ex ſchola Cnidia adſcribuntur. Verum quum, quaenam placita habuerit et quibusnam a Coa Hippocratis ſchola diſceſſerit, minime ſciatur, (quae enim ipſe Hippocrates de Cnidiorum placitis in libro de diaeta acutorum profert, haud multa ſunt,) facile patet, vix certum eſſe poſſe iudicium de libris, Hippocrati adſcriptis, a medicis vero ex Cnidia ſchola medica conſcriptis.

VII. Et haec quidem de antiquioribus libris ſuppoſititiis, Hippocrati adſcriptis, generatim dicta ſunto. Quae de ſingulis libris dicenda ſunt, commode infra pertractabuntur a nobis, ſingulos libros Hippocrateos recenſentibus. Quasdam alias cauſas, quae effecere, vt libri medicinales, ab aliis conſcripti, ſub Hippocratis titulo venirent, ii adducunt, qui iudicia de Hippocratis operibus ediderunt, in iisque fere principem hanc, quam *Galeni* ipſius verbis, adſerentis, Hippocrateum de ſalubri diaeta et de natura humana librum hoc modo in vnum eſſe conflatos, hic enarrabo: *ἐν τῷ κατὰ τοὺς Ἀτταλικοὺς τε καὶ Πτολεμαϊκοὺς βασιλέας χρόνῳ, πρὸς ἀλλήλους ἀντιφιλοτιμουμένους περὶ κτήσεως βιβλίων, ἡ περὶ τὰς ἐπιγραφάς τε καὶ διασκευὰς αὐτῶν, ἤρξατο γίγνεσθαι ῥᾳδιουργία τοῖς ἕνεκα τοῦ λαβεῖν ἀργύριον ἀναφέρουσιν, ὡς τοὺς βασιλεῖς, ἀνδρῶν ἐνδόξων συγγράμματα* [eee]). Quinam vero libri Hippocratei temporibus

ddd) In Adnotat. ad Hippocratis Opera in germanicam linguam verſa tom. II. pag. 566. 568.

eee) In praefat. ad Comm. II. in Hippocratis librum de Natura Hominis. tom. III. p. 128. Charter.

poribus regum Attalicorum et Ptolemaicorum confecti fuerint, praeter hunc, quem Galenus memorauit, incertum est. Librum etiam de humoribus his ipsis temporibus, vt maior euaderet, variis a librariis additamentis esse auctum, Galenus probat in Comm. I. in libr. de Humorib. p. 509. tom. VIII. Chart. Facile etiam fieri potuisse, vt Bibliotheca Alexandrina cum a Iulii Caesaris militibus incensa conflagrasset, maliuolorum hominum studio integris Hippocratis libris surrogarentur alieni, Grunerus, V. Cl. [fff]) putat. Tandem etiam quaedam manifeste spuria in Hippocratis operibus leguntur, v. g. Hippocratis ad Demetrium Regem de sanitate tuenda epistola, nec non epistola eiusdem argumenti ad Antiochum Regem libellusque ad Maecenatem de sanitate tuenda, vt reliquos huius generis, quos infra enarrabo, omittam. Exempla adeo existunt libellorum, Hippocratis nomen gerentium, pluribus elapsis post Christum natum saeculis conscriptorum.

VIII. Frequentius tandem in scriptis Hippocratis, quam fere aliorum, accidit, vt textus temere mutaretur, quod Dioscoridem et Artemidorum Capitonem in primis fecisse, *Galenus* testatur [ggg]), variaque, quae Hippocratis non sunt, textui interponerentur. Quod aphorismis prae aliis accidit, aliisque quibusdam libris, ad σημειωτικὴν pertinentibus.

IX. Quum itaque et copiosa occasio fuerit librorum spuriorum veris atque genuinis libris Hippocratis inserendorum, et ipsum spuriorum librorum Hippocrateorum numerum exiguum e..e non debere, iam ex dictis intelligatur, quod et Augustinus iam probauit libr. XXII. cap. 6. contra Faustum, dicens: *Nonne sub Hippocratis, nobilissimi medici, nomine quidam libri prolati, in auctoritatem a medicis recepti non sunt, nec eos adiuuit nonnulla similitudo rerum atque verborum, quando comparati eis, quos vere Hippocratis esse constaret, impares iudicati sunt*, plurimum interest, vt notas, quibus veri Hippocratei libri distinguantur, enarremus. Eaeque notae partim ex ipsis libris, quos Hippocratem vere scripsisse constat, desumuntur, partim ex antiquissimorum auctorum testimoniis. Ad priores quod attinet, libri, ab Hippocrate conscripti, continent morborum descriptiones atque historias, plane secundum naturam expressas, causas eorumdem manifestas, (vt adeo, vbi abditas, quas dogmatici post Hippocratem introducebant, enarratas legeris in libro Hippocrateo, aut alia, quae in aegris manifesta non sunt, ad θεωρίαν spectantia, certe credere possis, eum non esse Hippocratis) et ex iisdem historiis atque descriptionibus deductas propositiones, vtplurimum generales, non facile sibi ipsis contradicentes, et quas vniuersaliter veras Hippocrates dixit, raro in quibusdam tantum morbis aegrisue, sed in omnibus veras. (vid. *Ant. Pimbioli Comitis Inghelfredi* Orat. Hippocrates systemata, neque conflauit, neque admisit, sed solas obseruationes est consectatus. Patau. 1764. 4.) Et haec Hippocrates tradidit oratione perbreui, vnde Galeno non raro βραχυλόγος dictus [hhh]), neruosa, talique, vt paucis verbis plurima subinde comprehendat.

fff) Censur. libror. Hippocrateor. sect. I. §. 2. pag. 5.

ggg) Comment. I. in libr. de Natura Hominis p. 4. tom. V. Comm. II. in sextum libr. de Morbis Vulgaribus p. 459. tom. V. et pluribus locis, quae collegit cel. *Villoison*. in prolegom. ad Homeri Il. cum Scholiis cod. Ven. p. 36 sq. multusque est de mendis in antiquissimis Hippocratis exemplaribus, de interpolatoribus ac corruptoribus textus Hippocrat. caussisque corruptelae. *Harl.*

hhh) De Venaesect. aduers. Erasistrateos. cap. 4. p. 415. tom. X. Chart. Libr. II. de Difficult. Respirat. cap. 8. p. 256. tom. VII.

comprehendat. Quam ob causam Galenus etiam verissime monuit: *εἰ μὲν τὰ σαφῶς ὑφ' Ἱπποκράτους γεγραμμένα μὴ νοήσαις κατὰ τὴν πρώτην ἐπιβολὴν καὶ δὶς, καὶ τρὶς, καὶ πλεονάκις ἀναγνώτω, προσέχων τὸν νοῦν· εἰ γὰρ τοῦτο ποιήσῃ, πάντως ταῦτ' ἐννοήσει σαφῶς ἑρμηνευόμενον* [iii]). Dialecto Hippocrates, Doricus vtut patria, vsus est Ionica, vel Attica veteri et quidem, *Aeliano* narrante [kkk]), Democriti gratia, vel potius, quod hanc dialectum, tanquam suauiorem, pluribus probari sciret. Quidam tamen eius libri dialecto Ionica puriore, quidam minus pura, scripti sunt, omnesque libri Doricas voces Atticasque continent non paucas [lll]).

X. Sed haec non sufficiunt ad Hippocratis scripta genuina a spuriis cum certitudine quadam separanda. Multum vero in hoc de genuinis Hippocratis atque spuriis libris indicio formando iuuamur testimoniis antiquissimorum virorum, qui scriptis Hippocratis enarrandis singularem operam dederunt, *Erotiani*, quem Neronis temporibus vixisse inde patet, quod *Andromacho* iuniori, archiatro, suam *τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγὴν* inscripsit, quemque suo loco dicemus, atque Galeni. *Erotianus* [mmm]) Hippocratis scripta genuina, quorum dictiones obscuras ipse explicuit, sequenti modo diuidit atque enarrat, generali scriptorum diuisione in semiotica, physica et aetiologica, ad artis praecepta pertinentia, therapeutica, diaetetica, chirurgica atque mixta praemissa. *Σημειωτικὰ ἐστὶ ταῦτα. Προγνωστικὸν, προῤῥητικὸν α' καὶ β', ὡς οὐκ ἐστιν Ἱπποκράτους, ἐν ἄλλοις δείξομεν. Περὶ χυμῶν· Αἰτιολογικὰ δὲ καὶ φυσικά· Περὶ φυσῶν, περὶ φύσιος ἀνθρώπου, περὶ ἱερῆς νόσου, περὶ φύσιος παιδίου, περὶ τόπων καὶ ὡρῶν. Θεραπευτικὰ δὲ τῶν μὲν ἐν χρονίοις ἀνηκόντων. Περὶ ἀγμῶν, περὶ ἄρθρων, περὶ ἑλκῶν, περὶ τραυμάτων καὶ βελῶν, περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τραυμάτων, κατ' ἰητρεῖον, μοχλικὸν, περὶ αἱμοῤῥοΐδων καὶ συρίγγων. Εἰς δίαιταν· Περὶ νούσων α', β', περὶ πτισσάνης, περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον, γυναικείων α', β', περὶ τροφῆς, περὶ ἀφόρων, περὶ ὑδάτων. Ἐπίμικτα δὲ ἐστι ταῦτα, ἀφορισμοὶ, ἐπιδημίαι ζ'. Τῶν δὲ εἰς τὸν περὶ τέχνης τεινόντων λόγον, ὅρκος, νόμος, περὶ τέχνης, περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς. Πρεσβυτικὸς γὰρ καὶ ἐπιβώμιος φιλόπατριν μᾶλλον, ἢ ἰατρὸν ἐμφαίνουσι τὸν ἄνδρα.* Praeter hos libros, quos in praefatione diserte memorat *Erotianus*, aliis quoque libris Hippocrateis, ad glossarium suum conficiendum vsus est. Ex libro de ossium natura, qui Hippocrati adscribitur, multas voces explicuit, quod etiam Foesius [nnn]) testatur.

XI. Adriani temporibus vixere *Artemidorus*, *Capito* vocatus, atque *Dioscorides*. Horum vterque libros Hippocratis collegit atque edidit. Laudem vero vix multam ob hanc operam promeruerunt. Probasse quidem Artemidori Capitonis editionem Adrianum et vtramque Artemidori scilicet atque Dioscoridis ab omnibus summo studio conquisitam esse *Galenus* [ooo]) refert;

iii) Comm. III. in libr. de Artic. nr. 49.

kkk) *Λέγει δὲ Δωριέα ὄντα Ἱπποκράτην, ἀλλ' ἂν καὶ τοῦ Δημοκρίτου χάριν τῇ Ἰάδι φωνῇ συγγράψαι τὰ συγγράμματα.* *Aelian.* libr. IV. Var. Hist. cap. 20.

lll) Vid. *Io. Freind* praefat. ad Epid. lib. I. et III. pag. 174. in Oper. Lutet. Paris. 1734. in 4. et *Trilleri* epist. ad Freindium super I. et III. Hipp. Epid. p. 188. in Opusc. vol. II.

mmm) Erotiani, Galeni et Herodoti glossaria in Hippocratem ex edit. *Io. G. Fr. Franzii.* Lips. 1780. 8. pag. 20 — 24.

nnn) In not. ad Hippocr. libr. de Ossium Natura, in Oper. sect. III. p. 128.

ooo) Comm. I. in libr. Hippocr. de Natura Humana nr. 1. p. 97. tom. III. Charter.

fert; ſed vitiaſſe hos viros textum Hippocratis audaciſſimosque fuiſſe in peruertendis atque turbandis Hippocratis verbis, antiquas in primis voces ſtudio eieciſſe ex textu, *Galenus* ppp) variis in locis per exempla probat. Sed ipſae hae editiones, omnium eorum, in quibus critices limam qualemcunque adhibitam eſſe conſtat, antiquiſſimae, interierunt, ita, vt ordo quoque, quem in conſtituendis libris Hippocrateis ſequuti ſunt editores, plane ignoretur.

XII. *Galenus* vero non ſolum ipſe promiſit, ſe commentarium elaboraturum, in quo, qui veri quique ſpurii libri Hippocratis ſint, exponeret qqq), hic vero liber, ſi ſcriptus ab eo eſt, ſaltim ad nos non peruenit; verum etiam permultis, imo infinitis in locis Hippocratis ſcripta et memorauit, et permulta commentariis ampliſſimis illuſtrata edidit, in quibus non raro iudicium ſuum de ipſorum horum librorum aut veris aut ſuſpectis originibus tulit. Quae iudicia infra, ſingulos libros enarrantes, diligenter notabimus. In libro vero de libris propriis, in quo commentarios in Hippocratis libros a ſe ſcriptos enarrat, ſimul plurimam eorum enarrat partem, quos pro genuinis ipſe habuerit. Iique ſunt rrr) libri *ἀφορισμῶν*, liber *περὶ ἀγμῶν*, *περὶ ἄρθρων*, *προγνωστικὸν*, *περὶ διαίτης ὀξέων*, *περὶ ἑλκῶν*, *περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τραυμάτων*, *τῶν ἐπιδημιῶν* I, II, III, VI, *περὶ χυμῶν*, *περὶ τροφῆς*, *προῤῥητικὸν*, in quo tamen, vt in Coacis praeſagiis, multa falſa et nimis generaliter dicta contineri, alio loco sss) adſerit, *περὶ φύσεως ἀνθρώπου*, *τὸ κατ' ἰητρεῖον*, *περὶ τόπων καὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων*. De reliquis etiam omnibus Hippocratis libris, quos commentariis non inſtruxit, iudicium ſuum tulit, alia eaque commodiore occaſione enarrandum.

XIII. Incertis temporibus, attamen poſt Galenum, ab eo quippe non memoratus, et quidem ſatis longo poſt eum tempore, *Palladius* vixit, enarrationum in aliquot libros Hippocratis auctor ttt). Scholia eius *εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν Ἱπποκράτους* adhuc ſuperſunt, a Foeſio primum edita. In his, vbi ad ordinem deuenit, quo Hippocratis libri legendi ſunt, eos ſimul recenſet, quos genuinos eſſe putat. Iique ſunt: 1) aphoriſmi, 2) liber de natura pueri, 3) liber de natura hominis, 4) liber de humoribus, 5) liber de alimento, 6) prognoſticon, 7) liber de victus ratione acutorum, 8) liber de fracturis, 9) liber de articulis, 10) liber de aere,

ppp) Princeps locus eſt in Comm. I. in libr. Hippocr. de Natura Humana, quem modo citaui. Aliud exemplum textus per hos viros corrupti adducit in Comm. II. in III. libr. Hipp. de Morbis Vulgaribus p. 236. tom. IX. Charter. et in permultis locis aliis. conf praefat. Galeni ad Comm. in VI. Hippocr. librum de Morbis Vulgarib. p. 354. tom. IX. Charter. et praefat. ad Comm. Galeni in libr. Hippocr. de Officina Medici pag. 2. tom. XII. Chart. vid. et *Hieronym. Mercurialis* in cenſur. Oper. Hippocrat. pag. 7. edit. Francofurt. in 8. [et *Villoiſon.* in Anecdot. Gr. tom. II. p. 136 ſq. not.]

qqq) In prooem. Commentarii in libr. Hippocratis de Humorib pag. 509. tom. VIII. edit. Chart. Eadem promiſit in libri VI. de Hippocratis et Platonis decretis cap. 5.

rrr) *Galenus* de Libris propriis pag. 44. tom. I. edit. Chart. conf. praefat. ad Comment. II. in Hippocr. Epidem. libr. III. p. 230. tom. IX. edit. Chart. Loca *Galeni* quam plurima, in quibus iudicium de libris Hippocratis tulit, collegit *Ludov. Lemoſius* in Iudicio Operum Hippocratis mox memorando.

sss) In praefat. ad Comm. II. in Hippocr. de Morb. Vulgarib. libr. III. p. 230. tom. IX. Oper. edit. Charter.

ttt) *Iac. Santablinus* in praefat. ad Palladii Scholia in libr. Hippocratis *περὶ ἀγμῶν*, ſect. VI. p. 196. in Oper. Hippocratis edit. Foeſii, Francofurt. 1595. in fol.

aere, aquis et locis, 11) libri de morbis popularibus [uuu]). *Suidas*, valde recens auctor, [atque ex illo *Eudocia* in Ἰωνιᾷ p. 246.] quosdam tantummodo libros Hippocratis recenset, *τὸν ὅρκον, τὰς προγνώσεις, τὴν τῶν ἀφορισμῶν*, et tandem librum celeberrimum et summe admirabilem *ἑξηκοντάβιβλον*, quem omnem medicam scientiam et sapientiam continere dicit [vvv]). Qui vero libri in hac tam laudata collectione fuerint comprehensi, non liquet, quum a nullo alio probato auctore aliquid de ea proditum habeamus. Plures etiam alii veteres Hippocratis libros subinde memorant, quorum testimonia, si aliquid ad veras origines Hippocrateorum librorum intelligendas conferunt, in enarratione singulorum librorum Hippocratis adducam.

XIV. Recentiori tempore operum Hippocrateorum censurae inprimis operam dederunt *Hieronymus Mercurialis* et Ludouicus Lemosius. Hi in enarrationibus librorum Hippocratis Galenum presse sequuti sunt. *Hieronymus Mercurialis* censuram operum Hippocratis edidit Venetiis, anno 1583, in 4. *, et quidem nomine veri auctoris suppresso, deinde Basileae, inuito auctore, cum eius praelectionibus de puerorum morbis et de venenis, sub eius nomine editam, postea retractatam atque repurgatam ab ipso auctore Francofurti, anno 1585. in 8. in lucem emissam, tandemque Venet. 1588. fol. cum Hippocratis operibus graece et latine editam, ipsosque Hippocratis libros in operum Hippocratis editione Graeco-latina, quam curauit, secundum hanc censuram dispsuit, non tamen sine *Io. Costaei* contradictione, qui in diss. I. posthumae miscellanearum dissertationum decadis Patau. 1658. 12. contra Mercurialem hanc censuram et dispositionem multa scripsit. Libros vero, qui Hippocrati adscribi consuerunt, in quatuor classes partitus est. *Prima* classis ipsi eorum est, qui vere phrasin et dogmata Hippocratis continent, quorumque alios Hippocrates certe edidit; alios autem ab eo esse editos non ita constat. *Altera* classis hos libros comprehendit, qui ab ipso quidem Hippocrate sunt scripti, a discipulis vero, inprimis a Thessalo et Polybo, ex membranis, in quibus Hippocrates sua notauerat, sunt editi. *Tertia* classe continentur libri non ab Hippocrate, sed aut a filiis aut a discipulis eius, secundum praeceptoris doctrinam mentemque, aut ex scholae Hippocraticae doctrina compositi. *Quarta* classis libros, ab Hippocratis placitis plane alienos, continet. Ad primam classem sex priores aphorismorum libri, libri prognosticorum, (siue potius liber, qui in Hippocratis operibus inscribitur *προγνωστικὸν*,) prima pars libri de natura humana, liber de aere, aquis et locis, libri de victus ratione in acutis tres priores sectiones, primus et tertius liber de morbis popularibus, libri de articulis, de fracturis, de luxationibus, de vlceribus et de capitis vulneribus referuntur [www]). Libros, quos reliquis tribus classibus subdidit, non hic memoro: *quartae* tamen eum classi iusiurandum, librum Hippocratis, quem genuinum esse plurimi argumentis satis idoneis adseruerunt, subdidisse, adeoque pro plane alieno ab Hippocrate atque supposititio habuisse, notandum est.

Ludouicus Lemosius iisdem temporibus, (illius enim de operibus magni Hippocratis iudicium Salamanticae, anno 1585. primum prodiit [xxx]) ignarus plane eorum, quae Hieronymus

uuu) Hippocr. edit. Foes. citat. pag. 197.

vvv) In Lexic. s. voc. Ἱπποκράτης. p. 145. tom. II. edit. Küster.

www) Censur. Operum Hippocrat. p. 15. edit. Francofurt.

xxx) De optima praedicendi ratione libri sex, item iudicii operum magni Hippocratis liber vnus Ludouico Lemosio, physico et medico authore. — Salamanticae, ex officina Ildefonsi a Terra-noua et Neyla, 1585. in 8. min. Quae omnium prima editio

mus Mercurialis aut fecerat, aut agebat, censuram operum Hippocratis conscripsit, in quo neque copiosam librorum antiquorum lectionem, neque diligens studium ad vera certaque eruenda desideres. Galeno, vt reliqui harum rerum scriptores fere omnes, in primis duce vsus est, ita tamen, vt viam sibi propriam non raro pararet, vbi Galenus deficere videbatur. Opera Hippocratis in haec diuidit, quae sine dubio ab Hippocrate ipso, et quidem vt ederentur, scripta putanda sunt, et in alia, aut a viris ex familia Hippocratis edita, aut manifeste notha. Genuina ex eius sententia sunt 1) primus et tertius liber de morbis popularibus, quos ante reliquos ab Hippocrate scriptos esse praeclare adfirmat, 2) aphorismi, 3) praenotionum liber (προγνωστικόν), 4) liber de diaeta acutorum, 5) liber de aere, aquis et locis, 6) liber de natura humana, 7) iusiurandum, 8) epistolae, 9) liber de alimento, 10) liber de humoribus, 11) liber de capitis vulneribus, 12) de vlceribus, 13) de fracturis, 14) de articulis, 15) de iis, quae medicatrina fiunt, κατ' ἰητρεῖον, 16) de natura pueri, 17) lex, 18) de septimestri partu, 19) de superfoetatione yyy). Polybo librum secundum de natura humana librumque de ossium natura et de salubri diaeta, Draconi, Hippocratis filio, librum quintum morborum popularium et de morbo sacro librum, Hippocrati, Thessali filio, Hippocratis Magni nepoti vero libros de morbis, de genitura atque de medicamentis purgantibus tribuit. Quibus reliqui libri Hippocratei ab eo tribuantur, infra notabitur.

XV. Editores non pauci operum Hippocratis libros, secundum argumenti similitudinem ordinatos, ediderunt, genuinis a spuriis nullo modo separatis. Idque etiam *Foesius* fecit, vir omnium interpretum atque editorum Hippocratis de auctore suo longe meritissimus, qui adeo de genuinis spuriisue librorum Hippocrateorum originibus raro ipse iudicat, iudiciis Erotiani atque Galeni plane ad genuinas operum Hippocratis origines demonstrandas contentus, neque adeo permultos Hippocratis libros pro spuriis habens, quos Erotianus atque Galenus non memorauerunt. Librum tamen de natura humana zzz), de septimestri partu aaaa), et de octimestri partu bbbb) plane pro genuinis habet. *Marius Zuccari*, medicinae in Neapolitano gymnasio professor, librum primum Hippocratis de natura humana, aphorismorum sectiones VII. libros IV. de ratione victus, prognostici libros III. (quo nomine scriptoribus libri II. prorrhet. et prognost. veniunt) libros de his, quae in medica officina fiunt, libros epidemiales, libros de articulis, de fracturis, librum de aere, aquis et locis pro vere germanis habet. Hisque, ex multorum placito, librum de alimentis et de humoribus adiungit. Esse autem hos libros Hippocratis ex sola methodo, et quidem dogmatica, qua conscripti sint, demonstrat. (*Hippocratis epidemialium obseruationum pars I. quatuor contenta languentibus. Venet. 1621. in 4. pag. 20. cap. 4.*) *Hallerus* primus in opere, quod Hippocratis opera in latinam linguam a Iano Cornario versa typis iterum excussa continet cccc) hos libros ita edidit, vt primae

tio sine dubio eadem cum hac est, quam Salamanticae, anno 1585. in folio prodiisse Grunerus censur. libr. Hippocr. pag. 31. memorat. Alia editio prodiit Venetiis 1592. 8.

yyy) Lemosius cap. V. fol. 18. Iudic. Operum Hippocrat.

zzz) Foes. in not. in libr. Hippocr. de Natura Humana Oper. sect. III. pag. 95.

aaaa) Idem in not. in Hippocr. libr. de Septimestri partu. Sect. Oper. III. pag. 110.

bbbb) Idem in not. ad Hippocr. libr. de Octimestri partu. Sect. III. pag. 112.

cccc) Hallerus in praefat. ad tom. IV. Artis Medicae Princip.

mae classi eos subderet, quos vere ab Hippocrate scriptos esse putabat, secundae vero eos, qui non videantur ipsius esse Hippocratis, quod vel aliena varia ab ipsius diuini senis placita tradant, vel nuperiora inuecta, vel eiusmodi demum vitia contineant, quae Hippocrates ipse damnauerit, neque ideo videatur commisisse. In tertiam classem manifeste spurios coniecit. Libri vero, quos Hallerus genuinos putat, quique in primo artis medicae principum tomo prostant, hi sunt: 1) de aere, aquis et locis, 2) de natura hominis, 3) de locis in homine, 4) de humoribus, 5) de alimento, 6) de morbis popularibus I. et III. 7) prognosticon, 8) praedictorum II. 9) de victu acutorum, 10) de fracturis, 11) de articulis, 13) de vulneribus capitis, 14) de officina medici, 15) aphorismi.

XVI. Post Hieronymum Mercurialem et Ludouicum Lemosium et *Iacobum Sponium*, qui in aphorismis nouis, ex Hippocratis operibus collectis, Lugd. 1689. 12. et quidem in doctissima praefatione, de operibus Hippocratis iudicium suum tulit. *Grunerus*, clarissimus in studiorum vniuersitate Ienensi medicinae professor, anno 1772. [dddd]) censuram operum Hippocrateorum, et talem quidem edidit, vt plurima, quae antiquiores, Lemosio excepto, cuius legendi facultatem non habuit, de originibus Hippocrateorum operum dixerunt, comprehendat. Putat vero veterum omnium, inprimis Galeni, testimonia cum internis et quasi innatis libris ipsis notis, breuitate scilicet, grauitati argumentorum et ratiociniorum paucitati adiuncta in hos praesertim libros cadere: 1) in iusiurandum, 2) aphorismos, 3) in librum de aere, aquis et locis, 4) praenotiones, 5) in praedictionum librum II. 6) in librum de officina medici, 7) in primum et tertium librum morborum popularium, 8) in librum de victu acutorum, 9) de capitis vulneribus, 10) de fracturis [eeee]). [Grunerum sequitur *Ioannes Henr. Fischer* in diss. de Hippocrate eius scriptis, eorumque editionibus. Coburgi, 1777. 4.] Nouam tandem eamque praeclaram censuram atque dispositionem operum Hippocratis dedit Vir Cl. *Ioannes Fridericus Carolus Grimmius*, Serenissimi Ducis Saxo-Gothani medicus. Probe notat Cl. hic Vir, discerni atque cognosci quidem posse quaedam Hippocratis scripta, verum non omnia: neque de his, quae alios scripsisse omnino credibile est, dici certo posse, quisnam ea scripserit, aut quo tempore confecta fuerint. Hinc optima Hippocratis scripta in genuina atque spuria diuidi, spuriorum vero familias et classes quasdam, (nisi eorum, quae temporibus longe post Hippocratem confecta esse suadent omnia,) confici vix posse. Hippocratis opera ea, quae genuina esse putat, et quidem eo ordine, quo scripta esse ea credibile est, in primo tomo versionis suae Germanicae operum Hippocratis [ffff]) collocauit, eaque sequentia sunt: 1) liber de morbis popularibus primus, 2) liber de morbis popularibus tertius, 3) praenotionum liber (προγνωστικόν), 4) prorrheticorum liber secundus, 5) aphorismi, 6) liber de diaeta in morbis acutis, 7) liber de aere, aquis et locis.

XVII. Ex hactenus dictis facile intelligitur, quinam libri, qui Hippocrati adscribuntur, genuini sint, quinam spurii, certo demonstrari vix posse, imo ex dissensu antiquorum virorum

dddd) Censura librorum Hippocrateorum, qua veri a falsis, integri a suppositis segregantur. Collegit ex optimis quibusque auctoribus — *D. Chr. Godofr. Gruner*. Vratislau. 1772. in 8.

eeee) Censur. libror. Hippocrat. cap. II. §. 2.

ffff) Hippokrates Werke. Aus dem Griechischen übersetzt und mit Erläuterungen von D. *Ioh. Friedr. Karl Grimm*. Erster Band. Altenburg, 1781. in 8. qui primus tomus opera Hippocratis genuina continet.

rum doctorum, qui libros Hippocratis enarrarunt, Erotiani praesertim et Galeni, et ex testimoniis aliorum, qui libros, manifeste spurios, sub Hippocratis titulo citant, (quod e. g. Corn. Celsus fecit, qui V. morborum popularium librum, manifeste non ab auctore primi atque tertii morborum popularium libri conscriptum, ad Hippocratem Coum refert gggg) perspici, veteres, quorum libri ad nos peruenerunt, (omnes enim antiquae librorum Hippocratis editiones et interpretum in eas enarrationes, quas Galenus enarrat, interierunt,) Galeno excepto, et, aliquo saltim modo, Erotiano, qui fugiente calamo iudicium de libris Hippocratis tulit, de operum Hippocratis verorum et suppositítiorum iudicio vix valde fuisse sollicitos. Hinc quum ad certitudinem quandam circa auctores librorum Hippocrateorum et tempora, quibus conscripti fuerint, peruenire non liceat, in librorum Hippocrateorum enarratione hoc a nobis tenendum est, vt primum locum iis demus, quos conscriptos esse ab Hippocrate Coo testantur omnes, quibusque neque interni librorum Hippocratis verorum characteres, neque antiquorum testimonia desunt, post hos vero eos ponamus, qui Hippocrate forsan antiquiores sunt, deinde vero temporibus post eum confecti.

I. LIBRI GENVINI.

XVIII. Ἐπιδημιῶν liber primus et tertius ab omnibus antiquis, qui de Hippocrate quaedam tradiderunt, et plane nullo refragante, pro genuinis habiti, et quidem a Mnemone Sidite, medico de Cleophantii secta, qui librum ἐπιδημιῶν tertium Ptolemaeo Euergetae quaestus causa dedisse fertur, (vid. *Galenus* in Comment. II. in Hippocr. Epid. III. text. 4. p. 239. tom. IX. Chart.) adeoque Graecorum, quos enarrasse hos libros popularium morborum scimus, fere antiquissimo, aliisque, qui commentarios in hos libros scripserunt, *Zeuxide* (vid. *Galen.* Comment. II. in III. Epid. Hippocr. text. 4. p. 239. tom. IX. Chart.), *Sabino* eiusque discipulo, *Metrodoro* (vid. *Galen.* Comment. I. in III. Epid. Hippocr. text. 4. p. 203. tom. IX. Chart.), *Zenone* Herophileo (vid. *Galen.* Comment. II. in III. Epid. Hippocr. text. 4. p. 238. tom. IX. Chart.), *Apollonio Empirico* (vid. *Galen.* II. Comment. in III. Epid. Hippocr. p. 244. tom. IX. Chart.), *Heraclio Tarentino* et *Erythraeo* (vid. *Galen.* Comment. in III. Epid. Hippocr. text. 4. p. 240. tom. IX. Chart.), *Bacchio* (vid. *Galen.* Comment. in III. Epid. Hippocr. p. 244. tom. IX. Chart.), *Erotiano*, (Erotiani, Galeni et Herodoti glossar. in Hippocr. edit. Franzii. Lips. 1780. p. 22.), *Quinto*, (vid. *Galen.* Comment. I. in I. Epid. Hippocr. in praefat. p. 3. tom. IX. Chart.) *Lyco Macedone* (vid. *Galen.* Comment. I. in III. Epid. Hippocr. text. 4. p. 203.), *Satyro* et *Phiciano* (vid. *Galen.* Comment. I. in III. Epid. Hippocr. text. 29. p. 228. tom. IX. Chart.) atque *Galeno*, qui vtrumque hunc librum ἐπιδημιῶν πρὸς ἔκδοσιν conscriptum esse diserte dicit, (vid. Comment. II. in I. Epid. Hippocr. text. 1. p. 124. tom. IX. Chart.) et tertium ἐπιδημιῶν librum τὸ βιβλίον τοῦ Ἱπποκράτους νόμιμον adpellat (vid. *Galen.* argum. libri III. Epid. Hippocr. p. 193. tom. IX. Chart.); atque primum et tertium τῇ τῆς θεωρίας οἰκειότητι συνηφθῆναι (de resp. difficult. lib. III. cap. 1. p. 268. tom. VII. Chart.) putat, vt adeo vtrumque hunc librum ex omnibus popularium morborum libris solum πρὸς ἔκδοσιν conscriptum esse ex omnium fere opinione dicat in Comm. I. in VI. Epid. praef. p. 354. tom. IX. Chart. Neque notae, his duobus libris inditae, repugnant, quo minus eos

gggg) *Celsus* libr. VIII. de Re Medic. cap. 4. p. 432. edit. Targae. Lugd. Bat. 1785. in 4.

eos pro vere genuinis habeamus. Thasus, Larissa, Abderae, Cyzicum, Meliboea, vrbes ab eo in his libris ipsis memorantur, in quibus morbos, quos enarrat, obseruauerit. Et hae quidem morborum obseruationes hoc modo traditae sunt, vt et constitutiones epidemicae generatim describantur, in quibus primus Hippocrates docuit, quid anni tempora aerisque status ad morbos populares inducendos conferant, et aegrotantium historiae enarrentur, quae vero, quod Galenus iam monuit (vid. Comment. III. in III. Epid. Hippocr. text. 71. p. 290. tom. IX. Chart.) non omnes ad constitutiones epidemicas, quas generatim descripsit, sed aut ad alias constitutiones epidemicas, aut etiam ad sporadicos morbos pertinent.

Hos libros popularium morborum primum scilicet atque tertium, ante reliquos Hippocratis libros conscriptos esse cum *Grimmio*, V. Cl. (Hippokrates Werke I. Band. pag. 449.) puto, hac inprimis ductus ratione, quod ad praesagia generalia eaque iusta in morbis formanda, in quibus cum plurima laude Hippocratem versatum esse scimus, morborum obseruatio diuturna sit necessaria ipseque Hippocrates exemplum obseruationum suarum in his libris ἐπιδημιῶν dederit. Docuit adeo per exempla non pauca, quae in his libris leguntur, qua ratione medicus praesagia ex morborum decursibus deducere debeat, vt adeo et inde pateat, hos Hippocratis libros, forte cum aliis pluribus morborum historiis, quae temporis iniuria interierunt, reliquis eius libris, qui ad semioticen pertinent, quasi pro fundamento fuisse. Contrarium tamen Galenus asseruisse videtur, quae Hippocrates in ἐπιδημιῶν libris conscripsit, ex dictis in prognostico consequi existimans (vid. praefat. ad Comm. I. in I. Epid. Hipp. p. 3. tom. IX. Chart.) vt adeo tempus, quo hi libri conscripti sint, aliquo saltim modo hoc loco a Galeno dictis dubium reddatur.

Continentur vero in I. ἐπιδημιῶν libro constitutiones epidemicae tres, quarum singulae initium sumsere autumno ineunte, et aestate ineunte desierunt. Post constitutiones enarratas sequuntur propositiones de morborum decursu generales, quae tertia sectione in libris editis (p. 670. tom. I. Lind.) comprehenduntur. An hae tres constitutiones se inuicem, nulla alia intercurrente, exceperint, quod Grimmius suspicatur (Hippokrates Werke I. Band. p. 449.), dubium, et ob aestiuas constitutiones omissas vix credibile est. Has sequuntur morborum historiae XIV, quae ad constitutionem epidemicam tertiam pertinere videntur.

Tertio libro XII. aegrotantium historiae enarrantur. Has excipit constitutio epidemica pestilens, in Thaso, vt videtur (vid. Grimm. p. 486.) obseruata. Sequuntur deinde aegrotantium historiae, ad praecedentem constitutionem, quod iam Galenus monuit (Comm. III. in III. Epid. Hippocr. p. 290. tom. IX. Chart.), vix referendae, XVI.

In vtroque hoc libro inscriptiones sectionum, *Galeno* iam monente, non ab Hippocrate profectae sunt. Eodem Galeno monente, (Comment. II. in III. Epid. Hippocr. pag. 239. tom. IX. Chart) etiam litterarum characteres, duodecim historiis morborum, quae in III. ἐπιδημιῶν primum proponuntur, non ab Hippocrate, sed a Mnemone Pamphylo additi sunt, et quidem ideo, vt eorum interpretatione se librumque ipsum Ptolemaeo Euergetae commendaret. Tertius hic ceterum liber naui aduectus et a Mnemone Pamphylo in ordinem digestus dictus in bibliotheca Ptolemaei Euergetae fertur: τὸ ἐκ πλοίων κατὰ διοϱθωτὴν Μνήμονα Σιδίτην. vid. Gal. loco cit.

Isque Mnemon eorum, quos his popularium morborum libris, in primis tertio, operam dedisse constat, primus est. Διορθωτὴν libri ἐπιδημιῶν III. dictum fuisse, expresse memorat Galenus loco modo citato, atque, quod iam dixi, historiis XII. aegrotorum primis, quae in III. ἐπιδημιῶν leguntur, characteres addidisse. conf. de his characteribus et eorum interpretatione *Galenus* Comment. I. in III. Epid. Hippocr. p. 208. 221. et Comment. II. in III. Epid. p. 239. tom. IX. Chart. De iisdem characteribus *Zeno* librum peculiarem scripsit, contra quem *Apollonius* Empiricus scripsit. Zenone vero mox contradicente, *Apollonius ὁ βιβλᾶς* [kkkk]) rescripsit (vid. *Galen.* II. Comm. in III. Epid. Hippocr. p. 244. tom. IX. Chart.). Eosdem characteres explicuere *Heraclius* Tarentinus et *Erythraeus*, notante eodem *Galeno* in II. Comment. in III. Epid. Hippocr. p. 240. tom. IX. Chart. [*Villoison.* prol. ad Homer. Iliad. p. XX sq. qui multus est de his characteribus adpositis. *Harl.*]

Praeter dictos libros, qui ad nos non peruenerunt, sequentes adhuc laudantur antiqui interpretes libri ἐπιδημιῶν I. et III. Hippocratis, qui vero omnes interierunt:

Zeuxidis Comment. I. in III. Epid. Hippocratis librum citat *Galenus* in Comment. II. in III. Epid. Hippocr. p. 239. tom. IX. Chart. huncque interpretem, quem minus cautum in interpretando fuisse dicit, in III. Comment. in III. Epid. Hippocr. text. 76. p. 300. tom. IX. Chart. cuiusque commentarii suo iam tempore non amplius aestimati rarescerent, saepissime nominat.

Sabinus commentariorum in I. et III. libr. Epid. auctor cum *Metrodoro*, discipulo, fuit, quem Galenus aliis locis taxat, (Comment. I. in III. Epid. Hippocr. text. 14. p. 222. et text. 4. p. 203. tom. IX. Chart.) aliis vero laudat, Zeuxidi saltim praefert (III. Comment. in III. Epid. Hippocr. text. 76. p. 300. tom. IX. Chart.) et accuratiorem superioribus Hippocraticis fuisse perhibet. vid. Comment. III. in III. Epid. text. 4. p. 203. Locum satis prolixum ex his commentariis de vrina oleosa excerpsit *Galenus* in III. Comment. in III. Epid. p. 293. tom. IX. Chart.

Zeno Herophileus interpres librorum de morbis popularibus citatur a *Galeno* in Comm. II. in III. Epid. p. 238. 243.

Τὸ γεγραμμένον κατὰ τὸ τρίτον τῶν ἐπιδημιῶν a Philisto memorat *Galenus* in Comm. I. in Hippocr. I. prorrhet. text. 10. p. 707. tom. VIII. Chart. [adde *Villoison.* loco cit.]

Quinti Comment. in I. Epid. librum citantur a Galeno in I. Comment. in I. Epid. Hippocr. praefat. pag. 3. tom. IX. Chart.

Lycus Macedo, quem νόθον τῆς Ἱπποκράτους αἱρέσεως vocat Galenus, commentarios in III. epid. Hippocratis librum scripsit, quos *Galenus* in Comment. I. in III. Epid. text. 4. p. 201. conf. III. Comment. in III. Epid. p. 287. tom. IX. Chart. expresse memorat.

Satyri et Phiciani explicationes libri III. Epid. memorat *Galen.* in Comment. I. in III. Epid. Hippocr. pag. 228. tom. IX. Chart. et saepius.

Antiquae

kkkk) De hoc vid. *Reinesium* in Var. Lect. lib. III. cap. 4. pag. 412. *Harl.*

Antiquae editiones horum de morbis popularibus librorum, quae apud antiquos memorantur, et omnes interierunt, hae sunt:

Mnemonis Pamphyli librum III. epidem. Hippocratis, quem vendidisse Ptolemaeo fertur, iam memorauimus.

Bacchii editionem libri III. epid. citat *Galenus* in Comment. II. in III. Epid. pag. 244. tom. IX. Chart.

Artemidori Capitonis textum aliquoties memorat idem Galenus, eumque valde quidem culpat, attamen Dioscoridis textui praefert. Exemplum corrupti per Capitonem textus libri epid. III. dedit in Comment. II. in III. Epid. Hippocr. pag. 236. tom. IX. Chart.

Dioscoridis textum Epidem. III. et neque hunc cum laude, memorat *Galenus* in III. Comment. in III. Epid. Hippocr. p. 255. tom. IX. Chart.

Et nostris quoque temporibus neque multi horum librorum codices scripti extant, neque permultae editiones typis descriptae.

Codex MS. libri I. exstat in biblioth. Medicea, quem Bandini (III, p. 46.) memorat, libri III. scriptum exemplar exstat in Biblioth. Diui Marci Veneta. Codicem epidemiorum manuscriptum in Anglia vnicum Baroccianum vir doctissimus, Ioannes Freindius in sua epidemiorum editione adhibuit variasque ex eo lectiones notauit. Licet antiquus sit, et cum libris quibuscunque chartaceis vetustate contendat, in pluribus tamen locis mutilus est et vitiosus, easdemque fere lectiones, quas in MS. a Foesio memoratis aut in vulgatis editionibus, repraesentat. vid. Praefat. *Freindii* ad libr. Epid. I. et III. in oper. omn. edit. Parisiis 1735. in 4. p. 173. Cum commentariis Galeni libri I. et III. ἐπιδημιῶν scripti graece exstant in Biblioth. Reg. Parisin. nr. 2174. Pars eiusdem commentarii cum textus parte exstat in eadem Bibliotheca, et quidem graece, nr. 2165. Aliud exemplar Graecum exstat in Biblioth. Diu. Marci Veneta. Montfauc. I. p. 472. Arabicus codex exstat et quidem textus atque commentariorum Galeni in vtrumque librum trium in Scorialensi Bibliotheca [iiii]) Arabice: Ketab alemradh aluakedat le Bocrath. Herbelot. p. 480. Alio titulo: abidima Arab. Herbelot. p. 10. Hippocratis epidemiorum libri VII. interprete Leontio ad Leonem X. exstant in Biblioth. Laurent. Medicea plut. 73. *Montfauc.* I. p. 381.

De versionibus librorum Hippocratis et aliorum medicorum veterum in Arabicam et reliquas orientales linguas tenendum generatim est, eas vix multum ad textum aut integriorem restituendum, aut adeo ad ipsum Hippocratem melius intelligendum facere. Antiquissimae a Syris, idiomate syriaco compositae, versiones penitus interciderunt, titulis earum solum superstitibus. Versiones arabicae graecorum philosophorum, astronomorum, mathematicorum et medicorum longe plurimae saeculo IX. *Almamone* [kkkk]) in primis auctore conscriptae sunt, et quidem non omnes e graeca lingua in hanc translatae, sed vt plurimum e syriaca. De versione operum Hippocratis iussu *Abujafar Almansoris* exeunte saeculo VIII. a Georgio, filio

iiii) Casiri catal. cod. MS. biblioth. Scorialens. p. 250. Haller biblioth. med. pract. tom. I. p. 33. qui horum codicum omnium mentionem fecit.

kkkk) Vid. *Salmasii* praefat. ad arabicam tabulae Cebetis versionem et *Simon Ockley* praefat. ad librum: The Conqvest of Syria, Persia and Aegypt, by the Saracens. Londini, 1708. 8. *Fabr.* not. msta. *Harl.*

filio Bochtiechuae, Christiano Nestoriano e secta non certe scimus, num e syriaca versione, aut e graeco textu fuerit confecta. Postea *Honaini* lll), filii Isaaci versiones maximo opere aestimatae sunt, quarum auctor sub Califa Elmotewakelio (ab anno post Christum 847—861.) floruit. Graeco textu vsus esse videtur *Honain* mmmmm), non syriaca versione; Graeca enim apud Graecos, et arabicam linguam apud Arabes ipsos didicerat colueratque; hinc eius versiones reliquis merito praeferuntur, etsi, quos ex his versionibus, et generatim ex Arabicis et Hebraicis latinos fecerunt libri Hippocratis textui Graeco minus respondent. Haec omnia copiose exposuit *Renaudotus* in epistola ad Dacierium, quae in parte altera operum Hippocratis, gallice a Dacierio editorum, legitur. [*Casiri* in bibliotheca arabico-hispana Escurialensi tom. I. Matriti, 1760. fol. p. 238 sqq. Renaudotum grauiter culpat et inscitiae adcusat, qui plura de rebus, siue ad linguae, siue ad historiae arabicae peritiam spectantibus vel inscite confundat, vel audacter pronunciet contra communem eruditorum persuasionem, qui graecis et arabicis litteris non leuem operam impendissent; praecipue laudat *Casiri* Honaini scientiam. Idem *Casiri* p. 249—253. duo codices litteris cuphicis exaratos, fuse describit, qui continent versionem *Honaini Isaaci filii* arabicam Epidemiorum cum Galeni commentariis pluribus, quam graece et latine hodie exstant. *Prior* codex nr. DCCC. punctis diacriticis passim omissis, sine anni nota scriptos continet *Galeni* commentarios I. II. et III. in primum librum Hippocratis Epidemiorum, tum eiusdem comment. I. II. III. IV. in secundum librum. Quintus Galeni Comm. in secundum librum arabice tantum exstat. Hinc *Honainus* in prooemio commentarii quarti: „Galeni, ait, commentarium quintum in secundum Hippocratis librum in graeco textu non reperimus, etsi duo illius (arabica) exemplaria apud nos exstiterunt." — Tum sequuntur Commentar. VI. in Hippocr. librum II. atque Comm. I. II. et III. in tertium libr. Hippocrat. — Codex posterior nr. DCCCI. exaratus anno Egirae 707. an. Chr. 1210. sine punctis diacriticis comprehendit *Galeni* Commentarios I—VIII. in sextum librum Epidemiorum. Ad calcem huius codicis accedit *Honaini*, horum librorum interpretis animaduersio, quam, quia *Casiri* liber in paucorum erit manibus, hic repetam ex illius versione: „Galenus ergo tres edidit commentarios in primum *Epidemiorum* librum, quos syriace *Iob*, Arabice *Abi Giaphar Mohamed Ben Musa* transtulit: sex vero illius commentarios in secundum Epidemiorum librum, quorum graecum exemplar penes me fuit, valde tamen mendosum, interpolatum et confusum, ad examen reuocatos, graece primum exscripsi, deinde *syriace* verti: quos et arabice postea *Abi Giaphar Mohamed Ben Musa* convertit. Praeter ea in eo exemplari ex Galeni commentariis vnus (i. e. quintus,) omnino desiderabatur. Ceterum *Abi Giaphar* quam inchoauerat versionem arabicam, ob casum quemdam, qui illi librorum meorum caussa contigit, absoluere non potuit. At in sextum *Epidemiorum* librum octo scripsit Galenus commentarios, ab *Iob* syriace redditos, qui omnes nostris codicibus continentur. Iam vero Galenus praeter quatuor hosce libros non alios exposuit, relictis ceteris, videlicet libr. IV. V. et VII. quos numquam commentatus est, et tamquam

lll) Vid. *Assemann*. tom. II. biblioth. oriental. pag. 271 sq. *Harl.*

mmmmm) Quod *Casiri* loco mox citando p. 239 sq. confidentius adfirmat, atque ex illius prologo, quem septem Aphorismorum libris etc. praefixit, memorat eius professionem, se ea religione in vertendis Graecorum scriptis se gessisse, vt nihil temere in textu mutare, nihil addere ausus sit; se in obscuris ambiguisque lectionibus plura graeca exemplaria et viros doctos consuluisse. *Harl.*

quam ſpurios ac ficto Hippocratis nomine editos habuit. Denique Galeni commentariis in ſecundum Epidemiorum librum in meis ſyriacis et arabicis verſionibus adieci quasdam in *Hippocratem* notas, quae ad oras codicis *de Miſtione* occurrunt. Has praeter me nemo, quod ſciam, tranſtulit. Alias edidit *Galenus* diſſertationes in laudatos Epidemiorum libros, quorum non niſi admodum pauca vidi folia, vbi Hippocratis ſententia et propoſitum demonſtratur." Hactenus *Honainus*. De *hebraicis* ſcriptorum quorumdam Hippocratis verſionibus vid. *I. C. Wolfii* Biblioth. hebraic. p. 137 ſq. add. *I. Elichmanni* epiſtola de vſu arabicae linguae in medicina. Ienae, 1636. *Harl.*]

Editiones et Commentarii.

Ἱπποκράτους ἐπιδημιῶν τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον. *Hippocratis de morbis popularibus liber primus et tertius.* His accommodauit nouem de febribus commentarios *Iohannes Freind*, M. D. coll. Med. Londin. et Soc. Reg. Socius. Londini, 1717. in 4.* quae prima editio eſt. Repetita eſt Amſtelodami 1717. in 8. et ſaepius, vti in operib. omnib. quae curante Io. Wigan adiecta vita Freindii prodierunt Lond. 1733. in fol. Pariſ. 1735. in 4. Venet. 1733. in 4. Neap. 1730. in 4.

Codice MS. quem iam dixi, vſus eſt Barocciano. Textum correctiorem edidit, nimis tamen, notante *Trillero*, in epiſt. critic. timidus. Characteres, de quibus ſupra diximus, non recepit, hiſtoriarum quoque indicaturas reiecit. In commentariis notatur, Hippocratem methodorum, quibus febribus medemur, plurimum in epid. libris mentionem non feciſſe.

Dan. Wilh. Trilleri epiſtola medico-critica ad Io. Freind ſuper primo et tertio Hippocratis epidemicor. nuper ab ipſo editis. Rudolſtad. 1720. in 8.* et in opuſc. med. et med. philolog. vol. II. pag. 178.

Agitur de Hipp. edit. Cod. MS. ſtilo, dialecto cet. copioſe. Multa epid. loca emendantur, doceturque, Hippocratem pulſus notitiam habuiſſe, venam inſecuiſſe, ſudores mouiſſe, cet. ad febrium medelam.

Io. King epiſtola ad Io. Freind, in qua D. W. Triller epiſtolam crit. ſuper I. et III. epid. a viro ornatiſſ. editis, ad examen reuocauit. Cantabrig. 1722. 8.* Freindium tuetur contra Trillerum, non raro minus iuſte.

Henr. Cope demonſtratio medico-practica prognoſticorum Hippocratis, ea conferendo cum aegrotorum hiſtoriis in libro I. et III. epid. conſcriptis. Dublini, 1736. in 8. et Ienae, editore Baldingero, 1772. 8.*

Lindenium in textu Graeco ſequutus eſt. Conſtitutiones epidemicas praemiſit. Aegrotantium hiſtorias, demonſtrationum titulo, explicuit, ſingulisque hiſtoriis prognoſtica ex ſemioticis Hipp. ſcriptis attexuit, quae ad hiſtorias faciunt.

Verſiones ſine commentariis fere non prodierunt. Galeni commentarii *latine* editi ſunt, et quidem

Verſi ab *Hermanno Cruſerio*, cum lib. VI. et Galeni commentar. Pariſ. 1534. Maitt. Venet. 1538. 16.* Baſil. 1570. 8. cum Galeni comment. in VI. libr.

Libri

Libri Epid. Hippocr. I. III. et VI. cum Galeni in eos comment. Io. Vassaeo interprete. Lugd. 1550. 12.* Paris. 1557. 12. Principium commentarii I. in libr. I. Hipp. Epid. interprete Nic. Machello prodiit cum Galeni opusc. aliquot et aliis. Lugd. 1556. 8.*

Hier. Cardani comm. in Hipp. epid. aegrot. XXII. Rom. 1574. fol. Basil. 1582. fol. in Oper. tom. X. p. 193. XII. aegrorum Hippocratis examen H. Cardani. Rom. 1575. 8.

Io. Bapt. Montani in III. primi Epid. sectionem explanationes a Val. Lublino collectae. Venet. 1554. 8.*

Franc. Vallesii comment. in Hipp. VII. libr. de morb. popularib. Madrit. 1577. fol. Florent. 1586. fol. Colon. 1588. fol.* Turin. 1589. 8. Neap. 1621. fol. 1625. fol. 1631. fol. 1652. fol. Aureliani, 1654. fol. cum textu Hipp. ad Graecum exemplar recognito et repurgato et Scholiis S. Gaudei. Paris. 1663. fol. Catal. biblioth. Bunau. tom. I. pag. 93. Paris. 1664. fol. Mere practici sunt, et in omnes libr. epid. Optimum hos commentarios Vallesii librum dicit Guido Patinus, in epist. vol. I. epist. 46.

Hier. Mercurialis praelect. Pisanae in epidemicas Hippocratis historias. Venet. 1597. fol.* et cum comm. in prognost. prorrhet. et de victus ratione acut. per Marc. Cornacchinum. Frft. 1602. fol.* Mere practicus est commentarius in historias aegrotantium in epid. lib. I. et III.

Hippocr. de morb. popularib. Lutet. 1594. 4. Venet. 1621. 4.

Hippocr. epidemialium obseruationum pars prima quatuor contenta languentibus — Marii Zuccari. — Venet. 1621. 4.* De methodo et operibus genuinis Hipp. multa praefatus constitut. epidemicas breuiter, quatuor vero aegros priores Epid. I. sect. III. fusissime enarrat.

Petr. Fr. Phrygii comm. in hist. epid. Hipp. in III. part. digest. Lugd. 1644. in 4. Historiae morborum in I. et III. epidem. libro quae graece et lat. leguntur, copiosissime illustrantur, et quidem practice.

Petr. Mich. de Heredia comm. in Hipp. de morb. popular. Lugd. 1655. fol. 1688. fol. et in Oper. tom. II. Lugd. 1665. fol.* Practici sunt.

Steph. Roderici expositio in aliquot Hippocr. aegrotos. Venet. 1656. 8.*

G. F. Laurentii de notis Hippocratis in histor. epidemicis repertis. Lubecae, 1666. 4.* De his, quae in Hipp. medendi methodo taxari possunt, fusissime agit.

A comment on forty two histories described by Hippocrates in the first and third book of his epidemics. cum aliis ad Danielem prophetam facientibus, prodiit, auctore *Io. Floyer*. Lond. 1726. 8.* [conf. Biblioth. angl. tom. XIV. pag. 246.]

Andr. Picquer in L. Hipp. epid. I. comm. crit. in altero tomo libri Las Obras de Hippocrate mas selectas con las observaciones practicas de los antiquos y modernos. Madrit. 1761. 4.* Est alter tomus. Primus 1757. editus, prognosticon continet. Commentarii vberrimi ad practicam medicinam pertinent.

Lizzari in loca quaedam epidem. Hippocrat. Venet. 1763. 8.

Gallice, Les epidemiques d'Hippocrate traduits du Grec, avec des reflexions sur les constitutions epidemiques, suivies de 42. histoires, rapportées par cet ancien médecin, avec

le

le commentaire de Galien, par Mr. Desmars. Paris. 1768. 12. Quatuor constitutionum, quas Hippocr. in I. et III. Epid. describit, quamuis quatuor ad minimum annorum esse. Historias aegrorum ad constitutiones non referri debere.

Les oracles de Cos, par Mr. *Aubry*. Paris. 1776. 8.* Paris. 1781. * germ. Lips. 1787. 8.* Fere ad Copii modum aegrotantium symptomata exitusque morborum ex aliis semioticis Hippocr. operibus demonstrat. Galenum saepe taxat. De therapia Hippocr. multa addit, quae huc non pertinent. Vid. quoque diarium Gallicum: Journal de médecine par Mr. *a Roux* tom. XLVI. pag. 99.

Observations sur les maladies epidemiques, ouvrage redigé d'apres le tableau des epidemiques d'Hippocrate, par Mr. Lepecq de la Cloture. Paris. 1776. 8. * germ. Lips. 1785. 8.* Exemplo libror. epid. Hippocr. ostenditur, quomodo morbi obseruandi sint.

Petri a Castro Imber aureus ex libris epidem. Hippocratis. Veron. 1652. 12.* Vlm. 1661. 12.* Epitome librorum, et quidem omnium epidemicorum est.

Georg. Baglivii Nucleus libror. Hippocr. epid. per aph. digestus. Frft. et Lips. 1708. 12. *Gunz.*

XIX. *Prognosticon.*

Hunc, principem ex semioticis Hippocratis librum, omnes pro genuino habuerunt, neque illi characterum, quibus genuini libri Hippocratis cognoscuntur, vllus deest. Quod etiam *Albanus Torinus* iam notauit in praef. in Hippocr. prognost. graeca. Basil. 1536. 8. Praeter Erotianum atque Galenum (vid. praeter loca iam enarrata Comment. III. in III. Epid. Hipp. text. 32. tom. IX. pag. 268. Chart.) memorarunt hunc librum *Caelius Aurelianus* (chronicor. morbor. lib. IV. cap. 8. pag. 536. edit. Almeloveen. Amst. 1722. 4.), *Aetius* (tetr. II. serm. I. cap. 1. pag. 190. Coll. Steph.), *Macrobius* (I. Saturnal. 20.) aliique, quos *Grunerus* citauit, (cens. oper. Hipp. pag. 52.) Satis bono ordine, et quidem a consummato medico, adeoque saltim post libros ἐπιδημιῶν conscriptus, praesagia in morbis aphoristica dictione continet, quae in omni regione vera ab ipso Hippocrate (§. 27. prognost. p. 471. tom. I. Lind.) proponuntur.

Inscriptio in membranis scriptis aliquantulum variat. Quaedam Ἱπποκράτους προγνωστικά, quaedam προγνωστικὸν habent. (Foes. not. in Hipp. praenot. p. 28. sect. II.) Textus integer et parum corruptus, quem Galenus iam habebat, ad nos perueniт. Mutatum esse in quibusdam locis ab Artemidoro et Dioscoride, Galenus narrat et per exempla quaedam (Comm. I. in Hipp. prognost. text. 11. pag. 559. tom. VIII. Chart. text. 17. pag. 603. text. 26. p. 610. et saepius) probat. Sed hi textus non ad nos peruenere.

Codices MSS. *Hallerus* (biblioth. med. pract. vol. I. p. 34. 35.) probe enumerauit. Liber saepissime, at raro solus, vtplurimum cum prorrhet. lib. I. et II. et aphorism. scriptus editusque inuenitur.

Exstat scriptus in biblioth. Laurent. Medicea plut. 74. nr. XI. Montfauc. I. p. 385. plut. 75. nr. III. p. 387. nr. X. p. 388. in biblioth. Reg. Angliae, Cat. MS. Reg. Angl. Lond. 1734. 4. pag. 252. in biblioth. Vindobonens. Lambec. et de Nessel cat. MS. graec. biblioth. Vindob. part. III. nr. XIX. p. 30. cum aphorismis in bibl. Laudiana cod. Brit. nr. MXIII. MCCLVII. MCCCLV.

MCCCLV. in eccles. Wigorniensi nr. DCCLX. in coll. Mertoniensi nr. DCLXXXVII. DCLXXXVIII. DCLXXXIX. et hic quidem cum *Galeni* commentar. Cum iisdem in bibl. Cantabrig. nr. MMCCCXXIX. in bibl. Caii Gonvil. cum iisd. nr. DCCCCLIV. cum aphorism. et Gal. comment. lat. nr. MCXXXIV. cum iisdem in aula Pembrokiana nr. MMLV. Sine iis in Bodleiana nr. MMDCCLIII. in bibl. colleg. Trinit. Dublinens. nr. DII. in domo S. Petri Cantabrigiae nr. MDCCCLXVI. in bibl. Ashmolean. MMMMMMMDCCLI. in bibl. cathed. Metens. cum antiqua translatione et commento. nr. CCXXVI. Montfauc. II. p. 1380. in bibl. Reg. Parisin. nr. MDCCCLXXXIV. MMCXL. duodecimo saeculo exaratus, atque, teste *Bosquillon*, optimus. MMCXLI. cum glossis interlinearibus *Bosquillon*. MMCXLII. cum var. lectionibus, noua manu additis. MMCXLIII. MMCXLIV. MMDXLV. gr. cum comm. Galeni. Sic nr. MMCLXVIII. MMCXLVI. MMCCXIX. MMCCXXIX. MMCCLIV. a *Bosquillono* pro valde bono habitus, immo inter optimos relatus (in praef. ad Aph. Hipp. et progn. p. 22.) manu Demetrii Pepagomeni. MMCCLXIX. MMCCLXVI. MMDCCCXXVIII. quo vsus est *Bosquillon* (in praefat. ad Hippocr. Aph. et prognost. pag. 18.) cum Galeni commentariis. MMMCLXX.

Latini Codices exstant in Biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCXLVIII. nr. MMMMMMDCCCLXXI. nr. MMMMMMMDCCCLXX. nr. MMMMMMDCCCLX. nr. MMMMMMDCCCLIX. nr. MMMMMMDCCCLXVIII. nr. MMMMMMMXXIX. MMMMMMMXXX. MMMMMMMCII. MMMMMMMXCIX. MMMMMMMCXXIV. MMMMMMDCCCXLVI. MMMMMMDCCCLX. In biblioth. Scorialensi (Büsching. Magazin tom. V.) — In biblioth. S. Ebrulphi Vticens. nr. CXXXI. Montfauc. II. pag. 1272. Benigniana, Montfaucon. In biblioth. Regin. Sueciae Vatic. nr. CCCXCVII. Montfaucon. I. pag. 23. In biblioth. Laurent. Medic. plut. 73. Montfauc. I. pag. 383. cum comm. Galeni in biblioth. Reg. Suec. Vatic. Montfauc. I. pag. 23. In biblioth. monaster. Casinens. nr. XCVII. Montfauc. I. p. 222. Gr. et lat. in biblioth. Reg. Angl. *Cashley*. Hipp. prognosticon de valetudine humana exstat lat. in bibl. Caes. Vindob. Montfauc. I. p. 555. Hipp. praesagia vitae et mortis exst. lat. in bibl. Bodleian. Montfauc. I. p. 646. Latine quoque exstabant prognostica Hippocratis in bibl. Gunziana p. 470.

Arabice in Scorialensi bibliotheca Casiri, nr. DCCCLII. pag. 290. tom. II. vertente *Honain* fil. Isaaci, de quo postea, et in bibl. Reg. Parisin. nr. MXL. Sect. I. in bibl. Cai. Gonvil. nr. DCCCCXLVIII. et in bibl. Merton. nr. DCCXXII. Aliqua ex Hipp. prognost. in bibl. Taurin. I. p. 219. Scholia in praenotiones Hippocratis excerpta ab ore Stephani philosophi exstant in biblioth. Laurent. Medic. plut. 59. Montfauc. I. pag. 356.

Galeni comm. in prognost. exstat graece, in bibl. Vindobonens. de Nessel. catal. MS. graec. bibl. Vindob. nr. XLIV. part. III. pag. 50. Arab. in bibl. Bodleian. nr. CCCCXXXIX. Montfauc. I. p. 649. Anonymi, vt puto, commentarius in praenotiones Hippocratis exstat in bibl. Lugd. Bat. arabice. Vid. catal. libror. bibl. Lugd. Bat. pag. 298.

Editiones graecae.

Ἱπποκράτους κώου προγνωστικῶν βίβλοι γ. τοῦ αὐτοῦ περὶ φύσεως ἀνθρώπου. τοῦ αὐτοῦ ὅρκος. Accessit his *Albani Torini* in Hippocratis prognostica praefatio. Basil. per Henr. Petr. 1536. 8.*

Paris. 1575. 12.

Graeco.

Graeco - latinae.

Hippocratis aphorismi digesti in ordinem secundum locos congruentium secum materiarum, cum breui exposit. ex *Galeni* Comment. Eiusd. Hipp. praenotionum libri III. cum explanat. ex eodem fonte. Lugd. 1555. 12.* *Io. Butinus* interpres est, praefatione docente. Altera editio Lugd. 1580. 12.* Butini nomen in titulo gerit et textum simul graecum exhibet. Aureliopoli, 1625. 4.*

Interprete *Laurentio Laurentiano*. Paris. 1543. 8. — Paris. 1557. 8. — Paris. 1631. 12.

Ἱπποκράτους ἀφορισμῶν βιβλ. ζ. προγνωστικά. κωακαὶ προγνώσεις. προῤῥητικῶν βιβλ. β. περὶ ενυπνιων. ὅρκος. *Hippocratis* aphorismorum libri VII, prognostica, Coacae praenotiones, prorrheticorum libri II. de insomniis, iusiurandum. Paris. apud Morelium, 1557. 12.* cum excerpto ex libr. Iac. Syluii de ordine et ordinis ratione in legendis Hipp. et Galen. libris. — (An haec interprete Laur. Laurent. edit.?)

Ἱπποκράτους κῴου ἰατροῦ παλαιοτάτου προγνωστικά. Diui Hippocratis prognosticῶν latina ecphrasis ex mente Galeni. Auctore *P. Blondello Calexio*, medico Regio. Lutet. apud Rob. Stephan. 1575. 4.*

Hippocratis Coi iusiurandum, aphorismor. sect. VIII. prognostica, prorrheticor. libr. II. Coaca praesagia. Graecus et lat. contextus accurate renouatus — cura *Ioannis Opsopoei*. Francof. 1587. 12.*

Optimam fere inter omnes prognostico aliisque in titulo dictis libris Hipp. operam dedit Opsopoeus. Textum integriorem, non raro cum temeritate quadam, edidit Cod. adiutus MS. a Mauricio Cordaeo ipsi suppeditato, Galeni commentariis et Basileensi operum editione Graeca. Notas addidit a p. 527. ad 751. fusissimas doctissimasque, in quibus textus permultis locis corrigitur atque illustratur.

Hippocratis Coi prolegomena et prognosticor. libri III. cum paraphrastica versione et comm. *Io. Heurnii*. Lugd. Batau. 1597. 4. 1603. 4.* Et in operib. omnib. Lugd. Bat. 1609. 4.* Prognosticon in tres libros diuisum.

Hippocratis Coi aphorismi gr. et lat. vna cum prognosticis, prorrheticis, Coacis et aliis decem eiusd. opusculis. Pleraque ex interpretat. *Io. Heurnii*. Lugd. Bat. 1607. 12.*

Vates medicus Hippocraticus, s. Hippocratis Coi prognosticorum liber comment. et notis illustratus. In lucem emissus a *Barthol. Horn*. Stralesundi, 1645. 8.* Textus graecus est c. vers. lat. et comm. practico.

Magni Hippocratis Coi opuscula aphoristica semiotico-therapeutica VIII. vna cum iure iurando gr. et lat. Basil. 1748. 8.* N. 2. prognosticon continet, in sectiones diuisum, secundum Foesii textum.

Graece, Lat. et Hispanice, auctore Andr. Picquer. Madrit. 1757. 4. in libro: Las Obras de Hippocrate mas selectas con las observaciones practicas de los antiquos y modernos. * tomo I. Notae simul additae sunt fusissimae, argumenti medico-practici.

Ἱπποκράτους ἀφορισμοὶ καὶ προγνωστικόν. Hippocratis aphorismi et praenotionum liber. Recensuit notasque addidit Francisc. Maria Bosquillon. Paris. 1787. 12.* Vol. I. et II. quorum alterum aphorismorum versionem antiquam et notas in aphorism. et librum praenotionum

tionum continet. Aphorismos suo loco dicemus. Prognosticon fere secundum Foesii textum editum est, quaedam tamen lectionis varietates ex probatissimis codd. Reg. Parisin. in textum receptae sunt. Alias lectionum varietates in notis addidit, in quibus quoque loci quidam ex pathologia graeca manuscripta, sed non ab editore descripta, occurrunt. Timidus fuit Bosquillon in textu corrigendo, et quidem, ne arrideret minus doctis editio, a vulgatis multum discrepans. (praefat. pag. 18.)

Latinae.

In notissima collectione, *articella*, siue *artissella*, saepius edita, fere primum, ex Arabico, vt videtur, versus, prodiit. — Aphorismi Io. Damasceni et Rasis cum prognosticis Hippocratis. Bonon. cura *Platonis de Benedictis*. s. a. in 4. Versio est ex Arabico.

Hippocratis Coi praesagiorum libri tres. Eiusdem de ratione victus in morbis acutis libri IV. Interprete *Guilielmo Copo*, Basileiensi. in 4. sine loco et anno.* Praefationem dedit *Copus* Lutetiae, X. Cal. April. 1511. Repetita est haec editio, sed prognosticorum tantum, Basil. 1543. 8.* Lugd. 1525. 12. 1552. 12.* Additae sunt huic editioni annotationes in quosdam locos commentariorum super prognostica Hippocratis ex Cod. MS. quae in primis editionibus desiderantur. — Cum praefat. *Fr. Lenii*, Vicent. 1611. 16. — Cum aphorismis *Nic. Leoniceno* interpr. prognostica prodierunt lat. *Guil. Copo* interprete. Paris. ex offic. Colinaei. 1524. 12.* Reliquas editt. vide sub aphorismis.

Latine apud Henr. Stephanum. 1512. Cum praefat. *Io. Iac. de Sabiis*. Bonon. 1526. 4.

Hippocratis et Galeni libri aliquot ex recognit. *Francisc. Rabelaesi*. — Lugd. 1532. 12.* 1543. 12.* 1545. 8. — Aphorismos continet, prognosticon, in tres libros diuisum, et quidem *Guil. Copo* interprete, libr. de diaet. acut. et de natura humana. Galeni art. medicinalem, et aph. Hipp. graece, ex cod. fide, de quibus infra. — Venet. 1547. 12. — 1620. 12. — *Chr. a Vega versio*. Salamant. 1552. 8. — cura *Obsopoei*. Francof. 1587. 16. — Studio *Thomae Mouffet*. Francof. 1588. 8.

Aphorismorum Hipp. sectiones VII. — *P. Franc. Occlerio* authore. Venet. 1620. 12.* hic Occlerius auctor audit, et prognosticon peculiarem titulum habet. — Iterum cum aphorismis, *Guil. Copo* interprete, Venet. 1674. 12.* Iterum Vienn. 1726. 12.* Prognosticon ex *Copi* interpretat. legitur a pag. 99.

Hippocratis aphorismor. sectiones VII. *Nic. Leoniceno* interprete. Acc. octaua ex *Ant. Musae Brassauoli* commentariis, item prognosticorum libri III. Patauii, 1638. 12.* Prognosticis, qui titulum peculiarem habent, annus 1637. subscriptus est. — Venet. 1647. 12.*

Hippocratis aphorismi et prognostica cum recognit. et notis *Andr. Pastae*. Bergomi, 1750. 4. 1762. 12. — Prognostica etiam prodierunt lat. Amst. 1755. 12.

Gallicae.

Le livre des presaiges traduit par *Pierre Verney*, à Lyon, 1542. 8. 1552. 8. Haller bibl. med. pract. I. pag. 36. 39.

Du prognostic dans les maladies aigues par *Ch. le Roy*. Montpellier, 1776. 8. 1784. 8.* Prodiit et germ. Lips. Excerpta ex prognostico continet, et ex aliis semioticis Hipp. libris.

Germanicae.

Germanicae.

In *Io. Iac. Beccheri* Parnassus medicus illustratus, Ein neues Thier- Kräuter- und Berg- buch, sampt der Salernischen Schul- und den praesagiis vitae et mortis Hippocratis Coi. Vlm. 1663. fol.* Parte quarta, post Salernitanae scholae praecepta, prognosticum legitur ex latina Copi versione in vernaculam translatum.

Anglicae.

The booke of the presages of deuyne Hippocrates deuyded into three partes. Also the protestation which Hippocrates caused his schollers to make. The whole newly collected and translated by Peter Low, Arrelian Doctor in the faculty of Chirurgerie in Paris at London, 1597. 8.* Prodiit cum eiusdem The whole course of Chirurgerie. Lond. 1597. 8.*

The prognostics and prorrhetics of Hippocrates translated from the original Greek with large annotations critical and explanatory, to which is prefixed a short account of the Life of Hippocrates, by *Iohn Moffat*. Lond. 1788. 8.* Vita est ex Sorano. Notae Foesii sunt.

Commentarii.

Herophili librum, quem ad Hippocratis prognosticum scripsit, citat *Caelius Aurelianus* IV. chron. cap. 8. p. 536. ed. cit. — Excerpta ex Galeni commentariis in prognost. prostant gr. in bibl. Laurent. Medicea plut. 74. nr. XXXI. Montfauc. I. p. 387.

Galeni commentarii III. in prognost. Hippocratis exstant graece scripti in bibl. Reg. Parisin. nr. MMCLXVIII. MMCCLXVI. MMCCLVII. tum in bibl. D. Marci et in bibl. Medicea plut. 74. cum aphorism. Montfauc. I. p. 385. et apud Bandinum III. p. 94. Latine in bibl. Regin. Sueciae Vaticana nr. CCCXCVI. Montfauc. I. pag. 23. et nr. DCCCCLXXIV. p. 34. in biblioth. Cai. Gonuill. nr. DCCCCLIV. in bibl. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCLX. — Commentum Galeni super prognostica Hippocratis et eiusdem aphorismos, translatum a *Gerardo* Cremonensi exstat in bibl. cathed. Metens. nr. CCXXIX. Montfauc. II. p. 1386.

Prodierunt Paris. 1526. fol. 1527. fol. interprete *Vassaeo*, 1535. fol. — Cum comm. *Galeni* et adnotat. *Cph. de Vega*. Lugd. 1551. 8. Gunz. Ad prognosticon *latina* paraphrasis ad mentem *Galeni*. *P. Blondelli*, Calexii Iuliodorensis. Lutet. 1575. 4.* *Claudii Galeni* in Hippocratis Coi prognosticum commentarius in tres libros diuisus, interprete Io. Gorraeo. Lugd. 1552. 12.* — Ex vers. Henr. Blacvodei. Paris. 1625.

Commentarios *Arabicos* scripsit *Mohadeb Eddini Abdelrahim*. Est in bibl. Reg. Paris. nr. MMMMMMMCII.

Glossas super prognost. Cashley. pag. 206. in bibl. Reg. Paris. nr. MMMMMMMCII. Glossulae Gerardi Carmonens. in bibl. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCLIX. Anonymi comment. exstat in bibl. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCLXX. alius in bibl. Bern. alius in bibl. Cathedr. Met. *Montfauc.* Marsilius (de Sancta Sophia) in Hipp. prognostica exstat in bibl. Reg. Paris. nr. MMMMDCCCLX. Montfauc. II. pag. 456.

Thaddaei exposit. in diuinum librum prognosticorum. Venet. 1527. fol.* cum Galeni commentar.

Henr. a Cuellar Comm. in Hipp. prognosticon. Coimbr. 1543. 1582.

Bened. Victorii comm. in prognostica. Florent. 1551. fol.* Interpretatio est medici practici vsui inseruiens, laudata à *Bosquillon* in not. ad III. sect. praenot. pag. 183.

Io. Brauo commentarii. Salamantic. 1553. 8.

Hier. Cardani commentarii. Basil. 1562. fol. Et in Oper. tom. VIII. pag. 581.

Io. Molpoei tabulae, quae libros III. de prognosticis complectuntur. Paris. 1567. 4.

Petr. Blondel latina ecphrasis praenot. Paris. 1575. 4.

Andr. Eglinger poetica paraphrasis. Francof. 1579. 8.

Franc. Vallesii in I. praenot. comm. III. Colon. 1589. fol. *Gunz.* Paris. 1664. fol.

Antonii Lopi breues adnotationes in praenot. librum. Madrit. 1596. 4.

Hieronymi Mercurialis in Pisanis praelect. supra citatis, et in comm. in prognost. Francof. 1602. fol.* — *Rod. a Fonseca* comment. Patau. 1597. 4.* — *Iac. Lauellii* comm. in lib. I. prognost. Hipp. Venet. 1602. 4.* Cum *Lauellii* libro de pulsibus. ibid. eod.* Cum eodem. Venetiis, 1609. 8.* — *Iac. Ant. Phrygii* commentarii. Ticini, 1608. 8.

Erh. Hedenecii μνημονευτικὸν VII. Hipp. aph. sectionum prognosticorum libri Hipp. synopsis breuissima. Basil. 1585. 4.*

Car. Vallesii de Bourgdieu aphorismi prognostici in febrib. acutis, commentariis illustrati. Rom. 1659. fol. *Gunz.*

Honorati Bicaisse synaxis praenotionum. Aquis Sextiis, 1635. 12.* Edit. vid. sub aphorismis.

Car. Sponii Sibylla medica, Hipp. libellum prognosticon heroico carmine latine exprimens. Ad illustr. virum Guidonem Patinum. Lugd. 1661. 4.* 1666. 4.

Scripta, praenotionum loca quaedam illustrantia:

Melch. Sebitz diss. de Θείῳ siue diuino Hippocratis. Arg. 1643.

Io. Vorst περὶ τῦ Θείυ, s. de diuino in morbis, quod obseruare in prognosticis Hippocrates medicum iussit. Leid. 1654. 4.

Car. Phil. Gesner diss. de diuino Hippocratis. Gott. 1739. 4.* et in G. G. Richteri opusc. medic. vol. I. p. 42.* In locum praenot. §. 1. pag. 448. tom. I. Lind.

Chr. Lange de facie Hippocratica. Lips. 1651. 4. Ienae, edente *Gruenero*, 1784. 8.* et in Schlegelii thesaur. semiot. patholog. Stendal. 1786. 8. vol. I.*

Ad praenotiones quoque pertinent *Io. Iacobi de Sauiis* in praesagiorum diuini Hippocratis libros deque ordine librorum eiusdem Hipp. praefatio. Bonon. 1526. 4.*

XX. Προῤῥητικόν. *Liber II. et I.*

Ordinis gratia vtrumque hunc librum hic enarro. Vtrumque enim, quem Galenus etiam (in glossar. Hipp. s. v. ἀμβλυσμὸς) maiorem praedictiuum, et s. v. βδέλλω secundum dixit, ante *Hallerum*, qui primus alterum praesagiorum librum operibus Hippocratis genuinis

nis accenſuit (art. medic. princip. tom. I. pag. 193.) quemque ſequuti ſunt *Grunerus* (cenſur. libr. Hippocr. p. 57.) et *Grimmius* (Hippokrates Werke Band I. p. 168. et in annot. ad hunc libr. Band II. p. 496.) nemo eorum, qui Hippocratis libros diiudicarunt, genuinis accenſuit. *Erotianus* (expoſ. voc. Hipp. p. 22. edit. Franz.) vtrumque non Hippocratis eſſe expreſſe dicit. Poſſunt tamen et verba eius: προῤῥητικὸν α' καὶ β' ὡς οὐκ ἔστιν Ἱπποκράτους, ἐν ἄλλοις δείξομεν, ita quoque intelligi, vt poſteriorem duntaxat Hippocratis eſſe neget. Eosdem hos libros genuinos non eſſe, ſed a quibusdam Draconi, Hippocratis filio, a quibusdam Theſſalo adſcribi, Galenus, et non vno quidem loco (Comm. in I. praedict. II. text. 52. pag. 736. tom. VIII. et Comm. in I. praedict. I. text. 4. p. 699. text. 15. p. 711. tom. VIII. Chart.) adſerit. Et quidem hos libros conflatos eſſe putat, multis tamen falſis interſperſis, ex prognoſtico, aphoriſmis et epidemiorum libris. (Comm. I. in III. Hippocr. epid. text. 29. p. 227. 228. tom. IX. Chart.) Hunc tamen librum (ſeu potius hos libros) praedictiuum, quem προῤῥητικὸν adpellauit Hippocrates, *Caelius Aurelianus* (acutor. morbor. libr. I. cap. 12. pag. 39. et libr. III. acutor. cap. 15. p. 227.) ceu vere Hippocraticum citat.

Libros hos habet aut pro talibus, in quibus aut germanis ſpuria intermiſta ſint plurima, aut pro libris a poſteris Hippocratis diſcipuliſue editis et tempore Ptolemaeorum ſub Hippocratis titulo venditis, *Hieronymus Mercurialis*, (cenſur. oper. Hippocr. pag. 27. edit. cit.) quorum tamen auctores plurima vera ab aphoriſmis, prognoſtico et epidemicis mutuauerint. *Lemoſius* in iudicio ſuo de his libris plane Galenum ſequitur. (iudic. oper. magni Hippocr. cap. IX. fol. 34.) *Foeſius* primum alterumque librum ad Hippocratem refert, illum, quod Hippocratis maieſtatem, verbis, ſententiis, ſtilo, breuitate, teſtetur, hunc, quod *Celſus* iam plurimas ex eo ſententias latinas fecerit. (praefat. ad praedict. lib. I. Oper. ſect. II. p. 43. 44.) Auctorem tamen vtriusque libri eumdem eſſe non poſſe, expreſſe dicit.

Primum librum etſi Foeſius cum Galeno etiam Draconi, vel Theſſalo adſcribi poſſe, non tamen alienum ab Hippocrate eſſe putat; pro vere Hippocrateo habere multa vetant. Multa in eo obſcura eſſe, minus firma omnia, diſſimilis generis ſymptomata coaceruata, librumque adeo ipſum compoſitum eſſe quidem a medico, verum arte et ſcientia Hippocrate longe inferiore, iam Galenus notauit, qui tamen hunc librum peculiari commentario inſtruxit. (II. Comm. in I. prorrhet. Hippocr. text. 36. pag. 724. tom. VIII. et II. Comm. in eumd. libr. text. 52. p. 736. tom. VIII. Chart.) Et quidem varia, quae in ipſo libro leguntur, probant, eum aut compoſitum eſſe ab Hippocrate, verum plurimum exercitationis in obſeruationum arte nondum habente, aut ab alio medico. Ipſe adeo Grimmius (Hippokr. Werke II. Band p. 568.) putat, hunc librum ad hos pertinuiſſe, quibus in Aeſculapii Coi templo aſſeruatis Hippocrates vſus fuerat. Etenim generaliter in plerisque aut in omnibus aegrotantibus vera praeſagia, quae in aliis libris Hippocrates propoſuit, quorumque initia, vt ſupra iam diximus, in ipſis I. et III. ἐπιδημιῶν libris dedit, in hoc libro non leguntur, ſed particulariter vera, et in quibusdam tantum aegris euenientia. Quod ipſe auctor ſenſiſſe videtur, qui nomina aegrorum, in quibus, quae ſcripſit, eueniſſe vidit, Thraſynontis, Archecratis, Dyſodis, Hermippi, Didymarchi Coi, Aſpaſii filii, Thraſynontis conſobrinae, Dorcadis, quae nomina non libro conueniunt ſemiotico, in aliorum vſum ſcripto, ſed potius ὑπομνήματι, quo ſe ipſum auctor monere voluit, quod et Galenus notauit Comm. I. in I. prorrhet. text. 8. p. 706. tom. VIII. Chart., adpoſuit, et non raro ex particulariter veris phaenomenis

nomenis concludens generalia propofuit. Eaque faepiffime, quod Hippocrates, fi vnquam, rariffime folebat, dubitanter et per quaeftiones propofuit, ita, vt facile legenti hunc librum pateat, eum ex aduerfariis, in quibus morborum obferuationes atque mutationes coniectae (forfan ab ipfo Hippocrate) erant, a medico, qui plurimos morbos nondum obferuauerat, effe compofitum.

Prorrheticorum librum II. genuinis adfcribere magis licet, etfi antiquorum, quorum auctoritas in his rebus fumma eft, Celfo, qui tamen librum ipfum non memorauit, fed loca tantum non pauca ex eo latina fecit, et Caelio Aureliano exceptis, teftimonia de germana eius origine defunt, ipfeque auctor in hoc libro etiam de praedictionibus ab aliis acceptis (§. 10. pag. 495. tom. I. Lind.) dicit, quod Hippocrates vix feciffet. Sed ftilus Ionifmum et puram Hippocratis dictionem, notante quoque Io. Obfopoeo in praefat. ad Hippocr. iusiurand. aphorifm. prognoft. prorrhet. et Coac. Francof. 1587. 12. pag. 28. redolet: ordo, quo liber confcriptus eft, bonus eft, ita, vt primum praefagiorum verorum formandorum ratio tradatur, deinde vtilia praefagia fecundum morborum ordines enarrentur. Plurima, quae in ipfo libro enarrantur, vera, praeclara atque Hippocrate non indigna funt, quae etiam Corn. Celfus magna ex parte latina facta libro fuo de re medica inferuit, vfu tamen etiam quaedam falfa effe, comprobante, ita, vt hic fecundus liber inter eos referri debeat, qui Hippocratem quidem non dedeceant, quos vero ab eo ipfo effe confcriptos faltim non extra omnem dubitationem pofitum fit.

In Codicibus MSS. coniunctos effe libros *praedictionum* cum libro *prognofticorum*, quoties plurali numero praenotiones dicuntur, *Hallerus* (biblioth. med. pract. tom. I. pag. 38.) autumat. Indeque codices non pauci, quos prognoftici titulo enarrauimus, forfan et τὸ προῤῥητικὸν continent.

Sub *praenotionum* hoc titulo exftant Codices MSS. in biblioth. Reg. Parifin. nr. MMCXL. qui praedictionum lib. IV. infcribitur, MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIII. MMCCLIV. MMCCLXIX. MMDXLV. cum gloffis. MMXXX. MMCCLXVI. et in bibl. Medic. plut. XXV. pag. 45. 142. Liber III. et IV. prognofticor. exftat in bibl. Scorial. tefte Büfching Magaz. tom. V. Libri III. prognofticorum pofteriores in biblioth. D. Marci.

Arabice Cafiri nr. DCCCLII. bibl. Reg. tom. II. p. 290. Parif. nr. MMCCLXIX.

Commentarios multos, et quidem non valde bonos, in libr. prorrhet. exftitiffe, quorum auctores librum vtplurimum ipfum non intellexerint, *Galenus* memorat in Comm. I. in Hippocr. I. prorrhet. text. 15. pag. 710. tom. VIII. Chart. Hos vero non citat. *Zeuxidis*, (qui omnes libros Hippocratis interpretatus eft,) tantum in prorrheticorum libros commentarios, et *Rufi Ephefii* in eosdem libros enarrationes citat in comment. II. in I. prorrhet. text. 58. pag. 740. tom. VIII. Chart. Ipfe *Galenus* primum prorrheticorum librum ampliffimis commentariis explicuit, cum *Galeni* operibus, et feorfim editis, quas editiones mox enarrabo Exftat Cod. latinus *Galeni* comm. in praedict. in bibl. Regin. Suec. Vatican. nr. DCCCCXLVII. Montfaucon. I. pag. 34.

Editionum hiftoria iisdem premitur difficultatibus, quibus codicum, et bibliographi frequentiffime errarunt in his libris enarrandis. Permultae enim, quod ex fupra citatis patet, prognoftici

prognostici editiones prostant titulo: *Prognosticorum libri III.* doctique viri, qui has editiones non viderunt, facile in errorem inducti sunt, quo crederent, librum I. significare prognosticon, librum vero II. et III. prorrheticorum libros I. et II. Sed prognostici sectiones, in quibus a Galeno diuisum est, III. totidem libros dixerunt editores indeque errorum scopuli nati sunt, quos *Hallerus* (bibl. med. pract. vol. I. p. 34 — 39.) non satis accurate vitauit; fere omnia enim, quae p. 38. et 39. de prorrheticorum editionibus protulit, falsa sunt. Quum plurimas editiones coram habeam, diligenter indicabo, quid in singulis contineatur.

Graece et *lat.* Prorrhet. prodierunt Paris. apud Morelium. 1557. 12.* cum aphorism. prognost. caet. Titulum in prognosticis accurate dedi.

Gr. et lat. cura Io. Opsopoei. Francof. 1587. 12.* cum prognost. sub quibus vide titulum.

Gr. et lat. in Magni Hippocratis Coi opusc. aphoristicis. Basil. 1748. 8. quae vid. sub prognostico.

Latine ex versione *Laurentii Laurentiani*, cum comm. Galeni. Paris. 1520. 8. 1543. 8.† — Interprete Caluo. 1527. 12. *Haller.*

Gallice, si Hallero credendum: *les II. liures des presages d'Hippocrate* etc. a Lyon. 1552.

Hier. Perlini praelect. vrbanae super variis prorrhet. Hipp. locis. Hanou. 1613. 4.*

Langguth Progr. ad loc. Hipp. praedict. II. 27. Viteb. 1766. 4.

XXI. Ἀφορισμοί.

Hos ab omni fere antiquitate summe laudatos, quibus ἐν ὀλίγῃ λέξει δύναμις ἐστι μεγάλη, (*Galen.* in comm. IV. in Hipp. libr. de morb. acut. text. 17. p. 127. tom. XI. Chart.) quique, Suida (Lexic. s. v. Ἱπποκράτης tom. II. p. 145.) teste, ἀνθρωπίνην ὑπερβαίνουσι σύνεσιν, pro genuinis et ab Hippocrate ipso profectis habuere antiqui, *Erotianus* (exposit. vocum Hipp. p. 22. edit. Franzii), *Galenus*, et qui ad nos peruenerunt antiqui in eos commentatores, *Oribasius*, si commentarii, qui eius nomen gerunt, ab eo scripti sunt, (comm. in aphor. Hipp. *Io. Guinterii* industria, Basil. 1535. pag. 7.) *Philotheus*, (commentaria in aphorismos Hippocratis, *Lud. Corado* interpr. Spirae, 1581. 8.) *Palladius* (comment. in libr. Hippocr. de fractur. in Foes. Oper. Hipp. sect. VI. pag. 147.) Caeteros Hippocratis libros omnes germanitate superare aphorismos, *Hier. Mercurialis* adserit. (censur. oper. Hippocr. pag. 15.) Idem fere de iis sentit *Ludouicus Lemosius.* (vid. iudicium operum magni Hipp. fol. 22.) Genuinis operibus accensent aphorismos *Foesius* (in not. ad aph. Hipp. sect. VII. p. 1262.) *Hallerus*, (artis medicae principes. tom. I.) *Grunerus* (censur. libror. Hipp. p. 43.) atque *Grimmius* (in Hipp. operibus germanic. vol. II. p. 507.) ita, vt veterum nullus sit et recentiorum existant valde pauci, qui germanas eorum origines in dubium vocauerint.

Compendia esse aphorismos eorum, quae ab Hippocrate ipso in aliis libris scripta sunt, iam *Galenus* (lib. I. de crisib. cap. 6. p. 149. tom. VIII. Chart.) monuit, qui scriptos eos esse ab Hippocrate iam sene et plurimum obseruationis habente, et post libros ἐπιδημιῶν, non obscure innuit. Et continent sane propositiones de morborum natura, signis, exitu, periculo

culo, cet. generales, quas vix, nisi a medico, qui plurimos aegrotantes ipse viderit, profectas esse credibile est. Eorumque morborum partem, ex quibus aphorismos, corollariorum instar, deduxit, in libris ἐπιδημιῶν I. et III. ipse Hippocrates descripsit. Multos etiam ex libro de aere, aquis et locis deduxit, nec non ex libro de acutorum diaeta et ex chirurgicis libris, ita, vt aphorismos ex vltimis Hippocratis laboribus fuisse pateat. Eaque causa *Gerardum Vossium* (lib. de philosophia, p. 83.) mouit, vt alium quemdam bono iudicio hos aphorismos ex Hippocratis libris excerpsisse crederet. Eique sententiae accedit *Io. Cunrad. Dieterichius* in praefat. ad Iatreum Hippocr. p. 11. edit. Giess. 1655. 4. qui aphorismorum conditorem et architectum Hippocratem quidem fuisse putat, non vero collectorem, quem discipulum Hippocratis fuisse autumat.

In sectiones VII. aphorismi in omnibus libris editis diuiduntur. Octaua ἀφορισμὸς παρεμβεβλημένους continet, quos Galenus nullo commentario, quem in reliquos fusissimum dedit, illustrauit, adeoque aut ignorauit, aut pro minus bonis atque spuriis habuit. In optimis quoque Codd. MSS. hi octauae sectionis aphorismi non leguntur; exsistunt vero in quibusdam, et quidem in aliis plures, in aliis pauciores, omnes tamen illos XVIII. aphorismos interiectos Cl. Bosquillon in Cod. MS. graeco bibl. Reg. Paris. nr. MMCCLIV. quem inter optimos refert, reperit. Vid. not. in aph. Hipp. sect. VIII. pag. 132. Et hinc apparet, errasse ipsum Antonium Musam Brassauolum, hos octauae sectionis aphorismos a se collectos primum esse dicentem (comm. in aph. Hipp. p. 1138. 1139. edit. Basil. 1541. fol.) atque appendicis loco Hippocratis aphorismorum VII. sectionibus additos, quod etiam, quod miror, dixit Io. Opsopoeus, vir doctissimus in not. ad VIII. sect. aphor. p. 580. quem deinde plures sequuti sunt. Prima sectio aphorismos 25. altera 54. tertia 31. quarta 83. quinta 72. sexta 60. septima 79. aphorismos continet, numero interiectorum 18. existente, ita, vt in vniuersum 422. aphorismi numerentur. Hanc diuisionem a Galeno esse profectam, quidam statuunt, eamque esse Galeni licet negari non queat, dubitare tamen licet, quin Galenus illius primus auctor extiterit. Ipse enim, a se factorum improbus non raro laudator, huius diuisionis non meminit, imo antiquiores aphorismorum textus cum citat, eos ita memorat, vt longe antiquiore tempore in has sectiones distributos fuisse perspiciatur. Aliae tamen etiam antiquae diuisiones aphorismorum exstiterunt. Auctor commentariorum in aphorismos, qui *Oribasio* adscribuntur, *Soranum* eos in tres partes, *Rufum* in quatuor diuisisse memorat. Alius etiam ordo aphorismorum in antiqua versione eorum est, quae aphorismis, ab Oribasio editis, proxime accedit, quamque nuper edidit *Bosquillon*, V. Cl. in not. et emendat. in Hippocratis aphorismos et praenotionum librum. Paris. 1784. 12.

Sed in ipsis aphorismis suspecti non pauci, quidam manifeste, (repetuntur enim in ipso aphorismorum libro) spurii et post Hippocratem adiecti sunt. Hacque difficultate iam ante sua tempora laborasse aphorismos *Galenus* refert. Sic e. g. IV. aph. 61. pro suspecto habuit, quod ipse monet in commentario ad hunc locum, p. 173. tom. IX. et IV. aph. 53. citra ordinem interiectum esse putauit, p. 175. VI. aph. 38. non integrum dedisse Artemidorum Capitonem atque Dioscoridem refert, sed textum vsque ad verba: μὴ θεραπεύειν βέλτιον (comm. ad hunc aph. p. 273. tom. IX. Chart.) In septima vero sectione aphorismos complures repetitos legi ex prioribus sectionibus, praesertim ex quarta, ipse Galenus monet in commentariis ad complures huius sectionis aphorismos. In septima sectione aphorismos 46. 49. 53. 57. 60. 61. 64.

61. 64. 65. 66. 67. 69. 70. 71. 72. 73. 76. et quidem vtplurimum ex quarta sectione repetitos occurrere, Galenus in commentariis ad hos aphorismos expresse notat. Idem etiam de quibusdam saltim aphorismis notat *Bosquillon*, in libro mox citato. Octauae sectionis aphorismos *Galenus* ipse non enarrat, neque, quantum ego quidem scio, de illis quicquam memorat, nisi, quod nonnullos adiectos esse, eosque spurios, partibus libri vltimis expresse dicat in comment. IV. in Hippocr. de diaet. acut. prooem. p. 116. tom. XI. Chart. et titulum ipsis interiectorum dederit, eoque modo, et quoniam hanc sectionem commentario non instruxit, quem postea Charterius, et quidem graece ab eo scriptum, suppleuit, satis probauerit, se genuinas eorum origines non agnoscere. Aphorismorum vero octo sectiones, quae ad nos peruenere, ex hac recensione sunt, quae cum reliquis Galeni operibus ad nos peruenit. Neque hae sectiones sine ordine, saltim quodam, sunt, quod probe notauit *Grimmius* in operib. Hippocrat. germanice editis vol. II. pag. 507. 508. Alium textum Oribasium habuisse, certum est; certum quoque est, textum antiquae versionis, quam Cl. *Bosquillon* edidit, a vulgato textu, qui Galeni est, admodum recedere. Alius quoque textus aphorismorum fuisse videtur, quos *Rufus Ephesius* edidit, qui vero temporis iniuria interierunt. Oribasii textus eo, quem Galenus edidit, *melior* non est, imo deteriori, et temporibus, vt mihi quidem cum *Grunero* (censur. libror. Hippocrat. pag. 47.) videtur, Oribasii, adeoque Iuliani imperatoris, longe recentior, contrarium licet credat Cl. *Bosquillon*, (in praefat. ad suam edit. aphorism. pag. 9.) cuius argumenta infra enarrabimus. Aphorismos etiam eadem serie, qua Galenus illos emiserat, edidit cum commentariis suis *Philotheus*, siue potius *Theophilus*, praetermissa tamen tota octaua aphorismorum interiectorum enarratione. atque aphorismis sectionis VII. qui post aphorismum LI. leguntur. [In bibliotheca *Naniana*, teste catalogo codd. graecorum MSS. apud Nanios, inter codd. medicos pag. 437. cod. CCXLVI. est, qui ab initio exhibet commentarium in aphorismos Hippocratis, sed valde mutilum: atque editor, videndum, ait, an auctor sit Theophilus? Atque in eodem codice nr. III. IV. et VI. sunt quaedam Theophili opuscula medica. cod. CCXLVIII. continet alia quaedam opuscula *Hippocratis. Harl.*]

Codicum MSS. *editionum*, *versionum* in omnes fere linguas, paraphrasium, commentatorum immensa vis est, vt adeo *Hallerus* iure dixerit, non esse alium librum inter medicos, qui frequentius sit recusus numerosioresque nactus sit commentatores.

Codices primum enarrabo. Qui in bibliotheca Regia adseruantur, a *Bosquillon* (praef. ad aph. Hippocr. p. 21.) enarrati, hi sunt: MMCXL. saeculo XII. scriptus atque omnium in hac bibliotheca fere optimus. MMCXLI. saeculo XIII. scriptus, cum glossis interlinearibus et variis lectionibus. MMCXLII. cum multis lectionibus, noua manu additis. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCXXVIII. MMCCLIV. et hic quidem inter optimos referendus. Hi codices, notante Bosquillonio, melioris notae omnes sunt et ab hoc Cl. viro ad aphorismorum textum emendandum adhibiti. Praeter hos vero adhuc in eadem bibliotheca Regia Parisina adseruantur codices MDCCCXLVIII. MDCCCLXXXIII. MMCXLV. MMCXLIX. MMCCXIX. MMCCL. MMCCLVI. MMCCLVII. MMCCLIX. MMCCLX. MMCCLXVIII. MMDXLV. MMMCXL. A. et B. cum Scholiis et aliis. Montfauc. II. p. 739. Graeci quoque Codices exstant in bibl. C. de Montchal, in Reg. Paris. nr. CXI. Montfauc. II. p. 902. in bibl. Vaticana, Montfaucon. in bibl. D. Marci Veneta et in bibl. S. Antonii. in

bibliotheca Vindobonensi, Lambecio notante lib. VI. p. 85. 86. 89. 94. 122. 129. 144. conf. de Nessel in catal. MSS. graecor. bibl. Vindobonens. part. III. nr. XIX. p. 30. nr. XXVIII. p. 39. nr. XLVIII. p. 53. nr. XLIX. p. 54. qui cum anonymi auctoris praefatione est. In bibliotheca Scorialensi, et bis quidem, notante Büschingio in Magazin für die Hist. und Geograph. tom. V. in bibl. Bodleian. c. prognost. nr. MCCLII. Montfauc. I. p. 653. in bibl. praesidis de Mesme, Montfauc. II. p. 1328. in museo Io. Phil. Thomasini. in bibl. monaster. Casinensis nr. XCVII. Montfauc. I. p. 222. et S. Ioannis in viridario Patauino. Montfauc. I. p. 485. in bibliotheca Vffenbachiana. in bibl. Laurent. Medicea, plut. 74. nr. XIII. cum glossis interlinearibus et commentariis. Montfauc. I. pag. 385. Erant quoque in libris Io. Rhodii Patauii aphorismi. Montfauc. I. p. 489. in bibl. Paulina Lips. Feller. orat. de hac bibl.

Latini codices exstant in bibliotheca Reg. Parisin. nr. MMMMMMDCCCXLV. nr. MMMMMMDCCCXLVI. nr. MMMMMMDCCCLX. nr. MMMMMMDCCCLXVIII. nr. MMMMMMDCCCLXIX. nr. MMMMMMDCCCLXX. nr. MMMMMMDCCCLXXI. nr. MMMMMMDCCCCXCV. nr. MMMMMMMXXI. nr. MMMMMMMXXVII. nr. MMMMMMMXXIX. nr. MMMMMMMXXX. nr. MMMMMMMXXX. A. MMMMMMMXXXVIII. MMMMMMMXCIX. MMMMMMMCII. MMMMMMMCXXIV. In biblioth. Regin. Suec. Vatic. nr. CCCXCVII. Montfauc. I. pag. 23.

In biblioth. Laurentiana Medicea plut. 73. nr. VII. VIII. XXII. Montfauc. I. pag. 382. Aphorismorum et prognosticorum libri IV. in biblioth. Scorialens. Büsching. Magaz. tom. V. pag. 132.

In biblioth. Laudiana: Cod. Brit. nr. MXIII. MCCLII. MCCCLV. In Mertoniensi: nr. DCLXXXVII. DCLXXXVIII. DCLXXXIX. DCCXXII. In Wigorniensi, nr. DCCLXVIII. In biblioth. S. Trinit. Dublinens. nr. DII. In bibl. S. Petr. Cantabrig. nr. MDCCCLXVI. In aula Pembrokiana, nr. MMLV. In bibl. Norfolk. nr. MMMCLXXXIX. In biblioth. colleg. nou. Oxoniens. nr. MCXXX. CXXXIV. In bibl. Cai. Gonuill. nr. DCCCCLXII. In biblioth. Burscough. nr. MMMMMMMDCLXXI. In biblioth. Ambros. Mediol. Montfauc. I. p. 516. In biblioth. Coisliniana San-Germanensi nr. MXVIII. In biblioth. Diuio-Benignian. nr. CCXXIV. CCXXVI. Montfauc. II. pag. 1285. In biblioth. Patr. praedicator. Carnotensium. Montfauc. II. p. 1364. In biblioth. Lugd. Batau. ex legato Scaligeriano in catal. biblioth. Lugd. Batau. pag. 395.

In bibliotheca Ebneriana Norimb. *Ackermann.* in Cl. Wittwer Archiv für die Geschichte der Heilkunde I. Band. I. St. pag. 49. 50.

Latine, vt Hallerus putat, in biblioth. Bodleian. nr. MMMMMMMDCCLIII. Montfauc. I. p. 646. et iterum cum aliis medicis, ibid. nec non ibid. p. 653. In biblioth. Cai. Gonvill. nr. DCCCCXLVIII. In Dunelmensi ecclef. nr. CCCLVI. Lat. quoque sine dubio in biblioth. G. Pellisferii. Montfauc. pag. 1200. In biblioth. S. Ebrulphi Vticensi, nr. CXXXI. Montfauc. II. pag. 1272.

Arabice, vertente *Honain,* Casiri, nr. DCCCLII. DCCLXXXV. Eodem *Honaino*, Ben-Isaac, Syro, vertente, in bibl. Palatina Medicea, nr. CCLIII. *Assemann.* in Codd. MSS. oriental. bibl. Laur. et Palatin. Medic. p. 371. Liber I. aph. ab eodem Honaino versus exstat ibid. p. 371. Mutilus alius codex aphorismorum Arabicorum exstat in bibl. Palat. Medicea

cea nr. CCLXII. Assemann. p. 376. Arabice, cum commentario in bibl. Caesar. Vindobonensi Lambec. libr. I. comment. p. 295. edit. Kollar. nr. XXXVII. In biblioth. Reg. Paris. nr. MXL. conf. *Herbelot.* biblioth. oriental. — Vertente Abdalrahman Ben Ali, Ben Abisadik in biblioth. Reg. Paris. nr. MXCVI. MXLI. Arabice etiam Casiri, nr. DCCLXXXVI. DCCLXXXVII. vid. Montfauc. II. p. 712. Hebraice, in biblioth. Colbertina in Reg. Paris. nr. DCXLI. Montfauc. II. pag. 928. De Hebraicis Codd. aphorismor. in biblioth. Vindobonensi et Vaticana vid. Bartoloccium in tom. I. biblioth. Rabbinicae, p. 423. De arabica versione et commentario vid. *Herbelot.* in biblioth. Orientali in Abu-Sadek. [de hebraica vers. vid. *Wolf.* tom. IV. bibl. hebr. p. 775. Inter inedita Manasse ben Israel memorantur Hippocratis aphorismi, hebraice versi.]

Hebraice in biblioth. Taurinensi I. p. 18. vertente Nathan Hanacri. In biblioth. Vindobonensi Lambec. lib. V. pag. 182. 184. In biblioth. Reg. Parisin. nr. CCCCI. CCCXCV. ad versionem Honaini, nr. CCCXCVI. Ex versione Mosis Ebn Hallohin, in biblioth. Leidens. Ex versione R. *Iosephi Ben Salomon.* Wolf. [pag. 567. biblioth. hebr.]

Codices imperfecti. Lib. I. aph. graece in biblioth. MSS. Britann. nr. CCXXIV. Sectio I. in Medicea Bandin. III. pag. 49. 122.

Fragmenta latina in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMC.

Editiones graecae.

Quarum artium ac linguarum cognitione medico opus sit. Praefatio ante Hippocratis aphorismorum initium per *Ianum Cornarium* — habita Rostochii. Aphorismi Hippocratis, graece. — Haganoae, apud Iohan. Secetium. s. ann. 8.*

Ἱπποκράτους ἀφορισμῶν τμήματα ζ. In fine: Ἐτυπώθη παρὰ Σεβαστιανῷ τῷ Γρυφίῳ ἐν λουγδούνῳ ἔτει ἀπὸ τῆς θεογονίας α φ λ β.* Est editio *Rabelaesi*, latinis aliquot Hipp. libris addita, (vid. supr. sub prognost.) et quidem, ipso editore monente, ad fidem vetustissimi codicis graece expressa. Iterum impressa Lugd. 1543. 12. *Gunz.* 1545. 12. *Gunz.*

Ἱπποκράτους Ἀφορισμοί. *Hippocratis aphorismi*, ex diuersorum codicum collatione per *Rutgerum Rescium* diligenter recogniti. Venundantur Louanii a Barth. Grauio (in fin. Louanii, ex offic. Rutgeri Rescii) ann. 1533. 8.* Lugd. apud Gryph. 1543. 8. *cat. Askew.* — Francof. 1545. 12. *Haller.*

Editiones graeco-latinae.

Hippocr. aph. gr. et lat. Paris. 1552. 1555. 16.

Ἱπποκράτους ἀφορισμῶν βιβλ. ζ. cum reliquis, quorum in prognost. et prorrhet. mentionem fecimus. Paris. apud Guil. Morelium, 1557. 12.*

Hippocratis Coi — iusiurandum, aphorismorum sect. VIII. — gr. et lat. studio *Io. Opsopoei.* Francof. 1587. 12.* vid. supr. in prognost. et prorrhet. libr.

Hippocrat. aphorism. ex recens. *Pauli Offredi.* Rom. 1606. 12. Geneu. 1606. 12.†

Hippocratis aphorismi gr. et lat. vna c. prognost. prorrhet. Coac. et aliis pleraque ex interpret. *I. Heurnii.* L. B. 1607. 12.* [*Hippocratis Coi Aphorismi graece et latine breui enarratione* etc. *illustrati* etc. *a Ioh. Heurnio. Iuxta exemplar Lugduni Batauorum* (sed sine progn. et prorrhet.) Ienae, 1690. 12.* *Beck.*] a Thoma Magistro editi. Paris. 1613. *Askew.*

Hippocratis aphorismi ex recognit. *A. Vorstii.* L. B. 1628. 32.* cum *νομῳ* Hippocratis. Et absque anno in 16. *Lind.* — Ex interpret. Foesii et *G. Plantii.* L. B. 1633. 12.† — Ex interpret. Foesii, c. methodo, qua aphorismi in certum ordinem digesti exhibentur, a *Io. Ern. Scheffler.* L. B. 1633. 16.* cum diuis. aphorismor. secundum ordinem materiarum. — gr. lat. L. B. 1638. 12. — [gr. et lat. ab *H. Poort.* Traiect. 1657. 12. *Harwood.*] — cum interpret. lat. locis parallelis ex ipso Hippocrate et indice, cura *Luc. Verhoofd.* L. B. 1675. 16.* — accurante *Theod. Iansson. ab Almelouéen*, c. loc. parallel. Celsi sentent. et indice. Amst. 1685. 16.* L. B. 1732. 16.* Argentorat. 1756. 12.* Lips. 1756. 12.* cum indice Verhoofdii et notis *Annae Carol. Lorry.* Paris. 1759. 12. 1782. 12. [cur. *Mart. Listero.* Lond. 1703. 12. a *Iac. Fickio.* Ien. 1729. 12. *Harwood.*]

Gr. et lat. in *Zwingeri* opusc. Hippocr. aphorist. Basil. 1748. 8.* Glasgou. 1748. 12. 1749. 12. — gr. et lat. cum Celsi loc. parallel. indice *Luc. Verhoofd*, locis parallel. ex Boerhaauii et Suietenii comment. et notis propriis. Paris. 1759. 16.*

Hippocratis aphorismi ad fidem veterum monimentorum castigati, latine versi ab I. B. *le Febure de Villebrune.* Constantinop. prostat Paris. 1779. 12.* [etiam in 4.] Vsus est inprimis Codd. regiis Parisinis, praesertim Hebraeis et Arabicis ad textum emendandum, quod non sine temeritate, et non consultis satis iis, qui ante eum aphorismos ediderant, fecit. Galeno inprimis infensus, cui obiicit, eum aphorismos fecisse. Textus vitiosissimus est ob plurimos typorum errores.

Ἱπποκράτους ἀφορισμοὶ καὶ προγνωστικόν. Hippocratis aphorismi et praenotionum liber. Recensuit notasque addidit *Franc. Maria Bosquillon.* Paris. 1784. 12.* Notae et emendationes in Hippocr. aphorism. et praenotionum librum *Eduard. Fr. Mariae Bosquillon.* Paris. 1784. 12.* Aphorismi secundum cod. MS. biblioth. Reg. Paris. fidem emendati. Notae adhuc plures emendatt. et lectionis varietatem plurimam continent. De versione antiqua aphorism. quae in notar. et emendationum libro continentur, infra dicam.

[*Ἱπποκράτους ἀφορισμοί. Hippocratis Aphorismi, Hippocratis et Celsi locis parallelis illustrati, studio et cura Iansoni ab Almelouéen, D. Med. quibus accessit Ludou. Verhoofd index locupletissimus, loca parallela ex Boerhauii commentariis, notulas addidit, editionem curauit A. Car. Lorry, D. M.* Paris chez Barrois le jeune. 1786. in 16. Lorry opera laudatur. *Harl.*]

[De Riegeri edit. vid. infra p. 556. *Franzii* editio a. 1777. promissa non prodiit.]

Graece, Lat. et Hebraice. ex duobus MSS. Hebraicis edidit aphorismos *Marcus Antonius Caiotius.* Rom. 1647. 8.

Editiones latinae.

In articella Venet. 1483. 4. 1485. 1500. etc. Lugd. 1505. 8. 1515. 8.* 1519. 8. 1527. 4. † Editio mea antiquam (Constantini puto) et Theod. Gazae, Halleri editio versiones Constantini, Nic. Leoniceni, Laur. Laurentiani et Theod. Gazae continet. Constantini versio ex Arabico idiomate est.

[Aph. latine, ed. Theodorico Vlsenio, Norimb. 4. circa a. 1496. *Denis* Suppl. Maittairii p. 585.]

Antiqua versio et noua *Theod. Gazae*, in collect. Antonii Rustici Placentini. Venet. 1493. 12. *Maittair.* Venet. 1507. 8. *Gunz.* — *Laurentio Laurentiano* interprete. Florent. 1494. 4. Erford. 1523. 4. *Riu.* — Constantino monacho interprete. Venet. 1495. fol. *Maittair.* — Cum *Rhasis* libris plurimis et aliis. Venet. 1497. fol. *Gunz.* — Ex versione *Theod. Gazae.* Lugd.

Lugd. 1505. 8. *Gunz.* — cum interpretatione antiqua et *Nic. Leoniceni* versione. Ferrar. 1509. fol. — interprete *Nic. Leoniceno*, cum praenotionibus, *Guil. Copo* interprete. Parif. 1524. 12.* 1526. 12. 1532. *Riv.* [1527. 1539. Cat. Muf. Brit.] Lugd. 1581. 12. — et c. not. *Io. Manelphi*, Rom. 1613. 16. *Burm.* c. iisdem. Patau. 1638. 12.* cum iisdem. Venet. 1647. 12.* — ex recognit. *Francisc. Rabelaesi*, interpr. Nic. Leoniceno. Lugd. 1532. 12.* cum prognost. et aliis.

Hippocr. aphorism. (Nic. Leoniceno interprete) sect. VII. quibus ex Ant. Musae commentariis adiecta fecit et octaua, *Fr. Ogglerio* authore. Vicent. 1610. 16.† Venet. 1620. 12.* Venet. 1674. 12.* Vienn. 1726. 12.* cum methodo aphorism. et prognostico Hippocr. — ex interpretat. *Io. Heurnii.* Rudolphipoli, 1672. 32.*

Oeuvres d'Hippocrate. Aphorismes traduits d'apres la collection de vingt deux manuscrits et des interprètes orientaux, par Mr. *le Febure de Villebrune.* A Paris, 1786. 12.* Haec versio fere eadem est, quam ea, quae cum Graeco textu, quem supra memoraui, prodiit. Galeno succenset, quod textum mutauerit, quod ex Meletii commentariis, de quibus mox dicemus, probat. Vid. *Galeni* defensionem in diario *Gallico*: Journal de médecine tom. LXXII. pag. 280 sq.

[*Hippocratis Aphorismi atque Praesagia, latine versa*, cum recognitione et notis *Andreae Pastae*, Bergomatis, editio altera. Acc. huic ipsi editioni prolegomena, in quibus de aphorismorum praesagiorumque auctore, de vtrorumque scriptorum praestantia, deque sententiarum in eisdem contentarum vsu dissseritur. Valentiae, 1786. *Harl.*]

Versionem *latinam* aphorismorum, quam cum commentariis Oribasii scriptam saec. XIII. adseruat biblioth. Reg. Parif. nr. MDCCCCLXXI. in not. et emendatt. in aph. Hipp. exhibuit *Bosquillon* Parif. 1784. 12.* ad pag. vsque 77.

Versiones Gallicae. Par *Iean Breche.* Lion, 1581. 16. *Rast.* Rouen. 1646. 12. *Burm.* c. Gal. comm. in lib. I. — Par *Iean Vigier.* Lion, 1605. 16. *Rast.* 1666. 12. *Burm.* Par *Lazare Meyssonier.* Lyon. 1668. 12. *Burm.* — Alia editio Rouen. 1685. 12. vel 1684. 12. Houss. Parif. cum notis, 1685. 12. Traduction faite sur la version de Hecquet. Parif. 1725. 12. alii 1726. 12. [avec Explications par *du Four*, Par. 1699. Gall. lat. per Mich. le Long. Par. 1645. 4.]

Anglice. London. 1695. 8. 1665. 8. *bibl. Bodlei.* vertente *Conr. Sprengel.* Lond. 1708. 8. 1735. 8.

Belgice. Aphorismen, of kortbondige Spreuken van Hippocrates, beneffens desselfs Wet en Onderrichtingen. — Nevens d'Aanmaningen van den Heer *N. Tulp.* Vertaald door S. Blankaart. Te Amsterdam. 1714. 12.* Altera haec est editio, cum vita Hippocr. secundum Soranum.

Italice. Aforismi d'Hippocrate trad. da Luca Filacteo. Pauia, 1552. 8. *Falc.* [*Io. Bapt. Sori* et alias interpr. Ital. memorat *Paitoni* Bibl. degli autori-volgarizz. T. II. p. 188. *Beck.*]

Germanice. Hippokrates Aphorismen. Bremae, 1744. 8. — Hippokrates Aphorismen in das Deutsche übersetzt, nebst einigen Anmerk. und Verzeichniss der Materien. Helmstädt, 1778. 8.* Paraphrastica est.

Paraphrases metricae graecae: *Robertum Constantinum* aphorismos graece reddidisse *Spachius* notauit in elench. medicor. p. 14. conf. *Hallerus* in bibl. med. pract. tom. I. p. 44. Graeco et latino carmine exposuerunt etiam aphorismos *Antonius Fauentinus*, *Reginaldus*

Sturmius.

Sturmius. — Graece et lat. verſibus per *Ger. Deniſot.* Pariſ. 1634. 8. *Falc.* cum comment. a *Guil. Odry.* Pariſ. 1634. 12. verſibus graecis et latinis ab *Antonio Hommeio.* Pariſ. 1660. 8.* Sect. I. aphoriſm. verſ. graec. per *R. Winterton*, c. lat. verſ. *Heurnii.* Cantabrig. 1631. 4. Cantabrig. 1633. 8. cum omnium aphoriſm. verſ. metrica *Fabri* et *Wintertoni.* — Cum metrica paraphraſi *van Poorſtii.* Traiect. 1657. 12.* Graeco quoque carmine expreſſit aphoriſmos *Io. Frerus.* [Hipp. Aphoriſmi ſoluti et metrici interpr. Io. Heurnio, metaphraſtis Io. Frero et Rad. Wintertono. Cant. 1633. 8. in Cat. Muſei Brit.]

Latino carmine ab *Aloyſ. Luiſino.* Venet. 1552. 8. Auctore *Laur. Span.* Vratislau. 1570.* auct. *Andr. Ellinger.* Francof. 1579. 8. auctore *Laur. Sturm.* Lugd. 1583. 8. 1619. 8. *Lind.* auct. *Petr. Bulenger.* Pariſ. 1587. 12. *Falc.* Pariſ. 1650. 8. — auct. *Paul. Dionyſio.* Veron. 1599. 4. auct. *Sim. Prouancher.* Senonib. 1603. 8. *Lind.* Aph. libri II. heroicis verſib. redditi a *Ian. Dubrauio.* Norimb. 1623. 8.* — auct. *Io. Lud. Ganſio.* Arg. 1624. 12. Vienn. 1626. 12. *Lind.* — auct. *I. Pfanz.* Arg. 1624. 8. *Lind.* — auct. *Petro Berigardo*, medicinae candidato. Vtini, 1645. 8.* auct. *Io. Bapt. de Conde.* Bruxell. 1647. 12. *Gunz.* auct. *Io. Iunker.* Erford. 1648. 8. auctore ignoto, cum latina aphoriſmor. verſione. ſ. loco 1669. 12.* Latino quoque carmine expreſſit aphoriſmos *Matth. Roſelerus* Lucanus.

Gallico carmine par *de Launay.* Rouen. 1642. 8. *Burm.* titulo Hippocrate depäiſé, par *Louis de Fontenettes.* Pariſ. 1654. 4. *Aſtruc.*

Commentarii in aphoriſmos.

Commentatorum in aphoriſmos immenſa vis eſt. Plures iam in aphoriſmos commentarii Galeni temporibus exſtitere, qui ab eo memorantur. Antiquiſſimi omnium aliorum aphoriſmorum interpretum ſunt *Herophilus*, *Bacchius*, *Heraclides Tarentinus*, *Zeuxis*, quos Galenus omnes ἐμπειρικὰς vocat, quique ab eo expreſſe dicuntur *οἱ πρῶτοι τῶν ἐξηγησαμένων τὰς ἀφορισμὰς.* in comment. ad VII. aph. 70. p. 333. oper. tom. IX. Chart. *Herophili* commentarius in bibliotheca Ambroſiana Mediolanenſi exſtare dicitur a Montfaucon. I. pag. 498.

Aphoriſmos porro explicuerunt:

Sabinus, quem memorat Galenus aduerſ. Iulianum, cap. 3. p. 379. Oper. tom. IX. Chart.

Lycus, Quinti praeceptor, empiricus, a Galeno aterrimo carbone ob inſulſam explicationem ſuam notatus in comm. ad I. aph. 14. p. 28. in praef. ad III. aph. p. 92. tom. IX. Chart. τὸν δεύτερον τᾶ συγγράμματος ἐξηγητικᾶ *Lyci Neapolitani*, quem tamen Macedonem Galenus expreſſe vocat, citat *Erotianus* in expoſit. vocum Hippocr. edit. Franz. p. 214. Peculiarem etiam contra Lycum libellum ſcripſit, quem mox dicemus.

Quintus a Galeno, ob aphoriſmos male expoſitos, non laudatus, reliquos quoque Hippocrateos libros explicuit.

Marini in aph. enarrationes memorat Galen. in VII. aph. 24. p. 303. et in VII. aph. 54. pag. 324. tom. IX. Chart.

Rufi in aphoriſmos enarrationem Galenus laudat et *Oribaſius* in praefat. ad comm. in aph. Hipp. edit. Baſil. 1535. pag. 7.

Soranum

Soranum in tres sectiones aphorismos diuisisse, narrat Oribasius.

Pelopem, interpretem aphorismorum, laudat Galen. de ordine libror. suor. p. 51. tom. I. Chart. et inprimis Oribasius in praef. pag. 7. qui, cautissime verbum aphorismorum e verbo transferens, imitatus sit Hippocratis breuitatem.

Domnum et *Attalionem*, interpretes Hippocratis, Oribasius citat in praef. ad aphorism. pag. 8.

Numesiani interpretatio aphorismorum memoratur a Galeno in V. aph. 44. p. 221. et in IV. aph. 69. pag. 179. nec non comm. I. in libr. Hippocr. de humorib. text. 24. pag. 535. tom. VIII.

Dionysii enarrationum in aph. mentio fit ad IV. aph. 69. pag. 179. Scripsisse *Numesianum* et *Dionysium* in IV. aph. 69. loco vocum ἄγρα θρομβώδεα, βορβορώδεα refert Galenus.

Hos omnes commentatores Galenus generatim non laudat, nimis quippe verbosos, et qui Hippocratis mentem raro adsequuti sint. (vid. locus classicus in praefat. ad comment. in sect. VII. aph. p. 292.) *Lycum*, quem sua spectra, non Hippocratis placitá, scripsisse adserit, peculiari libro refutauit, qui in operum tomo IX. Chart. legitur.

Contra aphorismos antiquiore iam tempore *Thessalus Trallianus*, methodicae sectae instaurator, librum scripserat, quem Galenus memorat cap. 1. aduers. Iulianum pag. 377. tom. IX. Chart. Caelius vero Aurelianus, quod miror, non citat.

In eosdem aphorismos *Iulianus* Alexandrinus, Galeno coaeuus, libros XL. scripsit. Secundum vidit Galenus (aduers. Iulianum cap. 1. p. 377. tom. IX.) eumque libro peculiari, qui tom. IX. oper. Char. legitur, acerrime confutauit. Codex *Galeni* libri adu. *Lycum* et *Iulianum* exstat in biblioth. Medicea. Bandini III. pag. 48.

Galeni in aphorismos commentarii eorum, qui nobis supersunt, antiquissimi sunt. Exstant, et quidem integri, in VII. sectiones aphorismorum. *Codices* sunt *Graeci* in biblioth. D. Marci Venet. Montfauc. I. p. 472. in bibl. Reg. Paris. nr. MDCCCLXXXIV. MMCLXI. MMCLXVIII. MMCCLXVI. MMCCLXXVIII. MMMCXLII. Montfauc. I. p. 739. In Medicea plut. 74. manu Caesaris Strategi. Montfauc. I. p. 385. et Bandini III. p. 93. 102. et quidem tam integer, quam in sect. I. et partem sect. II. auctore tamen in hoc non nominato. Integer in biblioth. Vindob. vid. Lambec. VI. p. 86. 87. de Nessel part. III. p. 45. nr. XXXIV. In biblioth. Paulina Lipsiensi. vid. Feller Orat. de biblioth. Paulin. Lips. 1676. 4.

Latini Codd. MSS. exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCLXIX. MMMMMMDCCCLXXI. MMMMMMMXXX. MMMMMMDCCCLX. Anonymi versio in bibl. Reg. Paris. nr. DCCCXLVI. In biblioth. Reg. Sueciae Vatican. interprete *Constantino Africano*, nr. CCCXCVI. *Montfaucon.* tom. I. p. 23. In domo S. Petri Cantabrig. Cod. Brit. nr. CLXXXVI. In colleg. Mertoniens. nr. DCLXXXIX. In colleg. nou. Oxoniens. nr. MCXXXIV. Vertente Gerardo Carmonens. in biblioth. eccles. cathedr. Metens. *Montfaucon.* Vertente ignoto homine in biblioth. Taurinens. Montfaucon II. p. 1398. Exstant quoque *lat.* in biblioth. Laudunensi nr. LXIII. Montfauc. II. p. 1294. et cum aliis opusc. in biblioth. S. Gatiani Turonensi, nr. CCCXCV. Montfauc. II. p. 1277. Galeni in Hipp. aphorism.

rism. per Constantinum Africanum e graeco in lat. translati et glossis illustrati exst. in bibliotb. Scorial. Büsching. Magaz. tom. V. pag. 129.

Arabice, vertente *Honaino*, Isaaci fil. in biblioth. Scorialens. Casiri, nr. DCCLXXXV. DCCLXXXVI. Büsching. Et in biblioth. Reg. Paris. nr. DCCCLXVI. l. m. n. o. Montfauc. II. pag. 719.

Pars commentarii in bibl. Scorial. Casiri nr. DCCCXIV. DCCLXXXVI. DCCLXXXVII. [Casiri p. 235. laudati, ait, aphorismi secundum exemplaria arabica sunt omnino CCCCXXII. de quorum veritate Arabs hactenus nemo dubitauit, vel illos impugnare ausus est, vt Thessalum Trallianum, Iulianum Alexandrinum, Mich. Aloys. Sinapi et Laurent. fecisse legimus.]

Hebraice, cum commentario in biblioth. Vindob. Lambec. I. 2. p. 185. Ex Arab. versi in bibl. Reg. Paris. nr. CCCXCVI. et Arabice nr. CCCXCV. nr. C. CI. CII. CIII. Montfauc. II. p. 711. nec non CCLII. CCLIII. p. 712. E graeca lingua in Syriacam ab Honaino, ben Isaac, et e Syriaca in Arabicam conuersi a Castha, filio Lucae exst. in bibl. Palat. Medicea nr. CCLX. *Assemann.* pag. 375.

Editiones: Galeni comm. in aph. Hippocratis ex versione *Constantini Africani* ex Arabico. Venet. 1493. *Maittaire.* — Vertente *Laurentio Laurentiano*. Venet. 1494. *Maittaire.* — Vertente Theod. Gaza. Venet. 1495. fol. — Particulae septem *apho. Hyppo.* cum duplici translatione antiqua et cum exposit. magni Gal. nec non Iac. Forliuiensis et addit. Marsilii. — Industria et labore *D. Hieronymi Bompili de oleariis de Verona.* Venet. 1508. fol.* — Vertente *Nicolao Leoniceno.* Paris. 1526. 8. Housset. Recogniti a *Daviano.* Paris. 1542. 8.† Lugd. 1547. 12.* cum *Io. Signoreti* excerpt. aphoristicis et symbolis. Lugd. 1668. 12.† cum Thaddaei exposit. Venet. 1527. fol. — Vertente Constantino, Laurentiano, Leoniceno et Theod. Gaza, cum comment. Galeni in articella. Lugd. 1527. 4.† gr. et lat. ex vers. Nic. Leoniceni, cura *Io. Dauioni.* cum comm. Galeni. Paris. 1542. 8.† Lugd. 1668. 12. [Aph. cum comm. Galeni, lat. int. Nic. Leoniceno, Par. 1526. 8.* *Beck.*] — *Hippocr. aphorismorum* genuina lectio gr. lat. cum *Galeni* censura in eos omnes, qui minus erant absoluti. — Per *Io. Morisotum.* Basil. 1547. 8. *Gunz.* — Interprete Guil. Plantio, cum eiusd. notis. Lugd. 1552. 8.* 1573. 12.* Geneu. 1580. 16. *Burm.* cum *Io. Marinelli* comment. in aph. Venet. 1582. 12.* Paris. 1621. 12. — Aliae edit. sunt Lugd 1554. 16. *Rast.* 1581. 12. *Hausen.* — cum *Galeni* comment. in epitomen redactis per *Io. Butinum.* Lugd. 1555. 12.* et Lugd. 1580. 12.* Geneu. 1625. 12.* Cum aph. in ordinem digest. Geneu. 1628. 12. *Gunz.* — *Galenus* in aph. Hipp. Lugd. Bat. 1613 4. Cat. bibl. Lugd. Bat. — gr. et lat. Vertente aph. *Foesio*, comm. Galeni G. Plantio, curante *Adr. Toll.* — Lugd. Bat. 1633. 12.*

Primus liber comment. vertente *Io. Breche.* Lugd. 1585. 16. *Rast.* Rouen. 1646. 12. *Burm.* — *Galeni* comment. in aphorismos in compendium redegit *Symphorianus Campegius.* Lugd. 1516. 8.

Oribasio, qui adscribuntur, commentarii nunc dicendi sunt. Hos pro spuriis habent *Leon. Fuchsius* in epist. nuncupat. ad comm. in aph. Hippocratis, *Hallerus* bibl. med. pract. tom. I. p. 48. et *Grunerus* censur. libr. Hipp. p. 47. et quidem minus germanarum originum tot notae illis insunt, vt mirer plane, *Guintherium Andernacum* in epist. dedicatoria editioni suae commentarior. *Oribasii* praefixa, atque doctissimum *Bosquillon* in praef. ad Hipp. aphorism.

rism. pag. 9 sq. genuinas huius libri origines agnouisse et acriter defendisse. Ipse enim hic *Oribasius*, Iuliani medicus, Ptolemaei Euergetis iussu se hos commentarios confecisse, atque post septuaginta perfectissimorum medicorum examinationem congessisse memorat, et, quod *Oribasius*, Iuliani medicus, non fuit, christianus fuit: in II. aph. 39. pag. 80. 81. edit. Basil. 1535. haec habet, quae auctorem fuisse christianum manifeste probant: *Si aegrotans est religiosus, apponere debet illi medicus sacram scripturam, si tamen ante hanc amauerit*, cet. Et in VI. aph. 35. *antiquis temporibus nullum ad altare processisse* dicit, *nisi qui ex Leuitico genere, aut regio fuerit*. Laudat ceterum nullos Graecos, Latinos vero Terentium, Virgilium et Ouidium, et latine enarrationem suam scripsisse videtur: codice enim latino *Guintherius* vsus esse videtur, non Graeco, quod *Bosquillonius* l. c. pag. 9. vult, neque codex aphorismorum cum commentariis Oribasii saec. XIII. scriptus, qui nr. MDCCCCLXXI. in bibliotheca Regia Parisina seruatur, Graecus, sed latinus est. Codex etiam bibliothecae Regiae Parisinae nr. MMMMMMMCII. non *Oribasii* prologum in aphorismos, sed alius, et incerti quidem, interpretis latini continet. — Codex Vibrasii (Oribasii) super aphorismos Hippocratis exstat in biblioth. monaster. S. Trinitatis de Vindocino. Montfauc. II. p. 1204.

Editiones horum commentariorum sunt, et omnes quidem editore (non interprete) *Ioanne Guintherio*, Andernaco, Paris. 1533. 8. *Bosquill.* Venet. 1533. 8.* Basil. 1535. 8.* Patau. 1658. 12.* vid. quoque de his editionibus et generatim de commentariis Oribasii Cl. *Goulin*, in diario medico Gallico (Journal de médecine) tom. LXIV. p. 145. et tom. LXXVII. pag. 343. Aphorismorum ceterum ordo in his editionibus turbatus est, septimaque sectio Oribasio dicta partem aphorismorum, qui in sexta continentur, comprehendit. Ordo etiam priorum sectionum turbatus est.

Meletii, philosophi, commentarii exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMDCLXXXV. et apud Montfauc. tom. II. p. 735. et in biblioth. S. Remigii Rhemensi, teste eodem.

Theophili Protospatharii, siue, vti vocatur in commentario suo edito, *Philothei* commentarii graece exstant scripti in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLIX. vid. Montfauc. II. p. 739. in biblioth. Vindobonensi Lambec. VI. p. 165. vid. *de Nessel* in catal. MS. Graec. bibl. Vindob. part. IV. nr. LXXIV. pag. 44. Exstant iidem commentarii in bibl. Vindob. nr. XXXIV. vid. Lambec. VI. 2. p. 88. Memorat quoque hunc commentarium Labbeus pag. 212. bibl. nou. MStor. in bibl. Medicea plut. 86. Montfauc. I. p. 407. Bandini III. p. 98. 102. in bibl. Ambrosian. Mediol. Montfauc. I. p. 529. [in bibl. Naniana, vt supra memoratum est,] in bibl. vniuers. Altorfin. graecus, chartaceus, saeculo XIV. vix superior, in quo vero enarrationes aphorismorum sect. I. vltimo tamen excepto, desiderantur, quem descripsit, exemplo etiam textus addito *Io. Andr. Nagelius*, in progr. quo donat. Trewianae memoriam renouat. Altorf. 1788. 4. Codicem etiam Graecum habuit, quem in comm. in aph. Hippocratis memorat et ex quo plurima loca in commentarios suos transscripsit, *Antonius Musa Brassavolus*.

Philotheum dixere *Anton. Musa Brassauolus*, *Leon. Fuchsius* (in epist. nuncupator. comm. in aph.), *Conr. Gesnerus*, atque editores commentariorum, quos scripsit. *Graecae* editiones plane desiderantur. Latinae duae sunt nempe Philothei commentaria in aphorismos Hippocratis e graeco in lat. conuersa interprete Ludou. Corado. Venet. 1549. 8.* et Spirae, 1581. 8.*

Stephani σχόλια ἐκ τῦ Ἱπποκράτυς ἀφοριςμῦς κατὰ σύνοψιν exſtant in biblioth. Caeſar. Vindob. de Neſſel cat. MS. graec. in biblioth. Vindob. part. III. nr. XVI. pag. 27. Alius codex, principio mutilus, exſtat in biblioth. Vindob. de Neſſel. part. III. nr. XLIV. pag. 50. Commentarii ex *Stephano* et *Philotheo* in biblioth. Vffenbach. 1. 4. *Actuarii* comm. in aphoriſm. exſtabant apud Felicem Paciotum, teſte Gesnero in biblioth. — Anonymi comm. graeci in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMCCLVII. MMCCLX. In priorem ſectionem et partem IIdae in biblioth. Medicea plut. 74. Ignoti hominis commentarii graeci in aphoriſm. exſtant in biblioth. Laurent. Medic. graec. plut. 74. Montfauc. I. p. 385. Enarrationes ſingulis aphoriſm. ſubiectae graec. in biblioth. Reg. Pariſ. nr. DCCCLXXXIII.

Commentar. *Arabicus* auctore *Allaidin Ebn* Elnafis ſaeculi XIV. eſt in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MXLII. Honaini, filii Iſaac, Syri, comm. in libr. I. aph. Hippocratis exſtat in bibl. Palat. Medicea nr. CCLIII. Aſſemann. pag. 371. Haſeni Gilaei commentarii Arabici in aph. Hipp. exſtant in biblioth. Lugd. Bat. pag. 308. Notae *Abdelrahman ben Ali ben Abiſadik* in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MXCVI. MXLI. et in biblioth. Scorial. nr. DCCCLXXII. vid. de eo Herbelot. p. 36. Alius commentar. *Caſiri* nr. [DCCCLII.] DCCLXXXVIII. [p. 235. vbi dicitur *Alaeldinus Ali Ben Abilharam Alcarſchita*, et Caſiri p. 234 ſq. agit de interpretibus arabicis et in quot libros ſeu ſectiones aphoriſmos Hipp. diſtribuerint veteres. De comm. *Razis* ad mentem Galeni vid. *Caſiri* p. 263. — nr. DCCCLXXIII. p. 298. eſt *Almanalii* comm. in Aphoriſmos. vid. Caſir.] Commentarii *Haly in aph.* exſtant in biblioth. collegii omnium animarum Oxon. Cod. Brit. nr. MCCCCXXX. Abraham Patrich explanat. in aph. apud Plantouicium. Moſis Abdalla, Cordubenſis, et Moſis f. Eved-Elohim. Wolf. *Hebraici* commentarii in biblioth. Vindob. Lambec. I. p. 184. Aphoriſmata Hipp. cum comm. R. *Iudae Ben Samuelis* ex Arabico in Hebraicum conuerſa exſt. in biblioth. Laur. Medic. plut. 88. nr. LIV. Montfauc. I. pag. 412. *Hipp. aphoriſmi* cum comment. *Moſis f. Eved Haelohim* Iſraelitae ad mentem Galeni, paucis exceptis, in bibl. Lugd. Bat. p. 285. [conf. *Bartoloccius* in Biblioth. Rabbinica, tom. I. pag. 423.]

Commentarii *latini* in biblioth. coll. nou. Oxon. nr. MCXXX. et in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMMMMMDCCCXLV. nr. MMMMMMDCCCXLVII. nr. MMMMMMDCCCLV. nr. MMMMMMDCCCLVI. nr. MMMMMMDCCCCLVI. nr. MMMMMMMXXI. MMMMMMMXXVII. Quaeſtiones in aphoriſm. ibid. nr. MMMMMMDXXXVII. MMMMMMDXLIX. Magiſtri Benedicti gloſſae ſuper libros aphoriſm. in coll. Cai. Gonvill. Cantabr. nr. DCCCCLX. Anonymi *gloſſae* et ſcholia in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMMMMMMXXX. et apud Caſhley. *Balth. Lemechen* in aliquot aph. Montfauc. II. pag. 761. Anonymi comm. in aph. in bibl. S. Gatiani Turonenſ. nr. CCCCV. Montfauc. II. pag. 1277. Exſtant quoque anonymi gloſſae in biblioth. Baſil. et anonymi annot. in aph. in bibl. Coisliniana San-Germanenſi. nr. MXVII. Bis cum expoſit. aphoriſmi exſtant in bibl. Scorialenſi Montfauc. I. p. 620. Conſtantinus Africanus in aph. Hipp. exſtat in bibl. Ranchini. Montfauc. II. pag. 1283.

Barthol. de Burgis in aph. comment. citat Simph. Campegius. *Iacobi Foroliuienſis* in Hippocratis aphoriſm. et Galeni ſuper eisdem commentarios expoſit. et quaeſtiones per *Cph. de Caſtanea.* Papiae, 1488. fol. *Maittair.* Venet. 1490. Papiae, 1501. fol.* 1512. fol. Venet. 1495. fol. *Maittair.* 1501. fol.* 1520. fol. Cat. Muſ. Brit. cum Marſilii *de Sancta Sophia* interpret. in eos aph. qui a Iacobo expoſiti non fuerant. Venet. 1508. fol.* [cum verſ. duplici anti-

qua

qua et Th. Gazae, exposit. Galeni, *Iacobi Forliu.* et Marsil. *Ficini*, et quaestionibus eorundem, per Hier. Pompilum de Oleariis, Ven. 1508. fol. In 8. et in fol. Catal. Mus. Brit. *Beck.*] 1547. fol.* 1556. 4.* — Versionem Constantini, Theod. Gazae et N. Leoniceni, comment. Galeni et fusissimam expositionem Iacobi continet. Cod. MS. est in bibl. Taurinens. Codex exposit. *Iacobi de Forliuio* exstat in bibl. Reg. Paris. nr. MMMMDCCCLXI. Montfauc. II. pag. 753.

Laurentii Laurentiani comment. Florent. 1494. fol.* *Io. Sermoneta* comment. super libros aphorismorum. Venet. 1498. fol. *Lind.* [Adiectus est Vgonis expositioni. v. Catal. Mus. Brit. T. I. *Beck.*] — *Antonii Beniuenii* comm. in aph. Florent. 1507. 4. Hotton. — *Nicoli* commentum super aph. Hipp. curante *Antonio Sacco*. Bonon. 1522. 8.* [int. Th. Gaza et Nic. Leoniceno, cum Comm. *Nicoli* Florentini per Io. Bapt. Theodosium et Ant. Saccum, Ven. 1522. 8.* *Beck.*] — *Vgonis* expositio super aphorismos Hypocratis et super commentum Galieni eius interpretis. Venet. s. ann. 1493. fol.* 1494. fol. *Maittair.* Venet. 1498. fol.* Papiae, 1518. fol.* Venet. 1523. fol. Cod. exstat in bibl. Reg. Paris. Montfauc. II. pag. 753.

Thaddaei Florentini expositiones in arduum aphorismorum Ipocratis volumen, in diuinum pronosticorum Ipocratis librum, in praeclarum regiminis acutorum Ipocratis opus, in subtilissimum Ioannitii Isagogarum libellum *Io. Bapt. Nicollini Sabodiensis* opera in lucem emisse. Venet. 1527. fol.* cum versione Theod. Gazae, Nic. Leoniceni, Constantini Africani et Galeni comment. quibus suos addidit Thaddeus.

Hier. Thriuerii comm. in aph. Hipp. libr. I. Antwerp. 1538. 4. *Lind.* In omnes aph. Lugd. 1551. 4. *Falc.*

Anton. Musae Brassauoli in octo libros aphorismorum Hippocratis et Galeni commentaria et annotationes. Basil. 1541. fol.* cum comm. in text. Hipp. et commentarium Galeni. Ferrar. 1594. *Lind.* Venet. 1721. 4. cum Musae tantum comm. in aph. Interiectorum aphorismorum octauam sectionem se primum addidisse, quae tamen in antiquis iam et optimae notae codd. legitur, memorat Musa p. 1138. 1139. Ceterum locos plurimos Philothei et quidem graece, et permultos ex commentariis, Oribasio adscriptis, edidit.

Pauli Grisignani (medici Salernitani) in aph. Hipp. expositio. Salern. 1544. fol. *Lind.*

Hippocratis Coi — aphorism. sect. VII. e graeco in lat. sermonem conuersae et comm. illustratae — per *Leonhartum Fuchsium*. Basil. 1544. 4.* Paris. 1545. 8.* Lugd. 1554. 8. Lugd. 1558. 8.*. Lugd. 1559. 8.* *Philothei* comm. et Oribasii fere primus post *Ant. Musam Brassauolum* memorat, minus germanas comment. Oribasii origines demonstrat, Galenum vtplurimum sequutus, quem simul explicat.

Hipp. aphorismorum genuina lectio et fidelis interpretatio, studio *I. Morisoti*. Basil. 1547. 8. *Gunz.*

Bassiani Landi in aph. Hipp. dictata ann. 1551. exstant in bibl. Vindob. Lambec. II. cap. 8. pag. 837.

Hippocr. Coi aphorismi comm. *Foresii* illustrati. Francof. 1551. 8. 1554. 8.* — *Io. Brecheus* in aph. Hipp. Paris. 1552.

Hipp. aph. gr. lat. cum Guil. Plantii interpretat. et Io. Lygaei paraphrasi. Paris. 1551. 16. *Lind.* Lugd. 1555. 12.* 1573. 12.* Geneu. 1580. 16. *Burm. Falc.* et cum comm. Io. Marinelli.

 Venet.

Venet. 1582. 12.* Lugd. 1582. 16. *Lind.* Geneu. 1590. 8. *Lind.* sine loco 1595. 12.* Aph. simul in appendice in ordinem secundum materias digesti.

Io. Bapt. Montanus in aph. Venet. 1553. 8.*

Io. Myrica paraphr. in Hipp. aph. Basil. 1556. 8. *Lind.* — *Benedicti Victorii* comm. ad Hippocr. aph. Venet. 1556. 4.* — *Fr. Vallesii* in aph. Hipp. Complut. 1561. 8. Colon. 1589. fol.* — *Nic. Hautpas* aph. Hippocr. enarrat. illustrati Duaci 1563. 4. — *Cph. a Vega* comm. in libr. aph. Hipp. Antiguerae, 1563. 8.† Lugd. 1568. 8. Lugd. 1570. 8.* In Operib. Lugd. 1576. fol. 1586. fol. 1626. fol.

Hier. Cardani comm. in VII. libr. aph. Basil. 1564. fol.* Patau. 1653. 4.† Et in Operib. tom. VIII. Galenum, Leonicenum, valde taxat.

Iuuenalis Leueronii in Hipp. aph. lucubrat. Montis regii 1565. 4. *Lind.*

Hippocratis aphorismi ex noua *Claudii Campensii* interpretatione. Lugd. 1579. 8.*

Iacob. Hollerii in Hipp. aphorism. cum schol. ex Dureto sumtis auxit Io. Liebaut. Paris. 1579. 8. 1582. 8.* Geneu. 1583. 8.† 1596. 8.* 1597. 8.* Lips. 1597. 8.* Francof. 1597. 8.* 1644. 8. *Gunz.* 1646. *Falc.* 1652. 8. *Rast.* Geneu. 1675. 8.* Codex exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMCCCXXXVIII. Montfauc. II. pag. 761.

Saluii Sclani comm. in aph. Hipp. Venet. 1579. 4. 1583. 4. *Lind.* Eiusd. apologia ad Io. Altimarum, quod ea, quae dixit in Altimarum in comm. aphorismor. sint verissima. Venet. 1584. 4. *Gunz.*

Hipp. aph. Nic. Leoniceno interpr. *Io. Marinelli* in eosdem comm. Venet. 1583. 12.* 1593. 12.* Iidem sunt, quos sub Guil. Plantio mox memorauimus, qui et seorsim prodiere. — *Io. Zecchii* in aph. Hipp. Bonon. 1586. 4. *Hotton. Gunz.*

Dan. Laphangini in Hipp. aph. dialogus. Venet. 1586. 4. *Lind.* — *Io. Vischer* aph. Hipp. breuis enarratio. Tubing. 1591. 4.* — Eiusd. aphorismi ex Hipp. Tubing. 1569. — *Rod. a Fonseca* in VII. libr. aph. Hipp. comment. in singulos aph. adnotat. Venet. 1595. 4.* 1608. 4. 1621. 4. *Rich.* 1628. 4. *Hotton.* Patau. 1708. 4. — *Annib. Bufali* aphorismor. erometaphrasis. Messan. 1605. 8. *Mongitor.* — *Pauli Offredi* comm. in aph. Hipp. Geneu. 1606. 12.* — *Constantini Lucae* expos. in Hipp. aph. Ticin. 1607. 4. *bibl. Bodl.* 1608. 4. *Gunz.*

Hippocratis Coi aphorismi gr. et lat. breui enarrat. fidaque interpretat. illustrati cum histor. obseruat. et remed. select. a *Io. Heurnio*. L. B. 1601. 12.* 1607. 12. 1609. 12.* 1609. 4.* (in operib.) Lugd. 1615. 8.* L. B. 1623. 12.* Londin. 1623. 12. Ienae, 1677. 12. 1690. 12.* Rudolstad. 1666. 12.* Amst. 1688. 12.† L. B. 1690. 12.*

P. A. Canonherii in VII. aph. Hippocratis libros commentarii. Antwerp. 1607. 4. 1618. 4.* III. vol. — *Petr. Andr. Canonherii* in VII. sect. aphorism. interpretationes. Antwerp. 1617. 4. *Lind.* 1618. 4.* — *Iac. Fontani* comm. in omnes aphorism. Hipp. Paris. 1608. 12.* (Geneu.) 1613. 4.*

Eman. Stupani comm. in aph. Hipp. Basil. 1615. 8.*

Aphorismor. Hipp. explanatio auctore *Matthia Naldio*. Rom. 1617. 4. *Falc.* 1657. 4.*

Hier. Mercurialis in omnes Hipp. aph. praelect. Patauinae a Maximiliano Mercuriali,

H. F.

H. F. publicatae c. Pancratii Marcelli notis marginalib. Bonon. 1619. fol. *Lind.* Lugd. 1621. 4. *Gunz.* Foroliu. 1625. fol. *Lind.* Lugd. 1631. 4. *Hotton.*

Hipp. aph. *Nic. Leoniceno* interpr. c. not. *Io. Manelphi.* Rom. 1623. 16. *Burm.* Venet. 1647. 12.° — *Hippocratis* aphorismi *Nic. Fontani*, acc. tractatus de extractione foetus mortui. Amst. 1633. 12.° — *Hipp. aph.* gr. et lat. breuiter et neruose enodati a *Tobia Knobloch.* Norimb. 1641. 8.* Aphorismos alio, quam solito, ordine digessit.

Petr. Castellus in aph. Hipp. Macerat. 1648. 4. *Hotton.*

Georg. Morales comm. in Hipp. aph. Venet. 1648. 4. † Eiusd. ars parua, s. aph. Hipp. resoluti. Venet. 1653. 12. *Gunz.*

Guidi Antonii Albanesii aph. Hippocr. expositio peripatetica. Patau. 1649. 4.* In sect. aphor. I. et II. tantum.

Paul. Cigalini lect. in Hipp. aphorism. Nouicomi, 1653. fol. *Smith.* — *Hipp.* aphorism. illustrati opera *I. Cunr. Dieterici.* Giess. 1655. 4. 1656. 4. bis * Vlm. 1661. 4 * 1665. 4. *Lind.* Slesuic. 1661. 4.* Paraphrasis fusissima, ab auctore, linguae graecae professore.

Leu. Fischer genuina aph. resolutio. Halberst. 1656. fol. 1680. 8. *Lind.* — *Car. Valesii* de Bourgdieu in aph. Hipp. Rom. 1659. fol. *Hotton.* — *Mich. Rucker* comm. in Hipp. aph. edit. G. H. Welsch. Vlm. 1676. 4. cum hoc editus est.

Petr. Guichard comm. in Hipp. aph. Vlm. 1676. 4. — *Paul de Sorbait* comm. et controversiae in omnes libr. aph. Hipp. Vienn. 1680. 4.* Opus spissum 1039. pagg. mere practicum.

[In Hippocratis Aphorismos omnes perbreues Commentarii — *Anselmo Latioso* Medico Viterb. auctore. Viterbii, 1667. 8. — In Hippocratis Aphorismos ad Chirurgiam spectantes commentaria a *Bernardino Genga de Mandulpho* — denuo impressa. Bonon. 1727. 8. Memorat *Paitoni. Beck.*]

Fr. Dominici Barisani magnus Hipp. medico-moralis ad vtramque corporum atque animarum salutem per genuinam eorum expositionem accommodatus. *Aug. Taurin.* 1682. 4. *Gunz.* — *Luc. Tozzi* in Hipp. aph. commentaria in duas partes distributa. Neap. 1693. 4. *Gunz.* et in Operibus. Neap. 1704. 4. IV. voll. — *Fr. Schraderi* theses medicae ex illius praelect. publicis in aph. Hipp. sectiones VII. annotatae. Helmstad. 1693. 1694. 1695. 4. *Gunz.*

Hipp. aphorismi cum commentariolo auct. *Mart. Lister.* Lond. 1702. 8. 1703. 12. † Tubing. 1730. 12.° 1744. 12.* Edit. Tubing. Io. Planchetii synopsis aph. Hipp. per locos communes digestorum addita est. Commentarius Listeri plane ad medicinam facit.

Noua et vetus aphorism. *Hipp.* interpretatio a *Io. Fr. Leone ab Erlsfeldt.* Francof. et Lips. 1711. 4.* Spissum opus et mere medicum 1180. paginarum.

Hipp. aph. ad mentem ipsius artis vsum et corporis mechanismi rationem expositi. tom. I. et II. Paris. 1724. 8.* Recus. sub veri auctoris, *Io. Hecquet*, nomine, Neap. 1731. 4.*

Io. Ier. Fick aph. Hipp. notis illustrati. Ien. 1729.* argumenti mere medici. — *M. de Pinedo* comm. in aph. Hippocr. Amst. 1735. 8.*

Medicina Hippocratica exponens aph. Hippocratis auctore *Io. de Gorter.* Lib. I — VII. Amst. 1739 — 1742. 4.* Sect. I — III. explicationes discipuli auctoris in disputationibus publicis

cis defenderunt. Reliquarum sectionum enarrationem Gorterus addidit. Commentarii sunt argumenti mere medici.

Hipp. aphor. et *praesagia* ex recognit. et cum not. *Andr. Pastae.* Bergomi, 1750. 1762. 12.*

Hippocr. aph. notationibus variorum illustrati. Digessit et indices addidit *I. Ch. Rieger.* Hagae Com. 1767. *8. II. voll. Eadem plane editio, fronte duntaxat libri mutata, prodiit. Lugd. Bat. 1778. 8. II. voll. vid. biblioth. Pinelli. tom. I. p. 288. Vix ipse iudicare potens et Graecorum parum gnarus ex commentariis aliorum collegit, quae optima ipsi videbantur. Vtilis editio ob loca Hippocr. parallela diligenter notata et Celsi.

Io. Vigier aphorismes d'Hippocrate rangés et disposés, avec des notes. Lion. 1605. 16. *Rast.* 1620. 12. 1666. 12. *Burm.*

A. Cabotin commentaire en vers sur les aphorismes d'Hippocrate. Paris. 1665. 12. *Burm.*

Lazare Meyssonnier aphorismes d'Hippocrate traduits en françois, avec un melange de paraphrase et d'eclaircissement des lieux obscurs et la clef de cette doctrine par le moyen de la circulation du sang. Lyon. 1668. 12. *Burm.*

Aphorismes d'*Hippocrate*, avec des eclaircissements. Lion, 1684. 12. *Housson.* — Aphorismes d'Hippocrate trad. en François avec des explications physiques et des annotations curieuses. à Paris, 1685. 12. II. voll.

Les aphorismes d'*Hippocrate* avec de nouvelles explications et plusieurs observations de pratique sur les maladies. Paris. 1703. *Burm.*

Hecqueti exposit. aph. gallice prodiit Paris. 1727. 12. II. voll.

The aphorismi of *Hippocrates* with explanations and references and the sentences of Celsus, by Conr. Sprengell. Lond. 1735. 8.

Hippocratis aphorismi cum commentario perpetuo, oder Hippocratis Lehrsätze, — durchgehends mit Anmerkungen über jeden Aphor. erläutert, herausgegeben durch *Ioh. Timmium.* Bremen und Leipzig, 1744. 8.°

Apologie des Hippokrates und seiner Grundsätze von *Kurt Sprengel.* Leipzig, 1789. 8.* Praemissa longa introductione, V. aph. priores sect. medice explicantur.

Excerpta eorum, quae super aphorismos Hipp. scripta sunt. Burdigalae, 1524. fol.*

Cod. quoque exstare dicitur M. Vincentii Mich. Gil. Alius codex exstat Hispanicus *Pascalii Franc. Virrey y Mennol.*

Partem tantum aphorismorum interpretati multi sunt. Exstat in biblioth. Reg. Paris. anonymi in XXV. Hipp. priores aph. interpretatio nr. MMMMMMDCCCLVIII. in I. aphor. anonymi expositio nr. MMMMMMMCI. in nonnullos aph. nr. MMCCCXVI. *Matth. Curtii* in II. particulam aph. in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCLII. Arnaldus de Villanoua in aph. I. sect. I. et aph. XXXIV. sect. II. in Operib. saepius editis.

In aph. XXII. sect. I. *Mich. Serveti* comm. c. l. de syrup. Paris. 1537. 8.† Venet. 1545. 8. Paris. 1573. 8.

Sebast. Austrii Hipp. aph. pueror. morbos enarrantes. Basil. 1540. 8.†

Anton. Ludouici exposit. aliquot in aph. Hippocr. Olyssiponae. 1540. fol. 1543. fol. *Lind.*

Quarti

Quarti aph. I. vera lectio et in eumd. Gal. enarratio. *Iusto Velsio* interpr. Basil. 1540. 4.† 1543. 4.†

Donati a Matiis in interpretationem Galeni super 14. aphorismos Hipp. dialogus s. l. 1547. 4.*

Io. Bapt. Montani in aph. lib. I. lectiones. Venet. 1553. 8.* In libr. II. Venet. 1554. 8.*

Iani Cornarii orat. in dictum Hipp. vita breuis, ars longa. Ien. 1557. 12. *Gunz.*

Oddi de Oddis interpret. in aphor. primam sect. Patau. 1564. 8. *Lind.* In I. et II. sect. Venet. 1572. 8. Patau. 1589. 4. *Lind.*

Theophr. Paracelsi Erklärung über etliche Aphorismen. Cöllen. 1567. 4. Eiusd. explicatio sect. I. aph. quatuor primorum secundae et nouem posteriorum quintae. In Operib. omn. Francof. 1583. 4.

Hippocratis Coi de naturae, temporum anni et aeris irregularium constitutionum propriis hominisque omnium aetatum morbis theoria per *Iac. Curionem.* Francof. 1569. 8.* Est comm. in III. sectionem aphor. — *Theod. Bellei* in aph. Hipp. comm. I. Panorm. 1571. 4. *Lind.* Patr. Crispi comm. in libr. I. aphor. Rom. 1575. 4. *Lind.*

Ant. Perez suma breve de algunas sentencias de Hippocrate. Complut. 1575. Saragoss. 1613. — *Io. Zecchii* in I. sect. aph. acc. Scip. Mercurii scholia. Bonon. 1586. 4.*

Marsil. Cagnati exposit. in aph. Hipp. 24. sect. II. Rom. 1591. 4. Eiusd. in aphor. 22. sect. I. Rom. 1619. 8. *Falc.*

Fabritii praelectio de catena aphorismorum I. sectionis. Venet. 4. *Lind.* — *Alphons. Baroccii* in I. aph. sect. dilucidissimae lectiones. Ferrar. 1593. 4.* — *Ambros. Nonnii* comm. in tres libr. aph. Hipp. Conimbricae, 1600. fol. *Lind.*

Hier. Capiuaccii comm. in sect. I. aph. cum tr. *Capiuaccii* de foetus formatione. Venet. 1601. fol.* et in opp. omn. Francof. 1603. fol. Venet. 1617. fol.* etc. — *Iulii Argenterii* in lib. I. et II. aph. comm. in Operib. Francof. 1610. fol.*

Cph. Cacheti controu. in I. aph. sectionem pars I. Tulli, 1612. 8.*

Prosp. Martiani exposit. in Hipp. aph. 22. sect. I. Rom. 1617. 4. *Io. Manelphi* respons. breuis ad annotat. Prosp. Martiani in commentat. *Mars. Cagnati.* Rom. 1621. 8. *Gunz.* *Aetii Cleti* defens. interpret. Mars. Cagnati. Rom. 1621. 8. *Gunz.* [*Marsilius Cagnatus*, Veronensis in libro: Variarum obseruationum libr. IV. quorum duo posteriores nunc primum accessere —. Romae, 1587. 8. passim multa Hippocr. loca emendat, aut explicat, aut vindicat.]

Antonii Coelii comm. in lib. I. aph. Hipp. Messan. 1618. 4. *Lind.* — *Hippolyti Obicii* comment. in duos primos aphorismos. Vicent. 1618. 4. *Lind.* — *Sanctorii Sanctorii* Comm. in I. sect. aph. Hipp. Venet. 1629. 4.*

Cl. *Salmasii* interpretatio Hippocratei aphorismi 79. sect. IV. de calculo. Additae sunt epistolae duae Io. Beuerouiccii, quibus respondetur. Lugd. Bat. 1640. 8.* — *Io. Beueruiccii* exerc. in Hipp. aph. de calculo. acc. eiusd. argumenti Doctorum epistolae. L. B. 1641. 12.* — *G. Fr. Laurentii* exerc. in nonnullos minus absolute veros Hipp. aph. Hamb. 1647. 4.* 1653. 8.*

Petri Castelli in Hipp. aph. primi libri critica doctrina per puncta et quaestiones. Maceratae, 1648. 4.° — *Pauli Cigalini* in aph. Hipp. lib. I. et III. lectiones. Nouicomi, 1653. fol.* — *Gabr. Fontani* aph. Hipp. VII, 15. apologeticon, quo Galenistarum doctrina circa pleuritidem defenditur contra Helmontium. Lugd. 1657. 4. *Lind.*

Geronimo Pardo tr. del vino aguado i aqua envinada selu el aphorismo 56. de la Section VII. Valladolid. 1661. 4.

Barthol. Genga in aphor. Hipp. ad chirurg. spectantes comm. Rom. 1694. 4. [Aliam edit. Rom. 1646. habet Catalogus bibl. Saliceti, Rom. 1789.] Ital. Bonon. 1695. 8.† Hispanice: cirugia de Hippocrates y commentarios sobre sus aphorismos pertenecientes a la cirugia traduce en Castellano A. G. Vazquez. Madrit, 1744. 4.*

Recherches sur la nature et la guerison des cancres. Paris. 1700. 12. Explicationem aphor. 38. sect. VI. continent.

Medicinam neque adeo breuem esse, quemadmodum aiebat Thessalus, neque adeo longam, quemadmodum ex Hippocrate fert vulgaris opinio, praelect. *Caroli Fr. Cogrossii.* In Raccolt. di opusc. scientifici e filologici. tom. XIII. Venet. 1736. pag. 67.

Ios. Sigism. Hierstelii et *Franc. Passini* viginti septem aphorism. Hippocratis. Oenipont. 1739. 4.°

[Opus medicum dogmatico-critico-practicum, seu Hippocrates in Aphorismorum libris rediuiuus. Auct. *Ignatio Nisolusio,* Phil. et Med. Doct. Neap. 1788. 8. Continet dogmaticam expositionem 25. priorum aphorismorum. Vid. Ephem. liter. Gotting. an. 1789. pag. 1688.]

Dissertationes academicas permultas, in Hippocratis aphorismos scriptas, collegit *Hesterus* in museo disputationum. Multarum titulos *Hallerus* dedit in biblioth. med. pract. tom. I. pag. 57 sq. Addam quasdam, quas *Hallerus* non habet, inprimis viri valde Hippocratici, *Iac. Pancrat. Brunonis.*

Scherbii diss. ad aph. Hipp. sect. I. Altorf. 1588.*

L. Feake diss. in sect. II. aph. Lugd. Bat. 1670.°

Lud. Pettenkoferi aph. XXX. sect. V. resolutio. Arg. 1671. 4.*

Iac. Pancrat. Bruno ad II. aph. 52. Altorf. 1686. ad sect. III. aph. 3. ibid. 1687. ad III. aph. 5. ibid. 1698. ad lib. III. aph. V. ibid. 1688. Eiusd. ad lib. III. aph. V. diss. posterior. ibid. 1688. Eiusd. ad sect. III. aph. 6. ibid. 1689. Eiusd. ad sect. III. aph. 12. ibid. 1691. Eiusd. ad sect. III. aph. 13. ibid. 1692. Eiusd. ad sect. III. aph. 14. ibid. 1692. ad aph. eiusd. sect. 15. 16. ibid. 1692. ad aph. 17. ibid. 1693. ad aph. 19. 20. ibid. 1693. 21. ibid. 1694. 22. ibid. 1694. 24. ibid. 1696. 25. ibid. 1696. 27. 28. ibid. 1697. 29. 30. ibid. 1697. In sect. IV. aph. 37. 38. ibid. 1706. 41. 42. ibid. 1707. 46. ibid. 1708. 48. 49. ibid. 1709.

L. Wogardi diss. super aph. III. sect. II. Lugd. Bat. 1712. — *I. G. Brendel* de paresi atrabilaria Hippocr. ad aphor. 40. sect. VII. Gotting. 1752. 4. et in Opusc. part. I. pag. 184.

[Descriptio rheumatismi acuti et *dilucidatio ducentorum et quinquaginta aphorismorum Hippocratis*, ad rheumatismum tum acutum, tum chronicum; item ad phrenitidem, ad pleuritidem,

pleuritidem, peripneumoniam, pleuropneumoniam et Anginam pertinentium, data a *Ferd. Saalmann*, *M. D.* Münster. 1789. 4.]

Aphorismis ordo, quum vix multus sit, iis ordinem quendam indere, permulti scriptores sategerunt, non raro quoque ipsum suum systema ipsis aphorismis ingerentes.

Methodus aphorismorum cum Gesneri adnotat. erat apud Casp. Wolph. *Gesner. et Simleri biblioth.*

In *Rustici Placentini* collect. Venet. 1507. 8. aphorismi ad suas aegritudines dispositi sunt.

Compendium eorum, quae super aph. Hippocr. scripta sunt. Bourdeaux, 1524. fol. — Hippocratis aphorismorum et sententiarum libri VII. in eum ordinem, in quem antehac nunquam disposuit quispiam, digesti. Ductu et auspiciis *Io. Agricolae Ammonii* s. loc. 1537. 4.* — *Bassiani Landi* praef. in aph. Hipp. Patau. 1552. 8. † Cod. est in biblioth. Vindob. Lambec. II. pag. 838.

Bened. Bustamante Paz methodus in VII. Hipp. aph. ab Hippocrate obseruata, qua et meliorem librorum ordinem, et argumenta declarat. Venet. 1550. 4.* Paris. 1550. 16. *Lind.*

Barthol. et *Petr. Rossini* sententiae omnes et verba in Hipp. aph. ordine alphabetico digest. Venet. 1555. 8.*

Aphorismi digesti secundum locos congruentium seriem materiarum cum expositione cuiusque aphorismi ex Galeno supposita et insignioribus sententiis Celsi. Lugd. 1555. 12.*

Io. Placotomi Hipp. aph. in locos communes digesti. Antwerp. 1564. 12. *Lind.* — *Olivarii Popardi* Hipp. aph. ordine meliori latini facti. Rochell. 1580. 16. *Lind.*

Archilei Carcani in aph. Hipp. lucubrat. Ticin. 1581. 8.* ordine methodico. — *Achill. Pirminii Gassari* aphorismorum methodus noua. Tigur. 1584. 8. *Lind.* (Sangalli, 1584. 8.) — *Erkardi Heidenreccii* mnemoneutica in aphor. Hipp. tabulis comprehensa. Basil. 1585. 4. *Gunz.* — *Fr. Fogerolaei* methodus in VII. aph. libros Hippocratis. Paris. 1612. 4. Cat. bibl. Lugd. Bat. — *Rudolph. Magister* aph. Hipp. 22. interpretatione ac methodo exornati. Paris. 1613. 12. *Lind.* Idem forte liber est: *Hipp.* doctrina, aphorismi, leges, iudicia, cet. auctore *Rud. Magistro.* Paris. 1613. 8. *Rast.*

Io. Lanaei Hipp. aphor. gr. lat. cum argum. I. I. Lanaei. Paris. 1628. 8. *Iq. Gorraei* animaduu. in Io. Lanaei libellum, quo aphorismos Hipp. in nouum ordinem digessit. in Io. Gorraei opusc. quatuor. Paris. 1660. 4.*

Honorati Bicaissii manuale medicorum, seu συναξις aphorismorum Hippocratis, praenotionum Coacarum, cet. Aquis Sextiis, 1635. 12.* Paris. 1639. 12. Lond. 1659. 12.* Geneu. 1660. 12.* Ienae, sec. exemplar Londinense. 1712. 8.*

Nic. Fontani aphor. Hipp. methodice dispositi. Amst. 1637. 12. *Riu.*

S. Al. Marin aphor. Hippocr. dispositiua methodus segmentis IV. comprehensa. Paris. 1639. 12.

C. de S. Germain Hippocr. aphorismor. methodica praxis in IV. partes diuisa. Paris. 1650. 12.

Aphorismi Hippocratis facili methodo digesti cum ipso textu aliisque therapeuticis — auctore *Io. Tilemann.* Marpurgi, 1650. 12.* (sed antiquior quoque exstat editio) Giessae, 1660. 12.* Giessae, 1670. 12.*

Marini Curaei de la Chambre nouae methodi pro explanandis Hippocrate et Galeno specimina. Authoris ratio explanandi aphorism. Hippocratis. Paris. 1655. 4. *Lind.*

Bernardin. Langwedel thesaur. Hippocr. s. aphorismi, in classes et certos titulos dispositi. Hamburg. 1679. 12. — *Coronati* medicina aphoristica, s. aphorismi Hippocratis iuxta institutiones et praxin medicam dispositi. Hamburg. 1681. 8.* — *Io. Dan. Globitz* aph. omnium in III. sectiones noua digestio. Norimb. 1681. 12.*

G. W. Wedel aphorismi aphorismorum, s. aphorismi, in porismata resoluti. Ienae, 1695. 12.*

Les aphorismes d'Hippocrate rangés selon l'ordre des parties du corps humain. Paris. 1703. 12. *Burm.*

Marcenai arrangement des principaux aphorismes d'Hippocrate pour gouverner les malades. Paris. 1719. 8. *Falc.*

M. Guyot manuel des médecins, ou recueil d'aphorismes choisis tirés des ouvrages d'Hippocrate et de Celse. à Paris, 1754. 8.*

Contra aphorismos scripsere *Thessalus*, *Trallianus*, *Lycus*, *Iulianus*, quos iam dixi: — *Corn. Agrippa* de Nettersheim de vanit. et incertit. scientiar. — *Leonardus a Capoa*, in Raggionamento. 4. Neap. 1681. 8. — *Aloysius Sinapius* de vanitate, falsitate et incertitudine aphorismor. Hipp. Geneu. 1697. 8. et in paradoxor. medic. part. III.

Almeloveenius in inuentis nou-antiquis Amst. 1684. 8. ostendit Hippocrati plura nota fuisse, quae pro nouis inuentis hodie iactantur.

XXII. Περὶ διαίτης ὀξέων.

Hunc librum omnes antiqui pro genuino habuere, *Erotianus* (expos. voc. Hipp. p. 22.), *Galenus* (comm. in hunc libr. passim, inpr. in prooem. Comm. IV. p. 116. tom. XI. Chart. et libr. III. de respirat. diffic. p. 268. tom. VII. comm. I. in prognost. text. 4. p. 588. tom. VIII. Chart.), *Palladius* (comm. in Hipp. de fractur. Foes. sect. VI. pag. 147.). Memorant illum *Plinius* (lib. XVIII. cap. 7.), *Athenaeus* (deipnosoph. II, 7. p. 45. edit. Casaub.) qui multa suspecta in eo et dimidium libri nothum et illegitimum esse scribit. Multa ex eo excerpsit *Caelius Aurelianus* (acutor. lib. I. cap. 12. p. 39. et lib. II. cap. 19. p. 123.) quo vltimo loco vniuersam pleuriticorum curam, quam Hippocrates praeceperat, recensuit. Pro genuino etiam habuere hunc librum, vltima parte excepta, de qua mox dicam, *Hier. Mercurialis* (cens. oper. Hipp. p. 16. 17.), *Ludou. Lemosius* (iudic. oper. Hipp. cap. 5. fol. 24.), *Foesius* (in not. ad hunc libr. Oper. sect. IV.), *Hallerus* (art. med. princip. tom. I. p. 258.), *Grunerus* (censur. p. 65.) et *Grimmius* (Hippokr. Werke II. Band p. 518.).

Inscriptio libri apud veteres non vna fuit. Πρὸς τὰς Κνιδίας γνώμας titulus libro fuit, quoniam in ipsis libri initiis Hippocrates contra Cnidias sententias scripsit, quo nomine liber hic ab ipso *Galeno* multis locis citatur, v. g. in libro de ratione victus in morbis acutis ex Hippocratis

Hippocratis sententia cap. 4. p. 188. cap. 8. p. 194. tom. XI. Chart. et a *Caelio Aureliano* III. acut. cap. 4. p. 189. III. acut. cap. 8. p. 212. III. chron. cap. 8. p. 485. et IV. cap. 3. p. 521. Idem nomen huic libro dedit *Pollux* in Onomast. s. v. Ὀξύβαφον [X. sect. 87. vbi vid. interpretes,] et *Rufus Ephesius* in libro de partibus corporis humani. Περὶ πτισσάνης titulum ei dederunt *Erotianus*, l. cit. *Plinius*, l. c. *Galenus* in libr. de Hipp. et Platonis decret. IX. 6. p. 261. tom. V. Chart. libr. III. de difficult. respirat. cap. 6. vt alios locos omittam, quos studiose collegit *Lemosius*. Haec nomina libro data esse ob ipsum libri argumentum nomenque datum esse illi περὶ πτισσάνης ob ptisanam, (a §. IV. edit. Lind. tom. II. p. 271.) in eo descriptam, iam Galenus notauit in comm. I. in libr. Hipp. de diaet. in acut. text. 17. p. 14. tom. XI. Chart. Alia nomina minus vulgaria, περὶ διαίτης, περὶ ὀξέων νεσημάτων, *Foesius*, l. c. et *Grunerus* l. c. adferunt. Vulgata iam antiquis inscriptio fuit περὶ διαίτης ὀξέων, quam et *Galenus* in commentariis suis retinuit.

Nullum fere veterum fuisse, qui de genuinis huius libri originibus dubitauerit, iam monui: sunt tamen et Galeni de iis variae sententiae. Aliis enim permultis in locis, quorum partem iam citaui, priorem huius libri partem, quam tribus commentariis instruxit, pro maxime germana habet, alio vero loco, eoque satis notabili, quum quaedam absque plurimo ordine in libro dicta inueniret, librum Hippocratis quidem, sed non ab eo editum esse dixit. πολλάκις ἐνενόησα, inquit in comment. II. text. 55. in lib. de diaet. acut. p. 76. tom. XI. Chart. τῦτο τὸ βιβλίον (περὶ διαίτης ὀξέων) ἐν τύποις εὑρεθὲν, ἐκδίδοσθαι μετὰ τὸν Ἱπποκράτυς θάνατον. ἡ γὰρ ἀταξία τῶν λόγων ὐκ ἄλλως ἔοικεν ἢ ὕτως γεγονέναι. προσγραφομένων μὲν ὑπ' αὐτῦ τῦ Ἱπποκράτυς ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν εὑρισκομένων αὐτῷ παραδειγμάτων εἰς τὴν τῦ καθόλυ πίςιν ἐνίων μὲν ἐπὶ τῦ μετώπυ, ἐνίων κατὰ τῦ νώτυ· μὴ δυνηθέντος δὲ τῦ ἐγγραφομένυ τὴν οἰκείαν ἑκάςῳ τάξιν ἀποδῦναι. Notat etiam iis, quae ab iis inde locis scripta sunt, vbi balnea Hippocrates describit atque laudat, (a §. 31. tom. II. pag. 294. Lind.) multa esse interiecta, quae forsan ipsis Hippocratis temporibus ne nota quidem adhuc fuerint. Vid. *Galen.* comm. III. ad text. 40. Hipp. de diaet. acut. p. 106. tom. XI. Chart. et sq. Indeque quidam *Lud. Lemosii* forsan exemplo (iudic. oper. Hipp. cap. 5. fol. 24.) inducti sunt, vt partem libri de morbis acutis ad balnea vsque, adeoque ad §. vsque 31. Lind. pro genuina, reliquum vero librum pro spurio haberent.

Sed Galenus non omnem hanc partem pro spuria habuit. Etsi non negat libro a §. 31. vsque ad §. 34. Linden. interspersa esse quaedam, quae ab Hippocratis temporibus recedant, hanc tamen libri particulam inter genuinas adhuc refert et commentario III. illustrat.

Hanc vero partem a §. 34. Linden. quae etiam in Lindenii editione et in aliis plerisque libris editis inscripta est ἀρχὴ τῶν νόθων, quamque Galenus commentario proprio, eoque quarto, illustrauit, ab Hippocrate profectam non esse, Galenus probauit, cuius sententiam post eum omnes sequuti sunt. Καὶ γὰρ τῇ τῆς ἑρμηνείας δυνάμει καὶ τῇ τῶν θεωρημάτων ἀκριβείᾳ λείπεται πολὺ τῶν ἔμπροσθεν. *Gal.* in prooem. ad comm. IV. in Hipp. de diaet. acut. p. 116. tom. XI. Chart. Hanc spuriam partem atque Hippocrate indignam ab Hippocrate, forsan non ad publicationem, sed εἰς ἀνάμνησιν scriptam esse, et post Hippocratis mortem demum libro additam, Galenus vno loco notat, nempe in comm. II. in Hipp. de diaeta acut. text. 38. p. 63. tom. XI. quod sane facile fieri potuit, veriores vero huius partis spuriae

 origines

origines tetigit quidem, non vero penitus perſequutus eſt. Promiſerat nempe Hippocrates in ipſo de diaeta acutorum libro, et quidem in locis pluribus, ſe de curatione aliorum etiam morborum acutorum, imo, vt Galenus vult, comm. II. in libr. de diaet. acut. text. 38. p. 63. et comm. III. in libr. de diaet. acut. text. 14. p. 90. et comm. III. text. 38. p. 105. omnium librum peculiarem ſcripturum, et hic liber quoniam non publice editus eſt, (Galeni ſane temporibus non exſtabat) ſed in aduerſariis Hippocratis manſit ineditus, a diſcipulo forſan Hippocratis ad congerenda ea, quae in hac ſpuria parte leguntur, adhibitus eſt. Indeque optime explicuit Galenus, bona iſta non pauca atque Hippocrate digna, quae ipſe in hac libri parte ſe notaturum pollicitus eſt atque ſatis probe notauit. Vid. comm. III. in libr. Hipp. de diaet. acut. text. 14. pag. 90.

Sed verior de hac ſpuria huius libri de diaeta acutorum parte ſententia haec eſt. Exſtabat, quod ex *Caelio Aureliano* II. acutor. cap. 29. p. 142. qui huius rei ſolus mentionem fecit, *Hippocratis liber regularis, quem diaeteticum* vocauit, huncque librum, quum non exſtet in libris Hippocratis, qui ſuperſunt, et ſane ſub hoc titulo non exſtat, plane periiſſe arbitratus eſt *Almelouenius* in not. ad hunc loc. Sed non periit: eſt enim hic liber regularis, ſiue diaeteticus, notha pars libri de diaeta acutorum, quod manifeſte intelligitur ex ipſo eo loco, quem Caelius citat. Dicit enim Caelius l. c. *Hippocrates vero libro regulari, quem diaeticum vocauit peripneumonicae, inquit, remedium aptandum ex cocco atque galbano atque Attico melle, vel abrotono, ex aceto mulſo atque pipere admixto et helleboro nigro. Summum, inquit, eſt etiam panacem in mulſo ex aceto confecto decoquere et liquatum dare bibendum.* Locus ipſe Hippocratis, quem coram habuit Caelius et ſatis male latinum fecit, ex hac ſpuria parte deſumtus eſt: *περὶ πλευμονίης ἐκλέικτον, χαλβάνη καὶ κόκκαλος ἐν μέλιτι ἀττικῷ. ἀβρότονον. ἐν ὀξυμέλιτι, πέπερι, ἐλλέβορος μέλας, ἀποζέσας, καὶ πλευριτικῷ ἐν ἀρχῇ περιωδύνῳ ἐόντι δίδε· ἀγαθὸν δὲ καὶ τὸ πάνακες ἐν ὀξυμέλιτι ἀναζέσαντα καὶ διηθέοντα διδόναι πίνειν.* de diaet. in acut. §. 53. p. 312. tom. II. Linden. Ex quibus ſane manifeſte liquet, hanc ſpuriam libri de diaeta acutorum partem temporibus forſan ipſo Galeno ſuperioribus, (Caelius enim, vti notum eſt, Soranum latinum fecit,) etiam peculiaris libri titulo exſtitiſſe huncque peculiarem librum atque ſpurium Hippocratis genuino libro eſſe adſutum.

Sed ſi etiam haec vltima huius libri pars minus genuina eſt, ſatis tamen antiqua eſt. *Eraſiſtrati* adeo iam temporibus hanc partem libro de diaeta acutorum additam fuiſſe, Galenus dicit quidem, ſed non probat, in commentar. IV. in libr. Hipp. de diaet. acut. text. 5. p. 120. tom. XI. Non enim contra minus germanam libri huius Hippocratei partem ſcripſiſſe videtur Eraſiſtratus librum, quem contra genuinam partem, et Hippocratem ipſum intelligens, contra diſcipulos Hippocratis, Apollonium et Dexippum vero nominans de febribus primum ſcripſit, in quo Hippocratem fame atque ſiti aegros ſuos febribus acutis decumbentes necuiſſe ſcripſerat, cum e contrario Theſſalus eumdem Hippocratem aegros nimia copia alimenti repleuiſſe ſcripſerit. Vid. Galen. comm. I. in text. 24. libr. Hipp. de diaet. acutor. pag. 22. tom. XI. conf. Comment. III. in eumd. libr. pag. 106.

Ceterum hic liber, qui antiquiſſima eaque nobiliſſima antiphlogiſticae methodi febribus curandis idoneae monumenta continet, non multos habuit inter antiquos, qui in illum commentarentur. Praeter Eraſiſtrati et Themiſonis contra eum libros exſtabat adhuc Galeni temporibus

poribus τὸ περὶ τῆς καθ' Ἱπποκράτην διαίτης opus, quod medicus quidam Βίκτωρι, τῷ ῥώμης ὑπάρχῳ tradiderat. Textum Hippocratis in hoc libro admodum mutatum fuisse atque mutilatum, Galenus per quaedam exempla probauit in comment. III. in Hippocr. libr. de diaeta acutor. text. 55. pag. 113.

Codices MSS. huius libri exstant non pauci. *Graece* in bibl. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIII. MMCCLIV. cum titulo de ptisana MMDXLV. In bibl. D. Marci Veneta hic liber exstat graece, vt in Medicea, plut. LXXIII. et apud Bandini III. p. 144. In bibl. Vindobonens. lib. III. Lambecius VI. pag. 85.

Latini forsan codices sunt, qui exstant in bibl. Regin. Sueciae Vatican. nr. CCCXCVI. et CCCXCVII. Montfauc. I. p. 23. et in bibl. Laurent. Medicea plut. 73. nr. XXIV. Montfauc. I. p. 383. in bibl. Cai. Gonvill. Cantabrig. nr. DCCCCLIX. DCCCCLXII. in bibl. colleg. nou. Oxon. nr. MCXXX. et MCXXXIV. in bibl. C. Merton. nr. DCLXXXIX. in Coll. S. Trinit. Dublin. nr. DII. in bibl. A. Pembrok. nr. MMLV. Latine exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCLXVIII. nr. MMMMMMDCCCLXIX. nr. MMMMMMDCCCLXX. nr. MMMMMMDCCCLXXI. nr. MMMMMMMXXIX. nr. MMMMMMMXXX. A. MMMMMMMXXXVI. MMMMMMDCCCXLVI. In biblioth. Laurent. Medicea plut. 73. nr. VII. Montfauc. I. pag. 382.

Hebraicus codex versionis factae ex Arab. exstat, teste *Wolf.* in bibl. Hebraic. *Arabicus:* ketab alemradh alharat le Bocrath. Herbelot. pag. 480. Libros tres priores vertit Honain. *Casiri* nr. DCCCLII. nr. IV. pag. 291.

Antiquissimus, quem scimus in hunc librum commentarius *Galeni* est, in quatuor partes diuisus, quarum tribus prioribus enarrantur, quae Galenus pro genuinis in hoc libro; quarto vero, quae pro spuriis habuerat.

Graecus libri primi commentariorum Galeni in hunc librum codex est in bibl. Vindobonens. Lambec. et de Nessel. part. III. et in Medicea plut. 75. nr. V. Bandin. III. p. 144. Vid. Montfauc. I. p. 387. Graecus quoque forte est *Galeni* in Hippocratem de diaeta in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMCXLVII. Montfauc. II. p. 739. at 600. circiter annorum, cum commento Galieni in biblioth. cathed. Metensi nr. CCXXVI. Montfauc. II. pag. 1380.

Codex *latinus* est in bibl. colleg. nou. Oxon. nr. MCXXXIV. et nr. MCXXX. in bibl. Coll. Merton. nr. DCLXXXVII. DCLXXXIX. et in bibl. aul. Pembrok. nr. MMLV. in bibl. Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXX. — Epitomen commentariorum Galeni dedit Symph. Campegius. Lugd. Latine prodierunt studio *Nicolai Lauachii.* Florent. 1533. 4.* Paulo Iuliario interprete. Veron. 1542. 8.* *Io. Vassaeo* interprete, cum annotationibus *Io. Molini.* Lugd. 1565. 12.* — Liber de diaeta acutorum prodiit graece. Paris. 1530. fol. *Haller.*

Editiones latinae. In articella, et quidem, quod ex collatione vtriusque libri intelleximus, Thaddeo Florentino vertente. Est potius epitome libri, a *Thaddeo Florentino*, graecarum litterarum summe ignaro Arabista, quam versio.

Ex *Andr. Brentii* versione. Lugd. 1506. 8. cum nonnullis Champerii. — *Guil. Copo* interprete. Paris. 1525. 12.* et quidem cum libro de natura humana, qui solus in titulo memoratur. Liber de victus ratione in acutis pag. 13. incipit. — Ex recognit. *Fr. Rabelaesi*, *Guil.*

Guil. Copo interprete. Lugd. 1532. 12.* cum aliis, quos vid. sub prognostico. — Ex edit. *Pauli Iuliarii.* Veron. 1548. 8. *Gunz.* — In epitomen redegit hunc librum Symph. Campegius. Lugd. 1516. 8. Spach. pag. 147.

Germanice: Hippocrates von der Lebensordnung in hitzigen Krankheiten. Aus dem Griechischen. Altenburg, 1772. 8.* Opus, studiosissime elaboratum, cum notis doctiss. in quibus praesertim medicamenta antiqua Hippocratis illustrantur, auctore *Io. Fr. Carol. Grimmio,* Archiatro Gothano, versionis operum Hippocratis Germanicae, postea editae, auctore.

Commentarii sunt, praeter Galeni enarrationes, quas iam dixi:

Commentarii scriptoris anonymi sunt in bibl. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCXLVI. MMMMMMDCCCLXIX. MMMMMMDCCCLXX. MMMMMMDCCCLXXI. *Palladii* in hunc librum scholia Venetiis exstitisse, *Iac. Santalbinus* refert in praef. ad Palladii schol. in Hipp. de fract. Foes. sect. VI. pag. 196. Exstitisse apud Diegum Hurtadum. Venet. Spach elench. pag. 147.

Marsilii (de Sancta Sophia) comm. in Hipp. de regimine acutor. exstat in bibl. Reg. Paris. nr. MMMMDCCCLX. Montfauc. II. pag. 753.

Excerpta ex Galeni comm. in hunc libr. dedit *Symph. Campegius,* c. al. Lugd. 1508. 8.

Thaddei Florentini expositiones in praeclarum regiminis acutorum *Ipocratis* opus. Prodiit cum aliis, quae supra (in aph.) indicaui. Venet. 1527. fol.* *Bartholomaeus* Veronensis ad hoc opus auxilium collatiuum suum praestitit. Continet autem Galeni comment. latine factos cum vberrima Thaddei expositione. Versionem Thaddei in articella exstare, at quarto libro decurtatam, iam monui.

Gr. et lat. *Io. Vassaeo* interprete. Paris. 1531. fol. *Maittair.* lat. cum Galeni commentariis et Galeni de semine libr. II. Basil. 1533. fol. Cat. bibl. Bunau. tom. I. p. 93. Basil. 1542. 8.* 1543. 8. *Rast.* 1551. fol. *Housset.* Lugd. 1565. 12. cum *Io. Martini* adnotat.

Ant. Musae Brassauoli in libros de ratione victus in morbis acutis Hippocratis et Galeni commentaria et annotationes. Venet. 1546. fol.* Post textum, ab Ant. Musa Brassauolo latinitate donatum, leguntur Musae commentarii. Deinde Galeni commentarius sequitur Io. Vassaeo interprete, et denique in hunc commentarium *Ant. Musae* Brassauoli copiosissima enarratio.

Hieronymi Thriuerii Brachelii comm. Lugd. apud Beringos. 1552. 8. *Gunz.* et Lugd. apud hered. Iac. Iuntae. 1552. 8. *Gunz.*

Fr. Vallesii comm. Aug. Taurin. 1590. 8.*

Hier. Mercurialis comm. in Hippocr. prognost. prorrhet. de victus rat. in acut. et epid. histor. Francof. 1602. fol.* — *Io. Heurnii* comm. in Hippocr. de victus ratione in morb. acutis libros IV. Edidit post mortem auctoris eius filius *Ottho Heurnius.* Lugd. B. 1609. 4.*

Lud. Dureti comm. editi sunt cum libr. de humorib. et comm. in eumd. Paris. 1631. 8.† cura *Petr. Girardet.* Ed. noua est, et accuratissima *I. G. Günzii:* Hippocratis Coi de humoribus purgandis liber et de diaeta acutorum libri III. cum comm. integr. Lud. Dureti.

Acc.

Acc. constitutio prima libri II. epid. cum eiusd. auctoris interpretat. Petr. Girardetus primum in lucem protulit, recensuit, emendauit, notas — adiecit Iust. Godofr. Günz. Lips. 1744. 8.*

Hier. Cardani comm. exstant in operib. omn. tom. X. Lugd. 1663. fol.*

XXIII. Περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων.

Hunc librum *Erotianus* titulo περὶ τόπων καὶ ὡρῶν in exposit. vocum Hipp. pag. 22. et περὶ ὡρῶν καὶ τόπων ibid. s. v. ὁμιλίη p. 272. edit. Franz. Galenus vero variis in locis memorauit et in omnibus ad germanos Hippocratis libros ab eoque editos retulit. Diserte vero refert hunc librum ad eos, qui οὐκ ἀλόγως Ἱπποκράτους αὐτοῦ πεπίστευται γράμματα εἶναι libr. III. de diff. respirat. cap. 1. p. 268. tom. VII. Chart. Citauit vero hunc librum partim sub vulgato titulo, partim sub aliis, v. g. περὶ τόπων καὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων (de libr. propr. cap. 6. tom. I. p. 44. Chart.) putatque potius librum inscribendum fuisse περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων οἰκήσεων, ὡρῶν καὶ χωρῶν. ibid. p. 44. Meminit quoque huius libri Palladius titulo: περὶ ἀέρων, τόπων, ὑδάτων (Foes. edit. Hipp. sect. VI. pag. 147.) atque *Athenaeus* (deipnosoph. II, 7. p. 46. edit. Casaubon.) omnesque recentiores eum, auctoribus inprimis *Erotiano* atque *Galeno*, pro genuino habent. Nec ipsa dictionis Ionicae et antiquae Atticae grauitas puritasque, qua hic liber prae ceteris eminet, aduersatur, quo minus eum pro vere Hippocrateo, et quidem, quod iam *Hieronymus Mercurialis* autumauerat, (cens. Hippocr. oper. pag. 16.) conscripto atque edito ab Hippocrate, postquam longa peregrinatione perfunctus, certissima experientia insignique iudicio omnia didicerat, habeamus. Vnicum, quod dubitationem quandam mouere possit, id est, quod, notante iam Galeno, lib. III. de diff. respirat. cap. 9. p. 284. tom. VI. in aphorismis quaedam occurrant, quae cum dictis in hoc libro plane conueniunt: sed inde ad spurias neque horum locorum, neque ipsius libri totius origines concludere licet.

Commentarios in hunc librum scripsit *Galenus*, quod ipse testatur cap. 6. de libr. propriis tom. I. p. 44. sed qui supersunt, exigui sunt, latini tantum et compendium libri, non explicationem, quam magis postulasset, quam alii, continent, vt adeo non plane certum sit, hos commentarios ad ipsum Galenum pertinere. Editi sunt cum ipso *Hippocratis* libro a Charterio, in operum Hippocratis et Galeni tom. VI. pag. 187 sq.

Codices existunt vix multi. Graeci exstant in bibl. D. Marci Veneta. Montfauc. In biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLVI. MMCCLIV. [Inter codices graecos Nanianos cod. CCXLVIII. qui alia opuscula Hippocratis continet, pag. 441.]

Latini in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXVII.

Arabici in bibl. Reg. Paris. et ex versione Honain in bibl. Scorial. nr. DCCCLII. [cat. Casiri p. 290.] Vid. *Herbelot*. in biblioth. orient. pag. 480.

Hippocr. liber de aere, aquis et loc. graec. Paris. 1536.

Ἱπποκράτους Κώου περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων. περὶ φυσῶν. gr. et lat. Iano Cornario interprete. Basil. 1529. 4.* Paris. 1542. 4.

Latine: Hippocr. de aere, aqua et regionibus, in collect. operum Rhasis. Venet. 1497. fol.*

Hippocr. Coi de aere, aquis, locis liber (latine). Rostoch. 1591. 8.* — Latine, ex *Ian. Cornarii* vers. cum not. Foesii. Lugd. Bat. 1658. 12.* — Cum comm. *Adr. Alemanni.* Paris. 1557. 8. *Rast. Askew.* 1575. 8. *Falc.* — Cum comm. *Hier. Cardani.* Basil. 1570. fol. Et in Oper. tom. VIII. p. 1. — Cum Antonii Pasieni interpretatione. Brix. 1574. 4. — *Bacii Baldinii* comment. Flor. 1586. 4.* — *Lazari a Scoto* animaduu. et comm. Madrit. 1589. fol. — *Lud. Septalii* in lib. Hippocr. de aere, aquis, locis comm. V. Appositus est Graecus Hippocr. textus, ope antiquorum exemplarium restitutus et emendatus, cum noua eiusdem in latinum versione. Colon. 1590. fol. Cat. bibl. Bunau. I. p. 94. — Francof. 1590. fol. — 1645. fol. — Leid. 1658. fol. — In *Hippocr.* lib. de aere, aquis et locis paraphrasis *Camilli Flauii.* Venet. 1596. 4.*

Cum comment. Io. Martini. Paris. 1646. 4.* 1660. 4. *Günz.* — *Baldus Baldus* in Hippocr. text. 23. de aere, aquis et loc. Rom. 1637. 4.* — *Io. Costaeus* in miscell. II. in locum huius libri commentatus est.

Gallice par *I. B. Damascene.* Paris. 1662. 4. et in les oeuvres d'Hippocrate traduites en François (par Mr. *Dacier*). Paris. 1697. 8.* tom. II. p. 407. — [par M. *Magnan*, Medecin ordinaire du Roi, Docteur. Paris. 1787. 8. Versio facta esse dicitur ad verbum, ideoque saepe sine sensu verborum.]

Italice in tom. II. itinerum Ramusii.

Anglice, cum comment. *Franc. Clifton.* Lond. 1734. 8. cum not. et Thucydidis pestis historia.

XXIV. Περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων.

Hunc librum vere Hippocrateis accensent *Erotianus*, in exposit. voc. Hippocr. pag. 22. atque *Galenus* comm. in Hipp. de diaet. acut. IV. prooem. p. 117. tom. XI. Chart. Libr. VI. method. medendi cap. 6. p. 150. tom. X. Chart. et permultis aliis in locis, omnesque, qui iudicium suum de hoc opere post hos viros tulerant, summe germanas origines huic libro adferunt, in quo etiam breuis atque neruosa, non raro obscura, dictio et Ionica dialectus atque theoria vix vlla nos mouent, vt hunc librum pro vero atque authentico habeamus. Spurii tamen quid in vltima eius parte adiectum esse, Galenus monet in comm. IV. in Hipp. libr. de diaet. in acut. prooem. p. 117. tom. XI. et in glossar. Vocat vero Galenus haec τὰ προσκείμενα τοῖς περὶ τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τρωμάτων, in glossario s. v. ἐκλείσθω, σφάκελος.

Libri huius, omnium, quos chirurgia veterum tulit, celeberrimi, pauci codices exstant. Exstat talis in collect. Nicetae, in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCLIV.

Commentarii in hunc librum, quos Galenus, absoluto de medendi methodo opere, scribere promiserat, libr. VI. de meth. medendi cap. 6. pag. 150. tom. X. Chart. quorumque a se scriptorum mentionem facit in comm. II. in III. Epidem. Hipp. pag. 230. tom. IX. Chart. ad nos non peruenerunt. Exstant vero in hunc librum plurimi commentarii, et quidem *Vidi Vidii,* in collect. Paris. 1545. fol.† Codex huius versionis exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCLXI.

Idem

Idem *Vidi* comment. cum Hippocratico opere prodiit gallice a *Franc. le Fevre* versus. Paris. 1555. 8. cum titulo: les trois premiers livres de chirurgie. *Rast.*

Gabr. Fallopii posthumus comment. a *Petr. Angelo Agatho* editus. Venet. 1566. 4.* et in *Fallopii* opusc. tribus. Venet. 1569. 4.*

Hippocr. de capitis vulneribus gr. et lat. ex interpret. et cum commentario *Francisci Vertuniani* et cum castigationib. *Scaligeri.* Lutet. in offic. R. Stephani. 1578. 8.* — *Nic. Vincentii* epist. ad Stephanum Naudinum ad dictata Io. Martini in libr. Hippocr. de vulneribus capitis. Colon. 1578.* — *Poenalium* in Hippocr. libr. de capit. vulnerib. Lugd. 1579. 8. nominat biblioth. Königsdörferi. Lips. 1790. pag. 13.

Cl. Porralii comment. in Hippocr. de vulnerib. capit. ex lect. *Iul. Caes. Arantii.* Lugd. 1579. 8.* Breuis comment. cum adnotat. marginalib. *Cl. Porral.* Lugd. 1580. 8.

Andr. Doerer diss. ἀμφισβήτησις ἰατρικὴ περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων Ἱπποκράτους. Basil. 1589. 4. *Riv.*

Hippolyti Parmae praxis chirurgica, in qua et *Hippocratis* libellus de vulneribus capitis commentariis illustratur. Venet. 1608. 8.*

Est etiam in *Hippocratis* Coi chirurgia Stephano Manialdo gr. et lat. Paris. 1619. 8. cum emendat. in text. Hippocr.

Petri Pauii succenturiatus anatomicus, s. comm. in Hippocr. de vulneribus capitis. Lugd. Bat. 1616. 4. †

Io. Bapt. Cortesii tr. de vulneribus capitis. Messan. 1632. 4. cum graeco textu, sed maculoso. — *Iul. Caes. Arantii* in Hippocr. de vulneribus capitis cum Claudii Porrallii annotationibus. Lugd. Bat. 1639. 12.*

Hippocrates van de wonden in t' hoofd, door *P. Hazardus.* Antwerp. 1595. 8. Amst. 1634. 8. †

Le livre du grand et divin Hyppocrate des playes de teste. — traduit du Grec, corrigé et commenté par M. *François Dussaudeau.* a Rouen. 1658. 12.*

Hippokrates von den Kopfwunden. Aus dem Griechischen von *Ch. Gfr. Carl Braune.* Leipzig, 1785. 8.*

Bernardini Falcinelli commentario al libro delle ferite del capo. Fiorenz. 1693. 8. †

XXV. LIBRI SPVRII.

1. Ἐπιδημιῶν *liber II. IV. V. VI. VII.*

Septem de morbis popularibus libros omnes memorat inter genuina Hippocratis opera *Erotianus* p. 23. Ipsi quoque Galeno septem morborum popularium libri probe noti erant, sed praeter primum atque tertium omnes pro minus germanis habuit, et alios quidem ex Hippocratis pugillaribus πρὸς ὑπόμνημα et πρὸς μνήμην, non πρὸς ἔκδοσιν, scriptos, ab aliis excerptos atque editos, alios vero manifeste spurios. Quosdam Thessalum pro omnium horum

rum librorum auctore habuisse Galenus refert, ipse vero quintum et septimum epidemiorum librum Hippocratis, et Thessali adeo doctrina dignos non censet. (vid. loc. principem in II. libr. de diffic. respirat. cap. 8. p. 255. tom. VII. Chart. libr. III. de diffic. respirat. cap. 1. pag. 268.) Sed per singulos transeamus.

In II. epid. libro obscura, breuia, varia, diuersa, a se seiuncta reperiri, quae non ab vno Hippocrate, aut Thessalo, filio eius, profecta sint, iam *Galenus* (comm. II. in II. epid. text. 1. p. 124. tom. IX.) notauit, cui hic liber collectus esse videtur ex aduersariis Hippocratis, in quae diuus senex, quae in eo occurrunt, recordationis causa coniecerat. Collegisse haec ex aduersariis hisce Thessalum, Galenus putat in praef. ad comm. I. in VI. epid. p. 354. tom. IX. putasse autem quosdam, Thessalum quaedam quoque ex propriis addidisse, et alios quoque libro quaedam adiecisse, idem Galenus l. c. refert.

VI. liber ἐπιδημιῶν, huic secundo valde similis, eodemque modo, quam hic scriptus, eaque continens, quae Hippocrates in commentarios suos coniecerat, vti res viderat, aut per meditationem eruerat, ab alio deinde, quem Thessalum fuisse *Galenus* ex antiquioribus refert (vid. praef. ad Gal. comm. I. in VI. epid. p. 354. et 355. tom. IX.) ex his Hippocratis aduersariis editus, in quo Galeno eodem testante, τὸ τῆς ἑρμηνείας εἶδος multum differt ab eo in I. et III. epidemiorum, (Gal. loc. mox citat.) Hippocratem auctorem certe non habet: omnia enim absque ordine dicta sunt, disiectis sententiis, ad semioticen, diaeteticen et physiologiam pertinentibus, iisque fragmentis morborum interspersis, quos Hippocrates forsan ipse obseruauerat. Eaque scribendi modo obscuro, breuissimo, fere peculiari conscripta sunt, vt recte Galenus monuit: ἐν τούτῳ τῷ βιβλίῳ μυρίας εἶναι γραφάς. vid. comm. II. in VI. epid. text. 49. pag. 431. tom. IX.

Eandem sententiam de minus genuinis horum librorum originibus inter recentiores tuentur *Foesius*, (in praef. ad Epid. II. sect. VII. pag. 70.) *Hallerus*, in bibl. med. pract. tom. I. pag. 74. *Grunerus*, in cens. libr. Hipp. p. 144 sq. et *Grimmius*, in annot. ad Hipp. libros in libro: Hippokrates Werke Band II. p. 542. Pro genuinis tandem habuit non II. et VI. tantum, sed omnes VI. epidemiorum libros *Sponius* (in praef. ad aph. nouos.) Secundi origines authenticas *Trillerus* in epist. ad *Io. Freind* in opusc. vol. II. pag. 209. tuetur.

Quartus etiam epidemiorum liber non Hippocratis est, saltim ab eo non πρὸς ἔκδοσιν conscriptus; sed, *Foesio* in praef. ad Epid. IV. sect. VII. p. 207. putante, obseruationes continet, quas factas in peregrinationibus suis, auctor in aduersaria sua coniecerat. Galenus eum nec ab Hippocrate, neque adeo a Thessalo compositum, sed recentiorem esse adfirmat libr. III. de diffic. respirat. cap. 1. pag. 268. tom. VII. Chart. subinde tamen in comment. ad VI. Epid. easdem hunc librum cum II. et VI. origines habere, et a Thessalo ex aduersariis Hippocratis excerptum editumque contendit. Sed recentiorem esse Hippocratis temporibus, et his temporibus conscriptum, quibus cynici philosophi florebant, *Hallerus* in bibl. med. pract. tom. I. pag. 77. ex loco ipso huius libri, quo auctor de aegrotante verba fecit πρὸς ὃν Κυνικὸς εἰσήγαγε ipsum, pag. 764. tom. I. Lind. praeclare probat. Oratio libro fere eadem est, quae II. et VI. Omnia absque ordine dicta sunt: multa incerta, non satis elaborata et ex aliis libris Hippocratis repetita.

Quintum

Quintum et VII. morborum popularium librum manifeste et ex omnium paene opinione nothos esse, Galenus dicit in praef. ad comm. I. in VI. Epid. p. 354. tom. IX. Quintum tamen *Corn. Celsus*, lib. VIII. de re medic. cap. 4. pag. 432. edit. Targ. *Quinctilianus*, III. instit. orator. p. 45. et *Plutarchus* (de profect. in virtutib. p. 82.) pro genuino habent, *Autonomi* in Omilo (p. 778. tom. I. Lind.) historiam, non sine Hippocratis laude maxima, narrantes. *Galenus* eum Hippocrati, Hippocratis Coi nepoti, tribuit. (libr. III. de diff. respirat. cap. 1. pag. 268. tom. VII.) *Hallerus* eum ipso Coo Hippocrate non indignum esse censet in bibl. med. pract. tom. I. pag. 74. Si vero hunc librum cum I. et III. de morbis popularibus conferimus, ex ordine turbato atque neglecto, ex repetitis crebro, quae antehac fuerant dicta, ipsoque vario dicendi genere facile perspicitur, hunc librum ad genuinos, saltim ad elaboratiores Hippocratis non pertinere. Vltimam libri partem ex VII. Epid. conflatam libro huic esse additam, Galenus notat. Vid. Grimm. in not. ad Hippocr. edit. germanic. Band II. pag. 550.

Septimus liber, fere eodem modo, quam quintus, elaboratus, et vnum forsan cum hoc auctorem habens, quem Galenus spurium esse expresse dixit loco supra cit. et II. de diff. respirat. cap. 7. libr. III. cap. 1. ex *Grimmii* (Band II. pag. 560.) mente medicum ex Cnidia schola auctorem habet, quum quintus ex Coa schola processerit.

Codices libror. de morb. popularibus Graeci sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLIII. MMCCLIV. MMDXLV. In biblioth. D. Marci. Duo libri in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLIII.

Libros hos de morbis popularibus omnes, cum ipsis genuinis explicuisse videntur interpretes antiqui, quos supra in epid. I. et III. memoraui. Liber epidemicorum erat Narcissi, vid. cod. Brit. nr. DII. In librum II. saltim Galenus Dioscoridis et Heraclidis Tarentini, et in VI. eorumdem enarrationes memorat, quas iam in epid. I. et III. memorauimus. Supersunt nobis adhuc Galeni commentarii in librum II. et VI. et in vtrumque quidem non integri.

Quatuor priores commentarii et sextus in lib. II. Arabice versi exstant in biblioth. Scorialensi *Casiri* nr. DCCC. et DCCCI.

Partem II. in comm. II. epid. nuperrime, cura *I. Sozomeni* prodiisse, ex Albertino Hallerus refert, tom. I. pag. 76.

Lib. II. *epidemicorum Hippocratis* gr. et lat. cum comm. *Anut. Foesii*. Basil. 1560. 8.* Textum emendatiorem et pulcherrime illustratum exhibuit, quem deinde secundis laboribus edidit cum reliquis Hippocratis operibus.

Sect. I. libr. II. epid. cum interpret. *Lud. Dureti* edidit *Petr. Girardet*. cum libr. de humorib. et de diaet. in acut. Edit. vid. supra sub libr. de diaet. in acut. et infra libr. de humoribus.

Petr. Iac. Esteue comment. in II. epid. Valent. 1551. fol. — *Hieron. Cardani* comm. in Oper. tom. X. — *Hier. Mercurialis* praelect. Bononienses in hunc libr. Forolin. 1626. fol.

Chr. Gfr. Stenzel Hippocrates fuci non male accusatus, ad loc. in Epid. II. Witteb. 1745. 4.† — *Sigism. Schmiederi* obseruatio de equo fictili, locum Hipp. libr. IV. epid. corruptum

ruptum pristinae sanitati restituens. in misc. Lips. tom. IV. p. 107. — *C. Guil. Frid. Struuii* locus Hippocr. epid. V. ἔσπνοον καὶ ἔκπνοον ὅλον τὸ σῶμα. Nordhus. 1760. 8.*

Librum VI. epid. graece edidit *Leon. Fuchsius*, titulo: Hippocratis epidemiorum liber sextus iam recens latinitate donatus *Leonardo Fuchsio* interprete. Addita est luculenta eius libri expositio. — Haganoae, 1532. 4.* Basil. 1537. fol.* quae editio est auctior. Textus est Asulani. Versio *Fuchsii*, cum commentario studiosissime elaborato. Graece prodiit liber VI. cum aphorism. Francof. 1545. 12.

Latine, ex interpretat. *Leonh. Fuchsii*, et ex alia veteri translatione, studio Io. Agricolae Ammonii cum aphorism. 1537. 4.* Ex interpr. *Leon. Fuchsii*, in Hippocr. libr. I. et III. epid. cum comm. Galeni, Herm. Cruserio interprete. Venet. 1538. 12.*

Multos antiquorum, et fere omnes, quos in Epid. I. et III. enarraui, in hunc librum fecisse commentarios, iam monui.

Exstant adhuc *Galeni* commentarii sex in hunc librum, sed non in integrum; pars enim earum periit. Exstant graece scripti in biblioth. D. Marci Veneta.

Arabice in biblioth. Scorial. Casiri nr. DCCCI. Decem sunt commentarii.

Galeni in VI. epid. comm. cum eiusdem comm. in I. et III. epid. *Io. Vassaeo* interprete prodiit Lugd. 1550. 12.* Prodierunt etiam Galeni in hunc libr. VI. comm. sex, itemque VII. et VIII. cum commentariis III. in libr. de humoribus interprete *Io. Bapt. Rasario*. Venet. 1562. 8.*

Palladii commentariorum in hunc librum cod. MS. prostat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCXCV. sed nuperus. vid. Montfauc. II. p. 739. Alius exstat in bibl. Medicea, plut. 75. nr. XXI. XXII. quorum prior fragmenta tantum continet, alter plenior Montfaucono I. p. 389. dicitur. Bandini III. p. 174. Venetiis in bibl. Laphilei haec scholia graece exstitisse, docet *Iac. Santalbinus* in praefat. ad Pallad. schol. in Hipp. de artic. libr. Foes. sect. VI. pag. 196. *Palladii* scholia Hippocratis sextae epidemiae exstant in bibl. Scorial. Montfauc. I. pag. 622. Edita sunt a P. Iunio Crasso. Basil. 1581. 4.* latine. Particulam huius commentarii edidit gr. et lat. *Charterius* in Hippocr. et Galeni operibus.

Io. Alexandrini comm. in VI. epid. cum ipso textu lat. Lugd. 1527. 4.* Corruptos vocat Leon. Fuchsius in comm. ad hunc librum, quos iam dixi.

Explication d'un passage des epidemies d'Hippocrate par Mr. *Goulin*. Paris. 1783. 8. Locum explicat, quem quoque Trillerus explicuit de scortatione, dysenteriae remedio, Epid. libr. VII. [Explication d'un passage des *Epidémies d'Hippocrate*, lequel donne occasion d'en corriger un d'Artemidore mal interpreté par Suidas; dans le notes on retablit un endroit alteré de Galien. par M. *Jean Goulin*, agrégé au college royal des Medecins de Nancy etc. Paris chez Hardouin. 1783. 8. conf. Journal encyclopédique à Bouillon. 1783. tom. VI. part. II.]

Io. Wilh. Albrecht progr. de loco Hippocr. male explicato epid. VI. 5. Gott. 1735. 4.*

[*Chr. Gottfr. Stenzel* Defensio Hippocratis (Morb. Epid. Lib. VI. Sect. 5. Aph. 12.) fuci non mali male accusati. Viteb. 1745. 4. Bibl. Platn. *Beck.*]

In omnes libros epidemion commentarios scripsit *Fr. Vallesius*, quos supra, in epid. I. et III. enarraui, quos vide.

11. Κοακαι

II. Κωακαὶ προγνώσεις.

Desunt huic libro testimonia tam antiqua, quam recentiora. *Erotianus* eius non meminit. *Galenus* eum inter spurios reposuit comm. II. in epid. II. text. 3. p. 126. et comm. III. text. 7. pag. 158. 160. nec non comm. I. in III. epid. text. 4. pag. 201. tom. IX. Chart. omnesque, qui de Hippocratis libris iudicarunt, eum pro spurio habuerunt, solo Dureto excepto, qui hunc librum pro summe germano Hippocratis habuit et saltim ab vno ex Hippocratis discipulis scriptum esse putauit in comment. in Coacar. prognos. nr. I. Et sane ipsum huius libri argumentum germanis eius originibus repugnat. Propositiones continet de morborum signis et euentibus 649. Multa in eo leguntur incerta, non plane vera, minus probata, et quidem dicendi genere obscuro, obsoleto, minus, aut anxie cohaerente. Et in his omnibus hic liber aphorismis admodum dissimilis est. Ante Hippocratis tempora hunc librum iam exstitisse, cum prorrheticorum primo libro in Aesculapii templo adseruatum, quam propriis libris Hippocrates emendauerit, *Grimmius* Band II. pag. 568. suspicatur.

Codices Graeci sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. et in biblioth. D. Marci Venet. In Medicea. Bandini III. pag. 45.

Graeca editio non exstat. Latine vertente M. Fabio Caluo. 1527. 12.

Gr. et lat. Paris. apud Morelium. 1557. 12.* cum aliis, quos vid. sub prognostico. — gr. et lat. cura *Io. Obsopoei*, cum aliis. Francof. 1587. 12.* — gr. et lat. cum vers. *Foesii* et notis Io. Ionstoni. Amst. apud Elzeu. 1660. 12.* — gr. et lat. in Hippocr. opusc. aphoristicis. Basil. 1748. 8.* — gr. et lat. ex interpretatione *Iacobi Hollerii*, nunc primum editi a *Desiderio Iacotio*, et huius commentariorum libri XIII. Lugd. 1576. fol.* Notae fusissimae in vsum praesertim medicum sunt Iacotii, qui a Dureto, quem Monspelii ann. 1570. audiuerat, omnia habuit, quod Droetus in propria epistola testatur.

Hippocratis Magni Coacae praenotiones interprete et enarratore *Ludouico Dureto*. Paris. 1588. fol.* 1616. fol. 1621. fol.* 1658. fol.* Arg. 1633. 8. *Lind.* Geneu. 1665. fol.* Curante Adr. Peleryn Chrouet. Lugd. Bat. 1737. fol. vid. biblioth. Maph. Pinelli tom. I. p. 288. et Lugd. 1784. fol.* Textus subinde ex codd. MSS. emendatus. Versio paraphrastica. Commentarii practici.

Iulii Milli naturae motus decernentis arcanum opus. Venet. 1654. 4.† De crisibus, ad Coac. libr. I. et II.

Magni Hippocratis Coaca praesagia breui enarratione illustrata, decerpta a Galeno, Hollerio, Dureto, Foesio, Iacotio, et aliis non inferioris notae viris. In formam encheiridii ad vsum faciliorem composita authore *Lud. Ferrant*. Lutet. Paris. 1657. 12.*

Honorati Bicaisse promptuarium Hippocr. aphorismorum, praedict. et Coacarum secundum morborum nomenclaturam sub aphorismis dixi.

Io. Gfr. Brendel commentarioli practici in Coacas Hippocratis praenotiones pensum I. II. III. Gott. 1752. 4.* Et in opusc. part. I. pag. 171.

III. Περὶ

III. Περὶ χυμῶν.

Inter vere Hippocrateos hunc librum referunt *Erotianus* (p. 22. et 378. edit. Franz.), *Palladius* (in comm. in libr. Hippocr. de fractur. sect. VI. pag. 147. Foes.) atque *Galenus*, comm. III. in VI. epid. text. 44. p. 472. et comm. IV. pag. 475. tom. IX. Chart. qui etiam in hunc librum commentatus est; qui tamen commentarius tantum latinus prostat, et quidem ex *Hier. Mercurialis* (censur. Hipp. Oper. p. 25. 26.) mente spurius, vt adeo pro magis genuino is habendus sit, quem cum ipso libro *Io. Vigoreus* edidit, quemque mox nominabimus. Sed priscorum interpretum de hoc libro maxima fuit dissensio. *Zeuxis* et *Heraclides* eum a veris Hippocratis libris omnino reiiciendum putarunt. *Glaucias* et alii antiqui ad Hippocratem quidem retulerunt, sed non ad Coum. Alii Democritum auctorem fuisse putarunt. vid. Menagium ad Diog. Laert. IX. 46. Quae in hoc libro leguntur, ad summam breuitatem redacta, *Dioscorides* et *Artemidorus Capito* Hippocrati Coo adscripserunt, quae magis explicita oratione dicta sunt, ab alio esse interiecta putarunt. Alii *Thessalo*, Hippocratis filio, alii *Polybo*, genero eiusdem, hunc librum adscribunt. Esse hunc librum ex iis, quos quidem Hippocrates confecerit, quibus vero plurima ab aliis, et quidem antiquissimis temporibus adiecta fuerint, Galeni vera mens est, qui etiam plurimas has interpolationes in commentariis suis diligenter notauit. Habent quidem et hunc librum pro genuino *Foësius* atque *Hallerus*, qui sane bonitatis notas non paucas habet, et vtilissima multa continet; sed dicendi genere, quod coactam breuitatem redolet, obscuroque prolata, vt facile coniicias, hunc librum ab alio quodam ad exemplum Hippocrateorum esse compositum, et quidem ex aliis genuinis Hippocratis libris, ex libris genuinis epidemion, prognostico, aphorismis atque de aere, aquis et locis libro excerptum: plurima enim, quae in his libris leguntur, in hoc, et quidem fere absque vllo ordine, repetuntur.

Codices exstant graeci in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIII. MMCCLIV. MMDXLV. In biblioth. D. Marci Venet. In bibl. S. Antonii Venet. In Medicea, Bandini III. pag. 72. Arabice, ketab alakhlath le Bocrath. Herbelot. pag. 478. — *Γαλήνου εἰς τὸ περὶ χυμῶν Ἱπποκράτους* exstat gr. in biblioth. C. de Montchal in Reg. Paris. cod. CXX. Montfauc. II. pag. 902. Alius, sed recens et anno 1560. scriptus, exstat in biblioth. Coisliniana, nr. CLXIII. Montfaucon in biblioth. Coislin. part. I. pag. 222.

Prodiit graece. Paris. 1555. 4. †

Ἱπποκράτους περὶ χυμῶν. Hippocratis Coi liber de humoribus. Galeni in eundem librum commentarius graecus nunc primum in lucem editus idque cum latina *N. Vigorei*, Melodunensis, D. medici interpretatione. Lutet. 1555. 4.* Graecus Galeni commentarius breuissimus, qui hic legitur, non respondet commentario latino fusissimo in hunc librum, qui Galeno adscribitur. Et videtur hic quidem commentarius is esse, de quo Galenus saepius, inprimis in comment. II. in III. epid. text. 1. pag. 230. tom. IX. quemque *διὰ ταχέων ἐν ἡμέραις ὀλίγαις* scripsisse dicit. — *Galeni* in Hippocr. libr. de humoribus commentarii III. eiusd. sex reliqui commentarii in sextum de morbis vulgaribus librum itemque VII. et VIII. lat. donatus *Io. Bapt. Rasario* interprete. Venet. 1562. 8.* — *Alexandri Piccolhominei* comm. in hunc libr. prodiit Paris. 1556. 4.

Galeni

Galeni in Hippocr. librum de humoribus commentarii III. Eiusdem reliquum sexti commentarii in VItum de vulgaribus morbis itemque VII. et VIII. *Io. Bapt. Rasario* interprete. Venet. 1562. 8. *Günz.*

Hippocratis de humoribus liber, *de diaeta acutorum* libri III. cum comment. *Lud. Dureti* emendauit et in ordinem distribuit *Petr. Girardetus.* Paris. 1631. 8.* — Iterum recensuit, emendauit, paraphrasin, notas, praefationem et indicem nouum adiecit *Iustus Godofr. Günz.* Lips. 1745. 8.*

Latine, vertente *Fab. Caluo.* 1527. 12.

Latine, vertente *Io. B. Razario*, cum comment. Galeni. Venet. 1562. 8. *bibl. Tigurin.* et Caesar. August. 1567. 4.

IV. Περὶ κρίσιων.

Hic liber, ad Hippocratei styli imitationem conscriptus, excerpta continet ex genuinis Hippocratis operibus ad semioticen spectantibus, eiusque quum inter genuina Hippocratis opera non meminerint *Erotianus* atque *Galenus*, facile liquet, eum ex aliis Hippocratis operibus, et quidem absque vllo ordinis studio, esse consarcinatum. Mutilum opus in plerisque locis videri *Grimmii* (Band II. pag. 578.) sententia est. Codex exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCLIV.

Prodiit gr. et lat. cum aliis semioticis Hippocr. studio *Zwingeri.* Basil. 1748. 8. — [Adversus Hieronymum Fracastorium Hippocrates et Galenus defenduntur ab *Andrea Thurino* de causis dierum criticorum. Bonon. 1543. 4. *Fabric.*]

V. Περὶ κρισιμων.

Non memoratus ab *Erotiano* atque *Galeno*, aphoristico dicendi genere excerpta ex tertio libro de morbis et ex libro de internis adfectionibus continet, adeoque spurius est.

Codices exstant in bibl. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. In bibl. Medicea Bandini III. p. 44. [et inter Codices gr. MSS. Nanianos, cod. CCXLVIII. pag. 441.]

Exstat gr. et lat. in opusc. semiot. *Zwingeri.* Basil. 1748. 8.

VI. Κατ' ἰητρεῖον.

Libros nunc chirurgicos reliquos Hippocrateos recensebo, in quibus non pauci sunt, qui post veterum tempora pro spuriis demum haberi coeperunt.

Ad hos pertinet hic *de officina medici* liber. Exstiterunt eius exemplaria vetustissima, et quod innuere videtur *Galenus* (in praef. ad comm. I. in hunc libr. p. 2. tom. XII.) omnia sub Hippocratis Coi nomine. Ipse quoque *Galenus* hunc librum inter genuinos habuisse videtur, etsi vno loco non neget, dubitasse quosdam, num Hippocratis, aut Thessali sit, (comm. I. in libr. de offic. medici text. V. p. 14. tom. XII.) alioque loco (comm. I. in lib. de fracturis text. I. p. 153. tom. XII.) quosdam eum Hippocrati Gnosidici filio tribuisse referat. Quid?

quod ipse *Galenus* hunc librum neque ab Hippocrate, neque a filiis eius πρὸς ἔκδοσιν scriptum, (comm. II. in hunc libr. text. 26. p. 64.) sed post mortem demum Hippocratis esse editum (comm. III. in hunc libr. text 28. p. 96.) asserit. Eaque causa est, quae *Grimmium*, V. Cl. mouit, vt ad spurios hunc librum referret. Band III. pag. 555. Quidam *Palladio*, (comm. in libr. Hipp. de fracturis sect. VI. p. 147. Foes.) auctore eum cum libro de fracturis coniunctum prodiisse statuerunt. Non autem mouere haec reliquos de libris Hippocratis scriptores, vt Hippocratis ingenio, dicendi modo atque dignitate indignum putarent. Solo enim fere Galeno excepto, omnes hunc librum ab ipso Hippocrate, et quidem πρὸς ἔκδοσιν compositum esse statuunt. Meminit huius libri inter Hippocrateos *Erotianus*, et iam ante eius tempora Diocles, Philotimus, Mantias, Heraclides Tarentinus atque Asclepiades enarrationes in hunc librum scripserant, de quibus vid. *Galen.* in comm. I. in hunc libr. text. 5. p. 15. text. 22. p. 33. et comm. II. text. 29. p. 68. vbi exemplum enarrationis ab Asclepiade compositae quoque dedit.

Codices MSS. exstant in bibl. Reg. Paris. graeci nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLIII. MMCCLXXXVII. MMDXLV. et in codice Mediceo, de quo Cocchius egit, a Niceta collecto. Vid. Bandini III. pag. 44.

Arabice, ketab algenak le Bokrath. Herbelot. pag. 482.

Gallice prodiit titulo: le médecin chirurgien d'Hippocrate le grand. Paris. 1560. 16.

Galeni in hunc librum exstant commentarii III. quos iam citaui. Conuertit eos *Io. Bernardus Felicianus* et *Vidus Vidius*, in chirurg. scriptorib. antiquis. Paris. 1544. fol.*

VII. Περὶ ἀγμῶν.

Retulerunt et hunc librum veterum fere omnes inter genuinos. *Erotianus* inter vere Hippocrateos nominat. *Palladius*, quod ad genuinas origines adtinet, prognostico, aphorismis atque aliis summe genuinis Hippocratis libris non cedere contendit (comm. in hunc libr. prooem. sect. VI. p. 147. Foes.). Galenus generatim hunc librum Hippocratis esse non dubitat, imo maxime genuinum dicit in comm. II. in III. epid. p. 246. tom. IX. eosque stupidos vocat, qui doctrinam absolutissimam Hippocratis in eo non respiciant; libr. VI. de meth. medendi cap. 5. pag. 144. tom. X. attamen de originibus eius varie sentit. Non separatum hunc librum priscis temporibus ex quorundam sententia a libro de articulis fuisse refert; sed librum de articulis libro de fracturis adhaesisse, communemque habuisse titulum: κατ' ἰητρεῖον, librum hinc qui hoc titulo inter Hippocratis opera prostat, non Hippocratis Coi, sed Hippocratis, Gnosidici filii, esse. Hinc etiam in libro de fracturis, de luxationibus, et in libro de articulis, de fracturis sermonem esse (vid. comm. I. in hunc libr. text. 1. p. 153. et 154. tom. XII. conf. libr. IX. de Hippocr. et Platonis decretis cap. 5. p. 258. tom. V.) *Hippocratem*, Gnosidici filium, huius libri auctorem habitum fuisse a quibusdam, *Galenus* in comm. I. in libr. de diaet. acut. text. 17. p. 15. tom. XI. diserte refert. Recentiorum omnes hunc librum pro genuino habent, solo *Grimmio*, V. Cl. excepto, qui eum mox post Hippocratis tempora, adeoque non ab auo Hippocratis, Gnosidici filio, conscriptum esse autumat. Bonus ceterum ordo, grauitas breuitasque in dicendo et Ionica dialectus, quibus hic liber et liber de officina medici conscriptus est, hunc librum Hippocrate Coo saltim non indignum reddunt.

Codex

Codex libri exſtat in collect. Nicetae, et in bibl. Reg. Pariſ. nr. MMDXLV.

Antiquos huius libri interpretes exſtitiſſe, ex Galeno perſpicitur. Superſunt nobis in hunc librum Galeni commentarii, et quidem copioſiſſimi, tres, cuius codices graeci exſtant in bibl. Reg. Pariſ. nr. MDCCCXLIX. et MMMMMMDCCCLXVI. nec non in bibliotheca Medicea. vid. Bandini III. p. 44. Vertit hos commentarios in latinam linguam *Io. Bernardus Felicianus* et *Vidus Vidius* in chirurgia, e graeco in latinum verſa. Pariſ. 1544. fol.*

Exſtant quoque in hunc librum *de fracturis Palladii*, qui poſt Galeni tempora vixit, ſcholia. Ea graece et latine edidit cum notis *Anutius Foeſius* (ſect. VI. p. 196.) Repetiit hanc editionem *Ren. Charterius* in Hippocr. et Galeni operib. tom. XII. Verſionem latinam confecit *Iacobus Santalbinus*.

Prodiit hic liber latine cum comm. *Andr. Maximini*. Rom. 1776. 4. mai.

VIII. Περὶ ἄρθρων.

In Cod. MS. Vaticano occurrit poſt librum de natura pueri, ſub titulo: περὶ ἄρθρων ἐκβολῆς. Eadem fere, quae de libro *de fracturis*, veterum de hoc libro ſententia eſt. Memorant eum *Celſus* libr. VIII. cap. 8. *Erotianus*, *Galenus* atque *Palladius*, omnesque praeter *Grunerum* (cenſ. p. 179.) et *Grimmium* (Band III. p. 565.) ad Hippocratem Coum referunt. Sed Galenus, etſi ſaepius hunc librum, ceu vere Hippocrateum citat v. g. ad aph. VI. 46. p. 279. et ad aph. VII. 29. p. 305. tom. IX. comm. I. in libr. Hipp. de officin. medici text. 1. p. 3. tom. XII. cet. tamen non raro in aeſtimandis eius originibus ambiguus haeret, quosdamque hunc librum, qui cum libro περὶ ἀγμῶν cohaeſerat, Hippocrati, Gnoſidici filio, tribuiſſe, refert. Palladii adeo temporibus libri ſcripti exſtitiſſe videntur, quibus hi duo libri cohaerebant; is enim in ſcholiis in libr. de fracturis, expreſſe dicit, eum a Galeno in ſeptem partes eſſe diuiſum. (ſect. VI. p. 198. Foeſ.) Et ſane Galenus librum de fracturis in *tres*, de articulis vero in *quatuor* partes, tot in vtrumque hunc librum commentarios ſcribens, diuiſerat. Vtrumque hunc librum vnum habuiſſe auctorem, vix credibile eſt: vnum idemque argumentum non raro in vtroque tractatur, et quidem iisdem paene verbis. Conſcriptus eſſe videtur *Grimmio* (Band III. pag. 565.) non longe poſt Hippocratis tempora a viro, in chirurgia plurimum verſato.

Codd. libri de fracturis et articulis ſunt in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MCCCCXLIV. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLIV. MMDXLV. Cum IV. Galeni comment. graeci ſunt in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MDCCCXLIX. et nr. MMCCXLVIII. In biblioth. Medicea. Sine comment. in biblioth. Card. Radulphi in Reg. Pariſ. nr. XVI. Montfauc. II. p. 767. In Medicea. Bandini III. pag. 42.

Prodiit Lugd. Bat. vertente A. Foeſio. 1628. 4.

IX. Μοχλικός.

Meminit inter Hippocrateos huius libri *Erotianus* p. 22. 152. et Galenus comm. I. in I. prorrhet. text. 4. p. 699. tom. VIII. qui vero eum, quod mutilus ſit difficilisque, et ex libro de articulis et de fracturis excerptus (comm. I. in libr. de fract. text. 1. pag. 154. tom. XII.) adeoque non ab Hippocrate profectus, illuſtratione per commentarium indignum indicauit.

Referunt eum etiam ad spurios libros *Hieronymus Mercurialis*, *Lud. Lemosius*, *Hallerus*, *Grunerus*, *Grimmius*. Foesius vero sect. VI. p. 126. in hoc libro, quae Hippocrates fuse in aliis dixerat, in angustiores fines ab ipso Hippocrate contracta esse adserit. Ordo sane mutilus libri, ex aliis chirurgicis excerpti, cuius adeo prima pars ad librum de ossium natura pertinere videtur, obscura dictio atque ambigua vix permittunt, vt eum pro genuino habeamus. — *Codex* est in collectione Nicetae. — Seorsim edidit graece *F. Morellus*. Paris. 1579. 4. *Maittaire*.

x. Περὶ ἑλκῶν.

Antiqua huic libro Erotiani atque Galeni testimonia non desunt, quem etiam *Hier. Mercurialis*, cens. pag. 18. *Lemosius*, fol. 29. et *Foesius* sect. VI. p. 146. pro genuino habuerunt. Sed ordo valde turbatus medicamentaque plura absurda, acria, varie inter se mixta atque composita, quae in eo occurrunt, huncque librum vltimae parti libri de diaeta in acutis similem reddunt, effecere, vt ab *Hallero* biblioth. chirurg. tom. I. p. 11. *Grunero* cens. p. 177. et *Grimmio* Band III. pag. 583. pro spurio haberetur. *Grunerus* eum medico Cnidio cuidam adscribit. Galenus eum commentariis illustrauerat, qui vero hodie desiderantur.

Codices exstant in bibl. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. Nuperus est nr. MMCXLVIII. Alius exstat nr. MMCCLIV. In Cai. Gonvill. biblioth. Cantabrig. nr. DCCCCXLIX. graecus exstat in biblioth. Vindob. de Nessel. nr. XLVII. part. III. pag. 53. et in Medicea. Bandini III. pag. 42.

Arabice versus, titulo: *Ketab albothar*. Herbelot. biblioth. orient. pag. 965.

Exstat gr. et lat. cum comm. in Hippocr. Coi chirurgia a Stephano Manialdo edita. Paris. 1619. 8.*

Latine in *Vidi Vidii* chirurgia. Paris. 1544. fol.*

[Gall. cum Comm. Vidi. Lyon, 1555. 8. Par. 1638. 8. item vertente Dissaudeau, Saum. 1612. 12. Mus. Brit.]

Les trois premiers livres de chirurgie pr. *Fr. le Fevre*. Paris. 1555. 8. hunc librum continent.

Italice: Libro d' Ipocrate dell' ulcere, con le note pratiche chirurgiche di Gieuseppe Cignolozzi. In Firenze. 1690. 8.

xi. Περὶ συρίγγων.

Erotianus pag. 22. hunc librum ad θεραπευτικὰ Hippocratis refert, et pertinere aut ad ipsum Hippocratem aut ad virum, qui eum ex Hippocratis pugillaribus conflauerit, curatio fistulae ani per linum probat, quae in hoc libro proponitur, quamque, Foesio iam notante, isagoges auctor et Paulus Aegineta Hippocrati acceptam referunt. Sed non ad Hippocratem pertinere, verum potius ad virum alium, Hippocratis doctrina imbutum, turbatum dicendi genus probat; probant quoque medicamenta, valde et mire composita, in eo laudata, inprimis vero theoria, ex libro de morbis repetita, de pituita et bile, morbis origines praebente. De fistulis ani inscripsisse hunc librum quosdam, Foesius notat. Continuari cum libello de haemorrhoidibus, manifeste spurio, adeoque ipsum esse spurium, *Galenus* iam notabat in glossar.

far. f. v. πήρινα et ἑρυβλὴν, et *Hallerus* notat in biblioth. chirurg. tom. I. pag. 11. citatur enim in glossario liber περὶ συρίγγων καὶ αἱμοῤῥοΐδων, vt *Hallerus* ibid. notat. — Cod. exstat in biblioth. Reg. Parif. nr. MMCXLII. MMCXLIV. MMCXLVIII. MMCCLIV. In Medicea Bandini III. pag. 45.

Exstat in collect. Vidi Vidii et gr. et lat. in collect. *Manialdi.* Parif. 1619. 8.*

XII. Περὶ αἱμοῤῥοΐδων.

Omnia in hoc libro cum iam dicto de fistulis conueniunt, vt adeo hic liber pars libri de haemorrhoidibus fuisse vtique videatur. Erotianus, Galenus, in glossar. f. v. πήρινα, quos *Foesius* sequitur p. 168. sect. VI. eum pro vere Hippocrateo habent. *Mercurialis*, *Grunerus* pag. 166. *Hallerus* l. c. eum pro spurio habent. A Cnidio quodam medico compositum esse, Grunerus atque Grimmius Band III. pag. 595. autumant.

Codicem habet Bandini III. pag. 45.

Exstat gr. et lat. cum comment. in collect. *Manialdi.* Parif. 1619. 8.* et seorsim graece. Basil. 1540. 8. — Ad libr. chirurgicos omnes pertinet *Matth. Naruatii* sylua sententiarum ad chirurgiam pertinentium ex libr. Hippocr. desumta. 1632. 8.°

XIII. Περὶ ἐγκατατομῆς ἐμβρύου.

Nullam mentionem fecere huius libri Erotianus atque Galenus, falsoque putat Foesius sect. VI. pag. 194. eum his viris esse subnotatum. Hinc, quum etiam dicendi genere a reliquis libris Hippocratis magnopere recedat, pro spurio habendus est.

Codex exstat gr. in bibl. Vindobonensi, et quidem ex bibliotheca Medicea Florentina, (vid. Bandini III. pag. 44. vbi duo codices memorantur,) descriptus, curante *Io. Sambuco.* vid. de Nessel. Cat. MS. biblioth. Vindobon. part. III. nr. XIV. p. 26. In biblioth. Reg. Parif. exstant nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLVII. MMDXLV.

XIV. Περὶ ἀνατομῆς.

Erotianus atque Galenus de hoc libro silent, quem omnes reliqui, ne Foesio quidem excepto, pro spurio habent. Hippocratis esse saltim non negat *Trillerus* (de noua Hippocratis editione adornanda p. 12 sq.) Eodem modo scriptus est, quam IV. sectio libri II. epidem. cum eaque aliquo modo nexus, adeoque et ob hanc caussam spurius.

Codices MSS. exstant in biblioth. Reg. Parif. nr. MMCXLVI. et MMCCLIV.

Graece et latine edidit hunc libr. cum commentario vberrimo *D. W. Trillerus* in commentatione de noua Hippocratis editione adornanda; qua speciminis loco libellum de anatome recensuit, emendauit et commentario medico-critico perpetuo illustrauit. Lugd. Batau. 1728. 4.* et in opusc. vol. II. pag. 238 sq.

Iust. Godofr. Gunz progr. quo in libr. Hippocr. de anatome aliqua commentatur. Lipf. 1738. 4.* Non pauca contra Trillerum monet, de quibus vide ipsum Trillerum Opusc. vol. II. pag. 270.

Latine, ex interpretat. *Io. Reuchlini.* Tub. 1512. 4. *Gunz.* — *Latine* edidit hunc librum cum libro de ossibus, cum quo commixtum eum reperit et de glandulis titulo de anatome, Io. Caius.

Hippocrate de la composition du corps humain et description de toutes ses parties, c. comm. a Io. de la Fargue. a Lyon. 1580. 16. *Du Verdier.* Est forte liber de anatome gallice versus.

xv. Περὶ παθῶν.

Erotiano non noti huius libri meminit *Galenus;* sed eum ad eos retulit, qui Hippocratis δυνάμεως non digni sint, eumque ad Polybum retulit in II. comm. in libr. de diaet. acutor. text. 38. p. 63. tom. XI. conf. gloss. s. v. τελέειν tom. II. p. 104. Omnesque qui iudicia de Hippocratis operibus tulerunt, eum sequuti sunt, ita, vt etiam *Albanus Torinus* sub Polybi nomine hunc librum in lucem daret. Sed dignus vtique est Hippocrate, siue dictionem, siue argumenti grauitatem respicias, nisi ideo dubites, quod antiquam et scholae Hippocrateae propriam doctrinam de quatuor humoribus iam efformatam exhibeat. *Caelio Aureliano* non notum fuisse, *Halleri* mens est, biblioth. med. pract. tom. I. pag. 73.

Codices Graeci exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVIII. MMCCLIV. In biblioth. Vindobonens. Lambec. VI. pag. 85. et de Nessel. part. III. p. 19. nr. IV. — *Latinus* codex interprete *Francisco Philelpho.* in bibl. Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXIII. — Edidit eum sub Polybi nomine *Albanus Torinus.* Basil. 1544. 4. — *Io. Varandaei* commentarii in hunc librum. Lugd. 1658. fol.

xvi. Περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν.

Erotiano non memoratus hic liber a Galeno variis sub titulis, et quidem sub Hippocratis nomine, citatur. Modo enim τὸν μείζονα περὶ παθῶν, (in libr. VI. aph. 27. pag. 263. tom. IX.) modo τὸν δεύτερον περὶ νόσων τὸν μείζονα, modo περὶ ἐμπύων vocat. Confecisse hunc librum medicum ex Cnidia schola, iam Foesii (sect. V. p. 282.) mens fuit, quem deinde sequuti sunt *Io. Henr. Schulze*, in hist. med. per. I. t. III. cap. 4. §. 28. *Hallerus* bibl. med. pract. tom. I. p. 74. *Grunerus*, cens. p. 160. atque *Grimmius* Band III. pag. 607. Et a medico ex hac schola esse compositum, adeoque, quoniam, quid senserint Cnidii, per exempla docet, valde memorabilem, probant multiplicata vehementer morborum genera, atque curandi methodus per fortiora purgantia, lac atque lactis serum, quae Cnidiorum fuit, vt Hippocrates iam notauerat lib. de diaet. acut. §. 1. 2. Methodus quoque, in morborum descriptione ab Hippocrate obseruari solita, in hoc libro non obseruata est. *Euryphontem* eius auctorem fuisse, Foesius, sed parum firma coniectura, autumat.

Codices graeci sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVIII. MMCCXLV. MMCCLIV. In Medicea. Bandini III. p. 43. Mutilus, a Busbeckio Constantinopoli comparatus in biblioth. Vindob. gr. exstat. de Nessel. Cat. part. III. pag. 19.

Praelect. in hunc libr. *Francisc. de S. André.* Cadom. 1687. 12. et *Io. Martini.* Paris. 1637. 4.

XVII. Περὶ ὄψιος.

Sponio (in praef. ad aph. nou.) atque Hallero bibl. med. pract. tom. I. pag. 73. principium libri περὶ παθῶν esse videtur, sed dicendi genus in vtroque hoc libro non conuenit. Liber hinc de oculorum affectionibus, quem auctor libri περὶ παθῶν se scripturum promiserat, hic de visu liber non est, quem quoque Galenus non nouit, neque Erotianus. Fragmentum alius libri esse videtur, et absque plurimo ordine scriptum.

• *Codices graeci* sunt in bibl. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLIV. MMDXLV. In Medicea Bandini III. pag. 44.

Hippocratis de morbis et remediis oculi liber *arabice* exstat in libris Narcissi, archiepiscopi Dublinensis. Cod. Brit. nr. MCCXII. Ketab alain men albeden le Bokrath. Herbelot. pag. 488.

Oculorum scarificatio, quae in hoc libro primum proponitur, his libris ansam dedit:

Io. H. Hampe diss. de scarificatione oculari Hippocratica. Duisburg. ad Rhen. 1721. 4.* — *B. Dau. Mauchard* ὀφθαλμόξυσις nou-antiqua, seu Woolhusiano-Hippocratica operatio, e textu graeco eruta. Tubing. 1726. 4.* — *Io. Zach. Platner* diss. de scarificatione oculorum. Lips. 1728. 4.* et in Opusc. tom. I. p. 39. — Eiusd. progr. de chirurgia ocularia. Lips. 1735. 4.* et in Opusc. tom. II. p. 49. — *D. W. Triller* exercit. de scarificatione et vstione oculorum, ab Hippocrate descripta. in Opusc. vol. I. pag. 463.

XVIII. Περὶ νούσων *Liber I — IV.*

Exstabant apud veteres libri περὶ νούσων sub *Hippocratis* nomine, sed non iidem, qui hodie sub hoc nomine prostant: quae enim veteres ex his libris citant, in iis non leguntur. *Galenus* duos libros Hippocratis de morbis magnos duosque paruos habet, ipsique adeo *Foesio* sect. V. p. 258. non constat, quinam de morbis minor primus Galeno dicatur. *Caelius Aurelianus* etiam consilia citat ex libro Hippocratis de morbis, quae saltim in his, quos nunc enarro, libris non leguntur. Galenus quoque, Foesio monente, l. c. τυφανίην memorat ex libro de morbis, quae in his non reperitur. Hinc alios libros veteribus exstitisse Hippocratis de morbis, aut hos, qui nobis supersunt, valde esse mutilatos, certum est. Alterum de morbis librum *Galenus* comm. I. in Hipp. epid. VI. text. 29. p. 387. 388. tom. IX. citat, et τὸν περὶ νούσων Ἱπποκράτει γεγραμμένον vocat, alios autem de morbis et de passionibus libros Hippocratis suis temporibus exstitisse, inde patet, quod libri de passionibus internis initium (in VI. aph. 27. p. 263. tom. IX.) atque loco modo citato et huius libri prima verba adduxerit, atque locum περὶ πελίης νούσου, qui in hoc libro de morbis altero §. 66. p. 90. tom. II. Lind. occurrit, citauerit et magna ex parte in commentarios suos transscripserit. Alter itaque, qui in Hippocratis operibus prostat, de morbis liber Galeno simpliciter περὶ νούσων dictus est. Hunc vero alterum nostrum librum priscis temporibus *primum de morbis* fuisse, ex *Caelii Aureliani* citatione alterius libri de morbis perspicitur, qui loca quoque quaedam ex eo dedit, quae in tertio, qui de morbis in Hippocratis operibus est, libro, reperiuntur, quod collatis locis *Caelii*; libr. III. chron. cap. 4. p. 191. cum libr. III. de morbis §. 11. p. 112. Lind. tom. II. et loc. libr. III. acutor. morbor. cap. 17. p. 240. cum libr. III. de morb. §. 15. p. 105. tom. II. Lind. manifeste intelligitur. Et hic secundus et tertius de morbis liber sine dubio

περὶ

περὶ νόσων ά et β′ est, quem Erotianus p. 22. ceu Hippocrateum citat. Sed primus liber et quartus de morbis quosnam titulos habuerint, difficulter penitus eruitur. Libri enim περὶ παθῶν et περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν cum titulis libri I. et IV. de morbis confusi a veteribus sunt. Liber περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν Galeno in VI. aph. 27. ὁ μέγας περὶ παθῶν dicitur. Duos vero de morbis magnos, et duos paruos aliquoties memorauit Galenus in exegesi vocum Hippocratis, adeoque liber primus et quartus de morbis et liber de affectionibus tres sunt, quos Galenus, et quidem *duos paruos de affectionibus* vocauit, vnus vero ex maioribus de affectionibus fuit.

Antiquos iam de vero horum librorum auctore incertos fuisse, Dioscoridemque librum de morbis ineditis libris II. Hippocrati, Thessali filio adscripsisse, Galenus comm. I. in Hipp. epid. VI. text. 29. pag. 387. tom. IX. memorat. Alios *Polybo* libros *de morbis* tribuisse, ex Galeno liquet ad VI. aph. 1. p. 248. tom. IX. Galenum saltim *de morbis* libros, quos nouerat, Hippocrate dignos non censuisse, sed spurios, intelligitur ex II. comment. in libr. Hipp. de diaeta acutor. text. 38. p. 63. tom. XI. Et sane, si etiam ordo, qui concinnus in iis vtique est, non desideratur, desideratur tamen Hippocratis doctrina, ingenium, exacta morborum enarratio et medelae simplicitas. Multa Cnidiorum ingenium redolent, indeque non est, quod dissentiamus a Foesio, qui hos libros ei tribuit, qui librum περὶ γυναικείων scripserit, et quidem medico ex schola Cnidia. Eandem sententiam *Hallerus* bibl. med. pract. tom. I. p. 71. et *Grunerus* p. 155. habent. Alterius tamen lib. IV. scriptoris videri, *Hallerus* putat, qui post Aristotelem vixerit. vid. biblioth. botan. tom. II. p. 620. et Hier. Cardan. de sanit. tuend. lib. III. [Hippocrati abiudicat *Reines.* epist. 49. ad Hofmannum pag. 451.]

Quatuor de morbis librorum codd. graeci exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVIII. MMCCLIV. MMDXLV. In bibl. Medicea Bandini III. p. 42. — Libri III. priores exst. in bibl. Vindobonens. Lambec. VI. pag. 85. et de Nessel. part. III. pag. 20. nr. IV.

Gr. et lat. prodierunt ex vers. *Georg. Pylandri.* Paris. 1540. 4. *Falc. Rast.* [Gr. lat. cum praelection. Io. Martini, ed. a M. Renato Morello, Par. 1637. 4. Mus. Brit.] — *Petri Salii* Diuersi comm. in quatuor Hipp. libr. de morbis. Francof. 1602. fol.* 1612. fol. *Lind.* 1646. fol.* — *G. D. Coschwitz* de spadone Hippocratico lib. I. de morbis. Hal. 1721. 4.* — *G. E. Stahl* de febre lethifera Hipp. ad lib. de morb. II, 4. Hal. 1711. 4. — *Andr. O. Goelicke* de morbo ructuoso Hipp. de morb. lib. II. Francof. ad Viadr. 1734. 4. — *I. Gfr. Brendel* pr. de morbo crasso Hipp. Gott. 1747. in Opusc. part. I. pag. 166.

XIX. Περὶ γυναικείων ά. β′.

Erotiano, *Galeno* probe notus hic liber, ab illo inter Hippocratis scripta relatus, ab hoc vero non plane dignus Hippocrate habitus comm. III. in II. epid. Hipp. t. 95. pag. 179. tom. IX. et in permultis spuriis Hippocrateis libris citatus, v. g. περὶ ἐλλεβορισμοῦ, pag. 612. tom. I. Lind. περὶ γονῆς, περὶ ἀφόρων, περὶ νόσων, ab omnibus pro spurio habitus est, Lemosio, qui eius ne quidem meminit, Mercuriali, Hallero, Grunero. Profectus esse videtur ab eo, qui librum IV. *de morbis*, librum *de genitura*, *de virginum morbis* et de *helleborismo* confecit, notante quoque *Foesio* sect. V. pag. 306. Ad libros, ex Cnidiorum mente scriptos, *Grunerus* p. 172. refert. Et sane morborum descriptiones plurimas fugitiuo

gitiuo calamo exaratas et medicamentorum farraginem inconditam, quam vix ab Hippocratis aetate expectaueris, continent. Notha, seu adiecta, quae a p. 520. tom. II. Lind. leguntur, Foesius ex membranis Vaticanis adposuit. vid. not. ad hunc libr. *Foes.* sect. V. p. 331. Secundus liber continuatio prioris est et, quod voces eaedem testantur, in vtroque libro repetitae, ab eodem auctore compositus.

Codices graeci exstant in bibl. Reg. Paris. nr. MMCXL. duo MMCXLI. duo MMCXLII. duo MMCXLIII. duo MMCXLIV. duo MMCXLVI. duo MMCCXLII. duo MMDXLVIII. In bibl. Vaticana. In bibl. D. Marci. In Medicea Bandini III. pag. 45. In Vindobonensi Lambec. V. pag. 85. de Nessel. part. III. pag. 20. nr. IV. — *Arabice* Herbelot.

Liber I. prodiit interprete *Maur. Cordaeo*, Paris. 1585. fol. Basil. 1586. 4.† Et in Gynaeceorum tom. III. Et in Gynaeceis Isr. Spach. Arg. 1597. fol.*

XX. Περὶ παρθενίων.

Veteribus ignotus liber, qui eiusdem auctoris esse videtur, qui libros περὶ γυναικείων scripsit. Prooemium librorum de mulie bribus *Foesio* sect. V. p. 291. esse videtur. *Grunerus* p. 170. auctori libri περὶ ἱερῆς νόσου eum tribuit, cum quo in caussis pertractandis aliquo modo conuenit.

Codices graeci exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMDXLV. In Medicea Bandini III. pag. 45.

Maurit. Cordaei edit. gr. et lat. cum adnotat. prodiit Paris. 1574. 8.* — *Io. B. Donati* comment. Luccae. 1582. 4. *Falc.* Francof. 1591. 8. — *Claudii Tardy* paraphrasis in libr. de virginum morbis. Paris. 1648. 8. *Burm.* — *Io. Stephani* comment. Venet. 1635. fol.

XXI. Περὶ γυναικείης φύσιος.

Excerpta plurima continet ex libris περὶ γυναικείων, notantibus *Foesio* sect. V. pag. 292. et *Hallero* bibl. med. pract. tom. I. p. 71. et insuper morbos et medicamenta infinite multiplicata, multa quoque contra Hippocrateae scholae mentem dicta, medicamenta foetum corrumpentia, abortum concitantia.

Codd. Graeci sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. In Medicea Bandini III. p. 45. [De feminea natura et de feminarum morbis, Fab. Caluo interpr. Par. 1526. 12. Mus. Brit.]

XXII. Περὶ ἀφόρων.

Librorum περὶ γυναικείων veluti adpendix, quam *Erotianus* citat pag. 22. et *Galenus* in glossar. et in comm. III. in II. epid. Hipp. text. 35. p. 179. tom. IX. verum non ceu talem, qui ab Hippocrate profectus sit.

Codices Graeci exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLV. MMCXLVI. MMCCLIV. MMDXLV. In Medicea III. pag. 45.

XXIII. Περὶ ἐπικυήσιος.

Siue, vt Hier. Mercurialis scribit, περὶ κυήσιος καὶ ἐπικυήσεος, cens. p. 36. a veteribus non memoratus.

Codd. exstant in bibl. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLIV. MMDXLV.

XXIV. Περὶ ἱερῆς νόσου.

Memorat hunc librum inter Hippocrateos *Erotianus* p. 22. et *Galenus*, etsi alio loco, (comm. in VI. epid. VI. text. 7. pag. 550. tom. IX.) auctorem non dicat; alio tamen loco (comm. I. in Hipp. prognost. text. 4. p. 588. tom. VIII.) Hippocratis esse diserte adserit. *Caelius* quoque *Aurelianus* l. diut. cap. 4. p. 219. eum ad Hippocratem refert, nec non ex recentioribus *Foesius* sect. III. p. 145. *Iul. Caes. Scaliger*, in comm. in Hipp. de insomniis atque *Trillerus* in epist. med. crit. super I. et III. epid. p. 196. 197. in Opusc. vol. II. *Democrito* hunc librum adscribere non dubitarunt *Andr. Caesalpinus* lib. V. art. med. cap. 1. et *Antonius Ponce de Sancta Cruce* in praelect. Vallisoletanis s. comm. ad hunc librum. Vid. *Menag.* ad Laert. p. 414. *Philotimo* cuidam tribui, *Trillerus* refert l. c. [De titulis atque argumento libri vid. *Petrum Petitum* ad Aretaeum pag. 77.]

Memorabilis ceterum liber, qui supernaturales morborum caussas plane reiicit atque elegans, totus dogmaticam scholam iam efformatam redolet, adeoque ipso Hippocrate recentior est. Neque oratio Hippocrateae breuitati respondet. Indeque hunc librum pro spurio quoque habuere *Lemosius*, qui eum ad Hippocratem, Draconis filium, refert. cap. 7. p. 33. *Hier. Mercurialis*, p. 33. qui simul memorat, in codicibus graecis ante hunc librum censuram oppositam legi, in qua scriptor testatur, eum minime germanum esse Hippocratis, *Hallerus*, biblioth. med. pract. tom. I. pag. 69. atque *Grunerus* pag. 162.

Codd. graeci sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. In bibl. Vindobon. Lambec. VI. p. 85. et de Nessel. part. III. p. 19. nr. IV. In bibl. D. Marci. In Medicea Bandin. III. p. 43.

Pontil de Santa Cruce praelectiones Vallisoletanae in hunc libr. Madrit. 1631. fol. [quas valde laudat *Casaubon.* lib. de enthusiasmo, cap. 2. p. 21. et cap. 3. p. 67. *Heumann.*]

XXV. Περὶ μανίης.

Citat auctor libri, veteribus non memorati, *de morbo sacro* librum et epidem. V. Ipse vero hic liber citatur in Hippocratis ad Damagetum p. 916. tom. II. Lind. epistola.

Codex graecus est nr. MMCXL. bibl. Reg. Paris. imperfectus.

- Seorsim prodiit cum nonnullis aliis Hippocr. interprete *Iano Cornario*. Colon. 1542. 8. *Gunz.* Basil. 1582. 8.

XXVI. Περὶ φαρμάκων.

Siue περὶ καθαιρόντων φαρμάκων, multa ex aphorismis habet et a veteribus non memoratur. Liber φαρμακίτιδος, hodie deperditus, quem auctor libri *de morbis* aliquoties

quoties citat, non est, quum de alui purgatione, secundum quatuor humores instituenda, tantum agat.

An sit liber *de solutiuis*, cuius cod. exst. in bibl. Mertoniens. nr. DCCXXIX. Cod. Brit. dubium est. Exstat et codex graecus, ni fallor, in MS. If. Vossii. Montfauc. in biblioth. Anglican. nr. MMCCXCVII. I. pag. 677.

Edidit gr. *Io. Caius*, cum quibusdam scriptis Galeni. Basil. 1544. 4. — Graece ad calcem breuiarii *Nicephori Constantinopolitani* ex Cuiaciano codice descriptum edidit *Dionys. Petauius*. Paris. 1616. 8. gr. et lat. ex proprio cod. et cum notis edidit *F. Morellus*. Paris. 1617. 12. 1621. 12.

Gr. et lat. cum interpret. et comm. *Io. Heurnii*, in libro: *Hippocratis Coi prolegomena et prognosticorum libri III.* Lugd. Bat. 1703. 4.* p. 108. et saepius. vid. supr. sub prognost.

Ad calcem postremae edit. *Foesii*. Geneu. 1675. fol. cum *Heurnii* interpretatione et notis.

Latine cum *Rhasis* opusc. et aliis, titulo Hipp. de farmaciis. Venet. 1497. fol.* cum Guinterii anat. institut. et Theophili de corporis humani fabrica libr. V. prodiit *Guinterio* interpr. Basil. 1539. 4.* cum *Apicio* et aliis de medicamentorum vsu. Paris. 1541. 8. Inter medicos antiquos graecos, ex vers. Iunii Pauli Crassi. Basil. 1581. 4. pag. 147.

XXVII. Περὶ ἐλλεβορισμȣ̃.

Initium libri *περὶ ἐλλεβορισμȣ̃* esse librum *περὶ φαρμάκων Heurnius* p. 108. putat; sed num hunc intellexerit, dubium est. Excerptus hic est ex aphorismis, praenotionibus, praedictionibus et libro de diaeta acutorum, quos libros omnes se scripsisse auctor adfirmat. Librum quoque *de morbis mulierum*, ceu suum, memorat.

XXVIII. Περὶ ὑγρῶν χρήσιος.

Consarcinatus liber ex aphorismis aliisque, Foesio monente sect. IV. p. 33. membranis, neque ab *Erotiano* et *Galeno* memoratus, adeoque spurius, etsi *Io. Nardio* ideo legitimus videatur, quod veteres eius passim meminerint.

Codices sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCLIII. MMCCLIV.

Commentatus est in hunc libr. *Io. Nardius* in nocte geniali prima. Bonon. 1656. 4. †

XXIX. Περὶ φυσῶν.

Referunt hunc librum ad Hippocratem *Erotianus* p. 22. atque *Galenus*, nec non *Gregorius Nazianzenus*, *Io. Stobaeus*, alii. *Mercurialis* secundae classi accenset, et iure quidem: mere enim ad *θεωρίαν* spectat, neque conscriptus esse potest, nisi post Hippocratis tempora, efformata penitus dogmaticorum secta. Ad pneumaticorum tamen quod *Clericus* quidem credidit, hist. de medic. part. I. lib. III. 4. p. 137. sectam non pertinet, quod probauit Cl. *Osterhausen* in diss. exh. historiam sectae pneumaticorum. Altorfii, 1791. 8.

Codices Graeci exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIII. MMDXLV. In bibl. D. Marci. In Medicea Bandini III. p. 44.

Graecus est forsan codex, qui exstat in bibliotheca Io. Mori, episc. Noruicens. nr. MMMMMMMMMCCXXXIX. Montfauc. I. pag. 687. *Graecum* huius libri codicem in bibl. Vaticana nr. CCXVI. memorat Foesius, in not. in libr. de ossium natura. *Latini* in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXIII. MMMMMMMLXIII.

Prodiit gr. et lat. *Iano Cornario* interprete. Basil. 1529. 4. *Gunz.*

Vertente *Adriano Alemanno* cum commentar. Paris. 1557. 8.*

Io. Morisoti commentarium graec. citat Spachius p. 86.

Interprete *Franc. Philelpho*, aut *Constantino Lascari*. Paris. 1525. 12. *Houss.* — *Latine* vertente *Fabio Caluo*. 1527. 12.

XXX. Περὶ ἀδένων.

Scripturum se auctor libri περὶ ἄρθρων §. 12. p. 768. tom. II. Lind. librum περὶ ἀδένων οὐλομελίης promiserat, qui hic περὶ ἀδένων non est, notante iam *Galeno* in comm. I. in libr. Hippocr. de artic. text. 46. p. 314. tom. XII. sed a iuniore medico scriptus, qui et dicendi genere et ingenio multum ab Hippocrate Coo superetur. Commemorari hunc librum a nullo veterum medicorum, nec ab iis, qui indices scripserunt, *Galenus* l. cit. refert. Nec Erotianus hunc librum memorat. — *Codex* exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCLIV. — [conf. *Saxe* diss. Obseruatt. medicae. Vtrecht. 1782. pag. 3.]

XXXI. Περὶ ὀδοντοφυΐης.

Non memoratus ab Erotiano atque Galeno, fere practici argumenti est, et ad imitationem dictionis Hippocrateae conscriptus. — *Codices Graeci* sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLVI. MMCCLIV.

XXXII. Περὶ διαίτης. ά. β΄. γ΄.

Ab *Erotiano* non memoratus hic liber modo περὶ διαίτης a *Galeno* inscribitur in I. libr. de alimentor. facult. cap. 6. p. 314. et cap. 28. p. 329. tom. VI. modo περὶ διαίτης ὑγιεινῆς, in comm. I. in Hippocr. de diaet. acutor. text. 17. p. 15. tom. XI. modo ὑγιεινὸν διαιτητικόν. Περὶ φύσεως ἀνθρώπου καὶ διαίτης inscribi librum, in tres partes diuisum, idem *Galenus* I. de alim. facult. cap. 1. pag. 306. tom. VI. refert. Totum vero hunc librum antiquissimum esse, Galenus testatur; verum non Hippocratis, et aut referri ad *Euryphontem*, aut *Phaontem*, aut *Philistionem Locrum* (de quo vid. quae viri docti ad *Gellium* XVII. 11. et ad *Diog. Laert.*) aut ad *Aristonem*, aut ad *Pherecydem*, aut ad *Phileten*, vel ad alium quendam veterum: multis enim hunc librum esse adscriptum. Monet vero simul, hos viros omnes priscos esse, nonnullos quidem Hippocrate vetustiores, alios ei coaeuos fuisse. Verba eius haec sunt: εἰ γὰρ καὶ μὴ Ἱπποκράτους ἐστὶν ἐκεῖνο τὸ βιβλίον, ἀλλ᾽ Εὐρυφῶντος, ἢ Φαῶντος, ἢ Φιλιστίωνος, ἢ Ἀρίστωνος ἢ τινος ἄλλου τῶν παλαιῶν, εἰς πολλοὺς γὰρ ἀναφέρουσιν αὐτὸ, πάντες ἐκεῖνοι τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν εἰσιν, ἔνιοι μὲν Ἱπποκράτους πρεσβύτεροι, τινὲς δὲ συνεκμακότες αὐτῷ. Comm. I. in libr. de diaet. in acut. text. 17. p. 14. 15. tom. XI. conf. locum fere penitus eundem, nisi quod auctorem Hippocratem huius libri a quibusdam haberi referat, in libr. I. de alim. facult. cap. 1. pag. 306.

Et

Et haec quidem *Galeni* sententia de toto hoc libro fuit, non de primo tantum, vt quidam haec Galeni loca intellexerunt. τὸ πρῶτον ἀφέστηκε πάμπολλα τῆς Ἱπποκράτους γνώμης iudicium *Galeni* de primo est l. c. de alim. facult. et maximam partem ex Heracliti philosophia petita continet. (vid. *Gruner.* cens. pag. 96.)

Alterum librum Hippocrate satis dignum *Galenus* l. c. ex lib. I. de alim. cap. 1. censet; eius vero duplex initium fuisse refert, quod ex libri principiis ipsis, quae exhibuit, intelligitur. Aliis scilicet in exemplaribus initium libri a §. 7. edit. Lind. tom. I. p. 214. fuit: σιτίων δὲ καὶ πομάτων δύναμιν ἑκάστων, κ. τ. λ. in aliis vero a §. 1. p. 210. χωρέων δὲ θέσιν, κ. τ. λ. Multa ex hoc libro Celsum mutuasse, *Foesius* sect. IV. p. 106. refert. Multa praeterea, praesertim, quae ad anatomen pertinent, adiecta esse huic libro, Galenus suspicatur libr. VI. de Hippocr. et Platonis decretis cap. 3. pag. 186. 187. tom. V.

De tertio libro *Galenus* iudicium suum non tulit, nisi quod generatim dicat, omnes tres libros ad Hippocratem referri a quibusdam. Ad *Herodicum Selybranum*, medicinae gymnasticae auctorem, refertur hic liber a Clerico hist. de med. part. I. lib. III. 13. pag. 177. quoniam in eo gymnasiorum exercitia ad bonam valetudinem vehementer commendantur. Diuersorum auctorum hos tres libros opus esse, ipsa eorum lectio probat.

Codices Graeci librorum III. sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVIII. MMCCLIV. MMDXLV. In bibl. Vindob. de Nessel. part. III. p. 20. nr. IV. In bibl. D. Marci Venet. In Medicea Bandini III. p. 42. In biblioth. Bodleiana codex latinus est nr. MMMDXLI. — Liber I. solus exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXVII.

Des Maizeux explication d'une passage d'Hippocrate dans le livre de la diete in histoire critique de la republique des lettres tom. XI. pag. 52 sq. et ibid. pag. 290.

Io. Matth. Gesner ψυχαὶ Ἱπποκράτους. Gott. 1737. 4.* vid. Suppl. ad nou. act. erud. tom. III. sect. X. p. 449. et in Comm. soc. Reg. Gott. tom. III. — Dissertation sur l'origine des êtres animés suivant le systeme d'Hippocrate, par Mr. *Heinius*, in: Memoir. de l'Acad. Royale des sciences de Berlin. 1745. pag. 101.

XXXIII. Περὶ ἐνυπνίων.

Ob initium libri huius: περὶ δὲ τῶν τεκμηρίων τῶν ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν Foesius sect. IV. p. 113. hunc librum pro continuatione libri III. de diaeta habet, et *Hallerus* eiusdem sententiae est in bibl. med. pract. tom. I. p. 80. Similia enim praecepta de alimentis addendis, detrahendis, de medicina gymnastica in eo proponuntur.

Codices Graeci exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. In bibliotheca Vindobonensi de Nessel. cat. MS. graec. bibl. Vindob. part. IV. nr. CXCII. pag. 109. In Medicea Bandini III. pag. 44. [inter codices gr. MSS. Nanianos pag. 442.]

Graece editus est apud Morelium. Paris. 1557. 12.* vid. sub prognostico titulum.

Gr. et lat. cura *Iusti Velsii*. Basil. 1543. 4. †

Gr. et lat. cum aliis apud Morellum. Paris. 1557. *Maittair.*

Latine. Editionem ab anno 1479. citat *Spachius*, in elench. medic. pag. 82.

Andrea Brentio interprete. 4. f. loc. et anno.* 15. foliorum, fine titulo, custodibus, signatura et paginarum numeris. Praemissa est *Andr. Brentii* epist. ad Zachariam Barbarum, Venetorum oratorem, deinde Brentii epistola ad Sixtum, (Xystum vocat) Pontificem, posteaque fol. 5. liber *de insomniis* sequitur. Post hunc librum Brentii epistola ad Ni. Gupalatinum legitur. Descripsit hunc librum probauitque eum anno 1471. et quidem Romae typis esse excusum *M. Denis* in den Merkwürdigkeiten der K. K. Garellischen Bibliothek. nr. 114. pag. 207. 208.

Apud *Symphorianum Campegium*, saec. XV. vt videtur, vergente. — In Rhazis et alior. opusc. collect. Veneta, et quidem ex A. Brentii versione, mox descripta, cum epist. Brentii ibi dictis omnibus 1497. fol. Et in articella. — Vertente *Fabio Caluo*, cum aliis. 1527. 12.

Iusto Velsio interprete. Antwerp. 1541. 8.† *Aug. Ferrerii* liber de somniis, Hippocratis de insomniis, Galeni de insomniis, Synesii de somniis. Lugd. 1549. 12.* — cum *Iul. Caes. Scaligeri* versione et commentario atque *Aristotelis* libellis de somno, vigilia, insomniis et diuinatione. Lugd. 1538. 4. 1539. 4. *Rast.* [Lugd. 1549. 12. Mus. Brit.] Geneu. 1561. fol. ad calcem eiusdem librorum VII. poetices. Geneu. 1561. fol. Catal. bibl. Bunau. I. p. 95. Giess. 1610. 8. Amst. 1658. 12. — Auctus et recognitus idem l. fol. f. loc. et ann. *Gunz.* — *I. Colle* de cognitu difficilibus in praxi ex libro Hippocr. de insomniis. Venet. 1628. 4.

XXXIV. Περὶ φύσιος ἀνθρώπȣ.

Si, quod quidem Galenus credidit in comm. I. in hunc libr. text. 1. p. 94. 95. tom. III. et text. 42. p. 126. Plato hunc librum coram oculis habuit, quum animi naturam secundum Hippocratis methodum se inuestigaturum diceret in Phaedro pag. 371. vol. X. edit. Bipont. hic liber ex Hippocratis omnibus is foret, cuius genuinae origines ab antiquissimo viro essent probatae. Sed Platonem ad hunc in hoc loco librum respexisse dubium est, et, licet huius libri mentionem faciant *Erotianus* pag. 22. *Galenus*, *Palladius* comm. in libr. Hippocr. de fract. sect. VI. p. 247. Foes. et *Macrobius* in VI. saturn. cap. 5. omnesque hi illum pro genuino habeant; tamen *Galeni* iam temporibus quidam fuere, qui eum pro spurio haberent, et quidem alii Galeno antiquiores, alii vero ipsi coaeui, et studio contradicendi Galeno, vt ipse narrat, in comm. I. ad hunc libr. prooem. p. 94. 95. tom. III. permoti. Quosdam Polybo hunc librum tribuisse comm. I. in hunc libr. text. 42. pag. 126. et text. 1. pag. 95. et comm. II. pag. 149. alios vero Thessalo comm. II. in hunc libr. text. 1. pag. 129. tom. III. ipse Galenus refert.

Sed Galenus, qui ad hunc librum illustrandum non solum commentarios duos in eum scripsit, verum etiam peculiarem librum: περὶ τῶν καθ' Ἱπποκράτην ςοιχείων, qui in tomo III. edit. Chart. legitur, in defendendis genuinis originibus prioris partis huius libri acerrimus est, quae suo tempore 240. ςίχȣς continebat, humorumque naturam et constitutionem corporum ex calido, frigido, sicco et humido docebat. Hanc partem eam esse, quae Hippocrateae doctrinae prima fundamenta contineat, et quam Plato iam legerit, adeoque summe germanam, non sine acerbitate plurima in aliter sentientes locis iam citatis, inprimis in prooem.

prooem. ad comm. I. in hunc librum notat. Eaque pars vsque ad §. 17. partem plurimam edit. Lind. tom. I. pag. 273. progreditur.

Quae in vltima parte §. 17. p. 273. edit. Lind. et in sequentibus continentur, adiectitia putat, quae plurima, absque vllo ordine enarrata, ad pathologiam, therapeuticen atque diaetam pertinentia contineant. Haec Dioscorides in editione sua asterisco iam, ceu notha, notauerat, *Thessali*, Hippocratis filii, esse suspicatus. vid. Galen. comm. II. in hunc libr. text. 1. p. 129. tom. III. Alii *Polybo* hanc partem adscripserant. (Gal. comm. II. in hunc libr. p. 149.) Et verius quidem: *Aristoteles* enim libr. III. de histor. animal. cap. 3. multa ex hoc libro ad verbum fere excerpsit, quae §. 20. p. 275. tom. I. Lind. leguntur; eaque Polybo expresse tribuit, ita, vt hic pro huius saltim huius libri partis vero auctore habendus sit, si, quod ego fere crediderim, non totius libri auctor existit. Ex multis aliis libris hanc partem esse compositam, et lectio illius probat, et ipsius Galeni testimonium, in prooem. ad comm. I. in hunc libr. p. 95. tom. III. Eiusdem cum *Galeno* sententiae et recentiores sunt, nisi quod vix certe dici posse, quae in hoc libro Hippocratis sint, statuant. conf. *Haller*. bibl. anat. tom. I. p. 17. et art. med. princip. tom. I. p. 33. *Gruner*. p. 99 sq. Antiquos hunc librum libris de diaeta adiunxisse, notat Foes. in not. ad hunc libr. sect. III. pag. 95.

Codices MSS. exstant graeci in bibl. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLIII. MMCCLIV. MMDXLV. et latinus nr. MMMMMMDCCCLXV. In bibl. Cai. Gonvill. Cantabrig. nr. DCCCCLIX. In biblioth. S. Remigii Rhemens. nr. DXLVIII. Montfauc. II. pag. 1289.

Ketab al thabiut, de homine, opera *Honain* arabice versus, forsan hic liber est. vid. Herbelot. Exstat cum expositione Galeni arabice versus ab *Honaino*, filio Isaac, Syro Iacobita in bibl. Palat. Medicea. vid. *Assemanni* Codd. orientales bibl. Palatinae Mediceae. Florent. 1742. fol. nr. CCXXVI. pag. 354. Eiusd. *Honaini* commentarius, siue potius paraphrasis in hunc Hipp. libr. et Galeni comm. exstat in bibl. Palat. Medicea nr. CCXXVI. *Assemann*, ibid.

Prodiit graece cura *Albani Torini*, cum prognostico et iureiurando. Basil. 1536. 8.* [1543. 8. Mus. Brit.] Paris. 1548. 4.* [Lugd. 1548. 1558. 12. Mus. Brit.] Bremae. 1584. 4. Lugd. Batau. 1627. 8. [Gr. lat. Lugd. 1570. 12. Mus. Brit.]

Latine. Andr. Brentio vertente, in collect. Symphoriani Champerii in 8. sine loco et anno edita.* Eadem versio exstat in operum quorundam Rhasis coll. Venet. 1497. fol. In articella. Andr. Brentio vertente. Lugd. 1506. 8. Paris. 1516. 4. Cum Galeni de sectis libro et Alexandro Aphrodiseo, *Brentio* interprete. Paris. apud H. Steph. 1518. 4. Cum Hippocr. de victus rat. in acutis liber de natura humana prodiit Brentio interprete. Paris. ex offic. Colinaei. 1524. 12.* — *Guil. Copo* vertente. Lugd. 1525. 8. Ex recens. *Rabelaesi*, et quidem *Andr. Brentio* interprete. Lugd. 1532. 12.* vid. titulum sub prognostico. [cum Pauli Sismi Commentario Roterod. 1689. 12. laud. in Cat. Mus. Brit.]

Iam ante Galenum plures in hunc librum erant commentati. *Sabini* in eum commentarium *Galenus* citat in comm. II. in hunc libr. text. 22. p. 148. tom. III. Anonymi comm. lat. exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXVI. Galeni in hunc librum comm. exstant lat. in bibl. Medicea plut. 59. Montfauc. I. pag. 356. et in bibl. D. Marci Venet.

Galeni

Galeni commentarii II. in hunc librum prodierunt latine, cum libro ipso, *Hermanno Cruserio* interprete. Parif. 1531. 4.* Iterum cum ipso libro et Hippocr. de victus ratione salubri libro cum Galeni commentario *Herm. Cruserio* interprete. Parif. 1534. 12.* Venet. 1538. 12. [Parif. 1539. 12. Cat. Muf. Brit.]

Andrea Brentio interprete. Lugd. 1549. 16.

Io. Rochon comm. in hunc libr. exftant in biblioth. Reg. Parif. nr. MMMMMMMXXV. *Io. Goftlini* praelect. MS. in eund. in coll. Cai. Gonvill. Cantabrig. Cod. Brit. nr. MCXXVII. *Symphorianus Campegius* hos commentar. in collectionem opufculorum recepit. — Praeter Io. Guintherii et Io. Stephani Bellunenfis enarrationes in hunc librum exftant *Iac. Sylvii* fcholia. Lugd. 1549. 16.† — *Euftachii Quercetani*, cum fchol. in Galeni libr. III. de temperament. Bafil. 1549. 8.* — *Stephani* Paparellae commentarii II. Venet. 1551. 4.* — *Io. Bapt. Montani* perioche. Venet. 1560. 8.

Blafii Hollerii cum textu gr. et lat. etc. Galeni comment. latine factis. Bafil. 1536. 8.* 1562. 8.* et in Opp. Maceratae. 1582. fol.*

Lat. verfus cum textu graeco, et paraphrafi explicatus ab *Hier. Maffario*. Argent. 1558. *Gunz.* 1564. 4.* — lat. cum paraphrafi et explicat. *Iacobi Scutellarii*. Parm. 1568. 8.* et *Io. Fr. Schroeter*. Ien. 1585. 8.* qui Scutellarii paraphrafin fere repetiit. — *Iacobi Segeratae*, Valent. 1596. *Bodlei.* — *Io. Heurnii*. Lugd. Bat. 1609. 4.* et in Operib.* — *Barth. Perdulcis* in Iac. Syluii anatomen et in libr. Hippocr. de natura humana commentarii. Parif. 1643. 4.*

Gallice vertit et commentarium addidit *Io. de Bourges*. Parif. 1548. 16.

XXXV. Περὶ τροφῆς.

A Galeno, qui et IV. commentarios in hunc librum fcripfit, qui valde mutili ad nos peruenerunt, et in libr. de Optima conftitut. cap. 3. pag. 4. tom. VI. pro genuino habitus, a nonnullis vero, *Hieronymo Mercuriali* p. 24. tefte, *Philiftioni*, vel *Pherecydi*, vel *Theffalo*, vel *Herophilo* tributus, *Erotiano*, p. 22. *Gellio*, III. noct. Attic. 16. *Palladio*, comm. in libr. Hippocr. de fractur. apud *Foef.* fect. VI. p. 147. *Stephano* Athenienfi, in lib. I. Galeni ad Glaucon. p. 64. memoratus, ab *Hier. Mercuriali*, p. 24. *Io. Coftaeo*, Mifcell. I. *Foefio*, fect. IV. pag. 115. *Dan. Clerico* hift. de med. part. I. lib. III. p. 207. atque *Trillero*, Opufc. vol. II. pag. 218. pro genuino habitus, tamen, vt videtur, Ariftotele, qui arteriarum nomine ad venas falientes vfus non eft, quod tamen huius libri auctor fecit, recentior, et prouectioris anatomici ftudii foboles.

Codices exftant *Graeci*, in biblioth. Medicea Bandin. III. 42. in biblioth. D. Marci. in biblioth. Reg. Parif. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIII. MMCCLIV. MMDXLV. In Coll. Cai. Gonvill. Cantabrig. lat. interprete Nicolao de Calabria, in biblioth. Reg. Parif. nr. MMMMMMDCCCLXV. cum comm. Io. le Conte, in biblioth. Reg. Parif. nr. MMMMMMMLXXIX. *Arabice:* Ketab Algheda. Herbelot. pag. 489.

Sabini commentarium in hunc librum laudat Gellius lib. III. noct. Att. cap. 16. — *Galeni* commentarios iam memoraui. Accesserunt quintae Iuntarum editioni, a *Io. Bapt. Rasario* communicati. Edidit eos seorsim Io. Bapt. Rasarius lat. Caesar. August. 1567. 4.

Antonii Fracantiani commentarius prodiit Venet. 1566. 4.

Graece prodiit Paris. 1569. 4. *Askew.*

Hippocr. de alimento liber gr. et lat. cum comment. *Stephani Gourmelini.* Paris. 1572. 8.† — cum *Hier. Cardani* comm. Venet. 1566. 4. Rom. 1574. 8. Basil. 1582. 8. Et in Operib. tom. VII. p. 356. — cum *Franc. Valesii* comment. Colon. 1561. 8. Complut. 1589. fol. Colon. 1589. fol. *Gunz.* — cum *Stephani Roderici* Castrensis comm. Florent. 1635. fol.* Sectionem IV. comm. filius Franciscus edidit Flor. 1679. fol.* [In Cat. Mus. Brit. laudatur editio interpr. Lud. Dureto a Pet. Girardeto. Par. 1631. 8.]

XXXVI. Περὶ διαίτης ὑγιεινῆς.

Liber hic, quem Erotianus non memorat, et qui, Galeno notante, in antiquissimis codicibus medius inter librum περὶ φύσιος ἀνθρώπȣ et περὶ διαίτης fuit, a *Galeno* in prooem. comm. ad hunc libr. p. 220. tom. VI. *Polybo* penitus tribuitur, ita, vt vix vnquam de Hippocrate eius auctore, sed fere semper de *Polybo* verba faciat, librumque ipsum sub *Polybi* nomine citet. vid. *Galen.* comm. II. in Hippocr. de nat. human. prooem. p. 128. tom. III. et comm. I. in Hippocr. de diaet. acut. text. 17. p. 15. tom. XI. cet. *Polybo* reliqui quoque fere omnes hunc librum tribuunt, qui et librum III. de diaeta confecit, cum quo in dicendi genere argumentoque similitudinem habet plurimam.

Codex Graecus est in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLIV.

Editus est, et vtplurimum quidem sub Polybi nomine, lat. *Andr. Brentio* interprete, in collect. Symphoriani Champerii, quae sine loco et anno in 8. prodiit et Lugd. 1506. 8. *Guil. Copo* interprete. Paris. 1528. fol. et 1529. 8. 1533. 8. *Herm. Cruserio* interpr. 1534. 12. [Par. 1539. 12. Mus. Brit.] *Guinterio* interpr. cum Scribonio et Benjuenio. Basil. 1529. fol. Basil. cura *Albani Torini.* 1544. 4.* Basil. 1559. 8. Antwerp. cura *Io. Placotomi.* 1561. 12. Paris. 1577. 12. Cum *Io. Curionis* schola Salernitana saepissime prodiit latine. Has editiones vide in regimine sanitatis Salerni ex edit. *Ackermanni*, pag. 118 sq.

Commentarii *Galeni* codex est Graecus in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCLXXVI. In biblioth. Vindob. Lambec. VI. pag. 86. conf. de Nessel. cat. MS. graec. biblioth. Vindob. part. III. nr. XXXIV. p. 45. Lat. in biblioth. Laurent. Medic. plut. 59. Montfauc. I. p. 356.

Editus est *Galeni* commentarius cum ipso textu vertente *Io. Vassaeo* et *Io. Guintherio* Basil. 1533. fol. nec non *Hermanno Cruserio* interprete cum comm. Galeni in Hippocr. de natura humana. Paris. 1534. 12. — *Polybi* de salubri victus ratione, cum comm. *Hieron. Thriverii Brachelii.* Lugd. 1548. 8.* *Polybi* — ex interpret. et cum comm. *Gilb. Philaretti.* Antwerp. 1543. 8. — *Polybi* lib. vtilissimi di conservare la sanita overo modo di vivere sani e de le malattie del corpo umano. lib. III. vertente Petro Lauro. Venet. 1545. 4. *Trew.*

XXXVII. Περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον.

Erotiano inter Hippocrateos libros dictus p. 22. et a *Caelio Aureliano* V. chron. cap. 1. *Rufo Ephesio* de corp. hum. part. appellat. lib. I. cap. 1. p. 111. coll. Henr. Steph. Athenaeo in

in deipnos. —. nostra vero aetate a *Dan. Clerico* hist. de med. part. I. lib. III. 3. p. 120. *Hallero*, art. med. princip. tom. I. p. 51. et *Trillero* in opusc. vol. II. p. 218. pro vere Hippocrateo habitus, a Galeno non, nisi fugiente quasi calamo, (in glossar. Hippocr. s. v. *θυρῶν, κεγχρεοί*) memoratur. Minus quoque probatur ab *Hier. Mercuriali* p. 22. *Lud. Lemosio* cap. 11. fol. 36. et Dureto. *Thomas Reinesius* eum post Aristotelis tempora demum esse scriptum existimat in var. lect. pag. 75. Similem esse in dicendi genere et ratiocinii subtilitate libro de glandulis *Lemosius* iam notauit.

Codices exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLII. MMCCLIII. et MMCCLIV.

Prodiit graece, cura *Albani Torini*. Basil. 1536. 8.

Latine, vertente *Andr. Brentio*. Paris. 1524. 12.* Ex edit. *Rabelaesi*. Lugd. 1543. 8.* — Cum comm. *H. Cruserio* interprete. Paris. 1531. 4.* Cum explic. *Hier. Massariae*. Arg. 1564. 8.* — Exstant in hunc libr. commentarii Adr. Alemanni. Leonhardi Bauschii. Madrit. 1594. fol. *Lind.*

Hippocratis liber de locis in homine commentariis illustratus a *Franc. Perla*, Caluiensi. Rom. 1638. 4.*

XXXVIII. Περὶ ὀστέων φύσιος.

Cum mochlico coniunctus hic liber in permultis membranis, a Iano Cornario sub mochlici quoque titulo editus est, sed hunc librum per mochlicum Galenus non significauit, optime quoque probante Foesio, in not. ad mochlicum, Galeno tamen et Erotiano notus fuit, qui permultas voces in eo explicuerunt. Erotianus tamen librum ipsum non memorat, *Galenus* vero titulo τῶν προσκειμένων τῷ μοχλικῷ, in glossar. s. v. κοτυλίδα. Quae de venis in eodem libro leguntur, Galenus citauit sub voce παρασάτας in eod. glossario. Ex iisque de venis peculiarem librum fecit, duce potissimum Hieronymo Mercuriali, Lindenius. vid. *Gruner*. cens. p. 107. et 109. qui editionum diuersitates diligenter notauit. — Post Aristotelem et Herophilum demum scriptum esse, cum inuenta anatomica contineat, Aristotelis temporibus ignota, *Hallerus* autumat in biblioth. anat. tom. I. pag. 21.

Codices MSS. exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. In Vaticana nr. CCXVI. In Medicea Bandini III. pag. 44.

XXXIX. Περὶ φλεβῶν.

Citatur a Galeno in lexic. Hippocr. vti iam dixi, neque singularis liber est, sed, quod et *Foesius* optime sciuit, pars libri περὶ ὀστέων φύσιος, ex qua singularem librum fecerunt, ossium descriptioni, quae in mochlico legitur, titulum de ossium natura, descriptioni vero venarum, quae in libro de venis legitur, singularem de venis titulum dantes.

XL. Περὶ σαρκῶν.

Περὶ ἀρχῶν ἢ σαρκῶν in multis libris scriptis editisque inscriptus, ab Erotiano non memoratus, a Galeno modo pro vero, modo pro supposito habetur in comm. III. in II. Epid. text. 29.

text. 29. pag. 175. et text. 33. pag. 178. tom. IX. Democrito *Conringius* introd. in med. cap. 3. §. 9. tribuit, sed etsi Heracliti doctrinam de calido immortali exponat, simul dogmata continet, quae Erasistrati demum temporibus inualuerunt.

Codices Graeci exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXLVI. MMCCLIV.

Prodiit in opusculorum Rhasis coll. Venet. 1497. fol. *Galeni* de elementis libri II. interprete Vict. Trincauelio, acq. Hippocr. liber de elementis cum comm. Iac. Syluii. Lugd. 1550. 12.* Solus *Syluii* commentarius prodiit Venet. 1543. 8.* Paris. 1561. 8. — cum comm. *Io. Heurnii.* Lugd. Bat. 1603. 4. Et in operibus omn.

XLI. Περὶ καρδίης.

Pars Foesio sect. III. p. 119. videtur libri περὶ σαρκῶν, cum eaque plurimum anatomicae scientiae inter omnes libros Hippocratis continet. Erotianus atque Galenus eum non memorauerunt, nec alii Hippocrati eum tribuunt. Tribui Aristotelico philosopho cuidam, *Conringius* monet cap. 13. de calido innato. Erasistrati placita continet, adeoque ante huius viri tempora non scriptus est. Legitimas huius libri origines defendit *Georg. Seger* in diss. de libri Hippocr. περὶ καρδίης ortu legitimo. Basil. 1661. 4. et in Baldingeri selectis doctorum virorum opusc. quibus Hippocrates explicatur. Gott. 1782. 8. p. 316. — *Codex* exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCLIV. — *Arabice*, Ketab alcalb el Bocrat. *Herbelot.* p. 490. — cum comm. *Iac. Horstii.* Francof. ad Viadr. 1563. 4. — Commentatus est in eumdem *Io. Nardius* in noct. genial. X.

XLII. Περὶ αἰῶνος.

Hunc libellum cum libro de carnibus iam coniunctum videmus in edit. Frobenii et in edit. Foesii, qui in not. ad hunc libr. p. 109. sect. III. in omnibus exemplaribus hanc particulam huic de carnibus libro adscribi adserit. Repetuntur in eo multa ex libro de natura pueri et aliis libris qui frequenter citantur.

Locus eiusdem argumenti, a Philone, libro de mundi opificio, ex Hippocrate laudatus, quem Lindenius libello de aetate subiecit et Charterius ad calcem tom. V. exhibuit, fortasse petitus est ex libris Hippocratis περὶ ἑβδομάδων, quos laudat *Chalcidius* part. III. et *Fauonius Eulogius* ad somn. Scipionis pag. 441. edit. Graeuii.

Exstant in hunc libr. gr. et lat. editum a *Io. Lalamantio*, eius comm. qui cum comm. in libr. de septimestri et octimestri partu prodierunt Lugd. 1571. 8. 1588. 8. — Exstant quoque Hippocr. de hominis aetate et extremo fine libri *Io. Lalamantio* interpr. Geneu. 1571. 8. vid. biblioth. Thomas. tom. II. pag. 98.

XLIII. Περὶ γονῆς.

Ab Erotiano non memoratur, nisi sub libro περὶ φύσιος παιδίου, cum quo similitudinem plurimam habere Foesius notauit, in not. ad hunc libr. p. 100. sect. III., comprehendit. A quibusdam (vt liber de natura pueri) ad Polybum refertur, notante eodem, l. c. Ad Hippocratem sane non referendus, ob ratiocinii subtilitatem et contemplationis copiam.

Codices MSS. exstant in biblioth. Coisliniana nr. CCCXXXV. Montfaucon. in biblioth. Coislinian. part. II. pag. 448. in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCCLIV. In Patauina Canonicorum Lateranensium bibliotheca. In biblioth. Card. Radulphi in Reg. Paris. nr. XIV. Montfauc. II. pag. 767. In Medicea Bandini III. pag. 42. [inter codd. gr. MSS. Nanianos pag. 442.]

Iod. Willichii obseru. in libellum Lactantii Firmiani qui de opificio Dei inscribitur. it. Hippocratis libellus de genitura interpr. *Iod. Willichio.* Argent. 1542. 8.* Francof. ad Viadr. 1542. 8. — Sub *Polybi* nomine, vertente *Albano Torino.* Basil. 1544. 4. — Gr. et lat. cum libro de natura pueri ex vers. et cum not. *Io. Gorraei.* Paris. 1545. 4.° et 1622. fol. — *Didaci de Sylua* (forte Syluii) commentarius citatur. Basil. 1556. 4. — *Io. Schegkius* in hunc libr. Argent. 1580. 8.

Gallice, per Guillaume Chretien. Paris. 1556. 8. 1559. 8. *Maittair.* — *Italice*, sub Polybi nomine. Venet. 1545. 4.*

XLIV. Περὶ φύσιος παιδίου.

Libri huius ab *Erotiano* p. 22. inter Hippocrateos memorati, inscriptiones varias dedit Galenus, περὶ παίδων φύσεως, in exeges. voc. Hippocr. Περὶ φύσιος παιδίου τοῦ ἐν τόκῳ in libro περὶ γυναικείων bis vocatur, et semel γένεσις τοῦ παιδίου ἡ ἐν τόκῳ. Galeni temporibus dubitatum est, num hic liber Hippocratis, vel Polybi sit, quod probat *Galenus* in cap. 1. de foetuum formatione pag. 286. tom. V. qui tamen etiam crebro eum ceu Hippocrateum citat. Memorauerunt quoque eumdem hunc librum *Palladius* c. in libr. de fract. *Foes.* sect. VI. pag. 147. Censorinus et *Macrobius* in somn. Scipion. I, 6. Pars esse videtur libri, Foesio p. 101. sect. III. iam monente, de genitura, quod libri huius extremum probare videtur, et exemplaria scripta, in quibus hic liber cum libro *de genitura* continuatur. Spurium quoque esse putauit *Io. Pincierius* p. 234. otii Marburgensis. Partus quoque tempora, notante *Meibomio* in comm. in iusiurand. Hippocr. p. 144. in hoc libro secundum solares menses computari videntur, cum in libro de septimestri secundum lunares enarrari videantur. Reiiciunt quoque *H. Mercurialis*, *Clericus*, *Grunerus* pag. 91. *Hallerus* biblioth. anat. tom. I. pag. 23. hunc librum, qui eum Herophileis temporibus prodiisse putat.

Codices MSS. exstant in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCXLVII. MMCCLIV. MMDXLV. Scholia in hunc librum ab ore Ioannis excepta exstant lat. in biblioth. Laurent. Medic. plut. 79. Montfauc. I. p. 356. vid. Bandini III. pag 42.

Abulabbas Achmet ben Mohammed al Saraksi circa ann. hegirae 380 *arabice* hunc libr. vertit, titulo Ketab alagennat. vid. *Herbelot.* biblioth. oriental. pag. 478.

Prodiit graece cura *Albani Torini.* Basil. 1538. 8. — Cum *Io. Gorraei* interpret. eiusque schol. cum libr. de genitura. Paris. 1545. 4.* 1564. 4. 1622. fol. *Bodlei.* — A *Iod. Willich* conuersus, cum not. Basil. 1542. 8.† — *Latine* in Articella. — *Gallice* vertit *Guillaume Chretien*, titulo: histoire de la nature de l'enfant. a Reims, 1553. 8 *du Verdier.* 1554. 8. *Rast.* — *Dini de Garbo* recollectiones in Hippocratem de natura foetus. Venet. 1502. fol. 1518. fol.

XLV. Περὶ

XLV. Περὶ ἑπταμήνȣ.

Liber hic post ea tempora, quibus ius Romanum coli coepit, pro genuino habitus, ab Erotiano non memoratur. Galenus se commentarium in eum scripturum quidem promisit, comm. VII. ad VI. epid. Hippocr. text. 27. sed a promisso non stetit, nisi ipsum *Galeni* librum περὶ ἑπταμήνȣ, qui in Operum editione Charterii tom. V. legitur, talem commentarium dixeris. Galenus libri huius genuinas origines in dubium vocare non videtur; vid. libr. eius de septimestri partu tom. V. Oper. p. 348 sq. vbi eum saepissime citat, primamque partem in eo dictorum optime illustrat. *Hier. Mercurialis* ad alteram classem hunc librum refert, cens. pag. 22. *Foesius* vero pro summe genuino habet, et vere Hippocrateo sect. III. pag. 110. Antiquissimum esse hunc librum cum sequenti de octimestri partu, non negandum est. Eique libro, in quo quaedam illustrauit *Samuel Battierius*, in specim. philolog. continente varias emendationes et obseruationes in Diogenem Laertium, Euripidem, Hippocratem, Philostratum, Basil. 1696. 4. iungendus est

XLVI. Περὶ ὀκταμήνȣ,

seu de *octimestri partu*, qui prioris de septimestri continuatio est. Spurius quoque exstat de septimestri partu libellus, quem Lindenius edidit, ex antiquiore et Galeni laciniis conflatus. — Vterque liber in *Codd.* MSS. vtplurimum iungitur. Sic exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLVI. MMDXLVI. MMCCLIV. In Medicea Bandini III. pag. 45.

Io. Caius seorsim edidit. περὶ ἑπταμήνων. 1562. 8. 1569. 8. — Prodierunt cum commentariis *Hier. Cardani.* Basil. 1568. fol. et in Oper. tom. IX. pag. 1. — cum comm. *Io. Lallamant* adiuncto libro de aetate, gr. lat. Geneu. 1571. 8.* 1588. 8.

Textus primum graecus legitur; deinde sequitur versio Lalamantii, Fabii Calui, Iani Cornarii. Tandem scholia leguntur Lalamantii doctissima, in quibus textus pluribus in locis ad fidem codicis graeci corrigitur.

XLVII. Ὅρκος.

De hoc libello doctorum virorum sententiae diuersissimae sunt. Memorauerunt eum et Hippocrati Coo adscripserunt *Scribonius Largus*, in epist. ad Caium Iulium Callistum, p. 2. 3. edit. Io. Rhod. *Erotianus*, pag. 22. auctor vitae Hippocratis secundum Soranum §. 2. p. 953. tom. II. Lind. *S. Hieronymus* ad Nepotian. de vita clericor. Ep. II. et epist. ad Heliodorum III. *Gregorius Nazianzenus* in orat. funebr. in Caesarium fratrem XII. pag. 166. edit. Colon. 1690. *Theodorus Priscianus* lib. IV. gynaec. cap. 6. *Suidas* in lexic. sub voc. Ἱπποκράτης, tom. II. pag. 145. et Auenzoar II. libr. theisir. tr. I. cap. 5. Aristophanem adeo in thesmophoriazusis ad hunc librum respexisse quidam adserunt, inprimis *Trillerus* in libello de Hippocrate atheismi falso accusato p. 106. conf. *Boerner.* noct. Guelph. pag. 141. Auctor quoque commentarii in librum aphorismorum, qui Oribasio adscribitur, hunc librum ad Hippocrateos retulit, exstatque adeo in eum commentarius, Galeno adscriptus, quem *Iohannitius* siue *Honain* arabice vertisse dicitur.

Ex recentioribus genuinas origines defendunt *Foesius* sect. I. p. 31. *Opsopoeus* in praef. ad Hippocr. opusc. *Io. Henr. Meibomius* in comm. in hunc libr. p. 13. *Io. Sponius* in praef. ad aph. nou. *Conringius* in antiqq. Academ. p. 263. et 107. *Heidenus* in apolog. p. 55. *Trillerus* in Opusc. vol. II. p. 165. *Frid. Boerner* in noct. Guelph. p. 135 sq. vt permultos alios omittam. Opiniones doctorum virorum de huius libri originibus tradidit *Turnebus* libr. XIX. aduers. cap. 21. [adde *Stollium* in histor. medic. pag. 810.]

Sed quoque non pauca testimonia prostant, contrarium probantia. Galenus huius libri non meminit, quod sine dubio fecisset, si ad Hippocratem eum retulisset. Putat quidem *Io. Henr. Meibomius*, Galenum iusiurandum Hippocratis coram oculis habuisse libr. X. de simpl. medic. facult. summum scelus esse putantem, medicamenta ἀγώγιμα, παθοποιά, et θανάσιμα exhibere, seu docere; sed haec nimis coniecturalia sunt. Pro spurio quoque habent *Iacobus Segarra* comm. in libr. II. de natur. facult. cap. 3. *Io. Bapt. Siluaticus*, controuers. med. 82. *Garsias Carrerus* comm. in Gal. de loc. affect. disp. 76. *Hier. Mercurialis* in Praelect. Patauin. et cens. pag. 37. *Gundlingius* in otior. part. II. cap. 3. et *Io. Henr. Schulzius* in hist. med. per. I. sect. III. 4. §. 85. p. 287. *Hallerus* quoque biblioth. med. pract. tom. I. p. 65. non pro plane genuino habet, quoniam auctor calculi sectionem iis iubet relinquere, qui peculiariter ei administrationi se dederint; sed hoc argumentum vix multum valet, quoniam Hippocrates hoc medicis, qui scholam suam reliquerant, adeoque parum exercitatis tantum praeceperat, vt adeo, num genuinus sit hic liber, numue spurius, sub iudice lis sit.

Codices multi exstant. In biblioth. Reg. Paris. nr. MMXLVII. MMCXL. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMCXLVIII. MMCCLIV. MMDXLV. In biblioth. Vindobonensi de Nessel. part. IV. nr. CCXIX. p. 118. In biblioth. D. Marci. In Medicea plut. 74. nr. XIII. c. aphorism. Montfauc. I. p. 385. Bandini III. pag. 42. 102.

Latine, interpr. *Nic. Perotto* in biblioth. Laurent. Medic. plut. 73. nr. XXXVIII. Montfauc. I. pag. 354.

Arabice, Ketab alaiman cum commentario Galeni, quem Iohannitius siue Honain e Graeco transtulisse dicitur. vid. Herbelot. pag. 480. 488. Eius fragmentum dedit Io. Elichmannus, in respons. de vitae termino, ad orientalium doctorum mentem.

Graece prodiit cum Aesopi fabulis et aliis gr. Basil. 1518. 4.* et Basil. 1533. 8. Cura *Albani Torini*, cum prognost. et libr. de nat. humana. Basil. 1536. 8.* iterum cum libro de natura hominis graece. Paris. apud Wechel. 1548. 4.* Gr. et lat. c. Galen. de temperam. et de inaequali temperie, interpr. *Th. Linacro*. Basil. 1538. 8. *Rin.* cum libr. de arte, de antiqua medicina, de medico, interprete *Io. Gorraeo*, adiectis vnicuique libello breuibus scholiis. Paris. apud Ch. Wechelum. 1544. 4. — cum aliis, quos vid. sub prognost. apud Morellum. Paris. 1557. 12. 1622. *bibl. Bodl.* — Cura *Io. Opsopoei* cum aliis. Francof. 1587. 12.* — Gr. et lat. interpr. *Nic. Perotto*, cum Aesopi fabul. Venet. 1709. 8. p. 259. Cat. bibl. Bunau. tom. I. pag. 92.

Latine ex *Andr. Brentii* vers. in collect. Symph. Champerii in 8. s. loc. et ann.* et Lugd. 1506. 8. — Ex antiqua versione cum aliis. Venet. 1507. 8. — *Nic. Perotto* interprete. Paris. 1514. 4. Basil. 1535. *Maittair.* — Cum *Alexandri Benedicti* anatomice. Argent. 1528. 8.* — Ex recensione *Rabelaesi*. Lugd. 1543. 8. — Ex *Iani Cornarii* vers. in eiusd. libr.

Hippocr.

Hippocr. ad artem medic. praeparatoriis. Basil. 1543. 4.° — Curante *Petr. Blondello* Calexio cum ecphrasi. Paris. 1575. 4. *Maittair.* et in thes. antiq. et historiar. Italiae. Burm. tom. IX, 4. — Rudolphopolii prodiit iusiurandum lat. c. aph. 1672. 64.° — In *Ph. Iac. Schenfelder* synops. super pharmacop. August. Ingolst. 1677. 8.*

Gallice a *Io. Canapaeo*, cum diuersis opusc. chirurgicis. Lugd. 1552. 8. Versibus Gallicis redditus a *Mich. le Long*. Paris. 1637. 8. Dacierii versionem infra dicam.

Anglice, the protestation which Hippocrates caused his schollers to make, by Peter Low. Lond. 1597. 8.* Cum prognost. Anglice, sub quibus vide titulum. Est paraphrasis magis, quam versio.

Cum commentariis *Blasii Hollerii*. Basil. 1558. 8. *Petri Memmii*. Rostoch. 1577. 8. *Burm.* — *Io. Heurnii*. Lugd. Bat. 1597. 4. 1603. 4.* et in Oper. Lugd. Bat. 1609. 4.* — *Iacobi Fabricii*. Rostoch. 1614. 4.† — *Francisci de Franciscis*. Geneu. 1618. 8.

Gr. et lat. cum Franc. Ranchini commentario et Is. Casauboni notis. Monsp. 1618. 8.

Hippocratis Magni ὅρκος, siue iusiurandum, recensitum et libero commentario illustratum a *Io. Henr. Meibomio*. Lugd. Bat. 1643. 4.* Doctissimum opus et plenissimum eruditionis, plurima ad Hippocratis historiam continens.

[*Hippocratis Iusiurandum*, latino carmine redditum a *Scaeu. Sammarthano*, exstat inter eius Poemata et quidem inter Siluas, pag. 140. 141. 142.]

Iac. Fabricii diss. iuramentum Hippocratis, seu medici practicam aggredientis institutio. Rostoch. 1614. 4.* — *Fr. Boerner* super locum Hippocratis in iure iurando maxime vexatum meditationes. Lips. 1751. 4.* Et in noct. Guelphic. Lips. 1755. 8. p. 135. — *Henr. Moravantholii*, medici Parisini, commentarius circa ann. 1606. scriptus, quem G. Patinus edendum receperat, nunquam prodiit.

XLVIII. Νόμος.

Dictus hic liber ab Erotiano pag. 22. a Mercuriali, Grunero, Hallero, reiectus, praescribenda iis continet, qui medicinam facere instituunt, ne ignari atque imperiti sub medicorum persona irrepentes nomen artis turpiter prostituant.

Codices exstant in bibl. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. In biblioth. D. Marci. In Medicea Bandini III. p. 42. — *Latinus* in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCLXV.

Saepissime cum aphorismis prodiit, v. g. *Latine* ex vers. *Andr. Brentii*. in collect. Symph. Champerii in 8. sine loc. et ann. et Lugd. 1506. 8. — In Hippocratis libellis ad artem medicam praeparatoriis, per *Ian. Cornarium*. Basil. 1543. 4.*

Gr. et lat. cum scholiis in *Matth. Garbicii* orat. de vita Hippocratis. Tubing. 1564. 8.* Exstat etiam gr. et lat. cum Hippocr. aphorism. ex recens. *A. Vorstii*. Lugd. Bat. 1628. 12.* pag. 222 sq. — Cum comm. *Stephani Roderici* a Fonseca. Rom. 1586. 4. — *Io. Heurnii*. Lugd. Bat. 1597. 4. 1603. 4. et in Operib. Lugd. Bat. 1609. 4. — *Io. Stephani* Bellunensis. Venet. 1653. fol. [Lex, Determinationes, Dissectio, Epistola ad Thessalum, gr. lat. a Paulo Magnolo. Venet. 1542. 8. Cat. Mus. Brit.]

XLIX. Περὶ

XLIX. Περὶ ἰητρῦ.

De chirurgi praesertim officiis tractat adeoque ad institutionem iunioris chirurgi pertinet hic libellus, quem Erotianus non memorauit. Alio, quam Hippocratis, tempore, *Hallero* optime monente, biblioth. chirurg. tom. I. p. 12. scriptus est, scilicet quo rara in Graecia bella erant. Exstat gr. et lat. interprete *Gorraeo.* Paris. 1544. vid. sub iureiurando. Editus est lat. interpr. Ian. Cornar. in Hippocr. libell. ad art. medic. praeparator. Basil. 1543. 4.* Exstat cum comm. *Heurnii*, in editt. quas sub νόμῳ citaui. Cum comm. *Francisci Fabri.*

Est inter libellos chirurgicos Hippocr. a *Stephano Manialdo* editos. Paris. 1619. 8.*.

L. Περὶ εὐσχημοσύνης.

A nullo veterum memoratus et ab Hippocratis mente valde alienus. *Foesius* sect. I. p. 40. pro genuino habet. Reliqui omnes reiiciunt. [*Bernard.* in Epist. ad *Reiskium*, (vid. eius vitam, ab illius coniuge editam p. 263 sq.) multis argumentis probatum it, huius libri auctorem esse philosophum Stoicum, aut medicum, Stoicorum dogmatibus probe imbutum. coll. eiusdem Bern. epistola, ibid. pag. 267. *Harl.*]

Codices sunt in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCXLVI. MMDXLV. MMCCLIV. In biblioth. D. Marci. In Medicea Bandini III. pag. 42.

Est in libell. Hippocr. praeparatoriis *Iani Cornarii.* Basil. 1543. 4.

Exstat cum comm. *Io. Heurnii* in edit. cit.

Tractatus de philosophia medici, siue Ἱπποκράτους Κῴου περὶ εὐσχημοσύνης. *Hippocratis Coi liber de honestate*, quem recensuit, interpretatione latina notisque perpetuis et commentario illustrauit, itemque prolegomena de statu antiquae philosophiae et medicinae Graecanicae praemisit et ex communicatione *Henrici Chr. Crügeri* adhuc inedita scholia graeca et gnomas MS. bibliothecae Regiae Paris. huiusque et edit. Aldin. Venet. 1526. varietatem lectionis atque ipsius laudati viri animaduersiones in eumdem librum adiunxit *Georg. Matthiae.* Gott. 1740. 4 * Laboris plurimi quidem opus; at taedium ob prolixitatem mouens legenti.

Idem *Georg. Matthiae* ann. 1739. edidit epist. ad G. Ph. Gesnerum de habitu medicinae ad religionem sec. Hippocr. περὶ εὐσχημοσύνης. Gott. in 4. — Excursiones in hunc libr. dedit *Andr. Mongaglia,* in libr. de aquae vsu in febribus. Florent. 1700. 4.

LI. Παραγγελίαι.

Veteres eas non memorant. Empiricae sectae medicum auctorem habuerunt, adeoque recentiorem Hippocrate. *Foesius* sect. I. p. 43. et *Schellhamerus* in libr. de natura pro genuinis habent; dubitat vero ipse adeo *Trillerus* vol. II. opusc. p. 149.

Codices exstant Graeci in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV.

Latine edidit *Ianus Cornar.* in libr. praeparatoriis, quos nominaui. Gr. et lat. I. Heurnius, in libris quos modo dixi.

LII. Περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς.

Liber ab Erotiano in glosſ. ſ. v. ἀρχαιὰ, ἀτρεκέως, φῦσαν, memoratus, a Galeno ſilentio praeterniiſſus, et ab omnibus, *Io. Henr. Schulzio* forſan excepto, (comp. hiſt. med. p. 123.) pro ſpurio habitus, qui hoc tempore ſcriptus eſt, quo iam multi de medicina ſcripſerant. Poſt Ariſtotelem ſcriptum eſſe *Hallerus* biblioth. med. pract. tom. I. pag. 66. probat. Conringius empirico tribuit. conf. *Gruneri* cenſ. pag. 79.

Codices Graeci ſunt in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLIII. MMCXLIV. MMDXLV. In biblioth. D. Marci. In Medicea Bandini III. pag. 42.

Gr. et lat. prodiit cum iureiurando, quod vide, Pariſ. interpr. *Io. Gorraeo.* 1544 4.* 1622. 4. 1642. 4. — *Latine*, per *Ian. Cornar.* in libr. praeparator. Baſil. 1543. 4.* — gr. et lat. cum comm. *Io. Heurnii*, in editt. ſupra ſub νόμῳ citatis. — *Gallice*, per *Maſſard.* in libr. de panaceis. Amſt. 1676. 12.

Luc. Ant. Portii in hunc libr. paraphraſis. Rom. 1681. 12. Rom. 1691. 12.* Vltrai. 1703. 8. Et in Operib. Neap. 1736. 4. tom. I. pag. 343.

Io. Antonii Sicci de optimo medico cap. 1. libri de medicina antiqua. Venet. 1551. 4.

Florent. Schyyl pro veteri medicina l. Leid. 1670. 12.* — *Wilhelmi ten Rhyne* meditationes in textum 24. lib. de veteri medicina. Lugd. Bat. 1672. 12.* Ad ſectam Syluianam tuendam.

Epitomen huius libri dedit *Angelus Blondus.* Rom. 1681. 12.

Pertinent huc *Euſeb. Schenk* diſſ. de iis, quae Hippocr. tradit in prooem. de veteri medicina. Ien. 1619. 4. *Io. Henr. Schulze* de medico vehementer laudari digno, ad Hippocr. de veteri medic. Hal. 1735. 4.

LIII. Περὶ τέχνης.

Meminit huius libri *Erotianus* p. 22. Suidas Hippocrati, Gnoſidici filio, tribuit. Omnes fere reliqui eum reiiciunt.

Codices Graeci ſunt in biblioth. Reg. Pariſ. nr. MMCXL. MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIV. MMCXLVIII. MMCCLIII. MMCCLIV. MMDXLV. In biblioth. D. Marci. In Medicea Bandini III. p. 42. — *Prodiit* gr. et lat. cum iure iurando, quod vide, et aliis interprete *Io. Gorraeo.* Pariſ. 1542. 4.* 1622. 4. — *Latine* vertente *Andr. Brentio.* Lugd. 1506. — cum aliis in Hippocr. opuſc. ad artem praeparator. Iani Cornarii. Baſil. 1543. 4.* — cum comm. *Io. Heurnii* gr. et lat. Lugd. Bat. 1597. 4. cum comm. *Iac. Fontani.*

Langguth progr. de paradoxo Hippocr. in libr. de arte V. 20. Witteb. 1754. 4.*

LIV. Ἐπιςολαί.

Hae iam dictae ſunt in biblioth. noſtrae libr. II. cap. 10. §. 18. p. 683. [codd. in *Iriarti* cat. codd. gr. Matrit. p. 75 ſq. Epiſtola, in qua referre dicitur Hippocrates, vt ab Abderitanis publice arceſſitus ad Democritum venerit ab inſania eum curaturus etc. addita eſt Epicteto cura Hadr. Relandi, Traiecti Bat. 1711. 4. locus emendatur a cenſore in Actis erudit. menſ. Aug. 1711. pag. 374. *Harl.*]

XXVI. *Opera manifeste spuria.*

Ἱππιατρικά.

Quaedam in hippiatricis Graecis sub Hippocratis nomine occurrentia, Hippocrate manifesto recentiora, a veterum nullo memorata et ad Neo-Graecum quendam referenda. Vide, quae infra, libro VI. vbi veterinariae medicinae scriptores recenseo.

Ἐπιβώμιος.

Sermo breuis ad Thessalos dictus ante aram Mineruae, post vastatam patriam suam ab Atheniensibus, quos poenas huius rei daturos ominatur, manifeste spurius et gloriosum hominem redolens.

Ὑγιεινὸν πρὸς Δημήτριον βασιλέα.

A Lindenio ad diaeteticos libros refertur. Foesius rectius ad epistolas retulit, de quibus iam dictum.

De sanitate tuenda ad Antiochum Regem et *de sanitate tuenda ad Maecenatem* ex versione, vt in *Marcelli* Empirici de medicamentis libro pag. 245. (coll. Henr. Stephan.) docetur, *Scribonii Largi*. Sed mentiuntur nomen Hippocratis et Scribonii, quod docuit *Io. Rhodius* ad Scribon. p. 11. Codex latinus est in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCXXXVII. MMMMMMMXXVII. MMMMMMDCCCLXII. in biblioth. Taurin. II. p. 102. Hippocratis siue Alexandri epistola de diaeta, in biblioth. Reg. Paris. nr. MMCCXL. Prodiit cum *Mizaldi* hortensibus, apud Morellum. Paris. 1572. 8.

Hippocratis de structura hominis ad Perdiccam Macedonum Regem *libellus* graece exstat in biblioth. Coisliniana nr. CCCXXV. Montfauc. in biblioth. Coislinianae part. II. p. 448. latine, titulo: de hominis fabrica in biblioth. Ambros. Mediol. Montfauc. I. p. 516. et in tom. I. p. 284. edit. Lind. et tom. IV. edit. Charter. Summe alienus ab Hippocrate est, quod et iam olim ex nominibus Romanis mensium, ni illi sint ab interprete, collegit *Georg. Hier. Welschius*, quem vid. in curat. medicinal. p. 269. 270. Exstat in eum Io. Stephani commentarius. Venet. 1653. fol. *Hippocr. de praeparatione hominis ad regem Ptolemaeum a Io. Reuchlino* lat. versus. Tubing. 1512. 4.° Codex est in biblioth. Reg. Paris. nr. MMXLVII. et recentior nr. MMCCCI.

Liber *de significatione vitae et mortis* in editis Hippocr. non nisi latine exstat, in biblioth. Vindobonensi tamen graece. Est opus absurdum, astrologicum et a Neo-Graeco profectum. Exstant eius codices forsan, verum sub aliis titulis, in biblioth. Bodlei. nr. MMLXIII. alio sub titulo apud Montfaucon, alio in Mertoniensi bibliotheca, nr. DCCXXIX. — Prodiit *latine*, titulo: Hippocr. libellus de significatione mortis et vitae secundum cursum lunae et aspectus planetarum, Gulideolo interprete in lucem eductus a *Blondo* medico. — apud Blondum, 1548. 8.*

Hippocratis liber *de medicorum astrologia*, interprete *Petro de Albano*. Venet. impr. Erhardo Ratdolt de Augusta. 1485. 4.* Lips. 1505. 4. *Riu.* *Petri de Albano* secreta quaedam astrologiae extracta ex Hippocrate exstant MS. in bibliotheca Trewiana. Directorium de coeli figura et astronomia Hippocratis prodiit in *Io. Ganiueti* amico medicorum. Francof. 1614. 12.*

Hippocratis

Hippocratis epistola ad Ptolemaeum de sanitate tuenda est gr. in biblioth. Coisliniana nr. CCCXXI. Montfauc. in biblioth. Coislin. part. II. p. 444. item gr. in biblioth. Vindob. Lambec. VI. pagg. 94. 124. 125. et in biblioth. Bodlei. nr. CL. et in biblioth. Reg. Paris. nr. MDCCCLXXXIV. MMCCXXIX. in Taurinensi cum altera ad eumdem epistola *de differentia alimentorum.* Latine versa a *Io. Reuchlin.* Tubing. 1512. 4. *Hippocratis* vel *Alexandri medici* epist. de diaeta exstat in biblioth. Reg. Paris. nr. MMDCXCIX. Montfauc. II. p. 735.

Hippocratis secreta lat. exstant scripta in biblioth. fratrum minorum Cesenae Montfauc. I. p. 435. *Hippocr.* liber secretorum editus est in *Rhasis* opusc. et alior. collect. Venet. 1497. fol.*

Hippocratis liber de pustulis ex Arabico conuersus a *Golio,* quem Bartholinus exhibet. vid. Triller. de nou. Hippocr. edit. pag. 5.

Hippocr. liber ex capsula eburnea. Est arabistae opus, et *latine* tantum exstat in opuscular. Rhasis coll. Venet. 1497. fol.* Et in articella. Ad Cod. fidem in Wittwer Archiv für die Gesch. der Heilkunde Part. I. cura *Ackermanni.* Codex is exstat in biblioth. Ebneriana Norimberg. Alius exstat in biblioth. Laurent. Medicea plut. 73. Montfauc. I. pag. 382.

Parua Hippocratis tabula, per *Petrum Burckhard* quibusdam scholiis aucta et illustrata. Vittenberge, 1529. 4.* Encheiridion fuisse dicitur Burckhardo, quod Hippocrates, cum aegros visitaret, secum tulerit. Alius *Hippocratis* liber in sepulchro eius qui repertus dicitur, exstat titulo: *liber mysteriorum de praesignificatione vitae et mortis humanae* graece in biblioth. Vindob. de Nessel. part. III. p. 22. nr. VIII. — Antidota *Hippocratis* ex Actuario et Nicolao Alexandrino edidit van der Linden in Oper. Hippocr. tom. I. p. 512. et 514.

Fragmentum *Hippocratis* de aetate ex Philone edidit van der Linden in Oper. Hippocr. tom. I. pag. 314.

Libri spurii non editi.

Τȣ̃ Ἱπποκράτȣς εἰς τὰ ἀναλυτικὰ βιβλία δεκατέσσαρα, καὶ ἐξηγεῖται αὐτὰ ὁ Γαληνός. Exstant hoc titulo in biblioth. Caesar. Vindobonensi et Arabice versa, teste Herbelot. vid. Lambecii libr. I. comm. de biblioth. Caesar. pag. 273. edit. Kollar.

Τὴν Φαρμακῖτιδα a se scriptam memorat auctor libri περὶ παθῶν p. 77. sect. V. Foes. et passim alibi.

Περὶ τραυμάτων καὶ βελῶν inter Hippocratis opera genuina citat *Erotianus* pag. 22. edit. Franz.

Παρακαταθήκην Hippocratis memorat *Pollux* IX, 6. [sect. 57. sed ibi recte nunc repositum est nomen Σωσικράτȣς Comici. *Beck.*]

Περὶ τῶν ὀλεθρίων τραυμάτων, qui forte idem fuit cum eo, quem Erotianus memorauerat, citat *Galenus*, et quidem ceu suspectum ad libr. VI. aph. 18. pag. 258. tom. IX.

Περὶ καιρῶν πρόγνωσις. in biblioth. Viodob. de Nessel. part. IV. nr. CLXXIX. p. 104.

Τὸ περὶ ἑβδομάδων Ἱπποκράτȣς citat *Galenus* in comm. I. ad I. epid. text. 10. pag. 7. tom. IX. conf. *Chalcidius* p. 111. et *Fauonius Eulogius* ad somn. Scipion. p. 441. edit. Graeu. Exstat eius codex latinus in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMXXVII.

Περὶ ἐμπύων Galenus quoque dixit.

Hippocr. liber διαθήκης Arabibus notus erat. vid. Gregor. Bar-Hebraei chron. Arab. part. V. in *Assemanni* Cod. MS. oriental. biblioth. Florent. nr. CCXXVI. pag. 355.

Hippocratis de regimine medicorum in biblioth. Laurent. Medicea plut. 73. Montfauc. I. pag. 383. quis sit nescio.

Hippocr. librum regularem, quem diaeteticum vocauit, citat *Caelius Aurelianus* II. acut. cap. 29. pag. 142.

Hippocr. de febribus in biblioth. Reg. Paris. nr. MDCCCLXXXV. et MDCLXVII. 12.

Hippocr. liber de signis infirmitatum exstat in biblioth. Laurent. Medicea plut. 29. Montfauc. I. pag. 299.

Hippocr. de iudiciis aegrotorum exstat lat. in biblioth. Ambros. Mediol. Montfauc. I. pag. 516.

Hippocr. de phlebotomia. biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCXXXVII. lat.

Hippocrates de diuersis herbarum generibus exst. in biblioth. Laurent. Medicea plut. 73. Montfauc. I. pag. 381.

Hippocr. therapeuticus in biblioth. Vindob. Lambec. VI. pag. 145.

Hippocr. antidotarium in biblioth. Laurent. Medicea plut. 73. Montfauc. I. pag. 382.

Methodus curandi Hippocratica erat in biblioth. Narcissi, archiep. Dublin. nr. MDCCIX.

Hippocr. liber chirurgiae gr. in biblioth. Reg. Paris. nr. CCCV.

Περὶ φλεβοτομίας Ἱπποκράτους exstat gr. in bibl. Vindob. de Nessel. cat. MS. biblioth. Vindob. part. III. pag. 26. nr. XVI.

Hippocr. de *venaesectione* et *ventosis* liber Arabice exstat. *Herbelot.* biblioth. p. 489. Et in coll. Ashmoliana *Hippocr. de phlebotomia.* nr. MMMMMMMDCCCIII.

Hippocr. de medicamentis secundum temperamenta. Herbelot. pag. 975. — Librum *Hippocr. de oculis* Arabes citant.

Hippocratis liber de temperamentis. Arabice.

Hippocr. de morborum caussis et aegrorum decubitu, diagnosi, prognosi et curat. Gallice, vertente *I. B. Damasceno.* Lib. I. Paris. 1660. 4. *Burm.*

Hippocr. epist. ad Galenum discipulum de corpore humano. in biblioth. Taurin. I. pag. 385.

Hippocr. de virtutib. herbar. gallice in biblioth. Taurin. tom. II.

Hippocr. liber de vrinis ab Arabistis citatur, Exstat gallice in biblioth. Britann. Taylori. Inter Iysoni Codd. nr. MMMMCLV. In vrinalia Hippocratis exstabat *Magni Eumeseni* medici explicatio scripta in biblioth. Mich. Cantacuseni c. fig. Spach. elench. pag. 92.

Hippocratis remedia ad varios morbos exstabant scripta in bibliotheca Gunziana pag. 470.

Excerpta aliqua ex Hippocrate et *Galeno* et *Mose Maimonide* in *Casiri* biblioth. Scorial. nr. DCCCLXIII. Alia in biblioth. Laurent. Medicea plut. 74. nr. XII. Montfauc. I. p. 385.

Διαθήκη,

Διαθήκη, τῶν τριῶν Ἰατρῶν, Γαλήνε, Ἱπποκράτες καὶ Μελετίε τε σοφε περὶ τῆς τε ἀνθρώπε κατασκευῆς exstat in biblioth. Vindobonensi, de Nessel. part. III. nr. LIII. pag. 56.

Eclogae ex Hippocrate et aliis medicis graecae, in 220. capita diuisae, exstant in biblioth. Vindobonensi. De Nessel. nr. LIII. pag. 56. part. III.

Excerpta ex *Hippocr. de morbis variarum* partium et earum curatione, in biblioth. Reg. Paris. graece nr. MMCLXXVIII. In Vindobonensi. Lambec. VI. pag. 101.

Excerpta *de morbis ex Hippocrate, Galeno et Meletio* exstant gr. in biblioth. Coislinian. Montfauc. in biblioth. Coislin. part. II. pag. 448.

Eclogae ex Hippocrate et Galeno gr. Lambec. VI. part. II. p. 100. vid. de Nessel. part. III. nr. VIII. pag. 25.

Aliae *eclogae* exstant gr. in biblioth. Vindob. de Nessel. part. III. nr. XV. pag. 26.

Excerpta *ex Hippocrate* et aliis gr. in biblioth. Vindobon. de Nessel. part. III. nr. XLI. pag. 48.

Alia *excerpta ex Hippocrate* lat. in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMMCI. et graece nr. MMCCLXIX.

Fragmenta ex *libr. chirurgicis Hippocr.* gr. sunt in bibl. Reg. Paris. nr. MMCCXLVII.

Translationes ex Hippocrate in biblioth. Narcissi Dublin. Cod. Brit. nr. MCCXV.

Nathan f. Ioel f. Palken sententiae ex *Hippocr. et Galeno* excerptae de morbis et medicamentis, in biblioth. Taurin. I. pag. 19.

Sub ficto *Hippocratis* nomine hi recentiores libri prodierunt:

Tractatulus hypocratis medicorum optimi de aspectibus planetarum versus lunam. In fine: *Hyppocratis libellus de medicorum astrologia finit* a *Petro de abbano* in latinum traductus. s. loc. et ann. in 4.* Praefationem dedit Anthonius Friburgensis anno 1505.

Hippocratis astrologia prodiit cum *Io. Ganiueti* amico medicorum. Lugd. 1550. 12. Francof. 1614. 12.

Hippocrates de natura lactis et de eius in curationibus morborum vsu. Aransion. 1567. 8. Lugd. 1571. 8.

Hippocrates de inustionibus siue fonticulis opus historiis medicis refertum et in praxi vtilissimum. Autore *R. R.(estaurant).* Lugd. 1681. 8.* De inustionibus Hippocratis et omnis aeui obseruata enarrat.

Hippocrate de la circulation du sang et des humeurs. Par *Mr Pierre Barra.* A Paris. 1683. 12.* Loca continet Hippocr. quae ad circulationem referri patiuntur.

Pertinent quoque ad *Hippocratem*

Mich. Angeli Blondi ex libris Hippocr. de noua et prisca arte medendi epithomae. Rom. 1545. 8.*

Ex Hippocrate et Galeno, omnium medicorum *κορυφαίοις excerpta quaedam*, vniuersis ferme hominibus omnique pene tempore ad sanitatem tuendam vtilia per *Io. Kaczschium* s. loc. 1549. 4.*

Theodori Angelutii ars medica ex Hippocratis Galenique thesauris. Venet. 1588. 4.*

Thomae Mouffeti nosomantica Hippocratea, seu Hippocratis prognostica cuncta ex omnibus ipsius scriptis methodice digesta. Francof. 1588. 8.*

Io. Antonid. van der Linden meletemata medicinae Hippocrat. Lugd. Bat. 1660. 4.* Compendium est medicinae Hippocr.

Th. Burnet Hippocrates contractus, in quo Hippocr. opera omnia in breuem epitomen redacta habentur. Edinb. 1685. 12. Vienn. 1737. 8.* Lond. 1743. 12. Arg. 1765. 8.

Aphorismi noui ex Hippocratis operibus nunc primum collecti, in suas classes digesti notisque illustrati studio *Iacobi Sponii.* Lugd. 1684. 12.* 1689. 12. Praefatio censuram librorum Hippocr. doctissimam exhibet, quam supra memoraui. Aphorismi ex omnibus libris collecti et commentario medico illustrati sunt.

[M. *Io. Christ. Rabe* diss. Hippocratem barbaris operam negantem, Lipsiae, 1722. A crimine, eum fuisse ἄθεον, defendit quidem Hippocratem, sed adcusat eum, barbaris opem denegantem, inurbanitatis, vanitatis, iniustitiae etc. *Harl.*]

Speculum Hippocraticum Zwingeri cum eiusd. Hippocr. operib. semiot. prodiit Basil. 1748. 8.

[*Io. Henr. Fischeri,* (in praesenti Professoris Göttingensis,) disp. moderante *Io. Ch. Brieglebio*, Professore Coburg. de Hippocrate, eius scriptis, eorumque editionibus. Coburgi, 1777. 4. *Harl.*]

XXVII. *Opera Hippocratis omnia.*

Operum Hippocratis Galeni temporibus editiones non paucae exstabant. Exemplaria tamen operum, qualia ante Ptolemaeorum et Attalicorum regum tempora fuerant, Galeni temporibus non amplius exstitisse videntur, saltim non librorum omnium, quod ipse *Galenus* innuit comm. in III. epid. II. pag. 239. tom. IX. et comm. I. in Hippocr. libr. de nat. human. text. 42. p. 127. tom. III. Exemplar, quod Galenus memorat, et de quo supra loquuti sumus sub libr. I. et III. epid. quod Mnemon Sidites Alexandriam attulerat τὸ ἐκ πλοίων κατὰ διορθωτὴν Μνήμονα Σιδίτην Galenus non vidit, qui potius suo tempore exemplaria tribus saeculis antiquiora non exstitisse expresse dicit in comm. III. ad libr. definit. et de exemplaribus tribus saeculis antiquioribus non sine dubitatione quadam differit in prooem. comm. in Hippocr. libr. de officina med. p. 2. tom. XII. Memorat Galenus atque laudat exemplar scriptorum Hippocratis Alexandrinum.

Adriani temporibus nouam recensionem scriptorum Hippocratis dederunt *Artemidorus Capito* atque *Dioscorides.* *Artemidori* labores Adrianum adeo probasse Galenus refert eosque suo adhuc tempore summo studio esse quaesitos. conf. *Gal.* comm. I. in libr. Hippocr. de natura humana text. 1. p. 97. tom. III. *Dioscoridis* editio, iisdem temporibus elaborata, at minus aestimata, quam Capitonis; attamen laude sua a Galeno non defraudata, textum fere

eumdem

eundem exhibuit, quem Capitonis editio, quod ex concordantibus vtrorumque editorum lectionibus, quas Galenus saepissime adducit in commentariis suis, perspicitur. Vtrosque antiquam lectionem temere immutasse, nouis sine causa excogitatis, magis tamen in hoc temerarium fuisse Artemidorum, Dioscoride, Galenus l. c. et in locis aliis compluribus, v. g. in comm. I. ad VI. epid. prooem. p. 354. tom. IX. et retulit, et per exempla probauit, quae in omnibus fere commentariis suis in Hippocratis libros leguntur, et textui ipsi corrigendo multum inseruiunt. Aliam operum Hippocratis, saltim plurimorum, antiquam editionem Suidas memorat in lexic. tom. II. pag. 145. edit. Küster. his verbis: *τετάρτην τάξιν* (primam habebat apud Suidam iusiurandum, alteram praenotiones, tertiam aphorismi,) *ἐχέτω πολυθρύλλητος καὶ πολυθαύμαστος Ἑξηκοντάβιβλος, ἡ πᾶσαν ἰατρικὴν ἐπιστήμην τε καὶ σοφίαν ἐμπεριέχουσα.*

Interpretum quoque numerus inter antiquos non paruus est, quorum nomina Erotianus atque Galenus dederunt, qui sane maior euasisset, si hi viri omnes nominassent: Galenus enim saepissime de interpretibus Hippocratis, et de his, qui *πίνακας* scripserunt Hippocratis, v. g. in comm. I. in libr. Hippocr. de articulis text. 48. p. 314. tom. XII. loquitur, nullo nominato. Enarrabo nunc interpretes Hippocratis, quos Erotianus atque Galenus citant, et quidem literarum ordine.

Antigonus, Alexandrinus, grammaticus. Erot. pag. 13.

Apollonius Cittieus XVIII. libros ad III. Heraclidis Tarentini libros ad Bacchium scripsit. Erot. p. 10. *Apollonius Empiricus*, Galeno *ὁ Βιβλᾶς* dictus, contra Zenonem de characteribus in epid. scripsit, et Zenone contradicente rescripsit. Gal. comm. II. in III. epid. text. 5. pag. 244. tom. IX.

Apollonius Opheus Bacchii *λέξεις* in epitomen redegit. Erot. pag. 9.

Aristarchus grammaticus. Erot. pag. 12.

Aristocles et *Aristopeas*, grammatici Rhodii. Erot. pag. 13.

Asclepiades obscuriores libros Hippocratis explicuit. Gal. in prooem. comm. in Hippocr. de officin. medic. p. 2. tom. XII. Locum ex commentario Asclepiadis in Hippocr. de officina medici dat Galenus in comm. in hunc libr. II. text. 29. pag. 68. tom. XII.

Attalio citatur ab Oribasio in aphorisf. Hippocr.

Bacchius Tanagraeus, Herophileus medicus, scripsit *συντάξεις τρεῖς λέξεων Ἱπποκράτους* et commentarios in libros epidem. Hippocratis. Primum librum Erotianus, alterum Galenus saepissime citant. Obscuriores Hippocr. libros tantum explicuit Gal. in prooem. comm. in Hippocr. de officina med. p. 2. tom. XII. Eiusd. comm. in aphorism. laudat Gal. ad VII. aph. 70.

Callimachus, *ὁ ἀπὸ τῆς Ἡροφίλου οἰκίας*. Erot. pag. 8. et saepius.

Didymus Alexandrinus, grammaticus. Erot. pag. 13.

Diocles. Gal. in comm. in Hippocr. de officin. med. I. text. 5. pag. 14. tom. XII.

Dionysius in aphorismos scripsit. Gal. ad IV. aph. 69.

Dioscorides

Dioscorides Alexandrinus, iunior multis libris scriptis ne quartam quidem partem omnium verborum exposuit. Gal. in prooem. exegeseos gloss. Hippocr. pag. 402. edit. Franz. ὀνομασίας τῶν φαρμάκων scripsit p. 484. γλωττογράφος Galeno dicitur p. 486. Est idem ille, qui Hippocratem edidit, de quo vid. loca Galeni supra citata.

Dioscorides Phacas, Herophileus, qui tempore Antonii et Cleopatrae vixit, contradixit expositioni vocum Hippocr. Philini empirici, Epicleusti Cretensis et Apollonii. vid. Erot. pag. 8. 382.

Domnus citatur ab *Oribasio* in aphorism. Hippocr.

Ephicianus. Gal. de ordine legendor. libror.

Epicles Bacchii dictiones in epitomen redegit et literarum ordine de vocibus Hippocr. scripsit, ob breuitatem Erotiano vehementer taxatus pag. 16.

Epicleustus Cretensis Bacchii dictiones secundum ordinem disposuit. Erot. pag. 8.

Erasistratus in libro de febribus contra librum Hippocr. de diaeta in acutis scripsit. Gal. in comm. I. in Hippocr. de diaet. acut. text. 24. pag. 22. tom. XI.

Euphorion omnes voces Hippocratis sex libris explicare studuit. Erot. pag. 12.

Glaucias, Empiricus, magno libro, secundum literarum ordinem voces Hippocratis explicuit. Erot. p. 10. 16. Ex primis fuisse Glauciam qui commentarios in Hippocratis libros scripserint. Gal. in comm. in Hippocr. de humoribus text. 24. pag. 535. tom. VIII.

Heraclides Erythraeus literarum characteres in III. epid. explicuit. vid. Gal. comm. II. in III. epid. text. 4. pag. 240. tom. IX.

Heraclides Tarentinus cum Xenocrito Coo primus coepit voces Hippocratis exponere. *Erot.* p. 7. Commentar. *Heraclidis* in libros VI. epid. citat Galenus in comm. ad VI. epid. In omnes Hippocratis libros commentatum esse Gal. in prooem. comm. in libr. Hippocr. de offic. medic. p. 2. tom. XII. et in prooem. comm. in Hippocr. de humorib. p. 508. tom. VIII. Comm. in aph. citat Gal. ad VII. aph. Hippocr. 70.

Herophilus solas glossas explicuit. Gal. explanat. vocum Hippocr. p. 404. Ad primos refertur interpretes aphorismorum Hippocratis a Gal. ad aph. VII. 70.

Iulianus Alexandrinus contra aph. scripsit, quem Gal. peculiari libro refutauit.

Lycus, Neapolitanus, comm. in Hippocr. aphorism. scripsit, de quo vid. supr. et de locis in homine. Ex hoc locum adducit Erot. p. 214. In libr. epidem. Gal. comm. II. in VI. epid. 31. pag. 414. tom. IX. vid. quoque supra sub epidem. Sed Macedonem hunc Lycum expresse vocat Galenus in comm. I. in III. epid. text. 4. pag. 201. tom. IX.

Lysimachus Cous libros vocum Hippocr. III. ad Cydiam Herophileum, tres ad Demetrium, et praeter hos vnum adhuc confecit. Erot. p. 11. 12.

Mantias. Gal. in comm. I. in Hippocr. de officin. med. text. 5. p. 14. tom. VIII.

Marinus in aph. scripsit. Gal. ad VII. aph. 24. et ad VII. aph. 54.

Metrodorus, Sabini discipulus, in epid. Hippocr. commentatus est. Vid. supra sub epidem.

Mnemon,

***Mnemon*, *Sidites*.** De eius in libr. epid. laboribus vid. Gal. in comm. I. in III. epid. text. 4. p. 238. 239. tom. IX. et nos supra sub epidemiorum libris.

Numesianus aphorismos explicuit. vid. supr. sub aphorism. et Gal. in comm. in Hippocr. de humorib. text. 24. pag. 535. tom. VIII.

Pamphilus voces Hippocr. exposuit. Vid. Gal. in explanat. voc. Hippocr. pag. 402.

Pelops scr. comm. Hippocraticarum introductionum. Secundum citat Gal. lib. VI. de Hippocr. et Platon. decret. cap. 5. pag. 191. tom. V.

Phicianus. Eius comm. in epid. supra enarraui sub epidem.

Philinus Empiricus, Bacchio coaeuus, sex libris contra Bacchium scripsit. Erot. pag. 9.

Philotimus. *Gal.* in comm. I. in Hippocr. de officin. med. text. 5. pag. 14. tom. VIII.

Quintus comm. in epid. scripsit, de quibus vid. supra sub epidem.

Rufus Ephesius. Eius in epid. libros enarrationes laudat Galenus in comm. II. in VI. epid. text. 31. pag. 414. tom. IX.

Sabinus scripsit comm. in libr. epidem. textu Hippocratis saepe mutato. Gal. comm. II. in VI. epid. 31. pag. 414. tom. IX.

Satyrus. Comm. in epid. scripsit et in prorrhet. de quibus vid. sub epid.

Thessalus contra libr. de diaeta in acut. Hippocr. scripsit. Gal. comm. I. in libr. Hipp. de diaet. acut. text. 24. pag. 22. tom. XI. Et contra aphorismos. Gal. aduers. Iulian. cap. 1. pag. 377. tom. IX.

Xenocritus, *Cous*, grammaticus, primus voces Hippocratis interpretatus est. Erot. pag. 6.

Zeno Herophileus interpretatus est libros epid. Librum de characteribus literarum in epidem. III. scripsit, et alium eiusdem argumenti contra Apollonium Empiricum. Vid. supra sub epidem.

Zeuxis scr. commentarios in omnes Hippocr. libros, teste Galeno in prooem. comm. in Hippocr. libr. de offic. medici p. 2. tom. XII. et in prooem. comm. in Hippocr. de humorib. p. 508. tom. VIII. Ad primos atque antiquissimos commentatores eum refert Gal. in comm. in Hippocr. de humorib. text. 24. p. 535. tom. VIII. et ad VII. aph. 70. Locum ex eius comment. in libr. de natur. hominis citat Erot. pag. 214.

Codices operum omnium Hippocratis, aut saltim plerorumque, manuscripti exstant in bibliotheca Ducis Mutinensis, Montfauc. I. p. 531. Vaticana, Bauarica, nr. CXXXIII. Montfauc. I. pag. 589. in Medicea, quos iam Cordaeus atque Foesius laudauerat, ex vno adeo lectionum varietas apud Foesium legitur. Codice Mediceo, qui in Laurentiana bibliotheca Florentiae adseruatur, Stephanus Mackius vsus est. Exstat in plut. 74. Montfauc. I. pag. 384. in Ambrosiana Mediolanensi, et quidem voluminibus XVI. cum scholiis, Montfauc. I. p. 498. et alius saec. XIII. Montfauc. I. pag. 529. in Greshamiensi Lond. nr. MMMCCCCXLIV. in biblioth. Reg. Paris. nr. MDCCCLXI XIV. saeculi, Montfauc. palaeol. graec. libr. I. p. 75. et biblioth. MS. II. p. 726. nr. MMCXXXII. MMCXXXIII. Montfauc. II. pag. 729. MMCXL. MMCXLI.

MMCXLI. MMCXLII. MMCXLIII. MMCXLIV. MMCCLIV. MMDXLV. MMDCLXX. MMDCLXXI. MMDCLXXII. MMDCLXXIII. Montfaucon II. pag. 735. nec non nr. MMMCXXXVIII. MMMCXXXIX. Montfauc. II. p. 739. Hippocrates et interpretes eius in biblioth. Reg. Parif. nr. MMMMMCCCCVII. Montfauc. II. pag. 756. in biblioth. D. Marci Veneta. Montfauc. I. p. 472. in biblioth. Mutinenfi. Montfauc. p. 531. in biblioth. Ambrofiana Mediolanenfi Montfauc. p. 493. Codices Vindobonenfes enarrat Lambecius et Stephan. Mackius in praefat. ad fuam oper. Hippocr. edit. Vienn. 1743. fol.

Hippocratis opera omnia cum expofitione Galeni tomis IV. exftabant in biblioth. Voffiana Montfauc. I. pag. 675. Operum Hippocr. codex erat apud Antonium Cantacuzenum. *Hippocr.* opera plurima exftant in bibl. Alexandr. Petauii in Vaticana graece nr. CCCXCVI. CCCXCVII. MLVIII. MLXI. Montfauc. I. p. 96. Hippocratis opufcula exftant gr. in bibl. Pr. de Mefme. Montfauc. II. p. 1327. Hippocratis tractatus, in eadem biblioth. Montfauc. pag. 1328. Hippocratis opufcula in biblioth. Scorial. Montfauc. I. pag. 620.

Hippocratis opera faepe apud Guil. Peliffier. Montfaucon II. pag. 1199.

Exftant in biblioth. Vindobonenfi *anonymi cuiusdam antiqui auctoris Graeci variae lectiones, emendationes et notae in Hippocratis opera, et in vitam eiusdem, a Sorano confcriptam.* de Neffel. Cat. MS. graec. Vindob. part. III. nr. XLIII. p. 49. Et in eadem biblioth. Vindobonenfi Hippocr. opera ex edit. Aldina adferuantur, quibus Io. Sambucus varietatem lectionis ex codice Tarentino et ex alio quodam codice MS. Fontemblenfi adfcripferat. Lambec. lib. VI. p. 154. *Ianus* quoque *Cornarius* editioni fuae graecae operum Hippocratis plurimas lectiones variantes ex Codd. MSS. adfcripfit, idque exemplar adferuatur in biblioth. Vindobonenfi. Vid. de Neffel. l. mox citat. et Mackii praefat. ad Hippocr. Caftigationes in Hippocratem exftant graece in biblioth. Lugd. Batava. vid. catal. libror. biblioth. Lugd. Batau. pag. 398. *Codex* operum Hippocratis latinus exftat in monafter. S. S. Trinit. Tironienfi nr. XXXVIII. Montfauc. II. pag. 1249. Quaedam Hippocratis exftant lat. in biblioth. San-Germanenfi nr. DXCVI. Montfauc. II. pag. 1133. Conftantini Africani libri quidam Hippocratis et Galeni in latinam linguam traducti exftant in biblioth. Diuio-Benigniana. Montfauc. II. pag. 1285.

Magnum volumen Arabicum, praeter alia etiam conuerfa ex Hippocrate continens, exftat in biblioth. Lugd. Batau. ex legato Scaligeriano. vid. catal. biblioth. Lugd. Bat. p. 276.

De codicibus MSS. operum Hippocratis quaedam habet *Trillerus* in epift. ad Hahnium de variolis et anthracibus veterum p. 4. 5. opufc. vol. II. et in epift. med. crit. ad Io. Freind in opufc. vol. II. pag. 183. et in libello de noua Hippocr. editione adornanda paffim. Codices MSS. qui in biblioth. Reg. Parif. adferuantur, recenfuit *Bofquillon* in praefat. ad nouam aphorifmorum et prognoftici edit. fupra citatam.

XXVIII. *Editiones Graecae.*

Ἅπαντα τὰ τȣ̃ Ἱπποκράτȣς. *Omnia opera Hippocratis.* Venet. apud Aldum, 1526. fol.* Haec princeps eft editio et ex Cod. MS. impreffa; fed non bonis et non valde, vt videtur, vetuftis, quae, iufte monente *Trillero* in epift. ad Io. Freind p. 180. in opufc. vol. II. praeter antiquitatis honorem chartaeque nitorem, nil habet, quod ipfam commendet.

Ἱπποκράτȣς

Ἱπποκράτους Κῴου ἰατροῦ παλαιοτάτου, πάντων ἄλλων κορυφαίου, βιβλία ἅπαντα. *Hippocratis Coi medici vetustissimi et omnium aliorum principis, libri omnes ad vetustos codices summo studio collati et restaurati.* Basil. apud Froben. 1538. fol.*

Ianus Cornarius editor est, qui tribus Codd. MSS. vetustis vsus est, quorum alterum ab Adolpho Occo, alterum ex Io. Dalburgii bibliotheca, postremum ab Hier. Gemusaeo acceperat. Galeno ad corrigendum Hippocratis textum etiam vsus est, pluribus quater mille, quod ipse Cornarius in epistola dedicatoria narrat, locis redintegratis, qui in Aldina editione aut defuerunt ex toto, aut vitiati habebantur. Atque hoc ea religione factum, vt nihil temere sit mutatum, ita, vt in ambiguis lectionibus eas potissimum sequutus sit, quas Galenum recepisse deprehendit. Praefert hanc Aldinae *Trillerus* in opusc. vol. II. p. 181. multa tamen in ea omissa esse ait. Typi acutiores sunt et accuratiores. Vid. quoque de his Aldi et Iani Cornarii editionibus iudicium *Iusti Iosephi Scaligeri* in Scaligerian. p. 162. et *Io. Freind* in praef. ad epidemion I. et III. supra memorat.

XXIX. *Editiones latinae.*

Versio latina antiqua Hippocratis et Galeni, quam commendat Cassiodorus cap. 31. diuinar. lect. intercidit; ceterum exstant Hippocratis editiones latinae post scripta nonnulla eiusdem sparsim edita et ex Arabico fere translata Venet. 1493. et 1497. Vid. Beughemii incunabula typogr. pag. 74. In articella quoque multi Hippocr. libri leguntur, iique saltim non omnes ex Arabico versi.

Prima *latina* operum Hippocratis editio haec est:

Hippocratis Coi, medicorum omnium longe principis, *octoginta volumina*, quibus maxima ex parte, annorum circiter duomillia, Latina caruit lingua, Graeci vero, Arabes et prisci nostri medici, pluribus tamen vtilibus praetermissis, scripta sua illustrarunt, nunc tandem per M. *Fabium Caluum Rhauennatem* — latinitate donata, Clementi VII. Pont. M. dicata ac nunc primum in lucem edita. In fine legitur: *M. Fabius Caluus* Rhauennas cum ceteris Hippocratis octoginta voluminibus Romae vertebat XIX. Cal. Septemb. 1515. Cum gratia et priuilegio Sanctissimi Clementis VII. Pont. M. ac Serenissimi Francisci, Regis Francorum ad decem annos. Romae, ex aedibus Francisci Minitii Calui Nouocomensis anno a partu virginis 1525. fol.*

Iussu Clementis VII. haec versio facta est, cuius primam hanc, quam coram habeo, editionem ignorarunt plurimi. Codicibus MSS. Vaticanis ad hanc versionem vsus est *Caluus*. Repetita est haec Calui versio Romae, 1549. fol. 1619. fol. 1610. fol.

[Antea tamen lucem viderat: *Hippocratis de natura hominis, de victu, de tuenda valetudine, Medicinae lex, Hippocratis iusiurandum, Hipp. demonstratio, quod artes sunt, Hipp. inuectiua* (sic) *in obtrectatores medicinae. Quae quidem opera vt latine et emendare* (sic) *legerent, curauit Andreas Brentius Patauinus.* s. a. 4. Romae, charactere eleganti Steph. Plannck. vid. *Audiffredi* catal. edit. rom. saec. XV. pag. 379. *Harl.*]

Hippocratis Coi opera — nunc tandem per *M. Fabium Caluum* Rhauennatem, *Guil. Copum* Basiliensem, *Nicolaum Leonicenum* et *Andream Brentium* — latinitate donata. Basil. in offic. Andr. Cratandri. 1526. fol.*

Hippocratis Coi opera ex *Iani Cornarii* versione. Venet. 1545. 8.* Paris. 1546. 8. Basil. 1546. fol.* 1553. fol. edente *Io. Culmanno* Geppingensi. 1558. fol.*. Lugd. 1554. 8. II. voll. 1562. 8. 1564. fol. 1564. 8. 1582. 8.

Calui versioni nimiam fidem tribuisse et codices MSS. non adhibuisse, *G. H. Welschius*, dec. IV. cur. V. p. 184. notat. Multis codd. MSS. vsum esse et Aldina Hippocratis editione et Galeno, *Hallerus* biblioth. med. pract. tom. 1. p. 93. monet. Sed minus bonam, imo pessimam hanc versionem esse, recte monuerunt *Trillerus* in epist. med. crit. pag. 151. in Opusc. vol. II. et saepius atque *Grunerus* in censur. libr. Hippocr. p. 38. Argumenta studiose elaborata *Io. Culmannus* singulis libris praemisit.

Eadem *Iani Cornarii* versio saepissime excusa est et quidem cum argumentis *Io. Culmanni* et commentariis *Io. Marinelli*, Venet. 1575. fol.* 1619. fol. et edente *Ioanne Baptista Paitono* tomis tribus, quorum primus Venet. 1737. in fol. editus, Hippocr. opera ex *Iani Cornarii* versione, alter Venet. 1739. fol. editus, *Io. Marinelli* commentarios, tertius, eodem anno emissus, *Matthaei Pini* indicem continet.* Vtilis est haec editio, inprimis ob indicem. Titulus est: *Hippocratis Coi opera omnia* ex *Iani Cornarii* versione vna cum *Io. Marinelli* commentariis ac Petri Matth. Pini indice. — Eandem *Cornarii* versionem in suam editionem graeco-latinam recepit Lindenius, de quo mox dicam.

Eandem recusam dedit *Hallerus*, non sine Trilleri et Gruneri indignatione plurima, in principibus artis medicae tom. I — IV. Lausann. 1769 — 1771. 8.* noua tamen simul operum Hippocratis censura data et dispositione facta.

Anutii Foesii versio cum edit. graeco-latinis *Foesii* prodiit. Seorsim excusa est Francof. 1596. 8.* Optima est et omnibus reliquis praeferenda.

Multa Hippocratis, sed non omnia, prodierunt in collect. aliquot scriptorum Hippocratis et Galeni. Venet. 1487. 12. Multa quoque, vt iam dixi, in articella leguntur, saepius impressa. Hippocratis opera parua, scilicet de natura hominis, de tuenda valetudine, medicinae lex, iusiurandum, demonstratio quot artes sint, inuectiua in obtrectatores medicinae lat. prodierunt ex versione et emendatione Andr. Brentii cum Symphoriani Campegii opusculo de claris medicinae scriptoribus et aliis. Lugd. 1508. 8.* vid. quoque Catal. biblioth. Bunau. tom. I. p. 92. Alii libri prodierunt 1506. 8. Rabelaesi collectionem iam indicaui.

Exstat quoque *Hippocr. de praedictionibus* lib. II. de *Coacis*, *de somniis*, *de flatibus*, *de carnibus*, interprete *Fabio Caluo*. 1527. 12.

Hippocr. opera aliqua, vertente *Rosario*. Saragoss. 1567. 4.

XXX. *Editiones graeco-latinae.*

Hippocratis Coi opera, quae exstant graece et latine veterum codicum collatione restituta, nouo ordine in quatuor classes digesta, interpretationis latinae emendatione et scholiis illustrata ab *Hieron. Mercuriali*, Foroliuiensi. Venet. industria ac sumptibus Iuntarum, 1588. fol.* Addita est quartae classi Hippocratis vocum explanatio graeco-latina Erotiani, Galeni et Herodoti. Praemissa est operibus Mercurialis censura operum Hippocr. de qua iam dixi. Nimiam fidem tribuisse Mercurialem codicibus MSS. praesertim Vaticanis, et vel ipsa vitia exscripsisse, Trillerus notat in epist. med. crit. p. 180. in Opusc. vol. II. Varietatem lectionis,

sed

ſed non omnem, ex vetere codice, quem non deſcripſit, in margine dedit, notasque ſingulis libris addidit doctiſſimas.

Τȣ̃ μεγάλȣ Ἱπποκράτȣς πάντων τῶν ἰατρῶν κορυφαίȣ τὰ εὑρισκόμενα. *Magni Hippocratis opera omnia*, quae exſtant in VIII. ſectiones ex Erotiani mente diſtributa nunc recens latina interpretatione et annotationibus illuſtrata *Anutio Foeſio* Mediomatrico medico authore. Francof. apud Wechelii haered. 1595. fol.* 1621. fol.* 1624. fol. 1645. fol. et Geneu. 1675. fol. Vltimae huic editioni acceſſerunt liber περὶ Φαρμάκων cum comm. *Io. Heurnii*, liber de ſtructura hominis latine, Erotiani, Galeni atque Herodoti gloſſaria, nec non eorum, qui Hippocratem commentariis illuſtrarunt, enumeratio.

Ordinem et in ſectiones diſtributionem ab Erotiano repetiit vir de Hippocrate omnium longe meritiſſimus. Vſus eſt ad ſuam editionem Codd. MSS. ex bibliotheca Vaticana, quibus M. Fabius Caluus vſus fuerat, tribusque aliis ex bibliotheca Regis Franciae Fontanobellaea. Vſus eſt quoque duobus exemplaribus operum Hippocratis Aldino et Frobeniano, cui vir quidam doctus plurimam partem lectionum variantium ex Codd. Pariſinis adſcripſerat, nec non codice M. Cordaei. Nouam dedit, eamque optimam omnium, textus recenſionem. Verſionem ipſe elaborauit, eamque accuratiſſimam, luculentiſſimam, cuius ope *Trillerus* corruptum Hippocratis textum ſaepiſſime emendare potuerit. vid. eiusd. epiſt. med. crit. pag. 181. in Opuſc. vol. II. Singulis libris addidit enarrationes doctiſſimas, ad easque Ioannis Martini, et Aemilii Porti obſeruationibus vſus eſt. Additae ſunt cuique ſectioni variae lectiones ex Codd. Regiis, quos diximus, et ex Codice Mediceo. Sextae ſectioni acceſſerunt *Palladii* ſcholia in Hippocratis librum περὶ ἀγμῶν, vltimae editioni praefatio addita eſt, in qua praecipui Hippocratis interpretes enumerantur. Vid. de hac editione, operum Hippocratis omnium optima, *Trilleri* iudicium in epiſt. medic. crit. p. 181. in Opuſc. vol. II.

Magni Hippocratis Coi opera omnia gr. et lat. edita et ad omnes editiones accommodata induſtria et diligentia Io. Antonidae van der Linden. Lugd. Bat. 1665. 8. II. voll. Neapol. 1754. 4. II. voll. Venet. 1757. 4. II. voll.

Adhibuiſſe Lindenium vetuſtiſſima exemplaria MS. et textum aliquot millenis locis reſtituiſſe, eius filius Henricus Antonides van der Linden memoriae prodidit, qui hanc editionem, a patre typis commiſſam, ſed non ad finem perductam, ſua demum, patre mortuo, cura edidit. Textum in capita diuiſit, eaque in tmemata textumque ſuum editionibus Frobenii, Iani Cornarii, Zwingeri et Foeſii textui ſtudioſiſſime accommodauit, ita, vt quae ſecundum has editiones citantur, in ea non difficulter quaerantur atque inueniantur. Ceterum etiam ex *Guidonis Patini* tom. III. epiſt. pag. 177 ſq. iudicio, et *Trilleri* epiſt. med. crit. pag. 181. in Opuſc. vol. II. haec editio vix magni aeſtimanda eſt. Textum ipſe Lindenius, pro more ſuo, fecit et temere mutauit. Verſione Cornarii editionem ſuam turpiter foedauit. Notas et emendationes non adiecit. Editio tamen ob commodam formam commendabilis et ad vſum aptiſſima eſt.

Hippocratis Coi et Claudii Galeni Pergameni ἀρχιατρῶν opera. Renatus Charterius Vindocinenſis plurima interpretatus vniuerſa emendauit, inſtaurauit, notauit, auxit, ſecundum diſtinctas medicinae partes in XIII. tomos digeſſit et coniunctim graece et latine primus edidit. Lutetiae Pariſior. apud Iacobum Villery. 1679. fol. XIII. voll.*

Edere

Edere incepit Charterius Hippocratem iam anno 1639. editione demum post mortem eius absoluta. Editiones primae partis duae hinc existunt, altera ann. 1639. altera ann. 1679. quae aliquo modo inter se differunt. 50000. imperiales Charterium Hippocrati impendisse, refert Goulin in memoires, et seorsim in lettre de Mr. Villiers sur l'edition grecque et latine des oeuvres d'Hippocrate et de Galene. Paris. 1776. 4. mai.

Plurimis Codd. MSS. praesertim his, qui in Galliis adseruantur, Charterius vsus est, textumque in locis permultis ad eorum ductum mutauit: sed critices virgam hanc non adhibuit, vt bonis tantum codicibus vteretur, et bonas lectiones in textum reciperet. Multorum quoque aliorum doctorum virorum auxilio vsus est. Sed vastum est opus et ad vsum minus aptum, ob Hippocratis libros communiter cum Galeni libris in classes dispositos. Vitiis quoque typographicis quam plurimis laborat. Varietas lectionis ex codicibus singulis classibus addita est, quae vero vtilis non est, quoniam codices non describuntur. Est opus, recte monente *Trillero* in epist. med. crit. p. 182. in Opusc. vol. II. somnolenter compositum et clausis paene oculis correctum, adeo, vt praeter splendorem, quem bibliothecis adferre potest, parum habeat laudis, sed multum pretii.

Τὰ τοῦ Ἱπποκράτους ἅπαντα. *Hippocratis opera omnia cum variis lectionibus non modo huc vsque vulgatis, verum ineditis potissimum, partim depromtis ex Cornarii et Sambuci Codd. in Caesarea Vindobonensi bibliotheca hactenus adseruatis et ineditis, partim ex aliis eiusdem bibliothecae MS. libris ac denique ex Mediceis Laurentianis MS. libris collectis. — Accessit index Pini cum tractatu de mensuris et ponderibus studio et opera Stephani Mackii.* tom. I. Vienn. Austr. 1743. fol. tom. II. ibid. 1749. fol.*

Nitidissima omnium haec editio est, sed non ad finem perducta: libros enim tantum continet Hippocratis, qui in I. II. III. IV. et V. sectione *Foesii*, quem in classibus editor sequutus est, leguntur et reliqui tomi desiderantur. Vsus est editor Codd. MSS. Vindobonensibus, quorum supra mentionem feci et Mediceo. *Mercurialem*, *Foesium* adeo, saepissime correxit, hunc non raro parum feliciter. Lectionis varietatem ex Codd. suis textui ipsi subdidit. Internam dignitatem et praestantiam huius editionis externo nitori non respondere, *Trillerus* in epist. med. crit. p. 182. recte monet. Programma, quo hanc editionem indicauit *Mackius*, exstat in nou. act. eruditor. 1741. mens. Mai. pag. 286. Loca plura in hac edit. notata atque emendata leguntur in nou. act. eruditor. 1749. mens. Iul. pag. 399 sq.

Editiones gr. lat. non omnium librorum Hippocratis.

Hippocratis Coi, Asclepiadeae gentis sacrae coryphaei viginti duo commentarii tabulis illustrati. Graecus contextus ex doctiss. v. v. codicibus emendatus. Latina versio Iani Cornarii innumeris locis correcta. Sententiae insignes per locos communes methodice digestae Theod. Zwingeri Basil. studio et conatu. Basil. 1579. fol.*

Textum dedit *Zwingerus* admodum correctum et versionem *Cornarii* longe emendatiorem, a Conr. Gesnero, summo viro, ad hunc laborem incitatus. Obseruationes in Hippocratem, quae in commentariis continentur, subtilissimae, doctissimae atque elegantissimae sunt, iudicante *Trillero* de nou. Hipp. ed. adornanda §. 7. p. 9. Analysis per tabellas legenti plurimum difficultatis parit. Continentur ceterum in hoc opere libri *Hippocr.* de arte, de veteri medicina, lex, iusiurandum, de medico, de elegantia, praeceptiones, de carnibus,

de

de genitura, de natura pueri, de septimestri, de octimestri, de aetate, de natura humana, de aere, aquis et locis, de flatibus, de alimento, de locis in homine, de glandulis, de diaeta, de insomniis, de humidorum vsu.

Editiones graeco-latinas libellorum *Hippocr. Io. Opsopoei, Morelli* et *Io. Rudolphi Zwingeri* iam indicaui. *Io. Heurnius* duas collectiones edidit, vtramque cum commentariis paraphrasticis. *Prima* titulum habet: *Hippocratis prolegomena et prognosticum gr. c. paraphrastica versione et breuibus comment. Io. Heurnii.* Lugd. Bat. 1597. 4. et in Operibus. Prolegomena continent iusiurandum, de medico, legem, de arte, de veteri medicina, de elegantia, praeceptiones, de carnibus, de purgantibus. *Altera* est: *Hippocr. aphorismi vna cum prognosticis, prorrheticis, Coacis et aliis decem eiusdem opusculis, aphoristica breuitate conscriptis.* gr. lat. in Operib. et Lugd. Bat. 1627. 12.

XXXI. *Editiones promissae.*

De *Georgii Segeri* editione Hippocratis graeco-latina, cuius specimen tantum lucem vidit, consules *Io. Molleri* hypomnemata ad Albertum Bartholinum de scriptis Danorum pag. 225. Editionem etiam Hippocr. *G. H. Welschius* promisit. — Iam anno 1728. parata erat *Danielis Wilhelmi Trilleri* editio, cuius specimen dedit hoc libello: *De noua Hippocratis editione adornanda commentatio, qua animum aperit atque simul ad symbolas conferendas eruditos inuitat Dan. Wilh. Trillerus, qui et speciminis loco libellum de anatome recensuit, emendauit, et commentario medico-critico perpetuo illustrauit.* Lugd. Bat. 1728. 4. maj.* Laborem postea fere continuum Hippocrati impendit, sed ipsa editio non prodiit. Eius *annotationes in Hippocratem manuscriptae, quibus adiunctae Samuelis Battierii*, in catalogo librorum viri optimi anno 1783. auctione publica distrahendorum prostabant, et adhuc venum prostant apud heredes eius.

Non prodiit quoque *Francisci Cliftoni* editio, qui Hippocratica opera noua et ordinata methodo edere volebat, teste historia literar. Angliae, vol. III. nr. XV. et commentario literar. Norimb. 1732. hebd. 50. vbi simul exempla quaedam textus Foesiani ab eo emendati leguntur. *Krameri* iudicium coniecturale de hac edit. vid. in comm. lit. Norimb 1733. hebd. 23. p. 177. Neque prodiit nouum omnium Hippocratis operum compendium, quod *Radulphus Schomberg* in lucem emittere volebat, cuiusque specimen edidit hoc titulo: Τȣ μεγάλȣ Ἱπποκράτȣς σύνοψις, siue *noui omnium Hippocratis operum compendii specimen, studio et cura Radulphi Schomberg*, M. D. Lugd. Bat. 1746. 4.* Non prodiit tandem versio latina ista pura, quam, quoniam Lindenii versionem impuram esse et Foesium graeca verba omisisse deprehendit, edere voluit *Thomas Okes*, et cuius specimen etiam edidit in libro: two dissertations I. the Knowdledge of Anatomy is not principally necessary to the practice of physik. II. the deformity of the foetus do not arise from the imagination of the mother. Cambridge, 1771. 8.

XXXII. *Hippocratis opera in alias linguas translata.*

Gallicam collectionem operum quorundam Hippocratis memorat Hallerus: *Les anciens auteurs de la médecine et chirurgie, Hippocrate, Galien, Oribase, le tout traduit du Grec.* Lion, 1555. 8.

Les

Les oeuvres d' Hippocrate par Claude Tardy, ou toutes les causes de la vie, de la naissance, de la conservation de la santé, les signes et les symptomes de toutes les maladies sont expliquées. à Paris. 1667. 4. II. voll.

Paraphrasin esse pessimam, in qua auctor omnia corruperit, quae ignorabat, et ex qua Hippocrates ne cognosci quidem possit, notat *Andr. Dacier* in fine praefat. ad opus iam memorandum.

Les oeuvres d' Hippocrate traduites en François, avec des remarques et conferées sur les manuscrits de la bibliotheque du Roi. à Paris, 1697. 8. II. voll.

Praemisit *Andreas Dacerius*, qui verus auctor huius versionis est, breuem medicinae historiam ad Hippocratis vsque tempora, a Daniele Clerico in hoc labore, vt quidam ferunt, adiutus. Textum cum bonae notae Codd. MSS. in bibliotheca Regia Parisina contulit, partem varietatis lectionis in notis enarrauit, Zwingeri ceterum textu non sine vtilitate vsus est. Versio studiosissime elaborata est, et plane secundum mentem et ingenium Hippocratis. Notae copiosae atque melioris notae sunt. Vita Hippocratis addita est, ex antiquis biographis, quos enarrauimus; sed errorum non expers. Ad finem legitur *Theophrasti Renaudoti* epistola de exiguo operae pretio, quod ex versionibus Syriacis et Arabicis ferri potest ad emendandum et illustrandum Hippocratem, aliosque scriptores graecos, praesertim medicos. Continentur ceterum in primo volumine liber de arte, de veteri medicina, lex, iusiurandum, de medico, de decenti ornatu, praecepta, de natura humana, de principiis siue carnibus, de flatibus, de humidorum vsu; in altero vero de diaeta libri III. nec non libri de diaeta salubri et de aere, aquis et locis.

Germanice epitomen operum quorundam Hippocratis dedit *Grunerus*, in libro: *Bibliothek der alten Aerzte*, in Uebersetzungen und Auszügen. Volumen I. opera genuina continet contracta ex parte. Leipzig, 1780. — Vol. II.

Exstat tandem etiam versio in Germanorum linguam *operum Hippocratis*, eaque notae optimae, sed, proh dolor! nondum ad finem perducta *Grimmii*, quam saepissime citauimus, titulo: *Hippokrates Werke. Aus dem Griechischen übersetzt und mit Erläuterungen von D. Iohann Friedrich Karl Grimm.* Vol. I. Altenburgi, 1781. quod opera genuina continet. Vol. II. Altenburgi, 1784. et Vol. III. ibid. 1785. 8.* Et spes est, fore, vt vltimae quoque partes huius elaboratissimi operis lucem videant. Mackii textum, vbi fieri poterat, sequutus est et Foesii, collata tamen simul editione graeca Iani Cornarii, Lindenii et R. Charterii. Vitam Hippocratis praemisit purgatam a fabularum sordibus. Iudicium de singulis libris Hippocratis tulit accuratissimum, eosque nouo ordine, quem fere penitus sequutus sum, disposuit. In notis multa loca difficilia explicuit, medicamenta in primis antiqua diligentissime illustrauit, et fere omnibus nomina, nostris temporibus vsitata, addidit.

Commentariorum omnium, quos Galenus in Hippocratem scripsit, epitomen dedit *Andreas Lacuna.* Lugd. 1554. 8.* Γαλήνε τὰ χαρακτηρίζοντα τὰ τε Ἱπποκράτες graece prodierunt cum Galeni libro de septimestri partu, de ptissana, de ossibus, per Io. Caium. Basil. 1557. 8.*

In omnes Hippocratis libros exstat anonymi commentarius in biblioth. Reg. Paris. nr. MMMMMMDCCCCXLII. latine. Stephani Atheniensis in Hippocratem in biblioth. Ambros.

brof. Mediol. Montfauc. I. pag. 504. Abdolrahham ben Abifadec comm. in Hippocr. exftat arab. in biblioth. Reg. Parif. nr. DCCCCXLVII. DCCCCXLVIII. Montfauc. II. pag. 719.

Magnus Hippocrates Cous Prosperi Martiani notationibus explicatus. Rom. 1619. fol. — 1626. fol. — Venet. 1652. fol.* [Patau. 1719. auct. Blumenbach. Introd. in hift. Med. p. 34.]

Non omnes libros, fed potius loca quaedam fufe explicuit, errores etiam, qui in Hippocrateis libris leguntur, ad Hippocratem referens et excufans.

Marinelli commentarium in Hippocratem iam commemoraui.

XXXIII. *Lexica Hippocratica.*

Lexicon Hippocr. exftat gr. in biblioth. Reg. Parif. nr. MMMCLXXVI. Montfauc. II. p. 740. Erat tale lat. in biblioth. Guil. Pellifserii Montfauc. II. pag. 1199. — *Erotiani τῶν παρ' Ἱπποκράτους λέξεων συναγωγὴ* fuo loco indicabitur. Enarrabuntur quoque fuo loco *Galeni* libri de Hippocratis et Platonis decretis, de elementis fecundum Hippocratem, in quibus plurima loca Hippocratis explicuit, nec non ἡ τῶν τοῦ Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις atque eidem Galeno adfcriptae definitiones medicae. Indicabitur quoque fuo loco Herodoti Lycii dictionarium vocum Hippocratis.

Voces, quae in Hippocrate occurrunt *Henr. Stephanus* explicuit, editis fimul Erotiani et Galeni libris huc fpectantibus. Parifiis, 1564. 8.*

Huc porro pertinent *Io. Gorraei* definitionum medicarum libri XXIV. Parif. 1564. fol. Francof. 1578. fol.* Parif. 1622. fol.*

Oeconomia Hippocratis alphabeti ferie diftincta, in qua dictionum apud Hippocratem omnium, praefertim obfcuriorum, vfus explicatur — ita vt lexicon Hippocrateum merito dici poffit. Anutio Foefio, Mediomatrico medico authore. Francof. 1588. fol. min.* et Geneu. 1662. fol. mai.* Lexicon Hippocrateum eft fummo ftudio elaboratum, et fummae ad Hippocratem recte intelligendum vtilitatis.

Guil. Ballonii definitionum medicarum liber, in quo Hippocr. et Galeni obfcura loca explicantur. Parif. 1640. 4.* Et in Operib. Venet. 1734. 4.*

Iatreum Hippocraticum iuxta ductum aphorifmorum concinnatum a Ioh. Cunrado Dieterichio. Gieffae Hafforum, 1655. 4.* Prodiit etiam hoc titulo: Iatreum Hippocraticum, continens narthecium medicinae veteris et nouae. — Vlmae Sueuor. 1661. 4.* Spiffum opus, 1554. paginarum, quod non folum ad aphorifmos pertinet.

Index.

Indicem in Hippocratem fcripfit *Petrus Matthias Pinus*, titulo: compendium inftar indicis in Hippocratis Coi opera omnia. Venet. 1597.* Prodiit quoque cum edit. lat. Venetiis, 1737. fol. a *Io. B. Paitono*. III. voll. edita, quae editio inprimis ob hunc indicem commendatur. Locos, quos citat, non fatis definiuiffe Pinum, funt, qui querantur.

Indices operum Hippocratis atque editionum fingulorum librorum, nec non veterum et recentiorum fcriptorum in Hippocratem dederunt *Casp. Wolphius* in catalogo veterum et recentiorum

centiorum ſcriptorum in Hippocratis opera. Sangalli, 1584. 8.* Foeſii editioni Geneuenſi 1675. catalogus commentatorum in opera Hippocratis additus eſt. Praeclaros, vti ſolebat, labores Hippocrati impendit *Hallerus* in tom. I. biblioth. medic. pract. p. 29. nec non in bibliotheca anatomica tom. I. p. 15. chirurgica tom. I. p. 7. botanica tom. I. p. 16.

Emendationes et *varia notata* in Hippocratem reperire licet in *Hier. Mercurialis*, *Marſil. Cagnati*, *Scaligeri*, *Caſauboni*, *Reineſii*, *Caſp. Hofmanni*, *Io. Talentonii*, *Bocharti*, *Mercerii*, *Meurſii*, *Boſii*, *Leopardi*, *Canteri*, *Weſſelingii*, *Valckenaerii*, *Pierſonii*, *Lindenii*, *Vonckii*, *Palmerii* operibus, quibus antiquos auctores illuſtrarunt. Multas in Hippocr. emendationes habet *Adr. Heringa* in obſeruatt. criticar. libro ſingulari. Leouard. 1749. 8. Multa eaque egregia in Hippocratem leguntur in *D. W. Trilleri*, viri de Hippocrate longe meritiſſimi, opuſculis medicis et philologicis, quorum volumina III. in 4. Francof. 1766 — 1772. prodierunt. Plurima quoque bona ad medendi methodum Hippocraticam illuſtrandam reperiuntur in *I. Ern. Hebenſtreit palaeologia therapias ſtudio Gruneri*, Halae in 8. edita. Hippocratem aliquot locis illuſtrauit *Krauſe*, ſenex venerandus, in notis ad Corn. Celſum. *Selecta doctorum virorum opuſcula, in quibus Hippocrates explicatur, edidit Ern. Godofred. Baldinger.* Gott. 1782. 8. qui etiam aliquot libellis academicis editis Hippocratis ſtudium medicis magnopere commendauit. vid. *Gruner.* delect. diſſ. Ienenſ. vol. I. p. 36. 78. et *Baldingeri* opuſc. medica. Gott. 1787. 8. p. 63. 114. 138.

Reliquorum librorum, qui ad Hippocratem aliquo modo ſpectant, ſed huc non pertinent, titulos dedit Hallerus in biblioth. med. pract. tom. I. p. 94 ſqq.

XXXIV. *Polybus*, gener ac diſcipulus Hippocratis, et teſte *Galeno* in libr. Hippocr. de natura humana comm. I. prooem. p. 94. tom. III. Chart. *διαδεξάμενος τὴν τῶν νέων διδασκαλίαν, ὃς οὐδὲν ὅλως φαίνεται μετακινήσας τῶν Ἱπποκράτους δογμάτων*, citatur iam ab *Ariſtotele* III. 3. hiſtoriae animalium, qui librum Hippocratis de natura humana, vt iam ſupra monuimus, nr. XXXIV. §. 25. illi expreſſe tribuit. Multi etiam alii libri eidem Polybo adſcribuntur, quos ſuo loco notauimus.

XXXV. Etiam ad Hippocratem *Gnoſidici*, et ad *Hippocratem*, *Theſſali* filium, ſcripta nonnulla relata ſunt, quae inter libros Hippocratis noſtri, Heraclidae filii, leguntur, vt iam ſuo loco obſeruatum eſt. Verum de his aliisque medicis, Hippocratis vel filiis, vt Theſſalo et Dracone, vel diſcipulis, Prodico, Dexippo, Apollonio, tum Cteſia et Theomedonte, vel aequalibus, aut etiam antiquioribus, Phaeone ſiue Phaone, Philiſtione, Eudoxi Cnidii praeceptore, Ariſtone, Pherecyde, Pythocle, Phileta, Acumeno, Pittalo, Archidamo, Metone, Eryximacho, tum de Acrone, auctore ſectae empiricae, de Apollonide, Antigene, Aegimio, Euryphonte Cnidio, et de philoſophis, medicinae peritis, Thalete, Pherecyde, Epimenide, Toxari, Pythagora, Zamolxi, Empedocle, Pauſania, Alcmaeone, Epicharmo, Eudoxo, Timaeo, Heraclito, Democrito et Diagora, denique de Machaone, Podalirio, Melampo, Chirone et aliis antiquioribus Aeſculapioque et ſchola Aſclepiadarum conſulenda *Danielis Clerici* hiſtoria medica, parte prima, cuius libro tertio diligenter inprimis ad examen reuocat ſcripta Hippocratis ipſius et de inuentis eius atque obſeruatis diſputat, et quo vsque ille ſalutarem ſcientiam prouexerit, oſtendit. [Ex Clerici libro in compendium fere redactae ſunt vitae veterum medicorum a Wohlfahrt in libello: *Biographien Griechiſcher Aerzte*

te zusammengetragen aus der Geschichte der Medicin des Le Clerc von I. A. Wohlfahrt. Halae. 1770. mai. 8.] Multa quoque de eodem argumento praeclare exposuit *Io. Henr. Schulzius* in hist. medicinae period. I. sect. II. cap. I — V. nec non cap. VII. et VIII. Tertia sectio primae periodi Hippocratem et coaeuos illi medicos pertractat. Historiam et vitas medicorum veterum scripserant Thomas Reinesius, Aegidius Menagius, Io. Henr. Meibomius, sed non editas.

CAPVT XXIV

DE PHILOSOPHIS PLERISQVE ANTE SOCRATEM, TVM DE SOCRATE, CEBETE, ET ALIIS QVIBVSDAM SOCRATICIS.

I. ***H. Stephani Poesis Philosophica. - Et Scipionis Aquiliani de placitis Philosophorum ante Aristotelem.*** **II.** ***Aetas et scripta Xenophanis Colophonii.*** **III.** ***Parmenidis.*** **IV.** ***Heracliti.*** **V.** ***Democriti.*** **VI.** ***Anacharsidis.*** **VII.** ***Anaxagorae.*** **VIII.** ***Anaximandri.*** **IX.** ***Anaximenis.*** **X.** ***Archelai.*** **XI.** ***Biantis.*** **XII.** ***Bionis.*** **XIII.** ***Botonis.*** **XIV.** ***Chilonis.*** **XV.** ***Cleobuli.*** **XVI.** ***Diagorae Melii, vbi obiter recensentur Philosophi, quibus obiectatus fuit Atheismus.*** **XVII.** ***Diogenis Apolloniatae.*** **XVIII.** ***Diomenis Smyrnaei.*** **XIX.** ***Hippiae.*** **XX.** ***Hipponis.*** **XXI.** ***Leucippi.*** **XXII.** ***Melissi.*** **XXIII.** ***Mysonis.*** **XXIV.** ***Nessae Chii.*** **XXV.** ***Periandri.*** **XXVI.** ***Pherecydis.*** **XXVII.** ***Pittaci.*** **XXVIII.** ***Protagorae.*** **XXIX.** ***Zenonis Eleatae.*** **XXX.** ***Socratis.*** **XXXI.** ***Aeschinis Socratici.*** **XXXII.** ***Antisthenis.*** **XXXIII.** ***Aristippi.*** **XXXIV.** ***CEBETIS.*** **XXXV.** ***Critonis.*** **XXXVI.** ***Euclidis Megarensis.*** **XXXVII.** ***Glauconis.*** **XXXVIII.** ***Menedemi.*** **XXXIX.** ***Phaedonis.*** **XL.** ***Phaedri.*** **XLI.** ***Prodici Chii.*** **XLII.** ***Simmiae et Simonis coriarii.*** **XLIII.** ***Stilponis.*** **XLIV.** ***Nomina aliorum quorundam Socraticorum.***

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

HENRICVS STEPHANVS an. 1574. 8. edidit librum, qui inscribitur *Poesis Philosophica*, in quo continentur reliquiae quaedam poeseos philosophicae antiquissimae Graecorum, siue fragmenta nonnulla, vtcunque e scriptis veterum collecta et graece descripta: *Empedoclis* p. 1 — 31. *Xenophanis* p. 35 — 39. *Parmenidis* p. 41 — 46. *Cleanthis* p. 49 — 52. et p. 124 — 127. *Epicharmi* p. 54 — 58. *Timonis Phliasii* p. 60 — 74. *Critiae* p. 75. et 76. *Orphei* p. 78 — 107. *Musaei* p. 109. 110. *Lini* p. 112. 113. *Pythagorae* aurea carmina et alii quidam versus Pythagorae vel Pythagoreorum p. 114 — 123. *Heracliti* Ephesii fragmenta p. 129 — 140. et [P] Epistolae p. 142 — 155. tum *Democriti* fragmenta p. 156 — 179. et Epistolae pag. 181 sq. Ad calcem libri subiiciuntur breues *Iosephi Scaligeri* in pleraque haec fragmenta notulae et castigationes.

SCIPIO quoque AQVILIANVS Pisanus, eques D. Stephani, scripsit librum de placitis Physicis Philosophorum, qui ante Aristotelis tempora floruerunt, editam a discipulo eius Georgio Morales, Medico ac Philosopho, Venet. 1620. 4. Hic *Anaximandri* opiniones exponit cap. 2. *Anaxagorae* cap. 3 — 7. *Democriti* et *Leucippi* cap. 8 — 17. *Pherecydis* cap. 18. *Thaletis* cap. 19. *Pythagorae* et *Alcmaeonis* cap. 20. *Anaximenis* et *Diogenis Apolloniatae* cap. 21. *Hippasi* et *Empedoclis* cap. 22. 23. et 24. *Archelai* denique et *Heracliti* cap. 25.

De *Empedoclis* scriptis iam dictum est a me supra cap. 13. vti de *Critiae* cap. 19. de *Pythagorae* cap. 12. et de *Orphei*, *Musaei* ac *Lini*, libro superiore. De *Epicharmo* dicendi locus

eus fuit capite XXII. vti de Cleanthe ac Timone dicam libro III. cap. 15. et 33. In praesenti igitur de *Xenophane*, *Parmenide*, *Heraclito* ac *Democrito* paucis agere iuuat, eximioque huic virorum sapientum quaternioni alios celebriores, qui ante Socratem vel Socratis aetate floruerunt, et alibi a me dicti *) non sunt, Philosophos adiungere, hinc denique ad Socratem ipsum ac Socraticos progredi.

[Vitas philosophorum plures antiquiores persequuti sunt. vid. *Ionsium* de script. hist. philos. I. capp. 3. 4. 10. etc. Multos laudat Diogenes Laertius: haud paucos ego in vol. I. de Pythagora agens, memoraui. Sic *Antilochus* quidam, cuius aetas incerta est, historiam virorum doctorum a Pythagorae aetate vsque ad Epicuri mortem scripsit, teste *Clemente Alexandrino* Strom. lib. I. p. 309. edit. Sylburgii, vbi quoque, quam male quidam de origine philosophiae sint philosophati aut nugati, explicatur. *Antisthenes ἐν διαδοχαῖς*, (in successionibus,) cum *Demetrio ἐν ὁμωνύμοις* citatur a *Diogene Laert.* IX. 35. et ita alii vett. de philosophis eorumque sectis, aut opinionibus scripserunt, e. gr. *Aristocles* teste Suida sub h. v. tom. I. p. 326 confecit opus, X. libris constans, περὶ φιλοσοφίας, in quo omnes philosophos eorumque opiniones recenset. Vixit sub imperatoribus M. Aurelio et Seuero. Vid. *Plessing* Versuch etc. tom. II. part. I. p. 8. not. Liber eius octauus citatur ab *Eusebio*, praepar. euang. XIV. 17. p. 756. *Sotion*, Alexandrinus, tempore Ptolemaei Epiphanis, scripsit libros de successione philosophorum, quod opus saepe citatur a Diogene Laertio, et in epitomen redegit Heraclides Lembus etc.

Quod reliquum est, lectorem monebimus, nos, in recensendis philosophorum vitis, neque plenam singulorum vitam aut placitorum historiam, neque singulorum opiniones de rebus diuinis humanisque veras falsasque esse persequuturos; quippe quod a nostro instituto alienum conditoribus historiae philosophiae sit relinquendum. Atque multi viri docti in illis explicandis varia fortuna diuersaque via sunt versati. Vt mittamus compendia eiusmodi generis, et Pseudo-Plutarchi de placitis philos. Diogenis Laertii, Hesychii Illustrii, s. viri illustris, scripta; et opera Stanleii, Baylii, Bruckeri, Cudworthi eiusque doctioris interpretis, Moshemii, Adelungii, Agatopisti Cromaziani, s. potius Appiani Buonafede, Abbatis generalis Caelestinorum, maiora, ad quae in superiore volumine in capitibus de Thalete, Empedocle, Pythagora aliisque saepius iam prouocauimus: hic quorumdam scripta excitabimus, qui, quantum fieri potuit, placita quoque philosophorum, de quibus hic sermo est, partim collegerunt, partim in ordinem redegerunt, aut examinarunt. Sunt autem

Historia philosophica, continens veterum phil. qui quidem praecipui fuerunt, studia ac dogmata, modernorum quaestionibus inprimis exagitata, tradita ab Abrahamo Grauio, in Frisiis prof. publ. Franeckerae Frisiorum, 1674. 8.

Abrégé de l'histoire des sçavans anciens et modernes, à Paris, tom. I. 1708. 12. Fuerunt, qui adfirmarent, esse tantum compilationem quarumdam notitiarum ex Bailiano Lexico: at art. de Xenophane plane discrepat. vid. Mem. Trev. 1708. pag. 1143.

Cogitationes

*) Nonnullos enim iam adtigi, vt Epimenidem lib. I. cap. 6. Thaletem lib. I. cap. 35. [adde *Brucker.* in Otio Vindelico. Augustae Vindel. 1719. 8. p. 129 sqq.] Solonem lib. II. cap. 11. et 14. Hippasum aliosque Pythagoreos cap. 13.

Cogitationes de deo et prouidentia diuina aduersus Atheos et Epicureos authore rev. in Christo Patre Samuele Parkero, S. T. P. Episcopo Oxoniensi. Oxonii e theatro Sheldoniano. 1704. 4.

Historia philosophiae gentilis etc. gallice edita Hagae Comitum 1724. in quem librum Obseruationes criticas, easque doctas scripsit *Io. Iac. Brucker* in Otio Vindelico, siue meletematum historico-philosophicorum triga. Augustae Vindel. 1729. 8. p. 127 sqq.

Von Fenelon Lebensbeschreibungen und Lehrsätze der alten Weltweisen, (e lingua gallica in germanicam versae, animaduersionibusque et additamentis locupletatae a Loën.) Francofurti, 1748. 8.

Christophori Meinersii historia doctrinarum etc. *Geschichte des Ursprungs, Fortgangs und Verfalls der Wissenschaften in Griechenland und Rom.* vol. I. Lemgo. 1781. 8. vol. II. 1782.

Eiusdem *Historia doctrinae de vero deo, omnium rerum auctore atque rectore.* part. I. II. Lemgou. 1780. 8. nuper germanice versa.

Memnonium oder Versuche zur Enthüllung der Geheimnisse des Alterthums, von Frieder. Victor Leberecht Plessing, (in praef. Prof. philos. in academia Duisburgensi,) Lipsiae, 1787. m. 8. part. I. II. Dissentit potissimum a cl. Meiners.

Idem continuauit laborem in:

Versuche zur Aufklärung der Philosophie des ältesten Alterthums. vol. I. Lips. 1788. 8. vol. II. part. I. II. 1790. atque in parte I. voluminis II. p. 1—64. philosophiam scholae Eleaticae explicat.

Geist der speculativen Philosophie von Thales bis Socrates durch Dieterich Tiedemann, Hofrath und Professor der Philosophie zu Marburg. Marburg. 1791. 8.

Des Abbt Batteux Geschichte der Meynungen der Philosophen von den ersten Grundursachen der Dinge. Aus dem Französischen übersetzt. Lipsiae, 1773. 8. [Leguntur Batteusii dissertatt. in Mém. de l'Acad. d. Inscr. T. XXVII. XXIX. XXXII.] Quae *Barthelemy* in itinere Anacharsidos iunior. tom. III. p. 123 sqq. vers. german. de Xenophane et reliquis philosophis scholae eleaticae collegit et adnotauit, ea pauca sunt. *Harl.*]

II. XENOPHANES natus Colophone, Olympiade quadragesima, vt testatur *Apollodorus* apud *Clementem* I. Strom. pag. 301. edit. Colon. quod confirmat *Sextus Empiricus* I. contra Mathemat. cap. 12. p. 51. [sect. 257. p. 270. edit. nostri Fabricii, cuius notam consules:] nec obstat *Eusebius* in Chron. qui quinquagesima sexta, vel *Laertius* IX. 20. qui sexagesima Olympiade claruisse scribit. Vixit enim Xenophanes annos non XCI. tantum, vt *Lucianus* in Macrobiis: [cap. 20. tom. III. pag. 222. edit. Reitzii, cuius notam conferes:] sed centum amplius, vt *Censorinus* cap. 15. Certe versiculos, anno aetatis XCV. ab eo scriptos, profert *Laertius* IX. 19. Ex patria exsul, concessit Eleam potissimum, s. Veliam, (de qua vrbe vid. *Strabon.* VI. p. 387. Almel. ibique not.) in Sicilia, teste eodem Laertio, qui ait, auditum ab eo fuisse *Botonem* Atheniensem, et ex quorundam sententia etiam Archelaum Physicum, quod, licet a Luciano quoque confirmetur, parum tamen congruere cum ratione temporum videtur, neque alium Archelaum celebrem, physici nomine, in veterum scriptis obseruare licet, quam qui Anaxagorae successit. *Fabric.*

EPIMETRON.

De *Xenophane* eiusque dogmatibus praeter scriptores paullo ante memoratos, de quibusdam eius opinionibus *Corsin.* ad Plutarch. de placitis philos. II. 20. p. 61. et in subiuncta diss. II. p. XLVIIII. atque alibi, speciatim vero egerunt

Iac. Guil. Feuerlin, (tum Prof. Altdorfinus, postea Göttingensis,) cum respond. Tobia Roschmanno, Vlmensi, in *diss. historico-philosophica de Xenophane*, Altdorf. 1729. 4. *Grosteurd* in Bibl. Bremensi et Verdensi, vol. I. part. I. p. 1 sqq. *Hieron. Ragusa* in Elogiis Siculorum p. 71 sqq. tom. XIV. Thes. Sicil. et cl. *Tiedemannus* in comment. *Xenophanis decreta*, in bibl. philologicae volumine III. Lipsiae, 1781. 8. pag. 150 sqq. [etiam Cl. *Buhle* in Comm. de ortu et progressu Pantheismi inde a Xenophane Colophonio, Gött. 1791. 4. p. 7 sq.] Xenophanes quidem dicitur natus fuisse Olymp. XXXX. *Corsinus* in F. A. tom. III. p. 59. tamen primum suspicatus erat, Xenophanem natum videri Olymp. XXXVII. 1. quia Olymp. LX. dicatur floruisse, iisque carminibus, quibus res a se gestas describit, prodat, vicesimo quarto aetatis anno se patriam reliquisse, annisque 67. per varias Graeciae vrbes errasse; ideo, si Olymp. LX. carmen illud ediderit, ipsius natiuitatem ad Olymp. XXXVII. spectare: at enim propter auctoritatem Apollodori verisimilius esse putat, illum natum esse Olymp. XL. ne poesin nonagenarius edidisse dicatur. Verum enim vero serius adhuc in lucem editum fuisse coniiciunt *Bayle* in Dict. v. *Xenoph.* (A.) tom. IV. pag. 515. *Feuerlin.* in disp. §. 3. ac *Brucker.* in histor. crit. philos. vol. I. p. 1143 sqq. qui tamen Feuerlini disput. non citat. Caussae, cur dubitarent viri illi docti, inprimis Feuerlinus, hae fuerunt: Xenophanes ad tempora vsque Cyri et Darii (h. e. Olymp. LXIV — LXXII.) et tempore Hieronis, regis Siciliae (Olymp. LXXVI. et deinceps,) vixisse dicitur ab Apollodoro et Timaeo apud *Clementem Alex.* Strom. I. p. 301. s. p. 353. l. 22. edit. Oxon. et in fragmentis Apollodori p. 1089. edit. cel. Heynii, qui putat, Xenophanem circa Olymp. LVI. et LX. floruisse. Idem Xenophan. apud *Athenaeum* lib. II. p. 54. mentionem facit memorabilis fugae Medorum s. Persarum, atque viros eamdem, tamquam in infantia ipsorum factam recensentes inducit. Si strages Marathonia (Olymp. LXXII.) aut Salaminia, vel Plataeensis (Olymp. LXXV.) intelligatur, et, quae *Casauboni* animaduu. ad Athen. II. 14. p. 110. edit. Lugd. (vbi de aetate Xenophanis disserit Casaubonus,) fuit opinio, XV. aut XX. intercesserint ab ea pugna, de qua loquitur poeta, ad id temporis, quo illi versus a poeta componebantur, additis illis annis sequeretur, Xenophanem, si natus esset Olymp. XXXX. attigisse vltimam, a nullo memoratam, senectutem, et vixisse annos CLX. vel minimum CXLVIII. Quod quam videretur incredibile, Feuerlinus adstipulatur Baelio, statuenti, Xenophanis natiuitatem ad inferiorem aliquam Olympiadem referri debere. Atque, „forte, ait, LV. natus fuit Xenophanes; idque inde colligo, quod LX. „Olymp. claruisse Laertius IX. 20. perhibet, ipse vero Xenoph. in versibus, a Laertio IX. 19. „prolatis, de se refert, XXV. habuisse annos, quum Graecia ipsum adflixisset. Forsitan in co„dice Apollodori pro *NE*, quibus characteribus Olympias LV. pro natiuitatis tempore Xe„nophanis notabatur, librarii *M.* perperam legerunt atque transscripserunt. Ponamus nunc, „Xenophanem natum fuisse ab initio Olympiadis LV. atque in versibus, ab Athenaeo citatis, „respicere pugnam Marathoniam, quae anno secundo Olymp. LXXII. contigit; scripsisse „autem versus hos XX. annis post ipsum hoc praelium, et habebimus XCII. annos, quorum „aetatem sibi adtribuit in versibus, a Laertio fortassis ex eodem libro, e quo Athenaeus suos „sumserat, excerptis." Hactenus *Feuerlinus*, cuius acutam suspicionem eo lubentius adtuli,

quo

quo difficilius illa disputatio, ab exteris praecipue, reperiri poterit. Sed iam ante Feuerlinum *Dodwell.* de veteribus Graecorum et Romanor. cyclis diss. III. p. 134 sqq. iisdem motus argumentis, quibus Baelius et Feuerlinus vsi sunt, et quae Dodwellus magis firmat latiusque explicat, dubitauit, Xenophanis natalem diem ad Olymp. XL. posse referri. Immo vero, ante Olymp. L. illum ne potuisse quidem nasci, docet, et, rationibus sagaciter subductis, efficit, Xenophanem natum fuisse anno, postquam decesserat Epimenides, octauo, n. Olymp. LVI. 4. paullo autem ante coniecerat, Epimenidem exstinctum esse Olymp. LIV. 4. Nam, quando Xenophanes apud Laertium testatur in carminibus, quae viuus scripsit Olymp. LXXIX. 4. se adtigisse annum vitae XCII. perperam inde colligunt eruditi, annum illum Xenophani fuisse fatalem. Atqui centenario maior diem obiit supremum, probabilius notante *Censorino* de die natali cap. 15. sed vel centenarius ad annum peruenit Olymp. LXXXI. 4. Sic vixerit eodem tempore, quo *Anaximander*, vt voluit *Sotion* apud *Laert.* IX. sect. 18. et *Archelaum*, senior tamen, audire potuit, quod a nonnullis traditum adfirmat Laertius. Dodwello tamen pag. 136. vti Fabricio nostro et Bruckero, suspectum est nomen Archelai, aut de alio aliquo antiquiore Archelao intelligendum videtur, quum e successoribus atque discipulis Xenophanis plerique fuissent huic Atheniensi Archelao saltem aetate pares, Pythagorae fuit aequalis, sed post eius mortem adhuc in viuis: cuius quidem placita neque sectari potuit, neque relinquere; multo minus ab eo venditus est, quod quidam ex dubia falsaque lectione apud *Diog. Laert.* IX. 20. πεπρᾶσθαι (pro quo *Feuerlin.* p. 18. not. b. πεπερᾶσθαι, a περάω, *transeo,* dubito, num fauente critica, coniecit,) perperam effecisse sibi visi sunt. Quidquid est, viros illos doctos, existimo, clare euicisse, Xenophanem multo post Olymp. XXXX. in lucem fuisse editum, atque vel Apollodorum errasse vel textum esse corruptum. adde *Bruckeri* hist. critic. philos. vol. I. pag. 1144. qui diem Xenophanis natalem Olymp. LVI. adserit. Exsul coepit peregrinari per Graeciam anno aetatis suae XXV. vt nos ipse docuit apud Laertium. Hic erat, ait Dodwellus p. 137. annus ab Epimenidis obitu XXXIII. Olymp. LXIII. 1. Solum vero patrium is num coactus, an vltro mutauerit, incertum esse videtur *Feuerlino* l. c. pag. 14. qui etiam de longa eius in Italia et Graecia commoratione, eius ingenio, virtutibus reque familiari latius disserit. In nouam coloniam, a Phocaeensibus Eleam s. Veliam Olymp. LXI. 1. ante C. N. 536. deductam, vti in patriam suam Colophonem, complures versus composuit. vid. *Diog. Laert.* IX. 20. et 28. ibique Menagium. Philosophemata sua, quae suo ingenio, non alienae disciplinae debuisse, probabile videtur, non in publica schola, sed amicis tradidit, et scriptis potissimum propagauit. Carminum vero suorum multitudine effecisse videtur *Feuerlino* p. 21. vt se ipsum exscripserit, atque ex suis carminibus consuerit centones: quod ex verbis *Diogenis Laertii* IX. 18. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐῤῥαψῴδει τὰ ἑαυτοῦ colligit Feuerlin. reiecta versione Meibomiana, *sua publice cantabat poemata.* *Rossius* tamen l. c. verba illa Diogenis vertere malit, *verum ipse quoque sua ipsius placita versibus tradidit.* Quam diu in viuis fuerit, non omnino est exploratum. In Luciani quidem Macrobiis, cap. 20. vbi Xenophani anni tantum XCI. adscribuntur, librarii errasse videntur; quos putat *Fabricius* ad Sextum Empir. Pyrrhon. hypotyp. lib. I. sect. 224. p. 58. not. B. perperam ϙά (κόππα et α) pro ϡά scripsisse. *Harl.*

Scripta Xenophanis, (a quo secta Eleatica b) originem ducit, teste *Clemente* I. Strom. pag. 300.) haec memorantur apud veteres:

Κολοφῶνος

b) Conf. *Cicer.* Academ. libr. II. cap. 42. ibique Dauis. *Harl.*

Κολοφῶνος κτίσις *c*) καὶ ὁ εἰς Ἐλέαν τῆς Ἰταλίας ἀποικισμός· ἔπη δισχίλια. Laert. IX. 20. [P]

Ἐλεγεῖα. *Laert.* IX. 18. et 19. VIII. 36. *Athen.* lib. VIII. p. 368. *Suid.* in Ξενοφ. *Fabric.* Fragmentum, quo Xenophanes luxum Colophoniorum perstringit, seruatum est ab *Athen.* XII. pag. 526. A. *Harl.*

Ἴαμβοι καθ' Ἡσιόδȣ καὶ Ὁμήρȣ, in quibus perstrinxit, quae de diis illi scripserant, vnde dictus Ὁμηροπάτης *calcans Homerum*, vt recte illam vocem exponit *Ioachimus Kühnius* ad Laert. IX. 18. vbi forte legendum καὶ Ἰάμβȣς καὶ καθ' Ἡσιόδȣ καὶ Ὁμήρȣ, nam versiculi, quos aduersus Homerum et Hesiodum a Xenophane scriptos profert Sextus *d*), (relati a me supra cap. VIII.) [nr. 14. p. 548. vol. I.] Heroici sunt, non Iambici. Potuit tamen alio etiam opere Homerum et Hesiodum perstringere Xenophanes, v. g. in Sillis, de quibus mox. *Fabric.* *Ignatius Rossius* in Commentation. Laert. Romae, 1788. pag. 175 sqq. primum reiicit verborum ἐν ἔπεσι καὶ ἐλεγείας καὶ Ἰάμβȣς καθ' Ἡσιόδȣ καὶ Ὁμήρȣ interpretationem Meibom. *scripsit versus* etc. adnotans, ἔπος h. l. esse *heroicum carmen*, tum Aldobrandin. *elegias et iambos in Hesiodum et Homerum carminibus scripsit*, atque Vossianam (institutt. poet. lib. II. cap. 20.) et Aegidii Menagii ad Diog. Laert. IX. sect. 111. *Xenophanem hexametris, elegiis ac iambis Hesiodum et Homerum insectatum esse.* Dein ita intelligit locum: „heroicos versus, elegias ac iambos ab Xenophane editos; iamborum vero argumentum fuisse reprehensionem Hesiodi atque Homeri." Immo vero voc. Ἰάμβȣς, quorum nullus, qui de Xenophanis carminibus disseruissent, mentionem fecisset, a librario adiectum suspicatur. Feuerlino quoque Iambi sunt dubii. Atque a Diogene Laertio alius iamborum scriptor, Xenophanes Lesbius memoratur, quem etiam diuersum a Xenophane Colophon. fuisse credidit Ios. Scaliger. Denique Rossius Fabricii nostri emendationem atque interpretationem, totum quoddam carmen contra Homerum atque Hesiodum fuisse compositum, haud necessariam ratus, opinatur, Xenophanem, dum aliud ageret, data occasione, ista, n. versus, contra Homerum atque Hesiodum, canere potuisse. *Harl.*

Σίλλοι. *Strabo* lib. XIV. p. 643. inter celebres Colophonis viros post Mimnermum memorat Ξενοφάνην τὸν φυσικὸν τὸν τȣ̀ς Σίλλȣς ποιήσαντα διὰ ποιημάτων. *Eustathius* ad Iliad. β'. p. 154. ὅτι ȣ̓ μόνον Ξενοφάνης πεποίηκε σιλλȣ̀ς ἐν οἷς εὐδοκίμησεν etc. Fallitur itaque Stanleius, qui in Historia philosophica, auglice edita p. 746. Timonis Sillos a Strabone perperam Xenophani tributos existimat. Heroico versu scriptos perinde, vt Timonis et aliorum sillos, constat ex Schol. Aristophanis ad Equites v. 406. *e*) vbi versum e Xenophanis sillis profert, licet male ibi sit excusum Ξενοφάντης pro Ξενοφάνης. *Fabric.* Fabricius suam sententiam retractauit in nota Z. ad *Sexti Empirici* Pyrrhon. hypot. lib. I. 33. p. 58. Timon enim, vt Sextus ait, Xenophanem quidem laudauit, sed sillos etiam sub eius persona scripsit eumque induxit dolentem: atque *Fabricius* l. c. quum

c) Alios κτίσεων scriptores collegit *Ionsius* lib. I. cap. 12. de scriptoribus hist. philos.

d) Aduers. Physicos sect. 193. aduersus grammat. sect. 289. *Harl.*

e) Scholiastis verba aeque vitiose scripta repetiit *Eudoc.* pag. 87. *Harl.*

quum ex *Laertii* IX. III. constet, Timonem libro sillorum, quibus philosophis suae et priorum aetatum obtrectauit, secundo et tertio dialogi more induxisse se percontantem et Xenophanem respondentem, non dubitauit a semet ipse discedere, et vbi Xenophanis silli a Strabone, Eustathio et scholiaste Aristophanis citantur, *Timonianos* intelligere. Ad hos probabiliter referendi sunt illi, de quibus scholiastes Marcian. edit. Villoison. ad Homer. Iliad. B. 212. verba facit, quando, ἠδη; ait, δε ὁ Ξενοφανει, ἀλλ᾽ Ὁμηρω πρωτῳ Σιλλοι πεποιηνται, ἐν οἱς αὐτον τε τον Θερσιτην σιλλαινει. Nisi Παρῳδίαις, h. e. carminibus ad aliorum similitudinem compositis, maxime ad reprehendendum vel irridendum, eiusmodi conuitia, siue silli, proprie dicti, fuerint immixti, vnde illi excerpti, sillorum nomine ab aliis sint citati veteribus. Constat enim, partes totius operis, tamquam peculiaria opera, peculiari inscriptione nomineue ornata, saepe fuisse excitatas. Fabricii sententiam adoptarunt *Rossius* l. c. p. 176 sq. *Brucker*. p. 1145. et *Feuerlin*. p. 22 sq. qui praeterea sillos abiudicat Xenophani ob silentium Diogenis Laertii, et putat, a Strabone elegias Xenophanis contra Homerum et Hesiodum vocatas fuisse σιλλες, h. e. obtrectationes, conuitia. vid. *Hesych*. h. v. et *Aeg. Menag*. not. ad Laert. IX. III. De Timone infra commodior disserendi erit locus. *Harl.*

Παρῳδαὶ siue, vt Menagius, (qui sillorum fuisse partem suspicatur f)) παρῳδίαι, *Athen*. lib. II. p. 54. vbi versus quinque heroicos profert, quorum postremus meminit fugae Medorum:

πηλίκος ἦσθ᾽ ὅθ᾽ ὁ Μῆδος ἀφίκετο; *Fabric*. conf. Rossium l. c. p. 179 sqq. *Harl.*

Xenophanem περὶ φύσεως laudat *Pollux*. VI. 9. [sect. 46. vbi quondam male scriptum erat, et in versione latina seruatum est nomen *Xenophontis*,] ex quo non dubito, petita esse physica ipsius dogmata, quae passim celebrantur, vel etiam impugnantur in scriptis Aristotelis, Ciceronis, Plutarchi, Sexti, Clementis Alex., Galeni, Stobaei, Censorini aliorumque, ex quibus recte etiam concludas, versibus heroicis opus illud fuisse compositum, vti *Eustathius* ad Iliad. Λ. p. 759. sententiam eius de Iride proferens laudat Xenophanem, ἐν ἡρωϊκοῖς ἔπεσι. *Fabric*. Sententiam Xenophanis de Iride Schol. Marcian. ad Iliad. Λ. 27. sic laudat: Φησι γαρ Ξενοφανης, ἡν τ᾽ Ἰριν καλεουσι etc. Sed Schol. in cod. Leidensi ad illum Homeri locum illos duo Xenophanis versus male excitat sub nomine *Xenophontis*, adnotante *Valckenario* in Diatriba Euripidea post Eur. Hippolytum p. 195. qui praeter ea obseruat, nomina ista esse alibi permutata, et ex MS. Leidensi in Homeri Iliad. P. 547. scholion de Iride profert, quod nunc vulgatum est ex codice Marciano, l. mem. — Ex Xenophanis libro, περὶ φύσεως petitum quoque illud est dogma, quod, si genuinum est, nec repugnat reliquis, a Scholiaste Marciano ad Homeri Iliad. H. 99. repetitum: και Ξενοφανης, παντες γαρ γαιης τε και ὑδατος ἐκγενομεσθα· ἐκ γης γαρ παντα και εἰς γην τελευτα, de qua opinione vid. *Tiedemannum* in: Geist etc. p. 157. — Ex eodem libro hausta esse videtur opinio Xenophanis ab *Aristotele* de mirabilibus auscultationibus (cap. 37. p. 80. edit. Io. Beckmanni, cuius not. conferes,) memorata, ignem feruentem in Lipara annis sexdecim prorsus exstingui, decimo autem septimo rursum redire. *Harl.*

Tragoedias

f) Aut potius silli fuerint particulae Παρῳδιῶν. *Harl.*

Tragoedias quoque ſcripſiſſe Xenophanem Phyſicum, tradit *Euſebius* in Chron. ad annum MCCCLXXX. quod merito miratur *Scaliger* in notis p. 96. *Menagius* ad Diog. Laert. IX. 18. non Tragoedias, ſed Elegias in Euſebio legendas ſuſpicatur. [*Roſſii* emendationem et aliorum coniecturas iam ſupra protuli in Notitia Tragicorum deperditorum v. *Xenophanes*, p. 326 ſq. *Menagii* ſententiam amplectitur *Feuerlin.* in diſſ. mem. pag. 23. qui cum Menagio inter dubia Xenophanis ſcripta quoque refert συγγενικὸν, quem librum Xenophanis *Athenaeus* citat lib. X. p. 424. C. vbi ſcribitur Ξηνοφάνης, et Menagius putat, alius eſſe Xenophanis. *Harl.*]

Fuit et alius *Xenophanes*, Lesbius, Iamborum, (teſte Laertio,) ſcriptor: nam *Xenophanem* Heracleopoliten quidem omitto, pro cuius nomine apud Fulgentium 1. 14. Mythol. reponi debet Theophanes, qui Phyſicus memoratur Stephano in Ἡρακλεόπολις. [Omittendi ſunt quoque *Xenophanes*, Philippi Macedoniae regis legatus apud *Liuium* XXIII. 33. et *Xenophanes* Colophonius, quem Suidas in Nicandro, grammatico, poeta et medico, huius patrem falſo fecit: nam ipſe Nicander, ſe Damnaei eſſe filium, prodit. vid. infra lib. III. cap. 26. §. 1. *Harl.*]

Xenophanis vero dogmata cognoſci poſſunt ex *Ariſtotele*, illo praeſertim libro, quo [?] Xenophanis, Zenonis Eleatae et Gorgiae placita quaedam ad examen reuocat, Laertio et Heſychio illuſtri, quibus e recentioribus addendi praeter Laertii interpretes Tho. Stanleius in Hiſt. Philoſophica, et in Lexico ſuo Baylius. Succeſſio ſectae Eleaticae haec eſt apud [*Diogen. Laert.* prooem. ſect. 15.] *Clementem* I. Strom. pag. 300. et *Euſebium* XIV. Praeparat. cap. 17. ſub fin. p. 758. Xenophani ſucceſſit Parmenides, huic Zeno Eleates, Zenoni Leucippus, Leucippo Democritus g): Democritum audiuere Protagoras Abderita ac Metrodorus Chius, Metrodoro ſucceſſit Diogenes Smyrnaeus, Diogeni Anaxarchus, huic Pyrrho, Pyrrhoni Nauſiphanes, et Nauſiphani Epicurus. *Fabric.*

E P I M E T R O N.

De Ariſtotelis libro: Xenophanis — placita, infra lib. III. cap. 6. nr. XXII. amplius diſputabitur. Hic tantum adnotabo, *Fabricium* in nota N. ad Sexti Empirici Pyrrhon. hypot. I. cap. 33. ſect. 225. pag. 59. reiecta ſua, infra prolata, ſententia, omnino probare, quod in cod. MSto Lipſienſi Ariſtotelis de Zenone, Xenophane et Gorgia, pars prima, quae in vulgatis libris de Xenophane legitur, ibi referatur ad Zenonem, et altera, quae de Zenone, ad Xenophanem. Atque Fabricii poſteriorem ſententiam vberius firmiusque ornat corroboratque cel. *Tiedemannus* in Biblioth. philolog. Lipſiae, 1781. vol. III. pag. 152. in primis in Geiſt der ſpekulativen Philoſophie p. 142 ſqq. vbi, quae cel. *Meiners.* in praefatione ad hiſtoriam de ortu etc. doctrinarum in Graecia et Romae, tom. II. pag. 27 ſq. contra Tiedemannianam ſententiam monuerat, denuo examinat atque diſcutit. Contra Meinerſium diſputant quoque cenſor in biblioth. Berolinenſi tom. XLVIII. part. II. p. 527. ann. 1782. et doct. *Georg. Guſtau. Fülleborn* in diſput. moderante *Frid. Aug. Wolfio*, V. C. Halae Saxon. 1789. ventilata: *Liber*

g) Leucippus vero et Democritus multa docuerunt, quae a ſecta eleatica viderentur aliena. *Harl.* Vnde nonnulli ſcholam Eleaticam veterem et recentiorem diſtinguunt, vt *Gurlittus* in Hiſt. philoſ. german. ſcripta p. 39. et *Eberhardus* in Hiſt. phil. p. 84. 171. *Beck.*

Liber de Xenophane, Zenone, Gorgia, Aristoteli vulgo tributus, passim illustratur, p. 15 sq. qui p. 19. existimat, in libello isto de duobus tantum philosophis agi, eumque idcirco esse inscribendum περὶ Ξενοφάνους, περὶ Γοργίου. — De Xenophanis inuentis placitisque eorumque falsitate aut veritate videantur auctores supra a me laudati. Aristotelem iniquum Xenophanis fuisse censorem, adfirmat *Feuerlin.* diss. mem. p. 44. not. b. Aristotelis vero effatis et narrationi de illis fauet Meinersius: illo seuerius spreto, Platonem sequitur in examinandis Xenophanis scholaeque eleaticae opinionibus *Plessing.* in Versuchen etc. tom. II. part. I. p. 19 sqq. et alibi. Inter alia Xenophanes contendit, ἓν εἶναι τὸ πᾶν, καὶ τὸν Θεὸν συμφυῆ τοῖς πᾶσι, secundum *Sextum Empir.* Pyrrhon. hypot. I. sect. 225. vbi vid. *Fabricii* notas p. 59. siue, vt *Cicero* ait in acad. quaestion. lib. IV. cap. 37. *Xenophanes vnum esse omnia, neque id esse mutabile, et id esse deum, neque natum esse vsquam et sempiternum, conglobata figura*, aliique apud Dauis. in not. ad Ciceronis locum: atque ex τῷ μὴ ὄντι nihil posse gigni, τὸ ἓν igitur non exstitisse, seu originem aliunde duxisse, sed fuisse ab aeterno, (vid. *Simplic.* comment. in lib. I. cap. 3. Aristot. physic. auscultat. fol. 22. p. 2. adde *Cicer.* de N. D. I. cap. 11. etc.) Illae opiniones miras excitarunt tragoedias, virosque doctos, Baylium, Bruckerum, Cudworthum, Moshemium, Meinersium, Tiedemannum, Plessingium aliosque, vt antiquiores mittam, in diuersas traxerunt sententias, quorum lites componere, nec meum est, et repugnat instituti nostri rationi. adde *Feuerlini* diss. de Xenophane pag. 36 sqq. pag. 44 sqq. eiusdem dissert. de axiomate, ex nihilo nihil fit, eiusdemque conciliatione cum doctrina theologica et philosophica de creatione materiae mundi, Altdorfii, 1732. 4. p. 7. §. 3. *Burneti* archaeolog. philos. lib. I. cap. 12. Id tantum hic repetere iuuabit, haud defuisse, qui Xenophanem cum suis adseclis ad classem atheorum referrent, aut eum Spinozae praecursorem quasi designarent. vid. *Buddei* Thes. de atheismo et superstitione, cap. 1. §. 19. p. 60. eiusdem disp. de Spinozismo ante Spinozam, Halae Sax. 1701. rec. in illius Analectis historiae philosophicae, §. 7. p. 320 sqq. quamquam quaedam Baylii argumenta infirmat; Eiusdem compendium historiae philosophicae ab I. Georg. Walchio editum Halae Saxon. 1731 8. cap. IV. §. 48. pag. 305 sq. *Io. Gottfried Waltheri* eröfnete Eleatische Gräber, cap. 3. §. 3 — 10. p. 14 sqq. *Gundlingius* in Gundlingianis part. XV. p. 372. *Reimannus* in historia atheismi, sect. I. cap. 30. §. 3. p. 203 sqq. qui tamen haud pauca adfert argumenta ad Xenophanem ab illo crimine liberandum, *Olearius* ad Stanleii histor. philos. part. X. *Io. Christoph. Wolf* in notis ad Origenis philosophumena, cap. XV. pag. 96 sq. et in Manichaeismo ante Manichaeos, Hamburgi, 1707. pag. 123 sq. aliique. Moderatius, sobrius, cautiusque sentiunt de Spinozismo Xenophanis *Feuerlin.* diss. de Xenophane p. 44 sqq. *Brucker.* in historia critica philos. tom. I. p. 1149 sqq. *Tiedemann.* in: Geist der spekulativen Philosophie p. 156. et cl. *Bardili* in libro: Epochen der vorzüglichsten philosophischen Begriffe pag. 32. conf. *Platneri* philosophische Aphorismen, part. I. p. 314. Rem tamen curatius sollertiusque explanauit cel. *Buhle* in commentat. de ortu et progressu Pantheismi inde a Xenophane Colophonio, primo eius auctore, vsque ad Spinozam, Gottingae, 1791. 4. qui a p. 4 — 11. placita illa Xenophanis explicat illustratque, et fatetur pag. 5. latiusque demonstrat, se talem consensum placitorum, quae praecipua Spinozismi capita iure habentur, qualem nonnulli cum veterum quorumdam philosophorum de vniuerso opinionibus esse voluerunt, inuenire non potuisse. Idem pag. 7. not. b. ex Platonis Soph. p. 252. vol. II. edit. Bipont. τὸ δὲ παρ' ἡμῶν Ἐλεατικὸν ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον, ὡς ἑνὸς ὄντος τῶν πάντων καλουμένων, οὕτω διεξέρχεται τοῖς μύ-

θοις, efficit, Eleaticorum doctrinam iam ante Xenophanem ab aliis philosophis inuentam esse et traditam. Atqui hominum, de prima omnium rerum origine diligentius cogitantium, nec lumine diuino ad meliorem doctrinam ductorum ratio facile in illam haeresin incidere potuit. Neque vero antiquiorum Colophonio Eleaticorum memoria ad nos translata est. Idem tamen cl. Buhle nolit ex Platonis loco cum cl. *Plessingio*, (Versuche etc. tom. II. part. I. p. 25.) colligere, Eleaticorum placita antiquissima aetate, (atque vel in Aegypto,) excogitata et recepta fuisse. *Rossius* denique, (nam neque placita omnia Xenophanis atque reliquorum Eleaticorum repetere, neque litem secundum vllum dirimere, neque controuersias de illis ortas variorumque diuersa iudicia recensere vacat lubetque,) in Commentatt. Laertian. p. 185. §. 65. ad sect. XVIIII. Diog. Laert. lib. VIIII. verba σύμπαντά τε εἶναι νοῦν καὶ φρόνησιν explicat: *Totum mentem ac prudentiam esse*, disceditque ab interpretatione *Baylii* v. Xenophanes not. B. *Bruckeri* l. mem. pag. 1148. *Stanleii* aliorumque, *Deum esse omnia, mentem ac prudentiam;* (sed *Fabricius* ad Sext. Empir. Pyrrhon. hypot. pag. 59. not. L. iam ita verba Diogen. Laertii exposuit, *deum totum, quantus est, esse mentem et ratione, quemadmodum sensu, pollere:*) tum p. 187. contra interpretes Diogenis, Baylium et Bruckerum verba, τὰ πολλὰ ἥττω νοῦ εἶναι ad antecedentia refert et de anima dici ratus, sensum verborum πρῶτος δὲ ἀπεφαίνετο — ἥττω νοῦ εἶναι sic interpretatur: *primus, quicquid generatum est, mortale esse, pronuntiavit: animam quoque spiritum dixit; multoque eam, ait, mente inferiorem esse.* Xenophanem igitur, iudicat, in illa sententia, quam Anaxagoras tuitus est, Parmenides vero et Democritus reliquerunt, fuisse, mentem differre ab anima eique praestare. Vulgatam quidem graecorum vocabulorum lectionem non omnino damnat: malit tamen legere, ἔφη δὲ, ΚΑΤΆ πολλὰ ἥττω νοῦ εἶναι. Quod num opus sit, videant, qui de opinionibus veterum philosophorum diligentius copiosiusque disputare solent debentque, quam per nostri instituti rationem a nobis fieri potest. De opiniunculis eius astronomicis, vid. *Bailly* historiam astronom. antiq. secundum vers. teuton. tom. I. pag. 276 sqq.

De sectis et successionibus veterum philosophorum in genere v. *Diogen. Laert.* Prooem. segm. 13 sqq. et *Simplicium* in praef. ad praedicamenta Aristotelis atque *Ammonium* in Scholiis ad Aristotelis Categorias, quorum loca iam Menag. ad Diogenis l. mem. excitauit, et doctam recensionem scholarum, philosophorum et aliorum doctorum virorum, quorum in Pseudo-Plutarchi lib. de physicis philosophorum decretis fit mentio, quam ex Corsini syllabo philosophorum et indice, eiusdem editioni Plutarchei opusculi additis, confecit, digessit melius, et emendauit suaeque Plutarchei libri editioni Lipsiae 1787. 8. praemisit cel. *Beckius*, in praesenti Rector vniuersitatis Lipsicae. Etiam Megaricae disciplinae principem facit Xenophanem *Cicero* acad. quaest. II. 42. (vbi vid. Dauis.) „*Megaricorum*, ait, fuit nobilis disciplina: „cuius, vt scriptum video, princeps Xenophanes, quem modo nominaui; deinde eum se„quuti, Parmenides et Zeno. Itaque ab his Eleatici philosophi nominabantur. Post Eucli„des, Socratis discipulus, Megareus: a quo iidem illi Megarici dicti, qui id bonum solum „esse dicebant, quod esset vnum, et simile et idem semper." Euclidem vero librorum Parmenidis inprimis fuisse studiosum, refert *Diogen. Laert.* II. 106. At illi, qui Eleatici dicebantur, a Xenophanis placitis haud raro discesserunt, et, vt est ingenium et mos philosophorum, qui nolint in verba magistri temere iurare, interdum in alia omnia transierunt. Quare *Thom. Burnetus* in Archaeologia philos. lib. I. cap. 12. (de quo libro vid. *Heumanni* acta philosoph.

philosoph. tom. III. p. 298 sqq.) existimauit, totam sectam Eleaticam ex philosophis, inter se diuersis gente, moribus et dogmatibus scholam esse commixtam, siue miscellaneam. *Feuerlin.* vero l. c. p. 20. obseruauit, philosophiae eleaticae recentiore aetate haud defuisse restauratores; siquidem *Bernardinus Telesius*, philosophus Italus, saeculo XVI. clarus, Parmenidem in principiis physicis sequutus, (vid. *I. Georg. Lotteri* diss. de Bern. Telesii vita et philosophia, Lipsiae, 1726. cap. II. §. 2.) Telesii autem philosophandi rationem *Thomas Campanella*, (vid. *Ern. Sal. Cypriani* vita et philosophia Th. Campanellae, Amsterdam. 1705. 8. rec. ibid. 1722. 12. cap. 1. coll. Act. Erud. 1706. p. 141. et *Heumanni* actis philos. tom. I. p. 549 sq.) amplexus sit. Sed hactenus, ne nimis extrauagari videamur. *Harl.*

III. PARMENIDES Eleates, Xenophanis, vt plerique tradunt, auditor, atque vt alii, Anaximandri quoque, et Aminiae, et Pythagorei Diochaetae h), circa Olymp. LXIX. floruit, ita enim apud *Laertium* IX. 23. legendum ex Palmerii coniectura p. 461. Exerc. i) Parmenidem in Physicis secutus est Zeno Eleates, teste *Plutarcho* in Pericle pag. 154. Eum audiuit quoque Anaximenes, vt nonnullis apud *Laertium* lib. II. sect. 3. visum. A Socrate iuuene auditum Parmenidem senem, refert Plato in Theaeteto ac Sophista, magnisque afficit encomiis, et dialogum de Ideis, Parmenidis nomine inscripsit. Πυθαγόρειον καὶ Παρμενίδειον βίον pro vita optima et honestissima dixit Cebes in tabula k). Scripsit Parmenides

h) Vid. *Brucker.* hist. crit. philos. I. p. 1157. *Harl.*

i) Parmenidem, in cuius aetatem inquirit *Dodwell.* in Exercit. II. de aetate Pythagorae pag. 220. fuisse Xenophanis auditorem, adfirmat *Clemens Alexandrinus* lib. I. Strom. p. 301. contra secundum *Theodoretum* lib. II. graec. adfect. pag. 159. illius fuit socius. Dubius est, saltem non certo pronuntiat *Aristot.* Met. I. 5. Neque in omnibus placitis conuenit cum Xenophane. A *Strabone* lib. VI. pag. 252. (s. p. 387. Almel.) Parmenides et Zeno dicuntur Pythagorei. adde *Diogenem Laert.* IX. sect 21 sqq. vbi de nostro agitur, ibique interpretes. Hoc quidem adfirmari debet, eum inter adseclas Xenophanis eminere, atque ab eo et Zenone nomen scholae eleaticae esse ortum. De eius philosophia et opinionibus v. praeter Cudworthum, Moshemium, Bruckerum reliquosque historiae philosophiae auctores, *Waltheri* sepulcra eleatica reserata, (germanice scripta,) cap. III. §. 6. pag. 17 sqq. *Meiners.* in historia doctrinae de deo p. 329 sqq. et in historia doctrinarum apud Graecos pag. 605 sqq. *Plessingii* Versuche etc. part. I. vol. II. p. 7 sqq. *Tiedemanni* Geist der spekulativen Philosophie p. 163 sqq. Num gregi atheorum sit adnumerandus et Spinozae praecursor fuerit, nec ne, dissenserunt viri eruditi. Adi eosdem viros doctos, quos in epimetro ad superiorem paragraphum de Xenophane laudaui, et *Iac. Bruckeri* epistolam in biblioth. german. p. 90 sqq. De eo, quod deum vocauit *ardoris lucidi coronam*, vid. *H. Moori* Opp. philosoph. tom. I. p. 431. et Fabr. in not. msta addit: Deum esse, cui esse, quodlibet, quod est, et esse omne id, quod est. *Nic. Cusanus* lib. I. cap. 23. de docta ignorantia. Parmenidem dialecticae rudem non fuisse, arbitratur *Sextus Empir.* lib. VII. aduersus logicos sect. 7. quamquam illius inuentorem Zenonem fecit Aristoteles. vid. ad Sexti locum p. 371. not. M. Fabricium, cui dubium non est, illam differendi artem a praeceptore suo, Parmenide, hausisse Zenonem Eleatem. Id laudi ducitur Parmenidi, quod primus docuerit, telluris figuram esse rotundam et haerere in medio mundo, atque terram distingui quinque zonis. vid. *Strabon.* II. pag. 94. (siue pag. 150. edit. Almel.) *Bailly* historiam astronomiae antiq. ex versione germanica, Lipsiae, 1777. part. I. pag. 278. et cl. *Voss.* in *Neuen deutschen Museum* mens. Aug. 1790. nr. 3. de figura terrae secundum veterum mentem, qui veterum philosophorum, Thaletis eiusque adseclarum, tum Xenophanis, Parmenidis, Empedoclis, Anaxagorae, Pythagorae etc. diuersas de figura terrae opiniones recenset atque explicat. *Harl.*

k) Plato in Conuiuio pag. 317. Parmenidis hunc versum adfert: πρώτιστον μὲν ἔρωτα θεῶν μητίσατο πάντων.

φυσιολογίαν δι' ἐπῶν, vt ait Suidas, [et *Eudocia* p. 361.] siue, (vt traditum Laertio,) ἐφιλοσόφει διὰ ποιημάτων. Confer *Meursium* ad Chalcidium p. 41. Initium operis eius περὶ φύσεως, carmine descripti heroico, bene longum, adfert *Sextus* VII. contra Math. p. 157. [s. aduers. Logic. sect. II. p. 392. edit. Fabric.] Sed et *Porphyrius* Lib. de antro Nympharum [cap. 23. p. 21. edit Goensii,] laudat Parmenidem ἐν τῷ φυσικῷ l). Meminit et *Galenus* tom. V. p. 1. edit. Basil. *Laertius* vero IX. 23. cum dixisset, hunc philosophum primum ex Phauorini sententia deprehendisse, quod eadem stella iam sit Lucifer, iam Hesperus, subiungit: οἱ δὲ Πυθαγόραν. Καλλίμαχος δέ φησι, μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸ ποίημα. *Alii Pythagorae hoc tribuunt;* (quod nempe in poemate quodam sub Pythagorae nomine hoc legebatur,) *Verum Callimachus negat, eius* (Pythagorae m) puta) *esse istud poema.* adde Suidam in Ἕσπερος. *Leges* etiam dedit ciuibus suis optimas Parmenides, in quas iurare quotannis adactos a magistratibus ciues, narrat *Plutarchus* contra Colotem tom. II. p. 1126. adde eumdem p. 1114. vbi de Parmenidis dogmate, quo τὸ πᾶν ἓν esse adfirmauit. Quae porro Suidas καταλογάδην siue prosa scripsisse Parmenidem ait, memorataque Platoni, ea si vlla vsquam fuerunt, (merito enim dubites,) dialectici argumenti esse existimauerim. Xenocratis librum περὶ [τῶν] τῶν Παρμενίδου memorat Laertius IV. 13. De dogmatis Parmenidis consulendi praeter Platonem, Aristotelem, Plutarchum, Ciceronem, Censorinum, Sextum Empir. Proclum in Timaeum, Laertium et alios veteres, e recentioribus *Bessario* lib. II. contra calumniatorem Platonis cap. 11. vbi opus Parmenidis de veritate et opinione memorat: *Lescalooperius* ad Cic. I. De Natura Deor. p. 45 sq. qui ex Simplicio obseruat, duos n) omnino libros a Parmenide scriptos esse, alterum de ente vno intelligibili, obscuriuscule quidem, sed vere atque vt ipse reipsa sentiebat, alterum de Diis, ex vulgi opinione. Et qui placita Parmenidis incrustanda vtcunque in se suscepit *Bernardinus* o) *Telesius*, in libris IX. de rerum natura, Neapol. 1586. et Lugd. 1588. fol. [vid. ad §. antecedentem.] Fragmenta Parmenidis ab H. Stephano collectis nullo negotio possis plura adiicere tum ex Galeno, Stobaeo et iis veteribus, quos nominaui, tum e Simplicio in Phys. Aristotelis et aliis Philosophi interpretibus graecis, atque e Coelio Aureliano qui IV. 9. tardarum passionum sex versus hexametros latine a se redditos adfert e Parmenidis libris, quos de Natura scripsit. [Atque Scaliger. plura iam collegerat; cuius sylloge seruatur in biblioth. Leidensi. vid. *van Goens* ad Porphyr. de antro Nympharum pag. 96.]

Euclides

l) Hymnos *physiologicos* s. physicos, h. e. in quibus deorum personae, nomina et facta ad physicas rationes reuocantur, a Parmenide et Empedocle fuisse cum cura compositos, tradit *Menander* rhetor, in comm. de encomiis, cap. V. p. 39. atque cl. *Heeren* addit in nota, in illorum cosmogoniis ex sermonis antiqui vsu omnes naturae vires et mundi partes in personas esse mutatas. *Harl.*

m) Stanleius pag. 747. Hist. Philosoph. hunc locum ita intellexit, quasi e Callimachi sententia nullum vnquam poema scripsisset Parmenides. *Fabric.* De la Nauze et Frereti sententias de auctore illius obseruationis, stellam eamdem modo esse Luciferum, modo Hesperum, refert partimque examinat *Meiners.* in historia doctrinarum apud Graecos etc. part. I. p. 340. et 352 sqq. In margine notarat Fabric. „Quindecim annos ob astronomicas, vt credibile est, considerationes in rupe aegyptiaca consedisse legitur Vincent. Bellouac. lib. I. specul. doctr. I. cap. 29.“ *Harl.*

n) Vnum tantummodo scriptum Parmenidi tribuit *Laertius* prooem. sect. 16.

o) Baco Verulamius in scriptis de naturali et vniuersali Philos. p. 238. *Parmenidis placita instaurauit nostro saeculo Telesius. vir, peripateticis rationibus, si aliquid illae essent, instructus, quas etiam in illos ipsos vertit, sed affirmando impeditus, et destruendo melior.*

Euclides Megarensis quoque τὰ Παρμενίδεια μετεχειρίζετο *Laertio* teste lib. II. sect. 106. et Hermogenes τὰ Παρμενίδου φιλοσοφῶν. Platonis Magister. id. III. 6. Fuit et *Parmenides* Rhetor τεχνογράφος eidem *Laertio* IX. 23. memoratus.

IV. HERACLITVS Blysonis F. Ephesius, Parmenidis aequalis, auditor fuisse p) Xenophanis traditur, atque vt Suidas addit, Hippasi Pythagorei, licet se ipsum αὐτοδίδακτον gloriatus sit, teste praeter *Laertium* IX. 5. q) *Tatiano* f. 143. et *Olympiodoro* comment. MS. in Phaedonem. [vid. vol. I. lib. II. 12, 4. pag. 780.] Ad Darium Hystaspis F. venire rogatus renuit, et magistratus r) dignitati, quam fratri concessit, praetulit vitam priuatam, quam impendit

p) Miror in Morerii Lexico etiam nouae editionis Heraclitum venditari praeceptorem Hesiodi, Pythagorae, Xenophanis, et Hecataei, quibus omnibus fuit iunior. Sed non est vnius hominis, quantumuis doctissimi et laboriosissimi, vel Lexicon eiusmodi sine erroribus componere, vel errores vniuersos, qui in Moreriano occurrunt, eluere. Errat quoque interpres eruditus Eusebii XV. Praeparat. p. 729. qui Citieum facit auditorem Heracliti, quo centum amplius annis fuit iunior. Nam Eusebius tantum scripserat, Zenonem hunc Heracliti sequutum rationes, τῶν λόγων Ἡρακλειτείων μετεσχηκέναι. *Fabric.* Quod graece scribitur Ἡράκλειτος, Camerarius in Aphthonio suo p. 191. vocat eum *Heraclētum. Heumann.*

q) *Diogenes Laert.* IX. 5. ἤκουσέ τε, ait, οὐδενὸς, ἀλλ' αὐτὸν ἔφη διζήσασθαι, καὶ μαθεῖν πάντα παρ' ἑαυτοῦ· quae Aldob. vertit: *neminem audiuit, sed ipse per se quaesiuisse omnia, et a se ipso didicisse ciebat:* at enim Casaubon. ad h. l. ratus, verba illa longe aliter accipienda, quam ab interprete, immo fortasse etiam ab ipso Diogene sint accepta: Heraclitum dixisse, se ἑαυτὸν διζήσασθαι, h. e. se operam dedisse, vt se ipsum nosceret: quo nihil sit difficilius. Atque Casauboni interpretationem probant *Menagius* ad loc. Diogenis p. 394. et *Brucker.* in histor. crit. philos. vol. I. pag. 1209. vbi de nostro philosopho eiusque dogmatibus latius disputat. Diogenis quidem narrationem praefert cel. *Tiedemannus* in Geist der spekulativen Philosophie, (vbi per totum caput octauum scita atque opiniones Heracliti erudite acuteque explicat,) p. 194. At enim vtraque narratio bene conciliari potest. Vsus est quidem Heraclitus doctoribus; sed, quod plures philosophi sagaces fecerunt, postea, suum ingenium ipsamque naturam sequutus atque explorans, sibi ipse nouam quandam philosophiae condidit formam atque nouum de natura rerum systema, a disciplina doctorum suorum in multis partibus discedens, aut quaedam magistrorum suorum placita tantum immutans. Quare hac via ad nouum, quod sibi videbatur, philosophiae genus, et nouam de rebus naturalibus philosophandi rationem peruenire potuit, et gloriari, se, in illa quidem naturae cognoscendae arte atque scientia fuisse αὐτοδίδακτον. Inde autem non sequitur, eum nullis plane vsum fuisse doctoribus. Clare etiam *Dio Chrysostom.* or. LV. pag. 558. (s. tom. II. p. 282 sq. edit. Reiskii,) Ἡράκλειτος, ait, δὲ ἔτι γενναιότερον αὐτὸς ἐξευρεῖν (scil. φησὶ,) τὴν τοῦ παντὸς φύσιν, ὁποία τυγχάνει οὖσα, μηδενὸς διδάξαντος, καὶ γενέσθαι παρ' αὐτοῦ σοφός. Atque homines, (qualis fuit Heraclitus, vid. in nota sequenti Procli locum,) sua sapientia elati, plura, quam fas sit atque aequum, de se gloriari solent, (vid. *Guil. Saldenum* de libris lib. II. cap. 30. de eruditorum thrasonismo, atque *I. L. E. Püttmanni* comm. de Thrasonismo litterario, Halae, 1782. 8.) et variae sunt αὐτοδιδάκτων classes, quarum vnam eamque praecipuam ducunt nouatores atque reformatores: de qua vide *Iac. Wilh. Feuerlini* disp. de Eruditis sine praeceptore, Altdorfii, 1716. §. 9. p. 18 sqq. adde *Ciceronis* iudicium de Epicuro, lib. I. de nat. deor. cap. 26. *Harl.*

r) *Laertius* IX. 6. ex Antisthene refert, Heraclitum ἐκχωρῆσαι τἀδελφῷ τῆς βασιλείας. Nempe antequam Pythagoras Ephesius tyrannidem inuaderet, iudices Ephesi vocabantur βασιλεῖς siue βασιλίδες. Vide Suidam in Πυθαγ. Hesych. Βασιλεῖς. Etiam Athenis erat magistratus hoc nomine. *Plutarch.* Pericle pag. 157. διὰ τὸ μήτ' ἄρχων, μήτε θεσμοθέτης, μήτε ΒΑΣΙΛΕΥΣ, μήτε Πολέμαρχος λαχεῖν· *rex sacrorum.* Sic apud Diod. Sicul. Olymp. LXXX. 3. quum Sicilia libera respublica esset, tamen Δευκέτιος tom. II. p. 60. vocatur ὁ τῶν Σικελῶν βασιλεὺς, qui p. 57. Ἡγεμών. Adde Begerum I. p. 293. et Stephanium ad Saxon. Grammaticum pag. 101. Apud Sextum II. contra Gramm. sect. 22.

impendit seuero virtutis studio et diligenti naturae inquisitioni. Melancomae persuasit tyrannidem [f] deponere, vt refert *Clemens* I. Strom. p. 302. A quibusdam arrogantiae s) arguitur, ab omnibus t) obscuritatis, ea, quae vellet, dicere *ὔτε λέγων, ὔτε κρύπτων, ἀλλὰ σημαίνων nec clare eloquens, nec penitus occultans, sed innuens*, quod ipse de oraculis pronunciauit apud *Iamblichum* de Mysteriis Aegypt. pag. 79. Iconem Heracliti duplicem exhibuit *Iac. Gronouius* tom. II. Antiq. Gr. tabula LVI. quarum neutram genuinam praestare ausit vel ipse, vti nec *Begerus* I. Thesauri Brandenburg. p. 113. ita passim in numis u), marmoribus ac gemmis veteribus ingenium artificum potius, quam vera eorum, quos referre debent, forma conspicitur. Apud *Fuluium Vrsinum* quidem pag. 63. elog. occurrit statua vetus, sed capite trunca, cum inscriptione: Ἡράκλειτος Βλύσωνος, Ἐφέσιος. Periit Heraclitus ex ventris hydrope, (*ἀσκίτην* Graeci vocant,) vide *H. Mercurialem* lib. III. Var. lect. cap. 19. [Aristo apud *Diogen. Laert.* IX. 5. tradit, Heraclitum illo morbo fuisse liberatum, alio autem vitam finiuisse. Vtrumque potest verum esse: ad morbum hydropis curandum obiecit se soli puerosque iussit, se boum stercore oblinere: et ita a canibus dilaceratus postridie obiit. vid. *Rossii* comm. Laert. p. 171. *Hesych.* ill. p. 18 sq. ibique Meursii not. p. 155 sq. *Harl.*]

Scripsit Heraclitus vnum opus, prosa Ionica compositum, cuius varios titulos siue elogia potius refert Suidas in Δηλίȣ κολυμβητȣ̃ e *Laertii* IX. 12. Ἐπιγράφουσι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν Μȣ́σας, οἱ δὲ περὶ φύσεως, (ita vocat et *Galenus* tom. V. p. 1. edit. Basil.) Διόδοτος δὲ ἀκριβὲς οἰάκισμα πρὸς στάθμην βίȣ. Ἄλλοι γνώμην ἠθῶν, κόσμον τρόπων ἑνὸς τῶν συμπάντων. [Ergo

sect. 22. ad Tissaphernem *praetorem*, ὦ Βασιλεῦ. *Fabric.* Errat igitur *Athenagoras* leg. pro Christ. p. 35. dum scribit, Heraclitum patria esse pulsum. *Harl.*

s) Proclus 3. in Tim. *ἀλλ' Ἡράκλειτος μὲν ἑαυτὸν πάντα εἰδέναι λέγων, πάντας τȣ̀ς ἄλλȣς ἀνεπιστήμονας ποιεῖ.*

t) Quibusdam tantummodo in locis obscurum, in aliis perspicuum satis fuisse testatur *Laertius* IX. 7. Inter causas obscuritatis fuit scribendi genus ambiguum, diuersae interpunctioni patens. Vnde *Aristoteles* III. 5. Rhetor. Τὰ γὰρ Ἡρακλείτȣ διαστίξαι ἔργον. *Theo* progymnasm. p. 36. *παρὰ ταύτην δὲ τὴν ἀμφιβολίαν τὰ Ἡρακλείτȣ τȣ̃ φιλοσόφȣ βιβλία σκοτεινὰ γέγονε, κατακόρως αὐτῇ χρησαμένȣ ἤτοι ἐξεπίτηδες, ἢ καὶ δι' ἄγνοιαν.* *Demetrius* de elocutione §. 196. *ἄδηλος γὰρ ἡ ἑκάστȣ κώλȣ ἀρχὴ διὰ τὴν λύσιν, ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτȣ. Καὶ γὰρ ταῦτα σκοτεινὰ ποιεῖ τὸ πλεῖστον ἡ λύσις.* Ceterum haec obscuritas in prouerbium abiit, vt apud Hieronym. I. in Ruffinum. „Denique et ego scripta tua relegens, quamquam interdum non intelligam, quid loquaris, et Heraclitum me legere putem.“ *Fabric.* *Cicer.* II. de Fin. 5. *quod*, (n. ita loqui, vt non intelligatur,) *duobus modis sine reprehensione fit: vt, si aut de industria facias, vt Heraclitus, cognomento qui σκοτεινὸς perhibetur, quia de natura nimis obscure memorauit: aut quum rerum obscuritas, non verborum facit, vt non intelligatur oratio, qualis est in Timaeo Platonis.* Atque rerum obscuritas etiam in Heracliteis caussa obscuritatis esse potuit. Accedit ingenii, quod melancholicum fuisse videtur, indoles, qua homines instructi difficilius, breuius, obscuriusque mentem suam explicare solent: accedit linguae, quae tum fuit, graecae paupertas, praecipue in nouis doctrinae philosophicae placitis exponendis; denique oratio graeca prosaica eo tempore nondum fuit exculta. Hinc oratio eius saepius poetica troporumque plena, aenigmatica et nimis sententiosa, posteris videri debuit obscurior. vid. loca veterum de Heracliti obscuritate collecta a *Menagio* ad Diogen. Laert. IX. 6. et Diogenem ipsum, qui tradit, quosdam putare, Heraclitum de industria obscurius scripsisse, vt soli eruditi librum suum legerent, ne, si a vulgo passim legeretur, esset contemtibilis. Vid. *Tiedemann.* in: Geist etc. pag. 195. *Bruckeri* hist. crit. phil. pag. 1211. *Harl.*

u) Heraclitus in numo Ephesiorum, Diadumeni imperatoris. vid. Mem. de Trevoux 1705. August. p. 1460.

[Ergo Heraclitus ipse nullam praemiserat inscriptionem.] Quae sequuntur apud Suidam, petita sunt e *Laertii* II. 22. Porro idem *Laertius* IX. 5. testatur, Heracliti scriptum, quod in templo Dianae Ephesiae auctor reposuerat, *Crates* vero quidam Graecis vulgauit primus, (id. sect. 12.) vniuerse quidem fuisse περὶ φύσεως, (quo titulo etiam citatur a *Clemente* V. Strom. p. 571. [*Sexto Empir.* l. aduers. logicos, sect. 132. p. 398. edit. Fabric.] aliisque, vt Heraclitus passim veteribus vocatur Physicus;) ceterum diuisum in tres λόγους, vnum περὶ τοῦ παντός, alterum πολιτικὸν, tertium θεολογικόν. Diodotus vero existimauit, praecipuum argumentum operis huius fuisse de Republica, cui illa, quae de natura, tantum ἐν παραδείγματος εἴδει praemissa essent. Vide *Laertium* IX. 15. vbi obseruat, a multis commentario illustratum Heracliti scriptum, vt ab *Antisthene*, (non Cynico, sed altero, quem Ἡρακλείτειον [P] vocat VI. 19.) *Cleanthe* Pontico quatuor libris, id. VII. 174. *Heraclide* Pontico, quatuor libris. id. V. 88. *Sphaero* Stoico, *Pausania*, qui adpellatus est Ἡρακλειτιστής, *Nicomede*, *Dionysio*, et *Diodoto*, quem iam dixi, grammatico: tum a *Scythino* versibus graecis iambicis expressum esse; ita enim potius intelligo verbum ἐκβαλεῖν cum M. Meibomio, quam cum Stanleio p. 724. Hist. Philos. et Laertii interpretibus, explosum et oppugnatum; *Aristonem* ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου laudat idem IX. 5. et 11. v) et *Alexandrum* ἐν διαδοχαῖς καθ' Ἡράκλειτον, III. 5. Heracliti sectatores testatur dictos Ἡρακλειτείους, id. IX. 6. Ἡρακλειτίζοντες dicuntur ab *Aristot.* XXIII. 30. Problem. Eorum meminit et Plato in Theaeteto, Sextus etc. *Cratyli* Ἡρακλειτείου, Platonis familiaris, (Alexand. Aphrod. in I. Metaph. pag. 22.) Laertius III. 6. Antisthenis Heraclitii VI. 19. Intelliguntur etiam Heraclitii, quando συντονώτεραι Μοῦσαι et Ἰάδες apud Platonem in Sophista et Themistium Orat. XVI. memorantur w). Nam et Platonem, antequam Socrati se traderet, Heracliti secta fuisse imbutum refert Apuleius de dogmate Platonis, praecipue in naturali Philosophia Heracliteos secutum obseruans, vti in intellectuali Pythagoreos, in rationali ac morali Socratem. Adde *Laert.* III. 8. [*Himerium* orat. XI. §. 2. qui ab illo Platonis ingenium velut alis sublatum ad cognitionem rerum, quae eloquutione superiores sunt, suspexit, vid. ibi pag. 575. notam Wernsdorfii,] *P. Petitum* II. 10. Miscell. [*Brucker.* hist. de ideis p. 17. et 123.] Initium operis, ab Heraclito compositi, hoc refert *Aristoteles* III. 5. Rhetor. τοῦ λόγου τοῦ δ' ἐόντος αἰεὶ ἀξύνετοι ἄνθρωποι γίγνονται. Ita enim legendum esse, (non τοῦ δέοντος, vt in *Clementis Alex.* V. Strom. p. 602. excusum est,) praeter *Sextum Empiricum* VII. contra Mathemat. pag. 162. [sect. 132. pag. 398. edit. Fabric. cuius notam consules,] docet Amelius apud *Eusebium* XI. 19. Praeparat. Καὶ οὗτος ἄρα ἦν ὁ λόγος καθ' ὃν αἰεὶ ὄντα τὰ γινόμενα ἐγίνετο, ὡς ἂν καὶ ὁ Ἡράκλειτος ἀξιώσειε. Patet etiam ex hoc aliisque Heracliti, quae passim occurrunt, fragmentis, eum non scripsisse carmine, sed sermone prosario, vt notaui supra lib. I. cap. 1. nr. 2 sq. Fallitur itidem Nic. Nourritus, qui in apparatu ad Bibliothecam maximam Patrum, de scriptoribus, a Clemente Alex. citatis, disserens, putat, versus Heracliti Iambicos laudari a Clemente lib. IV. Strom. p. 494. nam, qui locum inspexerit, videbit dictis Heracliti, prosario sermone conceptis, a Clemente subiici versus tragici, perinde vt locum *Plutarchi* lib. de oraculorum defectu

v) Vide *Ionsium* de scriptor. histor. philos. III. 3, 4. p. 152. edit. Dornii. coll. *Menagio* ad Diog. Laert. IX. 5. pag. 394 sq. *Harl.*

w) Vide *Rossii* Commentatt. Laert. pag. 4 sqq. *Harl.*

defectu p. 415. ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτου καὶ τὰ Ὀρφέως ἐπινεμομένην ἔπη, eruditus interpres minus accurate reddit sic: *quae vt Heracliti et Orphei versus inuasit:* vertendum enim erat, *quae vt Heracliti scripta et Orphei versus inuasit.* Toto enim coelo aberrat elegantissimus Menagius in notis ad Laertium pag. 395. edit. Wetsten. nostro Heraclito tribuens libros, quos commemorat *Plutarchus* in commentario contra Colotem pag. 1115. τὸν ζωροάστρην, τὸ περὶ τῶν ἐν ᾅδου, τὸ περὶ τῶν φυσικῶς ἀπορουμένων, manifestum enim est, eo in loco Plutarchum agere de Heraclito quodam iuniore Peripatetico. Sed et in eo fugit Menagium ratio, quod subiungit, Heraclitum Ephesium scripsisse etiam libros περὶ πολιτείας, [P] et Diodotum grammaticum negasse, quod volumen περὶ φύσεως esset Heracliti. Nam in illo ipso opere physico Heraclitus περὶ πολιτείας egerat, atque ita quidem, vt Diodotus sibi persuaserit, quaecunque de natura praemisit, consideranda esse tamquam partem minus principalem, vt iam e Laertio adnotaui. Multa ex Orpheo hausisse Heraclitum, notauit *Clemens Alexandr.* VI. Strom. p. 629. Aliis Heraclitis nouem vel decem supra p. 3. et 142. [pag. 192. volum. I.] a me nominatis, addes *Heraclitum* Tyanensem, in veteri inscriptione apud Bernhardum Montfauconium p. 424. Diarii Italici; *Heraclitum* Cynicum, ad quem scripsit Iulianus Imp. πρὸς τὸν κύνα Ἡράκλειτον, πῶς κυνιστέον, teste Suida in Ἰουλιανός, etsi in Codicibus Iuliani Ἡράκλειος vocatur ille Cynicus; *Heraclitum* x) scriptorem Christianum, Irenaei aequalem, cuius commentarios in Apostolum (Pauli Epistolas) memorat *Eusebius* V. 27. Hist.; *Heraclitum* Cumanum, Heracleae Ponticae praefectum ab Arsinoe, teste Memnone apud *Photium* cod. CCXXIV. pag. 270 sq.; *Heraclitum*, Aristoclis filium, Sphettium, apud Montfaucon p. 149. Palaeogr.; *Heraclitum* Scotinum, legatum Philippi regis Macedoniae ad Hannibalem, *Liu.* XXIII. 39. Philosophiam Heracliti Ephesii iam pridem illustrandam in se suscepit ciuis atque amicus noster charissimus, patriaeque Academiae Lipsiensis ornamentum non inficiandum *Godfridus Olearius*, cuius rei specimen insigne iam vna y) alteraque diatriba vulgata dedit, et priorem harum pro suo in me amore mihi inscribere dignatus est.

[*Diogenes Laert.* IX. 8. vbi vid. interpret. recenset decreta Heracliti, et primum esse ait, πῦρ εἶναι στοιχεῖον, καὶ πυρὸς ἀμοιβὴν τὰ πάντα ἀραιώσει καὶ πυκνώσει τὰ γινόμενα, *ignem elementum esse dicit, ignisque vicissitudine tum raritate, tum densitate constare, quae fiunt omnia:* vbi Kuhnius in suis adnotationibus καὶ κατὰ πυρὸς ἀμοιβὴν τὰ πάντα, ἀραιώσει etc. emendare sustinuit: sed refutauit eum *Rossius* in Commentatt. Laert. p. 172 sqq. docet enim verba

x) Lectionem codicum Eusebii confirmant Nicephorus, Honorius, aliique, etsi in Hieronymi Catalogo cap. 46. et Sophronii versione graeca editur Ἡράκλειος.

y) De principio rerum naturalium (*n.* igne) ex mente Heracliti Physici cognomento σκοτεινοῦ exercitatio, Lipſ. 1697. De rerum naturalium genesi ex mente Heracliti Physici dissertatio, Lipſ. 1702. (quas binas diss. in quibus veterum loca de igne, Heracliti principio rerum omnium, diligenter sunt collecta atque explicita, recudi fecit *Olearius* in sua Stanleianae historiae philos. versione, tom. II. ad part. IX. cap. 6. p. 452—487. *Olearii* expositionem, ignem, Heracliteum rerum primordium, esse ignis ἀναθυμίασιν, *exhalationem*, minutissimis constantem ψηγματίοις, quae aetheris, vel aeris nomine aliis venit, adoptauit et locis veterum stabilire studuit Fabricius ad *Sext. Empir.* lib. IX. s. aduersus Physicos lib. I. sect. 360. p. 620. sed de veritate huius interpretationis dubitat cl. *Tiedemann.* in: Geist der speculativen Philosophie p. 198. et sq. pag. reiicit sententiam *Cudworthi* in systhem. intell. cap. 1. §. 16. tom. I. p. 28. vers. Moshem. (quam etiam admiserat *Brucker.* in hist. philos. de ideis p. 129.) Heraclitum rerum naturalium origines repetiisse ab atomis. Erudite explicat rem cel. *Heyne* in Opusc. vol. III. p. 103. *Harl.*

verba καὶ πυρ. ἀμοιβὴν non pertinere ad antecedentia, ſed coniungenda eſſe cum ſequentibus καὶ π. ἀμ. τὰ πάντα et cuncta ignis viciſſitudine conſtare: illuſtrat id e loco *Euſebii* lib. XIV. praepar. euang. cap. 3. ſecundum Heraclitum ignem eſſe principium omnium rerum; ex eo omnia fieri, et in illum omnia reſolui, ἀμοιβὴν γὰρ εἶναι τὰ πάντα. explicatque ſenſum illius dogmatis: denique in Diogenis loco ſcribere malit γινόμενα absque articulo τὰ. eumque interpretari, *omniaque ignis viciſſitudine conſtare, eo nimirum ſe denſante ac viciſſim rareſcente genita.* Sed omnem Heracliti philoſophiam explicare, non vacat, atque praeter Stanleium, Olearium, Bruckerum, Tiedemannum aliosque id egit *Meinerſius* in hiſtoria doctrinae de deo p. 347 ſqq. et in hiſtoria doctrinarum apud Graecos etc. tom. I. p. 619 ſqq. atque in praef. ad tom. II. p. XXX. Dogma Heracliti, *vniuerſa fluminis in morem decurrere*, apud *Platon.* Cratyl. pag. 267. tom. III. edit. Bipont. aliosque multos occurrit. Id praeter *Menagium* ad Diog. Laert. p. 579. *Th. Gatacker.* ad Antonin. II. §. 15. p. 75 ſq. edit. Londin. 1707. 4. it. pag. 77. in primis IV. §. 43. pag. 165 ſq. et *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. pag. 76 ſq. plura loca colligentes, explicuit *Brucker.* in hiſtoria philoſophica de ideis ſect. I. ad §. VIII. pag. 123 ſqq. atque in ſupplemento II. ad illam hiſtoriam in Schelhornii Amoenitat. liter. tom. VIII. pag. 312 ſqq. vlterius illuſtrat, probaturus loco Numenii apud *Euſebium* de praepar. euangel. lib. XV. cap. 20. non corporum modo naturam, quod Platoni quoque placuit, ſed et τὰ τῆς ψυχῆς fluminis inſtar ſe habere et in perpetua verſari mutatione. Sed quid *anima* Heracliti apud *Ariſtotel.* lib. I. de anima cap. 2. etiam ſignificet, non conuenit. Ipſe Olearius in diſſ. I. p. 457. intelligit vaporem ſ. exhalationem ignis, ſiue id, quod eiusdem cum principio eſt naturae; ſed in diſſ. II. p. 477. explicat ſubſtantiam pertenuem valdeque agilem. Hinc interpretatio illius Heraclitei: αὔη ψυχὴ σοφωτάτη καὶ ἀρίστη, *ſicca anima ſapientiſſima et optima*, quod Stoici et Platonici ad alia traduxerunt, et aliter, ac ex philoſophi Epheſii conſilio menteque, adcommodarunt, viros doctos valde torſit. Optima vero eſſe videtur, quam propoſuit atque ornauit cel. *Heyne* in ſingulari proluſione, Gottingae, 1781. rec. in illius Opuſcul. academicis, vol. III. pag. 104 ſq. Heraclitum exiſtimaſſe, igneam materiam, quo magis ab humido illa liberata ſit, tanto plus diuinitatis habere, ſaltem maiorem mobilitatem, celeritatem, puritatem conſequi, etc. adde *P. Weſſelingii* comment. ſuper illo dicto Heracliteo in Miſcell. Obſſ. vol. V. tom. III. p. 42 ſqq. Scepticiſmi, vniuerſalis quidem, Heraclitum, quod contraria vni et eidem ineſſe contendiſſet, cum aliis incuſat *I. Franc. Buddeus* in Analectis hiſtoriae philoſophicae, Halae Sax. 1706. 8. pag. 211. at in Compendio hiſtor. philoſoph. cap. I. §. 12. pag. 19. ita paullum mutauit ſententiam, vt duce *Sexto Empir.* Pyrrhon. hypot. I. cap. 29. pag. 53. (vbi conf. notas Fabricii,) moneret, ſcepticam diſciplinam ab Heracliti philoſophia differre. — De Heracliti phyſiologia conferenda etiam eſt V. D. diatribe, inſerta actis eruditorum germanicis LVII. et LVIII. tom. V. p. 652 ſqq. 710 ſqq. — Num atheorum numero eximendus ſit, nec ne? diſputat *I. Franc. Buddeus* in Theſibus de atheiſmo cap. I. §. 20. pag. 80 ſqq. add. *Brucker.* hiſt. crit. phil. I. pag. 1215 ſqq. *Harl.* Ad omnem Heracliti philoſophiam pertinet *Io. Matth. Gesneri* Diſp. de animabus Heracliti et Hippocratis in Commentar. Soc. Gott. T. I. p. 67 ſq. *Beck.*]

De ſex Epiſtolis, quae ſub Heracliti nomine hodie exſtant, et in *Stanleii* Hiſtoria Philoſophica anglice tranſlatae occurrunt, dixi ſupra cap. X. §. 19. Apud Laertium lib. I. ſect. 88. ὁ δυσάρεστος Ἡράκλειτος non eſt reddendum *inſuauis Heraclitus*, ſed *moroſus*, ſiue *is, cui vix quisquam placebat Heraclitus.* Sic apud Diodorum Sic. lib. XIX. tom. II. pag. 720.

Τὸ γὰρ πλῆθος ἀεὶ δυσάρεστον. Ceterum in loco Marciani Capellae pag. 21. *Vulcanus licet crederetur Iunonius, totius Mundi ab Heraclito dictus est democrator.* Ita lego pro *demorator*, vel, quod malebat Grotius, tum admodum adolescens, *deuorator*. Nam et Cleanthes apud Ciceronem IV. 41. Academ. quaest. solem dixit *dominari, et rerum potiri.*

V. DEMOCRITVS, ex nobili genere, Abderites, opibus honoribusque longe praetulit seriam inquisitionem naturae, ita, vt professus sit, se malle vnam causam in rebus naturalibus inuestigatam reperire, quam regnum Persarum consequi, teste Dionysio Alex. apud *Eusebium* XIV. 27. Praeparat. pag. 781. Itaque et in Graecia Leucippum, atque, vt nonnulli volunt, Pythagoreos quoque et Anaxagoram, quo annis XL. iunior fuit, auscultauit, et apud alias gentes [z]), Aegyptios, Persas, Indos, Aethiopes [aa]), quicquid vsquam fuit sapientum, ad octogesimum vsque aetatis annum peregrinatus, adiit.

[De Democrito multa narrantur, quae fidem superant, et procul dubio plures libri sub falso eius nomine circumferebantur. *Diogenes* vero *Laertius* IX. cap. 7. sect. 34 sqq. et *Eudocia* in Violario p. 134 sq. quae multa ex Diogene hausisse videtur, multos laudant, qui vel separatim, vel in aliis operibus historicis varia diuersaque de nostro prodiderunt memoriae. Hinc quae de eius anno natali atque vita et aetate traduntur, secum pugnare videntur. Apud *Diogenem Laertium* IX. 34. ille secundum quosdam conuenit Anaxagoram, quum annis XL. iunior, quam ille esset; et apud eumdem eodem libro sect. 41. et *Eudociam* l. m. ipse Democritus in paruo Diacosmo retulisse dicitur, se iuuenem fuisse eo tempore, quo iam senior viuebat Anaxagoras, illo autem minorem natu annis quadraginta; librum vero istum, paruum Diacosmum a se compositum esse anno post Troiae excidium septingentesimo tricesimo, h. e. subducto ex Eratosthenis opinione calculo, Olymp. LXXXIV. 1. siue circa Olymp. LXXX. quod aegre intelligi potest, si id verum sit, quod apud eumdem Laertium *Apollodorus* in Chronicis tradit, Democritum fuisse natum Olympiade octogesima. Thrasyllus autem, (quem *Ionsius* putat vixisse tempore Tiberii imperatoris,) in libro inscripto, *τὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτȣ βιβλίων* memorat, illum primum vidisse lucem Olymp. LXXVII. 3. et anno maiorem natu, Socrate, aetate nimirum Archelai, Anaxagorae discipuli, atque Oenopidae. *A. Gellius* N. A. XVI. 21. auctor est, Hippocratem medicum et Democritum philosophum iisdem temporibus floruisse, iis vero Socratem natu quidem posteriorem fuisse, sed illos tres quibusdam temporibus iisdem vixisse. Secundum *Suidam* voc. Δημόκριτος, eodem tempore vixit, quo Socrates, Olymp. LXXVII. vel secundum alios LXXX. *Eusebius* in Chronico, ex versione Hieronymi pag. 509. edit. Vallarsii Democritum cum Empedocle, Zenone, Parmenide aliisque refert ad Olymp. LXXXVI. init. (ad Olymp. LXX. 1. scripserat *Eusebius*, apud *Bayle* voc. Democr. (D.) et cl. Meiners. pag. 726. ad illum vero annum notarat Hieronymus: *Heraclitus cognomento tenebrosus et Anaxagoras Physicus clari habentur:*) et pag. 517. (vbi Vallars. nec Scaligeri nec Simsonii censuras atque opiniones probat,) *Democritus moritur* Olymp. LXXXXIV. exeunte. Haec omnia per temporis rationem vitamque Anaxagorae, Olymp. LXX. 1. nati constare simul non posse viderunt viri sagaciores. Pauca adtulit, nec vero

z) Vid. Diog. Laert. IX. 35. ibique Menagium. *Harl.*

aa) Ab eo vltimas terras esse peragratas, tradit quidem *Cicero* de Fin. V. 19. at eum ad Indos Aethiopasque litterarum caussa peruenisse, parum probabile esse videtur. *Harl.*

vero expediuit *Brucker.* vol. I. pag. 1177. Curatius inquirit *Bayle* in Diction. v. *Democrite* vol. II. p. 270. (D.) nec tamen absoluit rem. Nec, quamdiu in viuis fuerit, omnino certum habemus atque exploratum, auctoribus veteribus dissentientibus. *Diodor. Sic.* XIV. 11. tradit, Democritum obiisse Olymp. LXXXXIIII. 1. vita ad annos XC. protracta. Ergo neque Olymp. LXXX. quae est Apollodori sententia, neque Olymp. LXXVII. 3. quae est Thrasylli opinio, natus demum esse potuit, vt *Wesseling.* ad Diod. Sic. locum p. 647. etiam obseruauit. Secundum Hipparchum apud *Diogen. Laert.* IX. 43. viuere desiit centesimo nono vitae anno. Apud *Lucian.* Macrob. cap. 18. tom. III. p. 221. edit. Reitz. (vbi vid. not. Maii et M. du Soul,) dicitur anno aetat. CIIII. vitam finiisse, a cibo abstinentem. Hinc *Meursius* de Archont. lib. III. 13. in Diogene putat vitium esse in numeris, et ρδ' pro ρθ' legendum, et ipsum Diodorum errasse, id quidem cum rationibus Apollodori, secundum vulgatam lectionem, melius conueniret. Sed quid tunc censendum erit de ipsius testimonio in libro suo, nempe paruo diacosmo? Suidas nisi illum genuinis Democriti libris omnino adscripsisset, duce probabiliter quodam antiquiore scriptore, Diogenis testimonium ipseque liber dubitatione atque suspicione falsitatis haud vacarent. Quare potius existimandum est, textum Diogenis in mendo cubare, primum in annis Epochae Troianae, de quibus *Ionsius* de script. phil. hist. cap. IV. lib. I. p. 26 sq. copiose disseruit, tum quod vulgo exaratum est, Anaxagoram fuisse XL. annis iuniorem, denique Democritum esse Olymp. LXXX. natum. Contra melius erit, sequi Diodori Siculi narrationem de anno mortis; et ego cum *Corsin.* in Fast. attic. III. p. 138 sqq. qui iustas rationes adfert, in Diogene Laert. pro τεσσαράκοντα, quibus iuniorem Anaxagora fuisse semel iterumque testatur, puto corrigendum, τέσσαρσι. Probabile igitur videtur, Democritum natum esse Olymp. LXXI. 1. quod bene docuit Corsinus, et etiam in Apollodori fragmento, apud Diogenem numerum vitiosum esse et mutandum. Ita Protagoras, qui Olymp. XCIII. 2. annos LXX. aetatis natus e viuis excessit, Democriti auditor esse potuit, (*Diogen. Laert.* IX. 65.) et Democritus paullo iunior Anaxagora et aliquanto senior Socrate, idemque magister Hippocratis, nisi voce, saltem ope suorum librorum dici poterit. Praeter *Menagium* ad *Diogenem* p. 409. vbi quoque de mortis genere, aliis, eum placida morte defunctum esse, aliis, eum inedia, aut φθειριάσει periisse adfirmantibus, agit, et varia, quae omisit Laertius, vere falsoque narrata de fatis, vitae ratione atque opinionibus Democriti recenset, et praeter Baylium etiam consules cl. *Meiners.* histor. doctrinarum apud Graecos etc. pag. 725 sqq. Cel. *Saxius* in Onomast. I. p. 36. vitae illius annos ab Olymp. LXXVII. 3. — CIV. 4. florem autem in A. M. 3557. Olymp. LXXXIII. 1. ante C. N. 446. V. C. 306. posuit. *Hamberger.* in zuverläſſigen Nachrichten etc. tom. I. pag. 190. eos sequitur, qui arbitrentur, Democritum fuisse XL. annis iuniorem Anaxagora, et XX. ann. post expeditionem regis Persarum, Xerxis et bellum Graeciae illatum A. M. 3504. natum. Hinc, subductis XX. annis, putat, natalem Democriti incidere in Olymp. LXXIX. vel LXXX. A. M. 3524. ante C. N. 460. mortem vero, quod alii scripserunt, eum vixisse annos CIV. alii autem CIX. adsignat A. M. $36\frac{28}{33}$. a. Chr. $3\frac{56}{51}$. Adde *Simson.* Chron. ad A. M. 3535. et 3601. *Montuclae* histor. mathes. tom. I. part. I. lib. III. p. 141 sqq. De eius itineribus, artibus, disciplina, magia, et magicis artificiis aliisque rebus multa fabulosa falsaque admixta sunt veris: de quibus a viris doctis, partim citatis, partim mox commemorandis abunde est disputatum. *Diogenes Laert.* IX. 35. ex Demetrio et Antisthene refert, Democritum in Aegyptum contendisse ad sacerdotes, geometriam percepturum, καὶ πρὸς Χαλδαίους εἰς τὴν Περσίδα, *et in Persidem ad Chaldaeos*

daeos atque ad rubrum mare: Suidas vero in Δημόκριτος tradit, eum fuisse quoque, vt alii scribunt, discipulum Magorum et Χαλδαίων Περσῶν, adiisse etiam et Persas et Indos et Aegyptios, et singulorum sapientiam addidicisse. Vtrumque locum, quia Chaldaei non fuissent in Perside, sed in Babylonia, *Perizonius* in notis ad *Aeliani* H. V. libr. IV. cap. 20. p. 375 sq. edit. Abrah. Gronou. vitii incusat, atque, inserto καὶ, in Diogene Laertio emendare sustinet καὶ πρὸς Χαλδαίους, ΚΑΙ εἰς Περσίδα, et pariter in Suida, καὶ Χαλδαίων ΚΑΙ Περσῶν. At enim ista emendatione non opus esse, docte ostendit *Ern. Frid. Neubauerus*, Prof. quondam in vniuersitate Gissensi, in diss. Defensio lectionis vulgaris in Diogene Laertio et Suida de Chaldaeis in Persia a Democrito auditis, aduersus clar. criticorum correctionem, qua occasione de Chaldaeorum nomine philosophis tributo nonnihil agitur etc. Gissae, 1745. 4. Docet enim late, in profanorum monimentis *Chaldaeos*, vti Magos, saepe generatim notare astronomiae et astrologiae diuinandique artis peritos, aliarumque doctrinarum magistros, et sapientes, siue sint Chaldaei, in ipsaque Chaldaea agant, siue alibi locorum Chaldaeorum dogmata profiteantur. Ita quoque in Perside, Syria et alibi Chaldaei reperiuntur, et Democritus dici potuit, in Persia tum magos, tum chaldaeos Persas audiuisse, h. e. Persas, siue Persarum philosophiam magicam, siue chaldaicam professos. *Neubauer.* denique a p. 32 — 37. diluit ea, quae pro emendatione Perizoniana possint adduci, et sensum loci Aeliani paraphrasi reddit clariorem. Idem *Neubauerus* in progr. Quaestio, an nullae inter Chaldaeorum philosophos fuerint sectae, ex Strabone praecipue decisa et ab obiectionibus, ex Diodoro Siculo petendis, vindicata, viroque cuidam cel. (Laur. Reinhardo,) modeste opposita, Gissae 1745. demonstrat, plures inter Chaldaeos philosophos fuisse sectas. *Harl.*]

Cum quam plurima obseruasset et in literas misisset, ita, vt *Philosophiae* [P] nomine adpellaretur, teste *Aeliano* IV. 20. Var. bb) extinctus est Olymp. XCIV. centenario maior. Ab Heraclito diuersus non modo in eo, quod res humanas risu cc) potius excipiendas esse duceret, quam lacrymis; sed etiam quod *Cicerone* obseruante 2. de diuinat. 64. *Valde Heraclitus fuit obscurus, minime Democritus*, etsi peculiaribus quibusdam vocabulis hic vti non dubitauit, (vide Suidam in Ἀειεστώ, Ῥυσμὸς, etc.) quas praeter *Callimachum* illustrauerat olim *Hegesianax*, teste Stephano in Τρωιάς. Fuere, qui Democriti perinde vt Platonis sermonem poetici aliquid habere putarent, quod incitatius ferretur, et clarissimis verborum vteretur luminibus, vt ait idem *Cicero* in Oratore cap. 20. [adde *Cicer.* acad. quaest. IV. 23. de orat. I. 11. *Sext. Empir.* adu. mathem. VII. 265. vbi dicitur Iouis voci adsimilari, quod intelligunt alii de suauitate eius et perspicuitate; alii, vt Fabric. ad illum locum et *Vales.* ad Ammian. XXII. cap. 16. pag. 346. de eo, quod dicta illius essent certa. Scientiam illius summis laudibus effert *Aristotel.* de gen. et corr. lib. I. cap. 2. Eleaticis vero philosophis minus recte potest adscribi.] Nusquam eius meminit Plato, quod mirum iam olim multis visum, teste *Laertio* III. 25. Insultauit ei Colotes Epicureus, licet, Epicurum ipsum Democrito quam plurima

bb) Vbi dicitur Democritus venisse ad Chaldaeos, Babylona, ad Magos et Sophistas s. Gymnosophistas Indorum. Perizonius in notis quaedam contra codd. mutaturus, refellitur a *Neubauero* in diss. mem. in primis §. 32. *Harl.*

cc) Iuuenal. X. 33 — 53. Naz. orat. 32. p. 525. [*Aelian.* H. V. loco citato, vbi plura de nostro narrantur; sed eum vicissim ridet *Lucian.* in Vit. auct. cap. 13. at risus iste non inepta ipsaque ridicula ratione est intelligendus.] Democr. per anagramma: *docet risum*, vel *ducit mores*.

plurima debuisse [dd]), professi sint Leonteus et Metrodorus Epicurei apud Plutarchum libro contra Colotem p. 1108. Inimicus fuit Democritus Sophistarum, quos ipse apud *Clementem* I. Strom. p. 279. suis verbis vocat λεξειδίων θηρήτορας, ζηλωτὰς τεχνυδρίων, ἐριδαντέας καὶ ἱμαντελικτέας. Inter *Heraclidis* Pontici scripta fuere πρὸς τὸν Δημόκριτον ἐξηγήσεις, *ut Laert.* V. 88. De vita Democriti vereque ac falso de eodem iactatis, tum de eius dogmatis consulenda sunt, quae viri docti ad Laertium et Hesychium illustrem, *Stanleius* et *Abr. Gravius* in Hist Philosoph. *Gassendus* in Philos. Epicuri, *Dan. Clericus* in Hist. Medicinae, *Cudworthus* in Systemate νοητῷ vero vniuersi, *Naudaeus* in Apologia pro viris doctis Magiae accusatis, *Baelius* in Lexico, *Nicolaus Hill.* in Philosophia Epicurea Democritea et Theophrastica, Geneu. 1619. 8. *Scipio Aquilianus* de placitis Philosophorum, qui ante Aristotelis tempora floruerunt cap. 8—17. *Ioh. Christoph. Magnenus*, Prof. Patauinus in Democrito reuiuiscente, Lugd. Bat. 1648. 12. et Hagae, 1658. 12. *Petri* vero *Borelli* opus quod tres in folio impleturum tomos molitus est de Vita et Philosophia Democriti, cum auctore intercidit. *Seraphinus Piccinardus* in philosophia dogmatica. vid. Giornale di Roma, 1674. p. 102 sqq. *Fabric.*

E P I M E T R O N.

Cicero multa de Democrito et eius opinionibus in libris suis habet: quae maximam partem collegit cl. *Frid. Geditke* in M. T. Ciceronis historia philosophiae antiquae, Berolini, 1782. 8. p 67 sqq. In Democritum commentatus est *Stephanus Atheniensis*. vid. Fabric. infra VI. cap. 7. tom. 12. p. 694 sq. tum *Synesius* philosophus in Democriti physica. vid. *Lambecii* comment. de biblioth. Caes. tom. VI. p. 392 sq. edit. Kollarii, et *Fabric.* infra lib. VI. cap. 5. p. 769. vol. XII. E recentioribus, qui de eius vita et placitis aut fabulis, de eo propagatis scripserunt, memorari debent *Andr. Goedingii* diss. de Democrito, Vpsal. 1703. — Progr. Democritus πένταθλος. Lipsiae 1720. (*Eudocia*, Democritus, p. 134. ait, ex *Diogen. Laert.* IX. 37. ἦν, ὡς ἀληθῶς, ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος· τὰ γὰρ φυσικὰ, καὶ τὰ ἠθικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ, καὶ τοὺς ἐγκυκλίους λόγους, καὶ περὶ τεχνῶν πᾶσαν εἶχεν ἐμπειρίαν. adde *Suidam* in voc. Πένταθλος.) *Brucker.* hist. crit. phil. vol. I. pag. 1177 sqq. et in adpendice siue vol. VI. pag. 320 sqq. qui alios laudat plures. Democritum fuisse atheum, nec tamen ideo Spinozae praecursorem, contendit *I. Franc. Buddeus* in diss. de Spinozismo ante Spinozam, rec. in Analectis histor. philosoph. p. 325 sqq. Idem *Buddeus* Democritum facit atheismi reum, in Thesibus de atheismo, p. 55. 64 sq. Eamdem notam illi inusserant *Sam. Parker.* in disp. I. de deo §. 10. p. 26. aliique apud *Reimmannum* in historia atheismi pag. 210 sqq. qui tamen cautius versatur in hac lite dirimenda, ipsoque Democrito excusando. Clarius acuteque defendit illum ab atro isto crimine *Vincentius Grauina*, lib. II. de ratione artis poeticae p. 127. eumque laudat, quod primus scientiam naturae a theologia distincte separauit. Artis transmutandi metalli eum fuisse peritum, quidam coniecerunt; inprimis id sibi aliisque persuadere studuit *Olaus Borrichius*, qui in Conspectu scriptor. chemic. illustr. §. V. pag. 5. Democriti βίβλον προσφωνηθεῖσαν Λευκίππῳ, tum eius φυσικὰ καὶ μυστικὰ, saltem quae restant, genuina esse putauit. Secus vero sensit *Herm. Conring.* de Hermetica medicina lib. I.

dd) Cicero de N. D. lib. I. 43. Democritus, vir magnus inprimis, *cuius fontibus Epicurus hortulos suos irrigauit. Harl.*

lib. I. cap. 3. pag. 29. neque tamen conuicit *Borrichium*, qui caussam suam iterum egit, Democritum omnino artis illius arcanae, saltem chemicae, scientem fuisse demonstraturus in Hermetis, Aegyptiorum et chemicorum sapientia- vindicata, lib, III. cap. XV. pag. 67 sqq. adde paullo infra in catalogo scriptorum Democr. physicorum. *Magiae* labem ei haud pauci adspergere conati sunt. Vide memorabilem locum *Plinii* in H. N. lib. XXX. cap. 1. et XXIV. cap. 17. in cuius sententiam abiit *Salmas.* Exerc. Plinian. cap. 3. fin. p. 69. edit. Vltraiect. Sed omnis controuersia versatur in potestate voc. *Magus* et *magia* definienda, et liberarunt eum ab isto crimine *Naudaeus* in Apolog. pour les grands hommes soupconnez de Magie, cap. 12. p. 187 sqq. *Buddeus* in Thesibus de atheismo p. 66. p. 700 sq. in primis cl. *Tiedemannus* in disput. de quaestione, quae fuerit artium magicarum origo etc. Marburgi, 1787. 4. pag. 37. reiectis et spuriis pronuntiatis iis libris, qui Democrito adtributi fuerunt, et fontes illius accusationis habiti. adde *Bayle* Dict. II. pag. 273. not. K. Fabulam sapit, quod de eius coecitate voluntaria ope speculi caustici, vti traditum est a Laberio apud Gellium X. 17. (plura vid. apud *Bayle* l. c. not. L.) dicitur: prae senio visum s. lumina amisisse videtur. *Cicero* quidem Tuscul. V. 39. Democritus, ait, *luminibus amissis*, alba scilicet discernere et atra non poterat; et lib. V. Fin. 29. Democritus, inquit, (*vero falsone non quaeremus,*) dicitur oculis se priuasse. adde *Plutarchum* tom. II. p. 246. *Gundling.* Otior. part. III. cap. 1. p. 51 sqq. *Menagii* Origines italic. voc. *Abbacinare. Heumanni* acta philos. vol. I. p. 671. *Brucker.* l. c. p. 1180. qui plures laudat. Inter fabulas Milesias referenda quoque est illa de Hippocrate, Democrito insaniae medicinam adhibere ab Abderitis iusso, quam merito explosit, et ex historia veterum philosophorum eliminauit *Heumannus* in Actis Erudit. 1713. p. 458 sqq. quam disquisitionem auctiorem recudi fecit in actis philos. vol. I. p. 670 sqq. Fabula ducta est ex Hippocratis epistolis a *Stanleio* quidem part. X. p. 889 sqq. *Christiano Thomasio* in historia sapientiae et stultitiae, tom. II. p. 8 sqq. et *Christoph. Magneno* in Democrito reuiuiscente, p. 24. pro genuinis habitis; sed a Baylio, *Clerico*, (in histor. medicinae part. I. lib. III. cap. 31. p. 458.) Heumanno, et *Bruckero* l. c. p. 1182 sqq. qui copiosus est de illis epistolis istaque fabula, aliisque pro fictitiis optimo iure declaratis. — Eius placita, opiniones atque errores et somnia explicuerunt praeter Brucker. aliosque historiae philos. enarratores, *Io. Conr. Schwarz.* in disput. Democriti Theologia, Coburgi, 1719. 4. (cap. 1. iudicia eruditorum congessit de diis Democriti, origine mundi et similibus rebus; tum defendit eum a seuero Baylii iudicio; laudat eius itinera et ingenium, eum Magis adnumerat, et memorat, in Cassiani Bassi libris XX. de re rustica multa magiae Democriti vestigia superesse et a naturalibus rebus diserte secerni, atque Democritum cum Pythagora saepe concordare, quod ex iisdem fontibus vterque hausit, denique absoluit Democr. a crimine atheismi;) tum de quibusdam nostri aliorumque veterum philosophorum opinionibus de ortu corporis et animi *M. Nic. Ernst. Zobelius* in Cacozelia gentium in tradendis doctrinis de generis humani mentisque humanae origine et resurrectione mortuorum, Altdorf. 1727. 8. p. 30 sqq. 49 sq. in primis *Meiners.* in historia doctrinae de vero deo etc. I. p. 343 sqq. idem in historia doctrinarum apud Graecos, tom. I. pag. 690 sqq. atque *Tiedemannus* in: Geist der spekul. Philosophie, cap. 11. pag. 263 sqq. *Rossius* in Commentationibus Laertianis varia loca Diogenis de Democrito explicat aut emendat; sic emendat lib. VIIII. sect. 36. et scribere iubet το περικηπον δωματιον τι, vel τυ περικηπυ δωματιυ τι, (pro vulgato τυ περικηπυ δωματιον τι.); copiosus est in exponendo constituendoque loco ibid. sect. 40. vbi dicitur Plato Democriti volumina, quaecumque quidem cogere potuisset,

fet, comburere voluisse, sed Amyclae et Cliniae, Pythagoricorum, monitis adductum, id consilii abiecisse. Idem p. 233 sqq. vberius explicat, quid sit apud *Diog. Laert.* IX. sect. 108. in Pyrrhone, illud Democriti, *μηδὲν εἶναι τῶν φαινομένων· τὰ δὲ μὴ εἶναι*, h. e. nihil eorum, quae videntur, tale esse iudicium (n. veri,) putat Democritus: ista autem non esse: tum *τὸ κριτήριον τῶν φαινομένων* esse *rationem* docet emendatque locum *Sexti Empirici* I. adu. Logic. sect. 135. At quae omnino vera, quae falsa censenda sint in doctrinis atque opinionibus ipsaque historia Democriti, secum interdum pugnantis, libris eius spuriis ac perditis, et testimoniis veterum non plane consentientibus, num certo definiri possit, equidem haesito. Ingens quidem librorum, qui a Democrito exarati fuisse feruntur, numerus citatur. At *Gellius* N. A. lib. X. cap. 12. iam bene, „multa, inquit, videntur ab hominibus istis male sollertibus huiuscemodi commenta in Democriti nomen data, (f. *lata*, vt Gebhardus et Otho in edit. Lips. p. 22. tom. II. malint,) nobilitatis auctoritatisque eius perfugio vtentibus;“ qua de re postea pluribus disputabimus. Tum, quod aliis quoque antiquioribus viris claris accidit, fieri potuit, vt partes libri cuiusdam siue genuini siue spurii pro peculiaribus opusculis, cum accessione alienorum, haberentur atque laudarentur.

Fragmenta et epistolae sunt in *H. Stephani* poesi philosophica, 1573. 8. p. 156 sqq. — *Epistolae* gr. in collect. epistol. Aldina, 1499. et gr. et lat. in *Eilhardi Lubini* collect. epistolarum graec. Heidelberg. 1601. 8. — et inter Hippocratis Opp. Physica et mystica de arte sacra siue Chemica, cum *Synesii* et *Pelagii* commentariis lat. edita, Patauii, 1573. 8. notante Fabricio, paullo post ac lib. V. cap. 22. vol. VIII. p. 232. et lib. VI. cap. 5. p. 769. vol. XII. vbi plura videbis, recus. Noribergae, 1717. 8. — Fragmentum de sympathiis et antipathiis, interpretatione et commentario illustratum a *Io. Rentdorfio*, infra a Fabricio editum, lib. IV. cap. 29. vol. IV. p. 333 — 367. (in classem supplementorum a me forsan reiicietur.) Ad Anatolium refert hoc fragmentum *Rentdorf.* l. c. p. 301. sed refutatus a cl. *Niclas* ad Needhami prolegomena ad Geoponic. tom. I. p. 48 sq. vbi diligenter agit de Anatoliis. *Marsilius Cagnatus* variarum obss. libr. II. cap. 7. pag. 123. coniicit, ea, quae Democriti ferebantur inscripta *ἀντιπαθῶν*, fuisse eiusdem Doli, quem Suidas scripsisse adfirmat *περὶ συμπαθῶν καὶ ἀντιπαθῶν*· quod etiam theriacorum Nicandri interpres adfirmat: idem memorat Dolum vocari a Suida *Βῶλον*, ab interprete theriac. Nicandri *Ῥῶλον*. Vid. infra in vltima scriptorum Democr. classe nr. 1. — Fragmentum istud de sympathiis etc. exstat in cod. MSto Vossiano, teste Catalogo biblioth. Lugdun. Bat. p. 392. nr. XXV. ibid. cod. p. 395. nr. XIII. Gnomae, hinc illinc electae ex Democrito aliisque philosophis et poetis et rhetoribus: et pag. 397. nr. XLVII. cod. continens varia chymica sub nominibus Ostanis, *Democriti*, Cleopatrae, Archelai, Porphyrii et aliorum cum figuris vasorum et glossario graeco vocabulorum chymicorum; item expositione vocum chymicarum. — In *Maximi* Operibus plura Democriti dicta locaque occurrere, adnotauit *Montfaucon* in biblioth. Coislin. p. 574 — 579. Inter medicos celebres refertur in cod. MSto de artium et disciplinarum inuentoribus, ibid. p. 598. (atque de Democrito medico et chymico vide *Dan. Sennert.* de Chymicorum cum Aristotelicis et Galenicis consensu ac dissensu, cap. 3. et auctores historiae medicinae, Schulz. p. 178 sqq. Clericum, Hallerum etc.) — In catalogo MSStorum bibl. regiae Paris. tom. II. cod. DCXXX. nr. 95. est Heraclitus de variis vitae institutis et *Democriti* contraria opinio: et *Democr. φυσικὴ καὶ μυστικὴ* in codd. MMCCLXXV. MMCCCXXV. MMCCCXXVI. MMCCCXXVII. ex cod. quodam Paris. habuit Fabric. collectionem MS. chemicorum graecorum, in qua

nr. XXXIII. sunt Democr. physica et mystica, vid. infr. lib. VI. cap. 5. p. 768 sq. vol. XII. eius epistolae in cod. MDCCLX. — In bibl. Vindob. teste Nesselii Catalogo, Dem. mystica et physica, part. III. p. 15. nr. IV. et pag. 19. cod. III. In priore libro notabilem esse praecipue *Necyomantiam Democriti,* Ostanem, magistrum suum iam mortuum, consulentis, ait Nessellius et memorat, illam seruari in lib. VI. comment. Lambec. p. 170—172. (ex edit. Kollarii, tom. VI. p. 386 sqq. cod. LI. nr. 4. et LII. nr. 4.) — In cod. XXIX. apud *Nesselium* part. III. p. 41. nr. 9. et in *Lambec.* comment. lib. VI. cod. XXVI. 9. p. 274. sunt Democriti, Epicteti, aliorumque veterum sapientum sententiae. — In biblioth. Veneta D. Marci, teste Catalogo MSS. gr. p. 140. est cod. CCXCIX. collectio chemicorum graecorum, similis illi, quam habuit Fabricius. In ista igitur quoque sunt Democriti physica et mystica, atque *Synesii* scholia in librum Democriti. adde *Bandini* catal. msst. graecor. Florent. vol. III. p. 547 sqq. — De codice Gothano, in quo pariter est collectio chemicorum graecorum, adeoque *Democriteorum*, et Synesii scholiorum vid. *Reinesii* iudicium, infra lib. VI. cap. 8. p. 747 sqq. vol. XII. vbi quoque de Democrito, et scriptis chemicis quibusdam spuriis, atque num Ostanes Democriti praeceptor esse potuerit, pag. 757 sq. agitur, et Fabricius p. 747. codices chemicorum graecorum Ambrosianum Mediolani, Bauaricum, Coloniensem, Guelferbytanum et Vratislauiensem aliosque enumerat. — In *Montfauconii* bibliotheca bibliothecarum MSS. plures indicantur libri Democritei in bibliothecis latentes. — *Democriti opera de re rustica* e graeco in arabicum sermonem conuertit *Abu Baker Ben Vahsscia*, natione Chaldaeus, secundi Egirae saeculi scriptor, qui laudatur in opere arabico, de agricultura, auctore Abu Zacharia Iahia Ben Mohamad Ben Ahmad, vulgo Ebn Aluam, Hispaliensi, teste *Casirio* in Bibliotheca arabico-hispana Escurialensi, tom. I. pag. 323. *Harl.*

Scripta Democriti (prosa autem scripsit, dialecto Ionica) recensuerat *Callimachus* in πίνακι τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων, teste Suida: et per tetralogias, perinde vt Platonica, digesserat *Thrasyllus*, teste *Laertio* IX. 45. ee) ex quo titulos eorum hoc loco persequar, vt quidem distinguendos puto, subinde nonnulla additurus praeclaris interpretum Laertii obseruationibus.

Ethici argumenti hi fuere:

1) Πυθαγόρης, ἢ περὶ τῆς τοῦ σοφοῦ διαθέσιος. Confer *Laert.* IX. 38. vbi ἐν ὁμωνύμῳ συγγράμματι, vertendum: *in opere eiusdem nominis*. Vide Ionsium pag. 24. [P] [*Eudociam* pag. 134.]

2) Περὶ τῶν ἐν ᾅδου. *Athen.* IV. pag. 168. Proclus MS. apud Alex. Morum ad Ioh. XI. 39. Suidas in Τριτογένεια. [conf. *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. pag. 89 sqq.]

3) Τριτογένεια Minerua sic dicta, siue de prudentia, quae haec tria generat prorsus praeclara: vt recte consulant homines, vt recte eloquantur, et vt recte agant. *Eustath.* ad Iliad. Θ. p. 576. *Tzetz.* ad Lycophr. v. 519.

4) Περὶ

ee) Hunc locum *Rossius* l. c. p. 203. ita explicat: „Libros illius hoc ordine Thrasyllus descripsit, quemadmodum idem Platonis, κατὰ τετραλογίαν, h. e. singulis classibus quatuor adsignans, distinxerat. Morales quidem hi sunt: Pythagoras" etc. *Harl.*

4) Περὶ ἀνδραγαθίης ἢ περὶ ἀρετῆς.

5) Ἀμαλθείας κέρας ἢ περὶ εὐθυμίης, ὑπομνημάτων ἠθικῶν ἡ. Ἡ γὰρ εὐεστὼ οὐχ εὑρίσκεται. *Cornucopiae, siue commentariorum Ethicorum de animi tranquillitate libri VIII. nam liber* (IX.) *cui titulus* εὐεστώ [ff]) siue *bonum stabile* (iam Thrasylli aetate, qui sub Tiberio vixit,) *non amplius exstat.* Ita puto scribendum et exponendum illum locum. Ac singulis horum commentariorum libris crediderim fuisse titulum peculiarem, argumento respondentem, quo singularis quaedam dignitas summi boni describeretur, vni quidem κέρας ἀμαλθείας, alteri εὐθυμίην, alii ἀταραξίην, ἀθαμβίην, ἀθαυμαςίην etc. alii denique περὶ τέλους, quem librum citat *Clemens Alex.* II. Strom. p. 417. Ceterum opus Democriti *de tranquillitate animi* laudant vel respiciunt Cicero V. de fin. Plutarchus et Seneca libris eiusd. argumenti. Praeclarum fragmentum seruauit *Stobaeus* serm. 101. de felicitate. Praeterea memorantur Democriti ὑποθῆκαι, quarum initium refert *Dionysius Alex.* apud *Eusebium* XIV. 27. Praeparat. p. 782. Plures ex illis, vt suspicor, sententias *Stobaeus*, [et Maximus. vid. paullo ante de codd. Democriti.] Magnenus etiam existimabat, librum a Democrito scriptum sub titulo λόγος ἔργου σκιή· sed hoc merito reiiciunt *Menagius* ad Laertii IX. 37. et *Stanleius* Hist. Philos. pag. 767.

Physici argumenti apud eumdem Laertium scripta Democritea haec sunt:

1) Μέγας διάκοσμος [gg]) Magnum digestum, *de vniuerso*, vt videtur, opus omnium Democriti scriptorum facile praestantissimum. *Laert.* IX. 39. *Athen.* IV. pag. 168. Suidas in Δημόκρ. Prima eius operis verba videtur afferre Cicero in Lucullo: *Haec loquor de vniuersis.* Plura volumina de rerum natura scripsisse innuit Vitruuius IX. 3. et 7. At nescio vnde hauserit *Stanleius* p. 761. Hist. Philos. tradens, diuisum fuisse in libros XII. *Theophrastus*, (libro de Democrito) auctorem eius existimauit non Democritum, sed *Leucippum*, *Laert.* IX. 46. Quod vero Menagius itemque Stanleius aiunt, ab Epicuro in Epist. ad Herodotum tamquam Democriti genuinum opus laudari, in illa Epistola incassum quaesiui. [P] Porro in hoc opere inter alia Anaxagorae Philosophiam perstrinxisse videtur Democritus. Confer Laert. IX. 35.

2) Μικρὸς Διάκοσμος, quem se ait scripsisse anno DCCXXX. post captam Troiam. *Laert.* IX. 41. Troia capta A. Periodi Iul. 3521. scripsit ergo hunc librum Democritus Olymp. LXXIX. 2. [vide paullo ante notata de aetate Democriti.]

3) Κοσμογραφίη. Opus diuersum a Democriti Geographia, quae infra memoratur inter scripta Mathematica. Περὶ κόσμου διαθέσεως scripsisse adfirmat Democritus ipse, si modo ipse Democritus Epist. ad Hippocratem.

4) Περὶ τῶν πλανητῶν, in quo libro suspicatus est, *plures esse stellas, quae currunt, sed nec numerum illarum posuerat, nec nomina, nondum comprehensis quinque siderum cursibus. Seneca quaest. Nat. VII. 3. Aristoteles* I. 6. Meteor. testatur, Anaxagoram et Democritum

ff) Suid. in Ἀεστώ et Εὐεστώ. Εὐςάθειαν dixit Epicurus. conf. Balforeum ad Cleomedem p. 257.

gg) De hac voce Menagius, Kuhniusque ad Laert. et Salmasius ad Simplicium p. 168 sq. Τρωϊκὸν διάκοσμον scripserat *Demetrius Scepsius*, teste *Athenaeo* VII. pag. 300.

mocritum docuisse, quod Cometae essent *σύμφασις* siue coniunctio *τῶν πλανητῶν ἀςέρων*. Aduersus Democritum *περὶ τῶν ἐν ἐρανῷ* scripserat *Heraclides* Ponticus, teste *Laertio* V. 87.

5) Περὶ φύσιος ά. Suidae Περὶ φύσεως κόσμε. *Fulgent.* III. 7. Mythol. *Physiologumena.*

6) Περὶ ἀνθρώπε φύσιος *hh*) ἢ περὶ σαρκὸς β΄.

7) Περὶ νε καὶ περὶ αἰσθήσεως, quem duplicem titulum alii vnico complexi sunt περὶ ψυχῆς. Et Democritus, teste *Chalcidio* pag. 302. ex igneis atomis animum subsistere statuit, et animam sensitiuam mentemque non dubitauit idem esse. Vide *Aristot.* lib. I. cap. 2. de anima, *Tertull.* cap. 12. Obseruauit etiam, ab affectibus animi alterari sanguinis motum. Boethius lib. I. cap. 1. de Musica: *Vt sese corporis habet affectus, ita etiam pulsus cordis motibus incitatur; quod scilicet Democritus Hippocrati Medico tradidisse fertur, cum eum quasi insanum cunctis Democriti ciuibus id opinantibus in custodia medendi causa inuiseret.* [*Meiners.* in hist. doctrinarum apud Graecos, I. p. 698 sqq. *Rib..ii* diss. de anima brutorum, subiunct. *Rorarii* lib. quod animalia bruta saepe ratione vtantur melius, quam homines. Helmstad. 1728. 8. pag. 674 sqq.]

8) Περὶ χυμῶν, etiamnum exstat, siquidem Democritus auctor sit libri huius argumenti, qui legitur inter scripta Hippocratis, de quo tamen merito dubites.

9) Περὶ χροῶν.

10) Περὶ τῶν διαφερόντων ῥυσμῶν siue *de differentibus figuris* atomorum, quod opus respicit *Aristoteles* lib. I. cap. IV. Metaphys. Vide *Menagium* ad Laert. IX. 47.

11) Περὶ ἀμειψιῤῥυσμῶν *de mutationibus figurarum*, siue *fluxionum*, quibus infinitis modis quotidie alterantur omnia ῥέοντα ποταμε δίκην. [vid. ad Heraclitum.]

12) Κρατυντήρια siue ἐπικραντικὰ aut vero ἐπικριτικὰ τῶν προειρημένων. *Superiorum librorum confirmatio ii*). Male enim interpres *Remedia prohibentia*, nec melius Stanleius, *of the mixtures of things before said*, quasi esset a [P] κεράννυμι. Suidas in Κρατυντήρια· ἔγραψεν Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης βιβλίον, ὅπερ ἐςιν ἐπικριτικὸν πάντων τῶν γραφέντων αὐτῷ βιβλίων. Laudat *Sextus* VII. contra Math. p. 163. [sect. 136. vbi vid. not. Fabricii pag. 399.]

13) Περὶ εἰδώλε ἢ περὶ προνοίας *kk*), quo libro formas rerum, quas videmus, diuinitate praeditas esse disputauit. Vide *Ciceronem* I. de natura Deor. sect. 29. et 121. [s. cap. 12. et 43. atque Dauis. ad vtrumque locum; lib. II. cap. 30. ibique Dauisii not.] *Plutarch.* VIII. 10. Sym-

hh) Inter Epistolas, Democrito tributas, hodie exstat vna huius argumenti ad Hippocratem, quae incipit: χρὴ πάντας ἀνθρώπες etc. In Poesi Philosoph. H. Stephani pag. 181.

ii) Ita recte etiam *Zwingerus* tom. I. thesauri vitae humanae, p. 139. *Fabric.* Videtur autem, ait Fabric. in nota ad *Sextum Empir.* p. 399. in his κρατυντηρίοις praecipuum robur et κράτος τῆς πίςεως petiisse ab experimentis, sensuum vsu compertis. *Harl.*

kk) *Sextus Empiric.* adu. Mathem. VII. sect. 137. meminit libri Democritici περὶ ἰδεῶν, a nullo alio memorati. Hinc coniicit Fabric. in nota pag. 399. huc forsan referendum esse illud περὶ εἰδώλε, s. εἰδώλων ἢ περὶ προνοίας apud Diog. Laert. IX. 47. Ἐν τοῖς κανόσι laudatur a *Sexto Empir.* VII. adu. mathem. sect. 138. vbi vid. Fabric. *Harl.*

10. Sympos. [*Sextum Empir.* IX. adu. mathem. sect. 19. ibique Fabric. not. p. 552. item sect. 42.] *Augustin.* Epist. 56. [*Petr. Frid. Arpe* theatrum fati, siue notitia scriptorum de prouidentia, fortuna et fato, Rotterod. 1712. 8. n. 2.] et *Baelii* Lex. in Democrito nota (O) vbi hanc Abderitani senis sententiam confert cum dogmate acutissimi Malebranchii, quas percipimus visu, rerum ideas, existimantis esse diuinas, a Deo proficisci, et in Deo percipi.

14) Περὶ λοιμῶν ἢ λοιμικῶν κακῶν. *α'. β'. γ'.* Ita enim legendum ex *Gellii* IV. 13. vidit iam Ioh. Meursius in Bibl. Graeca. [vid. *Reines.* II. Var. lect. 1. et interpr. ad Gellii locum, edit. Gronou. vulgo περὶ λοιμῶν κακῶν apud Diog. IX. 47. vbi vid. Menag.]

15) Ἀπορρημάτων siue dubiorum Physicorum Volumen.

Physico quoque argumento adfinia sunt, quae deinceps referens Laertius *ἀσύντακτα* adpellat.

16) Αἰτίαι οὐράνιαι.

17) Αἰτίαι ἀέριοι.

18) Αἰτίαι ἐπίπεδοι. *Causae* [ll]) *planorum*, siue eorum, quae in superficie corporum eueniunt.

19) Αἰτίαι περὶ πυρὸς καὶ τῶν ἐν πυρί.

20) Αἰτίαι περὶ φωνῶν.

21) Αἰτίαι περὶ σπερμάτων καὶ φυτῶν καὶ καρπῶν. Plin. XIV. 1. XXIV. 17. XXV. 2. Petronius p. 22. Respicit et Martianus Capella lib. II. p. 27. Pseudo-Dioscorides et Apuleius de herbis. adde Hist. de l'Acad. des Insc. tom. III. p. 335 sqq.

22) Αἰτίαι περὶ ζώων, γ'. Ammianus Marcell. XXVIII. 4. *vt dississorum pecudum exta rimari cum anatomicis Democritum putes, docentem, quibus modis posteritas mederi doloribus possit internis.* Ex his Democriti libris videtur *Aristoteles* referre, quae de aranearum telis habet IX. 29. Hist. animal. Neque incredibile est, vnum ex his tribus libris fuisse *de chamaeleonte*, cui singularem librum tribuit Democritus, teste *Plinio* XXVIII. 18. licet *Gellius* X. 12. Democrito indigna putet, quae a Plinio referuntur [mm]).

23) Αἰτίαι σύμμικτοι.

24) Περὶ τῆς λίθου. Non tantum de Magnete, neque de lapide philosophorum [nn]), vt parum verisimiliter existimat *Olaus Borrichius* p. 69. de Medicina Hermet. sed de quouis genere lapidum egit Democritus, quem, ne *lapidum* virgultorumque vis lateret, aetatem

ll) Magnenus de planis Atomis accipit, quibus opponuntur rotundae, acutae etc.

mm) Sub Democriti nomine iucundum de papilionibus dialogum effinxit *Scuderia* Entretiens morales II. 4. vid. biblioth. vniuerselle tom. 24. p. 527 sq. *Fabric.* Plinii partes contra *A. Gellii* iudicium suscepit *Marsilius Cagnatus* in Variis obseruatt. Romae, 1587. 8. libro II. cap. 7. pag. 121 sq. ratus, a Democrito, magorum studiosissimo, librum istum, licet portentorum plenum vanumque, scribi potuisse. *Gellio* adsentitur *Tiedemannus* in disp. de quaestione etc. p. 38. *Harl.*

nn) Vid. Conringiana pag. 16. *Heumann.*

tatem inter experimenta consumsisse scribit Petronius. Vide et quae *Seneca* Epist. 90. *Plin.* XXXVII. 10. [P]

Librum Laertio praeteritum περὶ Ἰδεῶν laudat *Sextus* VII. contra Math. p. 163. [vid. not. ad nr. 13.] sed et *de metallorum natura* scripsisse Plinius innuit.

Mathematici argumenti hos libros Laertio memoratos videas:

1) Περὶ διαφορᾶς γνώμης ἢ περὶ ψαύσεως κύκλυ καὶ σφαίρας.

2) Περὶ γεωμετρίας ἢ γεωμετρικόν.

3) Ἀριθμοί.

4) Περὶ ἀλόγων γραμμῶν καὶ ναςῶν, β.

5) Ἐκπετάσματα. Vitruuius praef. lib. VII. *quemadmodum oporteat ad aciem oculorum radiorumque extensionem certo loco centro constituto ad lineas ratione naturali respondere.*

6) Μέγας ἐνιαυτὸς ἢ Ἀςρονομίης παράπηγμα. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 741. [p. 521. E. edit. Vltraiect.] Hoc respici puto a Gemino, quando Democritum laudat element. Astronom. cap. 16. Annus ille magnus Democriteus erat annorum LXXXII. e quibus intercalares XXVIII. conf. *Scaliger.* II. de emendat. temp. pag. 162.

7) Ἅμιλλα Κλεψύδρας. Magnenus: *examen motus Clepsydrae cum motu coeli.* Alii tamquam duo distincta legunt, ἅμιλλα, Κλεψύδρα.

8) Οὐρανογραφίη. Democritum ἐν τῷ περὶ ἀςρονομίης laudat Schol. Apollonii lib. II.

9) Γεωγραφίη. Democritus inter antiquissimos Geographos celebratur a Strabone et Agathemere lib. I.

10) Πολογραφίη. Epistola Democrito tributa ad Hippocratem: ἐτυγχάνομεν δὲ τότε περὶ κόσμυ διαθέσεως καὶ πολογραφίης, ἔτι δὲ ἄςρων ὀρανίων συγγράφοντες. [conf. *Salmas.* Exercitt. Plin. p. 520. D. edit. Vltraiect.]

11) Ἀκτινογραφίη.

Hinc *Musica* scripta sequuntur, eo quidem sensu accepto vocabulo, vt non solam Musicam proprie sic dictam, sed quoque grammaticam, poesin et alias humaniores litteras, quas ἐγκυκλίυς λόγυς supra de Democrito loquens Laertius [oo]) vocauerat, complectatur: de quo sensu vocabuli μυσικῆς videndus Woweranus Polymathiae cap. XXIV. Fuerunt itaque:

1) Περὶ ῥυθμῶν καὶ ἁρμονίης.

2) Περὶ ποιήσεως. Classis, in qua praesens liber memoratur, perspicue ostendit, non esse cogitandum hoc loco de ποιήσει chemica, vt in mentem venisse video praestantissimo Borrichio p. 70. de Hermete Aegyptior. Ac Democritus ipse, qualem intelligat poesin, docet his verbis apud *Clementem Alex.* VI. Strom. p. 698. ποιητὴς δὲ ἅσσα μὲν ἂν γράφῃ μετ' ἐνθυσιασμῦ καὶ ἱερῦ πνεύματος, καλὰ κάρτα ἐςιν. [P]

3) Περὶ

oo) Vid. supra Epimetron, ab initio.

3) Περὶ καλλοσύνης ἐπέων.

4) Περὶ εὐφώνων καὶ δυσφώνων γραμμάτων.

5) Περὶ Ὁμήρε ἢ ὀρθοεπέιης καὶ γλώσσεων. Respiciunt *Dio Chrysost.* Orat. 53. et Eusttath. [conf. *Valesf.* Emendatt. lib. V. et de critica lib. II. pag. 158. cui videtur Democritus esse omnium primus, qui de glossis, i. e. de peregrinis et ab vsu communi remotis vocc. scripsit. *Harl.*]

6) Περὶ ἀοιδῆς.

7) Περὶ ῥημάτων, ἢ Ὀνομαςικόν. (leg. Ὀνοματικόν.)

Hic Laertius *Technica* subiecit, hac serie:

1) Πρόγνωσις.

2) Περὶ διαίτης; ἢ διαιτητικὸν, ἢ ἰητρικὴ γνώμη.

3) Αἰτίαι περὶ ἀκαιριῶν καὶ ἐπικαιριῶν.

4) Περὶ Γεωργίης ἢ γεωργικόν. Ita recte hunc locum ante Menagium emendauerat Meursius in Biblioth. Graeca. Democriti librum, quem *Georgicon* adpellauit, laudat *Columella* XI. 3. et de agricultura scripsisse, notat post Varronem lib. I. cap. 2. Palladium et Columellam Isidorus XVII. 1. Orig. vbi pro *Democritus Magnus Carthaginiensis* legendum *Democritus*, *Mago Carthaginiensis*, vt obseruatum Ionsio p. 25. Democritus, sed non solo ex hoc opere frequentissime citatur in Geoponicis graecis, vt ex indice scriptorum, quem alibi [pp]) dedi, patet. Petrus vero Needhamus in praeclara sua Geoponicon editione alium nescio quem iuniorem Democritum, siue vt rectius, ni fallor, dixisset, iuniora sub veteris Democriti iactata commenta Δημοκρίτεια παράδοξα in Geoponicis laudari obseruat. *Fabric.* Sed Needhamium falli, monet cl. *Niclas* ad Needhamii prolegomena ad Geoponic. vol. I. v. Democritus, (de quo docte agitur,) p. LV sq. nam, ait, ille liber totus, (Democriti παράδοξα) ad artem spectat chemicam, quae hic leguntur, non eiusdem generis sunt omnia. Quaedam sine dubio aetatis sunt inferioris, et a fraudatore Democrito antiquo supposita, velut I. 12. multa II. 42, 3. XIII. 9, 6. XIV. 15. vbi nomen Ἀδάμ fraudem aperit. Quaedam autem antiqua sunt, et forte genuina; tamquam V. 4. quae eidem a *Columella* III. 12, 5. tribuuntur, et I. 5, 3 quae Plinius quoque XVIII. 26. s. 62. Democriti nomine memorat: item XV. 7, 6. quibus Athenaei auctoritas fidem facit. Et huiusmodi esse puto pleraque. Sequiorem tamen aetatem sapiunt IX. 12. X. 14, 15. etc. Nempe diu est, quum liber, cui nomen τῦ Δημοκρίτε περὶ γεωργίης siue Γεωργικὸν inscriptum fuit, exstitit, quem *Varro* I. 1, 8 *Colum.* I. 1, 7. XI. 3, 2. et alias, laudant, quo et *Anatolius* apud *Photium* cod. CCLXIII. vsus est, et cuius haec sunt fragmenta. Vtrum abderitanus philosophus eius auctor fuerit, et ab aliis quaedam subtexta sint; an vero confictus sit totus, ita tamen, vt Democriti dogmata pro basi fuerint, non liquet. Quin multa certe Democritea hic occurrant,

pp) In Decade Decadum siue Centuria plagiariorum, edita Lipsiae ann. 1689. 4. *Fabric.* adde indicem auctorum, voc. *Democritus*, ad edit. Needham-Niclas. Geoponicorum. *Harl.*

currant, nullus dubito.[a] Hactenus doctiss. *Niclas*. De versione arabica supra in fine epimetri iam egi. add. *Marsilium Cagnatum* l. cit. pag. 122. *Harl.*

5) Περὶ ζωγραφίης.

6) Τακτικόν.

7) Ὁπλομαχικόν.

Denique agmen claudunt scripta quaedam peculiaria, a nonnullis seorsim, teste Laertio posita:

1) Περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἱερῶν γραμμάτων. *Clemens* I. Strom. p. 303. Δημόκριτος τοὺς Βαβυλωνίους λόγους ἠθικοὺς πεποίηται. Idem e Clemente *Eusebius* X. 4. Praeparat. sed addit Clemens: Λέγεται γὰρ τὴν Ἀκικάρου στήλην ἑρμηνευθεῖσαν τοῖς ἰδίοις συντάξαι συγγράμμασι. De hac *Acicari*, siue vt Strabo vocat, *Athaicari* columna dixi infra in Theophrasto, vbi inter eius scripta deperdita memoro Ἀκίχαρον.

2) Περὶ τῶν ἐν Μερόῃ ἱερῶν γραμμάτων.

3) Ὠκεανοῦ περίπλους. In Aldobrandiniana Laertii editione. Nam in aliis desideratur.

4) Περὶ ἱστορίης.

5) Χαλδαϊκὸς λόγος. [?]

6) Φρύγιος λόγος.

7) Περὶ πυρετοῦ, καὶ τῶν ἀπὸ νόσου βησσόντων.

8) Νομικὰ αἴτια.

9) Χερνικὰ ἢ προβλήματα. *Salmasius* pag. 1100. [pag. 775. edit. Vltraiect.] ad Solin. legit χειρόκμητα ἢ φυσικὰ προβλήματα, quasi *manu notata;* nam, vt docet *Vitruuius* IX. 3. in illo commentario, annulo vsus erat Democritus, *signans cera molli, quae esset expertus.* Miras ac portentosas obseruationes in hoc libro obuias fuisse, testatur *Plinius* XXIV. 17. Confer *Menagium* ad Laertii IX. 49. *Zosimus* Chemicus Gr. MS. legit χειροτμήματα. [conf. *Lambecii* comm. de biblioth. Vindob. VI. pag. 399 sqq.] *Borrichius* p. 70. de Hermete χειροτεχνήματα. Sed et Suidas Zosimi χειρόκμητα commemorat. *Fabric.* *Salmas.* l. c. putat, librum istum sic fuisse inscriptum, vel, quod totus esset ex illis quaestionibus, quas ipse experimento veras esse didicerat, et quibus propter ea cerulas, annulo suo signatas, adposuerat: vel quod omnia, quae in illo libello tractabat, manu ipse fecisset et experimento proprio comprobasset. adde *Bayle* Diction. voc. Democrite (K.) *Marsilius Cagnatus* var. obss. libro II. cap. 7. p. 124. χειροτονητῶν, i. e. *electorum* inscriptionem putans, simile volumen suspicatur ei, quod dicebatur κρατυντήρια, et addit, certissimo esse argumento, pleraque ab eo scripta esse, quorum non esset auctor, sed tantum recitator, ac priscorum hominum fuisse morem, multa colligere et notare, de quibus per otium iudicarent; quod ex analogia librorum Hippocraticorum ἐπιδημιῶν et ἀφορισμῶν vlterius probat. Denique non valde renuit, si quis potius censeat legendum χειρεκίνητα, vt sit idem liber, cuius meminit *Plinius* XXIV. cap. 17. et quem is Democriti certe esse contendit: ex eo enim libro similiter intelligi scribit Marsil. Cagnatus, Democritum prodigiosa et incredibilia multa scripsisse. An forsan

san verius est Baylii iudicium l. c. (K) p. 273. I'aimerois mieux dire que Democrite n'a point composé les Ecrits superstitieux, fabuleux, magiques, qui ont couru sous son nom? Idem quidem sentit *Tiedemannus* in disput. laudata de quaestione etc. pag. 38. *Harl.*

Quaecunque alia tamquam Democriti feruntur, aut ex eius scriptis decerpta, (tales forte sunt ὑποθῆκαι, de quibus paulo ante in Ethicis, et liber περὶ ἰδεῶν, de quo in scriptis Physicis dixi,) aut manifeste aliena ac supposita esse adfirmat Laertius. Huius postremi generis fuere:

1) *Commenta Boli*, Mendesii, aegyptiae gentis auctoris, sub Democriti nomine edita, de quibus dixi supra cap. XIII. Atque ex his puto fuisse librum περὶ παθῶν, [s. συμπαθῶν,] laudatum Etymol. M. in Νένωται, et alterum περὶ ἀντιπαθῶν *Columell.* lib. XI. 3. *Fabric.* vid. supra in epimetro circa finem. *Bolum*, non *Dolum*, esse nomen, animaduertit *Reines.* V. L. I. 25. p. 122. adde *Marsil. Cagnatum* Obss. var. II. 7. p. 122 sq. *Harl.*

2) *Magica Volumina*, quae ex nescio cuius *Apollonicis* et *Capidemis*, et scriptis *Dardani*, e sepulcro petitis, a Democrito composita credidit *Plinius* XXX. 1. pro hominum male sollertium commentis habuit Laertius, et Gellius X. 12. [Plurimis videntur spuria. vid. *Conring.* de medic. Hermet. I. cap. 14. p. 163. Marsilius tamen Cagnatus l. m. non putat, omnia sub Democriti nomine in lucem edita, falso ei fuisse adscripta.]

3) Liber *de Elephantiacis*, Coel. Aurelian. IV. 1. tardar. passion. et alius *de morbis conuulsiuis*, id. acutar. passion. III. 14.

4) Φυσικὰ καὶ Μυστικὰ *de arte Sacra* siue CHEMICA, quae cum *Synesii* ac *Pelagii* commentariis latine edita sunt Patauii 1572. 8. [conf. supra in epimetro de codd. et *Lambec.* comm. de biblioth. Vindob. VI. p. 386 — 400. *Morhof.* Polyhist. philosophic. I. cap. 5. p. 24.] Graece vero adhuc ἀνέκδοτα in variis Bibliothecis, (etiam Germaniae) adseruantur. Democriti sane nomen falso venditare non dubitant *Salmasius* ad Solin. et ad Tertullian. de pallio, foetum infimae Graeciae agnoscens: *Conringius* de Hermetica Medicina lib. I. cap. 3. p. 28 sqq. *Naudaeus* Apologia pro Magis p. 216 sq. *Dan. Clericus* in Historia Medicinae, Menagius etc. *Mottanus Vayerus* tom. I. p. 301. *Ceux qui sçauront comme on parloit Grec du temps du Democrite et long temps aprés, reconnoitront facilement, que ce traité, qu'on lui attribue, ne peut estre de lui, et ils s'appercevront mesme par beaucoup de dictions que son veritable auteur a eu connoissance du Christianisme. Syncellus* p. 248. Δημόκριτος Ἀβδηρίτης φυσικὸς φιλόσοφος ἤκμαζεν. Ἐν Αἰγύπτῳ μυηθεὶς ὑπὸ Ὀστάνε τῦ Μήδε [?] σαλέντος ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τῶν τηνικαῦτα βασιλέων Περσῶν ἄρχειν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν ἐν τῷ ἱερῷ τῦ Μέμφεως σὺν ἄλλοις ἱερεῦσι καὶ φιλοσόφοις, ἐν οἷς ἦν καὶ Μαρία τις Ἑβραία σοφὴ καὶ Παμμένης. Συνέγραψεν (Democritus scil.) περὶ χρυσῦ καὶ ἀργύρε καὶ λίθε καὶ πορφύρας λοξῶς, ὁμοίως δὲ καὶ Μαρία. Ἀλλ' ὗτοι μὲν Δημόκριτος καὶ Μαρία ἐπῃνέθησαν παρὰ Ὀστάνε, ὡς πολλοῖς καὶ σοφοῖς αἰνίγμασιν κρύψαντες τὴν τέχνην. Παμμενῆς δὲ κατέγνωσεν, ἀφθόνως γράψαντος. In Scholiis quoque Graecis, Synesio tributis, ad Pseudo-Democritum, quatuor ipsi tribuuntur libri: de Auro, argento, lapidibus, (gemmis,) et purpura.

pura. *Δημόκριτος ἐλθὼν ἀπὸ Ἀβδήρης φυσικὸς ὢν καὶ πάντα τὰ φυσικὰ ἐρευνήσας καὶ συγγραψάμενος τὰ ὄντα κατὰ φύσιν· Ἄβδηρα δὲ ἐστιν πόλις Θρᾴκης. Ἐγένετο δὲ ὁ ἀνὴρ λογιώτατος, ὃς ἐλθὼν ἐν τῷ Αἰγύπτῳ ἐμυσταγωγήθη παρὰ τοῦ μεγάλου Ὀστάνου ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Μέμφεως σὺν πᾶσι τοῖς ἱερεῦσιν Αἰγύπτου. Ἐκ τούτου λαβὼν ἀφορμὰς συνεγράψατο βίβλους τέσσαρας βαφικὰς, περὶ χρυσοῦ, καὶ ἀργύρου, καὶ λίθων, καὶ πορφύρας.* Plurimum huic testimonio [minus caute] tribuit *Borrichius* de Hermete Aegypt. p. 70. qui cap. III. §. 15. multis contendit, Democritum Chemica scripsisse, etsi ea, quae hodie exstant, ab exscriptoribus interpolata esse pag. 72. non diffitetur.

Quod de *Aphorismis medicis*, a Democrito scribi coeptis, *Menagius* p. 417. ad Laertium ait, apud Oribasium frustra quaeri, legitur in praefatione ad Commentarium in Aphorismos Hippocratis, quem sub Oribasii nomine latine tantum edidit Ioh. Guintherius Andernacus. Verba scriptoris illius veteris haec sunt: *Tentauit quidem Democritus tale* (Aphorismorum medicorum opus) *etiam conscribere, sed non potuit.* Idem *Menagius* pag. 416. in Gerberti Epistola IX. vbi Demosthenis Philosoph. Ophthalmicus memoratur, coniectura infelici reponendum coniicit Democriti nomen: intelligitur enim Demosthenes medicus Massiliensis, Alexandri Philalethae praeceptor, Philalethes et ipse cognominatus, Herophileus, cuius libri III. *περὶ ὀφθαλμῶν* Galeno, Oribasio et aliis laudantur. Vide *Reinesii* Varias Lect. p. 9. et *Menagium* ipsum cap. 20. Anti-Bailleti. Meminit huius Demosthenis Gerbertus iterum Epist. 130. Ceterum apud Etymologici M. scriptorem in Ἡραία pro *τῷ Βιθυνῷ Δημοσθένους* legendum *Βιθυνοῦ Δημοσθένους*, neque enim *Bithynus* est nomen scriptoris, vt visum *Meursio* pag. 1278. Biblioth. Graec. sed *Bithynus* Demosthenes intelligitur auctor *Βιθυνιακῶν* et *κτίσεων*, Meursio ipsi e Suida et Stephano Byz. minime ignotus. Denique in *Nicetae* Thesauro Orthodoxae [?] fidei IV. 9. male tribuitur Democrito, quod aquam habuerit Deum.

De EPISTOLIS, quae sub Democriti nomine hodieque exstant, et a Suida solae cum vtroque *διακόσμῳ* pro genuino illius philosophi foetu habentur, dixi supra lib. II. cap. X. §. 18. [vol. I. p. 683 sq.] Quae apud *Plinium* VII. Hist. Nat. 55. notatur *reuiuiscendi promissa Democrito vanitas*, videtur mihi respicere Democriti dictum ad regem Darium, coniugis morte adflictum, quod refert *Iulianus* Epist. 37. qq) parum enim cum Democriti philosophia commune habet, neque cum illa facile conciliabitur, quod viri docti ex illo Plinii loco colligunt, Democritum a fide christiana de resurrectione corporum alienum non fuisse. [conf. *Nic. Ern. Zobel* Cacozelia gentium etc. Altdorf. 1737. p. 83 sq. 111 sq. *Fenel* de doctrina vett. de resurrectione mortuorum, in Mem. — de l'acad. des Inscr. tom. XIX. pag. 311 sqq. et in *Hissmanni* Magazin tom. II. p. 331 sq.]

A Democrito hoc dicti *Democritei*, apud Plutarchum VIII. 9. Sympos. pag. 733. vt *Anaxarchus* apud Ciceronem III. de Nat. Deor. cap. 33. et II. Tusc. qu. *Bion* Abderita apud Laertium IV. 58. [Nausiphanes, magister Epicuri, *Cicer.* I. de N. D. cap. 26. *Apollodorus* vocatur Democriti adsectator a Plin. H. N. XXIV. cap. 17. sect. 102.] *Bolus* apud Suidam, *Protagoras*,

qq) Vbi *ἀπενθήτων* non est, *quas nemo luxisset*, sed, vt ipse mox Iulianus interpretatur, *οἷς μὴ καὶ πένθους λυπηρόν τι συνηνέχθη*, *quibus nihil lugendum in vita accidisset. Harl.*

tagoras, *Nessas* Chius, ***Metrodorus*** Chius et alii. ***Epicurus*** quoque diu se Δημοκρίτειον est professus teste *Plutarcho* p. 1108. aduersus Colotem, vnde *Democriti heres* dicitur ab *Augustino* III. 10. contra Academicos. De *Pyrrhone* Numenius apud Eusebium XV. Praeparat. p. 731. Ὁ δὲ Πύῤῥων ἐκ Δημοκρίτου ὥρμητο ὁπόθεν γὲ ποθεν. Adde pag. 758. 763. Confer *Sextum Empiricum* lib. I. Pyrrhon. Hypotypos. cap. 30. Δημοκρατικῶς apud *Plutarch.* II. Sympos. p. 616. forte leg. Δημοκριτικῶς.

Heraclides Ponticus scripserat περὶ εἰδώλων πρὸς Δημόκριτον, teste *Laertio* V. 87. et πρὸς Δημόκριτον ἐξηγήσεις. α΄. id. 88.

Democriti plures memorantur a Laertio IX. 49. cui adiungendae obseruationes Meursii ad Chalcidium p. 23. et in Biblioth. Graeca, Ionsii I. 4. 2. 24 sq. [p. 28. edit. Dornii,] de Scriptoribus hist. philos. et Menagii ad Laertium. De *Democrito* Ephesio, qui de Dianae Ephesiae templo et de Samo scripsit, vt testatur Athenaeus lib. XII. puto accipiendum locum Hesychii viris doctis praeteritum in Βάσας. At *Chrysostomus* ὑποθέσει epistolae ad Ephesios, vbi philosophis Ephesiis Democritum accenset, pro Democrito Heraclitum voluit dicere. *Democriti* statuarii meminit praeter Pausaniam ac Laertium *Plinius* XXXIV. 8. Inscriptio vetus apud Sponium pag. 138. Miscell. ΛΥΣΙΣ ΜΙΛΗΣΙΑ, ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ΕΠΟΙΕΙ. *Democritum* Sicyonium memorat Cicero XIII. 78. Epist. ad familiar. E *Democrito* historico Suidas in Ἰέδας refert, Iudaeos aureum asini caput adorasse, nisi ibi pro Democrito legendum *Demetrius*. Pro *Democrito* Troezenio autem apud Laertium VIII. 74. recte restitutus est Demetrius in Wetsteniana et Aldobrandiniana Diogenis editione, probantibus hanc lectionem Ionsio et Menagio, quos, si placet, vide. *Democritum*, quem in Dipnosophisticis colloquentem inducit Athenaeus, μυστικώτατον, h. e. doctissimum vocat pag. 669.

Volumen Anglice saepius vulgatum sub nomine *Democriti iunioris*, [*] cuius septima mihi est editio anni 1660. fol. auctorem agnoscit *Robertum Burtonum*, et eleganter atque amoene disputat de origine, causis, generibus et remediis melancholiae. Miser vero auctor, dum tempus, quod sibi ex astris fatale futurum praedixerat, videt adpropinquare, prae animi moerore ipse est extinctus Oxoniae 8. Id. Ian. anni 1639. itaque tumulo eius praeter thema genethliacum haec inscripta sunt verba: rr) *Paucis notus, paucioribus ignotus hic iacet Democritus iunior, cui vitam dedit et mortem Melancholia.* [Sub ficto Democriti nomine etiam Dippel et Otto Christianus Damius latere voluerunt.]

VI. ANACHARSIS Dancetae F. ss) Scytharum Regis frater, aequalis Solonis circa Olymp. XLVII. 1. tt) Athenas adiit, vir egregius et qui opibus ac tyrannidi studium sapientiae

rr) Antonius Wood Athen. Oxon. tom. I. p. 535.

ss) Illorum puta, qui Nomadici adpellabantur. Scymnus Chius:

Καὶ τὸν σοφὸν δ' Ἀνάχαρσιν ἐκ τῶν Νομαδικῶν
Φασὶ γενέσθαι τῶν σφόδρ' εὐσεβεστάτων.

De regia stirpe eius vide *Herodotum* IV. 76. Tertull. cap. 5. de Pallio: *An aliter mutauit Anacharsis, cum regno Scythiae philosophiam praeuertit?* Confer *Lucianum* in Toxari tom. I. p. 591. et 597. Nomen ipsum Anacharsidis regem Scytharum sonare putat *Olaus Rudbeckius* tom. I. Atlanticae pag. 199.

tt) Vide supra lib. II. cap. 10. XXII. vol. I. p. 686. vbi de epistolis, quae sub nomine illius exstant, est disputatum. Illae epistolae manu exaratae

pientiae praeferret, scripsit teste Laertio I. 101. et Suida *τῶν τε παρὰ τοῖς Σκύθαις νομίμων καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰς εὐτέλειαν βίου καὶ τὰ μετὰ τὸν πόλεμον ἔπη ω*, siue poema heroicum versibus DCCC. Dicitur reperisse ancoram, rotamque figuli ^uu^). Dicta eius plura obuia sunt apud Laertium, notis doctorum virorum illustratum, Lucianum, praecipue in Scytha (tom. I. p. 591 sq.) Plutarchum et alios. Imago Anacharsidis ex veteri gemma exstat etiam in Iac. Gronouii Thesauro tom. 2. tabula XXXV. Philosophia vero Scytharum fueritne indignum ingenio aliquo haud barbaro argumentum, quod paullo diligentius illustraretur post leuiorem operam Iohannis Lomeieri Viri Cl. in parte I. genialium dierum et Francisci Otrocosii in Originibus Hungaricis. Apud Ioh. Sarisberiensem VIII. 5. Policratici pag. 465. Anacharsidis nomen male irrepsit pro Anaxarcho. *Alexandri pectus laudis insatiabile, qui Anacharsi comiti suo ex auctoritate Democriti praeceptoris innumerabiles* [?] *mundos esse referenti, Heu me, inquit, miserum, quod nec vno quidem adhuc potitus sim.*

VII. ANAXAGORAS, Clazomenius ^vv^), Hegesibuli F. (*Stob.* Ecl. p. 26.) Anaximenis auditor, quadraginta annis ante Democritum natus, teste ipso *Democrito* apud *Laertium* IX. 41. incertum plane, an vixerit vsque ad Olymp. LXXXVIII. Discipuli eius vulgo celebrantur Archelaus, Democritus, Empedocles, Euripides, Pericles ^ww^), Socrates et Themistocles. Primus

exaratae custodiuntur in biblioth. regia Parisiensi, Medicea Florentina, et Bernensi: tres vero in bibl. D. Marci, Venetiis. Plura de illo dabunt *Diogenes Laert.* I. sect. 101. ibique interpretes, *Cl. Celsius* diss. de Anacharside Scytha, Vpsal. 1712. 8. *Brucker.* in Hist. philos. crit. vol. I. pag. 358 sqq. *Chaufepié* in Supplem. Bayliani Diction. vol. I. p. 317 sq. *Saxius* in Onomast. litter. tom. I. pag. 20 sq. Anacharsis, vt Theoxeni fide refert *Lucian.* in Scyth. p. 652. *ἐμυήθη μόνος βαρβάρων δημοποίητος γενόμενος*, (ius ciuitatis adeptus Athenis, quod mysteriis Eleusin. initiatus fuit.) conf. *Hemsterh.* ad Aristophan. Plut. pag. 368. — Abbas *Barthelemy* scripsit opus, in quo conficiendo XXX. annos consumsisse dicitur, *Voyages du jeune Anacharsis en Grèce dans le milieu du quatrieme siecle, avant l'ère vulgaire.* Paris, 1788. VII. voll. 8. et I. vol. in 4. de cartes geographiques, plans, vues et medailles de la Grèce. (rec. aliquantum auctius, at peccatis operarum vitiatum ib. 1789. repet. Bipontii 1790. et germanice I. tomus male versus. Berol. 1789. — II. III. et IV. melius curante Bistero sunt translati, ib. 1790. 1791. mai. 8. reliqui consequentur:) in eo non est vita Anacharsidos proprie dicta, sed erudite venusteque explicatur historia antiquae Graeciae et litterarum artiumque ab aetate Cecropis vsque ad Athenas a Lacedaemoniis an. 404. captas: at tamen haud pauca, quae addenda aut corrigenda viderentur, desiderarunt viri eruditi. *Harl.*

uu) Ita praeter Laertium, ac Suidam Ephorus, Posidonius, Plinius et alii. At enim *τροχὸν κεραμεῖος* diserte memorat Homerus Iliad. Σ. 600. Quid itaque? Num Homerus iunior Anacharside? Aut num audiendus Posidonius, qui *malebat versus* in Homero *falsos esse, quam fabulam*, vt ait Seneca Epist. XC. Neutrum puto verisimile; sed potius adsentior Straboni et Senecae, qui figlinae rotae vsum, (quem Scytharum gens Anacharsidi fortasse debuit,) Graecis pridem ante illum innotuisse existimat. Confer, quae de eiusmodi narrationum fide notaui supra cap. VIII. §. 3.

vv) De Clazomene, ciuitate Ioniae, dicta antea *Gryna*, hodie a Turcis vocata *Kelisman*, vide *Andreae Morelli* specimen rei numariae pag. 201. *Bandurium* tom. I. Numism. pag. 133.

ww) Confer *Ciceronis* Brutum cap. 11. Oratorem cap. 4. *Plutarchum* Pericle pag. 154. 162. *Iulianum* Epistola ad Sallustium pag. 245 sq. edit. Spanhemianae, et *Olympiodorum* in Meteora pag. 8. b. *Plutarch.* Alcib. I. pag. 31. C. *Himerius* apud Photium pag. 595. [orat. 23. sect. 4. vbi melius, quam apud Photium legitur, Wernsdorf. p. 772. edidit, Ὦ, (aut rectius Wernsd. in nota suasit, ἦν) τῶν λογάδων τῶν πανταχόθεν ἐξῃρημένος Περικλῆς, ἀλλὰ μετ' Ἀναξαγόραν δημηγόρος, *Pericles lectissimorum oratorum suae aetatis facile princeps erat; sed post disciplinam Anaxagorae:* vbi

Primus e Physicis Graecorum de causa efficiente rerum sollicitus fuit, et materiae νοῦν, κάλλους αἰτίαν καὶ κινήσεως adiunxit, licet hoc dogma suum, quod ex Chaldaeorum philosophia petiisse putat *Eugubinus* lib. I. de perenni philos. cap. 4. et 10. non satis pro dignitate prosequutum queritur Socrates apud Platonem in Phaedone: cuius locum citat *Euseb.* XIV. 15. praepar. euang. et *Clemens Alex.* II. Strom. pag. 364. Neque tamen ideo philosophos, qui Anaxagoram aetate praecesserunt, pro atheis omnes merito habueris, vt recte monet *Samuel Parkerus* diss. de Deo p. 10. et 25 sq. Longe iniquius atheis accensitus Anaxagoras ipse est, a Periclis, cuius praeceptor erat, inimicis, vt notat *Diodor. Sic.* XII. pag. 306. *Cyrillus* VI. in Iulian. pag. 189. *Eusebius* XIV. Praeparat. pag. 750.

EPIMETRON.

Num Anaxagoras XXXX. annis ante Democritum fuerit natus, supra ad §. V. iam inquisiuimus. Natus vero est Olymp. LXX. 1. ante C. N. 500. (al. 492.) a. V. C. 254. secundum Larcher. et secundum eumdem in Chronol. Herodotea, pag. 587. Lampsaci denatus Olymp. LXXXVIII. 1. ante C. N. 428. *Heinius* in vita Anaxagorae, (in Histoire de l'Acad. R. des sciences et B. L. de Prusse 1752. tom. VIII. p. 313 sqq. germanice versa ab *Hissmanno* in Magazin für die Philosophie und ihre Geschichte, tom. V. pag. 237 sqq.) natum esse illum scribit Olymp. LXX. 1. ante C. N. 498. a. V. C. 254. a. 22. imperii Darii. Idem cum *Baylio* in Dict. v. Archelaus, not. A. refutat Demetrium Phaler. quando apud *Diogenem Laert.* II. 7. in vita Anaxagorae tradit, hunc Athenis coepisse philosophari anno aetatis vicesimo, archonte Callia, qui tamen fuisset archon Olymp. LXXXI. probabilius igitur est, philosophum an. aet. 45. sub illo archonte Athenas commigrasse. *Heumann.* tamen in Actis philos. tom. III. pag. 195. contendit, Anaxagoram an. aetatis vicesimo venisse Athenas litterarum discendarum caussa, (ita enim voc. φιλοσοφεῖν apud Diogenem l. c. sect. 7. interpretatur,) dein Miletum abiisse, vt Anaximenem audiret, denique Athenas rediisse litterarum docendarum caussa, ibique XXX. circiter an. mansisse. Eamdem sententiam fouet *Brucker.* in hist. crit. philos. I. (vbi a p. 492. de philosopho nostro agere coepit,) pag. 499. Heinius vero p. 248. vers. Hissmann. negat, Anaxagoram venisse Athenas a. XX. natum, et pag. 270. dissentit a Bruckero, Anaxagoram bis commigrasse Athenas. At viros doctos torsit quaestio, num Anaxagoras audire potuerit Anaximenem, qui secundum Diog. Laertium natus est Olymp. LXIII. et denatus Sardibus dirutis: sed errorem corrigere tentarunt viri docti, vti infra in sectione de Anaximene videbimus. Heinius quidem putat, Anaximenem forsan natum fuisse, quum Sardes primum essent expugnatae a Cyro Olymp. LIV. 4. Sed in tabula chronologica scribit p. 271. Sardes primum captas esse, Olymp. LIX. 1. (vti quoque Petauius docet lib. XIII. doctrin. temp.) ante C. N. 542. Inter ea, quum Sardes ab Atheniensibus essent an. XL. post captae Olymp. LXIX. 2. fieri potuisse, suspicatur Heinius, vt Anaximenes famam consequeretur; adeoque Anaxagoras, quatuor annis post in lucem editus, deinceps admodum iuuenis vti posset doctore Anaximene. At enim illa coniectura valde lubrica est, et, ea quoque admissa, vix probabile videtur, Anaximenem adeo grandaeuum docuisse litteras, aut ad tantam

vbi b. Wernsdorf. plura congessit. Idem *Himerius* ecl. III. §. 18. p. 85. post alios, quos Wernsdorf. in nota laudauit, tradit, Anaxagoram praedia sua omnia reliquisse inculta, facto docentem ipso, quaenam agricultura sapientibus conueniat. *Harl.*]

tam perueniſſe ſenectutem. adde *Corſini* Faſt. attic. III. p. 111 ſq. Praeter ea tradunt Suidas, et Diogenes Laertius, (qui tamen addit *κατά τινάς.*) aliique, Socratem fuiſſe Anaxagorae diſcipulum; atque *Brucker.* l. c. p. 499. notat, id factum eſſe circa Olymp. LXXXI. Socrate Olymp. LXXX. 2. ad Archelaum concedente: at enim, quod Socrates placita Anaxagorae ex huius libris hauſta, (*Plat.* in Phaed. §. 63. *Xenoph.* M. S. IV. 7.) damnaſſet, nec inimici Socratis huius cum Anaxagora conſuetudinem culpaſſent, Bayle, Heinius et Meinerſ. iure de veritate illius famae et narrationis dubitant. Poſtquam XXX. circ. annos Athenis vixerat, a Cleone aliisque Periclis aduerſariis, quod impie de diis ſenſiſſet, (vid. *Diodor. Sic.* XII. 39. ibique Weſſeling. p. 503. tom. I.) adcuſatus, ſed eloquentia et auctoritate Periclis ab iniuria et poena liberatus, anno ſecundo belli Peloponneſiaci, annoque LXIX. aut LXX. vitae Anaxagorae, ab hoc in locum tutiorem ablegatus eſt. Alii aliter narrant et cauſſas adcuſationis et defenſionem. vid. *Plutarch.* in Pericle p. 373. ſiue cap. 32. p. 653 ſqq. tom. I. edit. Reisk. *Sotionem* in ſucceſſionibus philoſophorum apud *Diogenem Laert.* II. 12. vbi dicitur a Cleone adcuſatus impietatis, a Pericle quidem defenſus, ſed tamen quinque talentis multatus damnatusque fuiſſe exſilio, *Lucian.* in Timone cap. 10. vbi vid. Hemſterhuſ. tom. I. Oper. p. 118 ſq. et *Suidam* in Περικλῆς et Ἀναξαγόρας. adde cl. *Tychſen.* de periculo Socratis in: Biblioth. der alten Litteratur und Kunſt, part. II. 18 ſq. Lampſacum abiit ibique Olymp. LXXXVIII. 1. anno aet. 72. diem obiit ſupremum, poſt mortem quoque a Lampſacenis honoratus, quod *Heinius* p. 267 ſqq. probat, et Bruckeri dubitationes ſoluit. Idem p. 252 ſqq. agit de Anaxagorae diſcipulis, Archelao, Pericle, Euripideque. Themiſtocles, aetate multo ſuperior, iis, proprie dictis, adnumerari nequit; (vide *Plutarch.* in Themiſtocle tom. I. Opp. edit. Reisk. p. 440. dubitantem atque corrigentem;) at forſan in exſilio ſuo Clazomenae vſus eſt illo familiarius. Socrates excludi debet numero: et num Democritus Anaxagorae diſcipulus dici poſſit, dubium videtur. Sed plura vide de illo apud *Diogenem Laert.* l. c. eiusque interpretes, Bayle, Stanleium, Brucker. Heumann. et Heinium locis citatis, *Cudworth.* in ſyſtem. intellect. cap. IV. §. 20. p. 459. aut edit. recentiſſ. tom. I. p. 587 ſqq. *Meinerſ.* in hiſtoria doctrinarum apud Graecos tom. I. p. 723 ſq. et de eius placitis p. 664 ſqq. atque in hiſtoria doctr. de vero deo p. 251 ſqq. tum in praefat. ad tom. II. p. XXXI. Primus fuit Anaxag. inter Graecos, qui omnium rerum deſcriptionem et motum, mentis infinitae vi ac ratione deſignari et confici voluit, (vt ait Cic. de N. D. I. 11. vbi vid. Dauiſ.) qui ſupremum numen infinitum, νοῦν, quem deum vocauit, a materia, ipſi quidem etiam aeterna, ſeiungeret, illumque motorem materiae ſ. partium infinitarum, quas ὁμοιομερείας vocitabat, et ex quibus νοῦν omnia conſtruxiſſe putabat, et omnis motus fontem, qui per ſe moueatur (*Lactant.* D. Inſt. I. cap. 5.) cauſſam mundi efficientem, ſenſu ac mente praeditam eſſe ſcripto declararet. Nam ipſam de *mente*, ſupremo numine, doctrinam, ſaltem initia illius accepiſſe videtur ab *Hermotimo*, Clazomenio, ideo digno, qui hic memoretur, (de quo vide, quos laudat *Meurſius* ad Apollon. Dyſcol. hiſt. comment. cap. 3.) ſaltem clare teſtatur *Ariſtotel.* metaph. I. cap. 3. fin. p. 486. edit. Lugd. 1590. Hermotimum illum dici cauſſam prius dixiſſe, ſ. ex emendatione et verſione Caſauboni in margine, auctorem primum cenſeri illius ſententiae. adde *Philopon.* ad cit. locum Ariſtoteſis et *Alexandr. Aphrodiſ.* apud Simplic. in lib. VIII. phyſic. p. 321. Dubitat quidem cel. *Tiedemannus* in: Geiſt der ſpekulativ. Philoſophie, (vbi cap. 14. doctrinam placitaque Anaxagorae erudite acuteque explicat,) p. 312. num Hermotimus, homo, nimia vi imaginandi praeditus et ad ridiculas de ſuo animo, qui, quoties voluiſſet, egreſſus et pro ſe

peregrinatus

peregrinatus sit, deinde redux impleuisset corpus et suscitasset Hermotimum, opiniunculas pronus, tam subtilem multoque studio et seueritate eruendam sententiam excogitare potuerit. Enimuero *Lucian.* tom. III. in muscae encomio pag. 96. edit. Reitz. (vbi vid. M. du Soul et Gesner. qui laudat *Harduin.* ad Plin. VII. 52. s. 53. et *Huetium* demonstr. euang. Prop. 9. cap. 142.) illam historiolam pro fabula habet ridetque. Atque fac, esse veram. Nonne is iunioribus annis subtilis et seuerus philosophus esse, et multis vigiliis multoque labore ad illam, de vero deo sententiam repertam, peruenire; postea, quod pluribus viris doctis summisque accidit ingeniis, laboribus adsiduis et pertinacibus confectus lassusque animo linqui et ad vanas, falsas ridiculasque de se suoque animo delabi potuit opiniones? Quasnam lepidas historiolas de somnambulismo, quem vocant, et magnetismo vel hodie viri etiam haud indocti iactitant aut fingunt somniantque! Anaxagoras igitur ab illo, cum adhuc sanae et compositae mentis esset, initia saltem et prima quasi stamina illius doctrinae potuit accipere, dein nutrire, ornare et firmare, atque primus pluribus ore, praecipue in libris, tradere atque palam facere. — Fabric. orae exempli adscripserat manu: Syncellus p. 149. Ἑρμηνεύουσι δὲ οἱ Ἀναξαγόρειοι τοὺς μυθώδεις Θεοὺς, νοῦν μὲν τὸν Δία, τὴν δὲ Ἀθήναν τέχνην, ὅθεν καὶ τό· χειρῶν ὀλλυμένων ἔρξει πολυμῆτις Ἀθήνη. Apud *Plutarch.* Pericl. (vbi de Anaxagora p. 169.) τὰ θεῖα μὴ νομίζοντας interpres dedit, *qui deos esse negarent.* adde Xenophont. apud Euseb. XIV. Praepar. p. 744. *Alexand. Aphrodis.* lib. de Fato cap. 11. — Quidquid est, Anaxagoras iure suo auctor illius de deo, opifice rerum, et summo numine doctrinae vel potius deismi haberi potest. Hinc etiam a Graecis magni aestimatus et ipse Νοῦς est cognominatus, vel, vt *Plutarch.* in Pericle, cap. 4. tom. I. edit. Reisk. p. 595. ait, quod perspicaciam eius singularem in natura perscrutanda excellentemque admirarentur, vel quod mentem primus puram ac sinceram vniuersitati, (τοῖς ὅλοις) praefecerit atque secreuerit particulas similes, (ἀλλὰ νοῦν ἐπέστησε καθαρὸν καὶ ἄκρατον, ἐμμεμιγμένον, (vulgo ἐν μεμιγμένοις) πᾶσι τοῖς ἄλλοις, ἀποκρίνοντα τὰς ὁμοιομερείας.) De his ὁμοιομερείαις vide *Iustin. Martyr.* Cohort. pag. 4. 6 sq. *Sextum Empir.* Pyrrhon. hypot. III. cap. 4. sect. 32. pag. 136. et aduersus Physicos I. sect. 363. p. 621. et ad vtrumque locum Fabricium; atque p. 620. not. B. *Heinium* in altera comm. de scriptis et doctrinis Anaxagorae, p. 291 sqq. vers. Hissm. *Edmund. Dickinson* in physica vetere et vera etc. Londini, 1702. 4. rec. Roterod. 1703. 4. et Hamburg. 1705. 8. qui putat, Aristotelem male interpretatum esse Anaxagorae sententiam, hunc potius et Thaletem, Empedoclem, Leucippum et Pythagoram doctrinam de corpusculis, iis, vti a Mose descriptae essent, similibus, accepisse ab Hebraeis. *Batteux* peculiarem dedit de illis commentationem in: Memoires de Litterat. — de l'acad. des I. et B. L. tom. XXV. p. 48 sqq. germanice versam ab *Hissmanno* in: Magazin für die Philosophie, tom. III. pag. 153 sqq. Idem in eodem volumine et commentar. gallice scriptorum pag. 68 sqq. et versionis germanicae pag. 191 sqq. principium veteris artis naturalis, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, μηδὲν γίνεσθαι, vberius explicat, et quae contra disciplinam Anaxagorae ab Aristotele, Lucretio et Baylio sunt prolata, examinat reiicitque, itidemque dogmata Democriti, Parmenidis, Melissi, Empedoclis aliorumque comparat: denique Cosmogoniam Anaxagorae in ordinem atque connexionem redigit. Comparat eum, vti antea *Palmer.* in Exercitt. pag. 451. fecerat, vel cum Mose: ego vero nolim cum Batteusio p. 242. vers. Hissm. sentire, Anaxagoram quamdam cognitionem doctrinae in sacro nostro codice explicitae, habuisse, aut cum Palm. statuere, illum ex Mose hausisse scientiam. Primum enim multum vtraque differt; tum Anaxagoras ope doctoris sui, inprimis beneficio

et

et sagacitate ingenii sui expiscari atque amplificare potuit suam de ortu rerum menteque infinita doctrinam. Penes alios sit iudicium de *Plessingii* v. c. sententia de ortu rerum secundum oracula diuina etc. in Versuche zur Aufklärung der Philosophie des ältesten Alterthums tom. II. part. II. cap. V. p. 1 — 622. tum de Anaxagora eiusque doctrina de mente infinita, pag. 703 sqq. porro part. I. p. 11 sqq. in Memnonio tom. II. p. 168. 331. etc. — Ex his omnibus clare patet, Anaxagoram neque scholae ionicae adseclis posse adcenseri, neque atheum haberi. Atque multi viri docti caussam sagacissimi et perspicacissimi Anaxagorae bene egerunt. Vide *Ioach. Iust. Rau* diss. de philosoph. Iustini Martyr. p. 52. *Ioh. A. Schmid* de Anaxagorae vita et physiologia p. 33. *Io. Christoph. Wolf.* de atheismi falso suspectis §. 10. *Reinmann.* in historia atheismi p. 146. qui plures Anaxagorae patronos laudat, et pag. 126 sq. — Permulta placita Anaxagorea, ab Euripide expressa, collegit atque erudite illustrauit *Valcken.* in Diatribe Euripidea post Euripidis Hippolytum, cap. IV. V. p. 25 sqq. p. 40 sqq. explicat Anaxagorae sententiam de deo; cap. VII. pag. 45 sqq. de duobus rerum postea creatarum principiis, coelo et terra, secundum Anaxagoram et Euripidem: p. 194 sq. profert ex Schol. ad Homer. Iliad. P. 547. ex MSto Leidensi Anaxagorae opinionem de Iride: p. 54. A. ex *Procopio* in libr. III. Regum pag. 185. memorat, Anaxagoram profectum fuisse ad Aegyptios physiologiae et theologiae curatius discendae caussa. In *M. Paulli Gottl. Kettneri* binis diss. veterum quorumdam philosophorum de mundo opiniones ac sententiae, Witteb. 1719. 4. Anaxagorae et reliquorum veterum philosophorum vsque ad Aristotelem opiniones de vi vocabuli, *mundus*, de huius ortu condituque et mundi figura ac multitudine collectae sunt. — Timon in sillis Anaxagoram perstrinxit, quos *Diog. Laert.* II. 6. seruauit, et *Perizon.* ad Aeliani V. H. lib. VIII. cap. 19. optime interpretatus est. — adde biblioth. crit. Amstel. II. part. 8. pag. 104. Obseruatt. select. Halens. tom. II. obss. 14. et 15. Sed quia metuo, ne extrauagari videar, hic subsistam. *Harl.*

Primus a quibusdam dictus est prosa librum edidisse de argumento philosophico: ita enim puto accipienda verba *Laertii* II. 11. et *Clementis* I. Strom. p. 308. quod alii Anaximandro, (vide locum *Themistii* allatum a me lib. I. cap. XXXV. §. 3.) alii, (apud *Clementem* I. Strom. p. 308.) Alcmaeoni Crotoniatae, alii Pherecydi (apud Suidam in Ἑκαταῖος) tribuerunt. Anaxagorae de deo sententia contra Ciceronem ab *Augustino* vindicatur ep. 56. (nou. edit. 118.) tom. II. pag. 256 sq. Scripta eius [de quibus vid. *Heinium* l. m. pag. 279 sqq. vers. Hissmann.] haec memorantur:

1) Φυσικά. *Athenaeus* lib. II. pag. 57. Horum, vt puto, initium refert *Laertius* II. 6. et *Simplicius* in III. de coelo commentar. 35. [et, paullo tamen diuerso modo Pseudo-*Plutarch.* de placitis philos. I. 3. 12. Anax. vero verba constituit *Valcken.* in Diatriba Euripid. p. 40. B.] ad illud adludit *Pachymeres* in Andron. lib. II. cap. 16. vid. et *Goldastum* p. 51. ad sermonem Valeriani de bono disciplinae. Neque opus est cum doctissimo Meursio in Biblioth. Graeca peculiare huius Philosophi opus περὶ ὕλης comminisci: neque λόγους περὶ ἀρχῶν, a physico opere diuersos, ex *Eusebii* XIV. Praeparat. p. 750. Illa Anaxagorae Physica respiciunt, qui passim eum vel laudant, vel castigant, Socrates apud Platonem et Xenophontem, Aristoteles, Plutarchus, Cicero, Plinius, Galenus, Sextus, Censorinus etc. Putem etiam, in his Physicis fuisse σαφέστατον illum καὶ θαῤῥαλεώτατον περὶ σελήνης καταυγασμῶν καὶ σκιᾶς λόγον, quem ab Anaxagora primum proditum

proditum notat *Plutarchus* in Nicia p. 538. In hoc scripto videtur solem vocasse μύδρον (siue μῦλον, vide notas ad Chronicon marmoreum Arundel. pag. 221.) διάπυρον, quare in vincula coniectus et Periclis ope vix est liberatus. [P] [Schol. ad Pindar. Olymp. I. 95. p. 8. edit. Oxon. Physicos, narrat, solem vocasse lapidem, et Anaxagoram πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον.]

a) Τετραγωνισμὸς Κύκλε, quem in carcere scripsisse testatur *Plutarchus* lib. de exsilio p. 607. Hoc opus videtur respicere *Vitruuius*, Anaxagoram laudans, praefat. libri VII. xx) et fallitur Laertius, qui Anaxagoram in prooemio §. 16. refert inter eos, qui singula tantum scripta composuerunt. Theophrasti libri πρὸς Ἀναξαγόραν et περὶ τῶν Ἀναξαγόρε Laertio V. 42. et Suidae memorati iampridem interciderunt. Ex recentioribus de huius Philosophi vita et philosophia praeter Laertii interpretes, et scriptores historiae philosophicae Grauium, Stanleium etc. Baeliumque consulenda est diatriba, D. *Ioh. Andreae Schmidii* auspiciis, Ienae edita ann. 1688. de Anaxagora eiusque philosophia a Godofredo Lonero Augustano. Apud *Aelianum* IV. 14. Var. vbi citatur Anaxagoras ἐν τῷ περὶ βασιλείας, suspicor reponendum nomen Anaxarchi, ex cuius libro περὶ βασιλείας quaedam profert *Clemens Alex.* I. Strom. p. 210. [Scheffer. ad locum Aeliani cum Menagio ad Laert. putat, illum librum fuisse Anaxagorae rhetoris, vnius ex Isocratis discipulis: Meursius vero in Chalcidium hunc Anaxagoram fuisse Zenodoteum grammaticum, notante Kühnio.] Sic apud Galenum in historia philos. pro *Anaxagora*, Pyrrhonis praeceptore, *Anaxarchi* nomen est reponendum. Fuit praeterea teste Laertio *Anaxagoras* Rhetor Isocrateus, et alius Grammaticus, e Zenodoti sectatoribus, is forte, qui citatur in Scholiis ad Apollonium, tum *Anaxagoras* statuarius, quem Aeginetam Pausanias adpellat: denique *Anaxagoras* Rex Argiuor. (de quo praeter eumdem Pausaniam Diodorus Sic. IV. pag. 271.) et *Anaxagoras* Ephesius Tyrannicida.

VIII. ANAXIMANDER, Thaletis discipulus, patre yy) Praxiade, Milesius, Olymp. LVIII. 2. egit annum aetatis LXIV. non diu post defunctus zz). Scripsit teste *Laertio* II. 1.

xx) Vitruuium non ad id opus respexisse, sed loqui de arte, quam vocant *Perspectiuam* adeoque Fabric. falli, monet *Heinius* l. m. p. 282 sq. vers. germ. de Anaxagora mathem. v. etiam *Proclum* II. pag. 19. Eum scripsisse quoque πρὸς λεχίνην, ex *Aristot.* I. 2. de plant. colligit cl. *Meiners.* in historia doctrinarum apud Graecos, I. pag. 666. not. *Harl.*

yy) *Simplic.* in I. Physic. p. 5. *Stob.* Ecl. pag. 26. et in vtroque loco etiam de Anaximene.

zz) Natus igitur est Olymp. XLII. 3. vid. *Corsin.* fast. att. III. pag. 65. Secundum Eusebium et Hieronymum agnoscitur, (ἐγνωρίζετο,) Olymp. LI. 2. *Corsin.* l. c. p. 89. et p. 118. idem Corsinus coniicit, ex loco Diogenis II. 3. ab ipso emendato, illum e viuis excessisse Olymp. LXIII. 1. In Syllabo vero philosophorum, quorum placita a Plutarcho proferuntur, praem. illius editioni pag. XXV. putat, debuisse philosophum ad Olymp. tamen LXVIII. peruenire, vt Anaximenes ipsum audire potuerit. Plura, ex veteribus et recentioribus scriptoribus collecta, de eius vita, inuentis placitisque tradunt *Menagius* ad Diog. Laert. II. 1. auctor Obseruatt. sel. Halens. tom. II. vbi ab obseruatione 18 — fin. ionicae sectae dogmata de rerum principiis examinantur, *Cudworth.* eiusque interpres, Moshemius, in system. intellectuali, tom. I. pag. 167 sqq. 502. *Brucker.* in hist. crit. phil. I. pag. 478 sqq. et in Adpend. siue vol. VI. p. 217. *Stanlei.* part. II. *Meiners.* in historia doctrinae de vero deo, part. I. p. 260 sqq. et in historia doctrinarum apud Graecos I. p. 141 sq. et p. 358 etc. *Chaufepié* in supplem. Lexici Bayliani tom. I. v. Anaximander, pag. 327 sqq. *Steph. de Canaye* in Mem. de

II. 1. primus γῆς καὶ θαλάσσης περίμετρον. Videtur eo vsus Plinius, quem Solinus exscripsit. Strabo autem lib. I. p. 13. et ex eo Agathemer [lib. I. cap. 1. p. 1. edit. Sam. Tennulii,] ait, primum ab eo editum πίνακα γεωγραφικόν. [confer *Perizon.* ad Aeliani H. V. lib. III. 19.] Praeter ea composuit *Compendiariam expositionem placitorum suorum de rebus naturalibus.* Τῶν δὲ ἀρεσκόντων αὐτῷ πεποίηται κεφαλαιώδη τὴν ἔκθεσιν. Haec superfuit adhuc tempore Apollodori Atheniensis. Horoscopia etiam construxisse et forte Horoscopicos scripsisse libros, (vide *Fulgentium* I. Mythol. cap. 12.) et Sphaeram [aaa]), gnomonem ac sciathera inuenisse traditur, de quibus Suid. in Γνώμων et Ἡλιοτρόπιον, [vbi vid. Kuster.] *Salmasius* ad Solin. p. 633 sqq. [p. 445. 462. edit. Traiect. ad Rhen.] et *Gassendus* tom. V. Opp. p. 376. *Harduinus* ad ista Plinii II. 8. Hist. *obliquitatem signiferi intellexisse, h. e. rerum fores aperuisse Anaximander Milesius traditur primus, Olympiade quinquagesima octaua.* [conf. *Weidleri* histor. astronom. pag. 74. *Io. Chr. Hager* Geographischen Büchersaal, tom. II. pag. 253 sqq. *Bailly* histor. astronom. germanice versam, tom. I. p. 240 sqq. el. *Martini* von den Sonnenuhren der Alten, Lips. 1777. 8. p. 43. 46. inprimis p. 72 — 79. *Corsin.* ad Plutarch. de placit. philos. II. 20. p. 60. et in calce diss. I. p. XXII. it. diss. II. p. IL. *Harl.*] Coloniam Mileto Apolloniam deduxit, teste *Aeliano* III. 17. Var. [vbi vid. Periz.] De altero iuniore *Anaximandro* vide *Vossium* Histor. Gr. p. 25. [lib. I. cap. 6. *Diog. Laertium* II. 2. *Suidam* I. p. 173. h. v. *Menagium* ad Diog. pag. 71.]

IX. ANAXIMENES Eurystrati F. Milesius, Anaximandri auditor, praeter Physicum opus, ex quo sententias eius referunt veteres, (licet [P] nemo, quod meminerim, scriptum

de l'Acad. des Inscr. tom. XIV. s. tom. X. pag. 21 sqq. cuius recitationem germanice vertit *Hissmann.* in: Magazin für die Philosophie tom. 2. p. 223 — 250. cl. *Tiedemann.* in: Geist der spekulat. Philosophie cap. IV. pag. 49 sqq. Principium (ἀρχὴ) et elementum omnium rerum Anaxim. fuit (testibus Diogene et Eudocia, quibuscum conferes *Simplic.* comment. in lib. Physic. cap. 6. a. *Plutarch.* de plac. philos. I. cap. 3.) *infinitum*, ἄπειρον, ὃ διορίζων οὐκ ἔφη, ἢ ὕδωρ, ἢ ἄλλο τι· καὶ τὰ μὲν μέρη μεταβάλλειν, (Eudocia, διαβάλλειν) τὸ δὲ πᾶν ἀμετάβλητον εἶναι. etc. *Cicero* academ. lib. II. 37. vbi vid. Dauis. ἄπειρον istius vertit *infinitatem naturae.* Fabric. in ora exemplaris sui notauit, „Anaximandrum teste *Alex. Aphrodis.* in I. Metaph. pag. 26. 27. rerum principium posuisse naturam aeris ignisque mediam, siue, vt alii, aeris mediam et aquae:" et ita in sensu altero *Aristot.* de coelo III. 5. prodidit. Philosophi tamen sententiam male interpretatus est vir quidam doctus in Obseruatt. Halens. tom. II. obs. 19. pag. 439. Enimuero, qui non scribam philosophiae historiam, rerum cupidos ablego ad viros doctos paullo ante laudatos; id vnum addam, Anaximandri sententiam de ortu animalium *Ribov.* in diss. de anima brutorum, subiuncta *Rorarii* libr. quod animalia bruta saepe ratione vtantur melius homine, Helmstad. 1728. 8. pag. 573 sq. explicuisse non de anima, sed de corpore atque comparasse opinionem *Burneti*, in theoria telluris p. 83. propositam. *Harl.*

aaa) N. armillarem, Ringkugeln, quae confundi non debet cum mappa geographica. conf. *Diogen. Laert.* II. 1. ibique interpr. *Eudoc.* p. 55. quae exscripsit Diogenem, sed ita, vt in quibusdam discreparet ab illo. Secundum illam scripsit Anaximander περὶ φύσεως καὶ ἀπλανῶν. Quod addidit Suidas aut confudit, eum quoque scripsisse γῆς περίοδον καὶ σφαῖραν, id non de scriptura, sed de pictura lineari, (Zeichnen, Umrissen) erit intelligendum: nam γράφειν eamdem et quidem primam habet significationem. (vid. *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 375.) et Diogen. Laert. II. 2. scribit: καὶ σφαῖραν κατεσκεύασεν. Hinc Eudocia scripsit curatius, πρῶτος ἐτόλμησε τὴν οἰκουμένην ἐν πίνακι γράψαι. Et ita quoque id περὶ ἀπλανῶν malim interpretari. *Harl.*

ptum ipsius nominetenus citet,) fertur scripsisse Epistolas binas ad Pythagoram, quas seruauit *Laertius* II. 4 sq. sed quas suppositias esse non dubito. De huius vita et Physiologia diatribam edidit Ienae 1689. D. *Io. Andreas Schmidius.*

[Secundum *Diogenem Laert.* II. 3. qui Apollodorum testem laudat, natus est *Anaximenes* Olymp. LXIII. atque eo anno, quo Sardes captae sunt, obiit diem supremum; quod quidem temporis rationes turbat. Sed secundum *Suidam* vixit ille Olymp. LV. quo tempore Cyrus, expugnatis Sardibus, Croesum regno exuit. *Eudocia* pag. 55. scripsit: ἔτος τὸν βίον κατέστρεψε περὶ τὴν Σαρδέων ἅλωσιν. Sed Sardes bis occupatas esse, supra in sect. de Anaxagora notauimus, vbi quoque Heinii coniecturam iam protulimus. *Pseudo-Origenes* in Philosophumenis cap. VII. p. 66. edit. Wolfii, eum, floruisse, tradit, primo anno Olymp. LVIII. quod haud improbant *Wolfius* in not. et *Meiners.* in histor. doctrin. apud Graecos I. p. 140. not. qui praeter ea Eusebii rationes, Anaximenem coepisse florere Olymp. LVI. 2. probabiles putat reiicitque Suidae testimonium, quia id cum vita Anaximandri, quem ille, teste Aristotele, audiuit, non conspiraret. In Hieronymi Chronico Eusebiano Olymp. LV. 1. Anaximenes agnoscitur: vid. ibi Vallars. not. In tanto veterum discidio recentiores viri docti vario modo aetatem, quo vixerit ille, definire tentarunt. Apollodori igitur sententiam reiecit Aldobrandinus ad Diogenem: *Samuel. Petit.* Obss. lib. II. cap. 1. emendabat in Diogene τῇ πεντηκοστῇ πέμπτῃ. *Palmerius* in Exercitatt. in autores graecos p. 450. vidit et agnouit errorem chronologicum, sed nihil extricat. Cel. *Heyne* ad Apollodor. tom. III. pag. 1091. cum Simsono verba Diog. transposita et sic constituenda putat γεγένηται μὲν — περὶ τὴν Σαρδέων ἅλωσιν, ἐτελεύτησε δὲ τῇ ξγ' (Olymp. LXIII.) Ὀλυμπιάδι. Simsoni tamen rationes et emendationem non admittit *Heinius* in vita Anaxagorae secundum Hissmanni versionem pag. 245 sq. *Larcher.* in Chronol. Herodot. pag. 569. qui contextum Diogenis e Suida corrigere iubet, natalem Anaximenis diem collocat in a. Per. Iulianae 4169. ante C. N. 545. Olymp. LVIII. 4. V. C. 209. *Brucker.* in histor. crit. philos. vol. I. pag. 498. putat, Anaxagoram fuisse Anaximenis discipulum et vero in disciplina tradenda successorem, (quod vero Meiners. l. c. negat,) ideoque Anaximenem, natum Olymp. LVI. circa Olymp. LXXVI. 1. Anaxagorae disciplina tradita, eadem Olympiade decedentem Anaxagoram successorem esse nactum, cui Athenas Olymp. LXXVII. concedenti in Ionia successisset Diogenes Apolloniates, sicque Anaximenem LXXX. annos fere expleuisse. — *Corsinus* in Fast. attic. III. p. 111 sq. eodem modo, quo Simson. fecerat, corrigit textum Diogenis Laertii, huncque suspicatur tempora Anaximandri atque Anaximenis confudisse, et a priore ad posteriorem temporum characteres aut Olymp. annos in iis expressos transtulisse. Statuit igitur, Anaximandrum obiisse diem LXIII. Olymp., qua Anaximenes natus a Laertio dicitur, Sardiumque captarum tempore, quo Anaximenes obiisse dicitur, ipsum in lucem prodiisse. Concludit, Anaximenem ineunte Olymp. LIX. in lucem editum, saltem ad Olymp. LXXV. peruenisse, qua Anaxagoras Clazomene, siue Mileto Athenas concessisset; et reiicit Petauii coniecturam, Anaximenis obitum incidisse in Olymp. LXIX. Quod omnis controuersia in caussa incerta, eum fuisse magistrum Anaxagorae, versatur, et probabilior est sententia, eum ab ore Anaximandri pependisse: equidem putem, plurima posita esse in coniecturis, eum tamen vixisse intra Olymp. LIV. et LXV. atque vltra. — De eius doctrinis placitisque vide viros doctos, ad antecedentem paragraphum laudatos: adde biblioth. crit. Amstel. II. part. 8. pag. 104. et *Georg. Henr. Ribov.* in diss. de anima brutorum, Rorarii lib. de animalibus brutis subiuncta, §. 172. pag. 574 sqq. Is vero

aera deum statuit, esse infinitum atque immensum, semperque in motu, e quo omnia gignerentur; sed ea, quae ex eo orirentur, definita; gigni autem terram, aquam, ignem, tum ex his omnia, vt ait *Cicero* academ. II. 37. (vbi vid. Dauis. qui plura congessit veterum testimonia,) et de nat. deor. I. 10. Hinc alii eum atheismi reum fecerunt, vt *Iac. Thomasius* (Obss. halens. lat. tom. II. obs. 21.), *Nic. Hieron. Gundling* (in Otiis part. II. cap. 3. §. 8. pag. 308.), *Ienking Thomasius*, *Cudworth*, *Bayle;* alii, vt *Olearius* ad Stanleii hist. phil. part. II. cap. 2. sect. 1. et *Buddeus* in Thes. de atheismo, cap. I. §. 10. nec adeo totum eum damnarunt, neque omnino purgarunt: alii, vt *Schmid*, *Parker*, *Reimmann.* locis cit. eum ab illa infamia liberarunt: *Brucker.* l. c. p. 490. in tanto genuinorum testimoniorum defectu retinere mauult iudicium. *Harl.*]

Anaximenem alterum, Chium, Sophistis adnumerat *Lucianus* in Aetione siue Herodoto tom. I. pag. 573. De *Anaximene* iuniore, Lampsaceno, rhetore atque historico vtroque, illo praesertim Alexandri M. aequali, qui primus Sophistarum ex tempore dicere instituit, teste *Pausania* pag. 496. Eliac. posterior. ῥήτωρ παχὺς, *Laertio* iudice in Diogenis vita VI. 57. cui tamen Rhetoricam ad Alexandrum, (quae legitur inter Aristotelis scripta,) nonnulli tribuunt, diligenter egerunt *Meursius* ad Chalcidium p. 37 sq. et in Biblioth. Graec. p. 1218. *Vossius* de Hist. Gr. pag. 75 sq. et ad Laertium *Menagius.* Apud Fulgentium lib. I. Mytholog. cap. 14. pro Anaximandro Lampsaceno, legendum Anaximenes.

X. ARCHELAVS, patria Milesius, philosophus Atheniensis, discipulus Anaxagorae et praeceptor Socratis, vt volunt bbb), vt alii, etiam Xenophanis et fortassis Euripidis quoque; ita enim puto scripsisse Suidam in Ἀρχέλαος, τοῦ δὲ μαθητὴς Σωκράτης, οἱ δὲ καὶ Εὐριπίδην φασί. Itidem physicum opus scripsisse, perhibetur ab eodem Suida, neque a Laertio in prooemio §. 16. accensetur iis Philosophis, qui nihil scripsere, et placita eius passim in libris veterum traduntur. Vide de eo praeter Laertii interpretes II. 16 sq. [vbi dicitur quoque doctrinam de moribus tractasse. adde *Cicer.* Tuscul. quaest. V. 4. ibique Dauis. pag. m. 349.] Lexicon Baelii v. *Archelaus.* I. p. 289. et *Eliam Boherellum* in notis ad Origenis libros contra Celsum, Gallice a se translatos, p. 383 sq. qui verba Laertii II. 17. ita legit: Πηγνύμενον φησὶ τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ θερμοῦ, καθὸ μὲν εἰς τὸ πυρῶδες συνίσταται ποιεῖν γῆν. Ingeniose profecto. At apud Apostolium XX. 13. Prouerb. pro Ἀρχέλαον Ἀθηναῖον legendum Περίλαον siue Πέριλλον. [Plura v. de nostro eiusque dogmatibus apud *Origenem* in philosophum. cap. IX. ibique notas Wolfii, *Brucker.* in hist. crit. philos. I. p. 518 sqq. *Stanleium* in hist. phil. part. II. cap. 5. *Reimmann.* in histor. atheismi, p. 149. qui eum cum *I. Christoph. Wolf.* in diss. de Atheismi falso suspectis, sect. II. §. 10. pag. 36. ab illo crimine defendit. *Harl.*] De reliquis iunioribus Archelais nihil habeo, quod addam industriae virorum praestantissimorum, *Vossii* de Hist. Gr. *Meursii* in Biblioth. Graeca. *Harduini* ad Plinium, [*Baylii* I. c. p. 288 *Menag.* ad Diog. Laert. II. 17.] nisi quod *Archelai* Episcopi Christiani Acta cum Manichaeo longe integriora ex veteri latina versione edidit [in Collect. monumentorum veter. Rom. 1698. 4.] et

bbb) Vid. *Diogen. Laert.* II. 16 sq. et *Eudociam* p. 75. quae parum discedit a Diogenis narratione; at *Heinius* in vita Anaxagorae p. 257 sqq. vers. Hissmanni dubitat, Archelaum fuisse Socratis magistrum. adde *Bayle* Dict. voc. *Archelaus.* A. *Harl.*

et eruditis notis illustrauit *Alexander Zacagnius* custos dignissimus Bibliothecae Vaticanae: [ex qua collectione recepit et repetiit *Fabricius* in tom. II. Operum Hippolyti. conf. cel. *Adelungii* Contin. et Supplem. Lex. Ioecheriani vol. I. pag. 1018.]

XI. BIAS, Prienensis, ex Ioniae ciuitate, aequalis Halyattis eiusque filii Croesi, vnus e VII. sapientibus [ccc]; et in gerenda Rep. (vide Plutarchum de Monarchia, Aristocr. et Democratia p. 826.) atque causis diiudicandis singulari iustitiae et aequitatis studio insignis [ddd], ita, vt etiam prouerbio locum dederit et Hipponacti laudatus sit atque Heraclito, qui paucissimos laudabant. Scripsit de Ionia patria sua, τίνα μάλιστα ἂν τρόπον εὐδαιμονοίη, [☙] *qua maxime ratione felix esse possit.* Poema heroicum versibus 2000. *Laert.* I. 85. [conf. *Brucker.* hist. crit. phil. I. p. 447 sqq. Confunditur cum *Bione,* vid. *Bayle* Diction. voc. *Bion* not. G. In monimento apotheoseos Homeri Biantem obseruant *Ez. Spanhem.* et *Io. Car. Schott,* qui tamen p. 112. (s. p. 314. in *Poleni* supplement. vtriusque thesauri antiqq. vol. II.) dubitat. Plura de Biante, eius moribus, virtutibus, dictis, et morte reperies in *Christ. Gottl. Ioecher.* diss. Biantem Prienaeum in nummo argenteo sistente. Lipsiae, 1714. 4. Is vero nummum priscae aetatis monumentum habet: sed statuam in Homeri consecratione Pisistrati potius quam Biantis imaginem referre putat. *Harl.*] Alius *Bias* Amythaonis F. de quo Mythographi, Apollodorus lib. I. pag. 43. etc.

XII. BION, Proconnesius, Pherecydis Syrii aequalis, libros duos scripsit, teste *Laertio* IV. 58. Cadmi epitomator, vt notaui supra lib. I. cap. XXIII. §. 2. e *Clementis* VI. Strom. p. 629. Bionis dictum ad Theognidem refert *Plutarchus* de audiendis poetis p. 27. edit. Grotii. [Primus omnium philosophiam vario orationis flore vestiuit, iudice Eratosthene apud *Diogen. Laert.* IV. 52. et apud *Strabonem* lib. I. pag. 15. (p. 26. edit. Almel.) ad vtrumque locum vide Casaubon. et cl. *Seidel.* in fragm. Eratosthen. pag. X. De Bionis dicto, quod Plutarchus ad Theognidem male refert, vide *Bayle* in Diction. voc. *Bion* not. *M.* pag. 569. vbi a pag. 566. aliquot Biones recenset. Plures enumerant *Diogenes Laertius* IV. 58. et *Eudocia* in Violario p. 94. *Harl.*] Alius *Bion* iunior, cuius meminit *Laertius* in Menedemo II. 135. [*Bion* ad quem Chionis Platonici epistola.]

XIII. BOTON, Atheniensis, praeceptor Xenophanis fuit, teste Laertio IX. 18.

XIV. CHILO, Lacedaemonius, cuius *Epistolium* [suspectae fidei] *ad Periandrum* producit *Laertius* lib. I. sect. 73. *Elegiaco carmine* scripserat versus circiter ducentos. id. 68. Tria eius praecepta γνῶθι σεαυτὸν, μηδὲν ἄγαν, et ἐγγύα παρὰ δὲ ἄτα, aureis literis fuere inscripta Delphis, teste *Plinio* VII. 32. Hist. [De eius praecepto, γνῶθι σεαυτὸν, quod alii Thaleti adtribuunt apud *Clement. Alexandr.* Strom. lib. I. p. 300. A. vide Menag. ad *Diog. Laert.* I. 40. *Ruhnken.* praefat. ad Hesychium, tom. II. p. VI. et in Auctario ad Hesych. ad p. 843. vbi promisit, se plura de huius prouerbii auctoribus dicturum esse ad Platonis scholia-

ccc) Conf. *Heumanni* Acta philos. tom. II. pag. 518 — 522. et pag. 530 — 532. *Harl.*

ddd) Vid. *Suid.* in voc. Βίαντος Πριηνέως δίκη. Plura apud *Diogen. Laert.* II. 82 sqq. ibique interpr. et *Eudoc.* pag. 93. *Harl.*

ften, et *van Goens* in differtat. de Simonide p. 4 fq. Prouerbium μηδὲν ἄγαν adhibuit *Terentius* Andr. I. 1. 33. vbi vid. Wefterhou. et illuftrauit *Gabriel Groddeck* in binis difputationibus, Dantifci, 1709. adde *Heumanni* Acta philof. tom. II. p. 529 fq. De eius vita muneribusque vid. *Brucker*. hift. crit. phil. I. p. 445 fq. De Ethica Chilonis fcripfit *I. Franc. Buddeus* difputationem. *Harl.*] Alius *Chilo*, Lacedaemonius, iunior, praerogatiua generis regnum adfectans. *Polyb.* lib. IV. p. 47. *Chilo*, Eleus, de quo Paufanias in Eleis pag. 384. *Chilo*, grammatifta, Catonis maioris feruus, cuius meminit *Plutarch.* Catone Maiore pag. 348. Tzetzes etc. *Chilo*, Athleta Achiuus et alter Patrenfis, de quo idem Paufanias: *Agrippa Curtius Chilo*, Cof. Romanus, cuius *Diodorus Sic.* XII. 31. et *Chilo* Athenienfis, cuius meminit Aefchines apud Harpocrationem. *Mallius Chilo* denique, ad quem Epiftola Aureliani Imp. apud Vopifcum cap. 23.

XV. a. CLEOBVLVS Lindius, atque, fi Plutarchum audimus lib. de *ει* Delphico, Lindiorum [eee]) Tyrannus, a *Laertio* lib. I. 89. vbi vid. not. traditur fcripfiffe ᾄσματα et *griphos* verfibus hexametris ad ter mille. *Epigramma* eius in Midam, quod ab aliis male refertur ad Homerum, et aenigma [fff]) de anno, quod exftat etiam in *Stobaei* Eclogis p. 15. *Epiftoliumque ad Solonem*, refert *Laertius* I. 89 fq. Inter fcriptores rei rufticae etiam laudatur Cleobulus quidam a Columella libro et capite primo. [conf. *Heumanni* acta philof. tom. II. pag. 527 fqq. *Eudocia* in Violario pag. 272. Cleobulae, Cleobuli filiae, tribuit, griphos et aenigma in annum, (quod in meo Diog. Laert. exemplo vir quidam doctus in nota, in margine manu fcripta, vberius docteque explicat,) a Menagii interpretatione difcedens. De *ethica Cleobuli Lindii Io. Franc. Buddeus* difputat. fcripfit et cum refpondente Phil. Guil. von dem Bufch ventilauit Halae Sax. 1699. 4. *Harl.*] Cleobulo vfus praeterea Plinius Hift. Naturalis fcriptor in opere, vt videtur, Geographico. Fuit et *Cleobulus* quidam Sophifta, Manichaei aequalis, cuius mentio in Actis Archelai p. 23. edit. Zacagnii et apud *Epiphanium* LXVI. 10. vbi praeterea memoratur Μάρσιππος quidam, qui in iisdem Actis eft Menippus. De *Cleobulina*, Cleobuli Lindii filia, vide Menagium in mulierum Philofopharum hiftoria et quae a me notata funt fupra cap. XV. §. 23. et 28. [P] [et ad priorem §. etiam de *Cleobulo*.]

[XV. b. DAMO, qui Socratis praeceptor fuiffe dicitur. vid. plura de illo infra ad Socratem §. 30. *Harl.*]

XVI. DIAGORAS, patria Melius [ggg]), Philofophus, Democriti feruus et auditor, Atheifmi [hhh]) ab omnibus fere, (non fine caufa, vt videtur,) accufatus [iii]), licet Chriftiani quidam

eee) Hoc eft Aefymneta fiue Prytanis in ciuitate δημοκρατουμένῃ. Vide *Perizonii* notas ad Aeliani III. 17. Var. et quae fupra §. 4. obferuaui de vocabulo Βασιλᾶς.

fff) Confer ἄγαλμα Naturae apud Porphyr. fragmento de Styge.

ggg) In quibusdam libris male vocatur Μιλήσιος, quod ex compendio fcriptionis Μηλιος factum fufpicatur *Ioh. Clericus*, vir acutiffimus parte 2. Artis Criticae p. 209. Ab huius Diagorae patria Μήλιος dicitur Socrates ab Ariftophane in Nubibus, [v. 828. ibique fchol. et not. et *Bayle* de illo fcholio in Dict. voc. Diagoras not. *E.*] hoc eft ἄθεος vt notat Scholiaftes. Sic *Hipponem* Melium dici, notabo infra §. 29.

hhh) Vide *Mariangelum Bonifacium a Reuten* de Atheifmo Diagorae et eruditiffimi *Baelii* Lexicon in Diagora, [qui multus eft de aetate, fatis

quidam veteres excusandum illum esse existiment, et e recentioribus *Theoph. Raynaudus* tom. XII. Opp. pag. 411. [*M. Anton. Muret.* var. lection. lib. X. cap. 17.] ac *Godofredus Arnoldus* parte II. Apologiae haeresium p. 598. Discessit Athenis, quo supplicium effugeret, Olympiade XCI. [Quod mysteria Cereris spreuit et euulgauit, deosque esse negauit, timore populi fugit ex Attica. Hinc Athenienses publice, praeconis voce, edixerunt, eum, qui Diagoram interficeret, esse accepturum vnum talentum argenti; vide *Diodor. Sic.* ad Olymp. XCI. 2. lib. XIII. 6. p. 546. ibique Wesseling. *Aristophan. Aues* 1073. ibique cel. Beckii notam. *Tatian.* orat. ad Graecos cap. 44. sect. 164. ibique Gesner. et Worth. p. 95 sq. coll. *Bayle* in Diagora, not. F. Atque *vnum* tantummodo talentum siue adducenti eum viuum, siue interficienti, promissum fuisse, ab Atheniensibus auctor est *Lysias* oratt. tom. I. p. 214. Reisk. At secundum alios ei, qui viuum istum adduceret, obtulerunt praemii loco duo talenta, vid. Schol. ad versum Aristoph. citatum, *Suidam* h. v. ibique Küster. et *Eudociam* pag. 137. quae exscripsit iunxitque schol. ad *Aristoph.* Au. 1073. et ad Ranas 323. vbi ex *Carteri* συναγωγῇ τῶν ψηφισμάτων notatur, Athenienses etiam Peloponnesios contra Diagoram excitasse. vide supra lib. II. cap. 15. n. 27. *β.* inter lyricos poetas, pag. 119 sq. vbi plura dedi: et de priore Aristophanis versu *Palmerium* in Exercitatt. ad scriptores graecos pag. 757. Vtrumque et dithyrambicum poetam et philosophum fuisse vnum eumdemque hominem, cum aliis suspicatur cl. *Tychsen.* in Biblioth. der alten Litteratur und Kunst, part. II. p. 17. — Diagoram exsilio damnatum ac proscriptum, atque in fuga multoties, tentato mari, naufragium esse passum, prodit *Athen.* XIII. p. 611. B. add. *Epiphan.* in Ancorato, cap. 130. p. 340. — *Milesius* male scriptum est apud *Plutarch.* de placitis philos. I. cap. 7. (sed correctum a *Bentleio* ad Callimachi fragm. nr. 87. tom. I. p. 458. edit. Ernesti, et recte receptum ὁ Μήλιος a cl. *Beckio* in huius libelli Plutarchei editione,) tum ab *Eustathio* comm. ad Homeri Od. γ'. pag. 1473. qui tamen ad Dionysii Perieges. v. 530. recte scripsit Διαγόρας ὁ Μήλιος, (vide *Henr. Leonard. Schurzfleisch.* in program. Dionysius Longinus περὶ ὕψους ad fidem codicum a Iac. Tollio omissorum recensitus etc. Wittebergae, 1711. 4. p. 20 sq.) ab Eusebio et Theodoreto a Bentleio notatis. adde *Wesseling.* ad Diodorum Siculum lib. XI. 3. tom. I. pag. 405. — A crimine atheismi Diagoram quoque defenderunt *Ger. Io. Vossius* lib. I. de idol. gent. cap. I. pag. 2. et *I. Iac. Zimmermann.* epist. qua Euemerum Messenium et Diagoram Melium ab atheismo contra Plutarchum aliosque defendit, in Museo hist. phil. Bremensi, vol. I. part. IV. art. 3. adde *I. Franc. Buddei* theses de atheismo, pag. 72 sq. *Reimmann.* in hist. atheismi, p. 128.

fatis et erroribus eius.] Alii, Philosophi maxime veteres, quibus Atheismus iure, an iniuria impactus fuit, sunt Archagoras, Anaximander, Apollophanes, Aristagoras Melius, Aristoteles, Auerroes, Bion Borysthenites, Callimachus, Carneades, Cinesias, Clitomachus, Critias, Daphidas, Democritus, Dicaearchus Messenius, Diogenes Phryx, Epicurus, Euemerus Tegeates, Gorgias, Hippias Eleus, Hippon Melius, Leucippus, Nicagoras Cyprius, Plinius Historiae Nat. scriptor, Prodicus Chius, Protagoras Abderita, Pyrrho et alii Sceptici; praeterea Sosias, [Eustath. ad Hom. Od. γ'. p. 138.] Stilpo Megarensis, Strato Lampsacenus, Theodorus Cyrenaeus, Xenophanes. Fuere etiam, qui Anaxagoram, Ciceronem, Empedoclem, Euripidem, Heraclitum, Panaetium, Pythagoram, Socratem et alios eiusmodi arguerent, hoc nomine, sed minore longe, vt videtur, specie verisimilitudinis: [de quibus Io. Christoph. Wolf. Reimmann. Buddeus etc. saepius citati, fusius disputarunt.] *Lysippi* Epirotae Catalogus ἀσεβῶν memoratur in Scholiis ad Apollon. pag. 288.

iii) Γεγραφὼς περὶ Θεῶν, ἃ μὴ τοῖς ἀκροωμένοις εὖ ἔχειν ἐδόκει. *Cyrill.* VI. in Iulian. pag. 189. *Harl.*

p. 128. 131. 175. et 177. *Tiedemann.* in: Geist der spekulativ. Philosophie pag. 384 sqq. eum omnino facit impietatis istius reum. *Harl.*] Eius scripta pridem deperdita haec memorantur:

Ἄσματα Lyrica. Hesych. Illustris et Suid.

Φρύγιοι λόγοι. *Tatian.* [orat. ad Graec. p. 96. edit. Worth. cuius notam consules,] qui Hesychio Illustri et Suidae sunt λόγοι ἀποπυργίζοντες. Vide, quae supra cap. IX. §. 6. [vol. I. pag. 626. et quae ibi adnotaui.]

Diagorae beneficio εὐνομωτάτυς fuisse Mantinenses et optimas leges a Nicodoro accepisse, docet *Aelianus* II. 22. et 23. Var. [conf. *Bayle* in voc. Diagoras not. *H.*] Lyncei Samii Epistola ad Diagoram laudatur ab Athenaeo. Fuit et alius *Diagoras*, Cyprius, Medicus, qui de rebus hortensibus scripsit, laudatus Plinio, Dioscoridi lib. IV. et Erotiano in Περόνας. Omitto *Diagoram*, cui Eretrienses statuam posuere, de quo *Aristoteles* V. 6. de Rep. et Heraclides de Eretriensium politia; *Diagoram* item Rhodium, victorem Olympicum, de quo praeter Ciceronem, Plutarchum, Pausaniam Eliac. II. cap. 7. Gelliumque videnda Scholia ad Pindari Olymp. [VII. 31. 148. 150. et *Bayle* Dict. h. v. p. 280 sq. *Corsini* diss. agonist. Lips. 1752. p. 173. 204. 214. et 222.] *Diagoras* Melii sectatores memorat *Hieronymus* in Chronico Eusebiano, male, cum in Graeco Eusebii esset οἱ περὶ Διαγόραν, quod ex notissimo Graecismo reddendum erat *Diagoras*. Vide Scaligeri notas pag. 101.

XVII. DIOGENES Nachytennus F. Apolloniates kkk) Cretensis, Physicus, Anaximenis auditor fuit, teste Laertio, qui initium operis [ℙ] eius adducit VI. 81. et IX. 57. Scripserat autem libros plures περὶ Φύσεως, quorum secundum citat *Rufus Ephesius* apud *Galenum* 2. in VI. Epidem. tom. V. p. 473. quod eruditis ad Laertium et Hesychium illustrem interpretibus haud obseruatum. Hic *Diogenes* Sidonio carm. XV. v. 91. audit *iunior Collega Anaxagorae*, vt docet *Lipsius* lib. I. manuduct. Stoic. cap. 8. Sed idem sine necessitate sollicitat verba Laertii, quae bene se habent IX. 59. aerem ex Diogenis sententia, quam notauit etiam Hesychius illustris, esse γεννητικὸν τῶν κόσμων. Infinitos enim mundos statuebat hic Diogenes, et aerem compotem rationis diuinae, atque, vt *Minucius Felix* cap. 19. et ante eum *Cicero* I. de natura Deor. cap. 12. testatur, Deum. Vide *Augustin* VIII. 2. de C. D. Sententiam eius de Nili incremento memorat Aristoteles lib. de Nilo. [Male visus est Mangey sibi deprehendisse hunc Diogenem apud *Philon.* de mundi immortalit. p. 650. edit. Turnebi, quum de Diogene Babylonio, philosopho Stoico, sermo sit, obseruante *Rossio* in Commentt. Laertian. pag. 145 sq. *Harl.*]

XVIII. DIOGENES (vt *Eusebii* in Chron. et *Epiphanii* tom. I. p. 1088. atque *Clementis* Codices I. Strom. p. 301.) siue (vt *Laertii* IX. 58.) DIOMENES Smyrnaeus, Nessae, siue Nessi Chii discipulus fuit, illius, qui audiuit Democritum. Cyrenaeum quoque habitum

kkk) Stephanus Byz. in Ἀπολλωνία. [*Eudocia* in Violar. p. 137. quae maximam partem ex Diogene Laert. IX. 57. exscripsit et plures Diogenes enumerauit: *Bayle* Dict. voc. Diogene, vol. II. p. 295 sq. vbi in not. A. refutat *Menagium* ad Diogen. Laert. IX. 58. arbitratum, Diogenem Smyrnaeum et Apolloniatem non fuisse diuersos. Vid. paragraph. sequentem. *Harl.*]

tum a nonnullis, et eadem sensisse cum Protagora, Epiphanius dicto loco tradidit, neque causam video, quare pro eodem sit habendus cum Diogene, de quo iam dixi, Apolloniate, licet ita sentire videam viros eruditos, *Meursium* ad Hesych. pag. 146. et *Menagium* ad Laert. p. 423. Certe Laertius vtrumque distinguit et patria et praeceptore, ne de nominis diuersitate iam dicam. Distinguit etiam Clemens Alexandrinus. *Fabric.* Menagium errasse, vberius docet *Bayle*, vt in antecedenti nota ad §. XVIII. iam animaduertimus. *Diogenes* enim *Apolloniates* fuit discipulus Anaximenis, (*Clemens Alexandr.* Protrept. pag. 42. C.) adeoque philosophus ionicus. *Diogenes* vero *Smyrnaeus* audiuit Metrodorum, atque Protagoram, atque adeo fuit philosophus eleaticus. (*Clem. Alex.* Strom. I. pag. 301.) adde *Bruckeri* histor. crit. phil. vol. I. pag. 514 sqq. vbi praeter ea Diogenis Apollon. disciplina placitaque exponuntur. *Harl.*

XIX. HIPPIAS, Eleus, Protagorae tempore, qui Democritum audiuerat, clarus, sed annis iunior fuit, vt referens ipse inducitur apud Platonem. Discipulus *Hegesidemi* lll) qui finem philosophiae summumque bonum docuit esse αὐτάρκειαν, siue animum, sua sorte contentum, non philosophiae modo et liberalium artium, sed popularium quoque et sellulariarum mmm) ita peritus, vt nec annulo, nec veste, nec vlla re vteretur, quam non manu sua confecisset ipse vel adparasset: quemadmodum post Platonem in Hippia maiore pag. 97. minor. pag. 231. et *Ciceronem* III. de Oratore cap. 32. tradit [*Philostr.* lib. I. vit. Sophist. XI. p. 495. vbi vid. Olear.] *Lucianus* in descriptione balnei Hippiae tom. II. p. 356. [cap. 3 sqq. tom. III. Reitz.] *Quinctilianus* XII. vlt. *Apuleius* II. Florid. et *Dio Chrysost.* diss. LXXI. περὶ φιλοσόφε. Hippiae λόγοι ac ποιήματα ab eodem Dione memorantur; Poemata heroica, Tragoediae et Dithyrambi, a Platone: Ὀλυμπιονικῶν ἔλεγχος nnn) a Plutarcho in Numa sub init. [cap. 1. p. 237. edit. Reisk. quem vide: s. secundum edit. Leopold. p. 266.] et a Scholiaste Theocriti IV. Idyll. λόγος εἰς Λυκȣ̃ργον, a *Plutarch.* in Lycurgo, [P] [cap. 23. p. 215. Oper. tom. I. edit. Reisk. siue p. 238. edit. Leopoldi, cuius notam conferes.] Τρωϊκὸς διάλογος a Philostrato lib. I. de Sophistis p. 503. [p. 495. edit. Olear.] vbi memoriam Hippiae stupendam celebrat, quam tangit etiam *Aelianus* VI. 10. de animal. Proclum Naucratitam in dictione sua Ἱππιάζοντα notauit idem *Philostratus* p. 600. [pag. 604. edit. Olear.] Fuit et *Hippias* tyrannus Atheniensis Pisistrati F. [vid. *Herodot.* V. cap. 91. et 94 sqq. et Valcken. not. pag. 424. edit. Wessel.] Atheis a quibusdam accensitus, cuius nomen vel Gorgiae apud *Aelianum* II. 31. Var. reponendum pro Sosia, (sed ita etiam *Eustathius* ad Odyss. γ'. pag. 135.) Casaubonus suspicatur, denique *Hippias* Erythraeus, cuius δευτέραν τῆς πατρίδος ἱστοριῶν laudat *Athenaeus* lib. VI. pag. 258.

XX. HIPPON,

lll) Suidas Ἱππίας, Διοπείθȣς, Ἠλεῖος, σοφιστὴς καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς Ἡγησιδήμȣ, ὃς τέλος ὡρίζετο τὴν αὐτάρκειαν, non illius, vt puto, Hegesidemi Cythnii, qui citatur a Plinio et Solino cap. 12.

mmm) Confer, quae de *Iulio Caesare Bottifanga* Ianus Nicius Erythraeus II. 7. Pinacothec. De *Anna Schurmannia* Salmasius in Schurmanniae opusculis pag. 323. [*Morhof.* Polyhist. litter. lib. I. cap. 1. pag. 2.]

nnn) De hoc opere confer *Dodwellum* p. 19 sq. praelection. Cambden. *Fabr. Leopold.* ad Plutarchi Theseum —, Numam, p. 266. in V. L. not. i. *Harl.*

XX. HIPPON, Rheginus, cuius Physica dogmata ooo) perstringit liber Philosophumenon, qui exstat sub nomine Origenis p. 279. non diuersus forte est ab Hippone Pythagoreo, quem frequenter laudat Censorinus, et ab aliis Metapontinum, ab Aristoxeno, (quem secutus est Iamblichus,) Samium habitum testatur cap. 5. Praeter opus *Physicum*, quod respiciunt Aristoteles, Hermias, Nemesius, Sextus, Origenes, Censorinus, Plutarchus et alii, Hipponis dogmata referentes, scripserit etiam librum *περὶ τῶν λεγομένων τόπων φθείρειν τὰ ἐμπίπτοντα de locis, quae dicuntur perdere, quicquid in illa inciderit*, nisi apud *Antigonum Carystium* cap. 131. mirabil. pro Hippone legendum Hippys Rheginus, quae Vossii coniectura est p. 378. et 442. de Hist. Gr. Atheis accensitum Hipponem, constat ex *Simplicio* in I. de anima comment. 32. et *Alexandro Aphrodis.* ad I. Metaphys. 3. Aristot. tum ex *Clementis Alex.* protreptico pag. 15. [vbi tamen illum numero atheorum eximit.] et 36. *Aeliano* II. 31. Var. *Arnobio* lib. IV. pag. 147. et *Eustathio* ad Odyss. γ'. p. 135. etc. Hinc eidem Clementi et Arnobio Melius dicitur, non a patria, sed quod idem cum Diagora Melio Atheo sentiret. Alius fuit *Hippo*, Cratistotelis F. cuius ψήφισμα pro Zenone Citieo affert Laertius VII. 10.

XXI. LEVCIPPVS ppp), incerta patria, Zenonis Eleatae atque, vt *Tzetzes* II. Chil. v. 980. testatur, Melissi discipulus, et praeceptor Democriti qqq), scripsit Opus *Physicum*, ex quo dogmata

ooo) Aquam et ignem putauit esse rerum principia, vt testantur *Origenes*, [Philosoph. cap. XVI. vbi vid. Wolf. p. 104.] *Sextus* [Pyrrhon. hyp. II. cap. 4. sect. 30. vbi vid. Fabric. p. 135.] etc. siue aquam accedente calore ad generandum idoneam, ὕδωρ γονοποιὸν, vt est apud *Hermiam* [p. 215. post Tatianum, vbi vid. Worth.] immitque *Simplicius* in I. Physic. pag. 4. non terram, quod ei tribuitur in Scholiis Graecis ad Hesiodi Theogoniam v. 116. p. 237. et in Obseruatt. Halens. tom. II. p. 433 sq. e *Gassendi* tom. I. Opp. pag. 236. [at Scholiasten cum Gassendo et auctore Obss. Hal. errasse, monet Fabricius ad locum Sexti citatum.] Ceterum ἀντίληψιν ἀθεότητος in Hippone [male] arguit *Aristoteles* lib. I. cap. 3. Metaphys. adeoque post Thaletem summum virum ne memorandum quidem existimat, quod nihil singularis, aut eximii prodidisset. Sane terram, quantum Aristoteli innotuerat, non fuisse neque ab Hippone, neque ab vllo alio Philosopho celebri venditatam pro rerum omnium principio, diserte docet lib. I. Metaphys. cap. 7. *Fabric.* Plura vide in *Bruckeri* histor. crit. philos. vol. I. p. 1103 sq. adde *Iul. Caes. Bulengeri* Eclogarum ad Arnobium, (Tolosae 1612. 8.) cap. 2. de anima, secundum placita vett. philosophorum, pag. 76 sq. De atheismo Hipponis vid. *Cleric.* biblioth. sel. tom. II. pag. 50. *Gundling.* in Gundlingianis part. XXII. p. 29. 157. *Buddeum* in thes. de atheismo I. §. 20. p. 79. *Reimmann.* hist. atheismi p. 147. 177. Crates ἐν Πανόπταις irrisit eum propter sententiam de igne, principio. vid. Schol. ad Aristoph. Nub. v. 96. *Harl.*

ppp) Alius *Leucippus*, de quo *Libanius* lib. I. epist. 36. Alius *Leucippus*, (aliis *Alcippus*,) Eresius, praeceptor Theophrasti. *Harl.*

qqq) Leucippum fuisse Zenonis auditorem, tradunt quidem *Diogenes Laert.* IX. cap. 6. (vbi de Leucippo agit,) segm. 30. (vbi Menagius de eius patria quaedam adtulit,) atque Pseudo-*Origenes* in Philosophum. cap. 12. (vbi pauca dabit Wolfius pag. 89.) at enim ob temporum rationes, et quod scholae eleaticae disciplinae plane opposita docuit placita, id parum verisimile videtur. Nam Zenone vix lustrum iunior fuit. Hoc vero certius est, eum declarari parentem doctrinae de atomis, quamquam *Posidonius*, Stoicus, testibus *Strabone* XVI. p. 757. et *Sexto Empir.* adu. Mathem. IX. sect. 363. a *Mocho*, Phoenice quodam, (de quo Fabricius ad Sexti locum p. 621. docte agit,) illam de atomis opinionem deducendam dixerit. adde de hac quaestione et de Leucippo eiusque philosophia *Huetium* in demonstrat. euangel. p. 88. *T. Burnet.* archaeolog. philos. lib. I. cap. 6. pag. 314. Amstel. 1694. *Bayle* Dict. voc. *Leucippe*, vol. III. p. 99 sqq. *Cudworth.* in syst. intell. cap. I. §. 6. tom. I. pag. 12. edit. Leidens. *Brucker.* (qui eum inter sectae eleaticae alumnos refert,) histor. crit. philos. tom. I. p. 1171 sqq. *Meiners.* hist. doctrinae de deo p. 341 sq.

dogmata eius repetunt Laertius IX. 30 sq. Aristoteles, Cicero, Plutarchus etc. Librum περὶ νȣ̃, ex quo [P] nonnulla profert *Stobaeus* Eclog. Phys. cap. VIII. p. 10. Theophrastus huic Leucippo etiam tribuit Democriti μέγαν διάκοσμον, vt notaui supra e *Laertii* IX. 46. [In libro, qui Aristoteli vulgo tribuitur, de Xenophane, Zenone, Gorgia, cap. 4. commemoratur Leucippi liber, Λόγοι inscriptus.] Quod vero apud *Laertium* X. 13. legas: ἀλλ' ȣ̓δὲ Λεύκιππόν τινα γεγενῆσθαί φησι φιλόσοφον ȣ̃τ' αὐτὸς (ὁ Ἐπίκȣρος) ȣ̓θ' Ἕρμαχος, non ita accipiendum est, quasi Epicurus et Hermachus negassent, vllum vnquam in rerum natura Leucippum exstitisse; sed ne verbulo quidem eius meminisse in suis scriptis, quasi numquam ille exstitisset, ita sibi omnia adscribebat Epicurus, quum certum sit, ipsum plurima Philosophiae suae capita Democrito, vt Democritum Leucippo, debuisse. Impugnat Leucippum *Lactantius* lib. de ira Dei cap. 10. [coll. *Bayle* Dict. voc. Leucippe, not. D.]

XXII. a. MELISSVS, Ithagenis F. Samiorum praetor, de quo *Plutarchus* in Pericle p. 166. et contra Colotem p. 1126. Parmenidis auditor, praeceptor Zenonis Eleatae et aequalis Heracliti, impugnatur a *Platone* in Theaeteto, Aristotele in Sophisticis Elenchis et alibi rrr). Scripserat *de Ente et Natura* librum, vt constat e *Simplicio* in III. de coelo, meminitque *Galenus* tom. V. edit. Basil. p. 1. et ex Alexandro Aphrodiseo notat Bessarion, qui praeter *Laertium* IX. 24. de Melissi dogmatibus videndus est lib. II. contra calumniatorem Platonis 11. Plura dat *Simplicius* ad Aristotelem. [*Simplicius* non solum fol. 15. b. memorat Melissi lib. περὶ φύσεως, ἢ περὶ τȣ̃ ὄντος, sed fol. 22. b. quoque libr. περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς. Atqui cl. *Buhle* in comment. de ortu et progressu Pantheismi p. 14. animaduertit, primam fragmenti aristotelici de Xenophane, Zenone et Gorgia partem vsque ad cap. III. non de Xenophanis, sed de *Melissi* placitis agere: quod pateat non modo ex consensu placitorum, quae Aristoteles alibi Melisso adsignauit (auscult. physic. I. 4. tom. I. p. 449. A. Metaph. I. 5. tom. IV. pag. 270. C.) sed etiam ex eo, quod fragmentum ex Melissi libro de natura, a Simplicio fol. 22. b. exscriptum, prorsus eadem contineat, quae ab Aristotele, seu alio, quisquis tandem auctor fuerit, paullo breuius dicta sunt: id igitur est fragmentum praeclarum libri Aristotelis aduersus Melissum, a Diogene citati, et adhuc in deperditis habiti. *Harl.*] Meminit etiam Melissi *Hippocrates* lib. de natura humana tom. I. p. 264. eius dictum probans, quo sophistae σφᾶς αὐτȣ̀ς καταβάλλȣσιν ἐν τοῖς ὀνόμασι τῶν λόγων αὐτέων ὑπὸ ἀσυνεσίης. Aristotelis librum πρὸς τὰ Μελίσσȣ memorat *Laertius* V. 25. Fragmentum Melissi seruauit Aristocles apud *Eusebium* XIV. Praeparat. p. 757. Idem, ni fallor est, *Melissus*, quem laudat *Palaephatus* prooemio περὶ ἀπίςων, et Suidas in Γενητική, non aliena enim ab antiquo illo

p. 341 sq. *Tiedemanni* Geist der spekulativ. Philosophie cap. IX. p. 223 sqq. Pantheismi defensoribus adgregari nequit. *Harl.*

rrr) Floruit igitur circa Olymp. LXXXIV. Apollodoro teste apud *Diogenem Laert.* IX. 24. (vbi nostri is placita exponit, et conferendus est Menagius.) Superstes fuit Olymp. LXXXV. quod certum esse e rebus ab eo gestis in bello Samiorum cum Pericle, scribit *Dodwell.* in Exercitat. II. de aetate Pythagorae p. 220. Idem eleaticae sectae philosophus habetur. conf. *Sextus Empir.* Pyrrhon. hypot. lib. III. cap. 8. sect. 65. ibique Fabricii not. p. 145 sq. adu. mathem. X. cap. 2. sect. 46. *Cicer.* Acad. IV. 37. ibique Dauis. qui plura veterum loca, in his *Epiphanii* tom. I. p. 1087. diuersa narrantis, congessit, *Brucker.* hist. crit. philos. vol. I. p. 1166 sq. *Meiners.* hist. doctr. apud Graecos tom. I. pag. 716 sq. *Tiedemanni* Geist der spekulativen Philosophie pag. 377 sqq. *Harl.*

illo physico scriptore sententia vtroque loco legitur, licet Melissum, nescio quem, Euboicum notari putet praestantissimus Vossius et ad Palaephatum Cornelius Tollius. *Fulgentius* quidem, parum accuratus scriptor II. 16. Mytholog. Euboicum vocat Melissum physiologum, *qui omnium Physiologorum sententias*, (de animalibus puta, non de poetarum fabulis,) *disputauit.* Quae vero de cygno ibi profert, petita sunt e Melissi *libro de animalibus*, quem laudat Albertus Magnus, et a Plinio in Historia Nat. respici putat Ioh. Harduinus. Fuit et *Melissus* grammaticus, Maecenatis libertus, de quo viri docti ad Sueton. cap. 21. de Grammaticis, *Harduinus* ad Plinii XXVIII. sect. 17. et *Nic. Heinsius* ad Ouidii IV. 16. ex Ponto. Alius *Melissus* tibicen, cuius meminit *Plutarchus* pag. 582. de genio Socratis. In Libanii lib. epist. lat. IX. [p. 737. edit. Wolfii,] pro Melisso legendum Melito: „Socrates Anyto, non *Melito* [edit. *Melisso,*] non denique maledicenti Aristophani iratus est." [Atqui ipse *Libanius* epist. 289. p. 141. iniquum istum Socratis accusatorem recte adpellauit Melitum.]

XXII. b. METRODORVS, Chius, Democriti discipulus, ex cuius libro περὶ φύσεως exordium profert Aristocles apud *Eusebium* XIV. Praepar. pag. 765. Nesseae Chii discipulum fuisse eum, leges apud eumdem pag. 758. *Fabric.* — Fuit scepticus. Initium libri, qui est de natura, *Cicero* Academ. II. (al. IV.) 23. ita versum dedit: „Nego scire nos sciamusne aliquid, an nihil sciamus: ne id ipsum quidem nescire, aut scire: nec omnino, sitne aliquid, an nihil sit." Cum Democrito, quantum ex paucis fragmentis coniicere licet, de primis principiis, atomis etc. conspirat. — *Paene alter Epicurus* nominatur Metrodorus Epicureus Atheniensis, (etiam Lampsacenus dictus, vid. infra lib. III. cap. 33. *Ionsium* de script. hist. phil. I. 20. 3. p. 126 sq. et *Menag.* ad Laert. X. 22. a Chio diuersus; sed a Pseudo-Plutarcho de placit. philos. Metrodori opiniones interdum ita memorantur, vt nescias, num Chium, an Epicureum habuerint auctorem aut patronum. vid. cl. *Meiners.* hist. doctrin. apud Graecos etc. tom. I. p. 747 sqq.) a *Cicerone* de Fin. B. et M. II. 28. Alius quoque *Metrodorus*, Scepsius, *Cicer.* Orat. II. 88. de quo vide *Plin.* VII. H. N. cap. et sect. 24. et ad eum *Harduin.* Emendat. 80. atque in indice auctorum, a Plinio memoratorum, h. v. de eius aetate. — De Metrodoro et Chio, et Atheniensi, pictore eodemque philosopho, et Stratonicensi plura dabit *Bayle* Dict. voc. *Metrodore* vbi pag. 385. (B.) contra Harduinum disputat. Plures enim fuerunt *Metrodori.* vid. *Ionsium* lib. I. cap. 20. 4. pag. 129 sq. edit. Dornii; vbi praeter Atheniensem, adhuc decem Metrodoros recenset philosophos. adde Menag. ad *Diogen. Laert.* X. 24. et indicem ad hanc bibliothecam gr. De iis, qui medici habebantur, vid. lib. VI. 9, 4. vol. XIII. p. 337. Fuit quoque *Metrodorus* poeta, (vid. lib. III. cap. 28. p. 721. vol. II. superioris edit.) *Metrodorus*, grammaticus, (vid. lib. VI. cap. 7. 5. vol. XII. p. 593.) De *Metrodoro Lampsaceno*, Anaxagorae amico, qui in libro de Homero ad allegoriam omnia retulit, vid. *Laert.* II. sect. 11. ibique Menag. et supra in Commentar. de Homero vel in Homerum deperditis, vol. I. p. 517. nec non *Heinium* de doctrinis et scriptis Anaxagorae, ex versione Hissmanni germanica in: Magazin für die Philosophie tom. V. p. 283 sq. *Harl.*

XXIII. MYSON, Cheneus, Lacedaemonius, laudatus Anacharsidi et Hipponacti: ac septem sapientibus a *Platone* in Protagora ***) et dehinc ab aliis adnumeratus, de quo *Laertius* eiusque

***) Pag. 153. tom. II. edit. Bipont. vid. infra, ad Periandrum §. 25. *Harl.*

eiusque interpretes lib. I. sect. 106. *Valesius* ad excerpta Peiresc. pag. 41. et *Holstenius* ad Stephanum Byz. in Χῖος, et Ἤτεια. [?]

XXIV. NESSAS siue NESSVS, Chius, Democriti discipulus, cuius meminit Eusebius in Chron. et XIV. Praeparat. pag. 758. et Laertius IX. 58. Fuit hic Nessus praeceptor *Metrodori Chii*, teste eodem Eusebio: [de quo paullo ante egimus.]

XXV. PERIANDER, *Corinthius*, cum per quadraginta annos tyrannidem tenuisset, obiit quadragesimo anno ante victum a Cyro Croesum, hoc est Olymp. XLVIII. 4. ttt) Huius, an alterius *Ambraciotae* Periandri, (sunt enim, qui hunc, non Corinthium tyrannum, aiunt septem accensendum sapientibus,) fuerunt ὑποθῆκαι εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον versus heroici circiter bis mille, quarum meminit *Laertius* I. 79. et Suidas. Bina sub Periandri nomine *Epistolia* idem Laertius [I. 99. et 100. vbi vide interpret.] seruauit, vnum *ad Sapientes*, Delphis congregatos, et alterum *ad Procleum*, Epidauriorum Tyrannum, cuius filiam Melissam in matrimonio Periander habuit: itemque Epistolam *Thrasybuli ad Periandrum* de consilio, quod Periandro dedisse tradit *Herodotus* V. 92. [vbi vid. Wesseling. et Valcken. pag. 422 sq.] Periandro quodam visus se testatur *Plinius* libro V. Ob tyrannidem a multis expunctus est *Periander* e numero septem sapientum. Vide *Clementem* I. Strom. pag. 299. et *Lucian*. II. Verae Hist. tom. I. p. 674. [tom. II. p. 114. cap. 17. edit. Reitz. ibique not. M. du Soul.] vbi a campis quoque Elysiis eum solum exsulare sapientum fingit. Fuit et *Periander* Medicus quidam, non malus, sed pessimus poeta, de quo *Apostolius* III. 16. Prouerb. [*Plutarch*. in Lacon. apophthegm. vol. VI. Opp. pag. 819. Reisk.]

XXVI. PHERECYDES Syrii, ex Syro Insula, duo quibusdam fuisse videntur, vnus Astrologus, cuius fuerit Heliotropium uuu), de quo supra cap. VIII. nr. 3. praeceptor Thaletis a Tzetza dictus: et alter Theologus, praeceptor Pythagorae vvv). Ita e veteribus diserte *Andron Ephesius* apud *Laertium* lib. I. sect. 119. in quam sententiam multa et inter se pugnantia disputantur a *Salmasio* ad Solin. p. 841 sq. edit. Paris. [p. 590 sqq. edit. Vltraiect.]

ttt) Conf. *Corsini* Fast. attic. tom. III. p. 48. 61. 85. *Heraclidem* de politiis Graecor. in Gronouii thes. antiqq. vol. V. p. 2826. edit. Ven. *Meursium* de archontib. Athen. lib. I. cap. X. vol. IV. thes. antiqq. graecar. Gronou. pag. 1168 sq. edit. Venet. eumdem in lection. Attic. III. cap. 21. p. 1128. vol. V. antiqq. gr. Gron. *Vbbon. Emmii* descript. reipubl. Corinthiorum, in IV. vol. Thes. antiqq. p. 527 sq. *Erasmi Vindingii* Hellen. p. 166 sqq. vol. XI. eiusdem thesauri, et p. 365. de Periandro Ambraciotarum tyranno. *Bayle* Dict. voc. *Periander*, vol. III. p. 662 sq. *Brucker*. hist. crit. philos. vol. I. p. 450 sqq. In *Macarii* Ῥοδων. septem sapientum nomen, patria et dicta versibus conclusa sunt, (in Villoison. Anecd. gr. vol. II. pag. 78.) in his Periander numeratur sapiens:

Ὃς καὶ Κόρινθον ἔναιε, χόλα κρατέων Περίανδρος.
Hic igitur omisit *Mysona*, cui sextum inter septem Graeciae sapientes locum tribuit *Plato* in Protagora p. 283. (p. 153. tom. II. Bipont.) et in illius locum cum aliis substituit Periandrum. conf. *Io. Franc. Buddei* diss. Ethica Periandri Corinthii, Halae Magd. 1699. 4. (vbi is effata Periandri recenset atque illustrat, et ab initio de Mysone breviter agit,) et *Larraeum* in histor. VII. graec. sapient. gallice edita, 1713. part. I. *Harl*.

uuu) Vid. et *Sturz*. p. 95 sq. qui contra Fabricium disputat. *Hark*.

vvv) Vid. *Brucker*. hist. crit. philos. tom. I. p. 985. et 1000. qui duo Pherecydes comminisci haud necessarium censet. *Harl*.

De Pherecyde, Pythagorae magistro, (qui ab altero forte haud diuersus fuit, licet ante Thaletem, atque adeo ante Olymp. LVIII. defunctus,) consulere iuuat spicilegium Antiquitatis *Laur. Begeri*, viri praestantissimi, nec sine insigni elegantiorum literarum iactura anno 1705. exstincti, p. 136 sq. *et*, qui imaginem Pherecydis itidem conspiciendam offert, *Iac. Gronouium* Thesauro antiq. gr. tomo 2. tab. XXXVII. *Fabric.*

E P I M E T R O N.

Multi viri docti diligenter, nec vero pari via parique fortuna versati sunt in illustranda historia Pherecydis, admodum obscura. Nobis quidem praecipue otium fecit cl. *Sturz*. Sed antea iuuat quosdam libros, in quibus de illo agitur sollertius, excitare. Praeter *Diogen. Laert.* I. 116 sqq. eiusque interpretes, *Cudworth*. in system. intellect. I. p. 35. 269. 565. 794. not. Moshem. tum *Gerh. Io. Vossium* de historic. gr. I. 1. pag. 8 sq. praesertim IV. 4. p. 443 sqq. *Bruckerum* in histor. crit. philos. I. p. 982 sqq. Agatopistum Cromazianum (h. e. *Buonafede*) in historia philos. italice scripta, tom. II. cap. 22. pag. 98 sqq. edit. Venet. Stanleium aliosque scriptores historiae philosophiae, conferri possunt

Herm. von der Hardt (qui suum sensum sequitur,) *diss. de* Pherecyde *et Herodoto, Diodoro Siculo et Apollodoro, historicis vetustis, eorumque symbolico scribendi charactere*, in eius Aenigmatis prisci orbis, Helmstadii, 1723. fol.

Heinius in diss. sur Pherecyde, Philosophe de Syre, in Memoir. de l'academie royale des Sciences et B. L. de Berlin. 1749. 4. pag. 303—340.

Isaac. de Beausobre in Hist. des Manichéens, part. II. libr. I. cap. 7. qui §. 4. putat Pherecydem sua sumsisse a Phoenicibus eaque vicina fuisse Manichaeis; immo vero illum arcanos Chami libros, apud Phoenices sancte custoditos, nactum, suam inde efformasse theologiam: quae quidem lubrica vanaque opinio satis refutata est a Bruckero l. mem. pag. 983 sq. qui p. 984. *Iosephi* contra Apion. I. p. 1034. Aurel. Allobr. 1611. sententiam amplexus censet, Pherecydem in Aegypto suam didicisse philosophiam, et accedit *Tiedemann*. p. 156 sqq.

M. Io. Gothofr. Wintzeri Specimen obseruationum historico-litterarium, de orationis graecae et latinae solutae antiquitate, iisque, qui primi omnium eius habentur auctores, Cadmo Milesio, *Pherecyde Syro*, Hecataeo Milesio, Appio Claudio caeco. Ienae, 1740. 4. cap. I. §. 6. et cap. III. qui eius aetatem confert ad A. M. 4300. fin. vsque ad dimidium et quod excurrit 4400.

De la Nauze de aetate Pythagorae, in Mem. de Littérature — de l'acad. R. des I. et B. L. tom. XIV. germ. vers. in *Hissmanni* Magazin für die Philosophie, tom. II. p. 90 sqq. et *Freret* de eodem argumento, ibid. pag. 142 sqq. vers. german.

Diet. Tiedemann Griechenlands erste Philosophen, Lipsiae, 1780. 8. pag. 153 — 186. Inprimis laudari debet liber:

Pherecydis fragmenta, e variis scriptoribus collegit, emendauit, illustrauit. Commentationem (quae est veluti vberior explicatio Suidae in voc. Φερεκύδης,) *de Pherecyde vtroque et philosopho et historico praemisit, denique fragmenta Acusilai et indices adiecit Frider. Guil. Sturz*. Gerae, 1789. mai. 8.

Iure

Iure laudant diligentiam atque eruditionem in hoc libro conspicuam: quaedam tamen aliter explicant aut hinc inde dissentiunt ab doctiss. auctore, censores in ephem. litterar. Gotting. 1796. plag. 2. pag. 20 sqq. et in Allgem. Litteratur-Zeitung. 1790. nr. 122. mens. Maio. nec non in Annal. litterar. Helmstad. 1790. mens. Nou. pag. 424 sqq. Vixit Pherecydes ab Olymp. XXXXV. vsque ad LIX. aut LX. quo ann. aetatis LX. agens periisse dicitur. (vid. *Tiedemann.* pag. 166.) *Dodwell.* in exercit. II. de aetate Pythagorae pag. 100 sqq. diligenter versatus est in aetate Pherecydis definienda, contra Bentleii rationes dimicans. Bentleium, qui adfirmat, Olymp. LIX. fatis concessisse Pherecydem, idemque obseruat e *Luciani* Macrobiis, (cap. 22. vbi vero vide I. H. Maium et Moys. du Soul,) illum annum, quo mortuus est, égisse LXXXV. hos vero annos, ab anno Olymp. LIX. 1. retrorsum supputatos, ad annum pertingere Olymp. XXXVII. 4. Bentleium igitur, putat *Dodwell.* confudisse historicum Pherecydem Lerium, cum Pherecyde, Syrio, Pythagorae magistro, et vtriusque aetatem amplissimis verbis designare studet. Pherecydi, Pythagorae magistro, cum Suida natalem adserit Olymp. XLV. De posteriore Pherecyde, Lerio vel Atheniensi, historico, loqui Lucianum arbitratur, illumque, coniicit, natum Olymp. LXXIV. 4. et sic annum aetatis LXXXV. absoluisse Olymp. XCV. 1. qui fuerit ei proinde fatalis. Comparat postea Laertii aliorumque narrationes et historiam illius aeui. *Simson.* in Chronico p. 584. de nostro agit, eiusque diem natalem incidere ait in Olymp. XLV. A. M. 3406. ante C. N. 597. V. C. 155. adde eumdem ad A. M. 3461. pag. 646 sq. de aetate Pherecydis aliisque, quae vere falsoque de illo narrari solent. *Corsinus* in Fast. attic. III. p. 113. et 115. *Laertium* I. 121. sequutus scribit, Pherecydem, Pythagorae praeceptorem, floruisse Olymp. LIX. et conspirare cum *Ciceronem* Tuscul. (I. 16. vbi consules Dauis.) qui, Pherecydes, ait, *fuit meo regnante gentili*, n. Seruio Tullio, qui Olymp. LXI. 4. ex viuis excessit, tum Eusebium, qui Pherecydem Olymp. LX. 2. floruisse prodidit. Adde *Vallars.* ad Hieronymi Chronic. Olymp. LIX. 4. quo anno positum est Pherecydis nomen, et *Schurzfleisch.* in Notitia biblioth. principal. Vinariens. Ienae, 1715. 4. p. 257. Brucker. cum Dodwello facit. *Sturz,* (vt infra de Pherecyde historico adnotabimus,) collato Luciani loco, p. 68. parum discedit a sententia et rationibus Dodwelli. *Nauze*, argumentis Dodwelli aliisque vsus, ita tamen, vt ab Dodwello recederet, confert ad Olymp. XXXV. (in versione Hissmanni german. p. 95. annus natalis 665. signatur:) *Freret* (p. 142 sqq. vers. Hissmann. multus est de aetate Pherecydis,) distinguit astrologum Pherecydem ab theologo, contra Nauze negat, Pherecydem, Pythagorae praeceptorem, iam vixisse Olymp. XXXV. post Dodwellum late persequitur, quae Pherecydes de excidio Magnesiorum (apud Diogenem Laert. et Eusebium, praep. euang. lib. X.) aliaque vaticinatus dicitur: ea ad Pherecydem Astrologum pertinere putat: praeceptorem igitur Pythagorae florere non potuisse intra XX. et XXX. Olymp. Sed Freret illas ipsas de vaticiniis historiolas, ad aniles fabulas refert: (adde cl. *Tiedemannum* p. 158 sqq.) quare ex illis Eratosthenes et Strabo, qui vnum tantum agnoscunt Pherecydem, refutari non possunt. (conf. Tiedemann. p. 170 sqq.) Freret contra Nauze disputat, num Pherecydes magister Pythagorae ac Thaletis esse potuerit et alias examinat quaestiones comparatque Suidam, qui natalem Pherec. ponit in Olymp. XLV. A. C. 600. conf. *Heyne* ad Apollodor. p. 992 sqq. et *Meiners.* hist. doctr. apud Graecos etc. tom. I. p. 342 sqq. et 354 sqq. et de mortis genere, quod alii aliter narrant, vid. *Tiedemann.* p. 162 sqq. *Tyrium Max.* diss. XIII. pag. 144. edit. II. Dauis. huiusque notam. *Sturz.* pag. 15 sqq. Fuerunt etiam, qui nostrum Sapientibus Graeciae adnumerarent. vid. *Clement. Alexandr.*

Strom.

Strom. lib. I. pag. 299. D. — De eius doctrina vid. *Scipion. Aquilian.* de placit. philosophor. pag. 105. cum nota *Bruckeri*, et hunc in histor. crit. phil. l. c. *Tiedemannum*, (pag. 172 sqq.) *Heinium* l. c. *Sturz.* §. 8. et 9. p. 42 sqq. Heinius, quando suspicatur, Pherecydem ex ipsis Mosis libris, per mercatores Phoenicios in insulam Syrum delatis, hausisse, lepide errat. In eodem tamen errore iam versatus est *Guil. Irhouius* de Palingenesia veterum seu metempsychosi, sic dicta pythagorica, libri III. Amstel. 1733. 4. cap. II. pag. 224 sq. qui per Phoenicum ἀπόκρυφα βιβλία apud Suidam atque Hesychium illustrem intelligit libros veteris testamenti; quoniam per Phoenices nonnumquam innuantur Hebraei; tum quia Isidorus apud Clementem Alex. auctor sit, Pherecydem sua didicisse ex prophetia Chami; denique quoniam ea, quae hic et illic a Pherecyde obscure atque allegorice dicta scriptaque offendamus, non penitus abhorrere ab historia mosaica videantur. At tam presse, quam acute refutatus est a *Gottlieb. Wernsdorfio*, (postea Professore Dantiscano,) in disp. de Metempsychosi veterum, non figurate, sed proprie intelligenda, Wittebergae, 1741. 4. §. 17. pag. 34 sqq. Atqui prophetia Chami non fert aetatem tantam, quae ad tempora philosophi illius accederet, sed conficta est recentioribus temporibus a Iudaeo quodam hellenista aut christiano haeretico. vid. *Fabricii* codic. pseudepigraphum V. T. tom. I. pag. 291 sqq. et, quem citat quoque Wernsdorfius, *Io. Franc. Buddeum* in histor. eccles. V. T. tom. I. pag. 201. — *Cicero* Tuscul. disput. I. 16. (vbi vid. Dauis.) *quod*, ait, *litteris exstet, Pherecydes Syrius primum dixit, animos esse hominum sempiternos.* *Lactantius*, institut. lib. VII. 7. 12. (vbi vid. Bünem.) tantum, *immortales*, inquit, *esse animas Pherecydes et Plato disputauerunt.* Nolo equidem hic inquirere, num Pherecydes primus docuerit doctrinam de animi perennitate; vtque diu ante illum in mysteriis et ἱεροῖς λόγοις illam fuisse notam concedo: neque hic vacat, inuestigare, vnde a vero dei cultu alieni illam acceperint, qua de re plures, vt *Ioach. Oporin.* in historia critica doctrinae de immortalitate mortalium, Hamburgi, 1735. 8. et de Pherecyde nostro p. 6. 9. et alibi. *A. W. Franz.* in: Kritische Geschichte der Lehre von der Unsterblichkeit der Seelen etc. Lubec. 1747. 8. aliique in *(Nic. Aug. Herrich.)* Sylloge scriptorum de spiritibus puris et animabus humanis etc. Ratisbonae, 1790. excitati egerunt, et ego in Opusculis pag. 139 sqq. meam dixi sententiam: sed, num ex eo, quod ante Pherecydem illa doctrina fuerit cognita, sit in loco Ciceronis metempsychosis loco perennitatis substituenda, vt censuit cl. *Meiners.* in historia doctrinarum apud Graecos etc. tom. I. p. 151. not. aut cum cl. *Sturz.* l. c. p. 14. dogma de metempsychosi, (cuius ignarum fuisse Pherecydem, ostendere studuit Irhovius, aliis negantibus,) intelligendum sit, equidem dubito. Nam Cicero nouerat mysteria, eaque memorarat: sed ex eo, quod scripsit, *quod litteris exstet*, is sensus loci exsistit: Pherecydem primum fuisse, qui doctrinam illam de animi immortalitate litteris mandaret. *Freret* p. 149. vers. Hissmann. ita interpretatur, Pherecydem fuisse primum, qui illam opinionem inter placita philosophiae reciperet, et Ciceronem illam antiquissimam scripto consignatam adducere. De transmigratione animorum plura iam adtuli ad Pythagoram, vol. I. p. 772. 774 sqq. Pherecydes, quamquam homo fuit sagax et doctus, tamen, quae quidem plurium antiquissimorum philosophorum erat consuetudo, ad maiorem famam atque auctoritatem, praecipue apud rudes imperitosque, consequendam, haud raro parum aberat ab ardelionis nomine et vanitatis culpa. Sic iactitabat vsum cum diis et alia, quae ex Diogene Laertio et aliis scriptoribus collegerunt *Heinius* p. 313. etc. atque *Sturz.* pag. 37 sqq. *Harl.*

Scriptum

Scriptum huius Pherecydis, quem nullo praeceptore vsum, sed Phoenicum arcana scripta euoluisse Suidas [temerarie putat, et] refert, fuit:

Περὶ Φύσεως καὶ Θεῶν wwww), quo de argumento primus Graecis eum scripsisse ait *Theopompus* apud *Laertium* lib. I. sect. 127. [conf. *Menag.* ad Diogen. Laert. lib. I. sect. 116. conciliantem cum hac narratione aliam apud Laertium aliosque, Thaletem primum scripsisse de illo argumento. adde cl. *Sturz.* p. 44. etc.] Initium eiusdem libri, (non Genealogici operis, a Pherecyde Atheniensi scripti, vt [℣] Salmasius suspicabatur,) adfert idem sect. 119. vnde prosa eum scripsisse constat, quod etiam diserte testantur [*Strabo* X. p. 487. *Plin.* VII. 56. *Suidas* in Φερεκύδης.] Apuleius et alii xxxx), licet *ποιητὴν* vocet *Maximus Tyrius* diss. 29. [diss. X. pag. 107. edit. II. Dauis. cuius notam conferes p. 532. et Marklandi not. p. 669.] qua de re dixi lib. I. cap. 1. [n. quamquam non vsus est metrica oratione, a poetica tamen dicendi ratione non discessit.]

Epistola sub Pherecydis nomine ad Thaletem legitur apud *Laertium* lib. I. sect. 122. qua morti vicinus scripta sua de Theologia ipsi committit, si videatur, euulganda. [Sed tota epistola spirat fraudem, eamque esse fictam, docet *Salmasius* Exerc. Plin. p. 842 sqq. adde *Sturz.* pag. 28.]

Fabulae, a Pherecyde scriptae, memorantur Abulpharaio p. 53. *Pharachudis auctor fabularum, praeceptor Pythagorae.* Fortassis quoniam Theogoniam refertam commentis poetarum ad Pherecydem Syrium retulit, vt facit etiam Suidas.

Fuit et *Pherecydes* alter non multo iunior Atheniensis, auctor Theogoniae yyy), in decem libros tributae, qui Historicus [apud *Euseb.* in Chron. Olymp. LXXXI. 1. pag. 169. ad quem annum is retulit historicum,] et *γενεαλόγος* [*Dionys. Halic.* Antiqq. I. 13. aliisque] dicitur veteribus. Collegisse etiam Orphei scripta, et scripsisse *αὐτόχθονας* siue *περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας* libros decem et *Παραινέσεις* carmine heroico. Ab hoc Pherecyde Atheniensi diuersum tertium *Pherecydem Lerium* agnoscit Suidas, qui scripserit tum alia, tum περὶ

wwww) Θεολογίαν et opus obscure scriptum vocat *Clemens Alex.* Strom. V. p. 571. edit. Sylburgii, et VI. p. 642. vbi scribit, quaecumque Pherec. allegorice ἐθεολόγησεν, e Chami prophetia eum desumsisse. adde *Tiedemann.* p. 167 sqq. p. 171 sq. inprimis cl. *Sturz.* pag. 29 sqq. qui in loco Suidae pro ἑπτάμυχος, (qui quasi fuisset libri titulus) malit Δεκάμυχος, vel potius ἐν βιβλίοις ἑπτά. Is tamen quum scriberet p. 31. librum illum superfuisse adhuc aetate Suidae, refutatur a censore in Götting. ephem. litter. qui praeter ea opinatur, in Suidae loco de Pherecyde verba, ἔστι δὲ θεολογία ἐν βιβλίοις δέκα — — διαδόχων esse adficta ex alio scriptore, qui vtrumque Pherecydem miscuit; Celsi autem testimonium apud Origen. contra Celsum I. p. 14. esse suspectum, propter testimonium de spurio Zoroastris opere. *Harl.*

xxxx) Conf. *Henr. Leonh. Schurzfleisch.* progr. Dionys. Longinus περὶ ὕψους ad fidem codd. — — recensitus etc. Witteberg. 1711. cap. 8. p. 48. *Harl.*

yyy) Suidas hoc opus parum verisimiliter tribuit Pherecydi Syrio. ἔστι δὲ ἅπαντα, ἃ συνέγραψε ταῦτα· ἑπτάμυχος ἤτοι Θεοκρασία ἢ Θεογονία, ἔστι δὲ Θεολογία ἐν βιβλίοις δέκα, ἔχουσα γένεσιν καὶ διαδόχους. At eum Pherecyden γενεαλόγον a Syrio distinguit Eratosthenes apud Laert. *Fabric.* v. not. paullo ante positam. Nec vero recte potest vocari *theogonia:* quamquam multa ex mythologia philosophica, adeoque de heroibus diisque, fuerint admixta: nisi is titulus, a grammaticis forsan profectus, a nobiliore parte, et quod a deorum heroumque ortu auspicium operis sumtum sit, ductus videatur. conf. *Salmas.* Exerc. Plin. p. 594. E. etc. *Harl.*

περὶ Αἰξῶ, περὶ Ἰφιγενείας et περὶ τῶν Διονύσου ἑορτῶν. Sed eumdem esse cum Atheniensi, disputat *Vossius*, quem vide lib. IV. de hist. Gr. cap. 4. [cui adsentitur Tiedemann. pag. 169 sq.] vide etiam *Salmasium* loco laudato commentarii ad Solin. [pag. 590. edit. Vltraiect.] et *Meursium* ad Helladii Chrestomath. pag. 58. *Fabric.* Vossii sententiae subscribit quoque cl. *Sturz.* pag. 63 sq. qui a pag. 62. de hoc Pherecyde Atheniensi, eius aetate et confusione nominum, opereque istius genealogico agit vberius et docet contra viros doctos, *Vossium* de hist. gr. p. 444. et cl. *Heynium* ad Apollod. p. 809. 923. et 994. historicum lucem adspexisse tertio fere anno post Herodotum, Olymp. LXXIIII. 1. natum, quinto decimo post Hellanicum. Tum p. 67 sq. existimat, locum Luciani, supra in epimetro laudatum, de Pherecyde historico esse accipiendum; hinc, si illius narratio, Pherecydem vixisse octoginta quinque annos, vera sit, adparere, eum esse mortuum Olymp. XCVI. 1. Quod vero apud Etymol. M. laudatur Φερεκύδης ἐν τοῖς Αὐτόχθοσιν et apud Suidam, quem, quibusdam mutatis, exscripsit *Eudocia* p. 421. dicitur scripsisse Αὐτόχθονας· ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα, cel. *Heyne* ad Apollodori biblioth. pag. 995. apud Etymol. M. cum Sylburgio censet, reponendum esse Φερεκράτης, et verba Suidae esse contaminata. Cl. *Sturz.* postquam p. 70. erudite quidem ornauerat Heynianam suspicionem, opinatus tamen est, apud Suidam voc. Ἱστορίας esse omissam, aut Αὐτόχθονας mutandum in Ἱστορίας, aut omnino rescribendum ἔγραψε περὶ τῆς ἀττικῆς ἀρχαιολογίας. Equidem putem, iam in antiquioribus exemplaribus siue Suidae, siue alius scriptoris, ex quo sua is compilauit, voc. Αὐτόχθονας a docto quodam interprete fuisse adscriptum orae, vt ex mente sua tempora, de quibus agitur, curatius signaret; et deinceps interpretamentum, omissa vera lectione, in contextum irrepsisse, alium autem siue interpretem, siue doctum librarium, vt explicaret vim vocabuli αὐτόχθονας, addidisse ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα. At id si durius forsan videbitur, suspicari licet, priscam fuisse scripturam ἔγραψεν ἱστορίας ἢ περὶ τῆς Ἀτ. ἀρχ. ἐν β. δέκα. Nam veteres grammatici citant libros. At enim, *decem* libris constitisse illud opus, in quo etiam mythologia, potissimum historica, pertractata fuit, (v. *Sturz.* p. 72 sq.) potest dubitari. Certe in Schol. ad Apollon. Rhod. IV. 1091. legitur ἐν δωδεκάτῳ, at apud *Phauorin.* voc. Ἀκρίσιος, et apud *Eudociam* in Violar. pag. 32. περὶ Ἀκρισίου, quae consentit cum Phauorini lectionibus, (ita, vt vel Phauorinus exscripserit Eudociam, vel compilator operis, Ἰωνιά, Phauorinum,) exstat ἐν δωδεκάτῃ, scil. ἱστορίᾳ (vti saepe citatur: sic plene ab Schol. Apollon. I. 741. Φερεκύδης ἐν τῇ δεκάτῃ ἱστορίᾳ. promiscue enim laudatur liber, modo voc. βιβλίου, modo voc. ἱστορίας omisso. Apud Schol. Apollon. II. 271. Φερεκ. ἐν ἕκτῃ, et apud eumdem ad IIII. 156. Φερεκ. ἐν ἑβδόμῃ. Saepius, nulla libri mentione facta, verba Pherecydis ponuntur: exempla videbis in fragmentis illius, a cl. Sturzio diligenter collectis docteque explicitis.) Suidas igitur, qui duo Pherecydas confudit, vitio laborare videtur. — Quod Pherec. dicitur a Suida *Orphica collegisse*, (ὃν λόγος τὰ Ὀρφέως συναγαγεῖν, apud Eudociam vero p. 421. ὅς λέγεται ὅτι συνήγαγε τὰ Ὀρφέως.) id ipsam probabilitatem historiae in suspicionem adducit. Sin vero haud falsa ducitur illa historia, intelligi potest, vel Pherecydem Atheniensem versiculos Orphei passim sparsos, aut ore traditos collegisse, atque operi suo immiscuisse: vel Pherecydem Syrium, (a Suida aliisque confusum cum altero,) Orphei de rebus philosophicis placita passim laudata, aut alias cognita, etiamsi non scripta, coegisse. conf. *Freret* p. 143. vers. Hissmann. is vero rem ita intelligit, a Pherecyde Orphica collecta fuisse. *Harl.*

XXVII. PIT-

XXVII. PITTACVS, Mitylenaeus, qui Olymp. LII. 3. zzz) obiit et Pherecydis praeceptor fuit aaaa), a Rep. abstinuisse, perinde vt Bias ac Thales, traditur a Platone in Hippia maiore, sub init. quamquam a Mitylenaeis creatum tyrannum referunt alii, vt *Plutarchus* in Solone p. 85. Scripserat teste *Laertio* lib. I. sect. 79. et Suida, ἐλεγεῖα ἔπη DC. et *De legibus*, *ad ciues* librum, soluta oratione. Legem eius, qua ab ebriis duplicem poenam repetiit, memorat *Alexander Aphrodisiensis* IV. 29. ἀποριῶν καὶ λύσεων, et Anonymus in Scholiis ad Aristotelis Rhetorica p. 49. Apophthegma Pittaci ad Amphiaraum vatem, qui oblatas ab ipso opes recipere nolebat, σὺ δ' ἔπω χρυσῶν ἔρωτος ἐγεύσω, ἢ γὰρ ἂν χεῖρας ἑτοίμας εἶχες λαβεῖν, adnotauit idem Anonymus p. 38. Ab Alcaeo poeta versibus quamlibet proscissus bbbb), communi tamen voce septem sapientibus accenseri meruit cccc), et singularem modestiae atque abstinentiae tulit laudem, quod non modo modicas facultates immen-

zzz) De aetate Pittaci non omnes consentiunt: atque b. *Richterus* supra in hoc volumine pag. 37. not. 77. multos viros doctos iam laudauit. Conf. *Diogen. Laert.* I. cap. IV. a sect. 74. ibique Menagii notas. Secundum igitur *Diogen.* sect. 79. floruit maxime circa XLII. Olympiadem: mortuus autem est sub Aristomene, Olymp. LII. 3. quum vixisset supra annos septuaginta, iam totus senio confectus. Hinc *Freret* in Hissmanni Magazin, tom. II. p. 150. coniicit, Pittacum editum fuisse in lucem circ. ante C. N. 639. Quia autem *Lucian.* in Macrobiis cap. 18. tom. III. p. 221. Reitz. tradidit, eum centum annos vixisse, *Meursius* de archontibus athen. lib. I. cap. 14. comprobante *Menagio* ad Diogenem p. 47. in Diogene malit legere ὀγδοήκοντα, LXXX. annos, loco ἑβδομήκοντα, LXX. ann. Luciani narratio si vera est, *Nauze* vol. II. p. 91. not. in vita Pythagorae, in *Hissmanni* Magazin qui Luciano et *Herodoto*, Pittacum cum Croeso loquentem inducenti I. cap. 27. maiorem tribuit fidem, Pittacum putat, natum esse a. C. N. 649. et vita defunctum a. C. N. 549. Sed Pittaci diem natalem incidisse in Olymp. XXVII. *Corsini* Fast. attic. III. p. 56. duce Luciano censet. *Suidas* tamen in voc. Πιττακὸς scribit, illum natum esse Olymp. XXXII. atque ad eamdem Olympiadem s. A. M. 3353. ante Ch. N. 650. V. C. CII. refert *Simson.* in Chron. p. 555. atque, emendatione Meursii in Diogene adoptata, annum mortis confert ad Olymp. LII. 3. A. M. 3435. A. C. 568. V. C. 184. ann. aet. 82. At Olymp. XLVII. 4. secundum *Corsin.* l. c. p. 81. aut, iudice *Simsonio* p. 575. Olymp. XLIII. 3. A. M. 3398. ante Chr. 605. V. C. 147. Mitylenaeos rexit, non qua tyrannus, sed vt rempublicam constitueret, aut vt iniuriam aliorum depelleret. Hinc quodammodo dici potuit, a republica abstinuisse. Sic eum Mitylenaei imperatorem delegerunt aduersus exsules, quos ciuitate eiecerant, et quorum duces erant Alcaeus poeta eiusque frater Antimenides. vid. *Aristotel.* Politic. III. cap. 10. de qua re aliisque rebus, ad Pittacum pertinentibus, copiosus est *Simson.* l. c. vbi vid. notam Wesselingii, contra *Schurzfleischium* in Notit. biblioth. Vinar. pag. 248. disputantis. Res, quam *Strabo* XIII. pag. 696. *Polyaenus* strategem. I. cap. 25. et Diogenes Laert. in Pittaco fusius narrant, ita se habuit: Atheniensibus et Mitylenaeis de Sigaeo dimicantibus, quum Phrynon, dux Atheniensium, Pittacum Mitylenaeorum ducem ad certamen prouocasset singulare, hic reti, sub scuto occultato, eum comprehensum tridente ac pugione confodit. *Herodotum* vero, quod lib. V. cap. 95. vbi p. 425. vide doctam Valckenaerii notam, contentione illa memorata, caedem Phrynonis, callida arte a Pittaco peractam, tacuit, ideo reprehendit Plutarchus, in lib. de malignitate Herodoti. Schurzfleischium igitur, qui Plutarchum, non recte collatum aut intellectum notarat, refutauit Wesselingius. Idem Pittacus Olymp. XLII. A. M. 3393. ante Chr. 610. V. C. 142. Melanchrum Mitylenaeorum tyrannum expulit. vid. *Simson.* p. 571. — *Ethicam Pittaci Mitylenaei* in singulari disput. explicuit *I. Franc. Buddeus*, Halae Magdeb. 1699. 4. *Harl.*

aaaa) Id improbabile videtur *Bruckero* hist. crit. phil. I. pag. 983. *Harl.*

bbbb) Vid. supra lib. II. cap. 15. nr. IX. ibique notae ff finem pag. 85. *Harl.*

cccc) Vid. *Platon.* in Protagore p. 153. tom. III. edit. Bipont. vbi Plato multus est de Pittaco, et vsque ad p. 162. contra plura illius placita disputat. *Harl.*

sis opibus, sed et vitam priuatam praetulerit tyrannidi. Vide *Isidorum Pelus.* lib. V. epist. 6. [P]. *Epistolium*, quod sub Pittaci nomine ad Croesum legitur in *Laertii* lib. I. sect. 81. vel temporum ratio suadet suppositum esse, cum Croesus regnare coeperit Olymp. LV. 3. duodecim post Pittaci mortem annis. At responderi potest, binos fuisse Pittacos, et Mitylenaeum legislatorem a priore distinguendum, et aetate iuniorem. Laertius e Fauorino et Demetrii Magnesii Homonymis: *ἐγέγονε δὲ καὶ ἕτερος Πιττακὸς νομοθέτης ὃς καὶ μικρὸς προσηγορεύθη*. Pittaci imaginem videbis, vbi lubebit, apud Fuluium Vrsinum et in Laertio Wetsteniano, tum in Iac. Gronouii thesauro Antiqq. Gr. tom. II. tab. XXXII. [et in numis Mityl. apud Harduin. pag. 582. de numis vrbium illustratis.]

XXVIII. PROTAGORAS, Abderites e baiulo [dddd]) Democriti auditor, *σοφίας* dictus et *λόγος* [eeee]), cum et philosophiae et eloquentiae dedisset operam, claruit circa Olymp. LXXXIV. [ffff]) Discipulos habuit complures, e quibus *Antimoerum* Mendaeum celebrat Plato,

dddd) Hinc Epicuri scomma Laert. X. 8. vid. *Athen.* VIII. p. 354. [Sed Democriti auditor non videtur fuisse. conf. *Meiners.* hist. doctrinar. apud Graecos, II. p. 174.]

eeee) Vide ad Aelian. IV. 20. Var.

ffff) *Larcher.* in Chronol. Herod. p. 584. ex Eusebio colligit, Protagoram floruisse Olymp. LXXXIV. 1. ante C. N. 443. V. C. 311. *Simson.* in Chron. pag. 755. refert ad Olymp. LXXXIV. 3. A. M. 3563. ante C. N. 440. ibique Wesseling. in nota verba *Philostrati* lib. I. vit. Sophist. 10. *νήσους ἐξ ἠπείρου ἀμείβων* interpretatur, Protagoram in mari esse submersum, *quum frequenter ex continenti in insulas traiiceret*: Olearius enim minus recte verterat, *ex Epiro in insulas transmissurus.* Eum Democriti auditorem fuisse, (quod quidem *A. Gellius*, N. A. lib. V. cap. 3. latius enarrat,) incertum esse videtur cel. *Tiedemanno* in: Geist der spekulativen Philosophie, (vbi cap. XV. persequitur vitam et dogmata Protagorae,) pag. 350 sq. isque opinatur, Protagoram disciplina Heraclitea primum et potissimum fuisse eruditum. Post Zenonem princeps et clarissimus fuit, qui de re qualibet in vtramque partem disputaret, ideoque dici potuit inuenisse *τοὺς ἐριστικοὺς λόγους* (*Eudocia* p. 356. et de iis vid. *Meiners.* histor. doctr. apud Graec. II. pag. 210.) et primus fuit, qui (teste *Platone* in Protagora, tom. III. Opp. edit. Bipont. pag. 166. coll. pag. 99. et 101.) se palam per omnem Graeciam, quasi publico quodam praeconio, *Sophistam* nominaret, se declararet doctrinae virtutisque magistrum, et primus mercedem artificii istius exposceret: quod inceptum atque institutum haud immerito comprobat *Philostratus* de vitis Sophist. I. nr. 10. pag. 494. vbi vide Olearium. adde *Diodor. Sicul.* XII. pag. 514. *Isocrat.* Hel. Encom. II. 115. Zeno quidem, (teste eodem *Platone*, Alcib. I. p. 36. tom. V.) Pythodorum Isolochi et Calliam Calliadae filios familiaritate *σοφοὺς καὶ ἐλλογίμους* reddidisse, et ab vtroque accepisse centum minas dicitur; sed neque pactus fuisse videtur mercedem, neque palam professus, se, praescripto disciplinae pretio capto, docere velle artem suam. Contra Protagoras vbique et palam mercede accepta, copiam sui fecit, et primus semet ipse nominauit sophistam. adde *Platon.* Protagoram, de mercede, pag. 122 sq. et locum classicum apud *Platonem* in Menone, vol. IV. edit. Bipont. p. 371 sq. vbi inter alia Socrates dicit, se nouisse virum vnum, Protagoram, qui plures ob hanc sapientiam, n. sophisticam et professionem, se docturum sapientiam et virtutem, quicunque illam velit discere, praescripto disciplinae pretio dato, pecunias cumulauerit, quam aut Phidias aut decem alii sculptores; addit vero: Protagoram annos plus quam quadraginta, quum id nemo in Graecia vniuersa animaduerteret, familiares suos peruertisse, deterioresque, quam acciperet, reddidisse; se autem (Socratem,) putare, Protagoram vita decessisse natum annos paene septuaginta, quadraginta vero in hac arte versatum, ac per omne illud tempus vsque in hanc diem (n. colloquii) clarum exstitisse. Iunxit vero Protagoras litteras bonas, poesin atque eloquentiam, cum arte disputandi; et in scholis, (quas pulcre salseque describit Socrates in *Platonis* Protagora p. 96 sqq. tom. III. edit. Bipont.) mercede capta, interpretatus est *Simonidis* aliorumque carmina, narrante id *Themistio* orat. XXIII. pro Sophistis

Plato, [in Protag. pag. 96. tom. III. Bipont.] et Hecataeum Milesium, Suidas in Ἑκαταῖος [item Prodicum Ceum. vid. Brucker. hist. crit. phil. tom. I. p. 1201. (vbi acta et placita Protagorae enarrantur,) not. b.] *Leges* scripsit Thuriis, teste *Heraclide* apud *Laertium* IX. 50. gggg) Praeterea composuit *librum de Diis*, cuius initio, (ex Magorum Persarum disciplina, si credimus *Philostrato* I. de Sophist. pag. 498. [p. 494. Olear.] professus est, se nescire, εἴθ' ὡς εἰσὶν, εἴθ' ὡς οὐκ εἰσιν, εἴθ' ὁποῖοί τινες ἰδέαν hhhh). *Euseb.* XIV. Praeparat. p. 720. et 766. Confer *Leopardum* XI. 11. emendat. *Woueranum* ad Minucii Felicis Octauium p. 8. et *Menagium* ad Laert. p. 420. Apud *Valerium Max.* lib. I. cap. 1. extern. 7. pro *Diagorae* nomine recte *Protagorae* agnoscit MS. codex Petauianus, quem penes Is. Vossium inspexit Marq. Gudius ὁ μακαρίτης. [atque *Protagoram* in textum Valerii Max. recepit Torrenius, cuius notam consules, p. 37.] Sed et apud *Sarisberiensem* V. 4. Policratici p. 222. pro *Pythagorae* nomine legendum *Protagorae*. Verba haec sunt: *Sed forte quid de natura Deorum sentiret, in auribus corrupti populi proloqui non audebat*, (Plutarchus) *qui legerat, combustos esse libros philosophi Protagorae, et ipsum actum esse in exilium ab Atheniensibus, eo quod dubitauerat, an de Diis vera essent, quae vulgo dicebantur.* Plures libros de Diis scripsisse, col-

ligere

phistis p. 289. D. edit. Harduini. adde ipsum Protagorae iudicium in *Platonis* dial. Protag. p. 144 sq. Hinc in *Platon.* Protagora p. 87. Hippocrates Socrati dicit, illum ab omnibus laudari et in dicendo sapientissimum haberi. (σοφώτατον λέγειν.) adde pag. 90 sqq. et *Ludou. Cresollium* in theatro rhetorum lib. V. cap. 3. *Io. Ge. Walch.* de praemiis veterum sophistarum etc. §. 10. in eius Parergis academ. p. 129. — De eius doctrina et disciplina vide *Cudworth. Brucker. Tiedemann.* l. l. citt. atque ceteros histor. philosophiae conditores. Addam, a *Philone* Iudaeo in lib. de posteritate Caini p. 268. edit. Pfeifferi, mihi amicissimi, vol. II. vbi in nota plura veterum et recentiorum testimonia proferuntur, damnari quoque Protagorae opinionem, mentem humanam esse omnium rerum mensuram, et illum dici Cainis amentiae heredem. Illam sententiam illustrat, locumque in *Diogene Laert.* VIIII. 92. prouti in Meibomiana exstat editione, emendat *Rossius* in commentatt. Laert. p. 226 sq. De fluxu rerum, quae sensibiles dicuntur, ex mente Heracliti, Protagorae aliorumque, vid. etiam *Bruckerum* in historia philosoph. de ideis pag. 124 sqq. *Harl.*

gggg) Vid. b. *Richteri* not. in hoc vol. p. 38. *Harl.*

hhhh) Protagoram ex persica disciplina impium illud effatum, quod apud *Philostratum* pag. 494. edit. Olear. ita sonat, illum dicere sueuisse, se dubitare, ἄτε εἰσὶ θεοὶ, ἄτε οὐκ εἰσί, hausisse, admodum improbabile est, nec consentit cum disciplina magorum; nec, quin de diis coram vulgo disserere noluisset, quod imitatione Magorum fecisset, ideo crimine atheismi potuerat incusari. Tum Philostratus Democriti historiam confundit cum Protagorea, vti ostendit *Bruckerus* histor. crit. philos. I. p. 1201 sq. *Sextus Empir.* adu. mathem. IX. sect. 40. pag. 564. (vbi *Fabricius* in nota *B.* plura dabit,) prodidit, Protagoram disertis verbis scripsisse: περὶ θεῶν, ἄτε εἰ εἰσὶ, εἴθ' ὁποῖοί τινές εἰσι, δύναμαι λέγειν. Propter hanc impiam sententiam ab Atheniensibus condemnatus patriaque pulsus est, eius libri in foro combusti, et sub praeconis voce, a singulis, qui illos habebant, inuestigati sunt: quod quidem primum fuit exemplum publicae eiusmodi acris inquisitionis et concremationis, a sacerdotibus aut sacrificulis institutae, et a sacro furore postea inter Christianos saepe praeter necessitatem restauratae. vid. *Diogen. Laert.* IX. 52. ibique interpr. *Cicer.* de N. D. lib. I. cap. 23. vbi vid. Dauis. *Hieronym.* in chronico Eusebiano, Olymp. LXXXIV. pag. 507. edit. Vallars. *Ioseph.* contra Apion. II. 37. Nimis acerbe condemnat eum *Parker.* in Cogitationibus de deo etc. disp. I. sect. 11. pag. 27. adde *Io. Francisc. Buddei* theses de atheismo pag. 55-74 sq. Contra *Gisbertus Voetius* in diss. de atheismo pag. 196. purgat Protagoram ab illo crimine, quod mythologicam deorum theologiam tantummodo explodere sustinuerit: nec multum repugnat *Reimmannus* in historia atheismi pag. 129 sqq. qui vero praeter necessitatem in *Cicerone* de N. D. I. 23. sic rescribendum putat dogma Protagorae, *de diuis neque vt sint, neque vt non sint*, non *habeo dicere. Harl.*

ligas e latina versione *Laertii* IX. 54. sed colligas male, quia nihil aliud in graeco legitur, quam primum omnium scriptorum suorum recitatum a Protagora librum de Diis. Alia ipsius scripta fuere: Περὶ τοῦ ὄντος iiii) ἢ περὶ φύσεως, *Porphyr.* apud Euseb. X. 3. Praeparat. Περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ kkkk) καταστάσεως, *Laert.* IX. 55. Ἀντιλογιῶν duo, ibid. et III. 57. et 57. vbi Platonem in libris de Rep. ex hoc [P] opere profecisse notat. Περὶ πολιτείας id. IX. 55. Περὶ φιλοτιμίας. Περὶ ἀρετῶν. Περὶ τῶν ἐν ᾅδου. Περὶ τῶν οὐκ ὀρθῶς ἀνθρώποις πρασσομένων. Προστακτικός. Τέχνη ἐριστικῶν. Περὶ πάλης. Δίκη ὑπὲρ μισθοῦ, περὶ τῶν μαθημάτων. ibid. Protagorae μῦθον de natura, benignissima animantibus matre, et mente instar omnium a Ioue data hominibus, memorat *Iulianus* imp. Orat. VI. pag. 194. [v. omnino *Wernsdorf.* ad Himerium pag. 745.] Locum eius de Pericle, obitum filiorum fortiter ferente, refert *Plutarchus* consolat. ad Apollonium pag. 118. qui cum Protagora versatum Periclem refert in huius vita pag. 172. Videndus et Plato in Protagora, et Cicero in Bruto cap. 12. Protagorae *rerum illustrium disputationes* commemorans, qui deinde *communes* adpellati sunt *loci*. Scepticismum eius multis confutauit Democritus, teste *Plutarcho* aduersus Colotem pag. 1109. Alius *Protagoras* astrologus, in quem Epicedium scriptum ab Euphorione, testatur *Laertius* IX. 56. nescio an diuersus a Protagora llll) Cyziceno, cui Alexipharmaca sua inscripsit Nicander Colophonius. *Protagoram* etiam quendam Stoicum Laertius memorat, cuius forte libros Geographiae praeter *Photium* cod. CLXXXVIII. laudat *Marcianus Heracleota*, et *Tzetza* Chil. VII. v. 648. videtur memorare inter scriptores mirabilium Historiarum. Fuit et *Protagoras* Cyprius, Euagorae F. frater Pythagorae ac Nicoclis, cuius meminere Xenophon ac Pausan. [de quo vide *Simson.* in Chron. ad Olymp. CVII, 2. p. 894 sq.] Critonis Protagoras dialogus intercidit.

XXIX. ZENO, Eleates, Parmenidis mmmm) auditor, et Melissi, teste *Euseb.* Praepar. XIV. p. 758. praeceptor Leucippi ac Periclis, (*Plutarch.* in Pericle p. 154.) clarus circa Olymp. LXXIX. nnnn) De huius vita et placitis non repetam, quae viri docti ad *Laertium* IX. 25 sq. et

iiii) Apud *Sextum* VII. contra Mathemat. (pag. 149.) sect. 65. non memoratur hic liber Protagorae περὶ τοῦ ὄντος, vt visum Menagio, Sexti codices mendosos esse existimanti: sed Gorgiae περὶ τοῦ μὴ ὄντος, vt infra cap. 26. §. 5. adnotaui.

kkkk) Varie hic titulus redditur. Aldobrandinus: *de prima commendatione*, quasi συστάσεως legisset. Alius interpres: *de statu rerum in principio.* Sed Stanleius p. 769. Hist. Philos. *De constitutione Principatus*, quae non absurda est interpretatio.

llll) Etiam Protagoridam quemdam Cyzicenum laudat *Athenaeus*, ciusque libros περὶ τῶν ἐν Δάφνῃ ἀγώνων ἢ πανηγύρεων itemque alios περὶ τῶν χαριεντῶν ἱστοριῶν.

mmmm) *Plutarch.* aduersus Colotem pag. 1126. *Euseb.* XIV. Praeparat. p. 758. *Plutarch.* in Pericle pag. 154. *Fabric:* *Plato* in Parmen. vol. X. Opp. edit. Bipont. pag. 72. scribit, λέγεσθαι αὐτὸν (Zenonem) παιδικὰ τοῦ Παρμενίδου γεγονέναι, *in deliciis Parmenidi fuisse:* quod quamquam moribus Graecorum non omnino repugnat, tamen *Athen.* XI. p. 505. F. valde culpat Platonem ob illam calumniam. Locum *Diogenis* IX. 25. ex Apollodori chronicis corrigit *Rossius* in commentatt. Laert. pag. 190 sq. *Harl.*

nnnn) *Diogenes Laert.* IX. 29. fin. distincte scribit, Zenonem floruisse Olymp. LXXIX. *Simson.* autem in Chronico pag. 698. et *Corsinus* Fast. attic. III. p. 134. ex illo Diogenis Laertii loco colligere voluerunt, Zenonem floruisse Olymp. LXX. sed sequuti sunt vitiosas editiones, quarum errorem correxit Menagius e Suida, cui addas *Eudociam* pag. 204. Idem quoque *Corsin.* in Syllabo philos. praem. eius edit. Plutarchi de placitis philos. p. XXXV. ait, Zenonem debuisse, quod Periclem, qui in bello peloponnesiaco obiit imperator, erudiuit, iam ante Olymp. LXXXVII. florere. Atque ex aetate Parmenidis *Dodwell.* in Exercit. II. p. 220. ita aetatem Zenonis definiuit. „Annum

et acutissimus Baylius in Lexico. Exstat et *Aristotelis* liber de dogmatibus Zenonis, Xenophanis et Gorgiae: [de quo libro v. ad Xenophanem §. II. adnotata.] Scripta illius plurima olim ferebantur. Laertius: Γέγονε δὲ ἀνὴρ γενναιότατος καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ ἐν πολιτείᾳ. Φέρεται γοῦν αὐτοῦ βιβλία πολλῆς συνέσεως γέμοντα. Idem III. 48. Διαλόγους τοίνυν φασὶ πρῶτον γράψαι Ζήνωνα τὸν Ἐλεάτην. Et dialecticae inuentorem laudat in prooemio sect. 18. et lib. IX. 25. oooo) Suidas ait, eum scripsisse ἔριδας, et πρὸς τοὺς φιλοσόφους et περὶ φύσεως.

num egit Parmenides, quum Athenis esset sociumque haberet Zenonem Eleatem, LXVum, Zeno autem ipse fere XLum, teste in Parmenide *Platone*, [p. 209. edit. Fischeri Plat. dialogorum, Sophista, Politicus, Parmenides, Lipsiae, 1774. 8. siue vol. X. edit Bipont. p. 72. τὸν μὲν Παρμενίδην — — περὶ ἔτη μάλιστα πέντε καὶ ἑξήκοντα· Ζήνωνα δὲ, ἐγγὺς ἐτῶν τετταράκοντα τότε εἶναι.] Esto de primo Olympiadis anno intelligatur Laertius [IX. 23. Parmenides ἤκμαζε κατὰ τὴν ἐννάτην καὶ ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.] Ita annus Parmenidis LXV. conueniet Olymp. LXXXV. 2. Proinde Olymp. LXXV. 2. natalis erit Zenonis, qui fuerit proinde sexennio maior condiscipulo Empedocle." De eius placitis, inventis aliisque rebus, ad illum pertinentibus, vid. praeter laudatos viros *Cudworth.* in system. intellect. tom. I. p. 603 sqq. edit. Lugd. Batau. item p. 33. 177. not. 212. *Stanlei.* hist. philos. part. X. p. 12 sqq. edit. Venet. tom. III. *Brucker.* hist. crit. philos. vol. I. pag. 1167 sqq. et in Adpendice, siue vol. VI. pag. 318. vbi praesertim inquirit, num et quo sensu Zenoni tribui possit inuentio dialectices. *Meiners.* in historia doctrinarum inter Graecos etc. tom. I. pag. 710 sqq. et in praefat. ad part. II. p. 32. idem in part. II. lib. VI. cap. 2. p. 169 sqq. persequitur historiam veterum Sophistarum, quorum caput dici potest Zeno, qui ostentationis et interdum quaestus caussa philosophabatur. vid. *Platon.* Alcib. I. p. 36. tom. V. edit. Bipont. et ad §. antecedentem notata. Atque principem Sophistarum fuisse Zenonem, propter eius artem atque consuetudinem, de re qualibet in vtramque partem disputandi, propter facultatem ea oppugnandi, quae sensus communis vel probare, vel reiicere solet, denique propter vim eloquentiae et auditorum, quocumque voluerit, secum rapiendorum, contendit cum Isocrate in laudatione Helenae II. pag. 115. edit. Batt. aliisque cl. *Tiedemann.* in: Geist der spekulativen Philosophie, cap. 12. quo de Zenone agitur, pag. 298. et 300. Zenonem tamen atque Melissum Sophistarum numero eximit cl. *Meiners.* in hist. doctrinar. apud Graecos etc. tom. I. p. 712. et tom. II. p. 225. quod illi neque oratores, neque magistri eloquentiae atque politices fuissent. Enimuero artem sophisticam inprimis calluit atque exercuit Zeno. Omnis igitur controuersia vertitur in notione Sophistae. conf. *Ludou. Cresollii* theatrum rhetorum, in Gronouii thesauro antiqq. graec. vol. X. *Io. Georg. Walch.* de praemiis veterum Sophistarum, rhetorum et oratorum §. 2. et 3. in eius parergis academic. p. 105 sqq. De coniuratione eius aduersus Nearchum tyrannum et quomodo deprehensus ab eo sit excruciatus, vid. *Diodor. Sicul.* pag. 250. Excerpt. Peiresc. siue tom. II. p. 557 sq. edit. Wesseling. qui quorumdam narrationes de tormentis atque explicationes in notis iam comparauit. *Cicero* de N. D. III. 33. Anaxarchum, ait, Democriteum a Cyprio tyranno excarnificatum accepimus; *Zenonem Eleae in tormentis necatum*, et quaest. tuscul. II. 21. (vbi Dauis. in not. variorum diuersas narrationes atque errores recenset,) *Zeno proponatur Eleates, qui perpessus est omnia, potius quam conscios delendae tyrannidis indicaret.* Pluribus disputat *Bayle* in Diction. tom. IV. voc. *Zenon.* p. 537 sq. not. C. Num Atheis adnumerandus sit nec ne? disputant viri docti. Bayle non omnino, Reimmann. tamen in histor. atheismi p. 207 sqq. eum ab hac infamia plane liberat: *Buddeus* in thes. de atheismo notam impietatis illi inurit. Cautius ac moderatius sentiunt, suspendendo iudicium, *Mosheim.* ad *Cudworthi* syst. intell. I. pag. 605. not. et *Brucker.* hist. crit. phil. I. p. 1170 sq. Ad Pantheismi defensores Zenonem referri non posse, docet cl. *Buhle* in commentat. de ortu et progressu pantheismi p. 15 sq. Neque enim placita eius intelligi aut diiudicari debent ex libr. Aristotelis de dogmatibus Zenonis etc. quoniam placita in capite III. fragmenti illius Aristotelici, non Zenonis sunt, sed Xenophanis. *Harl.*

oooo) Dialectices auctor fuisse fertur Zeno. Sic Aristoteles apud *Diogenem Laert.* IX. 25. vbi vid. Menagium, et *Sextum Empir.* VII. adu. Mathem. vbi vid. Fabricii notam M. p. 371. *Gassendus* de origine

φύσεως. Addit etiam, composuisse ἐξήγησιν τῶν Ἐμπεδοκλέους pppp), quod temporum ratio vix patitur, neque enim Empedocles Zenone hoc Eleate antiquior, sed iunior fuit, natus demum Olymp. LXXVI. 4. Fuere et Zenones alii qqqq), vt *Zeno Citieus*, Stoicae sectae [P] conditor, Olymp. CXXX. adhuc superstes, quem cum Eleate confundunt *Epiphanius* haeresi V. 1. et *Ammianus Marcellinus* XIV. 9. vbi vid. Vales. atque e recentioribus Iacobus Gronovius tom. II. Antiquitatt. Graecar. tabula LXIV. imaginem Zenonis referens, quam habes etiam in Fuluii Vrsini elogiis pag. 65. et in Laertio Wetsteniano. [de quo infra in Catalogo Stoicorum vberius disseremus: in eodem catalogo aliquot *Zenones*, Stoici philosophi, nominabuntur. adde *Ionsium* de scriptor. hist. philos. II. cap. 1. p. 136 sq. edit. Dornii.] *Zeno Sidonius*, philosophus Megaricus, quem hic, de quo iam dixi, Citieus, audiuit. Vide *Menagium* pag. 279. ad Laert. *Zeno* alter, *Sidonius*, iunior, philosophus Epicureus a Cicerone et Pomponio Attico frequentatus, de quo vide, si placet, *Petrum Baylium* in Lexico h. v. *Zeno Tarsensis*, Chrysippi Stoici discipulus, de quo *Lipsius* lib. I. Manuduct. cap. 11. *Zeno Medicus*, Herophileus rrrr), de quo Harduinus ad Plinium. Itemque alii *Meursio* ad Chalcidium

origine et varietate logic. cap. I. *Gerh. Io. Vossius* de natura et constit. log. cap. VIII. 2. aliique senserunt. vid. *I. G. Walch.* de origine artis logicae, in eius Parergis academicis p. 498 sqq. At illud non ita intelligendum esse videtur, ac si Zeno primus inuenerit, aut docuerit artem logicam, quae ab dialectica antiquissima multum differt. Atque *Sexto Empir.* l. c. sect. 6. Parmenides videtur non fuisse imperitus dialecticae. Immo vero artem cogitandi et concludendi homines diu ante Zenonem calluerunt atque exercuerunt. Sed ideo auctor dialectices dici potuit, quod inprimis valuit vi ac sollertia de qualibet re captiose disserendi, eaque arte fraudeque in aliis refutandis et colloquiis cum aliis, quos flexionibus captiosisque quaestionibus et contortis syllogismis, siue structis fallaciis minutisque conclusiunculis, (vid. *Aristot.* Phys. VI. 9. et 14.) conturbabat, tam frequenter callideque vsus est, vt futuris sophistis hac in arte fax fieret atque exemplum, adeoque dialectices auctor videretur. Illam artem *Isocrates* I. ad Nicoclem pag. 79. λογοὺς ἐριστικοὺς, Plato autem modo σοφιστικὴν, modo ἐριστικὴν vocauerunt. vid. cel. *Meiners.* hist. doctr. apud Graecos etc. tom. I. p. 710 sq. et tom. II. p. 210. et *Brucker.* hist. crit. phil. vol. I. p. 1168 sq. ac vol. VI. p. 317 sqq. Pari sensu, quod artem scite callideque rogandi respondendique et aliis in sermonibus, quaecunque, licet falsa et inepta, voluerit, persuadendi, tenuit atque adhibuit, vt vel in ea reliquis fieret exemplum, auctor dialogorum apud *Diogenem Laert.* III. 47. dici potuit. Hinc *Timon* apud *Diog. Laert.* IX. 25. eum vocauit ἀμφοτερόγλωσσον, h. e. interprete *Rossio* in Commentatt. pag. 194. vtriusque personae, quas loquentes facit, lingua et sermone bene vtentem, et πάντων ἐπιλήπτορα, h. e. *cunctorum reprehensorem*, eique tribuit μέγα σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν *magnum et inuictum robur*. De argumentatione, *Achilles* dicta, quam secundum *Diogenem Laertium* IX. 29. Zeno quoque inuenisse perhibetur, copiose disputarunt *Menagius* ad Diog. Laert. II. 108. pag. 123. et IX. 23. pag. 402. *Walch.* in parerg. acad. p. 503. *Tiedemann.* in: Geist etc. p. 293. Quando autem *Diogen.* IX. 23. et 29. ex Phauorino illius rogatiunculae inuentionem tribuit Parmenidi, maior est auctoritas *Aristotelis*, qui Phys. VI. 9. illam gloriolam, quae si reuera est, vindicat Zenoni. Tum probabile est, eatenus in primis illam adseri posse Zenoni, quod hic forsan eam frequentius adhibuerit. Denique in *Diogen.* IX. 29. de Zenone, verba Φαβωρῖνος δέ φησι Παρμενίδην tamquam glossema deleri iubet *Rossius* l. c. p. 195 sq. *Harl.*

pppp) *Eudocia* pag. 204. paullulum discedit aut errat: ἔγραψεν, ait, ἔριδας, ἐξήγησιν τῶν Ἐμπεδοκλέους πρὸς τοὺς φιλοσόφους περὶ φύσεως. *Harl.*

qqqq) Apud *Valerium Max.* III. 3. extera 3. *eiusdem nominis Philosophus* non est alius Zeno, sed idem, de quo ante dixerat, Zeno Eleates. *Fabric.* vid. Torrenium ad Valerii locum, in primis *Perizon.* animaduerss. histor. cap. II. p. 88 sq. meae editionis. *Harl.* add. Chr. Lud. Crellii Progr. de Zenone. L. 1724. 4.

rrrr) H. e. qui sectam Herophili sequebatur, et de notis scripserat, quibus vsi sunt medicorum filii in libris Hippocratis. vid. *Petrum Castellanum* in vitis veterum ac illustrium medicorum, in *Gronouii*

cidium p. 30. *Ionsio* ssss) p. 116 sq. de Scriptoribus Hist. Philos. et viris doctis ad Suidam, ac *Laertium* VII. 35. dicti. De *Zenone Cyprio*, Iuliani imp. temporibus archiatro dixi ad Eunapium. [at nec editio nec notae Fabricii lucem adspexerunt.] *Zenonis* cuiusdam somnium refert Artemidorus IV. 33. Mitto *Zenonem* Tyri episcopum, *Zenonem* Veronensem tttt) et alios huius nominis, in Historia Ecclesiastica obuios. *Fabric.* Addantur *Zenon* Citieus iunior, rhetor, qui in orationes Lysiae commentarios scripsit: *Zenon* grammaticus, *Zenon* Myndius, *Zenon* Phoenicius, *Zenon* Ascets, (de quibus Fabricius passim egit, vt ex indice cognosces.). — *Zeno* statuarius et sculptor, Aphrodisia, in minore Asia, hodie Geyra, ortus. Exstat in eum epigramma, quod male dedit *Winckelmann*, in historia artis antiquae, part. II. pag. 401. edit. Vindobon. aut ital. versionis, Mediolan. 1779. tom. II. p. 294. Στάφις Ἀσίας, nouamque neque cognitam vrbem, Staphin in Asia, finxit; quum sit legendum ἐξ Ἀφροδισίας, vt recte legitur illud epigramma in Catalogo di Monumenti scritti del Museo del Signor Tommaso Ienkins in Roma, 1787. fol. p. 36. obseruante *de Murr*, V. C. in nouis ephemerid. Noribergens. plag. 102. 1790. pag. 809 sq. *Harl.*

[Propter temporis rationem commodum videtur, reducere instar postliminii atque inserere, quae *Fabricius* lib. VI. cap. 16. in notitia scriptorum Lucianeorum nr. 72. vol. III. pag. 902. n. de *Timone* misanthropo scripserat:

„TIMON Atheniensis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod gestum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante C. N. 432. Timonem, se ipsum deferentem ob Alcibiadis amores finxit *Libanius* declamat. IX. tom. I. p. 343. *Callimachi* in eum epigramma III. 7. Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocauit Timonium; in ea deinceps Timonis ad instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strabone* XVII. p. 546. Confer *Plutarchum* in Antonio p. 984 sqq. qui inter dicta eius quaedam et Callimachi epigramma adfert Timonis epitaphium, et ab Aristophane et Platone Comicis ob μισανθρωπίαν reprehensum refert. At Pseudo-Plato philosophus epist. 24. inter eas, quas Allatius edidit: συνέγνων, ait, ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρίοις φιλεῖν. De hoc Timone et morte eius Suidas in Ἀποφάργες. Hunc inferorum ianitorem fingit *Lucianus* II. ver. histor. tom. I. p. 683." Hactenus *Fabric.* Timon satis notus est ex eleganti facetoque Luciani dialogo, *Timon* inscripto. Philosophis quoque accensetur. vid. *Plinium* hist. nat. VII. cap. 19. et *Suidam* voc Τίμων, vbi vid. Küster. *Menagius* tamen ad *Diogenem Laertium* IX. 112. (vbi de Timone quaedam produntur memoriae,) in Suida pro: καὶ αὐτὸς φιλόσοφος malit legere καὶ ἄλλος φιλόσοφος. De moroso eius ingenio auctores vtriusque linguae multa narrant. Eius tamen defensionem suscepit

Gronouii thes. antiqq. graec. vol. X. pag. 874. vbi quoque de *Herophilo*, et p. 895. de *Zenone*, qui sub principatu Iuliani apud Alexandrinos floruit, strictim agitur, *Menagium* ad Diogen. Laert. III. 65. et cl. *Villoison.* in prolegom. ad Homeri Iliada, edit. Venetae p. XX. qui monet, tom. V. operum Galeni, edit. Basil. 1538. pag. 418. male legi Ζήνων καὶ Ἡρόφιλος, et corrigendum esse, Ζήνων ὁ Ἡροφίλειος. Alios *Zenones* medicos recensuit Fabric. in Elencho medicorum veterum, vol. XIII. pag. 454. *Harl.*

ssss) II. 1. §. 3. pag. 138 sqq. edit. Dorn. vbi is quindecim *Zenones* recenset. *Harl.*

tttt) Circa Ambrosii aetatem, siue a. 370. vid. *Christ. Daumium* ad Diuorum patrum veterumque ecclesiae doctorum, qui oratione soluta scripserunt, homilias — in festum natiu. I. C. Cygneae, 1670. 8. *Harl.*

suscepit *Tanaquil. Faber.* in animaduersi. ad Luciani Timona: sed argumenta eius diluit et alia de Timone Misanthropo collecta explicuit *Gottlieb Stolle* in Obseruat. LVII. in Miscellan. Lipsiens. tom. III. Lipsiae, 1716. 8. p. 70—100. — De *Timone*, Sillographo poeta, et discipulo Pyrrhonis Sceptici, vid. *Laert.* IX. 112 sqq. ibique interpretes; supra in notitia tragicor. deperditorum v. *Timon*, et nos infra in vita Pyrrhonis atque catalogo scepticorum vberius de illo disseremus. Praeter ea alii *Timones* occurrunt: *Timon* Eleus, qui de ceteris Graeciae certaminibus quinquertii palmas tulit, et cui in Olympia statua posita est cum elegis, omnes eius viri victorias testantibus, quod relatum legimus apud *Pausan.* lib. V. cap. 2. p. 379. qui eamdem statuam quoque memorat lib. VI. cap. 16. p. 491. — *Timon*, Tegeates, qui, quum Arcades coloniam Megalopolin mitterent, inter primos est delectus, teste *Pausania* lib. VIII. cap. 27. pag. 654. — *Timon* in arte statuaria celeber, apud *Plin.* H. N. lib. 34. cap. 8. — *Timon*, Aegyptius, Helenae pictricis pater, apud *Photium* Ecl. CXC. — *Timon*, Plutarchi frater, in *Plutarchi* libro de fratern. amor. pag. 387. E. et colloquens inducitur in *Plutarchi* Sympos. lib. I. p. 615. E. atque in lib. de sera numinis vindicta, pag. 2. edit. Wyttenbach. *Harl.*

XENIADES, antiquissimus philosophus, incertae aetatis, *Corinthius*, Democrito antiquior. Dogma eius fuit, omnia esse falsa, et omnem phantasiam omnemque opinionem esse fallacem. vid. *Sextum Empiric.* II. Pyrrhon. sect. 18. adu. Logicos I. siue adu. mathem. VII. sect. 53. (vbi *Fabricius* not. D p. 381. adnotat, videri nullum eius iam amplius, quum Sextus scriberet, exstitisse monumentum; sed, quae de eo referret ille, ex Democrito petiisse,) ibid. sect. 388. 399. (vbi dogma eius sic exponitur, omnia visa esse falsa, et nihil omnino esse veri in rebus,) denique lib. VIII. sect. 5. — Ab illo diuersus fuit *Xeniades*, itidem Corinthius, homo diues et ἄσωτος, qui emit Diogenem Cynicum. vid. *Menagium* ad Diog. Laert. VI. 74. et infra in catalogo philosoph. cynicorum, atque cl. *Meiners.* in histor. doctrin. apud Graecos etc. tom. I. pag. 612. not. Ab eodem Meinersio ad antiquissimos philosophos refertur ibidem

BVTO Atheniensis. Quis vero hic sit, equidem nescio: an operarum peccatum est, et exarari debuit *Boton*, qui Xenophanis praeceptor fuisse apud *Diogen. Laert.* IX. 18. dicitur? Hic vero etiam est homo alias ignotus. *Harl.*]

XXX. SOCRATES, Sophronisci F. philosophus egregius et philosophorum vtilissimus, Atheniensis, cicutam iussus bibere, archonte Lachete, Olymp. XCV. 1. aetatis 70. teste *Eusebio* Chron. *Aristide* Orat. 2. Platonica, et *Laertio* II. 44. licet auctor Chronici Paschalis pag. 168. Socrati tribuerit annos aetatis nonaginta, et toxicum hausisse refert Olymp. CIV. 1. *Fabric.*

EPIMETRON.

Cui non dictus Hylas? nam de paucis antiquioribus philosophis, et de nullo, qui aetate superior esset, Pythagora excepto, plura aeque in vtramque partem disputata sunt, quam de Socrate, (cuius vitam ac disciplinam plurimi iustis celebrarunt laudibus; nonnulli tamen in illo nunc laudando, nunc vituperando modum excesserunt,) eiusque schola factum esse constat. Atque ego ipse migrarem leges instituti, rebus pluribus alioquin nemini paene, qui vel

primis

primis labris antiquam guſtauit hiſtoriam non cognitis, ſi vel plurima, quae de illius vita, fatis, diſciplina, moribus interituque ab antiquioribus aeque ac recentioribus tradita ſunt, repeterem. Ille tamen, quoniam caput factum eſt tot ampliſſimarum familiarum, eiusque, (vt *Cicero* ait Tuſcul. quaeſt. V, 5.) multiplex ratio diſputandi rerumque varietas et ingenii magnitudo plura genera effecit diſſentientium philoſophorum, omnino dignus eſt, de quo paullo vberius, quam de reliquis in hoc capite factum eſt, diſputetur. Neque vero omnes, qui vel ſeparatim vel paſſim in operibus, de Socrate egerunt, enumerabo, nec, tanta illorum copia, id me facturum eſſe, promittere audeam. Inſuper alii, Cudworth. Moshemius, Brucker. Adelung, et reliqui hiſtoriae philoſophiae auctores, necnon conditores britannici hiſtoriae vniuerſalis, ex verſ. Baumgartenii vol. V. p. 389 ſqq. multos, in eodem argumento verſatos, excitarunt. Iam antiquioribus temporibus haud pauci pro Socrate aut contra illum ſcripſerunt; quorum vero opera interiiſſe, in fine huius paragraphi adnotabitur. Antiquiſſimi, e quibus hiſtoria, ingenium doctrinaque Socratis adhuc poſſunt cognoſci, auctores ſunt *Xenophon* in Memorabilibus Socratis dictis, lib. IV. ex quibus incorrupta philoſophi doctrina percipitur, *Plato* in dialogis, in quibus tamen ſuas is opiniones, placita iudiciaque Socraticis frequenter ſubſtituit aut immiſcuit, *Diogenes Laertius* lib. II. de vita Socratis, vbi Menagius reliquique interpretes ſunt conſulendi, *Dio Chryſoſtomus* in oratione de Socrate, nr. LIV. p. 556. Lutet. 1604. fol. ſ. tom. II, pag. 280 ſq. edit. Reisk. et or. LV, de Homero et Socrate, p. 558. edit. Lutet. ſ. p. 282 ſqq. edit. Reisk. (Dio Chryſoſt. in hac comment. Socratem negat fuiſſe Archelai diſcipulum; contra adfirmat, eum fuiſſe imitatorem aut aemulum Homeri, et inſtituit vtriusque comparationem, quae quidem non ſemper apta eſſe videtur.) *Libanius* in declamatione pro Socrate, edita cum Ariſtidis oratione aduerſus Leptinem etc. ex cod. Veneto D. Marci a cel. *Morellio* Venet. 1785. 8. pag. 190 ſqq. — E recentioribus hic quosdam nominabo, qui fuſius enarrarunt vitam placitaque Socratis: nam, qui ſingulares tantum hiſtoriae Socraticae partes adtigerunt aut expoſuerunt vberius, per occaſionem indicabo, nec paucos ſcriptores de habitu corporis, moribus, ingenio, dogmatibus, morte, ſcriptis et vxore Socratis excitatos videbis in Catalogo biblioth. Bünauianae vol. I. tom. II. p. 1613 ſqq. et a *Struuio* atque *Kahlio* in Biblioth. philoſ. cap. 3. de ſcriptor. hiſt. phil. pag. 214 ſqq. Ad iuſtum vero de Socrate eiusque diſciplina iudicium ferendum, omnino eſt ſciendum, quaenam ciuitatis atticae, a potentioribus turbatae, et iudiciorum forma, quae philoſophandi ratio, et quinam ciuium mores perditi illius aetate fuerint, quam valde contaminarint popularium animos ſophiſtarum artes vitiaque, quam mire Socratis iunioris, ſophiſtarum fraudibus et fallaciis eruditi, eorumque captionibus laqueisque irretiti, doctrina atque ingenium diuerſa fuerint ab ſenioris Socratis indole atque diſciplina, multo meliore et liberali, priſtinaeque conſuetudini atque ſophiſtarum prauitati ac luxuriei plane repugnante. Quibus cunctis non recte conſideratis atque comparatis, multa erunt obſcura in omni vitae Socraticae hiſtoria, neque de eius docendi ac philoſophandi ratione cauſſisque interitus legitime poterit iudicari: id quod in quatuor proluſionibus de conſilio, quod Ariſtophanes in comoedia, *Nubes* inſcripta, habuiſſe videtur, Erlangae, 1786 ſq. oſtendere et copioſius explicare ſtudui. Enimuero antequam de vita et ingenio doctrinaque Socratis, quantum inſtituti et bibliothecae noſtrae ratio patitur, quaedam diſſeram, primum qui noſtri hiſtoriam concinnarunt, virorum doctorum operam commemorabo, tum de tempore, quo vitae lucem adſpexerit, et iniuria ac iniquitate iudicum amiſerit, breuiter agam.

De libris *Io. Lud. Balsaci* de vita Socratis, Parif. 1650. 8. et Socrates christianus. Arnhem. 1675. 12. lingua gallica scriptis vid. *Morhofii* Polyhist. philosoph. lib. I. cap. 3. §. 2.

La Vie de Socrate. Par *François Charpentier*, de l'academie françoise. III. Edition revüe et augmentée. à Amsterd. 1699. 12. — germanice libereque, multis rescissis atque omissis, versa a *Christiano Thomasio*; primum Halae Magdeb. 1693. 8. dein 1720. 8.

Andr. Winbom diss. de Socrate. Vpsal. 1734. 8.

Dan. Heinsii Socrates, siue de doctrina et moribus Socratis, oratio XXIII. inter D. Heinsii orationes. edit. nou. Lugduni Bat. 1615. 8. et 1627. 8. p. 282 sqq. Presse, at grauiter beneque describit tempora reipublicae vitamque et merita Socratis.

Reflexions de l'Abbé *de St. Pierre*, sur la Vie de *Socrate* et de Pomponius Atticus, in illius opusculis politicis, tom. X. p. 76 sqq. Rotterodam. 1735. 12.

Abrah. Grauii historia philosophica, Franeck. Fris. 1674. 8. lib. III. cap. 8 — 10. pag. 389 sqq.

Von Fenelon Kurze Lebensbeschreibungen und Lehrsätze der alten Philosophen, (germanice vertit *von Loen*,) nr. XV. pag. 190 sqq.

Stanlei. in histor. philosophiae, tom. I. part. III. ex versione Gottfr. Olearii, (qui inseruit dissertationem suam de Genio Socratis, Lipsiae, 1702. habitam,) et edit. Veneta pag. 123 — 219.

Brucker. in historia critica philos. vol. I. pag. 522 sqq. et vol. VI. pag. 221 sqq.

Christoph. Meiners. in historia doctrinarum in Graecia et Romae, (Geschichte des Ursprungs, Fortgangs und Verfalls der Wissenschaften in Griechenland und Rom,) vol. II. lib. VII. cap. 2. pag. 346 — 540.

The Life of Socrates, collected from the Memorabilia of Xenophon and the Dialogues of Plato, and illustrated farther by Aristotle, Diod. Siculus, Cicero, Apuleius, Max. Tyrius, Boethius, Diogenes Laert. A. Gellius and others, by *Gilbert Cooper*, Lond. 1749. — edit. II. 1750. 8. qui liber francice versus, *La Vie de Socrate, traduite de l'Anglois.* Amsterd. 1751. 12. prodiit.

(*Adelung*) in Geschichte der Philosophie für Liebhaber, tom. I. pag. 360 — 376. — *Gurlitt* in Abriss der Geschichte der Philosophie, pag. 49 sqq.

Barthelemy in Voyage du jeune Anacharsis en Grèce, tom. VI. p. 95 sqq. etc. ed. Bipont.

[*Sokrates von Wilhelm Friedrich Heller.* Francof. ad Moen. 1790. II. voll. 8.]

Hos adeant, qui plura de Socrate scire cupiant. Natus vero est Olymp. LXXVII. 4. sexto mensis Thargelionis (conf. praeter Diogen. Laertium et Suidam in v. Σωκράτης, *Aeliani* V. H. lib. II. cap. 25. ibique Kühn. et Perizonii notas,) h. e. secundum *Edw. Simsonis* computationem, A. M. 3536. ante C. N. 467. V. C. 285. (s. apud *Hamberger.* in: Zuverlässige Nachrichten, vol. I. p. 177. A. M. 3536. a. Ch. 468.) aut, Olymp. LXXVII. exeunte anno tertio, vt *Corsinus* in Fast. attic. tom. II. p. 48 sqq. contra Palmerium, Scaligerum et Meursium disputans, late ostendit, quem sequitur cl. *Saxius* in Onomast. I. pag. 45. adde eumdem *Corsin.* ibid. tom. II. p. 320 sq. et tom. III. p. 280. de tempore, quo iniquitate iudicum condemnatus periit;

periit; et *Stanleium* in hist. l. c. cap. 1. Atque quoniam Socrates extinctus est Olymp. XCV. 1. annos natus ἑβδομήκοντα καὶ πλείω, inde iam Dodwellus in Annalibus Thucydideis, Duckeri edit. Thucydidis adnexis, p. 34. docuit, Socratis natalem incidere in Olymp. LXXVII. 3. (aut vti in Exercit. II. de aetate Pythagorae pag. 221. scripsit 4.) s. ante C. N. 469. adde *Valcken.* in Diatr. Euripid. p. 190 sq. — Crito, diues philosophus, Socratem, cognito illius amore et philosophiae studio, traduxit ab officina patris, lapidarii, (vid. *Cyrillum* in Iulianum p. 207 sq.) ad scholas philosophorum, praecipue sophistarum, in his Prodici ex insula Ceo oriundi, facundi callidique hominis. Ex illorum scholis prodiit artibus instructus dialectica, grammatica, rhetorica et cum aliis apte sciteque disserendi. Num Anaxagoram et Archelaum audiuerit, res dubia est, et sunt, qui negent; inprimis *Heinius* in vita Anaxagorae p. 257 sqq. vers. german. in *Hissmanni* Magazin etc. tom. V. At Anaxagorae libros ab eo fuisse lectos, patet ex *Platone* in Phaedro p. 71. E. Aliis, ex quorum consuetudine vtilitatem percipere poterat, diligenter vsus est. Attigit enim poesin quoque, eloquentiam et artem musicam non minus, quam mathematicam. Quam vtut postea dissuasisset, id non fecit, vt plane sperneret illam, (nam scientiam eius probe declarauit, vid. ex. gr. *Platon.* in dialogo, qui inscribitur Menon, *Ciceron.* Tuscul. quaest. I. 24. etc. sed eo consilio dissuasit, ne quis vnice isti vacaret, studioque illius immoderato a rerum vtiliorum cognitione auocaretur: quamquam secus sentit *A. Gellius* A. N. XIIII. 3. Ad artem orandi arripiendam *Aspasiam* Milesiam habuit magistram eloquentiae praestantissimam, vt ipse testatur apud *Xenophontem* in M. S. II. 6, 36. adde loca classica de praeceptoribus Socratis apud *Platonem* in Menexeno cap. 3. p. 22. edit. Gottleberi, qui in notis copiose de illis disserit, atque *Tyrium Maxim.* diss. XXIV. p. 287. ac 297. ibique Dauis. et XXXVIII. p. 449. edit. H. Dauis. De *Aspasia* vide notam ad §. sequentem. — Mature autem perspexit perditos sophistarum mores, pessima consilia, petulantiam, impietatem et infinita mala, quae ex peruersa corruptaque illorum disciplina vitaque in ciues redundarunt. Quare, quum in nullius magistri verba iuraret, disciplinam illorum deseruit et per quamuis occasionem acriter oppugnauit, emendandis ciuium moribus et sanandis reipublicae vlceribus vnice vacans. Hinc doctrinam de moribus ipsamque vtilem philosophiam primus, vt *Cicero* ait Tuscul. quaest. V. 4. deuocauit e coelo, et in vrbibus collocauit, et in domos etiam introduxit et coegit de vita et moribus rebusque bonis et malis quaerere. Alio loco idem *Cicero*, (acad. I. 4. vbi vid. Dauis.) „Socrates, inquit, mihi videtur, id quod constat inter omnes, primus a rebus occultis et ab ipsa natura inuolutis, in quibus omnes ante eum philosophi occupati fuerunt, auocauisse philosophiam, et ad vitam communem adduxisse; vt de virtutibus et vitiis, omninoque de bonis rebus et malis quaereret; coelestia autem vel procul esse a nostra cognitione censet, vel, si maxume cognita essent, nihil tamen ad bene viuendum." et multa alia de Socrate tradit. Id vero non ita intelligendum est, quasi ante Socratem nemo de moribus praecepisset. Sed ea laus eam ob caussam illi tribuitur, quod philosophi ante Socratem vt plurimum de rebus absconditis et occultis, de natura eiusque viribus disserere fueuerant, Socrates autem primus, repudiatis reliquorum philosophorum, praecipue sophistarum, argutiis, subtilitatibus atque commentis, doctrinae de moribus principem adsignauit locum, illius et vtilitatem et regnum veluti amplificauit, atque summam ingenii laudem fructumque et omnem fere operam ac laborem in exstirpandis vulgaribus erroribus ac vitiis, in laudanda commendandaque virtute et in animis popularium ad pietatem aduersus supremum numen et reliqua boni probique ciuis officia excitandis

tandis mire collocauit. Hinc *fons philosophorum* dicitur a *Quinctil.* I. O. libr. I. 10, 13. et *Apuleius* de habitudine doctrinae platonicae, *philosophia*, inquit, *ex ipso Socratis fonte, membra suscepit.* Hinc ab eo omnem, quae est de vita et de moribus, philosophiam manasse, adfirmare potuit *Cicero* Tuscul. quaest. III. 4. vbi vid. Dauis. adde *Xenophontem* M. S. I. 1, 11 sqq. IV. 3, 4. *Ciceron.* in Bruto cap. 8. *Diogen. Laert.* II. sect. 20. ibique Menagium. *Petrus Ramus* in Scholis dialecticis lib. I. censet, Socratem vniuersos vnum non tantum ethica, sed logica quoque philosophia longissime superasse, et omnium philosophorum superiorum fuisse, non solum natura, sed arte et natura λογικώτατον. Ex scholis autem philosophorum eleaticorum et sophistarum retinuit vsum artemque dialectices, grammatices, eloquentiae et subtiliter non minus, quam, quando res, aut ingenium sermonesque dissentientium poscere videbantur, captiose disserendi cum aliis, eosque, vi quadam et calliditate sapienti adhibita, flectendi. Quare ipse sophista iudicari potuit; et Socratem τὸν σοφιστὴν vocauit *Aeschines* in orat. contra Timarchum p. 168 sq. edit. Reisk. vbi consules Taylori notam. At illam artem prudenter emendauit, atque melius dialogi genus excogitauit, ita, vt methodus Socratica adhuc celebretur. Ad sophistas tumidos atque opinione sapientiae et multarum litterarum elatos ignorantiae conuincendos ac deridendos, ignorantiam prae se tulit. Socrates igitur, vt *Cicero* ait Academ. I. 4. (vbi vid. Dauies.) in omnibus fere sermonibus, qui ab iis, qui illum audierunt, perscripti varie et copiose sunt, ita disputat, vt nihil adfirmet ipse, refellat alios: nihil se scire dicat, nisi id ipsum, eoque praestare ceteris, quod illi, quae nesciant, scire se putent; ipse, se nihil scire, id vnum sciat: ob eamque rem se arbitrari, ab Apolline omnium sapientissimum esse dictum, (vid. *Wernsdorf.* ad Himer. or. IV. pag. 467.) quod haec esset vna hominis sapientia, non arbitrari, sese scire, quod nesciat. In sermonibus igitur suam doctrinam saepe callide ratione dissimulabat. Hinc apud *Platonem* in Ione p. 28. vocauit se ἰδιώτην ἄνθρωπον, *hominem imperitum.* vide ibi not. Mülleri, atque ironia illa gratissima frequenter vsus est. Summum numen et prouidam dei curam agnoscebat, patrios tamen deos haud spernens; in primis cultum religiosum obseruabat: hinc in multis rebus erat superstitiosus, de animi autem immortalitate, quam optabat, et sperabat, non omnino certus, atque tum viuendi agendique, tum disserendi ratione saepe ostendebat, se in schola physicorum multis olim imbutum fuisse superstitionibus, et a vanitatis, scurrilitatis et ostentationis culpa laudisque studio non omnino fuisse liberum. Hinc *Zeno*, Sidonius, Epicureus, apud *Ciceron.* de N. D. I. 34. *Minucius Felix* in Octau. cap. 38. et *Lactantius* diu. institutt. III. 20. eum *scurram atticum* vocarunt, idque iudicium probat multaque eruditione ornat cel. *Carpzouius* in libro: Paradoxon stoicum Aristonis Chii etc. Lipsiae, 1742. 8. cap. VIII. pag. 454 sqq. isque voc. illud interpretatur *mimum*, *histrionem*, et de ironia Socratis multus est, atque p. 466. eum, (quo iure, qua iniuria, equidem non definiam, neque tamen plane subscribam duriusculae sententiae,) iudicat, maximum fuisse omnium, qui vmquam vixere, cauillatorem et constantem ac perpetuum mortalium irrisorem etc. Nam longa est declamatio contra Socratem. Ex his autem poterit intelligi, quam absona, immo vero impia quorumdam sit sententia, qui eum cum legatis diuinis, aut cum ipso diuino humani generis redemtore comparare, quinimo illis praeferre audeant. Contra ii, qui Socratem atheorum gregi adnumerarent, summa eum iniuria adfecerunt. vid. *I. Christoph. Wolfii* disp. de atheismi falso suspectis §. XI. *Io. Franc. Buddeum* in Thesibus de atheismo cap. I. §. 11. pag. 24 sqq. qui eum vel a superstitionis crimine liberare studet, ac *Reimmannum* in historia atheismi,

atheismi, cap. 21. pag. 155 — 159. qui praeter ea memorat, Marsilium Ficinum (lib. VIII. ep. 9.) cum Symphoriano Champerio adfirmasse, Socratem fuisse typum Christi patientis; cuius quidem opinionis commentique commemoratio iam est refutatio. At enim de eius theologia et philosophia adeo multa, eaque contraria iudicia sunt a Platonis et Xenophontis temporibus vsque ad nostra, varia ratione lata et tam diuerso modo disputata, vt acta agerem, si crambem decies centiesque coctam recoquerem. Nec omnes enumerare libros maioris minorisque molis vacat licetque. Paucis igitur, vt ipse Socrates in vita sua, contenti erimus. Atqui Brucker. et reliqui, quos supra laudaui, iam haud paucos libros, huc pertinentes, commemorarunt. — Philosophiam Socratis, (quem *Lipsius* lib. I. manuduction. ad philos. Stoicam diss. VI. vocat fontem et caput sapientum,) praecipue eius artem disputandi iure suo magni aestimat *Petrus Siluanus Regius* in discursu philosophico, in quo historia philosophiae antiquae et recentioris recensetur, (Allendorf) 1705. 12. p. 24 sqq. conf. *Nouvell. de la Rep.* 1705. Febr. pag. 223. *Io. Godofr. Sieber.* diss. epist. de methodo disputandi Socratica. Lipsiae, 1735. *Io. Phil. Treuner.* diss. de antiquo interrogandi modo. Ienae, 1688. Plures auctores, qui de veterum disceptandi ratione scripserunt, laudauit *I. E. I. Walch.* de philos. vett. eristicis, p. 4 sq. Atque Socratis methodum docendi e scholis non omnino proscribendam esse, in peculiari disput. *Frid. Menzius* cum aliis recte contendit, Lipsiae, 1740. 4. — In omni enim institutione puerili methodus Socratica est ad fructum plenissima ideoque ab optimis magistris adhibita et commendata. Nuper quoque de ea praeclare egit *I. F. Ch. Gräffe* in: Die Sokratick nach ihrer ursprüngl. Beschaffenheit, in vol. II. *des Neuesten katechet. Magazin* etc. Socratem fuisse vnius summi numinis vindicem et tamen plurium deorum cultorem, neque vero eamdem de diis, qui colebantur, opinionem fouisse, quam populum, docuit *Cudworth.* in systemate intell. tom. I. cap. 4. §. 23. p. 614 — 618. adstipulantibus Moshemio in notis et *Clerico*, qui eum excusat, in Siluis philologicis, Aeschinis Socratici dialogis subiectis cap. 3. quod inscripsit *de Socrate*, p. 177 sqq. Quando Melitus apud Xenoph. M. S. I. cap. 1. Socratem adcusat, quod patrios deos spernit, alia vero καινὰ δαιμόνια introducit, *Walchius* in Parergis Academ. p. 23 sq. opinatur, esse idem, ac noua ratione de diis disserere, nouam de rebus diuinis doctrinam proponere atque propagare: hinc eum, quoniam rectius de deo, quam plebeii ac multi philosophorum senserit, et contra aniles de diis fabulas disputarit, in atheorum ordinem esse adscriptum. A superstitionis tamen suspicione eum liberare studuerunt *G. I. Vossius* de theologia gentili, siue de origine et progressu idololatriae lib. III. cap. 12. *De la Mothe* le Vayer de la Vertu des Payens, s. tom. V. illius Operum, in 12. pag. 63 sqq. *Iac. Wilhelm. Feuerlin.* in diss. Ius naturae Socratis, Altdorfii, 1719. 4. §. 4. pag. 12 sqq. aliique. Atqui *Iustinus Martyr* Apol. I. p. 48. II. p. 83 sqq. edit. 1686. perperam autumauit, Socratem aliquatenus agnouisse Christum, et ad ipsum, tamquam verbum diuinum adduxisse suos, immo vocauit Christianum, inter Graecos praegressum. conf. *Isaaci Casaub.* Exercitt. anti-Baron. p. 1 sqq. et *Heumanni* acta philos. tom. I. p. 55 sqq. et 475 sq. Hinc nostra aetate acres ortae sunt controuersiae de religione, virtutibus et aeterna beatitate Socratis, aliis eum, summis virtutibus exornatum, numero coelitum adscribentibus, aliis eum plane ad aeterna supplicia condemnantibus; vtramque vero partem excessisse modum, equidem arbitror. vid. *Io. Aug. Eberhard.* germanice scriptam apologiam pro Socrate, vel requisitionem doctrinae de salute gentium profanarum, (ab aliis laudatam, ab aliis examinatam aut reiectam,) Berolini, 1772. 8. et Nouam apologiam Socratis, ibid. 1778. 8. et anonymi libell. *Abraham,*

ham, Paulus, Töllner, und im Schooße Abrahams Sokrates. Berol. 1774. 8. — *Iosias Martin* in:

A Letter from one of the People call'd Quakers. Londini 1740. 8. et gallice versa, 1745.

Socratem, Ciceronem ac Plutarchum prorsus inter praecursores Quakerorum refert. Illius vero controuersiae atque opinionum de religione Socratis diuersarum historiam, quamquam non plenam, at doctam, concinnauit, atque, quam temere Christus cum Socrate compararetur, ostendit *Hauptmann* in prolusione: Num inter Christi praecursores Socrates. Gerae, 1777. Addantur:

Petr. Halloix diss. an Socrates philosophus ea de deo et Christo imbutus fide fuerit, quae ad salutem suffecerit? in illius vitis illustrium ecclesiae oriental. scriptor. saec. II. Duaci, 1636. fol. pag. 333—351. et *Walchii*, Profess. Gottingensis, neueste Kirchengeschichte, passim, et *Adam Frid. Ernst Iacobi*, von dem neuesten Religionszustand in Holland. Gothae, 1777. sect. II. — M. *Ludou. Theoph. Mylii* lib. Socratis theologiam e reliquiis dictorum ipsius et factorum per discipulos memoriae posteritatis consecratorum erutam, et ad quasdam naturalis cognitionis classes breuissime reuocatam sistens, Ienae 1714. 4. — (*Io. Schmidii*) progr. de Socratis effato: quod supra nos, nihil ad nos, Lipsiae 1718. 4. — *Io. Frid. Aufschlageri* diss. praes. *Io. Schweighaeusero*, Theologia Socratis ex Xenophontis Memorabilibus excerpta. Argentor. 1785. 4. — *I. A. Kamm*, disp. praes. *Schweighaeusero*, Mores Socratis ex Xen. Mem. delineati. Argentor. 1785. 4. [Doctrinam eius de immortalitate nuper copiose persecutus est *W. G. Tennemann* in libro: *die Lehren der Sokratiker* von der Unsterblichkeit, Ienae 1791. 8.]

Atqui *Plutarch.* de placit. philos. I. 3. pag. 14. ed. Corsini tradit, Socratem et Platonem tria statuisse principia, deum, materiam (τὴν ὕλην) et ideam: adde *Numenium* apud *Eusebium* XV. praepar. pag. 728. quae fusius explicat *Io. Gottlob Carpzou.* in diss. I. de veterum philosophorum circa naturam dei sententiis. §. 9 sq. ab Bruckero autem aliisque refutata sunt, aut examinata illustrataque. Ad cognoscendam illustrandamque Socratis philosophiam conducunt quoque praeter libros nominatos:

Christ. Frider. Boerneri orat. de Socrate, boni ethici exemplo. Lipsiae 1707. 4.

Io. Ioachim Zentgrau. disp. de fine hominis secundum disciplinam philosophiae ionicae Socratis et Socraticorum, in primis de pulcro Socratico. Argentor. 1693. et in illius Specimine antiqq. moralium, seu historiae moralis antiquae, ibid. 1696. 4. Finis illis fuit, vt homo in hac vita, quantum licet, per reminiscentias crebras recuperet οἰκείαν ἐπιστήμην, homini propriam scientiam, quam in coelo ante lapsum in terram animus, h. e. homo, habuit.

Ge. Paschii diss. de re litteraria, pertinente ad doctrinam moralem Socratis, Kilonii 1705. 4.

Godofr. Wilh. Pauli diss. de philosophia morali Socratis, Halae Magdeb. 1714. 4.

Heumann. in actis philos. de Socrate philosopho saepius egit, in vol. I. pag. 101 sq. 213. de Oraculi iudicio de Socrate, (quod ad fabulas milesias ablegat) pag. 472 sqq. et tom. II. pag. 147 sqq.

Georg. Paschius, professor quondam Kiloniensis, de variis modis moralia tradendi. Kilonii, 1707. 4. pag. 521 sqq. qui adtigit quaedam alia ad vitam et disciplinam Socratis pertinentia. Idem pag. 528. memorat, *Leonem Hebraeum* scripsisse tres dialogos de amore, (Venet. 1564.

1564. 8. a Io. Carolo Saraceno nitida latinitate donatos), et in iis sententiam Platonis de amore Socratis inter alia esse prosequutum.

Socratem non fuisse μεριμνόφροντιστὴν contra Aristophanem ostendit M. *Io. Frid. Leisner*, in progr. Cizae, 1741. 4.

Socratem cum Platone esse parentem et auctorem criticae, et primum docuisse etymologias inuestigare, contendit *Henr. Valesius* de critica lib. I. cap. V. pag. 153. subiunct. eius libr. V. Emendationum. Burmann. in nota iam laudauit *Wouwer.* de Polym. cap. 9.

De Socratica ironia, siue dissimulatione modesta prudentique, Socrati familiari, egerunt *Claude Franc. Fraguier* in: dissertation sur l'Ironie de Socrate, sur son prétendu Démon familier, et sur ses moeurs, in Mem. de Litterat. de l'Acad. des Inscr. tom. IV. coll. Mem. de Trevoux 1728. pag. 539. et *Io. Clerico* in biblioth. selecta, tom. XXII. pag. 426. *Carpzov.* in libro supra laudato, Paradoxon etc. et *Hauptmann.* cum in Commentationibus Petronianis, in quibus scurrae nomen a Socrate remouit, εἴρωνα per *dissimulatorem* interpretatus, tum in singulari commentatione: Socrates εἴρων, Gerae, 1775. *Meiners.* in historia doctrinarum etc. tom. II. p. 373 sqq. et alii. Huc quoque pertinent *Iac. Guil. Feuerlini* disp. de prudentia errantes conuincendi ex historia Socratis, Altdorf. 1723. 4. et *Castillon* comment. de methodo docendi Socratica, in Nouv. Mémoir. de l'Acad. — Berlin. 1781. pag. 361 sqq. ac *Dietz* de vltimo Socratis mandato, vt Aesculapio gallus sacrificium feratur, in Berolinensi libr. menstruo vol. II. part. IX. pag 281 sqq.

„*Ein Bändchen Sokratischer Denkwürdigkeiten, mit Betrachtungen, von I. E. Meyer*, Profess. der Philosophie an der Vniuersität in Wien. Wien 1783. 8. Auctor describit ingenium indolemque Socratis, quem iure considerat potissimum tamquam doctorem popularem, et multa notatu digna adfert. Attamen sunt quaedam, quae non omnibus persuadebit: cum primis, quando arbitratur, silentio Xenophontis in M. S. motus, Socratem animi immortalitatem probabiliter palam non memorasse. Enimuero Xenophon in M. S. nec voluit, nec potuit omnia, quae Socrates cogitarit, dixerit, feceritque; posteritati tradere; sed tantum ea potissimum, quae illum a criminibus aduersariorum atque adcusatorum vindicarent, et quae ad philosophiam actionis siue, quam vocant, ethicam aut practicam pertinerent. Tum in M. S. hic de natura et ortu animi humani ita disserit, vt fiat probabilius, illum istam doctrinam credidisse, saltem exoptasse, atque docuisse potius, quam reticuisse. In Cyropaedia oratio Cyri de animi perennitate ita comparata est, vt Socrates amicis suis illam doctrinam commendasse, nec tamen tamquam certissimam declarasse videretur. In Apologia autem Xenophontea prouocat ad remunerationem post hanc vitam sperandam. De nulla tamen opinione Socratica, iam antiquissimis temporibus peruulgata, (περιβόητον δὲ τὸ Σωκράτους δαιμόνιον, ait Schol. ad Theocrit. II. vers. 28.) viri docti in alia omnia magis transierunt, quam de *Genio Socratis*: atque ille, siue superstitione quadam ductus, ea, quae mens, recti prauique conscia, ipsi suaserat, a daemonio suo sibi esse praecepta, iactitauerit, siue magna viuidaque animi facultate res concipiendi et quasi praesagiendi motus, illud sibi inesse gloriatus fuerit, siue ea, quae longo vsu, comparatione atque obseruatione rerum, diuturna sagacitate, acumine ingenii iudiciique praesentissimo, (cuius exemplum mihi esse videtur id apud *Plutarchum* Parall. vitarum, in Nicia pag. 367. vol. III. ed. Reiske, Socrati daemonium solitis signis indicasse, expeditionem Atheniensium in Siciliam in pestem reipublicae versuram), et subtili animi

mi humani vitaeque cognitione edoctus scire atque, quae euentura essent, quasi diuinare poterat, ad maiorem sibi famam suique apud amicos reuerentiam atque auctoritatem parandam, per fraudem, aut superiorum quorumdam philosophorum, Pythagorae, Empedoclis, Pherecydis exemplo atque opinione deceptus dixerit, a genio suo sibi fuisse demonstrata et veluti manifestata: ab omni tamen scurrilitatis ineptiarumque, saltem magnae imbecillitatis, nota quomodo liberari possit, equidem non perspicio. Atqui si per opinionis errorem sibi praescientiam rerum quarumdam arrogauerit, tamen id ab eo neque recte, neque sapienter factum esse putem. At et illi, qui, vt *P. Poiret* lib. III. oecon. diuin. cap. III. §. 2. pag. 750. opinantur, eius genium fuisse Spiritum S. et ii, qui scientiam diuinandi Socraticam viribus et auxilio pessimi daemonis, quem Christiani vocant diabolum, tribuunt, lepide errare mihi videntur. Ego vero nolo ea repetere, quae Carpentarius in vita Socratis cap. XXIII. de spiritu Socratis familiari, vt Thomasius reddidit, Olearius de Genio Socratis, Bruckerus, Fraguier in recitatione memorata, Paschius l. cit. pag. 530 sqq. aliique iam collegerunt atque iudicarunt: sed recentiorum quorumdam libros atque opiniones adducere iuuat. *Mauvillon* in: Deutschen Museum, mense Iunio 1777. de Genio Socratis sententiam tulit, religioni christianae perniciosam, a *Lessio* tamen, tum Professore Gottingensi, in singulari libello, atque a *M. Leonhard. Io. Car. Iusti*, Marburgensi, in libello: Ueber den Genius des Socrates, eine historisch-philosophische Untersuchung, Lipsiae, 1779. 8. intelligenter refutatam. Medium quasi tenere studuit anonymus in: Deutschen Museum, part. I. 1778. — (M. *Koenig*, in praesenti Professor Altdorfinus), scripsit: Ueber den Genius des Socrates, auch eine philosophische Untersuchung. Noribergae, 1777. 8. — *Feder*, Professor Gottingensis, in menstruo libello: Neuer Sammler zum Nutzen und Vergnügen der Teutschen. Erlangae, 1766. vol. I. pag. 417 sqq. Genium Socratis interpretatur fraudem quamdam piam ac sapientem. — *Meinerſ*. disp. de illo genio in vermischten philosoph. Schriften, III. nr. 1. — *P. Estrup* Diss. de genio Socratis. Hafniae, 1781. — Anglus, *R. Nares* in libello:

An Essay on the Demon, or Divination of Socrates. London, 1782. 8.

putat, Socratem numquam contendisse, se daemona quemdam habere comitem, illumque sub voc. *δαιμόνιον* non naturam quamdam diuinam peculiarem, sed sueta signa et omina, quae vniuersa Graecia ipseque Socrates existimassent a diis mitti, intellexisse. Argumentum ipsi est, quia *Xenophon*. Memor. I. 1. 2. et Apolog. §. 8. et 12. loco *δαίμονος* vsurpasset voc. *θεὸς*, aut *οἱ θεοὶ* hinc concludit, apud Xenophontem aliosque *ὁ θεὸς*, *οἱ θεοὶ*, *τὸ δαιμόνιον* et *θεῖον* esse synonyma. At censor in Ephemer. litter. Gotting. 1783. nr. 98. contendit, auctoris illius interpretationi aduersari omnia Platonis loca, sententiam omnium veterum scriptorum, qui *δαιμόνιον* vertissent genium aut daemona, et iudicium omnium aequalium atque accusatorum Socratis, qui hunc non facturi fuissent reum, si putassent, Socrati id, quod reliquis Graecis, euenisse; defensoribus Socratis ac Xenophonti tunc multo faciliorem fuisse caussam. Haec omnino vera, saltem probabilia esse videntur. Socrates enim cum Anaxagora vnum supremum numen agnouit, et, daemonas, ratus est, classem esse deorum, quos religio popularis, et vero philosophia Ionica agnouit. E Pythagoreorum scriptis perceperat forsan et hauserat opinionem, singulis hominibus peculiares daemonas esse adsignatos. Quod reliquas naturas non priuauit honore vaticinii, id, quod mens sibi conscia, vsus atque vis iudicii ipsi praeceperunt, daemoni suo tribuit, arbitratus, aut callide interdum fingens, se velut instinctu coelesti vel arcano

cano

cano moueri. Aut putauit, admonitiones sui daemonis etiam ad reliquos pertinere deos. Quaestionis autem caput est, num Socrates crediderit, sibi aliisque bonis futura praedici a diuinis quibusdam naturis, et annon Plato historiam de illius daemone ex Pythagoreorum placitis exornarit. Nisi Xenophon quaedam de ista Socratis opinione memoriae prodidisset, reliquorum narrationibus facile aliquis eo adduci possit, vt totam historiam ad maiorem auctoritatem Socrati conciliandam fuisse compositam confictamque credat. Quibus vero pigmentis coloribusque Apuleius aliique historiam istam olim illuminarunt atque rem exaggerarunt, ea redolent superstitionem, ingenii luxuriem, et Pythagoreorum Neoque platonicorum scholas. Alia ex antiquioribus et recentioribus scriptis enarrant, aut explicant illustrantque illam Socraticam opinionem, vir doctus in Bibliotheca philologica, cum praef. Walchii, vol. III. part. V. nr. I etc. — *Io. Gottfr. Hauptmann.* in docta prolusione: Daemonium Socratis haud quaquam, vt non nemo credit, esse Spiritum S. probat. Gerae, 1777. 4. et *Io. Maria Lanfredi*, Prof. iuris publici in acad. Pisana, qui probatum iuit in: Saggi di dissertazioni accademiche pubblicamente lette nella nobile Accad. Etrusca dell' antiquissima Citta di Cortona, vol. VIII. Florent. 1783. nr. X. pag. 185—197. Genium Socratis fuisse illius ingenium, animum, sagacitatem, multo vsu studioque acquisitam.

De eius militia, munere senatorio, philosophandi docendique ratione, coniugio vitaque priuata alii abunde disputarunt. Duas uxores, Myrtonem, (v. supra lib. II. cap. XV. §. 48. pag. 113.) et Xantippen, easque simul, a Socrate in matrimonium ductas fuisse, fama est vetus. v. *Diogenem* Laert. II. 26. *Athen.* XIII. init. pag. 555 sq. *Suidam* in Socrate. Nouvell. rep. d. lettr. 1717. pag. 206. ex Humfredo Prideaux. Enimuero id apud eumdem Athenaeum iam negauit Panaetius Rhodius, cui maxime ob silentium auctorum aequalium, Socratisque adeo discipulorum, Platonis, Xenophontis aliorumque accedunt, *Rollin* in vita Socratis tom. IV. antiq. hist. *Bentlei.* in diss. de epist. Socratis §. XIII. pag. 73 sq. vers. lat. Lennepii. *Hindenburg.* in animaduersion. in Xenophontis M. S. Lipsiae 1769. 8. pag. 71. *Meiners.* in hist. doctrin. apud Graecos, tom. II. pag. 522. not. Sed illa *Xantippe* propter morositatem rixandique libidinem satis famosa est et vero in prouerbium abiit: atque Socrates, quod aequo animo tulit illius mores atque importunitatem, a mansuetudine et patientia multum laudatur. (*Bonifac.* XV. 9. histor. ludicrae). Attamen illius ingenii fastum et morum acerbitatem ab omnis memoriae obtrectatione atque opprobriis vindicare studuerunt atque Xantippes virtutes laudarunt *Heumannus* in actis philos. tom. I. pag. 103 sqq. et auctor vitae Socraticae, quae Phaedoni Mendelsonii praefixa legitur. Atqui facile credo, ea, quae vulgo commemorantur dicta factaque Xantippes, magnam partem esse falsa et commentitia, eamque vxorem probam, parcam et tenacem prudentemque saepe, quod Socrates disputando, praecipiendo ambulandoque multum temporis et rem familiarem perdidit, saltem mire neglexit, filius autem fuit immoriger, iustam legitimamque caussam querelarum iurgiorumque habuisse. Et tamen maritum amare, de eiusque vita tristique vitae exitu valde sollicita esse potuit. Atque multa talium vxorum exempla omni aetate et vbique reperiuntur. Quanta vxorum multitudo omni aeuo iure iniuriaque esset culpanda! At enim ab omni rixandi conuitiandique libidine eam defendere, eiusque virtutes summis laudibus efferre, id claris veterum testimoniis *Xenophontis* II. 2. (vbi vide *Valckenarii* notam in ed. Ernesti pag. 243. et *Hindenburgii* animaduu. laudatas pag. 74 sq.) aliorumque fide dignorum scriptorum repugnat. Equidem duritiem, vehementiores animi motus et iusto vberiores longioresque rixas neque probo in ista, ne-

que omnino excuso. Laudo potius mansuetum, placidum patientemque Socratis animum: nec eum nequitiarum flagitiique infamis, Athenis quidem tunc haud infrequentis, reum fuisse arbitror. Iam *I. M. Gesner* in erudita recitatione, *Socrates sanctus paederasta* tom. II. commentar. reg. societ. Gottingens. eum a nefando illo crimine defendit. [Repeti hanc Commentationem in Batauis iussit *Christoph. Saxius*.] — *Frid. Menzius*, Prof. quondam Lipsiensis, in diss. *Socratem nec officiosum maritum, nec laudandum patrem familias fuisse*, Lipsiae 1716. 4. in priore parte adcusationis capita condensat, et bono Socrati, ab humanis infirmitatibus haud immuni saepiusque virtutum simulacra tantum sectanti, facit iniuriam. Adeo difficile est, a via regia haud aberrare! de qua multi quoque deflexerunt, qui de condemnatione atque interitu illius scripserunt. Nam, quod, dum communis veluti patriae suae praeceptor fieri voluit, ciuesque a flagitiis, iniquitate sceleribusque ad castitatem, aequitatem ac virtutes reuocaturus, non pepercit superbiae atque auctoritati procerum impotentium, nec adulatus est vllum, quem hostem ac pestem virtutis bonorumque morum atque adeo ipsius patriae cognouerat aut habuerat; tum quod sophistarum osor et oppugnator erat perpetuus atque acerrimus, comicos poetas irrisit, sacrificulorum religiones vituperauit, et multa alia fecit dixitque, quae multis popularibus ingrata erant, corruptis perditisque plurimorum ciuium moribus, ipsaque ciuitate multis naeuis et lue quadam malorum laborante, obtrectationes, inuidiam odiumque aliorum effugere non potuit. Hinc a sophistis conuitiis laceratus (v. *Himerium* Or. IV. 6. pag. 463 sqq. vbi de laudibus philosophiae Socraticae paucis agitur, ibique Wernsdorf), a comicis in scenam productus et ludibrio risuique spectatorum expositus est, inprimis ab Aristophane in fabula, *Nubes* inscripta, mirifice est exagitatus. Quo vero consilio Aristophanes, non precibus aliorum excitatus, aut pretio ab Anyto Melitoque conductus ad Socratem sugillandum reumque maiestatis faciendum, illam fabulam docuerit, iam supra ad Aristophanem pag. 363. in nota vberius declaraui, et Tychsenianas laudaui commentationes. *De Pauw* in philosophischen Untersuchungen über die Griechen part. II. pag. 207. minus recte de hac comoedia iudicasse, iam animaduertit eius interpres, *Villaume*. Tandem Socrates senex ab Anyto Melitoque in iudicium vocatus, atque iniquitate iudicum et temeritate odioque populi varias ob calumnias, praecipue, quod magister fuerat Critiae ****), vnius ex illis triginta tyrannis eiusque crudelis, ad vltimum supplicium, cicutae haustum, est condemnatus. At tamen fuerunt viri docti, qui arbitrarentur, Socratem variis artibus, quibus immutaret reipublicae formam, esse vsum, principatum adfectasse, tyrannis, saltem quibusdam, fauisse, contra leges reipublicae nouam tamquam religionem fuisse introducturum, et alia, quorum postea mentionem faciam, illegitima, reique publicae saluti noxia, suscepisse aut tentasse, ideoque iure et modo, legibus patriae consentaneo, capitis fuisse damnatum. Sic *Sigismundus Frideric. Dresig.* in Epistola de Socrate iuste damnato sensit. Lipsiae 1738. 4. et firmius ampliusque corroborare istam adcusationem adnisus est cl. *Victor Leberecht Plessing*, ad praesens Prof. in vniuersitate litterarum Duisburgensi, in libro: *Osiris und Socrates*. Berol. et Stralsund. 1783. 8. in sect. II. Praeter argumenta, paullo ante commemorata, is Socratem arguit, hunc, opinione caussaque daemonis sui simulata, diuinationem, quae, vti auguria oracula-

****) Odio quidem erga istum Athenienses eum primis impulsos fuisse, ad diem Socrati dicendum eumque interficiendum, *Aeschines* in oratione, coram populo habita, pag. 168. vol. III. Orator. gr. edit. Reisk. clare aperteque pronuntiauit: Ἔπειθ' ὑμεῖς, ὦ Ἀθηναῖοι, Σωκράτην μὲν τὸν σοφιστὴν ἀπεκτείνατε, ὅτι Κριτίαν ἐφάνη πεπαιδευκώς, ἕνα τῶν τριάκοντα τῶν τὸν δῆμον καταλυσάντων.

culaque, subiecta fuisset potestati atque publicae administrationi, tamquam hominem priuatum sibi arrogasse, adeoque maiora adspirare fuisse visum: hinc maiestatis reum, more legitimo et secundum vim legum patriarum condemnatum interiisse. Idem putat, his rationibus ductum Catonem seniorem de Socrate, quem ille, homo popularis, tamquam ciuem seditiosum et tyrannidos, siue supremi principatus adpetentem habuerit, dure iudicasse; neque tamen negat, Socratis fata esse aegre ferenda, quia sacrificium pro re bona et vtili factum sit. Verum enim vero accusatio ista, quamquam grauis et admodum speciosa, num Socrates mutationem reipublicae administrandae sit molitus, tamen, quum emendatio sacrorum salua reipublicae forma fieri potuisset, res est admodum dubia, nec ex consuetudine cum Alcibiade aliisque potentioribus robur quoddam accipit; vt alia, quae in prolusionibus contra Dresigium, libro Plessingii nondum cognito, disputaui, omittam. Add. *Car. Ern. Kettneri* diss. qua Socratem criminis maiestatis accusatum vindicat. Lipsiae 1738. 4. Nec *M. Georg. Christian Ibbeckenii* sententia, quamquam is iniquitatem aduersariorum et iudicum improbet Socratisque celebrat innocentiam in disp. *de Socrate, mortem minus fortiter subeunte*, Lipsiae 1735. 4. est omnino probanda, et a *Io. Samuele Müllero*, Rectore Hamburgensi, in singulari prolusione, Hamburgi, 1738. 4. sub examen iam vocata. Habuerat quidem amicos et patronos, qui caussam eius coram iudicibus populoque egissent, sed vitae satur, atque innocentiae suae conscius, noluit adulari nec pecuniam, litis aestimationem, ab iniquis durisque iudicibus ipsi irrogatam, soluere; (v. *Ibbecken.* l. c. p. 17 sq.), et maluit vitam amittere, quam, quod accidere potuerat, per amicos rem publicam turbare. Constat enim, Lysiam orationem, a se compositam, qua in iudicio vteretur Socrates, huic obtulisse, sed eum illa vti noluisse. v. *Ciceron.* de Orat. I. cap. 54. Tuscul. quaest. I. cap. 29. sq. et 40. sq. *Quinctil.* I. O. II. 15, 30. XI. 1, 11. *Diogen. Laert.* II. 40. ibique interpretes. *Valerium Maxim.* VI. cap. 4. ext. 2. etc. Idem Lysias orationem pro Socrate scripsit ad Polycratem, qui, eloquentiae ostentandae caussa, orationem contra Socratem, sexto post huius mortem anno, confecerat. (v. *Diogenem Laert.* II. 39. ibique Menagium). Locus ex illa Lysiae oratione seruatus est a scholiaste in Aristidem; id quod cel. *Morellius* in nota ad *Libanii* declamat. pro Socrate pag. 190 sq. prouocando ad Valesii adnotatt. ad *Harpocrat.* pag. 71. ed. 1696. et ad codicem Marcian. 323. ostendit, atque contra Taylorum in Lysiam pag. 669. ed. 1739. docuit, Lysiae apologiam Socratis ad iudices, cum eius ad Polycratem oratione, non esse vnam eamdemque, idemque laudauit *Bentleium* in diss. de Socratis epistolis §. V. Socrates igitur adhibuit, vt *Cicero* ait Tuscul. I. 29, liberam contumaciam, a magnitudine animi ductam, non superbia: et supremo vitae die multa disseruit, et paucis ante diebus, quum facile posset educi e custodia, noluit, etc. ad quem locum Ciceronis illustrandum tria progr. scripsit *Car. Ludou. Richter*, Lycei Rector, *de libera, quam Cicero vocat, Socratis contumacia* (h. e. constantia in tuenda disciplina sua, praecipue in caussa coram iudicibus iniquis libere et acriter agenda). Cassel. 1788. et 1789. 4. [Add. *I. I. Zimmermanni* Apologia Socratis, in qua tamen ostenditur, male eum egisse, quod causam coram iudice non perorauerit, in Mus. Helv. T. VI. Part. 24. pag. 481 sq.] Tenax propositi Socrates hausit cicutam, et postquam cum amicis de rebus grauissimis adhuc disputarat, placide vita decessit; quod ex Xenophonte, Platone, Libanio, (ad cuius declamationem v. not. cel. *Morelli* pag. 207 sq.) Diogene Laertio aliisque notum est et a viris doctis abunde commonstratum. De *Polycrate* confer quoque *Lambecium*, comment. de bibl. caes. Vindob. vol. VII. pag. 537 sqq.

De illo veneno v. *Sig. Fr. Dresig.* disp. de cicuta, Atheniens. poena publica. Lips. 1734. inprimis §. VII. Cicuta autem illa, publica poena, num merus succus fuerit, an venenum, cicuta temperatum, cui virulentius quid inesset, disputatum est a viris doctis. Prius adfirmant *Licetus* in antiquis schematibus gemmarum annularium, *Triller.* in Obss. crit. pag. 489. cl. *Morellius* in not. laudata aliique: posterius *Guido Patinus* in epistola quadam ad Gassendum, Epistolarum ad Gassendum pag. 537. et in epistola ad Licetum edita, inter huius antiqua schemata etc. cap. CLXXII. (v. *Menagium* ad Diogen. *Laert.* II. 42.) *Mead* in mechanica expositione venenorum, et *Ioannes Caluius*, Medicinae Professor Mediolanensis, in Epistola ad Petrum Borsieri pag. 461 sqq. tom. IX. Nuova Raccolta d'opuscoli scientifici e filologici, in Venezia, 1762. et diss. della Morte di Socrate, Pisis, 1763. conf. etiam *I. Iac. Wepferi* histor. cicutae. Mem. de Trevoux. 1716. p. 265. Addatur *Mazochius* in Explicatione graecae inscriptionis in poculi pseudosocratici extremo labro exaratae. Neapoli 1752. cum epicrisi cl. *Villoisonii* in Anecdot. graecis, tom. II. pag. 128. not. 1. Poculum illud in summi labri ambitu hanc habet inscriptionem: *κυλος* (pro χυλος putat Mazochius) *κωνειου περι τον Σωκρατην*, eamque epigraphen ab Epicureo quodam, Socrati parum aequo, stante romana republica, aut sub primis ipsis imperatoribus factam esse, suspicatur Mazochius: contra Villoison. existimat, inscriptionem esse barbaram, totumque hoc poculum recentissimum et a nugiuendulo quodam confictum. — Istius autem perniciosi consilii nefandique facti haud ita multo post interitum Socratis consequuta est totius fere Graeciae indignatio, et ita poenituit Athenienses, vt Melitum capitis damnarent, Anytum eiicerent ciuitate, Socratique in Pompeo ex aere statuam ponerent. v. *Diogen. Laert.* II. 43. ibique interpretes, praecipue Menagium, pag. 95 sq. qui plurium veterum adducit testimonia; id. VI. 10. 11. *Isocr.* vol. II. pag. 383 sq. *Plutarch.* de inuidia et odio, tom. VIII. Opp. ed. Reiske, pag. 128. qui, quanto odio ciues persequuti sint eos, quorum calumnia Socrates, oppressus est, memoriae prodidit, et M. *Theophili Adami* diss. de statua Socratis Atheniensium poenitentiae monimento publico. Lipsiae, 1745. 4. qui Diogenem cum aliis comparat, veritatem historiae inquirit multaque alia de statuis et de Socrate disserit. Antea tamen quam, ad Fabricii verba redeamus, haud incommodum videtur, ironiam anonymi cuiusdam lepidam argutamque referre, quam bene propositam reperimus in libello:

Vom Zweck des Socrates und seiner Schüler. Für Freunde der Wolfenbüttelschen Fragmente und ähnlicher Schriften. Dessau. et Lips. 1785. 8.

Auctor ingenium animumque Socratis aeque suspectum reddere tentat, ac auctor fragmentorum Guelferbytanorum ratione Iesu facere ausus est. Quare testimonia Xenophontis, Platonis, Aeschinis aliorumque, tamquam sociorum complicumque Socratis, reiecit; hunc, ostendere videtur, molitum esse tyrannidem Athenarum et Graeciae, aut, id si irritum foret, tentasse, vt satrapa fieret Ioniae: quod philosophum se gessisset, id fecisse callide, vt suam regnandi cupiditatem celaret. Idem auctor multa alia mortisque contemtum culpat in Socrate: neque vero ea mente Socratem quasi infamat, vt reuera id contendere videatur, sed vt rationem irrideat peruersam auctoris fragmentorum Guelferb. doceatque exemplo, quam facile fieri possit, vt contorta perplexaque interpretatione ipsa rei cuiusdam veritas reddatur suspecta, optimusque homo per fallaciam fraudemque depingatur tamquam homo dolosus, peruicax, ineptus impiusque. *Harl.*]

Audi-

Audiuit Anaxagoram et Archelaum vvvv) atque, vt nonnulli apud *Laertium* II. 19. Damonem. Huius *Damonis* sophistae ac musici meminit praeter Platonem Plutarchus lib. de Musica, pag. 1136. E. tom. II. et in Pericle pag. 153. sq. vt alios in praesenti omittam wwww). Scholam ipse non habuit Socrates; sed vitae omni tempore cum amicis, et quiqui eum accederent, [aut quos ipse adiit] est philosophatus, vt praeter alios notatum eidem *Plutarcho* in libel. an seni gerenda resp. pag. 796. [*Dioni Chrysost.* or. 54. pag. 281. ed. Reiske] A rep. gerenda abstinuit; sed quum pro patria esset decertandum, hoc neutiquam recusauit. Vide *Aelian.* III. 17. Var. *Lucianum* parasito T. II. pag. 259. *Plutarchum* Alcibiade pag. 194 sq. et *Athenaeum* V. pag. 215 sq. Sed non equidem de Socratis militia vere dixerim, quod Alexandro M. maiora Socratem gessisse, ait *Iulianus* imp. Epistola ad Themistium pag. 264. Cato Maior hoc vnice in illo est admiratus, quod cum vxore difficillima et stupidis liberis comiter vixisset, vt refert *Plutarchus* in vita Catonis p. 347. nam alioqui eum contemsit vt λάλον et βίαιον. id. p. 350. De aliis eius vitiis vid. *Cyrillus* VI. in Iulian. (ex Porphyrio,) pag. 186 sq. Nihil scripsisse Socratem, adfirmant *Cicero* III. de Oratore cap. XVI. *Plutarchus* xxxx), *Aristides*, [F] quibus adde *Dionem Chrysost.* diss. LIV. *Origenem* Philosophumenis p. 279. *Laertium* prooem. Sect. XVI. *Hieronymum* aduersus Rufinum Apologia, et *Augustinum* lib. I. cap. 7. de consensu Euangelistar. Alii scripta ei tribuunt non vnius generis.

De *Fabulis Aesopiis* a Socrate in versus translatis dixi supra cap. IX. nr. 5. et 6. [De loco *Diog. Laert.* II. 42. v. *Rossii* comment. Laert. p. 34.] Nunc tantum addo hoc, eum fecisse

vvvv) At dissentire viros doctos, Socratis magistros illos fuisse, in Epimetro iam animaduerti. *Harl.*

wwww) Scribitur quoque *Demon*. Fuit Atheniensis, celeber musicus idemque disciplinae moralis et ciuilis peritissimus, sophista, Periclis magister: ab eo ducta est musicorum secta, αἵρεσις Δαμώνιος. Commemoratur ab *Aeschine* in dialogo de morte ab initio, a *Cicerone* Orat. III. 33. *Harpocr.* h. v. et aliis. v. *Fischeri* indicem ad Aeschinis dialogos, ed. III. h. v. Scripsit quaedam de arte musica, et de sonis rhythmisque praecipue commentatus dicitur. v. *Platon.* Polit. lib. III. et *Aristidem Quinctilian.* de Musica lib. II. pag. 95. circa fin. ibique not. Meibomii pag. 300 sqq. vbi copiosius agitur de illo musico, et locus insignis ex *Galeni* lib. IX. περὶ τῶν καθ' Ἱπποκράτην καὶ Πλάτωνα δογμάτων cap. 5. adfertur. Ab eo harmoniam *Lydisti* (Lydiam) remissam fuisse inuentam, a Platone autem reiectam, memorat *Plutarchus* de Musica pag. 667. tom. X. ed. Reiske. Plura de eo disputat *Burette* ad Plutarchi locum in Comment. acad. Paris. Inscript. tom. XIII. pag. 246 sqq. adde *Hemsterhusii* longam eruditamque notam ad Aristophanis Plutum v. 1003. pag. 352 sqq. qui praeter ea et de scriptura illius nominis atque quantitate primae syllabae in Δάμων agit et plures recenset *Damonas* s. *Demonas*: cum Pythagoreum Syracusis oriundum, Phintiae sodalem (vide in catalogo Pytagoreorum, vol. I. h. v.) tum *Sicyonium*, atque peruetustum scriptorem, qui atticas antiquitates et historiam composuit, cuius tamen fides in rebus atticis a Philochoro haud parum debilitata fuisse videtur. Num illi τῆς Ἀτθίδος auctori commentarius περὶ κωμῳδιῶν vastus (ad quem prouocant scholiastes ad *Aristophanis* locum, *Harpocration* in Μυσῶν λεία et *Apostolius* cap. XIII. 36.) vindicari debeat, *Hemsterhusio* aeque incertum est, ac fuit *Casaubono* ad *Athen.* III. 17. dubium, idemne sit, quem citat *Athenaeus* X. p. 442. C. ἐν τῷ περὶ Βυζαντίου. *Harl.*

xxxx) Plutarchi et Aristidis loca attuli supra cap. XII. nr. 4. Vide et *Allatium* de scriptis Socratis p. 80 sq. et eruditam diatribam *Godfridi Olearii*, qua Allatium, plura scripta Socrati leuibus argumentis vindicantem, impugnat. Lips. 1696. 4. [repet. in eiusdem versione latina Stanlei. histor. philos. tom. I. pag. 208 sqq.] In Socrate secundam syllabam producunt Paulinus, Sidonius et Maximianus. v. *Sirmond* ad Sidon. pag. 244. *Daum.* ad Paulinum Pretocorium pag. 345.

ciſſe in carcere, vti Anaxagoras circuli quadraturam in carcere ſcripſit, *Boethius* Conſolationem philoſophiae in carcere compoſuit.

De *Epiſtolis*, tributis Socrati, libr. II. cap. X. nr. 35. [latine verſae in Olearii verſ. lat. Stanlei. hiſt. phil. tom. I. pag. 200 ſqq. ed. Venet.]

Paeanis in Apollinem, meminit *Plato* Phaedone et *Themiſtius* Orat. 14. (edit. Harduini, II. pag. 27.) qui προοίμιον vocant, vt Suidas ὕμνον. *Laertius* II. 42. a Dionyſodoro abiudicatum Socrati παιᾶνα teſtatus, hoc adfert initium:

Δήλι' Ἄπολλον χαῖρε καὶ Ἄρτεμι παῖδε κλεεινώ.

Vnde de vno eodemque accipiendum, quod *Dio Chryſoſt.* diſſ. XLI. p. 507. ait, Socratem feciſſe παιᾶνα εἰς τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Apuleius in floridis: *Canit Empedocles carmina, Plato dialogos, Socrates hymnos, Epicharmus modos, Xenophon hiſtoriam, Xenocrates ſatyras.* Adde *Arrian.* II. 6. Epictet.

Ἐγκώμιον Γρύλλε. Hermippus apud *Laert.* II. 55. ſed pro Socrate eo loco legendum *Naucrates* ex Dionyſii Halic. τέχνῃ cap. VI. vti recte obſeruauit Gotfridus Olearius.

Ἐπιτάφιος. *Ariſtoteles* III. 14. Rhet. at ibi Iſocratis nomen pro Socrate reponendum, vti apud Dionyſium loco laudato male legebatur ὁ τε Σωκράτες ἑταῖρος Ναυκράτης pro ὁ τε Ἰσοκράτες. Vide *Meurſium* V. 14. et IV. 4. Attic. Lect.

Euripidem in ſcribendis tragoediis a Socrate adiutum iactabant comici Mneſilochus, Callias et Ariſtophanes apud *Laertium* II. 18.

Aeſchines Socraticus quoque arguebatur dialogos, qui reuera Socratis eſſent, a Xanthippe accepiſſe et pro ſuis edidiſſe. Vide, quae viri docti ad *Laert.* II. 60. et Heſychium illuſtrem. *Allatii* dialogum de ſcriptis Socratis. 103. 108.

Plato denique ſcripta ſua pro Σωκρατείους λόγοις venditare ipſe voluit, vt ex epiſtolis eius conſtat. Confer *Iulianum* Orat. VI. pag. 189. *Allatium* p. 91 ſq. Sed et alii, paſſim ad ſcripta Platonis reſpicientes, Socratem laudant auctorem. Σωκρατικὰ βιβλία, quae Zenoni Citieo dicitur adhuc adoleſcenti legenda attuliſſe pater eius Mnaſeas apud *Diog. Laert.* VII. 32. fuere ſcripta Xenophontis, Platonis et aliorum Socraticorum. Ita locus *Salviani* lib. VIII. de prouident. ex quo *Meurſius* in Bibl. Graeca p. 1606. colligit, Socratem ſcripſiſſe de Legibus et de Rep. manifeſte reſpicit Platonis Politiam et libros de legibus. Sic Platonis Ionem in animo habuit Suidas, Socratem laudans [?] in Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Meletius lib. de hominis ſtructura videtur reſpicere Platonis Timaeum, quum ait: Σωκράτης δὲ Ἐτυμολογίας μᾶλλον μορίων καὶ ὀνομάτων ἐν τῷ περὶ φύσεως ἀνθρώπε συντάγματι αὐτε ὡς γραμματικὸς ἢ φιλόσοφος συνετάξατο. *Arrianus* quoque lib. II. cap. I. Epictetearum diſſ. ita intelligendus, τί ὖν; Σωκράτης ἐκ ἔγραφε; καὶ τίς τοσαῦτα; *Quid itaque? nihilne ſcripſit Socrates? imo quis tot ac tanta?* ſi nimirum diſſertationes eius a Platone, Xenophonte et aliis diſcipulis in litteras miſſae computentur.

Apud ſcriptorem Altercationis ſynagogae et eccleſiae Socrates traditur XXIV. libros ethicos compoſuiſſe; ſed Meurſius in libro de ſcriptis Theophraſti notauit, excidiſſe nomen huius philoſophi, vt totus locus legendus ſit in hunc modum: *Ethicae inuentor Socrates fuit,*

de

de qua (Theophrastus) *XXIV. libros secundum positiuam iustitiam scripsit.* Confer *Menagium* ad Laert. V. 44.

Dolendum est, fatis praematuris *Ioh. Ionsii* interceptam historiam eius Socraticam, quam vir doctissimus pollicetur pag. 37. libri de scriptoribus Hist. philosoph. Idem p. 12. testatur, viginti fere Socrates se in veterum scriptis obseruasse, in quibus fuerunt haud dubie 2) *Socrates*, historicus Argiuus, a scholiaste Pindari et aliis laudatus yyyy). 3) *Socrates*, Aristotelis magister. Is forte, cuius mentio in Platonis Theaeteto, vbi Theaetetus ad Socratem pag. 116. ἐμοί τε καὶ τῷ σῷ ὁμωνύμῳ τούτῳ Σωκράτει. 4) *Socrates*, Bithynus, Peripateticus. 5) *Socrates*, Cous, qui ἐπικλήσεις Θεῶν scripserat, de quibus *Reinesius* pag. 437. Var. Lect. 6) *Socrates*, epigrammatum poeta. 7) *Socrates*, Rhodius. 8) *Socrates*, socer Pisistrati. 9) *Socrates*, Achaeus, Cyri hospes, [de quo *Xenophon* Exped. Cyri I. 1, 11. I. 2, 3. II. 5, 31. et cap. 6. n. 30.] 10) *Socrates*, Thebanus, statuarius. 11) *Socrates*, histrio, [*Demosth.* de corona cap. 79. pag. m. ed. 516]. *Socrates*, Thraciarum rerum scriptor: de quibus singulis *Menagius* ad Laertii II. 47. Praeterea 13) *Socrates*, pictor, Plinio memoratus. 14) *Socrates*, grammaticus, Etymol. M. in Εὐβοῖς. 15) *Socrates*, CPolitanus, cuius Historia Ecclesiastica ad Theodorum scripta extat. 16) *C. Valerius Socrates* in veteri inscriptione apud Sponium p. 60. Miscellaneor. 17) *Socrates*, chirurgus. Coel. Aurelian. V. 1. Chron. passionum. 18) Alius, vt videtur, *Socrates*, medicus, cuius ecligma pro tabidis refert *Nicolaus Myrepsus* de antidotis sect. I. cap. 174. 19) *Socrates*, Chrestus, Nicomedis, regis Bithyniae, frater. *Appian.* Mithrid. f. 176. 208. [cap. 10. tom. II. ed. Schweighaeus. pag. 653 sq. coll. nota Schweighaeuseri tom. III. p. 596]. 20) *Socrates*, Theaeteti συγγυμναστής. *Simplic.* pag. 8. b. in Categoriis. Nescio, quem *Socratem* respicit Schol. Apollonii ad lib. I. vbi laudat Σωκράτην ἐν τῷ πρὸς Εὐδόθεον. Sane apud Suidam in Χιάζειν laudatur Ἰσοκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εὐδοθέαν. Similiter *Socrates*, Dinarchi rhetoris pater, aliis est Sostratus. Vide *Plutarch.* pag. 850. At quando apud Scholiasten zzzz) Aristophanis [et *Zenobium* V. Adag. 81.] laudatur *Socrates* in libris Κρητικῶν, legendum Sosicrates, quemadmodum etiam in Laertii codicibus *Socratis* nomen pro eodem *Sosicrate* male irrepsit, vbi laudatur ἐν [Γ] πρώτῳ διαδοχῆς, etsi vterque locus imposuit Vossio pag. 414. de Hist. Graecis. Fuit et *Socratides* quidam, Pamphilae Epidauriae maritus. Suid. Παμφ. tum *Socration* laudatus Galeno. Fulbertus Carnotensis dictus est Socrates christianus.

Forma aaaaa) Socratis philosophi, licet passim ex *Zopyri* Physiognomonis sententia apud [*Ciceron.* de fato cap. 5. vbi Vrsinus, praecipue Dauis. plura iniqua inuidorum de Socrate muliero-so

yyyy) De hoc Socrate Argiuo, historico, qui scripserat περιήγησιν Ἄργους, plura veterum testimonia collegit *Valcken.* ad schol. ad *Euripidis* Phoeniss. 45. pag. 608. et animaduertit, nomina, *Socrates*, *Sosicrates* et *Crates*, aliquoties fuisse confusa. *Harl.*

zzzz) ad aues v. 521. vti *Küster.* in indice et notis ad Aristophanis Schol. iam monuit (citatur ibi liber XII. τῶν Κρητικῶν.) Eamdem emendationem vberius explanauit et corroborauit ad Suid. III. pag. 249. voc. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος. De *Sosicrate* vid. *Meiners.* Geschichte des Ursprungs — der Wissenschaften etc. tom. I. pag. 301 sq. eiusque censorem, secus sentientem, in biblioth. critica Amstelod. II. part. VIII. pag. 117. et *Valcken.* ad Euripidis Phoenissas paullo ante citatum. *Harl.*

aaaaa) Ventrosum Socratem fuisse innuit *Syrianus* in XIII. Metaphys. p. 103. simum *Athenaeus* V. p. 219. simum et caluum *Boethius* II. de interpretat. p. 36. et V. pag. 416. *Simplicius* in III. de anima commentar. 39. προγάστωρ ἐξόφθαλμος *Simplic.* in IV. Physic. pag. 183. σιμός. *Themist.* pag. 16. Chrysippo vultu consimilem alii notarunt. Vide Augustinum capite vndecimo de categoriis.

so ex vultu ducta iudicia collegerunt, et, qui cum Cicerone ex communi fonte hausit,] *Alexandrum Aphrodisiensem* lib. de fato pag. 31. [s. 164. et ex illo apud *Eusebium* praepar. euang. libr. VI. cap. 9.] vt nequam et tetrica describitur, nec admodum amoena occurrit apud *Chiffletium* libello de gemmis, Socratem referentibus, [in Miscellaneis Chiffletianis, vol. VI. Antwerp. 1657. 4.] *Fulv. Vrsinum* pag. 50. et 51. elog. [nr. 133. 134. ibique vide Io. Fabri commentar. pag. 75 sq. ed. II. Antwerp. 1606. 4. et priorem nr. in nummo aeneo grandiusculo s. contorniato reddidit *Hauerkamp.* in diss. de numismate Alexandri M. et de nummis contorniatis p. 149. In Gemmarum antiqu. delectu — in dactyliothecis ducis Marburiensis, vol. II. Londin.] tum in Laertio Wetsteniano et apud *Gronouium* tom. II. thesauri tab. LXVI. aliosque; tamen, si Epictetum audimus, siue *Arrianum* IV. 11. diss. illi fuit τὸ σῶμα ἐπίχαρι καὶ ἡδὺ ὡς ἤρων αὐτῷ οἱ ὡραιότατοι καὶ εὐγενέστατοι, καὶ ἐπεθύμων ἐκείνῳ παρακατακλίνεσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς εὐμορφοτάτοις. Et quicquid criminetur Aristophanes, nihilominus, vt ait idem Epictetus, πάντες οἱ γεγραφότες περὶ Σωκράτους, πάντα τἀναντία αὐτῷ προσμαρτυροῦσιν, ὅτι ἡδὺς οὐ μόνον ἀκοῦσαι, ἀλλὰ καὶ ἰδεῖν ἦν. Neque omittendum, quod de Socrate *Plutarchus* in Catonis vita p. 339. e Platone, quod iis, qui cum ipso versarentur, eminus quidem visus sit ἰδιώτης καὶ σατυρικὸς καὶ ὑβριστής, at propius inspicientibus cognitus σπουδῆς καὶ πραγμάτων μεστὸς, καὶ δάκρυα κινῶν τοῖς ἀκροωμένοις. *Fabric.* Socrates cum Xantippe in veteribus monumentis apud *Montfaucon.* tom. III. supplem. post tab. IX. Socrates in nummo apud Pedrusium, tom. V. pag. 12. apud *Spanhem.* ad Iuliani Caesares pag. 119. quinque in *Antonii Gorii* museo Florentino class. III. Florent. 1731. fol. In annulis signatoriis Socrates crebro comparet, (teste *Pignorio* in symbolis epistolicis, Patauii 1529. 8. ep. I. pag. 6.) quod apud amicos et cultores illius nominis testimonium amoris atque obseruantiae esse potuit, apud alios vel curiosum animum, vel consuetudinem et frequentiam illorum annulorum significabit. Iudicium de Socrate, ex vultu eius latum, at forsan ex Zopyro, aut alio communi fonte sumtum, est quoque in *Polemonis* Physiognom. lib. I. cap. 6. pag. 222. et, quibusdam vocc. immutatis, in *Adamantii* Physiognom. lib. I. cap. 9. pag. 349. Scriptor. physiognomoniae veter. ed. I. Ge. Frid. Franzii, Altenburgi 1780. 8. addatur *Himerius* orat. IV. §. 6. pag. 464. ibique Wernsdorf. *Heumannus* tamen in Actis philos. tom. I. nr. 5. pag. 126 sqq. Epicteti aliorumque testimoniis vsus, narrationem de Socratis deformi corpore formaque et vultu tetro ad fabulas referendam arbitratus, defendit meliorem illius formam, coniicit, quod Zopyro videbatur mulierosus, id pulcrius potius corpus indicare, et Socrates atque Crates, qui teste *Diogene Laertio* VI. 91. facie turpis, τὴν ὄψιν αἰσχρὸς, fuit, illi a veteribus confusi videntur. Sed *Herrmann Vlric. de Lingen* in opusculis minoribus, sermone germanico scriptis, part. I. Wittebergae 1730. 8. nr. 3. pag. 75—102. examinat sententiam Heumanni, reiicit Epicteti atque Arriani, hominum multo serioris aetatis, testimonia, tum ex Xenophontis Conuiuio p. 891. ed. Leunclauii, Platonis Symposio et Theaeteto aliisque, a *Menzio* in disp. de Socrate nec officioso marito etc. §. 8. pag. 16. 17. partim citatis, vulgarem sententiam copiose defendit docteque probat: pag. 99. caput Socratis haud adeo quidem deforme ex gemma aeri incidendum fecit. De Socratis forma vultuque deformi agit quoque *Gesnerus* in comm. Socrates sanctus paederasta, nec non *Meiners.* in hist. doctrin. apud Gr. II. pag. 518 sq. Fabricius in not. Msstis citat *Cassianum* f. 595. et Alardi Gazaei not. pag. 596. At, etiamsi forma eius fuerit turpis, animus tamen fuit eo pulcrior, vt ita dicam, eoque nobilior. Atque Socrates precatus fuisse dicitur a diis, vt animo interiore pulcerri-

mus

mus fieret. vid. votum eius apud *Platonem* in fine Phaedri pag. 1243. c. *Clement, Alexandr.* Strom. V. pag. 595. b. *Himerium* Or. IV. 6. pag. 465. *Harl.*

De Socrate olim scripserat Tiberianus, quem laudat Fulgentius de continentia Virgiliana: Aristoxenum bbbbb) enim Porphyrium aliosque, Ionsio notatos, et, qui de Socraticis egerunt, Idomeneum ac Phaniam libenter praetereo. [adde *Brucker.* hist. crit. phil. I. pag. 523.] Demetrius Phalereus ἐν Σωκράτει, siue libro de Socrate citatur a *Plutarcho* in Aristide p. 318. et 319. vbi ex eo refert, Socratem non fuisse egenum. *Panaetium* ἐν τοῖς περὶ Σωκράτους laudat idem p. 335. Apologiam Socratis composuerunt Plato, Xenophon, [*Zeno* Sidonius, vid. *Eudoc.* pag. 204. ex *Suida*, tom. II. p. 8.] itemque alii, vt infra lib. III. dixi in Platone. Derisus Socrates ab Eupolide quoque, vt testatur *Lucianus* in reuiuiscentibus tom. I. p. 404.

XXXI. AESCHINES, Lysaniae F. Atheniensis, ab Oratore ccccc) Atrometi F. (de quo infra cap. XXVI.) distinguendus, Socratis auditor et [¶] cultor adsiduus, sed Platoni non valde amatus, vide *Laert.* III. 36. et *Athenaeum* XI. p. 507. vbi narrat, vnicum discipulum Xenocratem inopi Aeschini a Platone fuisse subtractum. Dionysio tamen tyranno Aeschinem commendauit Plato, vt refert *Plutarchus* p. 67. de dignoscendo adulatore. Aristotelis Mythi, qui Aeschinis discipulus fuit, mentio apud *Laertium* V. 35. Dialogi Aeschinis μακροὶ καὶ ἄσειοι, (vt ait *Lucianus* in Parasito cap. 32. tom. II. edit. Reitz. p. 860.) et Socraticum seruantes characterem, fuere hi septem, teste *Laertio* II. 61. vbi vid. interprr. et Suida in Αἰσχίνης, [tom. I. pag. 662. Küster.]

Ἀλκιβιάδης. Aristides Orat. I. Platon. p. 30. tom. III. Cant. orat. Platon. II. pag. 363 sqq. tom. III. Cant. *Athen.* lib. XIV. pag. 656. F.

Ἀξίοχος, in quo Alcibiadem acerbe perstrinxit tamquam vinosum et mulierum corruptorem, teste *Athenaeo* V. p. 220. quod in *Axiocho*, qui inter Platonis scripta occurrit, non legitur. Meminere Axiochi Aeschinis Harpocratio, Pollux VII. 135. Suid. *Fabric.* Suidas sua sumsit ex Harpocratione, vid. Küster. ad Suidam tom. I. p. 239. Fabricius in not. MSta addidit. „Neque longus est, quod de Aeschinis dialogis adfirmat *Lucian.* in Parasito (l. cit.) sed et voc. Ἀλεκτρυονοτρόφοι, quod ex Aeschinis Axiocho probauit *Pol-*

bbbbb) Qui tamen valde iniquus in Socratem partiumque cupidus fuit. vid. *Meiners.* histor. doctrin. apud Graec. tom. I. pag. 216—220. *Harl.*

ccccc) Confunditur in editione Laertii Amstelodamensi p. 115. vbi *Aeschinis* oratoris imago exhibetur pro Aeschine Socratico, vt notatum Iacobo Gronouio tom. II. thesauri in addendis ad tabulam 94. sed notatum nimis acerbe ab eo, qui similem ἀβλεψίαν in Zenone commiserat, vt monebam §. XXIX. *Aeschinis,* Sphettii, Socratici philosophi circa Olymp. CIII. 3. clari, meminit Diodorus Sic. XV. pag. 497. [s. tom. II. p. 62. edit. Wesseling.] Alius *Aeschines* Neapolitanus, Platonicus, de quo infra lib. III. cap. 2. [*Aeschines,* Selli filius, homo pauper, qui tamen opulentum se esse iactitabat. Hinc Σίλλοι *pauperes gloriosi*, et Σιλλίζειν *se iactare.* *Aristoph.* Vesp. 457. ibique Schol. et v. 1235. Aues 824. ibique Schol. *Suidas* in Θεαγένους χρ. tom. II. p. 168. in Σελλίζειν tom. III. p. 297. et in Σεσελλίσθαι, ib. pag. 302. Octo *Aeschines* enumerat *Diogenes Laert.* II. 64. quibus addidit Menagius *Aeschinem* historicum, duo *Aeschines* medicos, alterum Atheniensem, alterum medicum; *Aeschinem*, Eretriensium primarium, (Herodot. VI. sect. 100.) *Aeschinem*, Eleum, et Fischer. in nota, p. 6. edit. III. *Aeschinem*, declamatorem apud *Senec.* Controu. I. 8. p. 143. tom. III. Gronou.]

lux VII. 135. in dialogo isto non legitur. Itaque non adsentior *Io. Clerico*, qui sub Aeschinis Socratici nomine edidit dialogos III. v. Memoirs of literature tom. I. pag. 201. Enimuero, quia virtutem et dictionis atticae elegantiam in primis praedicat *Phrynichus* apud *Photium* cod. CLVIII. p. 173. testatur, dialogos illos a quibusdam Socrati esse tributos." Atque viri docti valde discrepant: quorum iudicia admodum diuersa collegit, aut enumerat cel. *Fischerus* in epistola ad Gernhardum, praemissa illius editioni III. de qua postea sermo erit, pag. 193 sqq. Paucis igitur omnia comprehendam. Marsilius Ficinus et Caspar Barthius dialogum nostrum vindicandum putarunt Xenocrati Chalcedonio, Platonis discipulo, Speusippi in academia successori. Atque in biblioth. acad. Leidensis est, teste Catalogo librorum biblioth. Leid. p. 400. b. nr. XX. Μετάφρασις περὶ θανάτου ἀπὸ τοῦ Ξενοκράτους, quae haud dubie interpretatio Axiochi Fischero esse videtur, p. 106. edit. III. Aesch. dialogorum. Clemens Alexandrinus, Stobaeus, Theodorus Prodromus, Thomas Magister, Erasmus, Perionius, Salmasius aliique eum a Platone profectum esse existimauerunt. Contra Meursius, Maussacus, Hemsterhus. (ad Lucian. tom. I. p. 124. nr. LIII.) Wesseling. Clericus, Horreus aliique Aeschinem Socraticum habent illius parentem. At cl. *Fischer.* vehementer dubitat, an hic, qui restat hodie, Axiochus, ille sit, cuius auctor perhibetur Aeschines fuisse, quia tum vocabulum, quod Pollux ex eo laudat, in nostro dialogo non exstet, tum *Athenaeus* V. p. 220. de Aeschinis dialogo ita loquatur, vt adpareat, eum ab hoc, quem nunc habemus, omnino distare, longeque diuersum esse. Hinc arbitratur, aut cum *Stephano* in notis ad Platonem p. 71. a. tom. III. statuendum esse, duo eiusdem nominis, sed diuersi argumenti, dialogos ab Aeschine fuisse scriptos; aut, quod praestare iudicat cum multis doctissimis viris, *Valcken.* ad Euripid. Phoeniss. p. 146. 564. ad Hippolyt. p. 163. ad Theocriti Adoniaz. p. 379. aliisque, quos p. 195 sq. in nota laudat, oportere in medio relinqui. Adde auctores edit. Bipontinae Platonis, tom. XI. in notitia de Platone litteraria p. IV sqq. Quidquid est, auctor est antiquissimus et facundissimus, atque dialogus, vt Fischer. V. C. sentit, suo in genere aureus et ita eleganter compositus, vt veteris elegantiae doctrinaeque ac eloquentiae graecae vestigia vbique expressa cernantur. *Harl.*

Ἀσπασία [dddd]). Harpocrat. in Ἀσπασ. *Athen.* lib. V. p. 220. [*Plutarch.* Pericl. pag. 165. C. tom. I. et p. 169. E. Fragmentum dialogi Aspasiae cum Xenophonte ex Aeschine apud *Ciceron.* de inuent. I. 31. et ex hoc particula illius apud *Quinctil.* I. O. V. 11, 28.]

Καλλίας.

dddd) De *Aspasia* Milesia, Axiochi filia, quae Socratem docuit et Periclem, huiusque linguam ad Gorgiae imitationem exacuit, vt ait *Philostratus* Epist. p. 817. vide Platonem Menexeno, Aristoph. Acharnenses, *Plutarchum* Pericle p. 165. et 169. *Athenaeum* XIII. p. 569 sq. Lucianum in Gallo et amoribus, Harpocrationem, Suidam etc. E recentioribus *Baelium* in lexico, vbi de Pericle agit, sub littera M. et N. [cl. *Eck.* in singulari comment. de illa, Lips. 1774. 4. inprimis *Olearii* diss. de poetriis nr. VIII. et *Io. Christoph. Wolf.* qui in mulierum graec. quae oratione prosa vsae sunt, fragmentis et elogiis etc. nr. V sqq. veterum de illa testimonia et narrationes collegit, et in catalogo feminarum olim illustrium subiuncto p. 291 sqq. fusius de illa disputauit. *Harl.* Add. de ea omnino *Meiners* Preisschrift über den Luxus der Athenienser 1782. p. 46 sq. et qui eum eleganter defendit *C. M. Wieland* in dem histor. Calender für Damen 1790. p. 248 sq. *Beck.*] Effigies eius, (si tamen eius effigies, de quo dubitat *Menagius* in Historia mulierum Philosophar. pag. 10.) galeata apud Iac. Gronou. tom. II. Antiqq. Graec. tabula LXXXV. *Antisthenes* quoque librum *Aspasiae* nomine

Καλλίας. *Athen.* lib. V. pag. 220.

Μιλτιάδης primus ordine dialogus, ideoque reliquis etiam, iudice Laertio, imbecillior, sed quo tamen gratiam Dionysii, Siciliae tyranni, sibi Aeschinem conciliasse, testatur *Lucianus* in Parasito tom. II. pag. 254. [pag. 860. edit. Reitzii.]

Ῥίνων. Pollux lib. VII. sect. 103.

Τηλαυγής. Athenaeus, ac Demetrius περὶ ἑρμην. §. 310. respicit et §. 172. et *M. Antonius* VII. 66. ex Menagii emendatione.

Praeterea sub Aeschinis nomine ferebantur dialogi alii dicti ἀκέφαλοι, sed minus elaborati atque ingeniosi, siue, vt ait *Laertius* II. 60. σφόδρ' ἐκλελυμένοι, καὶ οὐκ ἐπιφαίνοντες τὴν Σωκρατικὴν εὐτονίαν. Hi a Suida referuntur itidem septem: Περὶ ἀρετῆς, Δράκων, Ἐρασίστρατος, Ἐρυξίας eeeee), Πολύαινος, Σκυθικοὶ, Φαίδων. *Fabric.*

EPIMETRON.

Dialogum Σκυθικοὶ ab aliis nostro Aeschini, ab aliis Phaedoni olim fuisse tributum, tradidit *Diogen. Laert.* in Phaedone s. lib. II. sect. 105. vbi vid. Menag. De Aeschine narrationes atque testimonia Diogenis, Hesychii Milesii, Aristidis, Plutarchi, Athenaei et reliquorum post Clerici sedulitatem collegit docteque illustrauit cl. Fischerus in edit. III. Aeschinis p. 1—18. De eius vita et placitis quaedam congessit *Brucker.* in hist. crit. philos. tom. I. p. 574—576. Ex dialogis, quos confecisse dicitur Aeschines, tres supersunt, qui sub eius nomine hodie circumferuntur, nempe, 1) *de virtute*, 2) *Eryxias*, siue de diuitiis, 3) *Axiochus*, siue de morte. At tres illi in codd. et editionibus olim inter Platonicos libros, quorum dubia est auctoritas, fuerunt recepti: eosque non profectos esse ab ingenio et doctrina Aeschinis Socratici, ab aliis abunde est demonstratum, idque nouissime copioseque a cl. *Meinersio* in iudicio de quibusdam Socraticorum reliquiis, in primis de Aeschinis dialogis, de Platonis eiusque condiscipulorum epistolis, nec non de Cebetis tabula, in Commentatt. societ. regiae doctrinarum, Götting. 1782. vol. V. histor. et philolog. classis, tom. V. pag. 45—58. et a cl. *Fischero* in praefatione ad Aeschinis dialogos, qui p. XXXV sqq. recudi fecit Meinersii recitationem: at ab eius iudicio, illos dialogos esse a recentioribus quibusdam sophistis confictos, discessit sciteque exposuit suam sententiam. Atqui existimat latiusque ostendit, primum dialogum de virtute confectum esse e posteriore Menonis Platonici parte a philosopho quodam Platonico; alterum vero, qui Eryxias inscribitur, a Socratico quodam philosopho, Olymp. LXXXVIII. esse conscriptum; denique tertii dialogi auctorem fuisse quemdam Socratis discipulum; adde eiusdem animaduerss. ad singulos dialogos ab initio, edit. III. Idem vir doctissimus

mine scripserat. Laert. VI. 16. et *Herodicus* Cratetius vulgauerat ἔπη sub Aspasiae nomine, e quibus nonnulla producit *Athenaeus* V. p. 219. idem Antisthenis dialogum laudat Aspasia inscriptum, pag. 220. Fuit et alia *Aspasia*, Cyro et postea Artaxerxi dilecta, de qua *Plutarchus* Pericle pag. 165. et Artaxerxe pag. 1024 sq. et *Aelianus* XII. 1. Var. Itemque alia meretrix de qua Suidas. [*Aspasia*, artis medicae perita. vide *Wolf.* catal. cit. pag. 293 sq.]

eeeee) *Erasistratus* et *Eryxias* a Suida tamquam duo diuersi distinguuntur dialogi; sed in Platone, inter cuius dialogos legitur, idem dialogus vtroque modo describitur, qui de diuitiis disserit. [at Suidae verba sunt mendosa. vid. *Fischeri* notam ad illum dialogum pag. 49 sq. edit. III.]

simus quia accuratam codicum MSStor. et editionum, praecipue Platonis, inter cuius opera olim delituisse tres Aeschinis dialogos significaui, notitiam in praefationibus concinnauit, et infra in cap. de Platone de codd. atque editt. vberius disputabitur, lectores, breuitatis caussa ad illas ablego notas ac praefationes editioni III. praefixas aut insertas. In quibus codd. illi dialogi vel tres, vel vnus et alter continentur, indicauit vir cel. p. 17 sq. praefationis. De editionibus antiquioribus in praesenti haec sufficiant. Cum Platone primum editi sunt ab *Aldo Manutio*, gr. 1513. deinde ex Aldino exemplo a *Ioanne Waldero*, Basil. 1534. fol. — tum a *Marco Hoppero* ad codices scriptos recensiti et emendatiores, ibid. 1556. fol. — ab *Henr. Stephano*, qui quidem, adnotante Fischero, hanc commisit fraudem, vt lectiones libri Basileensis secundi et Stobaei, clamaret, depromtas esse et haustas e fonte codicis, nescio, cuius, 1578. fol. Ex his tribus editionibus, tamquam e totidem capitibus, fluxerunt reliquae, vt Francofurtensis et aliae. — Tum vel vniuersi Platonis et Aeschinis, vel separatim Aeschinis dialogi in latinum sermonem sunt conuersi. Versiones latinae Axiochi a Cincio, a Leonardo Aretino et ab anonymo quodam factae, et manuscriptae seruantur in biblioth. regia Paris. etc. vid. Fischer. p. XXIII. praefat. not. 21. — Vniuersos vertit *Ianus Cornarius*, adiectis decem Eclogis, Basil. 1561. fol. — Eius versio Eryxiae et dialogi de virtute, sed admodum interpolata, repetita est in exemplo Operum Platonis Stephaniano. — *Marsilius Ficinus*, qui Axiochum Xenocrati tribuit, Platonis opera latine reddidit, commentariisque illustrauit, Florentiae per Laurent. Venetum, in fol. II. tom. s. a. (intra annos 1480 — 1490.) vid. *Braun.* notitiam de libris — in bibl. Monasterii ad S. S. Vdalric. et Afram, Augustae Vindel. 1789. p. 21 sq. — Venetiis. 1491. vid. *Denis* Memor. bibl. Garellianae p. 145 sq. et saepius. — cum Iamblichii de mysteriis opere aliisque libellis, apud Aldum Manutium, 1497. fol. recus. apud Aldum. 1503. 1516. Paris. 1498. 1510. 4. 1550. 8. Argentorati ad calcem librorum Ficini de veritate religionis christianae, 1507. 4. et Basil. 1532. 8. — Augustae Vindel. et Noribergae, 1515. 4. Lipsiae, 1517. 4.

Dialogi Platonis, Axiochus vel de morte. Eryxias, vel de diuitiis. De Iusto. Num virtus doceri possit. Demodocus, vel de consultando. Sisyphus, siue de consulendo. Clitophon, seu Admonitorius. Definitiones Platonis, Bilibaldo Pirkheymero interprete. Nurimbergae apud Fridericum Peypus. anno M. D. XXIII.

De quo rarissimo libro et admodum probabili versione vid. *Fischer.* V. C. p. 22. praef.

Dialogum de virtute latine vertit *Conr. Gesner.* et exstat eius versio ad calcem Eclogarum ethicarum Stobaei, ab eo editarum.

Eumdem dialogum et Eryxiam lat. interpretatus est *Sebastian. Corradus*, libro scripto vsus, et cum versione quatuor aliorum Platonis dialogorum suppositorum edidit Lugd. 1543. 4. repetita est versio in editione dialogorum Platonis Francofurtensi.

Axiochus Platonis de contemnenda morte. Venundatur ab Alex. Haliatte, Mediolanensi. s. a. in 4. vid. Catal. biblioth. Schwarz. part. II. pag. 277. nr. 871.

Axiochus gr. et lat. sine l. et a. e catal. biblioth. Thuanae, part. II. p. 3. sub voc. Platonis enotauit editor Opp. Platonis Bipont. tom. XI. pag. VI.

Eumdem dialogum latine vertit *Rudolphus Agricola*, cuius versio cum aliis illius opusculis prodiit Antwerpiae, 1511. 4. Basil. 1518. 4. addita est eadem versio latina Ficini latinae versioni

versioni dialogorum Platonis Basil. 1532. 1539. fol. et edit. Platonis Francofurtanae. Agricolae versionem interdum examinauit *Perionius*, a quo editus est:

Platonis Axiochus aut de morte, Ioach. Perionio, Benedictino Cormaeriaceno interprete. Paris. apud Io. Lodoicum Tiletanum, ex aduerso collegii Remensis. 1542. 4.

Primum locum occupat latina Perionii interpretatio: tum sequitur a p. 8. textus graecus, ex editione Aldina descriptus: denique a pag. 13. Perionii in libellum obseruationes grammaticae, in quibus de verborum significatu sensuque agit, rarius critice pertractat loca, praecipue autem contendit graeca cum Cicerone, qui multos locos inde sumtos commode et eleganter conuertit in libro de senectute et amicitia, cum primis in libro I. Tuscul. quaestionum. — repet. Basil. apud Oporin. 1543. 8. — Editor Opp. Platonis Bipontin. tom. XI. pag. VI. notitiae memorat ex Sam. Engelii Biblioth. selecta sub voc. *Plato*, editionem: *Axiochus* apud Christ. Wechelium, Paris. 1548. 4. et nescio, sit, an sit eadem Perionii.

Axiochus graece. Paris. apud Mich. Vascosanum, 1533. 8. gr. et cum versione Ficini latina. — 1558. 4. apud Guil. Morelium. — et Basil. apud Froben. 1585. 8. gr. et lat.

Platonis Axiocus, ab Hermanno Rayano, gr. et lat. Coloniae, 1568. 4. (in *Pinelli* Catal. tom. I. pag. 231. nr. 1325.) — rep. Basil. 1577. 8. Rayanus, Perionii editionem sequutus, in notis res tantummodo et sententias persequutus est, iudice Fischero.

Wolfii, qui textum *Axiochi* bene constituit atque docte interpretatus est, versio latina prodiit in libello, cui est index, *Doctrina recte viuendi ac moriendi.* Basil. 1577. et 1586. 8. gr. et lat. Wolfii commentarium cura Fischeri esse recusum, postea animaduertemus.

Περὶ ἀρετῆς ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος, ab initio libelli: *Aristotelis et Xenophontis Ethica, Politica et Oeconomica, cum aliis aliquot ex Plutarcho, Proclo et Alexandro Aphrodisiensi commentationibus.* graece. Basileae apud Ioan. Vualder. in 8. sine anni nota. Nulla praemissa est praefatio; neque in fronte libri memoratur iste dialogus, qui in primo statim folio typis est descriptus: eum excipiunt quaedam Aristotelis περὶ ἀρετῶν. Tum cum signatura paginarum incipit Aristotelis lib. ἠθικῶν etc.

Hoc demum, quo viuimus saeculo, tres isti dialogi de virtute, de diuitiis et de morte separatim atque sub *Aeschinis* nomine euulgati sunt.

Aeschinis Socratici dialogi tres, graece et latine, ad quos accessit quarti latinum fragmentum. (n. ex Cic. de inuent. I. 31.) *Vertit et notis illustrauit Ioannes Clericus; cuius ad calcem additae sunt siluae philologicae, cum omnium indicibus necessariis.* Amstel. P. de Coup. 1711. 8.

Clericus separauit illos a Platonicis, ex Stephaniano Platonis exemplo, et contulit cum cod. MSto Florentino: quaedam hinc inde correxit: in notis de rebus, historice ac philosophice explicandis potius, quam de verbis curandis sollicitus, editiones Platonis superiores haud intelligenter consuluit; vitam vero Aeschinis, a Diogene Laertio expositam, cum notis variorum, et testimonia veterum de eo praemisit. conf. Clerici biblioth. select. tom. XXII. pag. 118 sqq.

Aeschinis — — gr. et lat. de nouo recensuit, vertit et animaduersionibus suis auxit Petrus Horreus. Leoward. Fr. Halma. 1718. 8.

Versionem

Versionem suam latinam minus probauit Horreus viris doctis, et, quamuis multorum locorum sententiam melius ac felicius indagasset, multorum verborum, multarumque formularum vim atque potestatem magis et elegantius demonstrasset atque explicuisset, quam a Clerico factum est, tamen multa emendanda aut notanda praetermisit, nec in consulendis editionibus antiquis satis diligens fuit, iudice cl. *Fischero*, qui quater bene meruit de Aeschinis dialogis, cuius cura sunt

Aesch. dialogi tres in vsum scholarum denuo editi, gr. Lipsiae, 1753. 8.

In hac editione ex Horrei exemplo variae tantum lectiones excerptae et ex Stephaniana Platonis editione ac Stobaei eclogis ethicis denuo inspectis locupletatae textui sunt subiectae, et in indicem eiusdem expositiones verborum dicendique formularum difficiliorum coniectae cum accessione quadam. Postea V. D. seorsum edidit dialogum de morte:

Axiochus, graece, recensuit, notis illustrauit indicemque verborum locupletiss. cum Hier. Wolfii versione latina notisque vberioribus adiecit Io. Frid. Fischerus. Lipsiae. 1758. 8. Praemissa est erudita de auctore et editionibus huius dialogi, et quid ipse, quid alii praestiterint, enarratio s. epistola ad Gernhardum.

Dein edd. Aldinam et Basileenses diligentius consuluit, multa loca restituit aut correxit, de verbis formulisque copiose docteque disputauit in notis, post contextum dialogorum positis, Clerici, Horrei aliorumque adnotationes et versiones contulit atque examinauit, fragmentorum, a Clerico collectorum, numerum auxit et indicem adiecit, vtilissimum non minus, quam locupletissimum, in altera editione, inscripta:

Aeschinis Socratici dialogi tres graece. iterum edidit, recensuit, animaduersionibus illustrauit indicemque verborum adiecit I. Fr. Fischerus. Lipsiae, sumtu Io. Godofr. Mulleri. 1766. mai. 8.

Tertium accessit ad dialogos illos e codd. atque editionibus denuo recensendos atque emendandos, et animaduersionibus, textui subiectis, iisque doctissimis multoque vberioribus, illustrandos, in editione:

Aeschinis Socr. dialogi tres, graece. tertium edidit, ad fidem codd. msstr. Vindobb. Medic. Augustan. et libb. editt. Platonis Stobaeique veterum denuo recensuit, emendauit, explicauit indicemque verborum graecorum copiosissimum adiecit Io. Frid. Fischerus. Lipsiae sumtu hered. Io. Irenothei Mulleri. 1786. mai. 8.

Praemisit praeter doctas praefationes, testimonia veterum; subiecit vero fragmenta Aeschinis atque Hier. Wolfii tam versionem Axiochi latinam, quam notas in illum. Index est thesaurus linguae graecae. — *Quartum* denique eosdem dialogos graece, omissis animaduersionibus, sed subiectis fragmentis et indice plenissimo, ex sua recensione edidit in vsum scholarum, Miseni. 1788. mai. 8.

Ego vero in Anthologiam meam graecam prosaicam, Noribergae, 1781. 8. recepi dialogum I. de virtute, et cl. *Schütz.* primam Chrestomathiae suae gr. partem, Halis Saxon. 1772. 8. dialogo, Eryxia, locupletauit.

Praeter Ianum Cornarium fuerunt quoque viri docti, qui coniecturas in illos dialogos scripserunt, quas quidem partim congessit iam, sed fere omnes inanes esse et ab immoderata quadam

quadam mutandi omnia in libris veterum cupiditate profectas pronuntiauit cl. Fischerus in tertia editione.

Herbertus Rubenius, (sub quo nomine Suecus aliquis latere voluit,) Obss. criticae ad aliquot locos dialogorum Aeschinis, in Histoire de la republ. des lettres, tant ancienne, que moderne, tom. VIII. pag. 161 — 171. Amstel.

Carol. Segaarus in Epist. critica ad Valckenar. Traiecti ad Rhen. 1766. 8.

Christiani Adolphi Klotz. obss. criticae in Axiochum, in Actis eruditor. Lips. 1758. pag. 591 sqq. repet. in illius Miscellaneis critic. Traiecti ad Rhenum, 1763. 8. cap. 16.

Toupius bis in Opusculis criticis etc.

Axiochum gallice vertit *Stephan. Doletus*. Lugd. 1544. 12. — item *germanice* in Opusculo, inscripto: *gelehrter Zeitvertreib*, part. 32. 33. 34. pag. 249 — 267. Meissen. 1743. 8. — item *Berndius*, Stendalii, 1784. 8. — Tres dialogi: Aeschines — Gespräche über Tugend, Reichthum und Tod; nebst einem Versuch über die Begriffe und Hülfsmittel der Tugend. Lipsiae, 1779. 8. — *Schultesius*, in: Bibliothek der griechischen Philosophen, vol. III. nr. 2. Turici, 1779. 8. — *Io. Michael. Heinze*, vna cum Platonis Critone. Dessau. 1783. 8. et cum nouo titulo, Gottingae, 1788. 8. Antea versionem *Eryxiae* theotiscam publicarat *Heinze*, Vinariae, 1784. 4. — Axiochus italice versus a Comite d' Aversa, Io. Vincentio Belprato, additus eiusdem versioni italicae Sexti Ruffi hist. rom. Florent. 1550. apud Bernard. Iuntam. 8. vid. *Paitoni* bibliot. degli autori antichi gr. et lat. volgarizzati. tom. III. pag. 117 sq. et tom. IV. pag. 49 sq. *Harl.*

Arguebatur Aeschines, vt qui Antisthenis scripta expilasset, vel [P] qui Socratis ipsius a Xanthippe acceptos dialogos pro suis publicasset. Alii a Pasiphonte Eretrico sua Aeschinis nomini supposita esse notarunt. [Aliter tamen apud *Photium* cod. CCXLVII. pag. 1242. edit. Schotti, Aristides, qui Aeschinis fidem praefert Platonicae in iis, quae vterque a Socrate audiuerit, memoriae tradendis.]

Λόγον περὶ Θαργηλίας, in quo Gorgiam fuerit imitatus, laudat *Philostratus* Epist. ad Iuliam Augustam p. 887 sq. Ἀπολογίαν τοῦ πατρὸς Φαίακος τοῦ στρατηγοῦ, *Laert.* II. 63. *Epistolam ad Dionysium* id. Alia sub eius nomine Epistola inter editas ab Allatio exstat, numero XXIII. *Fabric.* Conscripta esse videtur epistola a Sophista quodam iuniore. Exstat autem MSta in bibliothecis Leidensi, Vindobonensi atque Laurent. Ex Allatii exemplo Epistolarum etc. cum illius suisque notis recudendam curauit, et adpendicis loco reposuit *Io. Sam. Sammet* in Aeschinis rhetoris Epistolis, vt circumferuntur, duodecim, Lipsiae, 1771. 8. p. 102 sqq. Latinam illius versionem insertam reperimus in Stanleii historia philos. part. III. cap. 2. Supposititiam eam esse, ostenderunt, aut pronuntiarunt *Olearius*, *Io. Pearson.* in Vindic. epp. S. Ignatii, part. I. pag. 12. *Richard. Bentlei* in Opusc. philol. p. 47. edit. Lips. et *Fischer.* p. 186. edit. III. dialog. qui p. 184 sqq. inter fragmenta Aeschinis Socratici illam gr. vltimo loco repetiit. *Harl.*

XXXII. ANTISTHENES, Atheniensis, Gorgiae primum, deinde Socratis auditor, et auctor sectae Cynicae, [a *Cynosarge*, gymnasio, loco Athenarum publico, extra vrbis moenia posito, vbi docebat Antisthenes, dictae,] Ἡρακλεωτικός τις ἀνὴρ τὸ φρόνημα, *Herculeo*

culeo ffffff) vir animo, varia scripsit, distributa in tomos decem, quae vide, si placet, apud *Laertium* VI. 15 sq. et quae ad illum locum Menagius ac Casaubonus. Inter alia ibi memorantur *Antisthenis* Αἴας et Ὀδυσσεύς, quae hodieque exstant, et sunt breues μελέται siue declamationes sub Aiacis et Vlyssis nomine compositae. [Cum aliis oratoribus in cod. Veneto D. Marci DXXII. teste Catalogo, et nr. MMDCCCCXLIV. in catal. bibl. reg. Paris. p. 575.] *Graece* eas edidit *Aldus* cum Aeschinis, Lysiae et aliorum Orationibus. Venet. 1513. fol. Inde *H. Stephanus* inter Oratores veteres ann. 1575. fol. [atque *Reisk.* in Orator. graecorum collect. vol. VIII. pag. 52 sqq.] *Latine* vertit *Guil. Canterus*, ad calcem Aristidis, Basil. 1566. fol. Legitur quoque epistola sub Antisthenis nomine ad Aristippum, [in cod. MMMLIV. biblioth. reg. Paris. tom. II. Catalogi pag. 603.] inter Socraticorum Epistolas, ab Allatio editas. Vide supra cap. X. nr. 35. Dissertationem περὶ τοῦ μὴ εἶναι ἀντιλέγειν et simultatem inde cum Platone ortam, scriptumque aduersus hunc dialogum Σάθωνα memorat *Laertius* III. 35. Sed et Platonem in dialogos suos quaedam ex Antisthenis diatribis transtulisse notauit *Athenaeus* XI. pag. 508. e Theopompo Chio. Antisthenis προτρεπτικὸς citatur a Polluce VI. 98. et X. sect. 98. Aeschinem Socraticum olim arguit Persaeus, quod Antisthenis scripta quaedam sibi tribuisset, apud eumdem *Laertium* II. 61. De libro Magico, quem huic Antistheni a quibusdam tributum ait Suidas, dixi in Elencho scriptorum Aristotelis deperditorum. Antisthenis sectatores Ἀντισθένειοι adpellantur *Aristoteli* VIII. 3. Metaphysic. [Plura de nostro, eius aetate, vita, moribus, ingenio et placitis sectaque Cynicorum disputarunt *Gottlob. Ludou. Richter.* in diss. sub praesidio Gottlieb Stollii habita, de vita, moribus et placitis Antisthenis cynici, (vbi de libris Antisthenis quoque copiosus est,) Ienae, 1724. 4. — *Lud. Chr. Crellius* progr. de Antisthene Cynico. Lipsiae, 1728. 4. — *Stanleii* histor. philos. part. VI. pag. 101 sq. edit. latinae Venetae. — *Brucker.* hist. crit. philos. vol. I. p. 860 — 893. — *Chaufepié* in Supplem. Lex. Bayl. tom. I. pag. 360 sqq. — *Gedicke* in M. T. Ciceronis historia philosophiae antiquae p. 259 — 271. — *Meiners.* in doctrinarum apud Graecos et Romanos historia, tom. II. pag. 666 sqq. — Natus fuisse videtur ante Olymp. XC. quia ante philosophiae studium sequutus est militiam, ante Socratem vero, Olymp. XCV. viuis ereptum, audiuit Gorgiam, qui Olymp. LXXX. iam clarus, Olymp. C. valde senex superuixit. vid. *Ionsium* de scriptor. hist. phil. I. cap. 8. p. 40. *Stolle* l. c. p. 6. et *Brucker.* l. m. p. 862. not. *t.* Mortuus est Athenis annum LXX. agens, teste *Eudocia* in Viol. p. 56. Socratem, postquam eum sectatus est, numquam deseruit. vid. *Xenoph.* M. S. lib. III. cap. 11. §. 17. qui eum cum Socrate disputantem de amicorum pretio, M. S. II. 5, 1 sqq. inducit, et lib. III. cap. 4. §. 4. nec eum quidem, dicit, ᾠδῆς nec χορῶν διδασκαλίας, (qui choro daret modum carmenque auspicaretur etc. vid. Ernesti notam,) esse peritum, et tamen scire, optimos illarum artium magistros eruditosque deligere. Cum Socrate idem loquens inducitur in Symposio II. 10. III. 7. IV. 34. a *Xenophonte*. Eam vero philosophiae partem, quae homines redderet felices, aut artem felicitatis acquirendae doceret, maximi aestimauit et reliquis praetulit doctrinis. Quod fastum quemdam prae se ferebat, in carpendis hominum moribus, libertate cum acerbitate

ffffff) Sic reddenda sunt verba illa apud *Euseb.* XV. 13. Praeparat. non, vt eruditus interpres, *sensu animisque tenus Heracleoticus.* Notum est, Cynicos sese Herculis praecipue aemulos atque imitatores venditasse.

bitate vtebatur, discipulos dure habebat, patientiam ipse ac duritiam maxime adamabat et commendabat; ampla discipulorum corona non potuit cingi: libris igitur conscribendis operam addixit. Socratem imitatus, *in eo libro*, (vt ait *Cicero* de N. D. I. 13.) *qui physicus inscribitur*, *populares deos multos*, *naturalem vnum esse dicens*, *tollit vim et naturam deorum.* adde *Lactant.* Diu. institutt. I. cap. 5. *Minuc. Felic.* cap. 19. Seueritatis amans, tunicam abiecit, solo pallio, eoque, praeter consuetudinem philosophorum, duplicato vsus est; pallium nempe in sinistro humero duplicatum, dextero ita subiecit, vt ipse humerus nudus et exertus exstaret: quamquam alii Diogenem illius moris faciunt auctorem. vid. *Vrsini* illustrium imagines, nr. 20. vbi tamen in gemma conspicitur sine barba, (conf. Io. Fabri commentar. ad illum pag. 13.) *Salmas.* ad Tertull. de pallio pag. 366 sqq. eumdem sub ficto nomine Francisci Franci in confutatione animaduerss. Antonii Cercoetii, (h. e. Petauii.) Middelburgi, 1623. 8. pag. 7 sq. et 237 sqq. *Oct. Ferrarium* de re vestiaria vet. part. II. lib. IV. quo agitur de pallio, cap. 19. et 20. pag. 173 sqq. Patau. 1685. 4, in Graeuii thes. antiqq. rom. vol. VI. pag. 901 sqq. edit. Venetae. *Alb. Rubenius* de re vestiaria lib. I. cap. 7. in thes. antiqq. rom. eod. vol. p. 954. et ex eo *Fabric.* ad Sext. Empir. Pyrrhon. hypotypos. I. cap. 14. sect. 153. p. 39. add. *Christ. Guil. Franc. Walchii* antiquitates pallii philosophici veterum Christianorum. Ienae, 1746. 8. — *I. P. Milleri* prol. II. de pallio philosophico, Vlmae, 1760. et 1761. 4. — *Ouerkamp.* diss. de vestitu, praec. pallio veter. philosoph Ienae, 1733. — Artem orandi bene edoctus a Gorgia, feliciter expressit. Ab illo τὸ ῥητορικὸν εἶδος ἐν τοῖς διαλόγοις ἐπιφέρει, ait *Eudocia*, de nostro agens, p. 55. Apud eamdem et apud *Diogen. Laert.* VI. 14. laudant eius dictionem Theopompus ac Xenophon. Saltem Phrynichus in adparatu oratorio apud *Photium* cod. CLVIII. p. 326 sq. edit Schotti, laudat eum cum praecipuis atticis scriptoribus, puri et attici sermonis regulam, normam atque exemplum, et commendat eius germanas orationes duas περὶ Κύρου et περὶ Ὀδυσσῆ, al. Ὀδυσσείας. — In bibl. caesarea Vindobon. est manu exaratus dialogus cum Polycrate de rebus physicis, et incipit πολῷ λόγῳ etc. quem Lambec. in Comment. tom. VII. putarat, esse Antisthenis ἐρώτημα περὶ φύσεως, Laertio memoratum; sed errauit notante Kollario p. 537 sq. *B.* qui monuit, illum dialogum nequaquam esse Antisthenis; sed Simocatae Theophylacti, comparata huius ἀποριῶν φυσικῶν editione Bon. Vulcanii, Lugd. Batau. 1597. 12. — Ἀντισθένης ὁ Σωκρατικὸς ἐν τῷ Ἡρακλεῖ citatur ab *Eudocia* p. 432. — Antisthenis declamationes vna cum Andocide, Dinarcho, Alcidamante, Demade, Gorgia et Lesbon. suis typis editurus erat *Theoph. Sigfr. Bayerus*, quod quidem consilium nuntiauit in epistola ad La Croze tom. I. p. 42. Thesauri epistolici Lacroziani. *Harl.*]

Antisthenes, qui τῶν φιλοσόφων διαδοχὰς scripsit, non Cynicus fuit, vt *Meursio* in Biblioth. Attica visum, sed iunior quidam, fortasse Rhodius ggggg) ille historicus, qui historiam patriam consignasse colligitur e Polybio excerpt. Peiresc. p. 69 sq. et Peripateticus vocatur a *Phlegonte* cap. 3. Mirabil. [pag. 38. edit. Franz. vbi vid. Meursium et Franz. in ind. pag. 177.] Alius teste *Laertio* VI. 19. fuit *Antisthenes* Ἡρακλείτειος, alius item *Antisthenes*,

ggggg) Ita male quidem *Vossius* pag. 325. de Hist. Gr. et *Ionsius* pag. 329. de scriptoribus Hist. philos. [IV. nr. 6. p. 249. edit. Dorn. adde eumdem I. 8. 1. p. 45 sq.] Sed pace Menagii alius fuit Antisthenes, non Rhodius, sed cognomento Ῥόδος, Agrigentinus, cuius opes ac magnificentiam in nuptiis filiae describit *Diodorus Sicul.* lib. XIII. pag. 205. [tom. I. pag. 608 sq. edit. Wesseling.]

nes. [*P*] Medicus, de quo Schol. Aristophanis ad Ecclesiazus. alius *Antisthenes*, Parius, quem a se arcet Apollonius apud *Philostratum* IV. 4. alius *Antisthenes*, quem Alexandri res gestas scripsisse ait Volaterranus, nisi eum confudit cum Callisthene, vti Hendreichius in pandectis Brandenburgicis adfirmat, *Antisthenem* Thasium, qui cum Nearcho nauigarit, a Strabone citari. Sed is *Straboni* lib. XVI. pag. 766. est Androsthenes. Incertum est, quem *Antisthenem* laudet *Plinius* XXXVI. 12. inter eos, qui de pyramidibus Aegypti scripserunt, itemque cuius librum tertium Μελεαγρίδος in testimonium citat Plutarchus de fluminibus.

XXXIII. ARISTIPPI, Cyrenaei, Socrati [ad quem audiendum Cyrene ex Africa venit Athenas,] familiaris, et qui primus Socraticorum didactrum ab auditoribus exegit, (teste Suida) imago ex F. Vrsini gemma occurrit in Laertio Wetsteniano et in Thesauro Gronouii tom. II. tabula LXXXIV. hhhhh) Apud Dionysium in Sicilia versatus esse traditur a *Luciano* in parasito tom. II. p. 254. [cap. 33. p. 861. tom. II. edit. Reitzii, et in dialog. mortuor. XX. 5. tom. I. pag. 418.] Simultatis eius cum Xenophonte Suidas meminit in Ἀρίςιππος. De inimicitiis cum Platone vide *Laertium* III. 36. et *Athenaeum* XI. p. 507. qui p. 508. e Theopompo Chio notat, Platonem ex Aristippi diatribis argumenta dialogorum quorumdam suorum repetiisse. Scripta eius refert idem *Laertius* II. 83 sq. et alibi laudat eius περὶ τῆς ἡδονῆς X. 4. et libros περὶ παλαιᾶς τρυφῆς pluribus locis, tum περὶ φυσιολογιῶν VIII. 21. Sub *Aristippi* nomine Epistolae quaedam editae a *Leone Allatio*, vt dixi cap. X. nr. 35. Apophthegmata huius aulici iiiii) vere Philosophi e Laertio, Plutarcho, Suida, aliisque exponit *Paulus Leopardus* in Aristippi vita pag. 44 sq.

[Homo fuit facetus, vrbanus atque elegantis ingenii vitaeque et omnium horarum: ex cuius doctrina placitisque cognosci potest, quantum valeat natura et temperamenti, quod dicunt, ratio ad opiniones et iudicium de disciplina et praeceptis morum ferendum. Antisthenes enim erat natura seuerus et austerus: Aristippus vero (qui ex coniectura Menzii, p. 9. libelli, mox memorandi, ante Olymp. LXXX. non fuit natus,) mollis, amabat vitam lautam atque delicatam; quam *Lucianus* in vitarum auctione cap. 13. tom. I. p. 551 sq. edit. Reitz. festiue quidem lepideque, at nimis acriter perstringit. Hinc tanta vtriusque disciplinae vitaeque diuersitas poterit intelligi. Aristippus voluptatem, qua sensus dulciter ac iucunde mouetur, finem bonorum esse voluit, (vid. *Ciceron*. acad. II. 42. vbi vid. Dauis. de Epicuro, quatenus a suo praecursore deflectat, it. de Fin. II. 6. et 13. de Offic. III. 33.) atque cum suis adsectis in solo tactu, et eo quidem, quem philosophi interiorem (Empfindung) vocant, aut doloris, aut voluptatis putauit veri esse iudicium, teste *Cicerone* acad. II. 7. vbi Dauisius plura veterum loca congessit. Primus Socraticorum philosophiam mercede docere instituit: eamque ob caussam illum oblique carpit *Xenophon*. M. S. I. 2. 60. vbi vid. *Ruhnken*. et *Hindeburg*. ad Xenoph. M. S. II. 1, 1. p. 52. Animaduersionum in Xenoph. Mem. Socr. Quoniam vero a Socratis

hhhhh) Conf. *Simson*. Chron. ad A. M. 3640. *Harl*.

iiiii) Horat. [Epist. I. 17. 23. vbi vid. interpr. inprimis *Wieland*. in vers. germ. Epist. Hor. pag. 248. qui bene defendit Aristippum.] *Omnis Aristippum decuit color, et status, et res*. Confer Aristippum Bassaci. [adde *Chaufepié*, voc. Aristippe, tom. I. not. *F. Stanlei*. hist. philos. tom. I. part. III. cap. 6. p. 262 sqq. *Horat*. Epist. I. 1, 18. ibique eruditam *Wielandii* adnotationem in vers. Horat. Epp. germ. p. 42 — 47. *Horat*. Serm. II. 3. 100.]

cratis seueritate multum remisit, multa ex Sophistarum scholis hausit, vitam degit lautiorem, auramque popularem regisque Dionysii captauit, genio indulgens: a multis est vituperatus, atque Platonem, Xenophontem, (cuius disputationes de voluptate II. 1. Memor. Socr. et de bono ac pulcro III. 8. infesti in Aristippum animi habent indicium,) aliosque habuit aduersarios, qui quidem num semper aequi de nostro fuerint iudices, fere dubito. Equidem nolo fieri eius patronus neque cuncta, quae male dixisse aut fecisse arguitur aut in opprobrium eius ab aliis dicta sunt, vel negare, vel tamquam per calumniam ab aduersariis ficta pronunciare, aliterque explicare, vel excusare, quod *Fridericus Menzius*, Professor quondam Lipsiensis, in libello,

Aristippus philosophus Socraticus Halae Magdeburg. 1719. 4.

fecit. Neque tamen ausim eum plane contemnere et perditis abiectisque hominibus adnumerare, omnibusque aduersariorum obtrectationibus et vituperiis fidem dare, aut omnes illius sententias, praecipue de voluptate, in peiorem partem interpretari. Menzius igitur omnia, quae ad vitam et disciplinam Aristippi cognoscendam conducerent, diligenter congessit atque exposuit, doctrinam philosophi vberius explicuit: at nimius est in laudando philosopho suo delicatulo atque eleganti, et in eo grauiter lapsus est, quod omnem maculam a nomine Aristippi abluere adnisus est. Censuram libelli leges in Actis eruditorum germanice scriptis, partic. 65. ann. 1720. pag. 414 sqq. Actis erudit. Lips. ann. 1719. p. 454 sqq. Journ. des Scav. mens. August. 1721. etc. Multa quidem praeclare fecisse et dixisse videtur: virtus sane eum apud *Lucianum* in bis adcusato cap. 23. pag. 821. tom. II. edit. Reitzii, Aristippum suum esse, quod sermones illius et opera indicent, contendit; luxuria autem propter coronas, purpuram et vnguenta sibi eum vindicauit. Atque Aristippus mollitie corporis animique et amore deliciarum captus eas quoque tuitus est sententias, quae virtutis sanaeque rationis praeceptis repugnant. Hinc etiam Menzius a multis, interdum iusto acerbius, est notatus, praecipue a cel. *Carpzou.* in Paradoxo Stoico Aristonis Chii etc. sect. II. cap. 10. p. 487 — 509. vbi docte egit de Aristippo, hunc vero histrionum philosophicorum principem et ἀρχυποκριτήν, *scurramque Siculum* vocauit. Valde quoque inuehuntur in istum *Stanlei.* in historia philos. part. III. cap. 3. ac *Meiners.* in historia doctrinarum apud Graecos etc. tom. II. pag. 646 sqq. Medium tenet *Brucker.* in histor. crit. phil. I. p. 584 sqq. vbi de Schola Cyrenaica, eiusque auctore, *Aristippo* multus est. adde eiusdem vol. VI. p. 224 sq. et censorem in biblioth. critica Amstel. II. part. 8. p. 117. not. a. Praeter ea huc pertinent:

La Vie d'Aristippe, écrite en Grec par Diogene, et mise en François par Tanequi le Fevre, avec des Remarques, à Paris apud Thom. Jolly, 1668. 12. item in Memoir. de Litterature de Mr. *Sallengre*, tom. II. pag. 20. et in Vies de Plutarche, tom. IX. p. 633. Amsterd. 1735. 4.

Io. Henr. Acker Gedancken von Aristippi Hoff-Visiten. Ienae 1729. 4.

Chaufepié in Supplem. Lexici Bayliani, tom. I. pag. 456 sqq.

Fenelon eiusque interpres *de Loen* in vitis etc. veterum philosophorum, pag. 254 sqq.

M. T. Ciceronis historia philosophiae antiquae — collegit — *Frid. Gedike*, p. 103 sqq.

Batteux Developpement de la Morale d'Aristippe in Mém. de Litterature, vol. 26.

Aristippi epistolas omnes tamquam spurias reiicit *Io. Pearson.* Vind. Ignat. p. 361. *Valcken.* tamen in diatr. Euripid. post Hippolytum p. 190. epistolam quidem 27. velut ad Aretea filiam datam, in qua nulla sint dorismi vestigia, (vti antea *Bentleius* in dissertat. de epistolis Socrat. §. XI. p. 72. version. Lennep. suspicatus est,) pro spuria habet: neque vero omnes ab aliis fictas esse, et epistolas, quae Aristippi nomen praeferunt, dorice scriptas, IX. XI. XIII. XVI. nihil continere indignum Aristippi persona existimat. *Ruhnkenio* ad Xenoph. Mem. I. 2, 60. auctor epist. Socr. p. 43. qui Aristippum facit Xenophontis hospitio in Scillunte vtentem, minus commode finxisse videtur.

Notatu digna est adhuc *Arete*, Aristippi filia, a patre sollerter instituta, philosophiae amore imbuta, patrisque imitatione erudita; quae filium, Aristippum, et *Theodorum*, haud ignobile in Schola Cyrenaica nomen, habuit discipulos. vid. praeter *Diogen. Laert.* II. sect. 86. et laudatum *Menagium*, in primis *Wolf.* in Catalogo foeminarum olim illustrium voc. *Arete* p. 283 sqq. subiuncto Mulierum graecar. quae oratione prosa vsae sunt, fragmentis et elogiis, et *I. G. Eck.* comment. de Arete, Lipsiae 1775. 4. *Harl.*]

Alios praeterea octo Aristippos refert *Menagius* ad Laert. p. 114. ex quibus fuit *Aristippus*, huius, de quo agimus, Cyrenaicae sectae principis ex filia *Arete* nepos, a qua institutus μητροδίδακτε nomen meruit. Alios μητροδιδάκτους celebrat *Menagius* in Historia mulierum Philosoph. vbi de Arete §. 61. Rufinum, *Aristippum sui temporis* adpellat Hieronymus in Apologia, tom. II. pag. 164. *Fabric.* adde *Brucker.* l. c. pag. 592. *Chaufepié* l. mem. pag. 460. *Harl.*

XXXIV. CEBES, Thebanus, Socratis, teste *Xenophonte* I. ἀπομνημονευμ. pag. 418. auditor, qui a Platone loquens inducitur in Phaedone, et Phaedonem, hortante Socrate, seruum emisse traditur apud *Gellium* II. 18. *Macrobium* lib. I. cap. 11. Saturnal. et *Laert.* III. 24. Scripsit et ipse dialogos tres, vt notatum *Laertio* II. 125. et Suidae, quorum tituli: Ἑβδόμη, Φρύνιχος et ΠΙΝΑΞ [kkkkk]). Sed duobus prioribus deperditis solus ad nos tertius peruenit, in quo continetur elegans et lectu digna expositio philosophica tabulae, siue imaginis mirae ac singularis, vniuersam vitae humanae [P] rationem [lllll]) adumbrantis, quam Athenis, vel Thebis

kkkkk) Tres hos dialogos adtribuit *Eudocia* in Viol. pag. 272. *Callippo*, Atheniensi philosopho, Socratis discipulo, quem Fabricius infra inter Platonicos refert. Φέρονται, ait Eudocia, αὐτοῦ διάλογοι τρεῖς, Ἑβδόμη, Φρύνιχος, Πίναξ, (ἔστι δὲ τῶν ἐν ᾅδῃ διήγησις) καὶ ἄλλα τινά. De *Callippo* vid. *Athen.* XI. p. 508. et *Suidam* h. v. p. 233. tom. II. Küsteri. *Harl.* *Io. Camertis* vita Cebetis, praemissa eius tabulae cum Solino editae, Bas. 1557. fol. *Beck.*

lllll) Addit Suidas: ἔστι δὲ τῶν ἐν ᾅδε διήγησις, [*Hemsterhus.* ad Luciani dial. I. ed. min. not. p. 1. Basil. 1771. 12. scribere iubet ἔστι δὲ καὶ τῶν ἐν ᾅ. διήγ.] enarrantur enim in tabula, quae animabus contingunt, antequam in corpora immittantur. Deinde varii hominum mores in hac vita, varia studia, et quis illa maneat exitus, si vel per angustam virtutis semitam ambulent, vel latam voluptatis ac vitiorum viam ingrediantur. [*Velsius*, in suo Cebete Lugd. 1551. 4.] *Stanleius* p. 121. Hist. Philosoph. illam τῶν ᾅδε διήγησιν putant diuersam a tabula, quod a mente Suidae videtur esse alienum. [vid. quoque *Casaubon.* not. in edit. Berkelii pag. 154.] Verba Cebetis sub init. ἐν ᾧ ἦν γραφή τις ξένη καὶ μύθους ἔχουσα ἰδίους, sic reddit Salmasius praefat. ad paraphrasin Arabicam: *in quo inerat pictura quaedam noua ac mira* (non *peregrina*, vt alii transferunt,) *et fabulas continens sibi peculiares.* Has deinde persequitur hospiti senex ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, vt possit adpellari e *Luciano* lib. de calumnia tom. II. pag. 403.

Thebis potius, in templo Saturni mmmmmm) dedicauerat aliquis, [Lysis Tarentinus, notante Bischoffio in sua edit. Cebetis p. 19.] (Arabi paraphrastae si credimus, Lacedaemonius,) Πυθαγόρειόν τινα καὶ Παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον. Hunc dialogum Cebetis illius antiqui esse suadent praeter Laertium et Suidam *Lucianus* lib. de mercede conductis tom. I. p. 479. [tom. I. pag. 702. edit. Reitz.] et in Rhetorum praeceptis tom. II. pag. 311. [tom. III. p. 5. ibique interpr.] tum *Iulius Pollux* III. 16. sect. 95. *Tertullianus* de praescript. cap. 39. et *Chalcidius* in extremo commentarii ad Timaeum Platonis p. 462. quorum omnium loca *Iacobus Gronouius* suae praefixit Cebetis editioni nnnnn). Idem in notis p. 105. et 108. obseruauit, *Dionem Chrysostomum* Orat. II. de Regno et *Aristaenetum* lib. I. epist. 2. quaedam ex hac Cebetis tabula expressisse. Prae ceteris autem omnibus *Chalcidii* locus adnotandus est, quia ex illo corrigere licet verba, ex quibus viri quidam docti coniiciunt, dialogum hunc, Cebeti suppositum, a Chalcidio lectum non fuisse. Hodie quidem in Cebete haec legenti occurrunt p. 29. laudatae edit. Τίνες ἂν καλῶνται οὗτοι; οἱ μὲν ποιηταὶ, ἔφη, οἱ δὲ Ῥήτορες, οἱ δὲ Διαλεκτικοὶ, οἱ δὲ Μουσικοὶ, οἱ δὲ Ἀριθμητικοὶ, οἱ δὲ Γεωμέτραι, οἱ δὲ Ἀστρολόγοι, οἱ δὲ Ἡδονικοὶ, οἱ δὲ Περιπατητικοὶ, οἱ δὲ Κριτικοὶ, καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις παραπλήσιοι. Merito mirantur viri eruditi ooooo), quomodo Cebes meminisse potuit Peripateticorum et Ἡδονικῶν siue Aristippeorum Epicureorumque, qui ipso fuere posteriores, tum criticorum, quorum ab Aristotele demum vocata est natio? Neque dialecticae ppppp) illa aetate erat tam contemtum vel abusu dehonestatum nomen, vt ψευδοπαιδεία et non ipsi philosophiae accenseretur. Sed in Chalcidii verbis, praesentem Cebetis locum laudantis, nihil horum occurrit, sed tantum mentio fit Geometricae, Musicae, Arithmeticae et Astrologiae. Cum Chalcidio consentit paraphrasis Arabica, quam vide pag. 58. nisi quod pro Astrologia habet Geodaesiam. [F] *Fabric.*

EPIMETRON.

Iam olim visus est dialogus ad alium potius, et iuniorem quidem Cebetem, referendus esse: ita quidem Hieronymo Wolfio et Berkelio, (in cuius editione p. 153 sqq. quorumdam interpretum iudicia collecta prostant,) in notis ad Cebetem, Clerico in siluis philol. cap. VIII. *Aug. Mascardo* in diss. moral. ad Cebetem part. III. diss. 1. Venet. 1643. 8. p. 472. secundum versionem germanicam, Francof. 1671. 12. Quod vero *Iac. Wilhelm. Feuerlin.* in Miscellan. Lipsiensib. tom. III. ann. 1716. obseru. LV. p. 14 — 60. de Cebete eiusque tabula docte egit, multos, in vtramque partem disputantes, V. D. laudauit, omnem controuersiam exposuit, superiorum argumenta, haud omnino leuia, iam collegit, atque examinauit, et dialogum Cebeti Socratico, omni opera atque diligentia et sollertia adhibita, vindicauit; *Bruckerus* vero in histor. crit. philos. vol. I. pag. 577 sqq. Feuerlini argumenta in compendium redegit, et, quamquam non omnibus album adiecit calculum, plura tamen comprobauit aliisque corroborauit, insuper *Küsteri* sententiam ad Suidam tom. II. pag. 288., dubium videri, an tabula, quae

mmmmmm) Vid. Thomasin. de donariis, p. 211. *Harl.*

nnnnn) Ex loco Chalcidii vel solo opinionem suam corrigere possunt viri doctissimi, qui de germanitate eius auctoris, (Cebetis,) dubitant, inquit *Barthius* Aduersar. lib. I. cap. 11. pag. 22. adde *Placcium* Pseudon. nr. 594. *Heumann.*

ooooo) Vide *Sam. Petiti* Miscellanea lib. IV. cap. 4.

ppppp) *Iac. Thomasius* dissertat. XXXIV. de septem artibus liberalibus pag. 380 sq.

quae hodie Cebetis nomine circumfertur, sit Cebetis, vel saltem, quae Wolfii quoque et Stanleii fuit opinio, an Suidas de eadem tabula sit intelligendus, refutauit: equidem nolo omnia repetere atque molestus fieri lectoribus. *Io. Fabric.* in historia biblioth. suae, part. V. p. 538. contra Küster. sentiens, opinatur, Cebetem duplicem formasse tabulam; alteram de vita humana; alteram de iis, quae apud inferos fiunt; at hoc falsum videtur. Facile autem adducor, vt credam, nos habere contextum interpolatum. Licebit tantum Feuerlini coniecturam adponere, Cebetem Thebanum, quum Socrates moreretur, vegeta aetate, XL. circiter annorum, gauisum, numerosam senectutem adtigisse, atque paucis ante obitum annis Pinacem conscripsisse, ideoque senem ipsum potuisse Platonis verba legere atque citare. *Feuerlini* et *Bruckeri* de auctore tabulae sententiam comprobat et euicisse, Cebetem ex suopte ingenio illam confinxisse tabulam, putat *M. Theophilus Grabenerus*, Rector quondam scholae Misen. in disput. animaduersorum ad Cebetis tabulam primitiae, (Misen. 1744. 4.) sed in continuat. siue in dyade animaduersorum, (Misenae 1746. 4.) primum adfirmat, idque a nullo interprete obseruatum esse adseuerat, scopum Cebetis et dialogi eius summam esse, docere, hominem, ignorantia et errore mentis, prauisque animi inclinationibus, corruptum, non contemplatiuis artibus, sed virtutis studio, felicitatis, quam hac in vita consequi summam possit, fieri participem. Tum contra Bruckerum demonstrat, Cebetem, hac in tabula se vbique Socraticae doctrinae alumnum ac sectatorem prodentem, nusquam professum esse, se pythagoricam sequi doctrinam, nec dogmata Pythagorae, sed Socratis in hac tabula reperiri. Feuerlini vindicias ita quoque comprobat, et tam certas esse, vt ad eas neque respondere, neque hiscere omnino aliquis audeat, contendit *Io. Iac. Wippelius*, Gymnasii Berolin. Prorector, in commentat. de Cebetis Thebani, philosophi Socratici tabula, verisimilia, Altonae 1744. 4. p. 9. Cebetem Thebanum in interpretatione tabulae Lysidis laudat *Gerardus Outhofius* biblioth. Bremens. tom. I. p. 230. Atque nouissime *I. G. Schilling*. in: Magazin für öffentliche Schulen und Schullehrer, Bremae 1790. vol. I. part. I. (qui specimen nouae futurae editionis dedit,) p. 193 sqq. de Cebete disputans, prolatis vtriusque partis argumentis, probabilia protulit argumenta, quibus efficeret, opusculum esse Cebeti Socratico adserendum. Neque tamen desunt adhuc, qui illud Cebeti abnegent. *Seuin.* in Histor. acad. regiae Paris. Inscript. vol. III. pag. 137 sqq. aut secundum versionem Gottschediae, tom. II. p. 179 sqq. vsus argumentis, a Feuerlino, cuius vindiciae ipsi incognitae fuisse videntur, et a Grabenero partim iam reiectis, Fabricii nostri et Petiti rationes infirmare atque demonstrare, sustinuit, auctorem fuisse pythagoreum, eumque paullo ante Luciani aetatem probabiliter vixisse. Rationes eius hae sunt: 1) fieri in tabula mentionem chartae, Cebetis aeuo adhuc incognitae, 2) reiici philosophos, Cebeti nondum notos, 3) auctorem discedere a placitis sectae socraticae, et esse pythagoreum, 4) hinc dorica, non attica dialecto vti eum debuisse, 5) non esse credibile, opusculum illud, ante Lucianum a nullo memoratum, vltra quingentos annos delituisse. At argumenta, praesertim tertium, quartum et quintum, esse leuia et ab aliis iam abunde refutata, quilibet intelliget. Et tamen *Caylus*, in Histor. acad. reg. Paris. Inscript. tom. XXIX. p. 149 sqq. in Collectione etc. a cl. Meuselio germanice versa, (des Herrn Grafen von Caylus Abhandlungen zur Geschichte und Kunst, tom. II. Altenburg. 1769. 4. über das Gemählde des Cebes, über die Höhle zu Koryzium, und über die Gemählde des Philostratus,) p. 184 sqq. subscribit *Seuini* iudicio, et compositionem tabulae s. picturae erudite ingenioseque examinat atque vituperat. Denique cl. *Meiners.* in recitatione ad Aeschinis dialogos

gos laudata Cebetis tabulam contendit sine dubio fictam, et a Stoico quodam philosopho, aut alio incerto scriptore, at ante illa tempora elaboratam esse, quibus Graecorum lingua antiquam indolem suam perdere coepit; et idem forsan, aut alius vir doctus, censor obseruationis Schillingianae, paullo ante memoratae, in ephemerid. litterariis Goettingensibus, (plag. 79. pag. 799. a. 1790.) existimat, totum πίνακος habitum, oeconomiam, dispositionem totamque fictionem prodere mentem et ingenium Sophistarum seriorum. Omnino grauis est contra antiquitatem opusculi actio; ego vero aliis, qui Cebetis patrocinium suscipere velint, caussam atque inquisitionem lubenter relinquo. Liceat tantum in memoriam reuocare notissimam illam Prodici de Hercule in biuio fictionem, a Xenophonte memoratam. *Harl.*

Codices, Versiones et Editiones Tabulae Cebetis.

[Non admodum multi codd. supersunt. In Bibl. *Laurent.* tom. II. cod. XLV. nr. 6. plut. 57. pag. 423. Cat. Bandini cod. in 4. saec. 15. vbi tabula est in fine manca. — *Venetiis* in Marci bibl. cod. CCCXCI. saec. XV. pag. 194. teste Catal. et cod. CCCCXCIV. saec. XIV. pag. 311. In *Montfauc.* Bibl. bibliothecarum Mss. tom. I. pag. 476. D. *Ceb.* tabula et Leonardi Aretini de republica Florentinorum. idem tom. II. pag. 775. E. cod. LXXVIII. in bibl. Paris. reg. sed secundum catalog. Mss. huius bibl. quatuor codd. Cebetis in illa reperiuntur. In edit. Relandiana pag. 126. sqq. est varia lectio e cod. Msto. excerpta. Eo plures et tot ab initio typographiae prostant editiones, vt omnium enumerationem praestare nequeam. Salmas. in praef. ad suam edit. pag. 79. contendit, omnes edd. ad sua vsque tempora ex vno codice manasse. Saepius tabula Cebetis aliis libris, praesertim Epicteti Enchiridio adhaeret: saepe in vsum scholarum tantum ex cognitis exemplaribus recusa est. Multas editiones in primo volumine ad Hesiodum, Pythagoram, Aesopum et Theognidem, quibus interdum adiunctus est Cebes, iam adduxi, atque multarum editionum catalogum dederunt *Relandus* in sua Epicteti atque Cebetis editione, et cl. *Schilling.* laudatus in: Magazin etc. Bremae 1790. vol. I. part. I. pag. 208 sqq. et part. II. pag. 503 sq. Ego tamen ampliora dabo supplementa. Historia textus critica haec esse videtur. Ex Veneto exemplo vt plurimum fluxerunt editt. vsque ad Wolfium, qui vulgatam lectionem constituit: cuius recensionem reliqui modo κατὰ πόδα sequuti sunt, modo hinc inde deseruerunt. Salmasius ad Aldinam simul rediisse videtur. Gronovius nouam suscepit recensionem, quam reliqui vt plurimum retinuerunt: nouam tentare coepit Schillingius.

Hic principem edit. graecam laudat: *Cebetis tab. graece per Beroaldum* fol. 1494. cuius mentionem alibi nondum vidi, multis licet catalogis consultis. Primum, quantum alias constat, *Ludouicus Odaxius*, Patauinus, qui Igubii in Italia vixit circa a. C. 1485. teste Gesnero qqqqq), vertit Cebetem ex integriore codice graeco, (v. *Salmas.* praef. ad Cebetem fol. auerso ††. 3.) cuius versio latina, non inelegans, prodiit, edente *Philippo Beroaldo*, Bononiae 1497. rrrrr) cum Censorino et Epictet. Enchirid. interprete Angel. Politiano, per Benedictum Hecto-

qqqqq) De Odaxio consulendus est *Bernardinus Scardeonius*, lib. II. hist. Patauinae, classe X. pag. 269. tom. VI. Thesauri Italiae, part III. *Nic. Comnenus* tom. II. histor. Gymnas. Patau. p. 185. *Wippelii* Verisimilia de Cebetis tabula, §. 13. pag. 12 sqq. qui pag. 19 sqq. de eius clausula tabulae aucta disputat.

rrrrr) Hanc primam esse editionem, scribit etiam *Spizelius* in infelice literato, pag. 136. *Heum.*

Hectoris Bonon. (v. *Maittaire* Annal. Typ. tom. IV. part. II. pag. 634.) — rec. *Ceb. tabula* lat. interpr. *Lud. Odaxio*, cum commentar. *Io. Camertis*. Paris. 1498. 4. (v. *Maittaire* l. c. pag. 681.) rec. 1514. cum Censorino de Natali, et Plutarchi opusculis quibusdam lat. in aedibus Ascensianis fol. (v. *Maitt.* A. T. vol. II. part. I. p. 255.) — cum Athanasio in Psalmos, Epicteto aliisque, Argentor. 1504. 4. (Fabr. in not. msta. sed a. 1508. secundum Mylii Memorab. biblioth. acad. Ienens. pag. 170. nr. 161.) — *Ceb. tab.* e gr. in lat. conuersa per *Lud. Odaxium Patauinum.* Sub finem est argumentum tabulae Cebetis per *Rudolphum Agricolam Rhetum*, poetam laureatum, in nouem distichis: in calce: *Viennae Pannoniae, per Ioannem Singrenium* 1519. 4. (v. *Denis* Wiens Buchdrucker-Geschichte, pag. 198 sq.) — *Odaxii* versio cum anim. *Io. Camertis* ad calcem Solini et Flori, ab eodem Camerte illustrati, subiuncto Mela, Basil. 1557. fol. — Eiusdem versionem subiecerunt Salmasius, Berkelius aliique suis editionibus. Illa metaphrasis Cebetis latina, quam a propinquo quodam suo versibus explicatam Virgilianis, *Tertullianus* cap. 39. de praescript. testatur, pridem intercidit. De aliis versionibus latinis paullo inferius agam.

Graece, quantum certius scio, cum latina versione primum prodiit vna cum *Constantini Lascaris* institutionibus et aliis opusculis, apud Aldum, in 4. sine anni nota, de qua editione copiosus fui in vol. I. pag. 708. et forsan iam *Cebes* est in ed. Aldina Lascaris erotematum 1494. 4. id quod coniicio ex subobscura Glandorfii narratione de ea editione, in prolegg. ad Pythagorae carmina aurea pag. 25. et quod Fabric. vol. XIII. p. 605. scripsit, Erotematis Lascaris subiunctam esse Cebetis tabulam. — Ex Aldina probabiliter rec. *Cebetis* tabula Ferrariae per Io. Maciochium Bondenum. 1510. 4. vide pleniorem titulum supra in vol. I. pag. 797. not. et *de Bure* bibliographie, B. L. tom. I. pag. 13. nr. 2219.

Constantini Lascaris de octo partibus — — Cebetis tabula et graeca et latina, opus morale et vtile omnibus, et praecipue adulescentibus etc. Venet. 1512. 4.

Glandorf l. c. pag. 37. quod sequitur, ait, inscriptionis argumentum cum editione Lascaris 1494. maxime conuenit. Ergone in prima ista editione exstat quoque *Cebetis* tabula? Probabiliter inest *Cebes* in Lascaris lib. de octo orationis partibus, gr. et lat. Venet. 1533. 8. per Melch. Sessam.

Lascaris — Florentiae 1515. 4. Eadem continet, quae Aldina Lascaris editio 1512.

Cebetis tabula, gr. absque vlla nota. saec. XVI. 8. cum aliis opusculis.

Cl. *Morellus* in Catal. bibl. Pinell. tom. III. nr. 7157. pag. 234. illum libellum eleganter impressum Venetiis, aut Romae a Zacharia Calliergi saec. XVI. ineunte fuisse curatum suspicatur. adde *Bandini* Catal. MSS. gr. bibl. Laurent. tom. II. pag. 571 sq. *Maittaire* A. T. tom. IV. part. II. pag. 752.

In hoc opere continentur Hesiodi ascraei II libri Georgicon. — Catonis Rom. moralia instituta. Tabula Cebetis Thebani miro ingenio, qua ad virtutem pergas, viam insinuans, et alia quaedam. Graece et latine. — Ottomarus Aidos Argentinus. — Ioannes Knoblouch formulis excusit, Argentoraci 4. sine anni nota. (forte 1515.)

De hac rarissima editione v. supra vol. I. pag. 709. Mei exempli adscripsit V. D, orae ab initio tabulae, *vide Palaestr. bonae mentis Eryc. Putean. pag. 566 sq. et 568.* et hinc inde praecipue ad Pythagorae et Phocylidis carmina plures adnotationes varii generis. Latinam

Cebe-

Cebetis verſionem ab Aido, ſiue Nachtgall eſſe factam, animaduerti comparando cum Aldina.

Ceb. gr. et lat. Lovan. 1517. 4.

Moralia quaedam inſtituta ex variis authoribus. — — *Cebetis tabula.* — in calce: *Auguſtae Vindelicorum* per Simpertum ruff. — 1523. 8.

v. ſupra vol. I. pag. 710.

Cebetis tabula, aurea carmina Pythagorae, graece excudebat Chriſtian. Wechel. Pariſ. 1531. 8. — ib. apud eumdem. 1537. (v. *Maitt.* A. T. ind. voc. *Cebes*).

Familiarium colloquiorum formulae gr. et lat. *Cebetis* Πιναξ — Baſil. 1541. 8. v. ſupra vol. I. pag. 339. et ſeq. edit.

Familiarium colloquiorum formulae gr. et lat. Cebetis philoſophi Thebani dialogus, qui Πιναξ *inſcribitur, cum latina interpretatione. Reliqua ſequens pagella indicabit.* Antwerpiae in aedibus Streelii. 1547. 8. atque in ſequenti pagina:

„Continentur in hoc libro familiar. colloquiorum, ſ. quotidiani colloquii formulae. *Cebetis dialogus.* De moribus puellae inſtitutio, ex *Naumachiae* fragmentis. De natura mulierum, ex *Phocylide.* Exhortatio ad prudentiam et ſpem, e *Lini* fragmentis. *Hippocratis* iusiurandum. *Agapetus* diaconus de officio regis ad Iuſtinianum. *Homeri* ranarum et murium pugna, cum ſcholiis Phil. Melanchth. Γαλεωμυομαχία — trag. graeca. Omnia haec e regione latinam interpretationem habent. Tum Eliſii Calentii Amphratenſis de bello ranarum et murium libri III. Andreae Quarnae Salernitani bellum grammaticale." (typis Io. Graphei.) Ex altero tomo, qui continet varias hiſtorias veteris et recentioris aeui, videmus, collectorem fuiſſe Ioan. Gaſtium, Briſacenſem.

Pyth. cum Cebetis tabula gr. Pariſ. 1531. 1537. 8. (v. vol. I. pag. 797.) — ibidem apud Martinum Iuuen. 1557. 8. quae editio a Iac. Gronovio vt non ſolum elegans, ſed etiam prae ceteris emendata laudatur. — gr. et lat. Baſil. 1547. 8. (in biblioth. Bodleiana, art. *Cebes.* pag. 262.)

Conſtantini Laſcaris grammatica, cum *Cebetis tabula* et aliis opuſculis. Venet. apud Paullum Manutium. 1557. 8.

v. vol. I. pag. 711 ſq.

Nouam editionum claſſem conſtituit *Hier. Wolfius*, qui Enchiridion Epicteti cum Simplicio et Arriani comment. et cum *Cebete* latine vertit, Baſil. 1560. 8. gr. et lat.

Epicteti Enchiridion et Cebetis tabula, gr. lat. Simplicii et Arriani in Epictetum commentaria, latine, interprete H. Wolfio. tomi III. Baſileae 1563. 8. per Io. Oporinum.

Quidam tomi praeferunt an. 1561. cf. *Pinelli Catal.* tom. I. nr. 1244. vbi etiam ed. Wolfii, Baſil. apud Oporin. tres tomi *ſine* anno, nr. 1243. occurrit. adde *Heynii* praef. ad Epictetum pag. VI. Ex Wolfiana recenſione repetitae ſunt editt. Plantin. Saecani, Cantabrigienſis et aliae.

Epictet. Enchiridion et Cebetis tabula gr. lat. Antwerp. ex officina Chriſtph. Plantini, 1578. form. min. — et Lugd. Bat. ex eadem officina 1585. form. min. — Antwerpiae 1585. 8. — *Cebes* cum notis Bernhardi Copii et verſione lat. Reineri ac Langii, Francof. apud Wechel. 1590. 8.

Ceb. tabula, gr. per *Ioan. Caselium*, *Helmstadii*, 1594. 4.

Epicteti — Encheiridion. item Cebetis Thebani tabula, de vita humana prudenter instituenda. Accessere *Simplicii* in eumdem Epicteti libellum doctissima scholia, *Arriani* commentariorum de Epicteti disputationibus libri quatuor. Item nonnulla alia eiusdem argumenti, — omnia *Hieronymo Wolfio interprete, cum eiusdem annotationibus* et indice. Coloniae, in officina Birckmannica, sumt. Arnoldi Mylii. 1595. 8. tres tomi.

De Epicteto magis, quam de Cebete, meruit Wolfius. In quibusdam exemplis titulus praefert a. 1596.

Cebetis tabula, gr. et lat. opera *Io. Dreieri*. Rostoch. 1598. 8.

Epicteti enchir. et Cebetis tabula. Theophrasti Characteres etc. Lugduni 1599. 8.

Ceb. cum not. breuibus *Nic. Glaseri*, Walterhusani Thuringi, Helmstadii 1600. 4. — gr. e typographia Steph. Prevosteau. Paris. 1606. 8. (Maitt. A. T. indic. v. *Cebes*).

Ceb. tab. ed. Mich. Boschio, (cum argumentis singulorum capitum) Argentorati, 1604. 8.

Apophthegmata philosophorum graeco-lat. ex Plutarcho selecta, cum *tabula Cebetis*. Ingolstad. 1606. 12.

Thesaurus philosophiae moralis, Epicteti Enchir. Cebetis tabula, Theophrasti Characteres ethici, Pythagoreorum fragmenta, gr. lat. Coloniae Allobr. 1613. 12.

Cebetis tabula, gr. et lat. cum versione et notis Caselii, ex bibliotheca Geverh. Elmenhorstii. Leydae, 1618. 4.

Cum eadem versione excusa prostat Hannouerae, 1646. 12. Animaduersiones quaedam in editionem Cebetis Caselianam occurrunt in libro primo Obseruationum *H. Ernstii*, cap. 1 sq.

Τῶ Ἑλληνισμῶ Γυμνάσματα πρὸς τὴν διδακτικήν. (Insunt *Cebetis tabula*, Agapetus, Prodici Hercules, Isocrates ad Demonicum, Luciani somnium, Epicteti Enchirid. Bruti et Apollonii epistolae, graece, cum indicibus graeco-germanicis). Cothenis Anhaltinorum, 1620. 8.

Meo quidem exemplo abest versio germanica, quam Fabricius aliique additam esse illi editioni scripserunt. Forsan indicem vocabulorum formularumque teutonice explicatarum intellexerunt.

Cebetis Theb. tabula, — quam in vsum scholae Misnensis euulgari curauit Ioannes Bechmannus, (Rector scholae.) Lipsiae, excud. Georg. Liger. 1621. 4. graece, litteris luculentis et nitidis.

Bechmann. in praefatione, quae vero vltimum libelli locum occupat, promisit notas et commentarium in Cebetem; at promissis, quantum scio, non stetit. Dimidiam huius opusculi, V. plagulis constantis, partem complent adclamationes et gratulationes multorum virorum doctorum, quasi re magna gesta.

Epicteti Ench. cum tabula Cebetis, gr. lat. Amstel. 1627. 24. — it. Lugduni Batau. 8. et 24. eod. anno. — *Ceb.* Lugd. B. 1634.

Epict. Ench. cum *Ceb. tabula*, Lugd. B. 1645. 16. Exemplum cum notis Msst. Fabricii notatur in huius Catal. librorum etc. part. I. p. 245.

Epi-

Epictet. — *Cebetis* tabula, cum not. *Io. Dan. Snecani.* M. D. Lugd. B. ex officina Io. Maire. 1652. 16. — gr. et lat. Parif. 1653. 8.

Ex Snecani edit. plures aliae vulgares in Hollandia et Germania sunt ductae. Multo plura praestitit, et longam doctamque praefationem, de arabica praesertim versione, praemisit Salmasius:

Tabula Cebetis, graece, arabice, latine. item aurea carmina Pythagorae, cum paraphrasi arabica, auctore Ioanne Elichmanno, M. D. cum praefatione Cl. Salmasii. Lugduni Bat. typis Io. Maire, 1640. 4. Subiuncta illius editioni *Simplicii* commentar. in Enchiridion Epicteti, ex libris veteribus emendati, cum Wolfii versione et Salmasii animaduu. notisque etc. ibid. eod. anno. In fine addita est tabula Cebetis aeri incisa a N. I. Visscher [sssss]).

Cebetis tab. gr. et lat. cum commentariis *Dan. Clasen*, Magdeburgi, typis Io. Mulleri. 1652. 4.

Num editioni *Epicteti* gr. et lat. cum notis Parif. apud Sebast. et Gabriel Cramoisy, 1653. 12. addita sit *Cebetis tabula*, ego cum Maittaire A. T. tom. V. part. I. p. 365. nescio.

Epicteti Enchir. et Cebetis tabula, Arriani commentariorum de Epictete disputt. lib. IV. Omnia H. Wolfio interprete, cum eiusdem annotationibus. gr. et lat. *Porphyrius*, de abstinentia ab esu animalium: vita *Pythagorae*: sententiae etc. Cantabrig. 1655. 8.

Schilling. memorat eorumdem librorum edit. Cantabrig. a. 1650. 8.

Ceb. tabula, gr. lat. Lugd. B. 1657. 32.

Epictet. et Cebes, cum versione Hieron. Wolfii et notis Merici Casauboni. Londin. 1659. 8.

Mer. Casaubon. hac in edit. promulgauit simul Paraphrasten Epicteti, h. e. ipsum enchiridion ad doctrinae christianae formulam adcommodatum. v. *Heynii* praef. ad Epictetum, pag. XXVIIII sq. Exemplum cum notis MSS. Fabritii et Dobleri in Catal. nostri Fabr. part. I. pag. 245. nr. 3376. notatur. —

Cebetis tab. gr. et lat. Cellae, 1660. 12. — Rintel. 1666. 12.

Epicteti Enchir. cum comm. Simplicii et Arriani, ac *tabula Cebetis*, ex edit. *Hier. Wolfii*, gr. et lat. Londini, 1670. 8. — Γραμματικὴ Κωνςαντ. Λασκαρ. acc. Κέβητος Πίναξ. Venet. 1673. 8.

Epict. Enchir. una cum Cebetis Theb. tabula, gr. et lat. ex recensione Abrahami Berkelii [ttttt]), *cum eiusdem animaduersionibus ac notis: quibus accedunt Wolfii, Casauboni, Caselii,* et

sssss) Salmasius in praef. testatur, paraphrasin illam incerti auctoris, depromtam e codice, ante annos sexcentos exarato, qui ethici et politici argumenti ex auctoribus Indicis, Arabicis et Persicis compilatus est, et ex Oriente a Iac. Golio adlatus seruatur in bibliotheca Academiae Lugd. Bat. Eodem Salmasio obseruante non optima fide in Cebete vertendo Arabs iste est versatus, *nam et multa adtexuit, alia vero detraxit, plurima interpolauit, immutauit, inuertit, nec pauciora non ipsi intellecta perperam et contra mentem graeci auctoris expressit. Quod non huic tantum versioni vel paraphrasi peculiare est, sed fere omnibus commune, quaecunque hodie ab Arabibus e graeco expressa visuntur.* Auctor versionis huius, siue paraphraseos, loquentem cum Cebete inducit Herculem philosophum, quem ipse commentus est Socraticum, quoniam nempe in graeco codice bis, vel ter occurrere vidit tritam admirandi formulam, ὦ Ἡρακλεῖς! *Fabr.*

ttttt) Qui Wolfianam retinuit lectionem, ex Salmasiana, siue Heinsiana lectione passim emendatam.

et aliorum, cum graeca paraphrasi. Lugd. Bat. et Amstelod. 1670. 8. — iterum Delph. Batau. 1683. in qua ed. Paraphrastes e cod. Mediceo, cura Iac. Gronouii exhibitus est plenior atque emendatior, iudice Heynio. V. C. in praefat. ad Epictet. pag. XXX.

Epictet. et Cebes, gr. et lat. Amstelod. 1670. 8. — gr. et lat. cum notis *Suecani*. Amstel. apud I. Rauenstein, in 24. — *Epict.* et *Cebes*, gr. et lat. Leidae, eod. anno. 12. — Amstel. apud Henr. et Theodor. Boom. eod. anno, in 24. — *Ceb.* cum versione Wolfii, Oxon. 1670 — 1680. 8. cum Epicteto, Theophr. charact. Prodici Hercule etc.

Mythologia Aesopia et tabula Cebetis, gr. lat. Londini, 1682. 12. — *Epict.* et *Cebetis* tab. gr. et lat. Guelferbyti, 1686. 24.

Cebetis Theb. tabula. gr. et lat. Multis in locis restituta ex Msst. codd. vnde etiam graeca in fine reposita ab Iac. Gronouio, cuius accedunt notae et emendationes. Amstel. apud Henr. Wetstenium, 1689. 8.

De noua hac recensione, Gronouii emendationibus ac notis, in quibus passim interpretes et commentatores Cebetini notantur, aliorumque virorum doctorum errores deteguntur, v. Acta erudit. Lips. m. Iul. 1689. pag. 373 sq. atque *Fabricius* ea, quae sequuntur, scripsit. „Edidit Gronouius recensitum ad tres codices MSS. vetustum vnum, alterum iuniorem, tertium a Iano Lascari exaratum et ad editionem Paris. 1557. Habet prae reliquis hoc peculiare, quod clausulam eiusdem argumenti cum ea, quam habet arabicus metaphrastes, licet breuiorem longe atque adeo eamdem, quam Odaxius pridem latine vertit, nulla autem alia ante Gronouianam editio exhibet graece, repraesentauit e MS. codice, quam hoc quoque loco, quia paucis verbis constat, in eorum gratiam, qui Gronouiana editione destituuntur, apponere volui. Ἀγνοοῦσι γὰρ ὅτι οὐ γίνεται ἐκ κακῶν ἀγαθόν. Πλοῦτον δέ ἐστι πολλοὺς κτησαμένους ἰδεῖν ἐκ κακῶν καὶ αἰσχρῶν ἔργων. Οἷον λέγω ἐκ τοῦ προδιδόναι καὶ λῄζεσθαι καὶ ἀνδροφονεῖν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἀποστερεῖν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν καὶ μοχθηρῶν. C. ἔστι ταῦτα. D. Εἰ τοίνυν γίνεται ἐκ κακοῦ ἀγαθὸν μηδὲν, ὥσπερ εἰκὸς, πλοῦτος δὲ γίνεται ἐκ κακῶν ἔργων, ἀνάγκη μὴ εἶναι ἀγαθὸν τὸν [P] πλοῦτον. C. συμβαίνει οὕτως ἐκ τούτου τοῦ λόγου. D. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ φρονεῖν γε οὐδὲ δικαιοπραγεῖν οὐκ ἔστι κτήσασθαι ἐκ κακῶν ἔργων, ὡσαύτως δὲ οὐδὲ τὸ ἀδικεῖν καὶ ἀφρονεῖν ἐκ καλῶν ἔργων, οὐδὲ ὑπάρχειν ἅμα αὐτὰ δύναται. Πλοῦτον δὲ καὶ δόξαν καὶ τὸ νικᾷν καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παραπλήσια, οὐδὲν κωλύει ὑπάρχειν τινὶ, ἀλλὰ (forte ἅμα) μετὰ κακίας πολλῆς, ὥστε οὐκ ἂν ἦ ταῦτα ἀγαθὰ οὔτε κακὰ, ἀλλὰ τὸ φρονεῖν μόνον ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἀφρονεῖν κακόν. C. ἱκανῶς μοι δοκεῖς λέγειν, ἔφην. Haec Odaxius ita vertit: *Illud enim ignorant; bonum ex malo fieri nequaquam. Multos autem videre licet in diuitiarum possessionem ex pessimis ac turpissimis facinoribus deuenisse, veluti proditionibus, depraedationibus, homicidiis, calumniis, rapinis, aliisque compluribus et prauis operibus. C. ita res est. D. si igitur, vt par est, ex malo bonum nullum prouenit, diuitiae vero ex malis facinoribus proueniunt, diuitias nequaquam bonum esse necesse est. C. Sic ex isto sermone contingit. D. Caeterum ne sapientia quidem et iustitia ex malis operibus acquiri potest, neque ibidem iniustitia et insipientia ex bonis, siquidem ipsa eadem simul consistere non possunt. Diuitias vero et gloriam et victorias et reliqua id genus multa cum pravitate cuiquam contingere nihil prohibet. Quapropter haec neque bona, neque mala censeantur. Caeterum sapientia duntaxat bonum, insipientia vero malum. C. Recte inquam et sufficienter mihi dicere videris.*"

Illam

Illam vero adpendiculam esse suppositiam et pannum, Cebeti haud idoneum resecandum, statuit, et multa contra Casaubonum, Gronouium ac Bischofium disputat *Io. Iac. Wippelius*, in Verisimilibus de Cebetis Thebani tabula. Altonae, 1744. Ille autem, quando, ingeniose quidem, suspicatur, a Iano Lascare, graecae et arabicae linguarum gnaro, istud additamentum ex arabico graecum esse factum, et Odaxium, Lascari aequalem, inde vertisse, me nondum adducit, vt sententiae illius subscribam: quoniam caussam non video, cur Aldus, qui *Lascaris* institutionibus grammaticis, vt vidimus, intexuit Cebetis tabulam, etiam illud supplementum, quod si ab Lascare fuisset profectum, non addidisset, aut, si tantum e codice suo Cebetem reddere voluisset, ne verbulo quidem illius fecisset mentionem.

Cebetis Thebani, philosophi Socratico-Platonici, tabula, ex Caselii, Salmasii, Snecani aliisque emendatioribus editionibus repolita, graece et lat. — distinguitur in sectiones — XV. easque in suos iterum diuisas numeros. — Interpretatio autem latina, quae noua additur, — vocum graecarum et vim et ordinem, quantum fieri potest, sequitur accuratissime, in vsum Iohannei Hamburgensis (curante *Io. Schulzio*). Hamburg. 1694. 12.

Additus est index grammaticus, qui interdum vicibus commentarii quasi fungitur.

Luciani Samosatensis colloquia selecta et Timon. *Cebetis Thebani tabula. Menandri* sententiae morales, gr. et lat. Colloquia Luciani et Timonem notis illustrauit *Tiberius Hemsterhuis*. Amstel. 1708. 12. rec. Basil. 1771. 12.

Cebetis Tab. gr. cum notis grammaticis, criticis et moralibus *M. Aug. Bischof.* Ienae, 1709. 12. gr. conf. Neue Biblioth. I. p. 165 sq.

Huius editionis auctor alia in fine, quae deesse videbantur, ex ingenio graece addidit a pag. 213—220. et tabulam accuratam, aeri incisam. Wippelium vero contra illum plura monuisse, iam memoraui.

Salmasianam lectionem et, vti ex notis patet, in Cebete Plantinianam potius sequutus est Meibomius, qui nouam editionem molitus ad finem tantum non perduxit, sic, vt oppido pauca in ipso contextu operis superessent, quum 1711. morte abriperetur. Quare *Relandus* diffusas dissipatasque per varios librorum margines et schediasmata in certum ordinem redegit, et absoluit editionem minus commodam:

Epicteti manuale et sententiae, quibus accedunt tabula Cebetis et alia affinis argumenti, (n. Prodicus de Hercule ex Xenophonte, et Hippocratis epistola ad Damagetum,) *in linguam latinam conuersa a Marco Meibomio. Subiiciuntur eiusdem notae, emendationes Claudii Salmasii in Epictetum, notae illorum et alius viri docti in dissertationes Epicteti ab Arriano digestas, et varians scriptura codicum manu exaratorum, cura Hadriani Relandi.* Traiecti Batau. ex officina Guilielmi Broedelet, 1711. 4.

conf. *Io. Fabricii* histor. biblioth. Fabricianae, part. V. pag. 535 sqq. Pauca in Cebetis mutauit contextu, in notis vero, pag. 28—30. Plantinianam et Casel. raro Francofurtensem edit. vnice comparans, quaedam tentauit Meibom. Variae lectiones bene multae cod. Msti, Gerdesiani, opinor, pag. 126—136. reperiuntur. At recte iudicat cl. *Heyne* in praef. ad Epictetum pag. VII. Meibomium, qui adfectum opus reliquit, multa fuisse deleturum, multa haud dubie emendaturum, si vltimam manum addere viro exquisite docto licuisset.

Cebe-

Cebetis Thebani tabula. Noua versione donata et selectioribus criticorum notis illustrata. Accedit quoque elegantissima Ludouici Odaxii versio, nec non notae et index verborum locupletissimus. Opera Thomae Iohnson. Londini, 1720. 8. impensis editoris.

Est accurata editio, et Iohnson, praeter lectiones Gronouii varias, adhibuit duas antiquissimas edd.

Epicteti Enchirid. una cum Cebetis Thebani tabula, cum notis variorum, curante Iac. Gronouio, *ex recensione Io. Gaspari Schroederi*, gr. et lat. Delphis. apud Adrian. Beman. 1723. mai. 8. — cum not. *Io. Henr. Reizii*, gr. lat. et germ. Idstein. 1721. 12.

Ceb. gr. et lat. cum insigni praefatione, argumentis capitum, versione lat. noua, notis germanicis et indice locupletissimo, Francof. et Lipsiae, 1727. 8. (12.)

Ceb. tab. graece, cum notis germanicis *Leonhardi Christoph. Ruehlenii*, Goslar. 1727. 8.

Collectio scholastica ex optimis gr. scriptoribus, Homero, *Cebete*, Aeliano etc. gr. cum praef. Io. Balck. Leoward. 1736. 8.

Cebetis tab. a Thoma Nugent. gr. et lat. Londini, 1745. 8.

Aesopi fabulae selectiores. Luciani dialogi. Isocratis orationes ad Demonicum et Nicoclem. Cebetis tabula. Galeni suasoria ad artes oratio, gr. et lat. Edinburgi, 1747. 8.

Epict. Enchirid. ex edit. Io. Vpton. et *Cebetis tabula*, cum interpret. latina, ex edit. Iac. Gronouii, gr. et lat. Glasguae in aedibus academic. apud Robertum Foulis. 1744. 8. 1747. et 1748. 12.

Ceb. tab. gr. cum variis quibusdam lectt. et annott. — in Eclogis ex optimis graec. script. Turici, 1749. 8.

Plutarchi Apophthegm. IV. dialogi *Luciani*, *Prodici* Hercules, *Isocratis* ad Demonicum et *Cebetis* tabula. Londini, in vsum scholae Westmonaster. 1749. 8.

Epicteti Enchir. et Cebetis tabula. gr. et lat. Guelferbyt. 1756. 12. et saepius.

Cebes, gr. et lat. ex edit. Gronouii, Glasguae, 1757. 8.

Cebetis tab. cum notis theodiscis (M. Ruhlii), et lexico, edit. ab *Io. Chr. Messerschmidt.* Lipsiae, 1757. 8. et 1773.

Epicteti Enchir. cum Cebete et Theophrasti charact. ex recens. *Ios. Simpsoni*, Londini, 1739. ib. 1740. 1744. 1758. 8. cum notis variorum.

Cebetis tab. in Strothii Chrestom. graeca. Quedlinburgi, 1776. et 1780.

Cebes, gr. et lat. Glasguae, 1771. 12.

Cebes Gemälde und Epictets Handbuch, griechisch, für Anfänger herausgegeben von Io. Henr. Iacobi, Priuatlehrer in Hamburg, (cum indice et Semleri praefatione). Hamburg. 1784. 8.

Cebes Gemälde, mit Anmerkung. und einem griechisch-deutschen Wortregister für Anfänger, herausgegeben von M. H. Thieme. Berolini, 1786. 8.

Nonnulla *Cebetis* loca illustrauit *Lambertus Bos.* in Obss. criticis cap. 27. — *Leuin. Io. Schlichtii* Obss. in Epicteti Enchirid. et Cebetis tabulam. Halae Magdeb. 1712. 12. conf. Neuer Bücher.

Büchersaal der gel. Welt, 33. Oefnung. Lipsiae 1744. 8. pag. 638—647. — Pro antro Corycio apud Cebetem legendum esse Κηρίκιον, obseruauit *I. H. Schulze*, in bibl. nouissima Halensi, pag. 50 sq. — *Conr. Rittershusius* in not. ad Malchum de vita Pythagorae φ. 3. f. 2. memorat sua collectanea ad Cebetis tabulam. — *M. Io. Valent. Merbitii*, Conrect. Dresd. animaduu. ineditas in Ceb. tab. memorant Noua litterar. Hamburg. 1704. pag. 411.

Versiones.

De Odaxii versione, item de Wolfii et aliorum versionibus latinis, iam supra actum est. Schilling. citat editionem versionis, nescio cuius, Basil. 1539. etc. 8. Fabricius in not. mstis, habeo, inquit, metaphrasin heroicam mst. elaboratam, nescio, quo auctore, quae incipit: *Dum mala seditio bellique insana libido.* — *Marsilius Ficinus* Cebetem latine reddidisse traditur, saltem, editam esse eius versionem, nescio. — Cum Censorino, Plutarcho de differentia inter odium et inuidiam et aliis: Venet. per Bernardin. Venet. de Vitalibus, 1500. 4. (*Maitt.* A. T. IV. 2. pag. 720). — *Ceb. tabula* cum Io. Aesticampii Epistola. Liptzk 1512. 4. — Tabula de fortunae instabilitate. Rostoch. 1516. fol. (v. *Baueri* bibl. librorum rar. vol. I. supplement. pag. 338). — *Cebetis tabula*, latine, cum comment. *Iusti Velsii*. Lugduni 1551. 4.

Ceb. Thebani — dialogus, qui Πίναξ *inscribitur*, breuiter humanae vitae rationem continens, elegiaco carmine donatus, per *Melchiorem Fabrum*, Silesium. Viennae Austriae. Michael. Zimmermann. excudebat. 1557. 4. v. *Denis.* Memor. bibl. Garellianae, pag. 297 sq.

Cebetis tabula, continens cursum vitae humanae, additus Io. Clementis commentarius. Cracou. 1524. 4.

Cebetis tab. in latinam linguam conuersa, per *Theodoricum Adamaeum Sualembergum*, et *Pythagorae A. C.*, latina prosa, Paris. ex officina Christi. Wechelii, 1539. 8. — *Tabula Cebetis* de vera gloria et beatitudine per virtutem comparanda, prosa partim latina, partim carmine, auctore M. *Christoph. Winero*, Isenacensi, Erfordiae 1575. 4. (conf. *Iunkeri* Nachricht von der Eisenachisch. Bibliothek, pag. 17.) — *Dominici Lampsonii*, Brugensis, typus vitae humanae ex Cebete, versibus heroicis, Lugd. Bat. 1612. 8, post. Nic. Grudii et Hadriani Marii poemata, Io. Secundi regiae pecuniae Regiam et Euschii Antonii Vicentini domum pudicitiae. — *Casparis Barthii* versio, in eius variis opusculis. Hanouiae, 1612. 8. pag. 319.

Latinis versibus heroicis *Cebetis tab.* reddita a *Samuele Scharlachio*, adiecta eius Satira de ingruente iterum barbarie. Francof. ad Viadr. 1614. 4.

Erici Ericii Pontoppidani metrica paraphrasis. Paris. 1642. fol.

Hispanice Pinacem Cebetis verterunt *Ambrosius de Morales*, Cordubae 1585. 4. — *Petrus Simon Abril*, Caesar. Augustae 1586. 8. *Gundisaluus Correa*, Salmanticae 1630. 8. *Ioan. de Iarava*. Antwerpiae, 1549. 8. La Tabla de Cebes Phil. Thebano y Platonico, por Foppens. 1673. fol.

Italicas versiones sequentes recenset *Paitoni*, in Bibliotheca degli Autori ant. gr. e lat. volgarizzati, tom. I. pag. 205 sqq. Venet. per Franc. Marcolinum (incert. 1530. et 1536.) 1538. 8. — Discorsi morali di *Agostino Mascardi* su la Tavola di Cebete. — Venet. 1627. 4. Turin. 1629. 8. Venet. 1642. 4. Bonon. 1643. 8. Venet. 1653. 12. 1660. 12. (Mascardi diss. germanice versae lucem viderunt Francof. 1671. 12.) — I Caratteri d' Epitteto con la spie-

gazione della Tavola di Cebete — portati dal Greco in Francese dal Sig. Abbate di Bellegarde, e dall' Abb. Nicola Felleti — Venet. 1714. 12. nr. 3. est tabula Cebetis cum nonnullis obseruationibus. — Tavola di Cebete — in Siena. 1720. 8. — Quadro di Cebete filosofo greco trasportato in lingua Italiana. Patau. 1761. 4. — Traduzione della Tavola di Cebete in versi sciolti ed alcune Rime profane, morali, e sacre del *Co. Cornelio Pepoli*. Venet. 1743. et 1763. 8.

Anglice. *Io. Davies*, Londin. 1670. 8. Alia translatio Cebetis, adiuncta M. Antonino, anglice edito Londini 1701. per *G. Stanhope*. — per *Io. Collier*. London. 1701. 8.

Gallice pridem vertit *Guil. Thory* Bituricensis, teste Francisco a Cruce in biblioth. gallica, p. 125. — Lugd. 1529. vna cum XXX. dialogis Luciani. — Gallico carmine *Aegid. Corrozel.* Paris. 1543. 8. — La Vie d'Epictete et sa philosophie, avec *le Tableau de Cebes*. II. Edit. reveuë et augmentée, (par *G. Boileau.*) Paris 1657. 12. — Cum Epicteto et cum expositione tabulae Cebetinae Abb. *de Bellegarde*. Treuoltii 1700. 12. ibid. 1704. 12. emendat. Amstelod. 1709. 12. Argentor. 1787. conf. *Iac. Bernard* in Nouv. de la Rep. des Lettres, 1701. tom. I. p. 337. *Windheim* Bemühungen der Weltweisen vom I. 1700 — 1750. vol. I. p. 169. *Stolle* in: Histor. der Gelahrtheit pag. 597. iudicat, Bellegard. neque linguam graecam intellexisse neque philosophiam stoicam: germanice tamen versum est opusculum a quodam A. B. C. Lipsiae et Goerlitz. 1747. 8.

Germanice. *Hans Sachs*, metrice, in III. tom. poematum, p. 223. edit. Noriberg. fol. 1570. — *Wilibald Pirkmeyer* aut potius *Hanns Imhof* in theatro virtutis et honoris oder Tugendbüchlein etc. Noriberg. 1606. 8. p. 331 sqq. conf. Beyträge zur critischen Geschichte der deutschen Sprache etc. partic. X. p. 207 sqq. — *Nic. Glaser* cum Agapeto. Bremae 1619. 4. — *Georg Iacob Schulz*, Noribergensis, Francof. 1638. et 1656. 4. apud heredes Matthaei Meriani, et 1699. 8. in quibus editionibus etiam tabula ex Cebetis descriptione in aes incisa exhibetur, quod idem fecerunt alii, praecipue *Golzius*, licet neque hic mentem Cebetis per omnia adsequutus videatur Iacobo Gronouio. — a Ioach. Gerdes. Holmiae, 1649. 12. — Francof. 1671. 12. — Reinhold de Derschau Icti Hodosophia viatoris christiani, germanice. Francof. 1684. 8. In hoc libro picta exhibetur tabula Cebetis, vna cum versione et explicatione eius. Adiecta est alia tabula Cebetis christiani, quam effinxit et copiosissime integro libro exposuit ibid. D. *Capell*, P. P. germanice. — cum tabula aenea. ibid. 1699. 8. — alia versio Dessau. 1716. 8. — Idstein 1721. 8. — *I. F. ab Vffenbach*, in eius gesammleten Nebenarbeiten in gebundener Rede. Hamburg. 1733. 8. — *Grillo*, Halberstad. 1771. 12. — *Cebes*, des Platonikers Gemälde des menschlichen Lebens. Noribergae, 1781. 8. — aliae, in *Posselti* wissenschaftlichen Magazin etc. tom. III. part. III. 1787. — in Opere inscripto: Das Reich der Natur und der Sitten, tom. IV. p. 385 — 392. tom. V. p. 17 — 23. et 129 — 136. ac 381 — 383. a *G. Melchior Ripp*: cum notis. Durlaci. 1788. 8. qui quidem operam suam non probauit censori in Gothan. ephem. litterar. 1789. plag. 49. alias vide indicatas in Schummelii Uebersetzer-Bibliothek. p. 82 sq. adde Collectionem german. nonnullorum opuscul. societatis german. Altdorfinae. Altdorf. 1760. 8. pag. 124 sqq. [Verterunt etiam Cebetis tabulam *Ernestina Christina Reiskia* in libro: Zur Moral, aus dem Griech. übersetzt, Leipz. 1782. et *Schulthessius* in: Bibliothek der Philosophen, IV. Band. 1782. *Beck.*]

Belgice, M. *Anton. Gillis*. Antwerpiae ex offic. Plant. 1564. Harlem. 1612. 8. — *I. H. Glazemaker*, cum Arriano et Epicteto, Amstel. 1658. 8. — alia versio carmine belgico cum Epicteto et cum notis et iconibus, per *Ger. Outhof*. Amstel. 1727. 8. vid. Republyk der Geleerden 1727. p. 537. cum Epicteto et Isocratis orat. ad Demonic. Amstel. 1632. 12.

Danice ab *H. Gottschalck*. Hafniae, 1763. 8. *Harl.*]

XXXV. CRITO, Atheniensis uuuuu), cuius nomine Plato Dialogum inscripsit et Euclides Megaricus, composuerat dialogos XVII. vno volumine comprehensos, teste *Laertio* II. 121. quorum tituli: 1) *ὅτι ὐκ ἐκ τῦ μαθεῖν οἱ ἀγαθοί.* 2) *περὶ τῦ πλεῖον ἔχειν.* 3) *τί τὸ ἐπιτήδειον, ἢ Πολιτικός.* 4) *περὶ τῦ καλῦ.* 5) *περὶ τῦ κακυργεῖν.* 6) *περὶ* vvvvv) *εὐθημοσύνης.* 7) *περὶ νόμυ.* 8) *περὶ τῦ θείυ.* 9) *περὶ τεχνῶν.* 10) *περὶ συνυσίας.* 11) *περὶ σοφίας.* 12) *Πρωταγόρας ἢ Πολιτικός.* 13) *περὶ γραμμάτων.* 14) *περὶ ποιητικῆς.* 15) *περὶ τῦ καλῦ.* 16) *περὶ τῦ μαθεῖν.* 17) *περὶ τῦ γνῶναι ἢ περὶ ἐπιστήμης; τί τὸ ἐπίστασθαι.* Mirum est, omissam a Laertio Apologiam Socratis, quam a Critone scriptam Suidas [et *Eudocia* p. 273.] auctor est, nisi tamen falsus est Suidas. Critonis huius filii, Socratis itidem discipuli: *Critobulus*, *Hermogenes*, *Epigenes*, *Ctesippus*. Alius fuit *Criton Aegeus*, Pythagoricus, cuius *περὶ προνοίας καὶ ἀγαθῆς τύχης* a Stobaeo serm. 3. laudari puto, non Critonis nostri Atheniensis, vt *Meursio* visum in Biblioth. Attica. [vid. vol. I. p. 840.] Alius *Crito, historicus Pieriotes*, de quo Vossius in Hist. Gr. et idem Meursius in Biblioth. Graeca, vbi inter alia obseruat, hunc male Κρότωνα vocari apud Suidam in Βοιωτία. [scripsit secundum Eudociam pag. 267. *Παλληνικά· Συρακυσῶν κτίσιν· Περσικά· Συρακυσῶν περιήγησιν καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων. Harl.*] Alius *Crito, comicus*, cuius drama est *Μεσσηνία*, Polluci laudata, non opus historicum Critonis Pieriotae, vt Vossius existimabat. Alius *Crito, medicus, discipulus Acronis*, temporibus Artaxerxis Longimani. Vide Vossium de Philosophia p. 86. Alius *Crito*, medicus empiricus, Erasistrati aetate. *Galen.* tom. II. edit. Paris. p. 340. et tom. IV. gr. Basil. p. 8. 10. Alius *Crito*, itidem *medicus empiricus*, sub imperatoribus clarus, cuius libros IV. *κοσμητικῶν*, et *περὶ φαρμάκων* et de morbis medendis laudant Galenus, Oribasius, Paulus Aegineta et Aetius. [conf. *Fabric.* lib. VI. cap. 7. pag. 689. vol. XII. et vol. XIII. p. 133. *Halleri* biblioth. botan. p. 109 sq.] Mentio *Critonis*, medici, etiam apud Martialem, Plinium aliosque, et forte apud Celsum, vbi Crato laudatur. Incertum, cuiusnam Critonis Ὀψαρτυτικὰ laudet Athenaeus. Sed et *Critonem, Naxium*, historicum, Suidas memorat auctorem *Obtacterides*; [*Eudoc.* p. 267. vbi additur, ἣν Εὐδοξίῳ φασίν.]

XXXVI. EVCLIDES, Megarensis, auditor Socratis wwwww) inter primos, et auctor sectae *Megaricae*, cui *Eristicorum* postea et *Dialecticorum* nomen haesit, scripserat dialogos VI.

uuuuu) Conf. *Brucker.* hist. crit. philos. vol. I. pag. 576 sq. it. pag. 524. 570. et 1040. 1102. de pythagoreo. *Harl.*

vvvvv) Aldobrandin. *de animi securitate.* Stanleius *de securitate.* M. Meibomius *de felicitate.* Ambrosius Camaldul. *de fertilitate.* Sed vertendum est *de recta rerum administratione.* Vide Leopardum V. 2. emendatt.

wwwww) Confer *Gellium* lib. VI. cap. 10. *Fabric.* Plura vid. de eo eiusque philosophia apud *Bruckerum* in hist. crit. philos. vol. I. pag. 610. sqq. et VI. pag. 225 sq. *Leonardum Cozzandum* de magisterio antiquor. philosophor. Geneu. 1684. 12. lib. IV. cap. 3. p. 267 sqq. et lib. V. cap. 5. p. 364. vbi conciliare is studet sententiam Galeni siue Aetii, qui in historia philosophica Zenonem

VI. *Λαμπρίαν*, *Αἰσχίνην*, *Φοίνικα*, *Κρίτωνα*, *Ἀλκιβιάδην*, et *Ἐρωτικόν*. [de quorum tamen fide dubitauit Panaetius apud *Diogen. Laert.* II. 106.] *Laert.* II. 108. et Suid. Scripta eius iam videntur intercidisse, cum haec scriberet Censorinus cap. 3. *Euclides Socraticus duplicem omnibus omnino nobis genium dicit appositum, quam rem apud Lucilium* [℞] *in libro Satirarum nono licet agnoscere.* [De ratione disceptandi Megarica, quae ita erat comparata, vt non tam quid verum, quam quid falsum sit, ostendere, et veritatem ex eorum, quae illi opposita sunt, demonstrata falsitate in lucem proferre videretur, ab *Eubulide* autem et *Alexino*, Eliensi, celeberrimorum illius aeui philosophorum exagitatore, (vid. *Diogen. Laert.* II. 109.) ad captiosas quaestiones atque argumenta ad alios fallendos apta, ad contorta et aculeata sophismata et fallaces conclusiunculas translata, vid. *Io. Georgii Walchii* parerga academ. p. 509 sqq. 806. *Petrum Gassendum* de origine et varietate logic. cap. III. tom. I. Opp. p. 40. *Io. Casp. Güntherum* de modo disputandi megarico, Ienae 1707. 4. Hic verba Laertii de Euclide II. 107. *ταῖς τε ἀποδείξεσιν ἐνίστατο ȣ̓ κατὰ λήμματα, ἀλλὰ κατ᾽ ἐπιφοράν*, bene illustrat, atque ostendit, Euclidem solitum fuisse aliorum rationes et sententias euertere, non interrogando, sed concludendo; quia, quae ex illis sequerentur, absurda essent. adde *Io. Georg. Heger.* diss. de modo disput. Euclidis, Lipsiae 1736. 4. *Io. Ern. Imman. Walchii* comm. de philosophis veterum eristicis. Ienae 1755. 4. — Secta illa est quoque *dialectica* dicta, non quod dialecticae originem dederit; sed quod rationem philosophandi Socraticam interrogando ac respondendo Euclides eiusque adseclae ad contentiones et litigia philosophica adplicuerunt. conf. *Ignat. Rossii* commentation. Laertianas pag. 8 sq. Megaricorum tamen disciplinam *nobilem* vocauit *Cicero* academ. II. 40. vbi vid. Dauis. Ibidem Cicero: *post Euclidem, ait, Socratis discipulus, Megareus, a quo iidem illi Megarici dicti, qui id bonum solum esse dicebant, quod esset vnum, et simile, et idem semper. Harl.*] Iconem huius Euclidis habes etiam in Gronouii Thesauro tom. II. tabula LXXXII. De altero Euclide, mathematico celebri, qui Ptolemaei Lagi temporibus Alexandriae docuit, egi infra libro III.

XXXVII. GLAVCO, Atheniensis, Platonis frater, composuerat dialogos nouem, Laertii etiamnum aetate exstantes. Καὶ τȣ́τȣ, (inquit II. 124.) *φέρονται ἐν ἑνὶ (βιβλίῳ) διάλογοι ἐννέα. Φειδύλος, Εὐριπίδης, Ἀμύντιχος, Εὔθιας, Λυσιθείδης, Ἀριστοφάνης, Κέφαλος, Ἀναξίφημος, Μενέξενος.* Ait et alios sub eius nomine ferri dialogos XXXII. sed suppositítios. [Diogenem Laert. exscripsit *Eudocia* pag. 101.] Alius fuit *Glauco*, *rhapsodus*, cuius meminit Plato Ione sub init. [vid. *Müller* ad Platon. Ion. pag. 13 sq. qui cum Sydenh. pag. 21. reprehendit Fabricium, quod Glauconem, criticum s. grammaticum, dixisset, fuisse rhapsodum. adde supra vol. I. p. 512. *Harl.*] Alius, comicus, cuius drama *Πρέσβεις* memoratur in argumento ad Vespas Aristoph. Alius *Glauco*, medicus, laudatus Plinio, alius forte

nem Eleatam facit contentiosae philosophiae auctorem (n. quae in schola Eleatica inchoata erant, disciplina Megarica in Graecia sunt magis perfecta auctaque. vid. *Vossium* de philosophor. sectis cap. XI. §. 3. pag. 65. *Brucker.* hist. crit. phil. vol. I. pag. 1169.) *Bayle* in Diction. voc. *Euclide* vol. II. p. 414 sqq. quem tamen in not. F. praeter rem reprehendisse Rapinum, monet *Brucker.* vol. I. pag. 611. not. *l. Stanleium* hist. philos. part. III. *Meiners.* histor. doctrinar. apud Graecos etc. tom. II. pag. 636—644. *Gurlitt* Abriss der Geschichte der Philosophie, pag. 60 sq. *Gedicke* in M. T. Cicer. historia philos. antiquae, Berol. 1782. 8. p. 114 sq. *Harl.*

forte *Glauco*, scriptor γλωσσῶν, quas citat Athenaeus; alius denique *L. Glauco*, Romanus, fortissime contra Hasdrubalem militans, quem cum Cynegiro confert Plutarchus parallel. [vid. *Ionsium* de script. etc. pag. 25.]

XXXVIII. MENEDEMVS, auctor Eretriacorum xxxxx), auditor Stilponis, et aequalis Antagorae Rhodii, Arati, Lycophronisque, nullum librum scripsit, teste Antigono Carystio apud *Laertium* II. 136. [conf. Rossii comment. Laert. §. 14. p. 37 sq.] Initium epistolae eius ad Demetrium regem legitur apud eumdem 141. [quem locum corrigit atque explicat *Ignat. Rossius* in Comm. Laert. pag. 40 sqq.] qui 140. refert, Lycophronem drama satyricum edidisse sub titulo Menedemi, quo philosophum illum laudabat, siue naso suspendebat potius, vt docet Athenaeus. Asclepiadem, quocum adeo familiariter versatus est Menedemus, Phliasium fuisse, constat e *Laertii* VI. 91. et II. 105. [plura vid. apud *Brucker.* hist. crit. phil. vol. I. p. 622 sqq. et quaedam contra Ionsium ac Stanlei. de nostro notat, aliosque V. D. laudat, idemque de *Phaedone* agit. Paucis de Menedemi et Phaedonis disciplina iudicat *Meiners.* hist. doctrin. apud Graecos etc. tom. II. p. 645.] Alius *Menedemus*, medicus, cuius meminit Dioscorides. Alius quoque *Menedemus*, Cynicus, patria Lampsacenus, de quo idem *Laertius* VI. 102 sq. [et *Brucker.* l. c. vol. I. p. 892 sq.] Sed Eretriensem intelligit *Iosephus* XII. 2. Antiq. idemque *Prouidentiae vindex* dicitur a *Tertulliano* cap. 18. Apologet.

XXXIX. PHAEDO, Eliensis, Eliacae sectae auctor, cuius nomine dialogum perelegantem inscripsit Plato. Composuit dialogos, quorum tituli: Ζώπυρος (*Laert.* II. 105. Suid. et Pollux), Σίμων. Et de quibus dubitatum est, vtrum ipsius essent, Νικίας, Ἀντίμαχος ἢ Πρεσβῦται, siue, vt Suid. [et Eudocia] πρεσβύτης: tum Μήδιος, (quem alii Polyaeno, Aeschini alii tribuerunt,) Σκυθικοὶ λόγοι, (quos et ipsos quidam retulerunt ad Aeschinem,) tum, quos solus commemorat Suidas: Σιμμίας, Ἀλκιβιάδης et Κριτόλαος. [Omnes hi dialogi *Phaedoni* tribuuntur ab *Eudocia* pag. 425. nisi vt pro Σιμμίας, (per errorem operarum, an e codice, nescio,) scriptum prostet Σκαμίας. Ab *A. Gellio* II. N. A. cap. 18. (vbi vid. interpretes p. 198 sq. tom. I. edit. Conradi) *Phaedon Elidensis* vocatur, et plura de eo narrantur, atque sermones eius de Socrate dicuntur admodum elegantes. adde *Brucker.* hist. crit. phil. vol. I. pag. 622. eosque, quos ille citauit. *Harl.*] Successor Phaedonis Plistanus, Plistani Stilpo, Stilponis Menedemus, de quo iam dixi, et Asclepiades Phliasius. Phaedoni δουλείας δίκην impingere non dubitasse Platonem, refert *Athenaeus* XI. pag. 507.

XL. Sub PHAEDRI nomine epistola ad Platonem edita ab [P] Allatio est, vigesima quinta inter Socraticas, de quibus dixi supra cap. X. §. 35. In hac sic inter alia de se loquitur *Phaedrus*, siue potius loquens inducitur ab auctore epistolae: Ἐμοὶ γὰρ ἥδιον φιλοσοφίας οὐδὲν καὶ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων. Ἐπιθυνήθην γὰρ ἐκ νέου ἔτι πάλαι Σωκρατικοῖς, ὡς ἄν τις εἴποι, θαυμαλήμασιν ἐν παντὶ ἁρμοδίῳ καὶ ἱερῷ τόπῳ, τοῦτο μὲν Ἀκαδημίᾳ, τοῦτο δὲ Λυκείῳ τε καὶ Ἰλισσῷ ὑπὸ τῇ θείᾳ Πλατάνῳ ἐνισαμένης μεσημβρίας, ἵνα Λυσίας ὁ Κεφάλου τὰ περὶ ἔρωτος διωρθοῦτο. Amantissimus sane Phaedri Plato fuit, (vide Laertium III. 29. et 31.)

Xxxx 3

xxxxx) Conf. *Ciceron.* Acad. II. 42. ibique Dauis. *Harl.*

29. et 31.) et eius nomine dialogum suum de pulcro inscripsit. Sed ea cum Phaedro iuniore loquutum Socratem, quae Plato fingit, temporum rationi repugnare, notat Athenaeus.

XLI. PRODICVS, patria Ceus fuit, Simonidis, (teste Platone in Protagora,) ciuis, pro quo male Chium yyyyy) vocant alii, vel Coum. Iunior autem longe Simonide, claruit circa Olymp. LXXXVI. Protagorae auditor, aemulus Gorgiae, [et sophista, vide *Himerii* orat. IV. §. 4. p. 461. ibique not. Wernsdorfii,] et a Socrate, Theramene, Euripide zzzzz), Isocrate, Xenophonte auscultatus, qui postremus, cum carcere detineretur, vadem sistere, quam Prodici λόγοις non interesse maluit, vt refert *Philostratus* I. Sophist. p. 503. Ingenio quum valeret, licet infirma valetudine vsus, vt monet *Plutarchus* pag. 791. an seni gerenda Resp., eloquentiam ἔμμισθον siue mercenariam per varias iactauit ciuitates, et ad Protagorae exemplum, vt docet *Laertius* IX. 50. certo pretio ab auditoribus exacto, recitauit λόγους siue dissertationes, lectiones et declamationes suas, alias drachmis aaaaaa) singulis, alias binis, alias quaternis, alias denique, vt idem notauit *Plato*, quinquagenis bbbbbb). Philosophici argumenti fuisse λόγους ipsius plerosque, e veterum, Prodicum memorantium, testimoniis iure colligas. Et Schol. *Aristoph.* ad Aues v. 694. reprehendit Callimachum, quod oratoribus potius, quam philosophis Prodicum accensuerit. Inprimis nihil celebrius est ipsius fabula de Hercule, ante biuium constituto, cuius post Platonem in Axiocho et Conuiuio meminit *Xenophon* II. de dictis Socratis cccccc), καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ τοῦ Ἡρακλέους ὅπερ δὴ καὶ πλείστοις ἐπιδείκνυται etc. Philostratus I. de Sophist. p. 487. Προδίκῳ τῷ Κείῳ συνέγραπτό τις οὐκ ἀηδὴς λόγος etc. Suidas in Πρόδικος et Ὧραι, Φέρεται καὶ βιβλίον Προδίκου ἐπιγραφόμενον ὯΡΑΙ, ἐν ᾧ ἐποίησε τὸν Ἡρακλέα τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ κακίᾳ συντυγχάνοντα. Confer Schol. *Aristoph.* ad Nubes v. 360. Cic. I. Offic. cap. 32, 10. et XII. 5, 11. ad famil. *Quinctil.* IX. 2. *Clement.* V. Strom. pag. 561. et *Maximum Tyr.* [P] diss. IV. [s. diss. XX. p. 232 sqq. edit. II. Dauis. cuius notam conferes.] E recentioribus, elogia *Fulvii Vrsini* p. 60. Imitatus etiam est Philo libro de mercede meretricis et *Silius Italicus* XV. 20 sq. *Dio Chrysost.* Orat. I. de regno p. 14. *Lucianus* somnio tom. I. p. 4. et e recentioribus *Steph. Vin. Pighius* in Hercule Prodicio; vid. Journal des Savans 1712. p. 483. Le Spectateur tom. II. p. 337. [et quae notaui in Anthol. graeca prosaica pag. 251 sq.] Notum est, Prodicum hunc accenseri Atheis a *Cicerone* I. de natura Deor. [cap. 42. vbi vid. Dauis.] sect. 119. et *Sexto Empirico* IX. contra Math. pag. 318 sq. [sect. 18. vbi vid. Fabric. p. 552. ibid. sect. 39. et 52.] tum

yyyyy) Vide *Baelii* Lexicon, vbi de Prodico erudite disserit, et *Dauisii* notas ad Minucium Felicem cap. 21. pag. 121. [*Fischer.* ad *Platon.* Apol. Socr. sect. 4. not. 3. et 4. p. 78 sq. edit. Lips. 1783. adde *Eudociam* pag. 365.]

zzzzz) *Gell.* XV. 20.

aaaaaa) Drachma idem valebat, quod denarius, pars sicli quarta, thaleri octaua, 50. drachmae sunt sex thaleri cum quadrante. *Fabric.* conf. *Vossium* de rhetor. natura et constitutione cap. 10. Eius sermo de diuitiis occurrit apud *Aeschinem*, dial. II. s. de diuitiis §. 16 sq. pag. 68 sqq. edit. III. Fischeri, quem videbis. Eius sermo de vitae molestiis, apud eumdem dial. III. 7 sqq. vbi Fischeri not. consules. *Harl.*

bbbbbb) *Plato* in Protagora p. 220. edit. Francof. *Philostr.* V. Sophist. prooem. p. 482 sq. Olear. *Aeschin.* dial. III. s. Axioch. §. 6. vbi vid. not. Fischeri p. 126. edit. III. *Plat.* Apol. Socr. IV. p. 78. edit. Fischer. 1783. *Harl.*

cccccc) Cap. 1. 21. vbi vid. Ernesti atque Zeune, qui multos huius fabulae imitatores recenset; et conf. *Hindenburg.* animadu. ad Xenophontis M. S. pag. 59. et 63 sq. *Harl.*

tum a Suida tradi, iussum ab Atheniensibus cicutam bibere, vtpote qui iuuentutem corrupisset. Prodicum hunc perstrinxerat Aeschines Socraticus in dialogo Callia, vt refert *Athenaeus* V. p. 220. dddddd) Alius fuit *Prodicus*, cuius meminit Hippocrates sexto Epidem. vbi ambiguus haeret Galenus, vtrum Prodicum intelligat Leontinum, an Selymbrianum. Lib. III. comment. in 6. Epidem. tom. V. p. 488. Alius *Prodicus*, Samius, cui poema Orphicum, quod inscribebatur ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις, tributum a nonnullis tradit *Clemens* I. Strom. pag. 333. Alius denique *Prodicus*, haereticus Gnosticus, cuius sectatores iactabant, se possidere libros apocryphos eeeeee) Zoroastris, teste eodem *Clemente* I. Strom. p. 334. De hoc *Prodico* auctore Adamitarum consule *Baelii* Lexicon et *Tillemontii* Memor. Hist. Eccles. tom. II. part. II. pag. 162 sq.

XLII. SIMMIAS, Thebanus, Socratis familiaris, scripserat dialogos XXIII. vno volumine comprehensos, quorum titulos nonnullos Suidas, vniuersos commemorat *Laertius* II. 124. Apud Suidam [et Eudociam pag. 387.] pro περὶ φιλίας legendum περὶ φιλοσοφίας deinde περὶ ἐπιμελείας et περὶ ψυχῆς pro ἐπιμελείας ψυχῆς. Mentio huius Simmiae apud *Platonem*, *Aelianum* I. 16. Var. *Iulian.* epist. ad Themistium p. 264. *Plutarch.* de deo Socratis, qui p. 578. A. narrat, eum per longum tempus versatum fuisse cum Aegyptiis. Alius *Simmias*, Syracusanus, cuius meminit Laert. II. 114. De *Simmia*, Rhodio, dixi infra libro III.

SIMON, Atheniensis coriarius, Socratis et ipse captus disciplina et primus, vt aiunt, Socraticos edisserens sermones, dialogorum XXXIII. auctor, quos coriaceos a quibusdam per ludibrium vocatos, et perinde, vt Simmiae, vnum volumen implesse narrat *Laertius* II. 121. vbi tituli eorum referuntur. Conf. *Christiani Thomasii* diss. an sutor possit esse philosophus. Halae Sax. 1693. et *B. G. Struuii* fascic. I. actor. litter. p. 182 sq. vbi plura exempla collegit eorum, qui a vilibus opificiis ad doctrinae laudes enituere. [*Io. Ern. Imman. Walchii* diss. de Simone coriario Act. X. 6. Ienae 1754. 4. in qua plures cognomines, *Simones*, ex antiquitate proferuntur, (§. II.) et (§. III.) de nostro Simone philosopho agitur. *Harl.*] Inter epistolas Socraticorum, ab Allatio, editas duodecima legitur sub nomine huius Simonis, et extrema eius verba laudantur a Stobaeo serm. XV. de continentia, ex epistola Simonis ad Aristippum. Alios *Simones* refert Allatius libro de Simeonibus.

XLIII. STILPO, Megaris ortus et auditor Euclidis ffffff) Megarici, de quo supra dixi, atque magister, vt aiunt, Zenonis Citiei, [Laert. VII. 2.] clarus circa [P] Olymp. CXXI.

dddddd) *Heumann.* orae exempli sui adscripsit: „conf. Histoire crit. de la Rep. des lettres tom. XIV. p. 234 sq. *Io. Henr. Maius* not. ad Basilii M. librum de legendis ethnicis p. 31. Fabulae autem vel potius parabolae de Hercule biuio auctor est rex Salomo, introducens Prouerb. IX. duas feminas, quarum altera sapientiae, altera stultitiae imaginem gerit." — De *Prodico* vide quoque *Brucker.* hist. crit. phil. vol. I. pag. 525. not. *k.* et p. 1201. not. *b.* qui culpat *Epiphanium*, tom. I. oper. p. 1088. male iudicantem, a Prodico solem, lunam et elementa pro diis esse habita. — *Prodici* Hercules biuius e Xenophonte multis aliis libris, e. gr. Cebetis aliquot editionibus etc. adhaeret: *Michael Neander* quoque in Opere aureo, Basil. 1559. γνώμην illam p. 48. excerptam dedit, sequutus editionem Xen. Basileensem 1540. cum Melanchthonis praefatione. *Harl.*

eeeeee) Vide quae supra lib. I. cap. XXXVI. §. 6.

ffffff) Male Διοκλέους apud Suidam in Στίλπων. Vide *Reinesii* Var. Lect. pag. 363 sq.

CXXI. vid. *Plutarch.* in Demetrio pag. 893. composuerat dialogos nouem, sed iudice Laertio II. 120. frigidos, quorum tituli: Μόσχος, Ἀρίστιππος ἢ Καλλίας, Πτολεμαῖος, Χαιρεκράτης, Μητροκλῆς, Ἀναξιμένης, πρὸς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, Ἀριστοτέλης. Suidas Stilponi tribuit dialogos οὐκ ἐλάττους τῶν κ' non pauciores viginti, nisi κ irrepsit pro θ'. Alia de eius dogmatibus et vita, tributoque ipsi Atheismo gggggg), vide, si placet, in notis virorum doctorum ad Laertium, et in Lexico praestantissimi *Baelii*: [item in *Bruckeri* histor. crit. philos. vol. I. pag. 617 sqq. vbi interdum discedit a Baylio, et Stilponem a crimine atheismi vindicat *Meiners.* hist. doctrin. apud Graec. etc. tom. II. pag. 641 sq.]

XLIV. Memorantur et alii quidam *Socratici* in veterum scriptis, vt *Apollodorus* apud Athenaeum XI. p. 507. *Aristoteles Mythus*, Aeschinis discipulus, de quo Laertius in Aeschine: *Chaerephon*, [de quo supra in notit. tragicor. deperditorum p. 292.] *Corinthus* qui Argis docuit teste Iustino in dialogo cum Tryphone, *Coriscus*, Scepsius, cuius meminit Strabo lib. XIII. *Critobulus*, *Ctesippus*, *Diodorus*, *Dioxippus* apud Gellium XVII. 11. *Ellopius* Peparethius, de quo Plutarch. p. 578. de Daemonio Socratis, *Epigenes* hhhhhh), *Erastus* Scepsius, cuius itidem Strabo meminit, *Euenus et Eumatetus* Phliasius, *Hermogenes*, *Ichthyas*, *Lysanias* Sphettius, *Neleus*, Corisci F. Scepsius, de quo Athenaeus, *Satyrion*, de quo *M. Antoninus* X. 31. *Terpsionis* etiam Megarici meminit *Plutarchus* de Daemonio Socratis pag. 581. *Fabric.*

[SILVANVM, philosophum, nescio vero, cuius aetatis et sectae, sed cetera probum et sanctum, moribus simplicem atque apertum, laudant *Suidas* voc. Σιλβανὸς, tom. III. p. 313. et *Eudocia* ex eo, p. 387. Küster. putat ad Suidam, hunc ex Damascio illa excerpsisse, et ab illo Siluano diuersum fuisse *Siluanum*, cuius meminit *M. Antonin.* lib. X. §. XXXI.

Nuper demum comperi, edidisse *G. G. Fülleborn* Beyträge zur Geschichte der Philosophie, Züllichau, part. I. et nr. 2. inscriptum esse: Ueber die Geschichte der ältesten griechischen Philosophie, et nr. 3. p. 59 sq. de Xenophane. *Harl.*]

Philosophis antiquis, qui adpellati sunt physici, accensendus *Theophanes* Heracleopolita, de quo Stephanus Byz. in Ἡρακλεόπολις. [P]

gggggg) Vid. *Buddei* thes. de atheismo cap. I. §. 17. *Reimmanni* hist. atheismi cap. 25. pag. 179. *Harl.*

hhhhhh) *Epigenes* citatur a Theophrasto de lassitudinibus, (non itaque aetate Augusti scripsit, vt perperam Clericus in indice ad Stanleii philosophiam orientalem, voc. Berosus,) Plutarcho, Clemente Alexandr. Censorino, qui Byzantium adpellat; grauem auctorem inprimis vocat *Plinius* VII. 56. citat etiam VII. 49. XXXI. 3. et in indice Gnomonicum, h. e. astrologum, adpellat. Apud Chaldaeos litteris studuisse se professus est. *Seneca* VII. 3. nat. quaest. citat etiam VII. 6.

CAPVT

CAPVT XXV

DE THVCYDIDE ET CTESIA.

I. *Thucydidis vita a Marcellino ſcripta. Ac de Thucydide ipſo, eius aetate, exſilio et ſepultura. Ἴκριον Cenotaphio impoſitum.* II. *Thucydidis libri de bello Peloponneſiaco. Librorum diuiſio num ab ipſo auctore. Liber octauus γνήσιος.* III. *Thucydidis continuatores.* IV. *Peſtilentia ab eo deſcripta. Tyrannus Atticae febris.* V. *Thucydidis virtutes, admiratores, imitatoresque.* VI. *Scholia et obſeruationes, veterum in Thucydidem, vbi etiam de Scholiaſte Graeco edito.* VII. *Thucydidis vitia ac virtutes.* VIII. *Epiſtola Thucydidis praegrandis deperdita.* IX. *Alii Thucydides.* X. XI. *Codices et Editiones Thucydidis.* XII. *Verſiones in linguas vernaculas.* XIII. *Scripta Thucydidem illuſtrantia.* XIV. *Vitae Thucydidis Synopſis Chronologica ex mente Henrici Dodwelli.* XV. *Catalogus Scriptorum in Scholiis ad Thucydidem et in vita, a Marcellino ſcripta, laudatorum.* XVI. *De Cteſia et eius ſcriptis.* [*]

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

THVCYDIDES, ex Alimuſio populo, Athenienſis, ad Miltiadem genus ſuum retulit, ſi credimus *Marcellino*, rhetori *a*), qui vitam Thucydidis graece compoſuit. Verum hoc refellitur a *Iano Rutgerſio* lib. I. Var. Lect. cap. IX. pag. 27. Summo certe loco natus fuit,

a) De hoc *Marcellino* dixi libro IV. in Hermogene, quem commentariis illuſtrauit. Vita Thucydidis, quae ſub Marcellini nomine exſtat, ab Aldo primum Graece cum Thucydide edita, a *Bartholomaeo Parthenio*, Benacenſi, et poſtea ab *Iſ. Caſaubono* 1588. latine verſa, et ab Aemilio Porto et Iohanne Hudſono illuſtrata, laudatur a Suida in Ἀπήλαυσε et Ἀπολαύειν, et manu exarata exſtat in biblioth. regis Galliae cod. MCCCCXI. et in biblioth. Marquardi Gudii. Mihi videtur eſſe vel praemiſſum a Marcellino commentariis in Thucydidem, vel eſſe ἀποσπασμάτιον Operis rhetorici, [aut hiſtorici,] in quo de Demoſthene et aliis viris, eloquentiae laude claris, Marcellinus egerat. Neque Suidas βίον Θουκυδίδου vocat, ſed Marcellinum laudans, περὶ Θουκυδίδου, inquit, φησίν. Auctor anonymus obſeruationum in Thucydidem, quae leguntur in diario litterario Hagenſi, (Journal litteraire,) tom. IV. p. 429 ſq. contendit, ea, quae ſub titulo vitae Thucydidis a Marcellino ſcripta, non eſſe vnius auctoris, ſed trium diuerſorum ſcriptorum de Thucydide ἀποσπασμάτια, quorum ſecundum incipiat p. 7. edit. Oxon. col. I. verſu antepenult. ἰστέον δὲ, ὅτι στρατηγήσας ὁ Θουκυδίδης. Tertium p. 9. col. I. a verbis: ἔτι δὲ τὴν ἰδέαν καὶ τὸν χαρακτῆρα μεγαλοπρεπής. *Fabric.* Hanc Fabricii notam, margini exemplaris adſcriptam, Hudſon. ſecum ab illo communicatam addiderat notitiae Fabric. litterariae, ſuae editioni praemiſſam, vnde in Duckeri et editoris Bipontini editiones venit. Atqui, vel fugitiuo oculo ſi perluſtraris vitam Thuc. a Marcellino ſcriptam, animaduertes ex repetitione earumdem rerum frequenti, et ex diuerſa de inſcriptione, in columna facta, de ſcribendi genere Thucydideo, de morte et loco, vbi Thucydides defunctus vita dicitur, aliisque rebus narratione, non vnum fuiſſe illius vitae auctorem. Quod vero Marcellinus atque Hudſon. in notis, et Dodwell. aliique, ipſeque noſter Fabricius de Thucydide eiusque fatis vberius diſputarunt, nobis, breuitatis ſtudioſis, pauca addenda videntur. Vitam igitur eius expoſuerunt praeter Marcellinum, aut quique fuerint auctores, et alium graecum ſcriptorem incertum; nec non *G. I. Voſſium* de hiſtoricis gr. lib. I. cap. IV. atque *Camerarium* et *Enenckel*, poſtea memorandos, auctor Biographiae claſſicae, tom. II. p. 22 ſqq. ex anglico ſermone in germanicum a *Murſinna* verſae, *Menken.* in Bibl. virorum bello illuſtr. p. 454 ſq. inprimis *Henricus Dodwell.* Dublinenſis, in Annalibus Thucydideis, et Xenophonteis praemiſſo adparatu cum vitae Thucydidis ſynopſi chronologica, Oxonii 1702. 4. (conf. The Life of Mr. Henry Dodwell, with an Account of his Works — by *Francis Brokesby*, B. D. vol. II. London 1715. cap. 27. pag. 309 ſqq.) quos maximam partem ſubiecit *Duckerus* ſuae editioni.

fuit, (*Cic.* Bruto cap. 11.) *Olori*, siue, vt potius scribendum [b]), *Oroli* filius, cui de illius ingenio praeclara iam ominatus fuerat Herodotus, cum in Olympiis, recitante se historias suas, obseruasset auscultanti Thucydidi prae admiratione et idem olim faciendi cupiditate lacrimas excidere [c]). Natus est anno secundo Olympiadis LXXVII. (ante Christum natum CCCCLXIX.) vt ex Pamphila apud *Gellium* lib. XV. cap. 23. colligitur [d]): adeoque sedecim circiter annorum erat, cum Herodotum sua recitantem audiret, [conf. supra in hoc volumine, pag. 329 sq.] ipse Herodoto minor annis tredecim. Praeceptores habuit Anaxagoram [e]), philosophum, rhetoremque Antiphontem [n. priorem, Rhamnusium, vid. *Hudson.* ad vit. Thucyd. p. 47 sq. tom. I. edit. Bipont.] [f]) et propter Anaxagorae disciplinam athei conuicium ipsi quoque impactum esse fertur. Ducis bellici munere functus, ob amissamque Amphipolin [g]) ab Atheniensibus ann. aetatis XLVIII. Olymp. LXXXIX. 1. [?] exsilio punitus, Scapresulam [h]), siue Σκαπτὴν ὕλην Thraciae ciuitatem, vnde vxorem diuitem duxerat, Timotheumque filium ex ea susceperat, sese contulit, et ibidem, (teste *Plutarcho* lib. de exsilio p. 605. et *Marcell.* p. XIII. ad quem vid. Hudson. pag. 48. edit. Bipont.) historiam scripsit, certe in colligendo ad componendam historiam adparatu elaborauit, nullo labori, nullis largitionibus, in Lacedaemoniorum pariter et Atheniensium duces profusis, parcens, quo veriora ab vtraque parte edoctus tradere posset. Reuocatum ab exsilio, quod per viginti annos durasse testatur ipse *Thucydides* lib. V. cap. 26. praeter alios auctor est Plinius [i]), cui succinens *Pausanias* [in Attic. cap. 23.]

stioni. Iudicia veterum, Dionysii Halicarnassei, non semper aequi in Thucydidem, Plutarchi, Aphthonii, (qui vitam Thuc. etiam illustrat p. 24. 25. 26. 27. et p. 40. Thucydidem innuit voc. συγγραφεύς· vid. Lorichium in notis et Camerarium p. 237.) Hermogenis, Longini aliorumque atque recentiorum collegerunt *Wasse* atque *Hudson.* repetita in edit. Duckeri, *Thomas Pope-Blount* in Censura celebriorum authorum etc. Geneuae 1710. 4. pag. 18 sqq. — Eum cum Tito Liuio comparat *Ren. Rapin.* Paris. 1681. 12. rec. in: Les Oeuvres du P. Rapin, tom. I. pag. 160. Hagae Com. 1725. 12. *Harl.*

b) Ita Marcellinus, Didymum grammaticum sequutus, scribendum contendit, auctoritate στήλης, quae Athenis cenotaphio eius imposita fuit his verbis: Θουκυδίδης Ὀρόλου Ἁλιμούσιος ἐνθάδε κεῖται. [vid. de diuersitate Marcell. p. IX. et XXIX. edit. Bipont. tom. I. et Hudson. not. pag. XLV. ibid. ac pag. LIV sq.]

c) Marcellinus: λέγεται δέ τι καὶ τοιοῦτον, ὥς ποτε τοῦ Ἡροδότου τὰς ἰδίας ἱστορίας ἐπιδεικνυμένου παρὼν τῇ ἀκροάσει Θουκυδίδης καὶ ἀκούσας ἐδάκρυσεν. Ἔπειτα φασὶ τὸν Ἡρόδοτον τοῦτο θεασάμενον εἰπεῖν αὐτοῦ πρὸς τὸν πατέρα Ὄλορον, ὦ Ὄλορε, ὀργᾷ ἡ φύσις τοῦ υἱοῦ σου πρὸς μαθήματα. Idem tradit Photius cod. LX. et Suidas in Θουκυδίδης, qui in Olympiis accidisse adfirmat. Thucydidem aemulatione historiae Herodoteae accensum etiam memorat Lucianus de scribenda Historia tom. V. pag. 631.

d) Ex Gellii loco colligit *Larcher.* in Chronolog. Herodotea, Thucydidem natum esse vere a. Period. Iulian. 4243. ante Christ. nat. 471. Olymp. LXXVII. 1. V. C. 283. *Harl.*

e) De quo tamen dubitat Hudson. p. 47. atque Eudocia pag. 233. Antiphontem nominat tantum Thucydidis magistrum. *Harl.*

f) Plutarchus in vita Antiphontis: Καικίλιος δὲ ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ συντάγματι Θουκυδίδου τοῦ συγγραφέως μαθητὴν (ita et e Caecilio Photius cod. CCLIX. sed διδάσκαλον dicere debuit) τεκμαίρεται γεγονέναι, ἐξ ὧν ἐπαινεῖται παρ' αὐτῷ ὁ Ἀντιφῶν. Respicit locum *Thucydidis* lib. VIII. p. 592. cap. 68. [conf. *P. van Spaan* diss. de Antiphonte, orat. attico, in Reisk. vol. VII. orator. graecor. pag. 800 sq.]

g) Vide, quae hac de re ipse *Thucydides* lib. IV. p. 323. cap. 106. et lib. V. p. 361. cap. 26. Thasi, insulae fodinis praefectus. adde *Petr. Bellonium* lib. I. cap. 34. Obss.

h) De scriptura h. voc. vid. *Vincent. Contaren.* variar. lectionum libr. cap. 29. p. 144 sqq. Traiecti ad Rhen. 1754. 8. *Hudson.* et *Wasse* ad Marcell. vitam etc. pag. 46. et 48. *Harl.*

i) Plinii verba haec sunt lib. VII. cap. 30. *Thucydidem imperatorem Athenienses in exsilium egere, rerum conditorem reuocauere, eloquentiam*

23.] id decreto Oenobii Archontis factum esse testatur. Addit vero, Thucydidem, deinde reversum in patriam, interemtum dolo, ibique sepultum esse. Alii, notante Marcellino [k]), tradunt mortuum esse in Thracia, maiorem quinquagenario [l]) antequam opus suum absoluisset. Sepulcrum vero ipsius Athenis ostendi, siue, quod ossa defuncti in patriam a cognatis delata fuerint, siue, quod honori ipsius, (vti Herodoti etiam extra Atticam itidem defuncti,) dicatum sit Athenis Cenotaphi m, idque super impositum monumento ἴκρίον [m]) testari, qualia inanibus et honorariis tumulis imponi mos erat.

II. Exstat Thucydidis ΞΥΓΓΡΑΦΗ' [n]) ΠΕΡΙ' ΤΟΥ͂ ΠΟΛΕ'ΜΟΥ ΤΩ͂Ν ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙ'ΩΝ ΚΑΙ' 'ΑΘΗΝΑΙ'ΩΝ, Historia belli Peloponnensium et Atheniensium, distributa iam pridem in libros octo, licet ab auctore ipso hanc diuisionem esse non constet [o]) et Marcellinus testetur [P] ab aliis in libros XIII. cuius diuisionis plus simplici vice mentionem facit graecus Thucydidis scholiastes, (vide H. Stephani notas p. 553. edit. Hudsoni, p. 662. edit. Ducker.), ab aliis aliter, (*Diodorus Sic.* XII. p. 306. [cap. 37. fin. p. 502. edit. Wesseling. quem vide et lib. XIII. cap. 42. p. 573. vbi vid. Wesseling.] notat, a quibusdam in libros nouem) distinctum fuisse: ὅμως δὲ ἡ πλείστη, addit Marcellinus, καὶ ἡ κοινὴ κεκράτηκε τὴν μέχρι τῶν ὀκτὼ διῃρῆσθαι τὴν πραγματείαν, ὡς καὶ ἐπέκρινεν ὁ 'Ασκλήπιος [p]). Liber octauus quoque a priorum septem sublimi et elaborato dicendi genere remittere visus, et contra priorum septem librorum morem δημηγορίαις siue concionibus destitutus, quorumdam iudicio tributus est Thucydidis *filiae*, ab aliis *Xenophonti*, ab aliis denique *Theopompo*. Sed Marcellinus [pag. 21.] non dubitat et hunc ipsius esse Thucydidis, verum a morbo iam adfecti, adeoque animo quoque iam languentis. Tribuitur etiam sine controuersia Thucydidi a *Plutarcho* lib. de garrulitate p. 513. Stephano in Βολισσός, Δρυμῦσσα etc.

tiam mirati, cuius virtutem damnauerant. Pausanias in Atticis p. 55. ψήφισμα γὰρ ἐνίκησεν Οἰνόβιος κατελθεῖν ἐς 'Αθήνας Θουκυδίδην, καὶ οἱ δολοφονηθέντι ὡς κατῄει μνῆμά ἐστιν οὐ πόῤῥω πυλῶν Μελιτίδων.

k) Pag. XXIII. idemque Zopyrus et Cratippus; quos vero ληρεῖν (*nugari*) putat alius in vita Marcellino tributa, at, diuersus, credo, p. XVI. *Harl.*

l) Imo septuagenario maior obiisse videtur, cum initio belli Peloponnesiaci, teste Pamphila apud Gellium lib. XV. cap. 23. fuerit quadraginta annos natus, et viginti annos illius belli descripserit, totumque bellum, quod per XXVII. annos durauit, superuixerit. Vide *H. Dodwellum* in Apparatu ad Annales Thucydideos; ex quo Synopsin Chronologicam Vitae Thucydidis ad calcem huius capitis subiunxi.

m) De hoc vocabulo *Lipsius* ad lib. I. de cruce cap. 4. [*Hudson.* l. c. pag. L.] Videtur retulisse figuram temonis vel litterae T. Thucydidis iconem veterem in vno marmore iunctam Herodoto, post *Fulu. Vrsinum* p. 89. elog. *Boissardum*, aliosque exhibet *Gronouius* tom. II. Antiqq. Graec. tabula LXXII.

n) *Ammonius* docet ξυγγραφὴν proprie esse narrationem rerum, quibus ipse, qui eas describit, interfuit. 'Ιστοριογράφος συγγραφέως διαφέρει. 'Ιστοριογράφος μὲν ἐστὶν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς 'Ηρόδοτος. Ξυγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Sic et *Thomas Magister* in Συγγραφεὺς. [vid. interpr. ad Thom. Mag. pag. 813 sq.] Thucydides κατ' ἐξοχὴν dictus veteribus συγγραφεὺς, vt Homerus, Poeta, vel Orator, Demosthenes: ita notatum ab auctore commentarii graeci ad Aphthonium, Συγγραφέα τὸν Θουκυδίδην καλῶ, κατὰ τὸ ἐξαίρετον: ὡς ποιητὴν τὸν Ὅμηρον φαμὲν, καὶ 'Ρήτορα τὸν Δημοσθένην.]

o) Confer *Meursium* Atticarum Lect. lib. V. cap. 26.

p) Asclepius Sophista, de quo dixi lib. I. cap. 1. §. 7. *Fabric.* n. ista discordia forsan inde nata videtur, quod, quum Thucydides continua oratione historiam absoluisset, critici eamdem in plures pauciores ue libros secuerint. *Harl.*

ea etc. et ab aliis passim. q) Ingreditur Thucydides opus r) suum a bello inter Corinthios et Corcyraeos, quod septem annis Peloponesiacum antecessit, narrationemque per aestates et hiemes, (confer *Theonem* p. 33. progymnasmatum,) diligenter distinctam perducit ad annum belli Peloponnesiaci vicesimum, ita, vt quae per VII. postremos belli istius annos gesta sunt, (per XXVII. enim durauit, quod oraculo praedictum, et euentu comprobatum esse, testatur *Thucydides* lib. V. pag. 361. [*Diodor. Sic.* XIII. cap. 107. pag. 629 sq. ed. Wessel.] *Plutarchus* Nicia pag. 529. durauit autem ab extremo [vel potius vere] anni 1. Olympiadis LXXXVII. vsque ad annum 3. Olymp. XCIII.) haud attigerit, morte praeventus in Parparo, Aeolicae Asiae regione, vt ex Apollodori Chron. Stephanus in Παρπάρων. [Verba, *morte praeuentus* — Παρπάρων ab Hudsono omissa sunt in repetita Fabr. notitia, et a Fabricio ipso, vti ex notis eius marginalibus msstis perspexi, ea, quae sequuntur, addita. „De Thucydide est *Libanii* locus de vita sua, tom. II. pag. 49 sq. vbi codicem mstum Thucydidis commemorat. Nomen suum autem non modo in limine operis, sed etiam in historia ipsa subinde posuit, vt: ἐτελεύτησεν ὁ ἕβδομος χειμὼν τῷδε τῷ πολέμῳ, ὃν συνέγραψε Θουκυδίδης. Idque vetustissimorum scriptorum exemplo ab eo factum; vnde non erat, vt leuiculum hocce potuisse in tam grauem virum incidere, miraretur *Andreas Dounaeus* ad Chrysostomum tom. VIII. edit. Sauil. pag. 229." Fabr. quoque in nota msta adscripsit: Fastos belli Peloponnesiaci exhibet *Brumoy* tom. III. operis: Le theatre des Grecs. pag. LXXII sqq. conf. *Vossium* de arte histor. cap. XI. [*Wesseling.* ad Diod. Sic. XIII. 42. pag. 573. 30. inprimis comm. doct. cl. *Mori*, de annis belli Peloponnesiaci numerandis cum tabula, in praef. ad Xenophont. histor. gr. pag. XV sqq.]

III. Suppleuere historiam postremorum belli annorum *Cratippus*, Thucydidis aequalis, cuius meminit [*Marcellinus*, in vita Thucyd. p. XVII.] *Dionysius Halicarnassensis* libro de iis, quae Thucydidi propria sunt p. 143. *Theopompus* item, teste Marcellino, [et grauiore teste, *Diodoro Sic.* XIII. cap. 42. p. 573. vbi v. Wesseling. *Hudson.* ad Marcell. vitam etc. p. LII.] et *Xenophon*, cuius Ἑλληνικὰ etiamnum hodie supersunt, et Thucydidem continuant historia annorum XLVIII. ab Olymp. XCII. anno secundo ad annum secundum Olympiadis CIV.

IV. Libro Thucydidis secundo occurrit disertissima descriptio s) [P] horrendae pestilentiae, quae Thucydidem ipsum inter alios corripuit, et Athenas misere adflixit aestate anni 3. Olymp.

q) Conf. Ducker. in praef. ad p. 99 sq. ed. Bipont. *Harl.*

r) Vide Dav. Chytraei Chronologiam Thucydidis, Degoreum Whear in praelect. hiemalibus, Gueintzium in vita historica, et, qui diligentissime in hoc argumento versatus est, *Henr. Dodwellum* in annalibus Thucydidis, editis Oxoniae, anno 1702. 4. Ceterum ratio fugit *Edmundum Richerium*, cum in obstetrice animorum c. 8. pag. 326. scripsit, Thucydidem in componendo mirabili opere historiarum annos 27. insumsisse. Nam 27. annorum historiam persequi voluit, non totidem annos in illa scribenda insumsit Thucydides.

s) Separatim haec pestilentiae descriptio vulgata est graece et latine, cum praelectionibus Marciis, siue commentariis Fabii Paulini, Vtinensis philosophi ac medici, Venetiis, ap. Iuntas 1603. 4. Quamquam vero eloquentiae laudem in hac descriptione tulit Thucydides, a Galeno tamen notatum est, eum vt idiotam et e vulgo aliquem, idiotis, non tamquam medicum, medicis de pestilentia scripsisse. II. 7. de difficili respirat.

Olymp. LXXXVII. memorata [*Diod. Sic.* XII. 45. p. 508. tom. I. Wessel. et cap. 58. p. 518. vbi v. Wesseling.] *Hippocrati* III. Epidem. sect. 3. qui ei cum Acrone, medico Agrigentino, interfuit, de quo *Plutarchus* sub extremum libri de Iside et Osiride, quem vide etiam lib. de sera Numinis vindicta, p. 558. [pag. 59. ed. Wyttenb. cuius not. v. pag. 73]. A *Lucretio*, Thucydidis vestigiis insistente, eadem lues egregie describitur libro VI. t) pag. 229 sq. edit. Gifanii, qui pag. 265. Thucydidis locum cum Lucretio contulit. Propter illam descriptionem, notante P. Pithoeo, Thucydides in veteri epigrammate p. 63. vocatur *Tyrannus Atticae febris*, i. e. regnum quoddam eloquentiae in illa describenda exercens. [de qua formula v. *Burm.* ad Valer. Flacc. I. 418.] Apud *Quintilianum* VIII. 3. male, *Thucydides Britannus*, quod vide, si placet, quomodo explicare conetur *Samuel. Petitus* III. 9. Miscell. [adde Turnebum ad loc. Quinctil. pag. 688. ed. Burmann. tom. II.]. Descriptionem pestilentiae Thucydideam cum Lucretio etiam confert *Fuluius Vrsinus*, in Virgilio cum graecis collato scriptoribus pag. 167 sq. [s. pag. 190 sqq. ed. Valcken. *Gesner.* in Chrestomathia sua graec. Cum Virgilio, Ouidio, Silio Italico diligenter comparauit eam *Scaliger* Poetic. lib. V. cap. 10. pag. 670 sqq.] In simili argumento tractando versantur *Virgil.* Georg. III. 478. Aen. III. 137. *Manil.* I. 882. *Ouid.* VII. Metamorphos. 522. *Silius Ital.* XIV. 582 sqq. *Statius* I. Theb. 630. *Seneca* Oedip. V. 110 sqq. *Ammianus Marcellinus* XIX. 4. et e Graecis *Nicephorus* Constantinopol. in breuiario historico pag. 40 sq. *Procopius* de bello Persico, II. 22 sqq. etc. [conf. *Maxim.* Tyr. diss. XIII. pag. 143. ed. II. Dauis. Contulit quoque Thucydidem ac Lucretium, et medicis illustrauit obseruationibus *Io. Ernest. Hebenstreit* in Anthropologia forensi, Lipsiae, 1753. pag. 129—155. et pag. 167 sqq. *Klopstock.* in tragoedia, *Dauid*, poeticis coloribus descripsit pestilentiam. *Harl.*]

V. Ceterum in Attico eodemque graui ac sublimi dicendi genere iampridem primas visus est tenere hic scriptor *rerum gestarum pronunciator sincerus et grandis*, vt vocatur a Cicerone, cap. 83. de claris oratoribus: Μεγαλοφθημοσύνην ei tribuit Photius, Epist. CLVI. [Quos vero imitatus sit Thucydides; nominant Schol. pag. 648. ad IV. 133. pag. 317. ed. Duckeri, et Marcellinus in vita eius, pag. XVIII. ed. Bipont. quorum posterior etiam de illius scribendi genere iudicat, idque comparat cum Herodoteo et Xenophonteo, it. pag. XXV sq. et conf. notas Hudsoni, pag. LI. *Harl.*] Praecipue valet in concionibus u), quas elaboratissimas et grauissimas passim libris suis Thucydides inseruit, imitandasque sibi proposuit Demosthenes, teste Vlpiano v), e latinis Sallustius, vt *Quintiliano* lib. X. cap. 1. et Senecae lib. IX. controuers. 1. obseruatum. Quamquam *Cicero* in Oratore c. IX. ita multas habere obscuras abditasque sententias queritur, vix vt intelligantur. Et cap. XII. Thucydidem, ait,

t) Vers. 1136 sqq. vbi v. interpr. in ed. Hauerkampii, tom. II. pag. 598 sqq. *Harl.*

u) De hoc, praeter alios, adeundus Marcellinus, in Thucydidis vita. Sunt tamen, qui vitio vertunt Olori filio, perinde vt Trogus Liuio ac Sallustio, quod orationes rectas historiae inseruerit. Ita Franciscus Patricius, Paulus Benius, Caspar Barthius, Sebastianus Maccius, et personatus Vignolius Marvillius parte II. Misc. p. 321. Vide interim, quae pro concionum in historia vsu disputat *Vossius*, in arte historica cap. 20 sq. *Io. Freinshemius* ad Curtii III. 2. 11. *Io. Vorstius* ad Iustini XXXVIII. 3. 11. *Iacobus Perizonius* in Curtio vindicato, pag. 92 sq. *Hubertus Foketa* de ratione scribendae historiae. *Nic. Hieron. Gundlingii*, praef. ad Nic. Burgundi histor. belgicam, Halae, 1708. 4. recusam.

v) Praef. ad oratt. Demosthenis.

ait, de bellicis rebus canere quodammodo bellicum. Et cap. LXXI. *Orbem modo orationis desidero, ornamenta comparent.* [adde *Cic.* in Bruto, cap. 83. *Ruhnken.* in historia critica orator. graecor. ante Rutilium, p. 38 sqq.] Tanti etiam Thucydidem fecisse dicitur Demosthenes, [P] vt eum manu sua octies [w]) descripserit: certe hoc refert *Lucianus* aduersus indoctum, tom. II. pag. 380. ac, si veteri famae apud Arsenium, Monembasiae episcopum, [x]) credimus, incensa Athenis bibliotheca, et Thucydidis opere vna absumto, ex memoria illud Demosthenes restituit; sed quod merito falsum ac commentitium videtur *Vossio*, lib. VI. Inst. orat. cap. 6. sect. 2. quis enim, non dicam tantam memoriae Demosthenis vim, sed quis sibi persuadeat, vnicum tantum exemplum fuisse operis Thucydidei, postquam *Xenophon* semel illud hactenus delitescens, cum supprimere posset, protulisset in lucem, verique auctoris gloriae vindicasset, vt refert [y]) *Laertius*, lib. II. sect. 57. Marcellum quoque Syrum tradit Damascius, in vita Isidori, (et ex hoc Suidas in Σαλλούστιος,) integros octo Thucydidis libros memoriae mandasse; sed nihilo meliorem oratorem inde prodiisse. Ceterum tralatitium est, olim extitisse, qui Thucydidem tamquam *κανόνα τοῦ Ἀττικισμοῦ* et pressae breuitatis magistrum imitati, siue, vt Ciceronis de optimo genere oratorum [z]) verbis vtar, *Thucydideos* se professi sunt, non inter oratores tantum, ab ipso Isocrate vsque, Thucydidis prope aequali, in quo multa communia cum Thucydide obseruant eruditi: sed ex Historicis etiam, in quibus *Philistus* Syracusius, [v. *Cic.* de Orat. II. 13. sect. 57.] paene pusillus Thucydides [aa]) ab eodem *Cicerone* adpellatus, lib. II. ad Quintum fratrem epist. 12. Thucydidis in breuitate ita imitator, vt obscuritatem illius quidem effugeret, in multis vero aliis virtutibus illo inferior esset, obseruante *Quintiliano*, lib. X. cap. 1. et *Dionysio Halicarnasseo*, epistola ad Cn. Pompeium; tum [P] digressiones omnes praecideret, quod notauit *Theo*, in progymnasmatis p. 33. monens alibi pag. 8. totam belli Attici descriptionem ex Thucydide Philistum in Siculam suam historiam transtulisse. Vide et *Plutarchum*, in Nicia p. 523. Thucydidis imitatorem quoque obseruat *Clemens Alex.* VI. Strom. p. 620. vt *Dionem* Cassium Photius Cod. LXXI. et *Dexippum* Codice LXXXII. Ceterum Thucydidi, pariter ac Philisto, amatores defuisse, notat Cicero in Bruto cap. XVII. [*Antiphon* iunior fuit quoque Thucydideae dictionis aemulus, v. *Hudson.* ad Marcellini vitam, pag.

w) *Turnebi*, qui XXVIII. 22. Aduersar. *decies*, et *Roberti Titii*, qui IV. 5. adsertionum *septies* hoc a Demosthene factum adfirmat, memoriae lapsum reprehendit Vossius, et ex eo *Tho. Crenius* I. animaduu. philolog. p. 75. Videtur itidem Demosthenis erga Thucydidem studium in prouerbium abiisse, vt colligas e Suida in *Στυγνοφίτης* et *Χοιρέως*, vbi ex Agathia quaedam profert, illustrata ab *Adr. Iunio* libr. I. animaduu. cap. 3. Fuere etiam, qui traderent, Alfonsum V. Arragoniae regem, octies manu sua Thucydidis historiam descripsisse. Ceterum memoria lapsus est Mottanus Vayerus, qui in iudicio de Historicis, vbi de Tacito disserit, Tacitum pariter ac Thucydidem, imitatores Demosthenis, adfirmat.

x) Ita ille in Apophthegmatis graece editis, et Leoni X. inscriptis, de Demosthene: *ἐζήλωσε δὲ μάλιστα τῶν πρὸ αὐτοῦ τὸν συγγραφέα Θουκυδίδην, καὶ τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν ἐκείνου λόγων εἰς τὸ πολιτικώτερον μετέφρασε. Καὶ οὕτω λέγεται αὐτὸν ἐκμεμαθηκέναι, ὥστε φέρεσθαι τὸ τοιοῦτο περὶ αὐτοῦ, ὅτι ποτὲ καείσης τῆς βιβλιοθήκης ἐν Ἀθήναις καὶ συγκαυθεισῶν τῶν ἱστοριῶν Θουκυδίδου, αὐτὸν μόνον ἀπομνημονεῦσαι πασῶν, καὶ οὕτω μεταγραφῆναι ποιῆσαι.*

y) *Laertius* in vita Xenophontis: *λέγεται δ' ὅτι καὶ τὰ Θουκυδίδου βιβλία λανθάνοντα ὑφελέσθαι δυνάμενος, αὐτὸς εἰς δόξαν ἤγαγεν.* Adde *Dodwelli* apparatum ad Annales Thucydideos, pag. 34 sq.

z) In Orat cap. 9. quem locum conferes. *Harl.*

aa) Confer *Vossium* de Hist. gr. pag. 27. et *Vavassorem* de ludicra dictione, pag. 167. [Plura v. de Philisto in vol. I. lib. II. cap. 11. pag. 730 sqq. adde *Hudson.* ad Marcell. vitam p. 49.]

pag. 47 sq.]. Infelicius autem Thucydidis imitatio cessit *Creperio Calpurniano* Pompeiopolitae, in historia belli Romanorum cum Parthis, quam multis deridet Lucianus libro de scribenda historia tom. I. pag. 612 sq.

VI. Lexicon quoddam in Thucydidem composuerat *Euagoras* Lindius περὶ τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ ζητουμένων κατὰ λέξιν. [v. Eudoc. p. 163.] *Iulius* quoque *Vestinus*, sophista, de quo Suidas in Οὐηστῖνος, scripserat ἐκλογὴν ὀνομάτων ἐκ τῶν Θουκυδίδου, Ἰσαίου, Ἰσοκράτους καὶ Θρασυμάχου τοῦ ῥήτορος, vt omittam alios lexicorum Atticorum scriptores, quos infra suo loco recenseo. Idem *Euagoras*, teste Suida, scripsit de artificio Thucydidis oratorio: Θουκυδίδου τέχνην ῥητορικὴν ἐν βιβλίοις ε. Et *Numenius*, rhetor, temporibus Adriani clarus, composuit τῶν Θουκυδίδου καὶ Δημοσθένους χρειῶν συναγωγήν. Eadem aetate vixit *Sabinus*, sophista, cuius ὑπόμνημα εἰς Θουκυδίδην idem Suidas memorat, qui *Heronem* quoque, rhetorem Atheniensem, ait ὑπόμνημα in Thucydidem composuisse. [*Orus Milesius*, grammaticus, commentarios in Thucydidem scripsisse videtur Hemsterhusio, in praef. Duckeri pag. 97 sq. ed. Bipont.] Exstant quoque *Dionysii Halicarnassei*, viri κριτικωτάτου, scripta praeclara περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων et περὶ τοῦ Θουκυδίδου χαρακτῆρος, vt omittam iudicia et elogia, quae de dicendi genere Thucydideo occurrunt apud Ciceronem, Demetrium de elocutione, nr. 40. et 48 sq. Longinum et alios rhetores, Marcellinum item in Thucydidis vita, et *Gellium* lib. I. cap. 11. Ex recentioribus non omittendus eruditus *Renati Rapini* commentarius, gallice editus, quo Thucydidem contulit cum principe historiae Romanae, T. Liuio. *Scholia Graeca*, minime contemnenda, in Thucydidem, quae in melioribus editionibus exstant, a quibusdam tribuuntur *Xenophonti*, nescio cui, ab aliis *Marcello* cuipiam (an *Marcellino*?) vt ab H. Stephano in animaduersionibus ad libellum de dialectis graecis p. 27. ex cod. vet. Corinthi de dialectis. *Bernhardus* quidem *de Montfaucon* in diario Italico p. 356. inter MSS. Monasterii Florentiae refert codicem saeculo decimo scriptum Historiae Thucydidis, *cum commentariis Marcellini*, in membrana. Alii denique, non vnius illa esse auctoris, arbitrantur, sed, quod de plerisque scholiis in alios scriptores graecos iam multi obseruarunt, enarrationes variorum Grammaticorum, ex *Didymo*, *Euagora*, *Antyllo*, *Phoebammone*, *Asclepio* aliisque [P], qui Thucydidem illustrauerant, excerptas, ad orasque codicum primitus adscriptas, et postea, vt fit, in vnum collectas fasciculum, quae perverisimilis sententia est H. Stephani, viri doctissimi. [In proparasceue in lect. Thucyd. pag. 575. et in adnotation. in scholia graeca pag. 585. ed. Ducker. atque hunc ipsum conferes in praefat. stellula 3. aut in ed. Bipont. pag. XCI sq. qui praeterea de antiquioribus quibusdam illis commentatoribus differit, atque docet ex codd. Mstis Cassellano atque Basileensi, in quo etiam Belisarius, qui Iustiniano imperante floruit, laudatur ad pag. 286. scholia ad Thucydidem e plurium interpretationibus esse consuta.] *Caspar. Barthius* tom. II. in Statium pag. 306. queritur, se incendio Sellerhusano cum parte bibliothecae suae perdidisse indicem, tam in Thucydidem, quam eius Scholiastem, *qui tamen*, inquit, *recentior est*, *quam vulgo attenditur.* Christianum agnoscas ex eo, quod Gregorii Nazianzeni sub nomine Theologi meminit in librum III. p. 49. Scholia eiusmodi sunt, vt sine iis, (et cum iis, addit Muretus) difficile sit, Thucydidem intelligere. Colon. tom. II. pag. 734. hist. liter. de Lyon.

VII. Fuerunt quoque Thucydidi nostro iam inde sui reprehensores: nam Suidas testatur, *Claudium Didymum* scripsisse περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδῃ, siue

siue de Thucydidis circa analogiam vocum graecarum lapsibus atque erroribus. Alii difficile atque durum scribendi genus, [bb]) alii argumentum nimis particulare, alii adfectatas tot molestas obscurasque conciones, alii narrationum seriem, propter obseruatum hiemum aestatumque ordinem, ante res integre expositas abruptam, [cc]) alii hyperbata frequentiora, alii alia in eo reprehenderunt, quae videri possunt apud doctissimum et acerrimum censorem, Dionysium Halicarnasseum, in epistola ad Pompeium, qua Herodotum Thucydidi praefert. Sed nec contemnendae sunt virtutes huius scriptoris, in cuius opere plura nitent, ciuilis prudentiae obseruata ac praecepta plane egregia, historicum iudicium, studium veritatis, [dd]) etiam iis vtcunque parcens, a quibus in exilium coniectus fuerat, [ee]) sublimis [ff]) dictio, breuitas [gg]) denique pro rerum, quas describit, magnitudine: vt nimis sint austeri, qui in tam pulchro corpore leuibus forte aliquot paucisque maculis offendi se patiuntur. [conf. *Quinctil.* X. 1, 33, 73 sq. 101. IX. 4, 16.] Ioannis vero *Harduini* suspicionem, qui ex gallicismis nonnullis, quos in Thucydideo opere obseruasse sibi videtur, p. 152. Chronologiae V. T. e numis illustratae, et aliis quibusdam leuiculis argumentis alium a veteri, quem Plinius legerit, Thucydide habere nos conicit, non equidem curo, miror magis in viro docto et argumentorum, quae coniecturae eius opponi possunt, haud ignaro. [P] Contra illius suspiciones, qui gallicismos in Thucydide notasse sibi visus est, vti plures etiam Henr. Stephanus in Herodoto, adeundus vir erudit. *M. V. la Crose*, in vindiciis veterum scriptorum aduersus Harduinum, pag. 134. et *Alphonsus Vignoles* in epistola, quae vindiciis hisce subiicitur. De dictione apta et pressa Thucydidis, (vnde σεμνὸν vocat *Theophylactus* epist. XXX.) insigne *Ciceronis* exstat testimonium, lib. II. de Orat. cap. 13.

VIII. Epistolam Thucydidis vaegrandem et dictione ὀγκοδεστέραν perstringit auctor libri de elocutione, qui ambulat sub nomine Demetrii Phalerei §. 237.

IX. Alios praeterea Thucydides tres Marcellinus [pag. XIV. cum nota Hudsoni, pag. XLIX.] et Scholiastes Aristoph. ad Acharnenses v. 703. et ad Vespas 941. [ibique v. Flor. Christian.] memorat, *vnum* Melesiae filium Alopecensem, Atheniensium demagogum et aduersarium Periclis, de quo *Plato* in Theage pag. 242. et in Lachete pag. 252. *Plutarch.* Nicia, pag. 524. [et in Pericle, cap. 11. pag. 612. tom. I. Reiskii, vbi v. longam Xylandri notam.] eundem, cuius filios Melesiam et Stephanum Athenaeo etiam VI. pag. 234. dictum memorat Plato in Menone, et de quo scripsit aequalis eius, Stesimbrotus Athenaeo et in Periclis vita Plutarcho laudatus; idemque, vt existimo, qui cum Agnone et Phormione quadraginta naues, in Samiorum subsidium, a Pericle obsidione cinctorum, Athenis adducit, teste *Thucydide*, histo-

bb) In veteri epigrammate pag. 95. Anthologiae, in laude ponitur, quod Thucydides sit οὐ πάντεσσι βατὸς a solis eruditis et prudentibus legendus atque intelligendus. conf. *H. Stephanum* de instituendis gr. linguae studiis, pag. 72.

cc) Vide *Theonis* progymnasmata pag. 33. edit. Camerarii, et pag. 30. vbi de hyperbatis.

dd) *Lucian.* de scribenda historia, tom. I. pag. 630. 631.

ee) Id. pag. 637.

ff) v. quas laudes tribuerit Pericli, lib. II. cap. 65. aduersario tamen suo, a quo patria pulsus est, et conf. *Plutarch.* vit. Pericl. cap. 4. pag. 623. tom. I. ed. Reiskii. *Harl.*

gg) Suidas in Χαμαιτύπης, Plutarch. in Fabio Maximo p. 174.

historico, lib. I. cap. 117. pag. 76. *Alterum* ex Pharſalia, Theſſalum, Menonis filium, cuius meminit Thucydides, Atheniensis, lib. VIII. pag. 610. et Marcellinus notat, mentionem factam a Polemone, in libro de arce Athenienſi: *tertius* Ariſtonis filius, populo Gargettius, ſiue Acherduſius, poeta, memoratus Androtioni in Hiſtoria Attica: his addas *quartum*, iuniorem, cuius meminit e Dione Suidas in Μάρτιος, fratrem Martii Veri."

X. XI. *Codd. MSS. et Editiones* [hh]) *Thucydidis.*

[Genuina Thucydidis lectio permultis locis e codicibus msstis vix, ac ne vix quidem reſtitui poterit. Nam Philemon, criticus, Alexandri aequalis, apud Porphyrium quaeſtion. 7. teſte *Villoiſon.* in anecdotis gr. tom. II. pag. 136. n. et in prolegomenis ad Homerum pag. 34. obſeruauit, *Thucydidis*, Herodoti, Homeri, Philiſti aliorumque opera iam antiquioribus temporibus, tum librariorum incuria, tum emendatorum audacia, eſſe depravatos, v. ſupra vol. I. pag. 732. Apud *Porphyrium* de Proſodia, editum a *Villoiſon.* anecd. gr. II. pag. 104. adnotatum legimus, Thucydidem attice τροπαῖον ſcripſiſſe pro τρόπαιον; quod ii, qui de accentuum gr. auctoritate diſputare ſolent, in rem ſuam conuertent. In ſcholiis ad Homerum Marcianis, et Euſtathii commentariis hiſtorici noſtri nomen et loca frequenter citantur, vt ex indicibus illorum in vol. I. ad Homerum patet.

MSS. autem codd. quantum mihi notum eſt, cuſtodiuntur in *Italia, Florentiae* in bibl. Laurent. teſte Bandinio, vol. II. pag. 622. in pluteo LXIX. cod. II. membran. ſaec. X. fol. min. charactere paene quadrato ſcriptus, cum ſcholiis, ab editis plurimum diuerſis, et tam antiqua eiusdem ſcriptoris, quam recentiori manu exaratis, vti in cod. Caſſelano. Initium et finem concordare cum Duckeri editione, animaduertit Bandin. et tamen addit, illum ope huius codicis ſuam editionem potuiſſe reddere meliorem. — ibid. pag. 638. cod. XVI. chart. ſaec. XIV. in 4. cum ſcholiis nonnullis in margine poſitis. — ibid. pag. 646. cod. XXX. membr. ſaec. XIII. — et in vol. I. pag. 549. in cod. violar. compoſ. citatur hiſtoricus. — *Venetiis*, in bibl. D. Marci, teſte catal. pag. 169 ſqq. membr. cod. CCCLXIV. fol. min. et pag. 171 ſq. egregium variarum lectionum libri VIII. ſpecimen collata Duckeri edit. praebetur. — ib. pag. 174 ſq. cod. CCCLXV. chart. ſaec. XV. et cod. chartac. CCCLXVII. ſaec. XIV. fol. min. — *Montfaucon* in diario italico memorat codd. Thucyd. pag. 13. duo msst. in bibl. Ambroſiana *Mediolan.* — pag. 47. cod. membr. ſaec. XI. in bibl. SS. Ioannis et Paulli Dominicanorum *Venetiis.* — pag. 310. duo codd. recentes bombycinos, *Neapoli* in bibl. St. Ioan. de Carbonaria Auguſtinianorum. — pag. 365. duo codd. monaſterii *Florentiae.* — *Taurini*, in bibl. regia Taurinenſis athenaei, teſte Catalogo, Taurini 1749. fol. pag. 152. cod. XLVIII. a. 1487. ſcriptus, cum ſcholiis nonnullis, margini a recentiore ſcriba adiectis. — *Patauii* in bibl. Corradina, fragmenta Thucydidis, pag. 94. bibl. Patauinae, a *Io. Phil. Tomaſino* concinnatae, et in eiusdem bibliothecis Venetis, (Vtini 1640. 4.) codd. pag. 23. in bibl. SS. Ioan. et Paulli, (a Montfauc. in diar. ital. quoque indicatus.) — pag. 20. in bibl. Beſſarion. — pag. 107. in

hh) Praecipuas Thucydidis editiones ante me non indiligenter adnotauit Vir Cl. *Fridericus Roſtgard* in ſcripto, gallice edito, Pariſ. 1698. fol. Proiet d'une nouvelle methode, pour dreſſer le Catalogue d'une bibliotheque: quod inſeruerunt quoque Veneti ſuis ephemeridd. litterariis, Galleria di Minerva, (Muſeo Mineruae Venetae) tom. III. pag. 124. 194. *Fabr.*

in coenobio S. Francisci a Vinea. — *Romae*, in biblioth. Vaticana tres codd. chartac. (*Montfaucon.* biblioth. bibliothecarum MSS. tom. I. pag. 4 B.) et ibid. p. 5. B. codex sic designatur „*Marcellini* in Thucydidem scholia, Thucyd. vita eiusque libri octo." insuper vltra XL. alii codices, in diuersis bibliothecis latentes, in indicibus ad vtrumque tomum notantur: quorum multos iam indicauimus.

In *Britannia*, secundum Catal. MSSt. Angliae et Hiberniae, Oxon. 1697. fol. Oxonii in collegio corporis Christi, cod. MDXLVII. p. 50. — in bibl. Bodlei. tres, particularum quoque, codd. occurrunt, et pag. 264. nr. XIV. vita *Thucydidis* impressa in tribus schedis, cum notis ad oras MSS. Isaaci Casauboni, fol. — in bibl. Norfolciana, nr. MMMCCCCLI. — Quos codd. adhibuerit Hudson. post haec videbimus.

In bibl. regia *Parisina*, teste catal. codd. MDCXXXVI. MDCXXXVII. MDCXXXVIII. MDCCXXXIII — MDCCXXXVI. MDCCXCI. MDCCXCII. MDCCCLXVIII. et conciones, codd. DCCCCLXIII. MDCCXXXVII. MMX. nec non *Laur. Vallae* versio lat. cod. MMMMMDCCXIII. et MMMMMDCCXIV. — In biblioth. Coisliniana, cod. CCCXVII. teste Montfaucon. catal. pag. 430.

Matriti in biblioth. regia, teste *Iriarto* pag. 84. cod. XXII.

De cod. *Traiecti ad Rhen.* quem Hudson. vocabat Graeuianum, vid. Ducker. in praefatione.

In *Germania*, *Cassellis*, (de quo cod. egregio egerunt *Duckerus* in praefatione et *Schminke* in: Versuch einer — Beschreibung der — Hauptstadt Cassel. Cassel. 1767. 8. p. 206 sq.) *Monachii* in Bauaria, (vid. Catalog. p. 74.) — *Augustae Vindelicorum*, (vid. *Baueri* praefat. ad vol. I. Thucydidis pag. IV. et eundem p. V. de cod. *Mosquensi*.) ibidem in biblioth. publ. armar. I. inferioris biblioth. nr. LXXV. est cod. *Thucydidis* orat. in Periclem. *Heidelbergae* quondam aliquot fuerunt codd. — De codice *Basileensi* egit *Ducker.* in praefat.

Vindobonae in biblioth. Caesarea, cod. cum scholiis marginalibus, secundum *Nesselii* Catalog. part. V. cod. XXXIII. pag. 59. [Varias lectiones eius nuper excerpsit Cl. *Alter*, editionique adiecit. *Beck.*] — Suppositus liber, ibid. part. III. cod. XXVII, nr. II. et in *Lambecii* Comment. de biblioth. Caesarea, cod. XXV. tom. VI. p. 266. vbi vid. Kollarii notam: *veterum quorumdam scriptorum graecorum ethnicorum praedictiones et testimonia de Christo et christiana religione, n. Aristotelis, Plutarchi, Sibyllae, Platonis*, Thucydidis *et Sophoclis.* Ex libro IX. Comment. *Lambecii* particulam delibatam dedit *Schelhorn.* in amoenitatt. liter. tom. V. p. 97 sqq. vbi Lambec. p. 100 — 103. codicis chartacei antiqui, qui Thucydidis historias continet, aliquam dedit notitiam. *Harl.*]

Editiones

Aldina, Basileensis Camerarii, et Stephaniana fuerunt fontes reliquarum: quarum plurimas iam Fabricius indicauit.

1) Prima *Aldina*, Venet. ann. 1502. fol. Cum vita Thucydidis duplici, vna breuiore *Anonymi*, (eiusdem forte, qui scholia collegit) altera paullo prolixiore *Marcellini.* Idem Aldus anno post, scholia graeca antiqua in Thucydidem separatim edidit, subiecta Xenophontis libris VII. Ἑλληνικῶν, Georgii Gemisti libris II. de rebus, quae post pugnam Mantineam acciderunt, et Herodiano, ann. 1503. fol.

2) *Florentina*

2) *Florentina* apud *Bernardum Iuntam* [cum Scholiis, 1506. fol. vid. *Maittaire* A. T. indic. voc. Thucydid. p. 289. *Menken*. Catal. biblioth. tom. I. p. 83. et] ann. 1526. fol. Cum scholiis graecis, ad oras paginarum adpositis.

3) *Basileensis* Heruagiana ann. 1540. fol. a *Ioachimo Camerario* recensita et castigationibus quibusdam illustrata ex MSto cod. Basileensi, quo vsus Heresbachius, quemque Eugenius quidam CPoli olim donauerat Iohanni Aretino. [Inscriptio praeclarae huius editionis haec est:

Θουκυδίδης — *Thucydides cum scholiis et antiquis et vtilibus, sine quibus auctor intellectu multum est difficilis. Accessit praeter ea diligentia Io. Camerarii, in castigando tum textu, tum commentariis vna cum annotationibus eius. Basileae*, ex officina Heruagiana a. M. D. XL.]

In hac editione scholia a Camerario emendata, [P] sed ad calcem voluminis reiecta sunt. Praemissus est quoque praeter elogia Thucydidis ex Aphthonio, Marcellino, Anonymo, Suida, Dionysius Halicarnasseus de iis, quae Thucydidi peculiaria sunt, siue περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων. *Fabric.* [Illa, quae praemissa sunt, excipiunt variae lectiones, siue, vt Camerarius scripsit, ex libris VIII. hist. Thucyd. adnotata loca, quae aliter in aliis exemplis scripta et animaduertenda visa essent, quorum nonnullis Camerarii additum est iudicium. Enimuero Heruagium quaedam non recte vidisse, et pluribus locis aliam, atque in MSto est, scripturam dedisse, deprehendit Wetstenius, qui illum codicem contendit, et varietatem lectionis misit Duckero. vid. huius praefationem. *Harl.*]

4) *Henr. Stephani* cum scholiis graecis, suas in sedes magna ex parte repositis, et integritati suae restitutis plerisque in locis, 1564. fol. Eodem anno et forma etiam latina Vallae versio, a Stephano recognita, lucem vidit, quae solet cum illa coniungi eique subiici.

5) Liber I. [gr. 1548.] II. et III. Paris. 1549. 4. apud Vascosanum. [de qua edit. vid. Ducker. praefat.]

6) Liber I. [et secundus, gr. apud Wechel. ii)] Paris. 1535. 4. gr. et libri IV. curante *Vito Winsemio*, Witteb. 1562. (1561.) 4. Libri III. graece et lat. Paris. 1626. 12. [libri I. conciones. gr. Paris. apud Christ. Wechel. 1531. 4. (vid. Maittair. l. c. II. p. 755.)]

7) *Henrici Stephani*, ann. 1588. fol. [Θουκυδ. — *Thucydidis de bello peloponnesiaco libri VIII. iidem latine, ex interpretatione Laur. Vallae ab Henr. Stephano recognita. In hac secunda editione, quae amplius, quam in prima, praestita fuerint, extrema ad lectorem epistola docebit.*] in qua [nitida et perrara editione] Thucydides ipse et scholia, singulis paginis subiecta, emendatius ex fide MSS. codd. [opeque interpunctionis paullo facilius] exhibentur, et *Vallae* latina versio, secundis curis ad graecos fontes castigata, adiecta eiusdem Stephani proparasceue ad lectionem scholiorum, et vberioribus ad librum primum et maiorem secundi partem kk) ad-

Zz zz 2 notationibus,

ii) Vid. *Pinelli* Catal. tom. II. pag. 50. atque *Maittaire* A. T. II. pag. 824 sq. *secundum* librum illius anni et loci memorat. *Harl.*

kk) Testatur H. Stephanus, hanc se telam abrupisse, quod ex Gallia et Germania spes ei facta esset emendationum in Thucydidem scholiaque et ad haec etiam accessionum.

notationibus, quibus et Thucydides ipse, et scholia illustrantur. Praemissa est vita Thucydidis ex Marcellino cum Is. Casauboni versione et castigationibus, et subiecta Iobi Veratii argumenta orationum concionumque Thucydidis, denique chronologia Thucydidis atque argumenta librorum, a Dauide Chytraeo concinnata.

8) *Aemilii Porti*, Francof. apud Wechel. 1594. fol. qui, in graecis nullo MSto cod. vsus, Henr. Stephani editionem expressit, nisi quando, (quod passim accidere notat Hudsonus,) erratis typographicis laborat. Versionem tamen latinam post Stephanum accuratius recensuit, adhibitis in subsidium patris sui *Francisci Porti* ll), Cretensis, commentariis, quae huic editioni sunt adiecta. *Francisci Porti* adnotationes in Xenophontem et Thucydidem, 1586. 4. et 1594. fol. Geneuae.

9) *Iohannis Hudsoni*, [*Thuc. — libri octo, gr. et lat. cum scholiis antiquis, lectionibus variantibus et adnotationibus virorum doctissimorum, cura I. Hudson.*] Oxoniae e Theatro Sheldoniano, 1696. fol. In hac praestantissima editione graecus contextus Thucydidis [♀] accurate et luculenter expressus exhibetur e posteriore recensione H. Stephani, et recens in sectiones distinctus: in vniuscuiusque paginae ora exteriore adnotatur annus et mensis, quo singula acciderunt, ex mente *H. Dodwelli*, chronologorum ista aetate principis. Versio latina Aemilii Porti mm), verum ab Hudsono hinc inde emendata, collatis gallica Ablancourtii et anglica Hobbesii, (vid. *Cleric.* B. V. et N. XIV. p. 242.) non, vt vulgo fieri solet, e regione, sed infra minori charactere ponitur: et in summis paginis notationes chronologicae ex Dodwelli rationibus exhibentur. Versioni subiiciuntur variae lectiones et notulae criticae, ex prioribus editionibus et tribus MSS. codd. excerptae. Denique imam paginae partem occupant graeca scholia. Praefixa sunt operi praeter vitam, notis illustratam, elogia et iudicia de Thucydide; pluraque se fuisse daturum ait Hudsonus ex Dionysio Halicarnasseo, nisi hic paullo iniquiorem se ostenderet, criticumque calamum in auctorem probatissimum strinxisset iuuenis adhuc iudiciique parum subacti, vt notatum *H. Stephano* lib. II. schediasm. 4. et operarum in Dionysium Halicarnass. cap. 16. vbi docet, Dionysium ipsum imitari deinde dignatum, quae antea reprehenderat. Adiunxit etiam doctissimus editor binas tabulas geographicas, ad Thucydidem intelligendum facientes, vnam Graeciae, quam ex Thucydide et Edmundi Halleii chartula delineauit; alteram Siciliae, quam ex Cluueri Sicilia antiqua depromsit. Ad calcem subnexa sunt Epitome Thucydidis, a Georgio Acacio, et argumenta concionum, a Iobo Veratio conscripta, et H. Stephani proparasceue ad lectionem scholiorum. His succedunt prolixiores eiusdem Stephani et Palmerii, (ex eius exercitationibus ad optimos auctores graecos,) adnotationes, quae lectionibus variantibus interseri non potuerunt, quibus ex Porti et Acacii commentariis notae hinc inde delibatae, et Hudson. nonnulla immiscentur. Nec minus Camerarii animaduersionibus hic locum dedisset, si quidem eius libellum notarum in Thucydide nancisci potuisset. Accedunt praeterea variae lectiones ex [codd. biblioth. Norfolcianae, collegii corporis Christi Oxon. ex Barocciano, qui conciones tantum complectitur,

ll) In Draudii Biblioth. classica p. 736. male editum *Francisci Petri*, vbi haec editio memoratur. *Iohannem* quoque *Meursium* commentarios in Thucydidis historias molitum, innuit Dominicus Molinus in litteris, ad eum datis. Venet. 30. Nou. 1622. Vide epistolas Gudianas pag. 130.

mm) Emendandum est, quod in historia operum eruditorum, Basnagiana ann. 1695. Augusto mense pag. 549. legas: On acheve à Oxford une nouvelle edition de Thucydide, à coté du Grec, on met la version latine du *Dodwel*.

plectitur, et ex] cod. MS. Henrici, Clarendoniae comitis, et Ioh. Georgii Graeuii, [seu potius Guil. van Cleef, quem is vtendum dederat Graeuio, dein in biblioth. publicam intulit] quos serius inspicere ipsi licuit. Denique indices tres locupletissimi rerum, dictionum graecarum insigniorum, et scriptorum in scholiis laudatorum. Pollicetur praeterea Hudsonus, mantissae se loco adiecturum esse Annalibus H. Dodwelli Thucydideis, siquidem a Rostgaardo receperit, collationes scholiorum MSS. in biblioth. regia Parisiensi; sed Annales Dodwelli sine illa accessione lucem nuper adspexerunt. MStum codicem Thucydidis habere se refert et ex eo locum insignem illustrat Marcus Meibomius libro de fabrica triremium pag. 51 sq. [P] [Hudson. tamen neque codd. neque editiones satis diligenter contendit. conf. Acta erudit. 1690. pag. 341.]

[Hudsonianam editionem recudendam curauit, aliquot accessionibus ornatam:

10) Θουκυδίδης — *Thucydidis de bello peloponnesiaco libri octo, cum adnotationibus integris Henr. Stephani et Io. Hudsoni. Recensuit et notas suas addidit Iosephus Wasse. Editionem curauit, suasque animaduersiones adiecit Carolus Andreas Dukerus, cum variis dissertationum collationibus et indicibus nouis locupletissimis. Amstelaed. apud R. et I. Wetstenios et Gul. Smith.* 1731. fol.

Praeter editiones Vascosanianam trium primorum librorum et Basileensem Heruagii, contulit codices Cassellanum et, quem Hudson. vocarat, nec satis curate contenderat, Graevianum: tum diligentiorem codicis Basileensis collationem ab Io. Iac. Wetstenio factam, et in scholia e codd. regio et Rostgaardi ad priores libros V. L. atque Io. Grammii, Dani, castigationes accepit. Varias lectiones, ad suas sedes reuocatas, melius digessit, quam Hudson. fecerat, atque Wassii suasque doctas animaduersiones adiecit. At quia tantum quasi suffectus accessit ad hanc editionem curandam, suasque notas omnemque laborem interim, dum chartas operis typographicis tradendas legerat, confecit, critici perfectiorem editionem adhuc desiderant. conf. Acta erudit. 1732. p. 1. Bibl. raisonnée tom. VII. part. I. 126—142. Journ. des scav. 1733. p. 143. Mem. de Trevoux. 1733. p. 536. german. Acta erudit. 168. tom. 14. p. 837.

11. 12) Recusa tamen est eadem editio Dukeriana *Glasguae* 1758. 8. exc. Robert. et Andr. Foulis. VIII. voll. — et *Biponti* 1788. et 1789. VI. voll. 8. in qua tamen posteriore, alias nitida editione, id incommodum venit, quod variae lectiones, ab adnotationibus separatae, singulis voluminibus in calce adhaerent et scholia in alteram partem vol. V. notae autem in illa cum Stephani proparasceue in vol. VI. coniectae sunt. Addenda tamen et emendanda, quae in Duckeriana editione in fine leguntur, in Bipontina editione suo quaeuis loco sunt inserta. Quaedam etiam nouae animaduersiones ex Heilmanno et aliis excerptae accesserunt. Duo tantum indices historicus et verborum sunt repetiti, omissis Dodwelli annalibus Thucydideis.

13) *Thucydidis de b. p. libri octo graece ad editionem Duckeri expressi. Viennae typis I. Th. Nobilis de Trattnern*, 1785. II. 8. (Editionem curauit Cl. *Alter*, Prof. Vindob., qui T. I. p. 415. II. p. 363. varias lectt. e cod. Vindob. nr. XXXIII. et iam collatis codd. T. I. p. 462. T. II. p. 377. var. lectiones e Iac. Tusani, Prof. Paris., notis editioni Ald. adscriptis, T. II. p. 381. locos Thucydidis collectos a Stobaeo et e cod. Vindob. nr. LXVII. exscriptos, denique p. 397. specimen (s. Lexicon) Graecitatis Thucyd. et indicem Geograph. addidit. *Beck.*)

orationem ***) Periclis s. Pericli tributam paucorum priuatorum laudationem a Thucydide, ex libro II. Thucydidis latine versam a *Guil. Cantero*, post Aristidis orationes, Basil. 1566. fol. pag. 580.

Gallicas, 1) *Claudii Seysselii* °°), episcopi Massiliensis, qui iussu Francisci I. gallice reddidit et Vallae latinam versionem secutus est, ac de quibusdam locis Ianum Lascarin consuluisse dicitur. Paris. 1527. apud Badium, tum apud Mich. Vascosanum. 1559. fol. 1545. 12. 1549. 1555. 8. et 16. Ex hac versione Thucydidem libenter lectitauit et in castris comitem habuit Carolus V. imperator. Vide *Victorini Strigelii* praefat. ad animaduersiones suas in chronicon Philippi Melanchthonis et Erasmi Reinholdi progr. 1550. in scriptis, publice propositis, in acad. Viteberg. ab ann. 1540. tom. I. p. 299. Perstringitur Seysselii versio ab H. Stephano in praefat. ad Thucydidem et ad introductionem, gallice editam, ad apologiam pro Herodoto.

2) *Ludovici Iasaldi Usii* (Louis Jausaud d'Usez) Geneuae, 1600. 4.

3) *Nic. Perotti Ablancourtii* cum Xenophontis continuatione, et subiectis adnotationibus, Paris. 1662. fol. et 1671. 12. tribus voluminibus; Amstel. 1694. 12. 1713. III. tom. 12. vbi notae paginis substratae sunt.

4) Harangues et Concions de Thucydide et autres Auteurs par *Fr. de Belleforest*. Paris. 1572. fol.

Italica, *Francisci di Soldo Strozzi*, Florentini, dicata Cosmo Medici. [sine anni nota, in Maittaire A. T. indic. p. 289.] Venet. 1545. 8. 1550. 8. 1563. 4. *Fabric.* Versiones italicas vberius recenset *Paitoni* in Biblioteca degli autori ant. gr. et lat. volgarizzati tom. IV. pag. 135 sqq. — Tucidide — nuovamente co' testi greci riveduto e dagli errori emendato colla vita dell' autore da Tommaso Porcacchi descritta etc. — E questo è il terzo anello della Collana istorica greca. Verona per Dionigi Ramanzini. II. part. 1735. 4. — cum V. D. eruditis notis. Romae, tom. I. 1789. tom. II. 1790. 4. *Harl.*

Anglica, 1) *Thomas Nicolls*, ex gallica Seysselii composita, Londin. 1550. fol. [1515. fol. vid. Maitt. A. T. indic. pag. 289.]

2) *Thomas Hobbesii*, ex graeco concinnata, vna cum dissertatione de vita et scriptis Thucydidis, et charta chorographica Graeciae, quam sua manu Hobbesius delineauit. Dicitur ea potissimum de causa versionem hanc composuisse, vt ineptias Democraticorum Atheniensium ciuibus suis patefaceret. Lond. 1628. et 1634. fol. Londini, 1722. 8. II. voll. Vide vitam Hobbesii p. 15. et 41 sq. et *Baylii* Lexicon historico-criticum, vbi de Hobbesio agit nota (BΔ) editionis secundae. Graecorum fontium, aliquando neglectorum, arguitur Hobbesius in notis ad marmora Oxoniensia.

Hispanica,

***) Synesius Dione pag. 37. *Εἴτις ἀγνοεῖ τὴν διαφορὰν τῦ πολιτικῦ καὶ τῦ ῥήτορος ὑποθέσεων, ἐκμαθέτω μετὰ τῦ τὸν Ἀσπασίας τέ* (apud Platonem Menexeno) *καὶ Περικλέυς ἐπιτάφιον, Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος. Ἑκάτερος θατέρω παραπολὺ καλλίων ἐςὶ τοῖς ἰδίοις κανόσι κρινόμενος.* Eamdem Periclis orationem inepte imitatus historicus quidam perstringitur a *Luciano* de scribenda Historia tom. I. pag. 619 sq. *Cicero* in Oratore cap. 44. *Sed in populari oratione, qua mos est Athenis, laudari in concione eos, qui sunt in praeliis interfecti, quae sic probata est, vt eam quotannis, vt scis, illo die recitari necesse sit.*

°°) Hunc vocat Chassenaeus Claudium ab Aquis, et ex furtiuo conceptum concubitu adfirmat.

Hispanica, Didaci Gratiani de Aldrete, Salmanticae, 1564. fol. *Ioannis* enim *de Castro Salinas* inedita est, quam memorat Nic. Antonius tom. II. Bibl. Hispan. pag. 305.

Germanica, Hieronymi Boneri, praetoris Colmariensis, Augustae Vindel. 1533. fol. *Fabric.* conf. Critische Beyträge etc. part. X. p. 243 sq. — Studiis societatis virorum doctorum, cum figg. Francof. et Lips. 1757. m. 4. (est tom. X. der Neuen Sammlung der merkwürdigsten Reisegeschichten etc.) haec versio non probata est *Heilmanno*, primum rectori Gymnasii Osnabruc. postea theologo Gottingensi, qui Thucydidis histor. praeclare conuertit in linguam vernaculam et egregiis obseruatt. criticis illustrauit, Lemgou. et Lips. 1760. mai. 8. (conf. Schriften der Altdorf. deutschen Gesellschaft. p. 173 sqq.) — Minus venusta, quamquam adcurata, versio orationum Thucyd. germanica cum notis criticis latinis in omnes Thucydidis libros est *Io. Iacobi Reiskii*, Lemgou. 1760. 8.

Belgica. Thucydides over den oorlog der Peloponnesers en Atheners, vertaald door *H. Friesemann*. Amsterdam, 1786. 8. II. voll. *Harl.*

Danica, Francisci Michaëlis Wothelii, pastoris in Aastedt et Scherum dioeceseos in Iutia Aalburgensis, die 19. Nouembr. ann. 1702. denati. Vide noua litteraria maris Baltici et Septentrionis ann. 1698. p. 212. ann. 1699. p. 209. 210. et ann. 1705. p. 47. vbi danicam versionem Homeri, Herodoti, Xenophontis et Diodori Siculi Iohannisque Cinnami ab eodem ad prelum paratas disces. [P]

[XIII. *Scripta, Thucydidem illustrantia.*

Martini Crusii orat. XVIII. praemissa praelectionibus in Thucydidem. Tubingae, 1566.

In libro: *Scripta, in academia Rostochiensi publice proposita, ab anno Chr. 1560. vsque ad Octobr. an. 1563. et inde ad initium an. 1567. partes II.* Rostochii. excudeb. Iac. Transyluanus. 1567. 8. sunt programmata fol. 157 sq. *Dau. Chytraei* in lectionem Thucydidis, et fol. 197 sqq. 234 sq. 264 sq. 288 sq. 334 sqq. eiusdem progr. in libros Thuc. II. III — VIII.

Lud. le Roy Oraison sur l'etat d'ancienne Grece depuis le commencement iusqu' à ce qu' elle fut asservie par les Macedoniens. Paris. 1576. 4. maximam partem e Thucydide.

Sunt mihi, (scripsit Fabric.) in manibus plures epistolae scriptae ab illustri viro Dominico Molino ad *Ioan. Meursium*, quibus non cessauit illum vrguere, vt Thucydidem illustrandum sibi sumeret; sed surdo fabulam narrauit.

Praelectiones marciae s. commentaria in Thucydidis historiam de peste Atheniensium, ex ore *Fabii Paulini Vtinensis* excepta, Venetiis apud Iunctas. 1603. 4.

M. Io. Stiliconis, Hamburgensis, disp. ritus περὶ τῆς φρυκτωρίας, siue de excubiarum accensis ignibus actione, ad illustrandum Thucyd. lib. III. Wittebergae, 1714. 4.

Bened. Auerani, Florentini diss. LVIII. in quaedam Thucydidis loca prodierunt tomo I. eius operum, iunctim post auctoris fata excusorum, Florentiae, 1716. fol. vid. Mem. de Trevoux, 1718. Dec. p. 1045. Giornale d'Italia, tom. 24. p. 425. Bibl. ancienne et moderne tom. 12. pag. 161.

Io. Grammii castigationes ad scholia graeca in Thucydidem. Hafniae, 1721. 1722. 4. Miratur vir doctus p. 19. correctionibus Aemilii Porti rarius prioribus libris locum esse datum in editione Oxoniensi.

Incerti V. D. Britanni, sub littera Π. se occultantis, obss. in Miscell. obseruatt. vol. II. tom. I. pag. 60 sqq. et tom. II. pag. 157 sqq. — ibid. vol. III. tom. I. p. 147 sqq. et tom. II. pag. 302 sqq. *H.* i. e. *Frid. Ludou. Abreschii* animaduersiones in Thucydidem. Idem doct. *Abresch* edidit Dilucidationes Thucydideas, Traiecti ad Rhen. II. part. 1753. et 1755. atque Auctarium dilucidat. in Animadu. ad Aeschylum, Zwollae, 1763. p. 213 sqq. quocum saepe certamen fuisse cl. *Car. Ludou. Bauero* in notis ad oratt. Thucydid. iam supra indicauimus.

Car. Lud. Baueri Exercitatio de lectione Thucydidis, optima interpretandi disciplina. Lipsiae, 1753. 4. — Idem in Philologia Thucydideo-Paulina, Halae, 1773. 8. comparat orationes Thucydidis.

De arte interpretandi atque de notatione Thucydidis scribendique genere intelligenter disputat, et locis quibusdam vitiosis scienter medetur *Io. Dau. Heilmannus* in: Kritische Gedanken von dem Character und der Schreibart des Thucydides. Lemgou. 1758. 4. rec. in Opuscul. eius ab Ern. Iac. Danouio editorum vol. II. (Ien. 1778. 8.) pag. 89 sqq.

Multa in contextu nostri acute, interdum audacter, corrigit *Io. Iacob. Reiske* in Animaduerss. ad graecos auctores, vol. III. Lipsiae, 1761. 8. pag. 1 sqq.

Thucydides editionis Bipontinae illustratus ac emendatus a *Io. Hyacintho Kistemacker*, pars I. complectens IV. libr. priores. Monasterii, 1791. 8.

Petri Horrei Obseruationes ad Thucydidem, Xenophontem, Arrianum etc. inter Eiusdem Obseruatt. critic. in scriptores quosdam graecos historicos, Leouardiae et Harlingae, 1736. 8. pag. 391 — 513.

Victoris Fausti, Veneti, notas, in Thucydidem ineditas, memorat Franciscus Grauerol ad Epist. Petri Bunelli.

Pelloutier in Histoire des Celtes tom. I. lib. I. cap. 11. locum Thucyd. lib. VI. cap. 2. de origine Siciliae et Siculorum docte et copiose examinat et illustrat. — *Schlosser* de dialogo Atheniensium legatorum et Milesiorum, qui imperium illorum detrectarunt, scripsit apologiam Thucydidis contra vituperationes Dionysii Halicarn., in Neuen deutschen Museum, mense Febr. 1790. part. II. pag. 153 sqq.

Auger in Harangues tirées d'Herodote, de Thucydide, des Hist. grecques du Xenophon — traduites. Paris, 1788. mai. 8. tom. II. subiunxit adnotationes, ad emendationem et interpretationem nonnullorum Thucydideorum locorum pertinentes. In discours prelimin. agit de ratione historiae conscribendae ad exemplum Thucydidis et hunc defendit a criminatione Dionysii Halic. Locus Thucyd. de obsidione Sphacteriae integer versus est instar speciminis, quomodo Thucydides narrauerit.

Aug. Matthiae Obseruationes in Thucydidis librum primum; in Magazin für öffentliche Schulen und Schullehrer, vol. I. part. II. Bremae, 1790. pag. 423 sq. *Harl.*]

XIV. Sed

XIV. Sed de Thucydide priusquam dicere desino, en tibi synopsin vitae eius chronologicam, ex mente praestantissimi Dodwelli.

Ante Christum	Olympiad.	
471	77 $\frac{1}{2}$	natus Thucydides.
456	$\frac{80}{81}$ $\frac{4}{1}$	anno aetatis XV. audiit Herodotum, historias suas in Olympiis recitantem.
454	81 $\frac{2}{3}$	— — XVII. primum militiae illius tirocinium.
452	$\frac{81}{82}$ $\frac{4}{1}$	— — XIX. primae illius militiae ἐν Περιπόλοις finis.
444	$\frac{83}{84}$ $\frac{4}{1}$	— — XXVII. missus in coloniam Thuriorum in Italiam.
441	84 $\frac{3}{4}$	— — XXX. Coloniae Thurior. IV. pp) Ostracismus Thucydidis si quis forte. Vide Dodwelli Apparatum §. 21.
431	87 $\frac{1}{2}$	— — XL. Inde in patria vsque ad exsilium. Et initium belli peloponnesiaci.
424	$\frac{88}{89}$ $\frac{4}{1}$	— — XLVII. στρατηγία Thucydidis Amphipolitana coepta ineunte Hecatombaeone.
423	89 $\frac{1}{2}$	— — XLVIII. στρατηγίας abdicatio, mense Scirophorione exeunte: et exsilii initium.
414	91 $\frac{2}{3}$	— — LVII. Moritur Perdiccas, et succedit in regno Macedoniae Archelaus.
411	92 $\frac{1}{2}$	— — LX. Finis ἡλικίας στρατευσίμου Thucydidis, siue aetatis ad militiam idoneae.
403	94 $\frac{1}{2}$	— — LXVIII. Restitutus patriae Thucydides post annum exsilii vigesimum, et finito bello peloponnesiaco. Tum demum, iudice Dodwello, historiae scribendae incubuit.
399	95 $\frac{1}{2}$	— — LXXII. Mortuus Archelaus, Macedoniae rex, post cuius mortem Thucydides inclaruit.
395	96 $\frac{1}{2}$	— — LXXVI. Eruptio tertia Aetnae, cuius meminit Thucydides lib. III. cap. 116.
391	97 $\frac{1}{2}$	— — LXXX. quem superauit, mortuus est in Thracia. Iam erat in Scillunte Xenophon, scripsitque libros de expeditione Cyri, libros Thucydidis, filiorum eius opera nactus ante Olympiadem $\frac{103}{104}$ $\frac{4}{1}$. [P]

 XV. Scriptores,

pp) Ostracismus iubebat exesse vrbe per annos decem Plutarch. Pericle pag. 157. Idem docet in Nicia et Aristide, quemadmodum et Nepos in Aristide et Cimone: licet *Diodorus Siculus* tom. II. lib. XI. pag. 41. adfirmet, tantum per πενταετῆ χρόνον durasse illud genus exsilii, ostracismum Atheniensium fortasse confundens cum Syracusanorum Petalismo, qui per quinque annos a patria remouebat, vt docet idem Diodorus pag. 65.

XV. Scriptores, in Scholiis graecis ad Thucydidem citati, hi sunt:

Aesopus p. 266. edit. Hudson. n. 8.
Antyllus 203. 7. 227. 17. 232. 5.
Aristoteles ἐν τοῖς ἠθικοῖς 174. 15.
Asclepius 32. 2.
Callimachus 99. 5.
Cratinus ἐν Χείρωνι 513. 1.
Demosthenes 20, 17. 43, 13.
Dionysius Periegetes 124. 8.
Auctor epigrammatis in Orsippum Megarensem 4. 12.
Eupolis 291. 6.
Euripides 7, 3. 167, 7.
in Medea 365. 12.
Herodes 96. 10.
Herodotus 5, 4. 9, 1. 12. 21. 13, 10. 12. 41, 13. 70, 2. 89, 9. 144, 7. 8.
Hippocrates 111. 18.
Homerus saepiuscule.
Lycophron 7, 3. 55, 1.
Orus, grammaticus 96, 10. 291, 6.
Pausanias ἐν τῇ διαπεπονημένῃ αὐτῷ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ 364, 7.
Phoebammon, rhetor 30, 11.
Sophocles 290, 10.
Theognis ὁ ποιήσας τὰς ὑποθήκας 109, 4.
Theologus (Gregorius Naz.) 167, 1.
Xenophontis ἀναβάσεως 122, 8.

In vita Thucydidis, a Marcellino scripta, laudantur

Aeschylus p. 2. edit. Hudson.
Agatho 5.
Androtion ἐν τῇ Ἀτθίδι 5.
Antyllus 4. et 6.
Asclepius 9.
Choeridius (forsan Choerilus vt clariss. Hudsonus suspicatur, cui hunc indicem debes) 5.
Cratippus 5.
Demetrius ἐν τοῖς Ἄρχουσι 5.
Demosthenes 1. et 9.
Didymus 1. et 3. et 5.
Gorgias Leontinus 6. et 8.
Hellanicus ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀσωπίδι 2.
Hermippus 3.
Herodotus 2. et 6. et 8.
Homerus 5.
Melanippides 5.
Niceratus, poeta epicus ibid.
Pherecydes ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν 1.
Philistus 4.
Pindarus 5.
Plato, poeta comicus ibid.
Polemon ἐν τῷ περὶ ἀκροπόλεως 3. et 5.
Praxiphanes 5.
ἐν τῷ περὶ ἱστορίας 5.
Prodicus Ceius 6.
Theopompus 7.
Timaeus 4. et 5.
Xenophon 4. et 6. et 7.
Zopyrus 5. [P]

XVI. CTESIAS, Ctesiochi filius qq), ex familia Asclepiadarum, patria Cnido, Cariae vrbe, medicus Artaxerxis Mnemonis, per XVII. annos in honore ab eo habitus, a Salmasio

qq) *Tzetzes* Chil. I. hist. 1. et *Suidas*, [*Eudocia* p. 268. vbi dicitur Ctesiarchi aut Ctesiochi filius,] *Plutarch.* Artaxerxe p. 1012. 1014. *Lucian.* de scribenda Historia tom. I. p. 630. [cap. 3. p. 71. tom. II. edit. Reitzii, vbi Lucian. ait, Ctesiam ea, quae de Indis scripserit, neque vidisse, neque fando accepisse, adeoque finxisse. vid. ibi Ienfium. adde *Lucian.* quomodo historia scribenda sit, cap. 39. p. 52. tom. II. ibique Gesner.]

masio [rr]) perperam traditur fuisse aequalis Herodoto, cum iuniorem fuisse clarissimis argumentis constet [ss]). Mihi hoc loco sufficiet scripta eius tantum commemorare, idque tanto breuius, quod exceptis paucis fragmentis et excerptis Henrici Stephani [tt]), Andreae Schotti, Gothofredi Iungermanni [et Wesselingii] industria collectis, et Photii Bibliothecae interseri, vel Herodoto subnecti solitis, nullum eorum ad nos peruenit, sed ad vnum omnia interciderunt. Fuerunt autem haec:

ΠΕΡΣΙΚΩ͂Ν βιβλία κγ΄. *Historiae de rebus Persarum* libri XXIII. in quo opere dicauerat sex primores libros describendis rebus Assyriacis [uu]) aliisque, quae Persica antecesserunt, facto a Nino et Semiramide initio. A septimo autem libro ad postremum vsque historiam Persicam persecutus est a Cyro et Cambyse regibus, ad annum 3. Olymp. XCIII. [vv]) siue annum Artaxerxis Mnemonis octauum, ante Christum natum CCCXCVI. vsus, [vt iste quidem iactitauit,] arcanis annalibus, quos in membranis [ww]) describi sibi curauerant reges Persarum. Perspicuitatem suauitatemque Ctesiae, dialecto Ionica [xx]) vsi, mire praedicant *De-*

rr) *Salmasius* ad Solin. pag. 871. edit. Vltraiect. b. G. e loco Diodori Sic. [II. cap. 32. pag. 146. vbi vid. Wesseling.] perperam accepto.

ss) Ea vide, si lubet, apud *Vossium* de Hist. Gr. lib. I. cap. 5. [et *Saxii* Onomast. I. pag. 59.]

tt) *H. Stephanus* Photii excerpta ex Ctesiae Persicis et Indicis graece primus vulgauit an. 1557. 8. [Habeo exemplum inscriptum: Ἐκ τῶν Μέμνονος — — *Ex Memnone excerptae historiae, de tyrannis Heracleae ponticae. Ex Ctesia et Agatharchide excerptae historiae. Omnia non solum graece, sed et latine, partim ex Henrici Stephani, partim ex Laur. Rhodomanni interpretatione. Cum accessione ad ea, quae prius ex illis historiis excerpta fuerant.* Anno M.D.LXXXXIIII. gr. (1594.) Excudebat Henr. Stephanus. 8. Insunt quoque, (p. 120 — 228.) *Appiani* lib. Ἀννιβαϊκὴ et Ἰβηρικὴ cum Stephani castigationibus vsque ad p. 248. tum p. 249 sqq. accessio ex aliquot scriptorum locis: duae *Chionis* epistolae et alia, quae ad Clearchum, Agatharchidem et Ctesiam pertinent. Separatim edita est latina versio, huius sententiae: *Ex Memnone et aliis excerptae historiae, de tyrannis Heracleae ponticae. Ex Ctesia et Agatharchide excerptae historiae. Omnia cum recenti accessione, graece: nec non latine, partim ex H. Stephani, partim ex Laur. Rhodom. interpretatione.* Anno 1594. Excud. H. Stephanus. 8. Epistolae *Chionis* et quaedam alia sub finem gr. contextus carent versione latina. Exemplar versionis tantum latinae, huius anni, fuit in biblioth. Bunauiana; vid. Catalog. I. p. 105.] deinde eadem suis Herodoti editionibus latine a se translata et disquisitione de Ctesia aliisque nonnullis aucta adiunxit. [vid. supra pag. 338.] Hinc [*Hoeschelius* gr. cum notis suis, in Photii biblioth. p. 52 sq. Aug. Vind. 1601. fol. et gr. ac lat. cum scholiis] *Andreas Schottus* in sua Photii versione post cod. LXXII. p. 106 sq. Ctesiae fragmenta subnexuit. Idem diligentissime fecerunt in suis Herodoti editionibus *Gothofredus Iungermannus*, quam secutus est *Tho. Galeus*, [et Iac. Gronou. denique Wesseling. cum notis auctisque fragmentis, testimoniis ac iudiciis de Ctesia antiquis, et aliis accessionibus. Repetiit *Borheck* vol. II. edit. Herodoti, Lemg. 1781.] In *Allatii* apibus vrbanis p. 187. legas, etiam M. Antonium Petilium excerpta ex Ctesiae Persicis et Indicis latine vertisse. De Ctesiae scriptis egit praeterea *Io. Meursius* in Cypro lib. II. cap. 29. et ad *Apollonii Dyscoli* Historiam commentitiam p. 120. *Iohannes Harduinus* fragmenta, quae exstant, supposita Ctesiae esse, conicit, in Chronologia V. T. p. 91. Sed sollemne viro illi erudito παραδοξολογεῖν.

uu) Hinc *Strabo* pag. 656. lib. XIV. adfirmat, Ctesiam scripsisse Ἀσσυριακὰ et Περσικά. Illis primoribus libris diligenter vsus est Diodorus Siculus, libro praesertim secundo.

vv) *Diodorus* lib. XIV. cap. 47. pag. 421. [pag. 679. edit. Wesseling.]

ww) *Diodorus* lib. II. pag. 84. [tom. I. p. 146. edit. Wesseling. cuius not. videbis.]

xx) Salmasius de dialecto, qua vsus est, ionica, videndus p. 29. de Hellenistica, et p. 41. vbi Ctesiam gente doricum obseruat, perinde vt Hippocratem et Herodotum.

metrius lib. de elocutione, §. 218. 221. *Dionysius Halicarnassens*, et *Photius*. In rebus ipsis Herodoto saepe, interdum etiam Xenophonti yy) contradixit, obseruante [P] *Photio* cod. LXXII. quo excerpta ex illo opere Ctesiae nobis seruauit. Fabulosus, vanus fideque indignus scriptor visus iam olim est quam plurimis, Straboni, Plutarcho in Artaxerxis vita, aliisque. Inter recentiores idem contendunt Iosephus Scaliger, et, praeter innumeros alios *Hermannus Conringius* in aduersariis chronologicis de Asiae et Aegypti antiquissimis dynastiis, [cap. 7. p. 161. in Syntagmate variarum dissertatt. a I. Georgio Graeuio editarum, Vltraiecti, 1702. 4.] qui non tantum in narrationibus ceteris, sed praecipue in Persicis, (in quo solo argumento aliquid ei tribuunt veteres zz) plerique, et recentiores,) parum fidei mereri Ctesiam, disputat, quod facit etiam *Bernardus de Montfaucon* libro de veritate historiae Iudith, p. 120 sq. et *Dounaeus* notis ad Demosth. p. 171. item *Goujetus* in diss. inserta continuationi Memoriarum litterariarum *Salengrii* tom. I. part. I. nr. VIII. p. 121 sqq. et contra Herodotum pro Ctesia part. II. p. 349 sqq. 364 sqq. Journ. des Scav. 1726. Oct. p. 235. Ctesiae fidem frangit *Christoph. Cellarius* in Ctesiae hypothesibus suspectis de principio regnorum et historiarum, Halae Sax. 1694. rec. 1703. [in diss. academicis, a Io. Georgio Walchio iunctim editis, Lips. 1712. pag. 54—70.] *Iac. Arrhenius* in diss. de Monarchia Assyriorum Ctesiana. Vpsal. 1705. 8. Inter paucos tamen Ctesiae fidem adserere adnisus est *Vlricus Huberus* in dissertatione de temporibus ante Cyrum, quae exstat in historia eius ciuili non procul ab initio. Nec non Freretus, bibl. françoise, a. 1726. Sept. p. 138 sqq. *Sam. Schuckford*. in Connex. vet. test. cum scriptor. profan. tom. II. p. 19. Journ. liter. tom. 15. p. 4. *Fabric.* Sed *Schuckford*. libro VII. vol. I. p. 553 sq. version. germ. Dresdae, 1726. 4. minus fauere videtur narrationibus Ctesiae: cuius tamen partes interdum sequitur *Des Vignoles* Chronol. tom. II. p. 169. Praeferunt ei Herodotum *Iac. Vsserius* in annal. V. T. ad A. M. 2737. *I. G. Walch*. in exercitt. histor. de fabulosa histor. Semiramidis, Lipsiae, 1713. rec. in Parergis academ. p. 27 sqq. vbi de Ctesia eiusque mala fide historica quaedam habet. *L. E. du Pin* biblioth. univers. des historiens pag. 209 sqq. Multo tamen plura collegit, examinauit et plurium, tam veterum, quam recentiorum iudicia diuersa proposuit *Io. Georg. Walther*. in Animaduerss. historicis et criticis, Weissenfelsae, 1743. 8. in commentat. historica, qua Herodoti et Ctesiae sententiae de magnitudine atque antiquitate imperii assyriaci et medici coniunguntur, p. 75—112. de aetate Ctesiae p. 99 sq. et contra Wesselingii Addenda ad tom. I. Diodori Sic. modeste docteque disputans, p. 367 sqq. in Addendis: idem *Walther*. ibidem p. 122 sqq. in commentat. de veterum recentiorumque historicorum inuidentia iudicandi libidine et nimio rerum mirabilium amore. *Iac. de Rhoer* in Feriis Dauentriensibus, Traiecti ad Rhen. 1758. 8. libro II. cap. 1. pag. 137 sqq. contra

yy) Xenophon Ctesiae Persicam Historiam legit, antequam suam scriberet: nam libro I. de expeditione Cyri pag. 157. memorans vulneratum a Cyro Artaxerxem fratrem, Ctesiam auctorem laudat, et vulnus ab illo curatum esse, ipso auctore refert: addit etiam, Ctesiam, vtpote regi praesentem, tradidisse, quot tum temporis circa regem ceciderint.

zz) *Diodorus Sicul.* [lib. II. cap. 2. pag. 114. tom. I. Wesseling. cuius not. vide p. 115, 8.] Iustinus etc. Hinc *Is. Vossius* lib. de LXX. interpretibus pag. 334. *Ctesiae auctoritati in Persicis plurimum tribuunt veteres, cum tamen in ceteris fuerit mendacissimus.* Persicarum rerum bonum auctorem inprimis Ctesiam vocat *Barnabas Brissonius* lib. I. de regno Persar. Epitomen Persicorum, (nobilissimi ex Ctesiae scriptis,) concinnasse videtur *Pamphila*, foemina Epidauria: Suidas enim inter eius scripta memorat *Ἐπιτομὴν τῶν Κτησίου ἐν βιβλίοις γ′.*

contra Huberum aliosque disputans atque *Herodotum* I. cap. 95. (vbi Wesseling. laudat *Schroeerum* in Orig. Assyr. sect. IV. 5 sqq. et *Leon, Offerhaus* Spicileg. hist. chronolog. pag. 145.) copiose explicans, ita contendit illum cum Ctesiae narratione, vt studeat vtrumque in concordiam reducere, Ctesiae manibus suum honorem aliquo modo restituere, atque eumcere, Herodotum imperium Assyriorum non coercere intra quingentos annos, Medos denique non fuisse subditos, sed socios Babyloniorum. Compara *Waltherum*, qui loco citato p. 103 sqq. aliam ingressus est viam. adde *De Bougainville*, qui Herodoti et Ctesiae narrationes de monarchia Medorum conciliare studuit in Mem. de Litterat. — I. et B. L. tom. XXIII. p. 1 sqq. et *Abbé Gedoyn* Histoire des Perses, écrite par Ctesias suivant l'Extrait, que Photius nous en a laissé, in iisdem Mem. tom. XIV. p. 247 — 279. Adde supra de Herodoto obseruata, lib. II. cap. 20. §. III. pag. 331 sq. *Harl.*

ἸΝΔΙΚΩ͂Ν βιβλίον ἕν. *De rebus Indicis* liber vnus, cuius excerpta leguntur in *Photii* biblioth. cod. LXXIII. Respicit *Plinius*, Ctesiam laudans, VII. 2. hist. nat. In hoc potissimum opere lectorum credulitate abusus est et fidem decoxit Ctesias, vnde *Aristoteli* lib. VIII. hist. animal. cap. 28. citatis eius Indicis, visus fuit indignus, cui crederetur: ὡς φησι Κτησίας οὐκ ὢν ἀξιόπιστος. Fidem illi quoque detrahit *Arrian.* in Indicis p. 513. Et *Antigonus Carystius* in historiis admirandis [cap. 16. p. 27. edit. Beckmanni, Lips. 1791. 4.] negat, se ex Ctesia quicquam prolaturum, διὰ τὸ πολλὰ ψεύδεσθαι αὐτόν. Vide et *Aristotelem* II. 2. de generat. animal. *Lucianum* de vera Historia lib. I. tom. I. pag. 640 sq. et lib. II. pag. 683. *Aeneam Gazaeum* in Theophrasto p. 23. edit. Barthii, *Aelianum* Hist. animal. etc.

ΠΕΡῚ ὈΡΩ͂Ν. *De montibus* libri, quorum primum laudat Scholiastes Apollonii ad lib. II. agens de sacro monte, etsi ibi legitur Κτησίας ἐν πρώτῳ περιόδων, sed περὶ ὀρῶν legendum, recte monuit *Ioh. Meursius* in Cypro lib. II. cap. 29. et in bibl. Graeca. Librum secundum adducit Plutarchus de fluminibus et montibus, vbi agit de monte Theutrante pag. 1161. καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἐν β΄. περὶ ὀρῶν. Et Schol. Apollonii ad lib. II. agens de montibus Colchorum Amarantis et *Ioh. Stobaeus* serm. 98. περὶ νόσου. [Π]

ΠΕΡΊΠΛΟΙ, quorum primum memorat Stephanus Byz. in Σίγυνος. Periplum Asiae Harpocration in Σκιάποδες, et Suidas eadem voce. Ctesiam τρίτῳ περιηγήσεως laudat idem Stephanus in Κοσύτη.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΚΑΤᾺ ΤῊΝ ἈΣΊΑΝ ΦΌΡΩΝ. *De tributis Asiae* opus laudatum *Athenaeo* lib. X. p. 442. Librum tertium illius operis memorat idem *Athenaeus* lib. II. pag. 67.

ΠΕΡῚ ΠΟΤΑΜΩ͂Ν. *De fluuiis* libri, quorum secundus citatur a *Plutarcho* de fluminibus p. 1160. vbi de Alpheo. Sane Ctesiam simpliciter laudat Plutarchus, non Ctesiam Ephesium, cui libros de fluminibus, nescio qua de causa, tribuit *Maussacus* in notis pag. 81. notatus a Vossio de Hist. Gr. pag. 349. Quamuis Ctesiam Ephesium ἐν πρώτῳ Περσηΐδος libro primo Perseidis, siue de Perseo illo, qui Medusam interfecit, memoret idem *Plutarchus* pag. 1161. Citatur Ctesias etiam ab *Eratosthene* in Catasterismis cap. 38. *Fabric.*

[Addi

[Addi possunt alii, licet diuersae aetatis, historici.

ANDROTION, historicus incertae aetatis, scripsit atticam historiam. vid. *Marcellin.* in vita Thucydidis pag. XV. edit. Bipontin. tom. I. aliosque apud *Vossium* de histor. gr. cap. III. pag. 322. vbi plures historici antiquiores incertae aetatis enumerantur.

DAMOCRITUS, historicus, serioris quidem aeui, scripsit Tacticorum libros II. item de Iudaeis, historiam aethiopicam aliaque testibus *Suida* h. v. tom. I. pag. 507. et *Eudocia* pag. 128. vbi et per reliqua litterarum elementa plures historici nominantur, suo quisque loco et ordine.

NYMPHODORUS, Syracusanus, historicus vetustissimus incertae aetatis, auctor fuit libri de Asiae praeternauigatione, siue de Asiae circumnauigatione; tum de Siciliae mirandis: etiam de mirabilibus Sardiniae scripsisse putatur. Diuersus a *Nymphodoro* Amphipolite, quem de machinationibus apud *Vitruuium* praefat. lib. VII. libr. confecisse alii existimant, et qui libros composuit de Asiaticorum legibus ac ritibus. Differt quoque a *Nymphodoro*, medico, de quo vide infra in Elencho medicorum veterum vol. XIII. pag. 351 sq. De prioribus duobus egit vberius *Vossius* de histor. graecis, libr. III. pag. 393 sq. de Syracusano autem adi quoque *Mongitorem* in Biblioth. Sicula, tom. II. pag. 104 sq.

PSAON, Plataeensis, circa tempora Agathoclis, qui *Diylli*, Atheniensis, (vid. supra pag. 355. *Wesseling.* ad Diodor. Sicul. XVI. 14. pag. 93. tom. II. *Casaubon.* ad Diogenem Laert. V. 76.) historiam continuauit, libris XXX. teste *Diodoro Sicul.* lib. XXI. 5. tom. II. pag. 490. Wesselingii. Nomen eius saepe corruptum et *Saon* exaratum fuit, quod decepit *Vossium* de histor. graec. lib. III. pag. 410. In Plinio quoque vitiatum restituit *Reines.* lib. II. var. lect. cap. 6. pag. 159. Idem nomen *Dionysio Halic.* de collocat. verborum pag. 5. (pag. 40. edit. Vpton. vbi male adhuc legitur Σαῶνα, sed in edit. Reisk. vol. V. Oper. pag. 30. recte editum est Ψάωνα,) reddiderunt *Ionsius* de script. hist. philos. I. cap. 2. et *Vales.* emendation. libr. III. cap. 14. pag. 96. vbi et in addendis p. 228. de eo egit, et plures viros doctos laudauit Burmannus II. atque *Ruhnken.* in hist. crit. orat. gr. pag. 62. Ψάωνα pro Πλαίτωνα corrigit apud *Dionys. Halic.* in Dinarcho pag. 115.

THRASYALCES, num historicis quoque iure possit accenseri, et quando vixerit, equidem nescio. Antiquissimus fuisse videtur scriptor, historicus forsan; physicus quidem; cuius tamen mentionem per hanc occasionem iniicere volui, quoniam certe Aristotele fuit antiquior. Meminit eius *Strabo* lib. I. pag. 51. et XVII. pag. 1139. edit. Almel. vbi quidem ex Hopperi versione editum legitur, ἐκεῖνον (n. Aristotelem sumsisse) παρὰ Θρασυάλκε τῦ Θασίε· (τῶν ἀρχαίων δὲ φυσικῶν εἷς ἦτος.) — Alii antiqui historici infra, lib. III. cap. 8. de Alexandro M. excitabuntur. *Harl.*]

CAPUT

CAPVT XXVI

DE DECEM ORATORVM VETERVM ATTICORVM SCRIPTIS EDITIS AC DEPERDITIS, ET DE ALIIS NONNVLLIS ANTIQVIORIBVS ORATORIBVS GRAECIS, QVORVM SCRIPTA VEL OMNIA VEL PLERAQVE INTERCIDERVNT.

I. Scripta deperdita de rhetoribus priscis graecis. Decem rhetores antiqui celebriores, tum obiter de Mnestheo, Pericle et aliis antiquissimis oratoribus atticis. II. *De Antiphonte, et illius orationibus editis ac deperditis, earumque quae exstant editionibus.* III. *De Andocide.* IV. *De Lysia, vbi simul de Cephalo, eius patre, itidem oratore, et Alcidamante.* V. *De Isocrate, eiusque discipulis, et de eius praeceptore, Gorgia.* VI. *De Isaeo.* VII. *Lycurgo.* VIII. *Demosthene.* IX. *Aeschine.* X. *Hyperide.* XI. *ac Dinarcho, singulorumque horum orationibus editis ac deperditis, et aliis quibusdam oratoribus.* [P]

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

Claudam hunc librum secundum recensione Oratorum graecorum: quod facturus, doleo perditis pridem πίναξι Περγαμηνοῖς *Cratetis* et *Aristarchi*, grammaticorum, et *Callimachi* πίναξι ῥητορικοῖς, Dionysio Halicarnass. laudatis, tum *Heronis*, Atheniensis, libro περὶ ἀρχαίων ῥητόρων καὶ τῶν λόγων, οἷς ἐνίκησαν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζόμενοι, de quo Suidas; [atque *Theopompi* excursu, quem, teste *Athenaeo*, IV. pag. 166. D. in decimo historiae philippicae περὶ τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν fecerat], interruptos fatisque interceptos etiam conatus Viri praestantissimi *Guilelmi Canteri*, *) qui libro VIII. novar. lect. cap. 4. promisit, se decem oratorum omnes orationes, quarum pars magna periit, enumeraturum, et simul scriptorum, quae interciderunt, aliquot fragmenta collecturum. Decem oratores, (ἡ Ἀττικὴ δεκὰς *Luciano* in Scytha tom. I. pag. 598. [s. tom. I. pag. 870. ed. Reitz. vbi v. interpret.]) secundum tempora, quibus claruerunt, hoc ordine collocandi videntur: *Antiphon, Andocides, Lysias, Isocrates, Isaeus, Lycurgus, Demosthenes, Aeschines, Hyperides* et *Dinarchus.* [Ita quoque collocati sunt in collectione diuersorum interpretum in Aphthonii progymnasmata, in *Montfaucon.* bibl. Coislin. pag. 593. nisi vt Lycurgus post Aeschinem poneretur: sed pag. 597. nominantur *rhetores nouem, Demosthenes, Lysias, Hyperides, Isocrates, Aeschines, Lycurgus, Isaeus, Antiphon, Andocides. Taylor.* in vita Lysiae, initio, pag. 101 sq. post Isaeum ponit Aeschinem etc.] Memorat etiam Suidas in Ἀντίπατρος decem oratores, Antipatro Macedoni traditos ab Atheniensibus, Olymp. CXIV. 2. atque inter hos ex prioribus tres, *Demosthenem, Hyperidem, Lycurgum,* quibus addit *Polyeuctum, Ephialten, Thrasybulum, Charetem, Charidemum, Diotimum* et *Patroclem.* Nomen vndecimum Cassandri, quod ibidem alieno loco occurrit, filium Antipatri denotat, neque quicquam cum oratoribus commune

*) Idem *Canterus* in nouis Lectionibus suis et in libro de ratione emendandi graecos auctores, (quem a Grutero tom. III. Lampadis artium lectionibus eiusdem non subiunctum miror,) passim emendat atque explicat loca oratorum graecorum, complura: quibus illustrandis faciunt etiam, quae ad Harpocrationis Lexicon adnotarunt viri docti, Valesius praecipue ac Maussacus. De Harpocratione ipso et aliis Lexicis rhetoricis dictum infra lib. IV.

mune habet. Video et, praeter has τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, vt vocat *Lucianus* in amoribus tom. I. pag. 895. [f. tom. II. pag. 430. Reitz.] alios decem iuniores rhetores Atticos memorari ab eodem Suida in Νικόστρατος, ex quibus fuere: *Nicostratus*, *Dio Chrysostomus*, *Polemo*, Aelii Aristidae magister, *Aristides* ipse, *alter Polemo*, qui sub Commodo vixit, *Herodes* Atticus, et *Aeschines*, Strabonis aequalis. [Adde *Olearium* ad Philostrat. de vitis sophistarum, cap. 14. de Herode attico, pag. 564. *Leontius*, scholasticus, in epigrammate Anthol. lib. III. pag. 412. vocat, obseruante Oleario, Chiridium rhetorem, Εἰκόνα ῥητήρων τῆς ΠΡΟΤΕΡΗΣ δεκάδος. — De quibusdam graecis oratoribus ac rhetoribus docte copioseque egit *Frider. Gotthilf. Freytag*. in libello, ad quem saepius ablegabo lectores:

Oratorum et rhetorum graecorum, quibus statuae honoris caussa positae fuerunt, decas, edita a Fr. G. Freytag, I. C. Lipsiae, 1752. 8.

Inprimis commendanda est:

Dauidis Ruhnkenii historia critica oratorum graecorum,

praemissa illius editioni *P. Rutilii Lupi de figuris sententiarum et elocutionis* libr. II. — Lugduni Bat. 1768. 8. rec. in *Reiskii* oratt. gr. vol. VIII. quem librum, iustum veluti commentarium in *Ciceronem* in Bruto 7 sqq. et de Orat. II. 22. 23. satis cognitum, quum in manibus plurimorum, qui has litteras amant, esse putem, non compilabo, paucis tantum ex illo excerptis, quae ad augendam emendandamue Fabricii nostri bibliothecam, rhetorumque veterum notitiam, praecipue ad ea, quae olim in nota *b* ad §. II. sequentem scripta erant, et ego huc reduxi, facerent amplificanda. Neque pauca, quae scitu vtilia necessariaue videantur, ipse addam. Ante Antiphontem igitur plures alii oratores fuerunt, quos aliosque, qui paullo post floruerunt, paucis recensebo.

MENESTHEVS, qui contra Theseum dixit. vide *Libanium* tom. II. pag. 480. inprimis *Plutarch.* vit. parall. Theseus cap. 32. et 33. vol. I. Reisk. pag. 66 sqq. pag. 73. Sed illum, vti THEMISTOCLEM et CIMONEM, (quem *Plutarchus* in vita Demosth. pag. 852. B. oratoribus adnumerat,) nihil litterarum monumentis mandasse constat.

Primus, qui orationes scriptas habuit, fuit PERICLES, teste *Cicerone* II. de orat. cap. 22. sect. 93. et *Suida* Περικλ. et ex eo *Eudocia*, pag. 353. *Gorgiae* disciplina vsus est: vide *Spaan*. diss. de Antiphonte, pag. 798 sq. in Reiskii vol. II. orator. graecor. Idem *Cicero* in Bruto cap. 7. *ante Periclem, cuius scripta quaedam feruntur, et Thucydidem — — littera nulla est, quae quidem ornatum aliquem habeat, et oratoris esse videatur.* Sed parum dignae Periclis fama visae sunt *Quinctiliano* III. Institt. cap. 1. pag. 214. ed. Burm. *Equidem*, ait Quinctilianus, *non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum: ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* Idem lib. XII. cap. 10. §. 65. laudat vim ornandi in Pericle, sed cap. 2. 22. et cap. 10. nr. 49. repetit, Periclem nihil posteritati mansurisque litteris reliquisse: nec vlla eloquentiae illius monumenta ad Quinct. tempora venisse est credibile. Et tamen a *Platone* in Phaedr. pag. 354. πάντων τελεώτατος εἰς τὴν ῥητορικὴν iudicatus est: in cuius labris veteres comici, etiam quum illi maledicerent, leporem habitasse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse, vt in eorum mentibus, qui audissent, quasi aculeos quosdam relinqueret, prodente *Cicerone* de Orat. III. cap. 34.

(adde

(adde *Quinctil.* I. O. X. 1. 82. *Plin.* I. ep. 20. pag. 78. ibique interpr. ed. Cort.) Immo vero *fulgere, tonare, permiscere Graeciam dictus est*, teste *Cicerone*, in oratore cap. IX. coll. *Aristophane* in Acharn. II. sc. V. v. 530. Adde *Quinctilian.* I. O. lib. II. cap. 15. fin. ibique notas Almelou. ac Burmanni pag. 190. *Himer.* Orat. V. 11. pag. 490. orat. XXIII. 4. pag. 772. ibique not. Wernsdorfii, Eclog. XXXVI. 8. pag. 310 sq. Hinc b) *Olympius* est vocatus, v. *Plutarch.* vit. parall. Pericles, pag. 603. vbi quoque de maiestate et magnitudine orationis Pericleae, atque in fin. pag. 670. tom. I. Reisk. *Athenaeum* XIII. 6. pag. 589. *Diodor. Sic.* XIII. 98. pag. 621. vbi v. not. Wesselingii. Quae eloquentiae virtutes quum deessent orationibus, quae sub nomine Periclis circumferebantur, *Quinctilianus* has suppositítias habuisse videtur. Atqui *Plutarchus* in vita Periclis I. pag. 604. Reisk. negat, ab eo quicquam scriptum esse relictum, praeter decreta: ἔγγραφον μὲν ἐδὲν ἀπολέλοιπε, πλὴν τῶν ψηφισμάτων: quamquam *Plutarch.* ex Periclis oratione quaedam profert in lib. de sui laude pag. 540. 543 etc. Atque *Lucian.* in Demosth. encomio cap. 20. tom. III. pag. 506. Reitz. testatur, se illius quidem fulgura ac tonitrua ac suadae illum aculeum *fama accepisse*, sed ipsam suadam s. eloquentiam *non vidisse.* Denique *Sopater* prolegom. in Aristidem diserte apud Ruhnken. pag. XXXIX. tradit, Themistoclem et Periclem nullas orationes litteris consignasse. Neque enim Periclis Thucydidei oratio funebris, quam cum Platonis Menexeno separatim edidit doctisque illustrauit animaduersionibus *Gottleber.* Lips. 1782. 8. a Thucyd. plane conficta, neque ab ipso Pericle sic recitata, multo minus scripta fuit. v. *Gottleberi* disquisitionem pag. 67—72. orationi illi praemissam. Athenienses autem eius memoriam positis statuis conseruare studuerunt. Sed h. l. de Pericle oratore sermo mihi tantummodo est. Praeter Plutarchum vero in vita illius, et passim in operibus, de Pericle plura edisserunt *Menckenii* in bibliotheca virorum, militia aeque ac scriptis illustrium, Lipsiae, 1734. 8. pag. 331 sqq. *Freytag.* l. m. pag. 6—13. inprimis *Baelius* in Lexico vol. III. pag. 664. etc. qui etiam de atheismo, cuius arguitur, not. *C.* quaedam adnotauit, eumque ab illo crimine aeque, ac *Reimannus* in historia atheismi pag. 126 sq. liberauit. Baylium autem omisisse filium Periclis cognominem, de quo *Xenophon* M. S. lib. III. pag. 767 sqq. animaduertit *Heumann.* in nota msta.

Pericli Cicero adiungit ALCIBIADEM (inter quatuor Alcibiades *Meursio* VI. 12. attic. lection. obseruatos celeberrimum, cuius imaginem exhibet *Gronouius*, tom. II. thesauri, tab. LXVII.) Multi scriptores illi laudem eloquentiae tribuunt; sed scriptae eius orationes non videntur extitisse, quamquam Cicero et Pseudo-Plutarchus de vitis X. orator. id adfirmant. *Demosthenes* enim de eo in or. adu. Mid. pag. 139. καὶ λέγειν, ait, ἐδόκει πάντων, ὥς φασιν, εἶναι δεινότατος. Illius vero eloquentiam celebrant *Plutarch.* in Alcib. pag. 196. et in Nicia pag. 528. (quem *Niciam*, ait, primum indecoros gestus in suggestum atticum inuexisse), *Himerius* apud Photium pag. 595. et aliquot locis in Himerii Eclogis ac declamationibus, a Wernsdorfio editis, e. g. ecl. XVII. 8. (vbi plura de eo testimonia coaceruat Wernsdorf. pag. 258 sqq.) Orat. V. 12. — *Niciam* tamen, supparem Alcibiadi, ex oratorum catalogo, (apud *Fabr.* infra vol. IV. pag. 485.) esse expungendum, docet *Ruhnken.* pag. XL. De *Nicia*, Syracusano, Lysiae praeceptore, v. *Mongitor.* biblioth. Sic. tom. II. h. v. pag. 85.

b) Secundum alios quidem, minus recte, a potentia, quam domi militiaeque habuit.

THVCYDIDEM Cicero inter oratores refert, propter orationes, historiae intextas. Fabricium autem, quando cum *Simsono* in Chronol. ad a. 3534. non Olori filium, sed Periclis aduersarium, Milesii F. Alopecensem, (de quo *Plutarch.* pag. 158. s. tom. I. pag. 603. 611. ibique Xylander, etc. ed. Reisk.), intelligit, errare, docet *Ruhnken.* pag. XXXIX sq. eo argumento, quod Thucydides, Milesii filius, numquam fuerit in oratorum numerum relatus.

THERAMENES, Agnonis filius, Socratis et (secundum *Suidam*, h. v. tom. II. pag. 194. atque *Eudociam*, pag. 231.) Prodici Cei discipulus, et magister Isocratis, vir egregiis moribus excellens, *Cothurnus* cognominatus, (quod vtrique factioni, vt Cothurnus vtrique pedi aptus fuit, v. Kuester. ad Suidae locum,) cuius res gestae diligenter recensentur a *Staueren.* ad *Corn. Nepotis* Alcibiad. V. 4. pag. m. edit. 81 sq. vbi praeter ea iam laudaui *Fischerum*, (qui supplet Stauer. notam,) in indice ad Aeschinis dialogos voc. Θηραμένης. *Taylor.* quoque in Lysiae vita pag. 119. pag. 125 sqq. et *Spaan.* in diss. de Antiphonte, oratore attico, in Reiskii vol. VII. orator. graec. pag. 816. de illo egerunt. Fuit is orator non mediocris; *Cic.* Brut. cap. 7. de Orat. II. 22. III. 16. qui quidem nullum se eius scriptum vidisse, testatur. Hinc *declamationes* et alia rhetorica, quae a Theramene scripta dicit Suidas in hac voce a recentioribus sophistis ficta videntur *Ruhnkenio* pag. XL sq. Forsan Suidas atque Eudocia perturbarunt historiam, homines et tempora, aut in codice siue Suidae, siue illius historici, vel commentatoris antiquioris, quem Suidas exscripsit, de aliis, iisque diuersis, quaedam diuersis locis defecerant, aut aliter scripta collocataue erant, ita, vt a librario in libris, seriore aeuo manu exaratis, plura confusa, aut male scripta, aut male iterata, transposita ordinataue in libros, formulis typographicis descriptos, venirent. Nam Suidas et, quae eum sequitur, Eudocia memorant *Theramenem* Atheniensem, rhetorem, discipulum Prodici, Cothurnum cognominatum, et *Theramenem Ceium*, sophistam atque posteriorem (num vere, an falso, equidem ignoro,) narrant, scripsisse declamationum libros III. de similitudine orationis, de imaginibus s. parabolis et de figuris. Et tamen Theramenes, de quo hic potissimum sermo est, dicitur non natus ciuis Athenarum fuisse, sed ex insula *Cea*, et ab Agnone adoptatus, v. schol. ad *Aristoph.* Ran. 546. *Plutarch.* in Nicia pag. 337. tom. III. Reisk. Id si verum est, confusio, a Suida ipso, vel a librariis facta, eo clarius adparet, et fides Suidae, vt in multis aliis, ita h. l. vacillat.

EPHIALTES inter rhetoras, Pericli amicos, celebratur a *Plutarcho* in vita Periclis, tom. I. Reisk. pag. 601. vbi dicitur senatus Areopagi dicendo fregisse potentiam, et saepius, atque in praeceptis reipubl. gerundae, Περικλῆς —— δι' Ἐφιάλτȣ τὴν ἐξ Ἀρείȣ πάγȣ βȣλὴν ἐταπείνωσεν.

CEPHALVS, Atheniensis, rhetor ac demagogus, qui primus prooemia et epilogos composuit. v. *Tzetzem* Chil. VI. cap. 34. qui hunc Cephalum Atheniens. confundit cum Cephalo, Syracusano, Lysiae patre, (de quo Cl. Wolf. ad Demosth. Lept. prol. p. LXIX.) et *Suid.* II. pag. 305. Recentior et sophista fuisse videtur *Cephalus* iste, cuius ἐγκώμιον Λαΐδος τῆς ἑταίρας laudat *Athenaeus* XIII. pag. 592. C. Plura habent *Taylor.* in Lysiae vita pag. 103 sqq. ed. Reisk. vol. II. Lysiae s. vol. VI. oratorum graecor. et *Ruhnken.* l. c. pag. 42 sq. Atqui *Sigeberto Hauerkampio* ad Iac. Bonanni Syracus. antiq. pag. 239. tom. XI. Thesauri Siciliae duo Cephali distinguendi videbantur.

ARCHI-

ARCHINVS, (scribitur triplici forma, Ἀρχῖνος, Ἄρχινος, Ἀρχίνοος,) ex Coele, Thrasybuli in libertate vindicanda adiutor. Ex eius oratione funebri, quam laudat *Plato* Menex. pag. 403. A. Isocratem in panegyricum suum multa derivasse, testatur *Photius*, cod. CCXL. pag. 1458. confer *Ruhnken.* pag. XLII. et, quos ille laudat, viros doctos. *Taylor.* in vita Lysiae pag. 140 sqq. et in Lection. Lysiac. cap. III. pag. 236 ed. Reisk.

CRITIAS, vnus ex triginta tyrannis, de cuius dictione, qua in orationibus vsus est, videndus *Dionysius Halicarn.*, de aliis eius scriptis *Meursius* in bibl. attica, de interitu temporeque *Cornelius Nepos* VIII. 2, 7. ibique Stauer. et, quos ibidem iam laudaui, *Schol.* atque *Hemsterh.* ad Aristophanis Plutum v. 147. pag. 438 sq. de vita ipsius et atheismo, cuius incusabatur, *Baelius* in Lexico, et *Reimmannus* in historia atheismi pag. 128 sq. Kerrius in *Dionysii Halic.* Demosthene pag. 167. Sylburgium recte legere, pro vulgato: Ἰσαῖος, adfirmat *Ruhnken.* in hist. crit. oratorum graec. pag. 64. fin.

ANDROCLES, Pitthensis, Alcibiadis aduersarius. Laudatur ab *Aristotele* Rhetor. II. cap. 24. fin. pag. 369. ed. Cantabr. 1728. 8.

CLEOPHON, turbulentus demagogus, cum seditiosis hominibus, Cleone Hyperboloque iunctus saepe, et ab Aristophane, et a Platone comico integra comoedia, *Cleophontis* nomine inscripta, exagitatus, occurrit. *Cleophontis* orationem aduersus Critiam laudat *Aristoteles* rhetor. I. pag. 54. (adnotante *Ruhnkenio* pag. XXV. vbi de illo copiosior est,) notatur vero ab eodem *Aristotele* Rhet. II. cap. 7. fin. v. *Perizon.* ad Ael. V. H. lib. XII. 43. *Hemsterhus.* ad Luciani Timona pag. 144. tom. I. Reitzii aliosque VV. DD. quos laudat Ruhnkenius.

SOPHOCLES, a Tragico diuersus. Eius orationem *pro Euctemone* laudat *Aristoteles* rhet. I. cap. 15. pag. 178. adde lib. III. cap. 18. pag. 541. *Vales.* ad Harpocrat. pag. 181. *Ruhnk.* pag. 43.

ARISTOPHON, Azeniensis, quod a Quadringentis missus est legatus ad Lacedaemonios Olymp. XCII. 1. et Iphicratem ac Timotheum adcusauit proditionis, *Ruhnken.* ex eo pag. XLV sq. colligit, illum vitam vltra Olymp. CVI ½ extendisse. Inter viros eloquentissimos refertur a *Demosthene* adu. Leptin. pag. 55. ad quem locum vide Taylor. siue sect. 125. pag. 126 ed. cl. Wolfii, cuius notam pag. 367. consules. Plura vide apud *Ruhnken.* l. c. qui, ab illo diuersos fuisse, vberius docet, *Aristophonta*, Collytensem, et ipsum oratorem, quo senescente florere incepit Demosthenes, et *Aristophonta*, archonta eponymum, Olymp. CXII. 2. de quo vide *Corsini* F. A. tom. IV. pag. 44. et *Fischer.* in indice ad Theophrasti char. voc. Ἀριστοφῶν. *Burmann.* ad Quinct. I. O. libr. V. 12. pag. 452. tres illos Aristophontes nondum potuit rite discernere, quamquam in aetatem illorum sollerter inquirit.

AVTOCLES, Strombichidae, eius, qui a XXX. tyrannis interfectus est, filius, a *Xenophonte* hellen. VI. cap. 3. §. 7. dicitur μάλα δοκῶν ἐπιστρεφὴς ῥήτωρ εἶναι, i. e. *sollertissimus orator.* Eius orationem contra Mixidemidem laudat *Aristoteles* rhetor. II. cap. 23.

IPHICRATES, disciplina militari non minus, quam scientia orandi nobilitatus, quamquam ipse, se ab Antiphonte eloquentia vinci, fassus sit. Duae orationes nostro ad-

 signan-

signantur a Dionysio Hal. in Lysia et Aristotele; ab aliis vero Lysiae adiudicantur: altera, Περὶ τῆς Ἰφικράτους εἰκόνος, quae eadem fuisse videtur, ac ea, περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεᾶς, et eadem est, quam *Aristotel.* rhetor. II. 24. pag. 355. vbi pluscula ex illa oratione excerpuntur; nominat πρὸς Ἁρμόδιον. — altera περὶ τῆς Ἰφικρ. προδοσίας, siue ἀπολογία Ἰφικράτους. v. *Polyaen.* Strategem. III. 9, 29. Ex posteriore fragmentum est apud *Quinctilianum* IV. 12. 10. vbi v. Gesner. et Burmannum, qui pag. 452. de Iphicrate melius, quam de Antiphonte, disserit. conf. de graui eius sententia *Valckenarii* diatriben Euripid. post Hippolytum Euripidis, cap. 20. pag. 211. — *Iphicratem aduersus Nausicraten*, et sententiam acutam laudat *Aristotel.* rhetor. III. cap. 15. pag. 516. ed. Cantabr. Quaedam sententiose dicta refert *Plutarch.* in Apophtheg. pag. 708 sqq. vol. VI. ed. Reisk. plura collegit *Muretus* variar. lection. VIII. 22. Propter merita insignia Iphicratem Athenienses ornarunt honore statuae aeneae, victu Prytanei aliisque praemiis, teste *Demosthene* in Aristocrat. pag. 746. B. et in Leptinem §. 69. pag. 78. ed. cl. Wolfii, cuius notas pag. 302 sq. conferes. Plura vide apud *Taylorum* ad Lysiae fragmenta, pag. 18—20. ed. Reisk. interpretes, praecipue *van Staueren* in minore editione ad Cornelii vitam Iphicratis cap. I. de eius arte oratoria et genere, *Ruhnken.* l. c. pag. LVII sq. et *Freytag.* de statuis etc. §. XII. pag. 38-42. qui plures alios VV. DD. laudat.

CALLISTRATVS, Callicratis filius, Aphidnaeus, eloquentia sic excelluit, vt nemo sui temporis par ei poneretur. Archon fuit Olymp. CVI. 2. Plura de eo dicentur infra ad libr. IV. cap. 24. §. XIII. Inter ea conf. *Ruhnken.* l. c. pag. LVIII sqq. ac pag. LXIV. de eius oratione ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ ἐκκλησίᾳ, et *Wernsdorf.* ad Himerium orat. VI. 2. pag. 499 sq.

CEPHISODOTVS, ex Ceramico, tribu Acamantide, laudatur propter eloquentiam a *Demosthene* orat. in Leptin. §. 125. v. cl. *Wolf.* ad locum illum pag. 368. et *Ruhnken.* l. c. pag. LX. Differt a *Cephisodoro*, Isocratis discipulo, de quo infra in Isocrate paullo ante editionum enumerationem.

LYCOLEON. Fragmentum ex eius orat. pro Chabria Olymp. C. 4. habita, seruauit *Aristotel.* rhet. III. cap. 10. fin. pag. 480. ed. Cantabr. v. *Ruhnken.* pag. LXIV.

EVBVLVS, Anaphlystius, maximae auctoritatis orator et demagogus: per plures annos vna cum Demosthene, quocum illi diuturnae intercesserunt simultates, rempublicam administrauit, sed ante eum vita decessit. De eius moribus v. Theopompum apud *Athen.* IV. pag. 166. D. et apud *Harpocr.* voc. Εὔβουλος. Orationem habuit aduersus Charetem, vnde dictum seruauit *Aristotel.* rhetor. I. cap. 16. pag. 187. de quo et reliquis rebus, quae ad vitam fataque Eubuli pertinent, tum de *Eubulo*, Spinthari F. Probabilisio et alio, Mnesithei F. Cyprio vel Cytherio, copiosus est *Ruhnken.* pag. LXV sqq.

Hi igitur pertinuerunt ad primam et alteram eloquentiae aetatem. Qui vero potiores decem illi sunt, quorum orationes adhuc supersunt, et quorum vitam scriptaque Fabricius vberius exposuit, oratores graeci, de iis agemus. De reliquis, a Ruhnkenio celebratis, paullo inferius locus erit disserendi commodior. *Harl.*

II. ANTIPHON, Sophili, rhetoris, filius, Atheniensis, pago Rhamnusius, (vnde excellentissimi quique rhetores dicti Rhamnusii, teste Suida in Ῥαμνούσιος,) aequalis praestantissimorum

morum

morum oratorum, Themiſtoclis, Ariſtidis, Periclis, Gorgia paullo iunior aetate c), primus oratoriae [P] artis praecepta ſcripto tradidit, d) primus etiam dicitur Athenis ſcripſiſſe e) δικανικὰς

c) *Plutarch* in vita decem rhetor. γέγονε δὲ κατὰ τὰ Περσικὰ καὶ Γοργίαν, τὸν Σοφιστὴν, ὀλίγῳ νεώτερος αὐτῦ. Apud *Photium* quidem pag. 792. ὀλίγῳ πρότερον Γοργίυ τῦ Σοφιστῦ γεγονώς. Sed Plutarcho adſentior. Suidas quoque in Ἀντιφῶν: ἦρξε τῦ δικανικῦ χαρακτῆρος μετὰ Γοργίαν. *Fabr.* Atque *Spaan* in diſſ. mox memoranda p. 797 ſq. Reisk. in Photii loco corrigit ὀλίγῳ νεώτερος Γοργίυ, vberiusque rem explicat. *Harl.*

d) *Quinctilianus* III. 1. [vbi v. interprett. p. 212. ed. Burm.] *Antiphon quoque et orationem primus omnium ſcripſit, et nihilominus artem ipſe compoſuit.* [*Philoſtrat.* I. 15, 2. tradit, Antiphonta ſecundum alios artem oratoriam inueniſſe, ſecundum alios autem inuentam auxiſſe. v. ibi Olear. pag. 498. qui *Quinctil.* locum explicat.] *Photius* bibl. cod. CCLIX. πρῶτον δὲ αὐτὸν καὶ ῥητορικὰς συντάξασθαί φασι τέχνας, ἀγχίνυν γεγονότα. Eadem habet Plutarchus, et Antiphontem ἐν τῇ τέχνῃ laudat *Ammonius* de vocum different. in Σημᾶον, [*Antiph.* ἐν ταῖς ῥητορικαῖς τέχναις, *Pollux* VI. 143. conf. *Spaan* pag. 806 ſq.] *Apſines rhetor*, et, Ionſio iudice, Galenus praef. ad Gloſſas Hippocratis, his verbis: ὅτι δὲ καὶ αὐτὸς ἕκαστος τῶν παραλόγως ἐχόντων ἔθει ὁ ποιεῖν ὀνόματα καινά, δηλοῖ μὲν καὶ Ἀντιφῶν ἱκανῶς, ὅσγε, ὅπως αὐτὰ ποιητέον, ἐκδιδάσκει. Videtur etiam reſpicere *Cicero* in Bruto cap. 12. poſtquam de Protagorae et Gorgiae locis, veluti communibus rhetoricis, dixiſſet: *Hinc Antiphontem Rhamnuſium ſimilia quaedam habuiſſe conſcripta* etc. *Fabric.* De hoc *Antiphonte*, quem eius diſcipulus, *Thucydides*, lib. VIII. 68. pag. 545. (coll. *Spaanio* in diſſ. mox laudanda, pag. 801. et pag. 804 ſq. vbi inedita ſcholia Tzetzae ac Ioan. Siceliotae profert, tum pag. 810 ſq.) ſummum oratorem laudat, eiusque eloquentiam in inventione rerum grauiſſimarum, ad perſuadendum idonearum, et facultate, eas apte eloquendi, ponit; contra *Plato* in Menexeno cap. 3. fin. minus honorifice ſentire de eo videtur; e veteribus egerunt *Pſeudo-Plutarch.* in vit. X. rhetor. *Philoſtratus* de vitis Sophiſt. I. 15. pag. 498 ſqq. vbi Olear. plures laudat. Inter recentiores quaedam adnotat *Gottleber.* in nota ad Platonis locum pag. 23. Plura dat *Taylor.* in lectionibus Lyſiacis cap. VII. pag. 268 ſqq. Reisk. et in vita Lyſiae pag. 118 ſq. nec non *Hauptmannus* in proluſ. de Antiphonte, Gerae, 1753. copioſius tamen docteque diſputat *Petrus van Spaan* in diſſert. ſub praeſidio *Dau. Ruhnkenii* ventilata, de Antiphonte, oratore attico. Lugd. Bat. 1765. 4. quam recudi fecit *Reiske* in vol. VII. orator. graecor. pag. 795. ſqq. Ille vero docet, primum, quantus fuerit orator, tum, qualem ſe in republica adminiſtranda geſſerit, denique, quae ingenii monumenta transmiſerit ad poſteritatem, et alios recenſet Antiphontas. Ad illum igitur doctiſſimum libellum, et *Hauptmanni*, Taylori ac Spaanii veſtigia legentis, doct. proluſionem ablegamus lectores. — Natus eſt *Antiphon* Athenis, patre Sophilo, Olymp. LXXV. 1. vel 2. Quod e *Caecilii*, rhetoris Siculi, commentario de Antiphonte, *Photius* in biblioth. pag. 791. et *Plutarch.* in vitis oratt. pag. 309. Thucydidem fecerint Antiphontis magiſtrum, *Taylor.* in lect. Lyſiac. pag. 271. ed. Reisk. adprobante Spaanio pag. 800. e codd. mss. Plutarchi διδάσκαλον pro μαθητὴν ſubſtituit: ſed *Gottlebero* in nota mem. retinendum videtur vocem licet vitioſum, μαθητὴν. Cecilio autem, vnde Photius ſimiliter habet id vocabulum, error tribuendus: quod quidem mihi nondum videtur ſatis validum argumentum: ſed res non eſt tanti momenti, vt diutius controuerſiae inhaeream, quod aliae cauſſae corrupti textus, ſiue in Plutarchi, ſiue in Photii aliquot codd. eſſe poſſunt. *Hudſon* ad Marcellini vitam Thucydidis pag. XLVIII. vol. I. ed. Bipont. et *Gedoyn.* in obſſ. ad iudicium Photii pag. 364. in ſuis Oeuvres diverſes, opinantur, Antiphontem priorem, Rhamnuſium, fuiſſe magiſtrum Thucydidis; poſteriorem autem, ab Hermogene memoratum, veriſimilius aemulum Thucydideae dictionis, ideoque viſum eſſe diſcipulum illius hiſtorici. *Harl.*

e) Praeter Quinctiliani Plutarchi Photiique teſtimonia ita *Clemens Alex.* I. Strom. pag. 308 ſq. φασὶ δὲ καὶ τὸν κατὰ διατριβὴν λόγυς καὶ τὰ ῥητορικὰ ἰδιώματα εὑρεῖν καὶ μισθῦ συνηγορῆσαι πρῶτον δικανικὸν λόγον εἰς ἔκδοσιν γραψάμενον Ἀντιφῶντα φύλε Ῥαμνύσιον, ὥς φησι Διόδωρος. — Ἀρχηγὸν τύπυ πολιτικῦ Antiphontem noſtrum vocat *Hermogenes* 2. περὶ ἰδεῶν pag. 498. et Suid. in v. Μοχθηρός. Plutarchus addit, Themiſtoclis, Ariſtidis et Periclis nullas exſtitiſſe ſcriptas orationes iudicialis argumenti: Alcibiadem vero Critiamque, Lyſiam et Archinoum iuuenes verſatos fuiſſe cum Antiphonte iam ſene. *Ammia-*

νικὰς λόγους, siue orationes, quibus ciues causas suas in [P] iudicio defenderent. [At enim non tantum orationes iudiciales, sed deliberatiuas quoque, et, Gorgiae exemplo, etiam sophisticas scripsit. v. *Spaan.* l. m. pag. 809 sq. et *Philostr.* pag. 500. nr. 4. Primus ob defensum negotium mercedem exegit, quae res, tum illiberalis, illi auaritiae infamiam contraxit. v. *Philostrat.* pag. 499.] Cum Antiphonte, tragico, et aliis sui nominis f) confunditur apud vete-

Ammianus Marcellin. XXX. 4. *Antiphon ille Rhamnusius, quem ob defensum negotium omnium primum antiquitas prodidit accepisse mercedem.* [conf. *Spaan.* pag. 808 sqq. l. c.]

f) Tredecim huius nominis enarrantur a *Ionsio* lib. IV. 5. de scriptoribus Hist. Philosoph. pag. 322. [pag. 241 sqq. ed. Dornii.] Sed videtur quosdam diuersos facere, qui non sunt inuicem distinguendi. Fuerunt igitur:

1) *Antiphon*, pater matris Platonis et pater Pyrilampis. Plato Parmenide et Plutarch. de genio Socratis.

2) Platonis, Adimanti et Glauconis frater ὁμομήτριος, Pyrilampis F. Plato Parmenide, Plutarch. περὶ φιλαδελφίας.

3) *Antiphon*, Atheniensis, τερατοσκόπος et ὀνειροκρίτης, idemque ἐποποιὸς, et sophista atque orator, dictus λογομάγειρος, teste Suida. Eius περὶ πολιτικοῦ a *Melampode* citatur. Περὶ Κρίσεως ὀνείρων memorat, praeter Suidam, *Seneca* controuers. IX. *Artemidor*, II. 14. *Tertull.* cap. 46. de anima. *Fulgentius* lib. I. cap. 13. Mythol. Ὀνειροκρίτην vocat etiam Hermogenes 2. περὶ ἰδεῶν, testatus, eius existimari orationes περὶ ἀληθείας, περὶ ὁμονοίας, τὰς δημηγορικὰς et πολιτικόν. [Locum *Hermogenis* de form. orat. II. pag. 496. repetiit *Spaan.* in diss. laud. pag. 803. atque pag. 805. cum *Tayloro* in lect. Lysiac. cap. 7. (qui multus est de hoc Antiphonte, et locum Hermogenis emendat,) λόγους δημηγορικοὺς ac λόγον πολιτικὸν (conf. pag. 824.) Antiphonti, Ὀνειροκρίτῃ, inuido Socratis obtrectatori, aufert redditque vero auctori, Antiphonti Rhamnusio, locumque Hermogenis explicat examinatque. Idem cap. quarto pag. 824 sqq. copiosus est de hoc τερατοσκόπῳ, s. haruspice. Docet, libros II. περὶ ἀληθείας omnium consensu tribui *Antiphonti*, Sophistae, in schol. MS. Demosthenis, quod Wolf ad eum adfert pag. 1151. citari quidem librum decimum sextum, sed lectionem esse dubiam; Antiphontem in illo opusculo secundum *Origenem* adu. Celsum IV. pag. 176. prouidentiam sustulisse, ad illius doctrinam referendum videri fragmentum apud *Suidam* voc. Ἀδίαιτος, ideoque Antiphontem, non Epicurum, fuisse auctorem pestiferae illius doctrinae etc. *Harl.*] Idem Antiphon, Socratis aduersarius, apud *Laertium* libr. II. sect. 46. quem sophistam vocat, et sermones, cum Socrate habitos, refert *Xenophon* sub extremum libr. I. ἀπομνημ. [cap. 6. ad quem locum v. Hindenburg. et Ernesti.] licet Photius et Plutarchus de Antiphonte Rhamnusio hoc acceperint, et *Hephaestion* grammaticus, teste *Athenaeo* XV. pag. 673. F. librum scripsisset περὶ τῆς παρὰ Ξενοφῶντι Ἀντιφῶντος. [Antiphontem τερατοσκόπον *Ionsius*, Suidam secutus, minus recte distinguit ab ὀνειροκρίτῃ, sed eum aeque male confundit *Olearius* ad Philostratum pag. 498. cum Rhamnusio.] Sane Antiphon Rhamnusius vt rhetor ineptus perstringitur a Socrate apud Platonem in Menexeno, quo nomine Socratem reprehendit Athenaeus. Respicitur etiam Antiphon τερατοσκόπος a Cicerone II. diuinat. Clemente VII. Strom. pag. 712. Theodorito Θεραπευτ. lib. VI. pag. 88.

4) *Antiphon*, Andocidis F. pauper, de quo Aristophanes in Vespis, [v. 1262. et 1292. in scholiis ad illius fabulae vers. 1081. innuitur Antiphon haruspex.]

5) *Antiphon*, tragicus, a Dionysio, Siciliae tyranno, interfectus. Vide supra cap. 19. in Notitia Tragicor. [ibique not. pag. 284 sq. *Taylor.* lect. Lysiac. pag. 270. et *Spaan.* pag. 827 sqq.

6) *Antiphon*, Critobuli F. Galen. II. de diebus criticis cap. 5. ex Hippocratis Epidem.

7) *Antiphon*, sophista, cuius de quadratura circuli et de rerum γενέσει sententias memorat *Aristoteles*. Vide I. Sophist. Elench. cap. 10. et I. Phys. cap. 2. ibique Themist. et lib. II. Phys. cap. 1. ibique Simplic. Eutocium ad Archimedem de circuli dimensione, [aliosque apud *Spaan.* p. 830.]

8) *Antiphon*, a Demosthene orat. pro Ctesiphonte (Olymp. CXII. 3.) accusatus proditionis.

9) *Antipho*, cuius Georgica laudat *Athenaeus* XIV. 17. p. 650. E.

[*Antiphon*, medicus, qui scripsit σύνοψιν τῶν κατ' ἄνθρωπον. *Pollux* II. 224. v. *Spaan.* pag. 829.

Anti-

veteres quosdam. Forte etiam alteri Antiphonti congruit, quod Plutarchus refert, Corinthi taberna, ad hoc prope forum locata, professum esse *artem solandi tristes*, siue τέχνην ἀλυπίας, quamquam Sophili filium quoque Philostratus 1. de Sophistis inter alia tradit, dictum esse Nestorem, quod mirifica vi persuadendi fretus auditoribus promitteret sermones νηπενθεῖς, ὡς ἐδὲν ἔτω δεινὸν ἐρέντων ἄχος, ὁ μὴ ἐξέλοι τῆς γνώμης, *nullam nominari ab illis posse tantam vim doloris, quam non oratione leuare atque ex animo eiicere valeret.* Creditus fuit auctor mutationis, quam reipublicae Atheniensi intulere Quadringenti, Olymp. XCII. 1. [de qua re multus est *Spaan*. l. m. pag. 813 sqq.] Anno proximo, deiectis illis quadringentis, Antiphon proditionis adcusatus capitis damnatus g) fuit Olymp. XCII. 2. ante Christum CCCCXI. [H]

Orationes, [de quibus v. *Spaan.* diss. cap. 3. pag. 820 sqq.] sub eius nomine olim exstitere LX. e quibus Caecilius, rhetor, in libro de Antiphonte XXV. spurias esse adfirmauit. *Plutarch.* in Vita, et *Photius* cod. CCLIX. Hodie extant orationes XVI. quarum perinde ac deperditarum *Meursio* in bibl. Attica [tom. X. Thes. antiqq. gr. pag. 1422.] magnam partem obseruatarum, titulos alphabeti ordine digessi, sed deperditarum genuinarum tituli nullo praefixo signo descripti sunt, et spuriis praefixus asteriscus. Numeri romani indicant numerum ordinis in editionibus orationum, quae exstant, quarumque tituli cruce sunt signati. *Fabric.* Ionsius orationes, quae supersunt, Antiphonteas habuit pro declamationibus, a scholastico homine confictis: at *Spaan.* pag. 821. per inductionem veluti contrarium docet, multisque Harpocrationis, Pollucis, Ammonii et Suidae, qui ex orationibus Antiphonteis loca adferunt, testimoniis vindicat illarum antiquitatem et auctoritatem, atque eas, ostendit, ab illis fuisse adhibitas instar normae attici sermonis. *Reiskio* quidem ad Antiphont. oration. pag. 849. prima oratio duaeque postremae earum, quae hodie ex Antiphonteis supersunt, versantes in caussis veris, non mali videntur commatis, quae non sine delectatione legantur, satisque sint planae et perceptu faciles: reliquas vero perbreues, prolusiones magis, quam orationes, plus quam par sit, subtiles argutasque esse censet spernitque, ipsumque Antiphonta, acerbius iudicat, fuisse sophistam eumdemque patrem quodammodo generis illius dicendi vmbratici, minuti, vani, putidi et paene puerilis. *Harl.*

Ὁ περὶ ἀγγελίας In hac oratione seipsum egregie Atheniensibus, sed incassum, defensitauit Antiphon Olymp. XCII. 2. Laudant Thucydides lib. VIII. Cicero Bruto, Quinctilianus III. 1. et Plutarch. in vita.

Περὶ ἀληθείας λόγοι β'. Harpocratio passim, Galenus in Hippocr. de officio medici cap. 3. et Suidas in Δεήσεις, Γρυπαίνειν, Διάθεσις etc. Hesych. in Ἄβιος, Etymol. M. in Γρυπῶσθαι. Origenes IV. contra Celsum pag. 176. notat, titulum operis aduersus Christianos, quod inscribebatur Φιλαληθής, Celsum ab Antiphonte, claro oratore, mutuatum

Antiphon, recentior superioribus, scripsit περὶ τῶ βίε τῶν ἐπ' ἀρετῇ πρωτευσάντων. v. *Diogenem Laert.* VIII. 3. et *Porphyr.* de vita Pythag. pag. 9. v. *Spaan.* pag. 830.]

g) Formulam condemnationis ex Caecilio libro de Antiphonte integram descripsit Plutarchus in Antiphontis vita. [adde *Thucydid.* VIII. pag. 545. coll. *Cicer.* in Bruto cap. 12. *Marcellinum* in vita Thucydidis pag. XII. ed. Bipont. vol. I. Oper. Thucyd. et *Spaan.* diss. mem. pag. 817 sqq. *Taylor.* in vita Lysiae pag. 113 sqq. inprimis pag. 119 sqq. ed. Reisk.]

tuatum esse, qui in suis περὶ ἀληθείας γεγραμμένοις prouidentiam sustulerat. Hermogenes 2. περὶ ἰδεῶν p. 496. testatur, λόγυς περὶ ἀληθείας fuisse Antiphontis τερατοσκόπυ. [v. ad not. superiorem nr. 3.] *Reinesius* felicem Maussaci ad Harpocrat. in Ἐυεςῶ improbans coniecturam pag. 128. var. lect. suam, opinor, ipse iussisset spongiae incumbere, si considerasset loca Suidae in Ἀειεςῶ et Αἰειεςῶ. — Seuerus quoque Eutychianus librum suum Φιλαλήθη inscripsit, vt ex Anastasii Hodego aduersus Seuerianos patet, et notatum *Gretsero* pag. 67. de prohibendis libris malis.

Κατ' Ἀλκιβιάδυ, λοιδορίας. Athen. lib. XII. pag. 525. B. Plutarch. in Alcibiade pag. 192. F. ἐν ταῖς Ἀντιφῶντος λοιδορίαις γέγραπται, ὅτι παῖς ὢν etc. Adde *Ionsium* pag. 325. [male de ea oratione iudicantem. v. Spaan. pag. 822.]

[Περὶ ἀνδραποδισμῦ. Lex. Sangerm. mst. apud *Spaan*. pag. 823.]

Πρὸς τὴν Δημοσθένυς γραφὴν Ἀπολογία. Harpocrat. Suid. in Κελέοντες.

Πρὸς τὴν Δημοσθένυς ἀντιγραφήν. Id. in Ἀνδρών.

Πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγὸν παρανόμων. Vide infra παρανόμων:

Περὶ τῦ Δικαιογένυς κλήρυ, α΄, β΄. Suid. in Τέως. Sed ibi Lysiae nomen excidisse videtur, vt doctissimo Küstero pulchre notatum.

*Ἀπολογία δωροδοκίας. ibid. Lysiae potius est, cuius nomen reponendum.

Ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν ἐλεύθερον παῖδα. Harpocrat. in Ἀξιοῖ.

Ἐπιτροπικὸς Τιμοκράτυς. Harpocrat.

Ἐπιτροπικὸς Καλλιστράτυ. Harpocrat.

Πρὸς Ἐρασίστρατον περὶ τῶν ἰδεῶν. Plutarch. in vita, *Aelianus* V. 21. de animal. *Fabr.* *Reiske* in animaduu. in Plutarch. pag. 490. coniecit περὶ τῶν ἐλαιῶν *de oleis*. *Spaan.* pag. 821. reiecta Reiskii opinione, amplectitur Ruhnkenii suspicionem, ex Aeliani loco, ex *Athenaeo* IX. pag. 397. et aliis ductam, περὶ τῶν ταῶν *de pauonibus*. *Harl.*

Περὶ Ἡροδότυ. Vide statim infra orat. Περὶ Ἡρώδυ. [P]

† Περὶ τῦ Ἡρώδυ φόνυ XIV. et XV. quae incipit a verbis pag. 124. edit. Hanou. Δεῖ δέ με καὶ ὑπὲρ τῦ πατρὸς ἀπολογήσασθαι. Prior pars defendit Helum Mytilenaeum, quod socius itineris, Herodes, ab eo non fuerit interfectus. Posterior parentem, quod nec ille fuerit Herodis interfector. Citatur ab Harpocrat. in Διετείνοντο et in Φρέδος. Forte et apud Plutarchum legendum Ἡρώδυ, pro Ἡροδότυ, quum ait in Antiphontis vita: ἐπαινεῖται δ' αὐτῦ μάλιστα ὁ περὶ Ἡροδότυ καὶ πρὸς Ἐρασίστρατον περὶ τῶν ἰδεῶν. Vossium sane falli non dubito, qui pag. 458. de Hist. graecis existimat, librum de Herodoto, historico, ab Antiphonte scriptum fuisse. [conf. *Spaan.* pag. 821.]

Κατὰ Ἱπποκράτυς στρατηγῦ (non ἰατρῦ, vt in Plutarchi et Photii codicibus). Vide Ionsium pag. 324.

Πρὸς τὴν Καλλίυ ἔνδειξιν. Harpocrat. Suid. in Μοιροδοκῆσαι.

Ἐπιτροπικὸς Καλλιστράτυ. Vide supra ἐπιτροπικός.

Κατὰ Λαισποδίυ. Harpocrat. Suid.

* Κατὰ

* Κατὰ Λεωχάρους, Antiphontis oratio laudatur a *Guil. Budaeo* in commentariis Graecae linguae edit. Parif. ann. 1548. p. 570. et p. 943. Oratio Antiphontis κατὰ Λεωκράτους. Sed priore loco Λεωκράτους legendum pro Λεωχάρους, et vtrobique *Lycurgus* pro Antiphonte. Viciſſim apud *Voſſium* de Rhetoricae natura cap. XI. *Andocides iſte decem Oratorum, qui vulgo numerantur, antiquiſſimus eſt*, legendum *Antiphon*. Similiter in Koenigii Bibl. de *Andocide* legitur, facundiam eius praedicari a Thucydide lib. VIII. quod verum eſt de *Antiphonte*.

* Περὶ τοῦ Ληναίων φόρου. Harpocrat. in Ἀμφίπολις.

Περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. Harpocrat. pluribus in locis.

Περὶ μεταστάσεως." Harpocrat. Suid. in Στασιώτης.

Ἀπολογία τοῦ Μύρου. Suid. in Ἄττα.

Πρὸς Νικοκλέα περὶ ὅρων. Harpocrat. Suid. in Στεφάνη.

Περὶ Ὁμονοίας. Suidas in Σκιάποδες, et alibi quatuor locis: Harpocrat. *Philoſtratus* in vita Antiphontis pag. 503. [p. 500. §. IV. edit. Olear.] qui σοφιστικώτερον fuiſſe teſtatur. Etymol. M. in Θεαιδέστατος et Hermogenes II. περὶ ἰδεῶν, qui teſtatur, eſſe Antiphontis τερατοσκόπου. [conf. *Spaan*. p. 803. et 805. Etiam apud Suidam in Ἀναθέσθαι pro περὶ προνοίας, Küſtero auctore legendum, περὶ ὁμονοίας.

Ὀλιγαρχικός. *Priſcian*. lib. XVIII.

Ἡ παρανόμων κατηγορία. Suid. in Δεῦρο. Plutarch. καὶ ἐπαινεῖται ὁ πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγὸν παρανόμων.

Πολιτικός. *Dionyſ. Halic.* περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. *Suid.* et *Etymol. M.* in Εὐσύμβολος. *Harpocrat. Athen.* lib. X. [P] Priſcianus lib. XVIII. Hermogenes περὶ ἰδεῶν lib. II. qui teſtatur, eſſe Antiphontis Τερατοσκόπου. [vid. *Taylor*. lect. Lyſ. cap. 7. et *Spaan*. p. 803. et 805.]

[Πρὸς Πολύευκτον citatur in MS. Antiatticiſta, apud *Spaan*. l. c. pag. 823.]

Περὶ προνοίας. Vide ſupra Ὁμονοίας.

Προοίμια. Suid. in Αἴσθεσθαι, Ἄμα, Μοχθηρός.

* Κατὰ πρυτανέως. Harpocrat. et ex eo Varinus in Ῥητορικὴ γραφὴ teſtantur, eſſe ſpuriam.

Σαμοθρακικός, ſiue περὶ τοῦ Σαμοθράκων φόρου. Suid. in Ἀπόταξις et Σαμοθράκη, Harpocrat.

Περὶ ταῶν. *Athen*. lib. IX. p. 397. vbi plura ex ea refert, *Harpocrat. Euſtath.* in Iliad. β', pag. 261. adde *Meurſium* IV. 5. Atticar. Lect. Ionſium pag. 327. *Spencerum* ad Origenem pag. 52. [eſt igitur eadem oratio, quae ſupra corrupte nominabatur πρὸς Ἐρασίστρατον περὶ τῶν ἰδεῶν.]

Ἐπιτροπικὸς Τιμοκράτους. Vide ſupra in Ἐπιτροπικός.

† Κατηγορία φαρμακείας μετὰ τῆς μητρυιᾶς. Veneficii accuſatio aduerſus nouercam. Exſtat I.

Κατὰ Φιλίνου. Harpocrat.

* Πρὸς Φίλιππον ἀπολογία. Harpocrat. in Δημοτευόμενος spuriam esse testatur. Blancardus existimauit, Antiphontis Φιλιππικὸν laudari ab eodem Harpocratione in Εἰσφέρειν. Sed neutiquam necesse est, illius verba ita intelligi.

† Κατηγορία φόνου ἀπαράσημος II. ἐκκατηγορίας ὁ ὕστερος λόγος IV. Accusatio duplex super caede, de cuius auctore non liquebat.

† Ἀπολογία εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα III. ἐξαπολογίας ὁ ὕστερος λόγος V. Super eadem caede.

† Κατηγορία φόνου ἀκουσίου VI. et VIII. Accusatio duplex caedis, ab inuito perpetratae.

† Ἀπολογία φόνου ἀκουσίου VII. et IX. Duplex Apologia eiusdem caedis.

† Κατηγορία φόνου περὶ τοῦ λέγοντος ἀμύνεσθαι X. et XII. Accusatio duplex homicidae, qui, se defensurus, alterum interemit.

† Ἀπολογία φόνου, ὃν ὡς ἀμυνόμενος ἀπέκτεινεν XI. et XIII. Duplex Apologia eiusdem homicidae. Hactenus memoratae orationes XII. sunt λόγοι illi celebres φονικοὶ, quos Antiphonti nostro tribuit Hermogenes 2. περὶ ἰδεῶν. Atque apud Ammonium in Ἐνθύμημα legendum Ἀντιφῶν ἐν τοῖς φονικοῖς. Male enim editur Φοινικοῖς, vnde Φοινικικὰ habet Ionsius p. 325. non minus vitiose. *Fabric.* Sic Isocrates p. 112. περὶ τῶν φονικῶν ἐγκαλέσαντες. *Heumann.*

† Περὶ τοῦ χορευτοῦ XVI. Defensio choragi, quod non sit auctor mortis, quam obierat vnus ex pueris saltatoribus, cum vocis elegantioris causa pharmacum bibisset. Meminit et Harpocration in Διδάσκαλος et Διϊπόλια. [P] [*Spaan* tamen p. 821. monet, Harpocrat. in Διϊπόλια memoria lapsum, orationem de Choreuta laudasse pro quinta, in qua pag. 49. Διϊπόλια occurrant. *Harl.*]

Plures Antiphontis sententiae occurrunt in eclogis Iohannis Stobaei. Dictum eius, quod nihil tempore est pretiosius, πολυτελέστατον ἀνάλωμα χρόνος, laudat *Plutarchus* in Antonio p. 928. Aliud: γηρωτροφία προσέοικε παιδοτροφίᾳ, *Clemens Alex.* VI. Strom. pag. 626.

Testatur praeterea Plutarchus, Antiphonti Rhamnusio etiam tributum a nonnullis fuisse *Glauci Rhegini* librum de poetis. Quod vero auctor Pandectarum Brandenburgic. scribit, Antiphontem comicum vocari a Philostrato, error est, supra in Notitia Comicorum a me animaduersus. *Diogeni Laertio* VIII. 3. citatur Antiphon, nescio quis, ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτευσάντων, siue, vt *Porphyrius* in vita Pythagorae, (cuius locum profert etiam *Cyrillus* X. contra Iulian.) ἐν τῷ περὶ τοῦ βίου τῶν ἐπ᾽ ἀρετῇ πρωτευσάντων. Ἀντιφῶν ἐν προοιμίοις. Suid. in Αἰσθέσθαι. Cicero in Bruto.

Non adsentior doctissimo *Ionsio*, existimanti, orationum XVI. quae supersunt, nihil esse Antiphontis, praeter nomen. *Scholasticae sunt*, inquit, *atque fictae declamationes, et Antiphontis nil praeter nomen habent.* [adde, vt iam admonui supra, *Spaan.* pag. 801. et 821.] Sed *Philostratus* quoque post memoratos eius λόγους δικανικοὺς, ἐν οἷς δεινότης καὶ πᾶν ἐκ τῆς τέχνης ἔγκειται μᾶλλον ἢ σύγκειται addit p. 500. etiam eumdem scripsisse λόγους σοφιστικούς. [de lectione loci Philostr. vid. *Olearii* not. et *Spaan.* p. 811. dissentientem.] Et iam supra notaui, orationum XII. περὶ φόνου diserte meminisse et Antiphonti Rhamnusio eas tribuere Hermogenem.

mogenem. Denique Cicero testatur, Antiphontem habuisse conscripta, quibus veluti locis communibus vteretur, rhetorica eiusmodi exercitamenta. De dictione et eloquentia Antiphontis, vt et aliorum, de quibus deinceps acturus sum, oratorum iudicia siue elogia veterum, Ciceronis, Dionysii Halicarnassei, Quinctiliani, Hermogenis, Plutarchi, Philostrati, Photii: tum recentium, Vossii, Caussini etc. apud ipsos potius, quam a me descripta legi mallim. Περὶ τῶν Ἀντιφῶντος σχημάτων scripserat *Caius Harpocratio*, teste Suida.

Antiphontis XVI. quas dixi, *orationes*, primus graece in lucem extulit, cui tot praeclaros scriptores debemus, *Aldus Manutius*, cum orationibus Aeschinis, Lysiae, Andocidis, Isaei, Dinarchi, Lycurgi, Gorgiae, Lesbonactis. Venetiis 1513. fol. [Melior notitia de hac editione datur in libello: Serie dell' edizioni Aldine. edit. II. cl. Morelli, p. 33 sq.] Aldum sequutus *Henricus Stephanus* est, a quo graeci oratores emendatius et nitidis typis excusi ann. 1575. fol. — Graece et latine cum versione *Alphonsi Miniati*, Bononiensis, (qui suasu *Andreae Schotti* laborem hunc in se susceptum anno 1618. aetatis 73. Antwerpiae absoluit,) *Orationes Antiphontis, Andocidis et Isaei* lucem adspexerunt Hanouiae 1619. 8. [quae editio umbra est, neque illa fida, Stephanicae.] — Quamquam vero laudandus est optimi Miniati conatus, non diffitebuntur tamen eruditi, versionem eius ita esse comparatam, [f] vt pluribus in locis meliorem merito desideres. Nemo felicius hoc stadium decurrere poterat *Laurentio Normanno*, Episcopo designato Gothoburgensi, qui obseruationes et *Indices Atticos* in tres hosce et ceteros Graeciae oratores iam pridem moliebatur: [at relictas schedulas lucem haud visuras esse, colligitur ex iis, quae *Reisk.* in epilogo ad Andocidis oratt. vol. IV. orator. graec. pag. 141. de illis scripsit:] atque is antequam Episcopatum capesseret 12. Cal. Iunii ann. 1703. Vpsaliae praematura morte exstinctus atque elegantibus litteris pariter et Ecclesiae suae fuit ereptus. *Fabric.* Locum vnum alterumque Antiphontis illustrat *Iac. Palmerius* in Exercitatt. ad scriptor. graec. pag. 674. adde infra vol. IX. lib. V. cap. 38. de scriptoribus, in Photii biblioth. censurae subiectis, p. 499. *Theophilus Siegfr. Bayerus* nouam Antiphontis et Andocidis editionem ann. 1722. molitus erat Regiomonti cum versione noua notisque: atque velut iam edita memoratur in Memoriis Trevoltinis 1723. p. 918. Atqui coeptum fuit edi opusculum, et *Bayerus* tum cum I. M. Gesnero de suo conatu egit per epistolas, (quae prostant in *Vhlii* Sylloge noua epistolarum varii argumenti, tom. I. Noribergae, 1760. 8. a p. 15.) tum ad de la Croze, (vid. thesaur. epistol. Lacrozianum, vol. I. 42.) scripsit, suis se typis edere Andocidem, Dinarchum, Alcidamantem, Antisthenem [forsan etiam Antiphontem,] Demadem, Gorgiam et Lexbonadem (sic.) Sed consilium postea abiecit, et schedae peruenerunt in manus Hauptmanni, minores oratores gr. edituri, qui specimen misit ad *Reiskium*. Hic vero *Antiphontis* reliquias recensuit et notis suis explicuit aliaque addidit in *vol. VII. oratorum graecorum*, Lipsiae, 1773. pag. 601 — 951. Nimirum adiecit 1) *Spaanii* dissertationem saepe laudatam, 2) *I. G. Hauptmanni* specimen adnotationum Antiphont. immixtis breuibus Bayeri et Gesneri notis, 3) breuem expositionem de Antiphontis editione, a Theoph. Siegfr. Bayero coepta nec perfecta, cum locis, e litteris Bayeri ad Gesnerum missis, ex Vhliana sylloge mem. excerptis, 4) *Taylori* adnotatiunculas, exemplari Stephanicae editionis adscriptas, denique suas curas secundas s. accessiones ad sua Antiphontea, cum indice graecitatis Antiphonteae: idem latine reddidit orationes Antiphontis in vol. VIII. orat. graecor. pag. 199 sqq. In manibus habeo MStum: *Rhetores graeci minores succincto commentario illustrati a Io. Guil.*

 Steinheilio

Steinheilio, in quo Steinheilius cum critice, tum inprimis grammatice explicuit Lysiae, Aeschinis, Andocidis, Isaei, Dinarchi, Antiphontis, Lycurgi, Lesbonactis, Herodis, Demadis, Antisthenis, Alcidamantis, et Gorgiae orationes. Quod controuersia de reliquiis litterariis Steinheilianis nondum composita est, non potui, quod speraram et promiseram, Reiskio spissum illud volumen MStum mittere. *Harl.*

III. ANDOCIDES h), Leogorae F. gente nobili, Atheniensis, natus praetore Theogonida Olymp. LXXVIII. 1. (ante Christum CCCCLXVIII.) Antiphonti pluribus annis superuixit, superstes adhuc Olymp. XCV. post liberatam, auctore Thrasybulo, rempublicam, in qua ipse varia fortuna ac fide rem gessit, tandem in exsilio (quantum e Plutarcho in eius vita licet conicere,) defunctus. *Fabric.* De Andocide praeter Plutarchum et Photium egerunt

Taylor. in lectionibus Lysiacis cap. V. p. 247 sqq. edit. Reisk. vbi vitam, genus moresque Andocidis percurrit, Plutarchi Photiique loca de nostro comparat, et de alio, quem putat, Andocide agit: capite autem VI. pag. 257 sqq. de orationibus Andocidis, earumque fide disserit. At doctum, cautum et modestum aduersarium nactus est cl. *Ruhnken.* qui, in

Historia critica oratorum graecorum a p. 47 — 57. de *Andocide* et *Phaeace* copiose disputans, Taylori rationes conuellit. Praeter ea egerunt de nostro

Menkenii, (pater et filius,) in Bibliotheca virorum militia aeque ac scriptis illustrium, Lipsiae, 1735. 8. pag. 39 sqq.

Frider. Gotthilf Freytag. I. C. in Oratorum et rhetorum graecorum, quibus statuae honoris caussa positae fuerunt, decade, Lipsiae, 1752. 8. pag. 14 — 18.

Io. Gottfried. Hauptmann. in prolus. qua Andociden veterem oratorem atticum paucis verbis designat, Gerae, 1754. et in altera commentatione de scriptis atticorum oratoris Andocidae, qua argumentum et historiam orat. II. III. et IIII. persequitur. Vberius de singulis, quarum nouam promiserat editionem, agit idemque historiam et antiquitatem gr. ex illis illustrat in nouem aliis prolusionibus: Orationem primam paucis verbis designat, Gerae, 1755. 4. — de orationibus *Andocidae*, commentat. III. ibid. 1757. in qua obiisse opinatur oratorem, quum Olymp. CI. post multas in vicem calamitates, reconciliatio fieret; idem indicem quoque dedit hominum, ab *Andocide* memoratorum, et editionem siue collectionem Aldinam, tribus tomis constantem, oratorum graecorum paullo curatius describit. — *Historiae gr.* quatenus potissimum ex *Andocideis* orationibus lucem accipit, specimen I. de Pisistrato deque filiis illius tyrannis, Gerae, 1757. 4. — *Hist. gr.* specimen II. bella cum Dario Xerxeque complexum, ibid. 1758. — — Specimen III. interna liberae Graeciae bella, per *Andociden* illustrata, contingens, ibid. eod. anno: — rempublicam Atticam *Andocidae* ductu designans, ibid. eod. anno. etc. conf. *Reisk.* Epilogum ad Andocidem pag. 139 sq. Vol. IV.

h) In veteri statua, sed capite trunca, apud Fuluium Vrsinum p. 73. Elog. Ἀνδοκίδης Λεωγόρου Ἀθηναῖος. Nauarchus fuit Andocides hic in bello inter Corinthios et Corcyraeos, teste *Thucydide* lib. I. p. 35. De hoc etiam Andocide Harpocrat. Hesych. in Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς. Suidas in Ἀνδοκίδης et Φαίακες. Tzetz. Chil. VI. hist. 49. *Plutarchus* in Alcibiade p. 201 sq. vbi ex Hellanico refert genus ipsius ad Vlyssem. *Fabric.* Andocidis nomen etiam apud *Plinium* XIV. 5. reponit Freinshem. ad Curtii III. 12, 19. *Heumann.*

IV. orator. graecorum, qui in vol. VIII. commentatt. Hauptmanni Andocideas recudendas curauit p. 538 — 611. — Reducam instar postliminii, *ea*, quae *Fabricius* vol. IX. lib. V. cap. 38. p. 500. suppleuerat. „Nonnulla Andocidae loca illustrat *Palmerius* in Exercitationibus ad scriptores graecos p. 667 sq. *Oratio de pace cum Lacedaemoniis ineunda* prodiit quoque gr. et seorsim latine, *Adriano Puluaeo*, L. L. doctore et in suprema curia aduocato, interprete, Paris. 1557. [4. apud Andream Wechelum. vid. *Maittaire* A. T. tom. III. p. 697. item e versione *Guil. Canteri*, ad calcem Aristidis, Basil. 1566. fol.] *Valerii Theonis* commentarii in Andocidem, Suidae in Θέων memorati, interciderunt. Idem Suidas in Θεόδωρος refert, contra Andocidem scripsisse olim Theodorum Byzantium. Apud *Plutarchum* in Alcibiade pag. 201 sq. *Hellanicus* Andocidis genus refert ad Vlyssem." Pseudo-Plutarchus quidem et Photius deriuant illius genus a Mercurio: quod tamen Hellanici narrationi non repugnat. Propior generis auctor Vlysses erat, remotior fingebatur Mercurius. vid. *Ruhnken.* hist. oratt. graec. pag. 49 sq. *Harl.*

Orationes eius exstant hae quatuor, *Photio* etiam lectae cod. CCLXI.

I. Περὶ μυστηρίων, quod mysteria non prodiderit. Meminit Plutarchus in vita. Andocidem eo nomine accusat *Lysias* Orat. V. *Fabric.* *Pseudo-Plutarchus* orationem περὶ ἐνδείξεως diuersam facit ab illa, περὶ μυστηρίων, quem etiam sequitur, praeter Fabricium nostrum, *Valesius* ad Harpocrat. p. 85; at *Taylorus* vnam eamdemque esse contendit, eique suffragatur *Hauptmann.* de prima Andocidis oratione; sed in tertia commentatione a semet ipse discedere videtur. A Tayloro dissentit *Ruhnkenius* p. LI. quod nihil impediat, quo minus Andocides, agitans multos, a multisque vicissim agitatus, plures περὶ τῆς ἐνδείξεως orationes habuerit. *Harl.*

II. Περὶ τῆς ἑαυτȣ̃ καθόδȣ, siue περὶ τῆς ἀδείας, vt *Harpocratio* in Ὀῤῥωδεῖν, in hac enim oratione Andocides demonstrat reditus sui ἄδειαν siue *impunitatem.* Vide *Guil. Canterum* VIII. 4. Nouar. Lect. Fallitur *Meursius*, qui in Biblioth. Attica orationem περὶ τῆς ἀδείας deperditis adnumerat. Apud Plutarchum p. 835. male excusum καθόλȣ pro καθόδȣ δεομένȣ.

III. Περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίȣς εἰρήνης. De pace cum Lacedaemoniis ineunda. Plutarchus simpliciter περὶ εἰρήνης vocat. [Dionys. et Harpocration, item Taylorus ac Marklandus γνησιότητα orationis in dubium vocarunt; *Ruhnken.* vero e *Clem. Alex.* Strom. V. p. 747. eam vindicauit Andocidi. *Harl.*]

IV. Κατὰ Ἀλκιβιάδȣ. Contra Alcibiadem, Cliniae F. quod ipse perditus pessime, Andocidem calumniatus fuisset, et in exsilium coniiciendum suasisset. *Fabric.* Hanc habitam fuisse Olymp. LXXXXI. ineunte, ostendit *Hauptmann.* in comm. tertia de orationibus Andocidae. Huius orationem aduersus Alcibiadem *Taylorus* p. 260 sqq. omnibus ingenii et doctrinae praesidiis adhibitis, ab Andocide ad *Phaeacem* traducere studuit: et paene persuasit *Piersono* ad Moerid. Attic. p. 332. atque *Hemsterhusio* ad Thomam Magistr. pag. 810. not. 1. fin. Enimuero *Ruhnkenius* l. c. p. LII sqq. Taylorianas rationes diligenter excutit, docteque et copiose ostendit, illam orationem auctori suo Andocidi relinquendam esse, nec Phaeaci tribuendam, et de *Phaeace*, qui haud obscuro genere or-

tus, et in republica versatus, etiam orationem contra Alcibiadem habuerit, plenius disputat, etiam de hoc secus, ac Taylorus fecerat, iudicans. *Harl.*

Alias praeterea Andocidis orationes habuit Plutarchus. Σώζεται δὲ, inquit, αὐτῷ καὶ ὁ περὶ τῆς ἐνδείξεως λόγος (confer Harpocration. in Ζητητής) καὶ ἀπολογία πρὸς Φαίακας. In Themistoclis vita sub extremum pag. 128. C. idem *Plutarchus* memorat orationem Andocidis πρὸς τοὺς ἑταίρους, qua optimatum factionem in populum incendit, inter alia mentitus Themistoclis reliquias ab Atheniensibus effossas ac dissipatas. [P] *Fabric.* Coniicit tamen *Ruhnken.* pag. LII. in loco Plutarchi, epistolam intelligi posse, scriptam ad Pisandri, in statu populari euertendo, socios, qui proprie ἑταῖροι adpellabantur. Idem vir doctiss. ibidem Andocidis συμβουλευτικοὺς e grammatico Sangermanensi MS. s. συμβουλευτικὸν e *Photii* Lex. msto laudat, et ex deperdita oratione ductam esse adnotat, quod habent Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. 1001. et Schol. *Lucian.* ad Timona pag. 142. *Harl.*

Editiones orationum quatuor superstitum retuli paullo ante in Antiphonte, vbi et de latina *Alphonsi Miniati* versione. *Fabric.*

[De *Bayeri* conatu et tentamine vid. ad Antiphonta. Superstites Andocidis orationes recensuit et recepit *I. Iac. Reisk.* in IV. volumen oratorum graecorum, et vol. VIII. dedit pag. 456. curas suas posteriores ad Andocidem cum indice graecitatis Andocideae et indicibus tum historico, tum geographico ad Andocidem. — *Codices* enumerantur in *Montfauconi* Biblioth. bibliothecarum MSS. p. 251. D. 254. in biblioth. Laurent. (de quibus mox plura dicentur,) p. 492. B. in bibliotheca Mediolanensi, et recens cod. p. 175. A. Romae in biblioth. Chiggia. — In bibliotheca Laurent. Medicea secundum *Bandini* Catal. vol. I. pag. 532. cod. chartac. saec. XV. qui continet *Andocidis* oratt. IV. *Isaei* orationes XI. *Dinarchi* oratt. III. *Antiphontis* orationes XV. *Lycurgi* orationem, *Gorgiae* orr. II. *Alcidamantis, Lesbonactis* et *Herodis* oratt. etc. — Gallice versae sunt: Discours de Lycurge, d' Andocide, d' Isée, de Dinarque, avec un fragment sous le nom de Demade, traduits en François. Paris, 1783. m. 8. *Harl.*]

IV. LYSIAS, Cephali F. Atheniensis i), susceptus est in lucem Olymp. LXXX. 2. k) ante Christum CCCCLIX. [secundum *Simson.* in Chron. p. 740. A. M. 3546. ante C. N. 457. V. C.

i) De Lysia *Mongitor.* in bibliotheca Sicula tom. II. p. 25 sqq. et *Taylor.* in Lysiae vita, praemissa eius editioni Londin. p. 29 sqq. in Reiskii autem edit. vol. II. aut oratorum graecorum vol. VI. pag. 100 sqq. tam docte copioseque disputarunt, vt satius videretur, lectores ad illos ablegare, quam compilando rebusque notis repetendis molem libri praeter necessitatem amplificare. Mongitor. de patria eius, num, quod censebat, origine Syracusanus, an Thurius, an Atheniensis fuerit, eiusque fatis, orationibus atque diuersis de stilo ingenioque Lysiae iudiciis copiosus, plures, tam veteres, quam recentiores laudauit auctores, inter se dissentientes. Athenis nostrum fuisse natum, patre Cephalo, Syracusano, Lysaniae F. Cephali N. qui Athenas commigrauit, docet et de *Cephalo* alioque, quem Tzetzes confudit, bene agit Taylor. *Thurius* quoque vocatur noster, quod per aliquod tempus est apud Thurios versatus: male autem a quibusdam dictus est patria Cephaloeditanus, confusione e nomine patris Cephali enata. *Harl.*

k) In Plutarchi codicibus legitur LXXXII. sed hoc parum conuenit cum elencho Archontum et cum iis, quae deinde apud Plutarchum sequuntur, tum quod in vita Isocratis ait, Lysiam illo XXII. annis aetate fuisse maiorem. [conf. *Corsini* F. A. tom. II.

V. C. 295. sed sec. *Hamberg*. Zuverläss. Nachricht. vol. I. p. 201. A. M. 3526. a. Chr. 458. in Olymp. anno omnes consentiunt. vid. *Corsini* F. A. tom. II. p. 69. et tom. III. p. 200.] Annos natus quindecim ad Sybaritas siue Thurios nouam Atheniensium coloniam profectus [l], atque a *Tisia* et *Nicia* Syracusanis [m] eruditus fuit. Interiecto tempore, cum sorte ductus remp. ibidem per aliquod tempus gessisset, rebus Atheniensium in Sicilia adflictis, reuersus est Athenas Olymp. XCII. 1. Inde pulsus in exsilium a triginta tyrannis, concessit Megaram, post reditum a Thrasybulo ad praeturam frustra commendatus, [vid. *Taylor*. vit. Lys. pag. 145 sq.] reliquam vitam priuatus exegit. Socrati, philosopho, et aliis viris claris familiaris, artem dicendi professus, causas non ipse dixit in iudiciis [n], sed in aliorum vsum orationes conscripsit, eisque dicendas suppeditauit, cuius rei exemplum habes etiam apud Plutarchum lib. de garrulitate pag. 504. Attigit annum aetatis LXXIII. [o] vel vt alii LXXVI. aliis, sub Archonte Nicone vel Nausinico [p] obiisse, atque adeo octogesimum superasse, adfirmantibus. Quod si verum est, iam centesimam Olympiadem adsecutus est viuendo, ac Demosthenem puerum

tom. II. pag. 69. Plura Plutarchi loca de Lysia in mendo cubant. vid. *Taylori* vitam Lys. p. 110. 150. etc. *Hamberger*. in Z. N. tom. I. pag. 183. qui in nota Plutarchi quendam de Andocidis Lysiaeque aetate locum corrigit.] Fuit et alius *Lysias* antiquior, qui praetoris munere functus Athenis Olymp. XX. 3. *Lysias* item Tarsensis, Epicureus, de quo *Athenaeus* V. p. 215. *Lysias*, pharmacopola, Diogenis Cynici aequalis. Laert. VI. 42. *Lysias*, quem colloquentem inducit *Plutarchus* libro de Musica. *Lysias*, qui, Traiano imperatori carus, successor imperii ab eo designatus est, teste *Themistio* orat. 16. p. 205. [*Lysias* male legebatur apud Ciceron. de finib. V. 5. vbi Lambinus et Dauis. restituerunt e codd. et ex historia *Lyco*. — *Lysias*, Antiochi Epiphanis strategus, procurationem regni Syriae inuadit, vid. quos laudat Freinshem. in Supplem. Liuii, lib. XLVI. 24. 25. 29. 39. *Simson*. in Chron. ad A. M. 3839. 3840. 3842. — *Claudius Lysias*, tribunus roman. qui Paullum, apostolum, eripuit e manibus Iudaeorum. Act. Apost. XXIII. 26. *Lysias*, sophista, ad quem ea omnia pertinere, quae sub *Lysiae* ἐρωτικῶν nomine laudantur a vetustis scriptoribus, et epigramma Philisci in Lysiam apud Plutarchum, opinatur *Taylor* pag. 154 sq. adde eumdem *T*. in lection. Lysiacis pag. 221 sq. cap. 1. de aliis Lysiis. *Harl*.] De *Cephalo*, Lysiae nostri patre, vide Tzetzae Chil. VI. hist. 34. [qui falsa tradidit. vid. supra ad §. 1. de *Cephalo* adnotata.] *Lysiae* effigies duplex apud Fuluium Vrsinum p. 75. elog. et in Iac. Gronouii thesauro Antiq. Graecar. tom. II. tabula 69.

l) Conf. *Diodor. Sic*. XII. 10. pag. 484. ibique Wesseling. *Simson*. Chron. ad A. M. 3561. a. Chr. 442. *Heynii* Opuscula acad. vol. II. p. 138. *Taylor*. vit. Lys. ad Olymp. LXXXIV. 1. *Larcher*. in diss. Herodot. p. 584. qui coloniae originem ponit in Olymp. LXXXIV. 1. ante Chr. 444. V. C. 310. ex Dionys. Halic. in Lysia pag. 130. et Plin. XII. 4. et de eius reditu *Taylor*. ad Olymp. LXXXIV. 1. *Heyn*. l. c. pag. 141. *Simson*. ad A. M. 3593. ante Chr. 410. *Harl*.

m) Etiam Lysiam Syracusanum, rhetorem, vocat Timaeus apud *Cic*. in Bruto cap. 16. et *Suidas* in Λυσίας, parens enim ipsius Syracusanus gente fuit, sed habitatione Atheniensis. *Iustinus* V. 9. *Lysias Syracusanus, orator, exsul tunc, quingentos milites stipendio subinstructos in auxilium patriae communis eloquentiae misit*. *Fabric*. De *Tisia* vid. *Mongitor*. Biblioth. Sic. II. pag. 267 sq. et de *Nicia* ibid. pag. 85. atque infra in Elencho rhetor. lib. IV. cap. 32. *Harl*.

n) Cicero in Bruto, cap. 9. *Fuit Lysias in causis forensibus non versatus, sed egregie subtilis scriptor atque elegans* etc. Idem cap. 12. *Nam Lysiam primo profiteri solitum esse artem dicendi, deinde quod Theodorus esset in arte subtilior, in orationibus ieiunior, orationes eum scribere aliis coepisse, artem remouisse*.

o) In Plutarchi codicibus male LXXXIII.

p) *Dionysius Halicarnass*. de Lysia pag. 85. *Fabric*. Dionysii narrationem sequuntur *Corsin*. in F. A. III. pag. 300. et *Taylor*. in vita Lys. huiusque mortis tempus adsignant Olymp. C. 2. vel 3. anno aetatis LXXX. vel LXXXI. *Harl*.

puerum videre potuit, qui natus est Olymp. XCVIII. 4. *Hegesiam* q), ineptum Lysiae imitatorem, perstringit *Cicero* in Oratore cap. 67. et 69. Idem in Bruto cap. 16. cum Lysia conferens [P] *Catonem: Acuti sunt*, inquit, *elegantes*, *faceti*, *breues: sed ille Graecus ab omni laude felicior.*

Lysiae r) nomine orationes olim ferebantur CCCCXXV. vt testantur Plutarchus et Photius cod. CCLXII. Plurimas eius esse orationes, prae se tulit etiam *Cicero* in Bruto cap. 16. [vbi de eius stilo iudicat.] ex quibus genuinae CCXXX. ex sententia Dionysii Halicarnassei libro de Lysia, de *Caecilii* apud Plutarchum, vel, vt apud *Photium* est, CCXXXIII. [conf. *Taylor*. praefat. p. 64 sqq. edit. Reisk. vbi quoque de *Caecilio*, rhetore, agitur.] Nam apud Suidam quidem, quod vltra trecentas genuinae exstitisse leguntur, corrigendum numerum monuit *Meursius* lib. III. Attic. Lect. cap. 8. Ex eiusdem Bibliotheca Attica iuuat hoc loco titulos orationum Lysiae, quotquot apud veteres memorantur, sed litterarum ordine a me digestos et obseruationibus quibusdam auctos, subiungere. Crucis signo notatae quatuor et triginta adhuc exstant, et numerum ordinis orationum, in editionibus obseruati, adscriptum habent. [conf. Lysiae fragmenta, a Tayloro collecta, et Mongitor.]

Περὶ Ἀγησάνδρε. Priscian. lib. XVIII. vide infra Περὶ Ἡγησάνδρε.

† Κατὰ Ἀγοράτε XII. Vide infra inter suppositias Κατ' Ἀρισταγόρε.

Πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν, Χρέως, ἢ περὶ συκοφαντίας, *Athen.* [lib. XIII. cap. 9. p. 611. sed vid. Taylor. fragm. nr. I. pag. 3.] Harpocrat. Laertius II. 63. [Hanc pro suppositia habet Clericus in testimoniis, Aeschinis dialogis praefixis, pag. 27. *Heumann.*]

† Πρὸς Ἀλκιβιάδην, λειποταξίε XIII. Suid. in Αἰσθέσθαι. Hanc orationem, latine versam, a Claudio *Grolarto*, edidit H. Stephanus ad calcem Oratorum Graecor. Paris. 1575. fol.

† Πρὸς Ἀλκιβιάδην, ἀστρατείας XIV. Suid. in Αἰσθέσθαι.

Πρὸς Ἀλκίβιον. Suid. in Παλαιόν. Forte Ἀλκιβιάδην. [dissentit Taylor. pag. 7.] Lysiae aduersus Alcibiadem oratio citatur etiam ab *Athenaeo* XIII. pag. 574.

† Κατὰ Ἀνδοκίδε, ἱεροσυλίας siue ἀσεβείας V. Contra Andocidem, rhetorem. Exordium huius orationis intercidit. conf. Küster. ad Suidam in Φάρμακος. Verba quaedam ex Harpocrat. et Suida in Ῥόπτρον supplet *Guil. Canterus* lib. VIII. cap. 4. Nou. Lect.

q) Hunc primum fuisse stili asiatici auctorem, notat *Burmann.* II. ad Valesii lib. de critica pag. 160. et pag. 233. *Harl.*

r) Veterum iudicio Lysiae tribuitur subtilitas τὸ λεπτὸν καὶ ψιλόν· *Plutarch.* de auditione p. 42. et 45. *Cic.* in Oratore cap. 9. vt Demostheni vis, suauitas Isocrati, acumen et argutiae Hyperidi, Aeschini lenitas et splendor verborum. Hinc Catonis maioris dictioni Lysianam collatam a nonnullis fuisse, miratur idem Plutarchus in Catone p. 340. *Fabric.* Testimonia veterum de Lysia collegerunt *Thom. Pope-Blount* in censura celebr. authorum. Geneuae, 1710. 4. p. 20 sq. et *Taylor.* post vitam Lysiae p. 213 sqq. *Caecilius* apud *Longin.* sect. 32. fin. Lysiam anteponit Platoni, quod tamen a vero alienum esse iudicat Longinus. A *Mureto* var. lection. II. 3. vocatur *prudentissimus et acutissimus orator*, et VII. 23. *subtilissimus oratorum:* a *P. Victorio* var. lectt. lib. 26. cap. 3. *venustissimus orator.* — Duo Lysias, rhetoras, quorum antiquior Socrati familiaris fuerit, iunior Demostheni, statuit *Ionsius* de scriptor. H. Ph. I. 7, 36. *Harl.*

Lect. [add. *Mauſſac.* ad Harpocrat. voc. Ῥόπτρον.] Exſtat etiam Andocidae apologia, vt ante monui.

Κατ' Ἀνδροτίωνος. Harpocrat. in Σηράγγιος.

Περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. Harpocrat. in Ἐννεάκρουνον. *Pauſan.* Attic. cap. 14.

Ὑπὲρ τῆς Ἀντιφῶντος θυγατρός. Plutarchus in vita Antiphontis.

Κατ' Ἀπολλοδώρου. Harpocrat. in Πρόπεμπτα.

Πρὸς Ἀρέσανδρον. Harpocrat. in Ἐκλογεῖς.

[Πρὸς τὴν Ἀριςοδήμου γραφήν. Harpocrat. in Ἀνθήνη. vid. *Taylor.* fragm. pag. 10.]

[Πρὸς Ἀριςοκράτην. Harpocrat. in Ἐρανιςής. *Taylor.* ibid.]

† Ὑπὲρ τῶν Ἀριςοφάνους χρημάτων πρὸς τὸ δημόσιον XVIII. [P]

Πρὸς Ἁρμόδιον. Plutarch. in vita Lyſiae. [Eadem, quae Περὶ τῆς Ἰφικράτους εἰκόνος, ſed auctore Iphicrate, ex mente Dionyſ. Halic. vid. ſupra, *Iphicrates* ad §. 1. *Freytag.* de ſtatuis pag. 40 ſqq. et *Taylor.* pag. 18.]

[Πρὸς Ἀρχεβιάδην. *Dionyſ. Halic.* in Iſaeo, *Taylor.* fragm. pag. 10.]

[Πρὸς Ἀσίωνα περὶ τῆς τῶν βιβλίων κλοπῆς. *Valeſ.* ad Harpocrat. voc. Ἀμφιγνοεῖν. *Taylor.* pag. 11.]

Περὶ τοῦ Ἀσπονδοποιοῦ. *Pollux* VII. 2. [ſect. 15. vbi vero *Hemſterhuſ.* ex codd. repoſuit Περὶ ἀσπιδοποιοῦ, vt ibidem ſect. 155. ſine vllo codicum diſſenſu legitur.]

[Πρὸς Ἀσωπίδωρον περὶ οἰκίας. Harpocrat. in Παρακαταβολή.]

Κατ' Αὐτάνδρου καὶ Πυθέου ξενίας. Harpocrat. in Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Apoſtol. IV. 30. Prouerb.

[Κατ' Αὐτοκλέους. *Pollux* VII. 200. vbi Iungermann. videbis; dummodo fuerit oratio ab Lyſia.]

Κατ' Αὐτοκράτους. *Pollux* VII. [ſect. 77. IX. 57. *Phrynichus* p. 64. vbi interpres: *in ea in Ariſtocratem.*

Ὑπὲρ Ἀχιλλείδου φόνου. *Pollux* IX. 5. ſect. 50. et 8. ſect. 154. Apſines rhetor.

[Ὑπὲρ Βακχίου καὶ Πυθαγόρου. Harpocrat. in Κύπασις.]

Περὶ τοῦ Βατράχου φόνου. Vide *Meurſ.* de populis Atticae in Φηγοῦς. [*Harpocrat.* in Φηγούσιον.]

[Πρὸς Βοίωτον. Harpocrat. et Suidas in Ἀνάγεσθαι. At enim, annon legendum ſit Πρὸς Βοίωνα, an Πρὸς Δίωνα dein, vtrum oratio ſit genuina, aut Iſaeo vindicanda, non liquet, et dubius eſt Taylor. p. 12 ſq. Πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους πρὸς ΒΟΩΝΟΣ παίδων citatur ab Harpocrat. in Ἐπιτροπή.]

Πρὸς Γλαύκωνα. *Harpocrat.* in Ἡλιαία. Suid. in Προύκειτο. *Fabric.* Haec et prima περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου vna eademque eſſe videtur Tayloro pag. 13. *Harl.*

Ὑπὲρ Δεξίου ἀποςασίου. Harpocrat. in Στρομβιχίδης.

† Περὶ Δημεύσεως τῦ Νικίυ ἀδελφῦ, ἐπίλογος. XVII.

Δημηγορίαι, titulus generalis plurium orationum Lysiae apud Dionysium Halicarnass. et Photium. Orationes deliberatiuae, vt contra iudiciales λόγοι δικανικοὶ, quales non pauciores ducentis composuisse Lysiam, testatur idem Dionysius pag. 87.

Ὑπὲρ τῶν δημιοπράτων πρὸς Εὐθείαν. Pollux X. 24.

† Περὶ δημοσίων ἀδικημάτων. XVI. Apologia extremo mutila pro eo, cuius bona iniuste fisco addita fuerant.

† Ἀπολογία δήμυ καταλύσεως. XXIV.

Περὶ τῦ διδομένυ τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολῦ. Vide infra Πρὸς τὴν εἰσαγγελίαν.

Περὶ τῦ Δικαιογένυς κλήρυ α΄. β΄. Suid. in Τέως. [vid. paullo ante, Πρὸς Γλαύκωνα.]

† Κατὰ Διογείτονος. XXX. Laudat Photius sub titulo Ὁ πρὸς Διογείτονα, ἐπιτροπῆς. Meminit et Plutarchus, et quae eius habemus, nobis seruauit Dionysius Halicarnasseus. Vide etiam Petrum Victorium XXIV. 5. Var. Lect.

Περὶ τῦ Διογένυς κλήρυ. Priscianus lib. XVIII. Harpocrat. [Eadem forsan est, quae alias citatur πρὸς Διογένην s. κατὰ Διογένυς.]

Κατὰ Διοδότυ. [Διοδώρυ cod. Cantabr. Harpocrat.] Harpocrat. in Αὔλιαι.

Πρὸς Διοκλέα ὑπὲρ τῦ κατὰ τῶν ῥητόρων νόμυ. Theon. Progymnasm. cap. 2. Harpocratio in Δώρων γραφή.

† Κατὰ Διονυσίυ Τυράννυ, exordium exstat apud Dionys. Halic. et inter editas Lysiae orationes nr. XXXII. Meminit et Plutarchus.

Κατὰ Διοφάντυ περὶ χωρίυ. *Pollux* VII. 3. [s. 17. vbi Taylor. malit Ὑπὲρ Διοφ. Kühn. Πρὸς Διοφ.]

Πρὸς Δίωνα. Harpocrat. in Φασκώλιον.

† Apologia δωροδοκίας, XX. Suid. in Τέως.

[Περὶ Ἐγγυθήκης, orat. incerta. vid. Taylor. et Casaubon. ad Athen. V. 13.]

Ἐγκώμια. Plutarch. et Suid. in Λυσίας. Photius.

† Πρὸς τὴν εἰσαγγελίαν περὶ τῦ μὴ δίδοσθαι τῷ ἀδυνάτῳ ἀργύριον, XXIII. Apologia Lysiae pro se ipso, quod, cum egenus non esset, pecuniam a rep. [P] accepisset. Apud Suidam in Ἀνάπηρον titulus huius orationis est Περὶ τῦ διδομένυ τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολῦ. [conf. Freytag. de statuis etc. pag. 40.]

Περὶ τῆς εἰσφορᾶς. Harpocrat. in Ἐπιγραφεῖς.

Περὶ τῆς Ἐπιγένυς διαθήκης. Suid. in Ἀνάργυρος.

† Κατὰ Ἐπικράτυς καὶ τῶν συμπρεσβευτῶν ἐπίλογος. XXVI.

Ἐπιτάφιοι. Plutarch. Suid. *Theo Progymnasm.* p. 15. *Dionys. Halicarnass.* in Τέχνῃ p. 39. *Photius.* [conf. *Taylor.* in Lection. Lysiac. cap. 3. p. 231.]

† Ἐπιτάφιος τοῖς Κορινθίων βοηθοῖς. XXXI. Latine vertit *Ianus Vitalis* Romae 1515. 4. Basil.

fil. 1522. 4. *Muret.* XVII. Var. lectt. cap. 11. Postea Francisc. Fabric. Elegantissima et elaboratissima oratio, iudice *Schurzfleischio* 42. ad Longin. [Varias lectiones ex cod. Vffenbachio dedit *Io. Henr. Maius* in Catal. MSS. Vffenbach. p. 567 sqq. et ego ex Steinheilii exemplo inde sumto, in Anthologia graeca prosaica.]

Πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῶν Βοώνος παίδων. Harpocrat. in Ἐπιτροπή. [v. supra Πρὸς Βοιωτόν.]

† Ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογία. I. Hanc orationem post Ianum Vitalem, Romae, 1515. 4. Basil. 1522. 4. et Francisc. Fabric. latine vertit *H. Stephanus* et cum graecis oratoribus edidit Paris. 1575. fol. Praelectionibus illustrauit *Andreas Dounaeus*, Professor graecae linguae in Academia Cantabrig. 1593. 8. Gallice vertit *Iacobus Contesius de Vintemille.* Lugd. 1576. 8. [vid. infra in indice editionum et *Taylor.* praefat. ad Lysiam pag. 78. Reisk.]

† Κατὰ Ἐρατοσθένους. XI. Hanc orationem transtulit *Guil. Canterus* Basil. 1566. et *Claudius Grolartus*, cuius versio edita ab H. Stephano 1575. *Lysiae* orat. contra Eratosthenem adulterum et alteram funebrem de laudibus Atheniensium vertit *Franc. Philelfus*, vt ipse testatur lib. X. epist. p. 74. ad Bichetum. [plura vide apud *Taylor.* in praefat. pag. 73 sqq. edit. Reisk. Ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους πρὸς Ἰσόδημον. Harpocrat. et Suid. in Αὐθέντης.]

† Κατὰ Ἐργοκλέους, ἐπίλογος. XXVII.

Ἐρωτικός. Plato in Phaedro, Max. Tyrius diss. 8. Harpocrat. in Ἀπαγορεύειν. [an Demosthenem scribere debuit Harpocrat. vid. *Vales.* ad Harpocrat. pag. 353. et *Taylor.* fragm. Lys. p. 15.] Plures Lysiae λόγους ἐρωτικοὺς memorat Plutarchus in vita, Photius cod. CCLXII. et Suidas in Λυσίας.

[Πρὸς Ἐτεοκλέα περὶ χρημάτων. Harpocrat. in Ἑβδομευομένου· sed *Iungermann.* ad Pollucem VII. sect. 200. suspicatur πρὸς Αὐτοκλέα.]

Περὶ τῆς Εὐάνδρου δοκιμασίας. XXV. Exordio et maiori parte mutila.

Περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. Harpocrat. in Κῶοι et Μεταπύργιον.

[Πρὸς Εὐδίαν ὑπὲρ τῶν δημιοπράτων. *Pollux* X. sect. 96. vbi vid. interpr. de lectione.]

Κατ' Εὐθυδίκου. Harpocrat. et Suid. in Ἀμφιδέας. [vid. Taylor. fragm. pag. 16.]

Περὶ Εὐθυκλέους χωρίου. Harpocrat. in Αὐτομαχεῖν, et Εὐκλέους. vid. Maussac.

[Ὑπὲρ Εὐκρίτου διαμαρτυρία. vid. *Taylor.* fragm. pag. 16.]

Πρὸς Εὐπείθην. Harpocrat. in Δερμιστής.

Κατ' Εὐφήμου. Harpocrat. in Λαμπάς.

Περὶ Ἡγησάνδρου κλήρου. Harpocrat. in Κακώσεως. Male apud Priscianum lib. XVIII. περὶ Ἀγησάνδρου.

Περὶ Ἡμικληρίου τῶν Μακαρτάτου χρημάτων. Harpocrat. in Σιτοῦ.

† Κατὰ Θεομνήστου α'. IX.
β'. X.

Πρὸς Θεοπείθη. Harpocrat. in Ἐπιδιατίθεσθαι.

Κατὰ Θεοπόμπου αἰκίας. Athenaeus lib. II.

Κατὰ Θεοπόμπου, κλήρου. Harpocrat. in Ὀργεῶν.

Κατὰ Θεοσδοτίδου. Pollux VIII. 6. sect. 46.

Πρὸς Ἱπποθέρσην. Harpocrat. [P]

Πρὸς Ἱπποκράτην. Pollux VIII. 6. sect. 46.

(Πρὸς Ἰσοκράτην περὶ αἰκίας. Etymol. M. et Suid. in Ὕβρις.) [Sed *Taylor*. fragm. p. 17. apud Suid. et Etymol. M. legendum censet πρὸς Ἱπποκράτην· et orat. πρὸς Ἰσοκράτην catalogo eximendam. Idem vero aliam ex Dionysio Halic. addit πρὸς Ἱπποκράτους παῖδας.]

Περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεᾶς. Vlpian. in orat. Demosthenis contra Midiam. Suid. in Παῦλος Γερμῖνος. *Fabric.* Haec oratio vocatur quoque ab aliis περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεᾶς, atque sic inscripta tributa est Lysiae a Paullo Germino, Sophista, teste *Eudocia* pag. 353. Eadem nuncupatur ab Aristotele πρὸς Ἁρμόδιον, ac probabilius ab Aristotele atque Dionysio Halicarn. tribuitur *Iphicrati*, de quo supra disseruimus. vid. *Taylor*. fragm. p. 18 sqq. *Freytag*. de statuis X. rhet. p. 41. vti quoque oratio περὶ τῆς Ἰφικράτους προδοσίας siue Ἀπολογία Ἰφικράτους adsignatur Iphicrati a Dionysio Halicarn. *Harl.*

Ὑπὲρ Καλλαίσχρου. Pollux X. 24. sect. 105.

Πρὸς Καλλικλέα. Harpocrat. et Suid. in Ἀπόμισθοι.

† Ὑπὲρ Καλλίου. Exstat exordium IV. quod in graecis edit. perperam proximae orationi contra Andocidem adnectitur, vt notatum *Guil. Cantero* VIII. 4. Nou. Lect.

Πρὸς Καλλιππίδην. Harpocrat. in Λάρκος.

Πρὸς Κινησίαν α΄. β΄. Harpocrat. in Κινησίας. [de qua paullo copiosior est Taylor.]

Πρὸς Κλεινίαν. Suid. in Ὑπὸ μάλης. Harpocrat. in Χίλιοι διακόσιοι.

Πρὸς Κλεόστρατον. Priscianus lib. XVIII.

Πρὸς Κλέωνα. Pollux X. 44. *Fabric.* sect. 174. vbi Iungermann. eamdem esse orationem putat, quam *Pollux* VII. 104. et 105. et *Athenaeus* vocant περὶ τοῦ χρυσοῦ τρίποδος· cui subscribit *Taylor*. fragm. p. 34. nr. CXXXII. qui orationem inscriptam fuisse indicat πρὸς Κλέωνα περὶ τοῦ χρυσοῦ τρίποδος. *Harl.*

Πρὸς Κριτόδημον. Harpocrat. in Ἐπίπεμπτον.

Ὑπὲρ Κτησιάρχου. Harpocrat. in Ἐπεσκήψατο.

Κατὰ Κτησιφῶντος. Suid. in Ἀπείπατο et Συγκομιδή.

Πρὸς Λακράτην. Harpocrat. in Ὀβολοστατεῖ.

Πρὸς Λεπτίνην. Harpocrat. in Ἄρδηττος. [quidam codd. πρὸς Ἐλπίνην.]

[Περὶ Μακαρτάτου κλήρου. *Harpocrat.* in Προσπάλτιοι, et ἐν τῷ περὶ ἡμικληρίου τῶν Μακαρτάτου χρημάτων. vid. supra περὶ ἡμικληρίου.]

† Ὑπὲρ

† Ὑπὲρ Μαντιθέε. XV. Titulus integer: ἐν βελῇ Μαντιθέῳ δοκιμαζομένῳ ἀπολογία. Sic oratio XXX. et XXV. est contra Philonem et Euandrum, δοκιμασίας. De δοκιμασίας Attica, siue examine vitae, quod magistratuum candidati Athenis subire debebant, vide *Ioh. Henrici Boecleri* dissertationem, editam Argentorati ann. 1656.

Κατὰ Μαντίε. Harpocrat. in Νότιον.

Πρὸς Μέδοντα. Athen. lib. XIII. Harpocrat.

Κατὰ Μικίνε, φόνε. Vid. *Meurs.* lib. III. Attic. Lect. cap. 21. *Fabric.* Taylor. fragm. p. 24. eamdem fuisse iudicat, quam Schol. Hermogen. p. 165. citat Λυσ. λογ. πρὸς Μικρίνην. *Harl.*

Πρὸς Μνησίμαχον. Harpocrat. in Καρκῖνος.

Ὁ κατὰ Μνησιπτολέμε. Phot. cod. CCLXII.

Κατὰ Μόσχε. Harpocrat. in Δήμαρχος.

Πρὸς Ναυσίαν περὶ τε τύπε. Suid. in Λιθεργική. Pollux VII. 27. [vid. *Taylor.* p. 25 sq.]

Κατὰ Νικίε. Suid. in Πτώματα. *Laertius* lib. I. sect. 55. *Meursius* III. 8. Attic. Lect. [inprimis *Taylor.* fragm. CI. etc. p. 26. qui quatuor diuersas numerat, et orat. κατὰ Νικίδε non censet aliam esse quam actionem inertiae contra Niciam.]

Πρὸς Νικόδημον καὶ Κριτόβελον. Harpocrat. in Ξυστίς.

† Κατὰ Νικομάχε γραμματέως εὐθυνῶν κατηγορία. XXIX. Accusatio de non reddita magistratus sui ratione.

[Ὑπὲρ Νικομάχης πρὸς Ἐλεφαντίδην καὶ Διοφάνην. *Marcellinus* ad Hermogen. pag. 130.]

Πρὸς Ξενοκράτην. Etymol. M. in Συγκομιδή. At Suid. in eadem voce, πρὸς Ξενοφῶντα. [P.] [Meursius, iudice Tayloro, fragm. pag. 27. non recte fecit, qui duas exinde orationes procudit.]

Ὀλυμπιακός. Plutarch. in vita. Harpocrat. in Ἰόνιος. Theo progymnasm.

Περὶ τῆς Ὀνομακλέες θυγατρός. Harpocrat. in Πεντακοσιομέδιμνοι et Ὑβάδαι.

Apud *Clementem Strom.* VI. pro Λυσίας ἐν Ὀρφικοῖς legendum Ὀρφανικοῖς. vt in Orpheo dixi. Ὀρφανικοὶ λόγοι sunt de pupillis, vt ἐπιτροπικοὶ de tutela, βίαιοι, de vi, φονικοὶ, de caede, κληρικοὶ, de haereditate.

† Κατὰ Παγκλέωνος. XXII. quod non sit Atticus e Demo Plotheensi. Male in titulo et per totam orat. πλαταιεὺς pro πλωθειεύς. Vide *Meursium* de populis Atticae et III. 29. Lect. Attic. et *Sam. Petitum* p. 133. ad Leges Atticas: sed et lib. II. cap. 9. Miscell. vbi vulgatam lectionem tuetur.

Πανηγυρικοὶ λόγοι. Dionys. Halicarnass.

† Πανηγυρικὸς κατὰ Διονυσίε. XXXII.

Κατὰ Πανταλέοντος. Pollux IV. 3. sect. 23.

Πρὸς Πολέμωνα. Suid. in Ἐπὶ καλάμῃ ἀρεῖν.

† Περὶ τε μὴ καταλῦσαι τὴν πάτριον πολιτείαν Ἀθήνησι. XXXIV. pars eius exstat seruata a *Dionysio Halic.* in extremo libri de Lysia.

† Ὑπὲρ

† Ὑπὲρ Πολυστράτου. XIX. Meminit Suid. in Πολύστρατος.

Κατὰ Ποσειδίππου. Harpocrat. in Ἀπολαχεῖν.

† Ἀρεοπαγιτικὸς ὑπὲρ τοῦ σηκοῦ Ἀπολογία, de olea sacra. VI. Apologia pro eo, qui sacrae oliuae truncum ex agro suo exstirpasse arguebatur. A quibusdam, vt Paulo Germino, Sophista Mysena, hanc orationem Lysiae abiudicatam esse, testis *Photius* cod. CCLXII. qui illam sententiam refellit.

† Πρὸς Σίμωνα, ἀπολογία. II.

† Κατὰ τῶν σιτοπωλῶν. XXI. Suid. in Ἄξιον. Hanc orationem a *Claudio Grolarto* versam latine subiecit H. Stephanus oratoribus graecis, Paris. 1575. fol.

† Ὑπὲρ τοῦ στρατιώτου. VIII.

Κατὰ Στρατοκλέους. Harpocrat. in Ἐξούλης.

† Κατηγορία πρὸς τοὺς συνουσιαστὰς, κακολογιῶν. VIII.

Σωκράτους ἀπολογία; sed a Socrate vt parum virilis repudiata. *Cicero* I. 54. de orator. *Valerius Max.* VI. 4. *Quinctilian.* XI. 1. *Laert.* II. 40. *Plutarch.* in vita Lysiae. *Stobaeus* serm. 7. Photius.

Πρὸς Τιμόθεον, προδοσίας. Plutarch. in Lysiae vita.

Πρὸς Τίμωνα. Suid. in Ἐσχηματισμένος.

Πρὸς Τιμωνίδην. Suid. in Διάθεσις. Vlpian. in Olynthiac. II.

Κατὰ Τισίδος. Dionys. Halicarnass. περὶ Δημοσθ. δεινότητος.

† Περὶ τραύματος ἐκ προνοίας. III. [P]

† Κατὰ τῶν τριάκοντα. Plutarch. in Lysiae vita. Forte intelligit orationem, quae exstat contra Eratosthenem XI.

Περὶ τοῦ τύπου. Vide supra Πρὸς Ναυσίαν.

Ὑπὲρ Φανίου, παρανόμων. Athen. lib. XII. Antiquior hic Phanias fuit Eresio et Stoico.

Περὶ τοῦ Φερενίκου ὑπὲρ τοῦ Ἀνδροκλείδου κλήρου. Dionys. Halicarnass. in Isaeo. Suidas in Οὐσία φανερά. [conf. *Taylor.* fragm. pag. 31 sq.]

† Πρὸς Φιλοκράτην ἐπίλογος. XXVIII. Meminit Harpocrat.

† Κατὰ Φίλωνος, δοκιμασίας. XXX.

Πρὸς Φίλωνα ὑπὲρ Θεοκλείδου φόνου. Pollux IX. 5.

Πρὸς Χαιρέστρατον. Harpocrat. in Ἐπακτὸς ὅρκος.

Πρὸς Χυτρῖνον. Pollux X. 26.

Ὑπὲρ τοῦ ψηφίσματος. Plutarch. in vita Lysiae.

Suppositae

Suppositae dubiaeque a Meursio obseruatae hae sunt: [quas Taylor. in catalogo deperditarum, aut a veteribus memoratarum 134. orationum ac fragm. simul enumerauit.]

Πρὸς Ἀλεξίδημον. Harpocrat. in Δατεῖσθαι.

Περὶ τῆς Ἀμβλώσεως. Harpocrat. Apostolius II. 89. Prouerb. Theo progymnasm. p. 16. [*Victor.* V. L. XXVII. 2. *Taylor.* fragm. pag. 8.]

Περὶ τῶν ἀνακαλυπτηρίων. Theo progymnasm. [cap. 2. *Taylor.* l. c. pag. 8 sq.]

Πρὸς Ἀνδοκίδην, ἀποστασίε. Harpocrat.

Κατ' Ἀρισταγόρε ἐνδείξεως. Harpocrat. in Ἀμωσγέπως, sed legendum Κατὰ Ἀγοράτε. Locus enim ab Harpocratione citatus in oratione contra Agoratum, licet corrupte, exstat, quae inter editas est duodecima.

Πρὸς Ἀριστοκράτην περὶ ἐγγύης ἐράνε. Harpocrat. in Ἐρανιστής.

Πρὸς Ἀσίωνα [Αἰσίωνα *Reines.* V. L. p. 330.] περὶ τῆς τῶν βιβλίων κλοπῆς. Harpocrat. in Ἀμφιγνοεῖν. [vid. supra h. v.]

Κατ' Αὐτοκλέες. Pollux VII. 33. Non enim opus est emendatione Meursii III. 14. Attic. Lect. quam ipse in Biblioth. Attica recte retractauit. [vid. superiore in catalogo h. v.]

Ὑπὲρ Βακχίε καὶ Πυθαγόρε. Harpocrat.

Πρὸς Βοιωτόν. Harpocrat. in Ἀνάγειν. [vid. antecedentem catalog. in suo litter. ordine.]

Κατὰ Δημοσθένες, ἐπιτροπῆς. Suid. in Καρπῦ δίκη. Harpocrat. pluries.

Πρὸς Διογένην ὑπὲρ μισθώσεως οἴκε. Harpocrat.

Πρὸς Διοχάρη. Harpocrat. in Μεταλλεῖς.

Περὶ τῆς ἐγγυθήκης. Athen. lib. V. p. 209 sq. Harpocrat. in Ἐγγυθήκη.

Πρὸς Ἐτεοκλέα περὶ χρημάτων. Harpocrat. in Ἐβδομευομένε.

Ὑπὲρ Εὐκρίτε. Hesych. Harpocrat.

Κατὰ Θρασυβέλε. Harpocrat.

Περὶ τῆς Ἰφικράτες εἰκόνος. Dionysius Halicarnass. in Lysia p. 85. [de hac et sq. supra Περὶ τῆς Ἰφικρ. δωρεᾶς.]

Ἰφικράτες ἀπολογία. Dionysius Halicarnass. et Plutarch. in Lysia.

Πρὸς Καλλιφάνην, ξενίας. Harpocrat. in Νοθεία. [¶]

Περὶ τῦ κυνὸς, ἀπολογία. Harpocrat. in Καρκῖνος. [vid. *Taylor.* fragm. pag. 23.]

Πρὸς Λαΐδα. Athenaeus. Harpocrat. [s. κατὰ Λαΐδος vid. *Taylor.* ibid.]

Κατὰ Λυσιθέε. Harpocration variis in locis. Suid. in Γωνία. [vid. *Taylor.* pag. 24.]

Πρὸς Μενέστρατον. Harpocrat. in Προθεσμίας.

Πρὸς τὴν Μιξιδήμε γραφὴν ἀπολογία. Harpocrat. et Suid. in Μεσαῖος. adde *Meurs.* III. 14. Attic. Lect. [et *Taylor.* fragm. pag. 25.]

Πρὸς Νικαρχὸν τὸν αὐλητήν. Harpocrat.

Κατὰ Νικίδε, nisi legendum κατὰ Μικίνε, φόνε. *Meurs.* III. 21. Attic. Lect.

Ὑπὲρ Νικίε. Dionys. Halicarnass. in Lysia pag. 86. adde *Meursii* librum laudatum III. 8. [*Taylor*. fragm. pag. 26 sq. qui distinguendas censet orationes quatuor.]

Κατὰ Νικομαχίδε. Harpocrat. in Ἐπιβολή.

Πρὸς Πυθόδημον ἀπολογία. Harpocrat. in Τῆτες, pro quo *Pollux* VII. 3. sect. 17. πρὸς Πειθόδημον ὑπὲρ ἀποςασίε. [vbi tamen Meursius quoque censet legendum πρὸς Πυθόδημον ἀπολογία.]

Πρὸς Σώςρατον, ὕβρεως. Harpocrat. in Ἰσοτελής.

Κατὰ Τελαμῶνος. Harpocrat. [plures apud Taylor. pag. 29.]

Κατὰ Φιλίππε, ἐπιτροπῆς. Harpocrat. in Πεδιακά. Pollux X. 4.

Κατὰ Φιλωνίδε. Athenaeus lib. XIII. Harpocrat.

Ὑπὲρ Φρυνίχε θυγατρός. Harpocrat. in Ἀρκτεῦσαι.

Περὶ τῦ χρυσῦ τρίποδος. Athenaeus. Pollux. [vid. supra ad or. Πρὸς Κλέωνα notata.]

In orationes Lysiae praeter *Zosimum Gazaeum* [s] et *Zenonem* Citieum iuniorem commentarios scripserat *Paulus Germinus*, Sophista, vt Suidas [et Eudocia pag. 253.] nos docet. Paulus ille Photio cod. CCLXII. dicitur Παῦλος ὁ ἐκ Μυσίας, et ab eodem arguitur, quod plures Lysiae orationes praeter rationem pro suppositis declarando, effecerit, vt interierint, nec amplius reperiantur. Caium Harpocrationem περὶ τῶν Ὑπερίδε καὶ Λυσίε λόγων idem Suidas commemorat. [Nonnulla Lysiae loca illustrantur a *Palmerio* exercitt. ad scriptores graec. pag. 657 sqq.]

Memorantur praeterea a Plutarcho Lysiae τέχναι ῥητορικαὶ et *Epistolae*, quas septem Suidas indicat, sex amatorias, vnam ad Metaniram, seruam, cuius amores Lysiae obiicit Demosthenes orat. aduersus Neaeram: et quinque ad adolescentes, septimamque seriam siue pragmaticam [t]. Ex his epistolae ad Metaniram meminit *Athenaeus* lib. XIII. pag. 592. C. et *Pollux* VII. 29. Suid. in Ὁμῦ et Ἐγγύς. Septima, pragmatica, ad Polycratem scripta videtur aduersus Empedum, laudarique ab Harpocrat. in Περιφορηθῆναι. Ex reliquis quinque vna ad Asybarum citatur a Suida in Πάμαλα, quem vide etiam in Ὑπὸ μάλης et Φαῦλον.

Codd. et Editiones orationum Lysiae quae exstant. [P]

[De quibusdam codicibus, in quibus orationes Lysiae ab interitu conseruatae sunt, iam egit *Taylor*. in praefat. ad Lysiam p. 70 sq. p. 95 sqq. et in Lection. Lysiacis cap. II. p. 226. edit.

s) Vid. *Eudoc*. p. 203. atque de hoc et Zenone, Paullo Mysio, Caecilio, rhetore, qui secundum *Longin*. sect. 32. scripsit comm. in Lysiam, et reliquis antiquioribus Lysiae ac X. oratorum interpretibus *Taylor*. in praefat. ad Lysiam, tom. II. edit. Reiskii pag. 64—70. *Harl.*

t) Plura de hisce disputat *Taylor*. in vita Lysiae p. 151 sqq. et p. 154. credit, ad alium Lysiam, Sophistam, pertinere ea omnia, quae sub Lysiae ἐρωτικῶν nomine laudantur a veteribus, n. epistolas, quae olim circumferebantur, amatorias, in primis orationem s. potius sermonem ἐρωτικὸν, qui integer seruatur in Platonis Phaedro. *Harl.*

edit. Reiskii: de aliis curatius Reiskius in sua ad Lysiam praefatione p. XIII sqq. atque *Auger.* in praefat. ad tom. I. Lysiae p. XV sqq. Reperiuntur vero codd. mssti,

Florentiae in biblioth. Medic. Laurentiana, teste *Bandini* catalogo vol. I. pag. 555. plut. IV. cod. XXXIII. nr. 2. et vol. III. p. 338. plut. 86. cod. XIV. oratio funebris in eos, qui in bello perierunt. — in vol. II. plut. 57. cod. IV. p. 336 sqq. *Lysiae* oratt. 31. cum Gorgiae, Alcidamantis, Antisthenis et Demadis orationibus, et eaedem eorumdemque orationes cum quadam diuersitate, plut. 57. cod. LVII. pag. 434 sq. — XXVIII. oratt. plut. 57. cod. XLV. pag. 423. — XI. oratt. in vol. III. plut. 74. cod. XII. pag. 101. — in vol. I. citatur in locis commun. S. Maximi pag. 440. et in violar. compos. pag. 549.

Venetiis in biblioth. D. Marci, teste Catal. cod. CCCCXVI. cum Demosthene, pag. 201. — cum eiusdem orationibus, Lysiae oratio funebris, cod. CCCCXVII. pag. 203. — pro Eratosthenis morte apologia, cum *Gorgiae* encomio Helenae et Dionis Chrysostomi oratt. etc. cod. CCCCXXII. pag. 205. — XXVII. oratt. cum Gorgiae encomio Helenae, Alcidamantis II. declamatt. Antisthenis Aiace et Vlysse ac Demadis oratione, cod. DXXII. pag. 281. — — In biblioth. *S. Antonii*, teste Iac. Philippo Tomasino, in Bibliothecis *Venetis* MSS. (Vtini 1650. 4.) p. 17. plut. 18. *Lysii* (sic) Epitaphios, et p. 18. plut. 22. — orationes cum *Alcidamantis* et aliorum variis orationibus. In biblioth. *Naniana*, teste catalogo p. 490. duae orationes, cod. CCXCIII. recentissimus saec. XVIII. — *Mediolani* in biblioth. Ambrosiana, oratt. Lysiae, Gorgiae, Aristidis, Polemonis, Andocidis, Isaei, adnotante *Montfaucon* in Diario italico, pag. 16.

In *Anglia*, Oxonii in biblioth. Balliolensi nr. 116. orat. funebris, secundum *T. I. Eclogam Oxonio-Cantabrig.* (s. Catal. MSStorum.) Londin. 1600. 4. p. 25. Ibid. et ex illo in catalogo librorum MSStorum Angliae et Hiberniae, part. II. p. 9. nr. 367. occurrit cum aliis pythagoricis *Lysiae* epistola ad Hipparchum; sed metuo, ne error sit et intelligenda spuria Lysidis, pythagorei, epistola, atque ita restringenda sint ea, quae *Bonannus* apud Mongitor. II. p. 27. testatur, *Lysiae epistolas* cum oratione illius funebri seruari MSSt. in ciuitate Oxoniensi. — Atqui in bibliotheca Barocciana part. I. p. 18. nr. 139. sunt cum pluribus aliis *Lysidis* Epistola ad Hipparchum atque *Lysiae* ac Demosthenis orationes funebres. Codicem Barocc. et duo codd. Cantabr. alterum in biblioth. collegii D. Ioannis, alterum in biblioth. Io. Mori, Taylor. adhibuit.

Ex codice *Vaticano* et Veneto D. Marci *Muretus* variar. lectt. XVII. 11. quaedam in oratione Lysiae funebri restituit. vide *Taylori* praefat. p. 96 sq. qui praeterea monet, in bibl. Vaticana esse codicem, quondam Palatinum, in quo adseruari videatur *Lysiae* oratio *contra Niciam*, nondum edita, et fragmentis solummodo aliquibus nota: idem ibidem tradit in bibliotheca *Wittiana*, post ea diuendita, fuisse *Lysiam* gr. mstum.

In *Galliis*, in bibliotheca Parisina regia, teste catalog. septem codd. Lys. custodiuntur, qui, nec non alii, in quibus Dionysii Halic. libri de Lysia continentur, item, duo codd. in biblioth. olim Segueriana, posthaec Coisliniana, hodie Sangermanensi seruantur iam a Montfaucon. indicati, ab *Augero* in praefatione paullo vberius describuntur. — In bibl.

de M. *de Mesme*, (in Montfaucon. bibl. bibliothecar. MSS. tom. II. pag. 1328. B.) cod. chart. in 8. est oratio Lysiae, nescio, quae?

De codice *Vindobonensi* et *Augustano*, qui continet orationem funebrem, ingenue iudicauit *Reiske* in praef. pag. XIV sq. [Vindobonensem defendit Cl. *Alter*. p. 373. suae edit.]

In bibl. *Leidensi* inter Perizonianos, teste catalogo pag. 494. nr. 4. in 4. vna Lysiae oratio.

In bibl. *Matritensi*, secundum *Iriartum*, in cod. LVIII. nr. 137. pag. 197. Excerpta quaedam ex *Lysia*, Platone etc. cod. LXXXVIII. pag. 357. *Dionys. Halicarn.* iudicium de Lysia et aliquot *Lysiae* orationes.

Editiones.

Princeps est *Aldina*: quae est tertia (siue secundum libr. Serie dell' edizioni Aldine, ed. II. cura cel. Morelli, Pataui, 1790. 12. pag. 33 sq. prima) pars editionis decem oratorum graecorum, et inscripta: λόγοι τετωνὶ τῶν ῥητόρων. Αἰσχίνε. Λυσίε. Ἀλκιδάμαντος. Ἀντισθένες. Δημάδε. Γοργίε. Λεσβώνακτος. Ἡρώδε. Ἔτι Αἰσχίνε βίος. Λυσίε βίος. *Orationes horum rhetorum gr.* ex recensione Aldi Manutii, Venetiis, apud Aldum et Andr. Socerum 1513. prid. Non. Maii. fol.

Eorum tamen orationes, quae in primo (aut, secundum edit. Morelli, serie etc. citatam, in secundo,) tomo iam reperiuntur, in hoc tomo omittuntur. In primo, (siue secundo) nempe tomo, Aprili mensi publicato, sunt Andocidis, Isaei, Dinarchi, Antiphontis, Lycurgi, Gorgiae, Lesbonactis et Herodis orationes; in altero tomo, IV. Non. Maii, sunt orationes Isocratis, Alcidamantis contra sophistas, Gorgiae laus Helenae, Aristidis Panathen. et Romae laudatio. Hinc primus tomus vulgo postremum occupat locum; generatim vnum conficitur opus, quod et litterarum, quas vulgo custodes dicunt, confusio demonstrat, animaduertente *Hauptmanno* in progr. IV. de Andocidis orationibus vniuersis, pag. 565. vol. VIII. oratorum graecorum ed. Reiskii: adde notam in serie etc. pag. 34. et *Maittaire* A. T. II. pag. 247. Duo exempla cum notis msstis exstant in bibliotheca Bodleiana, teste catalogo, v. *Lysias*. De Aldina et Stephaniana editt. v. *Taylor*. in praef. pag. 70.

Successit *Henr. Stephanus*, qui se ad Lysiam emendandum ope quorumdam codicum mstorum adiutum esse testatus, eosdem *oratores* recensuit, omnibus Aeschinis et nonnullis Lysiae orationibus versionem adiecit, ediditque Lutetiae 1577. fol. v. *Maittaire* A. T. III. p. 766. In bibliotheca publica Leidensi est exemplar, cui Salmasius hinc illinc quaedam adnotauit, quae Taylorus accepit et vulgauit in sua editione.

Nouam quodammodo recensionem facere instituit, aut potius multis coniecturis magis contaminauit contextum, a Stephano concinnatum, *Andreas Schottus*, S. I. Antwerpiensis, qui graeca recensuit, textum deprauauit, (de cuius temeritate atque festinatione grauiter conquesti sunt Reiske ac Taylor. in praefationibus, praecipue *Markland.* in praefatione, ipsius in Lysiam coniecturis praemissa, pag. 99 sq. ed. Reiskii, vol. II. Lysiae.) notasque praebuit et nouae editionis curandae auctor exstitit Heidio:

Lysiae

Lysiae orationes XXXIII. — — nunc primum e graecis latine redditae et politicis notis illustratae a Iod. van der Heidio, Brabanto. Hanou. typ. Wechel. apud hered. Io, Anbrii, 1618. 8.

Schotti notae ad calcem libri adiectae sunt. — Has vero omisit, argumenta tamen et animaduersiones, maximam partem politicas, Heidii singulis orationibus praemisit *Io. Burc. Maius*, Profess. Giessensis, qui edit. Heidianam formulis typographicis iterum et ita describendam curauit, vt singulae paginae in vtraque editione ex aequo responderent. graece et lat. Marburgi Cattorum 1683. 8.

In bibliotheca Leidensi est editionis Heidianae exemplar, cui nonnulla sunt adscripta. v. Catalogum bibl. publ. illius pag. 252. — Maiore eruditionis et subsidiorum, (de quibus copiosus est in docta praefatione,) adparatu instructus accessit ad Lysiae orationes edendas *Taylor*, Anglus, iuris attici omnisque antiquitatis graecae peritissimus, qui e codicibus et ex ingenio saepe emendauit graecum contextum, meliore interpunctione sensum iuuit, verbaque et res docte, nec raro iusto vberius, explicuit. Praeter ea is accepit a *Ier. Marklando*, qui, vt sagacitate ingenii stilique facilitate ac perspicuitate, ita quoque mutandi libidine vicit Taylorum, egregias eruditasque adnotationes, quibus ornauit suam editionem:

Λυσιȣ τὰ περιγενόμενα. *Lysiae orationes et fragmenta, graece et latine. Ad fidem codicum mstorum recensuit, notis criticis, interpretatione noua ceteroque apparatu necessario donauit Ioannes Taylor*, A. M. Collegii D. Ioann. Cantabrig. socius, acad. olim a bibliothecis, hodie a commentariis. *Accedunt Cl. Ier. Marklandi*, Collegii D. Pet. socii, *coniecturae*. Londini, ex officina Guil. Bowyer. 1739. mai. 4.

Lumina splendidae huius editionis sunt 1) *Taylori* comment. de vita Lysiae, ex antiquis scriptoribus hausta, cui subiectum est *Dionysii Halicarn.* iudicium de Lysia ex codd. et ingenio refictum, cum eruditis Taylori et Marklandi notis vitaque Lysiae e Plutarcho et Photio, 2) libellus, qui *Marklandi* coniecturas continet, 3) *Taylori* Lectiones Lysiacae, opusculum, multa doctrina et eruditione refertum, in quo multa capita antiquitatis et litteraturae graecae pertractantur. Longa huius editionis censura est in Actis erudit. Lips. a. 1741. part. I. mens. Septembr. pag. 481 — 498. Atque *Paullus Schaffshausius* in dissert. epistolari *de insignibus Ioannis Taylori in Lysiam, oratorem, meritis, ex praestantissima orationum Lysianarum editione, a. V. C. adornata, comparatis*, Hamburgi, 1741. 4. virtutes et singularia huius editionis valde praedicauit variaque, quae ad historiam pertinent litterariam, ex Taylori commentationibus excerpsit.

Non ita multo post minorem *Taylorus* curauit editionem, in qua e superiore ed. repetiit contextum graecum, ab ipso repurgatum et constitutum, cum subiuncta sua versione latina (correcta quidem hinc inde, at minus sincera, multo minus eleganti ac venusta,) et adnexis breuibus notis, ex maiore exemplo vt plurimum contractis indicibusque atticis parumper auctis. Opera quoque *Io. Christiani Wolfii*, Hamburgensis, nactus est varias codicis MS. Veneti, quo forsan olim vsus est Muretus, lectiones, quas inseruit, et quibus aliquot et suas, et Marklandi coniecturas confirmatas esse, laetabundus cognouit. Inscriptio haec est:

Lysiae, Atheniensis, orationes, graece et latine, ex interpretatione et cum breuibus notis Ioan. Taylori, in vsum studiosae iuuentutis. Cantabrigiae, typis academicis, 1740. 8.

Fragmentorum collectionem et commentationes in minore hac editione omisit. Taylorus tamen, quamquam multa praeclare omnique laude digna praestitit, non satisfecit Reiskio, in Graecia ipsa quasi habitanti, qui, vt sagacitate, ita audacia critica superauit quidem Tayloruin, at verecundia critica et iuris attici scientia cessit. Reiskius igitur, vsus lectionibus codd. Veneti ac Vindobonensis, in oratione in Philonem lect. cod. Parisini, et codicis Augustani in oratione funebri, cum reliquis oratoribus graecis recognouit Lysiae orationes, et non solum omnia, quae Taylorus dederat, cum fecibus ipsis, vt ait praef. pag. X., et stercoribus reddidit, sed etiam noua addidit ornamenta et egregium indicem graecitatis Lysianae in editione inscripta:

Oratorum graecorum volumen quintum, Lysiae primum, graecam orationem, Taylori et Marklandi annotationibus explanatam, complectens, quibus suas aliaque addidit Io. Iac. Reiske. Lipsiae, typis Sommeri, 1772. mai. 8.

— — *volumen sextum, Lysiae secundum, tenens fragmenta, indices, alia, curauit I. I. Reiske*, ibid. 1772. 8.

Multis locis ita immutauit orationem, vt pag. XVII. praef. (in qua de Taylori ac Marklandi adnotationibus aperte et seuere iudicat, de subsidiis, quae habuit, codicibus aliisque rebus disputat,) adfirmet, opera sua factum esse, vt Lysias nunc prostet haud paullo, quam ante fuisset, emendatior atque dilucidior. Et tamen fuerunt, qui nimiam in locis, e coniectura mutandis, audaciam Reiskianam culparent. In altero volumine ad libellum Dionysii Halicarn. addidit Taylorianis ac Marklandianis adnotatis sua, item varias lectiones e codice Helmstadiensi atque cl. Io. Fr. Matthaei adnotationes. Reiecta putida Taylori interpretatione latina, (de qua liberum tulit iudicium pag. 335 sqq.) XXXII oratt. Lysiae latine fecit. Pag. 658—726. est libellus variantium in Lysia lectionum e schedis Brulartianis, *) codd. Coislin. Vindobon. Paris. Veneto etc. atque ed. Ald. immixtis nouis coniecturis, aut olim scriptorum retractationibus. — Quaedam exempla habent peculiarem inscriptionem, *Lysiae* — *vol.* I. — *vol.* II. — conf. Noua acta erudit. 1772. Ianuar. pag. 32 sqq. et biblioth. philol. tom. I. part. VIII. nr. 4. pag. 439 sqq.

Nouam venustoque habitu indutam editionem nouamque recensionem dedit *Auger*, et in praefatione pag. X sq. ipse illam laudauit:

Lysiae opera omnia, graece et lat. cum versione noua, triplici indice, variantibus lectionibus et notis, edidit Athanasius Auger, Lascuriens. dioecés. vicar. generalis, nec non reg. inscript. Paris. et Rothomag. academ. socius, tom. I. II. sumtibus editoris excudebat *Paris.* Franc. Ambr. Didot l'ainé. 1783. 8.

Emendationes Reiskii, aut illius aliorumque coniecturas, nulla saepe illarum in notis admodum breuibus, nec ad commodam orationis intelligentiam atque interpretationem, nec ad plenam lectionum diuersarum cognitionem efficacibus, mentione facta, aut suas ipsius opiniones crebro in contextum admisit. Praeter editt. habuit exemplar Aldinum cum notis msstis Antonii Contii, iuris scientiam primum Aureliae, deinde Bituricae, vbi 1586. mortuus

*) Brulart exempli Stephaniani, quod in bibl. Parisina adseruatur, margini adscripserat aliquot V. L. et coniecturas, v. *Augeri* praef. pag. 18. Lysiae.

tuus est, professi, et codd. de quibus in praefatione disseruit. Singulis orationibus praemittitur analysis. confer doctam eamdemque feueram huius editionis censuram in nouis Lipsienf. ephemerid. litterar. 1785. plag. 60.

[Denique curante Cl. *F. C. Altero* Prof. Vindobon. prodierunt: *Lysiae quas exstant ad codicem Vindobonensem graece expressa. Viennae, typis de Trattnern.* MDCCLXXXV. 8. Adiecit editor p. 317 sq. Fragmenta Lysiae, p. 373 sq. vitia cod. Vindob. enotauit, p. 387. Lysiae locos collectos a Stobaeo, et exscriptos e cod. Vindob. no. LXVII. exhibuit, p. 391. Specimen Graecitatis Lysiacae addidit. *Beck.*]

Quaedam Lysiae orationes separatim editae sunt.

Apologia pro Eratosthenis caede, graece, Paris. apud Guil. Morel. Non. Dec. 1549. 4.

Lysiae defensio super caede Eratosthenis, adulteri, latine, *Renato Gulonio* interprete, cum scholiis *Antonii Bellaudi Grasseni.* Paris. apud Guil. Morelium. 1549. 4.

— eadem, gr. et lat. Renato Guillonio interprete, Paris. apud Io. Bene-natum. 1577. 4. v. *Taylori* praef. pag. 78 sq.

Libanii declamatiunculae aliquot graecae, eaedemque latinae, per Erasmum, *cum duabus orationibus Lysiae* (de Eratosthenis caede et funebri,) *itidem versis*, (Francisco Philelpho auctore,) *Luciani* et *Isocratis* etc. Basil. in officina Ioan. Frobenii, Basil. 1522. 4. v. *Maittaire* A. T. tom. II. part. II. pag. 629. inprimis *Taylor.* in praefat. ad Lysiam pag. 73 sqq. vbi Philelphi epistolas primus euulgauit, et in nota ex *I. H. Foppii* historia Philelphi literaria, tom. V. Miscellaneorum Lipsiensium pag. 322 — 354. animaduertit, latinam harum Lysiae orationum versionem prodiisse Florentiae. Idem pag. 77 sqq. alias memorat editiones ac versiones.

Duas illas orationes, *funebrem* et *de caede Eratosthenis* interpretatus est *Franciscus Fabricius Marcoduranus*, Coloniae, Iac. Soteris 1554. 8.

Platonis Menexenus et Lysiae funebris oratio, cum versione Philelphi, et breuibus notis *Mic. Busteed.* Cantabrig. 1696. forma min. — *Lysiae* oratt. II. pro caede Eratosthenis vna, contra Eratosthenem altera, gr. et lat. in *fascic. graeco I. Iac. Schudt.* Francof. 1702. 8. vid. infra in Isocrate. — et graece, in *I. Patusae* Encyclopaedia, vol. III. Venet. 1710. 8. — *Orationem funebrem* illustraui in Anthologia graeca prosaica, Norimbergae, 1781. 8.

Germanice hanc orationem vertit, et cum versione orat. Demosthenicae, de corona edidit cel. *Georg. Frid. Seiler*, (in praesenti Theologus Erlangensis.) Coburgi, 1768. 8. — II. oratt. germanice vertit *Goldhagen*, tom. III. Anthologiae. *Anglice* vertit *Gillies*: *The Orations of Lysias and Isocrates* translated from the Greeck with some account of their Lives, and Discourse — by *I. Gillies.* L. L. D. Londini. 1778. mai. 4. — *Gallice: Oeuvres completes de Lysias, traduites en François per Msr. l'Abbé Auger.* Paris 1781. mai. 8. In prooemio agit A. de Lysia et de coniecturis, in contextum recipiendis, se defendit: idem praecepta voluit praebere haud omnino spernenda, quando et quomodo coniecturis locus dari posset: sed res dubia incertaque manebit: atque obseruationes illas criticas, de scriptis veterum, ab editore emendandis, latinas fecit, et in edit. sua Lysiae graeca [nuper etiam Tom. I. ed. Demosthenis] formulis typographicis describendas curauit.

Prae-

Praeter ea huc pertinent: *Io. Henrici Boecleri* diss. politica ad Lysiae orationes XV. et XXX. δοκιμασίαν ἀττικὴν exhibentes, inter *Boecleri* diss. academ. Argentorati, 1701. 4. tom. II. pag. 942. — *Io. Meursii* emendatio in oratione Lysiae Κατὰ Παγκλέωνος reiecta et refutata, in Miscell. obseruatt. in auctor. vol. VII. tom. III. pag. 317. — *Io. Iac. Reiske*, Animaduersionum ad graecos auctores volumen II. quo *Lysias* et Plutarchi opuscula miscellanea pertractantur. Lipsiae, 1759. 8. Sed ipse Reiskius in sua Lysiae editione illas neque multum curauit, neque retractauit: atque in schedis suis msstis, a. 1768. scriptis et olim mecum communicatis, multa iam deleuerat, multa correxerat auxeratque. — Locus *Lysiae* contra Archebiadem, apud Dionys. Halicarn. in Isaeo pag. 170. emendatus est et explicitus a *Toupio* in notis ad Longinum de sublim. pag. 286. ed. II.

NICOLAVM, Syracusanum, Olymp. XCI. ob cultissimam orationem, quam senex habuit pro captiuis Atheniensibus, quamuis ipse duo filios, fortiter pugnantes, amisisset, (vid. *Diodorum Sic.* lib. XIII. cap. 20—27. pag. 557 sqq. ed. Wesseling.) oratoribus illius aetatis adnumerat *Mongitor.* in Bibl. Sicula tom. II. pag. 85. — Reliquorum oratorum notitiae statim inseram *Alcidamanta*, de quo *Fabricius* in notis ad §. V. quaedam commemorauit.

ALCIDAMAS, Isocratis Atheniensis aequalis, et Gorgiae discipulus, *Quinctiliano* III. 1. 10. (vbi v. Gesner. et in ed. Burmanni pag. 212. alios interpretes,) et aliis *Electes*; sed in codd. Quinctil. edit. Burm. scriptum est *Eleites*, quod propius abest a vera scriptura; *Casaubono* pag. 879. ad Athenaeum, et *Tzetzae* Chil. XI. 385. Ἐλαΐτης, ex *Elaea*, (non *Elea*, quae vrbs erat Italiae,) aeolica Asiae ciuitate. A *Suida* in tom. I. pag. 117. et *Eudocia* pag. 56. vbi idem error in scriptura et nomine Ἐλεάτης, pro Ἐλαΐτης, occurrit, quem Küster. ad Suidam correxit, dicitur *philosophus*, (quod quidem voc. sensu antiquo etiam *rhetora* significare potuit, v. *Schirach.* disputat. I. de Isocrate pag. 9 sq.) idemque discipulus Gorgiae. Scripsit 1) Τέχνην ῥητορικήν. *Plutarch.* in vita Demosthen. cap. 5. fin. pag. 699. ed. Reisk. vol. IV. 2) *Encomium mortis*, *Cicer.* I. Tuscul. 48. *Menander* rhetor. de encomiis sect. II. cap. 1. pag. 61. ed. Heeren. *Tzetzes* Chil. XI. 747 sqq. 3) *Naidis meretricis*. *Athen.* XIII. 7. 4) Φυσικόν. *Diog. Laert.* VIII. 56. 5) Μουσεῖον. Auctor certaminis Homeri et Hesiodi. Hodie exstant orationes binae sub *Alcidamantis* nomine, vna *Vlyssis contra Palamedem*, Προδοσίας, quae ab *Aldo* graece edita est cum orationibus Aeschinis, Lysiae etc. Venet. 1513. fol. (v. ad Lysiam ibique de cod. mst. et ad Isocratem de edit. Aldina, atque in Serie dell' edizioni Aldine etc. ed. II. cel. Morelli, vbi de rhetorum graecorum Aldina edit. plura, lectu digna, proferuntur pag. 33 sq., inscribitur oratio in tertia parte rhetorum etc. *Alcidamantis contra dicendi magistros*, quae tamen in altera editione Aldina inesse dicitur. Num vera ea sint, an ex *Vngeri* differt. de Aldi Manutii vita, a Geretio, Witteb. 1753. edita pag. CX sq. hausta, me quidem, qui illa caream editione, aliorum inquisitioni relinquere oportet. — Inde ab *H. Stephano*, cum iisdem oratoribus 1575. fol. et a *Guil. Cantero* translatae latine, cum *Aristide*, Basil. 1566. fol. Altera, *contra sophistas*, ab eodem *Aldo* graece edita ad calcem Isocratis, Venet. 1534. fol. Vtraque est in collectione oratorum graecorum *Reiskiana*, vol. VIII. pag. 64 sqq. Reiske ad orationem Περὶ σοφιστῶν collationem msti Parisiui accepit; vide eum not. 13. pag. 80 sq. Multas *Alcidamantis* orationes legisse se, ait Tzetzes; sed encomium mor-

tis

tis ad manus suas non peruenisse, XI. v. 752. Isocratem ab Alcidamante reprehensum testatur idem v. 672. In Onomastico Rob. Stephani, Heidenreichii Pandectis et aliis eiusmodi libris dicitur etiam *musica* scripsisse Alcidamas, ex male intellecto Suidae loco, qui patrem Alcidamantis, Dioclem, *musica* scripsisse testatur, vt recte iam vidit Gesnerus ac repetiit Fabricius. *Harl.* Cum vtriusque edit. Aldinae exempla habeat bibliotheca publ. Vniu. Lips. equidem adfirmare possum, in ed. a. 1513. Tomo primo (nostri exempli, Prid. Non. Mai. MDXIII. non IV. Non. Mai. vt p. 772. scriptum) haberi Aeschinis, Lysiae oratt., *Alcidamantis or. contra Palamedem*, Antisthenis Aiacem et Vlyssem, Demadis or. ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας, Lysiae vitam auctore Dion. Hal.; Tomo secundo (mense Aprili MDXIII.) Andocidis, Isaei, Dinarchi, Antiphontis, Lycurgi, Gorgiae, Lesbonactis, Herodis, orationes; sed esse praeterea *tertium volumen*, quod ex ipsius Io. Alb. Fabricii bibliotheca nostra comparauit sibi (mense Aprili MDXIII.) quo continentur Isocratis oratt., *Alcidamantis or. contra dicendi magistros*, Gorgiae de laudibus Helenae, Aristidis de laudibus Athenarum et eiusd. de laudibus Romae; in ed. vero Ald. mense Iulio 1534. praeter hanc Alcid. orationem contra Sophistas (pag. 85.) esse Isocratis oratt. Gorgiae encom. Helenae, Aristidis Panathen. et excerpta e Suida et Harpocr. de glossis Isocratis. *Beck.*]

V. ISOCRATES v) Theodori F. Atheniensis, natus est Olymp. LXXXVI. 1. Archonte Lysimacho w) ante Christum CCCCXXXVI. Audiuit Prodicum Ceum, Protagoram, Gorgiam Leontinum, Tisiam Syracusanum et [quod tamen Dionys. Hal. tamquam rem dubiam narrat,] Theramenem, rhetorem, (Suid. in Ἀργὲ υἱός) quem reipubl. studiosiorem aduersus triginta tyrannos defendere voluit, ni ipse vetuisset. [quod quidem falsum esse videtur.

v) Apud Fuluium Vrsinum pag. 77. elog. statua vetus, capite quod tom. II. tabula 81. thesauri Gronouiani exstat, trunca, cum inscriptione Ἰσοκράτης Θεοδώρου Ἀθηναῖος. Fuit et alter *Isocrates* Apolloniates, siue Heracleotes Ponticus, nostri discipulus et successor; quem sugillat Pseudo-Speusippus epistola ad Philippum pag. 65. edit. Allatii. Confer Suidam in Ἰσοκράτης, [*Eudocia* p. 247. scripserat is quinque orationes. conf. supra, inter tragicos, pag. 309. *Schirach.* in diss. de Isocrate pag. 2 sq. qui pag. 4. corrigit Fabricii errorem de Isocrate tragico, quod supra commemorare oblitus sum.] Tertium quemdam Dionysii Halicarnassensis et Echecratis, eius filii, ἑταῖρον ex Dionysii arte rhetorica tom. II. pag. 37. lin. 40. ed. Sylburg. confinxit *Muretus* var. lect. libro et capite primo. Sed illo in loco Isocratem, Atheniensem, Dionysius ἑταῖρον suum vocat, perinde vt Philoni, Iudaeo, apud Euseb. XI. 15. praeparat. Zacharias propheta dicitur εἷς τῶν Μωϋσέως ἑταίρων, et Cicero II. 16. ad Attic. Theophrastum *amicum suum*, et Dicaearchum Attici *familiarem* adpellat. Confer Cotelerium ad Chrysost. in Daniel. pag. 21. 22.

w) *Plutarch.* in vita Isocr. et *Laertius* III. 2. *Dionys. Halicarnass.* de antiquis rhetor. *Suidas*, *Photius* cod. CCLX. *Fabr. Corsini* F. A. tom. II. pag. 67 sq. tom. III. pag. 223. De Isocrate egerunt *Dionys. Hal.* in vita Isocratis, *Philostrat.* de vitis sophistar. I. XVII. pag. 503 sqq. ed. Olear. qui in notis varia de Isocrate eiusque stylo collegit, *Pseudo-Plutarch.* in vit. X. rhetor. quem, quaedam perperam tradentem, corrigit *Taylor.* in vita Lysiae, init. not. 2. *Ruhnken.* in historia critica oratorum graec. pag. 60 sq. qui maxime emendat duo loca de Isocratis fama meritisque classica. *Cicero* de Orat. II. 22. et in Bruto cap. 8. — *Frid. Gotthilf Freytag.* oratorum graecorum, quibus statuae honoris caussa positae fuerunt, decas, Lipsiae, 1722. 8. pag. 22 sqq. inprimis *Gottlob. Benedict. Schirach.* in II. disputatt. de vita et genere scribendi Isocratis, additis nonnullis ad loca quaedam Isocratis obseruationibus. Halae Magdeb. 1765. 4. in quibus aliquoties corrigit Fabricium nostrum, et in altera diligenter disputat de stilo *Isocratis* eiusque vituperatoribus. *Harl.*

tur. De Socrate id comprobat Meurs. attic. lectionn. V. cap. 14]. Amicus fuit Platonis, philosophi, (*Laert.* III. 8.) sex ante illum annis natus (id. III. 2.) priuignum habuit Aphareum, rhetorem. (Suid. in Ἀφαρεύς.) Audacia et voce destitutum se videns, quod ipse in Panathenaico x) fatetur, rarius in publico, atque si Lucianum in Parasito [?] tom. II. pag. 257. audimus, numquam in iudiciali foro dixit, nec rempubl. gessit, sed plures orationes, (ciuiles potius, quam forenses y)) scribendo, et quam plurimos, inque his Hyperidem et Isaeum, Xenophontem, z) Theopompum Chium, Naucratem, Ephorum Cumanum, Theodectem, Astydamantem, Philiscum, Thrasymachum et Demosthenem, Cratetem item Trallianum, quem Ἰσοκράτειον vocat *Laertius* IV. 23. Stratonem quemdam id. V. 61. Clearchum, Heracleae tyrannum, teste Memnone apud *Photium* cod. XXII. 4. et Dionysio prae ceteris laudatum Cephisodorum, qui se Isocrateos videri voluerunt, teste *A. Gellio* XVIII. 8. in ciuili eloquentia erudiendo, opes incredibiles et gloriam sibi comparauit singularem, sic, vt domus Isocratis officina eloquentiae haberetur, vt ait *Cicero* in oratore cap. 13. vbi Platonis de Isocrate testimonium adfert e Phaedro extremo. Idem in Bruto cap. 8. *Isocrates, cuius domus cunctae Graeciae quasi ludus quidam patuit atque officina dicendi: magnus orator et perfectus magister, quamquam forensi luce caruit, intraque parietes aluit eam gloriam, quam nemo quidem meo iudicio est postea consecutus.* adde cap. 12. et III. de orat. cap. 35. vbi de aemulo, Aristotele. Hermippum ἐν τρίτῳ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν laudat *Athenaeus* [lib. VIII. pag. 342. C.]. Sed et de discipulis Isocratis pluribus libris diligenter egisse illum, docet tum idem Athenaeus, tum Harpocration in Ἰσαῖος, et Dionysius in Isaeo. Docuit Isocrates mercede drachmarum mille, quae quum prima vice ipsi numeraretur, lacrimas misisse, ac se venundatum conquestus esse dicitur: ipse decem millia drachmarum dixit daturum se illi, qui audacem et vocalem se redderet. aa) Timiditatem eius, quod non plures, quam vnum, vel binos, admittere simul sustineret auditores, perstringunt Plutarchus et Tzetzes. [At enim Plutarchus ipse alio loco et Photius diserte dicunt, Isocratem discipulos habuisse ad centum. Tzetzae narratio fabulam sapit. Alterum igitur locum Plutarchi pag. 937. med. ad quem prouocasse videtur Fabricius, hic male intellexit, quod vberius docet *Schirach*, Isocratis defensor, in disp. I. pag. 14 sqq.] Pro literis, ad Athenienses mittendis, a Timotheo talentum, pro vna oratione a Nicocle, rege, viginti talenta bb) accepit. Quod vero ad vim in dicendo attinet, se, aiebat, fungi vice cotis cc), acutum

Reddere quae ferrum valet, exsors ipsa secandi.

Cete-

x) pag. 234 E. et in orat. ad Philipp. pag. 98. C. coll. *Valcken.* in diatribe Euripidea post Eurip. Hippolytum pag. 255. de abusu eloquentiae, in republ. attica erudite disputante, et in not. ad Eur. Hippol. v. 986. pag. 269. *Harl.*

y) forenses tamen pro aliis. *Harl.*

z) Photius. Confer de Theopompo Ciceronem in Oratore cap. 44. De Ephoro et Naucrate cap. 51. De Ephoro iterum cap. 57. *Ephorus, leuis ipse orator, sed profectus ex optima disciplina.* [De his et aliis v. *Meursium* attic. lection. V. cap. 21. *Schirach.* in disp. I. pag. 12 sqq et nos post Isocratem plura dicemus.]

aa) Opes vero praeceptis eloquentiae tradendis collegit tantas, vt iuberetur sumtu suo triremem aedificare et instruere armamentis ac militibus, quum bis illud munus, siue genus λειτουργίας, teste Plutarcho, recusasset. *Fabric.* De molesto illo olim et sumtuoso munere Atheniensium docte disputat *Frid. Aug. Wolf.* in eruditis prolegomenis ad *Demosthenis* orat. aduers. Leptinem pag. C sqq. *Harl.*

bb) Plutarch. Phot. Budaeus lib. II. de asse, duodecim millia aureorum.

cc) Horatius arte v. 304.

Ceterum nimio delectus, collocationis et numeri studio, (de quo *Cicero* in Oratore cap. 52. et 61.) effecit, vt elegans atque admirabilis quidem, at elumbior frigidiorque videretur eius sermo, [dd]) ipse vero ludibrio esset posteris, quod plures annos [ee]) impenderat uni elaborandae orationi panegyricae, quam Alexander pacandae Asiae insumsit, et epistolam [ff]) [P.] ad Philippum de pace iussus scribere ab Atheniensibus, nondum illam ad finem perduxerit, cum pax iam cum rege coaluisset. Mortem oppetiit Isocrates, ex aegritudine indicta sibi inedia, quum intellexisset, victos ad Chaeroneam Atticos a rege Macedoniae, Philippo, Olymp. CX. 3. anno aetatis XCVIII. [gg]) ante Christum CCCXXXVIII. Sepulchro eius imposita columna XXX. cubitorum altitudine, in cuius fastigio siren septem cubitorum; et e propinquo, mensa, [hh]) in qua parentes eius et praeceptores, atque hos inter Gorgias, qui sphaeram coelestem intueretur; quod monumentum iam Plutarchi aetate interciderat. [De hoc et aliis ornamentis, in honorem Isocratis positis, v. *Olearium* ad *Philostr.* l. de vitis sophist. 17. pag. 506. not. 7. *Freytag.* de statuis etc. pag. 22 sqq. *Schirach.* disp. I. pag. 26 sqq.

Orationes *Isocratis* LX. ferebantur aetate Plutarchi, ex quibus Caecilius XXVIII. Dionysius Halicarnasseus XXV. tantum pro genuinis habuit. Idem e Plutarcho Photius testatur cod. CCLX. In Suidae codicibus numerantur XXXII. Hodie tantum XXI. supersunt, nec plures legisse se testatur Photius Cod. CLIX. quem, si placet, vide. In his ducunt familiam *tres paraeneticae*, pulcherrimis sententiis refertae:

1) Πρὸς Δημόνικον, *Ad Demonicum*, [ii]) Hipponici F. clarum Atheniensem, fratrem Calliae. Haec sine causa tertio cuidam ac commentitio Isocrati ab elegantissimo Mureto

dd) Plinius Hist. nat. VII. 30. Plutarch. Laudat eum *Cyrillus* VII. pag. 225, sed Salomone sapientiorem, quod volebat Iulianus, fuisse negat. *Fabric.* Quia *Schirach.* in disp. II. omnia collegit, quae ad laudem eloquentiae Isocrateae facerent, et, quae Philonicus, Hermogenes, Dionysius Hal., Longinus aliique in Isocrate culparunt, diligenter congessit, examinauit, atque excussit, plura addere superuacaneum esse videtur. *Harl.*

ee) Philonicus et Hieronymus philos. apud Dionysium Halicarnass.

ff) Tzetzes XI. Chil. hist. 382. Athenaeus de machinis bellicis pag. 2. — *Timaeus* apud *Longin.* sect. IV. pag. 29. [edit. Tollii, vbi vid. not. Langbaenii,] Tzetzes, Dionysius, Longinus ipse περὶ ὕψους etc. Adde, quod Cato apud Plutarch. pag. 351. ridet γηρᾶν παρὰ Ἰσοκράτει τοὺς μαθητὰς ὡς ἐν ᾅδου χρησομένους ταῖς τέχναις καὶ δίκας ἐροῦντας.

gg) *Lucian.* in Macrob. tom. II. pag. 274 sq. *Fabric.* f. tom. III. pag. 225 sq. ed. Reitz. Enimvero Lucianus illo loco tradit, Isocratem vitam reliquisse *circa annum undecentesimum*; v. not. Maii, qui censet, Isocratem vltra XC. annos vixisse. Pariter *Philostratus* de vitis sophist. I. cap. 17. pag. 506. eum, tradit, diem obiisse ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη, *centenarium fere*, quod probabilius videtur. *Quinctil.* Inst. orat. III. 1. 14. eum octauum et nonagesimum impleuisse annum prodit. Suidas solus CVI annos, et Pseudo-Plutarch. vit. X. rhet. pag. 837. CXVIII. annos adscribunt Isocrati. conf. *Ionsium* de scriptor. histor. philos. I. 9. 3. pag. 51 sq. Plura tamen vide in *Schirachii* disp. I. de Isocrate pag. 25 sq. cum primis in *Corsini* fastis attic. tom. II. pag. 68. collato tom. I. pag. 140 sq. *Harl.*

hh) Plutarch. et *Philostratus* de Sophist. [I. pag. 503. ibique Olearii not. 2.] Meminit sirenis illius etiam Choricius inedita laudatione Procopii Gazaei.

ii) Hipponici filium testatur ipse Isocrates in limine orat. ἀπέσταλκά σοι τὸν λόγον δῶρον, τεκμήριον μὲν τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλίας, σημεῖον δὲ τῆς πρὸς Ἱππόνικον συνηθείας. Πρέπει γὰρ τοὺς παῖδας ὥσπερ τῆς οὐσίας οὕτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν. Et *Dionysius Halicarnass.* hanc orationem laudans, in arte rhetor. cap. 5. vocat παραίνεσιν πρὸς τὸν Ἱππονίκου. Tzetzes memoriae lapsu pro Ἱππονίκου posuit

tribuitur in limine variarum lectionum libr. I. cap. 1. Harpocration in Ἐπακτὸς ὅρκος Isocrati adscribit Apolloniati, nostri discipulo. [kk]) Sed Atheniensi Isocrati et Hermogenis testimonium et oeconomia tractationis sententiarumque numeri et dictionis vindicat, vt recte notauit Sylburgius, hanc orationem, [?] si non sit Isocratis nostri, esse eam Isocrateo plane filo contextam. *Isidorus* Pelus. IV. 162. Epist. ad Ophelium, grammaticum: *καὶ τοῦτο ἐγγυᾶται Ἰσοκράτης ὁ ἄνω καὶ κάτω παρὰ σοῦ θαυμαζόμενος γράφων πρὸς Δημόνικον.* et III. 84. ad Agathonem, presbyterum, *ὅτι καὶ Ἰσοκράτης ὅτε Δημονικῷ τοὺς παραινετικοὺς ἔπεμπε λόγους.* *Harpocrationi* in Παράκλησις laudatur Ἰσοκράτης *παραινέσεσι.* [Atque inscriptio huius orationis apud veteres semper erat Παραινέσεις. v. *Meurs.* lection. atticar. lib. II. cap. 6.] Latine, praeter *Rudolphum Agricolam*, Dauentriae 1512. 4. [Antwerp. 1530. 8. in bibl. Bodleiana v. *Isocrates*,] et tom. II. oper. Agricolae pag. 229. Colon. 1539. 4. [cuius versio lat. est quoque in libello: *Catonis* disticha cum scholiis Erasmi et Baadi, Mimis Publiani et aliis opusculis, Paris. sub praelo Ascens. 1533. 8. Maittaire A. T. tom. II. pag. 792.] et *Philippum Beroaldum* iuniorem, cuius versionem recognouit *Martinus Dorpius*, Lipsiae, 1517. 4. cum Catonis distichis, [Louan. 1518. 4. Franecker. 1660. 12. et praeter aliam lat. forsan Beroaldi quoque, Argentorati 1519. (1520.) 4. — Londin. 1519. 8. Basil. 1520. 4. quorum exemplorum notitiam debeo Catal. Bodleiano, tom. II. pag. 34.] transtulit explanauitque *Antonius Schorus* libro posteriore de ratione discendae docendaeque linguae latinae ac graecae. Argent. 1557. 1596. 8. [et aliquoties adhuc. Nouissima, eaque commoda, vtilissimi libelli, in quo reperitur orat. gr. cum latina interpretatione et egregiis animaduersionibus, in quibus potissimum vis vocabulorum graecorum, et quomodo verba graeca bene, recte atque eleganter verti possint, praeclare ostenditur, editio est:

Antonii Schori liber aureus de ratione docendae discendaeque linguae graecae: emendavit et auxit Frid. Wilh. Ion. Dillenius. Stuttgardiae, 1780. 8. gr. et lat.

Separatim quoque et iunctim prodiit illa oratio admonitoria ad Demonicum gr. et lat. Paris. apud Guil. Morell. 1563. 4. — ad Demonicum or. gr. Louan. 1535. 8. — *Isocr.* orat. ad Demonicum et ad Nicoclem, gr. et lat. *Ottmarus Luscinius*, Argentorati typis Io. Knoblouch. 1515. 4. (v. *Am Ende* in: Strobelii Miscellaneen Litter. Inhalts, part. IV. pag. 40.) — [Isocratis paraenesis ad Demonicum; eiusd. praecepta, quibus melior euasurus sit princeps; Agapeti sermo exhort.; adiecta sunt Graecorum quorundam epigrammata — Augustae per Simpertum Ruff. 1523. 8.] Paris. apud Sim. Colinaeum. 1529. 8. — Luciani Icaromenipus, et dialogus Neptuni et Mercurii, Xenophontis Hie-

Εὐαγόρα, Chil. hist. 382. *Θανόντος Εὐαγόρα δὲ γράφει πρὸς παῖδα τούτου, ᾧ κλῆσις ἦν Δημόνικος, πολλὰς τὰς παραινέσεις.* Et *Constantinus Porphyrogenitus* themate 15. tradit, orationem scriptam ad Demonicum, Euagorae filium, cui sententiae adsentitur *Meursius* II. 12. Cypri. adde *Alcyonium* de Exsilio pag. 230. Ad verba Isocratis *ἀπέσταλκά σοι τόνδε τὸν λόγον δῶρον* adludit *Gregorius Nyssenus* in epistola, a Zaccagnio edita, p. 368. Pro *ad Demonicum*, ridicule excusum leges, *ad Daemoniacum*, [in catal. bibl. Barberinae tom. I. pag. 578. sic citatur libelli editio: *Oratio ad Daemoniacum*, latine. Lugd. 1507. 4.]

kk) Isocrati iuniori, Amyclae filio, variis argumentis vsi adsignant *Facciolati* in praefat. ad Monita Isocratea etc. et *Schirach.* in diss. I. pag. 21 sq. Atque *Heumann.* qui Fabricio adsentiri videtur, in nota msta addidit: „Alii Isocrati tribuitur quoque a Camerario in notis ad *Aphthonium* pag. penult. Mureti sententiam sequuntur *Vossius* institutt. orator. libr. I. pag. 190. et *Menagius* not. ad Laert. I. 70. quem refellit *Colomesius* Cimel. liter. cap. 9.“ *Harl.*

Hieron, *Isocratis ad Demonicum*; Demosthenis Olynthiacae; Libanius de Menelao, Helenam repetente — — graece omnia, cum *Francisci Vergarae* praefatione. Compluti, in aedibus Michael. Deguia. 1524. 4. (vid. *Maittaire* A. T. indic. siue tom. V. part. II. pag. 30). — *Isocratis oratt. duae, ad Demonicum et ad Nicoclem*, gr. Paris. Tiletanus. 1541. 4. — *Isocr. oratt. duae ad Demonicum et Nicoclem*, Aristidis encomium Romae, Venetiis 1538. 8. in bibl. Hulsian. et Pinell. — 1558. ibid. et ib. 1567. 8. bibl. Pinell. — orat. admonitoria, gr. et lat. interprete *Antonio Schoro*, Paris. apud Io. Bene-natum. 1570. 4. — eadem gr. cum latina *Rod. Agricolae* interpretat. et *ad Nicoclem*, gr. et lat. interprete *Hieron. Wolfio*, Lutet. apud Io. Bene-natum. 1570. 4. (vid. *Maittaire* A. T. tom. II. part. II. pag. 751 sq. *Isocr. orationes ad Demonicum et Nicoclem;* Plutarchi liber de liberorum educatione; Aesopi fabulae sexaginta; Luciani dialogi selecti; *Isocratis epistolae, quae extant;* Theocriti Idyllia selecta; cum scholiis *Georgii Syluani*, Panonii medici, Londini, apud authorem. 1684. 1685. 12. gr. et lat. et cum periphrasi lat. (v. Acta erudit. Lips. a. 1686. mensis Maii. pag. 258 sq.) — sexta editio, 1725. 12. — *orat. ad Demonicum*, in lib. scholastico, Τȣ̃ ἑλληνισμȣ̃ Γύμνασμα. Cothen. 1620. 8. — gr. Lugd. Bat. 1618. 8. cum not. msst. in bibl. Vffenbach. IV. pag. 50.

Eaedem crebrius cum aliis, vti postea videbimus. — Hic memorabo adhuc editiones:

Monita Isocratea ad priuatorum et principum institutionem, (cura *Iacobi Facciolati*, qui in notis aliorum veterum auctor. siue imitationem, siue loca parallela potissimum contulit,) Patauii, typis seminarii, 1737. mai. 8. — rec. cum obseruationibus et indice locupletissimo *Io. Frickii*. Ienae, 1764. 8.

Anglica versio *admonitionum* prodiit 1557. 8. (secundum catal. Bodleian. voc. Isocrates.) — Carmine *latino*, *Antonius Meierus*, Flander. Cameraci, 1561. 4. — *Lucas Taccius*, scholae Grypswald. moderator, 1602. 4. — *Isocratis ad Demonicum oratio praeceptiua* est in libro rarissimo: *Domini Simphoriani Champerii Lugdunen. liber de quadruplici vita. Theologia Asclepii, Hermetis Trismegisti discipuli* etc. Lugduni, 1507. 4. vid. *Freytag*. adpar. litter. tom. I. p. 652 sqq. — *Gallice* vertit post Ludouicum Regium, *Franciscus Seraphinus Regnerius*, (*Regnier Desmarais*,) Abbas S. Lauini. Paris. 1700. 8. *Regnerii* interpretatio subiecta est libris Ciceronis de diuinatione, ab eodem Regnerio gallice translatis recusisque Amstel. 1711. 12. et in: Recueil de Pieces d' Histoire et de Litterature. Paris. 1738. 8. tom. IV. p. 129 sq. — cum metaphrasi libri I. Iliados et a Renato Morello de Bretevil, qui totum voluit Isocratem transferre. Nouv. Rep. d. lettr. mens. Septembr. 1702. p. 224. — [duas alias gall. versiones, alteram Tours a. 1594, alteram s. a. memorat Catalogus Musei Brit. Vol. I. h. v.] *Belgice* cum Epicteto et *Cebetis tabula*. Amst. 1632. 12. — *Italicas* versiones recenset vberius *Paitoni* in Biblioteca degli autori antichi gr. et lat. volgarizzati, tom. II. p. 193 sqq. n. orat. ad Demonicum per *Bernard. Crisolfum*. Venetiis, 1548. 8. — per F. Franeisc. da Trevigi Carmelitan. in Oracoli, cioè Sentenze e Documenti nobili — raccolti da tutti gli antichi e principali autori Hebrei, Greci et Latini etc. Venet. 1575. in fine: In Venetia 1574. 16. — per *Ignat. Somis* in Prose e Poesi dell' Abate Tagliazucchi, tom. I. p. 227. — per *Alexandrum Rotam*, cum nonnullis notis grammaticis in textum graecum. — duae oratt. ad Demonicum et Nicoclem, metrice, (in versi scioltì.) Venet. 1584. 4. — per *Frosin. Lapinum*. Florent, 1611. 4. etc.

4. etc. In catal. bibliothecae Barberinae I. pag. 579. memoratur quoque versio italica *Ioan. Breuii*, Venet. 1542. 8. — *Germanice.* Hamburg. 1744. 4. — Brunsuici, 1717. 8. Der Sittenlehrer, eine Rede des Isocrates an den Demonicus. Frey übersetzt von *I. Iac. Meyer.* Memmingae, 1790. 8. *Harl.*] *Zacch. Lundii* comm. mst. in orat. ad Demon. fuit in biblioth. Rostgaardiana, pag. 452.

2) Πρὸς Νικοκλέα de regno, ad *Nicoclem secundum*, Euagorae F. Salaminis tyrannum, qui regnare coepit Olymp. CI. 3. vide *Meursium* in Cypro lib. II. cap. 13. Isocrates ipse sibi vindicat oratione XV. *περὶ τῆς ἀντιδόσεως.* Ἔστι δ' (ὁ λόγος) ὁ μέλλων ῥηθήσεσθαι Νικοκλεῖ τῷ Κυπρίῳ τῷ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον βασιλεύοντι συμβουλεύων, ὡς δεῖ τῶν πολιτῶν ἄρχειν· οὐχ ὁμοίως δὲ γέγραπται τοῖς ἀνεγνωσμένοις. Et orat. III. sub Nicoclis nomine: τὸν μὲν οὖν ἕτερον λόγον ὡς χρὴ τυραννεῖν, Ἰσοκράτους ἠκούσατε. Recte igitur Leo Allatius eamdem Isocrati Atheniensi asserit pag. 240. ad Socraticor. epistolas, contra H. Stephani diatribam II. ad Isocr. [et in praefat. ad Isocrat. oration. sed *Facciolati* in praefat. mem. hanc et sequentem vindicat Isocrati.] Latine vertit *Erasmus*, Basil. 1522. 4. et tomo IV. Opp. p. 611 sqq. et *Rudolph. Agricola* tom. II. Opp. p. 236. Colon. 1539. 4. *Fabric. Isocr. de regno ad Nic.* August. Vindel. 1548. 4. apud Vlhard. — Orationes de priuatis moribus et de officio principis, latine a *Baduello.* Lugduni, 1549. 4. — *Bernardi Iustiniani* — orationes. — Eiusdem traductio *in Isocratis libellum ad Nicoclem.* Leonardi Iustiniani epistolae. in calce, Venetiis per Bernardin. Berialium. fol. 1492. de quo libro rarissimo vid. *Goetz.* memor. biblioth. Dresdens. III. pag. 419. De variis huius et superioris orat. editionibus ac versionibus vide paullo ante adnotata, quibus addes: *Isocr. orat. ad Nicoclem*, cum Luciani dialogis etc. graece. Louan. apud Martin. 1522. 4. (vid. *Maittaire* A. T. vol. II. part. II. p. 629.) — *Isocr. ad Nicoclem et de pace* cum Libanii declam. *Lysiae* oratt. de Eratosth. et funebris, gr. et lat. Basil. apud Froben. 1522. 4. vid. supra ad Lysiam. — *Isocrat. ad Nicoclem*, *Martino Philetico* interprete, cum multis aliis recent. opusculis, typis Hieron. Vietoris et Ioan. Singrenii, Viennae Austriae, 1514. 4. (vid. *Maitt.* vol. II. part. I. p. 257 sq. et *Denis* Wiens Buchdruckergeschichte p. 114 sq. eumdemque copiose disserentem in Memorab. biblioth. Garell. p. 253—258.) — oratt. de institutione principis, Erasmo Roter. interprete et de seruanda pace, Petro Mosellano interprete, gr. et lat. Basil. 1552. 4. — *Isocratis ad Nicoclem* oratio, gr. denuo latine vertit, notis (philologicis, vt plurimum bonis,) illustrauit — *Ioh. Christ. Frider. Bährens*, Halae Sax. 1787. 8. Wolfiana versio latina praestat nouae, oratio vero tarditate operarum saepe vitiose exscripta est. [Idem V. D. antea hanc orat. sine notis adiecit libello suo: Lehrart der griech. und lat. Klassiker, 1786. Hal.] — *Italica* versio exstat in: Orationi di diuersi Huomini illustri, raccolte da *Franc. Sansovino.* Venet. 1569. 4. part. II. p. 129 sqq. — *Isocrates von dem Reich, geteutscht durch Ioh. Altenstaig.* Augsburg. durch Siluan Otmar. 1517. 4. — *Von den Pflichten eines Monarchen, an Nicocles, König zu Salamin, aus dem Griechischen des Isocrates — von I. M. Afspring*, (cum quibusdam adnotationibus: libera bonaque dicitur versio.) Vlmae, 1785. 8. — Institution du jeune Prince, Paris. apud Wechel. 1544. Anton. Macaultus gallice sub hoc titulo vertit Isocr. orat. quam etiam in linguam gallicam transtulit *Ludou. Regius.* — Alius *Nicocles* ab Aenea Tactico memoratur, Casaubon. pag. 1755. not. mst. Fabric. *Harl.*

3) Νικοκλῆς,

3) Νικοκλῆς, ſiue oratio ſub perſona eiusdem regis Cyprii, (vnde Κύπριος λόγος ſubinde vocatur apud Stobaeum,) ſcripta de officio ciuium erga imperantes. [Haec Stephano et Augerio in praefat. ad gr. edit. et ad verſionem illius orat. gallicam non videtur ſcripta eſſe Iſocrateo ſtilo modoque.] Pro hac aut certe pro Euagora credibile eſt Iſocrati a rege praemii loco data viginti talenta, quod tradunt Plinius ac Plutarchus. Neque inſolens videri debet, ab Iſocrate elaboratam orationem, quam recitauerit rex. Lyſiae enim et aliorum plurimorum, ipſiusque Iſocratis exemplo conſtat, ſollemne fuiſſe, λόγους cum δικανικοὺς, tum συμβουλευτικοὺς, ab aliis dici, ab aliis ſcribi. Sic Romae in Nerone recitante admiratus eſt ſenatus, quae Seneca ſcripſerat. Vide *Dionem* lib. LXI. p. 690. *Latine* vertit praeter alios *Ludouicus Vives* tom. I. Opp. pag. 315. *Gallice: Ludou. Regius.* it. *Ludou. Meigretus,* Pariſ. 1544. 8. *Fabric. Italice:* due orationi in materia del Gouerno del Principe, tradotte dal Greco. Venet. 1552. 8. *Harl.*

Hae tres orationes praelegi ſolent paſſim in ſcholis cum Plutarchi libro de puerorum inſtitutione, itaque ſaepiſſime excuſae ſunt ſeparatim. Latinam earum verſionem, adornatam a Lapo Birago Caſtelliunculo habuit Baluzius.

[*Venetiis*, 1538. 8. *Iſocratis* orationes tres ad Demonicum, ad Nicoclem et de regno, Ariſtidis encomium Romae. gr.

Lugduni. 1579. 12. *Iſocratis paraeneſis, h. e. praecepta de officiis* etc. *eiusd. oratio ad Nicoclem, de regno, Agapeti expoſitio admonitoria ad Iuſtinianum imperatorem. Haec omnia graece cum lat. interpretatione. Sententiae ex diuerſis auctoribus collectae, ac in Alphabeti ordinem digeſtae. Lugduni apud Io. Tornaeſium.*

1581. 12. *Libelli aliquot formandis tum iuuentutis moribus, tum linguae graecae, latinae, gallicae, et germanicae vtiliſſimi. — opera et ſtudio Iohannis Cherpontii.* Apud Euſtathium Vignon.

Inſunt Plutarchi libellus de puerorum educatione; Iſocratis oratt. ad Demonicum et ad Nicoclem; Ethices chriſtianae compendium. Cherpontius, Geneuae ſcribens epiſtolam dedicatoriam, anno aetatis XXIII. in quatuor columnis graecum textum dedit tum vulgarem, cum latina verſione ex collatis plurium verſionibus concinnata, et gallica atque germanica ab ipſo factis. *Harl.*]

Francof. 1585. 8. typis luculentis Wechelianis, ex recenſione *Frid. Sylburgii*, qui varias lect. et Gnomas varias μονοςίχους, e comicis et tragicis veteribus collectas et ſub titulis digeſtas, adiunxit. [P] graece.

[Plutarchi opuſc. de liberorum inſtitut. item Iſocratis orationes tres ad Dem. ad Nicoclem. Nicocles. *Wittebergae* 1574. 8. graece.]

[*Ingolſtadt*, 1610. 8. *Iſocr.* tres illae oratt. et Euagoras. gr. et lat.]

[*Halae*, 1627. 8. cum Plutarchi Paedagogia. gr. et lat. — In biblioth. Hulſiana tom. III. nr. 7457. notatur ann. 1628.]

[*ibid.* 1630. 8. cum Plut. Paed. gr. et lat.]

Amſt. 1643. 8. apud Ioh. Ianſonium. graece.

Chriſtophori

Christophori Neandri, gr. et lat. cum analysi grammat. Francof. ad Oder. 1605. 8.

[1659 8. cum Plutarchi Paedagogia, gr. et lat. Ienae.

1661. 8. cum Hesiodi Opp. et D. gr. et lat. Bremae.

1694. 8. gr. et lat. Cizae.

1702. 8. gr. et lat. cum Plut. Paedagogia et Pythagorae carm. Numburgi.]

Ioh. Gerlaci Wilhelmi, gr. et lat. Heidelb. 1678. 8. quae ad vsus tironum accommodata est editio, et phrases adnotatas habet. [rec. et inscripta: *Fasciculus graecus siue Isocratis orationes tres, I. ad Demonicum, II. ad Nicoclem, III. Nicocles. Plutarchi lib. de pueror. educat. cum Pythagorae et Phocylidae carminibus, versione latina et cuiuis capiti phrasibus et sententiis adiectis. olim procurante Io. Gerlach. Wilhelmi, Rect. Gymn. Heidelb. Editio noua et ab infinitis mendis purgata. Cui accedunt Isocratis epist. I. ad Philipp. reg. Maced. Lysiae oratt. pro caede Eratosthenis et contra Eratosth. Luciani dialogus Timon. Opera et studio Io. Iac. Schudt, Gymnas. Moeno-Francof. Conrect. Francof. ad Moen. 1702. 8.*] Tum *Guil. Diezii* cum notis haud contemnendis, gr. et lat. 1678. 1709. Vlmae, in 8. — *Isocratis oratt. tres ad Demonicum, ad Nicoclem, Nicocles, Plut. de liberorum educatione, edit. Christiani Iunckeri*, cum versione, paraphrasi, et vocabulorum difficiliorum analysi. Lips. 1704. 8. [quae puerilis editio saepius typis est repetita.]

Prodierunt etiam oratt. illae et epistolae cum versione interlineari. Paris. 1621. 8.

[*Isocr. oratt. tres ad Dem., ad Nicoclem, Nicocles*, cum Plutarcho de educat. puerorum, et cum notis philologicis, philosophicis et historicis german. *Io. Christian. Clemanni.* Hamburgi, 1745. 8.

Ἰσοκράτους διδασκαλικοὶ λόγοι. edit. *I. C. Messerschmidii*, cum indice. Lipsiae, 1760. 8.

— oratt. cum Plut. de liber. educ. Hesiodi Opp. et Theognid. sentent. gr. cura *Kretschmar.* Dresdae, 1750. 8.

Isocr. oratt. tres memoratae et Theognidis sententiae, gr. Lipsiae, 1776. 8.

Isocratis orationes quatuor ad Demonicum, Euagorae laudatio, ad Nicoclem, Trapezitica. In vsum graecae linguae studiosorum separatim editae, Coburgi, 1790. 8. graece.

Editor est cl. *Facius*, Prof. linguae graecae Coburgensis, in textu exhibendo editionem Parisinam Augeri, paucis tantum mutatis vel aliter interpunctis, sequutus. — Praecepta de virtutibus ex Isocr. III. orationibus per *Io. Heidenreich.* cum Christoph. Neandri grammatica analysi earundem orationum. in 8. s. a. *Harl.*]

Vt ad alias Isocratis orationes pergam, συμβουλευτικοῦ quidem, siue *deliberatiui generis*, exstant:

4) Πανηγυρικὸς, qua Atheniensibus, quorum merita prae Lacedaemoniis effert, suadet, vt domesticis dissidiis omissis Persas bello petant. Hinc suasionem vocat *Cicero* in Oratore cap. XI. et *Syrianus* in *Hermogenem* p. 18. obseruat, constare duplici genere, panegyrico ac deliberatiuo, perinde vt Isocratis Euagoram et Thucydidis ἐπιτάφιον. *Marcellin.*

lin. p. 23. Decem vel quindecim annos in hoc componendo insumsisse dicitur [u]), nec ex suo ingenio, sed ex Gorgiae, Archini, Thucydidis ac Lysiae scriptis pleraque protulisse. Quod ex Plutarcho, Philostrato, aliisque lectum iudicium merito malignius Photio visum est, recte notanti, in eodem argumento plurium virorum eximiorum similes posse esse cogitationes. Ne dicam, quod Theo velut imitandum eloquentiae studiosis proponit, cogitata Lysiae ex eius epitaphio atque Olympico tanta cum arte ab Isocrate translata. Confer *Iac. Thomasium* de plagio §. 476. Tunc cum Lacedaemonii Graecis imperarent, hoc est intra Olymp. XCII. et XCVI. scriptum panegyricum Isocrates ipse demonstrat oratione *περὶ ἀντιδόσεως*. In Olympiis dictam ab Isocrate, *Philostratus* auctor est, [l. l. p. 505. adde *Aelian.* V. H. libr. XIII. cap. 11. vbi vid. Perizon. quibus locis vtitur *Schirach.* in disp. I. p. 16 sq. ad crimen timiditatis ab Isocrate depellendum, et *Lucian.* in Macrobiis cap. 23. pag. 225. tom. III. edit. Reitz. vbi vid. Maii et M. du Soul not. Quando Lucian. tradit, Isocratem scripsisse panegyricum, quum sex et nonaginta annorum esset, Soul monet, Lucianum oportuisse scribere XCIIII. adde *Schirach.* in disp. I. p. 22 sq. qui, non recte quidem, vt postea adnotabimus, de tempore consentit cum Fabricio, et suspicatur, illam orationem primam omnium Isocratearum orationum fuisse.] Nihil certe illa elegantius elaboratiusque, vt omnes confitentur, licet contra eamdem scripserit Aristoteles Siculus, rhetor, teste *Laertio* lib. V. sect. 35. Nec desunt, qui tradant, hac primum oratione Philippum et Alexandrum M. reges ad euertendum Persarum imperium fuisse concitatos. vide *Benedicti Aueranii* diss. X. ad Ciceron. tom. II. oper. p. 222. *Fabric.* Separatim editus est *Panegyricus* graece. Paris. 1538. 4. [lat. translatus per I. Mar. Catanaeum, Rom. 1509. 4.] tum bis e recensione et cum praeclaris adnotationibus cel. mihique amicissimi *Mori:*

Isocratis Panegyricus, recensuit et animaduersionibus illustrauit Sam. Frid. Nathan. Morus. Lipsiae, 1766. 8. — — maiore V. L. cura adhibita, iterum idem V. D. recensuit, recognouit, notasque auxit, ibidem 1786. mai. 8.

Haec editio est praestans exemplum diligentis, adcuratae et ad intelligentiam tam rerum, quam verborum vtilissimae editionis. Codd. et editt. vir cel. sagaciter vsus est ad textum repurgandum a mendis atque constituendum, et ex historia erudite apteque explicuit res totamque orationem. Praefixit coniecturam de tempore, quo editus videtur Panegyricus, et docte ostendit e loco classico, cap. 39. huius orationis, Panegyricum editum esse sexto aut septimo anno belli, ab Artaxerxe Mnemone cum Euagora gesti, s. Olymp. vel XCVII. vel XCVIII. monetque, Fabricii et Schirachii iudicium temporum rationi minus conuenire. — — *Panegyr.* gr. et lat. Glasguae Foulis. 1778. 8. *Harl.*]

5) Φίλιππος, siue πρὸς Φίλιππον, *Ad Philippum.* Paullo ante mortem scripta, vt praeter *Ciceronem* in Oratore cap. 52. et Plutarchum graecus auctor argumenti ex Hermippo adnotauit. Suadet regi, (confer epistolas Isocratis 1. 2. 3. ad Philipp.) vt graecas vrbes, inter se dissidentes, conciliet, et Persas bello petat, quod postremum Philippi [P] filius, Alexander, lecta Isocratis oratione, (non hac quidem, sed Panegyrico, vt adfirmat *Aelianus* XIII. 11.

u) Vid. *Quinctil.* I. O. X. 4. 4. vbi Gesner. adhuc laudat *Plutarchum* in vita pag. 1540. et adde supra in nota *g* citatos. *Harl.*

XIII. 11. Variar.) fecisse dicitur. Inter Socraticas epistolas, ab Allatio editas, duodeuigesima sub Antipatri Magnetis nomine inuidiam Isocrati facit, tamquam ieiuno et maligno Philippi laudatori p. 59 sq. Latine hanc orationem vertit *Georgius Sabinus*, ann. 1531. 8. Vide eius elegias IV. 5. in deliciis poetarum germanorum, tom. V. p. 1009. — cum expositione grammatica singularum vocum. Paris. 1662. 8.

6) Ἀρχίδαμος sub Archidami persona, (nondum regis Laconici.) suadet Lacedaemoniis, ne ex mandato Thebanorum, quos in Leuctrica pugna victores ad Mantineam Olymp. CIV. 2. represserant, Messenam vel instaurent, vel liberam esse patiantur. Vehementer hanc orat. laudat Philostratus. Separatim edidit illustrauitque *Victorinus Strigelius*, Lipsiae, ann. 1564. 8. typis Voegelianis. adde nr. 8. [et infra nr. 21. Archidamus translated by Th. Barnes. Lond. 1624. 4.]

7) Ἀρεοπαγιτικός. In senatu Areopagitico suadet, vt Democratia siue Anarchia potius, in quam circa illud tempus resp. Atheniensis erat prolapsa, reduceretur ad meliorem formam, a Solone et Clisthene prius constitutam. Scripta post rogatos a Lacedaemoniis Athenienses, ne se a Thebanis funditus exscindi paterentur, hoc est, post Olympiadem CII. *Latine*, praeter alios, transtulit *Ludouicus Viues* tom. I. Opp. p. 308. *Graece* et lat. separatim edidit *Io. Brenecius*. Helmstad. 1638. 4.

8) Περὶ εἰρήνης ἢ συμμαχικός. De pace cum Chiis, Rhodiis et Byzantiis ineunda, et deponendo ab Atheniensibus maris imperio. Scripta Olymp. CV. 4. Memorat hanc orationem ipse Isocrates περὶ ἀντιδόσεως. Posteriori parti suum ἀντιῤῥητικὸν εἰρήνης opposuit Aelius Aristides. De pace et Archidamum Isocr. seorsim edidit *Io. Posselius* gr. Rostoch. 1583. 4. *Isocratis de pace* cum al. opusculis, latine vertit *Petrus Mosellanus*. Lipsiae, 1518. 4. Basil. apud Froben. 1519. 4. — Basil. 1522. 4. *Georg. Sabinus*, Melanchthonis gener, Paris. 1531. 8. *Philippus Melanchthon*. Hagenoae, 1533. 8. *Fabric. Isocr. orat. de pace, graece. excudebat Christian. Wechel*, sub scuto Basileensi. Paris. 1529. 8. — cum Libanii declamatt. — *Isocr. ad* Nicocl. Luciani tyrannicida, Lysiae II. oratt. de Eratosthene et funebri, gr. et lat. Basil. ap. Froben. 1522. 4. — de pace, gr. et lat. Helmstad. 1640. 4. — orat. de bello fugiendo et pace seruanda, Petro Mosellano, Protegense, interprete. 4. (epistola praefixa data est Lipsiae idibus Aug. 1518.) — *Gallice* vertit *Philipp. Robert*, Ictus. Paris. 1579. 8. *Harl.*

Iam sequuntur λόγοι ἐγκωμιαστικοί.

9) Εὐαγόρας siue oratio funebris in laudem Euagorae, regis Cypriorum, interemti a Thrasydaeo Eunucho, Olymp. CI. 3. [Ab Harpocratione voc. Εὐαγόρας in editt. Mediolan. Aldina II. aliisque inscribitur Εὐαγόρου ἐγκώμιον · in Aldina I. aliisque solum Εὐαγόρας. vid. not. Findeisen. p. 1.] Huius Euagorae, (de quo consules *Meursium* in Cypro lib. II. cap. 12.) filius fuit Nicocles, a quo per insidias interfectum Euagoram praeter rem tradit *Diodorus Sic.* libro XV. p. 363. Vide *Usserium* ad an. Period. Iul. 4340. Latine vertit hanc orat. *Petrus Sabiatus*, Paris. 1549. 4. Prodiit et Mediolani graece et latine, 1563 8. — et graece ad calcem vitarum parallelarum Plutarchi, 1519. edit. Aldinae. — Atque ex *Guarini Veronensis* translatione [aetate omnes libros oration. Isocr. editos superante, ideoque auctoritate cod. mst. pari,] — in antiquis latinis vitarum Plutarchi editionibus.

editionibus. [tom. II. edit. rariss. Venetae per Nic. Ienson Gallicum. 1478. fol. mai. vid. *Goetz.* Mem. biblioth. Dresd. tom. III. p. 394 sqq.] — *Isocr. Euagor.* edidit *Arngrim Vidalinus*, Islandus; cum breuibus notis, Hafniae. 4. Illius Vidalini commentarius et indices in Euagoram MS. in biblioth. Rostgaardiana p. 452. *Fabric.* [Isocratis oratt. tres, Euagoras, in Philippum et de pace. graece. Paris. Iod. Badius. in 4. Catal. bibl. reg. Paris.] Separatim prodiit illa oratio graece, ex officina *Rutgeri Rescii*, Louan. 1538. 8. — gr. in vsum scholarum, edita ab *Ernestio*, Lipsiae, 1767. et antea quoque, nescio, quo anno. Optima et plenissima est editio:

Ἰσοκράτους Εὐαγόρου Ἐγκώμιον *graece, ex recensione Hieronymi Vuolfii, cum varietate lectionis, animaduersionibus et indice verborum graecorum copiosissimo, addita versione Guarini perantiqua. edidit Christian. Godofred. Findeisen.* A. A. M. Lipsiae, 1777. 8. *Harl.*

Francisci Cicereii in Euagoram Helenamque Isocratis commentarius ineditus fuit apud Marquardum Gudium [mm]. [P] — Principium imitatus est *Cicero* in laudando Seruio Sulpicio Philipp. IX. vt obseruauit *Muretus* VII. 19. variar. lection.

10) Ἑλένης ἐγκώμιον variis episodiis iucunde productum. Nam quod argumentum natura sua sterile foret, magnam orationis partem consumit in reprehensione Sophistarum, laudatione Thesei, excusatione Paridis, ac laude pulchritudinis. Confer de illa Isocratis et Gorgiae ratione argumenta demonstratiua amplificandi, *Vossium* Institutt. Orat. lib. I. pag. 51. Separatim haec oratio recusa cum H. Wolfii versione ann. 1566. 4. *Fabric.* Et ad calcem Aristologiae Euripideae *Mich. Neandri*, Basil. 1559. 4. — antea graece, Paris. apud Guil. Morelium, 1550. 4. — gr. Paris. apud Wechel. 1551. [1557. Cat. bibl. Reg. Paris.] 4. — *Helenae* et *Busiridos* laudatio, gr. et lat. per Wolfium. Hanou. 1619. — *Encomium Helenae*, gr. et lat. Venetiis. 1566. 4. — Orat. de laudibus Helenae e graeco in latinum traducta, *Io. Petro Lucense* interprete, — Herodoti libri IX. e gr. in lat. traducti Laurentio Vallensi interprete, Venet. 1494. fol. al. editionem s. l. et a. indicat Goetz. in Memor. bibl. Dresdens. tom. III. p. 66. — Martini Phileteci versio ad Pium II. mst. in bibliotheca Rostgaardiana, pag. 470. *Harl.* Hanc orationem Gorgiae Leontino tribuit Gesner. in Biblioth. *Heumann.* Gallica versio Enc. Hel. et Busir. Paris. 1640. 12. *Beck.*

11) Βούσιρις, siue laus Busiridis, crudelissimi Aegyptiorum tyranni, ab Hercule interemti, scripta ad Polycratem, Atheniensem, sophistam, redarguendum, qui idem argumentum infelicius tractauerat, et Socratis praeterea accusationem scripserat, cuius mortem Olymp. XCV. acerbe tulit Isocrates, ita, vt altera die pullatus prodiret, teste Plutarcho. Quicquid vero pro celebrando Busiride siue Polycratis, siue Isocratis attulerint ingenia; tamen *illaudatum* dixit *Virgilius* III. Georg. v. 5. quasi falsis et alienis cumulatum laudibus. [Neandro placuit haec oratio in praefat. ad erotemata gr. pag. 232. maiore iure aliis ea, nec non oratt. ad Nicoclem, contra Sophistas et Panathenaica displicuerunt. vid. *Schirach.* diss. II. p. 44 sq. neque omnes ingenii lusus fauente Minerua emittuntur in lucem. Propter hanc orationem *Valesius* de critica I. cap. 11. p. 158 sq. Emendatt. a Burmanno editt.

mm) Transiit cum reliquis Gudianis msstis in biblioth. Guelferbytanam. *Harl.*

editt. Isocratem inter criticos commemorandum censet, et ipsam orationem vocat elegantissimam.] Exstat haec et superior Isocratis oratio etiam graece et latine ex vers. H. Wolfii in Amphitheatro Socraticae sapientiae iocoseriae *Dornauiano* tom. II. pag. 5 sqq. pag. 14 sqq.

12) Παναθηναϊκὸς, anno, vel (vt alii nn) apud Plutarchum et Photium) quadriennio ante mortem, adeoque Olymp. CIX. 2. ab Isocrate scriptus, extollit Athenienses eorumque in Graecos beneficia prae Lacedaemoniis, quod argumentum etiam in panegyrico tractasse se commeminit. Aemulatus Isocratem in Panathenaico suo Aelius Aristides est, de quo ita *Tzetzes* Chiliad. XI. v. 662.

Καὶ τὸν εἰς Παναθήναια τὸν μέγιστον τὸν λόγον
Ὅνπερ τὸν νῦν ἐσύλησεν ὅλον ὁ Ἀριστείδης.

Fallitur idem Tzetzes, quum auctore Lysia adfirmat, decem integris annis vix absolutum Panathenaicum ab Isocrate, quod de Panegyrico eiusdem praeclari scriptores tradiderunt. Tribus foliis in media parte p. 271. B. edit. Stephan. auctiorem Panathenaicum habuit *Michael. Nicol. Sophianus*, vt [P] ex *Iosephi Scaligeri* epist. 431. ad Gruterum et Petri Victorii ad Aristot. rhetor. p. 718. notauit *Paulus Colomesius* in Opusculis p. 36 sq. Separatim, graece, Coloniae Agrip. 1588. 8.

13) Κατὰ τῶν Σοφιστῶν, aduersus Sophistas, lucro inhiantes, et falsae eloquentiae doctores, quos inter alia hoc quoque nomine reprehendit, quod, odiosissima eius parte delecta, promiserunt, se tradituros rationem tractandarum litium iudiciariarum, quum longe plura sint oo), in quibus longe cum maiore dignitate orator versari possit, et praecepta rhetorica nihilo magis ad causas forenses, quam ad quodlibet aliud orationis genus pertineant. Haec oratio graece recensita a *Frid. Sylburgio*, prodiit cum tribus paraeneticis, de quibus supra. *Fabric.* Prodiit separatim graece et lat. Paris. apud Ioann. Lodoicum Tiletanum, 1542. 4. — graece, ibid. apud *Guil. Morelium*, 1552. 4. — latine, Hieronymo Wolfio interprete, apud Guil. Morel. Paris. 1559. 4. *Harl.*

Supersunt λόγοι Isocratis δικανικοὶ siue iudiciales:

14) Πλαταϊκὸς, nomine Plataeensium, a Thebanis solo pulsorum, ad Athenienses, pro restitutione in integrum.

15) Περὶ

nn) His accensendus *Cicero*, qui libro de senectute, cap. V. *est enim*, inquit, *quiete et pure et eleganter actae aetatis placida ac lenis senectus: qualem accepimus Isocratis, qui cum librum, qui Panathenaicus inscribitur, quarto et nonagesimo anno scripsisse dicitur, vixitque quinquennium postea.* [Ex hoc loco et quod Isocratis mors incidit in Olymp. CX. 3. *Corsin.* in fast. atticis, tom. IV. p. 35. colligit, orationem illam editam fuisse Olymp. CIX. ineunte anno tertio. adde *Schirach.* disp. I. de Isocrate pag. 23 sq. *Harl.*] Idem *Cicero* in Oratore cap. 12. notat, Isocratem in hac oratione studiose consectatum concinnitatem sententiarum, et argutos certosque ac circumscriptos verborum ambitus, *non enim ad iudiciorum certamen, sed ad voluptatem aurium scripserat.*

oo) Confer Aristotelis locum, quem cum Isocrateo confert *Muretus* lib. IV. cap. 11. Var. Lect.

15) Περὶ τῆς ἀντιδόσεως, siue *de permutatione facultatum*, cum a Lysimacho dies dictus esset secundum legem Atheniensem pp) vel permutandarum cum Lysimacho facultatum, vel obeundae, (quod fecit,) trierarchiae. Multa de studiis suis in hac oratione Isocrates, multa de improbitate sycophantarum. Scripta post Olympiad. CV. *Fabric.* conf. cl. *Wolf.* prolegom. ad Demosthenis orat. aduersus Leptinem p. 123. de antidosi, et not. 118. de anno, quo scripta est haec Isocratis oratio, circ. Olymp. CVI. *Harl.*

16) Περὶ τῦ ζεύγυς, de bigis equorum, quod eas in Olympiis a ciuitate Argiuorum emerit, non Tisiae eripuerit Alcibiades. Dicta est a filio Alcibiadis, iam defuncti, cuius defensionem ac laudes, populique inuidiam persequitur. Citatur a *Plutarcho*, Alcibiade pag. 196. et *Athenaeo* V. p. 215. Sed apud Photium cod. CLIX. mentio huius orat. excidit.

17) Τραπεζιτικὸς, oratio, a Sopaei siue Sinopaei, filio dicta, pro summa argenti apud qq) Pasionem, trapezitam, deposita, cum pater apud Satyrum, Ponti principem, de regno affectato delatus esset, quam Pasio postea accepisse se negauit. Hac oratione vtitur Dionysius aduersus Aristotelem atque Aphareum, qui orationes Isocratis vllas iudiciales fuisse negarunt, quibus contradixit Isocratis discipulus *Cephisodorus*. In Isaei oratione VII. quae est de Cironis hereditate [P] et in trapezitico Isocratis plura eadem legi, notat Porphyrius apud *Eusebium* X. 3. Praeparat. vbi male Κύλωνος pro Κίρωνος.

18) Παραγραφικὸς πρὸς Καλλίμαχον, contra Callimachum quemdam, qui praeter legem ἀμνηςίας a Thrasybulo latam, ac praeter fas, nescio cui, diem dixerat de ereptis sibi sub triginta tyrannorum imperio pecuniis. Hanc orationem *Isaei* esse, ex Harpocratione in Ῥίνων obseruat *Fuluius Vrsinus* in Virgilio cum graecis scriptoribus collato, p. 230. et ab Isocrateo dicendi genere valde dissidere. Id videre se negat *Schurzfleischius* cap. III. Obseruatt. ad Longinum. Maussacus apud Harpocrationem pro *Isaeo* contra fidem codicum reposuit nomen Isocratis, et Maussacum sequutus est Iacob. Gronouius. [Schol. ad *Aristophanis* Nub. 1134. diserte *Isocrati* tribuit illam orationem.]

19) Αἰγινητικός. Oratio, apud Aeginetas dicta, pro amico et adfini Thrasylochi, cui hic opes suas legauerat, altera sorore semigermana impugnante testamentum. Locus, vbi deesse nonnulla notantur in margine, ita est legendus: ὅτε δὲ Πασίνυς παρὼν κατέλαβεν etc. Vide *Iac. Gronouium* ad Harpocrat. p. 106 sq. 134 sq. *Fabric.* Correctio et explicatio loci cuiusdam reperitur in Histor. acad. Paris. Inscript. edit. Amstel. tom. VI. pag. 279 — 282. *Harl.*

20) Κατὰ τῦ Λοχίτυ, sub persona eius, qui a Lochita quodam verberibus mulctatum se conqueritur. Neque hoc ferendum esse in democratia, licet pauper et tenuis conditionis sit, qui vapulauit.

pp) Vide *Sam. Petitum* ad leges Atticas p. 269 sq. *Schefferum* de militia nauali IV. 6.

qq) De hoc Pasione Demosthenes orat. pro Phormione et orat. contra Callippum.

21) Ἀμάρτυρος pro Nicia, qui sub XXX. tyrannis apud Euthynum consobrinum sine testibus tria talenta deposuerat, Euthyno deinde bina tantum restituere volente, Photio inscribitur πρὸς Εὐθύνουν ὑπὲρ Νικίου. Hanc et Archidamum inter praestantissimas Isocratis orationes excellere adfirmant *Philostratus* I. de vitis Sophist. [cap. 17. sect. 3. p. 505. Olear. conf. *Dionys. Halic.* in iudicio de nostro §. 6. et 9.] Contra eam scripserat Antisthenes Cynicus, teste *Laertio* VI. 15.

Isocrates, (an rr) Socrates?) ἐν τοῖς πρὸς Εὐδοθέαν laudatur a Suida in Χιάζειν. At apud Etymologum in Ἐπίδικος legendum Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Αισύβιον, pro eo, quod editum est Ἰσοκράτης πρὸς Λυσίαν: Vide *Meursium* V. 2. Attic. Lect. Plutarcho si credimus ἠγωνίσατο καὶ τὸν ἐπὶ Μαυσώλῳ τεθέντα ὑπ' Ἀρτεμισίας ἀγῶνα. Τὸ δ' ἐγκώμιον οὐ σώζεται. *Decertauit etiam Isocrates noster in iis ludis, quos Artemisia* (Olympiade CVII. confer Vsserium ad ann. Period. Iulian. 4362.) *Mausolo* (Cariae regi) *fecit: sed ea laudatio non exstat.* [adde *Gellii* N. A. X. cap. 18.] At Suidas ab *Isocrate Apolloniate* hoc factum tradit, Callistratum, rhetorem, auctorem, vt videtur, secutus. [vid. supra in Catal. trag. deperdit. voc. *Isocrates*, et *Taylori* Lect. Lysiac. cap. 3. p. 232 sqq. edit. Reiskii.] Eidem *Apolloniati* tribuit orationes quinque: 1) Ἀμφικτυονικὸν, 2) Προτρεπτικὸν, 3) Περὶ τοῦ τάφον μὴ ποιῆσαι Φιλίππῳ, 4) Περὶ τοῦ μετοικισθῆναι, 5) Περὶ τῆς ἑαυτοῦ πολιτείας. Paraeneses ad Demonicum huic quoque Apolloniati adscribi ab Harpocratione, supra a me est adnotatum. In *Aristotelis* rhetoricis III. 14. pro Σωκράτης ἐν ἐπιταφίῳ legendum Ἰσοκράτης. [vid. Taylor. l. c.] Similem errorem lib. I. rhetor. cap. 9. castigauit *Meursius* lib. V. cap. 14. Attic. Lect. et lib. IV. cap. 4. docuit, apud *Dionysium Halicarnasseum* in arte cap. 6. perperam legi ὁ τοῦ Σωκράτους ἑταῖρος Ναυκράτης pro ὁ τοῦ Ἰσοκράτους. Apud [¶] *Laertium* quoque lib. II. sect. 55. vbi Socrates Grylli laudationem funebrem composuisse legitur, pro Socrate Isocratem legendum esse, duxerim, nisi quis Naucratem malit cum Gotfrido Oleario in diss. erudita de Heraclito.

Τέχνην ῥητορικὴν Isocrati tribuunt nonnulli apud *Plutarchum* [vit. Demosthen. pag. 699. edit. Reisk. vol. I.], Photiumque, tum *Tzetzes* audacter: οὗτος ὁ ῥήτωρ ἔγραψε βίβλον, ῥητόρων τέχνην, Chil. XI. v. 654. et IX. v. 935. Ὁ Ἰσοκράτης ῥήτωρ μὲν ὁ καὶ τὴν τέχνην γράψας, et 941. ὁ μὲν λόγους βασιλικοὺς, τέχνας καὶ παραινέσεις. Confer epist. 28. inter Socraticas ab Allatio editas, et schol. *Hermogen.* p. 297. *Fabric.* *Tzetzae* tamen sententiae subscribere dubitat *Schirach.* in disput. I. de Isocrate pag. 24. Enimuero *Quinctil.* Institt. orat. III. 1. 14. *Isocratis*, ait, *praestantissimi discipuli fuerunt in omni studiorum genere: eoque iam seniore — pomeridianis scholis Aristoteles praecipere artem oratoriam coepit. —* Ars est vtriusque; *sed pluribus eam libris Aristoteles complexus est.* Idem vero *Quinctil.* III. 14. 15. nominat *artem*, *quae disciplina percipi debet.* Paucis igitur praeceptis vno libro complexus videtur Isocrates artem rhetoricam; at propter maiorem, quam consequutus est Aristoteles, auctoritatem, fieri potuit, vt Isocrateus libellus rhetoricus minus notus ex memoria hominum vsuque excideret, et tandem euanesceret. *Harl.*

[De

rr) Schol. ad Apollon. lib. I. Σωκράτης δὲ ἐν τῷ πρὸς Εὐδοθέαν φησὶ τὸν ὕλαν etc.

[De *epistolis* pauca sunt notata supra, vol. I. lib. II. cap. 16. p. 678. Huc referam ea, quae ibi omittenda duxeram, de editionibus, et, quae addenda sint, intexam adiiciamque. confer etiam *Schirach.* disp. I. p. 19 sq. Epistolam nonam nullatenus esse Isocratis, arbitratur *Augerius* in praefat. ad Isocratem p. IV. atque abbas *de Vatri* in commentariis regiae inscriptionum academiae contendit, eam esse Theophylacti cuiusdam, monachi, qui scripsit sub Mauritio imperatore: quam sententiam Augerius eo argumento firmat, quod illam epistolam reapse inuenit inter alias plures illius epistolas sub nomine fictorum hominum ad homines fictos. Quibusdam editionibus singularum orationum, e. g. ad Demonicum, adhaerent epistolae. *Hieronymus Wolfius* in sua Isocratis editione et aliam translationem, a se elaboratam, et nonam Isocratis epistolam ad Dionysium iuniorem, Siciliae tyrannum, adiunxit, et leguntur ad calcem *Phraseologiae Isocrateae Mich. Neandri.* Basil. 1558. 8. — *Isocratis* epistolae aliquot, graece. Paris. apud Wechel. 1550. 4. (in Pinelli catalogo, tom. II. p. 176.) — ibid. 1557. 4. (notante Fabricio,) graece, vna cum epistolis Demosthenis, Aeschinis, Platonis et Bruti. — Graece et lat. per Renatum Guillonium. Paris. 1554. 4. — Epistolae quaedam, gr. Paris. 1546. 4. (catalog. biblioth. Bernens. tom. I. p. 307.) — *Epistola ad Archidamum*, Lacedaemoniorum regem, Photio laudata, primum e codice Fuluii Vrsini descripta ab *A. Schotto* est et edita graece ab Hoeschelio in notis ad Photium. Deinde eamdem latine *A. Schottus* vertit ad cod. CLIX. Photii. Separatim cum Schotti et noua sua versione excudi curauit, emendationesque adiunxit *Io. David. Koelerus*, Coldicensis, (postea Professor historiarum primum Altdorfinus, dein Gottingensis,) Wittebergae, 1706. 4.

(Decem) *Isocratis*, *Demetrii Cydonii et Michaelis Glycae aliquot epistolae, nec non Dionis Chrysostomi oratio* περὶ λόγυ ἀσκήσεως *partim e codice Helmstad. partim ex codicibus Mosquensibus edidit et animaduersiones adiecit C. F. Matthaei*, Vniuersitatis Caesareae Mosquensis Professor, (in praesenti Professor L. Gr. Wittebergensis.) Typis vniuersitatis caesareae Mosquensis. 1776. mai. 8. Ex libris scriptis et editis, de quibus intelligenter fuseque disputat, ad codicem Helmstad. et Aldinam editionem denuo recensuit vir doctissimus epistolas Isocrateas notisque res ac vocabula docte explicuit. — *Epistolam ad Archidamum* recepi in Anthologiam meam graecam prosaicam, Noribergae, 1781. 8. pag. 109 sqq. — Reperiuntur quoque Epistolae in *Collectionibus variarum epistolarum gr. Aldina*, Venet. 1499. II. voll. et octo quidem in vol. I. nona vero in vol. II. inter epistolas Sophistarum variorum; atque *Cuiaciana*, quae tota pendet ex Aldina, Aureliae Allobrog. 1606. fol. tum in editionibus Wolfii, H. Stephani et Battie, qui vero epistolam, quam Hoeschelius primus vulgauit, ad Archidamum omiserunt. Alius autem epistolarum ordo est in codice Helmstadiensi; alius in edit. Aldina, alius in Wolfiana. — *Gallice* vertit epistolas Isocrateas *Ludouicus de Malthe*, Antwerp. 1558. apud Christoph. Plantinum. — et *Claud. Gruget* cum epistolis Phalaridis. Anvers. 1558. 12. in catalog. biblioth. Bünau. I. pag. 107. — Epistola IX. est in cod. *Mosquensi.* In cod. *Helmstadiensi*, in quo praeter ea exstant *Aeschinis* Opera, *Socraticorum* epistolae, et *Dionys. Halicarn.* de Lysia. — Epistola ad Archidamum est vnica in cod. regio Paris. MMDCCCCXLIV. at in cod. MMMLIV. inter alias eiusdem auctoris epistolas, teste *Augerio* in praefat. pag. IV. — In bibliotheca regia *Matritensi*, teste *Iriarte*, est cod. XCVIII. pag. 384 sqq qui praeter alia continet *Isocratis* oratt. ad Demonicum, ad Nicoclem, Nicoclem, Busirin ad Polycratem, laudationem Helenae, contra Sophistas, Laudationem ad Euagoram, contra

tra Lochitem de verberatione et *nouem* epiſtolas, in his epiſtolam ad Archidamum: deeſt vero epiſt. ad Dionyſium: prima enim, ad Philippum exarata, in codice falſo inſcripta eſt Dionyſio. *Harl.*]

Laertius de Speuſippo IV. 2. καὶ πρῶτος παρὰ Ἰσοκράτους τὰ καλούμενα ἀπόῤῥητα ἐξήνεγκεν. Intima artis rhetoricae de numero oratorio, quae μυροθήκιον Iſocratis videtur vocare Cicero lib. II. Epiſt. ad Atticum. Vide *Mericum Caſaubonum* animaduerſ. ad laudatum Laertii locum. [Menagium ad eumdem Diog. Laert. et *Schirach.* diſp. II. p. 14. qui Caſauboni et Fabricii ſententiae ſubſcribit.]

Iſocratis orationes prolixiores et πολιτικωτέρους Damaſcio expoſuit *Seuerianus* οὐ τὸν τεχνικόν τε καὶ σοφιστικὸν, ἀλλὰ τὸν ἔμφρονα καὶ φιλόσοφον τρόπον vt legas apud Suidam in Σεβηριανός. [Κλήμης, *Clemens*, hiſtoricus, cuius rara fit apud veteres mentio, ſcripſit ad Hieronymum de figuris Iſocratis, teſte *Suida* h. v. tom. II. vbi vide Küſter. pag. 328. et ex Suida, *Eudocia* pag. 267.] Contra Iſocratem ſcripſerat olim *Zoilus*, Amphipolites, teſte *Suida* in Ζώϊλος [et *Eudocia* p. 203.] Tum *Ariſtoteles Siculus* et *Aelius Ariſtides*, vt iam dixi ad Orat. IV. et VIII. Denique *Ariſtoteles Stagirites* quoque eum perſtrinxit [ss]), confutatus a *Cephiſodoro.* Dionyſius Halicarnaſſeus: Μὴ δ' ὅτι δεσμὰς πάνυ πολλὰς δικανικῶν λόγων Ἰσοκρατείων περιφέρεσθαί φησιν ὑπὸ τῶν βιβλιοπωλῶν Ἀριστοτέλης — — καὶ ἔτ' Ἀριστοτέλει πείθομαι, ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλομένῳ — — ἱκανὸν δ' ἡγησάμενος εἶναι τῆς ἀληθείας βεβαιωτὴν τὸν Ἀθηναῖον, Κηφισόδωρον, ὃς καὶ συνεβίωσεν Ἰσοκράτει καὶ γνησιώτατος ἀκουστὴς ἐγένετο, καὶ τὴν ἀπολογίαν τὴν πάνυ θαυμαστὴν ἐν ταῖς πρὸς Ἀριστοτέλην ἀντιγραφαῖς ἐποιεῖτο. *Cephiſodori* [tt]) libros IV. contra Ariſtotelem memorat *Athenaeus* libro II. p. 60. licet ibi legatur *Cephiſodotus*, ex quo loco colligitur, contra philoſophum Stagiritam, non contra rhetorem Siculum ſcripſiſſe, quod clariſſime etiam teſtatur Ariſtocles, Peripateticus, ob hanc ipſam cauſam Cephiſodoro inſultans apud *Euſebium* XV. 2. Praeparat. p. 792. et *Numenius* apud eumdem XIV. 6. p. 732. Mentio Cephiſodori iterum apud *Athenaeum* libro III. pag. 122. et VIII. pag. 354. et lib. IX. p. 407. fin. et apud Themiſtium in Sophiſta p. 285. Dionyſium in Iſaeo p. 111. et in Epiſt. ad Pompeium et alia ad Ammaeum p. 120. vbi Cephiſodorum refert inter παραγγελμάτων rhetoricorum ſcriptores. Gregorii Nazianzeni dictionem ad ſtructuram accedere Iſocraticam, notauit Eraſmus. [¶] [De his aliisque laudatoribus aeque ac obtrectatoribus Iſocratis copioſe diſputat *Schirach.* in diſſ. II. pag. 50 ſqq.]

[De codicibus msstis atque editionibus.

Codicum *Helmſtadienſis*, *Moſquenſis* atque *Matritenſis* iam paullo ante memini, quum de Epiſtolis Iſocratis agerem. Codices *Fuggeranum*, quo leuiter vſus eſt Wolfius, aut potius ex quo excerpta deſcriptaque, cum vulgatis codd. non conſentientia, ab Eduardo Henrico-Scoto acceperat, (vid. eius praefat. ad caſtigationes in Iſocratem pag. 860. edit. 1570.) biblioth.

ss) Cicero in Oratore de numeroſa et apta oratione, atque de Ariſtotele et Iſocrate differens, cap. 51. ſect. 172. *quis*, ait, *Iſocrati eſt aduerſatus impenſius* (Ariſtotele)? *Harl.*

tt) Vide ſupra ad §. I. infra lib. IV. cap. 32. in elencho rhetor. graec. h. v. *Ionſium* de ſcriptor. hiſt. phil. I. 13. p. 96. *Ruhnken.* hiſtor. crit. orat. gr. pag. 82. *Harl.*

biblioth. collegii noui *Oxoniensis*, quem diligenter contulit editor Cantabrig., alium cod. collegii *Oxoniensis*, et cod. *Bauaricum* cl. *Morus* in praefat. ad secundam Panegyrici editionem indicauit.

In *Anglia* sunt quatuor codd. mssti in bibliotheca *Bodleiana*, qui duntaxat habent duas primas orationes, ad Demonicum et ad Nicoclem; n. cod. collegii noui, MS. Baroc. MS. Laudianus, et MS. cui nota NE A. 3. 10. et duo codd. Harleiani, qui praeter illas continent quoque Nicoclem. Illos contulit Battie. In catalogo librorum MSSt. Angliae et Hiberniae, Oxon. 1697. fol. numerantur codd. mssti in biblioth. coll. Oxon. vnus, in biblioth. Bodleiana, sex: atque in cod. MMMDCXVIII. nr. X. inest quoque Isocr. oratio altera ad Nicoclem de regno, cum praefatione Guarini Veronensis, latine: *Cantabrig.* in collegio S. Benedicti est nr. MDCXXVII. et in biblioth. eccles. Westmonast. nr. MCXXXIX. Isocrates ad Demonicum: in biblioth. *Gale* nr. MMMMMDCCCCLXXX. argumenta orationum Isocratis: — in biblioth. *Iacobaea* nr. MMMMMMMMDIV. Isocr. oratt. aliquot a Lumbley translatae: in biblioth. *Mori*, episcopi Noruic. nr. MMMMMMMMMCCCCXLIII. Isocr. ad Demonicum et Nicocles, et Guarini epistola in orat. Isocratis, qua regem in subditos instituit.

In bibliotheca *Leidensi*, teste Catalogo p. 340. cod. XXIX. chart. *Isocratis opera*, quorum postremum est παραγγραφικὸς πρὸς Καλλίμαχον.

In biblioth. regia *Parisina*, secundum tom. II. Catalogi, in cod. XIV. est orat. ad Demonicum; in sex codd. orat. ad Nicoclem; in tribus, Nicocles; in tribus, panegyricus; in quinque, orat. ad Philippum; in sex, Archidamus; in quatuor, Areopagiticus; in quinque, orat. de pace; in quinque, Euagoras; in quatuor, Helenes encomium; in quinque, Busiris; in tribus, Panathenaicus; in quinque, aduersus Sophistas; in quinque, Plataicus; in tribus, orat. de permutatione; in duobus, de bigis; in tribus, Trapeziticus; in quatuor, exceptio aduersus Callimachum; in duobus, Aegineticus; in tribus, orat. contra Lochitem; in vno, orat. contra Euthynum: de epistolis iam paullo ante fuit sermo. — At catalogum in designatione orationum aliquoties peccasse, docet *Augerius* in praefatione pag. XII sqq. vbi sedecim, quos contulisse se ait, codices illius bibliothecae paullo fusius recenset. — In eadem bibl. Paris. secundum vol. III. est inter codd. msst. interpretatio lat. oratt. ad Demonicum, Nicocles, et ad Nicoclem, cod. MDCXVI. nr. XVII — XIX. et orat. ad Demonicum cod. MMMMMMCCCXXV. nr. VII. denique Nicocles, a Magdaleno Briensi versus, cod. MMMMMMMDCCCXIX.

In biblioth. *Veneta* D. Marci, teste Catalogo, cod. CCCCXV. membran. omnes Isocratis orationes. — *Ibid.* secundum *Tomasini* bibliothecas Venetas msstas, p. 16. in biblioth. S. Antonii, Isocr. orationes: pag. 42. in biblioth. Bessarionis plut. 21. eaedem. — In biblioth. Ambrosiana *Mediolan.* auctore Montfaucon in diario italico p. 16. pauca Isocratis et eodem auctore pag. 367. Florentiae in monasterio.

In biblioth. *Medicea* Florent. teste Bandinio, tom. I. pag. 547. cod. XXIV. plut: IV. oration. XI. — ad Demonic. tom. II. p. 261. cod. XIX. et p. 381. cod. VIII. et p. 568. cod. VII. cum vita auctoris, et tom. III. p. 104. cod. VIII. — ad Nicoclem, tom. II. p. 381. cod. IX. — Nicocles p. 382. cod. X. — oratt. XIII. cum argumentis etc. tom. II. p. 442. cod. V. — oratt. XXI. tom. II. pag. 447. et 449. cod. XII. et XV. — oratt. IIII. tom. II. pag. 541. cod.

XXIV. — orat. contra Sophiſtas ibid. p. 568. cod. VIII. — laudatio Archidami ibid. p. 678. cod. III. — oratt. XI, quarum vltima de permutatione longior eſt, quam in editis, et aliena forſan habet inſerta; tom. III. p. 395. vbi ſpecimen exhibetur, cod. XIV. — Epiſtolae octo, tom. II. pag. 678. cod. IV. Sententiae, ex orat. ad Demonicum excerptae, tom. III. pag. 325. cod. XXI. et cod. XXII.

In biblioth. *Scorialenſi* in Hiſpaniis teſte *Plüer* in itinerario etc. pag. 178. Iſocr. oratio ad Demonicum.

In biblioth. *Vindobonenſi*, ſecundum *Lambecii* commentar. vol. VII. p. 232. cod. LXVI. nr. VI. Iſocr. ad Demonicum. — indice autem *Neſſelio* in Catalogo, part. IV. p. 4. cod. III. membr. *Iſocr.* oratt. ibid. p. 144. cod. CCXCVI. anonymi exegeſis in II. oratt. ad Demonicum et Nicoclem. ibid. p. 149. cod. CCCXI. or. ad Demonicum.

In biblioth. *Breslauienſi* multa eſſe Iſocratis, tradit *Kranz.* in Memor. biblioth. publ. Wratislau. pag. 88.

In biblioth. *Auguſtae Vindel. Iſocr.* paraeneſis. — *Noribergae* in biblioth. Solgeriana, nunc publica, *Iſocratis* ſcripta varia, latine facta, cod. membran. ſaec. XIV. vid. *Solgeri* Catalog. biblioth. tom. I. pag. 221.

In biblioth. *Bauarica*, *Monachi*, teſte catalogo, in cod. CCXXVIII. *Iſocr.* orat. ad Demonicum et excerpta ex orat. de pace, et in cod. membr. CCLXII. *Iſocr.* orationes. Quia plurimos, credo, codices, quos *Montfaucon* in Bibliotheca bibliothecarum MSS. nominat, iam enumeraui, ſatis erit, eos, quibus videbitur neceſſarium, ad illum ablegare. Progredior ad enumerationem

editionum.

Princeps illarum et poſterioribus editoribus parum cognita, eſt ex codice biblioth. Laurent. Mediceae:

Iſocratis orationes, graece, curante Demetrio Chalcondyla. Mediolani per Henr. Germanum et Sebaſtian. ex Pontetremulo, ſumtibus Barth. Scyaſi et Vicentii Halipranti, Barth. Rozoni. 1493. fol.

Vid. Catal. Bünau. vol. I. tom. I. p. 106. Catal. bibl. *de la Valliere* nr. MMCCXXXVII. *Bandinium* in Catal. MSS. graec. biblioth. Laurent. vol. II. p. 446. *Creuennae* Catal. vol. III. pag. 61 ſq. *Bure* bibliographie inſtructive, B. L. tom. I. nr. MMCCCXLIII. *Maittaire* A. T. tom. IV. part. I. p. 64 ſq. not. 5. et part. II. pag. 559. vbi notat, in calce deſcribi typographicum ſymbolum cum litteris *V. S.* quo ſymbolo vſum fuiſſe *Vldericum Scinzenzeler* obſeruat; atque *Saxius* in hiſtoria litteraria typograph. Mediolanenſi pag. 592. idem obſeruat et putat, *Henricum Germanum* non alium eſſe, ac *Vldericum Scinzenzeler.* In epiſtola Graeuii tom. IV. Sylloges Burmann. p. 671. Chalcondylas male vocatur *Georgius.* — Ibidem, n. *Mediolani*, eodem anno, 1493. eodem curante Demetrio Chalcondyla prodiiſſe *editionem* in forma, quam vocant, octaua, ſ. *octonis*, quae nihil differat ab editione in forma maxima, ſed raritate illam ſuperet, putabant Riue et Auger. eaque ſe vſum eſſe profitetur Augerius, in praefat.

praefat. pag. V. at valde deceptos fuisse illos, docuit *Bure*, vt in fine huius paragraphi indicabitur pag. 799. [add. Periergi Deltophili s. Com. Rewiczky Bibliotheca pag. 53 sq.]

Isocratis orationes, Alcidamantis contra dicendi magistros, Gorgiae de laudibus Helenae, Aristidis de laudibus Athenarum, eiusdem de laudibus vrbis Romae. In calce: Venetiis apud Aldum et Andream Socerum. Mense Aprili. 1513. fol. graece.

Addita sunt excerpta ex Lexico Harpocrationis. Aldina edit. sic discrepat quibusdam locis a Mediolanensi, vt non potuerit ex eodem fonte prouenire, et ex alio codice ducta sit. Neque vero aeque correcta, ac Mediolanensis, exiit praelo. Haec est secundum quorumdam indicium, tertia pars rhetorum graecorum, ab Aldo editorum, et separatim quoque vendita. Attamen Alcidamantis oratio, in fronte primae et tertiae partis nominata, exstat tantum in prima parte. vid. Serie dell' edizioni Aldine — II. edizione, (cura cel. Morelli,) in Padova, 1790. 12. p. 33 sq. adde supra, ad editionem *Lysiae* Aldinam ex Hauptmanni libello adnotata: *de Bure* Bibliographie instructive, belles lettres, tom. I. nr. MMCCCXXXIX. p. 93 sq. *Crevenna* in Catalogue raisonné, vol. III. p. 60. qui in descriptione tomorum discedit a Burio, et formam atque seriem orationum aliter designat. — *Bure* l. m. nr. MMCCCXLV. et *Goetz* in Mem. biblioth. Dresd. II. pag. 336. memorant aliam eamque diuersam editionem Aldinam, quae fuit quoque in biblioth. Askew. et Fabriciana part. I. pag. 115.

Isocratis orationes, nec non Alcidamas, Gorgias, Aristides et Harpocration. graece. Venetiis. Aldus, 1534. fol.

Isocratis orationes latine: *Io. Lonicero interprete*, Basil. apud Andream Cratandrum. 1529. fol. — Marpurg. 1540. 8.

Isocr. de regiis muneribus, lat. vers. a *Stephano Nigro*, cum aliis opp. Mediolan. 1521. vid. Maittaire A. T. tom. II. pag. 613.

Ex Aldina editione fluxerunt *Isocratis orationes* Hagenoae, ex officina Seceriana, 1533. 8. (in bibl. *Pinell.* tom. II. p. 177. vbi plures Isocratis Opp. editt. indicantur:) — *Oper.* gr. Francofurti, 1540. 8. — *Isocr.* oratt. cum Gorgia et aliis, gr. Hanou. 1543. 8. apud Alterum ad Harwood. — gr. Venetiis ex officina Farreana, 1543. 8. (num sit eadem, quae in Catal. biblioth. Barberinae v. *Isocrates* signatur Venet. 1534. et operae in anno peccarint, nec ne, et omnino diuersae, equidem nescio,) — Basil. 1546. 8. gr. — *Venetiis*, cum Aristidis encomio, Romae, 1544. 8. in biblioth. Sarraz. pag. 83. — ibid. gr. Petr. Nicol. Sabiens. 1549. 8. Vide *Goetzii* Mem. biblioth. Dresd. II. pag. 356.

Isocratis orationes, partim doctorum virorum opera, partim meliorum exemplarium collatione, nunc demum multo quam antea emendatiores excusae; quibus iam quoque praeter aliorum editionem accesserunt eiusdem Isocratis epistolae; atque Harpocrationis et Suidae difficiliorum apud eumdem locorum explicatio; graece. Basileae apud Michael Isingrinum. 1550. 8. [In Catal. bibl. Paris. reg. 1555. 8.]

Notitiam edit. debeo *Maittario* in Annal. typogr. tom. III. p. 590. quare, num et quatenus editor officio satisfecerit, et steterit a promissis, definire nequeo. Sed critica esse videtur. confer infra, de edit. Basil. 1565.

Hieronymi Wolfii, Oettingensis, merita aduersus Isocratem haud leuia sunt; nam non solum bis vertit Isocratea; sed etiam textum graecum e codice Fuggeriano et antiquioribus

 editt.

editt. praeter Mediolanensem, collatis, emendauit, aut e cod. praecipue multas lectiones adtulit, multasque castigationes et coniecturas, editori futuro perpendendas, suppeditauit: id tamen illi vertitur vitio, quod contextum frequenter mutauit ex ingenio, et contra editiones antiquas abusus est apostrophis. Ex eius autem recensione toties excusus est et repetitus contextus gr. isque modo versione destitutus latina, modo locupletatus, vt non solum vsus et amor maiorum nostrorum erga Isocratem insignis inde patescat; sed ego quoque verear, vt omnes indicare possim editiones; neque tamen, quia plerumque sunt merae, nec raro vitiosae, repetitiones, ex omissione vnius alteriusque pluriumue editt. Wolfianarum magna, credo, iactura enascetur.

Primum versionem Isocratis latinam edidit Basileae apud Oporinum 1548. fol. eo tamen orationum ordine, qui est in editt. Mediolanensi atque Aldina, seruato, addita epistolarum versione, castigationibus et commentario: quam versionem postea sic correxit, vt omnino noua dici potuerit. vid. *Hier. Wolf.* in commentario scripto ann. 1570. de vita sua, in Reiskii orator. graecor. vol. VIII. p. 833. vbi ipse iudicat de hac prima sua versione, et deinceps aliquoties, p. 847. de altera edit. graeco-latina, p. 867. de editione noua minus correcta, et commentariorum praetermissione, p. 869. p. 874. de VI. edit. agit, et cel. *Morus* praefat. in notitia codd. et editt. Isocratis p. XIIII sq. — Atque emendata illa *versio* vna cum *textu graeco*, primum, ordine orationum ad argumenti similitudinem mutato, adiectisque epistolis, prodiit, vt ex praefatione, Lutetiae Parisiorum scripta, tom. I. p. 694. adparet, anno 1551.

Melior latina versio, (quam tamen postea iterum iterumque correxit, vt ex eius commentariis de sua vita et narratione, editt. minoribus subiecta, de Isocrate, eiusque versione latina cognoscitur) separatim exiit praelo:

Isocratis orationes et epistolae, de graeco in latinum pridem conuersae, nunc recognitae per Hieronymum Wolfium, Oettingensem, Lutetiae, ex officina Michael. Vascosani, 1553. 8. — Basil. 1558. 8. — de integro conuersae et quartum editae: addita vita auctoris et index. August. Vindel. 1566. 8.

Isocr. graece prodiit Basil. 1553. 8. (v. *Goetzii* memor. bibl. Dresd. tom. II. pag. 356 sq. vbi plures Isocratis editt. recensentur.) 1555. et 1561. — gr. et lat. apud Oporin. sine anni nota.

Isocratis orationes, partim doctorum virorum opera, partim meliorum exemplarium collatione, nunc demum multo, quam antea, emendatiores excusae. Adiecimus quoque Hieronymi Vuolfii, Oetingensis, non omnium modo orationum argumenta, sed et marginum annotationes. Quibus iam quoque, praeter aliorum editionem, accesserunt eiusdem Isocratis epistolae atque Harpocrationis et Suidae difficiliorum apud eundem dictionum explicatio. Basileae, per Thomam Guarinum. 1565. 8. graece.

Eadem esse videtur et iterata editio, quam ad an. 1550. 8. memorauimus, nisi vt huic accesserint Wolfii argumenta et adnotationes, tum rhetoricae, tum, quae paucae sunt, criticae f. Wolfii coniecturae. Ex Aldino autem exemplo est textus graecus, vt videtur, plerumque repetitus. — recus. mendis typographicis maximam partem sublatis, ibid. 1571. 1579. 8.

Wolfia-

Wolfiana recensio frequenter exercuit praela Oporini: gr. et lat. 1558. 8. — gr. 1561. — gr. et lat. — 1565. — 1567. Tom. II. — 1570. 8. in bibl. Bodleiana, et Pinell. — 1571. 8. graece 1579. 8. — gr. et lat. 1582. 8. in fine: vita Isocratis e Plutarcho, Dionysio Halicarn. et Suida, gr. ac lat. tum Wolfii narratio de vita Isocratis et orationum eius diuisione suaque interpretatione; multa de suis fatis acerbis immiscuit, et aliorum enumerat versiones latinas, easque plures, quam commemoraui, denique subiecit veterum et recentiorum de Isocrate iudicia, atque indicem. — 1587. 8. — 1594. 8.

Inter ea *Wolf.* maiorem editionem, cum commentario grandi, saepe nugaci, in quo aliquoties res plane alienae pertractantur, molitus, eam luci exposuit:

Ἰσοκράτους ἅπαντα. *Isocratis scripta, quae quidem nunc extant, omnia, graeco-latina, postremo recognita: adnotationibus novis et eruditis illustrata, castigationibusque necessariis exposita. Hieronymo Wolfio,* **) *Oetingensi, interprete et auctore. Additi sunt rerum et verborum locupletissimi indices.* Basileae, ex officina Oporiniana. 1570. fol.

Prior tomus continet opera Isocratea, gr. et lat. posterior primum adnotationes, tum a pag. 804. castigationes, ad quas scribendas vsus est edit. Aldina, Haganoensi Seceriana, Francofurtensi Brubachiana et Oporiniana Basileensi, at in plerisque consentientibus, et lectionibus cod. Fuggeriani. Paucis proponit suas emendationes atque coniecturas. conf. *Io. Fabricii* histor. bibliothec. Fabric. part. III. p. 228 sq. *Schirachii* disp. I. de Isocrate p. 28 sq. — Praetermisso commentario crebrius prodiit Isocrates ex recensione Hier. Wolfii, vt paullo ante iam vidimus. Praeter ea, gr. Francofurti, 1598. 8. — gr. et lat. *Basil.* 1602. 8. 1613. (1614. in Catal. Vffenbach. tom. I. pag. 647.) 8. Paris. 1603. 1615. 8. — *Geneuae,* 1618. 1621. 8. 1636. 8. — sumt. Samuelis Crispini, Geneu. 1609. 8. — Paris. 1621. 8. gr. et lat. quam edit. valde laudat Harwood. — Geneu. apud Iac. Crispinum, 1642. 8. — *Cantabr.* apud Io. Hayes, 1686. 8. (al. 12.) — Aliis, vt videbimus, editionibus adhaeret interpretatio Wolfiana.

Recensionem Wolfianam *Stephanus* interdum reliquit, et vel Aldinam reposuit lectionem, vel singularia admisit in nitida editione:

Isocratis orationes et epistolae (IX.) *cum latina interpretatione Hier. Wolfii, ab ipso postremo recognita. Henr. Stephani in Isocratem diatribae* VII. *quarum vna obseruationes in eundem examinat. Gorgiae et Aristidis quaedam, eiusdem cum Isocraticis argumenti, Guil. Cantero interprete. Excudebat Henr. Stephanus.* 1593. fol.

Isocratis oratt. et epistolae, gr. et cum latina H. Wolfii interpretatione. Geneuae, apud Paul. Stephanum. 1604. 8. (*Maittaire* A. T. III. p. 845. in bibl. Almelouenii pag. 283 in Comitis Thott. bibl. tom. IV. pag. 258. quam editionem Thom. Popeblount atque Hallervordius in bibliotheca curiosa adfirmant esse optimam) — rec. Geneuae 1651. 8. — cum *H. Stephani* praef. ad Marc. Fuggerum, Geneu. 1618. 8. — *Oratt. et Epist,* gr. London. apud

 haere-

**) *Matthaeus Dresserus* in oratione de Hieronymo Wolfio, edita Lipsiae 1582. 8. narrat, illum pro Isocratis interpretatione a senatu Augustano tulisse praemium centum Ioachimicorum, vti pro commentario in Cic. de officiis Aureos quinquaginta. consules quoque Wolfii commentar. de sua vita.

haeredes Io. Norton. 1615. 8. haud pulcra est editio, quamuis habeat H. Stephani insigne: meum quidem exemplar caret latina versione; quare, num *Harwood* in: Uebersicht etc. recte scripserit, additam esse versionem latinam, valde dubito. — Idem Harwood vituperat editionem *Isocr.* Colon. Allobrog. 1618. 8. —

Eaedem, eodem interprete, Paris. apud Io. Libert. 1615. — 1621. 8.

Eaedem, gr. et lat. cum interpretatione interlineari, cura *I. T. A.* Paris. apud Sebast. Chappellet. 1621. 8. — 1631. 8.

Feruor quantus fuit superioribus saeculis in Isocrate certatim edendo interpretandoque, tam cito deferbuit, vt integrum seculum admodum paucas proferret editiones nouas.

Isocratis orationes selectae, (Paraen. ad Demonic. ad Nicoclem de regno. Nicocles, Panegyricus, Euagoras, Panathen.) gr. per Phil. Fletcher. Oxon. 1726. 8.

Isocratis oratt. VII. *epistolae* (IX.) *graece et lat. codicibus msstis nonnullis et impressis melioris notae exemplaribus collatis, varias lectiones subiecit, versionem nouam, notasque ex Hier. Wolfio potissimum desumtas, adiunxit Guil. Battie.* Cantabrig. typis academ. 1729. 8. (v. supplement. Act. erudit. Lips. tom. X. sect. 2. pag. 52 sqq. vbi de quibusdam locis disseritur.) — secundis curis, Londin. 1749. 8. Eodem anno prodiit vol. II. quod XIV. comprehendit orationes. Duo autem volumina communem sortita sunt inscriptionem:

Isocratis Opera, quae quidem nunc extant, omnia. Varias lectiones, versionem nouam ac notas adiunxit Gulielm. Battie. Londini, C. Davis etc. vol. I. II. 1749. 8.

Battie ad manus quidem habuit quinque Oxoniens. et duo Harleianos codd. mstos, at eruditis parum probauit facultatem, operam atque doctrinam suam: Wolfianam sequutus est recensionem; apostrophos crebro posuit contra libros vetustos: notae autem sunt plerumque ex Wolfii adnotationibus excerptae. Versio noua est minus culta.

Isocratis opera omnia, gr. et lat. cum versione noua, triplici indice, variantibus lectionibus et notis, edidit Athanas. Auger. — Paris. sumtibus editoris excudebat Franc. Ambr. Didot l'ainé. III. tom. 1782. 8.

Multa bene praestitit: plura tamen debuerat praestare tot subsidiis editorum omnium meliorum, et scriptorum Isocratis opusculorum, de quibus in praef. ad vol. I. disserit, egregiis instructus. Saepe mutauit e libris suis contextum gr. et nouam dedit recensionem; nouam quoque versionem latinam, in qua concinnanda nec Wolfium, nec Battie penitus sequutus est, aut plane deseruit. In notis breuibus de varietate lectionis et critica vnice propemodum sollicitus, res ex antiquitate atque historia, vnde tamen saepissime lucem desiderant, et, vti Morus praeclarum dederat in Isocratis panegyrico specimen, vnicum auxilium editor petere debuit, explicare atque interpretari, plane neglexit. Bene autem fecisset editor, si ex suo et editoris Cantabrigiensis adparatu omnem lectionis varietatem notasset. — Epistolam ad Archidamum recepit; at editionem Matthaei ignorasse videtur. Censor in Ephem. litt. Lips. 1785. pag. 15. multa culpat in hac editione.

Findeisen. spem nouae editionis fecerat.

H. Ste.

H. Stephani diatriben de nonnullis vocabulis et loquendi generibus, ab Harpocratione et Suida apud Isocratem obseruatis, suae Harpocrationis editioni subiecit *Iac. Gronouius*, Lugd. Bat. 1694. 4. *Harl.*]

Michael Neander in phraseologia Isocratis graeco-latina. Basil. 1558. 8. sub titulis CCLXIIII. phrases ac formulas loquendi, Isocrati familiares, digessit.

Ioh. Paludani sententiae ex Isocrate selectae, Gandaui 1551. 8.

Phraseologiam Isocratis graeco-latinam edidit in 8. *Georgius Murbachius, S. I.*

[*Isocratis sententiae graeco-latinae*, additis, vbi operae precium visum fuerit, annotationibus, notatisque locis, ad quos illae, (quantum quidem necessaria breuitas passa est) non incommode referri posse videantur. Accessit et vetus gnomologia, latina tantum, in eorum gratiam, qui, neglectis Graecis, breuitatem amant; vna cum gemino indice locupletissimo. Basileae, ex officina Heruagiana, per Eusebium Episcopium, 1572. 8.

Prolegomenis Hieronymi Wolfii, Augustae Vindelicorum XIX. Maii 1571. exaratis, subscripserunt *Georgii Vuolfii* filii, *Hieronymus*, vtriusque linguae in Augustana schola Professor, et *Hainricus*, philos. et medicinae doctor, physicus Noribergensis. *Harl.*]

Isocratis orationum omnium analysis, auctore *Conrado Clausero*, Basil. 1558. 8. ex officina Oporini.

[*Augerius* libro menstruo, Iournal des Sçavans, mens. Februar. 1781. 12. pag. 336 sqq. inseruit dissertat. de insigni lacuna quadam in oratione, Panathenaicus, quam Sophianus in suo codice, (vide supra in recensione orationum nr. 12.) habuisse pleniorem fertur, auctore Scaligero. Sed Stephanus in sua editione nihil de illa dicit. *Auger.* igitur excitat V. D. ad inuestigationem codicis illius Sophiani. Idem in memorata dissertatione pag. 345., dein in praef. ad suam editionem Isocratis, tom. I. pag. 5. narrat, Abbatem *Rive* communicasse cum ipso exemplar editionis *in octauo*, item Mediolani, a. 1493. eodem curante Demetrio Chalcondyla factae, quae nihil prorsus ab ea editione, quae est in folio, differat, et hucusque plane incognita fuisset. Enimuero et Rive et Augerius decepti fuerunt. Nam est circumcisum exemplar maioris editionis in forma maxima, vt clare commonstrauit *Guill. de Bure* in: Avertissement, s. programmate, quod praefixum est tom. I. Catalogue des Livres de la bibliotheque de feu M. le Duc de la Valliere, (Paris. 1783.) pag. XXI sqq. — adde de Isocrate *N. Kriegk* de inclarescendi modis §. 7. *Reusch.* de Cicer. partitione, pag. 41.

Versiones latinas et alias singularum orationum iam supra, suo quamque loco, indicauimus. *Italicam* omnium orationum a *Petro Carrario*, Doctore Patauino, Venetiis 1555. 8. factam, cum versionibus singularum oratt. italicis vberius recenset *Paitoni* in: Biblioteca degli autori antichi etc. tom. II. pag. 192 sqq. — *Gallica* orationum ad Nicoclem, Demon. Nicoclis et partis Xenophonteae Cyrop. *traduictz de Grec en François par Loys le Roy*, cum notis Paris. par Vascosan. 1558. 4. antea eadem cum Demosth. tribus oratt. Olynthiac. ibid. per eumdem 1551. 4. — per eumdem Ludouicum regium. Paris. apud Fred. Morel. 1579. 8. vid. *Maitt.* A. T. III. pag. 744. et indicem tom. V. part. I. pag. 525. et tom. II. pag. 201. — *Gallicam* operum Isocrat. versionem cum dissertationibus confecit et euulgauit Abbas *Auger*. Paris. 1781. tom. III. mai. 8. Idem edidit: Pensées morales d'Isocrate, extraites de ses Oeuvres et traduites, Paris. 1782. 12. Comparauit libellum ad Demonicum cum Epicteto, et in notis

noris ſententias Iſocratis exemplis hiſtoriae, tum antiquioris, tum recentioris illuſtrauit. adde *Goujet* bibl. franc. part. III. cap. 1. tom. II. pag. 273 ſqq. — *Anglice* quaedam orationes conuerſae prodierunt 1557. 8. [cf. cl. de Blankenburg. ad Sulzeri Theor. Art. tom. IV. p. 27 ſq. vbi Dinsdalii verſio aliquot oratt. anglica 1752. laudatur, et Gillies Lyſiam et Iſocratem (niſi is ſit Iſaeus) vertiſſe 1778. 4. dicitur; et de deperditis Iſocr. oratt. *Vatry* Mém. de l'Acad. d. Inſcr. T. XIII. pag. 162 ſqq. idemque Hiſt. de l'Acad. d. Inſcr. T. XII. *Beck.*]

Ex ludo *Iſocratis*, quem ampliſſima ſchola floruiſſe iam vidimus, prodierunt oratores aliique, ingenii doctrinaeque laude inſignes: neque incommodum, immo vero propter temporis ordinem opportunum eſſe videtur, aliquot praeclaros, aut memoratu dignos homines hic producere. Plures quia iam enumerauit *Ruhnken.* in hiſtoria critica oratorum gr. eo breuioribus eſſe nobis licebit.

APHAREVS, Iſocratis priuignus et per adoptionem filius, orationes quasdam ſcripſit. Suid. in v. Eius orationem πρὸς Μεγακλείδην περὶ τῆς ἀντιδόσεως laudat *Dionyſ. Halicarn.* in Iſocrate pag. 102. *Ruhnken.* pag. 67.

ASTYDAMAS maior, Iſocratis diſcipulus, qui poſtea ad ſcribendas tragoedias ſe contulit. vid. Suidam h. v. ſupra in Notitia Tragicorum deperditorum h. v. pag. 289.

COCCVS, Athenienſis, Iſocratis diſcipulus. Suid. in voc. De loco *Quinctil.* I. O. lib. XII. cap. 10. pag. 1090. ed. Burm. v. ibi Turneb. et *Ruhnken.* pag. 64.

De CEPHISODORO iam ſupra paullo ante recenſionem codd. et edd. quaedam notauimus.

CRATES, Trallianus. *Diogen.* Laert. IV. 23. *Ruhnken.* pag. 86.

EPHORVS, Cumanus, v. *Cic.* Orat. 51. et 57. *Strabon.* XIII. pag. 924. ed. Almel. vbi Ephorus, patria Cumanus, vir memoria dignus et auctor hiſtoriae atque de inuentionibus dicitur. Idem ſaepius memorat, laudat et culpat Ephorum. Scripſit autem de Homero, v. ſupra, lib. II. cap. 1. §. 3. pag. 321. vol. I. et lib. II. cap. 5. L. pag. 512. vbi alia hiſtorica et philoſophica litteris conſignaſſe dicitur. Idem ſcripſit de Heraclidis, v. cl. *Heyne* ad Apollodori biblioth. pag. 494. ex libris hiſtoriarum, quarum librum XXX. citat *Athenaeus* VI. pag. 232. cuius locum emendat *Heyne* l. c. pag. 650. adde eumdem pag. 927. de iis, quae notauit *Ephorus.* Scripſit quoque de inuentis, Περὶ εὑρημάτων, v. ſupra, libr. II. cap. 15. pag. 150. vol. II. ad quae pertinuiſſe videntur ea, quae ille de origine litterarum apud Atticos reliquiſſe dicitur a Schol. Marcian. ad Homer. Iliad. η. 185. Epitomen Herodoti concinnaſſe illum, refert quidem, at male, Suidas voc. Θεόπομπος, nam locus fuit corruptus, ideoque a Meurſio et Ruhnkenio l. c. pag. 88 ſq. correctus. conf. vol. II. pag. 333. not. *t.* Num autem peripateticis philoſophis accenſeri poſſit, incertum videtur Fabricio infra lib. III. cap. 11. in catalogo Peripateticorum h. v. Plura vide de *Ephoro*, eiusque filio *Demophilo*, itidem hiſtorico, apud *Ionſium* de ſcriptor. hiſtor. phil. lib. I. cap. 9. §. 2. pag. 50 ſq. et *Heynium* Commentatt. Soc. Gött. VIII. pag. 107 — 109. adde ſupra pag. 355.

LEODAMAS, Acharnenſis, inſignis orator, qui et alios in iudicium vocauit, et ipſe accuſatus eſt: de quo copioſius *Ruhnken.* pag. 63 ſq.

NAVCRATES, vel NAVSICRATES, (non *Naucratides*) Erythraeus, magiſtri ſui, Iſocratis, exemplo excitatus, orationes confecit funebres. v. *Cicer.* de Orat. II. 23. III. 44. *Dionyſ. Halic.* in arte pag. 39. et de Iſaeo pag. 111. aliosque, a *Tayloro* in lectionn. Lyſiac. cap. 3. pag. 232 ſqq. ed. Reisk. et *Ruhnkenio* l. c. pag. 83 ſq. citatos, partimque emendatos.

PHI-

PHILISCVS, Milesius, discipulus Isocratis, et Timaei, historici, magister: scripsit, iudice *Ruhnken.* pag. 83. Δημηγορίας et Lycurgi vitam, ab Olympiodoro in commentario msto in Platonis Gorgiam laudatam. Ab aliis dicitur *Philistus* et commiscetur cum *Philisto*, siue *Philisco* Syracusano, vid. vol. I. lib. II. cap. 11. pag. 730. inprimis pag. 732. et in Catalogo Pythagoricorum vol. I. pag. 861.

POLVS, Agrigentinus, philosophus, sophista et orator celeber, discipulus Gorgiae Leontini, a quo non sine magno pretio eruditus est. v. *Philostrat.* in vitis Sophistarum libr. I. cap. 13. pag. 496. vbi *Olearius* in notis plura veterum de eo eiusque arte orandi loca congessit, *Meursium* ad Apollonium Dyscolum, *Vossium* de rhetorices natura et constitutione cap. 10. infra, libr. IV. cap. 32. vol. IV. pag. 486. inprimis *Mongitor.* in bibl. Sicul. tom. II. pag. 188 sqq. Scripsit Τέχνην, et, secundum Suidam aliosque apud Mongitor. de vocabulis librum, et genealogiam Graecorum ac barbarorum, qui ad Ilium militarunt, et quomodo vnusquisque eorum illic obierit; nauiumque catalogum. — De *Polo* pythagorico v. in Catalogo Pythagoricorum h. v. vol. I. pag. 865.

THEODECTES, Phaselites, Platonis, Isocratis et Aristotelis discipulus, scripsit *Apologiam Socratis*, quam laudat *Aristoteles* rhet. II. pag. 490. et 495. et aliam orationem, Νόμος inscriptam, apud *Aristotel.* ibid. pag. 994. aliaque. Conf. *Wowerium* in Polymathia cap. 9. pag. 61. et *Ionsium* de scriptor. hist. philos. I. 10. 2. pag. 57. *Ruhnken.* l. c. pag. 83. De eius certamine cum aliis in laudando Mausolo v. *Taylori* Lectionn. Lysiac. pag. 232 sq. ed. Reisk. plura vide de eo supra in catalogo Tragicorum deperditorum h. v. pag. 323 sq. infra libr. III. cap. 11. in catal. Peripateticorum pag. 312. lib. III. c. 7. pag. 201.

THEOPOMPVS, Damasistrati filius, Chius, Isocratis discipulus celebratissimus. De eius et Ephori diuersis ingeniis vid. *Ciceron.* de Orat. II. 23. ibique not. libr. III. cap. 9. sect. 36. *Quinctil.* I. O. II. 9. 11. X. cap. 1. 74. Nam Isocrates de Ephoro atque Theopompo sic iudicauit, vt Theopompo frenis, Ephoro calcaribus opus esse diceret. Antea vero quam ad historias conscribendas se contulit, in palaestra oratoria se exercuit. Hinc in historiis componendis retinuit eloquentiae colorem. *Quinctilianus* quidem I. O. X. 1. 74. *Theopompus*, ait, *his* (n. Herodoto et Thucydidi,) *proximus*, *vt in historia praedictis minor*, *ita oratori magis similis: vt qui*, *antequam est ad hoc opus sollicitatus*, *diu fuerit orator:* idem igitur lib. IX. 4. 35. nimiam eius curam vitandi concursus litterarum insuauis culpat. Eius tamen scribendi genus mire laudat et ab infamia maledicentiae eum defendit *Dionys. Halicarn.* in Epist. ad Cn. Pompei. cap. 6. pag. 782 sqq. vol. VI. ed. Reisk. Vixit vero Philippi Macedonis, (cuius munificentiam erga illum memorat Sozomenus praef. historiae,) Alexandri et successorum aetate, secundum *Saxium* in Onomast. I. pag. 73. A. O. C. 3647. Olymp. CV. 3. ante C. N. 356. V. C. 396. *Ionsius* vero de script. histor. phil. I. cap. 9. §. 3. vbi et §. sq. de aetate scriptisque Theopompi agit, demonstrare studet, Theopompum floruisse quidem iam ante Olymp. C. sed vixisse adhuc Olymp. CXI. quod cum *Anaximene*, Lampsaceno rhetore, comite Alexandri M. qui patri, Philippo, Ol. CXI. 1. occiso, successit, teste Pausania El. II. et Suida in Ἀναξιμένης, magnas gessisset inimicitias. Maius tamen pondus addet iudicio de illius aetate epistola ad Alexandrum. Caussas forenses non attigit (*Cicer.* de Orat. II. 13.), sed multas demonstratiui ac suasorii generis scripsisse eum orationes; testatur *Dionys. Halic.* epist.

epist. ad Pompeium pag. 131. pag. 782. ed. Reisk. Ad suasorii generis orationes refert *Ruhnken.* in hist. crit. laudata pag. 87. (vbi de Theopompo agit) τὰς πρὸς Ἀλέξανδρον συμβουλὰς, memoratas a *Cicerone* ad Attic. XII. 40. et ab *Athenaeo* VI. pag. 230. F. quas, quia formam epistolae aliquam haberent, vocauit *Athenaeus* XIII. pag. 595. A. ἐπιστολὴν πρὸς Ἀλέξανδρον, de qua tamen antea iam disputarat *Ionsius* de scriptor. hist. philos. I. 9. 3. pag. 53. Illa ipsa epistola referenda videtur *Ruhnkenio* inter ἐπιστολὰς ἀρχαϊκὰς γραφομένας apud *Dionys. Hal.* loco cit. iterumque pag. 785. vbi Sylburg. malit ἀχαϊκὰς ex codicibus, quod probat *Vossius* de histor. graecis lib. I. cap. 7. pag. 30. intelligitque epistolas, quae missae essent ad Achiuos. Enimuero Ruhnken. vnice veram esse iudicat Valckenarii emendationem, ἐπ. τὰς ἀρχαϊκῶς γραφομένας, quo altera vulgatae lectionis interpretatio Sylburgii, *antiquo stilo scriptae*, ducere potuit. De Theopompi *epitome Herodoti* iam supra in cap. de Herodoto pag. 333. not. *t* sermo fuit. Eum ἐν τῷ κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς citat *Athen.* XI. p. 508. — Alia, in his quoque falsa, habet *Meursius* ad Hesychium Milesium pag. 185 sqq. Ceterum hic inserere atque amplificare commodum erit, quae *Fabricius* lib. V. cap. 38. vol. IX. pag. 434 sq. de scriptoribus in Photii bibl. censurae subiectis cod. CLXXVI. de Theopompo adnotarat. „Theopompi Ἱστορικοὶ λόγοι, *historiarum* de rebus Graecorum barbarorumque *libri* ex LVIII. *tres et quinquaginta*, quum iam Photii aetate non extaret liber *sextus*, *septimus*, *nonus*, *vicesimus* et *tricesimus*. [*Diodorus Sic.* lib. XVI. cap. 3. fin. tradit, Theopompum historiarum libros LVIII. confecisse, et addit, ἐξ ὧν πέντε διαφωνοῦσιν, quod Ionsius et Vossius locis citatis interpretantur, *ex quibus quinque interciderunt;* Rhodomannus autem vertit, *de quinque tamen inter haec discrepatur*, hoc sensu, discordiam de vero eorum auctore intercessisse: quam expositionem Wesseling. in nota ad Diodori locum, 43. pag. 84. parum abest, quin amplectatur, et obseruat, Diodorum in Philippi rebus describendis Theopompi vestigia potissimum legisse. Atqui *Eudocia* in Ἰωνιὰ pag. 92. περὶ Βακίδων citat *nonum* librum, qui locus est notandus, eademque iudicium de Theopompi ingenio narrandique ratione praebet: Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν Φιλιππικῶν, ἄλλα τε πολλὰ περὶ τούτου Βακίδος ἱστορεῖ παράδοξα, καὶ ὅτι ποτὲ τῶν Λακεδαιμονίων τὰς γυναῖκας μανείσας ἐκάθηρεν etc. *Nonus* igitur liber Diodori Sic. aetate periisse nondum potuit, si Eudocia, aut is, ex quo auctor violarii hausit, illum legit. Scholiastes ad *Luciani* Timona cap. 29. tom. I. pag. 142. ed. Reitzii citat Theopompum ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν. Lib. XLIX. Polybius loco paullo post a Fabricio prolato; librum LV. *Stephanus* in Καρύα, libr. LVI. *Athenaeus* libr. XIII. 9. pag. 639. libr. LVII. *Stephanus* in Μεσσαπέαι laudant. Vario igitur modo inscriptio libri citata est, Τὰ Φιλιππικά, Φιλιππικὸς etc. quod est argumentum, illam inscriptionem non a Theopompo ipso profectam esse, sed ab aliis, qui vel a maiore parte operis integri, Ἱστορικοὶ λόγοι inscripti, vocarunt opus *Philippica*, vel libros, in quibus Philippi gesta potissimum exposita fuerunt, sic appellarunt. In *Eudociae* Violario pag. 230. Φιλικὰ ἐν βιβλίοις οβ΄ error typographicus pro Φιλιππικὰ esse videtur, et error numeri perperam repetitus. Historiae suae de rebus a Philippo gestis intexuit, teste *Diodoro Sic.* XVI. cap. 71. pag. 138. Olymp. CIX. 2. *tres libros*, qui res Siculas complectuntur, iidem tres libri, eodem auctore, numerabantur a quadragesimo primo vsque ad quadragesimum tertium. At primum, vt *Ionsius* l. c. et *Wesseling.* ad locum Diodori animaduerterunt, Theopompum, si, quod tradit Theodorus, cum ipso tyrannidis Dionysianae principio exorsus fuerit, non L. annorum, sed plus sexaginta, ambitum complexum esse; tum *Athenaeus* lib. VI. pag. 261.

A. et

A. et X. pag. 435. F. ex Theopompi lib. XXI. et lib. XXXIX. ac XL. talia citat, quae Dionysium maiorem eiusque familiam praecipue tangunt. Quae quum ita sint, res quidem dubia videtur. At enim nonne ex hac discrepantia colligere, aut suspicari licebit, libros, exceptis tribus intextis et a Diodoro significatis, reliquos, in quibus res Siculae aliaeque exponebantur, numero quinque, a nonnullis in dubium fuisse vocatos, ideoque a Diodoro Siculo haud numeratos, indeque Rhodomanni versionem robur aliquod accipere? Sed, qui, quid omnino verum sit, dicat, is nobis erit Apollo. Neque, illis deperditis, ex vlteriore rei inquisitione multum auxilii lucrique est quaerendum. Ab historia philippica diuersa, aut initium integri operis fuisse videtur *Historia Graecorum*, Σύνταξις Ἑλληνικῶν, *XII libris contexta*, in qua, vbi desiit Thucydides, inde scribendi exordium sumsisse, ab Olymp. XCII. 2. et cum praelio nauali, ad Cnidum gesto, Olymp. XCVI. 2. absoluisse dicitur, teste *Diodoro Sic.* XIII. 42. pag. 573. (vbi Wesseling. in nota 37. quaedam contra Photium potissimum docte monet), et libr. XIV. 84. pag. 709. — Intexta quoque fuit narratio de demagogis atticis. v. supra ad §. 1. init. — Liber tamen, vel oratio περὶ εὐσεβείας, quam ex vulgari lectione schol. ad *Aristoph.* Au. 1354. Meursius ac Vossius Theopompo adscribunt, huic abiudicandus est, et Theophrasto, inter cuius libros ille a *Diogene Laert.* V. 50. recensetur, vindicandus, ideoque verba Scholiastae sic corrigenda: ὥς φησιν Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ εὐσεβείας, vt acute vidit *Ruhnken.* pag. 87 sq. Sed redeat oratio ad Fabricium et historiarum Theopompi libros.] Hodie vniuersos illos libros historiarum desideramus, quos Theopompus ipse quindecim στίχων myriadibus computauit. *Menophanes*, (Μηνοφάνης δέ τις ὁ τὰ Θεοπόμπου διεξιὼν ἀρχαῖος δὲ καὶ οὐκ εὐκαταφρόνητος ἀνήρ) *duodecimum* Theopompi librum pridem scripsit excidisse, siue periisse, quem tamen lectum a se Photius testatur, atque argumenta eius exponit. [At Photium libri titulo deceptum esse, suspicatur *Wesseling.* ad Diodor. Sic. lib. XIII. pag. 573.] — De hoc Theopompo multa erudite, [quaedam falso] *Vossius* lib. I. de historicis graecis cap. 7. cui tantum addo, quod δεινὸς μυθολόγος adpellatur ab *Aeliano* III. 18. fine Variar. [ad cuius capitis initium conf. Schefferum et Kühn. pag. 242 sq. et ad finem, vid. notam Perizonii, pag. 252. ed. Abrah. Gronou.] et *Clemens Alexandr.* in limine Stromatum, Theopompum ac Timaeum ait, μύθους καὶ βλασφημίας συντάττειν. [Nec mirum; ipse enim Theopompus, teste *Strabone* lib. I. pag. 43. f. pag. 74. ed. Almel. diserte professus est, se in historia *fabulas*, μύθους, narraturum rectius, quam fecerint Herodotus, Ctesias, Hellanicus et indicarum rerum scriptores, quod ridet Casaubonus ad Strabonis locum, et miratur, ab *Athenaeo* III. 8. eius fidem verique amorem tantopere commendari. Atqui ex Eudociae aliorumque locis patet, eum in narrandis fabulis historiisque et iudicio de rebus hominibusque ferendo saepe discessisse ab aliis.]Elatione atque altitudine orationis suae officere Theopompum, scripsit *Cicero* in Bruto cap. 17. Res Graeciae inde, vbi desinit Thucydides, coepisse persequi, praeter alios [e. gr. Diodorum Siculum, vti paullo ante vidimus,] docet *Polybius* lib. VI. in Excerpt. Peiresc. pag. 26. qui in eo reprehendit, quod, vbi ad Leuctricae pugnae tempus peruenit, rebus Graeciae valere iussis, sola Philippi, regis, gesta porro pertexuit. Idem libri XLIX. initium adponit pag. 21. ex quo scriptoris ἀτοπίαν, αἰσχρογλωσσίαν atque in Philippum acerbitatem perspicue cognoscere liceat, quam maledicentia Timaei solis inimicis asperioris longe maiorem, et ratione omni destitutam arguit, pag. 25 sq. quod de rege, quem in principio operis fuit adulatus, deinde in ipsius decursu et de ipso atque de eius amicis propudiosissima quaeque tradere non erubuit. De Theopompi plagiis *Porphyrius* apud

Eusebium X. 3. praeparat. Ipse Theopompus, quum Isocratem, Atheniensem, et Theodectem Phaselitem, quos angustia rei familiaris coactos orationes pretio vendidisse, ait, Naucratemque Erythraeum et se, principatum eloquentiae in Graecia, non modo longe supra priorum temporum, sed suae quoque aetatis homines tenuisse adfirmasset, etiam tribus illis haud obscure se praetulit, magnamque laudem vbique per Graeciam publice verba faciendo partam a se, fuit gloriatus. Photius tamen longe aliter iudicat, statuitque, eloquentia ipsum licet nulli discipulorum Isocratis cederet, tamen non modo antiquioribus, Herodoto et Thucydide, quin et Hellanico ac Philisto, maxime vero Isocrate, cui plurima ipse et sodalis eius, Ephorus, debent, longe esse inferiorem. [Secus sentit in quibusdam Dionysius Halicarnasseus loco citato.] *Duris* quoque *Samius*, licet nec ipse eum superioribus comparandus, Ephorum ac Theopompum venustate carere prae antiquis illis scripsit. *Cleophanis Myrleani*, (ita enim ex Strabone et aliis videtur legendum pro Cleochare Smyrleano,) in Συγκρίσει Isocratis cum Demosthene hoc fuit iudicium: τὺς μὲν Δημοσθενικὺς λόγυς τοῖς τῶν στρατιωτῶν ἐοικέναι μάλιστα σώμασι, τὺς δὲ Ἰσοκρατικὺς τοῖς τῶν ἀθλητῶν, hoc est, Demosthenis eloquentiam natiua virtute, Isocraticam arte et studio praestare. Theopompi historias, rescissis, quibus abundabant, digressionibus, in libros sedecim Φιλιππικῶν contraxit *Philippus* iunior, rex Macedoniae, cui bellum illatum a Romanis A. V. C. 552. ante Christum 200. de quo multa *Liuius* XXXI. 6 sqq. — De *Theocrito* Chio, sophista, Theopompi adversario, *Valesius* ad excerpta Peiresciana, pag. 4. " Hactenus Fabricius. adde *Taylor*. in lect. Lysiacis cap. 3. pag. 232 sq. de *Theopompi* laudatione Mausoli et certamine cum Isocrate, quem vicisse se gloriatus fertur, et cum aliis; sed *Gellius* X. noct. attic. 18. dubitanter de ea re scripsit. *Gédoyn* in: Mém. de litterature — de l'acad. royale des Inscr. tom. XIIII. pag. 235 — 246. dedit ex Photio Abrégé de Théopompe, cum notis, subiecta versione iudicii Dionysii Halic. de Theopompo gallica cum adnotationibus, in quibus pag. 243. ἐπιστολὰς ἀρχαϊκὰς Theopompi interpretatur epistolas, in quibus de rebus agitur antiquissimis): at nil noui, aut, quod ab aliis non iam dictum fuerit, siue criticam artem, siue historicam illustrationem spectes, adtulit. Labor autem ad fructum plenus foret, si quis et Theopompi fragmenta, quae in scholiis et commentariis ad Homerum aliosque, aut apud veteres historicos et alios sparsim occurrunt, diligenter et colligeret atque, quantum fieri potest, ordinaret face critica adhibita, et ea, quae veteres de eo tradiderunt, congereret, compararet atque legitime examinaret. Nam vel de eius fide atque iudicio dissentit antiquitas. *Maledicentissimum* eum vocat *Cornel. Nep.* in Alcibiade cap. 7. 1. *Dionysius Halicarn.* eum excusat. Stilum eius alii vituperant, (v. *Longinum* de subl. sect. 42. 3 sqq. vbi longum est fragmentum, et interpretes pag. 224. ed. Tollii quaedam adnotarunt,) alii laudant. conf. *Vossium* l. c. pag. 32 sqq. *Saxius* quidem in Onomast. I. pag. 74. prodit, *Franciscum Oudendorpium* olim collegisse atque illustrasse Theopompi fragmenta, eorumque editionem *H. Verheykium* in praefat. ad Lexicon Batauo-latinum; *Hannotio-Hoogstratenicum*, Amstel. et Lugd. Bat. 1771. 4. pag. 11. pollicitum esse; sed, quantum equidem scio, ea in scriniis adhuc latent. adde supra in Catalogo Comicorum deperditorum h. v. et *Heringae* Obseruatt. pag. 296. supra in Thucydide cap. 25. §. 2. Add. *Heyne* Commentatt. Soc. Gött. vol. VII. cl. philol. pag. 110 sqq.

THRASYMACHVS, Chalcedonius, Platonis et Isocratis discipulus, si fides est Suidae, sophista et rhetor. Scripsit rhetoricam et orationes. Eius Dionys. Halicarn. in libris rheto-

rhetoricis aliquoties meminit. Pauca de eo dabit *Philostratus* de vit. Sophist. I. 14. plura vero *Olearius* in notis ad Philostr. p. 497. adde infra, libr. IV. cap. 32. circa fin. vol. IV. p. 488. *Harl.*

Antequam ad Isaeum descendam, tribus verbis agere placet de GORGIA vv), Leontino, Siculo, (vnde *Luciano* tom. II. pag. 313. dicitur νησιώτης, notante Graeuio,) principe Scepticorum ac Sophistarum, discipulo Empedoclis, [a quo non modo philosophiam, sed, id si verum est, artem quoque magicam accepisse fertur. vid. *Diogen. Laert.* VIII. 58. et quae tum supra p. 808 sqq. in vol. I. de Empedocle, tum in prolusf. de Empedocle disputaui,] Isocratis vero et Alcidamantis [aliorumque apud Philostratum, Suidam, Eudociam ac Mongitor.] praeceptore, quem perstringit [P] Plato in Gorgia, [p. 281. B. coll. *Cicerone* de Orat. III. 32. et de Finib. II. 1. vbi addit: *audax negotium; dicerem, impudens, nisi hoc institutum postea translatum ad philosophos nostros esset.*] Laudat *Philostratus* I. de Sophist. p. 496 sq. [p. 492 sqq. vbi plura congessit Olear.] et p. 487. [481.] testatur, eum Athenis in theatro primum auditoribus dicere ausum προβάλλετε, *proponite, quodcunque vultis, dicendi argumentum* ww). Concinnitatem soni numerique in periodis consectatum notat *Cicero* in Oratore

Iiiii 3 cap. 49 sq.

vv) *Gorgiam*, poetam, oratore vetustiorem, ab Aristotele III. rhetor. innui, falso tradit anonymus Graecus scholiastes Parisiis editus pag. 51. b. Fuit vero alius *Gorgias*, rhetor, iunior, Ciceronis tempore, de quo vide *Plutarchum* in Cicerone p. 873. [*Ciceron.* filium ad Tironem, inter patris Epist. ad diuerf. XVI. 21. ex hoc Rutil. Lupus p. 121. de quo *Gorgia* eiusque aetate librisque vide infra lib. IV. cap. 32. p. 483. docteque disputat *Ruhnken.* in praefatione ad suam Rutilii Lupi editionem. *Harl.*]

ww) De *Gorgia* quaedam vide apud *Suidam* h. v. apud *Aelian.* V. H. lib. I. 23. vbi vid. interpret. p. 41 sq. edit. Abr. Gronou. (qui ex *Haimii* thesauro Britan. tom. II. p. 59. nummum memorat, a Leontinis in Gorgiae honorem cusum, in cuius anteriore parte caput Apollinis, in posteriore vero cygnus conspicitur cum hac inscriptione ΓΟΡΓΙΑΣ ΛΕΟ.) tum lib. XII. cap. 32. de Gorgia, qui vestibus purpureis amictus in publico progredi sueuit, coll. Perizonii nota, apud *Isidorum Pelusiot.* lib. II. epist. 42. plura apud *Eudociam* in Ἰωνιᾷ p. 100 sq. quae quidem fere omnia hausit ex *Philostrato* de Soph. I. cap. IX. In primis consules *Mongitorem* in Biblioth. Sicula tom. I. p. 258 sqq. qui, quae de Gorgia, eius aetate, ingenio, arte vera falsaque et sophistica ornandi, auctoritate, qua floruit, discipulis atque imitatoribus scriptisque notatu digna viderentur, paene occupauit copioseque exposuit. Idem haud paucos, qui de nostro egerunt, viros doctos, excitauit. Quare lectores ad eum ablegamus. Eius aetatem refert *Porphyrius* apud Suidam ad Olymp. LXXX. sciendum tamen esse, scribit Suidas, eum esse antiquiorem: Olymp. LXXXVI. 1. eius aetatem adsignat *Hieronymus* in Chronico Eusebiano; sed vide notam Vallarsii pag. 509. Atqui ante illam Olympiadem floruisse, certum est, quoniam Olymp. LXXXVIII. 2. Athenienses, Gorgiae, legati, oratione permoti, 250. triremes in Siciliam miserunt, vt Leontinis, aduersus Syracusanos bellantibus, opem ferrent, eoque consilio Sicilia potirentur. vid. *Diodor. Sic.* XII. 53. (vbi de eius vi variisque dicendi artibus inuentis nonnulla notat Diodorus; sed *Wesseling.* pag. 514. tom. I. not. 65. animaduertit, Gorgiam iam ante, quam legationem illam obiret, Athenas fuisse profectum; quod verum esse, postea perspiciemus,) item *Corsini* fast. attic. tom. III. p. 235. et *Edw. Simson.* in Chronico cathol. ad illam Olymp. f. A. M. 3578. A. C. 425. Quare *Dodwell.* exerc. II. de aetate Pythagorae, p. 218. haud recte subducit rationes, Gorgiam natum esse Olymp. LXXX. Nam Gorgias fuit magister Periclis, qui teste *Diodoro Sic.* XI. 85. iam Olymp. LXXXI. 2. praefuit exercitui. Tum, quod ex *Philostrato* pag. 493. patet, Gorgiam Athenienses contra Persas incitasse, et eos, qui in pugna cecidissent Salaminia, facta Olymp. LXXV. 1. oratione celebrasse funebri, colligitur, veram esse opinionem Wesselingii de priore ante legationem Gorgiae Athenas profectione. Hinc efficit *Petr. van Spaan* in diss. de Antiphonte

cap. 49 sq. et paullo intemperantius quidem hoc fecisse id. cap. 52. vbi testatur, Isocratem iuuenem auditorem fuisse in Thessalia Gorgiae iam senis. Imitatores eius fuere non pauci, vt Aeschines Socraticus, Proclus Naucratites, aliique Philostrato notati; *Scopelianus* quoque, Sophista, quem idem *Philostratus* p. 519. [p. 518. edit. Olearii,] ait ὁμιλῆσαι Γοργίᾳ, hoc est, familiaria sibi eius scripta reddidisse, vbi interpres minus luculenter reddit: *cum Gorgia versatus est:* [Olearius vertit, *Gorgiam triuit.*] De dictione et charactere Gorgiae eiusque vitiis ac virtutibus vide [*Diodor. Sic.* XII. 53.] *Demetrium* περὶ ἑρμηνείας §. 12. 15. 29. et alios rhetores, tum *Menagium* ad Laertii lib. VIII. sect. 65. [*Vossium* de natura et constit. rhetoric. cap. XI. et passim in commentariis rhetoricis, *Mongitor*. l. c. p. 259. *Olear*. ad Philostr. I. 9. Soph. de Gorgia, et cap. 13. de Polo p. 497. nr. 4.] *Gerardum* item *Langbaenium* ad Longinum pag. 16 sq. editionis praeclarae Tollianae, vbi inter alia e Troili, sophistae, prooemio rhetoricae MS. refert, Athenienses tamquam dies festos habuisse, quibus Gorgias dixisset, et orationes eius lampadas: Τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἐν αἷς ἐπεδείξατο, ἑορτὰς ἐκάλυν, τὺς δὲ λόγυς αὐτῦ λαμπάδας, ὥσπερ γὰρ τὸ πῦρ ἐκχεύεται τὸ σκότος, ὕτως καὶ συνετοὶ λόγοι τὴν ἄνοιαν. [Idem narratur a scholiaste ad *Hermogenem*, qui de Gorgia breuiter agit, in Reiskii vol. VIII. orator. graecorum, p. 198. et infra lib. V. cap. 39. vol. IX. p. 592. tum in Prolegomenis in Aphthonium, editis a *Montfaucon*. in Bibl. Coisliniana pag. 593. vbi quoque p. 595. Gorgias πανηγυρίζων μόνον, (panegyricae solum peritus,) ῥήτωρ ἐκαλεῖτο. *Synes.* vero ep. 82. et 133. ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ Γοργιεῖον. Ab illo autem ortae sunt formulae γοργιάζειν, Γοργιεια et Γοργιεῖα, de quibus vide *Cresoll.* theatr. rhetor. lib. I. p. 40 sq. et III. p. 333. *Scheffer.* ad Ael. H. V. lib. II. 21. *Olear.* ad Philostrat. p. 493. Atque eloquentia sua insignem fecit quaestum. vid. *Plinium* H. N. XXXIII. cap. 4. et *Scheffer.* ad Aelian. H. V. lib. I. cap. 23.] *Nicephor. Gregoras* p. 409. ad Synesium de insomniis ait, ἀρχαίαν Ἀτθίδα incipere a Gorgia, νέαν politiorem ab Aeschine et Demosthene. conf. *D. Io. Conr. Danhaueri* Gorgias in Valeriano Magno Mediolanensi rediuiuo. Argentor. 1652. 4. Orationes eius binae

ἙΛΕΝΗΣ ἘΓΚΩΜΙΟΝ et ὙΠΕΡ ΠΑΛΑΜΗΔΟΥΣ ἈΠΟΛΟΓΙΑ exstant graece editae ab Aldo xx) et H. Stephano [ac Reiskio vol. VIII.] cum aliis Oratoribus, latine autem redditae a Guil. Cantero ad calcem Aristidis. Basil. 1566. fol. [Canteri versio cum gr. textu edit. ab H. Stephano cum Isocrate, 1593. fol.] Confer *L. Strebaeum* ad Oratorem Ciceronis p. 822. Gorgiae orationes tres legisse se Florentiae in biblioth. S. Marci ordin. praedicat. testatur *Constantinus Lascaris* apud Maurolycum. Meminit etiam Facellus. *Fabric.* ex Mongitore pag. 261 sq. *Gorgias* orat. de laudibus Helenae, graece. Venet. 1534. (teste Catalog. biblioth. Barberinae I. p. 844.) De codd. vid. ad Antiphontem, Lysiam etc. — Codicem mstum laudationis Helenae in biblioth. reg. Matrit. exstare, testatur *Iriarte* in Catalogo msstorum gr. illius biblioth. p. 384 sq. vbi addit, orationem illam quoque adhaerescere

tiphonte pag. 5. 6. f. in vol. VII. orator. graecor. edit. Reiskii, pag. 798 sq. adprobandam esse *Plinii* hist. nat. XXXIII. 4. narrationem, Gorgiam iam floruisse Olymp. LXX. quas rationes sequutus el. *Saxius* in Onomast. liter. I. p. 32 sq. Gorgiae aetatem confert ad Olymp. LXXI. 1. A. M. 3509. ante C. N. 494. V. C. 258. *Harl.* Egit de Gorgia copiose Hardion. diss. XI. de origine artis rhetor. in Graecia, Mém. de Litt. Tom. XIX. pag. 203 sq. *Beck.*

xx) In edit. Aldina 1513. cum Isocrate est orat. de Helenae encomio: at inter orationes veter. rhetor. mens. April. eiusdem anni et in Stephani edit. veter. rhetor. 1575. pag. 187 sq. est apologia pro Palamede; vtraque in collectione Reiskiana. *Harl.*

refcere Ifocratis orationibus, apud Morellum 1550. 4. editis et latinam *Vincentii Marinerii*, Hifpani, verfionem adhuc latere in fcriniis. — Apologia pro Palamede num Gorgiae fit, addubitat *Fuluius Vrfinus* in Virgilio cum graecis fcriptoribus collato, pag. 386. f. 450. ed. Valcken. *Harl.*

Memorantur praeterea:

Ὁ ἐπιτάφιος λόγος ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων Ἀθήνησιν πεσοῦσιν. *Philoftrat.* p. 497. [493. ibique Olear.]

Ὀλυμπικὸς, quem e gradibus templi dixit, fuafurus Graecis, vt miffis inteftinis diffidiis arma communia in Medos et Perfas conuerterent. *Philoftr.* pag. 497. [p. 493. edit. Olear. cuius notas conferes,] et in Epiftola ad Iuliam Auguftam p. 887. et in Ifocratis vita pag. 506. vbi notat, quod panegyricus pulcherrimus Ifocratis orationum e Gorgia fit expreffus. *Hieronymus* I. in Iouinianum: „Gorgias, rhetor, librum pulcerrimum de concordia Graecis, tunc inter fe diffidentibus, recitauit Olympiae. Hic nobis, inquit, de concordia praecipit, qui fe et vxorem et ancillam tres vna in domo concordare non potuit.“ Idem ad Pammachium tom. II. p. 73. „Legimus in fcholis pariter et Ariftotelea illa, de Gorgiae fontibus manantia; fimul didicimus, plura effe dicendi genera: aliud effe γυμναστικῶς fcribere, aliud δογματικῶς.“ *Fabric.* Citat illam, fragmento praeterea paruo ex ea feruato, *Ariftotel.* Rhetor. III. cap. 14. p. 506. edit. Cantabrig. item *Paufan.* Eliac. II. fiue lib. VI. cap. 17. (vbi nonnulla de Gorgia prodit,) pag. 495. *Harl.*

Πυθικὸς λόγος, quem dixit ex ara, vnde aurea ipfi ftatua pofita in Pythii templo eft, cuius praeter *Philoftratum* [p. 493. vbi vid. Olear.] meminit *Athenaeus* lib. XI. p. 505. *Fabric.* [Statuam illam auream plures celebrarunt, *Cicero* de Orat. III. 32. *Valer. Max.* IIX. dictor. factor. memor. cap. 15. ext. 2. aliique. *Plinius* igitur aliis errare vifus eft, qui lib. XXXIII. hift. nat. cap. IV. fcribit, Gorgiam ipfum illam fibi Delphis in templo pofuiffe. *Paufan.* quoque in Phocicis, fiue lib. X. cap. 18. fin. (vbi vid. Kühn. p. 842.) fcribit, Delphis effe *inauratam* ftatuam, ἀνάθημα Γοργίου τοῦ Λεοντίνου, ipfamque Gorgiae effigiem. Denique eumdem fibi pofuiffe auream ftatuam, innuere videtur *Hermippus* in libro περὶ Γοργίου apud *Athenaeum* XI. pag. 505. D. Sed Ciceronis narrationem, ftatuam illam vniuerfae Graeciae decreto et publicis Graecorum impenfis fuiffe pofitam, amplectuntur *Maioragius* in epiftolicis, quaeft. vlt. et *Victor.* var. lection. lib. V. cap. 9. De alia Gorgiae ftatua, quam Olympiae dedicauerat Eumolpus, Gorgiae adfinis, vid. *Paufan.* in Eliac. II. fiue lib. VI. 17. p. 494. ibique Kühn. adde *Mongitor.* l. c. et *Freytag.* in Decade oratorum et rhetor. graecorum, quibus ftatuae — — pofitae fuerunt p. 18 fqq.

Scripfit quoque *artem rhetoricam.* vide *Quinctil.* I. O. lib. III. 1. 8. *Diogen. Laert.* VIII. 58. *Voffium* de rhetorices natura cap. 9.

Ἐγκώμιον εἰς Ἠλείους, *encomium in Eleos* memorat *Ariftotel.* Rhetor. III. cap. 14. fin. p. 514. edit. Cantabrig.

Iambos a Gorgia fcriptos fuiffe, fomniarunt *Mongitor.* et alii, quos eft hic fequutus, decepti falfa interpretatione latina verborum apud *Philoftratum* l. c. p. 493. πολλαχοῦ τῶν Ἰαμβείων

βείων γοργιάζει n. Agathon; olim enim male vertebantur, *iambicis plerumque Gorgiacis vtitur*, quum verti debeant cum Oleario, *passim in iambis suis Gorgiam imitatur* Agathon. *Harl.*]

Eius περὶ Φύσεως σύγγραμμα, compositum Olympiade LXXXIV. laudat *Olympiodorus* MS. in Platonis Gorgiam, apud *Allatium* p. 116. de scriptis Socratis. Idem liber praeterea titulum habebat περὶ τῦ μὴ ὄντος, illo enim Gorgias conatus est ostendere, nihil esse, vel si aliquid sit, ab homine non posse comprehendi, vel si possit, exponi [?] aliis non posse. Vide *Sextum Empiricum* VII. contra Math. pag. 149 sq. [sect. 65. et *Tiedemanni* Geist der spekulativen Philosophie pag. 362.]

[Ὀνομαστικόν τι βιβλίον a Gorgia Sophista conscriptum esse, *Pollux* libr. IX. sect. 1. statim ab initio prodit. *Harl.*]

Singularum rerum laudes, vituperationesque conscripsisse Gorgiam, testatur Cicero in Bruto cap. 12. quod oratoris iudicaret hoc maxime esse proprium, rem augere posse laudando, vituperandoque rursus adfligere.

Vitam produxit vsque ad annum aetatis CVIII. yy) quo cum *iam silicernius finem sui temporis exspectaret, etsi morti non potuit, tamen infirmitatibus insultauit*, vt ex Cincio Alimento refert *Fulgentius* in expositione antiquor. verborum p. 117. *Hermippum* zz) ἐν τῷ περὶ Γοργίȣ laudat *Athenaeus* lib. XI. p. 505. qui et libro XIII. p. 596. meminit alterius *Gorgiae*, Atheniensis, qui scripserat περὶ τῶν Ἀθήνησι ἑταιρίδων.

VI. ISAEVS, Atheniensis, siue Chalcidensis, vt alii, certe Athenis dicendi facultatem edoctus a Lysia et Isocrate, ipse Demosthenis magister, vnde de tempore, quo floruit, vtcunque constat, quoniam accuratius aliquid de vita atque aetate eius, et quando obierit, tradere nec *Dionysius Halicarnass.* [in iudicio de Isaeo p. 586. (vbi vide notam Sylburg.) et sqq. vol. V. edit. Reisk.] valuit, nec *Plutarchus*, nisi quod aiunt post bellum peloponnesiacum claruisse, vsque ad regnum Philippi Macedonis aaa). Fuit et alius Isaeus, iunior, itidem rhetor,

yy) *Cicero* de senectute cap. V. refert, Gorgiam *centum et septem* compleuisse annos. Sed CVIII. tribuunt illi *Philostrat.* l. c. p. 494. *Censorin.* de die natali cap. 4. *Lucianus* in Macrobiis cap. 23. p. 225. tom. III. Reitz. vbi M. du Soul et Maius in notis plurium diuersas de vltimo vitae illius anno narrationes congesserunt. CV. annos vixisse eum, prodit, addita tamen nota φασὶν, *Pausan.* Eliac. II. siue lib. VI. cap. 17. p. 495. alii plus minusue annorum eius aetati adsignant: hinc, quando lucis vsura frui coeperit, ad liquidum perduci nequit. Adde *Mongitorem* l. c. p. 261. vbi de eius frugalitate, cruda senectute placidoque obitu plura congessit. *Harl.*

zz) Hic *Hermippus* composuit plures de vitis et viris illustribus libros, e. g. de Theophrasto, de Isocratis discipulis, de Pythagora etc. vid. *Menagium* ad Diogen. Laert. II. 55. pag. 102. edit. Meibom. *Harl.*

aaa) Cl. *Frid. Aug. Wolf.* in prolegomenis ad Demosthenis orat. aduersus Leptin. p. CIX. adfirmat, plura fidem facere, Isaeum adhuc primis annis Philippi regnantis, i. e. Olymp. CV. non modo superstitem fuisse, sed et caussis scribendis operam dedisse, laudatque *Iones.* not. ad Isaeum anglice translatum, p. 162 sq. *Saxius* in Onom. litter. tom. I. p. 65. suspicatur, Isaeum vixisse circiter A. M. 3607. Olymp. XCV. 3. ante C. N. 396. V. C. 356. *Hamberger* in: Zuverläßig. Nachricht. vol. I. collocat illius aetatem intra annos ante C. N. 431 — 359. *Harl.*

tor, patria Assyrius, de quo aequalis eius *Plinius* lib. II. epist. 3. [vbi vid. Catan. et Corte] *Philostratus* I. Sophist. [cap. 20. vbi conf. Olear. p. 512 sqq.] Suidas, et Schol. *Iuuenalis* ad Sat. III. 74. *Isaeo torrentior.* — Sub *Isaei* prioris nomine LXIV. olim lectae sunt orationes a Plutarcho et Photio cod. CCLXIII. sed qui quatuordecim ex illis spurias fuisse testantur. Quinquaginta genuinarum tituli, a *Meursio* in Bibliotheca Attica collecti et a me ordine alphabetico dispositi hi sunt, e quibus decem [nunc vndecim], crucis signo notatae et vniuersae in causis iudiciariis circa haereditatem adeundam versantes, adhuc exstant, et numerum ordinis, in editionibus obseruati, adscriptum habent.

† Περὶ τȣ̃ Ἄγνιȣ κλήρȣ. X.

† Πρὸς Ἀγνόθεον. III. Vide infra in Ὑπὲρ τȣ̃ Νικοστράτȣ κλήρȣ.

Περὶ τȣ̃ Ἀλεξάνδρȣ κλήρȣ. Harpocrat. in Ὅτι παιδί. Sed Ἀριστάρχȣ pro Ἀλεξάνδρȣ legendum, docet Meursius II. 4. Attic. Lect.

Πρὸς Ἀνδοκίδην. Pollux VII. 2.

Πρὸς Ἀντίβιον. Vide infra Πρὸς Λυσίβιον.

Πρὸς Ἀπολλόδωρον. Harpocrat.

† Περὶ τȣ̃ Ἀπολλοδώρȣ κλήρȣ. VI.

Κατὰ Ἀριστάρχȣ. Pollux II. 4.

† Περὶ τȣ̃ Ἀριστάρχȣ κλήρȣ πρὸς Ξεναίνετον. IX. Vide supra Περὶ Ἀλεξάνδρȣ κλήρȣ. [P]

Πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Ἄρχιππον. Dionys. Halic. in Isaeo. Harpocrat. in Ἐνεσκευασμένην.

Περὶ τȣ̃ Ἀρχιπόλιδος κλήρȣ. Pollux X. 1. sect. 15.

† Περὶ τȣ̃ Ἀστυφίλȣ κλήρȣ. VIII. [*Harpocrat.* voc. Θίασος.]

Πρὸς Βοιωτόν. *Harpocrat.* [voc. Κειριάδης. Quoties vero Harpocrat. oratt. Isaei laudauerit, indicatur in Elencho vett. scriptorum, ab Harpocrat. citatorum pag. 362 sq. edit. Blancardi.]

Πρὸς δημότας περὶ χωρίȣ. Dionys. Halic. in Isaeo. *Harpocrat.* in Σφηττός.

† Περὶ τȣ̃ Δικαιογένȣς κλήρȣ. IV.

Πρὸς Διοκλέα, ὕβρεως. *Pollux* VII. 22. sect. 151. *Harpocrat.* in Ὄρον, Τοπεῖον ibique Blancard. p. 332. Τρίπτῆρα, et Σταφυλοβολεῖον.

Πρὸς Διοφάνην ἀπολογία. *Harpocrat.* in Ἱερὰ ὁδὸς et saepius.

Πρὸς Δωρόθεον. *Harpocrat.* in Οὐσίας δίκη.

Κατ' Ἐλπαγόρȣ καὶ Δημοφάνȣς. *Harpocrat.* in Σύνδικοι et saepius, et Etymol. M. in Σύνδικοι.

Πρὸς Ἕρμωνα ὑπὲρ τῆς ἐγγύης ἀπολογία. Dionys. in Isaeo, Harpocration et Suidas pluribus locis.

Ὑπὲρ Εὐμαθοῦς. Dionyſ. Halic. in Iſaeo, *Harpocration* in voc. Ἄγει etc. *Apoſtolius* VIII. 20. Prouerb.

Ὑπὲρ Εὐφιλήτου πρὸς τὸν Ἐρχιέων δῆμον. Dionyſ. in Iſaeo.

Περὶ Ἥρωνος κλήρου. *Harpocrat.* in Εἰς ἕω. ſed legendum Κίρωνος, [et ſic proſtat in edit. Blancardi. vid. *H. Valeſii* not. ad loc. Harpocrat. pag. 24.]

Κατὰ Θεοτίμου. *Harpocrat.* in Περγασῆθεν.

Πρὸς Ἰσχόμαχον. *Harpocrat.* in Χίλιοι διακόσιοι.

Πρὸς Καλλικράτην. *Harpocrat.* in Διασκευάσασθαι.

[Πρὸς Καλλίμαχον παραγραφικός· ſed vide ſupra inter Iſocratis orationes, nr. 18.]

Πρὸς Καλλιππίδην. *Harpocrat.* in Ἀνεπιτίθησιν.

Κατὰ Καλλιφῶντος α΄.

— — β΄. Etymol. M. in Ἐπιτρίτας, vnde Harpocrat. in Ἐπιτρίτους, et Suidam ſupplendum monuit *Meurſius* V. 2. Lect. Attic.

Πρὸς Καλυδῶνα. *Harpocrat.* [in Ἀνθεμόκριτος et alibi, *Eudocia* ead. voce, in Ἰωνιᾷ p. 43.] *Apoſtolius* V. 20. Prouerb.

† Περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. VII. Adde, quae in Ἥρωνος et Κύλωνος et ſupra in Trapezitico Iſocratis.

Κατὰ Κλεομέδοντος. Harpocrat. in Κλητῆρες.

Περὶ τοῦ Κλεωνύμου.

Περὶ Κύλωνος κλήρου. *Porphyrius* apud Euſeb. X. 3. Praeparat. ſed legendum Κίρωνος.

Πρὸς Λυσίβιον. *Harpocrat.* in Ἐπίδικος, et νοθεῖα. *Pollux* X. 1. ſect. 15. *Suid.* in Ἐπίδικος, apud quem male in τέως πρὸς Ἀνσίβιον, et apud Etymol. in Ἐπίδικος, Ἰσοκράτης πρὸς Λυσίαν pro Ἰσαῖος πρὸς Λυσίβιον. Vide *Meurſ.* V. 2. Attic. Lect.

Περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων. Harpocrat.

Πρὸς Μέδοντα. Dionyſ. Halic. in Iſaeo. [ℙ]

† Ὑπὲρ τοῦ Μενεκλέους κλήρου. *Harpocrat.* in Ἀγενής· [edita eſt haec oratio, vt paullo poſt ſignificabitur.]

Πρὸς Μενεκράτην. *Harpocrat.* in Περιοίκιον.

Περὶ Μετοικισμοῦ. *Harpocrat.*

Ὑπὲρ Μνησιθέου θυγατρός. *Harpocrat.* in Ἀπορώτατος.

Πρὸς Νεοκλέα. *Harpocrat.* in Κλητῆρες.

Ὑπὲρ Νικίου. *Harpocrat.* in Ἀπορρήξαντες et Χίλιοι διακόσιοι.

Πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίου. *Harpocrat.* in Ψευδοκλησία, θυγατριδοῦν Τιτακίδαι.

† Ὑπὲρ τοῦ Νικοστράτου κλήρου. III. A Dionyſio Halicarnaſſeo haec oratio inſcribitur πρὸς Ἀγνόθεον.

Πρὸς

Πρὸς Ξενάινετον. Vide supra Περὶ τȣ̃ Ἀριςάρχȣ κλήρȣ.

Πρὸς Ὀργεῶνας. *Harpocrat.* in Ἀποφορὰν et saepius.

Περὶ τῆς ποιήσεως. *Harpocrat.* in Οἶον.

Κατὰ Ποσιδίππȣ. *Harpocrat.* in Θόρικος.

Πρὸς Πύθωνα. *Harpocrat.* in Διαμαρτυρία.

Ὑπὲρ Πύθωνος, ἀποςασίȣ. *Harpocrat.* et *Suid.* in Κλητῆρες.

† Ὑπὲρ τȣ̃ Πύῤῥȣ κλήρȣ. II.

Πρὸς Σάτυρον. *Harpocrat.* in Ἐπίδικος. In *Meursii* Biblioth. Attica p. 1525. per librarii errorem bis laudatur Hephaestion pro Harpocratione.

Πρὸς Στρατοκλέα. *Harpocrat.* voc. Διωλύγιον et crebrius.

Τεμενικός. *Harpocrat.* in Ἅμιπποι.

Πρὸς Τιμωνίδην περὶ χωρίȣ. *Harpocrat.* in Οὐσίας δίκη. Suid. in Διάθεσις.

† Περὶ Φιλοκτήμονος κλήρȣ. V.

Tituli sunt non L. sed LII. at forte apud Harpocrationem in Κλητῆρες debet legi πρὸς Νικοκλέα, non πρὸς Νεοκλέα, et ex aliis duplex vnius orationis titulus positus pro duabus: vt dixi in ὑπὲρ τȣ̃ Νικοςράτȣ κλήρȣ, et in περὶ τȣ̃ Ἀριςάρχȣ κλήρȣ. De quatuordecim suppositis Isaeo orationibus ne tituli quidem aetatem tulerunt, praeter harum trium:

Κατὰ Μεγαρέων. *Harpocrat.* in Σφοδρίας.

Πρὸς Εὐκλείδην. Dionys. in Isaeo, *Pollux* VIII. 6. sect. 48. *Priscianus* lib. XVII. pag. 1089. *Harpocrat.* pluribus locis. Suid. in Τρικέφαλος.

Κατ' Ἀριςοκλέȣς. *Harpocrat.* in Ὑπερήμεροι.

Isaeum inter παραγγελμάτων τεχνικῶν siue *praeceptorum rhetoricorum* scriptores refert *Dionysius Halicarnasseus* epistola ad Ammaeum, [p. 120. edit. Sylburg. aut p. 723. edit. Reiskii vol. VI. opp. Dion. Halic.] nisi legendum est Ἰσοκράτην pro Ἰσαῖον. *Fabric.* Enimuero vana est Fabricii coniectura. En verba Dionysii Halic. ȣ̓τ' αὐτὸς ὁ Δημοσθένης — — τοσȣ̃τος ἂν ἐγένετο τοῖς Ἰσοκράτȣς καὶ Ἰσαίȣ κοσμέμενος παραγγέλμασιν etc. Hinc neque in vocc. paullo antecedentibus, si ea in contextu legeris, Ἰσοκράτην pro Ἰσαῖον substituere licet: namque Isaeus et reliqui dicuntur Isocratis aliorumque aequales. Contra *Ruhnken.* in historia critica orator. graec. in Dion. Hal. de vi dicendi Demosth. (edit. Sylb. p. 167. lin. 30. s. p. 974. edit. Reiskii,) probat Sylburgii coniecturam Πολυκράτης καὶ Κριτίας, (qui etiam ab eodem in Isaeo pag. 111, 40. aut edit. Reiskii p. 627, 7. coniunguntur,) pro vulgato Πολυκρ. Ἰσαῖος. *Harl.*

Editiones orationum *decem Isaei*, quae adhuc exstant, retuli supra in Antiphonte. [Editt. vero sunt Aldina, Stephan. Hanou. et Reiskiana, in Reiskii oratt. graec. vol. VII. gr. et lat. cum notis, addito Dionys. Halic. iudicio de Isaeo, cum animaduersionibus. — Ex cod. Med. primum editus est Ἰσαίȣ λόγος περὶ τȣ̃ Μενεκλέȣς κλήρȣ. Londin. 1785. mai. 8. pagg. 22.

pagg. 22. — rec. pluribus locis emendatior, in Bibliothek der alten Litteratur und Kunst, part. III. Götting. 1788. p. 1 sqq. ineditorum. — Codd. MSS. sunt in biblioth. *Paris.* regia, cod. MMDCCCCLXXXIX. orat. de Nicostrati hereditate et de Cleonymi hereditate: *Florentiae* in *Bandini* catal. graec. MSSt. Medic. tom. I. p. 532. et alibi cum graecis aliis oratoribus, de quibus iam egimus in superioribus. — *Anglice* vertit Isaei oratt. notasque criticas p. 153—164. (in quibus Reiskii meritis iustam tribuit laudem,) et historicas cum commentario adiecit, ius atticum hereditarium praecipue illustrans, *W. Iones.* Oxoniae, 1779. mai. 4. — *Gallica* versio Isaei, Lycurgi, Andocidis, Dinarchi et Demadis prodiit Paris. 1783. 8. — Loca Isaei nonnulla illustrat *Palmerius* in Exercitt. in script. graecos pag. 669 sqq. Isaeus vero ipse erat felix Lysiae, quem diligentia et sublimitate orationis superauit, imitator, atque fons grauitatis et magnificentiae Demosthenicae. *Harl.*] De versione latina *Miniati* ita Iacobus Perizonius, vir clariss. in triade dissertationum diss. I. p. 60. *Inscitissime vtilissimas* [P] *has orationes, quae turpiter adeo neglectae iacent, latino sermone reddidit indoctus earum interpres Alphonsus Miniatus.* Adde diss. II. p. 122. et 125. *Didymi Alexandrini,* Grammatici, ὑπομνήματα in Isaeum, quae laudat Harpocration in Γαμήλια, perinde vt quam plurimae ipsius Isaei orationes interciderunt.

VII. LYCVRGVS bbb), Lycophronis F. e nobili genere, Atheniensis, Platonem, Philosophum, initio audiuit, vt praeter *Laertium* III. 46. et alios tradit ad Gorgiam Platonis Olympiodorus, e *Philisco*, qui Lycurgi vitam scripsit. Confer *Lambecium* lib. VII. de Bibl. Vindob. pag. 127. [Natus est circiter Olymp. XCIII. vid. *Taylor.* praefat. ad Lycurgi orat. p. 105. edit. Reiskii.] A Platone venit ad Isocratem, et magnas inde res in rep. gessit, magnis honoribus functus est: in iure dicendo seuerissimus ccc), in vita sobrius et in magnis opibus continens.

bbb) Plures fuere *Lycurgi*, vt legislator Lacedaemoniorum, de quo supra cap. XII. et *Lycurgus*, Thraciae rex, quem Osiris interemit, teste Diodoro Sic. lib. I. *Lycurgus*, Solonis tempore clarus. Plutarch. in Solone pag. 94. *Lycurgus*, nostri auus, qui cum Anaxilao Byzantium Alcibiadi tradidit: (Plutarch. in Alcibiade pag. 208.) quemque XXX. tyranni Athenis interfecerunt, teste eodem Plutarcho in Lycurgi rhetoris vita. Denique inter filios quoque nostri vnus fuit patri cognominis.

ccc) *H. Valesius* ad verba Ammiani Marcellini XXII. 9. *iudicibus Cassiis tristior et Lycurgis:* non assentior Lindebrogio, qui Lycurgum hic intelligit Legislatorem Spartanorum. Lycurgum enim Atheniensem, rhetorem, arbitror intelligi, cuius in reos seueritas celebrata est. *Diodorus Siculus* in lib. XVI. de eo dixit: ἦν δὲ πικρότατος ἐν τοῖς λόγοις κατήγορος. Vnde etiam *Ibis* cognominatus esse videtur, quod scilicet, vt Ibis angues, sic ipse noxios ciues et peregrinos expelleret. Aristophanes in auibus *), Ἶβις Λυκούργῳ, Χαιρεφῶντι νυκτερίς. Quamquam scio, Scholiasten aliam adferre causam, quod scilicet Aegypto oriundus, aut quod longis cruribus esset Lycurgus. Sed nostram sententiam confirmare videtur *Plutarchus* in Lycurgi, rhetoris, vita, vbi et versum illum Aristophanis adducit, sed mendosum: Ἔσχε δὲ καὶ τοῦ ἄστεος τὴν φυλακὴν καὶ τῶν κακούργων τὴν σύλληψιν, οὓς ἐξήλασεν ἅπαντας, ὡς καὶ τῶν σοφιστῶν ἐνίους λέγειν Λυκοῦργον οὐ μέλανι, ἀλλὰ θανάτῳ χρίοντα τὸν κάλαμον κατὰ τῶν πονηρῶν οὕτω συγγράφειν. Ab hoc Lycurgo viri, qui in gerenda rep. seueri essent, Lycurgi dicebantur. Cicero Epist. X. lib. I. ad Atticum *Nosmetipsi*, ait, *qui Lycurgei a principio fuissemus, quotidie dimitigamur.* [conf. *Bayle* l. c. not. *A.*]

*) v. 1296. at h. l. Lycurgus *orator* intelligi non potest, quum fabula ista acta esset Olymp. XCI. 2. et Lycurgus ortus Olymp. XCIII. vid. *Taylor.* l. c. vbi de Lycurgo agit, p. 109 sqq. et not. doctam cl. *Beckii* ad Aristophanis locum p. 136. Alius igitur, nescio quis? Lycurgus debet intelligi. Sensit quoque malam loci Aristophanei interpretationem *Bayle* in Diction. tom. III. voc. *Lycurge, orateur,* pag. 113. not. *B. Harl.*

continens. Ciuibus vero suis ita gratus, vt postulanti Alexandro regi eum tradere omnino recusarent. Vectigalia ciuitatis a sexaginta talentis ad mille ducenta intendisse testatur *Plutarchus*, [de vit. X. orat. tom. II. p. 842. E. *Taylor.* praefat. ad Lycurgi orat. *Wesseling.* ad Diodor. Sic. XVI. 88. *Frid. Aug. Wolf.* prolegg. ad Demosth. orat. contra Leptin. pag. 60. not.] Idem notat, in dicendo minime fuisse extemporalem, sed quum diceret, numquam non causam vicisse, ac quo facilius ad nocturnas etiam meditationes excitaretur, vsum lectulo duriore, in quo villus tantum et puluinus, quod *Theoni* itidem in progymnasmatis [ddd] relatum memini. [P] Xenocratem, philosophum, in carcerem ducendum, quod *μετοίκιον* soluere non posset, e publicanorum manibus eripuit, vt narrat *Plutarchus* in T. Flaminio p. 375 sq. In Metroo orationem administratae reip. paullo ante mortem reddidit, Menesaechmi criminationibus dilutis ac confutatis. [Quibus honoribus et statuis viuus adhuc et postquam fatis interceptus erat, ornatus sit, vberius ostendit *Freytag.* in decade oratorum et rhetorum graec. quibus statuae positae fuerunt etc. p. 32 sqq. *Harl.*] Diem obiit supremum ante Demosthenem, qui in exsilio per litteras pro defuncti liberis, apud Athenienses delatis, intercessit. Vide Demosth. Epist. 3. *Fabric.* Pluribus persequitur vitam Lycurgi Hauptmannus in comment. I. editioni suae praemissa. *Harl.*

Lycurgi orationes quindecim ferebantur aetate Plutarchi, totidemque Photius quoque cod. CCLXVIII. commemorat, sed lectas a se negat. *Λυκέργε δὲ ἐ'δενὸς τῶν ἄλλων ὅσα γε τελεῖν εἰς ῥήτορας καὶ δημαγωγὲς τὸ ἔλαττον Φερομένε, ἔπω παρέσχεν ἡμῖν ὁ χρόνος λόγες ἀναγνῶναι. Φέρεσθαι δὲ αὐτε ἐξ ἰςορίας πεντεκαίδεκα μεμαθήκαμεν.* Ex his vnica exstat hodie praeclarissima *aduersus Leocratem*, (Plutarcho in Lycurgi vita male Κλεωκράτην,) qui, neglecto populi decreto, quo post cladem ad Chaeroneam Olymp. CX. 3. Athenienses patriam deserere et in alium locum se conferre prohibebantur, Rhodum atque inde Megaram cum rebus suis migrauerat, denique, postquam Alexandri M. in Asiam expeditio Olymp. CXI. tranquillas patriae res fecisset, Athenas redierat. Graece ab *Aldo*, Venet. 1513. fol. et ab *H. Stephano* edita est Paris. 1575. fol. cum aliis graecis oratoribus. [In catal. biblioth. Barberinae, quando Lycurgi orat. edita fuisse dicitur, gr. Venet. 1513. et gr. ac lat. Hanou. 1619. intelligendae esse videntur collectiones orator. gr. Aldina et Hanou.] Seorsim graece vulgavit cum praefatione sua *Philippus Melanchthon*, Witteb. apud Io. Luft. graece, 1545. 8. recusam ibidem ann. 1568. 8. [vid. Hamberger. Zuverläss. Nachricht. I. pag. 253.] In libro Greg. Richteri, qui inscribitur *Criseis Melanchthonianae*, p. 532. aliquid adfertur e Melanchthonis praefat. *ad Lycurgi orat. a se conuersam* 20. August. 1548. Plus simplici vice Melanchthon publicis praelectionibus interpretatus fuit Lycurgum, et latina versione donatum in lucem edidit Francof. 1548. 8. ex officina P. Brubachii, [quae editio quoque notatur in Catalog. biblioth. Fabricii nr. 1814. et ibid. nr. 1813. editio Wittebergensis, cuius exemplar ego quoque vidi, et est inscriptum: *Oratio Lycurgi contra Leocratem, desertorem patriae, dulcissime de officiis patriae debitis disserens. Cum praef. Phil. Melanchthonis. Wittebergae edita in officina Io. Lufft.* MDXLV. graece, et in Catal. Fabric. ann. 1545. *graeca* tantum designatur: et tamen in catal. biblioth. *Schadeloock.* tom. II. nr. 8603. occurrit *orat. Lycurgi contra Leocratem* cum praef. Phil. Melanchth. 1545. *graece et latine.* In eiusdem Schadel. catalogo tom. II. p. 201.

ddd) Pag. 140. edit. Camerar.

p. 201. nr. 1115. et in biblioth. Salthen. p. 357. occurrit *Lycurgi orat. contra Leocratem gr. cum lat. versione Melanchthonis item Homerocentra*, gr. et lat. Francof. 1554. 8. — Alia editio: *Oratio Lycurgi — differens. Eadem conuersa in latinum sermonem a Phil. Mel. Item Homerocentra — —* vna cum interpret. latina. Witteb. exc. Zachar. Lehmann. 1587. 8. In exemplo tamen cel. Strobelii deest versio lat. Homerocentr. — Nitida est editio, quam *Matthaeus Dresserus* gr. typis Voegelian. curauit, Lipsiae, 1589. 8. Idem *Dresserus*, quemadmodum *Christophorus Pezelius* quoque] post Melanchthonem eamdem in concione iuuenum studiosorum exposuit. [Ex latina versione Melanchthonis *Lauterbeck* in Regenten-Spiegel, lib. IV. cap. 20. germanice vertit orationem: vide *Goetzii* Memor. biblioth. Dresdens. vol. III. pag. 569. *Harl.*] Latine vertit etiam *Iohannes Lonicerus*, cum Demosthenis Orat. pro pace. Basil. 1548. 8. Postea cum *Loniceri* versione, orationibus Dinarchi, Lesbonactis, Herodis et Demadis iuncta lucem vidit Hanouiae ann. 1619. 8. graece et latine. *Fabric.* Praestans eaque critica est editio:

Orationes duae: vna Demosthenis contra Midiam; altera Lycurgi contra Leocratem. Graece et lat. recensuit, emendauit, notasque addidit Ioannes Taylor. Cantabr. typis acad. 1743. 8.

Ex recensione Taylori, prodiit oratio, notis et commentationibus onusta:

Lycurgi oratoris attici, quae vna restat, contra Leocratem oratio, ad editionem Io. Taylori — recensuit, huius atque aliorum selectas cum suis obseruationibus subiecit, nonnullas commentationes Lycurgi de vita et scriptis, praeceptis morum, rhetorica eloquutione, attica dialecto, stilique potissimum cum N. T. comparatione, itemque dispositionem orationis, nec minus sex indices adiunxit ac praefatus est Io. Gottfr. Hauptmann, ill. Ruthen. Director, graece. Lipsiae, 1751. 8. — iterum recensuit ibid. 1753. 8. de qua editione seuere iudicat Schulze in praefat. ad suam edit. p. 35 sq. — e noua recensione *I. Iac. Reiske* cum illius et *Io. Taylori* adnotationibus, in vol. IV. Oratorum graecorum pag. 103—242.

Lycurgs Rede wider Leokrates. Griechisch, recensirt, und mit Anmerkungen zum Gebrauch der Schulen herausgegeben von Io. Henr. Aug. Schulze, der Schule zu Osterode Rector. Brunsuici. 1789. 8.

Non solum textum ex Taylori, Reiskii suisque emendationibus recensuit, sed sensum quoque et nexum orationis explicuit, et, duce inprimis Fabricio nostro, vitam oratoris praemisit vna cum suo aliorumque veterum de oratore iudiciis et litteraria Lycurgi orationum, et huius, quae superest, editionum notitia. Haud tamen pauca culpantur et in contextu graeco emendantur in censura illius editionis in Ienens. Allgem. Litteraturzeit. mens. Oct. 1789. nr. 319. pag. 113 sqq. adde biblioth. vniuers. Berol. vol. 93. part. II. pag. 573 sqq.

Gallice versa est cum Andocide, Isaeo, Dinarcho et Demade. Paris. 1783. med. 8. — Loca Lycurgi nonnulla illustrant *Muretus* var. lect. XVII. 6. et *Palmerius* Exercitt. ad graec. script. pag. 675 sq. *Harl.*

Orationum deperditarum tituli, a Meursio III. 3. Attic. Lect. et in Bibliotheca Attica obseruati, hoc loco a me subiicientur alphabetico ordine digesti, ad inueniendi facilitatem.

1) Κατ'

1) Κατ' Αἰσχυλίȣ. Harpocrat. in Στρωτήρ. Suidae πρὸς Ἰσχυρίαν, quod praefert Meursius. [P]

2) Ἀπολογισμὸς ὡς πεπολίτευται, siue ἀπολογία πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν. Suid. in Λυκȣ̃ργος. Plutarch. Photius, Harpocrat.

3) Περὶ Ἀριστογείτονος. *Suid.* [in Μητρῷον et *Eudocia*, p. 281.] Plutarch. Harpocrat. Libanius in argumento oratt. Demosthenis contra eumdem Aristogitonem.

4) Κατ' Αὐτοκλέȣς. Suid. in Μηλόβοτος. [si lectio sana est in Suida.]

5) Κατ' Αὐτολύκȣ, δȣλείας. [scrib: δειλίας, vid. ipsam Lycurgi orat. cap. XIII. 4.] Plutarch. [Eudocia l. c.]

6) Κατ' Αὐτολύκȣ τȣ̃ Ἀρεοπαγίτȣ, περὶ ἱερῶν. Plutarch. Harpocrat. Suid.

7) Κατὰ Δημάδȣ τȣ̃ Δημέȣ, περὶ ἱερῶν. [Eudocia l. c.] Plutarch. Harpocrat. Athen. lib. XI. Scholiastes Comici ad Plutum, [v. 690. vbi tamen Hemsterhus. pag. 230. ex Harpocratione in Παρεῖαι ὄφεις *Hyperidem* loco *Lycurgi* praefert.]

8) Περὶ διοικήσεως. Suid. in Λυκȣ̃ργος et Ὀχεῖον. Harpocrat. pluries.

9) Κατὰ Διφίλȣ. Plutarch.

10) Περὶ τῆς ἱερείας. Harpocratio frequentissime, et Priscianus lib. XVIII. et Suidas non vno loco, qui tamen, vti Eudocia, in Λυκȣ̃ργος legit ἱερατείας, quod praefert *Gisb. Cuperus* p. 96. Var. Obseruatt. Respicit etiam Suidas in Τραπεζοφόρος.

11) Πρὸς Ἰσχυρίαν. Suid. [et Eudocia l. mem.] sed Harpocrationi Κατ' Αἰσχυλίȣ.

12) Κατὰ Λυκόφρονος α΄. Athen. lib. VI. Harpocrat. Theo progymnasm. Etymol. M. in Ἐμποδών. Apostolius VIII. 20. Prouerb. Suid. in Μοχθηρία.

13) — — β΄. Suid. et Harpocrat. in Ὀρκάνη. [*Eudocia* l. c.]

14) Κατὰ Λυσικλέȣς στρατηγȣ̃ περὶ ἱερῶν. Plutarch. Harpocrat. et Suid. vbi, [vti in Eudocia] male Πασικλέȣς.

15) Πρὸς τὰς Μαντείας siue περὶ μαντειῶν. Suid. in Λυκȣ̃ργος et Καυχᾶ.

16) Κατὰ Μενεσαίχμȣ. (Suid. in Πραγματεία, Dinarchum κατὰ Μεναίχμȣ, et Pollux Μενεσέμȣ, vitiose,) περὶ ἱερῶν. Plutarch. Harpocratio saepius. Suid. in Πρωηρόσια. [vitiose κατὰ Μενέχμȣ, *Eudocia* l. c. et p. 20. citatur Lycurgus ἐν τῷ κατὰ Μενέσχȣς λόγῳ.]

17) Κατὰ Πασικλέȣς. Suid. sed legendum Λυσικλέȣς.

18) Κατὰ Τιμοκράτȣς. Suid. in Πεπορπημένος.

Quatuordecim tantum esse debebant, sed 1. et 11. eadem est, vti 14. et 17. Nec dubito 8. esse dimidiam partem tituli vnius ex reliquis: atque idem de 10. puto iudicium esse ferendum. His si oratio aduersus Leocratem addatur, numerus quindecim λόγων Lycurgi constabit. Fuerunt praeterea dubiae nonnullae, vt

Διαδικασία κροκωνιδῶν πρὸς Κοιρωνίδας. Hanc Philino a nonnullis tributam testatur Harpocrat. in Κοιρωνίδαι.

Κατὰ

Κατὰ Δεξίππε. Id. in Σύνδικοι. *Fabric.* {*Eudocia* pag. 281. plura, quae quidem dubia esse incertaque, aut confusa videntur. Omissis oratt. quas ab Eudocia memoratas iam adnotaui, pergit illa: — Κατὰ Δημάδε· Πρὸς τὸν αὐτὸν ὑπὲρ τῆς εὐθυνῶν· Πρὸς Ἰσχυρίαν. (v. nr. 11.) Πρὸς τὰς μαντείας· Περὶ τῆς διοικήσεως· Περὶ τῆς ἱερατείας· Περὶ τῆς ἱερωσύνης, (quam quoque citat Suidas in Ἱεροχαριστήρια.) Ἐπιστολαὶ Καὶ ἄλλα τινά. *Harl.*]

VIII. DEMOSTHENES Paeaniensis, Atticus, lucem vidit Olymp. CI. 2. eee) deditus

eee) Plutarchus et Dionysius Halicarn. valde dissentiunt de anno Demosthenis natali. Prior in decem vitis orator. tom. IX. Opp. ed. Reiskii pag. 361. supputat annos Demosthenis a Dexitheo: hic vero archon erat Olymp. XCVIII. $\frac{3}{4}$. *Dionysius* autem *Halic.* in epist. ad Ammaeum pag. 724. natum fuisse Demosthenem Olymp. XCIX. 4. Demophilo archonte, narrat. Dionysii rationes sequuntur *Schottus* in libro, mox memorando, cl. *Saxius* in Onomast. litter. I. pag. 70. et alii. v. *Taylor.* in prolegomenis ad Demosthenem a Reiskio vol. VIII. orator. graec. editis, pag. 737 sqq. vbi quoque de eius patre matreque, tribu vitaque agit. Enimuero *Plutarchi*, siue quisquis auctor vitarum fuerit, rationes esse veras et proprias, adeoque annum Demosthenis natalem incidisse in Olymp. XCVIII. 4. (Ineuntem, aut exeuntem tertium annum, ex mente Corsini) operose docteque euicerunt *Samuel Petitus* in Commentario ad leges atticas lib. III. tit. 1. pag. 266 sq. ed. Wesseling. et *Corsini* in Fastis atticis diss. IX. n. 18. tom. II. pag. 26. tom. III. pag. 295. inprimis tom. II. diss. XI. n. 6. pag. 137 sqq. locis ipsius Demosthenis diligenter comparatis. Atque Petiti et Corsini rationes atque sententiam iure sequuntur *Hamberger.* in Kurzen Nachrichten etc. tom. I. pag. 117. qui contendit cum anno M. 3600, ante Chr. nat. 384. et cl. *Frider. Aug. Wolf.* in prolegg. ad Demosth. orat. aduersus Leptinem p. 62 sq. in nota 35. *Hambergeri* vero sententia in maiore opere: Zuverläſſige Nachrichten etc. tom. I. pag. 287. nimium differt, qua Demosthenes natus fertur Olymp. CV. 2. A. M. 3609. a. C. N. 375. Demosthenis autem vitam, cum reipublicae atticae vniuersaeque Graeciae temporibus artissime coniunctam, plene persequi, foret, partem historiae Graeciae memorabilem concinnare. Quod quum ab instituto nostro sit alienum, et alii, modo latius, modo angustius, modo vitam publicam cum priuata enarrarint, modo eum potius, quatenus tantus euaserit orator, considerarint, scriptores, in explicanda illius vita versatos, appellabo. E veteribus huc pertinent *Dionysius Halic.* qui περὶ Δημοσθένους δεινότητος grauiter sciteque scripsit, tum *Plutarchus*, tam in vitis parallelis, vol. IV. ed. Reisk. vbi compares velim Bartoni adnotata, quam in decem orator. gr. atque Plutarchus passim alios excitat veteres, qui de Demosthene scripserunt, in his Theopompum, qui more suo interdum in Demosthenem iniquus fuisse videtur; denique *Luciani* encomium Demosthenis, inter eius opera, *Libanius*, *Photius* cod. CCLXV. col. 1465—1480. et *Suidas*. *Zosimus* quoque *Ascalonita* et alius ignotus composuerunt vitam Demosthenis: quae duo opuscula, a Schweighäusero, Professore Argentoratensi, ex codice regio Parisino MMDCCCCXXXV. exscripta, *Reisk.* in vol. IV. orator. graecorum, pag. 145 sqq. praemisso epilogo, primus euulgauit, et prius cum cod. romano, cuius exemplum acceperat, contulit, interdum emendauit, atque Zosimi opusculum iudicauit, vt orationis infantia et spurcitie, ita nugis quoque anilibus et commentis in veritatem rerum historicarum enormiter impingentibus, putidisque fabellis scatere. Vita illa fuit commentariorum Zosimi ad Demosthenem praefatio. At Reiske, Roma opera Bianconii et Spaletti, ex codice Vaticano commentarios ad primam Olynthiacam, speciminis ergo, exscriptos nactus, coniicit, istos Zosimi ad XVIII. priores Demosthenis orationes commentarios, qui in bibl. Vaticana latent, si reliqua sunt similia misso specimini, nihil continere, quod in editis Vlpianeis haud legatur; prodesse tamen forsan posse, putat, illum codicem, vt primum loci quidam, in vulgatis corrupti, inde emendentur; deinde, vt ex eo constet, quid ille Zosimus ad Demosthenem compilauerit, et quid aetas posterior eius operi addiderit. — E recentioribus conferri possunt:

Edonis Hilderici oratio de vita Demosthenis. Wittebergae, exc. Laur. Schwenk. 1562. 8.

Io. Posselii oratio de Demosthene, inter eiusdem

dem orationes. Francof. ad Moenum, 1599. 8.

Vitae comparatae Aristotelis ac Demosthenis, Olympiadibus ac Praeturis Atheniensium digestae ab And. Schotto. Antuerp. S. I. Augustae Vindelicor. apud Christoph. Mangum 1603. 4. qui liber inprimis est memorabilis.

Vita Demosth. Olympiadibus ac Praeturis Atheniensium distincta, ex parallelis Andr. Schotti, accessionibus locupletior, atque *vita Dem. ex Plutarcho, Luciano et Suida, Hieronymo Wolfio interprete, cum eiusdem adnotationibus, et eruditorum de Demosthene elogiis.* Quae praemissa sunt Dem. et Aeschinis operibus, Francof. 1604. fol.

Tourellus in prolegomenis ad orationes quasdam Demosthenis, gallice ab ipso translatas.

Iulius Nigronus, S. I. in oratione XVIII. comparauit Demosthenem et Ciceronem, et *Anton. Guaerengus,* (a Fabr. in not. msta memoratus,) de iudicio Longini in comparat. Demosthen. et Ciceronis.

René Rapin Comparaison de Demosthene et de Ciceron, (quam etiam germanice, nescio quis? vertit) in *Rapini* operibus, tom. I. pag. 1 sqq. edit. Hagae Comit. 1725. 12.

Petri Eckerman. Specimen academicum, parallelismum Demosthenis et Ciceronis, oratorum, exhibens. Vpsaliae, 1746. 4.

Anglus quidam in Biographia classica, germanice versa a *Sam. Mursinna,* (Halae Sax. 1768.) part. II. pag. 45 sqq.

Frid. Gottl. Freytag. in Decade orator. et rhetor. graec. quibus statuae positae fuerunt §. 13. pag. 43 sqq.

Rochefort de Demosthene, qua oratore et qua homine, in republica versato, in: Mémoir. de litter. — de l'Acad. Paris. des Inscr. vol. XLIII. Paris. 1786. p. 21 sq.

Georgii Frid. Seileri Leben und Charakter des Demosthenes, praefixi eius versioni orationis de corona germanicae. Coburg 1768. 8.

Taylor. vberiorem et criticam vitae et orationum Demosthen. atque Aeschin. expositionem aliaque, quae ad vtrumque oratorem pertinerent, promiserat: sed morte abreptus consilium exsequi non potuit. Fragmenta autem ea, quae scripta reliquerat, erudita et copiosa, at nondum digesta elaborataque, Reisk. ab Askew accepit, et publicauit in vol. VIII. orat. graec. Indicem rerum memorabilium, aetate Demosthenis gestarum, secundum annos Olympiadum cum adnotatione, quo anno et Olymp. et aetatis Demosthenicae singulae orationes habitae sint, Reiskius ex obseruatis Schotti et Corsini schedisque Taylori congessit, et subiunxit indicibus suis. De genere vitaque Demosthenis odiosa tradit *Aeschines* in orat. contra Ctesiphontem pag. 561 sqq. ed. Reisk.: at Demosthenes in orat. de corona diluere studuit crimina, et par pari retulit. Atque falsa quaedam, quae de Demosthene traduntur, recensuit et refutauit *Brodaeus* in Miscellan. IV. cap. 26. De matre eius, Cleobule, filia Gylonis, qui ortu quidem erat Atheniensis, sed exsul in Scythia vxorem duxerat, vnde per opprobrium Demosthenes *Scytha* adpellabatur. v. *Rutil. Lupum* de fig. sent. lib. II. pag. 117 sq. ibique Ruhnken. Ex sorore illius natus et filius Lachetis, Leuconiensis, fuit *Demochares,* ipse orator celeber, democratiae studiosus, et viuus mortuusque variis honoribus ornatus. v. *Aelian.* V. H. libr. III. cap. 7. ibique Schefferi et Perizonii notas, et *Taylor.* in collectaneis s. prolegomenis ad Demosthenem, a Reiskio editis, vol. VIII. oratorum graec. p. 743. Ruhnken. Hist. cr. Or. p. XCI. et ad Rutil. p. 7. *Herodianus,* grammaticus, Περὶ σχήματος; (quod opusculum cel. *Villoison.* in Anecdotis graecis tom. II. pag. 86 sqq. e codice Veneto primus e tenebris in lucem protulit,) fragmentum cuiusdam *Cleocharmi* pag. 93. seruauit: Δημοσθένης ὑπέστη Φιλίππου· Δημοσθένους πένης μὲν ὁ βίος, μεγάλη δὲ ἡ παῤῥησία· Δημοσθένει πολλῶν διδομένων, οὐδὲν, οὔτε πλῆθος, οὔτε κάλλος ἄξιον ἐφάνη προδοσίας· Δημοσθένη Ἀλέξανδρος ἐζητεῖτο· διὰ τί; παρ' αὐτοῖς λογίζεσθε· ἀδίκως ἀπέθανες, ὦ Δημόσθενες. Atqui παῤῥησία in eo magna erat, et cum tanta vi, vt Philippus apud *Dionem Chrysostomum,* orat. II. de regno pag. 22. s. in ed. Reiskiana tom. I. pag. 79. iocans diceret, se pro Demosthenis eloquentia permittere velle Atheniensibus Amphipolin. Et tamen coram Philippo in Macedonia obmutuit, testibus *Aeschine* de falsa legatione pag. 251. et *Philostrato* de vitis Sophist. lib. II. 1. nr. 14. pag. 565. et lib. I. 18. nr. 1. pag. 508. vbi vide Olearium, nec non *Aeliano* H. V. lib. VIII. cap. 12. vbi Scheffer. et Perizonius plura congesserunt. Neque ab omni culpa προδοσίας immunis fuit: saltem eum corruptum esse a Persarum rege atque ab Harpalo accepisse L. talenta, illi dabatur crimini: vide, praeter Plutarchum in vita Demosth. pag. 725 sq. tom. IV. edit. Reisk. Timoclem Comicum apud *Athenaeum* VIII. pag. 341. et *Philostrat.* de vitis sophist. lib. I. nr. 18. §. 1. pag. 507. ibique Olearium, et lib. I. nr. 25. §. 7. pag. 538.

ditus primum philosophiae sub Platone *fff*) et Euclide, Megarensi, verum audito semel Callistrato, oratore, qui cum magna populi [538] admiratione causas agebat, vnice accensus est ad eloquentiae studium, atque inde sub Isaeo aliisque dicendi magistris et Andronico *ggg*), histrione, a quo actionem didicit, tantos fecit progressus, vt per impigrum studium emendata naturali *hhh*) balbutie, princeps orator ῥητόρων δυνατώτατος (*Plutarch.* Alcibiade pag. 196.) euaderet, omnibusque admirationi esset, atque plurimum in rep. posset. Sed et hodieque *commemorato eius nomine, maximae eloquentiae consummatio animo oboritur audientis*, vt verbis vtar *Valerii Maximi* VIII. 7. At remp. pariter et se denique perdidit dicendo: itaque Alexandro quidem, qui puerum se ab illo vocatum indignissime tulit, (*Plutarch.* Alex. pag. 670.) *iii*) flagitanti Demosthenem sibi dedi, (*id.* Phocione pag. 749. et in vita Demosth. pag. 730. tom. IV. Reisk.) negatus est, verum regi Macedoniae, Antipatro, ab Atheniensibus cum Hyperide tradendus *kkk*) venenum sumsit in Calauria, *lll*) insula, Olymp. CXIV. 3. aetatis LXII. (*Gellius* XV. 28. tribuit annos sexaginta.) ante Christum CCCXXII. [conf. *Schotti* vitas par. pag. 140 sq. sec. *Hamberg.* in: Zuverl. Nachr. Olymp. CXV. 3. A. M. 3671. a. C. N. 319. Sed in eiusdem Kurzen Nachr. tom. I. pag. 118 sq. Olymp. CXIV. 3. A. M. 3662. a. Chr. nat. 322. sec. *Saxium* onom. lit. I. pag. 70. Ol. CXV. 2. Post obitum illi in foro iuxta XII. deorum aram statua aerea posita est. v. *Schottum* l. c. pag. 142. et *Freytag.* l. c. pag. 52 sqq.]

In panegyrico dicendi genere parum valuisse διὰ τὸ ἀτριβὲς καὶ ἀμελέτητον, legas apud *Syrianum* pag. 17. ad Hermogenem. Cicero quoque in epistola quadam scripsit, Demosthenem in orationibus quandoque indormire, vt refert *Plutarchus* in Cic. pag. 872 *mmm*). Et

538. Casa, siue domicilium Demosthenis Athenis vel hodie celebratur, et ostenditur iuxta aedem Capucinorum, teste *Sponio* Voyage etc. tom. II. pag. 185. Quanta olim in celebritate fuerit ea, patet ex *Himerii* orat. XVIII. 3. pag. 709. vbi v. Wernsdorf. Iudicia de Demosthene collegit *Thomas Pope-Blount* in: Censura cel. authorum, Geneu. 1710. 4. pag. 29 sqq. *Harl.*

fff) Vide ad Laertium II. 108. et III. 46. *Cicer.* II. de offic. cap. 1. *Theodoret.* epist. 21. [*Taylor.* in Prolegom. ad Demosth. editis a Reiskio vol. VIII. orator. gr. pag. 745 sqq. vbi de praeceptoribus Demosthenis plura veterum loca collecta sunt.]

ggg) Satyrus vocatur a Plutarcho in vita Dem. p. 701. Reisk: *Neoptolemus* autem ab eodem Plut. in Opp. mor. pag. 1552. conf. *Barton.* ad Plutarchi vit. Dem. pag. 907. edit. Reisk. *Taylor.* Prolegg. a Reiskio editis pag. 748. et 754. *Harl.*

hhh) *Cicero* II. de diuinat. [cap. 46. vbi v. Dauis.] *cum R. dicere nequiret, exercitatione fecit, vt planissime diceret.* id. de Finib. V. 2. Adde *Hieron.* 1. in Rufin. et *Plutarchum* an seni gerenda respubl. pag. 795. vbi refert, Demosthenem initio non probatum in orationibus, atque ideo animo propemodum concidisse: sed iterum excitatum confirmatumque verbis senis alicuius, qui Periclem audiuerat, iubebatque Demosthenem, indole Pericli similem, haudquaquam de se ipsum desperare. [Βάταλος per conuitium ab Aeschine dictus est; vide *Demosth.* orat. de corona cap. 55. et quae ibi pag. 395. adscripsi. adde *Taylor.* in prolegomenis ad Demosth. editis vol. VIII. oratt. graec. pag. 742. et §. 14. pag. 748.]

iii) Perinde vt a Cicerone Augustus. v. ad Dionem pag. 318.

kkk) *Plutarch.* in Phocione pag. 753. 754.

lll) *Plutarch.* in vita Dem. pag. 888. *Tzetzes* Chil. VI. v. 170. 186. [*Pompon.* Mela II. cap. 7. 89. pag. 226. ed. II. Abr. Gronou. *Pausan.* in Attic. pag. 19. A Suida male vocatur insula Καλαβρία. v. *Menken.* l. c. vbi vero falsa est narratio, Demosthenem decessisse aetatis anno LXXII. quamvis *Photius* ex aliis ei LXX. annos tribuerit. *Harl.*]

mmm) Vt graecas orationes Demosthenis omnes Ciceronem manu sua descripsisse, ita omnia Ciceronis Sebastian. Berettarium Florentinum, S. I. eloquen-

Et in Oratore cap. 29. negat, Demosthenem sibi semper satisfacere, etsi cap. 31. in quouis dicendi genere docet fuisse excellentem. Demosthenem libenter sequitur Sallustius, ad quem vide Wasse pag. 325. In iocis ridendum se praebuisse, notat *Longinus* pag. 190. edit. Tollii, quod a Cicerone in Oratore cap. 26. confirmatur. Vide tamen *Plutarchum* in eius vita pag. 850 sq. et *Benedict. Aueranium* diss. 27. ad Ciceron. tom. II. Opp. pag. 252 sqq. Catonem maiorem e lectione Demosthenis redditum esse disertiorem, notat *Plutarchus* in Catonis vita pag. 337. et romanum Demosthenem dictum pag. 338. Idem in Pyrrho, Cineam, Thessalum, fuisse Demosthenis auditorem, refert. *Fabr.* [Plura scripsi de vi dicendi, ingenio laudibusque Demosthenis in Introduct. in histor. linguae graecae §. 72. Id adhuc notandum est, eum, quod argumentum est et prudentiae, et artis, et ingenii, probe nouisse stylum adcommodare argumento. conf. *Dionys. Hal.* de vi dicendi in Demosth. pag. 974 sqq. tom. VI. edit. Reisk. et cel. *Frid. Aug. Wolf.* prolegg. ad Dem. orat. aduersus Leptinem pag. 40 sq. Quantum vero lectio oratorum graecorum, cum primis orationum Demosthenicarum ad adcuratam reipublicae atticae rerumque graecarum et temporum illorum cognitionem faciat, quilibet historiae antiquae vel parumper gnarus facile intelliget. Confer quoque *Rochefort.* comm. de vtilitate oratorum in republica Atheniensi, in: Mém. de Litterature — de l'acad. Par. des Inscr. vol. XLIII. Paris. 1786. p. 1 sq. *Harl.*] Praelium aliquando ingressus abiecto clypeo aufugit, teste *Luciano* in parasito tom. II. pag. 258. [tom. III. pag. 866. ed. Reitz. vbi v. interpr. *Plutarch.* in vita Dem. pag. 724 sqq. tom. IV. edit. Reisk. *Menkenios* in bibl. virorum militia aeque ac scriptis illustrium §. 81. pag. 171 sqq.] [P]

Exstant sub Demosthenis nomine orationes LXI. tum prooemia [ex quibus Macarius Chrysoceph. quaedam excerpsit,] ad orationes LXV. (tot enim orationes illius legisse se testatur *Photius* cod. CCLXV.) et sex epistolae. De epistolis posthaec disputabitur. Orationes praesenti loco ordine literarum recensebo, perditarum etiam mentionem facturus, praefixo asterisco, editis vero praemissurus numerum ordinis, quem in Hieron. Wolfii editione obtinent. nnn) Temporis notationem adposui ex cap. IV. vitae Demosthenis, scriptae ab Andrea Schotto, ita tamen, vt ipse *Dionysium Hal.* ex quo ille hausit, consuluerim, et nonnulla subinde adiunxerim. LXV., vt dixi, orationes Demosthenis genuinas fuisse, Photius testatur, neque vero vniuersae ad nos peruenerunt, nec vniuersae, quas habemus, sunt genuinae, [nec omnes a Demosthene ipso habitae, sed aliis, qui eas in suggestum adtulerunt, ab ipso scriptae sunt, vt Androtiana, Aristocratea, Timocratea etc.] Ecce Tibi vtrarumque succinctam notitiam.

22) Contra Aeschinem. v. infra Περὶ τȣ̃ ςεφάνȣ. Nam de illa quidem oratione h. l. nihil dicere attinet, quam *Himerius* sub Demosthenis nomine scripsit, quem inducit de Aeschine revocando consultantem, quum rumor vulgatus esset, Alexandrum esse exsules reuocaturum, v. *Photius* cod. CLX. et CCXLIII.

quentiae Ciceronianae colorem aliquem vt inde duceret, refert *Iulius Niger* pag. 493. histor. scriptorum Florentinorum. *Fabr.* De diuitiis Dem. v. Budaeus de asse pag. 538 sqq. *Heum.*

nnn) Quaedam ἐκ τῶν λόγων καὶ ἐπιστολῶν τȣ̃ Δημοσθένȣς excerpsit *Macarius Chrysocephalus.* v. cl. *Villoison.* in Anecd. graec. tom. II. pag. 10. *Harl.*

8) Περὶ τῆς Ἁλοννήσου. Vide infra Philippicam VIII.

17) Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν. De foedere Alexandri cum Atheniensibus, violato a rege, cum Messenam Philiadae, tyranni, filiis restituisset. *Hyperidi* tribuitur a Libanio Photioque. Habita praetore Euaeneto Olymp. CXI. 2. aetatis Demosth. XLV.

25) Κατὰ Ἀνδροτίωνος. Prima haec oratio scripta in causa publica, anno aetatis XXV. [al. XXVII.] (in *Gellii* codicibus lib. XV. cap. 28. est XXVII. [atque *Taylor.* in notis ad hanc orat. tom. III. pag. 239. scribit docetque, anno aet. XXVII. aut XXVIII. esse habitam; idem animaduertit, multa ex his etiam legi in Timocratea, paucissimis immutatis. adde *Valken.* ad Theocriti Adoniaz. pag. 239. qui super illis II. orationibus multa dici posse, et variorum errores, ipsiusque Valesii, corrigi obseruat. *Harl.*] Olymp. CVI. 2. praetore Callistrato. Dionysius Halic. Epist. ad Ammaeum: δημοσίους τε λόγους ἤρξατο γράφειν ἐπὶ Καλλιστράτου ἄρχοντος εἰκοσὸν καὶ πέμπτον ἔχων ἔτος. Καὶ ἔστιν αὐτῷ πρῶτος τῶν ἐν δικαστηρίῳ κατασκευασθέντων ἀγώνων ὁ κατὰ Ἀνδροτίωνος, ὃν γέγραφε Διοδώρῳ τῷ κρίνοντι τὸ ψήφισμα παρανόμων. [*Macarius Chrysoc.* habet ex illa oratione excerpta, teste Villois. l. c.] Latine vertit, praeter Wolfium, *Bassianus Landus*, Placentinus, qui a. Chr. 1563. obiit. Schol. Hermogenis pag. 401. Ἰσοκράτους μαθητὴν λέγουσιν εἶναι τὸν Ἀνδροτίωνα, καὶ ἦν, ὥς φησιν, ὁ ῥήτωρ τεχνίτης τοῦ λέγειν. Ἐπετήδευσεν οὖν ὁ Δημοσθένης κεκαλλωπισμένον ἐργάσασθαι τὸν κατ' Ἀνδροτίωνος ἀντιφιλοτιμούμενος πρὸς Ἰσοκράτην ῥήτορα παρίσοις ἐπιχρώμενον κατὰ ζῆλον τοῦ διδασκάλου.

39) Πρὸς Ἀπατούριον παραγραφή.

* Πρὸς Ἀπολλόδωρον. *Contra Apollodorum* pro Phormione. Plutarch. in Demosthene pag. 887. testatur, eum, quaestus cupiditate ductum, clam scripsisse orationes aduersarias Apollodoro ac Phormioni. Oratio pro Apollodoro contra Phormionem exstat.

28 et 29) Κατὰ Ἀριστογείτονος α΄, β΄. Orationes duae aduersus Aristogitonem, accusatum eodem tempore a Lycurgo: [et habitae post Olymp. CX. 3. et ante Olymp. CXIII. 2. iudice *Tayloro* in not. pag. 512. tom. III.] Dionysius e dictione colligit, has non esse Demosthenis, saltim non posteriorem, quam ab aliis etiam reiici testatur Libanius in argumento. [Priorem habere auctorem Hyperidem, contendit *Reisk.* pag. 1199. vol. III. adpar. crit. ad Demosth.] Priorem vertit *Philippus Melanchthon*, posteriorem *Vitus Winshemius.* Demosthenis esse, negat etiam *Casaubonus* ad Theophrasti Characteres pag. 198. [Taylor in not. ad illas oratt. pag. 509. idem sentit et plures in vtramque partem disputantes producit. item Duportus ad Theophr. Char. pag. 318.]

26) Κατὰ Ἀριστοκράτους. Habita praetore Aristodemo, Olymp. CVII. 1. aetat. Demosth. XXVIII. [al. XXX.] Actor Euthycles. [v. *Taylor.* ad orat. contra Androtionem, tom. III. pag. 239. inprimis ab init. not. in hanc orat. pag. 337 sq.] [¶]

* Κατὰ Ἀριστοτέλους. Syrianus in Hermogenem, cuius locum produxit Meursius in Bibl. Attica.

* Περὶ τῶν Ἁρπαλείων χρημάτων. *Isidorus* Pelus. lib. IV. epist. 205.

* Πρὸς Ἀρτάβαζον. *Priscianus* lib. XVIII.

23) Περὶ

23) Περὶ τῶν ἀτελειῶν, f. de immunitate, aduersus Leptinem. Habita Olymp. CVI. 2. praetore Callistrato, aetatis Demosth. XXV., iudice *Dionysio*, [ep. ad Amm. pag. 724. tom. VI. ed. Reisk.] χαριέστατος ἁπάντων τῶν λόγων καὶ γραφικώτατος. licet Apsines et Aspasius hanc Demostheni abiudicarint, quod τραχύτητος et σφοδρότητος expers esset. v. Schol. Hermogen. pag. 402. De Leptine v. *Casaubon.* pag. 1731. ad Aeneae cap. X. [De virtutibus huius orationis late atque intelligenter iudicat cl. *Wolf.* in prolegomenis ad suam illius editionem pag. XL sqq. et pag. XLII sq. sentit, hanc orationem secundum orat. de corona proximam esse ponendam, ex *Plutarcho* in Demosthene pag. 852. A. docet, illam inprimis placuisse Panaetio, Stoico, qui ad honestatem ex praeceptis disciplinae suae omnia referre sueuit. Wolfius, posteaquam multa de Leptine, eius lege, consilio satisque praeclare disseruit, copiose demonstrat pag. LVI — LXII. orationem hanc habitam esse Olymp. CVI. 2. A. V. C. 399. a. Chr. 355. anno aetatis Demosth. 30. adde *Taylor.* in notis ad illam orat. pag. 63. tom. III. qui ab Demosthene anno aet. 27. orationem esse pronuntiatam, cum Dionysio Halic. autumat. *Harl.*] Latine vertit *Petrus Nannius*, *Alcmarinus.* [gallice, *Le Cointe*, de qua v. *Valcken.* ad Herodotum pag. 398. italice, Ven. apud Manut. 1555. 8.]

33. 34. 35) Κατὰ Ἀφόβου α΄, β΄, γ΄. aduersus Aphobum, tutorem suum, orationes 3. Actio decem talentorum, a Demosthene, XVIII. annos nato, (hoc est Olymp. CIV. 3.) ooo) teste *Libanio* in Demosthenis vita, qui addit, aliis persuasum, Isaeo has orationes deberi vt auctori, vel saltim vt correctori. adde *Plutarch.* vita Dem. pag. 848. *Isidorus Pelusiota* IV. 205. epist. tradit, Demosthenem tutoribus suis patria bona post victoriam, aduersus eos reportatam, reliquisse. [Titulo tertiae orationis *Reisk.* adiecit Ὑπὲρ Φάνου. vid. eum in Adpar. critico ad Dem. III. pag. 1274 sq.] Latine vertit *Ioh. Lalamantius*, Heduus.

47) Πρὸς Βοιωτὸν, περὶ τοῦ ὀνόματος. [Alii hanc orat. Lysiae tribuunt. v. *Maussac.* ad Harpocrat. pag. 40.]

48) — — — — ὑπὲρ προικὸς μητρῴας. ppp)

62) Κατὰ Διονυσοδώρου, βλάβης.

* Ἀπολογία περὶ τῶν δώρων. Habita praetore Anticle Olymp. CXIII. 3. aetat. LIV. Dionys. Halicarn. Epist. ad Ammaeum p. 125.

Περὶ τῆς εἰρήνης. Infra sexta philippica.

19) Ἐπιτάφιος in eos, qui in Chaeronea clade fortiter pro patria pugnantes obiissent. Habita Olymp. CX. 3. aetat. Demosth. XLII. Meminit Plutarchus, et sane habitam aliquam huius argumenti, omnes fatentur, sed hanc, quae exstat, Dionysius, Libanius, Photius, [*Taylor.* in Lectt. Lysiac. pag. 234 sqq. cap. III. ed. Reisk. vide quoque Taylo-

 ri

ooo) Secundum *Corsin.* F. A. tom. IV. pag. 15. Olymp. CIV. 1. inprimis conf. eum tom. II. p. 138 sqq. *Harl.*

ppp) De argumento harum orationum adi *Desiderium Heraldum* animaduu. aduersus Salmas. VI. 14. pag. 481. *Fabr.* cf. *Wolfio* l. c. pag. 109 sq. not. 96. habita fuisse haec oratio videtur Olymp. CVIII. *Macar. Chrysocephalus* ex altera oratione quaedam excerpsit, de cuius opere inedito v. *Villoison.* anecd. gr. II. pag. 10 sq. *Harl.*

ri prolegom. pag. 725. tom. VIII. R.] Demostheni abiudicant. Latine vertit *Ioh. Lonicerus*. Lapi Biragi Castelnuccii versionem habuit Baluzius.

Ἐπιτροπικοὶ aduersus tutores suos, quos Isaeum composuisse Demostheni legis apud *Photium* cod. CCLXIII. [Sunt, vt videtur, oratt. κατὰ Ἀφόβου. *Beck.*]

29) Ἐρωτικός, siue laus Epicratis. Hanc, veluti languidiorem et vi tanti oratoris destitutam, Demosthenis esse negant Dionysius, Libanius, hisque succinens Photius pag. 801. [*Wesseling.* ad Herodot. pag. 13. Androtionem huius orationis facit auctorem. Macar. Chrysoceph. fecit ex illa excerpta.]

32) Πρὸς Εὐβουλίδην ὑπὲρ Εὐξιθέου. *Fabr.* *Villoison.* in Anecd. graecis tom. II. pag. 11. scribit, in cod. Veneto legi *Macar. Chrysoceph.* excerpta ἐκ τῆς πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσεως. Sic quoque apud *Harpocration.* voc. Γαμηλία. conf. *Taylor.* not. ad hanc orat. tom. III. pag. 653. qui praeterea credit, et ex Harpocrat. v. Ἐξένισε atque Ξενίζειν etc. probatum it, argumentum et paucula, quae supersunt, scholia conscripta esse a *Didymo*, vetere Demosthenis critico et commentatore. *Harl.*

53) Κατὰ Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου, ψευδομαρτυριῶν *Fabr.* Teste Harpocrat. in Ἐκαλίστρου, nonnulli hanc orationem abiudicarunt Demostheni, et ipsi videtur ea potius Dinarchi esse. *Harl.*

38) Πρὸς Ζηνόθεμιν παραγραφή. [Scripta nomine Demonis, qui patruus erat Demosthenis, vt constat e fine orationis. adde Taylori Prolegg. pag. 725.]

39) Κατὰ Θεοκρίνου. Actor Epichares. Oratio a Callimacho tributa est Dinarcho. Vide *Dionysium* in Dinarcho, et *Harpocration.* in Θεοκρίνης. Apostolium XIX. 49. prouerb. Anonymus in argumento: τὸν δὲ λόγον οἱ πολλοὶ νομίζουσιν εἶναι Δεινάρχου, καίτοιγε οὐκ ἀπεοικότα τῶν τοῦ Δημοσθένους, [habita post Ol. CIX. 1. conf. Taylor. in notis tom. III. pag. 553.]

61) Πρὸς Καλλικλέα, περὶ χωρίου. [Excerpta in cod. Macarii Chrysoceph. teste *Villoison.* anecd. gr. II. pag. 11.] [P]

58) Πρὸς Κάλλιππον. [actor fuit Apollodorus.]

60) Κατὰ Κόνωνος, αἰκίας. Actio iniuriarum ob verbera: [pro Aristone scripta] Apud Plutarchum de gloria Atheniens. legas ἀνοίας, vitiose, vt notatum *Meursio* III. 6. Attic. Lectt. Ex hac oratione multa ad verbum transtulisse *Dinarchum* in priorem suam aduersus Cleomedontem, notauit *Porphyrius* apud Eusebium lib. X. cap. 3. praeparat.

21) Ὑπὲρ τοῦ Κτησιφῶντος. Pro Ctesiphonte qqq) aduersus Aeschinem. Vide infra Περὶ τοῦ στεφάνου.

41) Πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν. [scripta nomine Androclis Sphettii et Nausicratis Carystii.]

52) Πρὸς Λεοχάρην περὶ κλήρου.

23) Πρὸς

qqq) *Ctesiphon* iste orator et ipse fuit. Vide *Tzetzae* Chiliad. V. hist. 35.

23) Πρὸς Λεπτίνην. Vide supra Περὶ ἀτελειῶν, siue Περὶ ἀτελείας.

51) Πρὸς Μακάρτατον, περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου. [scripta est nomine Sosithei, qui, pater, pro filio, Eubulide, caussam agit.]

16) Ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν. De ope ferenda Megalopolitanis, (Arcadiae haec ciuitas fuit,) aduersus Lacedaemonios. Dicta Olymp. CVI. 4. aetat. Demosth. XXVII. (al. XXIX.) praetore Eudemo, siue Theodemo. [Macarii exc. apud Villois. l. c.]

* Κατὰ Μέδοντος. Pollux VIII. 6. Harpocr. in Δεκατεύειν.

24) Πρὸς Μειδίαν, περὶ κονδύλου. Contra Midiam, qui Demostheni Chorago in Dionysiis alapam inflixerat, et ab eo accusatur impietatis. Hac oratione propter aduersarii potentiam nihil effecisse Demosthenem, auctor est Isidorus Pelus. IV. 205. epist. Fabric. — Haec oratio citatur a Plutarcho paedagog. cap. IX. §. 14. Heum. Ἐκ τοῦ κατὰ Μειδίου citatur in Excerptis Macarii Chrysocephali, teste Villoison. l. c. Sic quoque in Plinii iunioris, qui imitatus est in libellis de vltione Heluidii, lib. VII. epist. 30. Et tamen fuerunt, (vt Reisk. ait ad hanc orat. pag. 915. tom. III. adparatus critici ad Demosth.) qui, negantes, hanc orationem a Demosthene perfectam, adfirmarent, in aduersariis relictam esse. v. Photii bibl. pag. 800. Habita est oratio, saltem caussa Midiana agitata, Olymp. CVI. 4. Dionys. refert eam ad Olymp. CVII. 4. conf. Frid. Aug. Wolfii prolegom. ad orat. Demosth. aduersus Leptin. pag. 107 sq. et Taylori not. ad h. orationem tom. III. pag. 167 sq. qui Dionysii computationem sequitur, et quaedam de Demosthenis aetate, plura de actione publica, προβολῇ, et de Midia ipso differit, idemque locum Isidori, a Fabricio laudatum, emendat. Harl.

46) Πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπείθην παραγραφή.

31) Κατὰ Νεαίρας, contra Neaeram, Stephani cuiusdam Atheniensis, vxorem. [Ab initio actor caussae est Theomnestus, gener Apollodori; inde Apollodorus ipse.]. Demostheni abiudicat Dionysius Halicarnasseus. Dubitat etiam Athenaeus XIII. pag. 573. 586. Photius cod. CCLXV. languidiorem esse notat. [Subscribit Taylor. not. p. 611. tom. III. quem tamen meras nugas egisse putat Reisk. pag. 1684. vol. III.]

59) Πρὸς Νικόστρατον περὶ ἀνδραπόδων ἀπογραφῆς Ἀρεθουσίου, [pro Apollodoro scripta.]

54) Κατὰ Ὀλυμπιοδώρου, βλάβης.

1) Ὀλυνθιακὸς α΄, siue tertia potius.

2) — — β΄. Secundam primo loco ponendam, res ipsa suadet et Dionysii Halic. testimonium.

3) — — γ΄ secunda. De ope, Olynthiis rrr) ferenda, aduersus Philippum; orationes tres, habitae praetore Athenis Callimacho, Olymp. CVII. 4. aetatis Demosth. XXXI. [al. XXXIII. et sic in reliquis differunt anni Demosth. secundum diuersas rationes anni natalis.] Latine verterunt Io. Metzlerus 1527. Vratislauiensis, v. Hank. de Silesiis eruditis indi-

rrr) Aduersus Olynthios dixit Demostheni aduersatus Demades. Suid. in Δημάδης. [Ex tribus Olynth. excerpta habet Macarius Chrysoceph. teste Villois. l. c.]

indigenis p. 245. *Phil. Melanchthon*, Anonymus quidam, et *Nic. Carrus.* Lond. 1571. 4. Primam praeter *Bessarionem* sss) qui notas addidit accendendis aduersus Turcas [?] Christianis principibus, Paris. 1470. 5. etiam *Ioach. Camerarius* et *Ioh. Sturmius*, (cum commentariolo eiusdem et scholiis Martini Crusii in 1. et 2. Argent. 1554. 8.), secundam *Christophorus Hegendorphinus*, tertiam alius Anonymus. Gallice, Ludou. Regius, et cum notis *Tourrellus*, Paris. 1691. 8. 1702. 4. [et in Tour. Oper. Paris. 1721. 8.] Singulas quasdam ex Olynthiacis etiam latine transtulere *Vitus Amerbachius* et *Iac. Grifolus*, Luciniahensis. ttt) Analysi dialectica, rhetorica, historica, ethica et politica vniuersas illustrauit *Marcus Beumlerus*, Francof. 1585. 8. addita latina versione *Rudolphi Collini* perspicua, ad voluminis calcem. [vide infra, catalog. editt.] Artificium rhetoricum explicauit etiam *Steph. Caroli*, Bonon. 1533. 4. *Olai Slangendorfii*, Dani, commentar. in Olynthiac.

36. 37) Κατὰ Ὀνήτορος α', β'. aduersus Onetorem, Aphobi fundos et bona, Demostheni addicta, per nefas inuadentem. Harpocr. et Suid. in Ὀνήτωρ.

45) Πρὸς Παντaίνετον παραγραφή. De argumento orationis conf. *Desiderium Heraldum* pag. 212. animaduers. in Salmas. *Fabr.* Macarius Chrysocephalus excerpta ex hac et sequente oratione fecit, quae latent in cod. Veneto. v. *Villoison.* l. c. *Harl.*

21) Περὶ τῆς παραπρεσβείας. De legatione ad Philippum, male ab Aeschine obita. Dixit Demosthenes aduersus Aeschinem, praetore Pythodoro, Olymp. CIX. 2. an. aetatis XXXVII. De responsione Aeschinis infra suo loco. Demosthenis orationem transtulit anonymus quidam. *Francisci Porti*, Cretensis, argumentum et notae prodiere Morgiis, 1584. 4. cum eius prolegomenis in tragoedias Sophoclis pag. 37. *Fabric.* Quomodo titulus huius orationis nobilissimae et decantatae scribi soleat, indicat *Taylor.* in not. ad h. orat. pag. 307 sq. et veriorem esse debuisse inscriptionem, censet, Κατ' Αἰσχίνου παραπρεσβείας, vti scholiast. *Thucydid.* VI. 91. et alii, in his *Cicer.* orat. 31. qui, *multae sunt*, ait, *eius totae orationes subtiles — multae totae graues — multae variae: vt* contra Aeschinem falsae legationis, *vt contra eumdem*, *pro caussa Ctesiphontis.* Tum idem fuse persequitur varia, quae de oratione hacce iam olim disceptata sint, et ad historiam, aut intelligentiam illius pertineant: scil. fuisse apud antiquos, qui aut negarent, aut addubitarent certe, hanc orationem esse habitam, antiquiores aliquot in dubium vocasse, hanc, quam tractamus, orationem consummatum esse et sincerum opus auctoris, et a manu eius vltima profectum; ad Demosthenicam scripsisse *Apollonidem* quemdam *Nicaeensem* (vide *Ammon.* voc. Ὀφλεῖν), et ad Aeschineam aduersariam orat. *Didymum*, (v. Harpocrat. in Προσαοία,) illum probabiliter, qui ad Demosthenem quoque et Isaeum commentatus est; *Dionem Prusaeum*, Platonis et Demosthenis aemulum, (*Philostr.* in vit. Sophist. §. 7.) maximi semper fecisse hanc orationem, et *Maussacum* in bigam orationum lectiones, adhuc, quantum scimus, ineditas, conscripsisse. De miro, quo vsus est

sss) A. Chevillierus de origine typographiae Paris. p. 57.

ttt) *Demosth.* oratt. III. Olynth. lat. et I. ac II. contra Phil., interprete *Iac. Grifolo*, — Flor. 1550. 4. *Harl.*

est orator, artificio et summa vafritia aliisque rebus agit *Dionys. Halicarn.* in arte rhetor. VIII. 5. *Harl.*

* Πρὸς Περικλέα. Priscianus Lib. XVII.

56) Πρὸς Πολυκλέα περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος, siue de sumtibus, post finitum tempus praefecturae naualis factis. [nomine Apollodori scripta.]

18) Προοίμια δημηγορικά. Exordia, siue prooemia orationum LXV. a Demosthene per otium elaborata, quibus in tempore vteretur. Sic *Cicero* ad Atticum Lib. XVI. epist. 6. testatus est, se habere librum prooemiorum, ex quo eligere solitus, cum aliquod σύγγραμμα instituit. Adde IX. 18. ad Paetum. Sed et Plato in Menexemo notat solemne fuisse rhetoribus, habere eiusmodi λόγους παρεσκευασμένους. Latine vertit prooemia Demosthenis *Ioh. Bernhardus Felicianus.*

15) Περὶ τῆς τῶν Ῥοδίων ἐλευθερίας, de ope, Rhodiis, licet non optime meritis, ferenda aduersus Mausolum: qui ciuitatem eorum pauciorum imperio subiecerat. Habita praetore Thessalo siue Theello Olymp. CVII. 2. aetat. Demosth. XXIX. Latine vertit *Christoph. Hegendorfinus.*

22) Περὶ τοῦ στεφάνου, aduersus Aeschinem pro Ctesiphonte, qui decretum fecerat de Demosthene aurea ornando uuu) corona in Bacchanalibus, quod Athenas muro cinxerat. Latine verterunt post Ciceronem, cuius operis superest anteloquium, quod inscribi solet *de optimo genere oratorum*, *Leonh. Aretinus*, [P] *Hier. Wolf*, Anonymus quidam, *Dionysius Lambinus*, *Ioachimus Perrionius*, de quibus et de gallica versione du Varii iudicium Iac. Tourelli, qui etiam ipse cum magna laude orationes contrarias Aeschinis et Demosthenis gallice est interpretatus, v. ephemerid. eruditorum Paris. 1722. Aug. pag. 142. [Aesch. et Dem. contrariae oratt. in Ctesiph. et pro corona *Ioach. Perrionio* interprete. Lutet. apud Vascosan. 1554. 4. *Du Vair* gallice vertit Aeschinis or. contra Ctesiph. et Dem. or. pro eo. Paris. 1606. 8.] De Ciceronis versione deperdita, cuius meminit *Hieron.* 2. in Rufin. et *Sidon.* Lib. II. ep. 9. et de editionibus postea sermo erit. Confer *Ciceronis* oratorem c. VIII. Idem Cicero ad hancce videtur respexisse, quum rogatus, quamnam orationum Demosthenis maxime omnium probaret, longissimam respondit, vt narrat *Plutarchus* in Cicerone p. 872. Ceteris Demosthenis orationibus praelatam docet quoque *Plinius* VI. epist. 33. fin. Artificium huius orationis exponit *Franciscus Portus*, Cretensis, oratione VI. pag. 88. sq. ad calcem prolegomenor. in Sophoclem, Morgiis 1584. 4. En tibi, lector! quod mireris: *Rog. Ascham* in epistola ad Sturmium a. 1555. Libr. I. pag. 101. „Regina Elisabetha et ego vna legimus graece orationes Aeschinis et Demosthenis περὶ στεφάνου. Illa praelegit mihi, et primo adspectu tam scienter intelligit non solum proprietatem linguae et oratoris sensum, sed totam caussae contentionem, populi scita, consuetudinem et mores illius vrbis, vt summopere admirareris." [Ecquis non

uuu) De more, bene meritos aurea corona donandi, consule *Io. Harduinum* ad Themistii orat. III. p. 386. [cf. *Dorville* ad Charit. I. 5. pag. 59. sq. *Carol. Paschalius* in libro: Coronae Lib. I. cap. 17. fin. Lib. V. c. 5. 6. 12. et alibi, *Taylor* in notis ad h. or. Tom. II. pag. 595. sq. Habita est Olymp. CXII. 3. *Harl.*]

non laudauit hanc orationem, quae ipſa reliquarum corona dici poteſt? v. quoque cl. *Wolfii* Prolegg. ad orat. Dem. aduerſus Leptinem pag. 41. ſq. pag. 46. ſq. not.] Decretum Byzantinorum cap. 27. illuſtratur ab *Antonio van Dalen*, pag. 779. ſqq. cap. 3. Diſſ. IX. Antiquitat. a Viro quodam docto in Miſcell. obſeruatt. anglice editis, Londini 1731. 8. n. XI. p. 347 ſqq. (et latine verſis, Amſtelod. 1733. Vol. II. Tom. III. pag. 354 ſqq. cum animaduerſionibus Doruillii); ab *H. Valeſio* Libr. IV. Emendation. 9. pag. 109. ſqq. a *Tourellio*, gallico interprete, et *Tayloro* in notis, et a *Io. Tob. Krebſio*, rectore quondam ſcholae Grimmenſis, in ſingulari proluſione ſcholaſtica, Lipſiae 1775. 4. rec. in eiusdem Opuſculis academicis et ſcholaſticis, denuo recognitis, Lipſiae 1778. mai. 8. pag. 455—478. De tempore, quo perorata ſit illa oratio, contra Corſinum late diſputat *Taylor.* in initio notarum ſuarum, pag. 598 ſq. edit. Cantabrig. et pag. 20. ſqq. meae editionis. Idem pag. 78. ſqq. meae edit. docet, ab vltima vetuſtate duas exiiſſe Demoſthenis, quae vocantur, ἐκδόσεις, quae aliquando per iniuriam deſcribentium, aut quavis alia ex cauſa forſan conflarentur ad hanc noſtram, quae ſola hodie obtinet, concinnandam. *Harl.*] In hac oratione ſeſe paſſim laudat Demoſthenes, ſed tam ſcite, vt propterea reprehenſionem facile effugiat. Confer eumdem *Plutarch.* de laude ſui pag. 541 ſeq.

57) περὶ τȣ̃ Στεφάνȣ τῆς τριηραρχίας pro Apollodoro et in gratiam eiusdem de corona praefecturae naualis.

43. 44) Κατὰ Στεφάνȣ, ψευδομαρτυριῶν, α΄, β΄. [ſcriptae nomine Apollodori, filii Paſionis. Excerpta *Macarii*, ſaepe citata, latent in Cod. Veneto.]

13) Συμβȣλευτικὸς, ἤτοι ὁ περὶ τῆς συντάξεως. *De ordinanda rep.* et veteri virtute ac libertate amplectenda, habita praetore Eudemo Ol. CVI. 4. aetat. Demoſth. XXVII. Latine vertit *Ioach. Camerarius.* Ineditam *Politiani* tranſlationem memorat *Labbeus* Bibl. MSS. p. 372. *Fabric.* Reiske inſcripſit: Δημ. ὁ περὶ συντάξεως λόγος, omiſſis vocc. συμβȣλευτικὸς ἤτοι, quoniam orator plures ſcripſiſſet conſultorias, vel ſuaſorias, et σύνταξιν h. l. intelligit de pecuniaria contributione, ſeu cenſu collaticio, ciui cuique pro modo fortunarum indicto, quae pecunia militi conſcripto, aut conſcribendo in manus daretur, vnde ſibi veſtem, arma, commeatum compararet. Vide eius not. in Adparatu critico ad Demoſth. Vol. II. pag. 349. ſq. Cel. *Frid. Aug. Wolf.* in prolegg. ad Demoſthenis orat. adu. Leptinem pag. 74. not. ſuſpicatur, hanc orationem non eſſe Demoſthenis, ſed ex aliis eius, maxime Olynth. III. et Ariſtocratea ab aliquo declamatore conſutis pannis confectam. Ἐκ τȣ̃ περὶ συντάξεως citatur illa in Excerptis Macarii, frequenter iam memorati. *Harl.*

14) Περὶ συμμοριῶν. De claſſibus. Eſt autem συμμορία, notante Libanio, ordo eorum, qui Athenis munera publica ſubibant. [Rectius inſcriberetur περὶ βασιλικῶν, iudice *Tayloro* in prolegg. a Reiskio editis. p. 753.] Habita Archonte Diotimo, Olymp. CVI. 3. aetat. Demoſthen. XXVI. [al. XXVIII.] Prima δημηγορία, ſiue oratio ciuilis, quam dixit Demoſthenes. Latine vertit *Iohannes Lonicerus.* [conf. cl. *Wolf.* l. c. pag. 109. ſq. inprimis pag. 113. ſq. de anno et archonte.]

55) Πρὸς Τιμόθεον ὑπὲρ χρέως. [v. *Athen.* p. 486. *Harpocr.* v. Κακοτεχνιῶν. quidam orationem illam videntur abiudicasse Demostheni; sed vide *Reiskii* adpar. crit. ad Dem. Vol. III pag. 1553. sq.]

27) Κατὰ Τιμοκράτους. Contra Timocratem, actor Diodorus. Habita eodem, quo oratio contra Aristogitonem, anno, Olymp. CVI. 4. Vide Gellium XV. 28. *Fabr.* conf. cl. *Wolf.* l. c. pag. 130. sqq. inprimis *Taylor.* not. pag. 443 sq. *Harl.*

50) Πρὸς Φαίνιππον περὶ ἀντιδόσεως.

Φιλιππικοὶ ιβ. Orationes duodecim in Philippum vvv), regem Macedoniae, lectae olim sunt a Dionysio Halicarnasseo, et Demosthenis imitatione Cicero quoque quatuordecim suas aduersus Antonium orationes [924] Philippicas inscripsit, teste Plutarcho in Cic. Hodie quatuor tantum hoc titulo inter Demosthenis orationes exstant, et alio longe quam Dionysius legit ordine. Sed plures haberi, sub aliis licet titulis, ab Andrea Schotto obseruatum est, ex cuius sententia Philippicas duodecim recensebo.

1) Prima apud Dionysium Philippica etiam in nostris codicibus *Prima* est, habita praetore Aristodemo, Olymp. CVII. 1. aetat. Demosth. XXVIII. *Petrus Victorius* IX. 16. varr. lection. „erratum, ait, librarii est in *quarta* philippica Demosthenis, vt ipsam veteres vocare consuerunt, quae tamen iure *prima* inscribitur". *Fabr.* Latina Melanchthonis versio exstat in eius declamationn. Tom. II. pag. 694 sqq. *Heum.*

2) Secunda. In editis est Olynthiaca secunda.

3) Tertia, vulgo Olynthiaca 3.

4) Quarta, vulgo Olynthiaca 1. Vide quae supra in Ὀλυνθιακός. *Fabr.* Hanc suspectam habet cum Valckenario *Wolf.* in Prolegg. cit. pag. 60.]

5) Quinta in editis primae Philippicae adnectitur sub titulo προὺς ἀπόδειξις, et incipit ἃ μὲν ἡμεῖς etc. babita praetore Themistocle, Olymp. CVIII. 2. aetat. Demosth. XXXIII. [al. XXXV.] Apud *Dionysium* Epist. ad Ammaeum p. 123. vocatur ἕκτη τῶν κατὰ Φιλίππου δημηγοριῶν, sed legendum πέμπτη, vt patet ex iis, quae ipse subiungit. [conf. *Valcken.* ad Ammon. p. 171. *Taylor.* in Prolegg. a Reiskio editis pag. 720. Vol. VIII. Or. gr.]

6) Sexta hodie exstat sub titulo περὶ τῶν εἰρήνης, *de pace*, cum Philippo vtcunque, nec satis consulto, inita, haud temere tamen abrumpenda, habita praetore Archia, Olymp. CVIII. 3. aetat. Demosth. XXXIV. [al. XXXVI.] Latine verterunt *Iustinus Goblerus, Iacobus*

 Griso-

vvv) *Polybius* in Excerptis Peiresc. p. 90. seq. reprehendit Demosthenem, quod viros praestantissimos, qui in Arcadia, Messenae, Argis, in Thessalia et Boetia rebus periculosissimis ad Philippum confugere non dubitarunt, tanquam proditores Graeciae traducit. Aliud Demosthenis dictum, *actiones ex euentu iudicandas esse*, merito reiicit Nicephorus Gregoras XII. 5. Hist. p. 365. Idem diu ante damnauerat Ouidius: *careat successibus opto, quisquis ab euentu facta notanda putat. Fabr.* Ex Philippicis aliquot oratt. excerpta fecit *Macarius Chrysocephal.* quae in Cod. Veneto latent adhuc inedita. *Villoison* anecd. gr. II. pag. 10. De ordine orationum philippicarum, et quo quaeuis anno habitae sint, nec non de reliquis orationibus multa collegit Taylor. in fragmentis s. prolegomenis in Demosth. post mortem illius a Reiskio editis, Vol. VIII. oratt. graecor. pag. 716 sqq. pag. 753 sqq. *Harl.*

Grifolus Lucinianensis, et *Petrus Bracchus* Placentinus. Quinta philippica dicitur ab Harpocratione. *Fabric.* Reiske in adparatu critico ad Dem. Vol. II. pag. 148. hanc orationem, quam *Hier. Wolf.* in adnotatt. or. de falsa legatione pag. 375, 20. Aeschinem habuisse auctorem suspicatus est, docet, esse Demostheni adserendam. *Harl.* *Andr. Dounaei*, professor. Cantabrig. praelectiones eruditae in hanc orat, prodiere Londini 1621. 8., [conf. *Paul. Leopard.* Miscell. III. 15. 16. Emend. IX. 15. *Wesseling* ad Diod. Sic. II. 129.]

7) Septima, in editis et iam Photii tempore *secunda*, habita Lycisco praetore, Olymp. CIX. 1. aetat. Demosth. XXXVI. [al. XXXVIII.] A nonnullis auctor septimae orationis Philippicae existimatus *Hegesippus Crobylus.* Confer Suid. et Etymol. M. in Ἡγήσιππος. Sed videntur loqui de oratione, quam octauam mox dicam, de Halonesо.

8) Octaua, hodie exstat sub titulo orat. *de Halonesо*, περὶ τῶν Ἀλονήσυ, sed Libanio iudice rectius inscribetur πρὸς τὴν ἐπιστολὴν Φιλίππυ, habita praetore Pythodoro, Olymp. CIX. 2. aetat. Demosth. XXXVII. [aut XXXIX.] *Hegesippi* esse, qui collega Demosthenis fuit, non Demosthenis ipsius, Libanio, Photio, Suida et auctore Etymologici magni testibus contendit *Tan. Faber*, quem vide sis ad Longin. p. 202. edit. Tollii. Sed vide et *Athenaeum* VI. p. 223. Hermogenem, Plutarchum in vita Demosth. p. 850. *Quinctil.* III. 8. pag. 273. *Fabr.* Hegesippo etiam aut alii cuicunque potius, quam Demostheni adscribit hanc orationem *Valcken.* in diatr. Euripid. post Eurip. Hippolytum p. 253. C. vbi locum quemdam orationis cum versibus Eupolidos comparat. *Harl.*

9) Nona hodie exstat sub titulo orat. de *Chersoneso*, περὶ τῶν ἐν χεῤῥονήσῳ [www]), habita praetore Sosigene Olymp. CIX. 3. aetat. Demosth. XXXVIII. [XL.] [P] Latine vertit *Petrus Bracchus* Placentinus. Suidas in Κατάγειν octauam laudans φιλιππικῶν, locum ex hac oratione producit.

10) Decima, in editis *tertia*, anno eodem.

11) Vndecima, in editis *quarta*, habita praetore Nicomacho, Olymp. CIX. 4. aetat. Demosth. XXXIX. [al. XXXXI.]

12) Duodecima hodie exstat sub titulo [qui etiam est in *Macarii Chrysoceph.* excerptis mem.] ὁ πρὸς τὴν Φιλίππυ ἐπιστολὴν *ad Philippi epistolam*, Atheniensibus bellum indicentem, quae integra orationi praemittitur, habita praetore Theophrasto, Olymp. CX. 1. aetat. Demosth. XL. [al. XLII. confer *Casaubon.* ad Theoph. char. p. 77. et ad Athen. VI. 24. *Meurs.* L. A. III. 6.] Latine vertit *Robertus Britannus* Par. 1643. 4. adiectis aliquot locis, quos Cicero ex Demosthene vertit vel adumbrauit. Primam et secundam germanice Io. Reuchlinus, v. vitam scriptam a D. I. H. Maio pag. 554. italice vertit *Luc. Paullus Rosellus*, Patauinus, qui a Ch. 1556. obiit.

In vniuersas hactenus enumeratas duodecim orationes et *Libanii* argumenta et *Vlpiani* commentarios habemus. *Vlpiano* tamen tribuere non vult scholia illa *Casaubonus* propter errores varios, quos in illis sibi videtur obseruasse pag. 218. ad Theophrast. „Absit vero a nobis

www) Sic quoque in Macarii Chrysoceph. excerptis in *Villoisonii* anecd. gr. Tom. II. p. 10. *Harl.*

nobis, vt haec et alia huius farinae, qualia nonnulla in illis scholiis obseruauimus, Vlpiano tribuamus." *Henr. Valesius* ad Harpocrat. p. 92. quum notasset, Vlpianum esse Christianum quia in secundam Olynthiacam laudat Theologi prooemium in Basilium, addit: „sed in Vlpiani scholiis multa sunt, a recentioribus temere adsuta, quale et hoc esse existimo." *Fabric.* Latius docteque differit de commentariis, qui vulgo adscribuntur Vlpiano, *Io. Chapman.* in Obseruationibus in commentarios vulgo Vlpianeos, quae praefixae sunt *Mounteney* editioni Demosth. selectarum orationum. Chapman. igitur *Valesii* iudicium examinat p. 27 sq. et reiicit, et posteaquam ab initio primum inquisiuit, quis fuerit iste commentator, quae illi patria, quod literarum studium, et quibus indiciis externisque, quae vocantur, testimoniis, Vlpiani rhetoris nomen et personam induat, argumenta, quibus Vlpiano abiudicentur, colligit et persequitur. *Suidas* autem Tom. II. pag. 738. quatuor memorat *Vlpianos*, sed de commentariis in Demosthenem ne verbum quidem. Sunt vero apud illum 1) *Vlpianus*, Emesenus, sophista, qui de patria Emesa, de Heliopoli, de Bosporitis aliisque plurimis, progymnasmata et artem rhetoricam scripsit. 2) *Vlpianus*, Antiochenus, Syrus, sophista, tempore Constantini, imperatoris, auctor declamationum, disputationum et aliorum quorumdam. Huius meminit quoque *Euagrius* hist. eccles. lib. I. cap. 20. et *Eunapius* in vita Proaeresii, eumque, sed, iudice Chapmano, minus recte tutoque, opinatur Küster. in notis, conscripsisse commentarios in quasdam Demosthenis orationes. 3) *Vlpianus Gazaeus*, cuius mentionem quoque facit *Marinus* in vita *Procli*, cap. IX. 4) *Vlpianus*, frater Isidori, philosophi. Quae de hoc multa tradidit Suidas, ea desumta esse ex Damascio de vita Isidori colligit Küster ad Suidam, magnam quidem partem legi apud *Photium* in Excerptis e Damascio pag. 1072. 1073. docet. — In Codd. MSStis apud Hier. Wolfium inscriptio his verbis designatur: Οὐλπιανȣ̃ Ῥήτορος, (qui quidem Antiochenus esse videtur,) προλεγόμενα εἰς τȣ̀ς Δημοσθένȣς Ὀλυνθιακȣ̀ς καὶ Φιλιππικȣ̀ς λόγȣς. De *Vlpiano* igitur, rhetore Antiocheno, Chapman. agit §. 2. et ex locis Eunapii in vita Proaeresii ostendit, Vlpianum illum Antiochenum diu ante Constantini tempora floruisse Antiochiae, circ. a Chr. 293. nec ideo potuisse commentarios in Dem. conficere. Commentator enim perstringit *Zenonem* Citieum, etiam Cyprium dictum, rhetoricum, (de quo multus est Chapman.) tempore Iuliani, circa a Chr. 350. Idem commentator ad orationem contra Timocratem citat Athanasium, et ad exordium orat. Olynthiacae secundae confert principium *Theologi*, h. e. Gregorii *Nazianzeni*, in laudatione sancti Basilii: at nullus a Suida memoratorum Vlpianorum professus est doctrinam christianam, nullus sophista, deorum cultor, Nazianzenum vocauit Theologum et Basilium ἅγιον, atque Basilius Caesariensis mortuus est circ. a. Chr. 378 vel 379. Gregorius autem Nazianzenus habuit orationem longum post tempus. Idem commentator ad or. contra Midiam κάδȣς, vasa muliebria, interpretatur τὰς νῦν σίτλας: hoc autem vocabulum, a Meursio inter vocabula graeco-barbara relatum, ostendit Chapman, incognitum fuisse vel veteribus lexicographis, et diu post Vlpianum rhetorem, ab Alexandro Tralliano, (circa an. Chr. 530,) vel primum, vel inter primos vsurpatum. Sic Chapman. alia adfert loquendi genera, quae in illis commentariis occurrunt et aetatis sunt multo serioris, quam Vlpianus rhetor vixit, immo vero romanum potius, quam graecum referunt sermonem. Denique §. 14. sq. commonstrat, argumenta illa longiuscula, quae incerti auctoris nomine feruntur, ab eodem profecta fuisse, a quo ipsos commentarios, et vitam illam Demosthenis breuem, quae Plutarcho inscribitur, non alii, quam nostro esse tribuendam. Rebus sic se habentibus incerti censendi sunt auctoris, qui labente

graeca lingua compilauit, illi commentarii. An idem accidit, quod veteribus Homeri enarratoribus euenisse scimus? Forsan aliquis celeber Vlpianus commentatus est in Demosthenem. Huius liber grammaticis serioribus erat quasi fundus, ita, vt collectanea sua adscriberent: alius, indoctus, leuiora tantum in suo exemplo inde excerperet, nomine Vlpiani in fronte retento: alius alias quisquilias citataque adderet. Ex veterum igitur forsan commentatorum, etiam Vlpiani, adnotationibus, ita commentarii fuerunt consarcinati, ab ipsoque auctore pluribusque inferioris aeui homunculis aucti et interpolati, vt meliora omitterent, in leuioribus rebus, etiam nugis, acquiescentes. Multa tamen loca librariorum manu deprauata corruptaque medicam periti hominis exspectant manum. Plura de parente horum commentariorum et de Vlpiano aliisque eiusdem nominis scripturus erat *Taylor*, vt ex doctis eius collectaneis, a *Reiskio* Vol. VIII. oratorum graecorum publicatis, pag. 711. sq. adparet. Nominat ibi praeterea *Domitium Vlpianum*, Ictum, *Vlpianum* Damascenum, Icto aequalem, *Vlpianum* Tyrium, rhetorem, dictum κειτέκειτον: hunc Fabric. in nota msta adnotauit, Pancratem poëtam, velut notum et aequalem nominasse, itaque Hadriani imperatoris vixisse aetate, diuersum ab Icto Vlpiano longe iuniore. Idem Fabric. memorat *Vlpianum* comitem, ad quem Theodoreti epist. 22. *Harl.*

Quatuor Philippicas gallice *Ludou. Regius*, latine verterunt *Christophorus Hegendorphinus*, Anonymus quidam, et *Paulus Manutius* Venet. 1549. 4. qui male *Claudius* vocatur in Bibl. Philosophica Pauli Bolduani p. 471. [Apud eumdem P. Manut. quinque oratt. Demosth. et vnius or. Aeschinis versio italica prodiit. 1557. 8.] tum *Nic. Carrus* Lond. 1571. 4. Binas ex illis etiam *Iacobus Grifolus* Lucinianensis. De difficultate, bene transferendi graeca in L. L. insignis locus est P. Manutii in praefat. ad Philippicas pag. 845 etc.

Gallicam versionem elegantem IV. Philippicarum III. Olynthiacarum, orationis de pace, de Chersoneso et ad Philippi epistolam, cum notis eruditis debemus *Tourrello* Paris. 1691. 8. 1701. 4. recusam Amstelod. 1706. 12. xxx) Philippicas post *Io. Lalemantium* Paris. 1549. 8. gallice quoque vertit *Maucroëus*, (Mr. de Maucroy, canonicus Rhemensis,) cuius translatio exstat inter opuscula prosaria atque poëtica Maucroëi et Fontani, tom. I. atque inter opuscula Maucroëi postuma, Paris. 1710. 8. De argumento harum orationum conf. *Desid. Heraldum* in Animaduu. in Salmas. p. 180. sqq.

40) Πρὸς Φορμίωνα, ὑπὲρ δανείου. [scripta est nomine Chrysippi.]

42) Ὑπὲρ Φορμίωνος, παραγραφή. Male audiisse Demosthenem hoc nomine, refert Plutarchus, quod ita ex eadem officina duobus pugiones vendiderit aduersariis, quibus se mutuo confoderent.

[De

xxx) Tourellus in Demosthene gallice exprimendo praeclarissimum posuit studium. Namque non solum posteriores eius editiones a prioribus 1691 et 1701. longe sunt diuersae et cultiores; sed eius quoque editor *Guil. Massieu* testatur, nullam esse in orationibus, ab eo versis, periodum, quam non sexties septiesue reddendo eleganter expresserit, vnam denique ceteris praeferens, atque ex illis tot versionibus, velut delectu facto, excerpens interpretationem. Editio postrema, aut postuma in Operibus Tourelli Paris. 1721. 4. Iourn. des Sav. 1722. II. pag. 85. vide, quae in Tourelli laudem 1692. pag. 236. adde infra in recensione versionum. In eo tamen masculam Demosthenis eloquentiam desiderat *Oliuetus*, qui nouam duarum cum Ciceronis Catilinariis edidit versionem. Paris. 1727. 12. conf. Iourn. des Sav. 1728. Mai. pag. 109. Bibl. anc. et moderne, tom. XXVIII. pag. 444.

[De epistolis Demosth. vide supra Lib. II. c. X. nr. 15. Vol. I. pag. 682. et quos citat *Taylor.* in prolegomenis ad Demosthenem, a Reiskio editis, in Vol. VIII. oratorum graec. p. 724. Demosthenis epistolae citantur in vetere lexico bibl. Coislin. pag. 483. *Harl.*]

Codices MSSti et Editiones Demosthenis.

[Codices manu exaratos permultos tum Demosthenis, tum Aeschinis, qui post mortem in pluteis scriniisque coniunctiores, quam in vita fuerunt, iam contulerunt praeter Manutium et Morelium ad editionem Lutetianam, Taylor. Reisk. et Auger. Praeter ea Taylor. quorumcumque notitiam aut mentionem nancisci potuit, eos omnes recenset in prolegomenis s. potius illorum fragmentis, quae Reisk. post illius mortem edidit in vol. VIII. orator. graec. pag. 697—706. Paucis igitur, ne otio et charta abutamur, nobis expedire, et, quos scire iuuat, cuius aetatis et quot et quas orationes singuli comprehendant codices, eos ad triumuiros illos laudatos ablegare licet. Quos codd. Parisin., qui octo fuerunt, adhibuit Morelius, eos Taylor. in praefat. ad Demosth. tom. III. recenset. Praeter ea ille ibidem codd. Pannonium, exemplar admirandae vetustatis, et Augustanum, quorum lectiones Hieronymus Wolfius adtulit, et eos, e quibus ipse Taylor. hauserat, aut lectiones acceperat, paullo fusius describit. Sed Taylorianae tamen recensioni mentionem nonnullorum msstorum adiiciemus, et breuiter enumerabimus codices, in diuersis bibliothecis latentes.

Romae in biblioth. Vaticana et olim reginae Sueciae, modo plures, modo pauciores orationes et epistolae iunctae Demosth. et Aeschinis, interdum scholiis stipatae, etiam versiones quarumdam orationum, manu exaratae, custodiuntur. Taylorianae notitiae, ex Montfaucon. Biblioth. — msstorum haustae, addas a me in Prolegom. introductionis in histor. L. Gr. edit. II. pag. 61. memoratos codd. in biblioth. *Barberina*, (in qua etiam seruatur Demosthenis editio 1549. 8. cum notis msstis,) variarum oratt. Aeschinis, Demosthenis orat. de corona, it. de legatione. — in biblioth. *Angelica*, Demosth. variae oratt. — in biblioth. *Chigiana*, Demosth. oratt. Olynthiacae.

Florentiae in biblioth. Laurent. teste *Bandinio*, tom. I. plut. IX. cod. XXX. *Demosth.* oratt. tres olynthiacae, prima philippica et de corona. — plut. IV. cod. XXIV. pag. 547. et cod. XXXIII. p. 555. Demosth. orat. funebris. — tom. II. plut. LVI. cod. III. p. 299. fragm. orat. Demosth. de falsa legatione, plut. LIX. cod. IV. pag. 490 sq. sedec. oratt. Demosth. — cod. VIII. p. 494. oratt. 29. — cod. IX. p. 496. octo oratt. cum scholiis. — cod. X. ib. 20. oratt. Demosth. — plut. LIX. cod. XIX. p. 536. oratt. 23. cum Libanii argumentis et Vlpiani in septem enarrationibus. — cod. XXV. pag. 544. oratt. 21. et VI. epist. Demosth. — cod. XXVII. p. 546. oratt. 17. cum Libanii argumentis. — cod. XXIX. p. 549. tres oratt. — cod. XXXIX. p. 571. decem oratt. — cod. XLI. tres oratt. Demosth. — cod. XLVI. p. 577. orat. de falsa legatione contra Aeschinem. — ibid. cod. XLVII. septem oratt. Demosth. — in vol. III. plut. XC. p. 419. cod. XVI. oratt. decem. — ibid. cod. LXII. p. 420. Demosth. (sic) orat. contra Ctesiphontem, et fragmentum orat. de corona. Citatur quoque Demosth. in floril. sentent. tom. I. pag. 253. et cum Aeschine in viol. compos. ibid. pag. 549. — *Aeschinis* epistolae IV. in vol. II. pag. 351. nr. 19. tres oratt. cum scholiis ibid. pag. 423. nr. 8. et p. 444. nr. 3. — oratio contra Ctesiphontem et apologia de perfide obita ad Philippum legatione, cum

cum XII. epistolis, ibid. cod. IV. p. 588. — Epistolae sex, ibid. pag. 425. nr. 27. Epist. XII. pag. 444. nr. 3. pag. 491. nr. 20. pag. 618. nr. 2. et pag. 678. nr. 2.

Florentiae in biblioth. Monasterii Benedict. b. Mariae tres codd. Demosth. et II. codd. Aeschinis oratt. atque epistolarum. — Ibid. in biblioth. S. Marci Dominicanorum Demosth. oratt. contra Aeschinem, item philippicae. Leon. Aretinus transtulit cum praefat. ad Nic. Medic.

Cesenae in biblioth. fr. Minor. Demosth. oratt. in duobus codd. vid. Catalog. tom. I. pag. 98. et pag. 107.

Mediolani in biblioth. Ambros. tres codd. Demosth. oratt. tres codd. oratt. Aeschinis, vnus eiusdem epistol. vnus, in quo sunt Harpocrat. Lexicon et decem oratt. oratorum.

• *Venetiis* in biblioth. D. Marci secundum catalogum pag. 201 sqq. cod. CCCCXVI. et CCCCXVII. et CCCCXX. omnes, quae exstant, oratt. Demosth. epistolaeque. pag. 203. cod. CCCCXVIII. continet 32. oratt. item exordia et 6. epp. Dem. — pag. 204. cod. CCCCXIX. oratt. 14. [de hoc praestantiss. Cod. v. Cl. Morelli praefat. ad Aristid. Orat. Lept. 1785. p. XVII sq.] — cod. CCCCXXXVIII. p. 214. duas oratt. — cod. DX. p. 274. orat. I. contra Philippum et tres Philippicas. — in cod. CCCCXLII. pag. 230. sunt tres oratt. Aeschinis. — pag. 314. cod. DCIX. Aeschinis et aliorum epistolae.

In biblioth. Cardin. *Bessarionis* tres codd. oratt. et epist. Demosthenis. De codice Fulvii Vrsini Taylor. citat P. Fabri agon. I. 30. init.

In biblioth. *Parisina* regia tanta est codicum, in quibus Demosthenis et Aeschinis orationes atque epistolae cum scholiis atque Vlpiani commentariis et sine illis reperiuntur, copia, vt verear, ne enumeratione singulorum a Tayloro p. 699—701. iam repetita, lectoribus molestiam creem. Quorum lectiones Lambinus et Morellus atque Taylor. habuit, eos Taylor. in Conspectu MSS. et editionum tom. III. recenset. Augerius XXXIX. codd. euoluit aut lectiones ex illis, ab Morello et Lambino excerptas, adhibuit. Nonnullis codd. scholia, in his nondum edita, sunt adscripta. Ille inprimis laudat cod. MMM. qui fere omnia habet Demosthenica, a lectionibus bonis. Plurimi codd. sunt saec. XV. aut XVI. Antiquissimi nominantur nr. MMDCCCCXXXIV. membr. saec. XII. in quo omnia quae supersunt, Demosthenis, inueniuntur, LVIII. oratt. V. epistolae ac προοίμια; nr. MMDCCCCXXXV. membr. saeculi partim XI. partim XIII. in quo pauca desunt Demosthenica; nr. MMDCCCCXXXVI. membr. saec. XIII. praebet omnes orationes Demosthenicas; nr. MMDCCCCXCIV. membr. saec. XII. plura habet Demosthenica; MMMII. cod. chart. saec. XVI. in quo sunt III. oratt. Demosth. et epistolae Aeschinis, bonas exhibet lectiones. Idem Auger. vsus est quatuor codd. bibl. *du St. Germain;* nr. CCXLIX. cod. saec. X. continet III. oratt. et XII. epist. Aeschinis; nr. CCXXXIII. bombyc. saec. XIV. et nr. CCCXXIV. bombyc. saec. XV. praebet quasdam oratt. Demosth. nr. CCCXXXIX. membran. saec. XIII. habet omnia fere Demosthenica. — In bibl. *Colbertina*, hodie regia, sunt cod. MMMDX. Aesch. adu. Ctesiph. MMMDCCLIV. Aesch. quaedam et tres codd. complectentes Aesch. epistolas. — In biblioth. *Coislinianae* cod. CCXLIX. membr. saec. X. comprehendit tres Aesch. oratt. cum scholiis graecis et XII. epistolis. — In biblioth. Cardinalis *Radulphi* II. codd. oration. trium et II. epistol. Aeschinis.

In

In *Anglia Oxonii*, tres Demosth. *Barocciani*, quibus vsus est Taylor. vid. eius Conspectum, et Prolegom. pag. 702. *Laudianus*, complectens XII. oratt. Demosth. In biblioth. *Bodleiana* est exemplum Aldinum, collatum cum codice Veneto, in catal. biblioth. Bodleian. voc. Demosth. dicitur cum codd. MSS. collat. manu P. Pithoei, et exempl. Aldinum 1554. cum emendatt. msstis, et Heruag. I. ad cuius oram sunt obseruatiunculae scriptae: in biblioth. *Bernardi* exemplar Aldinum cum scholiis gr. in tres Aeschinis oratt. et V. L. atque coniecturis Scaligeri. — *Cantabrigiae* exemplar Aldinum cum adnotatt. Claudii Groulardi: item notae ineditae Iac. Duporti seu Thomae Stanleii ad Demosth. oratt. — adnotatiunculae ad Aeschinem ex ora exemplaris Aldini rhetorum graecorum, in biblioth. Mori. — *Londini* codd. *Harleianus*, Demosth. Philippicae etc. et contra Aeschinem, *Mead.* complectitur oratt. tres Aeschinis cum schol. gr. et epp. 12. *Lock.* Demosth. Olynth. 1. et 2. Aesch. in Timarchum. *Rawlinson.* Demosth. orat. funebrem. *Askew.* orat. Demosth. pro corona. Ex cod. *Iac. Harris* Taylor. nactus varias lectiones Philippicarum IV. tum codd. episc. Noruic. Ashmole, collegii Lincolniens. Edu. Bernardi, et alia, de quibus vid. Taylor. in relictis prolegomenis, (diuersis ab iis, quae dedit Reisk. in vol. VIII.) quae etiam ab Askew accepit et vol. II. Adpar. crit. ad Demosthenem publicauit *Reisk.* p. 14 sqq. atque p. 16 sqq. scholia *Moschopuli* ad tres Olynthiacas e cod. Barocc. nr. CLIX. a *Tayloro* exscripta promulgauit, idemque memorat, in cod. Bauarico ad orat. pro corona etiam adscripta esse *Moschopulea.* Idem Taylor. habuit varietatem lectionis ex antiquo codice olim a Lindenbrogio ad oram posterioris Heruag. adnotatam.

In *Germania.* Codices *Vindobonens.* Demosthen. et Aesch. XII. secundum Lambecium et Nesselium a Tayloro fusius describuntur. De reliquorum, qui in Germania seruantur, plurimis intelligenter copioseque disseruit Reisk. in praefat. ad tom. I. §. 16 sqq. pag. LIX sqq. Sunt vero sex in biblioth. *Augustae Vindelicorum;* vnus *Monaci* in Bauaria, cui multum post accessit cum bibliotheca Petri Victorii ab electore Bauaro-Palatino emta, cod. mst. recens scriptus chartac. in min. fol. quo vti nondum potuit Reiskius, et qui continet Demosthenis Olynthiacas et Philippicas, cum P. Victorii commentariis in illas anecdotis. Praeter ea nominantur a Reiskio p. 58. praefat. codex *Wratislauiensis*, *Doruillianus*, tum is, quem possedit quondam *Elias Obrechtus*, alius, quem, vt scribit Reiskius, habuit Petr. Possinus, Decanus S. Gudilae Bruxelliens. (*Pantinus* nominatur a Fabricio, qui lib. VI. cap. 5. pag. 311 sqq. vol. XII. catalogum MSS. gr. P. Pantini exhibuit: ibi nr. 5. nr. 15. inprimis nr. 16. sunt plura Demosthenica et Aeschinea.) Codex *Sambuci*, schedae *Scrimgeri*, Scoti, professoris Heidelbergensis, in quas ille coniecerat varias codicis cuiusdam lectiones, cum suis coniecturis. Denique recenset Reisk. pag. 73 sq. praefat. librum *Weimaranum*, siue exemplum Aldin. in biblioth. publica Vinariensi, cum variis trium codd. lectionibus, librum *Lessingianum* s. exemplar Aldinum, quod misit Lessingius Reiskio, cum variis lectionibus diuersarum manuum et cum scholiis ineditis orae adscriptis: et cod. bombyc. e biblioth. *Gerardi Meermanni* acceptum. — In biblioth. *Dresdensi* est cod. membr. Demosth. oratt. in L. L. translatae a Leonhardo Aretino, in 4. et cod. gr. chart. saec. XV. qui continet oratt. Olynth. et Philippicas cum epistola Philippi, nondum, quantum scio, collatus. — *Helmstadiensis* biblioth. seruat membranas Aeschinis praestantissimas, de quibus vid. Reisk. praefat. ad Aeschinis oratt. et epistolas, p. XIII sq. — In biblioth. *Bernensi* Demosth. oratt. philippicae cod. chart. in 8. vid. *Sinneri* catalog. codd. msst. biblioth. Bernensis pag. 368.

In biblioth. publica *Leidensi*, teste Catalogo, p. 335. nr. XXXIII. oratt. quaedam Dem. cum scholiis Libanii, p. 394. nr. LVI. Dem. oratt. iudiciales, et Aesch. epistolae, cum Platonis et Chionis epistolis. — p. 398. nr. LI. Aeschinis et aliorum epp. ibid. nr. LXV. Dem. aliquot orationes. — pag. 399. nr. VI. Dem. sermo amatorius, cod. ann. 1515. Venetiis scriptus. — p. 494. inter codd. Perizonianos, nr. IV. Dem. oratt. cum Libanii argumentis, et vna Lysiae rhetoris. — pag. 396. nr. XVIII. Comparatio Demosthenis et Aeschinis.

In biblioth. regia *Matritensi*, teste Iriarte, in catal. codd. gr. msst. cod. XLIX. p. 165. nr. 139. et 152. Libanii declamatt. pro Demosthene. — cod. LXIII. p. 223 sq. Aeschinis vita, Apollonii de Aeschine rhetore, et *Aeschinis* orationes atque epistolae. — cod. CXVII. pag. 475 sqq. *Demosthenis* orationes XVIII. cum eius vita, a Libanio alioque auctore conscripta, Libanii in eas orationes praefatione et argumentis, nonnullisque a Libanio, Vlpianoque adnotationibus. — In biblioth. *Escurial.* teste Plüero in itinerario p. 165. sunt quatuor codices mssti, qui plures paucioresue continent orationes. Excerpta sunt in Macarii Ῥοδωνιᾷ secundum *Villoisoni*. Anecd. gr. II. pag. 10.

Editiones.

Antiquioribus iam temporibus duplex exstitit editio, ἡ ἀρχαία, et ἡ δημώδης, et id nominis in scholiis occurrere, docet Taylor. in proleg. a Reiskio editis cap. III. pag. 709 sq. — De editionibus omnium, quae exstant, orationum Demosthenis atque Aeschinis a viris doctis curatis, diligenter copioseque disputat aperteque iudicat *Reiskius* in praefat. ad tom. I. Demosth. §. 2 sqq. p. IV sqq. ad quem igitur ablegabimus lectores. adde *Taylor.* prolegg. a Reiskio edita vol. VIII. orator. gr. cap. II. pag. 706 sqq.

Princeps est *Aldina*, ex cuius officina primum prodierunt:

Vlpiani commentarioli in olynthiacas philippicasque. Enarrationes sane quam necessariae in tredecim orationes Demosthenis. Harpocrationis lexicon. omnia graece. Venetiis apud Aldum, mense Octobri. 1503. fol. — Postea

Demosthenis orationes duae et sexaginta. Libanii Sophistae in eas ipsas orationes argumenta. Vita Demosthenis per Libanium et Plutarchum, omnia graece. Venetiis in aedibus Aldi mense Nou. 1504. fol. min.

Lentae fuerunt operae in describenda illa editione. Ipse Aldus laudat illam a pulcherrimis characteribus et perquam decenti formae habitu, et castigatissimam esse gloriatur. Aldus primus indicem editioni suae subiecit variarum lectionum e tribus codicibus ab Aldo, seu Musuro forsan, aut Carteromacho, qui operis probabiliter praefuit, excerptis. Reiskius iudicat et probare sustinet, Aldum vno eodemque anno binos curasse editiones Demosth. inter se diuersas et discrepantes. Primum videtur illi Aldus pauca tantummodo exemplaria curasse excudi; tum eodem anno iterum Demosthenem praelo suo subiecisse, sed diligentius et e melioribus codicibus emaculatum. Enimuero dum omnia folia plagellaeque praelo exierunt, euenire potuit, vt Aldus, meliora antiqua exemplaria nactus, hinc inde foliis excisis, textuque passim refecto correctoque, noua substitueret. Quare, diuenditis iam quibusdam exemplaribus prioris recensionis, fieri potuit, vt in diuersis eiusdem editionis exemplis oriretur lectionis

ctionis diuersitas. Duplicis editionis exempla fuerunt quoque in bibliotheca Pinelli: vid. Catalogum illius biblioth. tom. II. p. 172. ibique notam cel. Morelli.

Vlpiani commentarioli in olynthiacas philippicasque Dem. orationes. Enarrationes in tredecim orationes Demosth. Arpocrationis dictionarium decem rhetorum. Graece. Venetiis in aedibus Aldi et Andr. Asulani soceri. 1527. mense Iunio. fol. vid. *Creuennae* catal. libr. vol. III. p. 65. Serie dell' Ediz. Aldine etc. edit. II. Patau. 1790. pag. 62.

Aldinam excepit prima *Herwagiana:* (nam quatuor editiones prodierunt ex officina Herwagiana, Basileae.)

Δημοσθενυς λογοι δυο και ἑξηκοντα. *Habes lector Demosthenis Graecorum omnium facile principis orationes duas et sexaginta et in easdem Vlpiani commentarios, quantum extat: Libanii argumenta. Tum collectas a studioso quodam ex Des. Erasmi Rot. Guil. Budaei atque aliorum lucubrationibus annotationes. Adhaec ipsius, Plutarcho Libanioque authoribus, vitam. Et lectionem denique variam adiectam. Basileae per Io. Heruagium mense Sept. 1532.* fol. graece. (edit. ann. 1536. in Taylori proleg. vol. VIII. Reisk. p. 708. falso nominata typothetae culpa videtur.)

Fundus quidem est exemplar Aldinum: nonnulla tamen, curante forsan Grynaeo, aut Oporino, aut alio, melius leguntur. Commentarios Vlpiani Heruag. in hac editione commodius ad marginem iunxit, vbique textui adaptatos. In exemplo, quod in manibus habeo, post p. 532. etiam deest argumentum orationis in Aristogitonem primae, quod Reiskius in suo desiderauit exemplo, et tamen habet edit. Aldina: quare typographi culpa id omissum fuisse videtur. In calce sequuntur variae lectiones, et farrago adnotationum opera Iacobi Ruberi collectarum. Promissa collatio exemplaris Danesiani postea non integra quidem prodiit; at tamen in minore editione adhibita. — Praestans, correcta, collatis, (vt scribit Fabric.) octo ad minimum codicibus msstis et admodum rara est editio:

Demosthenis orationum nunc diligenti recognitione emendatarum pars prima. In qua et vita ipsius oratoris et deliberatiuae sexdecim eius orationes vna cum exordiis deliberatiuis et duae demonstratiuae continentur. Pars secunda. In qua iudiciales nouem eius publicae orationes continentur. Pars tertia. Quae iudiciales tres et triginta priuatas eius continet orationes. (graece.) Venetiis apud Franc. Bruciolum et fratres eius. 1543. 8. III. tom.

Variae lectiones singulis tomis adhaerent: alius quoque ordo orationum: vid. Memorabil. biblioth. Dresdens. tom. III. pag. 257. Atque illa editio [quam *Io. Bern. Felicianus* curauit] basis facta est aliquot editionum. Fluxit enim ex ea ita, vt, adnotante saltem Tayloro in conspectu editt. et codd. ne litterula quidem sit immutata:

Δημοσθένους λόγων τμῆμα πρῶτον, *Demosthenis orationum, nunc longe diligentiore, quam vmquam hactenus recognitione emendatarum, pars prima, in qua deliberatiuae sexdecim eius orationes vna cum exordiis deliberatiuis et duae demonstratiuae continentur. — Pars secunda, in qua iudiciales nouem eius publ. orationes continentur.* Basileae per Io. Heruagium. (in fine praefationis scriptum est Basileae Kal. Ianuarii 1547.) 8. graece.

Sine notis et Vlpiani commentariis. Fabricius et ex eo probabiliter Harwood memorant quoque editionem, siue repetitionem, Basileae 1550. 8. III. tom. factam. Meum exemplum, vti quoque id, quod possedit Reisk. et id, quod est in biblioth. Dresdensi, (vid. *Goetz.* Memor.

mor. biblioth. Dresd. II. pag. 157.) constant duobus tantum tomis: sed plenum, (quod est in biblioth. Ieniensi et in biblioth. Pinelliana etc.) tribus tomis: in tertio igitur tomo esse debent iudiciales tres et triginta Demosth. orationes. In biblioth. Barberina est exemplar cum notis mastis. At num mera exempli Feliciani fuerit repetitio, dubitare licet, si vera sunt, quae Heruagius in praefatione scripsit: „Quum nos in nostro hoc Demosthene edendo, duorum clarissimorum virorum, *Petri Danesii* Galli et *Vincentii Obsopoei* Germani exemplaria castigationesque sequuti simus, iam existimare debetis, qualem vobis exhibeamus Demosthenem, nitidum certe et innumeris erroribus repurgatum." Singulis tomis adhaeret variarum lectionum congeries.

Mera autem, eademque permultis turpibusque mendis typographicis deprauata exempli Feliciani repetitio est editio, quae, vt cuicunque tomo subscriptum est, *corrigente Paullo Manutio, Aldi filio*, tribus tomis, quorum cuilibet eadem inscriptio, quam habet editio Heruagiana minor, modo memorata, est praefixa, prodiit *Venetiis*. 1554. 8. graece.

Demosthenis orationes olynthiacae tres et quatuor Philippicae cum quibusdam aliis (VI. adhuc) ***eiusdem argumenti nunc primum adiectis, in vsum puerorum recte graece discere cupientium separatim editae Argentorati. Excudeb. Theodosius Rihelius.*** in 8. sine anni nota.

Nitida est editio, et margini passim adscriptae sunt variae lectiones. — Successit *Hieronymus Wolf*, Oettingensis, de Demosthene immortaliter meritus; primum latine vertit plurimas orationes:

Demosthenis oratorum Graeciae principis Opera, quae ad nostram aetatem peruenerunt, omnia, vna cum Vlpiani rhetoris commentariis, e Graeco in latinum sermonem conuersa, per Hieronymum Wolfium et in quinque diuisa partes etc. Basileae per Io. Oporinum. sine anni nota, fol.

Morhof. in Polyhist. litter. lib. VI. cap. 1. (vbi sectione 7 sqq. de Aeschine, cum primis de Demosthene multus est,) p. 962. edit. ann. 1714. scribit, illam versionem primo prodiisse 1545. tom. V. in forma octaua, additque, „quum ille doctissimi Wolfii labor eruditorum calculis adprobaretur, factum est, vt mox secundum atque item tertium, ederetur etc." *Goetzius* in Mem. biblioth. Dresd. II. pag. 260. adsignat editionem versionis latinae in forma maxima anno 1549. et dubitare videtur, num editio graeco-latina Wolfii, de qua statim erit sermo, hoc anno lucem viderit. Atque in catal. biblioth. Bernensis tom. I. p. 276. diserte citatur haec editio: ***Demosthenis Opp. cum Vlpiani comment. latine per Hieron. Wolfium. Basil. apud Io. Oporin.*** *1549.* fol. *Reisk.* in praefat. ad I. tom. Dem. opinatur, opus splendide impressum prodiisse primum Basil. 1544. fol. In catal. biblioth. Thottianae, tom. IV. pag. 14. citatur: ***Dem. Opera lat. cum Vlpiani commentar. gr. interprete Hieron. Wolfio. Basil. Io. Oporinus.*** sine anni nota: fol. In quinto vero tomo versiones orationum Demosth. a Philippo Melanchthone, Ioach. Camerario, Christophoro Hegendorphino, Goblero, Lonicero, Leonardo Aretino, Petro Nannio, Bassiano Lando, Vito Winshemio, Io. Lalamantio et anonymis factae reperiuntur. vid. Goetz. l. mem. — A *Wolfio* autem *Dem. graece* et *lat.* editum esse 1549. fol. *Basileae* apud Oporinum cum notis et Gnomologia Hier. Wolfii, scripsit Fabricius, et „quinque partibus, ait, quarum quarta Demosthenis vita, Wolfii notae et Gnomologia, Vlpiani commentarii cum Wolfii versione: et quinta translationes quarumdam

dam orationum Demosthenis, ante Wolfium per varios latine redditarum, continentur. Wolfii interpretationem aliquot locis castigat Casaubonus ad Theophrasti characteres (char. 6.) *Harwood* in: Uebersicht verschiedener Ausgaben etc. ex vers. Alteri germanica pag. 37. pretium huic editioni statuit vnam libram anglicam et vnum Schilling. et in Pinelli versione Harwoodiani libelli italica celebratur correctior, quam altera editio ann. 1572.

Wolfii interpretatio prodiit rursus Venetiis 1550. 8. tribus voll. — In Catal. biblioth. *Thottianae*, tom. IV. p. 259. nr. CCLXIX. citantur *Aeschinis et Demosthenis orationes quatuor inter se contrariae. graece.* Venet. Ald. 1549. 4. Nulla huius editionis fit mentio in Serie dell' ediz. aldine etc. edit. II. p. 89. h. a. sed versionis orationum IV. contra Philippum *latinae*, a Paullo Manutio factae. at in catal. biblioth. Askew. pag. 32. bis indicantur *Aesch. et Dem. oratt.* graece. *Venet. apud* Aldum. 1549. *8.* — Alia Wolfianae interpretationis editio postea exiit in lucem, quam *Goetzius* in Memor. biblioth. Dresd. II. pag. 261. ita citat:

Demosthenis et Aeschinis orationes atque epistolae, quae ad nostram aetatem peruenerunt, omnes: partim recens conuersae; partim diligenter recognitae: summo adhibito studio, vt sententiae veritas cum latini sermonis puritate, quantum quidem fieri potuit, coniungeretur: et Demosthenicae atque Aeschineae dictionis genius aliquo modo appareret: per Hieron. Wolfium. Basileae per Io. Oporinum. mai. 8. sine anni nota. II. tom.

Quod altera praefatio scripta est ann. 1553, Goetzius, hanc emendatiorem editionem eodem anno praelum reliquisse, suspicatur: atque in Catal. biblioth. Thottianae IV. pag. 260. citatur haec editio ann. 1553. signata: quare dubito, Reiskium et Fabricium recte prodidisse, *Basileae*, 1554. *in* 12. *ex Wolfii recognitione.* Absunt vero ab hac editione interpretationes reliquorum virorum doctorum. — Idem *Wolfius* ann. 1569. Basileae specimen Demosthenis a se rursus recogniti dedit in 8. apud Heruagium, continens tantum *orationes olynthiacas tres et vitam Demosthenis et Aeschinis* graece et lat. cum adnotationibus copiosissimis, quae omnia sunt in editione tertia 1572. curata, de qua postea differetur, verbotenus repetita. — *Demosthenis orationes quatuor contra Philippum a Paulo Manutio latinitate donatas*, Venetiis, 1551. 4. apud Aldi filios prodiisse, iam supra indicatum est.

Quoniam vero interpretationes quorumdam virorum doctorum laudaui, commemoratio editionis sequentis loco opportuno hic fiet:

Demosthenis Atheniensis orationes Olynthiacae tres, Philippicae quatuor, contra Aristogitonem duae. Cum argumentis earundem graece et latine separatim editae. Francofurti in officina Petri Brubachii. ann. 1547. 8. sine vlla praefatione. In contextu graeco loci dubii rarius notantur stellula, et semel tantum lectionem aldinam in margine notatam deprehendi. Versio latina separatim edita additaque sic inscripta est:

Demosthenis — —. Latinae factae per doctiss. viros, singulaeque orationes diligenter illustratae sunt argumentis et oeconomia dispositionis. Francof. in offic. P. Brub. 1547. Olynthiacas et priorem contra Aristogitonem vertit *Phil. Melanthon;* (sic ipse scripsit,) Philippicas *Christoph. Hegendorfinus*, et posteriorem contra Aristog. *Vitus Vuinshemius.*

Δημοσθένους λόγοι καὶ προοίμια δημηγορικὰ καὶ Ἐπιστολαὶ σὺν ταῖς ἐξηγήσεσιν ὠφελιμωτάταις τοῦ Οὐλπιανοῦ ῥήτορος, τῇ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων βασιλικῶν ἐπικουρίᾳ αὐξηθείσαις

θέντος καὶ διορθωθέντος, διὰ φιλοπονίας καὶ ἐπιμελείας τῦ Γυλιέλμυ Μορελίυ, Τυπογράφυ βασιλικῦ. Ἐκ βιβλιοθήκης βασιλικῆς fol. In exemplo, quod habuit Hambergerus, notatum est — *Lutetiae 1570. apud Iac. Dupuys.* et in calce, *Lutetiae Parif. Kal. Febr. 1570. Ioannes Benenatus absoluebat.* In biblioth. Thottiana, tom. IV. catal. p. 14. fuerunt II. exempla, alterum apud *Iac. Dupuys*, alterum apud *Io. Benenat.* In exemplo Dresdensi apud Goetz. l. c. p. 257 sq. vti quoque Fabricius citarat: *Lutetiae apud Mich. Sonnium*, 1570. Aliud exemplar, quo vsus est Reiskius, habet insigne *Adriani Turnebi*, Lutetiae, M.D.LXX. apud Io. Benenatum. Atque Reiskius, in cuius notitiam exemplum primi generis non venerat, et qui in praefat. ad tom. I. §. 7. pag. XXII — XXIX. copiosus est de praestantissima hac edit. Parisina, ex prima Heruagiana ducta, exempla vtriusque notae et tituli versans, putat, *Sonnium* illum partem impendiorum ad istam editionem perficiendam de suo contulisse, eoque ius impetrauisse, nomen suum in fronte operis proscribendi: testatur tamen, conuenire haec duo exemplaria inter se quam perfectissime: interdum vero obseruasse inter ambo discrepantiam quamdam lectionis, inde forsan natam, quod corrector operis, currente adhuc praelo, cerneret aliquod vitium, idque tolleret, parte exemplarium iam excusa, nondum omnibus. Exemplum primi generis, quod e biblioth. Gottingensi Hambergerus nouerat, cum eo, quod *Sonnii* nomen in fronte habet, quam maxime conuenire, adnotat censor edit. Reiskianae in biblioth. philologica, Gottingae, 1770. part. II. p. 41. et suspicatur, tres illos bibliopolas communes sumtus erogasse ad illam editionem formulis typographicis describendam. Coepta fuerat haec editio 1558. a Guil. Morelio, sed morte eius ann. 1564. et bellis ciuilibus interrupta, postquam Benenatus viduam Moreli in matrimonium duxerat, ann. 1570. curante *Dionysio Lambino*, at impari successu, imparique diligentia sollertiaque atque elegantia typorum ad finem perducta prodiit. Atque pars, quam curauit Morelius, (qui ordinem orationum Aldinum reduxit, octo contulit codd. Paris. msstos aliosque et forsan quoque editt. ex iisque notauit V. L., Vlpianeis commentariis ad latus positis, sine vlla discriminis nota, immiscuit, quidquid scholiorum in codd. Parisinis inuenisset, notasque in fine, mantissae loco, adiecit in orationes Dem. et in scholia Vlpiani,) multis modis habitu externo non minus, quam cura in tollendis peccatis typographicis atque colligendis notandisque variis lectt. adhibita, praestat parti a Lambino absolutae. vid. Reiskii iudicium l. c.

Demosthenis et Aeschinis — Opera cum vtriusque autoris vita et Vlpiani commentariis, nouisque scholiis, ex quarta eaque postrema recognitione, graeco-latina: sex codicum impressorum, et inter hos Parisiensis nuper editi: duorum manuscriptorum, alterius Pannonii, alterius ex Augustana bibl. fidelissimi collatione, a mendis repurgata, variis lectionibus adaucta, annotationibus illustrata: Per Hier. Wolfium, Oettingensem —. Indices II. adiecimus, catalogum operum praefationi subiecimus, Gnomologiam Demosthenicam seorsim ad scholarum vsum excudimus. Basil. ex offic. Heruagiana per Eusebium Episcopium. 1572. fol. mai.

Conf. quae ipse Wolfius in Comment. de vita sua p. 871 sqq. in Reiskii vol. VIII. orat. gr. de sua opera scripsit et conquestus est; vnde patet, confusionem potissimum typographi inertia esse ortam. Wolfius cum ex duobus codicibus msstis et vett. editionibus, tum maxime, prauo consilio, nec lectore admonito, ex ingenio multa correxit aut immutauit: at notae sunt mire perturbatae. Totum opus est in sex tomos distributum, alius orationum ordo.

ordo. Enimuero virtutes, quae plures sunt, et vitia, commoda et incommoda huius editionis copiose docteque persequitur *Reiskius* l. c. §. VIII. pag. XXIX—XXXII. et p. XXXIII. recenset libellum, qui primum seorsum prodiit, et a Wolfio in tomo IV. p. 143 sqq. renouatus est huius sententiae:

Castigationes ac diuersae lectiones per Vincentium Obsopeum, vetustissimi cuiusdam exemplaris subsidio collectae non tantum editioni Aldinae, verum etiam Basileensi, quae postrema est, non sine fructu adhibendae. Nam in neutra, quae hic emendantur, recte habent. Fabric. scripserat, editum esse illum libellum *Noribergae*, 1534. 4. Reisk. vero citauit, et pleniorem, quam repetiimus, dedit titulum, *Basileae*, 1533. in quarto minimo. Ceterum Fabricius ita describit huius editionis dispositionem: Quarta recognitio ex Heruagiana officina per Eusebium Episcopium, exhibet Demosthenis et Aeschinis opera integra, graece et latine, ita digesta in tomos sex, (qui in duo, vel tria volumina possunt compingi,) vt in *quatuor* primoribus contineantur orationes vtriusque et epistolae cum Wolfii translatione, et eiusdem argumentis, vbi Libaniana deficiunt: tomo *quinto* Vlpiani commentarii et seorsim accessiones quaedam ad Vlpianum ex editione Parisiensi, cum versione Wolfii: Wolfii notae in Vlpianum, vita Aeschinis et Demosthenis e variis scriptoribus, graece et latine cum notis: et anonymi adnotationes in quaedam Demosthenis loca ex edit. Heruagiana ann. 1532. Tomo sexto *Gnomologia*, et adnotationes Wolfii in Aeschinem, Demosthenem et Libanii argumenta. Variae lectiones, e quatuor codicibus a Wolfio collectae. *Vincentii Obsopoei* castigationes in Demosthenem, ex prisco codice decerptae, quae seorsim lucem viderant Norimbergae ann. 1534. 4. Variae lectiones ex editionibus graecis Demosthenis Feliciana et Parisiensi. Tum ex codice MS. Augustano variae lectiones et scholia in Demosthenem inedita, quae inde excerpsit *Simon Fabricius*, Marcopibertanus Francus. Denique veteres Wolfii editionum priorum praefationes.

Francofurti, 1604. [luculentis chartis typisque excusa; apud her. Wechel.] et, vt tituli quidam habent, Colon. Allobrog. [Geneuae, ait Reiskius, sordidis chartis expressa, et caret Wolfii adnotationibus,] 1607. fol. editio, quam modo recensui, repetita est, nisi quod [nonnullorum opusculorum sedes mutata est, et] optimo consilio *Vlpiani* commentarii singulis orationibus subiiciuntur, et accessit praeter imaginem Demosthenis ex veteri marmore, vita eiusdem, Olympiadibus ac praeturis Atheniensium distincta, ex parallelis *Andreae Schotti. Fabric.* [Accesserunt in fine *Lectiones in Demosthenem diuersae, tum e codice quodam vetusto italico, tum ex aldino, cui illas vir doctissimus* (Pithoeum fuisse, suspicatur Reiskius,) *manu propria adscripserat.* — Recusa est illa editio, secundum Goetzium l. c. pag. 259. *Francofurti* sumtibus Wilhelmi Serlini, 1642. fol. — Hier. Wolfius de sua opera in vertendo edendoque Demosthene et fatis crebro, nec raro acerbe, scripsit, suasque emendationes laudauit in commentario de vita sua, pag. 832. 835. 839. 843 sq. 847. 859. 867. 869. 871 sqq. 874. vnde historia quaedam editionum litteraria confici poterit. pag. 840. lepidam narrat fabulam de Io. Strazelio, professore regio Parisiensi, qui Wolfii interpretationes Demosthen. orationum pro suggestu plane canina rabie exagitabat τὰς ἀντιπάλους λόγους interpretans, neque tamen Wolfio de locis, quae sugillasset et notasset, placide collaturo, aditum vmquam permisit, sed, quoties ille fores pulsabat, toties domo aberat.

adde

adde *Matthaei Dresseri* orationem de Hieronymo Wolfio, Lipsiae, 1582. 8. vbi idem narratur.

Post longum temporis interuallum nouam Demosthenis atque Aeschinis editionem molitus est, sed morte absumtus non absoluit Taylorus:

Δημοσθενους, Αἰσχινου, Δειναρχου καὶ Δημαδου τα σωζομενα. graece et latine. tomus tertius. edidit Io. Taylorus, L. L. D. Coll. D. Ioann. Cant. Socius et Cancellarius Lincolniensis. Cantabrigiae, typis academicis. In calce: *Excudebat Cantabrig. Ioseph. Bentham, mense Ian.* 1748. 4. hic tomus continet orationes, a Wolfio in classem tertiam relatas. — — *Tomus secundus.* ibid. 1757. qui tenet orationes Demosthenis et Aeschinis aduersarias.

Basis est editio Wolfii Francofurtana, hinc inde emendata. Totum vero opus, omnino splendidum, quinque tomis constare debuerat. Taylorus, in antiquitate et iure attico versatissimus, et subsidiis, quae in conspectu nominat, praestantissimis instructus, in notis multa quidem loca critice et feliciter tentauit et correxit, saepe tamen non satisfecit: sagacitate ingenii, artis criticae scientia et latine scribendi vertendique facultate multum cedens Wolfio, quem etiam illi anteferendum censet Reiskius: at res verbaque ex antiquitate graeca et historia optime, interdum iusto vberius, exposuit, ac de tempore, quo orationes habitae aut memorabiles res actae sunt, docte sciteque disseruit. Immiscuit suis animaduersionibus Wolfianas et Marklandianas. Aduersaria, in quae coniecerat, quae futuris tomis profutura essent, at hinc inde per plura exempla dispersa, beneficio Askew nactus est Reiskius, cuius iudicium mitius de hac editione Taylori leges in praefat. ad tom. I. Oratt. Demosth. sed admodum seuerum de eius ingenio arteque critica, in nota ad Aeschinis orat. contra Ctesiphontem pag. 620. et in praefat. ad Aeschinem §. 3. p. XXIX sqq. et de adparatu Tayloriano vide eumdem Reiskium in Adparatu critico ad Demosth. vol. II. pag. 11 sqq. Reiskianae praefat. ad Demosthenica, et vol. VIII. orator. graec. pag. 691 sqq. vbi dedit Taylorianas reliquias. In meo exemplo etiam desunt paginae 63. et 64. tom. III. quae pro more editionis Francofurtanae impletae erant scholiis in orat. contra Leptinem graecis, et quas in Tayloriano exemplo, quod pertinuit ad Krebsium, fuisse animaduertit Reiskius pag. 49. praefat. Et tamen series paginarum non interrupta est in meo aliisque exemplaribus.

Successit *Reiskius*, vir graece doctissimus et criticus subtilis, qui nouam omnium oratorum graecorum, Isocrate excepto, recensionem voluminibus XII. curauit.

Oratorum graecorum, quorum princeps est Demosthenes, quae supersunt, monumenta ingenii, e bonis libris a se emendata, materia critica, commentariis integris Hieronymi Wolfii, Io. Taylori, Ierem. Marklandi, aliorum et suis indicibus denique instructa, edidit Io. Iac. Reiske. Volum. primum, partem priorem dimidiam Demosthenis tenens. (editoris sumtu.) Lipsiae, typis, (luculentis venustisque) W. G. Sommeri. 1770. m. 8. graece.

— — *Vol. secundum, partem posteriorem dimidiam Demosthenis tenens, vna cum scholiis graecis, e codice Bauarico nunc primum editis, aliisque ex Augustano fidelius redditis.* Ibid. 1770. 8.

Quibus

Quibus codicibus msstis, editionibus aliisque subsidiis vsus sit, in praefatione copiose recenset, et nos passim indicauimus. Ex libris igitur scriptis et editis, atque ex ingenio acri quidem atque sagaci, sed ad coniectandum nimis procliui, tot loca mutauit, vt nouum quasi daret Demosthenem, at in multorum quoque reprehensionem incurreret. Quod autem ad Demosthenem atque Aeschinem adtinet, fundus est editio Parisina apud Morelium ac Benenatum. Duo priora volumina comprehendunt textum Demosthenis graecum: in vol. demum oratorum octauo reperiuntur Prolegomena Taylori ad Demosthenem, siue excerpta ex Taylori schedis postumis de Demosthenis et Aeschinis codd. msstis et editionibus (at neque plene, neque adcurate indicatis, ita, vt nihil, vel parum vtilitatis atque auxilii adferant,) de vita, fortunis, rebus gestis, antiquis Demosthenis criticis, orationibus; (de quibus fusius et curatius differitur). Tum *Hieronymi Wolfii* commentarius de vitae suae ratione ac potius fortuna: in calce denique *Gregorii Cor.* commentar. graece scriptus ad Hermogen. περὶ δεινότητος μεθόδου, ex cod. Bauarico editus. Quatuor postremi tomi operis integri comprehendunt adparatum criticum ad Demosthenem et indices, atque in primo et dimidia secundi parte continentur Hier. Wolfii ac Taylori adnotationes atque praefationes ad Demosth. In altera dimidia parte et tom. III. insunt Reiskii adnotata ad opera Demosthenis, immixtis Taylorianarum notarum reliquiis, siue potius fragmentis, ab Askew acceptis. Reiske non solum diligenter congessit varias lectiones et tam suas, quam aliorum coniecturas, sed etiam, quae loca siue ingenii facilitate et coniectandi facultate, siue e libris frequenter mutauit, aperte declarauit, (homo enim erat omnino probus, rectus, candidus et simplex, qui de aliis aperte iudicabat; et cuius infinita merita, singularem eruditionem, incredibilem antiquarum, praecipue graecae et arabicae, linguarum scientiam, atque ingenii acumen nulla aetas, nullaque aliorum inuidia criminaque obscurabunt:) et de sensu multorum difficiliorum locorum breuiter quidem, intelligenter tamen disseruit. Indices egregii, in quibus eminet index graecitatis Demosthenicae, vltimum grandeque volumen implent. — Tertium oratorum graecorum volumen et magnam partem quarti efficiunt *Aeschinis reliquiae*; sed de harum editione commodior erit locus ad paragraphum sequentem disserendi.

Demosthenis et Aeschinis, quae supersunt, omnia, iuxta accuratissimam omnium, quotquot habent bibliothecae regia et Sangermanensis codd. msstorum et impressorum inspectionem yyy)*, iuxta auctoritatem librorum, quos adierunt Taylorus et Reiskius, graece et latine edidit cum versione noua, triplici indice, variantibus lectionibus et breuioribus notis Athanas. Auger, Lascur. dioec. vicarius generalis, nec non reg. Inscript. Paris. et Rothom. socius. Tomus I. continens vniuersas, quae ad Philippum pertinent, conciones, et huius epistolam. Paris. typis graecis nouis Firmini Didot. sumtibus Petri Didot, natu maioris.* 1790. *mai.* 4.

In splendida hac et cara editione, (nam primus tomus constat XII. thal. et XVI. grossis saxon.) ordo orationum discedit a vulgato. Tomus primus, (plures enim praelo exiisse nondum comperi,) comprehendit Libanii vitam Demosthenis, oratt. tres Olynthiacas, or. de pace, Philippicam secundam, or. de Haloneso et Chersoneso, III et IVtam Philippicas, Philippi epistolam et orationem contra illam. Vsus est Auger XXXVIIII. codicibus, de quibus supra

yyy) Cur vero tantummodo *inspectionem?* Ergo libri illi non sunt, vt par erat, rite collati?

supra iam quaedam sunt adnotata, tum editt. Aldina, a. 1504. Feliciani, Moreliana, et ed. nonnullarum orationum Demosth. atque Aeschin. Paris. 1565. cum notis msstis, Aldina minorum rhetorum cum notis msstis Huetii, alioque eiusdem editionis exemplo cum notis msstis Ant. Contii, reliquisque edd. Wolfii (a. 1604. quam fecit basin et vocare solet vulgatam,) Stephani, Taylori et Reiskii. Interpretationes Augeri non sunt numerosae, neque tamen hae omnes necessariae iudicantur, atque lectores Taylori commentario haud facile carebunt. Specimina et censuram videbis in nouis Lipsiensibus ephem. litterar. a. 1791. pag. 31 sq. in Gottingensibus a. 1791. scid. 91. et Ienensibus Allgem. Litteratur Zeitung. M. Febr. 1791. nr. 61. et Biblioth. der alten Litteratur und Kunst, part. VIII. Gottingae 1791. pag. 65 sqq. atque a splendore et nitore typorum chartaeque potius, quam a diligentia curaque editoris et interna vtilitate illa editio laudanda censetur.

Nonnullae orationes, praecipue Olynthiacae et Philippicae, vel iunctim, vel seorsum saepius typis excusae sunt: aliquot edd. sunt iam paullo ante notatae, quarum notitiam h. l. praetermittimus.

Dem. Olynthiacae oratt. graece, Louan. apud Theodor. Martinum, Alostensem. (cum Homeri Il. libro primo et secundo,) 1521. 4. Maitt. A. T. II. p. 615.

Dem. Olynth. I. *in lat. linguam versa a Phil. Melanthone*, in calce: *Hagenoae* MDXXIII. 8. III. plagulae. Primum locum occupat versio Melanthoniana; hanc excipit versio Ioach. Camerarii, denique sequitur textus ipse graecus. — Ibidem *Demosth. Olynth.* I. gr. sine a. in 8. vna plag. cel. Strobel suspicatur, editorem fuisse Melanchth. et ap. Melch. Lotther excusam.

Dem. tres Olynth. a *Io. Chaeredamo*, gr. Paris. apud Petrum Vidoeum. 1528. 4. libellus rariss. *Pinelli* Catal. II. n. 3523. — *eaedem*, gr. apud Christ. Wechel. Paris. 1552. 4. — *Luciani Icaromenippus* — — *Demosthenis Olynthiacae* et alia: graece, *cum Francisci Vergarae praefat.* Compluti in aedibus Mich. Deguia. 1524. 4. (*Maitt.* A. T. ind. vol. V. part. II. pag. 30.) — *Demosthenis* dicta sapientum, gr. Paris. apud Bogard. 1540. 4. — *Olynth.* III. gr. Antwerp. 1579. 8.

Δημοσθένες — *Demosthenis Olynthiacae tres, graece et latine. — cum methodo dialectica, rhetorica, grammatica et indice certissimo, ad scholarum vsum. per Nicol. Gallotum Catalaunensem.* Basileae. in calce: *Basileae per Io. Oporinum.* 1560. 8.

In praefatione commendatur lectio harum orationum iis praecipue, qui vocabuntur ad caussas agendas, siue in foro coram iudice, siue in legationibus apud principem, aut populum, aut optimates, ad auxilium contra Turcas etc. petendum: quod consilium hodie non commodum erit, saltem non necessarium. Versio latina habet *Nicolaum Gallotum* auctorem. Notae, textum consequentes, quas methodum etc. ille vocat, sunt haud spernendae, nec nugaces.

Artem illarum orationum rhetoricam et logicam, scholis quidem haud omnino inutilem, at nimis subtilem, contextu graeco in parua τμήματα dissecto, more illius aeui, iusto copiosius explicuit *Beumlerus* in libello:

Δημοσθένες — *Demosthenis oratoris athen. Olynthiacae orationes tres, analysi dialectica, historica, ethica et politica a Martino Beumlero Tigurino, ita illustratae, vt vel mediocriter in lingua graeca eruditi, eas sine difficultate legere possint. Accessit in fine earundem orationum lati-*

latina interpretatio a D. Rodolpho Collino, qui multos annos magna cum laude graecas litteras publice docuit, ita elaborata, vt vice longi commentarii esse possit. Francofurdi (sic) apud Ioann. Wechelum, impensis Roberti Cambieri, 1585. 8. Epistola dedicatoria scripta est Heidelbergae 1585. ipsis Cal. Mart.

Dem. oratt. Olynthiacae tres et Philippicae duae, graece, in vsum puerorum — separatim editae, apud Nicol. Brylingerum. Basil. 1538. 8. — Ol. III. cum quatuor Philipp. gr. Argent. 1539. 8. — *Olynth.* I. gr. et lat. cum scholiis *Io. Olai*, Witteberg. 1580. 8. — *Olynth. tres* gr. apud Io. Lertout. 1581. 4. — Olynth. et Philipp. gr. et lat. Ingolst. 1599. 8. — *Olynthicae* III. gr. Francof. 1629. 4. — Helmstad. 1643. 4. — Magdeburg. 1699. 4.

Martini Crusii commentariolum in primam Demosthenis Olynthiacam Sturmianum. Eiusdem scholia in eandem et epitome ex Diodoro Siculo de statu illorum temporum in Graecia. His addita est conuersio Io. Sturmii. Argentor. excud. Blasius Fabric. Chemnicensis. 1554. 8.

Insunt Libanii argumentum in I. Olynth. gr. et cum versione latina Crusii: ipsa or. gr. cum Sturmii interpretatione et commentario: tum vita Dem. ex graecis scriptoribus, a Crusio collecta; scholia Crusii in I. *Olynth.* et epitome. . Recentiores Olynth. et aliarum edit. vide paullo infra.

Dem. oratt. contra Philippum. — graece. Excudendum curabat Gerardus Morrius, Campensis. Lutetiae, apud collegium Sorbonae. Lutetiae 1531. 4. (*Maitt.* indic. vol. V. tom. I pag. 331.)

Dem. oratt. philippicae, gr. Paris. 1541. 4. exemplar cum vers. interlin. et marg. msst. est in biblioth. Bernensi, teste Catal. — *Eaedem* gr. typis reg. Lutet. apud Guil. Morel. 1554. 4. — Eaedem latine, *Paullo Manutio* interprete, Venet. apud Aldi filios 1549. 4. ibid. 1551. 4. (in Thottiam bibl. catal. IV. pag. 84. sed in Serie dell' edizioni Aldine h. a. non occurrit.) — Lutetiae, apud Guil. Morel. 1552. 4.

Demosth. Olynth. I. (et reliquae, item Philippicae, de Pace, de Corona) gr. Romae, 1541. 8. in bibl. Duc. Wimariensi.

— *oratt. Olynth. tres, philippicae IV. et duae contra Aristogitonem, latinae factae per doctissimos viros, et argumentis illustratae.* Francof. 1547. 8. — *Olynth.* III. *et Philipp.* IV. gr. et lat. Basil. 1549. 8. — graece Argentor. 1605. 8.

Dem. oratt. tres, n. contra Philippum secunda, de Halone so et Cherroneso. graece. Excud. Seruatius Sassenus. Louan. 1553. 4. (*Maitt.* ibid.)

Dem. Philippica quarta cum Libanii argumento. graece. apud. Iac. Bogard. Paris. 1546. 4.

Dem. oratt. Olynth. et philippicae (IV) *gr. et lat. cum argum. Libanii.* Augustae Munatianae, 1620. 12.

Dem. oratt. philipp. III. graece. Coloniae ap. M. Colinum. 1566. 8.

Dem. oratt. V. de distributione in classes, de classibus, de Rhodiorum libertate, de Megalopolitis, de percussis cum Alexandro foederibus. Graece. Paris. Wechel. 1532. 4.

Dem. II. oratt. de ordinatione ciuitatis et de classibus, cum Libanii argumentis, Louan. apud S. Zassenum 1546. 4.

Dem. or. pro Megalopolitis et de foederibus cum Alexandro initis oratt. duae, cum Libanii argumentis. graece. Louan. apud Serwat. Zaſſen. 1546. 4.

Dem. ſelectae orationes, gr. et lat. de republ. ordinanda, de claſſibus, de Rhodiorum libertate, de Megalopolitis, Olynth. III. Philipp. IV. Londini. 1726. 8. (12.) nota msста Fabricii.

Περὶ συντάξεως, gr. apud Chriſt. Wechel. Pariſ. 1558. 4. — ibid. graece apud Io. Libert. 1628. 4.

Dem. or. contra Ariſtogitonem. gr. ex edit. et cum praefat. *Melanthonis.* Witteb. 1526. 8. (*Maitt.* A. T. II. pag. 675.)

Contra Ariſtogitonem oratt. duae, gr. et lat. a Philippo Melanchthone iam primum latinitate donatae, item Plinianae praefationis paraphraſis etc. Hagen. per Io. Secer. 1527. 8.

Περὶ τῶν ἐν χεῤῥονήσῳ. Pariſ. apud Michael Vaſcoſanum. 1550, 4.

Dem. or. de Rhodiorum libertate, cum Libanii argumento, gr. Louanii, apud Seruat. Zaſſen. 1546. 4. — it. Pariſ. ap. Stephan. Prevoſt. 1589. 4.

Dem. or. contra Dionyſiodorum, et contra Cononem. gr. Pariſ. 1539. 4. Num duo exemplaria eiusdem anni in catal. Bernenſi I. p. 276. bis diuerſa ratione memorata eiusdem ſint editionis, equidem neſcio.

Dem. or. de pace, gr. Pariſ. apud viduam Io. Libert. 1649. 4.

Or. I. et II. contra Aphobum, gr. Pariſ. apud Mart. Iuuen. 1552. 4.

— *de falſa legatione, contra Aeſchinem*, gr. Argentor. apud Wendel. Rihel. 1550. 8.

— *contra Androtionem*, gr. Pariſ. apud Bene-natum. 1570. 4.

— *orat. in Ariſtocratem*, gr. Pariſ. 1571. 4. (cum multis, a Bongarſio additis, ſcholiis msstis, in bibl. Bernenſi publica, teſte Catal. I. pag. 276.)

Dem. orationes variae, graece. Pariſ. 1570. et 1571. 4. (in Catal. bibl. Bernenſis, l. c. quare neſcio, quaenam illae, et num ſeparatim ſingulae editae, an plures iunctim compactae ſint.)

Dem. oratt. quindecim ſelectae, Oxon. gr. 1579. 4. (Fabric. Ap. Harwood. num ead. editio, a. autem 1597. ap. Barneſ. ſignata, addito pretio V ſchill. an diuerſa ſit, ignoro. In Askew. Catal. pag. 49. occurrunt quoque *Dem. orr.* gr. apud Barneſ. Oxon. 1597. 4. de anni igitur nota 1579. Fabric. dubito.)

Dem. orat. aduerſus Leptinem, gr. Louan. apud Theodor. Martin. Aloſtenſem. 1526. 4. — Pariſ. excud. Chriſtian. Wechel. 1532. (cum not. msst. in bibl. Thottian. v. Cat. IV. p. 83 ſq.) 1548. 4. — lat. ex verſ. *Petri Nannii*, Louan. apud Barth. Grauium. 1542. — Num exſtet edit. *Argentor.* 1539. 8. certo dicere nequeo.

Demoſthenis or. aduerſus Leptinem cum ſcholiis veteribus et commentario perpetuo. Accedit Aelii Ariſtidis declamatio eiusdem cauſſae, in Germania nunc primum edita. cura Frid. Aug. Wolfii. Halis Sax. 1789. mai. 8. graece.

Prae-

Praestans est editio et noua textus graeci, praecipue scholiorum, quae comtiora et cultiora facta sunt, recensio. In prolegomenis multa ex historia iureque attico ad meliorem Demosthenis et reliquorum oratorum graecorum intelligentiam docte explicantur. In commentario et critice et grammatice res verbaque erudite explanantur. Rem saepe habet cum Reiskio, cuius ἔκδοσιν haud probat.

Dem. in Midiam. gr. Louan. 1525. 4. et Londin. 1586. 4. apud Harwood et Askew.

Dem. oratt. duae, vna Demosth. contra Midiam, altera Lycurgi contra Leocratem, gr. et lat. Recensuit, emendauit notasque addidit Io. Taylor. — Cantabrig. 1743. 8.

Editio nitida, critica et praestans.

Aeschin. et Demosth. orationes contrariae, gr. Haganoae, ex academia Anshelmiana, m. April. 1522. 4. (Maitt. A. T. vol. V. part. I. pag. 10.) edit. a Io. Reuchlino.

Eaedem. graece excud. Christian. Wechel. Paris. 1531. 4. al. 8. 1543. 4. — Venetiis 1549. 8. — gr. Par. 1555. 4. ap. Perier.

Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου οἱ περὶ τῆς παραπρεσβείας λόγοι ἀντίδικοι. *Cum lat. Hier. Wolfii versione plurimis in locis emendata, nec non Budaei aliorumque notis. His accedunt in Demosthenis orationem Vlpiani scholia, aliaque anonymi cuiusdam in Aeschinis orationem nunc primum edita et indices praeter ea necessarii.* Oxonii e theatro Sheldon. imp. Ant. Peisley. 1721. 8. curante *Henr. Brooke.* — Περὶ παραπρεσβείας λόγος. Paris. apud Benenat. 1567. 4.

Dem. or. de Corona, gr. Paris. apud Christian. Wechelum. 1550. 4. — collat. cum veteri MS. a *Feder. Morello,* professore regio, apud Claud. Morel. Paris. 1618. — ibid. apud Iean Libert. 1630. 4.

Aeschinis et Demosthenis oratt. duae contrariae, graece, cum commentariolo Ioan. Sturmii, in vsum academ. Altorfinae, cumque praefat. Edonis Hilderici. Altorfii. ap. Gerlac. 1581. 8.

Dem. or. de corona, gr. Witteberg. I. Crato. 1579. 8. — *graece et latine, Dionysio Lambino interprete,* e typographia Steph. Prevosteau. Paris. 1587. 4. et apud Sebast. et Gabr. Cramoisy, ibid. 1648. 8.

Oratt. in Ctesiphontem et de corona, seu pro Ctesiphonte. cum interpretat. Dionysii Lambini. Ingolstadii. D. Sartor. 1595. 8.

Aesch. in Ctesiphontem et Demosthenis de corona oratio. Interpretationem latinam et vocum difficiliorum explicationem adiecerunt P. Foulkes, I. Freind. Oxon. e theatro 1696. 8.

Hanc edit. esse correctam, sequentes vero vitiosas, ait Harwood. — rec. ibid. 1715. 8. et, ni fallor, crebrius.

— *Or. de Corona,* gr. et lat. cum praefatione M. *Io. Friedl. Stübelii.* Lips. 1733. 8.

Ego vero edidi *Demosth. orat. de corona e recensione Io. Taylori, cum eiusdem et Wolfii, Marklandi, Palmerii, I. Iac. Reiskii, meisque animaduersionibus,* Altenburgi. 1769. 8.

Reiske tum suas mecum communicauerat notas msstas, ab iis, quas postea in opere maiore publicarit, interdum diuersas.

Αἰσχίνε ὁ κατὰ Κτησιφῶντος καὶ Δημοσθένες ὁ περὶ στεφάνε λόγος. *Interpretationem recudit et notas partim variorum, partim suas adiecit Ioseph. Stock.* A. M. Trinitatis collegii Dublin. socius. Dublinii. 1769. 8. II. tom.

Textum gr. Aeschinis ex edit. Stephani, Demosthenis vero ex ed. Benenati vt plurimum expressit, adhibitis interdum Taylori emendationibus. Notae, haud omnino selectae, nec multae, maximam partem ex Taylori commentariis sunt desumtae. Primum in singulis tomis contextus gr. luculentis litteris est descriptus; illum excipit versio latina refícta cum subiectis animaduersionibus. — latine, interprete *Io. Perionio.* Lutetiae. M. Vascosanus. 1554. 4.

Demosthenis et Aeschinis orationes de falsa legatione, itidem contra Ctesiphontem et de corona, cum notis varior. a Io. Taylor. Cantabrigiae, 1769. 8. tom. II.

Oratt. selectae graecae, Demosth. pro corona, Aeschinis in Ctesiphontem, Lysiae orat. funebris, ex recensione Reiskiana, in vsus scholarum, gr. Gothae, 1778. 8.

Krebsiana editio, diu promissa, non vidit lucem.

Dem. or. de Corona, gr. et lat. Glasguae, 1782. 8.

Dem. oratt. (XII.) *de republica ad populum habitae, latio donatae a Io. Vinc. Lucchesino, cum textu graeco e regione adposito, et notis criticis et historicis.* Romae ex typogr. Anton. de Rubeis. 1712. 4.

v. Catal. Bünau. tom. I. pag. 116. Mem. de Trevoux. a. 1712. p. 1472. a. 1717. p. 1449 sq. 1452. Giorn. d'Italia tom. XIV. pag. 1 sqq. tom. XI. pag. 420 sq. *Harwood* laudat illam editionem. *Bure* in Bibl. instruct. B. L. tom. I. pag. 98. Ouvrage, ait, consideré des Savans, et assez recherché dans le commerce, quoique l'edition en soit fautive.

Dem. oratt. de republica duodecim, ex editione et cum notis Io. Vincent. Luchesini, a Guil. Allen, gr. lat. Londini 1755. tom. II. 8.

v. *Pinelli* Catal. tom. II. pag. 174.

Dem. Philipp. omnes, cui interpretationem denuo castigatam et notas aliquot adiecit Ios. Stock. Dublin. 1774. 8. II. Vol.

Δημοσθένες — *Demosthenis selectae orationes ad codd. MSS. recensuit, textum, scholiastem et versionem plurimis in locis castigauit, notis insuper illustrauit Ricardus Mounteney, coll. regal. apud Cantabrigienses haud ita pridem socius. Praefiguntur* (Io. Chapman) *Obseruationes in commentar. vulgo Vlpianeos et tabula antiquae Graeciae Demostheni accommodata.* Londini. 1731. 8. — 1748. (al. 1747.) 8. — Etonae. 1755. — Londini et Etonae, 1764. — 1771. et 1778. mai. 8. [Editio septima emendatior prodiit, Lond. A. 1785. 8.]

Est docta et critica editio, e Morelliana ducta: Mounteney quoque vsus codd. If. Vossii, nunc Leidensi, et duobus Bodleianis; altero Gul. Laudi, altero Barocciario, ex quibus et ex codd. Morel. V. L. excerpsit, interdum sub examen eas vocauit et suam dixit sententiam: versio lat. est fere Wolfiana, notae vero ex Wolfiana ed. et Tourelliana versione sunt desumtae, quibus suas addidit. Insunt vero Philippica I. et tres Olynthiacae orationes.

Dem. oratt. philippicae, gr. adiecta est in fine versio lat. *Wolfii.* Glasguae, exc. Rob. et And. Foulis. 1750. 8.

Plu-

Plutarchi libellus de superstitione et *Demosthenis oratio funebris in laudem Atheniensium, qui fortiter pro patria pugnando caesi sunt ad Chaeroneam. Graece et lat. cum integris notis Reiskii, Sallieri, Taylori, Wolfii et Xylandri. Denuo recensuit, varias lectiones trium codd. MSS. et suas animaduersiones adiecit Chr. Frid. Matthaei.* Mosquae, 1777. 12.

Demosthenis et Aeschinis epistolae: graece. Paris. apud Christian. Wechel. 1546. 1550. 1552. 4. — in collect. Epistol. graec. Aldina 1499. 4. in Operibus Dem. et Aesch. a Wolfio aliisque editis. adde *Taylori* prolegom. a Reiskio edita, pag. 727. vol. IIX. oratt. gr.

Hier. Wolfii Gnomologia Demosthenica, gr. et lat. Basil. 1551. 12. (apud Fabric.) — II. tomi. Basil. 1570. 8. (in Menkenii catalogo).

Balthas. Iambricii Gnomologia Demosthenis. gr. et lat. Basil. 1570. 8.

Imaginem eius exhibent *Iac. Gronou.* tom. II. antiqq. graec. tab. 93. *Stock.* in ed. orat de corona ex marmore, Tarracone reperto, inter I. P. Bellorii imagines vett. philosophorum, p. 79. et *Fr. Aug. Wolf.* ante orat. contra Leptin. ex aere Herculanensi.

Versiones plurimas *latinas* iam in recensione orationum et editionum simul enarraui: reliquas igitur mihi notas lat. cum aliis addam, — *Olynth.* oratt. III. et *Philipp.* IV. lat. per *N. Carrum.* Londini 1571. 4. — Or. pro *Ctesiphonte* lat. per *Dionys. Lambinum.* apud Stephan. 1575. — *Aesch. contra Ctesiph. et Dem. pro eo or. Leonardo Aretino interprete.* Venet. per Thomam de Blauis Alexandrinum, 1488. fol. (Denis suppl. Maitt. part. I. pag. 239.) — *Aeschinis contra Ctesiphontem — et Demosthenis in Aeschinem — per Leonhard. Aretinum in latinum conuersae. Aeschinis ad Senatum populumque Atheniensium epistola.* adhaerent edit. *Tullius de oratore cum commento et alia opera.* Venet. per Albertin. Vercellensem. 1501. fol. (v. *Freytag.* adpar. litter. tom. I. pag. 262. et in calce opp. rhetor. Ciceronis, Paris. ap. Ascensium, 1511. fol. — Dem. or. de pace, *Simonio Maricio*, Bilsnensi, interprete etc. Cracou. 1546. 8. — pro libertate Rhodiorum or. eodem interprete, ibid. 1547. 8. eadem de Rhod. libertate, *Christph. Hegendorphino* interprete, et cum Hegend. declamatione in laudem ebrietatis. Hagenoae per Io. Secer. 1526. 8. — *Or. I. et II. ad Alexandrum, C. S. Curione interprete*, inter Curionis epistolas et oratt. Basil. 1553. 8. pag. 221 sqq. — *Orr. Olynth. III. philipp. I. contra Aristogiton. II. latine, Phil. Melanthone interprete*, 1527. 8. etiam inter Mel. orr. et praefationes. Argentor. tom. II. p. 660. a. 1558. 8. et tom. II. Seruest. 1587. 8. p. 660. sqq. etc. al. ed. p. 708 sqq.

Gallice transtulit orationes septem *Ludou. Regius.* Paris. 1551. 4. (Maitt. III. pag. 603.) 1575. 4. — De *Tourelliana* Philippicarum versione iam supra dictum est. adde de editione Lutet. Paris. et Hagae Comit. 1701. 4. Acta eruditor. a. 1701. mens. Ianuar. pag. 11—15. et cl. *Saxii* Onom. I. pag. 72. — Oratt. Dem. et Aeschinis de corona, *Auger*, Paris. 1768. Idem omnia *Demosthenis* atque *Aeschinis* conuertit in linguam gallo-francicam, Paris. tom. I — IV. 1777. mai. 8. V. voll. singulis orationibus praemisit introductionem addiditque animaduersiones historicas copiosas, et volumini I. praefixit exemplo Tourellii breuem historiae graecae, atticae reipublicae aeuique Philippici expositionem: in vol. III. est comparatio antiquioris et hodiernae eloquentiae, ac singulis tomis subiunctae sunt adnotationes in textum Demosthenis ed. Wolfianae a. 1604. quae maxime spectant vitiosas interpunctiones; ipse tamen Auger. quasdam proprias adtulit emendationes: graeca autem vocabula sunt vitiose excusa typis. [Noua Augerii versionis oratt. Demosth. et Aesch. editio prodiit Lutet. Par. 1783. III. 8.] — Libertatem de rebus publicis dicendi Demosthenicam imitatus scripsit, nescio, quis? acta

a. 1745.

a. 1745. a. 1746. et partis a. 1747. diurna: *Le Demosthene moderne*, ou *Reflexions sur les Affaires de l'Europe*, tom. I. II. à Vtrecht, 1745. 12. et *L'Avocat pour et contre*, ou Reflexions sur les Affaires présentes de l'Europe, pour servir de suite au Démosthéne moderne. Tom. I. II. Amsterd. 1746. 12. tom. III. 1747. *Fabric.* in nota mssta: „*Franciscus a Cruce* in bibliotheca gallica p. 123. *Gervais de Tournay*, Piccard. Chanoine et Docteur scholastique en l'Eglise de Soissons edidit Demosth. et Aeschinis orationes."

Germanice vertit ex lat. Melanthonis versione M. *Steph. Riccius*, in MSt. v. Götz. Mem. bibl. Dresdens. tom. III. p. 569. — orat. I. et II. Philipp. *Gottsched*, Hannouer. 1729. 8. et ad calcem maioris suae rhetorices, atque *Demosth. et Aeschinis* oratt. cum obseruatt. *I. Iac. Reiske*, Lemgo. vol. I. 1764. vol. II. 1765. vol. III. 1766. vol. IV. 1767. vol. V. 1769. 8. Haud venusta quidem est versio, sed ad intelligentiam oratt. apta: Reiske in praef. ad gr. Demosth. suam operam a criminibus aliorum defendit: adde *Schummelii* Uebersetzer Bibl. pag. 67 sqq. — Orat. de Corona et Lysiae funebrem comte vertit, additis notis eruditis, *G. Fr. Seiler*, V. C. (in praesenti Theologus Erlangensis,) Coburgi, 1768. 8. — Olynthiacam III. cum notis quibusdam *Heinze*, Vinariae, 1785. 4.

Anglice oratt. quasdam vertit, (vt adnotauit Fabric. in nota msta) *Wylson* ex latina Io. Cheri interpretatione, Lond. 1570. v. Mem. liter. de grande Bretagne tom. VII. pag. 107. adde p. 114. — *P. Francis*. London. 1757. et All the Orations of Demosth. pronounced to excite the Athenians against Philip. King-translated into English by *Thom. Leland*. Dublin. ed. II. corr. 1757. 8. tom. III. 1771 mai. 8. tenens Aeschinis et Demosthenis contrarias.

Italicas versiones recenset *Paiton* in Bibliotheca degli Autori antichi gr. e lat. volgarizzati tom. I. pag. 283—288. sunt vero Oratt. cum adnotatt. *I. Bapt. Nogherae*, S. I. Milani 1753. 8. — XI. Philipp. cum epistola Philippi ad Athenienses per *M. Felice Figliucci, Senese*, Romae, 1551. 8. Philippicae cum obseruatt. Feletti, Venet. 1715. 8. — eaedem. Venet. 1744. 12. — Quinque oratt. Dem. et vna Aeschinis. Venet. in aed. Aldi. 1557. 8. cum nouo titulo apud Georg. Angelier. 1597. 8. — Aeschinis contra Ctesiphontem et Dem. de corona. in aedibus fil. Aldi. 1554. 8. Quatuor oratt. Dem. Venet. 1743. 8. — or. contra Leptinem, ibid. cum ancora Aldi. 1555. 8. — II. Olynth. a *Phil. Pigafetta*, 1573. 4. tum in Lettere e Orazioni di Monsignor Bessarione Cardinale, edit. a *Ph. Pigafetta*. Florentiae per Phil. Iuntam. 1593. in fine 1594. 4. Venet. 1668. 4. — Opera Demosth. cum notis eruditis atque Tourellii praefatione historica historiaque Athenarum post Demosthenis tempora edidit Abb. *Cesarotti*. Patau. 1775. II. voll. Venet. 1776. VI. 8.

Illustrantur Demosthenica passim, de quibus pauca notabimus. Animaduersiones in Demosthenem, in Miscell. Obss. in auct. vol. II. tom. II. p. 354.

Melanthonis praefat. in Demosth. et Aeschinis orationes edita est cum tribus aliis Melanth. et orat. Critiae contra Theramenem ex Xenophonte, eod. interprete, Haganoae exc. Iohann. Secer. 1525. 8. — *Andreae Frankenbergeri* or. de enarrando Demosthene, cum lib. de compar. dicendi facultate. 8.

Notae ineditae in Demosth. orationes sunt in bibl. Dresdensi, teste Goetz. l. c. pag. 457. — In Miscellanee di varie Operette, Venet. 1740. 12. tom. V. pag. 169. sunt Ragionamento di Paolo Manuzio, inanzi l'Orazione di Demosth. περὶ τοῦ στεφάνου — *Iani Panonii* pauca quaedam, e Plutarcho ac Demosthene in latinum serm. translata, inuenies in eius Opusculis, tom. II. Vltraiecti. 1784. 8.

Vincen-

Vincentius Contarenus in variarum lectionum libro, Venet. 1606. 4. rec. Traiecti ad Rhen. 1754. 8. pag. 87. disputat de locis quibusdam Demosth. ex oratione de corona et de ementita legatione; quam particulam ego subieci editioni meae orat. de corona pag. 598—608. Ego quoque in Opusculis varii argumenti pag. 196. difficillimum locum, crucem criticorum, in orat. de Corona, cap. 51. pag. edit. meae 360. tentaui auctori sensuique reddere. — *Petri Fabri* notas ineditas ad Demosthenem memorat *Francisc. Grauerolius* in notis ad Petri Bunelli epistolas, notante Fabricio in nota msta. — Loca *Demosthenis* non pauca citat et explicat cel. *Io. Frid. Reitemayer.* in comm. de origine et ratione quaestionis per tormenta apud Gr. et Romanos, Göttingae 1784. 8. — Multa loca docte illustrat *Palmerius* in Exercitatt. in scriptor. gr. pag. 622 sqq. Hic pag. 632. et 633. notat, Demosthenem oratoria astutia iunioris Alcibiadis genus ad patrem transtulisse; atque de hoc Demosthenis errore, et de pluribus aliis locis Demosthenis disputat *Henr. Valesius* in Emendationum libr. IV. capp. I—IX. pagg. 101 sqq. — *Guil. Budaei* commentarii graecae linguae multum faciunt ad meliorem Demosthenis intelligentiam. — *Toup.* in animaduerss. ad Longinum III. Demosthenicarum oratt. loca, plura in Opusculis criticis corrigit. — *Dorville* ad Charitona permulta Dem. loca explicat emendatue: et sic alii critici, aut editores veterum auctorum passim illustrarunt, aut tentarunt loca Demosthenica. — *Sevin* in histor. societ. reg. Par. Inscr. tom. III. pag. 52 sq. vers. Gottschediae emendat locum in orat. de Corona pag. 350. — In *Leopardi* emendatt., *Luisini* Parerg. et *Guil. Canteri* nou. lectt., *Brodaei* miscellan. parte II., *Adr. Iunii* comm. de coma, et eiusd. animaduerss. aliisque criticis (quorum libellos iunctim reddidit *Ian. Gruterus* in Lampade, siue face artium liberalium, tom. III. tom. IV. Francof. 1604. 8.) pluribus locis Demosthenicis fax critica accenditur, et interpretatione succurritur. — *Hauptmanni* progr. *arma Demosthenis ad Petron.* cap. V. v. 14. Gerae 1768. etc. *Harl.*

Eloquentiam eius pingit optime Dionysius Halicarnasseus, [ipse Aeschines apud Cicer. de orat. III. cap. 56.] ac, ne de aliis rhetoribus dicam, *Isidorus Pelusiota* II. epist. 146. *Caecilii Calactini* zzz), Siculi rhetoris, Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος, Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου, et liber Περὶ Δημοσθένους ποῖοι αὐτοῦ γνήσιοι λόγοι καὶ ποῖοι νόθοι, tum Ὑπομνήματα *Zosimi Gazaei, Zenonis Citiei,* (non Stoicorum principis, sed rhetoris,) aaaa) et *Sallustii*, sophistae, in Demosthenem, quorum meminit Suidas, interciderunt. Eumdem, vt opinor, *Sallustium*, Suidas e Damascio tradit, orationes Demosthenis vniuersas δημοσίους memoriae mandasse, et ibidem meminit *Nonni*, nescio cuius, (eumdem, cuius Metaphrasin Euangelii Ioannis habemus, intelligit Bonifacius XV. 6. Hist. ludicrae,) qui sexies Demosthenem deuorauerit totum, nec tamen vnum potuerit verbum congruens in concione proferre. Καὶ Νόννον δέ φασιν ἐκμαθόντα ἑξάκις ὅλον τὸν Δημοσθένην, μὴ δὲ διᾶραι τὸ στόμα δύνασθαι πρός γε λόγων ἐπιεικῶν σύνθεσιν. *Fabric.* [De *Zosimo*, Ascalonita, eiusque libellis, et de *Moschopuli* scho-

zzz) Conf. *Lascarin* de scriptoribus Graeciae Siculis, infra vol. XIV. pag. 34 sq. plura vero de eo suppeditabit *Mongitor*. in: Bibl. Sicula, tom. I. pag. 117 sq. *Harl.*

aaaa) Vide *Suidam* in Ζήνων Κιτιεύς, et inprimis *Io. Chapman.* in: Obseruatt. in commentar. vulgo Vlpianeos, §. 4. pag. XXI. ed. Mounteney. Ab Eunapio vocatur Cyprius, (nam Citium vrbs est Cypri) imbutus scientia, et rhetorica, et medica, (vid. infra vol. XIII. pag. 454.) et refertur ad Iuliani tempora: Chapman. eius aetatem ponit pag. 24. in an. 350. immo 340. *Harl.*

scholiis, a Reiskio primum vulgatis, iam supra sunt plura adnotata. *Sallustii*, siue gr. Σαλλϛίϛ, meminit quoque schol. ad Aristoph. Plutum, 725. iudice Hemsterhusio ad loc. Arist. pag. 247. not. 30. Plures criticos et grammaticos veteres, qui in Demosthenis orationes commentati sunt, nominat et loca scriptaque, in quibus illorum fit mentio, indicat Taylor in Prolegomenis, quae Reiske, vt inuenit, cruda atque impolita protulit in vol. VIII. oratt. graec. pag. 710 sqq. atque ego nomina eorum eo ordine, quo Taylorus plus minusque de singulis collegit, tantummodo hic ponam. Sunt igitur *Callimachus*, (v. T. praef. Lysiae.) *Dionysius Halicarn.*, *Caecilius*, *Vlpianus*, *Tiberius rhetor* de schematibus Demosthenicis, de Dem. et Xenophonte, apud Suidam, de figuris apud Dem. MS. Bodl. *Apsines*, atheniensis sophista egregius, *Didymus*, v. arg. et Taylor. ad or. aduersus Eubulidem, scripsit ad Aeschinem, *Apollonides*, ὁ Νικαιεὺς, scripsit comment. in orat. Περὶ παραπρεσβείας. *Gymnasius* scripsit declamationes et commentar. ad Dem. *Aspasius* scripsit ad orat. contra Leptinem. *Menander*, *Genethlius*, *Aesculapius*, *Diocorus*, *Zeno*, *Zosimus*, *Lysimachides*, Tayl. ad Lysiae praefat. *Valcken.* animaduu. ad Ammon. pag. 94. docte copioseque de illo agit: videtur is scripsisse contra Caecilium de iis, quae apud rhetoras athenienses occurrunt; *Marcellinus*, *Libanius*, *Athanasius*, v. Fabricii B. Gr. tom. IV. pag. 293. *Theo Alexandrinus*, *Numenius*, rhetor, imper. Adriano, scripsit argumenta in Demosthenem; idem *Posidonius* fecit, *Eratosthenes*, *Demetrius Epiphanius*, *Diodorus*, Valerii Pollionis filius, sub imper. Adriano, scripsit enarrationem locorum difficilium, quae in Dem. orationibus inueniuntur, *Harpocratio*. *Harl.*

Fuere et alii Demosthenes. 1) *Demosthenes*, machaeropoeus, oratoris pater. 2) *Demosthenes*, Atheniensium dux, cum Antiphonte a Siculis interfectus Olymp. XCI. 4. teste Thucydide, Plutarcho in Nicia et aliis. vide *Graeuium* ad Lucian. tom. I. pag. 987. 3) *Demosthenes*, Massiliensis, φιλαλήθης, medicus ophthalmicus. 4) *Demosthenes*, Bithynus, historicus ac Κτίσεων scriptor, de quorum vtroque dixi supra in Democrito. 5) *Demosthenes*, Thrax, qui scripsit, teste Suida, de poetis dithyrambicis, metaphrasin Iliadis et Hesiodi Theogoniae, atque epitomen Damageti Heracleotae. 6) *Demosthenes*, Mytilenaeus. Plutarch. lib. II. cap. 1. Sympos. pag. 633. 7) *Demosthenes*, Alciphronis filius, Themist. orat. X. p. 138. 8) *Demosthenes*, ἐπὶ τῶν ὄψων τεταγμένος sub Valente, Nyssenus lib. I. tom. II. p. 314. 9) *Demosthenes*, ad quem Basilii M. epistola 385. vicarius Cappadociae, Tillemont. tom. VI. Memor. pag. 598 sqq. 10) *Demosthenes*, praefectus praetorio sub Iustino, imperatore. v. Aleman. ad Procop. pag. 117. 134 etc. At in scholiis ad Apollonium, vbi laudatur Demosthenes ἐν λιμέσιν, legendum *Timosthenes*.

IX. AESCHINES[bbbb]) Atrometi literatoris F. Cothocides, Atheniensis, praeceptore vsus esse fertur Isocrate et Antalcida, vel vt Suidas [?] in Αἰσχίνης, et ante hunc Caecilius apud Plutar-

bbbb) Demosthenes falsce dixit, Aeschinem filium esse τρόμητος, i. e. *trepidi*, et inde ipsum fecisse ἀτρόμητον, *intrepidum*, orat. pro corona: καὶ δύο συλλαβὰς προσθεὶς τὸν μὲν πατέρα ἀντὶ τρόμητος ἐποίησεν ἀτρόμητον. Atrometum γραμματοδιδάσκαλον Suidas appellat. Citatur et Atrometus quidam in scholiis graecis ad Apollonium lib. III. v. 1178. Quinctil. II. 17. *Aeschines ab initio versatus in litteris* etc. Matrem Aeschinis tympanistriam fuisse narrant, vt *Lucianus* in somnio tom. I. pag. 9. Cothocidem, rhetorem, pro Aeschine dixit *Athenaeus* VI. pag. 223. et Demosthenes ipse alicubi ironice se vocat Battalum Paeaniensem; at Aeschinem Cothocidem Oenomaum. Alius fuit *Aeschines*, Lysaniae F. Socraticus, de quo dixi supra cap. XXIII. 31. Alios praeterea sex *Aeschines* comme-

Plutarchum Alcidamante, Gorgiae praeceptore, pro quo apud *Photium* in vita Aeschinis, (male, vt videtur,) nomen Leodamantis cccc) occurrit. [Et tamen Pseudo-Plutarchum ac Photium sequuti *Victorius* ad Aristotelis rhetor. I. pag. 126. atque *Olearius* ad Philostrat. de vit. Soph. I. 18. pag. 509. Leodamanta Aeschini viam ad eloquentiam praeiuisse scribunt. At *Ruhnken.* in historia critica oratorum graecor. pag. LXIII. pro Λεωδάμαντος, et apud *Photium* cod. LXI. pag. 61. pro Ἀνταλκίδα, cum Suida et cum *Xylandro* ad Pseudo-Plutarchum pag. 837. et cum *Ionsio* de scriptor. hist. phil. III. 1. pag. 216. legere iubet Ἀλκιδάμαντος. Idem Aeschines fuit quondam scriba Eubuli, qui illi, patrono suo, patronus adfuit in iudicio de ementita legatione, suaque effecit auctoritate, vt populi suffragiis liberatus discederet. v. *Photium* cod. LXI. pag. 61. *Taylor.* ad Demosth. orat. de falsa legat. init. *Ruhnken.* l. c. pag. LXV. qui praeter ea errare censet *Pseudo-Plutarch.* pag. 840. l. c. et *Photium* cod. CCLXIV. pag. 1466. nec non *Valesium* ad Harpocrat. pag. 80. ac *Taylorum* ad Aeschin. contra Ctesiphonta pag. 611. scribentes, Aeschinem ab Eubulo Probalisio tum seruatum fuisse. *Harl.*] — Orator vehemens ac grauis, et, cui soli aegre cedit, Demosthenis, aduersarii sui iudicio, μεγαλοφωνότατος. Iudice *Quinctil.* I. O. lib. XII. 10. §. 23. latior est et audentior et excelsior reliquis oratoribus graecis, excepto Demosthene. *Hermogenes* de formis orat. lib. II. pag. 495 sq. ed. Colon. Allobr. 1614. siue pag. 368. ed. Sturmii, Argent. 1571. 8. de vitiis et virtutibus facultatis dicendi Aeschineae iudicat, et passim adfert laudatque loca ex orationibus Aeschinis. Illius tamen virtutes, tum in eloquutione, tum in rebus, oratorie tractandis, nec non vitia vberius et diligenter persequutus est cl. *Christian. Frid. Matthaei,* (in praesenti Professor graecae linguae in academia Wittenbergensi,) in docto libello academico, de Aeschine, oratore, Lipsiae 1770. 4. rec. in *Reiskii* oratt. graec. vol. IV. siue vol. II. Aeschinis, pag. 1245 sqq. Legatus missus est ad Philippum, Macedonem, Olymp. CVIII. 3. A. M. 3659. ante C. N. 344. A. V. C. 408. vid. *Saxii* Onom. I. pag. 74. *Harl.*] A Demosthene victus Olymp. CXII. 3. oratione pro corona, Rhodum postea concessit in exsilium, ibique scholam aperuit et docuit, [atque, iudicio plurium grammaticorum ac rhetorum, inuenit Rhodium dicendi genus, quod medium teneret inter concisam atque subtilem Atticam, et luxuriosam Asiaticam dicendi rationem; sed confer *Ernesti* initia rhetor. part. II. cap. 6. §. 411 sqq.] Alexandro M. iam defuncto, quem periisse constat Olymp. CXIV. 1. Denique relicto Rhodio διδασκαλείῳ. siue, vt Philostratus vocat, sophistarum Phrontisterio, concessit Samum, et ibi non diu post, aetatis LXXV. obiit. vide *Plutarchum* pag. 838. *Suidam*, *Photium*

 cod.

commemorat Laertius II. 64. Alios itidem quinque, vel sex, Menagius ad Laertii locum. His addes *Aeschinem,* Synesii aequalem, qui illum memorat epistola III. *Aeschinis Selli,* praeter Hesychium in Σεσελίζθαι, meminit Suidas in Θεαγένες χρήματα. *Aeschinis Lamprensis* Plutarchus in Aristide pag. 326. *Aeschinis,* Atheniensis medici, *Plinius* XXVIII. 4. *Aeschinis* Eleusinii Apollonius in Aeschinis nostri vita. *Fabr.* adde supra ad libr. II. cap. 23. nr. 31. not. *Harl.*

cccc) Leodamantis huius, an Alcidamantis, dubitat etiam *Fuluius Vrsinus* pag. 76. elog. Effigiem vide apud *Iac. Gronou.* tom. II. antiquitatt. gr. tabula 74. quemadmodum Aeschinis ipsius apud *Vrsinum* pag. 79. et *Gronou.* tab. 94. [*Ruhnken.* l. c. pag. LXIII. ridiculi erroris arguit *Io. Fabrum,* qui ad Fuluii Vrsini Imagg. illustr. pag. 51. in gemma, cui Leodamantis nomen insculptum erat, praeter Leodamantis, Aeschinis discipuli caput sibi videre visus est. *Harl.*] Caecilium laudat etiam *Photius* cod. LXI. vbi de Aeschine agit; sed male excusum Κικίλιος pag. 28. edit. Hoeschelii.

cod. LXI. et CLXIV. *Libanium* in comparatione Aeſchinis ac Demoſthenis tom. I. Opp. pag. 131 ſqq. et *Philoſtratum* lib. I. de Sophiſt. cap. 18. pag. 508 ſqq. [pag. 506 ſqq. ed. Olearii, qui in notis plura adtulit, quibus vita, mores et ars oratoria Aeſchinis explicarentur.] Ille pag. 487. [pag. 482. ed. Olear.] notat, Aeſchinem quam plurimas orationes habuiſſe ex tempore, et, ex quorundam ſententia; primum extemporali dicendi ratione, (quam pag. 510. [ſiue ſect. III. pag. 509. edit. Olear. cuius notam conſules] θείως λέγειν et θεοφορήτῳ ὁρμῇ ἀποσχεδιάζειν vocat) vſum fuiſſe: Οἱ δὲ Αἰσχίνῃ φασὶ τὸ σχεδιάζειν εὕρημα, [quod quidem nuſpiam inuenitur; atque Aeſchines non auctor fuiſſe videtur id genus declamationum, ſed eas maxime excoluiſſe, vid. *Olear.* pag. 481. not. 16. et pag. 509. not. 1. et 2.] τοῦτον γὰρ πλεύσαντα εἰς Ῥόδον περὶ [παρὰ, Olear.] τὸν Κᾶρα Μαύσωλον, σχεδίῳ αὐτὸν λόγῳ ᾆσαι (perperam interpres: *extemporali carmine cecinisse*, pro: *extemporalem orationem habuiſſe*, [Olearius vertit, *extemporali huncce oratione laudaſſe*,] ἐμοὶ δὲ πλεῖστα μὲν ἀνθρώπων Αἰσχίνης δοκεῖ σχεδιάσαι, πρεσβεύων τε καὶ ἀποπρεσβεύων, συνηγορῶν τε καὶ δημηγορῶν, καταλιπεῖν δὲ μόνους τοὺς [ſic quoque Olear.] (forte τρεῖς) συγγεγραμμένους τῶν λόγων, ἵνα τῶν Δημοσθένους φροντισμάτων μὴ πολλῷ λίποιτο· σχεδίου δὲ λόγου Γοργίας ἦρξεν. *At mihi quidem frequentiſſime videtur ex tempore dixiſſe Aeſchines, et legatus, et ad legatos, et in foro, et in concione, ſolasque tres orationes conſcriptas reliquiſſe, vt nec hoc nomine Demoſthene multo inferior haberetur, extemporalis tamen eloquentiae initium puto deberi Gorgiae.* Ita reddendus ille locus, quem, vt alia pleraque, interpres [Anton. Bonfinius] non ſatis cepit. [Paullo aliter fuſiusque vertit Olearius.] *Iſidorus Peluſiota* IV. 91. epiſt. quum aliis alia placere dixiſſet, aliis ὕψος Platonis, aliis Thucydidis σεμνότητα, aliis Iſocratis λιτότητα, aliis δεινότητα Demoſthenis, aliis Lyſiae φανερὰν ἅπασι καὶ τετριμμένην λέξιν, aliis Iſaei τὸ δικανικώτερον μὲν Ἰσοκράτους, ὑψηλότερον δὲ Λυσίου· denique addit, alios probare *Aeſchinis* τὸ σαφὲς καὶ τὸ λευκόν, *perſpicuum et candidum dicendi genus.*

Extant *tres* Aeſchinis *orationes*, velut totidem Charites, [et] quemadmodum *nouem* dddd) Aeſchinis Epiſtolae veniebant nomine Muſarum, vt *Photius* teſtatur cod. LXI. et CCLXIV. Sed hodie leguntur ſub Aeſchinis nomine *Epiſtolae* XII. vt ſupra lib. II. cap. 2. n. 6. iam ſignificatum eſt. [Illas vero XII. eſſe ſpurias et proſcribendas, copioſe docet Taylor. in praefatione.] Leguntur etiam in editione operum Aeſchinis ac Demoſthenis, ante orationem Demoſthenis XIX. cum verſione *Hieronymi Wolfii*, tom. I. pag. 121 ſq. Sed diuerſa haec verſio eſt; neſcio, an etiam diuerſa ſit à translatione *Petri Nannii*, qui itidem Aeſchinis epiſtolas latine vertit, ſed iam non eſt ad manus. Poſt Nannium vertit illas *Renatus Guillonius*, Vindocinenſis, et notas adſperſit: vnius epiſtolae verſionem latinam, adhuc in bibliothecarum latebris deliteſcentem, confecit *Aretinus*: XIIam epiſt. vertit anonymus, eamque vulgauit *Hier. Scotus* vna cum orationibus Demoſthenis atque Aeſchinis quibusdam 1545. *Fabric.* Codex Mſt. eſt in biblioth. Coislin. pag. 302. De cod. Helmſtadienſi egregio et aliis vide ſupra in notitia codd. Demoſthenicorum et Iſocrateorum, *Reisk.* in dedicatione pag. XIV. et praef. ad varietatem lectionis Aeſchineae, vol. I. pag. 772 ſqq. *Sammetii* praef. ad epiſtolarum Aeſchin. editio-

dddd) *Phot.* cod. LXI. Τρεῖς μόνους αὐτοῦ λόγους φασὶ γνησίους εἶναι καὶ ἐννέα Ἐπιστολάς· διὸ τοὺς μὲν λόγους αὐτοῦ τινες Χάριτας ὠνόμασαν, διά τε τὸ χαρίεν τοῦ λόγου, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν Χαρίτων, Μούσας τε τὰς ἐπιστολὰς διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐννέα Μουσῶν.

editionem pag. 10 ſqq. — De editt. vt orationum, ita quoque epiſtolarum conſule Taylor. Reiskium et Sammetium. Editae autem ſunt Epiſtolae primum ab *Aldo*, vna cum Baſilii M. Libanii, Chionis aliorumque epiſtolis, Venet. 1499. 4. Sunt quoque in collectione epiſtolarum gr. Cuiaciana et in editt. orationum Stephaniana, Tayloriana et Reiskiana. Separatim Louanii in officina Rutgeri Reſcii. 1536. 8. — vitioſe per *Io. Caſelium*, Roſtochii 1578. 8. — Pariſinam per Wechelum memorat Taylor. ſed annum non adſcripſit. Nouiſſima et pleniſſima eſt editio, cuius inſcriptio longa haec eſt:

Aeſchinis rhetoris epiſtolae, vt circumferuntur, duodecim: quas e recenſione Io. Taylori, Angli, cum eiusdem et Wolfii, Marklandi, Guilloníi, Toupii, Io. Iacobi Reiskii et ſuis qualibuscunque notulis e prima Aldi Manutii, Venetiis 1499. impreſſa editione, continua tamen varia lectione codicum, inprimis Helmſtadienſis, adiecta, edidit Iohann Samuel Sammet. Acceſſit appendicis inſtar una, quae ſupereſt, Aeſchinis Socratici epiſtola. Lipſiae 1771. 8. *Harl.*]

Orationes vero tres, quas ſolas genuinas Aeſchinis noſtri, agnoſcunt etiam veteres, hae ſunt:

1) Κατὰ Τίμαρχον, *aduerſus Timarchum*, Arizeli filium, accuſatorem ſuum, quem flagitioſae vitae reum agit. Confer *Luciani* apologiam pro mercede conductis tom. I. pag. 488. [cap. 7. pag. 714. ed. Reitzii.] *Tzetzae* Chiliad. VI. verſu 5. ſq. qui verſu 60. teſtatur, Timarchum ignominia ab Aeſchine notatum, ſibimet ipſum manus prae aegritudine intuliſſe: ſchol. Hermogen. pag. 297. ἐγράψατο παραπρεσβείας Αἰσχίνην Τίμαρχος· Αἰσχίνης Τίμαρχον ἑταιρήσεως, Ἀριστογείτων ἀμφότερον ἄξιοι κατηγορεῖν. *Fabric.* Timarchum laqueo ſibi mortem conſciuiſſe, etiam Plutarchus in vita Aeſchinis, Photius cod. CCLXIV. aliique tradunt: ſed *Taylor.* in praefat. ad hanc orat. pag. 25. edit. Reisk. dubitat de veritate iſtius narrationis, quia nihil iſtiusmodi compareat ex Demoſthenis oratione de male obita legatione; verum conſtet ſolummodo, viciſſe quidem Aeſchinem, aduerſariumque ſuum ea infamia perculiſſe, quae his moribus ex praeſcripto legum debetur. Idem ex eadem illa Demoſthenis oratione obſeruat, nonnulla, quae Aeſchines in hac cauſſa ſeuere dixerit, hodie deſiderari, et in hanc orationem perpetuam commentationem contexuiſſe *Brodaeum* VIII. Miſcell. 7. Habita eſt oratio Olymp. CVIII. 2. anno aetatis Aeſchin. 45. v. *Taylor.* l. m. et *Corſini* faſt. attic. III. 162. *Harl.*

2) Περὶ παραπρεσβείας, *de perfide obita* ſecunda ad Philippum *legatione*, cuius a Demoſthene accuſatus fuit, *apologia.* [edita eſt cum contraria Demoſthenis et Vlpiani ſcholiis etc. Oxon. 1721. 8.] Fuerunt, qui exiſtimarent, hanc et ſuperiorem orationem non dictas ab Aeſchine Athenis, ſed ſcriptas fuiſſe per otium in exſilio. Vide argumentum graecum huius orationis. *Photius*: λέγεται δὲ οὗτος πρῶτος ἐκεῖσε (ἐν Ῥοδίοις) σχολάζων τὰ πλάσματα καὶ λεγομένας μελέτας συνθεῖναι. Scholion graecum eximium, idque ineditum, in locum huius orationis e codice Scaligeri profert *Dodwellus* de Cyclis Graec. pag. 742. [item *Weſſeling.* ad Itinerar. Hieroſol. pag. 604. et ex Dodwello *Corſinus* in faſtis attic. tom. III. pag. 18. *Toup.* ad Theocriti Syracuſanas pag. 239. Reisk. edidit ſcholia, vt poſtea videbimus. *Harl.*

3) Κατὰ Κτησιφῶντος, *aduerſus Cteſiphontem*, qui auream coronam Demoſthenii decreuerat. [Inſtituta eſt cauſſa Cteſiphontis Olymp. CX. 3. vide *Schotti* vit. comparat. Ariſtotelis et Demoſth. pag. 100 ſqq. habita autem oratio contra eum Olymp. CXII. 3. qua de re copioſe diſputat *Taylor*. in praefat. ad hanc orat. pag. 370—379. ed. Reisk. atque *Palmerii* in Exercitt. ad auctt. etc. et *Corſini* in F. A. diſſ. II. et VIII. rationes colligit et partim examinat.] Hanc praeclaram orationem cum contraria ****) Demoſthenis, quae pro Cteſiphonte de Corona inſcribitur, latine olim verterat *Cicero*, vt teſtatur *Hieronymus* Epiſt. 101. ad Pammach. et *Sidonius* II. 9. epiſt. E recentioribus vtramque transtulit *Leonhardus Aretinus*, cuius verſio cum Ciceronis [lib. de orat. Venet. 1501. min. fol. v. *Freytag*. adpar. litt. tom. I. pag. 262 ſq. ſupra in Demoſthene,] et cum Cic. operibus typis exſcripta eſt an. 1528. *Ioachimus Perionius*, Pariſiis, 1554. 4. *Dionyſius Lambinus*, cuius cum verſione prodierunt ſeparatim Ingolſtad. 1595. 8. et cum *Io. Sturmii* commentariolo, Argentor. 1550. 8. Vulgatae etiam ſunt graece, Argentor. 1545. et Altorfii 1581. 8. [cura Edonis Hilderici D. (a Varel)] emendatius cum noua verſione *P. Foulkeſii et Io. Friend.* [P] Oxon. 1696. 8. rec. 1715. 8. ibid. *Reoltii* verſionem latinam memorat *Schottus* in vitis comparatis etc. pag. 101. Italice illa verſa cum contraria Demoſthenis a Nobili Florentino, prodiit Venetiis 1554. 8. gallice a *Iac. Tourrello*, Pariſ. 1721. 4. vid. Iournal des Sçavans, 1722. II. pag. 141 ſqq. *Fabr.* Plura de his aliisque editionibus diſſerui ſupra in commemoratione editionum orationis contrariae Demoſthenicae, vbi quoque de editionibus trium Aeſchin. orationum cum Demoſthenicis egi. *Harl.*

Vniuerſae tres *Aeſchinis* orationes ab *Aldo*, Venetiis 1513. fol. et *H. Stephano* editae ſunt graece inter alios oratores, 1575. fol. Miror autem, Stephanum omiſiſſe, quae Aldus et Wolfius non omiſerunt, vitam Aeſchinis, auctore anonymo, et ἐξήγησιν *Apollonii*, grammatici, de vita Aeſchinis, et duplex argumentum in orat. aduerſus Timarchum. *Hieronymus* quidem *Wolfius* cum verſione et notis ſuis orationes Aeſchinis vulgauit in ſuo Demoſthene, et *H. Stephanus* ad calcem oratorum ſuorum, verſionem Wolfii adnexuit. Prodierunt etiam duae *Aeſchinis* orationes, vna contra Cteſiphontem, et altera περὶ παραπρεσβείας, cum duabus contrariis Demoſthenis de corona et de male acta legatione, graece Venetiis edente *Friderico Turriſano*, 1549. 8. *Fabr.* [De editione Taylori iam ſupra ad Demoſthenem potiora ſunt adnotata. Nouam recenſionem orationum et epiſtolarum Aeſch. inſtituit, easque cum variorum n. Brodaei, Iurini, Wolfii, Taylori, Marklandi ſuisque notis edidit *Reiske*:

Oratorum graecorum volumen tertium, Aeſchinis omnia complectens, editionem curauit Io. Iacob. Reiske — — vol. quartum, Aeſchinis ſecundum. curauit I. I. R. Lipſiae 1771. 8.

In

****) *Plinius* VII. 30. hiſt. „Aeſchines Athen. ſummus orator; quum accuſationem, qua fuerat vſus, Rhodi legiſſet, legit et defenſionem, ob quam in illud depulſus fuerat exſilium, mirantibusque, tum magis fuiſſe miraturos, dixit, ſi ipſum orantem audiuiſſent; in calamitate teſtis ingens factus inimici.“ Depulſum fuiſſe in exſilium, negat *Philoſtratus*; ſed ſponte prae taedio et pudore conceſſiſſe, adfirmat pag. 509.

In praefatione de edd. Aldina, Stephaniana et Tayloriana intelligenter aperteque iudicat. Textui graeco, ab Reiskio saepius refecto, subiectae sunt adnotationes, tum Reiskianae, tum eae, quas Taylor. ad calcem orationis cuiusque relegauerat. Epistolis Aesch. pariter substratae sunt Taylori aliorumque animaduersiones; pag. 703 sqq. sequuntur notulae Claudii Salmasii ad Aeschinem, quas ille olim in marginibus oratorum graec. a Stephano editorum, adscripserat, tum supplementa adnotationum Ier. Marklandi ad Aeschinem, in schedis Taylor. repertarum, et accessio ad notas Reiskii. Illas excipiunt scholia gr. ad Aeschinem, ex libro olim Eduardi Bernardi, nunc Bodleiano, a Griesbachio et Whytio exscripta, et a Reiskio, qui quidem illa parui existimat, (vid. praefat. ad illa pag. 714 sq.) primum publicata. Dicitur ei codici, s. editioni Aldinae Ioseph. Scaliger et illa scholia, et varias lectiones, haud constat, vnde petitas, et coniecturas denique, aut emendationes suas adscripsisse. Aliud eiusdem Aldinae exemplum, Bernardino simillimum, nisi vt alias pauciora illo, alias plura teneat, quod item a Scaligero conscriptum iisdem notis dicitur, e bibliotheca P. Wesselingii transiit in publicam Vltraiectinam, eiusque apographum, a Goensio exscriptum, accepit Reiskius. Denique nactus est beneficio Askewii schedas Taylori, in quarum altero volumine fuerunt orationes Aeschinis ex edit. H. Stephani, et in chartis interiectis praeter collationes codicum Lockerani, Harleyani et Meadini, etiam scholia graeca in or. Timarcheam, eadem cum illis, quae in Bernardino et Vltraiectino libro leguntur, in altero autem volumine fuit exemplum orat. Timarcheae ex edit. Taylori, puris interpolatum chartis, quibus idem Taylor. varias lectiones Meadini codicis in Timarcheam, et praeter ea scholia in eamdem orationem, ex eodem codice petita, inscripserat, ab illis Bernardini libri scholiis diuersa, et raro cum illis consententia; ambo tamen illos scholiastas, Bernardinum et Meadianum, Reiskius in nota p. 737. censet, non esse duo integros, a se diuersos, diuersorum auctorum commentarios, sed excerpta ex vnius vetusti grammatici commentario, alia ab aliis profecta, quae cuique adriderent, ea quoque decerpente. Horum scholiorum apographa Reiskius ita digessit, ordinauit et constituit, vt scholia, e cod. Bernardi depromta, insigniret littera *B.* e Meadino, *M.* In notis modo diuersitatem lectionis indicauit, modo emendauit, aut paucis illustrauit. Scholia ad Aeschinis orationem de falsa legatione Brookius ad hanc orat. primus quidem iam ediderat; sed Reiskius addidit lectionis varietatem. In fine prioris volum. leguntur lectionis varietates ex codice Helmstadiensi praestantissimo, Meadino aliisque libris, tum scriptis, tum editis, excerptae: quae continuantur in vol. II. Illas excipiunt indices egregii et cl. Matthaei libellus laudatus. Denique orationes Dinarchi, Lycurgi, Demadis et Andocidis. Hic repetam, *indicem auctorum, in scholiis ad Aeschinem laudatorum,* ad pagg. ed. H. Stephani, a *Tayloro* conditum et a *Reiskio*, praefixa stellula, auctum, ex huius ed. vol. I. pag. 718.

Aeschines 27. antepen.
Andocides 14, 39.
* Aristophanes 27, 4.
Caecilius 28, 3.
Callimachus 26, 6.
Demetrius Phalereus, 28, 3.
Demosthenes 4, 27. 22, 31. 29, 25.
Dinarchus 26, 16.
Hermippus 28, 3.

Hype

Ad commentarios ipse scholiasta suos ad Demosthenem prouocat pag. 28, 3. *ἔγνωμεν καὶ τοῦτο ἐν τοῖς δημοσθενικοῖς*, et paullo post *ὡς καὶ τοῦτο ἔγνωμεν ἐν τῷ ὑπὲρ στεφάνου*, quos ad locos Taylor. in Aduersariis haec adnotauit: „Quasi *annotasset* idem scholiastes noster ad Demosthenem. Neque interea est Vlpianus. Nam Vlpianum in sequentibus laudat." Hactenus Reiske. *Harl.*]

Morbum Deliorum pestilentem, ab Aeschine descriptum, illustrat *Hieronymus Mercurialis* III. 18. var. lectionn. Aeschinis loca quaedam illustrat *Palmerius* Exercitt. ad graec. scriptores pag. 650 sqq. [De vita et orationibus Aeschinis egit Abb. *Vatry* in Actis acad. reg. Paris. Inscription. tom. XIV. — Excerpserat quaedam ex Aeschinis oratt. Macar. Chrysocephal. vid. *Villoison.* Anecdota graeca, tom. II. pag. 10.]

Fuit etiam oratio olim sub Aeschinis nomine, quae inscribebatur, *Δηλιακὸς νόμος*; sed eam alterius fuisse Aeschinis, veteres testantur. *Photius*: *οὐκ ἐγκρίνει δὲ αὐτὸν ὁ Καικίλιος, ἀλλ' Αἰσχίνην ἄλλον σύγχρονον τοῦδε Ἀθηναῖον τὸν πατέρα τοῦ λόγου φησίν.* Hyperidi videtur tribuere Plutarchus. Idem fratres Aeschinis memorat Aphobum et Democharem, qui Photio et Apollonio, immo ipsi Aeschini sunt Ἀφόβητος et Φιλόχαρις. Et in vita Aeschinis Democharem anonymus vocat Demosthenis *ἀδελφιδοῦν*.

X. HYPERIDES, Colyttensis, Atticus, Platonis et Isocratis auditor, pater rhetoris *Glaucippi* [ffff]), cuius orationes Plutarchus memorat, amicus Demosthenis, sed reip. amantior, vnde non dubitauit illum acceptae ab Harpalo pecuniae accusare, et ad [gggg]) exsilium compellere. [Varias pro republica suscepit legationes; ad Eleos, *Pausan.* V. p. 431. et *Pseudo-Plutarch.* de vitis X. orat. p. 850. A. ad Rhodios, *Pseudo-Plutarch.* l. c. adnotante *Ruhnkenio* in historia critica oratorum gr. p. LXXI.] Postea eidem Demostheni iterum conciliatus, periit eodem fere, quo Demosthenes, tempore. Nam victis ad Cranonem Olymp. CXIV. 3. Atheniensibus [P] ex templo Cereris, quo confugerat, protractus atque Antipatro traditus est, excisaque, vel, ne patriae res prodere cogeretur, praemorsa lingua, apud Cleonas occubuit. Vide Plutarch. in Phocione p. 754. Cadauer eius insepultum abiectum, vt

ffff) Conf. *Photium* p. 1480. Eius orationem *contra Phocionem* laudat *Plutarch.* Phoc. p. 743. C. notante *Ruhnkenio* in hist. crit. orator. graecor. pag. 89. *Harl.*

gggg) Vide *Plutarchum* in Hyperidis vita, et *Iustinum* XIII. 5. *Benedicti Aueranii* diss. 76 sq. ad Ciceronem, tom. II. Oper. p. 345 sqq. Vetus inscriptio apud *Iacobum Sponium* p. 137. Miscell.

ΥΠΕΡΙΔΗΣ ΡΗΤΩΡ
ΤΕΥΣΙΑΔΗΣ ΕΠΟΙΕΙ.

vt notat etiam Suidas in Ὑπερόριον. Sublimitatis expertem et adfectus vehementius commouendi imperitum fuisse, notat *Longinus* [sect. 34. vbi Demosthenis et Hyperidis comparatio instituitur, et virtutes Hyperidis summis laudibus extolluntur.] p. 190. *Dio* autem *Chrysostomus* inter omnes oratores, prae Demosthene ipso et Lysia, legendum commendat viro, ciuilis eloquentiae studioso, Hyperidem et Aeschinem. Locum eius ex dissertatione insigni XVIII. siue epistola potius περὶ λόγε ἀσκήσεως adscribam: Τῶν γε μὴν Ῥητόρων τὲς ἀρίςες τίς ἐκ ἐπίςαται; Δημοσθένην μὲν δυνάμει τε ἀπαγγελίας καὶ δεινότητος διανοίας, καὶ πλήθει λόγων πάντας τὲς Ῥήτορας ὑποβεβληκότα· Λυσίαν δὲ βραχύτητι καὶ ἁπλότητι καὶ συνεχείᾳ διανοίας, καὶ τῷ λεληθέναι τὴν δεινότητα. Πλὴν ἐκ ἂν ἐγώ σοι συμβελεύσαιμι τὰ πολλὰ τέτοις ἐντυγχάνειν, ἀλλ' Ὑπερίδῃ τε μᾶλλον καὶ Αἰσχίνῃ. Τέτων γὰρ ἁπλέςεραί τε αἱ δυνάμεις, καὶ εὐληπτότεραι αἱ κατασκευαὶ, καὶ τὸ κάλλος τῶν ὀνομάτων ἐδὲν ἐκείνων λειπόμενον. Ἀλλὰ καὶ Λυκέργῳ συμβελεύσαιμ' ἂν ἐντυγχάνειν σε, ἐλαφροτέρῳ τέτων ὄντι καὶ ἐμφαίνοντί τινα ἐν τοῖς λόγοις ἁπλότητα τῦ τρόπε. Argumenta orationum Hyperidis scripserat *Aelius Harpocratio*, teste Suida [et Eudocia p. 66.], Idem Suidas [nec non Eudocia l. c.] testatur, ***Caium Harpocrationem*** scripsisse περὶ τῶν Ὑπερίδε καὶ Λυσίε λόγων.

Orationes Hyperidis inter LXXVII. quae sub eius nomine olim ferebantur, fuerunt genuinae LII. teste Plutarcho et Photio, (male νς' in Suidae codicibus,) iunctimque vno ordine legebantur, ita, vt tricesimam laudet Harpocration in Κομιςικὰ πλοῖα. Eorum omnium titulos etiamnum habemus ordine litterarum hic a me digestos: ex orationibus ipsis ne vnicam [hhhh]) quidem, excepta illa, quae inter Demosthenicas nr. 17. legitur, περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν. [adde tamen paullo post ad orationem πρὸς Ἀριςογείτονα notata.]

Κατ' Ἀθηνογένες α'. β'. Harpocrat. et Apostolius XVIII. 11. Prouerb. vbi male editum Εὐθυνογένες pro Ἀθηνογένες, vt *Meursio* in Biblioth. Attica notatum. *Fabric.* [Apud *Longinum* sect. 34. §. 3. fin. p. 190. edit. Tollii in codd. Dudithii, Ambrosio-Mediolansi et vtroque Vaticano post verba τότε πλέον ἀφίςαται legitur adhuc, quod Dudithius scholion habet, τό γέ τοι περὶ Φρυγὸς Ἀθηνογενῦς, (cod. Ambros. Φρυγίης ἢ Ἀθηνογ. apud Wolfium in prolegomenis ad Demosthenem Φρυγίας, ἢ Ἀθηνογ.) λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν, ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερίδην συνέςησεν. Sed *Henr. Leonard. Schurzfleisch.* in comment. de Dionysio Longino περὶ ὕψες ad fidem codd. a Iac. Tollio omissorum, recensito notisque e schedis fratris aucto, Witteb. 1711. p. 60 sq. scholion istud ita corrigit τό γέ τοι ὑπὲρ Φρύνης ἢ καθ' Ἀθηνογένες λογίδιον, εἰ ἐπιχειρήσειεν, (n. Longinus) ὁ γράφων, vel etiam ἐπιχειρήσας ὁ γράφων etc. et interpretatur: — *si eas orationes, quum haec scriberet, in manus sumsisset recensuissetque Longinus noster, maiori mihi persuadeo adhuc laude eum Hyperidem mactaturum, studiosisque sublimitatis commendaturum fuisse. Harl.*

Ὑπὲρ Ἀκαδήμε. Harpocrat. in Ἡφαιςία.

Περὶ

hhhh) In Bibliotheca Budensi Matth. Coruini Regis *vidimus integrum Hyperidem cum locupletissimis scholiis, librum, multis etiam censibus redimendum.* Ioh. Alex. Brassicanus praefat. ad Saluian.

Περὶ τῶν ϛρατηγῶν πρὸς Ἀλέξανδρον. Plutarch. in Hyperide. [P]

Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν. Exſtat, vt iam dixi, inter Demoſthenicas nr. XVII.

Κατ' Ἀντίȣ. Harpocrat. [qui frequenter prouocat ad Hyperidis auctoritatem. vide elenchum veterum ſcriptorum, ab Harpocratione citatorum, in edit. Blancardi p. 361.]

Πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ θησαυρȣ̃. *Pollux* [lib. III. ſect. 27.] *Harpocrat.* [in Κολωναίτας etc.]

Κατ' Ἀριϛαγόρας α'. β'. aduerſus Ariſtagoram meretricem. *Athen.* XIII. *Harpocration* in Ἀφύαι, *Theon.* progymnaſm. p. 14. cuius locum corruptum emendat *Meurſius* III. 8. Attic. Lectt.

Κατ' Ἀριϛαγόρȣ ἀπροϛασίȣ, α'. β'. *Harpocrat.* [*Athen.* XIII. pag. 587. C. D.]

Πρὸς Ἀριϛογείτονα iiii). *Harpocrat.* *Vlpianus* in Olynthiac. II. *Suid.* in Ἀπεψηφίσατο. *Fabric.* Huius orationis veteres grammatici ſaepius meminerunt, et fragmentum, latine verſum, ſumſit ex illa *Rutilius Lupus* de figuris ſentent. cap. 19. p. 63 ſqq. vbi conſules doctam notam *Ruhnkenii*, qui ex ſcholiaſte inedito ad Platonis Phileb. p. 74. B. locum ex hac oratione laudat. Inter orationes Demoſthenicas ſunt duae orationes contra Ariſtogitonem, quarum priorem *Reiskius* in adparatu critico ad Demoſthenem vol. *III.* p. 1187 ſq. 1192. inprimis p. 1199 ſqq. *Hyperidi* confidenter vindicat, eiusque memoriae gratulatur, ad nos monumentum vnum aliquod huius tanti ingenii, magnique id faciendum, iniurias temporum euiciſſe. „Inſunt, ait, huic grauiſſimae orationi Hyperidis illi nerui fortes, inſunt animi nobiles, inſunt acres igniculi, ineſt color virilis roboris, vnde Hyperidea agnoſci teſtatur Dio Chryſoſtomus, hunc oratorem prae ipſo Demoſthene homini ciuili impenſius commendans; in quo ille recte et ex animi mei ſententia iudicat." Comparat paullo vberius Demoſthenem cum Hyperide, et hunc illi ferme praefert. *Taylor.* in notis ad Demoſth. orationes contra Ariſtogitona, init. pag. 509. edit. Cantabrig. vtramque abiudicat Demoſtheni, eius ingenio atque eloquentia priorem potiſſimum indignam et declamatiunculam, qualem hodie vix ſcribamus, eſſe exiſtimat; quod iudicium durum eſſe videtur Reiskio. Idem Taylor. veterum criticorum et grammaticorum, quorum alii adſignant illam orationem Demoſtheni, alii abiudicant, alii haerent, iudicia collegit. *Harl.*

[Κατὰ Ἀριϛοφῶντος. *Pollux* VII. ſect. 11. *Harl.*]

[Ὑπὲρ

iiii) *Ariſtogiton*, orator Athenienſis, propter impudentiam, *canis* adpellatus, teſte Suida, compoſuerat ἀπολογίαν πρὸς Δημοσθένην τὸν ϛρατηγόν, πρὸς Λυκȣ̃ργον κατὰ Τιμοθέȣ, κατὰ Τιμάρχȣ, κατὰ Ὑπερίδȣ παρανόμων, (confer *Tzetz.* Chil. VI. v. 94 ſq.) κατὰ Θρασύλλȣ, κατὰ Φρύνης, et Ὀρφανικόν. *Fabric.* Rogante Hyperide, pſephiſma factum eſt, vt ſerui fierent liberi, peregrini ius ciuitatis atticae acciperent, et ἄτιμοι reſtituerentur. Id decretum Ariſtogiton vehementer exagitauit; et Hyperides defendit. vid. *Ruhnken.* ad Rutil. Lupum cap. 19. p. 64. De *Ariſtogitone* moleſto illo adcuſatore, et Demoſthenis in republica adminiſtranda aduerſario, vide infra in vol. ſq. in Elencho philoſophorum cynicorum, *Mauſſacum* ad Harpocrat. p. 117. et *Taylor.* ad init. orationis Aeſchinis contra Timarchum, et ad init. notarum ad Demoſth. orat. contra Ariſtogitona, p. 510. tom. III. edit. Cantabrig. *Harl.*

[Ὑπὲρ Ἀρπάλυ. *Pollux* X. 159. qui tamen ipse addit, si non falsa est Hyperidis ista oratio. *Harl.*]

Κατ' Ἀρχεστρατίδυ. *Ammonius* in Ἱερά. *Harpocrat.* et *Apsines* Rhetoric. apud quem male legitur Ἀρχεστράτυ pro Ἀρχεστρατίδυ.

Κατ' Αὐτοκλέυς. *Harpocrat.* *Apostolius* IX. 6. Prouerb.

Πρὸς Δάμιππον. *Harpocrat.* in Πρόσκλησις.

Δηλιακός. *Plutarch.* in Hyperide et Aeschine, cui a quibusdam tributus fuit Δηλιακὸς λόγος. *Athenaeus* lib. X. [6. ibique Casaubon.] *Photius*, *Sopater* p. 138. et Anonymus in Hermog. [p. 389. inter rhetor. Aldinos, *Io. Siceliota* comm. MSt. in Hermogenem, apud *Ruhnken.* hist. crit. p. 69 sq. *Heeren* ad Menandr. rhetor. p. 42.] *Priscianus* lib. XVIII. [*Faber* ad Dion. Longin. sect. 34. §. 2. nr. 20. p. 190. edit. Tollii.] Ceterum in scholiis ad Aristoph. Aues 881. male excusum Ὑπερίδης ἐν τῷ χαλκῷ pro ἐν Δηλιακῷ. Vide *Meursii* Biblioth. Attic. et III. 5. Attic. Lect. [*Henr. Vales.* in notas Maussaci ad Harpocrat. pag. 338. aut in edit. Blancardi p. 135. qui etiam coniecerat ἐν τῷ Κυθνιακῷ, quam posteriorem coniecturam reiicit probatque priorem *Ruhnken.* in hist. crit. orat. graec. pag. LXX.]

Κατὰ Δημάδυ. Harpocrat. Athen. Suidas in Λιτή. *Porphyrius* quaest. Homer. I. *Etymol. M.* in Ἐπίβολος, vbi male editur κατὰ Δημάρχυ. *Fabric.* — Scholiast. ad *Aristoph.* Plutum 690. *Lycurgo* ἐν τῷ κατὰ Δημάδυ λόγῳ adsignat eumdem locum, quem *Harpocration* in Παρεῖαι ὄφεις ex *Hyperidis* oratione κατὰ Δημάδυ excitat. At, quum constet, easdem orationes saepe diuersis auctoribus adscribi: *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. p. 230. not. 16. cum Harpocratione, Suida et Photio in Lexico praefert *Hyperidem. Harl.*

Κατὰ Δημάρχυ. Vide, quae iam dixi de oratione aduersus Demadem.

Πρὸς τὴν Δημέυ γραφήν. Aduersus Demeam, Demadis, rhetoris, filium, *Pollux* [X. 15. vbi in edit. Hemsterhus. legitur πρὸς Δημέαν et interpretes multi sunt de scriptura.] et *Harpocrat.* apud quorum vtrumque male Δημαίυ. Vide *Meursii* Lect. Attic. lib. I. cap. 5. [Κατὰ Δημέυ ξενίας. *Harpocrat.* in voc. Χαλκεῖα, pag. 345. edit. Blancardi. Apud eumdem saepius citatur, sed varia scriptura, quam *Meursius* l. c. restituit. *Harl.*]

Κατὰ Δημητρίας, ἀποστασίυ. Harpocrat.

Κατὰ Δημοσθένυς. *Plutarch.* in Hyperide et Demosthene. *Athenaeus*, *Priscianus* lib. X. Harpocrat. et Suidas. [P]

Πρὸς Διώνδαν. *Porphyrius* apud Euseb. X. 3. Praeparat.

Πρὸς Ἐπικλέα. Pollux, Harpocrat.

Ἐπιτάφιος ἐπὶ Λεωσθένει καὶ τοῖς πεσῦσιν ἐν Λαμιακῷ πολέμῳ. *Diodorus Sic.* lib. XVIII. *Plutarchus* in Hyperide. *Dionys. Halicarnasseus* in arte cap. 6. *Longinus* Περὶ ὕψυς sect. 34, 2. *Theo* progymnasm. II. Vide *Meursii* Lect. Attic. IV. 4. vbi in Plutarchi verbis pro Λεωσθένει male excusum est Δημοσθένει. *Fabric.* Fragmentum nobile seruauit *Stobaeus* serm. CXXIII. p. 618. inde repetitum a *Tayloro* Lect. Lysiac. cap. III. p. 232 sq.

p. 232 sq. edit. Reisk. atque emendatum a *Ruhnkenio* in hist. crit. oratorum graec. pag. LXIX. et a *Toupio* ad Longin. de sublimitate sect. 34. pag. 348 sq. edit. sec. *Harl.*

Περὶ τῶν Εὐβέλε δωρεῶν. *Porphyrius* apud Euseb. X. 3. Praeparat. *Harpocration* in voc. Εὔβουλος.

Περὶ Εὐθυνογένους. α΄. β΄. *Apostol.* XVIII. 11. Prouerb. Sed legendum ibi est Ἀθηνογένους.

Προς Θασίους. *Pollux* VII. 32. sect. 149.

Ὑπὲρ τοῦ ἱππέων κλήρου. α΄. β΄. *Harpocrat.*

Ὑπὲρ Καλλίππου. *Plutarch.* in Hyperide, *Harpocrat.*

Κατὰ Κόνωνος. *Harpocrat.*

[Ὑπὲρ Κρατίνου. Vetus lexic. in Biblioth. Coislin. pag. 482.]

[Κυθνιακός Suid. voc. Θαῤῥαλέον. Sed *Ruhnkenio* in hist. crit. oratorum graec. pag. LXX. suspectus est titulus, dum alterius scriptoris auctoritate confirmetur. *Harl.*]

Ὑπὲρ Λυκόφρονος. *Pollux* [II. 151. VIII. 52. IX. 137. et 156.]

Ὑπὲρ Λυκούργου. *Apsines* in Rhetoric.

Πρὸς Λυκοῦργον. Vide infra Ὑπὲρ Σιμμίου.

Κατὰ Μαντιθέου. *Athenaeus*, *Harpocrat.*

Ὑπὲρ Μηκάλου. *Pollux* VII. 33. [191. vbi vid. Iungermann. Μυκάλου rescripsit Kühn. aliter sensit Hemsterhus. vt actutum adnotabimus.]

Ὑπὲρ Μιμικᾶς. *Pollux*, X. 8. sect. 39. nisi legendum ὑπὲρ Μηκάλου, vti ex VII. 33. sect. 191. vbi idem fragmentum refertur, coniicit Meursius. *Fabric.* Varia est lectio in priore Pollucis loco. Cod. Iungermann. exhibet ἐν τῷ ὑπερμίκας· Kühn. in cod. reperit ὑπὲρ μίκας· ex quo effecit ὑπὲρ νικᾶς, dorice, exposuitque de Hyperidis oratione, apud Elienses habita, pro *Callippo*, Atheniensi. Qui quum argueretur ab Hellanodicis, quod victoriam Olympicam sibi emisset ab antagonistis, ideoque multa ei esset dicta: Hyperides publice missus est Elidem, vt Callipum victoriamque eius defenderet, multamque abolendam curaret. Hanc orationem et simul omnem rem commemorat Plutarchus in vita Hyperidis. Illam vero Kühnii coniecturam Hemsterhus. non solum adprobauit, sed etiam in contextum admisit, et vero reponendam putauit loco paullo ante citato Pollucis lib. VII. 191. vbi Kühnius Μυκάλου in contextu reddiderat. *Harl.* Toupius Em. in Suid. IV. pag. 386. ed. nou. Ox. apud Poll. X, 39. reponit περὶ αἰκίας, vt intelligatur oratio aduersus Mantitheum, vel περὶ οἰκίας (coll. Harpocr. voc. Γρύλλος. *Beck.*

Ὑπὲρ Ξενίππου. *Harpocrat.*

Ὑπὲρ Ξενοφίλου α΄. β΄. *Harpocrat.* in Κεραμεῖς, [et in Ὑσίαι.]

Περὶ Ὀχετοῦ. *Pollux* X. 5. sect. 30.

Πρὸς Πάγκαλον. *Harpocrat.*

Κατὰ Πασικλέους. *Harpocrat.* [in Ἔνδεια et Συμμορία,] *Etymol.* M. *Pollux* [IX. sect. 36. vbi citatur ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως πρὸς Πασικλέα.] *Priscianus* lib. XVIII.

[Κατὰ

[Κατὰ Πατροκλέους. *Harpocrat.* in Παράβυστον. *Pollux* IV. sect. 122. vbi v. interprr. et infra in oratt. Hyperidis dubiae fidei.]

Πλαταϊκός. *Plutarch.* de gloria Atheniensium pag. 350. B. vbi eam praefert Aristidis παραγγελία νίκης. *Fabric.* At oratio Πλαταϊκὸς est Isocratis. Quare *Ruhnken.* l. c. pag. LXX. adsentitur Valckenario, Δηλιακὸς reponenti. *Harl.*

Κατὰ Πολυεύκτου περὶ τοῦ διαγράμματος, siue Περὶ τοῦ Πολυεύκτου στρατηγεῖν. *Harpocrat. Etymol. M.*

Πρὸς Πυθέαν. Vide Ὑπὲρ Σιμμίου.

Ὑπὲρ τοῦ πυράνδρου κλήρου. *Harpocrat.* [¶]

[Ῥοδιακὸς, oratio, quam habuit Hyperides, legatus ad Rhodios. Grammaticus Sangermanensis mst. teste *Ruhnkenio*, in hist. crit. orator. graec. pag. LXXI. *Harl.*

Ὑπὲρ Σιμμίου πρὸς Πυθέαν καὶ Λυκοῦργον. *Harpocrat.* in Ἐπιχειροτονία.

Περὶ τῶν στρατηγῶν. Supra in Πρὸς Ἀλέξανδρον.

Συνηγορικός. *Pollux.* III. 25. sect. 125.

Περὶ ταρίχους, α΄, β΄. *Apostol.* V. 8. prouerb. [A *Polluce* IX. sect. 34. citatur ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῦ ταρίχους, quod versum est *in salsamentis*. *Harpocrat.* in voc. Ναύκληρος citat Hyperidem ἐν τῷ περὶ τοῦ Ταρίχους.]

Πρὸς Τίμανδρον, *Suidas* in Παιδάριον.

Πρὸς Ὑγιαίνοντα, aduersus Hygiaenontem. *Harpocrat.*

Περὶ τῆς Φυλακῆς τῶν τριηρῶν. *Plutarch.* in Hyperide. *Harpocrat.* tum alibi, tum in Προβόλιον, vbi cum Meursio legendum ἐν τῷ περὶ τῆς Φυλακῆς τῶν τριήρων ἐπιτροπικῷ. Male enim editur τῶν Τυῤῥηνῶν τροπικῶν.

Κατὰ Φιλιππίδου. *Athen.* lib. XII.

Κατὰ Φιλοκράτους. *Demosthenes* orat. Περὶ παραπρεσβείας.

Ὑπὲρ Φορμισίου. *Harpocrat.*

Ὑπὲρ Φρύνης, pro Phryne, siue, vt vero nomine vocabatur, Mnesarete, meretrice Thespiaca, quam impietatis accusauerant Euthias et Aristogiton. Ipsa vero diducta tunica et nudato pectore iudicum pedibus se aduoluens conspectu corporis, quod speciosissimum habebat, ita, vt pictores ad illius pulchritudinem kkkk) Veneris imagines solerent effingere, teste *Clemente Alex.* pag. 35. protreptici, iudices amplius permouit, quam Hyperides actione, quanquam admirabili, vt narrant *Quinctilianus* lib. II. cap. 15. *Sextus* II. aduersus Math. pag. 65. *Plutarchus* in Hyperide. *Athenaeus* lib. XIII. pag. 590. Meminere eiusdem orationis Harpocration pluribus locis, *Quinctilianus* X. 5. Vide et *Alciphronis* Epist. 30 sq. [et supra in: Κατ᾽ Ἀθηνογένους.]

kkkk) Sub meretricum imaginibus Deas adoratas notant *I. Frid. Gronouius* ad Statii Syluas pag. 41 sq. *Ianus Broukhusius* ad Propertium pag. 100 sq. Cum quibus confer, quae de sanctarum imaginibus in Romana ecclesia obseruat *Petrus Baylius* in Dictionario Hist. Critic. vbi de *Flora* nota (C).

Ὑπὲρ Χαιρεφίλε περὶ τῦ ταρίχες α', β'. *Pollux*, *Harpocrat.* *Athenaeus* lib. III. [Eadem fuisse videtur, quae supra Περὶ ταριχῦς citabatur.]

[Χαλκὸς, male. v. supra ad citatam orationem Δηλιακός.]

Πρὸς Χάρητα. *Pollux* [VIII. sect. 142.] et *Harpocrat.* [ꝑ]

Ex XXV. orationibus dubiae fidei, Hyperidi tributis, has quinque Meursii industria obseruauit:

Ὑπὲρ Ἀρπάλε. *Pollux.* X. 36. sect. 159.

Κατὰ Δημέε, ξενίας. *Harpocrat.*

Ὑπὲρ δημοποιητῦ. *Harpocrat.*

Ὑπὲρ Δωροθέε. *Harpocrat.* in Ἐπὶ κόρρης, vbi testatur, hanc orationem ab aliis adscriptam fuisse Philino.

Κατὰ Πατροκλέες. *Athen.* [XIII. pag. 587. A. et C.] *Harpocrat. et Suidas* in Νεμέας, vbi male editur Κατὰ Προκλέες, [in editione tamen Küsteri, sine vlla nota, recte editum est Κατὰ Πατροκλέες.] Tamquam genuina Hyperidis citatur ab eodem Suida in Αὐλαία, *Polluce* IV. sect. 122. et scriptore magni Etymologici. Omitto orationem, quam sub Hyperidis nomine scripsit *Himerius*, de qua *Photius* cod. CLXV. et CCXLIII. vbi excerpta quaedam, et *Adriani*, sophistae, declamationem, a *Philostrato* memoratam pag. 588. edit. Lipsiensis.

XI. DINARCHVS, Socratis cuiusdam, siue Sostrati F. gente Corinthius, sed ab adolescentia Athenis versatus, natus est Olymp. CIV. 4. archonte Nicophemo. [coniiciente *Dionysio Halic.* in Dinarcho nr. 4. Floruit, secundum cl. *Saxium* in Onom. literar. I. pag. 88. circiter A. O. C. 3686. Olymp. CXV. 2. ante C. N. 317. V. C. 435. *Harl.*] Auditor fuit Theophrasti, et orationes scribere coepit anno aetatis XXV. vel XXVI. sed post Hyperidis et Demosthenis mortem potissimum claruit, quorum eloquentiam aemulatus Cassandri et Antipatri fauit partibus, infestus Harpalo. Anaxicrate archonte, Olymp. CXVIII. 2. pulsus in exsilium, [v. *Dionys. Hal.* in Dinarcho cap. 2, 3. et 9. collato *Corsino* in fast. attic. tom. IV. pag. 66. et pag. 74.] cum Chalcide per quindecim annos commoratus esset, Athenas beneficio Theophrasti rediit, vbi post Antipatri mortem, quae accidit Olymp. CXXI. 3. insidiis Polysperchontis, inter cuius familiares fuerat, (vide Plutarch. in Phocione pag. 757.) periit, propior septuagenario. [Annos LXX. superasse videtur, si suspicio *Dionysii Halic.* de Dinarcho iudic. cap. IV. pag. 638. vol. V. ed. Reiskii talo nititur firmo, Dinarchum ab exsilio rediisse septuagenarium, et, si verum est, orationem Κατὰ Προξένε βλάβης, esse habitam a Dinarcho octogenario, vid. *Ruhnken.* ad Rutil. Lupum de fig. senten. cap. XVI. pag. 126.) vltimam aetatis metam adtigisse videtur. *Harl.*] Κρίθινος, f. *hordeaceus* Demosthenes, velut rhetor ὑπόξυλος dictus est, teste *Hermogene* de form. orat. II. pag. 495. cuius adde scholiasten graecum, pag. 415. Sic *Lucius Photius Gallus* hordearius rhetor, *Sueton.* de rhet. cap. 2. propter hordei vilitatem, de qua *Gerhard. Kempherus* pag. 324 sq. ad Calpurnium. *Theodorus*, archiepiscopus Κρίθινος apud Leonem grammaticum pag. 451. *Hordeacea verba facere* in Stirosario Persico pag. 213. *panis aerumnae*, Surenhus. tom. IV. Mischnae pag. 252.

[*Ruhn-*

[*Ruhnken.* ad Rutil. Lup. de figg. lib. II. 5. pag. 88. in Longini fragmento pro — Τίμαρχος, Ἰσοκράτης, Δημοσθένης ὁ Κρίθινος, Ξενοφῶν corrigit — Δείναρχος, Δημοσθένης ὁ Κρίθινος, Ἰσοκράτης, Ἀντιφῶν. Eumdem Dinarchum vocatum esse ἄγροικον Δημοσθένην ex *Dionysio Halic.* in Dinarcho pag. 115. (cap. 8. pag. 647. ed. Reisk.) obseruat, et contra *Io. Taylorum* ad Aesch. contra Timarchum pag. 84. animaduertit, *Timarchum* oratorum numero esse excludendum, atque apud *Rutilium* II. 20, vbi vulgatur *Timarchi*, legendum *Dinarchi* etc. De varia Dinarchi ratione dicendi, et quos atque quomodo imitatus sit, denique de eius orationibus copiose egit *Dionysius Halicarn.* de Dinarcho capp. 5 sqq. pag. 638 sqq. *Harl.*] Dinarchos praeterea tres commemorat *Demetrius* llll) *Magnes* apud Dionysium Halicarnass. [cap. I. pag. 631. Opp. vol. V. edit. Reisk.] 1) *Dinarchum*, poetam, oratore antiquiorem, genere Delium, cuius meminit *Eusebius* Chron. ad num. DCCXX. respiciens scriptas ab eo Διονυσίου πράξεις. Confer *Cyrillum* X. contra Iulian. pag. 341. 2) *Dinarchum*, qui fabulas de rebus Cretensium collegerat, ὁ τὰς περὶ Κρήτην συναγήοχε μυθολογίας. 3) *Dinarchum*, auctorem λόγου περὶ Ὁμήρου. Ab his omnibus fortasse diuersus est *Dinarchus*, quem Hermias in irrisione gentilium, et Nemesius de natura hominis cap. 4. testantur cum Aristoxeno statuisse, quod anima hominis nihil aliud sit, quam harmonia. Mentio et alterius Dinarchi apud Plutarchum in Timoleonte pag. 246. atque 248. [P]

Sub Dinarchi, rhetoris, nomine orationes plures quam CLX. olim ferebantur, teste eodem Demetrio Magnete apud Dionysium Halicarnasseum, libello de Dinarcho, [cap. I. pag. 632. ed. Reisk.]; verum Plutarchus in vita Dinarchi auctor est, genuinas ipsius non plures fuisse quam mmmm) LXIV. [*Dionys. Halic.* cap. 4 sqq. de Dinarcho ex interno potissimum orationum charactere dicendique genere, et ex comparatione cum orationibus Lysiae, Demosthenis atque Hyperidis ostendere conatur, quae, cum publicae, tum priuatae, sint genuinae Dinarchi orationes, quae spuriae: pag. 638 sq. vniuerse contendit, Dinarchum coepisse orationes scribere a vicesimo quinto, vel sexto aetatis anno, Demosthene alias tunc etiam florente, et orationes, quae Nicophemo archonte antiquiores ei adscribuntur, non esse genuinas; ita et orationes, scriptas a tempore Anaxicratis vsque ad Philippi, inter spurias esse referendas. Cap. X. pag. 651. incipit recensere orationes et in classes describere: primum, quae orationes *publicae* sint genuinae; cap. XI. quae *publicae* oratt. sint spuriae; cap. XII. quae *priuatae* oratt. germanae habeantur, et cap. XIII. quae *priuatae* falso adscribantur nostro. Quas veras falsasue habuerit Dionysius, vel vna syllaba adnotabo. Spurias vero non omnes suo ordine posui, multo minus, vt parcerem chartae, caussas, cur Dionysius Hal. singulas habuerit spurias, adtuli. Inter fictitias, Dinarcho perperam adscriptas, retulit ille orationes *publicas* pag. 658. Αἰτωλικὸν, Ἀττικὸν, pag. 659. Διφίλῳ δημηγορικὸν, αἰτοῦντι δωρεὰς· quam Demostheni malit adscribere Dionysius; — Ἑρμίου ἐμπορίου ἐπιμελητοῦ περὶ τῶν κατηγορηθέντων ἀπολογία, pag. 660. ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐκδοῦναι Ἅρπαλον Ἀλεξάνδρῳ, tum Δηλιακόν. *Priuatas* vero pag. 665 sqq. Πρὸς Μελήσανδρον ὑπὲρ τῆς τριηραρχίας· Πρὸς Μαντίθεον· Πρὸς Ἀμυντικὸν duas orationes: Πρὸς Μήκυθον, μεταλλικόν· Πρὸς Χαρίδημον· Ὑπὲρ ἀντιδόσε-

llll) Δῆμος excusum ex compendio scripturae in libris MSS. vsitato. confer *Voss.* de Hist. gr. pag. 150.

mmmm) Suidas de Dinarcho: γράψας κατὰ μέν τινας λόγους τοὺς πάντας ξδ', κατὰ δὲ τὸ ἀληθέστερον, μόνους ξ', lege ξδ'.

δόσεως pro Megaclide: quarumdam titulos inserui reliquis, Fabricio memoratis. *Harl.*] Ex hic titulos LX. amplius, ab antiquis scriptoribus seruatos, Meursius in Bibliotheca Attica notauit, quos, literarum ordine a me digestos et nonnihil auctos, infra ponam, in quibus tres obseruabis orationes, quae adhuc nnnn) exstant: 1) *Aduersus Demosthenem.* 2) *Aduersus Aristogitonem.* 3) *Aduersus Philoclem.* Has cum aliis oratoribus *Aldus* Venet. 1513. fol. et *H. Stephanus* anno 1575. fol. gr. vulgauit, dehinc graece et latine edidit et Io. Wowerio, senatori Antwerpiano, dedicauit *Ianus Gruterus*, primam cum *Hieron. Wolfii*, reliquas binas cum versione *M. Balduini Ischami*, Gandauensis. Hanov. 1615. 8. in quo volumine simul Lycurgi, Lesbonactis, Herodis et Demadis orationes graece et latine leguntur. [*Reiskius* in oratorum graecorum vol. IV. gr. cum suis et Hieronymi Wolfii adnotationibus: vol. autem VIII. pag. 407 sqq. dedit *Dionysii Halicarnassei* iudicium de Dinarcho cum notis variorum suisque, et pag. 455 sqq. suas curas posteriores ad Dinarchi, Lycurgi et Andocidis orationes; pag. 612. indices; pag. 691 sq. *Io. Taylori* ad Dinarchum et Andocidem adnotatiunculas, denique pag. 723 sq. insignem veterum ac recentiorum, qui varia ratione de Dinarcho scripserunt, auctorum cumulum. *Harl.*] Sed tituli orationum Dinarchi, quos daturum me iam recipiebam, hi sunt:

Ἀγάθωνι συνηγορία siue Περὶ τῆς Ἀγάθωνος *διαμαρτυρίας. Dionys. Halicarnasseus* in indice orationum Dinarchi, [Oper. Dionys. edit. Reiskii pag. 664. genuina habetur.]

Κατὰ Ἀγασικλέους, siue, vt apud Suidam in Σκαφηφόροι, Ἀγησικλέους. Male apud *Dionysium* Πισικλέους. [sed correct. in edit. Reiskii pag. 652. genuina.] Vide *Harpocrationem* in Ἀγασικλῆς et alibi. [*Meursium* in bibl. att. voc. Δείναρχος.]

Συνηγορία ὑπὲρ Αἰσχίνου κατὰ Δεινίου. *Dionys.* [pag. 652. vbi vide notam. genuina.] *Harpocrat. Suidas* in Κλιμακίζειν, vbi male Ἰσηγορία. Vide *Meursii* Attic. Lect. V. 24. et Bibl. attic. voc. Δείναρχος.

Πρὸς Ἀμεινοκράτην διαδικασία περὶ καρπῶν χωρίου. *Dionys.* [pag. 663. genuina.]

Πρὸς Ἀντιφάνην περὶ τοῦ ἵππου ά, β'. *Dionys.* [pag. 664. genuina.] *Harpocrat.*

Κατὰ Ἀριστογείτονος. Exstat. Latine vertit *M. B. Ischamus.* Prae ceteris probatam notat *Plutarchus* in Dinarchi vita.

Κατ' Ἀριστονίκου περὶ τῶν Ἁρπαλίων. *Dionys.* [gen.]

Διαμαρτυρία ὡς οὐδέν εἰσιν ἐπίδικοι Ἀριστοφῶντος θυγατέρες. *Dionys.* [pag. 662. gen.] *Harpocrat.*

Πρὸς Ἀρχέστρατον. Confer *Meursii* Attic. Lect. III. 5. *Dionys.* [p. 662. genuina.] *Harpocrat. Suid.* in Ἀποψηφίζεσθαι.

Περὶ τοῦ Ἀρχεφῶντος κλήρου. *Dionys.* [pag. 664. genuina.]

Πρὸς Βιώτην παραγραφή. *Dionys.* [pag. 664. gen. sed orationem Πρὸς Βοιωτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος spuriam habet.]

Κατὰ

nnnn) Exstat etiam inter Demosthenis orat. *in Theocrinem*, quam Dinarcho nonnulli tribuerunt.

Κατὰ Γνώσιδος περὶ τῶν Ἁρπαλίων. *Dionys.* [gen. Γνωσίδος dedit Hudson. Κατ' Ἀγνωνίδου legendum videtur Reiskio in not. ad Dionys. iud. pag. 437. in edit. orator. graecor. pag. 437 sqq.] [¶]

Κατὰ Δάου ὑπὲρ ἀνδραπόδων. *Dionys.* [p. 664. genuina.]

Κατὰ Δεινίου. Vide supra ὑπὲρ Αἰσχίνου.

Κατὰ Δημοσθένους. *Harpocrat.* Dinarchi esse negavit Demetrius Magnes oooo). Ceterum sub eius nomine hodieque exstat, et cum versione *Hieron. Wolfii* inter Demosthenicas legitur numero XVIII. Vertit etiam *Guil. Canterus*, ad calcem Aristidis. Basil. 1566. fol.

Κατὰ Διονυσίου τοῦ ἐπὶ τῆς διοικήσεως. *Dionys.* [gen.]

Πρὸς Διοσκουρίδην περὶ νεῶν. *Dionys.* [p. 663. gen.] *Harpocrat.* Dinarchi ὑπὲρ τῆς νεὼς laudatur etiam ab Harpocrat. in Παρουσία.

[Διαδικασία εὐδανέμων, (si lectio est vera,) ὑπὲρ τοῦ κανῶς οὐδαμῶς. *Dion. Hal.* pag. 658. spuria]

Συνηγορία καθ' Ἡγελόχου ὑπὲρ ἐπικλήρου. *Dionys.* [p. 662. gen.] *Harpocrat.*

Κατὰ Ἡδύλης (male κατὰ Ἡδύκης apud *Dionysium Halic.* [p. 662. gen.] vide *Meurs.* Attic. Lect. Lib. III. c. 11.)

Κατὰ Θεοδώρου (apud Harpocrat. in Λουτροφόρος male κατὰ Θεοδότου.) *Dionys.* (pag. 654. spuria] pppp)

Κατὰ Θεοκρίνου (a quibusdam tributa Demostheni, inter cuius orationes hodieque legitur, vbi dicta vide.) [*Dionys. Hal.* p. 652 inter genuinas illam recepit.]

Περὶ τῆς ἱερείας διαδικασία. *Harpocr.* [apud Dion. Hal. p. 653. inter genuinas citatur διαδικασία —— ὑπὲρ ἱερωσύνης τοῦ Ποσειδῶνος, sed διαδικ. τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος, *Dion. Hal.* pag. 657. spuria est.]

Καθ' Ἱμεραίου. *Dionys.* [gen.] *Harpocrat.* [Maussac. ad Harpocr. voc. Ἀμμωνὶς legit καθ' Ἱμεραίου.]

Ἐπικληρικὸς ὑπὲρ τῆς Ἰοφῶντος θυγατρός. *Dionys.* [gen.]

Ὑπὲρ τοῦ ἵππου. Vide supra, πρὸς Ἀντιφάνην.

Κατὰ Καλλαισχρου περὶ τῶν τιμῶν. *Dionys.* [gen.] *Harpocrat.*

Κάλλιππος ὑπὲρ υἱοποιητοῦ s. κατὰ Καλίππου (ap. Suid. in Ὑπονομεύτες male κατὰ Καλλίστου) *Dionys.* [p. 664. gen.] *Harpocrat.*

Κατὰ Καλλισθένους ἔνδειξις. *Harpocrat.*

Κατὰ

oooo) *Demetrius Magnes* apud Dionysium Halicarnass. [pag. 632. ed. Reisk.] καὶ νομίσειεν ἄν τις εὐήθεις εἶναι πρὸς τοὺς ὑπολαβόντας τὸν λόγον τὸν κατὰ Δημοσθένους εἶναι τοῦ Δεινάρχου, πολὺ γὰρ ἀπέχει τοῦ χαρακτῆρος. Ἀλλ' ὅμως τοσούτους σκοποὺς ἐπιπεπόληκεν, ὥστε τοὺς μὲν ἄλλους αὐτοῦ λόγους σχεδὸν τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν ὄντας ἀγνοεῖν συμβέβηκε, τὸν δὲ μὴ γραφέντα ὑπ' αὐτοῦ, μόνον ἐκεῖνου νομίζεσθαι. *Fabric.* Duas autem Dinarchi orationes contra Demosthenem memorat, alteram περὶ τῶν Ἁρπαλίων, p. 654. genuinis adnumerat; alteram παρανόμων pag. 661. inter spurias refert, et tradit, illam in tabulis Pergamenis adscribi Callicrati. *Harl.*

pppp) Alia oratio priuata κατὰ Θεοδώρου, ψευδομαρτυριῶν, genuina habetur a *Dionysio Hal.* pag. 664. *Harl.*

Κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελία (male apud *Dionysium Halic.* κατὰ Κλεισθένους) *Harpocrat.* [gen. vide not. ad Dionys. Hal. pag. 653.]

[Κατὰ Κηρύκων. *Dionys.* p. 655. spuria.]

Κατὰ Κηφισοκλέους καὶ τῶν οἰκείων. *Dionys.* [gen. pag. 661.] *Harpocrat.*

[Πρὸς τὴν Κηφισῶντος, aut Κηφισοφῶντα, ἀπογραφήν. *Dionys. Hal.* p. 653. gen.]

Κατὰ Κλεομέδοντος, αἰκίας, α΄. β΄. *Dionys.* [p. 663. genuina.] *Ammonius* in μαρτυρία et ἐκμαρτυρία. *Harpocrat. Porphyrius* apud *Euseb.* Lib. X. praeparat. c. 3. vbi notat, Dinarchum in hac orat. multa ad verbum petiisse ex orat. Demosthenis aduersus Cononem.

Κροκωνιδῶν διαδικασία, *Harpocrat.*

Πρὸς τὴν Κτησιφῶντος ἀπογραφὴν α΄, β΄. *Dionys.*

Κατὰ Λεωχάρους. *Suid.* in Δεῦρο. [?]

Κατὰ Λυκούργου, εὐθῦναι. *Dionys.* [gen.] *Harpocrat. Suidas* in καταλεύσιμον. *Etymolog.* in Ἱεροποιοί.

Πρὸς τοὺς Λυκούργου παῖδας. *Harpocrat.* in ἀπονομή.

Κατὰ Λυσικράτους ὑπὲρ Νικομάχου. *Dionys.* T. 2. pag. 114. [pag. 640. ed. Reisk.] *Harpocr.* in Κρᾶσις.

Κατὰ Μεναίχμου. ap. *Suid.* in Πραγματεία, nisi leg. κατὰ Μενεσαίχμου, quae Lycurgi oratio erat: [et *Dionys.* p. 659. qui duas citat, abiudicat *Dinarcho.*]

[Κατὰ Μενεκλέους. *Dionys.* p. 656. spur.]

Περὶ Μνησικλέους siue ὑπὲρ τοῦ Μνησικλέους κλήρου. *Dionys.* [gen.]

Κατὰ Μοσχίωνος. *Harpocrat.* [*Dionys.* p. 655. spuria.]

[Περὶ τῆς Μυρρίνης καὶ τῆς Μίλακος. *Dionys.* pag. 657. spuria.]

Ὑπὲρ νεώς. Supra in πρὸς Διοσκουρίδην.

Ὑπὲρ Νικομάχου. Supra in κατὰ Λυσικράτους.

Πρὸς Νικοκράτην. *Dionys.* [p. 662. genuina.]

Πρὸς Ξενοφῶντα, ἀποστασίου. *Laërtius* II. 52. [*Dionys. Halic.* p. 664. inter priuatas genuina habetur.]

Συνηγορία Παρμένοντι ὑπὲρ ἀνδραπόδου, βλάβης. *Dionys.* [p. 662. gen.]

Ἐρανικὸς μετὰ τῶν Πατροκλέους παίδων. *Harpocrat.*

Κατὰ Πεδιέως. *Dionys.* [p. 663. gen. Sed πρὸς Πεδιέα παραγραφὴ, p. 664. spuria censetur.]

Πιερινικός. Vide infra Τυρρηνικός.

Κατὰ Πιστικλέους. Vide supra Ἀγασικλέους.

Κατὰ Πιστίου. *Dionys.* [gen.] *Harpocrat.* et *Plutarch.* ubi male Πασίου. Vide *Meurs.* III. 5. Attic. Lect.

Κατὰ Ποθέου. *Stephanus Byz.* in Αἴγιναι, sed legendum Πυθέου.

Κατὰ Πολυεύκτου, ἀπόφασις. *Harpocrat. Suid. Priscian.*

Κατὰ

Κατὰ Πολυεύκτȣ βασιλεύειν λαχόντος, δοκιμασία. *Dionyſ.* [p. 651. genuina] *Harpocr.*

Κατὰ Πολυεύκτȣ δωροδοκίας. *Harpocrat.*

Κατὰ Πολυεύκτȣ ἐκφυλλοφορηθέντος, ὑπὸ τῆς βȣλῆς ἔνδειξις. *Dionyſ.* [ibid. genuina] *Harpocrat.* et *Suid.*

Κατὰ Πολυεύκτȣ περὶ τȣ̃ Γεωφανȣ̃ς. male apud Dionyſ. Τεωφανȣ̃ς. Vide *Meurſii* III. 11. Attic. Lect. [et correctum in ed. Reiskii pag. 651. genuina.]

Κατὰ Ποσιδίππȣ. *Dionyſ.* [p. 662. genuina.] *Harpocrat.* in Οἴκημα.

Πρὸς τȣ̀ς Πατροκλέȣς παῖδας ἐρανικός. *Harpocrat.* et *Dionyſ.* [p. 663. genuina.] vbi male Προκλέȣς.

Κατὰ Προξένȣ, βλάβης. *Dionyſ.* T. 2. p. 113. [cap. III. pag. 635 ſq. ed. Reisk. vol. V. Opp. Dionyſii, p. 661. inter genuinas priuatas orationes.] *Plutarchus* in vita, qui ait, hanc orationem, qua Proxenum, hoſpitem et amicum, accuſare non dubitauit Dinarchus, a ſene et oculis capto dictam eſſe primam omnium in foro: antea enim aliis tantum orationes compoſuiſſe, accepta mercede. Meminit etiam Harpocrat. apud quem λαβῆς vitioſe excuſum in ἀργυρὶς θήκη. [alia genuina priuata or. κατὰ Προξένȣ, ὕβρεως. *Dionyſ. Hal.* pag. 663.] [¶]

Κατὰ Πυθέȣ, ὕβρεως. *Dionyſ.*

Κατὰ Πυθέȣ, ξενίας. *Dionyſ.* [gen.] *Harpocr. Stephanus* in Αἴγινα.

Κατὰ Πυθέȣ, περὶ τῶν κατὰ τὸ ἐμπόριον. *Dionyſ.* [gen.]

[Κατὰ Σπȣδίȣ. *Dionyſ.* p. 657. ſpur.]

Κατὰ Στεφάνȣ. *Dionyſ.* [genuina.] *Harpocrat.*

Κατὰ Τιμοκράτȣς. *Dionyſ.* [genuin., alia contra eum p. 657. ſpuria.] *Harpocrat.*

Τυραννικός. apud *Harpocrat.* in Κέρκȣρος, Λιπάρα, Οἴκημα, Στρομφίδες, Νῆσοι.

Τυῤῥηνικός. *Harpocrat.* [vbi v. not. Valeſ. p. 48. col. 2.] et *Suid.* in Περίστασιν (male ap. *Dionyſ.* πιρηνικός.) [ſed correct. in ed. Reiskii p. 652. et genuina habetur oratio.]

Διαδικασία Φαληρέων. *Dionyſ. Harpocrat.*

Πρὸς Φανοκλέα. *Dionyſ.* [p. 662. genuina.]

Κατὰ Φιλίππȣ μεταλλικός. *Dionyſ.* [p. 664. gen.]

Κατὰ Φιλοκλέȣς, ὑπὲρ τῶν Ἁρπαλίων. Exſtat, cum *Iſchami* verſione. [genuina. v. *Dionyſ.* p. 653. ibique not.]

Πρὸς Φιλωτάδην. *Dionyſ.* [p. 663. genuina.]

Κατὰ Φορμισίȣ, ἀσεβείας. *Dionyſ.* [pag. 652. vbi in contextu adhuc legitur κατὰ Φωρασεβείας, ſed emendatio Meurſii K. Φορμισίȣ, ἀσεβείας adfertur; genuina.] *Harpocrat. Suidas* in Ἠλινδημένον. Confer *Meurſium* IV. 16. Attic. Lect.

Ἀπολογία διαμαρτυρίας πρὸς τὴν Χάρητος εἰσαγγελίαν κατὰ Φειδιάδȣ γραμματέως. *Dionyſ.* [genuina habetur. pag. 653. alia priuata orat. de hereditate Hetietti ad Charetem, genuina pag. 663.]

Heronis, rhetoris, ἐξήγησιν Δεινάρχου memorat Suidas in Ἥρων.

Atque haec de decem celebribus Oratoribus Atticis dicta sufficiant. [Ceterorum quidem rhetorum et oratorum graecorum notitiam, literarum ordine digestam, seruauerat Fabricius libro quarto: ego tamen propter temporis ordinisque rationem paucos adhuc e multis attingam et quantum sufficiat, strictim persequar. *Harl.*

DEMADES. De hoc et *Lesbonacte* quia *Fabricius* demum lib. IV. cap. XXX. §. 13 et 14. egerat, ego illas sectiones ad suas sedes suumque opportunum locum reducam, insertis supplementis. De *Demade* peculiarem conscripsit commentationem *Hauptmannus*, plurimis e Fabricio nostro haustis, immutato ordine, mutatisque verbis, cum accessione quadam: quam dissertationem *Reiskius* in vol. IV. oratorum graecorum pag. 243 sqq. recepit. Plura de eo veterum loca excitauit *Taylor.* in prolegom. ad Demosth. in orator. graec. vol. VIII. p. 724. Supplementa egregia dedit *Ruhnken.* in historia critica oratorum pag. LXXI. sqq. *Lambinus* quoque et *Staueren* in minore editione ad Cornelium Nepot. XIX. 2. 1. de eo quaedam docte adscripserunt: item, quod Demadi publico decreto statua aenea in foro atheniensi posita est, *Freytag.* in Decade oratorum et rhetor. graecor. quibus statuae honoris caussa positae fuerunt, §. XIIII. pag. 55—63. — Fabricius igitur haec adnotauit:

Demades, Atheniensis, fuit e Laciadis, qqqq) populo Oeneidis tribus, patre obscuro, *Demade* rrrr), nec in scholis rhetorum enutritus, sed qui remigando ssss) victum sibi comparasset; at naturae beneficio atque exercitationis, (quod potentissimum genus discendi Quinctilianus adpellat,) euasit orator eloquentissimus tttt) ac valentissimus demagogus. [Hinc προστάτης τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων dicitur ab *Aeliano* V. H. lib. XII. cap. 43. Demagogi autem, iam notante *Perizonio* ad cit. locum Aeliani, populares erant, caussamque populi agebant in concionibus, et illustres saepe accusabant. adde *Hauptmann* p. 245. 247. 253 sq.] Vitae impurae ac dissolutae uuuu), atque si Plutarcho credimus vvvv), reip. Atheniensis naufragium, et, qui placeret

qqqq) *Suidas* in Δημάδ. (qui locus fugit praestantissimum *Meursium* lib. de populis Atticae,) vbi duos, [tres recenset], fingit Demades, certe de altero videtur adfirmare, quae priori Demadi, vel Demeae, Demadis filio, rectius tribuuntur. *Fabric.* adde Küster. ad Suidae locum, I. pag. 536. *Eudocia* quoque pag. 131. confudisse illos videtur. *Harl.*

rrrr) Demades ipse orat. de duodecennali: γεγονὼς γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Δημάδου πατρὸς, ὡς καὶ ὑμῶν οἱ πρεσβύτεροι γινώσκουσι, τὸν μὲν ἄλλον χρόνον οὕτως ἔζων, ὡς ἐδυνάμην, οὔτε κοινῇ τὸν δῆμον ἀδικῶν, οὔτ᾽ ἰδίᾳ λυπῶν οὐδένα τῶν ἐν τῇ πόλει, πειρώμενος δ᾽ ἀεὶ τοῖς ἰδίοις πόνοις τὴν ἀσθένειαν τοῦ βίου διορθώσασθαι. Parentem Demadis obscurum fuisse notat *Aelianus* XII. 43. var. hist. [vbi vide Perizon. Nuptiis filius factus est opulentus.]

ssss) *Sextus* II. adu. Math. p. 67. de Demade: Κωπηλάτης γὰρ ὤν, ὁμολογεῖται ἄριστος γεγονέναι Ῥήτωρ. *Syrianus* in Hermogen. pag. 16. Τινὲς καὶ τὴν ὅλην ῥητορικὴν τέχνην οὐ βούλονται, ἀλλ᾽ ἐμπειρίαν ἀπὸ τῆς τῶν μεταχειρισαμένων ἀπαιδευσίας ὡρμημένοι, οἷον Δημάδου τοῦ ἀπὸ τῆς κώπης ἀνέπτους, τὸ τοῦ λόγου, χερσὶν ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσαντος, καὶ Ἡγήμονος καὶ Πυθέου καὶ Ἀριστογείτονος. *Quinctil.* II. Instit. cap. 17. *adferunt, Demadem remigem et Aeschinem hypocritam oratores fuisse.* Conf. *Suidam* in Δημάδης et *Apostolium* prouerbio ἀπὸ κώπης ἐπὶ βῆμα, IV. 17. *Fabr.* adde *Hauptman.* pag. 247. qui laudat praeter ea *Stobaeum* serm. XXIX. pag. 204. ed. Basil. 1549. vbi Demades, interrogatus, quo doctore profecerit? nominasse dicitur βῆμα, *tribunal*, indicando, quod in ipsis negotiis experientia quauis sophistarum institutione sit melior. *Harl.*

tttt) *Plutarch.* in Demosthenis vita pag. 850. Πλὴν τόν γε Δημάδην πάντες ὡμολόγουν τῇ φύσει χρώμενον ἀνίκητον εἶναι, καὶ παραφέρειν αὐτὸν σχεδιάζοντα τὰς τοῦ Δημοσθένους σκέψεις καὶ παρασκευάς.

uuuu) Pytheas apud Athenaeum II. p. 44. F. de Demade: ὁ δὲ πορνοβοσκῶν καὶ μεθυσκόμενος κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην προγάστωρ ἡμῖν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀνακυκλεῖται. Pytheae huius mentio apud *Plutarchum* Phocione pag. 751.

placeret sibi in magnis opibus, vel per nefas corrasis wwww). Idem tamen, teste *Seneca* VI. 38. de benefic. damnauit eum, qui necessaria funeribus venditabat, cum probasset magnum lucrum comparasse, quod contingere illi sine multorum morte non poterat. Plurimum valuit Demades auctoritate apud populum Atheniensem per multum temporis, sed regum Macedonum potentiae cedendum ratus, cum a populo durius acta sua censeri intelligeret, contemsit ipsius iudicium his verbis: ὔτε ἑαυτῶν ἐςὲ κύριοι, ὔτε ἐμῦ. *Neque vestri iuris estis, neque in me ius habetis.* (Suid. in Δημάδ.) Philippo itaque bellum reip. inferenti prae timore se tradidit (*Lucian.* tom. II. pag. 257.) censuitque vt pacem cum rege inirent, non exspectatis, quod Phocion prudenter suadebat, conditionibus. (Plutarch. in Phocione p. 748.) quin et epistolam ad Philippum scripsit et filium ad eum misit, et decretum fecit, τῷ Φιλίππῳ τῦς Ἕλληνας ὑπακύειν, *Graecos Philippo parere.* [quod tamen Hauptm. p. 248. vix ante pugnam Chaeroneam ponere vult.] In pugna ad Chaeroneam captus, sed liber paulo post dimissus legationem ad eumdem regem pro reliquis captiuis 3090. [secundum fragm. Dem. 2000, secundum alios 3000.] et in his 1000. ciuibus obiuit, eorumque libertatem impetrauit. (*Demades* ipse in orat. Suid. in Δημάδης. *Sextus Empiricus* I. contra Grammaticos p. 59.) Alexandro adulatus eum Athenis pro concione ἐψηφίσατο Θεὸν τὸν τρισκαιδέκατον, *decreuit tertium decimum adscribendum inter XII. maiores coelites* siue Olympios Deos, quod non ferens populus ei indixit multam decem xxxx), (ita *Athenaeus* VI. p. 251.) vel plane centum talentorum, (ita *Aeliani* Codices V. 12. Var.) quod merito incredibile visum viris doctissimis ad Ael. locum. Demades vero de hoc similibusque decretis suis ita se purgauit: (apud Demetrium §. 301. de elocut.) τῦτο τὸ ψήφισμα ὐκ ἐγὼ ἔγραψα, ἀλλ᾽ ὁ πόλεμος Ἀλεξάνδρυ δόρατι γράφων. *Hanc non ego scripsi legem, sed bellum, Alexandri spiculo.* [v. *Hauptm.* p. 254. sq.] Mortuo rege, Macedonum exercitum Cyclopi excoecato contulit; (id. §. 302.) quum vero incertus adhuc de illius obitu rumor increbuisset, ὐ τέθνηκεν, inquit, Ἀλέξανδρος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὤζεν γὰρ ἂν ἡ οἰκυμένη τῦ νεκρῦ. *Non mortuus est Alexander, Athenienses, omnes enim terrae odore cadaueris perfusae essent,* (id. §. 300. et *Plutarch.* in Phocione p. 751.) Dehinc cum regnum Macedoniae peruenisset ad Antipatrum, non minus ad nutum huius remp. Atheniensem administrauit yyyy), ignoscendum sibi professus, quoniam sit πολιτευόμενος τὰ ναυάγια τῆς πόλεως, *quod naufragia ciuitatis sibi essent gubernanda.* (*Plutarch.* Phocione, pag. 741.

vvvv) *Plutarchus* in Phocione p. 741. [Δημάδης μὲν γὰρ αὐτὸς ἦν ναυάγιον τῆς πόλεως, ὕτως ἀσελγῶς βιώσας καὶ πολιτευσάμενος, ὥςε Ἀντίπατρον εἰπεῖν ἐπ᾽ αὐτῦ γέροντος ἤδη γεγονότος, ὅτι καθάπερ ἱερεῖυ διαπεπραγμένυ γλῶσσα καὶ κοιλία μόνα ἀπολέλειπται, adde p. 751. a. et *Pausaniam* Achaicis, p. 547. [it. *Plutarch.* de diu. cupid. p. 525 sq. *Perizon.* ad Ael. V. H. XIIII. 10.]

wwww) *Plutarch.* p. 755. de muneribus ab Antipatro acceptis meminit et in Apophthegm. p. 188.

xxxx) Quam saepe incurrerit in reprehensionem ciuium suorum, inde cognosci potest, quod ter, vel, vt alii volunt, septies ab Atheniensibus legum violatarum damnatus et infamia notatus fuerit. v. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* libr. XVIII. cap. 18. Contra Demadem orationem habuit *Polyeuctus Sphettius*, e qua fragmentum est apud *Apsinem* art. rhetor. p. 708. v. *Ruhnken.* in historia critica orator. graec. pag. LXXI. vbi de hoc, cuius orationes laudantur ab *Aristotele* Rhetor. III. p. 749. et *Diogene Laert.* VI. 23. alioque *Polyeucto*, oratore, vberius disputat. *Harl.*

yyyy) Atque Athenas a Demade Antipatro proditas esse, *Pausanias* lib. VII. 10. pag. 547. memorauit et *Cornel. Nep.* XIX. 2. retulit, Phocionem cum Demade consensisse de vrbe tradenda Antipatro; quamquam Staner. in nota vix crediderit, cum isto homine Phocionem in vlla re consensisse, et ex *Diodoro Sic.* XVIII. 18. obseruat, populum ipsum, viribus imparem, coactum fuisse, vrbem tradere Antipatro. *Harl.*

pag. 741. confer p. 753. et praecepta gerendae reip. p. 803.) Denique vna cum filio *Demea* zzzz), itidem oratore, interfectus est a Cassandro, cum apud eum reperta esset epistola, ad Perdiccam (*Plutarch.* p. 360. vit. Demosth.) vel Antigonum exarata, qua eum inuitauerat ad inuadendam Macedoniam, Graeciaeque regnum sibi asserendum, quod ἐκ παλαιοῦ καὶ σαπροῦ ςήμονος, *ex vetere ac marcido stamine* suspensum esset: ita enim vocabat Antipatrum, aetate confectum et cum morbo iam conflictantem. (*Plutarch.* in Phocione p. 755.) Contigit hoc Olymp. CXIV. 4. aaaaa) Suidas non a Cassandro, sed Antipatro ipso interfectum et in lacu Amphipolitano demersum refert. Ita quod alii narrant de Demosthene, decem illum talenta a rege accepisse, vt taceret; C. Gracchus apud *Gellium* XI. 10. tribuit Demadi bbbbb). Quod vero *Sidonius* VIII. 1. epist. Demadem ait fuisse Demosthenis derogatorem, eo fortasse inter alia respicit, quod Demostheni, pro Olynthiis dicenti, fortiter restitit Demades, Suida teste. Neque amico animo inuicem fuisse constat, tum ex aliis apud Plutarchum in vita Demosth. tum ex mutuo dicto, quo Demadi clamanti, *scilicet Demosthenes me vult corrigere*, *sus Mineruam*, ab eo responsum fuit: *ista quidem Minerua nuper in adulterio est deprehensa.* *Plutarch.* praecept. gerendae Reip. p. 803. Etiam in oratione, quae sub Demadis fertur nomine, Demosthenes arguitur consilium splendidum verbis sed parum vtile dedisse Atheniensibus, bellum suadendo: Δημοσθένης μὲν ἐκύρωσε πόλεμον, καλὴν μὲν τοῖς ὀνόμασιν, οὐ σωτήριον δὲ τοῖς ἔργοις συμβουλίαν εἰσεργασάμενος τοῖς πολίταις. Idem *Plutarchus* in vita Demosth. p. 850. Demadis extemporalem in dicendo facultatem non dubitat praeferre Demosthenis studio atque adparatui, quem ad dicendum adtulit, et ibidem ex Aristone Chio refert dictum Theophrasti, qui, de Demosthene rogatus, ἄξιος, inquit, τῆς πόλεως, *dignus est hac ciuitate orator:* Demadem autem, ὑπὲρ τὴν πόλιν digniorem ciuitatis conditione adfirmauit. Demadem praeter ceteros Atticos facetum celebrat *Cicero* in Oratore c. XXVI. vnde et plura apophthegmata ipsius a Plutarcho, Stobaeo et aliis feruntur, in quibus et illud, quod dicebat, Draconem leges non atramento, sed sanguine scripsisse, vt praeter ceteros narrat *Tzetzes* Chiliad. V. vers. 542 seq. vbi Demades dicitur ῥήτωρ ὡραῖος κάλλει, πολὺ δὲ ὡραιότερος ἀποφθεγμάτων λόγοις. Alia ipsius collegit magnus Erasmus libro Apophthegmatum sexto. [Ad. de *Hauptm.* §. VI. et VII. pag. 253 sq.] Sed eodem Cicerone teste nihil scripsit Demades. Ita enim ille in Bruto c. IX. *et is, cuius nulla exstant scripta, Demades.* Similiter *Quintilianus* XII. 10. ait, *in agendo clarissimos quosdam nihil posteritati mansurisque mox literis reliquisse*, vt *Periclem et Demadem.* Ex hoc ipso, quod de clarissimo oratore istud adfirmat Fabius, eumque Pericli adiungit, satis adparet, loqui ipsum Tulliumque de Demade illo, veterum scriptis decantatissimo, non, vt erudito viro, *Ioanni Meursio* in Bibl. Attica visum, de Demade altero, oratore, Suidae soli memorato, aliis omnibus incognito, quem prior adoptauerit. Exstat tamen

zzzz) Suid. Meminit et *Demeae*, oratoris, praeter *Plutarchum* in Phocione p. 755. et *Athenaeum* XIII. p. 591. *Lucianus* in Timone T. I. pag. 149. [Tzetzes Chil. VI. 98—104.] Alius *Demeas*, gladiatoriae artis repertor ac magister primus apud Matinaeenses. *Athen.* IV. p. 154. [*Demeas*, e Colytto, populo tribus Aegeidis. *Xenoph.* M. S. II. 7, 6. vbi v. Ernesti.]

aaaaa) Si, Antipatro iam mortuo, cum legationis comite Demea, quoddam in gurgustulum abductus, postquam filium necari viderat, eius sanguine conspersus tollebatur, inque lacum Amphipolitanum cadauera coniiciebantur, id, quod malit *Hauptmann.* pag. 252. factum fuerit Olymp. CXIV. 4. sed secundum *Diodorum Sic.* XVIII. pag. 293. interiit Demades Olymp. CXV. 2. *Harl.*

bbbbb) Demadem etiam adtigisse harpalicam pecuniam, *Ruhnken.* l. c. probat e *Dinarchi* or. contra Demosth. pag. 101. et contra Aristogit. pag. 106. *Harl.*

tamen prioris illius Demadis nomine velut post mortuum iam Alexandrum dicta oratio ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας, siue pro suis per duodecennium proximum gestis Apologia ad populum Atheniensem. Athenienses enim, (ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι) non *Olympiadem* adloquitur, ad quam a Demade scriptam esse hanc orationem Suidas auctor est, parum accuratus auctor [eeeee]). Non ab re suppositítia videtur Dionysio Petauio, quem vide lib. II. epist. 7. etsi in illa ex *nauticis fabibus*, in forum translatis a Demade, videri possit illud, quod ait κρεῖττον ἐπερχόμενον ἐκκλῖναι τὸ νέφος, ἢ φερομένῳ συναπενεχθῆναι τῷ ῥεύματι. Itaque et pro genuina Demadis habetur a *Nic. Caussino* lib. I. de eloquentia sacra et profana c. XXXIV. *Vossio* de natura Rhetoricae p. 82. aliisque quam plurimis. Graece primum edita fuit ab *Aldo* Venet. 1513. fol. deinde ab *H. Stephano* 1575. fol. cum aliis oratoribus; tum graece et latine a *Iano Grutero*, Hanou. 1619. 8. vna cum Dinarchi, Lesbonactis, Lycurgi et Herodis orationibus. [Denique ex Aldino contextu, cum correctione, et distinctione in minora membra notisque *Hauptmanni* in Reiskii orator. graecor. vol. IIII. pag. 243—274. Num ἡ ἀντίστροφος τῇ κολακευτικῇ apud anonymum in prolegom. rhetor. in Fabr. B. Gr. vol. IX. pag. 598. oratio Demadis cum Hauptmanno pag. 253. sit habenda, equidem subdubito. *Harl.*] Fragmentum tantum orationis, non orationem integram, ad nos peruenisse, putabat clariss. *Neocorus* eruditis notis ad Suidam, a quo praeterea Demadi eidem (praeter rem, vt existimo [ddddd])) tribuitur Ἱστορία Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν τῆς Λητοῦς παίδων.

LESBONAX, cuius Orationes XVI. politicas legisse se testatur *Photius* Cod. LXXIV. antiquior fuisse videtur viris doctis Lesbonacte, philosopho, discipulo Timocratis Mytilenaeo, Potamonis, qui, Tiberio imperante, Romae sophistam egit, patre, de quo vide *Lucianum* de saltatione tom. I. p. 810. *Suidam* in Λεσβ. et Ποταμ. [Eudoc. p. 283.] et inscriptionem veterem graecam, quam edidit *Berkelius* ad Stephanum Byz. in Ἔδρα. *Lesbonactis*, rhetoris vix *duas Orationes* e sedecim illis, Photio lectis, exstant, *vna* perbreuis περὶ τοῦ πολέμου Κορινθίων, vt habet titulus, etsi per totam orationem ne verbulo quidem mentio Corinthi occurrit, sed Athenienses in illa inflammantur, vt de Thebanorum se vlciscantur iniuriis. *Altera* προτρεπτικὸς λόγος siue exhortatio insignis ad eosdem Athenienses, vt aduersus Lacedaemonios fortiter rem gerant. Nisi vero a iuniore sophista viderentur hae orationes scriptae esse, ad tempus belli Peloponnesiaci A. 413. ante Christum natum, qua ratione hic Lesbonax aequalis esset Antiphontis et antiquissimorum Graeciae oratorum. Sed Herodis Attici et aliorum exemplo constat, rhetores iuniores Atticos, (perinde vt de latinis res nota e Seneca et Quintiliano,) exercitii caussa argumentum saepe ex antiqua historia repetiisse. Igitur neutiquam necesse est, hunc Lesbonactem antiquiorem haberi illo Mytilenaeo, quem πλεῖστα φιλόσοφα scripsisse Suidas testatur, etsi eumdem esse fateor nullis me posse certis argumentis demon-

eeeee) Olympiada, Alexandri matrem, male intellexerunt, quoniam Suidae locus est vitiatus, quem bene explicuit et ita sanauit *Ruhnken.* pag. LXXII. Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς πανοῦργος καὶ εὐφυὴς (*dicax, facetus*) πρότερον ναύτης (a Proclo ἰχθυοπώλης vocatur in prolegomenis ineditis in Hesiodum) ὧν· ἔγραψεν ἀπολογισμὸν περὶ τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας, ἱστορίαν περὶ Δήλου, καὶ τῆς γενέσεως τῶν τῆς Λητοῦς παίδων. τελευτᾷ δὲ κατ' Ὀλυμπιάδα ριε. (e Diodoro Siculo) ἐπὶ Ἀντιπάτρου, ὃς κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας, καὶ μετ' Ἀλέξανδρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε. De ἀπολογισμῷ Demadis copiosus est *Hauptmann.* p. 256 sq. et §. IX. ac X. vberius peruestigat αὐθεντίαν orationis, et, quae quidem grauiora esse videntur, argumenta, quibus illam spuriam esse, ostendatur. *Harl.*

ddddd) Comprobante Ruhnkenio l. c. *Harl.*

monſtrare. [cl. *Saxius* in Onom. part. I. p. 236. ſuſpicatur, Lesbonactis aetatem forte collocari poſſe circa tempora imperatoris Tiberii.] Primus illas duas Lesbonactis orationes graece vulgauit *Aldus* Venet. 1513. fol. Inde *Henricus Stephanus* A. 1575. fol. vterque cum orationibus Aeſchinis, Lyſiae et aliorum. Protrepticum latine vertit *Guil. Canterus* et ad calcem Ariſtidis ſui edidit Baſil. 1566. fol. Vtramque graece et latine, priorem breuem cum ſua vel Andreae Schotti, vt ſuſpicor, alteram cum Canteri verſione vulgauit *Ianus Gruterus*, Hanov. 1619. 8. vna cum orationibus Dinarchi, Lycurgi, Herodis et Demadis. [E recenſione et cum notis *I. Iac. Reiskii*, qui auctorem poſteriore natum aetate et more ſcholaſticorum argumenta ſtilo tractaſſe, e vetuſta hiſtoria graeca repetita, cenſet, gr. in vol. VIII. orat. graecor.] At iunior, vt exiſtimo, fuit *Lesbonax*, romanus grammaticus, cuius περὶ σχημάτων de figuris grammaticis, ſpiritibus et dictionibus exſtat MS. in variis bibliothecis Galliae atque Italiae, et vna cum Tiberii, Herodiani, Apoſtolii et aliorum monumentis ſimilis argumenti graece et latine A. 1643. vulgare voluit *Leo Allatius*: neque enim vulgauit, licet edita memoret *Labbeus* p. 383. Bibl. nouae MSS. qui tamen ipſe vidiſſe ea ſe negat. [Libellum primus graece edidit, et notis eruditis illuſtrauit *Valckenaer* ad Ammonium pag. 177 — 188. adde eius praefat. p. X.]

Multi alii oratores Iſocratis, Demadis et Demoſthenis aetate clari, exſtiterunt. Quosdam Iſocratis diſcipulos iam ſupra memorauimus. De reliquis illius aetatis oratoribus, a Cicerone praetermiſſis, docte copioſeque diſſerit *Ruhnkenius* in hiſtoria critica orator. graec. pag. LXXIV. ſqq. quo duce per lancem quaſi ſaturam illos, quorum plurimos *Fabric.* lib. IV. c. 32. in elencho oratorum rhetorumque celebriorum etc. omiſerat, paucis tantum enumerabo: cetera, quae de ſingulis diligenter congeſſit cel. *Ruhnkenius*, in libello obuio lectores ipſi quaerent. Memorabiles igitur ſunt:

CYDIAS, circa Olymp. CVII. 1. cuius oratio περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας laudatur ab *Ariſtotele* rhetor. II. pag. 348.

AESION, Demoſthenis condiſcipulus, quem laudat *Ariſtoteles* rhetor. III. pag. 650.

PHILINVS, Nicoſtrati filius, ſi modo idem eſt, cuius mentionem facit Demoſthenes adu. Midiam pag. 144. Tres eius orationes laudat *Harpocration*: 1) πρὸς Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, καὶ Εὐριπίδου εἰκόνας, v. Θεωρικά. 2) Κατὰ Δωροθέου, ab aliis Hyperidi tributam, voc. ἐπὶ Κόῤῥης. 3) Κροκωνιδῶν διαδικασία πρὸς Κοιρωνίδας, Harpocr. v. Κοιρωνίδαι, et *Athen.* X. p. 425. B. ibique Caſaubon.

HEGEMON, qui, vt Demades, (v. Syrianus paullo ante not. ssss. a Fabricio ad Demadem citatus,) nullis litteris eruditus ad eloquentiam exercendam perueniſſe et ſycophantam egiſſe dicitur: Macedonum partibus fauit et cum amico ſuo, Phocione, periit.

MENESAECHMVS, acerbus aliorum, ſe meliorum, adcuſator.

HEGESIPPVS, in republica eodem, quo Demoſthenes, ſenſu fuit. Critici veteres tribuunt ei duas Demoſth. orationes, alteram *de Haloneſo*, alteram *de foedere cum Alexandro*.

MOEROCLES, Salaminius, nobilis inprimis demagogus. Quod in republica gerenda meliorum erat partium, Antipater, vel Alexander poſtulauit, vt ſibi cum aliis demagogis dederetur. Laudatur ab *Ariſtotele* rhetor, III. pag. 649.

De POLYEVCTIS et PYTHEA iam quaedam notata ſunt: de *Pythea* copioſus eſt *Ruhnken.* ad Rutilium Lupum II. pag. 40. De *Stratocle* v. eumdem ad Rutil. Lup. lib. I. pag. 32 ſqq.

ANA-

ANAXIMENES, Aristoclis filius, Lampsacenus, discipulus Zoili et Diogenis Cynici, notior tamen vt historicus et dicendi magister, quam vt orator.

AGNON, siue AGNONIDES; ingratus erga Phocionem, suum benefactorem, quem adcusauit, (*Cornel. Nep.* XIX. 3.) ipse postea capitis damnatus est et necatus. (*Plutarch.* in Phoc. pag. 759. B.) Scripsit *Rhetorices adcusationem.*

CALLICRATI tributa est Dinarchi oratio contra Demosthenem; quod non de oratione, quae nunc superest, sed de alia, quae periit, est intelligendum.

Inclinata iam eloquentia, exstiterunt pauciores, quos *Ruhnkenius* pag. XCI sqq. persequitur.

DEMOCLES, Theophrasti discipulus.

CHARISIVS, *Cicero* in Bruto cap. 83. *Ruhnken.* ad Rutil. Lup. I. pag. 37.

HEGESIAS, Magnes, orator ex eorum numero, qui Asiani vocantur: primus asiaticum genus inuexit, et atticae eloquentiae integritatem corrupit atque ab antiquis censoribus valde vituperatur. Scripsit orationes et Alexandri M. historiam. v. *Ruhnken.* ad Rutil. Lupum, I. pag. 25 sqq.

CLEOCHARES, Myrleanus, orator asiaticus. v. *Ruhnken.* ad Rutil. I. pag. 5 sq. infra libr. III. cap. 8. de scriptoribus Alexandri M. atque in Elencho rhetorum graecor.

ISIDORVS, Pergamenus, postremus aetate oratorum Asianorum, quos Rutilius laudat, v. *Ruhnken.* ad illum lib. II. 16. pag. 128.

DAPHNIS, MYRON, SOICRATES, a Rutilio Lupo laudati, asiatici oratores fuisse videntur. In his substitit diligentia *Ruhnkenii*, V. C.

PHORMIO, CTESIPPVS, Chabriae, imperatoris, filius, et APHEPSIO in caussa contra Leptinem clari fuerunt. *Hermog.* Περὶ μεθ. δειν. cap. 24. pag. 551. et alii, quos cl. *Frid. Aug. Wolf.* in prolegom. ad Demosth. orationem aduersus Leptinem citat pag. 48 sq. pag. 52 — 56. qui ipse de illis docte agit.

Coronidis loco, non tam argumenti similitudine inuitatus, quam temporis ordine motus adiungam tres nobiles poetas. Primus est

HERMESIANAX. Hic enim vixit Philippi et Alexandri M. temporibus. *Pausan.* Attic. cap. 9. Scripsit 1) tres libros Elegiarum, quos de amicae nomine Λεόντιον inscripsit. *Athen.* XIII. pag. 597. A. 2) Elegiam ad Eurytionem Centaurum. *Pausan.* Achaic. 18. 3) Persica. Ex tertio Leontii libro sumta est elegiae pars, quam seruauit *Athenaeus* XIII. pag. 597. et erudite correctam repetiit atque egregie illustrauit *Ruhnkenius* in adpendice ad Epist. II. criticam p. 283. cum Homeri Hymn. in Cererem editam, vbi in introitu paullo copiosius de Hermesianacte disseruit. Spicilegium tamen haud spernendum reliquit ingenio et doctrinae *M. Caroli Dauidis Ilgenii*, Rector. scholae Numburg. in progr. Animaduersiones criticae in fragmentum Hermesianactis ab Athenaeo lib. XIII. pag. 597. seruatum, Lipsiae 1790. 4. — In versus lat. eleg. transtulit *van Santen*, et adiecit suae versioni Hymni Homerici in Cererem, inter sua carmina. — Emendare etiam quaedam Hermes. et aliorum praecipue, quorum fragmen-

fragmenta conseruata sunt ab Athenaeo, loca sustinuit *Stephan. Weston*, S. T. B. Collegii Etonensis in acad. Oxoniensi socius et eccles. Mamhead in agro Deuoniensi rector, in libro inscripto: *Hermesianax*, siue coniecturae in Athenaeum atque aliquot poetarum graecorum loca, quae cum corriguntur et explicantur, tum carmine donantur, auctore *Steph. Weston*, Londini 1784. mai. 8. Neque tamen omnes Westoni coniecturae, in quibus loca poetarum luxata curare studuit, tulerunt plausum eruditorum.

PHILETAS, Cous, eodem tempore floruit, poeta insignis, in genere potissimum elegiaco, et grammaticus criticusque [vid. Vol. I. huius Bibl. pag. 518.] magister Ptolemaei secundi (Suid. in Φιλ.) et Hermesianactis, (v. vers. 77. elegiae superstitis, paullo ante laudatae, ibique Ruhnkenii notam.) Eius doctam poesin imitatus est *Propertius*, qui nomen eius aliquoties celebrauit, vide libr. II. eleg. 25, 31. ibique not. Burmann. II. lib. III. eleg. I. 1 sq. vbi Burmann. plures, qui de hoc poeta egerunt, laudat recteque indicat, eius fragmenta mereri, quae ex Stobaeo, Athenaeo, aliisque auctoribus veteribus et scholiastis ac grammaticis vetustis in vnum colligantur atque edantur: denique lib. III. eleg. 2, 52. Scripsit epigrammata, elegias, carmen Παίγνια, cuius tertium librum citat *Tzetzes* ad Lycophron. v. 633. ex emendatione Ruhnken. ad Hermesianactis fragm. v. 77. vbi quoque de confusione eius nominis agit. *Stobaeus* loca ex eius Cerere, epigrammatibus, Ἑρμῇ et Paegniis, siue ludis et iocis excitat. v. infra, vol. VIII. lib. V. cap. 30. pag. 719. indicem scriptorum, a Stobaeo laudatorum. add. *Theocr.* VII. 41. cum schol. *Suidam* et *Eudoc.* pag. 424. qui eum inter Grammaticos recenset, *Toup.* ind. ad addenda Theocriti, infra vol. VII. pag. 68. lib. V. cap. 7. in catalogo grammaticorum graecorum. Sententiae eius quoque reperiuntur in Collectione sententiarum Frobeniana.

PHANOCLES, cultissimus poeta, qui post Demosthenem floruisse et elegos suos Ἔρωτες ἢ καλοὶ inscripsisse colligitur ex *Clemente Alex.* Strom. VI. p. 750. et Protrept. p. 32. Eius elegiam de Orpheo *Ruhnken.* ex *Stobaeo*, tit. 62. p. 399. recensuit, epistolae suae II. criticae pag. 299 sqq. adiecit, eleganter illustrauit, et alia de illo poeta protulit virosque laudauit doctos. Fragmentum eius in elegos latinos transtulit *van Santen*, et subiunxit suae versioni Hymn. Homerici in Cererem. adde *Valcken.* diatrib. Euripid. post Eurip. Hippolytum p. 199 sq. infra, vol. VI. lib. V. cap. 6. de scriptor. eroticis deperditis. *Harl.*

FINIS LIBRI ET VOLVMINIS SECVNDI.

